

Văn Sao Công

Thiên
Thiên
Chân
Chân
Đạo

web
truyen

Webtruyen.com

Mục lục

- [Chương 1: Xuyên Qua](#)
- [Chương 2: Báo Ứng](#)
- [Chương 3: Ta Tới Đây Thế Gian Mờ Thần Đạo](#)
- [Chương 4: Vọng Khí Thần Thông](#)
- [Chương 5: Thụ Chức](#)
- [Chương 6: Âm Binh](#)
- [Chương 7: Văn Lại](#)
- [Chương 8: Truyền Bá](#)
- [Chương 9: Công Đức](#)
- [Chương 10: Lệ Quỷ](#)
- [Chương 11: Cương Quyết](#)
- [Chương 12: Vào Núi](#)
- [Chương 13: Diệt Cướp](#)
- [Chương 14: Xử Trí](#)
- [Chương 15: Nghe Nói](#)
- [Chương 16: Cảnh Báo](#)
- [Chương 17: Thần Đánh Hiển Uy](#)
- [Chương 18: Tướng Thường](#)
- [Chương 19: Sát Ý](#)
- [Chương 20: Quân Khí](#)
- [Chương 21: Hậu Sự](#)
- [Chương 22: Thổ Địa Từ](#)
- [Chương 23: Tấn Chức](#)
- [Chương 24: Số Mệnh Cùng Thần Thông](#)
- [Chương 25: Thị Trấn Kiến Thức](#)
- [Chương 26: Bạch Thủy Quan](#)
- [Chương 27: Hắc Khí Tái Khởi \(Cầu Đề Cử Cát Dấu\)](#)
- [Chương 28: Tái Nhập Thị Trấn](#)
- [Chương 29: Phát Hiện](#)

Chương 30: Chu Phủ

Chương 31: Thu Phục

Chương 32: Điều Chỉnh (Tăng Thêm Câu Đề Cử)

Chương 33: Thuyết Long

Chương 34: Thực Lực Lớn Tiến

Chương 35: Phân Phong Chúng Thần Cầu Cát Dấu Đề Cử

Chương 36: Tô Đại Gia

Chương 37: Giao Thủ (Cầu Cát Dấu Đề Cử)

Chương 38: Bị Hao Tồn

Chương 39: Giành

Chương 40: Hào

Chương 41: Thiên Ý

Chương 42: Mở Tiệc Vui Vẻ

Chương 43: Âm Chính

Chương 44: Gặp (Cầu Cát Dấu Đề Cử)

Chương 45: Tiềm Long

Chương 46: Luân Hồi Bí Mật

Chương 47: Thiên Ý Lọt Mắt Xanh

Chương 48: Ước Định Cùng Tích Toàn

Chương 49: Tuyệt Sát

Chương 50: Chuyển Thế

Chương 51: Đầu Thai

Chương 52: Bố Tử

Chương 53: Vội Vã 15 Năm

Chương 54: Thành Viên Nòng Cốt

Chương 55: Xích Xà Nhiều Ấn

Chương 56: Khởi Vận

Chương 57: Phản Sát

Chương 58: Mượn Binh

Chương 59: Thánh Chi

Chương 60: Thảo Phạt

Chương 61: Quân Chính

[Chương 62: Luyện Binh](#)
[Chương 63: Biến Cố](#)
[Chương 64: Tiềm Long Đại Thế](#)
[Chương 65: Khí Số Gây Ra](#)
[Chương 66: Uống Máu](#)
[Chương 67: Tấn Công](#)
[Chương 68: Minh Chủ](#)
[Chương 69: Can Thiệp](#)
[Chương 70: Tiến Quân](#)
[Chương 71: Phá Gia](#)
[Chương 72: Thành Sự](#)
[Chương 73: Diễn Biến](#)
[Chương 74: Trừ Hại](#)
[Chương 75: Thành Quân](#)
[Chương 76: Giao Phong](#)
[Chương 77: Đại Thắng](#)
[Chương 78: Khao Thưởng](#)
[Chương 79: Phá Quan](#)
[Chương 80: Thành Giao](#)
[Chương 81: Tân An Vào Tay](#)
[Chương 82: Tâm Huyết Dâng Trào](#)
[Chương 83: Thần Văn](#)
[Chương 84: Chuẩn Bị](#)
[Chương 85: Nữ Quan](#)
[Chương 86: Ứng Mộng](#)
[Chương 87: Kết Minh](#)
[Chương 88: Dẫn Xà Xuất Động](#)
[Chương 89: Dân Oán Sôi Trào](#)
[Chương 90: Xuất Binh](#)
[Chương 91: Dạ Tập](#)
[Chương 92: Cướp Thành](#)
[Chương 93: Đến Bảo Đàm](#)

[Chương 94: Chống Đỡ](#)
[Chương 95: Ra Tay](#)
[Chương 96: Truy Sát](#)
[Chương 97: Sửa Lại Số Mệnh](#)
[Chương 98: Long Khí](#)
[Chương 99: Chiến Bại](#)
[Chương 100: Khí Số Giảm Và Tăng](#)
[Chương 101: Kiến Nghiệp](#)
[Chương 102: Kiểm Thuật](#)
[Chương 103: Hậu Chiêu](#)
[Chương 104: Sơn Môn](#)
[Chương 105: Bạch Vân Kiếm](#)
[Chương 106: Bức Bách](#)
[Chương 107: Khắc Phục Hậu Quả](#)
[Chương 108: Luận Chiến](#)
[Chương 109: Thế Cuộc](#)
[Chương 110: Mời Chào](#)
[Chương 111: Dời Đi](#)
[Chương 112: Tam Phương Động Thái](#)
[Chương 113: Hạ Gia](#)
[Chương 114: Tương Hội](#)
[Chương 115: Hiến Kế](#)
[Chương 116: Sứ Giả](#)
[Chương 117: Chuyển Tiếp Đột Ngột](#)
[Chương 118: Thân Vãn](#)
[Chương 119: Nghiệp Lực](#)
[Chương 120: Thần Dụ](#)
[Chương 121: Thổ Huyết](#)
[Chương 122: Quyển 2 Ngô Châu Tranh Long Vãn Lạc](#)
[Chương 123: Hỏa Đức](#)
[Chương 124: Thanh Sắc](#)
[Chương 125: Công Phạt](#)

[Chương 126: Vây Thành](#)
[Chương 127: Hiến Thành](#)
[Chương 128: Quyết Ý](#)
[Chương 129: Tẩy Quan](#)
[Chương 130: Điều Được Thưởng](#)
[Chương 131: Nạp Thiếp](#)
[Chương 132: Cường Bức](#)
[Chương 133: Nguyên Do](#)
[Chương 134: Mỏ Vàng](#)
[Chương 135: Đại Sách](#)
[Chương 136: Khoa Học Kỹ Thuật](#)
[Chương 137: Công Tử](#)
[Chương 138: Tấn Đắc](#)
[Chương 139: Cải Trang](#)
[Chương 140: Ngộ Yêu](#)
[Chương 141: Yêu Tinh](#)
[Chương 142: Lang Yêu](#)
[Chương 143: Sơn Việt](#)
[Chương 144: Báo Ân](#)
[Chương 145: Hoàng Kim Huyết Thống](#)
[Chương 146: Đồ Đảng Tế Tự](#)
[Chương 147: Linh Thực](#)
[Chương 148: Huyết Đấu](#)
[Chương 149: Bối Lỗ Đặc](#)
[Chương 150: Tình Thế Nghịch Chuyển](#)
[Chương 151: Đời Mới Mục Thủ](#)
[Chương 152: Dục Hóa](#)
[Chương 153: Sứ Giả](#)
[Chương 154: Chiếm Đoạt Khởi Nguồn](#)
[Chương 155: Lại Diệt Đồ Đảng](#)
[Chương 156: Thực Lực](#)
[Chương 157: Thuần Phục](#)

Chương 158: Hiểu Biết
Chương 159: Đền Bạt
Chương 160: Chọn Lựa
Chương 161: Văn Cử
Chương 162: Lại Trị
Chương 163: Thủy Sư
Chương 164: Diễn Võ
Chương 165: Miếu Thờ
Chương 166: Di Chuyển
Chương 167: Áo Xám
Chương 168+1 Năm
Chương 169: Nương Nhờ Vào
Chương 170: Tình Hình Trận Chiến
Chương 171: Diệt Sạch
Chương 172: Đi Sứ
Chương 173: Quy Hàng
Chương 174: Tự Lập
Chương 175: Nguyên Cầu
Chương 176: Xua Tan
Chương 177: Được Mùa
Chương 178: Bảo Gia
Chương 179: Đêm Trước
Chương 180: Thiên Hạ Cách Cục
Chương 181: Trụ Trời Chết
Chương 182: Ngô Hầu
Chương 183: Phúc Địa
Chương 184: Kim Thân Đại Thành
Chương 185: Loạn Tượng
Chương 186: Giết Gà
Chương 187: Thanh Niên
Chương 188: Nghị Sự
Chương 189: Gặp Lại

[Chương 190: Dạ Đàm](#)
[Chương 191: Tinh Tượng](#)
[Chương 192: Dự Chương](#)
[Chương 193: Tiến Quân](#)
[Chương 194: Trong Bóng Tối](#)
[Chương 195: Nguy Cấp](#)
[Chương 196: Trà Thiện](#)
[Chương 197: Dương Mưu](#)
[Chương 198: Ra Khỏi Thành](#)
[Chương 199: Lục Mang](#)
[Chương 200: Bầy Sói](#)
[Chương 201: Phục Kích](#)
[Chương 202: Mưa To](#)
[Chương 203: Truy Sát](#)
[Chương 204: Hung Uy](#)
[Chương 205: Bắt](#)
[Chương 206: Chiến Hậu](#)
[Chương 207: Bồng Có Đạo Nhân Ban Đêm Tối](#)
[Chương 208: Tranh Phong](#)
[Chương 209: Nhị Phủ](#)
[Chương 210: Đông Tiến](#)
[Chương 211: Đan Dương](#)
[Chương 212: Thăm Dò](#)
[Chương 213: Công Thành Bắt Đầu](#)
[Chương 214: Tình Huống Nguy Cấp](#)
[Chương 215: Màu Máu](#)
[Chương 216: Phá Thành](#)
[Chương 217: Tàn Sát](#)
[Chương 218: Pháp Sự](#)
[Chương 219: Hoạn Quan](#)
[Chương 220: Binh Lâm Thành Hạ](#)
[Chương 221: Thông Gia](#)

[Chương 222: Bắt](#)
[Chương 223: Đại Hôn](#)
[Chương 224: Gia Cách Số Mệnh](#)
[Chương 225: Lý Ngư Đặc Thủy](#)
[Chương 226: Xưng Công](#)
[Chương 227: Môn Khách](#)
[Chương 228: Cửu Châu](#)
[Chương 229: Thiên Hạ Khắp Nơi](#)
[Chương 230: Thạch Vương](#)
[Chương 231: Hủy](#)
[Chương 232: Dương Vân](#)
[Chương 233: Khoa Cử](#)
[Chương 234: Kết Quả](#)
[Chương 235: Tú Tài](#)
[Chương 236: Nan Đề](#)
[Chương 237: Thanh Mộc Đại Trận](#)
[Chương 238: Năm Bất](#)
[Chương 239: Long Hồ Sơn](#)
[Chương 240: Long Khí Oai](#)
[Chương 241: Thờ Dài](#)
[Chương 242: Thanh Hoa](#)
[Chương 243: Châu Thí](#)
[Chương 244: Thứ Tự](#)
[Chương 245: Du Lịch](#)
[Chương 246: Mê Hôn](#)
[Chương 247: Cửu Quỷ Chân Nhân](#)
[Chương 248: Quỷ Vương Bùa Chú](#)
[Chương 249: Động Huyền Phái](#)
[Chương 250: Thịnh Cầu](#)
[Chương 251: Hắc Lư](#)
[Chương 252: Đạo Lộ](#)
[Chương 253: Dạ Ngộ](#)

[Chương 254: Giúp Đỡ](#)
[Chương 255: Phong Đô Quỷ Vực](#)
[Chương 256: Tế Phẩm](#)
[Chương 257: Xâm Nhập](#)
[Chương 258: Thạch Phu Nhân](#)
[Chương 259: Giao Phong](#)
[Chương 260: Huyền Nữ Bội](#)
[Chương 261: Nội Giác](#)
[Chương 262: Đối Đầu](#)
[Chương 263: Trở Về](#)
[Chương 264: Xích Xà Sơn Thần](#)
[Chương 265: Địa Long Có Biến](#)
[Chương 266: Chinh Đốn Lại Trị](#)
[Chương 267: Kinh Long Động](#)
[Chương 268: Quý Quần Kỳ Tập](#)
[Chương 269: Khí Tượng](#)
[Chương 270: Quyết Định](#)
[Chương 271: Mật Thám](#)
[Chương 272: Ngô Long Ra Dã](#)
[Chương 273: Trong Bóng Tối Dạ Tập](#)
[Chương 274: Dừng](#)
[Chương 275: Thiên Cơ Vụ](#)
[Chương 276: Tam Lăng](#)
[Chương 277: Sương Mù](#)
[Chương 278: Tính Toán](#)
[Chương 279: Quái Tượng](#)
[Chương 280: Kế Sách](#)
[Chương 281: Hai Phương](#)
[Chương 282: Mật Đạo](#)
[Chương 283: Hạ Liên Hai Thành](#)
[Chương 284: Đại Chiến Lại Nổi Lên](#)
[Chương 285: Thủy Chiến](#)

[Chương 286: Túc Chiến](#)
[Chương 287: Cô Chú](#)
[Chương 288: Thủy Bộ Đều Thắng](#)
[Chương 289: Đại Chiến Sau Khi](#)
[Chương 290: Tiến Quân Giang Lăng](#)
[Chương 291: Trúng Kế](#)
[Chương 292: Nguy Nan](#)
[Chương 293: Hiểm! Hiểm! Hiểm!](#)
[Chương 294: Sắc Phong](#)
[Chương 295: Thần Uy](#)
[Chương 296: Ngang Dọc Tan Tác](#)
[Chương 297: Thần Chiến](#)
[Chương 298: Tử Lộ](#)
[Chương 299: Đại Chiến Hậu](#)
[Chương 300: Từ Châu](#)
[Chương 301: Tương Dương Công Lược](#)
[Chương 302: Phóng Hỏa](#)
[Chương 303: Đốt Thành](#)
[Chương 304: Song Vong](#)
[Chương 305: Xưng Vương](#)
[Chương 306: Trụ Trời Lập](#)
[Chương 307: Cường Bức](#)
[Chương 308: Tập Kích](#)
[Chương 309: Hai Châu](#)
[Chương 310: Phía Nam](#)
[Chương 311: Tế Thiên Xưng Đế](#)
[Chương 312: Đâm Long](#)
[Chương 313: Kịch Biến](#)
[Chương 314: Thành Tiên](#)
[Chương 315: Thành Tự Cổ Thần](#)
[Chương 316: Thời Gian Trôi Mau](#)
[Chương 317: Chiến Thư](#)

Chương 318: Đại Kết Cục

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 1: Xuyên Qua

Vĩnh Yên chín năm, ngày mùng 1 tháng 3.

Đại Càn, An Xương Huyền, Thanh Khê Hương, Thanh Ngọc Thôn.

Lúc này, trời chưa sáng, trong thiên địa như được khói xám, Thanh Ngọc Thôn một bên, một cái nửa trong suốt "Bóng người" chính đang bấm quyết cách làm. Đi vào chút xem, nhưng là người thiếu niên lang, dài đến mi thanh mục tú. Có thể lại nhìn dưới thân, thiếu niên hai chân cách mặt đất có tới một tấc, toàn thân bị một tầng sương mù bao vây, rất là dọa người.

Thiếu niên bấm quyết xong xuôi, trong miệng nói tiếng "Nhanh." Nhất thời một điểm bạch quang từ trong tay bay ra, hướng về Thanh Ngọc Thôn trung phi đi.

Phượng Minh nhìn cách làm sau càng hiện ra trong suốt thân thể, cười khổ tiếng, lẩm bẩm nói: "Lần này có thể tiêu hao một tia thần lực, ta chỉ có thể tồn thế năm ngày, chỉ mong việc này có thể thành đi!"

Cái kia bạch quang bay vào một hộ phổ thông nông gia phòng ngủ, chỉ thấy một đôi vợ chồng bao bọc chiếu ôm nhau ngủ, lúc này trên là đầu mùa xuân, khí trời lạnh, hai người dựa vào tựa sát sưởi ấm mới có thể ngủ.

Phụ nhân kia đại khái ba chừng bốn mươi tuổi, hai tấn đã thấy hoa râu, bạch quang vòng quanh phụ nhân xoay một cái, hơi lóe lên, đi vào ẩn đường.

Phụ người nhất thời làm giấc mộng, trong mộng đi tới một mảnh đất hoang, chính bất an đánh giá xung quanh, đột nhiên kim quang lóng lánh, một vị giáp vàng thần nhân bay đến trước mắt, khuôn mặt lơ mờ là Phương Minh dáng dấp. Liền nói: "Nhưng là thiện tín Tề Tần thị?"

Kim quang lấp loé bên trong, xung quanh cảnh sắc nhất thời biến đổi, trăm hoa đua nở, dị hương nức mũi, Tề Tần thị cả kinh, không khỏi nói: "Dân nữ chính là Tề Tần thị, không biết đại nhân là?"

"Ta chính là Thanh Ngọc Thôn chi thổ thần."

"Xin chào đại nhân!" Tề Tần thị quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu.

"Miễn, bản thần chưởng quản vốn thôn gia đình bình an, sinh sôi nảy nở, lục súc thịnh vượng chờ công việc, đồng thời là bách tính giữ gìn lẽ phải. Thấy người thường ngày giúp mọi người làm điều tốt, tâm niệm rất thuần, đặc biệt đến đây báo cho cùng người, người thất lạc chi đồng tâm ở vào thôn đông nửa dặm đại liễu thụ một bên màu nâu đá bên dưới, có thể nhớ kỹ sao?"

Nghe được cây trâm hai chữ, Tề Tần thị chính là cả kinh, vội hỏi: "Ta cây trâm thật sự tại cái kia sao?"

Giáp vàng thần nhân lạnh rên một tiếng: "Thần linh trong miệng không lời nói đùa!"

Này không khỏi ý giữa tỏa ra uy nghiêm, dùng Tề Tần thị lạnh cả tim, không dám hỏi lại, chỉ là dập đầu: "Đa tạ Đại nhân, đa tạ Đại nhân."

Giáp vàng thần nhân lại nói: "Thật giả hay không, ngày mai tự biết, người được trâm sau có thể dưới tàng cây đốt hương mặc kỳ chốc lát, như thể tâm thành, ta ngày sau tự sẽ tiếp tục che chở cho người, trở về đi thôi!"

Tiếng nói vừa dứt, Tề Tần thị liền cảm thấy thân thể đang sa xuống, không khỏi "A" được một gọi, nhất thời tỉnh lại, lúc này trời đã mờ sáng, hóa ra là giấc mộng.

Mau mau đánh thức trượng phu đủ hết lớn, đủ hết đại vừa tỉnh, liền nói: "Người này bà nương rất hiểu sự tình, hôm qua vừa mới làm mất đi giá trị ba mươi văn cây trâm, ngày hôm nay lại tới ồn ào ta."

"Không phải ồn ào người, ta làm mộng."

"Năm mơ có cái gì không dám, ngày hôm nay bận rộn, sáng sớm còn phải tế tổ, người để ta lại ngủ thêm một hồi."

"Nhưng ta mơ tới một cái thổ thần, nói cho ta cây trâm ngay ở thôn đông nửa dặm đại liễu thụ dưới đây!" Phụ nhân nói.

"Cái gì, cái gì, thổ thần, đó là cái gì? Người từ khi làm mất đi cây trâm sau liền tâm thần không yên, nửa đêm còn muốn đi ra ngoài tìm, cũng không sợ bị quỷ cho ăn, người sẽ không là bên trong cái gì tà đi, ngày hôm nay tế tổ có thể được thành tâm điểm, có thể trừ tà." Đủ hết đại nói xong lại ngủ đi.

Tề Tần thị nhìn một chút trượng phu, muốn nói lại thôi.

Trời đã sáng choang.

Thanh Ngọc Thôn sưởi cốc trên sân, lúc này toàn thôn năm mươi bảy hộ chung 312 người, nhỏ đến ôm vào trong ngực trẻ con, lớn đến chống gậy lão nhân đều một cái không rơi xuống đất tụ tập ở đây, theo đứng hàng thứ, tuổi tác từng cái xếp thành đội ngũ, mọi người đều vẻ mặt nghiêm túc, dù có đứa nhỏ khóc nỉ non cũng bị cha mẹ rất nhanh quát bảo ngưng lại.

Thôn chính một thân áo xanh, thân thể kiện khang. Đứng đội ngũ phía trước nhất, ở trước mặt hẳn là một cái nho nhỏ thổ đàn, ở vào sân bãi ngay

chính giữa. Phía dưới tràn đầy yên hòa dấu vết, chỉ thấy thôn chính nghiêm nghị dài xương nói: "Trên tế phẩm!"

Hai cái tuổi trẻ hậu sinh vội vàng đem tế phẩm từng cái mang lên, thôn chính lại xương: "Một tế Thanh Sơn!" Thanh Sơn chính là Thanh Ngọc Thôn xung quanh sơn mạch.

Nhất thời toàn thôn cung kính bái dưới, ba đã lạy sau, lại nghe thấy thôn chính cứng cáp âm thanh "Hai tế xương nguyên!" Xương nguyên hà, lưu kinh Thanh Ngọc Thôn, tưới hai thôn thổ địa. Nhưng là ba bái.

"Ba tế tổ tiên!" Mọi người lại bái.

Sau đó lấy ra một phần tế từ, viết:

Thiên địa chi giới, bát phương vạn dặm, lòng mang thành kính, phàm phu bẫm xương, thiên thu tế tự, muôn đời kính ngưỡng;

Một tế Thanh Sơn, mưa thuận gió hòa, phượng múa long tường, hai tế xương nguyên, bắt nguồn từ xa xưa, trạch bị tứ phương;

Ba tế tổ tiên, phúc vận song song, đồ thịnh đồ mạnh, kính nể mà đến, cảm ơn mà tự, phục duy vẫn còn hưởng.

"Chính là cái này." Tại cửa thôn nhìn xung quanh Phương Minh rõ ràng nhìn thấy một tia sáng trắng tự trong tế đàn bay lên, bắt đầu phóng xạ tứ phương, càng mơ hồ cùng Thanh Sơn sơn mạch cùng xương nguyên nước sông diêu tường cảm ứng, đem Phương Minh vững vàng trấn áp tại ngoài thôn.

Lúc này Phương Minh trong óc đột nhiên một trận sóng lớn, hiện ra một nhóm phù văn đến, nghề này phù văn chỉ có vài chữ, nhưng hơi lập loè ánh sáng, cho thấy bất phàm đến. Mà phù văn bên trong rõ ràng truyền đến vô cùng cần thiết cảm giác, để Phương Minh không khỏi cười khổ.

Làng xung quanh thỉnh thoảng có hắc khí tản ra, thỉnh thoảng truyền đến kêu thảm thiết càng làm cho Phương Minh nhỏ xuống mồ hôi lạnh, đặc biệt khi nhìn thấy ngày hôm qua giao cho mình rất nhiều tri thức Ngô lão phu tử cũng biến mất ở trong không khí thời.

"Ta quả nhiên đã chết rồi, biến thành quỷ sao, còn là một dị giới quỷ." Phương Minh trong lòng đã dần dần có hiểu ra.

Hắn vốn là Hoa Hạ học sinh, tại một lần tham quan thổ địa miếu thời bị đột nhiên sụp đổ thổ thần như đập trúng cái trán, sau khi tỉnh lại liền ở ngay đây, làm bạn hắn chỉ có trong đầu phù văn, bây giờ nhìn lên chính là thổ địa thần chức bùa chú.

Ngô lão phu tử nói cho hắn, người của thế giới này chết rồi đều sẽ trực tiếp biến thành quỷ, mà Quỷ Hồn như không có cơ duyên lớn sau bảy ngày sẽ tiêu tan. Sinh quỷ không thể người thời nay, càng không thể gần thôn, bằng không tất có đại họa.

Ngô lão phu tử năm đã năm mươi có ba, đối với sinh tử đã coi nhẹ, nhưng chính là không bỏ xuống được trong nhà ấu nữ, ngày hôm nay vi phạm lời của mình, nghĩ đến xa xa mà nhìn một chút, bất kỳ liền như thế không.

Phương Minh nhìn bạch quang lóe lên, Ngô lão Quỷ Hồn liền như thế bị hòa tan, thân thể liền không khỏi run rẩy lên.

Nhìn tốc thẳng vào mặt bạch quang, Phương Minh không khỏi bắt đầu giãy dụa, từ xưa gian nan duy nhất chết, tuy rằng đã chết một lần, nhưng không nghĩ lại hình thần đều diệt.

Đột, trong đầu thổ địa bùa chú tỏa ra ánh sáng chói lọi, vầng vàng bảo vệ Phương Minh, để Phương Minh tránh được một kiếp.

Thân thể cũng có thể di chuyển, mau mau nhanh chân liền chạy.

Cũng không biết chạy mấy dặm, cuối cùng không có cảm giác ngọt ngạt, thở dài.

Hơi đánh giá, nhưng là cười khố.

Chỉ thấy trong thân thể thần lực lại thiếu một tia.

Ngày hôm trước khi tỉnh lại liền phát hiện trong cơ thể có bảy tia bạch khí, ngày hôm qua cũng chỉ còn lại sáu tia, kết hợp Ngô lão lời giải thích, một tia thần lực có thể để cho hãn tồn thể một ngày, sáng sớm cách làm lại tiêu hao một tia, bảo mệnh ít hơn nữa một tia, hãn hiện tại chỉ còn bốn ngày thời gian.

Bất quá, hôm qua việc nếu có thể thành, ngày hôm nay liền có thu hoạch.

Phương Minh tâm tư chìm vào thức hải trong óc thổ địa bùa chú ở ở giữa, thỉnh thoảng có ánh sáng chợt hiện, biểu hiện thần quái. Một người trong đó phù hiệu đột nhiên loé lên bạch quang, nhưng là hôm qua dùng qua báo mộng phương pháp, xuyên thấu qua bùa chú cảm ứng, Tề Tần thị đã đến đại liễu thụ dưới.

Tề Tần thị mất công sức nâng lên một khối màu nâu đá, đi xuống một màn tác, liền phát hiện đồng tâm, không khỏi đại hỉ.

Này cây tâm diệu bộ so sánh thô ráp, còn mơ hồ có rỉ đồng xanh, nhưng dù là này tâm, cũng bỏ ra đầy đủ ba mươi văn, là ngày đó kết hôn sính lễ.

Tại thế giới này, một đồng tiền có thể mua một cái hoa màu bính, tuy rằng thô ráp, nhưng phân lượng đủ, là bình thường nông phu một ngày thức ăn. Ba mươi văn, lại đào điểm rau dại, chính là một cái ba thanh nhà một tháng chi phí.

Lúc trước phụ nhân thất lạc này trâm tâm tình, có thể tưởng tượng được.

Bây giờ mất mà lại được, Tề Tần thị đại hỉ thời cũng nhớ lại đêm qua thổ thần lời nói, "Thật giả hay không, ngày mai tự biết, người được trâm sau có thể dưới tàng cây đốt hương mặc kỳ chốc lát, như thế tâm thành, ta ngày sau tự sẽ tiếp tục che chở cho người."

Bởi vậy thế giới mừng một, mười lăm đều muốn tế tự, người người đều muốn lên hương, vì lễ đó hương dây đúng là gia gia đều bị. Tề Tần thị sờ sờ trong lòng đồng trâm, lại không chậm trễ, đốt ba nén nhang xen vào cây liễu trước thổ bên trong, nhắm mắt khẩn thầm lên.

Từ nơi sâu xa, trên đầu nàng một cái trắng tuyến xuyên thấu qua hư không, cùng Phương Minh trong cơ thể thổ địa bùa chú nối liền với nhau, nương theo hương hỏa lan tràn, Phương Minh nhất thời rơi vào một loại cảm giác kỳ dị bên trong.

Chờ đến Phương Minh phục hồi tinh thần lại, nhìn kỹ, trong cơ thể có thêm một tia thần lực, mà trên bùa chú cũng có thêm một cái trắng tuyến, xuyên thấu qua hư không có thể mơ hồ nhìn thấy Tề Tần thị hoạt động hình ảnh, trong lòng biết cái thứ nhất tín đồ có.

Ngày mùng 5 tháng 3.

Lúc này đã có ý xuân, trên cây liễu cũng có thể thấy điểm màu xanh lục, thụ dưới trên đất đã tích điểm hương tro, Phương Minh xếp bằng trên mặt đất, thân thể đã hơi có ngưng tụ chi tượng. Đủ hết đại phu phụ chính quỳ xuống đất tế tự, bên cạnh còn có vài cái nông phụ cũng tại dâng hương. Đối phương rõ ràng như làm như không thấy. Chợt có đối thoại tiếng truyền đến:

"Nghe nói nơi này có cái thổ thần đây, chuyên môn làm cho người ta đưa tài, làm chuẩn đại một nhà, hiện tại đều ăn bạch diện bánh màn thầu!"

"Thổ thần, làm gì? Đừng không phải cây liễu thành tinh chứ?"

"Cố nói mò, cần thận ác thổ thần, chỉ thấy ác quỷ ăn thịt người, cái nào thấy đưa tài đây, muốn thật cho ta mười lượng bạc, quý ta đều bái!"

"Mười lượng, một hai đều được..."

Tự bốn ngày phía trước rõ chỉ điểm Tề Tần thị tìm về đồng trâm sau, Tề Tần thị đối phương rõ tự tin tăng nhiều, thành tín đồ, mà đủ hết đại vẫn là bán tín bán nghi, bất quá ngược lại không nói cái gì trúng tà lời nói.

Phương Minh có thổ thần chức, tự có linh nghiệm, đối với lòng đất chôn dấu đồ vật càng là thuộc như lòng bàn tay, bất quá hiện tại chỉ có thể tại trong tầm mắt chỗ hữu hiệu, liền lại đi báo mộng phương pháp, đem đủ hết đại phụ phụ đồng thời kéo vào mộng đẹp.

Bởi Tề Tần thị đã là tín đồ, lần này con tốn một tia thần lực, ở trong mơ chỉ điểm hai người mấy chỗ địa phương, để hai người đạt được gần bách đồng tiền, dẫn tới hai người thường xuyên tới đây tế bái, được chút hương hỏa. Nơi này Phương Minh nhưng để lại cái tâm nhãn, không đem mấy chỗ giấu bạc địa phương chỉ cho bọn họ.

Phương Minh phát hiện, theo mọi người không ngừng tế bái, trên người mình khí xám đã dần dần chuyển trắng, thần lực cũng tích góp đến hai mươi bảy sợi. Những này nhưng là đủ hết miệng rộng không tốn sức, tiết tin tức, nông phụ cầu tài, liền hương hỏa nhật nhiều. Cũng làm cho Phương Minh dở khóc dở cười.

Tự phó: Ta không phải là tài thần, hơn nữa chôn tiền đồng địa phương đã sắp không có, cũng không thể đem bạc cho bọn họ. Lại nói, nhiều tiền hơn nữa, cũng luôn có đào xong một ngày, đến lúc đó có thể không dễ xử lí, đang lúc này, trong lòng hơi động.

"Tránh ra, tránh ra, để lão tử tới xem một chút."

Một đại hán để trần trên bạc, chen tách đoàn người, trong miệng nói: "Đủ hết lớn, nghe nói tiểu tử người gần nhất phát ra tiền của bất chính, làm sao không gặp đến hiệu kính lão ca người đây."

Đủ hết đại cả kinh, người này gọi Vương Nhị, là trong thôn có tiếng người sa cơ lỡ vận, chuyên môn trộm gà bắt chó, làm chút dưới tam lưu hoạt động, trong lòng kêu khổ, ngoài miệng lại nói: "Cái gì tiền của bất chính, đó là thổ địa gia chỉ cho ta, người người này rất vô lễ, cần thận ác thổ thần, người sẽ biết tay!"

Vương Nhị cười ha ha, nói: "Cái gì thổ thần, lão tử mới không sợ, hạn người Hậu Thiên trước cho ta năm mươi văn, không phải vậy thì đừng trách huynh đệ vô tình!"

Vừa dứt lời, Vương Nhị liền gỡ bỏ đủ hết lớn, đập diệt hương hỏa, tại mọi người hai mặt nhìn nhau bên trong nghênh ngang rời đi.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 2: Báo Ứng

Phương Minh ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, nhìn trên đất tán loạn hương hỏa, xung quanh tiếng bàn luận dần lên, còn có tay chân luống cuống đủ hết đại phu phụ, không khỏi cười gằn lên.

Thần linh người, ở chỗ ân uy đều xem trọng vậy, sai như vậy không đủ để dân chăn nuôi.

Chính mình xếp hợp lý đại phu phụ nhiều phiên dẫn, hiện tại vền vẹn là cái du côn uy hiếp, liền khiến cho đủ hết đại lòng sinh dao động. Đủ hết đại tín ngưỡng tuyến, đã như ẩn như hiện, tiếp cận gãy vỡ.

Trong lòng biết như không nhanh chóng giải quyết, chờ đủ hết đại nộp tiền sau, tất lòng sinh oán hận, buồn cười là đúng hẳn sẽ không oán hận Vương Nhị. Hẳn chỉ có thể hận chính mình không có báo ứng Vương Nhị, khiến cho hẳn tổn thất năm mươi văn, nhưng quên mất ai cho hẳn một trăm văn!

Vừa vặn, gần nhất chính suy nghĩ tìm cá nhân đến lập uy, ân uy và thi mới là vương đạo, dùng thôn dân biết được thần linh báo ứng lực lượng, tốt sâu sắc thêm tín ngưỡng, khiến cho không dễ dàng phản bội. Nay Vương Nhị liền đụng vào, này không phải là thiên ý à.

Hơn nữa, này Vương Nhị sau lưng, không hẳn không có ai đây! Hừ hừ!

Thôn dân vậy xem sau cũng là đi làm việc nhà nông, chính trực xuân canh, nông dân ngoại trừ tế tự, ăn cơm, ngủ, liền trên căn bản ngâm mình ở trong ruộng, đây là một năm chi đường số mệnh.

Bọn họ nhiều là tá điền, nếu như thu hoạch không được, không thể thiếu bị địa chủ tới cửa ép trả nợ, đến thời điểm bất kể là bán nhi bán nữ vẫn là bán đi tổ đều có khả năng, liền muốn phá gia.

Phương Minh tùy ý tại thôn xung quanh đi tới, khi thì nhìn về phía dưới nền đất, tìm một ít vật.

Bất tri bất giác đến đất ruộng, liền nhìn thấy nông dân chính bá xuân loại, hầu hạ thổ địa, bận bịu được đầu đầy mồ hôi không có cách nào sát, mặc cho nhỏ xuống ở trong thổ địa.

Phương Minh yên lặng nhìn, liền không khỏi nhớ tới một câu "Cuối hòa nhật giữa trưa, mồ hôi nhỏ hòa dưới thổ." Đây câu đạo cổ nông dân gian khổ, lúc này lại từ một góc độ khác xem, càng là tất cả tư vị ở trong lòng.

Hắn lúc này là Quý Hồn, cũng không sợ bị phát hiện, đến gần rồi một lão nông, nhìn kỹ, phát hiện này thế giới nông nghiệp đã tương đương tiên tiến, không thua đời nhà Tống trình độ.

Đột, xa xa nhìn thấy trong suốt hồi ảnh, biết cũng vậy Quý Hồn, liền lại gần đi tới.

Chỉ thấy là hai cái quý, đều là nông hộ trang phục, một cái tại truy, một cái đang lẫn trốn. Trốn là đúng một cái tướng mạo phổ thông thiếu niên, chính hoảng không chọn đường "Loạn tung bay", truy Đại Hán sắc mặt dữ tợn, mấy như Ác Quỷ, đuổi theo thiếu niên sau liền trực tiếp tiến lên cắn xé.

Thiếu niên bị cản trướng sau liền như sương khói giống như tản ra, mà Đại Hán là miệng lớn nuốt, cực kỳ thỏa mãn, tản ra sau yên vụ nhân cơ hội lại hóa thành thiếu niên, chỉ là so với trước càng tán loạn, mấy không thành hình người.

Lúc này nhìn thấy Phương Minh, liền gọi: "Huynh đài chạy mau, người này gặp người liền cản, đã điên rồi!"

Đại Hán lúc này nuốt xong xuôi, quay đầu nhìn lại, trong đôi mắt hung quang tứ tán, thấy Phương Minh càng là đại hỉ nhào trên.

Phương Minh tại mấy ngày nay mặc vận thần lực, đối với thần lực chi vận dụng biến hóa đã có mấy phần tâm đắc, chính nóng lòng muốn thử, lập tức cũng vậy không sợ, tâm ý hơi động, trong cơ thể một tia thần lực liền hóa thành bạch quang, bọc lại toàn thân.

Đại Hán mới trái lên, liền bị bạch quang bắn ra, trực bay ra ngoài, tiếng kêu rên liên hồi, Phương Minh đi lên phía trước, chân trước đạp ở Đại Hán trên người, nhìn thấy Đại Hán chỉ là điên cuồng rít gào, không gặp nửa điểm thần trí, giống như dã thú, không khỏi thở dài một tiếng, lòng bàn chân bạch quang lóe lên, Đại Hán hét thảm một tiếng, hóa thành khói đen.

Lúc này bạch quang cũng tiêu hao hết, Phương Minh nhẹ nhàng gật đầu, biết một tia thần lực màu trắng con có thể chống đỡ chiến đấu ba mươi hô hấp trái phải, chỉ là không biết vừa nãy tiêu diệt Quỷ Hồn có hay không có ảnh hưởng, suy nghĩ sau này tiếp theo thí nghiệm.

Thiếu niên lúc này sợ hãi rụt rè mà tiến lên, liền nói: "Vừa nãy cái kia làm như người sống hộ thể thần quang, huynh đài vì sao có?"

"Há, hộ thể thần quang, ta ngược lại không biết, chỉ là ta trước người nhiều làm việc thiện sự tình, nghĩ đến mới có này công đức hộ thân."

Thổ địa bùa chú sự tình là Phương Minh bí mật lớn nhất, đương nhiên không thể nói, nghĩ thầm thổ địa công lại xưng phúc đức chính thần, không phải là có công đức hộ thân sao, ta này có thể không tính mông người.

Đúng là trong lòng hơi động, đối với trong thôn tế đàn lại nhiều hơn mấy phần suy đoán.

Lại tiến lên cùng thiếu niên nói chút chuyện phiếm, không bao lâu liền dụ ra không bớt tin tức.

Thiếu niên này tên là Triệu tin, là thôn bên cạnh thôn chính con trai, thuở nhỏ khá được yêu thích, cũng đọc vài cuốn sách, đáng tiếc trời không giả năm, tại hai ngày trước ốm chết, lưu luyến trong nhà, lại bị bạch quang nổ ra ngoài thôn, may là không đụng tới mừng một, mười lăm đại tế, không phải vậy tại chỗ phải hồn phi phách tán.

Tại cửa thôn chờ đợi đến phụ thân, ai biết đối phương càng đối với hẩn làm như không thấy, lúc này mới biết người quỷ thù đồ, tới gần còn có thể bị bạch quang văng ra, nhớ tới một quyển du ký bên trong nhắc tới "Sinh người có hộ thể khí, có thể bảo an thái, tránh được tinh quỷ." Lúc đó cho rằng trò cười, vào ngay hôm nay biết thật giả.

Thiếu niên lung tung không có mục đích đi loạn, bất kỳ tiến vào một mảnh lão lâm, liền nhìn thấy đại hán này chính sinh ăn một cái khác Quỷ Hồn, bị phát hiện sau liền bị một đường truy đến nơi này.

Lúc này hai người quan hệ đã gần đến, Phương Minh liền hỏi: "Đại hán kia vì sao thành như vậy, người biết không?"

"Thật giống chính là sống thêm mấy ngày, liền bắt đầu sinh ăn sinh hồn, có thể vừa bắt đầu, liền dừng không được đến rồi."

Triệu tin ngồi chồm hồm trên mặt đất, dùng tay xẹt qua cỏ nhỏ, suy nghĩ một chút, liền còn nói: "Ta ở trong sách từng thấy, Quỷ Hồn có thể

dựa âm khí hoặc cái khác Quỷ Hồn khí quấy phá, trường tồn thế gian, lúc này liền xưng Lệ Quỷ, phải nhanh xin mời pháp sư đạo sĩ tới làm phép sự tình, không phải vậy tất thành đại họa, ta nghĩ hẳn chính là Lệ Quỷ đi."

Phương Minh gật gù, rất là khâm phục Triệu tin bác học, hỏi lại chút thời sự thời, Triệu tin liền lọt để, ngoại trừ biết năm nay là Vĩnh Hòa chín năm, nơi đây ở vào ngô châu văn xương phủ ở ngoài, cái khác càng không biết gì cả, nguyên lai hẳn chỉ thích xem chí dị, đối với chính thống kinh nghĩa nhưng trầm không xuống tâm đến nghiên cứu, vì thế nhiều được phụ thân chỉ trích.

Phương Minh đang muốn trêu đùa vài câu, một trận từng cơn gió nhẹ thổi qua, thiếu niên hình thể lại đột nhiên hóa thành hơi yên, tan theo gió.

Phương Minh cả kinh, tiện đà lặng lẽ không nói gì, nhất thời rõ ràng Triệu tin là bị Đại Hán căn đèn cạn dầu, nhìn này từng sợi hơi yên, lĩnh hội trong nhân thể này đại khủng bố, trong lòng không biết là cái gì tư vị, đột nhiên, hai hàng lệ liền chảy xuống.

Vào đêm. Cùng ngày đêm đen sau trong thôn liền hầu như không nghe thấy tiếng người, cũng không gặp nửa điểm ánh sáng.

Lúc này dùng là đúng ngọn đèn, dầu thắp tinh quý, sao có thể thường dùng? Lúc này nông gia chính là mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn mà tức.

Phương Minh nhìn thôn xung quanh, lúc này đã có tầng tầng hơi ảnh nhòe nhòe, mà trong thôn tế đàn toả ra bạch quang, chống cự chúng quỷ.

Trong lòng biết Quỷ Hồn mừng âm, lúc này chính là bách quỷ dạ hành chi cảnh, lại tế quan sát kỹ, có vài cái là vốn thôn nông hộ, tư vương người thân, tới đây kiểm tra.

Còn có tinh tráng thô bạo, tổng thể một nhóm, trùng kích bạch quang, lúc này bạch quang không có đại tế thời uy năng, chỉ có thể bị động vắng ra

Quỷ Hồn, nhưng chúng quỷ nhưng kiên nhẫn, vì lẽ đó bạch quang dần nhạt.

Nhưng qua nửa đêm, thì có biến hóa. Lúc bắt đầu bị văng ra quỷ như tao hỏa phần, mấy không thành hình, hiện tại bị văng ra quỷ chỉ là một ngất, lại tiếp tục nhào trên. Phương Minh hơi nướng mảy, những quỷ này hồn xung kích giữa mơ hồ hình như có kết cấu. Bắt đầu xông lên quỷ như là lão nhược nhất lưu, hiện tại mới là chủ lực, đáy lòng chính là nhảy một cái.

Những quỷ này xông tới một đêm, chợt có vốn thôn Quỷ Hồn đến đây khuyên can, ngay lập tức sẽ bị đánh đổ, bức thành tiên phong, mấy lần vọt một cái, liền hóa thành bay yên. Nhìn đến làm người lạnh lẽo tâm gan.

Phương Minh trốn ở một bên, dùng một tia thần lực hóa thành thuật ẩn thân pháp, âm thầm dò xét, đồng thời trả lại vài cái lạc đàn quỷ thử tay nghề, đánh đổ sau ép hỏi, cuối cùng được chân tướng.

Nguyên lai Quỷ Hồn phân phổ thông Quỷ Hồn, Lệ Quỷ, Ác Quỷ, Quỷ Vương mấy cấp. Phổ thông Quỷ Hồn, nếu như không có người có vận may lớn, bảy ngày tất vong.

Nếu muốn lâu dài, có bốn loại biện pháp.

Một là sinh ăn cái khác Quỷ Hồn, có thể phương pháp này dễ dàng lạc lối tâm trí, trở thành dã thú nhất lưu.

Hai là hấp thu người sống nhân khí, mất nhân khí người sống liền quỷ đều không thể thành, sẽ hồn phi phách tán. Nhưng Quỷ Hồn có thể dựa này tạm lưu lại nhân gian, được bảo đảm thần trí. Hấp độ nóng càng nhiều, Quỷ Hồn càng mạnh, có thể thành Lệ Quỷ, làm hại nông thôn.

Ba là có đường khí phép luyện khí, tìm được một chỗ âm, khắc khổ tu luyện, cũng có thể lâu dài.

Bốn chính là mọi người đại họ chi tổ tiên, chết rồi có tộc nhân tế tự hoặc triều đình phong cáo, từ đây trở thành tổ tiên linh, cùng tổ miếu hoặc tế đàn hợp nhất, từ đây hương hỏa bất diệt là tự thân bất hủ, đáng tiếc không thể rời đi tông miếu hoặc tế đàn, như tế tự bị hủy là biến thành tro bụi.

Thanh Ngọc Thôn là Vĩnh Hòa ba năm đại hạn thời lưu dân khai khẩn thành lập, trong thôn tiểu gia tiểu họ rất nhiều, không có thống nhất tổ tiên, lúc tế tự chỉ có thể lấy tổ tiên danh xưng hiện ra tế, không có tổ tiên linh đóng giữ tế đàn.

Này có hay không tổ tiên linh trấn thủ tế đàn, nhưng là rất khác nhau.

Có tổ tiên linh, có thể tự do điều động hương hỏa nguyện lực phòng ngự, nguy cấp thời cũng có thể cảnh báo. Thôn dân che chở khí dùng hết sẽ chủ động dành cho bổ sung. Không có chỉ có thể bị động phòng ngự, cực kỳ cứng nhắc, chỉ có đại tế thời mới có thể dành cho che chở, dễ dàng bị công phá.

Loại này tế đàn nhỏ dành cho che chở, chỉ có thể phòng ngự hai quý, như ba quý cùng tiến lên, là đoạn không có may mắn, vì lẽ đó thôn dân buổi tối cực nhỏ đi ra, trời tối là ở trong nhà tự vệ.

Hiện tại bày quý, chính là nghĩ đến đánh vỡ thôn trang, hấp thụ nhân khí.

Này bày quý công thôn, vẫn kéo dài đến sắc trời đem rõ mới dần dần tản đi, các thôn dân túm năm tụm ba lên làm lụng, hoàn toàn không ý thức được cùng tử vong gặp thoáng qua.

Phương Minh trong lòng biết, theo tốc độ này, tế đàn tất chống đỡ không tới mười lăm đại tế, đến lúc đó chính là bày quý tẩy thôn chi thảm kịch. Này bao nhiêu cùng hãn cũng có chút quan hệ, hãn phân mỏng trong thôn tín ngưỡng, dùng tế đàn lực lượng nhạt nhược.

Nhưng cái này cũng là cơ hội của hắn.

Nghe trong thôn đột nhiên vang lên từng trận kêu sợ hãi, biết đêm qua cách làm lên hiệu, lập tức cười lạnh.

Đêm qua Phương Minh bỏ ra mười sợi thần lực, là hắn tích trữ non nửa. Triển khai hoàng lương vào mộng phương pháp, để Vương Nhị trong mộng rơi vào tầng mười tám trong địa ngục bị khổ ròn rã mười năm, đồng thời ép tới người khác khí suy nhược, sáng nay tất thấy đại biến.

Đêm qua Vương Nhị vừa vào ai, liền mơ thấy một đen một trắng hai cái Ác Quỷ đi tới trước người, uống: "Vương Nhị, ngươi ác thổ thần, nay phạt ngươi vào địa ngục mười năm, thường khắp nơi ngục chi cực hình, đi thôi!" Liền đem xích sắt hướng về Vương Nhị trên cổ một bộ.

Vương Nhị vốn muốn phản kháng, cũng không định đến thường ngày năm chi hoành hành khí lực càng một phần đều không có, không khỏi đại khủng xin tha: "Tha mạng, tha mạng a, ta cũng không dám nữa!"

Hắc Bạch Vô Thường cười gằn, nói: "Thường ngày không biết thần linh, dám dám mạo phạm, lúc này mới biết có báo ứng."

Liền hướng lòng đất một xuyên, đem Vương Nhị mang vào địa phủ, hưởng thụ mười tám giống như cực hình, như vậy, qua đầy đủ mười năm.

Vương Nhị tỉnh lại sau giấc ngủ, nhìn xung quanh quen thuộc lại hoàn cảnh xa lạ, mấy có đầu thai làm người cảm giác, lại hơi quái, phát hiện thân thể suy yếu không được, bèn bò đến vại nước một bên đối với thủy vừa nhìn, kinh hãi.

Chỉ thấy mặt nước người hai mắt hãm sâu, tóc khô vàng, khuôn mặt gầy gò, dĩ nhiên trong một đêm tiêu giảm chừng mười cân, cả người vô lực, lại nghĩ tới mười năm bên trong khổ sở, không khỏi lên tiếng khóc lớn lên.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 3: Ta Tới Đây Thế Gian Mở Thần Đạo

Trời một đại sáng, Vương Nhị liền mang hương hỏa tế phẩm, đến đại liêu thụ dưới tế tự.

Lần này biết lợi hại, mọi cử động nơm nớp lo sợ, mới xuyên vào hương, liền mau mau bái dưới dập đầu, "Ầm ầm" vang vọng, tuy là thổ địa, càng cũng khải phá da đầu, chảy xuống huyết đến.

Chính cầu khẩn giữa, đột nhiên sáng mắt lên, đi tới một nơi, nhìn kỹ, nhưng là một chỗ đại sảnh.

Chỉ thấy Phương Minh một thân điển sử công phục, ngồi ở chính giữa, nhìn quanh rực rỡ, rất có uy nghi, trái phải đứng thẳng hai người, chính là đêm qua trong mộng trắng đen Ác Quỷ. Lúc này trên chân mềm nhũn, ngã quỵ ở mặt đất, trong miệng liền gọi: "Gia gia tha mạng a, tiểu nhân biết sai rồi, sau này cũng không dám nữa!"

Phương Minh khẽ mỉm cười, hỏi: "Người nói lời này, nhưng là tâm thành?"

Vương Nhị dập đầu như đảo toán: "Tâm thành, tâm thành!"

"Thấy người có hối cải tâm ý, tối nay liền không bắt người xuống, phạt người làm gốc thần lập một toà miếu thờ, tổ được thần khu, người vừa tâm phục?"

Vương Nhị kêu khổ "Tiểu nhân nhà nghèo, khùng không thể thành, vọng tôn thần khai ân."

Phương Minh nói: "Miếu không cần lớn, khoảng một trượng liền có thể, thần khu tuy quý, đất nặn là được, người vừa rõ ràng?"

Vương Nhị lúc này nào có không đồng ý tâm ý, cảm kích tạ ân: "Đa tạ tôn thần, ta tất làm đầu thần tổ được miếu thờ."

Này vừa dứt lời, sáng mắt lên, lại trở về dưới cây liễu, biết vừa nãy thần dị, mau mau nhưng là dập đầu, các loại tế tự xong xuôi, vội vã về thôn chuẩn bị thành lập miếu công việc.

Phương Minh nở nụ cười, ám đạo không uống công vừa nãy tiêu tốn năm tia thần lực, liền này vẫn là Vương Nhị nhân khí đã yếu, rồi hướng hẳn cực sệt nguyên cố, mới có thể đi này ban ngày báo mộng phương pháp, nghĩ đến ít ngày nữa thì có miếu thờ thần thân, không khỏi tâm trạng quá nhanh.

Chỉ chớp mắt đã là tháng ba mươi bốn.

Dưới cây liễu đã có thêm một toà nhỏ nhỏ thổ địa miếu, này miếu chỉ có khoảng một trượng vuông vắn, nhưng cực kỳ tinh xảo, trong miếu là một cái thân mang điển sử công phục đất nặn tượng thần, tượng thần mặt cùng Phương Minh có ba phần tương tự.

Cách làm thu thập Vương Nhị sau, thôn dân đối với thổ thần càng thêm kính nể, miếu trước hương hỏa không dứt, thỉnh thoảng có nhân sâm bái.

Phương Minh đứng trong miếu, đánh giá cảnh vật chung quanh, rất là thoả mãn.

Ngày đó Vương Nhị sau khi trở về lập tức chuẩn bị miếu thờ công việc, hẩn ngược lại cũng sẽ điểm thợ mộc tay nghề, lập tức tìm khối tốt vật liệu gỗ, bắt đầu liệu lý lên.

Lại bỏ ra mười văn, xin mời trong thôn thợ ngoã làm điêu khắc, hẩn đối phương bên ngoài khổng chỉ nhớ rõ ba phần, có thể một thân diễn sử công phục nhưng là ấn tượng cực sâu.

Đại Càn chức quan, chia làm cửu phẩm mười tám cấp, dưới còn có không đủ tư cách lại cấp một, có diễn sử, ty lại , khiến cho lại, dịch đình tứ đẳng.

Diễn sử tại huyện bên trong là chư lại đứng đầu, quyền thế cực trọng, như sẽ cùng sáu ty liên thủ, mấy có thể mang Huyện lệnh không tưởng. Hơn nữa có thể thế tập, mà Huyện lệnh nhưng là ba năm một đời. Vì lẽ đó ở nông thôn, không nhận ra Huyện lệnh nhiều người có, nhưng chưa bao giờ có không quen biết diễn sử.

Phương Minh biết được, hẩn hiện tại cũng chính là cái không đủ tư cách thần linh, nếu như lấy Huyện lệnh phục được tế tự, ngược lại sẽ bị hư hỏng khí số, vì lẽ đó vẫn là diễn sử phục là giai, ngoài ra, có thể mượn diễn sử áp lực được ngu dân, cực kỳ thuận tiện.

Quả nhiên, mừng sáu miếu thờ mang lên sau, hương hỏa nhật long, thần lực trong cơ thể đã có bách sợi, ngưng tụ thành đoàn, thân thể cũng cùng người thường không khác, chỉ là vẫn là không cách nào hiện thế.

Hẩn tại chế tạo thần miếu thời, liền vào mộng mặt thụ ky nghi, để Vương Nhị đem thần miếu địa bàn đặt vững, thêm vào thần miếu quá nhỏ, mấy người liền có thể xách di động, tạm gác lại sau dùng.

Phương Minh lại đang trong miếu chuyển động, phát hiện có tới hai mẫu to nhỏ, phân đại sảnh, hậu viện, hai bên còn có phòng nhỏ, nhất thời đầy mặt sắc mặt vui mừng.

Miếu thờ khánh thành được hương sau, nội bộ liền phát sinh ra biến hóa, mở ra một khối không gian nho nhỏ đến, có thể dung Phương Minh cư trú, hơn nữa bên trong có thần dị, trước kia Phương Minh một ngày cần tiêu hao một tia thần lực, tại trong miếu hai ngày mới tiêu hao một tia, để Phương Minh tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Mới biết rõ, này không gian tuy rằng tương tự động thiên, đáng tiếc cách biệt rất xa. Nơi này hẳn là thần linh pháp vực, y miếu mà tồn, miếu hủy là vong. Mà động thiên, càng tương tự phương tây bán vị diện, sẽ không dựa vào liên tiếp điểm hư hao mà có chuyện.

Phương pháp này vực thực tế tại dương thể diện tích chỉ có khoảng một trượng, trên bản chất là Phương Minh tự thân thu nhỏ lại mới tiến vào bên trong, chỉ là pháp vực tự có thần quái, khiến người ta cảm thấy không tới thôi.

Bất quá pháp vực có, sớm muộn sẽ có chính mình động thiên, thậm chí trường thành lên thành một giới. Một niệm đến đây, Phương Minh trong mắt xuất hiện ngọn lửa rừng rực.

Trải qua nhiều như vậy nhật tìm hiểu, hẳn đối với này thế giới đã cơ bản có hiểu rõ.

Thế giới này không có côi âm, người quý tạp cư.

Thị trấn châu phủ, trên có quan khí cùng triều đình sổ mệnh bao phủ, dưới có huyện Bình phủ quân quân khí trấn áp, bên trong còn có các thể gia đại tộc tế tự hàng trăm hàng ngàn năm tổ tông khí che chở, quý không được gần, là nhất an ổn.

Ở bên ngoài canh tác hương dân thì lại lấy tộc tự cư, cộng đồng cung phụng tổ tông lấy tự vệ, cơ bản vẫn tính an toàn.

Mà thôn dân khổ nhất, vì lẽ đó thôn dân nguyện vọng lớn nhất là có viên chức, có thể được quan khí che chở. Tiếp đó chính là có thể vào thành cư trú.

Đáng tiếc này thế giới có môn phiệt, tương tự Tấn triều, dùng quan cũng vậy từ thế gia đại tộc đệ tử bên trong chọn lựa, dưới còn có hàn môn tử đệ mắt nhìn chăm chăm, chớ xem thường hàn môn, hàn môn chính là tiểu giai cấp địa chủ, cũng không phải thăng đấu tiểu dân có thể so với. Sĩ tộc nắm giữ thư tịch, hạn chế tri thức truyền bá. Vì lẽ đó phải làm quan, tiến vào thể chế, rất khó.

Này thế giới tổ tiên linh càn tương tự với trời buộc linh, bị lượng lớn hương hỏa nguyện lực trời chặt tại tông miếu bên trong, hầu như ngang ngửa lao ngục, bọn họ đối với thần lực cũng chỉ có đơn giản vận dụng, không có thần chức, tự nhiên không có nhiều loại thần thông.

Nói tóm lại, này thế giới thần đạo đã có mô hình, cơ sở càn là chất phác, còn kém mẫu chốt nhất thần chức bùa chú.

Có thể tới đây thế giới, chưa chắc đã không phải là rất may vận, cơ duyên lớn, Phương Minh ở đáy lòng yên lặng nói, "Ta tới đây thế mở thần đạo!", này niệm vừa ra, nhất thời cảm giác trong thiên địa run lên, tinh tế thưởng thức, nhưng vừa không có, tựa hồ là ảo giác.

Phương Minh cũng mặc kệ nó, tâm ý đã định, liền ngồi xếp bằng xuống, mặc vận thần lực, chờ đợi thời cơ.

Vào đêm, này gió đêm tựa hồ đặc biệt lớn, Thanh Ngọc Thôn thôn dân ở trên giường không khỏi nằm thật chặt chắn đơn.

Phương Minh vung tay lên, thần lực đem miếu thờ ẩn giấu đi, trước đây mấy ban đêm, đều là như vậy.

Trải qua nhiều như vậy trời làm hao mòn, bảo vệ thôn khí vận đã lão đà lão đảo, mà tối nay nếu không công phá, ngày mai lại có đại tể bổ sung, vì lẽ đó phá thôn ngày, ngay ở tối nay.

Phượng Minh đã sớm chuẩn bị, tại ban ngày tin chúng bái tế thổ địa miếu thời, liền trong bóng tối cho mỗi người đánh tới hai sợi thần lực hộ thể, may là tín đồ không nhiều, chỉ có ba mươi mấy người, đủ có thể giữ được nhất thời, đến lúc đó tự có công dụng.

Lúc này Quỷ Hồn đã tập hợp, người cầm đầu là một đại hán, trên mặt còn có chứa điều vết đao, trạng cực hung ác.

Đại Hán ngẩng nhìn bốn phía, liền hô: "Sinh làm làm nhân kiệt, chết cũng làm quỷ hùng, các huynh đệ, chờ phá này thôn, mọi người liền có thể thả ra ăn, sau đó thừa thắng xông lên, lại phá Thanh Sơn thôn, đang thịnh thôn, ta chờ tất có thể bởi vậy lên cấp, sau đó nương nhờ vào Quỷ Vương, không thua nhân gian tiêu dao!"

Chúng quỷ âm âm hân là, sĩ khí cực thịnh, lập tức bắt đầu tấn công màn ánh sáng, mới hai lần sóng xung phong, màn ánh sáng liền âm âm mà nát, chúng quỷ lớn tiếng hoan hô.

Màn ánh sáng phá nát thời, Thanh Ngọc Thôn mọi người đều thức tỉnh, các cảm giác có đại họa trước mắt.

Thôn chính Vương Anh đã sáu mươi lăm, lúc này sắc mặt trắng bệch, triệu tập người nhà nói: "Cảm giác này... Sẽ không sai, trong thôn tể đàn gặp sự cố, tất có Ác Quỷ quấy phá, chúng ta đại họa lâm đầu." Lời vừa nói ra, trong phòng mọi người sắc mặt bạc trắng.

"Không... Không thể nào, cái kia... Nhưng là diệt, diệt thôn đại họa" con trai cả Vương Kiều ngữ âm có vẻ run rẩy.

"Không cái gì nhưng là, hai kiều, đi đem lửa dắt ra đến, đại kiều, mau dẫn Thanh nhi đi thôi, vì ta Vương gia lưu lại một đường huyết thống, nhớ kỹ, hướng về Thanh Khê Hương chạy, không nên quay đầu, đừng có ngừng!"

"Phụ thân..." Vương Kiều thống khổ quỳ xuống đất, lệ rơi đầy mặt. Nhưng vẫn bị đuổi ra ngoài cửa, cười ở lửa trên, nhìn trong lòng mới sáu tuổi cháu trai, khẽ cắn răng, roi vừa kéo, con lửa dài đề một tiếng, nhảy vào trong bóng tối, trong tay bất tri bất giác nắm ra máu.

Vương Anh dựa môn, nhìn cái kia lúc ẩn lúc hiện bóng lưng, trong lòng mặc kỳ "Tổ tông che chở, vì ta Vương gia lưu lại được một đường hương hỏa!"

Lập tức liền cảm thấy âm phong đập vào mặt, trên người bạch quang lóe lên, văng ra, còn không phục hồi tinh thần lại, lại có vài cổ âm phong nhào trên, nhất thời hét thảm một tiếng, ngã trên mặt đất, hắc khí lóe lên, chỉ còn dư lại một cỗ thây khô.

Người nhà kinh hãi, sau đó chỉ nghe có tiếng cười quái dị truyền đến, hắc khí nhào trên...

Toàn bộ Thanh Ngọc Thôn đã rơi vào nước sôi lửa bỏng bên trong.

Vương Nhị sau khi tỉnh lại, dựa vào ánh sao, nhìn thấy trong thôn đã có vài điểm ánh đèn sáng lên, lại giác âm phong đập vào mặt, nghe lân cận kêu thảm thiết, đáy lòng chính là mát lạnh, hai chân không còn chút sức lực nào, muốn té ngã, đáy lòng chỉ có một câu lặn qua lộn lại:

"Bầy quỷ giết trang" .

Này ẩn giấu ở thôn dân tốt nhất đáy lòng đại hoảng sợ, khiến cho hãn mồ hôi lạnh thấm ướt vạt sau, lên dây cốt tinh thần đứng lên, đã nghĩ chạy cách làng, cách được càng xa càng tốt.

Lúc này có hắc khí nhào trên, "Ầm" một tiếng, liền văng ra, mơ hồ còn truyền đến thống khổ tiếng hô.

Vương Nhị trên người thần lực lóe lên, khiến cho hắn có hiểu ra, mau mau hướng về thôn đông cúi chào:

"Đa tạ thổ thần phù hộ."

Dưới chân cũng có khí lực, lại không chậm trễ, hướng về thôn đông đầu chạy đi.

Dọc theo đường đi hắn tình cờ gặp không ít thôn dân, nhìn thấy ngày xưa khuôn mặt quen thuộc tại hắc khí nhào qua đi thành thây khô, càng làm cho hắn ngã vài giao, cắt ra hai tay, chảy xuống máu tươi.

Nhưng lúc này, cái nào lo lắng những này, chính là bò cũng phải bò qua đi, ba chân bốn cẳng đến đại liễu thụ dưới, chính là cả kinh.

Miếu trước tối om om quỳ một mảnh, nhìn kỹ, tín đồ hầu như tất cả, còn có hơn ba mươi thôn dân, một mặt sợ hãi không thôi về.

Vương Nhị cũng mau mau quỳ xuống, mặc kỳ: "Thổ thần, xin mời cứu lấy chúng ta thôn đi!"

Phương Minh hơi đánh giá, phát hiện tín đồ cơ bản tất cả, dù sao Quỷ Hồn chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, có càng tốt hơn mục tiêu tại, sẽ không cùng tín đồ liều chết.

Thêm vào thôn dân tổng số thì có sáu mươi bảy người, biết đã chiếm lúc này trong thôn một nửa, hơi suy nghĩ, sử dụng tới vào mộng phương pháp.

Chúng thôn dân trước mắt một ngất, đã đi tới một chỗ đại sảnh, vuông vắn rõ thân mang công phục, cao cư bên trên, toả ra uy nghiêm. Nhất thời

bái dưới: "Cầu thổ thần cứu ta thôn nguy nan!"

Chỉ nghe mặt trên Thanh Thanh như ngọc âm thanh nói: "Bản thần có bảo đảm thổ chi trách, thì sẽ tận lực, chỉ là có một việc nghi nan, ta sai người thôn chính tự, cứu không được trong thôn người."

Chỉ thấy một người lại bái, nhận ra là vốn thôn đệ nhị nhà giàu gia tô hồ, hỏi: "Xin hỏi tôn thần, làm sao mới có thể trở thành là ta thôn chính tự?"

"Đem ta chi thần miếu chuyển vào trong thôn, để cho tại trên tế đàn liền có thể, việc này người chờ có thể tự mình quyết đoán."

Vừa dứt lời, trước mắt mọi người nhưng là một ngất, lại nhìn xung quanh, vẫn là quỳ gối thổ địa miếu trước, nhớ tới mấy ngày trước đây truyền ra Vương Nhị bái thần nhìn thấy, vốn tưởng rằng chuyện phiếm, không muốn thật có chuyện này ư.

Lại nghĩ tới thổ thần cuối cùng lời nói, lại không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 4: Vọng Khí Thần Thông

Hoàn toàn yên tĩnh bên trong, tô hồ đột nhiên đứng lên, đi tới thổ địa miếu trước, vi khom người lại, liền bắt đầu nâng lên miếu đến, hô:

"Còn lo lắng làm gì, lại đây phụ một tay, người trong thôn chờ cứu mạng đây!"

Lúc này thì có người do dự "Này ở bên ngoài, bình thường bye bye, cũng không có gì, có thể để cho đến trong thôn... Không hay lắm chứ!"

Vương Nhị vừa nhìn, nhưng là đủ hết lớn, nhất thời hỏa khí liền lên đến rồi, trực tiếp tiến lên, một cước liền đem đủ hết đại đá ngã xuống đất, Tề Tần thì mau tới đi nâng.

Vương Nhị đi tới miếu trước quỳ xuống đất dập đầu cái đầu, sau đó tiến lên giúp đỡ, nói: "Mau mau chuyển đi, mệnh đều sắp không, còn sợ cái gì?"

Mấy người trẻ tuổi lúc này mới tỉnh ngộ lại, mau tới trước hỗ trợ.

Miếu không nặng, mới trăm cân trái phải, bốn người là có thể vững vững vàng vàng giơ lên đi rồi, một đường đi tới cửa thôn.

Thường ngày quen thuộc cảnh sắc lúc này tại trong mắt mọi người giống như mở ra cái miệng lớn như chậu máu yêu thú, để thôn dân rùng mình một cái.

Nhưng là một chần chờ, lúc này thổ địa miếu trên truyền đến một luồng sức nóng, tô hồ nhất thời cảm thấy thân thể ấm áp, có khí lực, bắt chuyện Vương Nhị chờ người, lại không chậm trễ, hướng về đánh cốc tràng phóng đi.

Vết đao Đại Hán chính hấp thoải mái, khoe mắt bạch quang lóe lên, phát hiện tô hồ một nhóm, đặc biệt thổ địa trong miếu, bạch quang bên trong bóng người.

Nhất thời đại hận, "Nơi đây sao còn có tổ linh?", dài tiếng rống giận: "Giết tới đi, không nên để cho bọn họ đến tế đàn, ai giết tổ linh, ta thưởng hăn mười cái người sống."

Không hổ là hăn quý, ngay lập tức sẽ phát hiện không đúng, mang theo hai mươi mấy con mãnh quý vọt lên.

Phương Minh hít sâu một cái, biết là sinh tử tồn vong thời khắc, lại không keo kiệt thần lực, bạch quang mãnh liệt mà ra, nhào trên hăn quý tại bạch quang bên trong biến thành tro bụi.

Đại Hán thấy này, lại ra lệnh: "Không cần lo miếu, đối phó cái kia bốn cái nhấc miếu, trên, hút sạch sự nổi tiếng của bọn họ!"

Càng là đi đầu nhào trên, Vương Nhị nhất thời cảm thấy âm phong đập vào mặt, lòng bàn chân run lên.

Phương Minh hơi nhướng mày, từ trong miếu đi ra, chúng quý nhất thời nhìn thấy bạch quang lóe lên, một người thiếu niên từ trong miếu lao ra. Thiếu niên này thân thể cực kỳ ngưng tụ, vờn quanh vệt trắng, vài bước tiến lên vọt một cái quyền, đánh cho một cái hăn quý hồn phi phách tán.

Vết đao Đại Hán hơi chần chờ "Không phải tổ linh sao?" Sau đó sát khí càng tăng lên, hăn vọt lên, đảo mắt dĩ nhiên bức đến Phương Minh trước mặt.

"Giết!" Phương Minh hướng về quyền về phía trước, trong tay bạch quang lóng lánh.

Đại Hán mặt lộ cười gằn, trong tay hắc quang lóe lên, dĩ nhiên xuất hiện thanh trường đao, "Phốc!" Trường đao mà xuống, Phương Minh bản năng nghiêng người một lần, chỉ cảm thấy trên người chấn động, cùng nhau hắc quang chột hiện, ngực đau nhức.

Sau một khắc, Phương Minh nhìn thấy người này cười gằn, lại giơ lên đao.

Hắn bản năng một lần, né tránh lưỡi đao, Đại Hán cười lớn: "Ta đã nhanh thành tựu Lệ Quỷ, không phải là người tiểu tử này có thể ngăn, ngày hôm nay liền lấy người tế đao!"

Phương Minh mặt không hề cảm xúc, ánh mắt thoáng nhìn, bởi hắn kiểm chế chúng quỷ, ra miếu trước lại đang tô hồ bốn người trên chú lượng lớn thần lực, thổ địa miếu đã bị nhắc đến đánh cốc tràng, chính đang để cho trên tế đàn.

Đại Hán cả kinh "Vì sao người này còn có vẻ ước ao, không được, lẽ nào trong miếu còn có tổ linh?" Đã nghĩ hiệu lệnh chúng quỷ, ngăn cản thôn dân.

Đáng tiếc đã không kịp, liền nghe mọi người "Hắc" được một tiếng, đã xem thổ địa miếu an ổn đặt ở trên tế đàn.

Trong nháy mắt này, Phương Minh cảm giác được một luồng phồn thịnh mệnh môn hương hỏa nguyện lực tự trong tế đàn cuộn cuộn không ngừng truyền vào thổ địa miếu tượng thần bên trong, lại thông qua tượng thần cùng trong cơ thể thần chức bùa chú liên kết, bùa chú giống như cá voi hút nước đem hương hỏa nguyện lực hút vào, bị bạch khí bao thành một đoàn, chỉ là trong nháy mắt, bạch khí tản ra, lộ ra một cái hoàn toàn mới

bùa chú đến, Phương Minh vừa nhìn liền rõ ràng ý tứ: "Chính cửu phẩm Thanh Ngọc Thôn thổ thần vị" .

Một đại cổ thần lực tự thần vị bên trong truyền ra, không ngừng tràn vào Phương Minh trong cơ thể, Đại Hán con thấy đối phương đột nhiên bị bạch quang bao vây, một lát sau bạch quang tản đi, thiếu niên kia đã thay đổi cái hình thể: Lúc trước chém thương đã không cánh mà bay, diễn sử công phục cũng đã biến thành chính cửu phẩm quan phục, trong tay nâng một viên ấn vàng, rất có uy nghi, chính lạnh lùng theo dõi hắn.

Đại Hán lạnh cả tim, đã có ý lui.

Phương Minh trên mặt sát khí lóe lên, đem ấn vàng hướng về Đại Hán ném đi, chỉ thấy ấn vàng lớn lên theo gió, biến thành lớn khoảng một trượng, Đại Hán vẻ mặt dữ tợn, chợt quát một tiếng, múa đao bổ về phía ấn vàng, đinh đương một tiếng, trường đao gãy vỡ, ấn vàng không chậm trễ chút nào khắc ở Đại Hán trên người, chỉ thấy bạch quang lấp loé bên trong, lòng đất hắc khí không ngừng bốc lên, Phương Minh cười lạnh một tiếng, thu hồi ấn vàng, lúc này lòng đất đã không hề có thứ gì.

Nhìn xung quanh, "Đại ca!" Có hãn quý muốn nhào dâng báo thù."Vẫn là trước tiên loại bỏ đi!" Đây là kiếm đủ muốn chạy.

Phương Minh cũng không quan tâm đến nó, dưới chân bạch quang lóe lên, trong nháy mắt liền đến thổ địa trong miếu, "Này Thổ Độn Thuật không hổ là thổ địa chuẩn bị, thật là thuận tiện." Đi tới đại sảnh, ngồi ở chủ vị, cảm thụ Thanh Ngọc Thôn chu vi mười dặm tất cả nằm trong lòng bàn tay tình cảnh, không khỏi thầm nói: "Đây chính là chính phẩm thổ địa uy năng sao, quả nhiên lợi hại."

Nhìn thấy Thanh Ngọc Thôn chúng quý đã có ý lui, cười lạnh một tiếng, làm việc đã nghĩ chạy, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy, trong miệng nói tiếng: "Khải!"

Nhất thời một luồng so với đại tể thời càng mạnh hơn bạch quang tự thổ địa trong miếu bay lên, hóa thành một trắng trụ, một luồng màu trắng cuộn sóng lấy làm trung tâm, không ngừng hướng bốn phía mãnh liệt mà đi, bị cuộn sóng bao phủ chúng quỷ dồn dập phát ra tiếng kêu thảm, mấy lần sau liền hóa thành khói đen.

Thanh Ngọc Thôn thôn dân lúc này trong lòng cũng nghe được một thanh âm: "Chúng quỷ đã diệt, bọn người tự đi thôi!" Tô hổ, Vương Nhị đám người nhất thời hoan hô: "Là thổ thần, thổ thần hiển linh!" Hoan hô sau, lại không khỏi khóc lớn, Thanh Ngọc Thôn không có tổ linh, mỗi ngày lo lắng sợ hãi tháng ngày đã một đi không trở về, lại nhìn trên đất thây khô, càng là nước mắt rơi như mưa.

Tháng ba mười lăm, mưa nhỏ.

Mưa bụi kéo dài, càng cho Thanh Ngọc Thôn thêm trên một phần bi thương.

Lúc này Thanh Ngọc Thôn, hầu như gia gia đội xưa nay, thỉnh thoảng có tiếng khóc truyền đến, làm người lạnh lẽo tâm gan.

Lúc này lầy lội đất vàng, càng là khó đi, để một cái bộ khoái trang phục tiểu tử oán giận không ngớt, nói: "Sư phụ, này thật là khó đi, so với Thanh Khê Hương đường kém thật nhiều."

Sư phụ hẳn là một cái trung niên Đại Hán, bộ đầu trang phục, một đôi tay trên che kín vết chai, trong mắt thỉnh thoảng có tinh mang chột hiện, cười mắng: "Chúng ta người hầu, không đem mười dặm tám hương chạy khắp cả, làm được thuộc nằm lòng, liền ăn không được này bát nhà nước cơm. Tiểu tử người có thể so với hương mưa lâu cô nương còn yêu kiều ba phần, muốn ăn không được này khổ, cút nhanh lên trở lại, nếu không là em rể cầu ta, ta mới không mang theo người đây!"

Thanh Ngọc Thôn bình minh liền phái người đem bày quỹ tập thôn việc báo danh trong huyện, Huyện lệnh kinh hãi, lúc đó liền phái người hạ xuống kiểm tra.

Tiểu bộ khoái kêu oan: "Không phải sợ khổ, mà là sợ chết a, sư phụ, này từng nhà thầy khô, nhìn ra ta trong lòng hoảng được lợi hại, nơi này sẽ không còn có Ác Quỷ chứ? Này bày quỹ tẩy trang, vẫn là đang kể chuyện tiên sinh trong miệng nghe được, không muốn thật sự có a!"

Bộ đầu đầu hán biểu hiện cũng chuyển thành nghiêm túc, nói: "Đây chính là chuyện thật, người sau này dưới thôn thời, nhất thiết phải cẩn thận, này Thanh Ngọc Thôn khá tốt, đột nhiên có tổ linh, bảo vệ, chân chính tẩy thôn, đó là một người sống đều không, cái kia cảnh tượng, chà chà, mới gọi thảm đây!"

"Bất quá này tổ linh việc, cũng có chút kỳ lạ, đại nhân, ngài xem đây?" Đại Hán sờ sờ cằm, nhìn đầu lĩnh một cái đạo sĩ đánh trang phục ông lão.

Lão đạo sĩ trên đầu đã liếc một nửa, lúc này sờ sờ thưa thớt chòm râu, nói: "Tử thi ta nhìn, nhân khí cố không, thân thể toàn khô, đúng là quỷ vật gây nên. Cái kia tổ linh việc, ngược lại cũng không có gì, bùa chú của ta không có cảm ứng, nhìn đáng sợ không phải Lệ Quỷ nhất lưu."

Bởi vì thế gian có bao nhiêu Ác Quỷ việc, bởi vậy Đại Càn thái tổ thiết cấm quỷ ty, vừa bắt đầu chỉ có thất phẩm, chuyên quản quỷ vật hại người việc, tại các thị trấn phủ thành đều có phần chi, bình thường không hay quản lý sự tình, nhiều là các đại đạo môn môn nhân đệ tử bỏ thêm vào nhậm chức, lấy kiếm lời điểm công đức, thu chút triều đình số mệnh, giúp đỡ tu hành. Hai trăm năm qua, người hoàng không thể không nhờ vào, không ngừng thêm phẩm, bây giờ cấm quỷ tổng ty cục trưởng đã có từ tam phẩm, trở lên cấp một, liền cùng lục bộ cùng phẩm, cấm quỷ ty nên đổi

thành cấm quỷ bộ. Lão đạo này chính là huyện bên trong cấm quỷ tào ty, có từ cửu phẩm viên chức, cái khác sáu tào đều là chính cửu phẩm.

Đạo sĩ còn nói: "Mặc kệ nó trước là cái gì lai lịch, chỉ cần lên tế đàn, khà khà, cái kia chính là thân bất do kỷ, chỉ có thể ngoan ngoãn bảo đảm một phương an khang, từ đây thoát không được thân, nếu là có trái pháp luật, tất bị tế đàn nguyên lực đốt chết tươi, này linh cũng coi như có có thể, nhưng động tác này biết bao không khôn ngoan! Ai, nào có ta Đạo môn tiêu dao, coi như khi còn sống không thể thành chân nhân, chết rồi cũng có thể chuyển thành quỷ tu, như thường leo Tiên đạo!" Trong lời nói đối phương rõ việc làm tràn ngập xem thường.

Này thế giới đạo sĩ, tinh thông dưỡng khí luyện khí thuật, có thể cách làm sự tình, thu Ác Quỷ, cao thâm người có thể xem phong thủy, vọng khí vận, đỡ triều đình, lấy thành tiên đắc đạo là tối cao mục tiêu, tiếc không có một người có thể thành. Chia làm:

Đạo sĩ: Được thụ đạo pháp, bắt đầu luyện khí.

Pháp sư: Có thể khu quỷ, làm thiếp hình pháp sự tình.

* sư: Công lực thâm hậu, có thể làm loại cỡ lớn pháp sự tình, khu Lệ Quỷ, có thể thu đồ đệ, truyền thụ đạo pháp.

Chân nhân: Luyện khí đại thành, thành tựu không chút tì vết đạo thể, có 150 thọ.

Tiên nhân: Cảnh giới trong truyền thuyết, đến nay không có xác thực ghi chép.

Phương Minh liền ở bên cạnh, nghe ba người trò chuyện, đối với Đại Càn triều đình cùng Đạo môn, lại nhiều hơn mấy phần hiểu rõ. Lúc này định thần hướng về ba người đỉnh đầu vừa nhìn, nhất thời nhìn thấy một màn kỳ cảnh.

Chỉ thấy ba người đỉnh đầu, mỗi người có một cái bản mệnh khí, dựng đứng lên, bộ đầu cùng bộ khoái hai người đều là bạch khí, bộ đầu bản mệnh khí xung quanh, lại có mười mấy tia bạch khí, tụ thành một đoàn. Bộ khoái cũng chỉ có một tia bạch khí, trong lòng biết đây chính là làm bộ khoái mang đến số mệnh.

Mà đạo sĩ kia lại có sự khác biệt, bản mệnh khí cũng vậy bạch khí, nhưng là vừa thô lại trắng, một đoàn bạch khí treo ở trên đỉnh, không ngừng hóa thành một tầng nhạt bạch quang, bố khắp toàn thân, hiện sóng nước hình. Đỉnh đầu bạch khí ít dần, tình cờ lại có một tiểu cổ bạch khí tự thị trấn phương hướng trong hư không tuôn ra, bù vào khối không khí. Nhất thời hiểu ra, biết Đạo môn tu sĩ một khi chịu chức quan, sẽ lấy ra triều đình số mệnh, để cho tự thân tu hành.

Chẳng trách Đại Càn thái tổ không cho cấm quý ty địa vị cao, mà hậu thế tử tôn vô tri, lại không chịu nổi Đạo môn trên dưới hoạt động, cuối cùng mở ra cái này lỗ hổng. Bất quá triều đình chư công vẫn có người rõ ràng, vẫn đề lên, mới không có tổng thời lâm linh xưa nay việc.

Phương Minh lại minh tưởng tự thân, nhìn thấy một cái thuần trắng bản mệnh khí nhõng lên thật cao, trên đỉnh bạch khí nồng nặc đến cực điểm, hóa thành một ẩn, mơ hồ có chút trong suốt, bạch khí tràn ngập trong đó, có khoảng một phần ba. Đỉnh đầu là màu trắng số mệnh, mà thần lực cũng vậy màu trắng, tích trữ ở tự thân, hai người phân biệt rõ ràng.

"Này vọng khí thuật không hổ là đại thần thông, có thể xem bản mệnh và khí vận. Có này thuật, ta sau này làm việc, dùng người đều thuận tiện không ít." Phương Minh trầm tư: "Này vào mộng, vọng khí thần thông vượt qua thổ địa bản chức thần thông không biết mấy phần, xem ra nên cùng thần vị lên cấp có quan hệ, kiếp trước thổ thần chức có thiên đình đề lên, vạn năm cũng không gặp lên cấp, vì lẽ đó không gặp thần quái. Không nghĩ tới đến này thế, dĩ nhiên có thể hấp thu hương hỏa nguyên lực tự mình lên cấp, đồng thời diễn sinh ra thần thông đến."

Vào mộng thần thông biết đánh nhau phá âm dương chi cách, đối phương rõ giúp ích rất lớn, thậm chí có giấc mộng hoàng lương, mộng ban ngày chờ kéo dài, cùng kiếp trước thổ địa chỉ có thể tại tín đồ ban đêm ngủ say thời tiến hành báo mộng phương pháp rất là không giống, rõ ràng cao cấp không biết mấy phần.

Lúc này thổ địa bản chức thần thông có:

Thổ Độn Thuật: Có thể tại Thanh Ngọc Thôn mười dặm trong phạm vi sử dụng, chớp mắt đã áp sát.

Phì Địa Thuật: Có thể tiêu tốn thần lực, là Thanh Ngọc Thôn thổ địa bón phân, béo hiệu tương tự phân đất, tro.. Dự liệu.

Khu Bệnh Thuật: Có thể loại bỏ lục súc bệnh khí, có thể chữa lục súc tiểu bệnh, không thể trị người.

Tống Tử Thuật: Tiêu hao lượng lớn thần lực, tăng cao thụ thai tỷ lệ.

Cho tới cái khác, đều là thần lực tự thân vận dụng, chỉ cần có thần lực người đều có thể chính mình chậm rãi tìm tòi ra đến, không tính thần thông.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 5: Thụ Chức

Một nhóm ba người đi tới một nhà sân trước, này hộ sân rõ ràng so với xung quanh lớn hơn một vòng, Tô Hồ cùng Tô lão cha đã ở trước cửa chờ đợi, nhìn thấy ba người, sáng mắt lên, mau tới trước, quỳ xuống hành lễ: "Thảo dân gặp qua đại nhân!"

Đại Càn quan chế, bình dân gặp quan viên, nhất định phải đi quỳ lễ, quan chức giữa chênh lệch nhị phẩm tứ cấp người, then chốt trường hợp cũng được đi quỳ lễ, hai phẩm bên trong, trừ thấy chủ quan cần đi quỳ lễ ở ngoài, cái khác đi thường lễ liền có thể.

Dem ba người đón vào trước phòng, Tô Hồ người vợ mau mau bưng lên nước trà, sau đó lui ra.

Lão đạo vi trà một cái, phát hiện tuy có chút mùi thơm ngát, nhưng lỗi vào hơi có thô ráp, không được tốt lắm trà, nhưng ở đây cũng vậy khó được. Liền đặt chén trà xuống, nói: "Việc này huyện tôn rất coi trọng, dặn ta chờ phải cực kỳ kiểm tra, vốn ty đã nghiệm qua thi thể, thật là quý vật gây nên, nhưng đã bị tiêu diệt. Vốn ty khi đến kiểm tra làng xung quanh, vẫn tính sạch sẽ, không có hung quý bồi hồi, xem ra có thể sống yên ổn một trận, lúc này lấy này trình báo thượng quan. Bất quá lần này có tổ linh, sau này có che chở, không thua trong thôn, người chờ cũng coi như nhân họa đắc phúc."

Tô lão cha cẩn thận hầu hạ: "Cũng không phải sao, chỉ là đáng tiếc thôn chính, hưởng không được này phúc." Nói, còn bỏ ra mấy giọt nước mắt đến.

"Hừm, lần này huyện tôn niệm tình người người trong thôn lực ít ỏi, cho ân điển, miễn người thôn năm nay lao dịch, bất quá này thuế má nhưng không tránh khỏi, người phải cực kỳ đốc xúc, không thể đến trễ."

Tô lão cha vừa nghe, mau mau quỳ xuống: "Đa tạ Đại nhân, ta tất đem việc này làm tốt." Như Phương Minh ở đây, liền có thể nhìn thấy Tô lão cha đỉnh đầu bản mệnh bạch khí bên, lại nhiều một tia số mệnh. Tô lão cha lại hướng về thị trấn phương hướng quỳ xuống tạ ân: "Đa tạ Đại lão gia ân điển!"

Đốc xúc thuế má, là thôn chính chi trách, lời này ý tứ, chính là để Tô lão cha đến làm Thanh Ngọc Thôn thôn chính.

Vương thôn chính chết rồi, Thanh Ngọc Thôn được có mới thôn chính, trên lý thuyết nên do Vương Kiều tiếp nhận, đáng tiếc hãn đêm qua khí thôn mà chạy, tuy có thể thông cảm được, nhưng cũng là đại đại thất phân. Ngược lại, Tô Hồ đi đầu nhắc miếu vào thôn, cứu toàn thôn, đối với toàn thôn có đại ân. Tô lão cha đến làm này thôn chính, cái kia sẽ không có người có thể nói chuyện phiếm.

Nhưng trong thôn đồng ý không được, còn phải trong huyện đáp ứng, Tô lão cha liền để Tô Hồ đi trong huyện báo tin, dẫn theo đầy đủ mười lượng bạc, dùng cho trên dưới chuẩn bị, Vương Anh tuy rằng trong huyện có chút quan hệ, đáng tiếc người đi trà mát, Tô gia bạc làm cho đủ, này thôn chính vị trí tự nhiên là bắt vào tay.

Này mười lượng bạc, cũng không phải Tô gia, mà là Phương Minh tác phẩm, bởi Tô Hồ cử chỉ, nhà hãn coi như không phải cùng thổ thần có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, cũng vậy chịu trách nhiệm cửa ải thật là lớn

hệ. Tô gia thành thôn chính, đối với hân cũng có lợi. Liền báo mộng cho Tô gia đưa đi bảy, tám lượng bạc, ngoại trừ cho đối phương sử dụng, còn có giúp tự thân chuẩn bị quan phủ tâm ý, miễn cho bị đánh thành yêu tà nhất lưu, vậy thì có ** phiền. Tô gia lại thêm điểm, tập hợp mười lạng, liền đầy đủ sử dụng.

Đạo trưởng lại cùng Tô lão cha nói rồi vài câu, lập tức cùng đi ra phòng, đi tới thổ địa miếu trước.

Nhìn thấy miếu nhỏ, cũng không cho rằng quái, lúc này dân gian tế tự vẫn không có làm riêng, có miếu thờ, có bài vị, có thổ đàn, hân là nhìn nhiều lắm rồi, tinh tế đánh giá dưới, lại đốt mở phù, thấy không có gì dị dạng, liền gật gù, nói:

"Hừm, tế tự vẫn còn, cũng không phải quỷ loại, người chờ có thể an tâm!"

Lại cùng Tô lão cha nói rồi vài câu, thì có ý muốn rời đi.

Tô lão cha xem thời cơ, dâng hai lượng bạc trắng, "Đại nhân một đường khổ cực, ta chờ không cần báo đáp, chỉ là tiểu lễ, vạn mong nhận lấy!" Lúc này từ cửu phẩm quan lương tháng cũng mới một lượng bạc trắng, đạo nhân chối từ vài câu, cũng là thu rồi, lại đưa bộ đầu đầu hân năm trăm văn, liền tiểu bộ khoái đều có một trăm văn, tiểu tử trẻ tuổi, không có lịch luyện ra, mừng rỡ mặt mày hơn hở, nhìn ra Đại Hán sắc mặt một hắc.

Một đường đưa ra ngoài thôn, đợi được xe bò đi xa, Tô lão cha vẫn là hiện cung tiễn hình, đợi được xe bò triệt để đi không còn bóng, Tô lão cha mới thở dài một hơi, trong lòng biết việc này xong rồi. Sửa lại một chút quần áo, chấp hai tay sau lưng, chậm rãi đi dạo về thôn.

Cũng chớ xem thường thôn chính, vậy cũng là Lệnh lại cấp một, phối hợp đến thu thuế thuế lại, giở trò, liền có thể làm giàu làm giàu. Thuế lại tìm kế, dùng thôn dân phá gia, thôn chính trở lại giả bộ làm người tốt, thừa

cơ giá rẻ mua tiến vào thổ địa, này như đúc kiểu hầu như là thành làm riêng. Vương gia năm mươi mẫu chính là như thế đến.

Thêm vào đêm qua một kiếp, toàn thôn năm mươi bảy hộ 312 người cũng chỉ còn lại ba mươi lăm hộ 150 mấy người, có mười mấy hộ trực tiếp bị diệt môn, tòa nhà này đất ruộng, có thể không phải liền trở nên trống không. Thanh Ngọc Thôn là lưu dân thành lập, muốn nói thân thích vậy cũng chỉ có vốn thôn thôn dân, trải qua mấy năm qua lẫn nhau thông gia, thành nhân thân. Thôn dân giáo hoạt, biết không thoải mái điểm ra tay, đảo mắt sẽ bị quan phủ thu đi.

Trong lúc nhất thời, trong thôn cho làm con nuôi, kết thân, nối liền không dứt, này mọi phương diện, cũng phải trải qua thôn chính, vì lẽ đó có thể phân được một phần. Những ích lợi này vẫn tính tiểu, cũng đã đầy đủ chịu đến Thanh Khê Hương mơ ước, cũng còn tốt Tô lão cha ra tay nhanh, bạc làm cho đủ, đem thịt nát ở trong nồi. Nếu không là Vương Kiều vẫn còn, cái kia năm mươi mẫu có chủ, không làm được liền trong huyện đều sẽ tới sắm một tay.

Trên xe bò, hai bên đường lớn cỏ mọc én bay, vạn vật bộc phát, chân thực là tốt cảnh xuân. Tiểu bộ khoái ở mặt trước đánh xe, đạo sĩ xem bộ đầu một bộ muốn nói lại thôi đáng vẻ, không khỏi nói: "Có chuyện gì, liền nói!"

Đại Hán nói: "Đại nhân, đất đai này thần tên hào, ta từ chưa từng nghe tới, tiếp tục nghe thôn dân nói, này linh có báo mộng khả năng, để trong lòng ta có chút bất an."

Đạo sĩ nghe xong, liền cười: "Có chút Quỷ Hồn trước người như thế tội quan, tội phạm hoặc bị mọi người nhà giàu đuổi ra chi quỹ, đại thể không muốn người khác biết tên thật, vì lẽ đó có bao nhiêu tên gọi, không cần bản danh. Vốn phủ trong phạm vi gần nhất không có cái gì rất nhiều can hệ người từ trần, nghĩ đến cũng không ngại sự tình."

"Cho tới báo mộng việc, ta cũng nghe nói, tổ linh tại trước tế đàn, xác thực có thể đi báo mộng việc, chỉ là tiêu hao rất lớn, hơn nữa hạn chế rất nhiều, chỉ có thể duy trì chốc lát, sai sót sẵn thời gian không cần. Nào có cái gì cái gì tổ linh có thể khiến người ta nhất mộng mười năm đây, nhiều là ở nông thôn ngu phu ngu phụ loạn truyền thôi!"

Kỳ thực lão đạo đạo hạnh còn thiếu, cũng đối với chuyện này không rõ ràng lắm, nhưng xem ở hai lượng bạc trắng mức, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện thôi, ngược lại thành tế linh, còn chạy trốn hay sao?

Đại Hán thở dài một hơi: "Chỉ hy vọng như thế!"

Thời gian bất tri bất giác đến bốn tháng.

Thanh Ngọc Thôn đánh cốc tràng.

Lúc này thổ địa miếu đã cùng tế đàn nối liền một thể, miếu trước hương hỏa không dứt. Phương Minh ngồi ngay ngắn đại sảnh, nhìn nội đường bị hương hỏa nguyện lực tràn ngập, cực kỳ thỏa mãn, trong cơ thể thần vị bùa chú đang không ngừng phun ra nuốt vào hương hỏa nguyện lực, tinh luyện thần lực.

Này thế giới tế linh đều không có thần vị, tinh luyện không được thần lực, phần lớn tế tự bị thiên soa vạn biệt tâm niệm tràn ngập, dẫn đến thần lực hỗn tạp không thuần, tế tự tổ linh liền bị oán lực quẩn quanh người, không được rời tế đàn, vô cùng phiền phức.

Phương Minh trải qua cẩn thận quan sát phát hiện, con muốn trở thành tín đồ, mỗi ngày sẽ vì hần cung phụng một tia thần lực, nếu như bái tế dâng hương một lần, lại sẽ sản sinh một tia thần lực. Thế nhưng một người một ngày là Phương Minh cung cấp thần lực có cực hạn, tùy theo từng người, đứa nhỏ là ba tia trái phải, đại nhân năm tia đến mười tia không giống nhau, trong đó nhiều nhất là đúng hà tòng, mỗi ngày cực hạn là mười tia, hần

cũng vậy trong thôn Tiên Thiên mệnh cách cao nhất người, có trong trắng lộ hồng bản mệnh khí.

Phương Minh cũng không muốn tát ao bắt cá, cố hạ xuống Thần dụ, khôi phục mừng một, mười lăm đại tể, cái khác thời gian, mọi người tùy ý. Hẳn biết gần nhất hiển linh quá nhiều, ảnh hưởng không được, vì lẽ đó thu dọn tốt tể tự sau liền không nữa báo mộng, chuyên tâm nghiên cứu quan sát, vận chuyển thần lực, tích góp kinh nghiệm.

Thông qua nghiên cứu, phát hiện thần linh trước mặt thế xí nghiệp rất tương tự, tín đồ nắm thần lực đầu tư thần linh, mà thần linh dành cho tín chúng che chở. Kiếp trước cổ dân nắm tiền đầu tư xí nghiệp, xí nghiệp cho cổ dân chia hoa hồng. Nếu như tín đồ mỗi ngày chỉ có thể cung phụng năm tia thần lực, nhưng phải thần linh tiêu tốn mười tia thần lực thỏa mãn nguyện vọng, vậy thì như công ty nợ nần tăng trưởng vượt qua tài vụ tăng trưởng, sớm muộn phá sản. Mà thần linh là sẽ thần lực tổn thất lớn, kê bên ngủ say.

Vì lẽ đó cần phải đối với tín chúng công khai yết giá, tín đồ tốn bao nhiêu thần lực liền cho giảm một phần làm việc, nhiều hơn nữa thần lực sẽ phá sản, ít đi thần linh mất linh, tín chúng sẽ giảm thiểu.

Phương Minh hiện tại chính là như vậy, xem tín đồ cho bao nhiêu thần lực, hẳn liền đem thần lực khoảng một nửa hóa thành hộ thể khí, dành cho tín đồ; còn lại tồn, nhớ món nợ. Đối với tín đồ cái khác sở cầu, vậy thì xem thu vào chi ra, tỷ như cầu cho gia súc khử bệnh, Khu Bệnh Thuật cần năm tia thần lực, vậy hẳn liền yết giá sáu tia, chờ tín đồ tồn đủ sáu tia sau, hẳn lại là tín đồ thi pháp, kiếm được một tia thần lực; không tới thời khắc nguy cấp, liền không cho đặc sự đặc biệt, gặp phải khẩn cấp chi ra, trước tiên cho hẳn nhớ kỹ, sau này chậm rãi còn.

Đã như thế, liền có thể hình thành khoản, hơi tính dưới, mỗi ngày thuần thu vào đại khái tại hai mươi lăm sợi thần lực màu trắng trái phải,

hiện tại trường mục lợi nhuận ròng tổng cộng ước năm trăm sợi thần lực, đây là có thể tùy ý vận dụng sức mạnh. Còn có một cái chuẩn bị kim, đại khái có một ngàn sợi thần lực, là bất cứ lúc nào chuẩn bị là thôn dân toại nguyện sử dụng, không thể dễ dàng vận dụng. Cuối cùng là lần trước toàn bộ trong tế đàn hấp thu tinh luyện thần lực, đại khái có ba ngàn sợi thần lực, đây là tự nhiên kiếm được, để hân vui vẻ không thôi.

Trên thực tế thần lực đều ở trong cơ thể hân, tự thành một đại đoàn, muốn làm sao dùng vẫn là hân hơi suy nghĩ sự tình. Nếu như mình gặp phải nguy nan, vậy còn là kệ nó ba bảy hai mươi mốt, có bao nhiêu hay dùng bao nhiêu. Chỉ là có kết cấu, sau này liền có thể lâu dài kinh doanh, không ngừng làm to. Còn có thể này ràng buộc thuộc hạ, thành lập thể chế, quyết tâm sau này liền theo chương trình này đến.

Có này một niệm, chính là hiểu ra, kiếp trước thổ địa chính là quốc xí công nhân, làm làm thêm ít đều là cố định tiền lương, vì lẽ đó không nhiệt tình; chính hân hiện tại nhưng là tư doanh ông chủ, làm bao nhiêu năm bao nhiêu, còn không cần nộp thuế, muốn làm bao lớn là có thể làm bao lớn, cuối cùng đều là chính mình.

Nhất thời quyết định chủ ý, muốn thu tập thiên tài, mời chào âm hồn, truyền bá tín ngưỡng, đem xí nghiệp, nha không, là thần chức làm to làm mạnh, thành lập thể chế, làm việc cho ta. Này niệm vừa ra, liền cảm thấy số mệnh đại động, càng là không chậm trễ, trở ra miếu đến.

Hiện tại Thanh Ngọc Thôn trong phạm vi mười dặm đều là địa bàn của hân, đáng tiếc lần trước đại càn quét, đem quý loại quét đi sạch sành sanh, đã không thấy được nửa con quý, liền đi tới cùng đang thịnh thôn biên giới nơi.

Phương Minh nhìn trước mắt vô hình giới hạn, căn rằng một cái, bước qua biên giới, nhất thời cảm thấy cùng thổ địa miếu tượng thần liên hệ có một điểm suy yếu, bất quá không ý kiến đại sự, liền cười to, lại có hiểu ra.

Kiếp trước thổ địa giờ cũng có thể ra ngoài đi khắp, chỉ là có thiên đình hạn chế, hơi hơi ra ngoài liền bị nhật thần dạ du nắm lấy vẫn tội, vì lẽ đó truyền đến lúc sau mọi người liền cho rằng thổ địa chỉ có thể tại chính mình bản chức trong phạm vi hoạt động, biết bao mâu ngộ!

Chính mình lại đi một đại hạn chế.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 6: Âm Bình

Đại Xương Thôn ở vào Thanh Ngọc Thôn dĩ đông, cũng vậy lưu dân khai khẩn thành lập.

Có sáu mươi hộ, hơn ba trăm người. Cùng Thanh Ngọc Thôn, Thanh Sơn thôn, Nguyên Hà Thôn đồng thời quy về Thanh Khê Hương quản hạt. Này thôn thôn dân nhiều dũng mãnh, mừng hiệp tiết, trọng cam kết, nghe tên trong thôn.

Phương Minh một đường đi một đường xem, trên đường du hồn ít ỏi, đại thể hồi ở âm nơi, trong lòng biết Quỷ Hồn mừng âm, nếu là buổi tối tới, làm có thể thấy càng nhiều, ban ngày chỉ có hướng về rừng sâu núi thẳm bên trong tìm kiếm, mới có thể tìm được càng nhiều âm quỷ. Chỉ là khả năng có Lệ Quỷ, nếu như tại Thanh Ngọc Thôn bên trong, hẳn cùng thổ địa kết hợp lại, ngược lại cũng không sợ, ở đây nhưng có mấy phần phiền phức.

Nhưng ban ngày nhiều chạy mấy chỗ, luôn có thể có thu hoạch. Hơi ổn định tâm thần một chút, kiểm tra chúng quỷ, phát hiện Quỷ Hồn cũng có mệnh cách số mệnh, đại thể là bạch khí, nhưng không ngừng có hơi điểm bám vào bên trên, khiến cho lão đà lão đảo, chợt có tiểu đoàn số mệnh, cũng đang không ngừng thất lạc bên trong, trong lòng biết đợi được số mệnh tan hết, bản mệnh khí banh đoạn thời gian, chính là hồn phi phách tán ngày, thời gian này đại thể là chừng bảy ngày.

Lại đi một đoạn, liền nhìn thấy một màn trò hay.

Nguyên lai có quý hồn quần ấu, chia làm hai làn sóng quý, đều tay không. Một làn sóng con năm, sáu quý, đều tinh tráng dũng mãnh, do một tráng hán dẫn dắt, ra tay hung mãnh, mang đội cũng rất có kết cấu. Đánh cho đối diện mười mấy quý gào khóc thảm thiết, đại chiếm thượng phong.

Phương Minh trong lòng vui vẻ, định thần nhìn lại, đi đầu tráng hán lông mày rậm mắt to, màu đồng cổ dưới da, bắp thịt nhô lên cao vút, khí thế khiếp người. Đỉnh đầu bản mệnh khí trắng bên trong mang hồng, lại có mười mấy tia màu trắng số mệnh, ở trên đầu lẫn lộn, chỉ là trong đó dĩ nhiên mang theo vài tia hắc khí, trong đó ẩn có màu máu, để Phương Minh hơi nướng mày.

Hắn đối với số mệnh cũng có nghiên cứu, biết tiểu dân khí, nhiều là màu trắng, trở lên chính là màu đỏ, còn bên trên có còn hay không và không xác định, dù sao chưa từng thấy. Mà phổ thông Quý Hồn số mệnh có chứa màu xám, còn ăn thịt người hung quý, số mệnh bên trong sẽ phụ có một tia hắc khí, trong đó ẩn hàm màu máu, ăn càng nhiều người, hắc khí càng nặng.

Thấy rõ phía dưới tranh đấu đã kết thúc, tráng hán một quý liền đánh giết đối phương năm, sáu quý, đối diện còn lại chúng quý hiện chim muông tán, còn bên kia là lớn tiếng hoan hô, bầu không khí nhiệt liệt.

Phương Minh thấy này, cũng không do dự, liền xuống trình diện bên trong.

Tráng hán chỉ thấy bạch quang lấp loé bên trong, một người tuổi còn trẻ quan nhân liền chân thành đi tới, bước tiến thâm trầm dày nặng, rất có uy nghi. Sắc mặt chính là căng thẳng, khóe mắt hơi động, thủ hạ hiểu ý, mờ hồ tản ra, lại có đem Phương Minh vây quanh tâm ý, tráng hán ôm quyền hành lễ nói:

"Là nơi nào quan nhân, nhà ta có lễ, không biết đến đó chuyện gì?"

Phượng Minh khẽ mỉm cười, cũng không thèm để ý, nói: "Ta chính là ngẫu nhiên đi ngang qua, nhìn thấy người chờ rất có dũng lực, không bằng theo ta đi!"

Đại Hán cười lạnh một tiếng: "Sớm biết người không có ý tốt, động thủ!" Giành trước nhào trên, sát khí bức người. Xung quanh huynh đệ lập tức vây kín.

Phượng Minh lắc lắc đầu, xoay tay phải lại, thổ địa ẩn vàng hiện lên, tay trái ở trên ẩn một phủ, bạch quang lan ra, trải rộng bốn phía, đem tráng hán cùng với thủ hạ gắt gao ổn định, Đại Hán chỉ cảm thấy trên người như trời buộc nghìn cân, bị ép tới nửa quỳ dưới đất, không thể động đậy. Không khỏi mồ hôi lạnh trực dưới, cười thảm nói:

"Cũng được, xin mời đại nhân nắm ta đi cho! Chỉ là chuyện này là một mình ta gây nên, cùng huynh đệ ta không quan hệ, vạn mong đại nhân giơ cao đánh khẽ, tha bọn họ một lần, nhà ta vô cùng cảm kích!"

Phượng Minh khẽ mỉm cười, nói: "Người này nói vậy có chỗ hiểu lầm, bất quá đem trước người chuyện làm từ thực đưa tới, nếu như có thể thông cảm được, bản tôn tha các người một con ngựa cũng không thường không thể!"

Đại Hán trên mặt kinh ngạc: "Đại nhân không phải huyện bên trong cấm quỷ tào ty người?"

"Người này kẻ lỗ mãng, cấm quỷ tào ty tài cao nhất từ cửu phẩm, người còn không nhìn rõ quan phục sao?"

Đại Hán cả kinh, tinh tế đánh giá, bất giác thở phào nhẹ nhõm, lại bồi tội nói: "Tiểu người không biết Thái sơn, có mạo phạm, kính xin đại nhân thứ tội!"

Phượng Minh phất tay một cái, thu hồi quan ấn, nói: "Mau nhanh đưa người chờ việc nói đến, như có không thật, khà khà..."

Đại Hán lạnh cả tim, nói: "Tất không dám có lừa gạt!"

Liền đem lai lịch từng cái nói tới.

Nguyên lai Đại Hán tên là Vương Lục Lang, là Đại Xương Thôn người, thuở nhỏ có dũng lực, nghe tên trong thôn, nhưng hãn cũng biết tiến tới, tình cờ đi trong thôn Phu tử gia thỉnh giáo, cũng nhận biết vài chữ. Bởi vậy bị huyện bên trong vừa ý, làm huyện Binh, làm một ngũ trưởng. Đại Càn quân chế, năm người một ngũ, người cầm đầu xưng ngũ trưởng. Cũng khá học chút trong quân thuật.

Trên nguyệt tại diệt cướp bên trong tuần chức, trở thành quý loại. Ở trên chiến trường bồi hồi một ngày, tụ tập cùng thôn mới quý, quyết ý về thôn, lá rụng về cội, không ngờ trời có bất trắc phong vân, phụ thân hãn một tháng trước cùng người trong thôn tranh chấp, không cẩn thận hạ thương, mấy ngày sau bị thương nặng tạ thế. Quân quy nghiêm ngặt, hiện nay mới biết, mà nhìn thấy hung thủ dĩ nhiên vô sự, chỉ là phạt chút tiền, thì càng là nổi giận đùng đùng.

Hãn cũng coi như quyết đoán mãnh liệt, lúc này mua chuộc thủ hạ, chờ cơ hội, thừa dịp hung thủ cả nhà ra ngoài thời đột nhiên giết ra. Quý loại trong lúc đó có thể lẫn nhau thảo phạt, quý đối với người cũng chỉ có hấp thụ nhân khí một chiêu.

Trong thôn cũng vậy tể đàn nhỏ, không có tổ linh, che chở lực lượng bạc nhược, hãn cùng thủ hạ lại nhiều là quân hồn, so với phổ thông Quý Hồn càng hung hãn, toại giết đến kẻ thù cả nhà, báo được đại thù.

Một người khí có thể để âm hồn tồn thế một tháng, hãn cùng một đám huynh đệ bởi vậy trường tồn, ngược lại cũng không tiếp tục giết người, làm hại trong thôn, trái lại ràng buộc thủ hạ, không được tùy ý hại người, đồng

thời loại bỏ nơi khác hung quý, cũng có giết đến vài cái đạo phi. Giữ được làng bình an, ngày hôm nay đánh chạy chính là phụ cận lần trốn đến âm quý.

Hắn đối với huyện bên trong việc không hiểu nhiều lắm, chỉ biết có cái cấm quý tào ty, chuyên môn đối phó hắn loại này giết người hung quý, bởi vậy có cảnh giác, ngày hôm nay liền đem Phương Minh xem là cấm quý tào ty người.

Phương Minh gật gù, nói: "Đã là như vậy, vậy người chờ cũng coi như có thể thông cảm được, ta tự sẽ không truy cứu."

Lại hỏi: "Người từ thực trả lời, tự thành quý sau, giết đến mấy người?"

Vương Lục Lang về: "Chỉ có ba người."

Phương Minh xem hắn đỉnh đầu, hắc khí xác thực chỉ có ba tia, liền gật gù, lại hỏi cái khác thôn dân, đều là một khoảng hai người, bị giết người đa số các loại đạo phi.

Ngừng lại một chút, còn nói: "Chỉ là người chờ tụ tập nơi đây, cũng không phải sự tình, ta này đang cần dừng sĩ, người vừa nguyện vào ta dưới trưởng?"

Vương Lục Lang cả kinh, nghĩ thầm: "Trong quân nghe nói, có quý vương nhất lưu, chiêu mộ Lệ Quý, Ác Quý, thành lập quân chế, xưng bá một phương, lập tức chính là một phủ thối nát, mấy không thể trì. Lẽ nào người này cũng có này chí?"

Phương Minh xem sắc mặt hắn, đã biết hắn tâm ý, cười ha ha: "Người vừa yên tâm, ta sai Ác Quý nhất lưu, chính là thiên bẩm Thanh Ngọc Thôn thổ thần chi, sẽ không để cho người chờ đi làm xằng làm bậy."

Vương Lục Lang sắc mặt vừa chậm, hỏi: "Không biết như thế nào thần linh?"

"Giữ được một phương an khang, phúc người dưới dân, tổ được Kim thân, bất hủ bất diệt người, chính là thần linh!"

Vương Lục Lang cuối cùng quyết định, nói: "Nguyện làm đại nhân hiệu lực!"

Hành đại lễ: "Vương Lục Lang bái kiến chúa công!" Xung quanh thủ hạ, cũng cố bái dưới. Nói: "Bái kiến chúa công!"

Phương Minh cười ha ha: "Ta phong người làm ngũ trưởng, tức thời có hiệu lực, đám người còn lại, là thổ địa miếu âm Binh, thuộc về người quản hạt." Tiếng nói vừa dứt, đỉnh đầu số mệnh phân ra một phần, truyền vào Vương Lục Lang đỉnh đầu, chỉ thấy số mệnh ngưng tụ, trở thành một đoàn, cái khác mọi người, cũng có một tia số mệnh. Mà Phương Minh tự thân số mệnh ẩn vàng bên trong hơi thiếu một tầng, bạch khí lẫn lộn bên trong lại tự có một tia màu đỏ số mệnh ở bên trong, như ẩn như hiện.

Lại vung tay lên, thần lực tuôn ra, chia làm sáu cái trắng tuyến, phân biệt truyền vào mọi người trong cơ thể, chỉ là Vương Lục Lang chỉ tuyến hơi thô.

Sáu người được thần lực sau lăn khỏi chỗ, lại nổi lên thân thời, hình thái cũng rất khác nhau, chỉ thấy sáu người vết thương đều không, khí xám diệt hết. Vương Lục Lang một thân da trâu giáp, eo khố trường đao, khí định thần ngưng. Dưới trưởng năm người các Binh phục, có binh khí, thấy rõ từng người tình huống, đều là đại hỉ, hành lễ nói: "Bái tạ chúa công!"

Phương Minh hài lòng gật gù, biết được như nhiều hơn nữa trên mấy người, liền có thể toàn thắng ngay đêm đó Thanh Ngọc Thôn bày quỷ. Dù sao có hay không giáp, có hay không đao, nhưng là rất khác nhau.

Phổ thông Quỷ Hồn đều là tay không, chỉ có lên cấp Lệ Quỷ mới có thể có âm lực, thông hiểu âm lực biến hóa, dùng âm lực biến vật. Ngay đêm đó vết đao Đại Hán có thể ngừng ra trường đao, xác thực là cách Lệ Quỷ chỉ kém tới cửa một cước, chỉ cần cho hắn giết được mẫn thôn, tất sẽ nhờ đó lên cấp.

Mà Phương Minh dưới trướng giáp da binh khí, nhưng là hắn dùng thần lực ngừng tụ ra, đối với phổ thông Quỷ Hồn lực sát thương rất lớn, thêm vào Vương Lục Lang xuất thân trong quân, để hắn lại lấy quân pháp huấn luyện binh sĩ, sau này tự có tác dụng lớn. Âm Binh âm tướng đều dựa vào thần lực mà tồn, mỗi người mỗi ngày tiêu hao một tia, pháp vực bên trong giảm phân nửa, tự thân sản sinh không được thần lực, chỉ có thể dựa vào Phương Minh bổ sung, cơ bản không thể nào làm phản, cực kỳ dùng tốt. Nghĩ tới đây, trong lồng ngực quá nhanh.

Ngay sau đó cười to, nói: "Ngày hôm nay cao hứng, làm thiết yến!"

Lại dụng thần lực biến ra bàn đăng, hơi suy nghĩ, trên bàn liền xếp đầy đủ loại rượu và thức ăn, tại ngoài trời mở được yến đến.

Này nhưng là Phương Minh tới đây thế giới một mình sáng tác, này thế giới phổ thông Quỷ Hồn không thể thông dương, chết rồi liền không thể động vào dương gian một vật, tuy sơn trân hải vị đặt tại trước mặt cũng ăn không được, duy nhất ngoại lệ chính là đang hút nhân khí thời còn có thể có chút chướng bụng cảm, đại thể Quỷ Hồn không chịu được **, bởi vậy sa đọa.

Tế linh, tổ linh càng thâm hơn, nhìn mỗi ngày đều có tế phẩm bày đồ cúng, chính là không thể động vào mây may. Phương Minh có trí nhớ kiếp trước, biết thần linh cũng có thể hưởng tế phẩm, toại nhiều lần thí nghiệm, có thể mang thổ địa tế phẩm bên trong tinh hoa rút ra, lẫn lộn thần lực, hình thành món ngon, thỉnh thoảng thỏa mãn một hồi chính mình ăn uống chi muốn.

Lúc này dùng một lát, cực kỳ hữu hiệu, chỉ thấy Vương Lục Lang không dám tin tưởng bưng rượu lên bát, nhìn chung quanh, như phùng trân bảo. Hơi nếm thử một miếng, nhất thời nước mắt liền xuống đến rồi. Sau đó cũng không hình tượng, cùng phía dưới binh sĩ trắng trợn tranh cướp món ăn, ăn được không còn biết trời đâu đất đâu, xung quanh thỉnh thoảng có dương gian nông hộ đi qua, nhưng đối với cảnh này làm như không thấy.

Phương Minh bưng chén rượu, nhìn này âm dương hai cách chi cảnh, cũng không biết trong lòng là cái gì tư vị.

Vương Lục Lang ăn uống no đủ sau, mới cả kinh, tỉnh ngộ lại, bần bệu ràng buộc chúng Binh hướng về Phương Minh thỉnh tội: "Thuộc hạ có mất thể thống, vọng chúa công thứ tội!" Lại dừng một chút, nói: "Chúa công thần thông quảng đại, dám không làm chủ công hiệu chết!"

Phương Minh vung vung tay: "Miễn, theo ta về thôn." Biết Vương Lục Lang tuy rằng có chút số mệnh cách cục, cũng đã làm ngũ trưởng, nhưng cũng là mức độ này, quá nghiêm khắc không được, ngược lại cũng không để ý lắm.

Một nhóm trở lại Thanh Ngọc Thôn, Vương Lục Lang dám người đã chịu Phương Minh chức vụ, vào hãn thể chế, tự nhiên đi vào thôn đến, một đường đi một chút nhìn, cực kỳ kinh ngạc.

Sau đó vào được thổ địa miếu pháp vực, càng là thần phục, lúc này miếu thờ lại có mở rộng, có hai mươi mẫu vuông vắn. Để chúng quỷ binh đối phương rõ thần thông ngạc nhiên không thôi.

Đại sảnh, Phương Minh ngồi ở chủ vị, nhìn đường dưới xếp thành binh nghiệp chúng quỷ binh, biết đã hết thu tâm, liền uống: "Vương Lục Lang!"

Vương Lục Lang ra khỏi hàng, một chân quỳ xuống: "Có thuộc hạ!"

"Người chờ có thể bên phải bên cạnh phòng nhỏ cư trú, chuyên tâm đánh bóng võ nghệ, lấy chờ tác dụng lớn. Mỗi ngày sớm ngọ muộn ra miếu dò xét Thanh Ngọc Thôn xung quanh động tĩnh, loại bỏ hung quý, tìm hiểu tin tức, như có vải thô quần thùng - dân thường chi quý, xin mời tới gặp ta, hiểu không?"

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 7: Văn Lại

Thanh Ngọc Thôn, đất ruộng một bên.

Phương Minh vừa bấm quyết: "Phì Địa Thần Thông!" Thần lực màu trắng phun trào, từng tia từng sợi tản vào đất ruộng, là thổ địa tăng thêm độ phì.

Này ngược lại không phải vì thôn dân toại nguyện, mà là Phương Minh chủ động xuất kích, giống như xí nghiệp năm tiền mình kiếm được tiến hành đầu tư. Chỉ cần này mới thổ địa thu hoạch tăng cường, tất có thể truyền ra thanh danh, tăng cường tin chúng, Phương Minh tính tính trước sau tiền lời, cũng là khô cạn.

Hắn cũng để lại một tay, không có toàn lực ứng phó, để đất ruộng mẫu sản tăng bán, con để thổ địa hơi hơi màu mỡ, có thể tăng thu nhập một phần rưỡi thành thôi, ngược lại không là keo kiệt thần lực, mà là có nỗi khổ tâm trong lòng.

Đại Càn là nông canh để quốc, đối với thổ địa cực kỳ coi trọng, nếu như nhiều thu rồi một phần rưỡi thành, vậy còn tại tốt mùa màng tăng trưởng trong phạm vi, vèn vèn để trong thôn ước ao, là Phương Minh lưu truyền đến mức tín ngưỡng.

Nếu như đột nhiên một hồi tăng trưởng năm phần mười, cái kia chính là thiên hàng diễm lành, làm sao che đều không bùng bít được, tất lên tới châu lý, không làm được còn có thể tấu lên trên, đến thời điểm có thể người

dị sĩ tất nhiên một * mà vọt tới, đem Thanh Ngọc Thôn phiến cái lộn chống vó lên trời, vậy còn có nhường hay không thần sống?

Tuy rằng không chắc chính là chuyện xấu, thế nhưng cũng cát hung nửa nọ nửa kia, Phương Minh kiểm chế thần linh bất hủ, thời gian vô hạn, hà tất như vậy chỉ vì cái trước mắt, hãm tự thân ở nguy nan bên trong đây? Là lấy con cho thổ địa hơi bón phân, tặng được một thành thu vào liền thôi.

Trở lại thổ địa trong miếu, cửa lớn một bên đang đứng một giáp sĩ, nhìn thấy Phương Minh, lúc này hành lễ: "Chúa công!"

Phương Minh khẽ gật đầu, Vương Lục Lang lấy quân pháp trì âm Binh, ngược lại cũng có chút hiệu quả, hỏi: "Vương Lục Lang có ở đó không?"

"Bẩm chủ thượng, ngũ trường chính ra ngoài dò xét, chưa trở về."

Phương Minh "Ừ" một tiếng, tiến vào nội đường, mặc vận thần lực, kiểm tra hương hỏa.

Lần trước thu được âm Binh sáu người, dựa vào dài cư pháp vực, vì lẽ đó một ngày chỉ cần tiêu hao ba tia thần lực, chính mình mỗi ngày thuần thu vào hai mươi lăm sợi, hoàn toàn có thể hòng duy trì. Thần linh sức mạnh to lớn quy về tự thân, hãm một người hiện tại chỉ ít bù đắp được hai đội 100 người tinh nhuệ âm Binh, sau này theo thần lực dần dài, uy năng còn có thể tăng cường. Vì lẽ đó không sợ Vương Lục Lang có ý kiến gì, buông tay để hãm toàn quyền xử lý âm chiến sự vụ, Vương Lục Lang ngược lại cũng không phụ kỳ vọng, đem một ngũ binh sĩ xử lý ngay ngắn rõ ràng.

Hiện tại chỉ kém Văn lại, Phương Minh đến đây mới nhớ tới, trước đây trong thần thoại, thần linh bên người luôn có vài cái văn ty cái gì, quả nhiên đại có đạo lý. Hãm hiện tại chỉ là quản lý một thôn, đem khoản ghi vào trong đầu, ý vào trở thành thần linh sau tai thính mắt tinh, cũng còn có thể chống đỡ. Nhưng nếu có tinh thông văn án thư lại trợ giúp quản lý,

cũng có thể để hẩn ít điểm gánh nặng, có càng nhiều tinh lực đến hướng dẫn thôn bên cạnh.

Một niệm đến đây, không khỏi thầm nói, "Như Vương Lục Lang vẫn là tìm không đến thích hợp ứng cử viên, cũng chỉ có ta tự mình phát động rồi, ta có hi vọng khí thần thông, cẩn thận tìm xem, đều sẽ có, đáng tiếc Ngô lão phu tử, cũng không biết hẩn ấu nữ thế nào?"

Tâm có này niệm, nhất thời làm theo một cái tín ngưỡng tuyến, nhìn thấy một vài bức hình ảnh.

Ngô lão phu tử ấu nữ tên là Ngô Tâm Lăng, năm nay chỉ có mười bốn, mười lăm tuổi, bởi xem như là lão làm đến nữ, vì lẽ đó khá được yêu thích. Lần trước bày quỹ tập trang, có cách rõ trong bóng tối chăm sóc, Ngô gia đúng là bình yên vô sự, bây giờ cùng đại ca đại tẩu đồng thời sinh hoạt, hai người đợi nàng cũng không tệ lắm, hiện tại chính giúp làm việc nhà.

Lại chờ nhìn kỹ, nàng nhưng thật giống như có cảm ứng, nháy mắt to như nước trong veo nhìn một chút xung quanh, không phát hiện người, một mặt mê hoặc. "Thông linh thân thể" Phương Minh trong lòng hơi động, này Ngô Tâm Lăng đúng là cái người coi miếu tài liệu tốt, nhất thời quyết định sau này nhiều hơn mấy phần quan tâm.

Cái gọi là "Thông linh thân thể", chính là chỉ tinh thần linh động, dễ cùng thần cảm người. Thả ở kiếp trước, liền nhiều là bà đồng, người coi miếu, vu nữ, thánh nữ loại hình. Theo Phương Minh lý giải, chính là cao cấp máy thu thanh, tiếp thu tín hiệu rất tốt, dễ dàng nhận được Phương Minh kênh, hai người giữa lan truyền thần lực tin tức tiêu hao nhỏ nhất.

Bất quá Phương Minh hiện tại có vẫn là miếu nhỏ, mọi người không chui vào lọt, có người coi miếu cũng vô dụng. Bất quá có thể trước tiên bị, sau này đi tới trong thôn, trong huyện, thành lập được đại miếu, liền có thể dùng.

Chính suy nghĩ làm sao bồi dưỡng Ngô Tâm Lăng, Vương Lục Lang sẽ trở lại.

Wương Lục Lang hành lễ: "Thuộc hạ tìm mấy ngày, cuối cùng tìm được hai người, mang đến gặp qua chủ thượng!"

"Ồ!" Phương Minh trong lòng vui vẻ, nói: "Người ở đâu bên trong?"

"Liên ở ngoài miếu chờ đợi."

"Mau chóng mời đến đến!"

"Ừ!"

Liên mang theo hai người tới, một người hai khoảng ba mươi tuổi, thư sinh trang phục, thân hình thon dài, khí chất không tầm thường, thấy rõ Phương Minh, nhưng không nói lời nào, con mắt đen thui, quan sát tỉ mỉ xung quanh. Còn có một người lại làm cho Phương Minh cả kinh, là một cái hèn mọn tiểu lão đầu, nhưng thân mang điển sử công phục, vừa thấy Phương Minh, liền quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu, nói: "Tiểu nhân gặp qua Đại lão gia, Đại lão gia cát tường!"

Hai người mỗi người có đặc điểm, nhưng đều hình thể tán loạn, xem ra không còn sống lâu nữa.

Phương Minh bưng lên bàn trên chén trà, vì trà một cái, nói: "Hai người người đem họ tên, quê quán, nguyên nhân cái chết từng cái đạo đến, bản tôn đang cần Văn lại, hợp người có thể lưu lại, được hưởng lâu dài. Không hợp người, đuổi ra thôn đi, mặc cho tự sinh tự diệt."

Tiểu lão đầu vừa nghe, ánh mắt sáng lên, nhưng là dập đầu: "Tiểu nhân đi tên gì đông, là An Xương Huyền điển sử, hai ngày trước chết bệnh, ở các phòng công văn nhiều có tâm đắc, tất để đại nhân tha mãn!" Hắn đỉnh đầu một cái bản mệnh bạch khí, cũng có chút số mệnh. Điển sử không

có phẩm trật cấp, bản mệnh bạch khí người, trên lý thuyết có thể làm đến chính cửu phẩm, lên trên nữa tự thân độ lượng thì có điểm điều động không được.

Phương Minh hỏi: "Người vừa sẽ làm món nợ?"

"Huyện bên trong thuế má khoản, nhiều là tiểu nhân làm!"

Phương Minh gật gù: "Người vừa nguyện làm ta chi lại?"

"Tiểu nhân đồng ý, bái Tạ đại nhân!" Nhưng là đại lễ cúi chào.

Phương Minh tay chỉ tay, một tia màu trắng bắn trúng tiểu lão đầu, bạch quang lấp lánh, lại nhìn thời, tiểu lão đầu thân thể ngưng tụ không ít, trên người điển sử công phục cũng biến thành Lệnh lại công phục.

Tuy rằng rơi xuống hai cấp, nhưng tiểu lão đầu vẫn là vui sướng, phảng phất thăng quan phát tài tự, đầy mặt sắc mặt vui mừng, trước tiên bái tạ Phương Minh, lại cùng Vương Lục Lang chào.

Phương Minh vừa nhìn về phía thư sinh, chỉ thấy hắn một mặt mờ mịt, lại có chút kinh ngạc vẻ, vuông vắn rõ nhìn sang, khom người chào, nói: "Học sinh Chu Thanh, gặp qua tôn linh!"

Đỉnh đầu một cái trắng bên trong ửng hồng bản mệnh, có thể cùng Vương Lục Lang, hà tùng so với.

Phương Minh cười gằn, biết người này chính là cái gọi là sĩ tộc, cũng chính là gia đình giàu có người đọc sách, bọn họ đại thể là thế gia đại tộc hoặc hàn môn tử đệ, có chút đặc quyền, tỷ như trắng thân là có thể thấy cửu phẩm trở xuống không bái. Tùy ý hỏi: "Nhà người trụ nơi nào, nguyên nhân cái chết vì sao?"

Chu Thanh hàm răng thâm cắn, nói: "Vãn sinh chính là An Xương Huyền Chu gia người, là tại huyện ở ngoài đi chơi tiết thanh minh thời không cẩn thận trượt chân rơi sườn núi mà chết, không muốn trở thành Quỷ Hồn, lại bị Ác Quỷ quấy rầy, nhờ có tôn linh thuộc hạ cứu giúp, vọng tôn linh phái người đưa vãn sinh ** bên trong, tất có báo đáp lớn!"

Chu gia chính là huyện bên trong nhà giàu, cùng Ngô gia, Trịnh gia, Vương gia cùng xưng là an xương tứ đại gia. Gia gia đều có tế tự hàng trăm hàng ngàn năm tổ linh trấn thủ, số mệnh lâu dài, tổ tông che chở khí rất đủ, chỉ cần không gặp nhóm lớn hung quỷ vây công, chính là không ngại. Vì lẽ đó còn có thể đi ra đi chơi tiết thanh minh du ngoạn.

Nhưng nếu thành quỷ loại, còn muốn về nhà tộc? Không nói thị trấn có quan khí quân khí trấn thủ, quỷ không được gần. Chính là cho hản trở lại trong tộc, cũng tám phần mười không kết quả gì tốt. Phương Minh cười gằn, nhiều như vậy ngày đến, trải qua nhiều mặt tìm hiểu. Hản đối với đại tộc chi tổ tiên linh cũng có điểm hiểu rõ.

Lúc tế tự, nhất định phải mục tiêu sáng tỏ, tốt nhất có tên gọi, như vậy mới có thể giữ được tổ Linh Chân linh không ngã, hơn nữa lực chia rẽ tất yếu nhược, tế tự tổ linh cũng không thể nhiều, bằng không tổ linh cũng sẽ duy trì không được, sẽ tiêu tan. Gia đình giàu có, nhiều nhất cung dưỡng ba tên tổ linh, nhiều hơn nữa cũng không có.

Mà bộ tộc chết đi người, gộp lại luôn có thiên thiên vạn vạn, cái kia kết cục: Trong huyện chết, trực tiếp bị quan khí, quân khí giết chết, biến thành tro bụi, liền bảy ngày quỷ cũng làm không được. Huyện ở ngoài chết, cũng không vào được huyện, chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ.

Chân chính hiểu việc quận vọng thế gia, liền đem gia tộc căn cơ xây ở ngoại thành. Bình thường mới chết chi quỷ, hơi hơi cho điểm số mệnh che chở, liền đuổi ra gia đi, mỗi người dựa vào mệnh trời, cầu được cơ duyên. Có đại danh khí, đại khí vận quý liền xem tình huống, hoặc đem hản cái kia

một nhánh thiên ra chủ mạch, thành một phần gia, được hưởng tể tự; hoặc cùng chủ mạch tranh đoạt, mạnh mẽ cướp một vị trí đi ra, tuy là một nhà, nhưng nếu do người chủ trì, tự nhiên có thân sơ xa gần, trong này mình tranh ám đấu, tự không cần nhiều lời.

Này Chu Thanh nhưng rõ ràng là cái không hiểu việc, còn tưởng rằng âm thế cùng dương gian không khác nhau chút nào, cũng không cần suy nghĩ nhiều, liền nói: "Trái phải, đem người này trục xuất Thanh Ngọc Thôn!"

Nhất thời thì có hai tên lính, đem Chu Thanh nhắc lên, kéo ra ngoài, Chu Thanh mặt đỏ lên, không biết xảy ra chuyện gì, lại không chịu nổi binh sĩ lực lớn, liền bị cứng kéo đi ra ngoài.

Bực này sĩ tộc, vui đầu các loại kinh điển, khắc khổ nghiên cứu, thỉnh thoảng nói chuyện huyền học, đối với tiểu lại chi học (Minh Toán Kinh) xem thường, để hãn viết thơ làm văn vẫn còn có thể, làm món nợ nhưng là muốn cũng không nên nghĩ, không làm được còn có thể bị hãn coi như có nhục nhã nhận. Không bằng trực tiếp đuổi ra chắc chắn, ngược lại xem cái kia Chu Thanh chi hình thể số mệnh, hình thần đều diệt ngay ở khuynh khắc, ra thôn cũng không cần sợ tiết lộ bí mật.

Cũng mặc kệ hãn, nhìn sang một bên, hỏi: "Hà Đông, người chết rồi vì sao lại ở chỗ này?"

Hà Đông từng cái đạo đến, nguyên lai hãn là điển sử mấy chục năm, càng cùng cấm quỷ tà ty Linh Trúc đạo trưởng giao hảo, biết chút ít bí ẩn, bệnh nặng sau trực tiếp về nhà an dưỡng, chết rồi có thể là quỷ kéo dài hơi tàn bảy ngày, bị hương linh đuổi ra hương đến, tự tìm cơ duyên.

Tể đàn có người chủ trì sau, liền có thể linh động không ít, nhưng cũng phần lớn chỉ có tặng người che chở, cùng bảo vệ thổ địa hai đại công năng, nhiều nhất là điều tiết số mệnh, cho nhiều cho ít mà thôi. Tổ linh đối

bản hương chi quý, cũng không thể ra sức, không có bao nhiêu chăm sóc, vừa không thể thả mặc bọn họ tại trong thôn, để tránh khỏi sinh ra sự tình đến, cũng không thể trực tiếp giết chết, bị hư hỏng Âm đức, chỉ có thể đuổi xảy ra chuyện.

Hà Đông kỳ thực không ôm cái gì hi vọng, chỉ là càng già càng sợ chết, nghĩ có thể sống một ngày là một ngày.

Không muốn bên ngoài hung hiểm cực kỳ, liên tiếp gặp phải mấy lần sóng hung quý, hộ thể số mệnh tiêu hao hết, cũng tổn bản nguyên, thiếu một chút hơi hơi. May là gặp được Vương Lục Lang, được cơ duyên này.

Phương Minh gật gù, liền nói: "Vừa đã vì ta chi lại, chỉ cần cần cù mặc cho sự tình, liền có thể lâu dài."

Hà Đông cảm động đến rơi nước mắt, khẩu tạ không ngớt.

Lập tức dặn dò Hà Đông theo trước thiết tưởng, trước đem thôn dân theo hộ tịch từng cái tạo sách biên được, Hà Đông vốn là diễn sử, làm cái này sống thuần thực, liền lĩnh Phương Minh tiện tay dùng thần lực ngừng ra công văn văn chương, bắt đầu làm việc.

Phương Minh xem thủ hạ, cũng coi như văn võ đều có, không khỏi vui mừng không ngớt, biết nho nhỏ thể chế đã thành lập, có thể tiết kiệm hẳn không ít chuyện, đón lấy chính là đem tín ngưỡng truyền bá đến thôn của nó, mưu cầu tiến thủ thời gian.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 8: Truyền Bá

Bốn tháng hai mươi, có mưa.

Lâm Giang Phủ cấp báo, cảnh nội có Ác Quỷ quấy phá, không chỉ tụ tập hung quỷ, càng thu được sơn phi, người quỷ đều có, ràng buộc rất nghiêm. Tụ tập trong núi, lập trại mà thủ, từng công phá thị trấn, quỷ lấy huyện dân, phi lấy tài, thị trấn hủy diệt sạch, Huyện lệnh, các tào toàn bộ tuần chức. Trong lúc nhất thời, dân chúng kinh hãi, bên trong phủ hoảng sợ.

Quỷ vật như thành tựu Lệ Quỷ, có âm lực, liền có thể tại ban đêm hiện hình, chỉ là nhìn nửa trong suốt, động không được dương thế một vật, ban ngày cũng chỉ thấy hắc khí. Trở lên cấp một, lên cấp Ác Quỷ, liền có thể tại ban ngày hiện hình, can thiệp dương thế, hung uy cực kỳ.

Hung quỷ vừa có thần trí, tự có thể cùng người giao lưu, thậm chí thu người là thủ hạ, cái kia hung quỷ khi còn sống nguyên vốn là nên sơn phi đại đầu lĩnh, thường có uy vọng, lần này thành tựu Ác Quỷ, có thể thu phục toàn trại.

Nên đầu lĩnh cũng khá là thiện chiến, trước tiên chỉ ra đích điểm yếu, dẫn tới huyện Bình ra huyện vây quét, lại nhân cơ hội mai phục, huyện úy chết trận, huyện Bình cố không. Phá được trong huyện quân khí, sẽ liên lạc lại cảnh nội lưu phi, cộng lại chừng công thành, người quỷ cùng tiến lên, công ba ngày, phá được thị trấn, đồ thành, hút hết khắp thành nhân khí, hung uy ngập trời, nếu không ách chế, cũng sắp thành tựu Quỷ Vương.

Châu bên trong kinh hải, phái đại tướng Ngô Khởi lĩnh binh vào ở Lâm Giang Phủ thành, chủ trì vây quét, Ngô Khởi thấy rõ quỹ vật thể lớn, báo cáo châu bên trong, từ các phủ điều đi cấm quỹ tào ty trợ giúp, lại xin mời hướng đạo môn cầu viện. Cái kia Ác Quỷ cũng biết lợi hại, chinh hợp lưu phi, thu thập hung quỹ, lù vào thâm sơn, xây dựng đại trại, chuẩn bị ý núi mà thủ, một trận đại chiến, liền triển khai như vậy.

Lâm Giang Phủ là Văn Xương Phủ lân cận phủ, lần này việc, vừa vắn đánh vào An Xương Huyện cấm quỹ tào ty, Linh Trúc đạo nhân đã lao tới Lâm Giang Phủ trợ giúp, Phương Minh đại hỉ, đây là cơ hội trời cho.

Lúc này, đường dưới Hà Đông chính nói:

"Khởi bẩm đại nhân, ty chức đã xem Thanh Ngọc Thôn hộ tịch biên được, đăng ký tạo sách, theo ngài nói, ghi chép hương hỏa."

Phương Minh cầm lấy danh sách, từng cái kiểm tra, gật gật đầu. Hắn không muốn đem thần lực việc trực tiếp viết ra, không chỉ quá mức trần trụi, còn dễ dàng để cho người khác được nội tình, liền thay cái tên gọi, lấy hương hỏa xưng.

Này Hà Đông ngược lại tính một nhân tài, khoản rõ rõ ràng ràng, lại biết rõ trong huyện mọi việc, đối với sau này truyền bá hương hỏa có tác dụng lớn, liền nói: "An Xương Huyện tình huống, người nên quen thuộc, liền đại khái đạo đến, đặc biệt Thanh Khê Hương tế tự việc!"

Hà Đông suy nghĩ một chút, nói "Bẩm đại nhân, An Xương Huyện có dân hai ngàn hộ, ước một vạn người; dưới có ba hương, chia ra làm Thanh Khê Hương, An Dân Hương, Xương Nguyên Hương; trong đó Thanh Khê Hương có hai trăm hộ, gần nghìn người, phía dưới có bốn thôn: Thanh Ngọc Thôn, Đại Xương Thôn, Thanh Sơn thôn, Nguyên Hà Thôn. Bình thường làng, có năm mươi, sáu mươi hộ, khoảng ba trăm người. Đây là có

hộ tịch, còn có, nhà giàu có bao nhiêu ẩn giấu hộ tịch, ẩn nấu nhân khẩu, trong đó người làm đông đảo, không pháp chế kế."

"Căn cứ huyện bên trong cấm quỹ tào ty Linh Trúc nói, này bốn thôn đều là tế đàn nhỏ, không có tổ linh trấn thủ. Thanh Khê Hương tế đàn ngược lại có tổ linh chủ trì, là Thanh Khê Hương nhà giàu Trương gia chi tiên tổ, tên Trương Thanh Vân, từng làm huyện bên trong Công Tào, trong thôn tế tự không dứt."

Phương Minh gật gù, hắc đỉnh đầu ẩn vàng bên trong, màu trắng số mệnh đã có một nửa, biết đã là một thôn cực hạn, thần lực cũng là như thế, nếu muốn tăng lên trên, chỉ có mở rộng tín đồ, đáng tiếc trước kiêng kỵ huyện bên trong phản ứng, không dám quá mức.

Hiện tại thừa dịp toàn phủ chú ý đều bị Lâm Giang Phủ hấp dẫn, lại đánh được cấm quỹ tào ty, chân thực là cơ hội thật tốt, biết Thiên Tứ không đáng, phản được tội lỗi. Quyết tâm lập tức phát động.

Ngay đêm đó, thôn dân trong mộng.

Phương Minh một thân quan phục, dáng vẻ uy nghiêm, nói: "Ta là thần linh, làm ân huệ tảo khắp mọi chúng sinh, người chờ có thể xin mời bản thân dấu hiệu về nhà tế tự, không tới đại tế, không cần đốt hương tế phẩm, con mỗi ngày thành tâm mặc kỳ chốc lát liền có thể, tới gần thôn dân, cũng có thể tế tự, bản thân thì sẽ che chở!"

Sau đó mấy ngày, hương hỏa ngày càng hưng thịnh.

Tôn Tinh là Thanh Sơn thôn thôn dân, xưa nay cùng Vương Nhị giao hảo, gần nhất tìm thấy con chó vàng, đại hỉ, tinh tế đôn nát, lại đánh chút rượu. Suy nghĩ: "Mấy hôm không thấy Vương Nhị, nghe nói hắc thôn kia gần nhất có tế linh, rất là tuyệt vời, liền hộ săn bắn cũng dám độ sâu núi săn thú, phú nước mỡ, cũng có thể đi tìm hắc uống rượu chơi đùa, thuận tiện bye bye tế đàn, cũng tốt đến điểm che chở."

Liên cắt con chó chân, đi tới Vương Nhị gia.

Vương Nhị vừa thấy thịt chó, đại hỉ, biết thịt chó hương, liền đi tìm toán đến, đảo thành tỏi giã trám ăn, hai người nhậu nhẹt, tốt không vui.

Tôn Tinh kính Vương Nhị một chén, liền nói: "Vương ca, nghe nói thôn các người có tế linh, rất là linh nghiệm a, người nói cho ta nghe một chút đi."

Vương Nhị uống được đỏ cả mặt, nghe xong lời này, cười đắc ý, nói: "VẬY ta liền nói với người nói, thôn chúng ta cung phụng gọi thổ thần, lúc trước nhưng là ta cho thành lập miếu thờ, rất là che chở chúng ta, hơn nữa có đại năng a, trong thôn gà vịt có bệnh, đi cầu cầu, đều có thể trị hết. bên trong hoa màu mọc, cũng rất là khả quan. Hơn nữa, còn có một việc chỗ tốt, thôn đông đầu Lý đại tráng, biết không?"

"Biết."

"Nhà hần cái kia bà nương, cưới vào cửa năm, sáu năm, cái bụng còn không có động tĩnh, cho lão Lý gia gấp đến độ, nếu không là thực sự không tiền, sớm cho cưới thiệp, này từ khi lạy thổ thần, người đoán làm sao, hai ngày trước thì có thân thể, đem lão Lý mừng rỡ, cùng ngày liền cho thổ thần lên đại tế, đầu đầu khai phá!"

Tôn Tinh nghe được con mắt toả sáng, đối với truyền thống thôn dân nói đến, này nói dối tông đường, nhưng là cao cấp nhất đại sự, không khỏi cực kỳ ước ao, nói: "Nếu như ta cũng có thể bye bye, là tốt rồi!"

Vương Nhị cười thần bí, nói: "Nếu như thành tâm muốn bái, cũng không phải là không có biện pháp."

Tôn Tinh căng thẳng trong lòng, hỏi: "Biện pháp gì?"

"Người đi theo ta." Đem Tôn Tinh mang qua một bên, liền nhìn thấy có cái nho nhỏ bàn thờ, mặt trên bày một cái đất nặn, to bằng bàn tay, quan nhân dáng dấp, rất là uy nghiêm. Vương Nhị rờng rã quần áo, tạo thành chữ thập cúi đầu, trong miệng đọc thầm: "Cầu thổ thần phù hộ!"

Tôn Tinh không khỏi nói: "Đây chính là thổ địa sao? Vậy ta cũng phải bye bye." Lúc này quỳ xuống, hành đại lễ.

Vương Nhị đắc ý nói: "Đây là hai ngày trước thổ thần báo mộng, nói có thể mang hắc mời về gia cung phụng, mặc kệ là đất nặn, tượng gỗ, vẫn là làm bức tranh, chỉ cần mang tới thổ địa miếu trước, để cho trên một lúc, liền có thể mang về nhà tế tự, cũng có thể linh nghiệm."

Tôn Tinh nghe được trong mắt sáng choang, đối với Vương Nhị thì lễ một cái, hỏi: "Vương đại ca, vậy người xem, ta cũng xin mời thổ thần về nhà tế tự, được không?"

Vương Nhị cười ha ha, "Nếu như người khác, ta mới chẳng muốn điều hắc, nhưng ai bảo người là huynh đệ ta đây, ta ngày đó nhắc thần miếu vào thôn, ở trong thôn cũng có chút uy tín, vì người đi nói, nhất định có thể thành!"

Tôn Tinh đại hỉ, nói: "Tất không dám quên đi ca ca đại ân!"

Cùng này tương tự một màn, tại Thanh Ngọc Thôn bên trong lúc đó có phát sinh.

Cùng ngày, Tôn Tinh xin mời thổ thần như xanh trở lại sơn thôn cung phụng, quả nhiên linh nghiệm. Thanh Sơn thôn dân biết tin tức, cũng trăm phương ngàn kế nhờ được tượng thần, trở lại cung phụng.

Phương Minh có thổ thần chức, mang vào các loại thần thông, so với tổ linh càng có cạnh tranh lực, hưởng chi, này vài cái làng liền tổ linh đều không có, liền hương hỏa ngày càng hưng thịnh, tin chúng nhật nhiều.

Thanh Ngọc Thôn thổ thần tên tại Thanh Khê Hương xem như là triệt để đánh ra đi tới.

Điều này cũng dùng Phương Minh thu vào ngày càng tăng lên, một ngày thuần thu vào đã có năm mươi sợi thần lực, lại nhìn trên đầu số mệnh, nho nhỏ ẩn vàng bên trong, bạch khí đã tràn ngập, xung quanh lại có tia tia bạch khí vọt tới, liền không chứa được, có thất lạc, không khỏi cười khổ, không nghĩ tới hần số mệnh cũng đến vận lớn hơn mệnh mức độ, này chính cửu phẩm khí cụ, đã thịnh không xuống hần số mệnh. Bất quá trong lòng đã có lập kế hoạch, liền trước tiên không quan tâm đến nó.

Trong khoảng thời gian này, Phương Minh vội vàng truyền bá tín ngưỡng, cũng không để thủ hạ nhàn rỗi, để Vương Lục Lang mở rộng dò xét phạm vi, đồng thời thu thập âm Binh, đủ một hỏa mười người, để hần làm Hỏa trưởng. Tín đồ mở rộng hơn hai lần, lại được tạo sách, Hà Đông dần dần có chút không giúp được, liền mệnh Hà Đông tìm được một quý, gọi trịnh rộng, nhưng là hần lão thuộc hạ, thụ dịch đình, giúp hần làm việc.

Bốn tháng ba mươi, ban đêm.

Thanh Sơn thôn Thôn Chính gia.

Lúc này trong phòng đốt đăng, ngồi một vòng người, chính đang nghị sự, âm thanh âm ỉ.

Thôn Chính tăng hăng một cái, đề xuống tiếng vang, thấy mọi người nhìn mình, liền nói: "Hiện ở trong thôn, đều ồn ào muốn thành lập thổ địa miếu, để cho trên tế đàn, các người thấy thế nào?"

Một ông lão vóc người cường tráng, đứng dậy nói: "Có thể, ngược lại chúng ta tế đàn không có tổ linh, sẽ không ác tổ tông, cái kia thổ thần thật là có linh, càng có thể che chở, chúng ta cũng có thể vào núi săn bắn, có chút thịt ăn, trong thôn tiểu tử gần nhất khí sắc đều tốt trên không ít."

Phía thế giới này, rừng sâu núi thẳm nhiều hung quỷ, bình thường hộ săn bắn, chỉ dám tại chân núi xung quanh săn bắt, trời tối phải trốn về thôn, thu hoạch rất ít, ăn thịt giá cả liền quý.

Trong thôn có tổ linh che chở, mạnh mẽ điểm, có thể đi vào trong núi, bắt quá cũng không dám qua đêm.

Phương Minh làm việc, không đối trên lừa dưới, lúc tế tự giữa cày dài, che chở càng đủ. Lần trước Thanh Ngọc Thôn có một tên hộ săn bắn truy đuổi con mồi lạc đường, đoàn người đều cho rằng xong, không nghĩ tới ngày thứ hai, lãng là sống sót trở về, gây nên náo động. Đương nhiên, điều này cũng cùng hãn số may, không đụng tới Lệ Quỷ có quan hệ.

Lại một cái áo xám ông lão đứng lên: "Việc này không thể, đất đai này thần nếu có thể xin mời ở trong nhà, được che chở, vậy cũng không cần làm điều thừa, cũng có thể cho ta thôn lưu lại điều đường lui."

Lúc này một con trên dài lữ ông lão đứng dậy, nói: "Thổ địa có linh, người này hai mặt cách làm, nhất định sẽ ác thổ thần, cực kỳ không thích hợp."

Thôn Chính ngơ ngác nhìn nóc nhà, nói: "Lão hủ vô năng, thêm là Thôn Chính, từ trước nhìn thôn chúng ta nơm nớp lo sợ, màn đêm vừa xuống liền trốn ở nhà, không dám ra ngoài, liền này, còn thỉnh thoảng có quỷ đột kích, mỗi tháng đều có nhân gia làm không còn nữa, thực sự là ngày đêm lo lắng không ngớt, rồi lại hết cách rồi, này trong lòng, thực sự không dễ chịu a!" Lão lệ tung hoành, xẹt qua trên mặt khe.

Mọi người lặng lẽ, trước đây xác thực như vậy.

"Có thể nhìn hiện tại, thôn chúng ta có che chở, lòng người liền định, trong thôn cũng có điểm hi khí, để ta vui mừng không ngớt."

"Đây là thổ thần mang đến, chúng ta không thể quên cội nguồn, ta quyết định, ngay ở trên tế đàn thành lập thổ địa miếu, này cung phụng tế tự, đều là các thôn sự vụ, ta là Thôn Chính, có này quyền, định ra việc này, sau này xảy ra chuyện, ta đến gánh!" Thôn Chính lời nói, như chặt đinh chém sắt, nói năng có khí phách.

Phương Minh liền ở một bên, vốn định biểu hiện thần quái, thúc đẩy việc này, xem tới đây, cũng biết không cần như vậy, trong lòng tư vị, khó có thể nói tỉ mỉ.

Thanh Sơn thôn tế tự thổ thần một chuyện, liền như vậy quyết định.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 9: Công Đức

Ngày mùng 1 tháng 5, Thanh Sơn thôn.

Chính là đại tế thời gian, đặc biệt quyết định cung phụng thổ thần miếu, bởi vậy thôn dân rất sớm liền đến tràng, chỉ thấy tế phẩm đã chuẩn bị xong xuôi, miếu cũng thành lập được, là hàng nhái Thanh Ngọc Thôn miếu nhỏ, cũng rất có vài phần đáng dấp.

Canh giờ đến, theo Thôn Chính ra lệnh một tiếng, chỉ thấy thợ thủ công đem thổ địa miếu cẩn thận từng li từng tí một sắp đặt tại trên tế đàn. Thôn Chính tiến lên, lên đệ một nén nhang, cung kính bái dưới, cái khác thôn dân cũng theo đồn dập bắt đầu tế bái, hương hỏa mịt mờ.

Phương Minh trời vừa sáng cũng tới đến xung quanh, lúc này, khẽ cau mày: "Chỉ là tinh luyện được trong tế đàn sáu ngàn sợi thần lực, thần chức bùa chú còn có số mệnh đều không có biến hóa lớn, còn kém cái gì đây?"

Hắn vốn là muốn nhờ vào đó sự tình, đem thần chức mở rộng, thừa cơ cũng sửa Tiên Thiên mệnh cách, tốt gánh chịu số mệnh, không nghĩ tới thần chức bùa chú chỉ là tinh luyện thần lực, không có thay đổi.

Phương Minh cau mày, nếu không thể tăng lên thần vị, vậy hắn nỗ lực liền không phải uổng phí sao? Sau này chỉ có thể vĩnh viễn là tiểu thần, này không phải là ước nguyện của hắn. Lẽ nào là tin chúng không đủ? Quyết ý trở lại liền gây xích mích đang thịnh chờ thôn cũng được việc này, nhìn hiệu quả.

Lúc này, tế tự đã hết, Thanh Sơn thôn thôn dân nhớ tới có thổ thần che chở, không cần lại được ngày xưa nổi khổ, không khỏi nước mắt rơi như mưa, bắt đầu vẫn là mấy người, sau đó mở rộng đến toàn thôn. Thôn dân cũng đều dồn dập đối với thổ địa miếu dập đầu tế bái, đối phương rõ cảm động đến rơi nước mắt.

Phương Minh nhất thời cảm thấy tự thân có biến hóa, lại minh tường tự thân số mệnh, lúc này có phát hiện, chỉ thấy đỉnh đầu số mệnh xung quanh, bao phủ một tầng mỏng manh kim quang, thần linh bản năng nói cho hắn, đây là nhân đạo công đức. Chỉ thấy kim quang từ từ, rót vào Phương Minh bản mệnh bạch khí bên trong, bạch khí nhất thời nổ tung, từ bên trong duỗi ra một cái trắng bên trong mang hồng bản mệnh khí đến, ẩn vàng nhất thời biến lớn không ít, hấp thu bạch khí, bản mệnh khí hơi động, màu trắng số mệnh dĩ nhiên có biến hóa, bắt đầu ửng hồng, biến thành màu đỏ số mệnh.

Cuối cùng, đỉnh đầu hồng trắng khí lẫn lộn, ẩn vàng bên trong số mệnh có một nửa, trong đó một phần ba có màu đỏ. Phương Minh thân thể cũng thuận theo có biến hóa, trong cơ thể vốn là tất cả đều là thần lực màu trắng, lúc này bị khinh bỉ vận ảnh hưởng, dĩ nhiên có một phần ba bắt đầu cô đọng, hình thành thần lực màu đỏ, thần lực màu đỏ sôi trào mãnh liệt, đem thần chức bùa chú bao vây, một lát sau màu đỏ tản ra, một cái mới bùa chú sinh thành, Phương Minh vừa nhìn liền rõ ràng ý tứ: "Từ bát phẩm thổ thần vị, hạt Thanh Ngọc Thôn, Thanh Sơn thôn", nhất thời cảm thấy cùng Thanh Sơn thôn địa vực cũng có liên hệ.

Bùa chú hơi động, lại có một luồng tin tức tiến vào Phương Minh đầu óc, nhưng là mới thần thông "Thần đánh thuật", có thể làm cho thành kính tín đồ mượn được thần lực, trong thời gian ngắn khí lực tăng gấp bội, thuật sau suy yếu mấy ngày.

Phương Minh hiểu ra. Nhớ tới kiếp trước thuật ngữ "Một mạng hai vận ba phong thủy, bốn tích Âm đức năm đọc sách." Trong này Âm đức,

chính là nhân đạo công đức cùng Thiên Đạo công đức. Chỉ cần có lợi ích ở nhân đạo, liền có người nói công đức hạ xuống, này công đức có đại năng, có thể gặp dữ hóa lành, sửa mệnh cách. Chỉ cần hần sau này vẫn cứ che chở vạn dân, giúp đỡ nhân đạo, tự nhiên có thể không ngừng thu được nhân đạo công đức, sửa tự thân mệnh cách, không ngừng tăng lên, thu được khí số.

Này mới thế giới quy củ chính là số mệnh mệnh cách cùng quan chức, địa vị móc nối. Phương Minh nếu ở đời này giới, vậy cũng được chịu ảnh hưởng, này thế giới thần vị cũng là như thế. Bởi vậy số mệnh lại cùng thần lực ảnh hưởng lẫn nhau, giúp đỡ trợ tinh luyện thần lực, có càng cao hơn một cấp thần lực tầm bổ, thần chức bùa chú lên cấp cũng vậy nước chảy thành sông. Giờ khắc này Phương Minh đã rõ ràng con đường tương lai, có phương hướng, không khỏi cười ha ha, trạng cực vui vẻ.

Thanh Ngọc Thôn, thổ địa miếu pháp vực, đại sảnh.

"Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân!" Hà Đông, Vương Lục Lang sâu sắc hành lễ.

Đây là chúc mừng Phương Minh đem tín ngưỡng hoàn toàn tản đến Thanh Sơn thôn. Bọn họ cảm thấy ngày hôm nay đại nhân càng thêm uy nghiêm, thâm trầm dày nặng, để nội tâm của chính mình không khỏi run.

"Miễn lễ, bất quá này thật là việc vui, ngày hôm nay đại yến!" Dặn dò mở yến.

Mọi người đại hỉ.

Phương Minh biết rõ, bất cứ lúc nào có thể được đồ vật liền không người quý trọng, vì lẽ đó bình thường con phát chút trong thôn bánh màn thầu loại hình tầm thường thức ăn, tuy rằng cũng vậy thần lực ngưng tụ, có thể bổ sung thần lực, để thuộc hạ trường tồn, nhưng khẩu vị liền rất bình thường.

Mà lập tức loại có công, liền ban xuống rượu thịt, gặp phải đại hỉ, liền mở yến hội, gà vịt hiệp đáp, rực rỡ muôn màu, không thiếu gì cả, quả nhiên thuộc hạ càng thêm trung cần mẫn cho sự tình, để cầu tướng thưởng.

Lúc này mở yến, Hà Đông, Vương Lục Lang suất thuộc hạ nâng chén kính tặng: "Chúa công vạn phúc!"

Phương Minh gật đầu, nâng chén uống cạn, lại ăn vài miếng món ăn, xem mọi người có chút gò bó, nói: "Không cần đa lễ, mọi người thừa dịp nhiệt ăn!" Lập tức đứng dậy, chuyển vào hậu đường.

Nhất thời mọi người khởi động, vậy thì thả ra hơn nhiều, Hà Đông, Vương Lục Lang còn chú ý một chút hình tượng, những người khác người tranh ta cướp, bầu không khí tốt không nhiệt liệt.

Hà Đông ăn một miếng thức ăn, hơi híp mắt, cảm thán nói: "Thế nhân đều cho rằng chết rồi thành không, nhưng không nghĩ kinh khủng hơn, ta chờ gặp phải chúa công, biết bao tân tai!"

Vương Lục Lang mỗi nốc: "Vì lẽ đó ta chờ càng ứng cần ở chức sự tình, báo lại chúa công!"

Mọi người âm âm hân là, nâng chén uống cạn.

Phương Minh nhưng dùng độn thổ đi tới ngoài thôn, trong tay một tia thần lực màu đỏ lượn lờ, không ngừng thưởng thức, suy nghĩ một chút, thần lực hóa thành hồng quang, bao vây lấy tay. Phương Minh vung vung quyền, phát hiện cùng vận dụng thần lực màu trắng thời gian gần như, nhiều lắm uy lực lớn điểm.

Lại nghĩ đến thần đánh thuật, có chút linh ngộ, liền nhìn trên đất một tảng đá, liền lấy tay ánh chừng một chút, không diêm lên, nhưng đá hơi động. Phương Minh đại hỉ, thay đổi cái mục tiêu, lần này là rẽ cành khô,

tay hơi động, liền nhấc lên đến rồi. Lúc này như có thôn dân trải qua, sẽ nhìn thấy một cái cảnh khô quý dị mà "Tung bay" tại giữa không trung.

Cầm lấy cảnh khô sau thần lực liền đã tiêu hao rất nhanh, khoảng chừng mười mấy hơi thở công phu, hồng quang tiêu hao hết, cảnh khô rơi trên mặt đất. Phương Minh đại hỉ, biết được thần lực màu đỏ có quấy rầy hiện thực tác dụng, tuy rằng một tia thần lực màu đỏ muốn mười tia thần lực màu trắng mới có thể ngưng tụ, thời gian sử dụng lại tiêu hao rất lớn, nhưng này không giống báo mộng, người khác nếu như dưới hết hy vọng không để ý tới hần, Phương Minh cũng không triệt. Mà có thần lực màu đỏ, ngay ở dương thế gian cũng có sức mạnh!

Phương Minh đã sớm phát hiện, hiện nay thế đạo rất loạn, biết được cự Đại Càn thái tổ lấy quan bên trong nơi lập nghiệp, quét ngang thiên hạ, thành lập Đại Càn, đã có hơn hai trăm năm, triều đình lực lượng nhật suy, các nơi phiên trấn chi tượng đã hiện ra. Đường kim thiên tử tuy có trong lòng hưng, làm sao không thể ra sức, đây là khí số, cũng vậy nhân khẩu tăng trưởng, thổ địa không đủ nguyên cơ.

Một khi gặp phải thiên tai, thì có lưu dân, thiên tử liền đem lưu dân đuổi ra quan ngoại, mệnh các châu thu xếp. Càng thu thập quan bên trong lượng lớn không ít chi dân, đưa bọn tri kỉ châu Man Hoang nơi , khiến cho khai khẩn. Lại tập trọng binh ở quan nội, lấy thân tín làm tướng. Bởi vậy, quan bên trong nơi rất ổn.

Nhưng còn lại các châu, kêu ca sôi trào, hơn nữa quý vật quấy phá, không thể không cho các châu binh quyền , khiến cho trấn áp, có bao nhiêu tướng lĩnh, thừa cơ dối trên gạt dưới, tư mộ binh tốt, mời chào danh sĩ, cánh chim dần phong. Trong đó thậm có Đạo môn bóng người.

Theo Phương Minh, lại quá mười mấy năm, thiên hạ phải đại loạn, đến lúc đó phiên trấn cắt cứ, lẫn nhau thảo phạt, đại chém đại sát mấy chục

năm, để người trong thiên hạ khấu chết đến bảy, tám phần mười, liền có thể để trống thổ địa, cung dưỡng tân triều, lại mở được mấy trăm năm quốc tộ.

Đến lúc đó Văn Xương Phủ cũng không thể tránh khỏi, nếu như vận may không được, trở thành chiến trường, cái kia quân phiệt qua lại cắt cứ, lưu quân mấy lần quá cảnh, giết đến ngàn dặm không có người ở, ven đường hiện bạch cốt chính là lại chuyện không quá bình thường.

Thần đạo bắt nguồn từ nhân đạo, mọi người không có, Phương Minh còn có thể dễ chịu sao? Không thể không phòng ngừa chu đáo, này can thiệp dương gian lực lượng, tới đúng lúc.

Đồng thời, cũng có thể tại dương gian bố trí sức mạnh, phòng bị tín ngưỡng đả kích. Cõi âm việc, tự nhiên có Vương Lục Lang chờ người động thủ, không được lời nói còn có Phương Minh trấn, có thể muốn đụng đến dương gian có người mạnh mẽ phá huỷ miếu thờ, vậy thì phải dựa vào dương gian sức mạnh chống đỡ, phổ thông thôn dân, sợ là không thể dựa vào, chỉ có chính mình bồi dưỡng sức mạnh, nhưng lại không thể quá mạnh, miễn cho quan phủ nghi kỵ.

Phương Minh chính suy nghĩ, đột nhiên trong lòng hơi động, nhớ tới kiếp trước phương tây thần nói tới. Phương tây thần linh cũng vậy tay trắng dựng nghiệp, từng người độc lập, mặt trên không thể chế độ lên, tự mình tìm tòi, tự chịu trách nhiệm lời lỗi. Nhất thời cảm thấy có thể lấy làm gương một vài.

Phương tây thần linh cho tín đồ chia làm: Không tin người, thiện tín đồ, phổ thông tín đồ, thành kính tín đồ, cuồng tín đồ, thánh đồ cấp mấy. Phương Minh liền lấy bốn vị trí đầu cấp. Dưới cái nhìn của hãn cuồng tín đồ cùng thánh đồ đều giống như xóa bỏ thần trí, chỉ là xác chết di động, ngang ngửa giết chết linh hồn, tổn thất lớn công đức, Phương Minh không lấy. Đồng thời này hai loại tín đồ quá mức cuồng nhiệt, tượng ngọn lửa hùng hực như thế, đốt sạch vạn vật, cuối cùng tắt. Là đem kiếm 2 lưỡi, để

dàng hại người hại mình. Nhất thời quyết định sau này không đề xướng cuồng nhiệt tín ngưỡng, lúc cần thiết chính mình còn phải ra tay, cho tín đồ hạ nhiệt độ, lấy bảo đảm lâu dài.

Chờ tín đồ đến thành kính cấp một, liền có thể đề bạt thành người coi miếu, mỗi ngày ngoài ngạch cung cấp thần lực màu đỏ, lấy tấm bố thể phách, đồng thời trao tặng thần đánh thuật, cho bọn họ sức mạnh, vậy thì lấy làm gương phương tây mục sư cùng thánh võ sĩ.

Đương nhiên, tiêu hao không nhỏ, đồng thời dễ dàng gây nên chú ý, vì lễ đó không thể nhiều, mỗi thôn một hai là được, thời khắc mấu chốt, liền có thể tạo được đi đầu tác dụng, thôn dân có dẫn đầu, dĩ nhiên là có thể tụ tập lên, bảo vệ tín ngưỡng. Bất quá còn muốn hạ xuống Thần dụ, để người coi miếu không thể nhẹ động, càng không thể tùy ý sử dụng thần đánh thuật.

Cho tới rập khuôn phương tây thành lập thánh võ sĩ đoàn cái gì, vậy thì thành tạo phản, muốn chết cũng không phải làm như vậy.

Thanh Ngọc Thôn đông.

Lý Đại Tráng chính thành kính cho trong nhà cung phụng thổ địa gia dập đầu, từ lần trước tại thần trước khẩn cầu được tử, thần linh hiển linh sau, hẳn liền thành thành kính tín đồ, mỗi ngày tất cung kính trên bái.

Phương Minh khẽ mỉm cười, vận lên báo mộng thần thông.

Lý Đại Tráng mắt một ngất, liền đến đến thổ địa đại sảnh, bất quá hẳn có kinh nghiệm, cũng không kinh sợ, nhưng vẫn là rất kích động, nhìn thấy Phương Minh, lập tức dập đầu, "Ầm ầm" vang vọng, nói: "Cảm tạ thổ thần, cảm tạ thổ thần, ta muốn đưa bé đã lâu, nhờ có thổ thần hiển linh, mới có thể toại nguyện."

Phương Minh sắc mặt bất động, nói: "Lý Đại Tráng, bản tôn có chuyện để người làm."

Lý Đại Tráng nhất thời nói: "Thổ thần có chuyện gì, xin cứ việc phân phó, ta lão Lý liều mạng cái mạng này cũng phải cho ngài làm được!"

Phương Minh mỉm cười, nói: "Không cần như vậy, chỉ là để người vì ta người coi miếu, mỗi ngày quản lý tế phẩm, quét sạch thần miếu!"

"Vậy có cái gì, rất nhiều người cầu đều cầu không được đây, ta nhất định làm được, đa tạ thổ địa gia quan tâm!" Lý Đại Tráng nhưng là hành đại lễ.

Phương Minh gật gù, nói: "Nếu vì ta người coi miếu, cũng được thụ được thần thông, nay tặng người thần đánh thuật, ghi nhớ kỹ không thể tùy tiện sử dụng, càng không thể tùy ý hiện ra ở người trước, bằng không tất có đại họa!" Tay chỉ tay, một tia thần lực màu đỏ, hóa thành bùa chú, truyền vào Lý Đại Tráng trong thân thể.

Lý Đại Tráng sáng mắt lên, lại trở về trong nhà, nhìn trước mặt thổ thần như, nhưng là bái dưới, nói: "Xin nghe thổ địa gia thần mệnh!"

Phương Minh nhìn thấy Lý Đại Tráng tuy có sắc mặt vui mừng, nhưng cũng không lớn tiếng la lên, càng không lập tức dùng thử thần đánh thuật. Biết người này tính cách thật là thận trọng, không khỏi rất là thoả mãn.

Dưới cái nhìn của hắn, Lý Đại Tráng trong thân thể thần đánh bùa chú chính là cái tiếp phát khí cụ, làm Lý Đại Tráng sử dụng thần đánh thời, mặc đọc chú ngữ, tiếp phát khí cụ liền phát sinh tín hiệu, thần linh thu được tín hiệu, liền có thể cho cái này kênh gửi đi thần lực, tiếp phát khí cụ thu được thần lực, lập tức tiến hành chuyển hóa, lấy tăng lên tố chất thân thể, đây chính là thần đánh bí mật. Mỗi lần thần đánh thuật nhất định phải tiêu hao một tia thần lực màu đỏ, thần lực màu trắng không có quấy rầy hiện thể lực lượng, không thể sử dụng.

Đương nhiên, thần đánh bùa chú quyền hạn tối cao vẫn là trong tay Phương Minh, vì lẽ đó mỗi ngày có thể trong bóng tối gửi đi thần lực, bắt tri bất giác tằm bổ tén đồ, khiến cho tai thính mắt tinh, thể lực tăng nhiều. Nhất thời quyết định tiếp tục quan sát, lần này thí nghiệm nếu như thành công, sau đó liền có thể cho Ngô Tâm Lăng dùng tới.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 10: Lệ Quý

Năm tháng là lúa mì vụ đông thu hoạch mùa.

Nơi đây chủ yếu cây nông nghiệp chính là tiểu mạch cùng lúa nước, lúa mì vụ đông bình thường là năm ngoài mười tháng gieo xuống, năm sau năm tháng thu hoạch, ba, bốn nguyệt lại bá hạ thủy đạo, trời thu thu hoạch, thỉnh thoảng loại điểm rau dưa cái gì. Như vậy một năm hầu như đều có việc làm, thổ địa tỉ lệ lợi dụng cũng rất cao.

Thu gặt tiểu mạch là đại sự, toàn thôn cũng phải điều động, già trẻ cũng phải hỗ trợ làm chút sống.

Lúc này thôn dân trên mặt đại thể toát ra được mùa vui sướng.

Tô Hồ ra sức được đem lúa mạch bó được, chuẩn bị vận đến trong thôn ma phòng, nhìn thấy hà tùng mới vừa thu xong một khối, chính đang điền một bên nghỉ ngơi, ăn lương khô. Liền tiến lên, chào hỏi, nói: "Anh em nhà họ Hà, hết bận chứ? Đây tiểu mạch năm nay có thể coi là được mùa lớn a! Ta vừa nãy ánh chừng một chút, mỗi mẫu cũng có thể nhiều thu mười mấy hai mươi cân đây! Đây chính là năm rồi tốt nhất mùa màng mới có thu hoạch, thổ địa gia nhưng là thần! Cha ta nói rồi, chờ thu xong lúa mạch, ta thôn được cho thổ địa gia trên đại tế!"

Hà tùng lau vệt mồ hôi, nói: "Không phải là à! Ta thôn từ lúc cung phụng thổ thần đến, những ngày tháng này, phát triển không ngừng a!" Hần

nói lời này thời, có chút mất tập trung, nhìn thị trấn phương hướng, ánh mắt u ám, trong mắt tựa hồ giấu diếm một tia khát vọng.

Tô Hồ con mắt hơi chuyển động, nghĩ tới điều gì, không khỏi nói: "Làm sao, còn đang suy nghĩ chuyện này? Cũng đúng, người cùng Hà lão diễn sử cũng coi như tam tộc trong vòng thân thích, có cơ hội, đi thử xem, không làm được ta thôn có thể ra cái diễn sử đây!"

Hà Đông ốm chết, diễn sử vị trí để trống, hẳn có nhi tử, tự nhiên trên đỉnh. Đáng tiếc con trai của hẳn không học được hẳn khéo đưa đẩy cùng bản lĩnh, hơn một tháng qua, đem việc xấu làm cho lung ta lung tung, đặc tội rồi thủ trưởng còn không tự biết, mỗi ngày chỉ có biết ăn thôi từu bài bạc, cuối cùng người người oán trách, bị Huyện lệnh cách việc xấu.

Huyện lệnh có này quyền, có thể tự mình chinh ích loại lại, cao nhất có thể đến diễn sử. Nhưng có quy tắc ngầm, dù sao tiểu lại chức vụ có thể thế tập, huyện bên trong quan hệ rắc rối phức tạp, Huyện lệnh nếu như vô cơ bãi miễn lại viên, phân công thân tín, cái kia toàn huyện lại viên sẽ trong bóng tối liên hợp, cho Huyện lệnh trong bóng tối dùng ngáng chân, thậm chí hại Huyện lệnh, để hẳn hoạch tội miễn quan.

Vì lẽ đó Huyện lệnh bình thường sẽ không làm việc này, lần này Hà Đông con trai đem huyện nha đặc tội hơn nửa, tự nhiên không người giúp hẳn. Nhưng còn có quy tắc, trước tiên cần phải từ nhà họ Hà đệ tử bên trong chọn lựa, nếu như thực sự không người có thể xài được, mới có thể phân công người ngoài.

Hà tùng cùng Hà Đông ngã vào tam tộc bên trong, bình thường gặp mặt cũng phải gọi Hà Đông một tiếng "Tộc thúc", tuy rằng Hà Đông có chút không lọt mắt xã này thôn nghèo thân thích, nhưng gia phả rõ ràng nhớ kỹ, hẳn cũng phải nhận món nợ, liền hà tùng cũng coi như có cơ hội này, tuy rằng, rất là mong manh.

Hà tùng liền cười khỗ, nói: "Này trong huyện năm quyền, không phải là nông thôn có thể so với, các loại quan hệ. Ta tuy thức hai chữ, sẽ điểm toán học, nhưng Hà gia con cháu đông đảo, thực sự không dám hy vọng xa vời."

Lời này ý tứ, chính là hấn có năng lực, nhưng không liên quan.

Tô Hồ cũng vậy cười khỗ, biết người này có tài, cũng muốn kéo chút quan hệ, nhưng hấn gia cũng vừa mới lên làm Thôn Chính, khoảng cách điểm sử còn kém hai cấp, điểm sử việc, là huyện bên trong quan chức đầu sức, nhà hấn xa không tới tầng thứ này, chỉ có thể nói: "Người như muốn đi trong huyện, thiếu hụt tiền bạc, cứ việc theo ta gia nói, việc này, không đi thử một lần, làm sao cam tâm? Hà huynh tài học, ta xưa nay là khâm phục, coi như lần này không được, sau này cũng tất có ngày nổi danh."

Lại ngừng lại một chút, gãi đầu một cái, nói: "Hoặc là, đi cầu cầu thổ thần?"

Hà Đông vẻ mặt hơi động, rồi lại là cười khỗ nói: "Thừa người quý nói đi!"

Dựa vào Thanh Ngọc Thôn lúa mạch được mùa đông phong, Phương Minh tín ngưỡng càng là đại hoạch truyền bá, Đại Xương Thôn, Nguyên Hà Thôn cũng đã tại trên tế đàn thành lập thổ thần miếu, khẩn cầu được mùa. Hấn hiện tại trên đỉnh màu trắng mây khói không ngừng vọt tới, ấn vàng đã đầy hai phần ba, nhật thuần thu vào hơn trăm sợi thần lực màu trắng, tích trữ càng là phong phú, ước hẹn 20 ngàn sợi thần lực màu trắng, có thể tùy ý vận dụng. Trong cơ thể bùa chú biến hóa, đem Đại Xương Thôn, Nguyên Hà Thôn nhét vào phạm vi quản hạt.

Tại Lý Đại Tráng trên người thí nghiệm cũng đã kết thúc, tổng kết kinh nghiệm, bắt đầu tại các thôn tìm kiếm người coi miếu bồi dưỡng, càng chuẩn bị bắt đầu đối với Ngô Tâm Lăng triển khai kế hoạch bồi dưỡng, hấn

đối với cái này "Thông linh thân thể" vẫn là ôm không nhỏ chờ mong. Nói tóm lại, khắp mọi mặt tình huống tốt đẹp.

Ngày hôm đó, Phương Minh chính đang ngưng tụ thần lực, dựa vào thần lực màu đỏ càng dùng tốt, lúc cần thiết còn có thể cấp tốc tách ra, vì lẽ đó dự định đem thần lực hết mức hóa thành màu đỏ, đây chính là hết sức công phu. Chỉ thấy trong cơ thể, mười tia thần lực màu trắng tung bay đi ra, lại lẫn nhau quấn quanh, hóa thành một tia thần lực màu đỏ, rất là kỳ dị.

Nhưng khi Phương Minh đem trong cơ thể một phần ba thần lực hết mức chuyển hóa sau, liền tựa hồ gặp phải bình cảnh, thần lực màu trắng trong lúc đó sản sinh bài xích, không đem thần lực màu đỏ tiêu tốn, liền cũng lại sản sinh không được, hăn như có ngộ ra ngắc đầu, nhìn trên đỉnh số mệnh bốc lên, hồng khí cũng con chiếm tổng thể một phần ba, biết là cực hạn đến. Không tăng thêm nữa màu đỏ số mệnh tỉ trọng, trong cơ thể cũng chỉ có thể có những này thần lực màu đỏ. Bất quá nhớ tới lúc trước dặn dò Hà Đông việc, lại có chút chờ mong, đứng dậy đi dạo, chờ đợi tin tức.

Đang muốn, bên ngoài liền truyền đến âm thanh, "Chúa công, thuộc hạ Hà Đông cầu kiến!"

Thanh âm này mơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở, Phương Minh trong lòng cảm giác nặng nề, nhưng vẫn là lập tức nói: "Mau vào."

Hà Đông đi vào đại sảnh, dáng dấp của hăn để Phương Minh lấy làm kinh hãi, chỉ thấy Hà Đông hình thể tổn thất lớn, một cánh tay đã không cánh mà bay, toàn thân cũng có bao nhiêu tổn hại, nếu như phạm nhân có thương thể kia, cái kia sớm đã chết rồi. Hăn giấy giữa thi lễ một cái, liền về mặt đưa đám, nói: "Đại nhân thứ tội, tiểu nhân vô năng, không có hoàn thành việc xấu."

Phương Minh nhìn hăn dáng dấp kia, thì có suy đoán, bất quá cũng không nói, trầm giọng nói: "Xảy ra chuyện gì, người nói rõ ràng."

Hà Đông nhưng là dùng còn sót lại tay lau một cái lệ, ghen ngào nói: "Tiểu nhân phụng đại nhân chi lệnh, đi Thanh Khê Hương thấy cái kia Trương Thanh Vân, Ngôn đại nhân đồng ý, chỉ cần hăn dâng ra Thanh Khê Hương, liền chinh ích hăn là điển sử, trợ hăn thoát ly ràng buộc, sau này còn có đề bạt."

"Trương Thanh Vân nghe lời ấy, giận dữ, phát tác tại chỗ, đem tiểu nhân đánh thành như vậy, còn nói..."

"Còn nói cái gì, người có gì cứ nói." Phương Minh âm thanh bình tĩnh, nghe không ra mừng nộ.

Hà Đông nhưng là thân thể run lên, cắn răng một cái, liền nói: "Trương Thanh Vân còn nói đại nhân ngài là lòng muông dạ thú, Lệ Quỷ yêu tà nhất lưu, muốn chiếm lấy Thanh Khê Hương, nhưng là kịp lúc hết hăn ý nghĩ này đi!"

"Ầm" Phương Minh vỗ lên bàn một cái, để Hà Đông nhưng là run lên.

Chỉ thấy Phương Minh cười gằn, nói: "Bản tôn niệm tình hăn bảo vệ Thanh Khê Hương, có chút công lao, vốn muốn cùng bình giải quyết, làm sao hăn không ngày mai thời, tự tìm đường chết, cần không trách ta!" Trong giọng nói, liền mang theo sát khí.

Đây là lời nói thật, trước hăn không muốn làm lớn chuyện, dù sao nếu là vô cớ đánh giết tổ linh, chiếm lấy tế đàn, tựa hồ có chút tổn thương công đức, Phương Minh không lấy. Dưới tay hăn cũng thiếu người, này đồng ý điển sử, chính là trước mắt hăn có thể lấy ra tay địa vị cao nhất trí, liền Hà Đông cùng Vương Lục Lang cũng chưa tới mức này. Phương Minh còn tìm tư, như cái kia Trương Thanh Vân thức thời, cũng có năng lực, cấp độ kia

hắn trở thành hương thổ địa sau, liền có thể cân nhắc phân phong chúng thần, cho Trương Thanh Vân một thôn thổ thần vị.

Dù sao thần đạo cũng không phải chỉ một cái thần có thể chống đỡ, kiếp trước bên trong, bất luận đông tây phương, cái kia thần đình không phải thần linh đông đảo đây? Liền ngay cả nhất thần giáo vị kia, dưới tay còn có nhiều ngày như vậy dùng vì đó cánh chim đây! Vì lẽ đó Phương Minh thường xuyên tìm hiểu thần chức bùa chú, muốn tìm ra phân phong phương pháp, bất quá việc này cũng chỉ là một thiết tưởng, muốn giải quyết vấn đề rất nhiều.

Phương Minh trước đặc biệt trước tiên phái Hà Đông thăm dò, chính là có lưu lại chỗ trống, dù sao nếu như Hà Đông đàm luận vỡ, hắn còn có thể tiếp theo đàm luận. Không nghĩ tới a không nghĩ tới, này Trương Thanh Vân liền quy củ đều không nói, lẽ nào là tổ linh làm lâu, đầu óc biến choáng váng? Phương Minh lặng lẽ, nội tâm âm thầm suy nghĩ.

Không khí này, thì có điểm nghiêm nghị, Hà Đông mồ hôi lạnh từng tia từng tia mà xuống, Phương Minh thấy thế, ôn nói nói: "Việc này sai người chỉ qua, người đi xuống trước, chú ý Thanh Khê Hương động tĩnh, mỗi ngày báo cáo." Liền đem tay chỉ tay, thần lực phun trào, bạch quang lóe lên, Hà Đông trên người vết thương diệt hết, liền thủ cánh tay cũng dài ra đi ra.

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Hà Đông bái tạ, lùi ra.

Hà Đông vừa mới đi, bên ngoài lại có tiếng âm , là Vương Lục Lang, "Thuộc hạ cầu kiến!"

"Vào đi!"

Vương Lục Lang đại cất bước đi vào, sắc mặt trầm trọng, hành lễ sau nói: "Thuộc hạ phụng mệnh, dò xét bốn thôn, tìm hiểu động tĩnh. Ngày hôm nay nhận được tin tức, thanh trong núi, có Lệ Quỷ, đánh ra Lâm Giang

Phủ Quý Vương tên gọi, chính mời chào hung tà, chinh biên âm hồn, ý đồ bất chính."

Phương Minh hít vào một ngụm khí lạnh, Lâm Giang Phủ Quý Vương tên, tự nhiên là có khuyết đại, không phải vậy toàn bộ Lâm Giang Phủ đã sớm luân hãm. Nhưng Ác Quý đình phong, khẳng định là chân thật, muốn thực sự là vị kia đưa mắt đầu hướng về lân cận phủ, liền không dễ xử lí. Bất quá cũng có thể là có Lệ Quý mượn danh nghĩa hãn hung danh, muốn thừa cơ lớn mạnh.

Liền hỏi: "Người là nơi nào chiếm được tin tức, tin cậy không?"

Vương Lục Lang trả lời nói: "Là từ Đại Xương Thôn âm hồn nơi đó chiếm được tin tức, ta xưa nay cùng hãn quen biết, có mấy phần giao tình, nghe hãn nói, cái kia Lệ Quý rất có dã tâm, phạm là có hung danh quý, đều thu được mời, có không ít bị thuyết phục, hướng về Thanh Sơn tụ tập, bảo là muốn chung đồ đại sự, e sợ ít ngày nữa thì có động tác."

Phương Minh xoa xoa trán, có chút đau đầu, qua lại đi mấy bước, lại ngồi trở lại cái ghế, nói: "Người đi xuống trước, lại đi tìm hiểu, ân, có thể mang chút rượu thịt, cho cái kia tiết lộ tin tức chi quý, nói cho hãn, nếu như muốn lâu dài, lại không muốn hại người, có thể đến ta này làm việc. Đồng thời, mệnh lệnh ra loại tăng mạnh đề phòng!"

"Ừ!" Vương Lục Lang chào quân lễ, lui ra.

Phương Minh thở dài, trong lòng biết Lệ Quý triệu tập bộ đội quấy phá, không đáng sợ. Chỉ cần dám đến hãn quản lí phạm vi, hãn liền có lòng tin một lần tiêu diệt. Nhưng chỉ sợ nó không đánh lãnh địa mình, trái lại càn quét dừng hương làng, những kia làng không có tế linh, hãn lại không thể chu đáo, tất bị công phá, nếu để cho Lệ Quý trưởng thành, biến thành Ác Quý, liền không thể ách chế.

Coi như không biến thành Ác Quỷ, tại này mấu chốt trên, phát sinh việc này, khẳng định dẫn tới trong huyện trong phủ coi trọng, đến lúc đó phái người hạ xuống cẩn thận kiểm tra, hẳn cái này "Giả tổ linh", khẳng định gây nên chú ý, thêm vào Thanh Khê Hương tổ linh Trương Thanh Vân thừa cơ bỏ đá xuống giếng, kết quả kia, khả khả!

Kế trước mắt, chỉ có trước tiên báo mộng cho địa bàn quản lý thôn dân, ngăn cản bọn họ tiến vào Thanh Sơn săn thú, để phòng bắt trắc. Lại lĩnh binh tiến vào Thanh Sơn vây quét, nhất định phải toàn bộ tiêu diệt, đem sự tình vô thanh vô tức bên dưới bình địa đi.

Lại nói hẳn hiện tại, hận không thể trong huyện tất cả đều là người điếc người mù, để hẳn an an ổn ổn tại nông thôn truyền bá tín ngưỡng, cố vốn bồi nguyên, vững chắc căn cơ. Cũng còn tốt này thế, nông thôn nhiều hung quý, trong huyện người, bình thường không xuống nông thôn, chỉ cần thuế má đưa trước, vậy thì cơ bản mặc kệ, mới có thể làm cho hẳn tiêu dao đến hiện tại, không bị mặt trên biết, nhưng e sợ cũng kéo không được bao lâu, bất quá có thể nhiều kéo một ngày, chính mình liền thêm một phần sức mạnh!

Vẫn là câu nói kia, có thể kéo một ngày là một ngày, hiện tại dẹp an ổn làm chủ, ai dám lộ đầu, Phương Minh cái thứ nhất không đáp ứng. Trong lòng quyết định chủ ý, coi như cái kia Lệ Quỷ là Lâm Giang Phủ Ác Quỷ đầu lĩnh con ruột, cũng phải giết!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 11: Cường Quyết

Vương Lục Lang làm việc rất lưu loát, đi ra ngoài không bao lâu, liền mang về một người đến.

Phương Minh vừa nhìn, khóe mắt hơi nháy một cái, con thấy người này tuy tướng ngũ đoản, thân thể gầy gò, dung mạo không sâu sắc, nhưng giữa hai lông mày một luồng sát khí quay quanh, dùng cả người vừa nhìn xóc vác cực kỳ, tự thành khí độ. Lại nhìn đỉnh đầu, một cái hồng bên trong mang hoàng bản mệnh khí dựng đứng lên, trong đó bán lộ ra màu vàng, đang cố gắng lóe quang, chống cự bám vào màu xám lấm tấm.

Trong lòng biết người này cực kỳ bất phàm, coi như không đi hấp thụ nhân khí, cũng nhất định có thể so với phổ thông Quỷ Hồn sống được lâu dài chút, Phương Minh trong bóng tối phảng phất, này quý cái gì đều không làm, đều đại khái có thể qua hơn hai mươi ngày mới tiêu vong. Chỉ tiếc, chỉ có mệnh cách, không có số mệnh, bởi vậy mệnh đồ thăng trầm, nhiều là chịu đến xa lánh, hoặc là có tài nhưng không gặp thời, phần mà mất sớm.

Chỉ thấy người này tiến lên, đi nửa quỳ lễ, nói: "Tiểu dân Tạ Tấn, gặp qua đại nhân!"

Phương Minh tiến lên nâng dậy, nói: "Không cần đa lễ, Tạ tráng sĩ tới đây, tất có chỉ giáo ta!"

Tạ Tấn vừa đứng lên, âm thanh vang dội, nói: "Tạ mỗ được nghe Lê Quý việc, liền phái một huynh đệ thừa cơ nương nhờ vào, đã được một chút nội tình, cái kia Lê Quý tên Bành Xuân, chính là Lâm Giang Ác Quý Lý Hắc Báo tâm phúc, ba ngày đến đây này, hiện đã tập được hung quý hơn trăm, lại mang khóa lưu hồn, ước chừng ngàn người, mưu đồ rất lớn."

Phương Minh gật đầu, hung quý chính là ăn qua người, lại không lên cấp Lê Quý quý loại, đó là tinh nhuệ chủ lực, lại mang khóa phổ thông Quý Hồn hơn ngàn, rõ ràng là muốn học loạn quân điều động lưu dân công thành con đường, để phổ thông Quý Hồn tiêu hao tế đàn linh lực, giảm thiểu tự thân thương vong. Những này phổ thông Quý Hồn thật không có đại ác, hoặc có thể một cứu?

Liên hỏi: "Tạ tráng sĩ nhưng có biết cái kia Bành Xuân vị trí?"

Tạ Tấn nở nụ cười, nói: "Tạ mỗ bất tài, chỉ biết hiểu đại khái phương vị, vị trí cụ thể nhưng là không biết, như có thể chờ thêm hai, ba nhật, ta vậy huynh đệ coi như lại có tin tức truyền đến."

Phương Minh gật đầu, biết đại khái phương vị, vậy thì tốt làm, hẳn có hi vọng khí thần thông, chỉ cần biết rằng phương hướng, một đường đi một đường xem, Lê Quý hung quý tụ, tất nhiên hắc khí lượn lờ, còn sợ chạy được không?

Trong lòng có để, trên mặt liền hiện ra ý cười, nói: "Tạ tráng sĩ oai hùng hơn người, khí độ bất phàm, dạy người tâm chiết. Ta muốn vào núi diệt cướp, nhưng việc này quan hệ thôn dân tính mạng, không thể khinh thường, Tạ tráng sĩ có thể nguyện chúc ta một chút sức lực?"

"Tạ mỗ bất tài, nguyện làm đại nhân ra roi!" Tạ Tấn lúc này hành đại lễ, nói: "Thuộc hạ bái kiến chúa công!"

Thấy rõ Vương Lục Lang biến hóa, Tạ Tấn sớm có ý đó, không phải vậy hà tất tiết lộ tin tức cho Vương Lục Lang, nhưng là vừa mời liền đến,

biết gì đều nói hết không giấu diếm đây?

Phương Minh đại hỉ, nói: "Tạ Tấn, người vừa có thân cận huynh đệ, cũng có thể đưa tới, bản tôn muốn dùng Binh, đang cần nhân thủ."

Tạ Tấn nói: "Có mười mấy huynh đệ, đều là cao cấp nhất hảo hán, chỉ là..." Ngữ khí thì có điểm chần chờ.

Phương Minh khoát tay chặn lại: "Cứ nói đừng ngại!"

"Bọn họ đều từng hại hơn người, nhưng đại thể là đạo tặc..."

Phương Minh "Ừ" một tiếng, đứng dậy đi vài bước, trong lòng cười gằn, đều là đạo tặc, hăn mới không tin. Ha ha, trên đời nào có nhiều như vậy tặc nhân, trong đó nhiều là tầm thường thôn dân còn tạm được.

Bất quá hăn muốn là đúng Binh tướng, quân đội bản chức chính là sát phạt, giết mấy người tính là gì? Những người kia lúc trước đi vào dưới trướng hăn, nhưng là tính mạng bức bách, có lý do. Hiện tại lại muốn dụng binh, thiếu hụt nhân thủ, có thể cân nhắc tiếp nhận. Đương nhiên, làm hăn Binh sau, khẳng định được nghiêm túc quân kỷ, nếu như tái phạm, vậy thì đẩy ra ngoài giết, thuận tiện giết gà dọa khỉ.

Suy nghĩ đã định, liền nói: "Đều kêu đến, để ta xem một chút, nếu là dũng sĩ, làm thụ quân chức!"

"Thuộc hạ khi đến đã triệu tập bọn họ đi tới ngoài thôn, chờ đợi sai phái!" Trong lời này, liền có thể nhìn ra Tạ Tấn tại những người kia bên trong địa vị, cũng trong bóng tối ẩn có biểu hiện thực lực tâm ý.

Phương Minh trong lòng thì có điểm không thích, cảm thấy người này công lợi tâm quá nặng, bất quá đây là việc nhỏ, những người này gọi tới cũng vậy để cho hăn sử dụng, trên mặt đại hỉ, nói: "Vậy ta làm tự mình đi thấy chi!"

Một nhóm đi tới ngoài thôn một khối đất trống, chỉ thấy trên đường thôn dân, đại thể mặt ửng hồng quang, có sắc mặt vui mừng, xa xa đất ruộng vàng óng ánh, lúa mạch mọc khả quan, lúc đó có thôn dân, vội vàng thu gặt, hoặc là lôi kéo chứa đầy vàng óng ánh Mạch Tuệ xe, đi tới trong thôn. Nhìn này cảnh tượng, để Phương Minh trong lòng không khỏi có mấy phần đắc ý.

Theo sau lưng Tạ Tấn thấy thế, không khỏi nói: "Này thôn được mùa chi cảnh tượng, nhiều lại chúa công che chở giáo hóa công lao."

Phương Minh nở nụ cười, đúng là có chút suy đoán, này Tạ Tấn tám phần mười khi còn sống không hiểu xu nịnh thủ trưởng, chịu đến xa lánh, chết rồi hấp thụ giáo huấn, đáng tiếc người mới ra đi, trò nịnh bợ này công phu vẫn là không quá về đến nhà, có rìu đục dấu vết, kém xa Hà Đông công phu thuần thực. Bất quá đây là đường nhỏ, cũng là chuyện tốt, nói rõ Tạ Tấn nỗ lực hướng mình dựa vào, ngược lại cũng không cần hàn hẩn trái tim.

Liên cười to, vỗ vỗ Tạ Tấn vai, nói: "Nơi nào nơi nào, điều này cũng phải là các thôn dân tự thân chăm chỉ mới được, ta chỉ là hơi hơi cố chọn người sự tình thôi!", trạng cực vui vẻ.

Mọi người nói liên đến đến đất trống, nhìn thấy mười mấy cái tinh tráng hán tử, những hán tử này vừa thấy Tạ Tấn, lập tức nghiêm nghị dừng lại, kêu: "Đại ca, người tới rồi!" "Đại ca được!", xem ra Tạ Tấn tại trong những người này uy vọng rất cao, khổng chế cũng rất đặc lực.

Tạ Tấn vung tay lên, mọi người đều tĩnh, hần trước tiên hướng về Phương Minh thi lễ một cái, sau đó vẫn ngăm nhìn chung quanh, nói: "Các huynh đệ, ta đã quyết ý, nương nhờ vào mới công, các người muốn tiếp tục theo ta, liền bái kiến chúa công, không nghĩ tới, cũng có thể rời đi, chào mọi người tự tốt tán!"

Các vị Đại Hán lúc này mới nhìn thấy Phương Minh một nhóm, vuông vắn rõ khuôn mặt tuần tú, con mắt ngăm đen, nhìn quanh trong lúc đó, rất có uy nghi. Sau đó còn theo mười mấy cái giáp sĩ, đều ăn mặc giáp da, eo khố trường đao, xếp thành hai hàng, hộ vệ trái phải, một luồng công khai uy nghiêm quân khí liền phả vào mặt. Đây nhưng là mới biết rõ, không ra oai nghiêm, sợ là trấn giữ không được những món hàng này, liền mệnh Vương Lục Lang triệu tập binh sĩ, đồng thời đến đây.

Quả nhiên hiệu quả tốt đẹp, những này xưa nay coi trời bằng vung, con kính Đại ca hán tử nhìn mặc giáp chấp kiên hộ vệ, nhìn lại một chút tay không tắc sất chính mình, liền hơi sốt sắng. Người cá biệt còn nhỏ xuống mồ hôi lạnh, trong lòng biết nếu như xảy ra tranh chấp, tranh đấu lên, phía bên mình sợ là một cái đều chết hết, mà đối phương có giáp có đao, e sợ chết đi một cái hai cái chính là đỉnh ngày.

Nhất thời thần vì đó đoạt, Tạ Tấn mặt giác vừa kéo, tăng hăng một cái, nói: "Còn lo lắng làm gì? Quyết định nhanh một chút!" Chúng hán tử mới giật mình tỉnh lại, dồn dập hướng Phương Minh bái dưới, nói: "Bái kiến chúa công!"

Phương Minh mỉm cười, chịu lễ, nói: "Người chờ đều là tráng sĩ, có thể là quân chức, ta cho phép mệnh người chờ vì ta âm Bình." Dừng một chút, ra lệnh: "Tạ Tấn!"

Tạ Tấn đi ra, quỳ xuống: "Tạ Tấn tại!"

"Ta nay nhận lệnh người là Hỏa trưởng, tổng quản một hỏa mười người, trước tiên đi chọn binh sĩ." Đây vừa dứt lời, liền thấy Tạ Tấn trên đầu một tiểu đoàn bạch khí ngưng tụ, thật là vững chắc, Phương Minh gật gù, trong lòng biết đây Tạ Tấn có ít nhất giáo úy tài năng, quản lý khu khu một hỏa người, tự nhiên bắt vào tay, số mệnh vững chắc.

Nhìn một chút Vương Lục Lang sắc mặt, liền thấy có chút âm trầm. Vương Lục Lang bị chúa công thoáng nhìn, trong lòng biết không được, biết lời đình mưa móc đều là quân ân, thuộc hạ như có oán giận, thường thường có đại họa, chúa công tuy rằng không phải quân chủ, nhưng nắm giữ thuộc hạ sinh tử, như thường quyền sinh quyền sát trong tay, uy phúc bất trắc.

Mau chạy ra đây, quỳ xuống, nói: "Tạ Tấn Đại ca anh dừng hơn người, có 'Nhũ hốt' tên, thuộc hạ xưa nay khâm phục, nguyện cùng tạ Hỏa trưởng đồng lòng hợp sức, làm chủ công đại nghiệp hiệu chết!" Sâu sắc dập đầu, thân thể run rẩy.

Phương Minh thấy buồn cười, không nghĩ tới chính mình trong lúc lơ đãng thoáng nhìn, liền có uy lực như thế, bất quá hăn sớm có dự định, ôn nói nói: "Vương Lục Lang, người theo ta thật lâu, cũng được đề bạt, hứa người lại thành lập một hỏa, Tạ Tấn bên kia những người còn lại, đều quy người quản, lại đi tìm một chút, đem một hỏa người tập hợp."

Vương Lục Lang trong lòng buông lỏng, biết chúa công không chú ý, đại hỉ nói: "Thuộc hạ lĩnh mệnh!"

Lúc này Tạ Tấn đã chọn người tốt, tập thể bái dưới: "Bái kiến chúa công!" Âm thanh chinh tề hùng tráng. Phương Minh nhìn này hỏa người, đặc biệt trên đỉnh đại thể có chứa hắc khí, khóe mắt vừa kéo. Bất quá vẫn là vung tay lên, thần lực tuôn ra, Tạ Tấn một hỏa lập tức bị bạch quang bao vây, chỉ chốc lát sau, bạch quang tản đi, Tạ Tấn một hỏa đã đổi giáp da, tay cầm binh khí.

Tạ Tấn không dám tin tưởng sờ sờ trên người giáp da, phản ứng đầu tiên, đi đầu la lên: "Chúa công đại năng!"

Mặt sau Đại Hán cũng có giáp da trường đao, mặt có thai sắc. Lúc này, nhìn về phía Phương Minh phía sau giáp sĩ ánh mắt thì có điểm không

đúng, hình như có nóng lòng muốn thử tâm ý. Phương Minh lạnh rên một tiếng, biết những món hàng này trên tay đều có mạng người, kiên cường khó thuần, người bình thường tuyệt đối ép không được, nếu như hiện tại không thừa dịp mạnh mẽ mỗi trạng thái mau mau đè xuống, sau này không nghe hiệu lệnh vẫn là nhẹ, nói không chắc còn có thể bất cứ lúc nào phản phệ.

Khoát tay chặn lại, bình thường thu lại ở bên trong thần uy tràn về phía trước mà ra, nhất thời một luồng đại uy nghiêm giáng lâm tại trên đất trống, liền phía sau giáp sĩ đều thân thể chấn động, khẽ run. Chính diện đối mặt Tạ Tấn một hỏa người càng là trực tiếp bị ép nằm trên mặt đất, không thể động đậy, trong lòng hàn ý đại thịnh, tâm tư gì đều tắt xuống.

Lúc này liền nghe thấy chúa công thanh âm lạnh như băng truyền đến: "Ta biết các người trên tay có bao nhiêu dân chúng vô tội chi máu tươi, nhưng niệm tình người chờ trước cũng vậy vì cuộc sống bức bách, tạm thời không truy xét. Người chờ sau này làm phụng quân pháp, nghiêm túc quân kỷ, nghe lệnh làm việc, không được lại quấy rầy sinh dân, bằng không tất gọi người chờ hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh!"

Tạ Tấn vội vã giẫy giụa bò lên, quỳ xuống hành lễ, nói: "Chúa công thứ tội, ta chờ sau này tất phụng chúa công chi lệnh làm việc, không dám làm trái!" Ngữ âm run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Phương Minh lạnh rên một tiếng, nhìn phía dưới âm Binh trong ánh mắt đều toát ra ý sợ hãi, hẩn ánh mắt đến mức, âm Binh đều cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng hẩn, biết đã làm cho âm Binh hiểu được lợi hại, để tránh có phản hiệu quả, liền thu lại khí thế, nói tiếng: "Thôi, đều đứng lên đi!"

Trong lòng biết đã có thể đầy đủ thu đắc thủ dưới chi tâm, liền nói: "Ngày hôm nay cũng coi như việc vui, người chờ mới vào ta quân, nên có ban thưởng, liền tặng các người rượu thịt, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai

theo ta vào núi, vây quét Bành Xuân!" Vừa dứt lời, bóng người đã không gặp.

Phía sau chúng giáp sĩ, lập tức bùng lên rượu thịt, Tạ Tấn một nhóm, không chịu được rượu thịt mùi thơm, quay về Phương Minh phương hướng bái tạ sau, liền bắt đầu ăn uống lên. Có tửu an ủi, lòng sợ hãi dần đi, dần dần liền thả ra đến, vung quyền ăn thịt, tốt không thoải mái, cùng Phương Minh trước kia thủ hạ dần dần có hoà mình tư thế.

Tạ Tấn bùng bát rượu, trong lòng biết chúa công ngày hôm nay đã tại thủ hạ mình trong lòng loại hạt giống, lập xuống uy nghiêm. Sau này hẳn nếu như muốn phản loạn, dưới tay đồng ý tùy tùng người, tất nhiên ít nửa trên trở lên. Bất quá hẳn vốn là không tính toán này, cũng biết thủ hạ cương quyết, những thủ đoạn này là tất yếu, trong lòng cũng không biết là cái gì tư vị. Từ từ đem rượu uống vào, thuộc hạ đến đây chúc rượu, cũng vậy ai đến cũng không cự tuyệt, không lâu lắm liền say rồi.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 12: Vào Núi

Phương Minh kiếp trước chỉ là cái phổ thông học sinh khối văn, đối với khu dưới chi đạo đó là kiến thức nửa vời, chỉ nhớ rõ vài câu "Thường phật phân minh" "Đánh một gậy, cho một ngọt quả táo" cái gì, hiện tại không trâu bắt chó đi cày, không thể làm gì khác hơn là tự mình tìm tòi đến.

Hắn vẫn chưa dùng độn thổ đi xa, mà là giấu ở một bên, quan sát hiệu quả. Nhìn thấy thủ hạ của chính mình dần dần hoà mình, cũng vậy trong lòng cực kỳ vui sướng, biết mình thổ biện pháp cũng có tác dụng.

Lúc này, đột nhiên có cảm ứng, theo tín ngưỡng tuyến vừa nhìn, nhìn thấy một màn cảnh tượng.

Hà từng làm lụng một ngày, về đến nhà, nhìn không bao nhiêu gia cụ gian nhà, lại nghĩ tới trước đây khốn đốn thời gian, không khỏi đánh cái rùng mình, suy nghĩ "Ta xưa nay tự nhận có tài, nhưng vẫn không được kỳ ngộ, hiện ở trên trời rơi xuống cơ hội, chính như Tô Hồ nói, không đi thử một lần, làm sao cam tâm?"

Lại muốn "Luận tài học, ta không sợ, đáng tiếc việc này, Hà thúc người trong nhà lời nói hữu dụng nhất, luận thân thích, ta nhưng là xếp được xa, kẻ sách hiện nay, chỉ có cầu thần phù hộ, lấy giúp ta số phận!"

Lại không chậm trễ, đi tới góc tường, đào ra thật vất vả tích góp lại tiền tài, hết mức mua hương hỏa tế phẩm, ở nhà bày ra đến, đốt hương,

cung kính dưới bái, trong miệng cầu khẩn: "Tín đồ hà tùng, thành khẩn trên bái, vọng thổ thần trợ ta chiếm được điển sử vị trí, việc này như thành, tất không dám quên thần linh đại ân!" Bàn thờ trên, tượng thần uy nghiêm, tựa hồ chính đang nhìn kỹ hẩn.

Phương Minh trong lòng cả kinh, lại nhìn hà xả hơi vận, nhưng là một kỳ.

Hà tùng bản mệnh khí vẫn là trắng bên trong mang hồng, là hiện tại tín đồ bên trong cao nhất. Nhưng trước thấy hẩn, đỉnh đầu chỉ có một cái bản mệnh khí, không có cái gì số mệnh, bởi vậy khốn đốn ở tiểu trong thôn, trong lòng ngực tài học không được triển khai.

Phải biết, theo Phương Minh xem ra, bản mệnh khí quyết định cá nhân sau này có thể đạt đến điểm cao nhất, mà số mệnh quyết định cá nhân vị trí hiện tại. Hai người hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được.

Hà tùng có trong trắng lộ hồng bản mệnh, cao nhất có thể làm đến chính bát phẩm quan chức, nhưng không có số mệnh, giống như con cá không có nước, khốn khổ vẫn là nhẹ, nếu như trùng hợp số mệnh cơn sóng nhỏ, gặp lại kiếp nạn, cái kia chính là Tạ Tấn kết cục.

Có thể hiện tại, hẩn đỉnh đầu đã có nho nhỏ một đoàn bạch khí, hơi gợn sóng, đạt đến Lệnh lại số mệnh trình độ, tướng mạo khí sắc rất nhiều chuyển biến tốt, lên vận đang ở trước mắt, trong lòng biết lần này hẩn có hai, ba phần mười cơ hội lên làm điển sử, đồng thời coi như không thể được toại nguyện, cũng có thể thông qua những khác con đường vào sĩ.

Theo tế bái, một luồng hương hỏa nguyện lực bị thần chức bùa chú hấp thu, đề luyện ra ba tia thần lực màu trắng đến, Phương Minh vung tay lên, một tia thần lực truyền vào hà tùng bên ngoài thân, hình thành phòng ngự. Lúc này chú ý xem, thì có phát hiện, chỉ thấy hà tùng hộ thể thần lực đã dồi dào đến cực điểm, hóa thành một vòng bạch quang, bảo vệ thân thể.

Theo này tia thần lực truyền vào, bạch quang càng sáng ngời một tia, mà hà tùng đỉnh đầu, số mệnh cũng hơi có thêm một tia.

Nhất thời hiểu ra, số mệnh là cái gì? Số mệnh chính là sức mạnh! Chỉ cần có thể nắm giữ sức mạnh, thì có số mệnh, sức mạnh càng lớn, số mệnh càng mạnh. Vì lẽ đó có tiền thì có số mệnh, có quan chức cũng có số mệnh, chưởng binh quyền càng có số mệnh, thần lực hộ thể còn có số mệnh.

Hà tùng có thể coi là hãn khách hàng lớn, mỗi ngày có thể sản sinh thần lực nhiều nhất, Phương Minh trả thần lực đã có hơn sáu mươi sơi, thần lực hóa thành vàng sáng hộ thể, thân thể có lượng lớn thần lực bảo hộ, cũng coi như gián tiếp nắm giữ sức mạnh, thì có số mệnh sinh thành, phối hợp bản mệnh, càng có thể lưu lại số mệnh, không để thất lạc, lấy chờ sau dùng.

Làm một ví dụ, hà tùng cùng thôn dân đi ra ngoài, ngộ đến lượng lớn quỹ bầu tập kích, hãn là có thể dựa vào thần lực hộ thể, sống sót. Cùng chết đi thôn dân so với, ai càng có số mệnh? Đương nhiên là hãn! Vì lẽ đó thần lực hộ thể người, số mệnh tự sinh. Kiếp trước chân chính thành tâm tế bái chính thần, vận may đều sẽ biến được, đây chính là số mệnh tăng trưởng, không phải vậy từ đâu tới vận may kém liền đi bái thần lời giải thích. Đương nhiên, Tà Thần nhất lưu, lạy ngược lại sẽ dùng số mệnh trôi đi.

Thế giới này, có thể lượng biến hóa càng dễ dàng hiển hiện. Nhưng thần lực tăng trưởng số mệnh, cũng vậy bất tri bất giác, cực kỳ nhỏ bé, hà tùng cũng vậy tích góp gần hai tháng, mới bị phát hiện, dù sao Phương Minh mỗi ngày nhiều chuyện như vậy, làm sao từng cái từng cái cẩn thận nhìn chăm chú quan sát số mệnh đây?

Phương Minh nghĩ rõ ràng số mệnh đầu đuôi câu chuyện, lại suy nghĩ hà tùng sự tình.

Hà tùng tại trong tài khoản của hãn cũng vẫn có năm mươi sáu sơi thần lực, bất quá muốn làm việc này, đó là còn thiếu rất nhiều. Lệnh lại số

mệnh, cùng diễn sử chênh lệch hai cấp, lượng trên có gấp bốn năm lần trái phải chênh lệch. Ý này chính là, Phương Minh phải lớn hơn khái đem ba trăm tia thần lực ban cho hà tùng, mới có thể làm cho hắc trên đỉnh số mệnh cùng diễn sử tương đồng, vậy chuyện này liền gần như xong rồi.

Vậy thì muốn mượn cho hà tùng hơn 200 tia thần lực, không lớn không nhỏ thật đúng là một bút. Phương Minh trước thu lấy Tạ Tấn một nhóm người, cũng mới tiêu tốn số này, ngày mai lại muốn vào núi diệt cướp, thần lực quý giá, được giữ lại để ngừa vạn nhất. Dựa theo trước chương trình, việc này không phải làm. Bất quá đảo mắt vừa nghĩ, việc này tựa hồ cũng có khả năng chuyển biến tốt.

Liền triệu đến Hà Đông, đem sự tình nói rồi, hỏi: "Trước người là trong huyện diễn sử, biết rõ tình huống, xem lần này hà tùng cơ hội đại không?"

Hà Đông vừa tiến đến, liền nghe đến hỏi việc này, trong lòng chính là một khổ, vốn là nhà hắc vị trí của chính mình, làm sao tử tôn bất hiếu a. Đáng tiếc thủ trưởng hỏi, còn phải cười theo, nói: "Thứ thuộc hạ nói thẳng, nhà ta lỗ hồng kia, xưa nay không thích hà tùng, sẽ không giúp hắc nói chuyện, hà tùng lại không tiền chuẩn bị, chỉ có Huyện lệnh Ngụy chuẩn, là cái yêu mới người, bởi vậy còn có một hai thành hi vọng!"

Nói xong, lại nhìn Phương Minh, nói: "Đương nhiên, chỉ cần chúa công chịu lột mắt xanh, vậy chuyện này nắm chắc! Tuyệt không nghi ngờ!"

Phương Minh nở nụ cười, thanh âm chát chúa, nói: "Này không được, người cũng vậy quản lý khoản, hắc phải biết, hà tùng hương thơm hỏa, không đủ để như vậy nguyện. Một khi mở ra lỗ hồng này, sau này liền không dễ xử lý nha!"

Hà Đông gật đầu tán thành, biết vị chúa công này, là người cực kỳ sáng suốt, hơn nữa chú ý quy củ, đem thôn dân hương hỏa việc tỉ mỉ ghi

chép, nếu là hương hỏa không đủ, liền không cho toại nguyện.

Lúc này, Phương Minh còn nói: "Bất quá, hương hỏa ít có ít biện pháp, ta đêm nay cho hắc thác giấc mộng, người cũng đi vào, mặt thụ kỳ nghi, chỉ điểm quan hệ. Còn có thôn tây chôn cái kia mới cổ ngọc, nghe người nói rất tốt, giá trị một trăm lạng bạch ngân, cũng chỉ cho hắc! Nói như vậy, có bao nhiêu phần trăm chắc chắn?"

Hà Đông suy nghĩ một chút, nói: "Đã như thế, thì có năm sáu mươi phần trăm chắc chắn."

Phương Minh gật gù, nói: "Vậy cứ như thế làm đi, người nhớ tới tại trường mục nhớ một bút, tiêu tốn một trăm hương hỏa, để hà tòng trước tiên nợ, sau này bù!"

Hà Đông cười khổ hắc là.

Tiếng nói vừa dứt, Phương Minh liền phát hiện hà tòng đỉnh đầu, có thêm một đại cổ mây khói, này mây khói trắng bên trong mang hồng, cùng hà tòng tự thân số mệnh và không hòa vào nhau, phản cùng mình có liên hệ. Trong lòng biết chính mình tuy rằng không trực tiếp để việc này thành công, nhưng cũng dự định giúp hắc một tay, này hà tòng xem như là mượn đến sức mạnh của chính mình, này mượn tới sức mạnh cũng vậy sức mạnh, vì lẽ đó số mệnh bên trong có biểu hiện.

Hà tòng hiện tại số mệnh, cùng diễn sử liền không kém nhiều, việc này có niềm tin rất lớn. Hà tòng lên làm An Xương Huyện diễn sử, tự nhiên đối với mình có lợi. Lại nói, chính mình để Hà Đông cho hà tòng chỉ điểm quan hệ, còn có một tầng ý tứ, chính là để hắc nhìn, tiền nhậm diễn sử chết rồi cũng được tại thổ thần thủ hạ làm việc, miễn cho hắc làm diễn sử liền đắc ý vênh váo, vong ân phụ nghĩa.

Ban đêm hôm ấy, cho hà tòng thác qua mộng sau, Phương Minh liền đem việc này thả xuống, trở lại đại sảnh, triệu tập thủ hạ, thương lượng

ngày mai vào núi diệt cướp công việc.

Trên đại sảnh, Phương Minh ngồi chắc bên trong, thân thể uy nghiêm, hai bên các đứng vài cái thuộc hạ.

Bên tay trái, là ty lại Hà Đông, dịch đình trịnh rộng hai người. Hà Đông mấy tháng nay, làm việc tận tâm tận lực, Phương Minh nhìn ở trong mắt, liền thẳng hăn cấp một, đề bạt thành ty lại, và đồng ý sau này có thể giúp hăn cho nhà người báo mộng, để bọn họ ở trong mơ gặp lại, Hà Đông nhất thời cảm động đến rơi nước mắt.

Bên tay phải, Vương Lục Lang xếp số một cái, Tạ Tấn theo sát ở phía sau, sau đó còn có vài cái chính bọn hăn đề bạt ngũ trưởng.

Này mới thế giới, văn tả võ hữu chính là quen thuộc, Phương Minh cũng lười đi cải, liền để bọn họ dựa theo này đứng.

Hăn nhìn bên trái, chỉ được hai người, bản mệnh cũng không kiểu gì, đều là bạch khí. Bên phải, nhưng là nhân tài đông đúc, Vương Lục Lang bản mệnh trắng bên trong thấu hồng, có thể có viên chức, Tạ Tấn càng là tuyệt vời, bản mệnh mang theo màu vàng, có giáo úy tài năng, sau đó vài cái ngũ trưởng, cũng vậy bất phàm.

Phương Minh cười khỗ, hăn hiện tại dưới tay, liền chút người này, còn văn nhẹ võ trùng. Bất quá hết cách rồi, này thế giới tri thức truyền bá rất bị hạn chế, có hai cái, là tốt lắm rồi. Suy nghĩ, sau này, có phải là nên đi ra ngoài xem thêm xem, tìm cái quân sư quạt mo trở về.

Lúc này, trong đại sảnh yên tĩnh không hề có một tiếng động. Phương Minh tăng hăng một cái, nói: "Ta ý, ngày mai tự mình dẫn đội, vào Thanh Sơn diệt cướp, Tạ Tấn, người đến nói giúp một chút hướng!"

Tạ Tấn đi ra, thi lễ một cái, hăn lúc này trên người sớm không mùi rượu, càng không thấy được đã từng say qua, nói: "Bẩm chúa công, Thanh

Sơn lan tràn trăm dặm, uốn lượn khúc chiết, là Đại Thanh sơn chi nhánh, bên trong cây cối bực phát, rất khó cất bước, bất quá đối với ta chờ không ngại. Trùm thổ phi Bành Xuân, là Lệ Quỷ, tụ tập hung quỷ hơn trăm, du hồn ngàn sợi. Nghe nói có thể lấy âm lực hóa thành vũ khí, có mười mấy cái thân tín, đều có đao thương, bất quá, không có giáp."

Phương Minh gật gù, Lệ Quỷ tuy rằng có âm lực, nhưng cũng không phải vô cùng vô tận, có thể hóa ra mười mấy kiện binh khí, đã không sai. Đế Tà Tẩn trở lại, lại hỏi Vương Lục Lang: "Chúng ta hiện tại, trên tay có bao nhiêu Binh?"

Wang Lu Lang ung dung ra khỏi hàng, trả lời nói: "Khởi bẩm chúa công, ta đã mới xây được một hỏa, chỉ đợi chúa công phát xuống vũ khí, liền có thể dùng. Hiện tại tổng cộng có Binh đem ba mươi hai người, bất cứ lúc nào làm chủ công cống hiến!"

Phương Minh gật đầu, hỏi: "Theo người, lần này thắng bại làm sao?"

Wang Lu Lang trầm ngâm một hồi, nói: "Nếu có thể tìm đúng vị trí, thừa dịp chưa sẵn sàng, đột nhiên giết ra, cái kia ngàn sợi du hồn tất nhiên nổ doanh, ngang ngửa vô dụng. Ta chờ lấy ba mươi đối với một trăm, nhưng đối với mới chính là phổ thông hung đồ, chỉ có hơn mười người có binh khí, ta mới lấy quân pháp huấn luyện, sĩ tốt dùng mệnh, lại có giáp da, nên phải đại thắng! Chỉ là phải cẩn thận trùm thổ phi sau khi chiến bại mà chạy, như cho hấn trốn thâm sơn, hoặc là thắng thấn trốn vào Đại Thanh sơn, vậy thì có ** phiền!"

Lời này thực sự, đội du kích cái gì phiền toái nhất, Phương Minh cũng không muốn bị cái nho nhỏ Lệ Quỷ ngăn cản, cùng nó tại rừng sâu núi thẳm bên trong chơi trốn tìm. Liền nói: "Việc này xác thực nên chú ý, người chờ phải nhớ kỹ, không nên thả chạy trùm thổ phi!"

Bên phải mọi người nhất thời hô ứng: "Ừ!"

Phượng Minh gật đầu, lại hỏi: "Người chờ bên trong, sẽ dùng cung tên người, có mấy người?"

Vương Lục Lang, Tạ Tấn dồn dập đại hỉ, này cung tên, từ trước đến giờ là trong quân lợi khí. Vương Lục Lang nói: "Chúa công có cung tên? Cái kia lần này cuộc chiến, càng chắc chắn, thuộc hạ trong quân có sáu người sẽ dùng!"

Tạ Tấn cũng nói: "Thuộc hạ trong quân, cũng có bốn người!"

Phượng Minh đại hỉ, vung tay lên, hồng quang lóe lên, trên đất nhất thời có thêm mười bộ cung tên đi ra.

"Người chờ thử xem, nhưng là hợp dùng?"

Vương Lục Lang tiến lên, cầm lấy một cây cung, thử một chút huyền, âm thanh réo rắt, biết là tốt nhất sừng trâu cung. Lại cầm lấy một mũi tên, nhìn sạch trơn lấp loé tiền thốc, cuối cùng mũi tên dùng là đúng ưng vũ, không khỏi nói: "Này cung đại thiện!"

Phượng Minh cười to, cung tên kết cấu phức tạp, thần lực màu trắng mô phỏng không ra, từ khi có thần lực màu đỏ, hẳn nhiều lần thí nghiệm, cuối cùng làm thành cung tên, còn có thiết giáp, bất quá thiết giáp có thể trước tiên giữ lại, sau này lại ban thưởng cho tướng lĩnh.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 13: Diệt Cướp

Phương Minh ngẩng đầu, chỉ thấy rừng cây rậm rạp, tình cờ có màu trắng vết lốm đốm tự tán cây thấu dưới, cho tối tăm trong rừng mang đến ánh sáng.

Lúc này đã là ngày thứ hai, Phương Minh trời vừa sáng liền xuất phát, mệnh Hà Đông, trình rộng lưu thủ, mang tới toàn bộ binh mã, tiến vào Thanh Sơn diệt cướp.

Tuy rằng đợi thêm mấy ngày, Tạ Tấn nội ứng sẽ phát tới tin tức, nhưng khi đó khẳng định là theo đại đội nhân mã xuống núi tàn phá thời điểm. Phương Minh không muốn có bất ngờ, gây nên trong huyện trong phủ chú ý, việc này nghi sớm không nên chậm trễ, vẫn là kịp lúc giải quyết cho thỏa đáng.

Lúc này nhìn phía sau, Tạ Tấn cùng Vương Lục Lang đi sát đằng sau, sau đó còn có ba mươi binh sĩ, có ngũ trường ràng buộc, một nhóm yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Nếu như nhân gian quân đội, từng lâm hành quân thì có ** phiền, hậu cần, bệnh tật, địa hình chờ khó khăn khó có thể khắc phục, vì lẽ đó sơn phi khó tiểu. Cũng còn tốt chúng Binh đem đều là âm hồn thân, vượt núi băng đèo như bình thường người, lại có cách rõ bất cứ lúc nào bổ sung tiêu hao, bởi vậy còn có thể kiên trì, hành quân cực nhanh, không đến bao lâu liền đột nhập Thanh Sơn nơi sâu xa.

Phương Minh nhìn xung quanh, chỉ thấy cảnh sắc rất tốt, dòng suối trong suốt thấy đáy, chợt có động vật nhỏ chạy qua, lướt trên một mảnh hồi ảnh. Đây thế giới thâm sơn nhiều dã quỳ, hộ săn bắn ít tiến vào, là lấy động vật sinh sôi, bách thảo um tùm.

Lại xoay người, hỏi Tạ Tấn: "Người xem một chút, phương hướng nhưng đối với? Lần này hành quân, cần phải một lần thành công!"

Tạ Tấn trầm giọng đồng ý, bay lên thân thể, lên cao đến ngọn cây, cẩn thận kiểm tra, sau khi xuống tới báo cáo nói: "Bẩm chúa công, thuộc hạ khi còn sống cũng từng làm qua hộ săn bắn, quen thuộc núi rừng, nơi này đại phương hướng cùng lần trước được tin tức tương xứng, chỉ cần Bành Xuân không tiến hành đại dời đi, vậy thì không sai."

Phương Minh gật đầu, dặn dò tiếp tục tiến lên, hẳn vẫn mở ra vọng khí thần thông, lại muốn tiêu hao thần lực, đem mọi người ẩn giấu, miễn cho bị cái khác âm hồn phát hiện, tiết lộ tin tức, này cùng nhau đi tới, cũng có chút không chịu nổi.

Cũng còn tốt Tạ Tấn tin tức không sai, lại vượt qua mấy ngọn núi, Phương Minh thì có phát hiện.

Chỉ thấy một cái núi lớn ao nơi, hơi hắc khí lượn lờ, hắc khí ngưng tụ không tiêu tan, mơ hồ trong lúc đó, ánh sáng đỏ như máu ngút trời. Trong lòng có để, liền nói: "Tạ Tấn, Vương Lục Lang, kẻ địch ngay ở phía trước khe núi nơi, người chờ theo ta đi vào kiểm tra, còn lại sĩ tốt, nghỉ ngơi tại chỗ, chú ý bí mật."

Ba người đi tới, đi tới khe núi nơi, liền cảm thấy âm khí phả vào mặt, Vương Lục Lang, Tạ Tấn tuy là vì âm Binh, cũng còn có chút âm hồn đặc tính, nhất thời cảm giác bỗng cảm thấy phấn chấn. Phương Minh khẽ cười một tiếng, nói: "Xem ra Bành Xuân đúng là trả lại nơi địa phương tốt! Người chờ theo ta đi vào, ghi nhớ kỹ không thể phát ra tiếng."

Thần lực ẩn thân thuật, chỉ là đường nhỏ, vẫn là Phương Minh tự mình tìm tòi đi ra, có thiếu hụt. Sử dụng thời như thân thể bất động, không phát ra tiếng hưởng, hiệu quả tốt nhất. Bằng không khả năng bị phát hiện, chỉ có thể lên vừa bắt đầu tìm hiểu yếm hộ tác dụng, một khi hai quân giao chiến, quân khí sát khí vọt một cái, liền không còn tác dụng gì nữa.

Một nhóm thâm nhập khe núi, chỉ thấy được có cái khe nứt, lại đi vào, liền thấy một chỗ không có một ngọn cỏ đất trống. Chỗ này có quỷ dị, âm khí cực thịnh, Quỷ Hồn xưa nay mừng. Trung tâm trên đất trống, thì có một đoàn Quỷ Hồn, hơi ép ép một mảnh, ước chừng hơn ngàn, nam nữ già trẻ đều có, hoặc ngồi hoặc đứng, âm thanh âm ỹ. Bốn phía có tinh tráng đại hán tuần tra, đầu lĩnh tay có binh khí, trong mắt hung quang lấp loé, chợt có Quỷ Hồn muốn chạy, liền bị bắt được, một trận ra sức đánh. Càng xui xẻo, trực tiếp xuyên vào một đao, khí xám tứ tán, hình thần đều diệt.

Phương Minh ngưng thần nhìn kỹ, liền nhìn thấy tại đoàn người ngay chính giữa, như đảo giữa hồ bình thường để trống một khối đến, hơn năm mươi tên đại hán tụ tập cùng nhau, khói đen cuồn cuộn, trên đất còn có mấy cổ cây khô, hộ sẵn bản trang phục, xem ra là xui xẻo đừng thôn thợ săn.

Cầm đầu là một tên đại hán áo đen, thân hình cao lớn, mũi thẳng miệng vuông, thân bộ ngực, trên đỉnh bản mệnh khí nhưng là hắc bên trong mang hồng. Trong lòng biết người này tất là Bành Xuân, liền nhẹ nhàng dẫn dò Vương Lục Lang cùng Tạ Tấn ghi nhớ tướng mạo, chờ hai người cũng quan sát xong xuôi, một nhóm mới lùi ra.

Trở lại trụ sở, Phương Minh liền hỏi: "Thế nào? Nhìn nơi đóng quân, trong lòng nắm chắc không?"

Tạ Tấn, Vương Lục Lang nhìn nhau, có chút rụt rè, vẫn là Vương Lục Lang căn rằng một cái, tiến lên một bước, quỳ xuống nói: "Bẩm chúa công, Bành Xuân vị trí ở lưu hồn ở giữa, bất luận từ phương hướng nào đi qua

đều sẽ bị phát hiện, một khi đối phương điều động những này lưu hồn bao vây vây nhốt chúng ta, vậy thì rất nhiều phiền phức!"

Phương Minh gật gù, sắc mặt bình tĩnh, nói: "Vậy người xem phải làm gì?"

Vương Lục Lang sắc mặt căng thẳng, trầm giọng nói: "Thuộc hạ kiến nghị, trước tiên trong bóng tối giải quyết một tuần tra tiểu đội, lại nhân cơ hội giết ra, xua đuổi lưu hồn công kích Bành Xuân bộ, tất có thể đại tồn chúng nó thể lực, chúng ta có lưu hồn yểm hộ, lại giết đi vào, tất có thể đại thắng!"

Phương Minh cười lạnh một tiếng, nói: "Vậy người là kiến nghị ta học Bành Xuân cách làm, như vậy bản tôn cùng cái kia Lệ Quỷ lại có gì khác biệt?"

Vương Lục Lang mồ hôi lạnh trực dưới, liên tục đập đầu, nhưng vẫn là nói: "Chúa công chính là An Xương Huyện vạn dân kế, bất kể an nguy, thâm nhập hiểm cảnh, Bành Xuân nhưng là tội phạm, tụ tập hung đồ, muốn vì họa một phương, an có thể đánh đồng với nhau, chúa công tuyệt đối không thể nói như thế."

Phương Minh gật gù, sắc mặt đẹp đẽ rất nhiều, nhưng vẫn là nói: "Ai, như vậy làm việc, để bản tôn hà nhần?"

Lúc này Tạ Tấn hành lễ nói: "Chúa công, ta chờ cũng có thể không xua đuổi lưu hồn, trực tiếp giết vào, nhưng như vậy, e sợ lực có không thua, đến lúc đó thả chạy Bành Xuân, nguy hại càng to lớn hơn, chúa công phải có tra. Chỉ cần giết được Bành Xuân, ta chờ cũng có thể động viên lưu hồn, cố gắng dàn xếp, nếu không, chúng nó cuối cùng vẫn là sẽ bị Bành Xuân xua đuổi công thôn, kết cục càng thảm hại hơn!"

"Ai!", Phương Minh thở dài, nói: "Cái kia, các người nhìn làm đi."

Lại nhìn trời, nói: "Nghỉ ngơi nữa hai canh giờ, đợi được buổi trưa, chúng ta liền động thủ!" Ngày thế giới Quỷ Hồn mừng râm mát, thường thường ban ngày phục ban đêm ra, buổi trưa dương khí tốt nhất thịnh, Quỷ Hồn nhất lười biếng, có thể coi cơ hội tốt.

"Chúa công, đã đến giờ." Lại quá hai canh giờ, Vương Lục Lang thấp giọng báo cáo nói.

"Được, lên đường đi, toàn quân cẩn thận, không được phát ra tiếng vang!" Phương Minh phát ra mệnh lệnh, ba mươi mấy người ngay ở thần lực dưới sự che chở, dần dần mà áp sát khe nứt.

Phương Minh cẩn thận quan sát một trận, mệnh Tạ Tấn động thủ trước, Tạ Tấn nghe lệnh, mang theo vài cái huynh đệ, cầm đao, lặng lẽ mò tiến lên, đang đi tuần mặt sau, đột nhiên phát động, tay trái che miệng, tay phải liền đem đao đâm vào, trực thấu ngực, tuần tra lập tức hóa thành khí xám, không còn tồn tại nữa.

Phương Minh nhìn ra mặt vừa kéo, Tạ Tấn thủ hạ, cũng như là làm quen rồi này buôn bán tựa như, xem ra khi còn sống cũng làm không ít loại này hoạt động.

Dựa vào hơn ngàn du hồn tiếng âm ỉ, Tạ Tấn một nhóm thuận lợi giải quyết năm cái tuần tra Đại Hán, mở ra chỗ hổng, Phương Minh nhìn lên ky đã đến, liền phát ra mệnh lệnh: "Giết, giết tới đi, xua đuổi lưu hồn, hướng về bên trong tiến công!"

Thủ hạ hơn ba mươi sĩ tốt âm ầm đồng ý, cùng kêu lên hô to: "Giết!"

Toàn bộ lưu hồn nơi đóng quân nhất thời một tĩnh, chỉ thấy hơn ba mươi giáp sĩ, hình thành dòng lũ, vô giết tới.

Chợt có du hồn, chặn ở mặt trước, chính là một đao chém tới, hóa thành hơi yên. Toàn bộ nơi đóng quân, nhất thời kinh hãi, huyên náo tiếng

thẳng tới phía chân trời, tiếng kêu gào, gào khóc tiếng, tiếng mắng chửi, xin tha tiếng vang lên liên miên. Tạ Tấn biết chúa công tâm ý, hô lớn: "Khu đuổi bọn họ, nhắm phía bên trong!" Càng là cái chém là đánh, đem du hồn xua đuổi hướng về trung ương.

Gần như cùng lúc đó, tiếng la giết mới vang lên, Bành Xuân liền phát hiện, nhìn du hồn bị xua đuổi hướng mình vọt tới, không khỏi mắng to: "Tặc tử!" Lúc này, còn có thể tránh lui. Chỉ là hắn là tội phạm, còn chưa thấy kẻ địch liền bị đánh đuổi, cực kỳ không cam lòng, lại nghĩ tới, không có những này du hồn, coi như sau đó đánh bại kẻ địch, tiến hành thu nạp, có thể có bao nhiêu? Thủ lĩnh đại sự, còn sao làm?

Liền này một chần chờ, du hồn liền dâng lên trên, thủ hạ cũng bị ngăn cản, không thể rời bỏ thân. Bành Xuân giận dữ, rút đao ném lăn hướng về hướng mình du hồn, hô to một tiếng: "Các huynh đệ, hướng về mịa nó long!"

Nhất thời thì có tâm phúc, xung phong đến trước người hộ vệ, Bành Xuân lúc này mới có tỳ vết quan sát chiến trường, chỉ thấy hỗn loạn một mảnh, du hồn triệt để nổ doanh, lẫn nhau đâm đập, còn có một đại cổ, bị một luồng giáp sĩ buộc hướng mình vọt tới, nháy mắt liền tới. Bành Xuân trong lòng chìm xuống, biết bên ngoài huynh đệ là không nên hi vọng. Thét dài gào lên giận dữ: "Bên trong huynh đệ, theo ta giết địch! Với bọn hăn liều mạng!"

Thả người nhào trên, khí thế khiếp người, trên người có từng tia từng tia âm lực lan ra, hóa thành khôi giáp, bảo vệ toàn thân, trường đao hướng về, không ai có thể ngăn cản, giết ra một mảnh đất trống, tập được mười mấy tên phi đồ, chuẩn bị quyết chiến.

Tạ Tấn mang đội giết tới bên trong, hai phe liền như vậy sát phạt lên. Phương Minh nhìn chăm chú nhìn lại, liền thấy phe mình sĩ tốt, nhiều là trong quân chiêu thức, đi tới mấy chiêu, mạnh mẽ thoải mái, vô cùng thực

dụng, nhiều cùng đối thủ lấy thương đối thương, ý vào giáp da hộ thể, giết đến kẻ địch.

Tạ Tấn cũng biết binh pháp, tránh địch phong mang, phân ra nhân thủ, cuốn lấy Bành Xuân, cùng Bành Xuân du đấu. Hắn là chuyên môn đối phó tiểu cổ kẻ địch, chia ra bao vây, tiêu diệt từng bộ phận, chỉ thấy đao tặc nhiều bị loạn đao phân thân, cực kỳ khốc liệt.

Nhưng Tạ Tấn vẫn là đánh giá thấp Lệ Quỷ hung uy, chỉ thấy Bành Xuân một tiếng quát lớn, trường đao trong tay nổi lên hắc mang, mạnh mẽ chém mở giáp da, liền giết ba cái sĩ tốt, phá tan vây quanh, hướng về Tạ Tấn đập tới, Tạ Tấn cũng vậy không sợ, hai người chém giết cùng nhau.

Phương Minh đi theo giáp sĩ mặt sau, Vương Lục Lang tại hộ vệ bên người. Hắn cũng không chuẩn bị ra tay, trong lòng biết thủ hạ tuy có giáp có đao, lại lấy quân pháp huấn luyện, đến cùng thời gian không đủ, lại thiếu hụt kinh nghiệm chiến đấu, hiện tại vừa vặn bù đắp. Sau này liền có thể xem là hạt giống, lấy bọn họ là khung xương, mở rộng quân đội.

Kỳ thực lần này, Phương Minh vốn không muốn tự mình dẫn đội, đáng tiếc không biết Bành Xuân vị trí cụ thể, cần hắn kiểm tra, lại nói thủ hạ quân đội đến cùng mới xây, ngày hôm qua lại gia nhập gần nửa, Vương Lục Lang sợ là không trấn áp được.

Đây chính là hắn phần lớn thủ hạ, nếu như một mình vào núi, ra đĩa ăn, hoặc bị đoạt quyền, hoặc trực tiếp phản loạn, cái kia Phương Minh khóc đều không khóc đi, tuy rằng hắn có lưu lại đòn bí mật, có thể để cho âm binh âm tướng biến thành tro bụi, nhưng cuối cùng tổn thất đều là sức mạnh của chính mình, này cần gì phải đây?

Hiện tại hắn chỉ là để ngừa vạn nhất, đem Bành Xuân cùng mười mấy cái có binh khí hung đồ tập trung, còn lại sẽ bỏ mặc Vương Lục Lang cùng Tạ Tấn chính mình phát huy.

Lúc này Vương Lục Lang tiến lên hỏi: "Đại nhân?"

Phương Minh chỉ là gật gù.

Vương Lục Lang nhất thời một tiếng hô quát: "Dùng cung tên!"

Xung quanh vài cái giáp sĩ liền đem cung lấy cung tên lấy ra, giương cung cài tên, "Phốc" bắn ra, Bành Xuân xung quanh đao tặc dồn dập trúng tên, bọn họ không phải Bành Xuân, có áo giáp hộ thể, nhất thời bị giết, hóa thành khói đen. Tạ Tấn áp lực lớn giảm.

Tạ Tấn võ nghệ tại Bành Xuân bên trên, đáng tiếc sức mạnh không bằng, cũng không có khôi giáp, không dám cùng Bành Xuân liều mạng, sử dụng tới tiểu kỹ thuật khéo léo, cùng Bành Xuân triển đấu. Hiện tại Bành Xuân thủ hạ bị giết, Tạ Tấn thủ hạ lập tức được nhàn rỗi, kết thành nho nhỏ tam giác trận giết tới, ba thanh đao đồng thời giết ra, như cao thủ trong nháy mắt ra tam đao. Đây nhưng là thuần khiết quân trận công phu, Tạ Tấn xem ra cần phải chút chân truyền.

Đã thấy Bành Xuân múa đao, ngăn trở trong đó hai đao, đao thứ ba lại không ngăn trở, chém vào bên hông áo giáp khe hở nơi, hắt nhất thời hơi đỏ mặt, một ngụm máu liền phun ra ngoài, máu tươi bay đến giữa không trung, lại hóa thành dày đặc hắc khí, ngưng tụ không tiêu tan. Hộ thể áo giáp một trận tán loạn, mơ hồ có tán loạn chi tượng.

Tạ Tấn nhìn thấy cơ hội, lần thứ hai nhào trên, trường đao vung qua, Bành Xuân đầu lâu bay ra, rơi trên mặt đất, còn giấy giữa, nói: "... Đao thật là nhanh!" Nhắm hai mắt lại, đầu lâu dần dần hóa thành khói đen.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 14: Xử Trí

Tạ Tấn hét dài hô to: "Trùm thổ phi Bành Xuân đã diệt, người chờ còn không đầu hàng!"

Thủ hạ cũng theo hô to, lại giết vài cái găng chống đối đạo tặc, còn lại đạo tặc sợ vỡ mật nứt, dồn dập quỳ xuống đất đầu hàng.

Lúc này tình huống vẫn là rất loạn, đặc biệt lúc trước nổ doanh du hồn, tuy rằng có nhân cơ hội chạy trốn, lại có bị chém giết, còn có bị đâm đạp mà chết, nhưng còn còn lại rất nhiều, gào khóc, cuồng loạn, đặc biệt khả năng có đạo tặc ẩn náu trong đó.

Tạ Tấn biết, lúc này chỉ có giải quyết nhanh chóng, không phải vậy tổn thất càng to lớn hơn, liền hét lớn, nói: "Ta đếm ba tiếng, người chờ còn muốn sống, liền cho ta quỳ xuống nghe lệnh, ba tiếng qua đi, còn đứng, hết mức giết!"

Đếm ba tiếng, quỳ xuống đất rất ít, Tạ Tấn cười gằn nhào trên, mệnh lệnh thủ hạ đại chém đại sát, này có thể so với vừa nãy đạo tặc dễ đối phó hơn nhiều, binh sĩ đến mức, có du hồn khôi phục tỉnh táo, quỳ xuống, còn đứng trực tiếp bị chém giết, dần dần giết bình này doanh, con nghe thanh âm, từ vừa mới bắt đầu âm ỹ, đến hiện tại yên tĩnh lại, chợt có la lên, liền thấy binh sĩ tiến lên, múa đao, khí xám tứ tán.

Bốn phía dần dần rơi vào quỷ dị trong yên tĩnh.

Từ khi vừa nãy bắt đầu, Phương Minh liền không chú ý nơi đóng quân sự tình, tâm tư của hắn, đều bị trên đỉnh số mệnh biến hóa hấp dẫn.

Vừa bắt đầu, theo thuộc hạ xua đuổi du hồn, hắn liền phát hiện trên đỉnh số mệnh ngoại bộ, có từng tia từng tia hắc khí sản sinh, thậm chí muốn lẫn vào số mệnh bên trong, lúc này, ẩn vàng liền lóe gợn sóng, đem hắc khí chặn ở bên ngoài. Nhưng hắc khí rất là ngoan cố, quần quanh xung quanh, không ngừng thăm dò.

Tiếp đó, số mệnh xung quanh bao phủ công đức kim quang liền bắt đầu lấp loé, tinh chế hắc khí, hai người lẫn nhau tiêu hao, công đức kim quang trải qua lần trước sửa mệnh cách hao tổn, dần dần không chống đỡ nổi, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi, hắc khí cũng bị tinh chế hơn nửa, không còn nữa lúc trước hung uy.

Lúc này, Phương Minh thủ hạ đã giết đến hung quỷ, nhất thời lại có một luồng công đức kim quang sinh thành, theo chiến công tăng cường, công đức kim quang cũng vậy tăng trưởng cực nhanh, đã đem hắc khí toàn bộ tiêu diệt, còn lại công đức kim quang vẫn cứ bao vây tại số mệnh xung quanh, hình thành một lớp mỏng manh. Lại tới Bành Xuân chém đầu, công đức kim quang càng là dâng lên, tăng dày không ít.

Phương Minh cẩn thận tốt hơn, cùng với trước so với, lần này diệt cướp, trái lại thu hoạch không ít công đức. Trong lòng thì có lĩnh ngộ, vô cớ giết chết du hồn, thì có hắc khí, đây là tai hoạ khí, dễ sinh không rõ, mặc dù mình có lượng lớn số mệnh hộ thể, có thể tạm thời chống đối, có thể hắc khí dần dần tích lũy, đợi được mây đen ép đỉnh, hắc khí che lại số mệnh ngày, tất có đại hoạ.

Mà tiêu diệt hung quỷ, liền có người nói công đức hạ xuống, này công đức có thể tiêu tai tránh hoạ, cùng tai hoạ khí giằng co tiêu. Hung quỷ nhiều là giết người được tồn, trên người hắc khí lượn lờ, giết chết có thể

cứu nhiều người, được đại công đức, mà Bành Xuân càng là Lệ Quỷ, chuẩn bị gieo vạ một phương, vì vậy nhân đạo hạ xuống công đức.

Lúc này nhìn về phía xung quanh, Tạ Tấn đã xem nơi đóng quân bình định, nhất thời cảm giác mình tựa hồ ít đeo cái theo quân Văn lại, ghi chép công huân, kiểm tra chiến lợi phẩm. Lúc này không thể làm gì khác hơn là để Vương Lục Lang trên đỉnh, may là hắn cũng hiểu chút viết văn, có thể làm việc.

Sưu kiếm chiến công, mới biết trận chiến này, chiến công rất lớn, cũng tổn thất không nhỏ.

Trùm thổ phỉ Bành Xuân, đã bị đánh gục. Thân tín cũng phần lớn như vậy, còn còn mấy cái, trốn đoàn người, nhưng không chịu nổi trên đầu hắc khí ngập đầu, bị Phương Minh bắt được , khiến cho Tạ Tấn kéo đi thẩm vấn.

Còn lại đạo tặc, còn có ba mươi mấy, đã toàn bộ đầu hàng, Phương Minh quyết định trước tiên tạm thời giam giữ, lại nhìn số mệnh quyết định.

Còn sót lại năm, sáu trăm du hồn, những này du hồn đại thể không có hắc khí, nhưng Phương Minh cũng không muốn nuôi bọn họ, càng mấu chốt là đúng hắc căn bản không nuôi nổi, coi như toàn vứt pháp vực, một ngày cũng phải tiêu hao mấy trăm thần lực, hắc một ngày mới thu vào hơn 100, tùy tiện tính toán một chút, Phương Minh liền tuyệt thu dưỡng ý nghĩ của bọn họ, dù sao Quỷ Hồn sản sinh không được hưởng hỏa nguyên lực. Chỉ có thể chọn bao nhiêu nhân tài, còn lại, liền mặc cho tự sinh tự diệt.

Mà Âm Binh phương diện, chết rồi tám cái, trong đó gần nửa là Bành Xuân giết chết, những người còn lại người mang thương. Không thể không nói, có hay không giáp, có hay không đao, đối với chiến đấu ảnh hưởng quá lớn.

Sau một lát, Tạ Tấn trở về, hành lễ sau, nói: "Chúa công, thuộc hạ đã thăm vấn xong xuôi, Bành Xuân thật là phụng Lý Hắc Báo chi lệnh, tới đây gây ra hỗn loạn, hấp dẫn chú ý, giảm thiểu Lâm Giang Phủ áp lực, căn cứ tù binh nói, Lý Hắc Báo tại Lâm Giang Phủ mỗi cái lân cận phủ đều có bố trí."

Nói tới chỗ này, lại chần chừ một lúc, nói: "Còn có một cái tin, thuộc hạ không biết thực hư." Sắc mặt nghiêm túc, thậm chí có chút trắng xám.

Phương Minh cả kinh, hỏi: "Là sao tin tức?"

"Có tù binh bàn giao, Bành Xuân trong miệng từng vô ý toát ra tin tức, lần hành động này, không chỉ Lý Hắc Báo một người động thủ, tựa hồ có khác biệt châu Quý Vương, cũng muốn nhân cơ hội phân chén canh, đã cùng Lý Hắc Báo kết minh, ước định chung cùng tiến lùi. Nhưng sau đó Bành Xuân liền lạng lạng không đề cập tới việc này, thuộc hạ cũng không biết thực hư."

"Hí!" Phương Minh hút vào ngum khí lạnh, tin tức này, để hân hoan hưng khởi vẻ đặc ý hoàn toàn không gặp, sắc mặt cũng âm trầm lại.

Qua lại đi dạo vài bước, thở dài, nói: "Việc này mặc kệ thật giả, đều là một châu đại sự, chúng ta đây mới là một cái tiểu huyện, không cần lo lắng quá mức."

Tạ Tấn cũng là như thế nghĩ, liền hỏi: "Những người thân tín kia tù binh xử trí như thế nào?"

"Toàn bộ giết!"

"Ừ!" Liền nghe thấy múa đao tiếng.

Vừa này được tin tức, để Phương Minh tâm tình rất nguy.

Đúng là thủ hạ số mệnh, đều có cải thiện, hắc khí đại thể biến mất không còn tăm hơi, cũng có một tia kim quang. Lần này diệt cướp, Phương Minh là người tổng phụ trách, cầm đầu to. Thủ hạ là chấp hành người, cũng chia được chút công đức, tẩy đi hắc khí.

Lúc này lại đi tới phổ thông hung quỷ trước, đối với chúng nó mà nói, này chiến đánh cho không hiểu ra sao, liền đối với tay là ai cũng không biết, bây giờ nhìn thấy đối phương đầu lĩnh lại đây, nhất thời cả người run, không dám nhúc nhích.

Phương Minh nhìn một chút, đại thể hắc khí dày đặc, bản mệnh khí cũng đều là bạch khí, vậy thì không có gì không dám, trên tay ẩn vàng một phen, bạch quang lấp loé, này ba mươi mấy người liền xin tha lời nói đều không nói ra, ngay ở bạch quang bên trong hóa thành khói đen, là Phương Minh thêm trên mấy phần công đức.

Này một tay, không chỉ chấn động rồi thủ hạ, liền phương xa phổ thông du hồn, cũng chịu đến kinh hãi, Phương Minh lạnh rên một tiếng, hồng trắng khí phun trào, áp lực nặng nề hiện lên, trấn áp chúng hồn, miễn cho du hồn lại tới nổ doanh.

Đi tới phổ thông du hồn trước, những này du hồn trẻ có già có, nữ có nam có, nhưng thấy đến Phương Minh tới, nhất thời sợ đến sắc mặt tái nhợt, dồn dập dập đầu, "Đại nhân tha mạng!" "Đại nhân khai ân!" Vân vân... Lời nói không dứt.

Phương Minh khoát tay chặn lại, ôn nói nói: "Người chờ yên tâm, ta chờ sẽ không tùy tiện giết chết âm hồn, vừa này những kia, là hại người hung quỷ, không thể không như vậy."

Chúng du hồn tuy rằng không biết lời này thật giả, nhưng vẫn là đồng ý tin tưởng, liền dần dần yên tĩnh lại.

Phương Minh nhìn chúng du hồn, đặc biệt trên đỉnh số mệnh, còn thật sự có thu hoạch, chỉ thấy có một người trung niên, trên đỉnh bản mệnh khí, lại là màu vàng óng, còn cao hơn Tạ Tấn trên cấp một, trong lòng chính là vui vẻ. Còn có một người, trên đỉnh bản mệnh thuần hồng, cũng vậy một huyện tài năng.

Trên mặt liền lộ ra ý cười, nói: "Bản tôn thủ hạ, đang thiếu nhân thủ, đặc biệt Văn lại, người chờ có thể nguyện làm việc cho ta? Đồng ý, chính mình đứng ra."

Chúng Quỷ Hồn hai mặt nhìn nhau, nhưng bị Phương Minh vừa nảy thủ đoạn ác độc phát sợ, trong lúc nhất thời, bầu không khí có chút tẻ ngắt.

Phương Minh mặc kệ, tiếp tục chờ.

Một lúc lâu, mới có một đại hán đi ra, nói: "Nhà ta Ngô Minh, xưa nay cùng Trương Thiết có cừu oán, nếu người giết Trương Thiết, là nhà ta đã báo đại thù, nhà ta sau này chính là nghe người hiệu lệnh lại có làm sao." Phương Minh không biết Trương Thiết là ai, nhưng hẳn là hung quý một trong, liền nói: "Hừm, ta liền thu người là thuộc hạ đi."

Nhìn thấy Đại Hán phải dùng, lại có mấy người đứng ra, đại khái là Đại Hán người quen, có bốn, năm cái hán tử, mỗi người gân cốt rắn chắc, dĩ nhiên xen lẫn trong lưu hồn bên trong, phỏng chừng là muốn nhân cơ hội báo thù. Đáng tiếc Phương Minh vừa ý hai người đều là thư sinh trang phục, không ở tại bên trong. Phương Minh từng cái nhận lấy.

Phương Minh lại dặn dò Tạ Tấn, đem lần này nội ứng dẫn tới, Tạ Tấn xuống, không bao lâu liền mang cái trước người đến.

Người này lông mày rậm mắt to, vừa thấy Phương Minh, liền hành đại lễ, nói: "Tiểu dân lưu bầy, gặp qua đại nhân!"

Phương Minh gật gù, nói: "Người lần này có công, ta liền phong người làm ngũ trưởng, tổng quản một ngũ." Phất tay một cái, để lưu bảy lần đi, này nhưng là lấy lợi dụ.

Lại hỏi: "Còn nữa không?" Ánh mắt không khỏi đảo qua hai người kia, người trung niên tựa hồ phát hiện ánh mắt của hắn, đem đầu phía dưới. Để Phương Minh trong lòng mát lạnh.

Lúc này một người tuổi còn trẻ thư sinh đứng ra, Phương Minh trong bóng tối vui vẻ, người này chính là bản mệnh thuần hồng người. Chỉ thấy thư sinh trẻ tuổi thi lễ một cái, nói: "Văn sinh Quách Thịnh, có thể là đại nhân làm việc, chỉ là còn có lão mẫu, cần phụng dưỡng..."

"Ồ!" Phương Minh cả kinh, xem ra vị này trong nhà là gặp phải cái gì đại thảm sự, liền nói: "Việc này dễ dàng, mẹ của người, đồng thời mang tới, ta cũng cấp dưỡng chi!"

"Bái kiến chúa công!" Quách Thịnh mặt có thai sắc, quỳ lạy hành lễ.

Nhìn thấy Quách Thịnh cũng bị thu nhận, lại đi ra vài cái, cũng có nhiều có trưởng bối hoặc người thân cần đồng thời nuôi nấng, Phương Minh ai đến cũng không cự tuyệt, lại thu rồi hai mươi mấy. Lúc này, du hồn vừa ý động người đã bắt đầu dần dần tăng nhanh, đáng tiếc Phương Minh đã không muốn thu rồi, này đã tới nội tâm hắn điểm mấu chốt. Liền khoát tay chặn lại: "Hừm, nhân thủ đã đầy đủ, người chờ có thể tự đi!"

Tuy rằng những này du hồn như không Phương Minh cứu giúp, sẽ bị cầm công thôn, tử thương hơn nửa, có thể dù sao việc này còn không phát sinh, trái lại bị Phương Minh điều động tấn công địch, chết rồi gần nửa, Phương Minh cũng muốn làm ăn lót dạ thường, liền chiêu mộ chút, bù đắp một vài. Bất quá trước tiên không nói hắn có thể lấy thần lực dưỡng hồn việc, để chính bọn hắn lựa chọn, lúc này liền xem mọi người vận may, đi ra, liền có thể lâu dài, còn lại, liền trong vòng mấy ngày dần dần tiêu tan.

Bất quá bản mệnh vàng óng ánh người, thật là hiếm thấy, còn phải thử một lần.

Phương Minh đi tới người trung niên trước người, ôm quyền thi lễ một cái, nói: "Tiên sinh khí độ bất phàm, để ta cực kỳ ngưỡng mộ, không biết tiên sinh có thể hay không theo ta cùng nhau lên đường, cũng tốt thỉnh giáo một vài!"

Người trung niên cười khố: "Hạ mỗ bất tài, sợ là tài năng kém cỏi, đảm đương không nổi đại nhân xin mời lợi ích!"

"Ha ha, nơi nào nơi nào, ta vừa thấy tiên sinh, liền như thấy bạn cũ, cảm giác thân thiết, kính xin tiên sinh không nên từ chối." Phương Minh nói, cũng mặc kệ trúng năm người có đáp ứng hay không, cứng kéo hẳn tay liền đi.

Lúc này nhảy ra hai người đến, "Mau thả Hạ tiên sinh!"

"Hả?" Tạ Tấn "Sang" một tiếng, rút đao ra đến, quát lên: "Ai dám vô lễ?"

"Chậm đã, chậm đã!" Hạ tiên sinh cười khố, nói: "Nếu đại nhân như vậy thành tâm mời, xem ra Hạ mỗ không thể không đi tới!"

Lại nhìn lại quát lên: "Các người không được vô lễ!"

Hai người kia không cách nào, nhưng vẫn là nói: "Cái kia, xin hãy cho ta chờ tùy tùng tiên sinh!"

Phương Minh gật gù, nói: "Được, vậy thì cùng đi đi."

Lập tức ra lệnh, để Vương Lục Lang, Tạ Tấn triệu tập thuộc hạ, hộ vệ mới nương nhờ vào mọi người, hẳn là cùng Hạ tiên sinh đi ở trước nhất, đoàn người liền như vậy trở ra Thanh Sơn đến.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 15: Nghe Nói

Đại thắng được quy, chúng tâm tình của người ta đương nhiên rất tốt, liền ngay cả từng làm thợ săn Tạ Tấn, cũng cảm thấy này thâm sơn cảnh sắc cực kỳ bất phàm, non xanh nước biếc, khiến cho người tâm thần thoải mái.

Phương Minh nhanh chân đi ở phía trước, lần này không dụng thần lực che lấp, hẳn cũng ung dung không ít, lúc này nghĩ tới một chuyện, liền hỏi trái phải: "An xương tiểu huyện, cái kia Bành Xuân vì sao có thể tập được nhiều như vậy du hồn?"

Du hồn loại hình, ngoại trừ Quách Thịnh, Hạ tiên sinh loại này bản mệnh bất phàm chi quý, cái khác đại thể bảy ngày mà chết, một trong huyện, tựa hồ không nên có nhiều như vậy, huống chi, các nông thôn còn có du hồn, Vương Lục Lang trước còn có thể thu được Âm Binh, việc này, để Phương Minh có chút nghi hoặc.

Quách Thịnh tiến lên, nói: "Chúa công, ta đây cũng biết một chút, cái kia gần nghìn du hồn, không phải an xương một huyện, mà là Bành Xuân từ lân cận huyện vơ vét đến... Tỷ như thuộc hạ, chính là lân cận huyện an bình huyện chi thôn dân."

Phương Minh rõ ràng, này chế tạo sự cố, cũng được chọn quả hồng nhũn, An Xương Huyện cấm quý tào ty không ở, tự nhiên tuyển nó, cái khác các huyện, vừa đến không cái kia không nhiều người tay, thứ hai còn

có cấm quỷ tào ty quản chế, không thể làm. Nhưng có thể kéo chút du hồn, tăng cường thực lực.

Lại đi mấy bước, nhìn thấy một bên Hạ tiên sinh tuy không nói một lời, nhưng hai mắt ngăm đen, vầng trán cao, cất bước trong lúc đó, tự có một luồng tiêu sái khí độ, liền hướng Hạ tiên sinh hỏi: "Còn không biết tiên sinh đại danh? Gia cư nơi nào?"

Hạ tiên sinh thở dài, lập tức nói: "Ta tên Hạ Ngọc Thanh. Chính là phủ thành nhân sĩ, Hạ gia gia chủ, mười mấy ngày trước chết bệnh, làm sao tổ tông tông miếu bên trong, thực sự không vị trí, con được bản thân đi ra, không muốn gặp phải lưu phi, đồng thời mang quần lấy đến, cũng còn tốt có này hai đứa bé giúp đỡ, để ta ít được không ít khổ." Nhìn theo ở phía sau hai cái thanh niên, trong mắt liền toát ra thưởng thức từ ái tâm ý.

Phương Minh trong lòng vui vẻ, lại hỏi: "Cái kia tiên sinh thấy thế nào Lâm Giang Phủ việc?"

Hạ Ngọc Thanh cười lạnh một tiếng, từ hàm răng bên trong lóe ra nói đến: "Gà đất chó sành mà, không ra tuần nguyệt, tất bị tiêu diệt!"

"Há, Hạ tiên sinh sao lại nói lời ấy?" Phương Minh trong lòng cả kinh, vẫn là không chút biến sắc, hỏi.

Hạ Ngọc Thanh vuốt ve chòm râu, nói: "Lý Hắc Báo quá mức hung hăng ngang ngược, mới được Ác Quỷ, liền lập tức động thủ đồ thành, mưu toan lên cấp Quý Vương, đã kinh động châu bên trong, phái được đại quân vây quét, khả khả, Lý Hắc Báo đúng là đánh thật hay tính toán mưu đồ, nếu như thật cho hãn thành Quý Vương, ngược lại không thất một tốt kỳ, tất có thể cắt cứ một phương, không thể ngăn chặn."

"Đáng tiếc kém một bước, khác nhau một trời một vực. Châu bên trong sẽ không lại cho hãn phá thành cơ hội, hơn nữa, sợ là đã dẫn tới Bạch Vân Quan chi chú ý, biến thành tro bụi kỳ hạn không xa rồi!"

Phương Minh thấy hứng thú, lại hỏi: "Bạch Vân Quan hẳn là Đạo môn một trong, không biết thực lực làm sao?"

Hạ Ngọc Thanh kinh ngạc nhìn Phương Minh một lần: "Bạch Vân Quan là Ngô Châu đại phái, cũng được triều đình sắc phong, quan bên trong có hai cái chân nhân, phân quan khắp các nơi, Ngô Châu các phủ huyện cấm quý tào ty, nhiều là Bạch Vân Quan đệ tử, tôn giá dùng cái gì không biết? Lễ nào là cố ý tiêu khiển cùng ta?"

Phương Minh lúng túng nở nụ cười: "Sơn dã tiểu dân, không tri châu bên trong đại sự, để tiên sinh cười chê rồi." Lại giang rộng ra đề tài: "Ta nghe nói, Lý Hắc Báo tự cùng ở ngoài châu Quý Vương có cầu kết, nói là ước định kết minh, không biết tiên sinh làm sao xem?"

"Hả?" Hạ Ngọc Thanh hơi nhướn mày, lập tức lại tản ra: "Quý Vương người, mở phủ thành lập nha, quý quân hơn vạn, quyền sinh quyền sát trong tay, uy nghiêm sâu nặng, sai chân nhân không thể địch, coi như không thu Lý Hắc Báo là thuộc hạ, mà là ước định kết minh, cũng tất nhiên vênh mặt hất hàm sai khiến, huyền tân đoạt chủ. Có thể cái kia Lý Hắc Báo, dũng mãnh cương quyết, cũng không tình nguyện thua kém người khác người, hai người tất nổi tranh chấp, đến lúc đó mặt hợp ý không hợp, tất nhiên bị tiêu diệt từng bộ phận, không đáng để lo."

Phương Minh vỗ tay cười to: "Tiên sinh nói như vậy, để ta tự nhiên hiểu ra, thật là danh sĩ người!"

Lại thành khẩn thi lễ, nói: "Tiên sinh vẫn là không muốn làm việc cho ta sao?"

Hạ Ngọc Thanh hơi lắc đầu, nói: "Đã là thành tâm xin mời người, vì sao không lời đầu tiên báo lai lịch?"

Phương Minh cười thần bí, nói: "Ta sai cố ý ẩn giấu thân phận, chỉ là có chút mầm họa, cần trước tiên giải quyết, nếu tiên sinh nói như thế, vậy

thì hiện tại sẽ làm, đợi ta giải quyết mầm họa, tự nhiên biết gì nói nấy."

Mệnh lệnh đội ngũ dừng lại, Vương Lục Lang, Tạ Tấn tuy rằng có chút không rõ, nhưng vẫn là ràng buộc thủ hạ, ra lệnh, mọi người trả lại khối gò đất, tạm thời nghỉ ngơi.

Âm Binh theo quân liệt dừng lại, mang theo cái khác nương nhờ vào chi du hồn tụ tại một bên khác, hai người biến thành hai đám, phân biệt rõ ràng.

Phương Minh đi tới du hồn chồng trước, dò xét một lần, nói: "Ta đến đây tiêu diệt Bành Xuân, chính là vạn ngàn sinh dân kế, đối với người chờ mang khóa đến du hồn, có ngộ thương, thực sai ta gốc rễ nguyện, nhìn người chờ thông cảm... Người chờ vừa bái ta làm chủ công, làm hành đại lễ cúi chào!"

Chúng du hồn hai mặt nhìn nhau, có vài cái sắc mặt thì có điểm không đúng, nhưng vẫn là bái chuyển về lễ, nói: "Bái kiến chúa công!"

Phương Minh nhìn chúng du hồn đỉnh đầu số mệnh, lộ ra cười gằn.

Từ lúc thu lấy cái thứ nhất thủ hạ thời, hẳn liền phát hiện, phong tặng thủ hạ số mệnh, không phải bỗng dưng đến, mà là từ chính mình số mệnh bên trong lãnh, còn chân chính trung thành thuộc hạ, số mệnh tự nhiên hướng mình dựa vào, cùng mình khí số liên kết, chống đỡ chính mình khí số.

Lúc này theo du hồn dưới bái, phần lớn du hồn số mệnh đều hướng mình dựa vào, chống đỡ chính mình số mệnh, nhưng còn có vài cái, số mệnh rõ ràng có cách ý, thậm chí còn muốn công kích chính mình số mệnh, nhìn lại một chút sắc mặt, một mặt kính cần chi tượng.

Này tại du hồn nơi đóng quân liền phát hiện, có thể khi đó, không thể nói, Phương Minh cũng không muốn bại lộ chính mình lá bài tẩy. Huống

chi, nói rồi cũng không người sẽ tin. Hẳn nếu như lúc đó từ chối nương nhờ vào thậm chí giết chết phản bội, sẽ để cho dư chấn tâm nương nhờ vào du hồn đau lòng, không làm được còn có thể cho rằng Phương Minh nhân cơ hội diệt khẩu, đến lúc đó lại tới bạo động, tuy rằng không phải không trấn áp được đi, nhưng sẽ tổn thương công đức, lại khổ như thế chứ?

Lúc này đã rời xa lưu dân nơi đóng quân, ngược lại cũng không sợ bọn họ có thể vượt lên trời đi.

Phương Minh cười gằn chột lóe lên, lúc này nhưng trước tiên không phát tác, ôn nói nói: "Quách Thịnh, người tài học hơn người, tâm tư thuần hiếu, nay phong người vì ta Lệnh lại!"

Này vừa dứt lời, từ Phương Minh đỉnh đầu số mệnh bên trong phân ra một luồng bạch khí, truyền vào Quách Thịnh đỉnh đầu, hẳn có thuần hồng bản mệnh, cấp tốc tiêu hóa, đỉnh đầu bạch khí ngưng tụ, lại từ bản mệnh khí bên trong lao ra một đường màu đỏ số mệnh, ngược lại chống đỡ Phương Minh số mệnh, Phương Minh vừa nhìn, đỉnh đầu màu đỏ số mệnh tựa hồ có thêm một tia, không khỏi gật gù, biết đây chính là thể chế chi đạo, sẽ dùng người, có hiền tài, tự nhiên sẽ chống đỡ Quận chúa khí số, để Quận chúa số mệnh tăng vọt.

Thần lực tuôn ra, đem Quách Thịnh bao vây, không lâu lắm liền thấy một cái thân mang Lệnh lại công phục thanh niên đi ra, tựa hồ trên mặt còn có vẻ kinh ngạc, Phương Minh một đầu, lại phân ra một tia thần lực, là Quách Thịnh lão mẫu vững chắc tán loạn hình thể. Chỉ thấy Quách Thịnh lão mẫu trước đã hình thể tán loạn, không còn sống lâu nữa, lúc này vững chắc không ít, trên mặt tươi cười rạng rỡ, khí sắc rất nhiều chuyển biến tốt.

Quách Thịnh đại hỉ bá tị: "Đa tạ chúa công, thần tất làm chủ công hiệu chết!"

Cái khác du hồn thấy này cảnh tượng, không khỏi ồn ào, Phương Minh nở nụ cười, trước không được động tác này, cũng vậy sợ nhiều người nhiều miệng, tiết lộ tin tức. Hắn có này thần thông, liền nắm giữ Quỷ Hồn mạch máu, chỉ cần không muốn ăn người, cái kia đại thể chỉ có đến dưới tay hắn làm việc một con đường sống, nếu như tại khe nứt bên trong liền như vậy làm, còn không lập tức truyền vang, đến lúc đó phiền phức nhiều, hiện tại đều là thủ hạ của hắn, cái khác cũng chạy không được, không sợ tiết lộ tin tức.

Lại liếc mắt ra hiệu, Vương Lục Lang hiểu ý, đem Quách Thịnh cùng hắn lão mẫu xin mời qua một bên nghỉ ngơi, mơ hồ bảo vệ.

Phương Minh lại từng cái xử trí, đem này ba mươi mấy du hồn các phân chức vụ, từng cái dàn xếp. Tới cuối cùng, sân bãi trên cũng chỉ còn mấy người quỳ, Phương Minh cười gằn không nói, Tạ Tấn nhìn ra chút ý tứ, bàn tay theo trên chuôi đao, không khí này liền mơ hồ không đúng.

Chỉ thấy trên đất quỳ mấy người, rõ ràng là Trương Thiết mấy người, mấy người bọn hắn khừu ra không đúng, muốn muốn nổi giận, đáng tiếc lúc này thân thể dĩ nhiên nhúc nhích không được, Trương Thiết cười thảm một tiếng: "Ta tự nhận là ẩn giấu rất khá, người là làm sao phát hiện?"

Phương Minh nở nụ cười, này nhưng là bí mật của hắn, không thể nói, có lúc kẻ bề trên duy trì điểm cảm giác thần bí, đối với thống ngự thuộc hạ có chỗ tốt, liền nói: "Người chờ là đạo tặc đồng đảng, vẫn là du hồn?"

Trương Thiết cũng không ẩn giấu, căm tức Phương Minh, muốn dùng ánh mắt đem hắn loạn đao phân thân: "Tặc tử! Người chờ lại xua đuổi ta chờ công phi, hại ta người nhà chết vào loạn quân bên dưới, vậy còn có gì đáng nói đâu?"

"Lớn mật!" Tạ Tấn rút ra trường đao, nhìn phía Phương Minh.

Phương Minh ngẩng đầu nhìn trời, không nói một câu.

Một lúc lâu, khoát tay áo một cái, Tà Tấn hiểu ý, đi đầu động thủ, trường đao xẹt qua, đem Trương Thiết mấy người phân thân, hóa thành khí xám.

"Ai!" Hạ Ngọc Thanh nhìn cảnh này, thở dài, lại thấy phía sau hai cái thanh niên sắc mặt trắng bệch, hiện ra là có chút nghi mà sợ, lại ôn nói trấn an vài câu, dẹp an tâm.

Phương Minh phục hồi tinh thần lại, đi tới Hạ tiên sinh trước mặt, nói: "Hiện tại đều là người mình, ta cũng không có gì tốt ẩn giấu, ta chính là thổ thần chi, tổng hạt Thanh Khê Hương bốn thôn thổ địa, lần này thấy Bành Xuân triệu tập hung quý, ý đồ bất trắc, liền suất thủ hạ vào núi vây quét, bất kỳ gặp phải tiên sinh, tiên sinh có thể nguyện giúp ta một chút sức lực?"

Hạ Ngọc Thanh sắc mặt kinh ngạc, tự lẩm bẩm: "Thổ thần, vì sao ta chưa từng nghe tới..."

Lại thi lễ một cái, "Thất lễ, ta nhất thời nhớ không nổi thổ thần danh xưng lai lịch, không biết tôn giá có thể hay không cho biết?"

Phương Minh cười nhạt, nói: "Cũng không có gì, ta vốn tổ linh, vẫn ngơ ngơ ngác ngác, đem ký ức quên đi hơn nửa, chỉ nhớ rõ chính mình gọi là Phương Minh. Cũng không biết sao, đột nhiên có mấy thứ thần thông, đầu óc cũng dần dần tỉnh táo, muốn là thiên bẩm, làm bảo đảm một phương khí hậu an ninh, liền tự hào thổ thần." Đây là lời nói dối, là Phương Minh vì chính mình lập lai lịch. Có thể Phương Minh nói lời này thời, ánh mắt trong suốt, giọng thành khẩn, mấy liền chính hân đều tin.

Hạ Ngọc Thanh sắc mặt kỳ dị, nói: "Tôn giá chi kỳ ngộ, thực sự là chưa từng nghe thấy, cùng thế gia đại tộc chi tổ linh, rất khác nhau!"

"Ồ! , tiên sinh có thể vì ta tinh tế nói đến!"

Hạ Ngọc Thanh suy nghĩ một chút, nói: "Nông thôn nơi, ít có tế linh, như có, cũng vậy một cái mà thôi, vị này giá nên rõ ràng."

Vuông vẫn rõ gật gù, liền còn nói: "Huyện bên trong nhà giàu, quận vọng thế gia, trong nhà dồi dào, hương hỏa dồi dào, ít người hai, ba người, nhiều người năm, sáu người, nhiều hơn nữa, vẫn là câu kia, chống đỡ không xuống, nhà ta cũng coi như quận vọng, tại Văn Xương Phủ có chút tiếng tăm, trong tộc tế tự không dứt, cũng mới có thể chống đỡ năm tên tổ tiên, tử tôn bất hiếu, sao có thể cùng tổ tông tranh chấp, liền ta chỉ được đi ra, tự tìm cơ duyên."

"Mà thế gia đại tộc, nghe tên thiên hạ người, tổ trong miếu, dần sinh thần dị, có thể mở ra một khối phúc địa, tiểu nhân có huyện lớn, đại người có châu phủ. Nghe nói trong đó sản vật phì nhiêu, không nghe thấy thủy hạn tai ương, mấy như tiên cảnh. Trong gia tộc người, chỉ cần vào được gia phả, chết rồi cũng có thể đi chỗ đó, được bảo đảm lâu dài."

"Chỉ là tuy tổ tiên mở được cơ nghiệp, khí số như núi như biển, cũng kinh không được ngày ngày làm hao mòn, phúc địa vẫn cần số mệnh chống đỡ. Vì lẽ đó tử tôn được đời đời làm quan, còn phải là tam phẩm chủ quan trở lên, trực tiếp được vạn dân cung dưỡng, được một triệu bách tính chi dân khí, chết rồi mang theo số mệnh bổ sung phúc địa, mới có thể duy trì. Đến thời loạn lạc, cũng có thể gia đại tộc tộc bị diệt tộc, sau nhờ được chân nhân kiểm tra tộc miếu, nói là phúc địa hủy diệt sạch, linh không được bảo đảm, nhưng có thể hưởng lâu như thế thanh phúc, thế gia đại tộc đệ tử, có thể so với ta chờ cô hồn dã quỷ, may mắn hơn nhiều."

"Hoàng thất phúc địa, càng là có người nói có nửa cái thiên hạ to nhỏ, trong đó còn có thể chứa đựng bách quan cùng quân đội, trong đó thần quái, là tuyệt mật, ta không được nghe, chỉ là mơ hồ nghe nói, triều đình ở thế gia đại quan chết rồi thuộc về trên, cùng thế gia dần sinh xấu xa, hai người lẫn nhau đấu sức, tranh đoạt khí số." Phương Minh cả kinh, này phúc

địa chính là kiếp trước cõi âm minh thổ mô hình, chỉ là còn cần nhân đạo số mệnh bổ sung.

"Thế nhưng âm dương trong lúc đó, lực cản rất lớn, phúc địa cho phép vào không cho phép ra, trong đó hạn chế thậm chí so với nông thôn trong huyện tổ linh còn nghiêm." Phương Minh cười gằn, vậy thì như trước thế bên trong cõi âm chi quý, còn muốn đến dương thế bồi hồi, tuy không phải nằm mơ, nhưng cũng được trải qua thiên tân vạn khổ.

"Vì lẽ đó này thế quận vọng, tại chân chính thế gia đại tộc xem ra, vẫn là ở nông thôn dễ nuôi, liền tộc nhân mình đều không thể che chở. Mà quận vọng, là tại mọi thời khắc nhìn chăm chú mặt trên thế gia đại tộc, hận không thể thay vào đó. Mà thiên hạ thế gia, vừa đến thời loạn lạc, cũng đều chạy ngôi cửu ngũ đi, thật có thể coi là liên tiếp, nối liền không dứt." Nói tới chỗ này, Hạ Ngọc Thanh cười khổ.

Phương Minh như có ngộ ra, biết những tin tình báo này, là mỗi cái thế gia giữ nghiêm cơ mật. Nếu không là vừa vận dụng đến Hạ Ngọc Thanh cái này quận vọng gia chủ, cái nào được bức này bí ẩn.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 16: Cảnh Báo

Phương Minh lại cùng Hạ Ngọc Thanh hàn huyên vài câu, nghe hẳn chỉ là giảng chút thiên hạ phong thổ, đối với mình mời chào lắng thính không đề cập tới, biết bậc này thế gia gia chủ, trong lòng có ngạo khí, cũng có chút không bỏ xuống được mặt mũi, bởi vậy có vẻ chống cự.

Bất quá bậc này nhân tài, há có thể buông tha, lại nói, không rõ ràng từ chối, chính là còn có hi vọng. Phương Minh quyết định chú ý, vẫn là mời về đi, sau này mình ngày đêm xin mời lợi ích, luôn có thể để hẳn hồi tâm chuyển ý.

Lập tức mệnh lệnh lần thứ hai xuất phát, lần này rồi cùng hài hơn nhiều, mọi người đều thành người mình, liền Tạ Tấn trên mặt đều nhiều hơn mấy phần ôn hòa.

Phương Minh đi tới nửa đường, đột nhiên cảm ứng được, Thanh Ngọc Thôn người coi miếu Lý Đại Tráng xin mời dụng thần đánh thuật, trong lòng cả kinh, nhưng vẫn là đem thần lực phát ra, đồng thời hạ lệnh, tăng nhanh tốc độ.

Vừa về tới Thanh Ngọc Thôn đầu, liền thấy một bóng người nhào tới, gào khóc nói: "Chúa công a! Ngài có thể coi là trở về, để thuộc hạ chờ đến tốt là nóng lòng!"

Phương Minh thấy là Hà Đông, liền nghi hoặc hỏi: "Bản tôn mới vào núi nửa ngày nhiều điểm, liền phát sinh cái gì đại sự?"

Hà Đông lão lệ tung hoành, bá chuyển về lễ, nói: "... Sáng sớm chúa công đi không lâu sau, thì có Thanh Khê Hương nhà giàu Trương gia người đến đây, nhà hần là địa chủ, tại Thanh Ngọc Thôn cũng có bách mẫu nhiều, mười mấy gia tá điền, vốn là lúa mạch được mùa, đến thu địa tô cũng vậy hợp lý, nhưng bọn họ đem địa tô điều được rất cao, đầy đủ muốn tám phần mười, hầu như là làm cho tá điền phá gia, lúc này mới nói, chỉ cần bọn họ thuyết phục trong thôn, đem thổ địa miếu phá huỷ, mới sẽ hàng về năm phần mười, không phải vậy, sau này đều chiếu chương trình này đến..."

Thời gian trở lại đêm qua.

Họ Trương là Thanh Khê Hương đại họ, nhưng muốn nói Trương gia, vẫn là đơn chỉ Trương Hoài Chính mở lớn hộ gia, này Trương Hoài Chính là Trương gia tộc trưởng, Thanh Khê Hương bên trong chính, Thanh Khê Hương tổ linh Trương Thanh Vân chính là hần ông cố phụ.

Trương Thanh Vân từng làm cửu phẩm Công Tào, ngược lại cũng tích góp mấy phần gia nghiệp truyền xuống, trả lại tử tôn hoạt động đến Thanh Khê Hương bên trong chính chức vị, có thể gia truyền. Chết rồi chịu đến tế tự, thành tổ linh, bảo hộ Thanh Khê Hương, tự nhiên đối với mình nhất mạch chăm sóc nhiều một chút, che chở khí cho được rất đủ, Trương gia hậu nhân cũng coi như không chịu thua kém, đem gia nghiệp xử lý rất thịnh vượng, chỉ là tại Thanh Khê Hương, thì có năm trăm mẫu đất, được cho nhà giàu.

Này ban đêm, Trương Hoài Chính tâm thần không yên, liền ngay cả mới vừa lấy được đệ tứ phòng tiểu thiếp cũng không gây nên hứng thú của hần, cái kia nhưng là hần tổn không ít bạc, mới từ thị trấn ngắm hoa lâu bên trong thực đi ra, thối kéo đàn hát, không gì không giỏi, hầu hạ người công phu, càng là nhất tuyệt, bình thường nhiều tại nàng cái kia qua đêm. Cái kia tiểu thiếp ý vào chính mình được sủng ái, còn không tha thứ, Trương Hoài Chính hỏa khí tới, chính là một cái lòng bàn tay đi qua, mới làm cho nàng yên tĩnh.

Lúc này vẫn ở bên cạnh xem sắc mặt quản gia tối, hỏi: "Lão gia, có muốn tối hay không một bát hạt sen trà, thanh nhiệt hạ nhiệt, cực kỳ hữu hiệu."

Quản gia kia với hần mấy chục năm, nếu không có gì ngoài ý muốn, con trai của hần cũng vậy Trương gia quản gia, Trương Hoài Chính hơi hơi đề xuống hỏa khí, liền nói: "Ta tối nay, tâm thần không yên, luôn cảm thấy có chuyện gì."

Quản gia con mắt hơi chuyển động, nói: "Gần nhất chính trực thu hoạch, muốn dưới thôn thu địa tô, lão gia nhưng là lo lắng phía dưới thôn nhỏ không an toàn sao? Dù sao lần trước Thanh Ngọc Thôn thiếu một chút bị diệt thôn. Lão gia có tổ tông che chở, khẳng định vô sự, nhưng quân tử không lập nguy tường, lão gia có thể phái người xuống."

Trương gia tuy tính nhà giàu, có thể này địa tô nhưng là trọng yếu nhất, năm rồi Trương Hoài Chính cũng phải tự mình dưới thôn, đốc xúc thu thuê. Quản gia lời này nhưng là có chút tư tâm, chủ nhà không xuống đi, để phía dưới hạ nhân đi vào thu thuê, tự nhiên có thể nhiều kiếm điểm mờ, hần quản gia kia, cũng có một phần.

Trương Hoài Chính híp mắt lại, nắm lấy cái gì, nói: "Người mới vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa!"

Lão quản gia ánh mắt sáng lên, việc này có môn: "Lão nô nói, có hay không tiến hành cái khác phái người dưới thôn thu thuê."

"Không phải câu này, trước một câu."

Lão quản gia lúc này mới thật sự có điểm mê hoặc, nói: "... Lão gia có tổ tông che chở, khẳng định vô sự..."

Trương Hoài Chính vỗ tay một cái, "Chính là câu này, ta tối nay tâm thần không yên, sợ là tổ tông cảnh báo!"

Cũng mặc kệ quản gia sắc mặt, phân phó nói: "Nhanh bị đèn lồng, ta muốn đi từ đường!" Quản gia đầu óc mơ hồ, nhưng vẫn là cung kính được nghe theo dặn dò, xuống chuẩn bị.

Trong thôn từ đường, là Trương gia bỏ vốn kiến tạo, tại hương bên trong vị trí, diện tích không nhỏ, có ba gian phòng, rất là khí thế. Trương Hoài Chính trong lòng có việc, dưới chân nhanh chóng, hầu như để đề phòng gia đình cũng không đuổi kịp.

Bước nhanh đi tới từ đường chính đường, này gian nhà là phòng gạch ngói, rắn chắc cực kỳ, trên đất cũng rất sạch sẽ, bất quá lúc này cũng không chú ý, đợi đến nhìn thấy bên trong lít nha lít nhít thần chủ cũng không có sự tình, đặc biệt ở chính giữa Trương Thanh Vân khối này bình yên vô sự, mới dài thở ra một hơi.

Lúc này đi vào cá nhân, nhưng là Trương gia người làm, chuyên môn phụ trách từ đường, buổi tối ngay ở nhà kề cư trú, nghe được chủ nhà đêm khuya đến đây, mau mau không mặc y phục, đến đây hầu hạ, hỏi: "Lão gia có thể muốn lên hương?"

Trương Hoài Chính gật gù, xem từ đường sạch sẽ sạch sẽ, bàn thờ trên tế phẩm phong phú, không có thiếu hụt, khói hương lượn lờ, liền mỉm cười nói: "Trương Tam, người này việc xấu làm được không sai, ngày mai đi trường mục lĩnh thưởng tiền... Ta nếu đến rồi, đương nhiên phải cho tổ tông dâng hương!"

Trương Tam mặt có thai sắc, mau mau chuẩn bị hương hỏa tế phẩm, chốc lát liền đã bùng lên.

Trương Hoài Chính cầm lấy hương, đối với bài vị của tổ tiên cung kính ba bái, trong miệng mặc kỳ: "Tổ tông tại trên, như có chuyện, còn xin báo cho cùng ta!" Đem hương xuyên vào, đối với Trương Tam nói: "Ta tối

nay muốn tại từ đường ngủ, người đi dọn dẹp." Lại dặn dò cầm đèn gia đình trở lại báo tin.

"... Là!" Trương Tam vội vàng đem phòng mình thu thập sạch sẽ, để chủ nhân cư trú, chính mình cũng chỉ có thể đi tạp vật phòng đối phó một đêm. Từ đường chỉ có ba gian phòng, một cái là chính đường, to lớn nhất, là cung phụng tổ tông nơi, bên trái là Trương Tam nơi ở, bên phải chính là tạp vật giữa.

Ban đêm, Trương Hoài Chính lặn qua lộn lại, chính là không có buồn ngủ, hành hạ như thế một buổi tối, cuối cùng tại trời sắp sáng thời điểm, ngủ thiếp đi.

Trong mộng, Trương Tam nhìn thấy một bóng người, lúc ẩn lúc hiện, tựa hồ là ông cố Trương Thanh Vân, vừa định bái dưới nói chuyện, lại phát hiện thân thể không động đậy được nữa, trong miệng cũng là như thế, dù có thiên ngôn vạn ngữ, cũng không thể phun ra một chữ.

Lúc này bóng người đi tới trước mắt, cũng không nói lời nào, sở trường chỉ trên đất viết vài chữ, tựa hồ viết được cực kỳ mất công sức, chữ viết mơ hồ không rõ, còn viết được thật chậm.

Trương Hoài Chính trợn to tròn mắt, cuối cùng mơ hồ nhìn thấy "Thanh Ngọc... Thổ địa... Nguy" vài chữ, còn muốn lại nhìn, chỉ nghe một tiếng gà gáy, mở hai mắt ra, nguyên lai đã hừng đông.

Hắn cũng biết chút bí ẩn, rõ ràng tổ linh có cảnh báo khả năng, nhưng hạn chế rất nhiều, tiêu hao rất lớn, chính mình tổ tông có thể cho năm chữ, đã tương đối khá, liên này, cũng đại tổn số mệnh, trong vòng mười năm, lại không báo mộng khả năng.

Có này tiêu hao, vẫn được việc này, khẳng định là không bình thường đại sự, cũng không nói nhiều, về đến nhà, trong miệng chính là lặn qua lộn lại nhai này năm chữ.

Về đến nhà, liền thấy đang chuẩn bị điểm tâm, phu nhân Trương thị thấy, liền cười nói: "Vừa định phái người đi xin mời lão gia đây, bất kỳ sẽ trở lại, vừa vận đồng thời dùng cơm."

Trương Hoài Chính vung vung tay, nói: "Các người trước tiên dùng, ta đi thư phòng, người đi đem lão Trương gọi tới, ta có việc muốn hỏi."

Cũng mặc kệ phu nhân kinh ngạc sắc mặt, liền đến thư phòng, không bao lâu, quản gia lão Trương liền đến, hãnh thi lễ một cái, nói: "Lão gia, ngài tìm ta?"

Trương Hoài Chính "Ừ" một tiếng, liền hỏi: "Người tin tức linh thông, có biết gần nhất Thanh Ngọc Thôn, có chuyện gì, cùng thổ địa có quan hệ?"

Quản gia suy nghĩ một chút, trả lời nói: "Muốn nói đại sự, khẳng định là hơn một tháng trước bày quỷ tập thôn, chết rồi nhanh một nửa người đâu, lão gia lúc đó còn dự định đi mua chút, đáng tiếc mới Thôn Chính Tô lão đầu không đáp ứng."

"Không phải việc này, còn gì nữa không?" Trương Hoài Chính suy nghĩ một chút, lại hỏi.

Quản gia ánh mắt sáng lên, nói: "Có, Thanh Ngọc Thôn ra cái tổ linh, tên gì thổ thần, rất là có tiếng, nghe nói cũng rất linh nghiệm, đã truyền khắp bốn thôn, liền tế đàn đều đổi thành miếu thờ, nhưng lại không biết tổ linh chỉ có thể thủ vệ một chỗ, những này ngu dân... Lão gia, ngài nói buồn cười không buồn cười?"

Trương Hoài Chính vỗ đùi, nói: "Chính là việc này!" Lại suy nghĩ một chút, hỏi: "Vậy chúng ta trong thôn, có tin người không?"

"Vừa bắt đầu đều không tin, sau đó nghe nói có thể đưa tử, bảo đảm được mùa, thì có mấy hộ tin tưởng, đi điều cái gỗ như ở nhà bái đây!"

"Hồ đồ!" Trương Hoài Chính mặt tức giận đến đỏ chót, "Có tổ tông không bái, trái lại đi bái bực này lai lịch không rõ mặt hàng." Giọng điệu này, để quản gia rục cổ lại, biết chủ nhà thật sự nổi giận.

Lúc này Trương Hoài Chính lại tức giận đến bật cười, nói: "Còn có thể đưa tử, bảo đảm được mùa, ha ha... Ta cùng trong huyện nhà giàu hiểu biết, còn đi qua trong phủ, cũng không nghe thấy nhà ai tổ linh có này uy năng. Thổ thần, khà khà..."

Còn nói: "Người đi cho ta thả ra tin tức, cấm chỉ lại cung phụng thổ thần, ta Thanh Khê Hương dân, nếu như cho ta phát hiện, cẩn thận gia pháp hầu hạ!" Lời này, hầu như là từ trong hàm răng lóe ra, làm người lạnh lẽo tâm gan. Hẳn đã nghĩ rõ ràng, tổ tông cảnh báo, chính là việc này, đất đai này thần cướp được nhưng là nhà hãn tổ tông hương hỏa, cái kia lập tức chính là tử địch.

Quản gia cũng vậy sắc mặt tái nhợt, liên tục hăn là, biết nếu như mở từ đường, xin mời gia pháp, vậy đánh chết mọi người là có thể, trong huyện bình thường cũng mặc kệ việc này.

Vừa định lui ra, lại nghe thấy Trương Hoài Chính nói: "Người không phải muốn đi Thanh Ngọc Thôn thu địa tô sao? Đi! Nhiều mang vài cái trang đình, cho ta đem địa tô thu được tám phần mười, nói cho bọn họ biết, nếu như còn muốn loại ta Trương gia, liền cho ta hủy đi cái kia thổ địa miếu!"

Quản gia thân thể run rẩy, muốn quỳ xuống hướng về lão gia biểu trung tâm nói mình không ý này, lại muốn nói việc này không hợp quy củ, lúc này nhìn thấy lão gia cặp kia toả ra hàn quang con mắt, nhất thời trong lòng phát lạnh, cái gì nói đều nuốt xuống. Dập đầu nói: "Vâng, lão nô tất đem việc này làm tốt!" Bán khom người, cẩn thận từng li từng tí một lùi ra ngoài.

Quản gia lão Trương trở ra phòng đến, trái lo phải nghĩ cũng không biết ngọn ngành, nhưng khẳng định cùng đêm qua có quan hệ, này một liên tưởng, thì có điểm quá mức, trong lòng nhất định. Trước tiên dặn dò hạ nhân đem tin tức thả ra ngoài. Lại điểm đủ hết trang đình, hướng về Thanh Ngọc Thôn mà đi.

Lúc này ở nông thôn, không yên ổn, gia đình giàu có, đều có trang đình, Trương gia những này, cũng là như thế, bình thường không trồng trọt, người nhà cũng cho nhận được Trương gia nuôi, đãi ngộ vô cùng tốt. Con ở trong trang tuần tra, thường ngày vũ đao làm bổn, rèn luyện gân cốt, thức ăn cũng vậy hướng về tốt trên, Trương Hoài Chính còn cố ý đi trong huyện, xin mời võ sư hạ xuống ** qua một tháng võ nghệ, lúc này lôi ra đến, quả nhiên mỗi người tinh tráng hơn người, uy phong sát khí.

Người chung quanh vừa nhìn, đều không cho là là thu thuế, cũng như là chuyên môn đi gây sự.

Một nhóm đến Thanh Ngọc Thôn, đem tá điền gọi tới, có mười mấy hộ, hầu như chiếm Thanh Ngọc Thôn một nửa, đương nhiên chỉ là tốt nhất cùng khổ cái kia một nửa, dù sao mình có đủ ăn, ai sẽ đi làm tá điền đây?

Thanh Ngọc Thôn xung quanh tổng cộng liền hơn 300 mẫu, Triệu gia chiếm một phần ba, tại trong thôn thì có quyền lên tiếng, lập tức tương lai ý nói chuyện, tá điền ồn ào.

Tề Đại cũng vậy Triệu gia tá điền, lúc này sợ hãi rút rè đi ra, quỳ xuống dập đầu, nói: "Đại lão gia khai ân a, thường ngày không đều là thu năm phần mười sao? Ta chờ còn muốn giao nộp triều đình thuế má, thực sự không gánh nổi, kính xin lão gia cho con đường sống!"

Quản gia cười gằn, nói: "Này nếu là Trương gia, lão gia kia nói giao bao nhiêu chính là bao nhiêu, bất quá người chờ nếu như muốn vẫn cùng

năm rồi như thế, cũng được, lão gia dặn dò, chỉ cần đem cái kia thổ địa miếu phá huỷ, liền khôi phục năm phần mười địa tô."

Ngay sau đó thì có người gọi: "Như vậy sao được, thổ địa miếu là bảo mệnh..."

Quản gia khẽ mỉm cười, nói: "Trước đây dùng tế đàn, không cũng là như thế đã tới sao, chỉ cần đem thổ địa miếu phá huỷ là được, tế đàn giữ lại, như thường có thể che chở người chờ!"

Tề Đại nhìn một chút quản gia phía sau trang đình, súc rụt cổ, nhỏ giọng nói: "Nhưng chúng ta mới chút người này, trong thôn những người khác sẽ không đáp ứng..."

Quản gia ánh mắt sáng lên, người này xương nhuyễn, trong lòng biết dẫn đường có, chỉ cần làm cho Tề Đại đi đầu, để hắn phá huỷ thổ địa miếu, đây chính là Thanh Ngọc Thôn bên trong sự vụ, vậy hắn vừa đem này việc xấu làm được đẹp đẽ, lại từ nơi này mặt hái ra chủ yếu quan hệ. Dù sao nghe nói đất đai này thần rất linh, hắn cũng có chút chột dạ.

Ngay sau đó mặt nghiêm, "Người cũng vậy Thanh Ngọc Thôn dân, đi, cho ta đem thổ địa miếu phá huỷ, yên tâm, không có thiếu người tốt nơi!"

Nháy mắt một cái, trang đình hiểu ý, nhắc lên Tề Đại, liền hướng trong thôn thổ địa miếu phương hướng bước đi.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 17: Thần Đánh Hiên Uy

Trương quản gia mang theo trang đình, áp Tề Đại, mặt sau còn theo tá điền, đoàn người liền như thế mệnh mông cuồn cuộn đi tới đánh cốc trên sân.

Làng chỉ có ngàn ấy lớn, dẫu không được chuyện, những thôn dân khác cũng được tin tức, mời ra Tô lão cha, lúc này, trong thôn chỉ cần còn không đi ra ngoài làm việc nhà nông thôn dân đều đến đánh cốc tràng, song phương liền như thế đối đầu.

Tô lão cha từ khi lên làm Thôn Chính, này khí độ liền biến không ít, lúc này một thân vàng nhạt áo ngắn, không có miếng vá, nhìn thấy Trương quản gia, lớn tiếng quát hỏi: "Họ Trương, người dám dẫn người muốn hủy ta thổ địa miếu, là muốn hại chết chúng ta toàn thôn sao? Cần thận ta đi trong huyện tố cáo người, xem người chủ nhân kháng không kháng được!"

Trương quản gia khẽ mỉm cười, trong lòng nhưng có điểm ảo não, không nghĩ tới nhanh như vậy liền bị lấp kín, để trước hẳn dự định đều dừng đùa có thể xướng, bất quá đến cùng mèo già hóa cáo, liền nói: "Lão gia nhà ta nghe nói, người thôn đất đai này lại tứ tán truyền bá, còn nói có thể đưa tử, khử bệnh, bảo đảm được mùa, ta Đại Càn khai quốc hơn 200 năm, diện tích lãnh thổ vạn dặm, cả nước trong lúc đó, vẫn đúng là không nghe có cái nào tổ linh có này thần thông, tất là yêu tà quỷ mị nhất lưu, tới đây ám hại người các loại."

"Bởi vậy lão nhân gia người quá độ thiện tâm, phái ta đến phá hủy miếu thờ, đây là hấn bảo vệ tâm ý, dù sao lão gia thân là bên trong chính, cũng có chức trách giữ được một phương an khang."

Tô lão cha vừa nghe lời này, sắc mặt đỏ chót, cái cổ đều khí thô một vòng: "Hơn một tháng trước, nếu không là thổ địa gia che chở, chúng ta Thanh Ngọc Thôn, sớm đã bị diệt tích trừ, thổ thần che chở chúng ta, sao là yêu tà? Đúng là nhà người mở lớn hộ, thừa dịp cháy nhà hôi của, tại các thôn đều làm cho không ít người phá gia bán, không phải vậy, ta Thanh Ngọc Thôn nào có người Trương gia nhiều như vậy, cũng không nhìn một chút, cái kia đất ruộng trên, đều dính ta thôn thôn dân huyết lệ đây!"

Trương quản gia hơi ngưng lại, lập tức cười gằn, nói: "Ngược lại người thôn cũng có thôn dân đồng ý phá hủy miếu thờ, ta chờ chỉ là đúng lúc gặp việc thôi, đến lúc đó cáo Thượng Quan phủ, cũng là một khoản sổ sách lung tung, tới huyện nha, so đấu quan hệ tài lực, ta xem người lấy cái gì cùng lão gia nhà ta liền?"

Lại quay đầu lại hỏi: "Tề Đại, người nói đúng không là người mời ta chờ đến phá hủy miếu thờ?"

Tề Đại đã sợ đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh trực dưới, mới vừa muốn mở miệng nói cái "Không" tự, liền bị điều khiển trang đình vừa bấm, cánh tay chính là đau xót, hầu như để hấn nước mắt chảy xuống, lại nhìn Đại Hán trong mắt, tựa hồ bốc lên sát khí, biết lúc này, nông thôn quá loạn, nếu như thừa dịp hấn ra thôn, đem hấn giết người hủy thi thể, đến lúc đó không có nhân chứng vật chứng, trong huyện vì ứng phó trong phủ sát hạch, tùy tiện sẽ chụp lên hung quỹ giết người mũ, liền như vậy định án, hấn Tề Đại chẳng khác nào chết vô ích.

Bị bức ép bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là "Ừ" một tiếng.

"Ha ha... Tô lão đầu, người cũng nhìn thấy, là người thôn người mời ta đến, không phải là ta làm chủ, động thủ!"

Trưởng quản gia tổng cộng dẫn theo mười cái trang đình, mỗi người người cao mã đại, hoàn thủ nắm côn bổng, đây là quả táo mọc đại côn, bền chắc nhất bất quá, tuy rằng Trưởng gia có trường đao thiết thương, nhưng mang cái kia đi ra, truyền đi, ảnh hưởng cũng quá không tốt.

Lúc này vừa động thủ, tám đại hán tới, đem côn xoay ngang, liền đem thôn dân vững vàng ngăn trở, Tô lão cha liều mạng hô quát, nhưng cũng không làm nên chuyện gì. Lúc này, tinh tráng nam tử đa số đi ra ngoài làm nông, trong nhà chỉ còn người già trẻ em, làm sao có thể chống đối? Đi đầu trang đình điều khiển Tề Đại, đi tới thổ địa miếu trước, đem gậy hướng về trong tay hấn bịt lại, nói: "Còn lo lắng làm gì? Nhanh lên một chút động thủ!"

Tề Đại vẻ mặt đưa đám, hấn biết rõ thổ địa uy năng, không dám động thủ, run rẩy cầm lấy gậy, lại tay co rút lại, rơi trên mặt đất, mấy lần cầm lấy lại rớt xuống, cả người cũng như gỗ tự được chà tại cái kia.

Đi đầu trang đình thiếu kiên nhẫn, cầm lấy Vương Nhị tay, cứng nắm ở côn trên, kéo Tề Đại, liền muốn hướng về thổ địa miếu đảo đi.

Tình huống đã đến thế ngàn cân treo sợi tóc.

Đột, một tiếng quát lớn truyền đến: "Tặc tử, người dám!"

Đi đầu trang đình vừa định quay đầu lại kiểm tra, sắc mặt liền đã trúng tầng tầng một quyền, ngã nhào trên đất, phun ra mấy cái răng.

Tề Đại vừa nhìn, nhận thức người này, là thôn đông đầu Lý Đại Tráng, trước đó vài ngày, còn nói thổ địa gia báo mộng, để hấn làm người coi miếu, mỗi ngày đều không thời cơ đến này quét dọn thổ địa miếu, thu dọn

hương hỏa tế phẩm, hầu như liên chính mình đều không để ý, Tề Đại còn trong bóng tối cười hắc trúng tà.

Lúc này đi đầu trang đình bò lên, mạnh mẽ phun ra một búng máu, cười gằn lên, nói: "Được! Rất tốt! Các người không nên cử động, đem hắc để cho ta." Đột nhiên nhào trên.

Xem thấy hai người tư đánh vào nhau, Trương quản gia hơi nhướng mày, này đột nhiên bốc lên kẻ lỗ mãng, khí lực rất lớn, chỉ là sẽ không võ nghệ, thẳng thắn, kẻ hờ rất nhiều, nhưng thân thể rắn chắc, lần lượt từng cái mấy lần cũng không coi là việc to tát, trái lại là đi đầu trang đình rơi vào hạ phong.

Lại nhìn một lúc, Lý Đại Tráng nắm lấy một cơ hội, một quyền đánh vào đi đầu trang đình trên bụng, đi đầu trang đình ngã xuống, bò không đứng lên.

Trương quản gia giận dữ, uống: "Cùng tiến lên! Dừng bồng!"

Cái khác trang đình nhìn thấy lão đại gặp khó, cũng không ngăn trở thôn dân, tay cầm côn bồng, làm thành một vòng, đem Lý Đại Tráng bao ở chính giữa, liếc mắt nhìn nhau, liền uống: "Tiến lên!" Đồng thời xông lên.

Lý Đại Tráng ra sức đánh nhau, đáng tiếc nhân lực có lúc cố, trước đánh đổ đi đầu trang đình, cũng đã đại tổn thể lực, lúc này lại tới nhiều người như vậy, lại có côn bồng, liền không chống đỡ nổi, rơi vào hạ phong. Nhìn ra Trương quản gia sắc mặt vui vẻ.

Lại thấy Lý Đại Tráng trên mặt ăn một bồng, nửa bên mặt đều sưng lên lên.

Lúc này Lý Đại Tráng tựa hồ quyết định, chân giẫm một cái, hai tay nắm một cái quyết, trong miệng trầm giọng thì thầm: "Cho mời thổ thần lực trên người!"

Chúng trang đình hơi ngưng lại, cho rằng đại hán này điên rồi, ngừng lại một chút, trong tay càng thêm dùng sức, vung vẩy côn bồng bổ đi tới. Lúc này chỉ thấy Lý Đại Tráng chợt quát một tiếng, đưa tay bắt được một cái gậy, cái khác côn bồng đánh vào người, như bên trong thuộc da, bắn ra ngoài.

Côn một bên trang đình kéo một cái, kéo bất động, Lý Đại Tráng lôi kéo, trái lại đem cả người hăn đều kéo tới, chỉ thấy đại hán trước mặt vẫn là cùng vừa nãy như thế, nhưng là chính là cảm giác cao to hung mãnh rất nhiều, đặc biệt trong mắt, mơ hồ bốc ra hồng quang đến, con này da chính là tê rần.

Lý Đại Tráng một quyền vung ra, bắn trúng trang đình ngực, đem trang đình toàn bộ đánh bay ra ngoài, thậm chí truyền đến tiếng gãy xương.

Chúng trang đình trong lòng đại hán, thì có ý lui, lúc này Lý Đại Tráng như mãnh hổ hạ sơn, nhảy vào trang đình bên trong, chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết, tiếng gãy xương không ngừng truyền đến, chợt có phản kháng, đánh ở trên người hăn, cũng toàn không coi là việc to tát, mấy bỏ công sức, mười cái trang đình tất cả đều nằm trên đất, không ngừng **.

Trưởng quản gia hoàn toàn biến sắc, vừa định nói chút gì, cũng bị Lý Đại Tráng tới, một cái tát đánh vào trên đất, nửa ngày bò không đứng lên.

Tô lão cha lúc này đại hỉ, tiến lên vỗ vỗ Lý Đại Tráng vai, nói: "Lý gia hậu sinh, không nghĩ tới người còn có ngón này, thực sự là khá lắm..." Còn muốn nói điều gì, nhưng phát hiện Lý Đại Tráng sắc mặt tái nhợt, bước chân phù phiếm, nhất thời trong lòng biết hăn đánh thắng những người này, cũng trả giá không ít đánh đổi.

Bất quá lúc này không thể rụt rè, sau này nháy mắt một cái, Tô Hồ hiểu ý, tới ôm Lý Đại Tráng, nói: "Lý đại ca thực sự là hảo công phu,

huynh đệ sau này nhiều lắm hướng về người thỉnh giáo..." Trong bóng tối nâng.

Tô lão cha đi tới còn nằm úp sấp Trương quản gia trước, ở trên cao nhìn xuống, cực kỳ khoái ý nói: "Trương quản gia, người cũng nhìn thấy, thôn chúng ta phần lớn người, vẫn là không đồng ý gỡ ra miếu, còn địa tô, chỉ có năm phần mười, yêu có muốn hay không, lời không phục, liền ước cái địa điểm, chúng ta qua so chiêu. Người liền như thế hỏi thăm nhà người lão gia đi..."

Đại Càn xưa nay trị quốc, đều tuần hoàn cổ chế, trong đó có một cái, "Vương quyền không xuống hương", này trên thực tế là địa phương quá lớn, quá nhiều người, chi ra nhiều, quản không được. Vì lẽ đó, chỉ cần nông thôn đem thuế má đưa trước, vừa không có đại sự gì phát sinh, cái kia việc nhỏ đều cơ bản là các thôn Thôn Chính cùng trong thôn bên trong chính tự làm quyết định.

Mà Thôn Chính bên trong chính, nhiều là thụ cho các thôn thực lực mạnh nhất nhà giàu, lấy này ép tới toàn thôn, trong thôn sự tình, cái kia nhiều là Thôn Chính quyết định. Làng trong lúc đó, nếu như phát sinh tranh chấp, cái kia trên căn bản chính là một cái phương pháp giải quyết: Dùng binh khí đánh nhau.

Đến vụ mùa, vì tranh đoạt nguồn nước tưới cái gì, các thôn dùng binh khí đánh nhau đều là việc nhỏ, có lúc thậm chí sẽ nháo chết người, nhưng pháp không trách chúng, trong huyện cũng không có gì biện pháp tốt, con tốt lừa gạt. Đương nhiên, trong thôn người càng nhiều, đánh nhau liền càng lợi hại, vì lẽ đó bên trong chính chính là ty lại cấp, cao hơn Thôn Chính cấp một, nhiều hơn mấy phần nói quyền.

Mà Thanh Khê Hương mở lớn hộ, nuôi mười mấy cái trang đình, mỗi cái hung mãnh dũng mãnh, bắt đầu đánh nhau đảm nhiệm nòng cốt, đánh đâu thắng đó. Ép tới các thôn không dám không phục, được xưng đánh

khắp cả thanh khô không có địch thủ, cái kia Trương Hoài Chính tự nhiên làm mưa làm gió, nói đến cao điểm thuê liền tăng cao địa tô, không ai dám phản kháng.

Hiện tại có việc này, tình huống liền rất khác nhau, xé đi mở lớn hộ da hổ. Thật muốn đại đánh một trận, Tô lão cha là có thể bảo vệ thổ thần miếu danh nghĩa, đem bốn thôn liên hợp, người kia đếm, hãy cùng trong thôn gần đủ rồi, trang đình có Lý Đại Tráng đối phó, không làm được còn có thể thắng trên một hồi, có cái này, sức lực liền đủ, sống lưng liền rất, coi như bầm báo trong huyện, cũng vậy địa chủ vô cơ tăng cao địa tô, làm cho phản kháng.

Trương quản gia hừ hừ, đến nửa ngày mới bò đến, lúc này cũng không dám nói thêm cái gì, liền lời hung ác cũng không thả, đoàn người lẫn nhau nâng, như thể chặt vật rời đi Thanh Ngọc Thôn.

Phương Minh nghe Hà Đông nói xong, chính là cười gằn không nói.

Suy nghĩ một chút, nói: "Nếu đã bị đuổi đi, cái kia hai ngày nay liền không có gì đáng ngại, bản tôn lần này vào núi diệt cướp, đúng là hoàn toàn thắng lợi, cũng thu rồi chút du hồn, người đi xuống trước, đem bọn họ từng cái dàn xếp, ta đã xem trong đó cường tráng người phong làm Âm Binh, người không cần quản. Trước đem lão nhược đưa đến Thanh Sơn thôn thổ địa pháp vực dàn xếp, người không phải vẫn nói không giúp được sao? Cũng có thể từ bên trong thu vài cái giúp đỡ "

Thấy rõ Hà Đông gật đầu, lại gọi tới Quách Thịnh, giới thiệu nói: "Đây là Quách Thịnh, ta đã phong làm Lệnh lại, trước tiên theo người làm việc."

Hà Đông vừa thấy Quách Thịnh, nét mặt già nua trên giống như cười ra một đóa hoa đến: "Ta đang lo nhân thủ không đủ, sai lầm chúa công đại

sự, hiện tại có Quách tiên sinh giúp đỡ, ta liền yên tâm hơn nhiều." Quách Thịnh liền không dám xưng, hai người lẫn nhau chào.

Lại gọi tới Vương Lục Lang, Tạ Tấn, phân phó nói: "Người chờ theo ta vào núi diệt cướp, có công, phải có thưởng, các người trước đem Âm Binh mở ra thôn bên nghỉ ngơi, thống kê tốt trăm thủ con số, ân, việc này cần Văn lại, trình rộng, người đi làm, làm tốt, ta thăng người cấp một, chậm chút đến đây báo cáo, ta tự nhiên y công đi thưởng." Ba người đại hỉ, hành lễ lui ra.

Quay đầu lại nói với Hạ Ngọc Thanh: "Kính xin tiên sinh theo ta đi thổ địa pháp vực dần xếp, ta cũng tốt ngày càng thành giáo!"

Hạ Ngọc Thanh gật gù, nói: "Ở trên đường liền nghe thuyết pháp vực thần dị, đang muốn đi vào, Hạ mỗi từ chối thì bất kính."

Một nhóm tiến vào thổ địa pháp vực, Hạ Ngọc Thanh kinh hãi, cảm thán nói: "Chuyện này... Hầu như chính là cái tiểu phúc địa, một thôn chi tín ngưỡng, liền có thể làm ra này phương pháp vực, này tạo hóa thần kỳ, thực tại khiến người ta thán phục không ngớt!"

Phương Minh cười ha ha, nói: "Ta này có thể còn kém rất rất xa phúc địa, tiên sinh qua tán..."

Sai người thu dọn ra một cái tiểu viện, nói với Hạ Ngọc Thanh: "Hàn xá đơn sơ, tạm thời oan ức tiên sinh!"

Rồi hướng cùng sau lưng Hạ Ngọc Thanh hai cái thanh niên phân phó nói: "Các người đã là Hạ tiên sinh người, ta liền phong các người là dịch đình, chuyên môn phụ trách chăm sóc Hạ tiên sinh, không được sai lầm!"

Hai cái thanh niên có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn là miễn cưỡng quỳ xuống hành lễ.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 18: Tưởng Thường

Đem sự tình từng cái an bài xong xuôi, Phương Minh mới được nhàn hạ.

Lúc này trở lại cư thất, ngồi ở trên ghế, nhắm mắt minh tư, ngón tay một trận một trận gõ lên mặt bàn, suy nghĩ vài món sự tình.

Lần này Thanh Khê Hương sự tình, khẳng định là tổ linh Trương Thanh Vân cảnh báo, dẫn tới dương thế cảnh giác, bất quá dương gian việc, tự có dương gian tín đồ đối phó, lần này, Lý Đại Tráng liền làm được rất tốt, chờ chút có thể đi vào ca ngọ một vài.

Nghĩ đến Lý Đại Tráng, liền liên tưởng đến thần đánh thuật, mỗi lần thi thuật thời, cần đọc lên thần linh tên gọi, tỷ như "Cho mời nào đó nào đó thần linh trên ta thân" loại hình, Phương Minh lúc đó tùy tiện vừa nghĩ, Lý Đại Tráng một cái ngũ đại tam thô hán tử, trong miệng uống: "Cho mời thổ thần trên ta thân" ... Liền lên cả người nổi da gà, hình ảnh này quá đẹp, hẳn không dám nhìn a! Nếu như thay cái tuổi thanh xuân nữ người coi miếu đến, thật giống còn tạm được, khắc khắc, muốn xiên...

Liền sửa chữa phát động thần chú, biến thành "Cho mời thổ thần lực trên người", cũng có thể sử dụng, dù sao chỉ là cái phát động thần chú, then chốt còn phải xem Phương Minh có cho hay không đáp lại.

Này Trương Thanh Vân câu thông âm dương, nói vậy linh lực tổn thất lớn, khẳng định không dễ chịu, chính mình có nên hay không thừa dịp cháy

nhà hời của, cũng vậy một vấn đề.

Còn có, thủ hạ của chính mình, vẫn chỉ là cho điểm đồ ăn, để bọn họ trường tồn, liền không thù lao cho mình làm việc. Liền giống với kiếp trước công ty không phát tiền lương, chỉ để ý ăn ở, liền muốn công chức không ngày không đêm cho hần làm sống, này một đôi so với, chính mình thật giống so với không ít nhà tư bản còn muốn hắc a!

Này tựa hồ có chút không được, mặc dù mình nắm giữ mạng bọn họ mạch, nhưng cũng có khích lệ thể chế, mới có thể làm cho bọn họ càng thêm chăm chỉ, càng có sức sống hiệu suất, mặc dù mình đã tại làm, tỷ như thăng quan cái gì, nhưng này cũng cần số mệnh thần lực, không thể lạm dụng.

Huống chi, hần hiện tại thủ hạ, vẫn tính tiêu lại này một cấp bậc, trở lên đi, phải có cấp bậc, mà có cấp bậc, phải có thần vị, vấn đề này, Phương Minh còn không giải quyết.

Lại suy nghĩ một chút, hay là trực tiếp đem thần lực hóa thành tiền, coi như tưởng thưởng phát xuống, cũng cũng coi như là cái biện pháp.

Bất quá cứ như vậy, thần lực thì có chút không đủ, lần này còn phải ban thưởng đề bạt, lại là một khoản.

Kỳ thực nói cho cùng, đều là tín ngưỡng vấn đề, Phương Minh hiện tại thủ hạ chỉ có bốn cái thôn, dưỡng nhiều người như vậy, càng muốn tăng lên chính mình, đã dần dần không chống đỡ nổi, chỉ có khoách phạm vi lớn, tăng cường hương hỏa, mới là vương đạo.

Lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh: "Chúa công, Hà Đông cầu kiến!"

"Vào đi!" Phương Minh có chút kỳ quái, hần bình thường ở mặt trước đại sảnh làm công, Hà Đông có việc, cũng tại cái kia bẩm báo, rất ít đến

hắn cứ thất.

Hà Đông đi vào, phía sau còn theo một cái thân ảnh nho nhỏ, rón ra rón rén, rất là cẩn thận.

Vừa tiến đến liền quỳ xuống dập đầu: "Cho lão gia thỉnh an!" Thanh âm chát chúa dễ nghe, hóa ra là cái nữ.

Nhìn kỹ, thiếu nữ này vẫn tính có mấy phần lệ sắc, mười lăm, mười sáu tuổi khoảng chừng, nha hoàn trang phục, chỉ là vóc người còn chưa hoàn toàn nẩy nở, trên mặt còn có chút trẻ con béo, cái miệng anh đào nhỏ nhắn mang chút ý cười, khiến người ta thấy chi đáng mừng.

Bất quá Phương Minh sầm mặt lại, hỏi: "Hà Đông, người đây là ý gì?"

Hà Đông vội vã quỳ xuống, hành lễ nói: "Bẩm chúa công, tiểu nhân đã đem lão nương du hồn đưa đến Thanh Sơn thôn pháp vực dàn xếp, mỗi người đều có giữa phòng, cũng chọn cái thư lại, theo làm việc... Chỉ là xem chúa công đến nay một thân một mình, bên người cũng không người chăm sóc, tiểu nhân cả gan, chọn cái nha hoàn, tới chăm sóc đại nhân sinh hoạt thường ngày!"

Phương Minh ngẫm cười khở, này Hà Đông nịnh nọt thực sự là xếp được không lọt chỗ nào, thế giới này, gia đình giàu có trong nhà thiếu gia, bên người đều có vài cái nha hoàn hầu hạ, Phương Minh đi qua, cũng từng gặp nữ tính du hồn, nghe Vương Lục Lang nói, có vài cái muốn tập trung vào Phương Minh dưới trướng, tìm được che chở, làm một người nha hoàn cái gì. Thế nhưng hắn thần lực quý giá, cái nào có thể dùng đến việc này trên, tự nhiên không có đáp ứng, lần này có thể coi là cho Hà Đông chờ đến cơ hội.

Hắn ngược lại cũng không phải tự ngược người, nếu thu dưỡng đám kia lão yếu, tự nhiên cũng suy nghĩ tìm điểm sự tình cho chúng nó làm, dù sao chúng nó coi như cả ngày ở tại pháp vực bên trong, mỗi ngày cũng

được tiêu hao Phương Minh nửa điểm thần lực đây! Bây giờ có một đũa nha hoàn, nếu dài đến vẫn tính đáng mừng, cái kia nhận lấy cũng cũng không sao, chỉ là không có thể mở cái này lỗ hồng, để thuộc hạ cho rằng hãn là cái sắc bên trong Ác Quỷ, đến lúc đó khắp nơi vơ vét sắc đẹp để dâng cho hãn, cái kia thật đúng là dở khóc dở cười.

Liên sầm mặt lại: "Hà Đông, người cho rằng bản tôn là sao chờ người? Chính sự không làm, lại suy nghĩ bức này bằng môn tà đạo, quả thực là có phụ chức vụ!" Hãn là thần linh, sức mạnh to lớn quy về tự thân, này một phát nổ, xung quanh nhiệt độ đều tựa hồ hàng không ít.

Hà Đông mồ hôi lạnh trực dưới, liên tục dập đầu: "Thuộc hạ không dám, thuộc hạ biết tội..." Bên cạnh nha hoàn cũng vậy một bộ rừng rưng muốn khóc đáng dấp, chỉ là cắn răng, cũng nằm rạp người thỉnh tội.

Phương Minh lạnh rên một tiếng: "Niệm tình người sơ phạm, trước tiên không đáng truy cứu, đi xuống đi!"

Hà Đông lại một dập đầu, đã nghĩ mang theo nha hoàn xuống, Phương Minh còn nói: "Chờ đã, nếu đã gọi tới, cũng không tốt liền như thế trả về, không phải vậy người khác còn không biết nói như thế nào đây, ta chờ tuy không sợ, đối với nha hoàn này nhưng là không được, liền trước tiên lưu lại nơi này, phụ trách quét sạch đại sảnh đi!"

Hà Đông gật đầu liên tục: "Vâng, là... Chúa công nhân từ!" Trong lòng nhưng là vui vẻ, lại có chút ảo não, chính mình tựa hồ có chút nóng vội. Bất quá chúa công nói, cũng có đạo lý, Quỷ Hồn trong lúc đó, xấp xỉ nhân thế, nếu như gia đình giàu có nha hoàn bị vô cớ đuổi ra ngoài, cái kia nói bóng nói gió, hầu như có thể mang nha hoàn bức tử.

Phương Minh phất tay một cái, Hà Đông mang nha hoàn cung kính dưới bái tạ ân, rút lui đi ra ngoài.

Sau một lát, Trịnh Khoan đến đây bẩm báo, nói là đã xem Âm Binh dàn xếp được, cũng ghi chép công huân, đến đây phục mệnh, Phương Minh gật gù, mệnh ba người tại đại sảnh chờ đợi.

Sau một lát, Phương Minh đi tới đại sảnh, Vương Lục Lang, Tạ Tấn, Trịnh Khoan cung kính dưới bái: "Xin chào chúa công!"

Phương Minh khoát tay, "Miễn lễ!" Cầm lấy công đường công văn, nhìn một chút, còn nói: "Trịnh Khoan, người nói một chút tình huống!"

"Phải!" Trịnh Khoan lĩnh mệnh, nói: "Lần này diệt cướp, ta quân chung chết trận tám người, diệt được trùm thổ phỉ Bành Xuân, cùng với thuộc hạ hung quỷ 103 người, có thể coi đại thắng, trong đó tính toán công huân, Tạ Tấn giết đến Bành Xuân, là công đầu, cái khác Âm Binh, cũng mỗi người có vài cái thủ cấp, Vương Lục Lang bắn giết nhiều nhất, có tám cái, còn lại thu hoạch, cũng đăng ký tạo sách..."

Nói xong, đem danh sách đưa lên, vuông vắn rõ gật đầu, còn nói: "Mặt khác, chúa công thu rồi mười một cái du hồn là Âm Binh, ta bộ trước mặt tổng cộng có Âm Binh ba mươi ba người, hơn nữa hai cái Hỏa trưởng, tổng cộng ba mươi lăm người."

Phương Minh gật gù, nói: "Hừm, Tạ Tấn có công, liền thưởng người lại thành lập một hỏa, tổng quản hai hỏa, mới thu Âm Binh, trước tiên bổ sung tiêu hao, còn còn lại ba cái, người lại đi chiêu bảy cái, dựng thành một hỏa."

Tạ Tấn dập đầu tạ ân, Phương Minh suy nghĩ một chút, lại bổ sung: "Chết trận tám người, như có thân nhân bằng hữu chi Quỷ Hồn, cũng mời đến Thanh Sơn thôn, đồng thời phụng dưỡng."

Thuộc hạ đồng thời quỳ xuống đất, hoan hô: "Chúa công nhân từ!" Phương Minh xem tình huống này, liền biết trước đây xác thực khiếm khuyết phương diện này cần nhắc, coi như hiện đang không có thân hữu

thuộc hạ, cũng được là sau này cân nhắc, mình làm việc này, phải lòng người, tuy rằng, lại là một khoản chi tiêu.

Lại tiếp tục nói: "Trịnh Khoan, việc này làm được không sai, ta đề bạt người là Lệnh lại." Trịnh Khoan hành lễ tạ ân.

Lúc này nhìn mọi người, nói: "Các vị đồng thời đi với ta ngoài thôn, đem tưởng thưởng phát xuống đi!"

Ngoài thôn.

Ba mươi ba cái Âm Binh xếp thành một loạt, Hà Đông uống: "Trảm thủ một người người, tiến lên một bước!"

Hai mươi hai cái nguyên bản Âm Binh, lên một lượt trước một bước. Phương Minh gật gù, nói "Thưởng năm cái đồng tiền lớn!"

Thì có Quách Thịnh, Trịnh Khoan tiến lên, phát xuống tiền thưởng, chúng Binh tiếp nhận vừa nhìn, là năm cái màu trắng đồng tiền lớn, kiểu dáng cùng dương gian như thế, chỉ là mặt trên không có văn tự, mà là lóe bạch quang, có chút thần bí, Âm Binh không cần dùng tiền, tuy có chút không phản đối, nhưng chúa công ban tặng, vẫn là cung kính nhận lấy.

Hà Đông lại uống "Trảm thủ hai người người, tiến lên một bước!" Từ này hai mươi hai người bên trong, lại đi ra mười tám cái, lần này lại thưởng năm cái màu trắng đồng tiền lớn.

Tiếp theo trảm thủ ba người, cũng chỉ có mười cái tiến lên, nhưng là năm viên đồng tiền lớn.

Hỏi lại bốn người, đi ra ba cái, như thường là năm viên đồng tiền lớn.

Cuối cùng là năm người, chỉ có một cái, lần này là mười viên đồng tiền lớn.

Hà Đông gật gù, hướng về Phương Minh hành lễ, nói: "Bẩm báo chúa công, ban thưởng đã toàn bộ phát xuống!"

Phương Minh gật đầu, biết còn có chút hung quỹ, không phải là bị loạn chúng đập chết, chính là loạn đao phân thân, thực sự không tốt tính toán, cũng chỉ có thể thôi.

Phương Minh khoát tay chặn lại, mọi người nhất thời yên tĩnh lại, chỉ nghe chúa công âm thanh réo rắt, nói: "Những này đồng tiền lớn, chính là bản tôn thần lực biến thành, có thể hòng duy trì phổ thông du hồn một ngày sinh tồn, hơn nữa có thể tu bổ hồn thể tổn thương, người chờ mỗi ngày có đồ ăn bổ sung, duy trì tiêu hao, nhưng cũng có thể hấp thu này tiền, lấy tăng cường linh lực, tăng cường thể chất."

Lời vừa nói ra, phía dưới ồn ào, chúng Âm Binh nghe được lời này, nguyên lai không trọng thị tâm tư lập tức diệt hết, dù sao cũng phải vì tương lai người thân dự định, cho dù là một người ăn no, cả nhà không đói bụng mặt hàng, cũng có thể dùng này tiền tăng cường tự thân, tự nhiên cực kỳ trọng yếu. Cầm tiền tay, cũng không khỏi nắm thật chặt. Mới tới Âm Binh, càng là ước ao được con mắt đều có chút đỏ lên.

Phương Minh xem cảnh tượng này, khẽ mỉm cười, những này đồng tiền lớn, tự nhiên đều là hấn dùng một tia thần lực màu trắng biến thành. Tại Đại Càn, một cái món tiền nhỏ chính là một đồng tiền, mười cái món tiền nhỏ chính là một cái đồng tiền lớn, một trăm đồng tiền lớn chính là nhất quán, cũng đáng một lượng bạc trắng, là từ cửu phẩm quan lương tháng, đương nhiên, quan chức đều không dựa vào lương tháng sinh hoạt, có các loại hiệu kính.

Phương Minh vốn là muốn chế thành một đồng tiền, sau đó vừa nghĩ, binh sĩ trăm thủ một người, chính mình liền cho cái năm đồng tiền, đặt ở dương thế chính là người giết cho ta cá nhân, ta liền thưởng người năm cái hoa màu bính, nghe sao như thế không đúng đây? Vẫn là làm thành đồng

tiền lớn đi! Cho tới làm thành bạc, tựa hồ rất tốt, có thể sau không dễ xử lí, nhớ tới kiếp trước cỏi âm lam phát, một khối tiền là có thể mua cái mấy triệu thiêu xuống, gặp phải bất lương điểm, 100 triệu một tấm đều có, Phương Minh chính là phát lạnh, tuy rằng hai người và không giống nhau, nhưng cũng đáng giá cảnh giác, không phải vậy sau này lấy cái gì phong thưởng thuộc hạ?

Lúc này lại hỏi: "Trảm thủ năm người người, là sao tên?"

Âm Binh bên trong một người đi ra, khôi ngô hơn người, quỳ xuống nói: "Tiểu nhân Tạ Xuân, gặp qua chúa công!"

"Người có thể giết năm người, nên phải hảo hán, ta thăng người làm ngũ trưởng!" "Đa tạ chúa công!"

Phương Minh lại mệnh lệnh: "Vương Lục Lang ở đâu?"

Vương Lục Lang đi ra hành lễ: "Có thuộc hạ!"

"Người dẫn dắt Âm Binh tác chiến, tự thân cũng bắn giết tám người, có công, ta thưởng người bán quán tiền!" Chính là năm mươi đồng tiền lớn, xuyên thành một chuỗi.

Vương Lục Lang bái tạ: "Tạ chúa công thưởng!"

Phương Minh nhìn một chút rất là ước ao quan văn, liền an ủi: "Người chờ Văn lại, sau này trung cần chức sự tình, ta cũng có tưởng thưởng!"

Hà Đông đi đầu bái tạ.

Xem thủ hạ Âm Binh, vung tay lên, bạch quang chọi hiện, lần này là thống nhất tu bổ áo giáp hình thể.

Đợi đến mọi việc đã tất, liền phân phó nói: "Tạ Tấn, người bù đắp hai hỏa sau, liền đi Nguyên Hà Thôn thổ địa pháp vực đóng quân, bình thường

gia tăng thao luyện, loại bỏ hung quý. Vương Lục Lang, người phái một ngũ người, đi Thanh Sơn thôn đóng quân, bảo vệ lão yếu, không được quấy rầy. Lần này đại thắng, ta thưởng ba ngày rượu thịt, người chờ trở lại hưởng dụng đi!"

Lần này văn võ toàn thể bái dưới: "Thuộc hạ tuân mệnh!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 19: Sát Ý

Ngày mùa hè đông tố làm đến cực kỳ mãnh liệt, mới vừa rồi còn là trời nắng, chỉ chớp mắt, mây đen tề nhật, gió lạnh rít gào, hạt mưa liên bùng bùng đánh xuống, liên thôn đông đại liễu thụ đều bị đánh cong eo, tựa hồ lung lay muốn đoạn.

Này đã là Phương Minh trở về sau ngày thứ ba, từ khi hãn định ra phong thường sau, các hạng sự vụ cũng dần dần lên quỹ đạo, Âm Binh mỗi ngày thao luyện, tuần tra cũng càng thấy đề tâm, căn cứ Vương Lục Lang lén lút bẩm báo, các hỏa khiêu chiến sốt ruột, nếu không là Phương Minh có quy định, phổ thông du hồn không có thủ cấp tưởng thưởng, khó mà nói các thôn du hồn liên phải tao ương.

Đối với này, Phương Minh rất là thoả mãn, dù sao, khiêu chiến sốt ruột dù sao cũng hơn tránh né không chiến thân thiết.

Văn lại phương diện, có Quách Thịnh cùng Hà Đông chọn dịch đình bổ sung, cuối cùng cũng coi như miễn cưỡng đầy đủ nhu cầu, có thể đem các thôn tín đồ hộ tịch hương hỏa từng cái tạo sách, được thống kê.

Thanh Khê Hương địa bàn quản lý bốn thôn, tổng cộng có dân 173 hộ, 864 người.

Trong đó, không tin người năm mươi hai người, dù sao nơi nào đều có ăn sinh mét chủ, coi như Phương Minh hiện hình ở trước mặt hãn, cũng không nhất định tín ngưỡng thần linh.

Thiến tín đồ 212 người, những này là kiếp trước thấy thần liên bái người, không nhất định tin tưởng thổ thần, có thể xem mọi người đều bái, vậy cũng liên bye bye. Thiến tín đồ cơ bản không phải đại tể thời gian, hai, ba ngày mới năng lực Phương Minh cung cấp một tia thần lực.

Phổ thông tín đồ có 553 người, những này mới coi như chân chính tín đồ, cũng vậy Phương Minh trước mặt quý giá nhất của cải khởi nguồn, phổ thông tín đồ mỗi ngày đều có thể là Phương Minh cung cấp một tia thần lực, gặp phải đại tể, còn có thể tăng cường.

Thành kính tín đồ chỉ có bốn mươi bảy người, những này chính là tế ti hạt giống, có thể đề bạt thành người coi miếu, Phương Minh hiện nay năm cái người coi miếu đều ở trong đó.

Tổng tính được, Phương Minh hiện tại mỗi ngày khoảng chừng có hơn 600 tia thần lực màu trắng vào món nợ, đáng tiếc có hung quỷ tồn tại, trước tiên được trả tín đồ một nửa, còn lại toàn bộ sung tiến vào chuẩn bị kim khối, Phương Minh hiện tại thuần thu vào khoảng chừng tại một trăm tia thần lực trái phải, đều là giúp thôn dân toại nguyện chiếm được, mỗi ngày triển khai các loại thần thông, dù là Phương Minh là thần linh thân, cũng mệt mỏi quá chừng, sinh ra mấy phần tìm kiếm giúp đỡ ý nghĩ.

Cho tới Thanh Khê Hương mở lớn hộ, từ khi Trương quản gia sau khi trở về liên không gặp động tĩnh, cũng không biết là nhện vẫn là có tính toán khác, vốn đang có thể thông qua Thanh Khê Hương tín đồ kiểm tra.

Có thể hiện tại, Trương Hoài Chính thả ra tin tức, không cho phép Thanh Khê Hương dân tín ngưỡng thổ thần, ra lệnh một tiếng, Thanh Khê Hương dân tất cả đều đem tín ngưỡng vứt bỏ, để Phương Minh cười khò sau khi cũng có chút đau lòng, đã được kiến thức nhân đạo quyền lực đối với thần đạo ảnh hưởng. Nếu như An Xương Huyện ra lệnh lệnh không cho thôn dân tín ngưỡng thổ thần, vậy hẳn còn có thể còn mấy cái tín đồ đây? Thực sự là tư chi không rét mà run.

Vừa nãy lại dùng vọng khí thần thông kiểm tra, nhưng là có phát hiện mới, đã truyền mệnh lệnh ra đi.

Nghĩ tới đây, bưng lên chén trà trên bàn, hơi trà một cái, một bên hầu hạ Trân Châu thấy thế, mau mau nâng bình trà lên, cho chén trà đổ đầy.

Trân Châu, chính là ngày đó nha hoàn tên, Phương Minh đưa nàng ở lại thổ địa pháp vực, phụ trách quét sạch đại sảnh, nhưng nàng thông minh, làm xong quét sạch xong sau, liền chủ động đến đây hầu hạ.

Này ấm trà thanh thủy, cũng vậy Phương Minh dùng thần lực hóa đi ra, hẳn tuy là thần linh, cũng không muốn liền như thế đánh mất đã từng làm người lạc thú, thừa dịp đông tố, đi ra pha trà thưởng trà, ngược lại cũng đừng có mấy phần nhàn thú.

Lúc này Hạ Ngọc Thanh đến rồi, liền nói: "Tôn thần thật có nhã hứng!"

Phương Minh mỉm cười: "Tranh thủ lúc rảnh rồi thôi!" Đứng dậy chào sau, liền hỏi: "Hạ tiên sinh có thể ở quen thuộc?"

Hạ Ngọc Thanh cười khỗ, nói: "Mới chết người, có mảnh ngói già đầu nên thỏa mãn, Hạ mỗ có thể có sân cư trú, lại có người hầu hạ, đã cực kỳ thỏa mãn, nhiều hơn nữa, sợ là muốn bỏ đi phúc khí."

Phương Minh gật gù: "Hạ tiên sinh tri túc thường nhạc, khiến người ta ước ao, kính xin đến ẩm một chén nước chè xanh!"

Trân Châu phụng dâng trà chén, Hạ tiên sinh vì trà một cái, gật gù, cực kỳ hưởng thụ đáng dấp, lại lắc đầu, lập tức nhú chặt lông mày, chăm chú suy nghĩ, nhìn ra Phương Minh hơi nghi hoặc một chút, liền hỏi: "Hạ tiên sinh vì sao như vậy?"

"Để tôn thần bị chê cười, Hạ mỗ xưa nay mừng uống trà, có thể tự thành Quỷ Hồn đến, đã có mười mấy ngày không đun qua trà, hiện tại liên Quỷ Hồn thân đều có thể dùng trà, thực sự chịu không nổi vui mừng... Tôn thần này trà, nước trà là vô cùng tốt, không kém lãng lộ, lá trà thứ tại hạ mắt vụng về, phẩm không ra, bởi vậy khổ tương, thất lễ thất lễ..." Hạ Ngọc Thanh đứng dậy tạ tội, lại tiếp tục ngồi xuống, lại phẩm một cái, con mắt híp lại, một luồng thanh thần, nhàn nhã ý cảnh liền thần nhiên mà sinh.

Phương Minh nhìn ra cười khở, hẳn chỉ có thể coi là học đòi văn vẻ, như Hạ tiên sinh loại này thâm nhập trong xương khí độ phong thái, nhưng không phải người nào có thể được, cần phải thế gia đại tộc, mấy chục năm bồi dưỡng hun đúc, mới có thể thấy rõ một hai phân, xuống chút nữa, phải nhìn bầu trời phân, lúc này cũng có trà người, không thiếu nghe tên thiên hạ người, đáng tiếc, không phải cái này tiểu huyện có thể có.

Lại cùng Hạ tiên sinh nói chuyện phiếm vài câu, liền biết rồi, cái gọi là lãng lộ, là chuyên môn thừa dịp hứng đông thu thập giọt sương, theo vật hái đối tượng, có thể chia làm hoa hồng lộ, bách Diệp lộ, hạnh hoa lộ vân vân..., nhưng luận bàn pha trà, nhưng là nguyên cây trà trên hoa sơn trà lộ tốt nhất...

Một nói đến đây, Hạ Ngọc Thanh thì có điểm mặt mày hớn hở, xem Phương Minh lú lờ. Hẳn dùng thần lực hóa thủy, tự nhiên cực kỳ tinh khiết, không thua lãng lộ, đúng là lá trà, là kiếp trước thường uống thiết quan âm, Hạ Ngọc Thanh không nhận ra, không hề thấy quái lạ.

Thấy rõ Hạ Ngọc Thanh hơi hơi tận hứng, liền nói: "Ta có một chuyện muốn thỉnh giáo tiên sinh! Mong rằng tiên sinh vui lòng cho biết!" Lúc này Phương Minh vẻ mặt thận trọng cực điểm.

Hạ Ngọc Thanh một giật mình, tỉnh lại, nội tâm cười khở, ở nhà, hạ nhân đều biết, lão gia thưởng trà thời tối kỳ quấy rồi, cực nhỏ có không có mắt phạm việc này, dần dần hình thành quen thuộc, liền thê tử cùng mấy

con trai cũng sẽ không chọn lúc này nói sự tình. Bất quá lúc này, đương nhiên không giống, sắc mặt bất biến, mỉm cười hỏi: "Không biết tôn thần muốn biết chuyện gì?"

Lúc này, Phương Minh đứng dậy, nhìn xa cảnh sắc, xuyên thấu qua pháp vực phía trên màn trời, mơ hồ nhìn thấy trên trời mây đen giăng kín, đậu mưa lớn điểm không ngừng nện xuống, Phương Minh âm thanh cũng tựa hồ trở nên âm trầm, hắc thở dài, nói: "Ta như tạo phản, có thể so với Lý Hắc Báo hay không?"

"Rầm" trên trời lúc này chính rơi cái kế tiếp đại lôi, Hạ Ngọc Thanh cả kinh, chén trà trong tay rơi trên mặt đất, phát sinh "Đùng đùng" một tiếng, nước trà cũng tiên một thân, bất quá Hạ Ngọc Thanh không để ý tới, kinh hãi nói: "Tôn thần sao lại nói lời ấy?" Phương Minh uy năng, Hạ Ngọc Thanh chỉ là ếch ngồi đáy giếng, nhưng cũng biết không phải chuyện nhỏ, thủ hạ cũng vậy hung hãn, càng quan trọng là đúng, có văn có võ, lại thành lập thể chế, vậy thì mạnh hơn Lý Hắc Báo trên không ít.

Hạ Ngọc Thanh trong lòng biết, nếu như Phương Minh tạo phản, cái kia hầu như chính là gần phân nửa Quỷ Vương, Văn Xương Phủ một phủ, hầu như không thể tránh khỏi muốn rơi vào chiến loạn, loạn binh bên trong, hẳn Hạ gia cũng không biết có thể không bảo toàn.

Sẽ cùng Lâm Giang Phủ Lý Hắc Báo kêu gọi lẫn nhau, lại có ở ngoài châu Quỷ Vương nhúng tay, cái kia Ngô Châu các nơi đã tâm gia, cũng khẳng định nhân cơ hội đi ra hoạt động, dù sao người thông minh không ít, một chỗ hỗn loạn, còn muốn quan sát, hai sinh loạn, cái kia chính là phát động thời gian. Đến lúc đó Ngô Châu đem không thể tránh khỏi mà sa vào ngọn lửa chiến tranh, tuy rằng triều đình còn có thể phái trọng binh, tiêu xuống, nhưng cũng tổn tư rất nhiều, Ngô Châu một chỗ, mười thất chín không.

Phương Minh nở nụ cười, nhìn một chút sắc mặt trắng bệch Hạ Ngọc Thanh, đã biết rồi đáp án, lại phát hiện Trân Châu đã co quắp ngã trên mặt đất, không khỏi tự thất nở nụ cười, xem ra triều đình còn có chút uy vọng tại, lại an ủi nói: "Chỉ là tùy tiện nói một chút, sẽ không thật động thủ." Trong lòng bổ sung câu: "Nhưng sau này liền khó nói chắc."

Hạ Ngọc Thanh bình tĩnh thần, nói: "Tôn thần vì sao mở này chuyện cười, phải đại năng giả mỗi tiếng nói cử động, có số mệnh tương cảm, dễ dàng sinh ra không ít chuyện đến!" Chỉ là trong thanh âm, còn mang theo run rẩy.

Phương Minh gật đầu nói: "Số mệnh chi đạo, xem ra thế gia cũng có thiệp cập, sau này còn muốn hưởng về tiên sinh thỉnh giáo." Dừng một chút, còn nói: "Ta đã cùng Thanh Khê Hương tổ linh Trương Thanh Vân kết oán, mấy ngày trước đây tiên sinh cũng nhìn thấy, lại như thế mang xuống, sợ là muốn sinh đại biến, không bằng xuống tay trước!"

Hạ Ngọc Thanh thở phào nhẹ nhõm, lại cẩn thận vừa nghĩ, mồ hôi lạnh trực dưới, thân thể run rẩy không ngớt.

Hắn ngược lại cũng rõ ràng, tổ linh giữa muốn diệt người miếu thờ, vậy cũng là không chết không thôi đại thù, Phương Minh sát tâm đã động, không phải là mình có thể khuyên ngăn đi.

Nhưng Phương Minh giết Trương Thanh Vân sau, mặt trên hạ xuống điều tra, hắn nói thế nào, dù sao Phương Minh nguyên bản lai lịch, thì có điểm không minh bạch, nếu như mặt trên người đến cường ngạnh hơn nữa điểm, hai người xảy ra tranh chấp, mặc kệ là Phương Minh đem người tới giết chết ở đây, vẫn là lai sứ trở lại, đem Phương Minh đánh là yêu tà nhất lưu, cái kia Phương Minh, liền thật sự chỉ có tạo phản một con đường đi rồi.

Đương nhiên, cũng có thể khuyên Phương Minh rời đi nơi này, nhưng này không phải Hạ tiên sinh có thể khuyên, khiến người ta chủ một chiến không đánh liền từ bỏ chính mình cơ nghiệp trốn đi, cái kia cơ bản ai khuyên ai chết.

Suy nghĩ một chút, hết làm cái gì đều không nói ra được, lặng lẽ một lúc lâu, vẫn là bỏ ra một câu: "Kính xin tôn thần thích đáng cân nhắc!" Dù sao Ngô Châu còn có Bạch Vân Quan tọa trấn.

Phương Minh khóe miệng nổi lên một nụ cười khổ, hắn làm sao thường muốn như vậy, chỉ tiếc, đối phương cũng đã chuẩn bị kỹ càng ra tay, tuy rằng hắn không biết là cái gì, nhưng vọng khí thần thông có thể rất rõ ràng được nhìn thấy, Thanh Khê Hương phương hướng chính ấp ủ một luồng hơi mây đen khí, ý đồ gây bất lợi cho chính mình, xem ra mấy ngày nay, cũng đánh tra rõ ràng, được chút Phương Minh nội tình, động thủ ngay ở khuynh khắc.

Bất quá Phương Minh cũng không hối hận, dù sao coi như hấn tránh khỏi Thanh Khê Hương, đi những khác hương phát triển, sau đó thì sao? Còn muốn hướng về trên, trong thành cửa ải kia, cuối cùng cũng được đi xông, chớ nói chi là cái khác hai hương cách được rất xa, ba hương ở vào An Xương Huyện tam giác, các thôn cơ bản đều là cùng trên loại trong thôn giao thiệp với nhiều lắm, Phương Minh cơ nghiệp ở đây, không có đường khác đi!

Nhờ vào đó, cũng có thể thăm dò trong huyện phản ứng, đối với hấn sau này kế hoạch, có rất lớn tác dụng tham khảo, lại nói, hấn cũng bố trí hà tòng con cờ này, chính là không biết có thể tạo tác dụng không.

Nếu như hết thầy đều theo xấu nhất tình huống phát triển, cái kia không làm được chỉ có tạo phản một đường, chỉ là lúc này, không hợp thiên thời, khẳng định thất bại, Phương Minh cũng sắp xếp đường lui, có thể giữ được tự thân. Nhưng coi như thay đổi địa phương, trốn cái mấy chục năm,

chờ đổi mới rồi triều, vẫn là nhiều không ra thị trấn, đó là cơ bản nhất nhân đạo thể chế hạch tâm, thần đạo nếu muốn có phát triển, không thể rời bỏ nơi đó.

Tính toán đã định, nhìn trên trời mưa gió, lúc này chỉ cảm thấy vẫn là nhỏ, thật muốn hống một câu: "Để bão táp làm đến càng mãnh liệt chút đi!" Nhưng nhớ tới Quận chúa uy nghiêm, vẫn là nhịn, đem trà uống một hơi cạn sạch, cũng mặc kệ Hạ Ngọc Thanh, xoay người nhanh chân đi ra ngoài.

Thổ địa miếu trước, Vương Lục Lang, Tạ Tấn tức nhiên nhi lập, phía sau mỗi người có hai hỏa, mưa xối xả đặt xuống, cũng không gặp chút nào nhúc nhích.

Phương Minh đi ra, mọi người đều chào quân lễ: "Bái kiến chúa công!"

Phương Minh ngửa mặt lên trời cười to, nói: "Tình cảnh này, để ta thật muốn đi ra ngoài, giết đến mấy người đến! Người chờ có thể nguyện tiếp đón?"

Chúng Âm Binh đều quỳ xuống: "Ừ!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 20: Quân Khí

Được rồi khuynh khắc, Thanh Khê Hương đã trong tầm mắt.

Mưa xối xả mưa tầm tã, tựa hồ cho thiên địa này càng thêm trên một vệt bi thương.

Phương Minh nhìn một chút bao vây Thanh Khê Hương màn ánh sáng trắng, nở nụ cười, còn không bằng hẳn địa bàn quản lý bốn thôn dày đặc, chỉ là trong đó lộ ra một luồng dịch ý, xem ra Trương Thanh Vân đã phát hiện hẳn.

Bất quá này không có gì, vốn là đường đường chính chính đến giết người, Trương Thanh Vân thân là tổ linh, không thể rời bỏ từ đường, còn sợ chạy được không?

Phương Minh cười lạnh một tiếng, nói: "Động thủ!"

"Ừ!" Vương Lục Lang lĩnh mệnh, uống: "Kết trận!"

Chỉ thấy bốn mươi Âm Binh do ngũ trưởng dẫn dắt, lấy Phương Minh, Vương Lục Lang, Tạ Tấn làm trụ cột, ẩn lại nhất định phương vị dừng lại, hình thành một cái tiểu trận, trường đao như rừng, nhắm thẳng vào Thanh Khê Hương màn ánh sáng.

Lúc này, ở trong mắt Phương Minh, này quân trận trên đỉnh, liền sinh ra một luồng lăm liệt huyền hắc khí đến, trong đó truyền đến sát phạt thanh

âm, này không phải số mệnh, cũng không phải tai khí, mà là chính tông quân khí, Phương Minh vẫn bồi dưỡng Âm Binh, trải qua sát phạt mài giũa, lại có Vương Lục Lang, Tạ Tấn lấy trong quân phương pháp **, hôm nay cuối cùng thấy hiệu quả!

Chỉ nghe Âm Binh cùng kêu lên quát lớn: "Giết!" Màu đen quân khí sôi trào, mơ hồ hiện ra đao hình, lao thẳng tới màn ánh sáng, nổ đến một tiếng, chen lẫn một cái nào đó không cam lòng kêu thảm, màn ánh sáng vỡ vụn, hóa thành điểm điểm vết lõm đốm tiêu tan.

Phương Minh đại hỉ, tuy rằng hắn có thể mạnh mẽ đánh vỡ này màn ánh sáng, nhưng cũng được tiêu hao không ít thần lực, lần này sơ thí quân khí, không muốn liền một lần thành lập công.

Hạ lệnh: "Đi một ngũ người, phong tỏa lối vào, ghi chép lui tới, còn lại mọi người, theo ta đi từ đường, nhớ kỹ, không được thương dân!"

Trong thôn nhưng không biết ra chuyện gì, chỉ là Thanh Khê Hương dân, đều chấn động trong lòng, trên người hộ thể số mệnh giảm nhiều, không khỏi thấp thỏm lo âu.

Phương Minh lúc này đã tới đến từ đường, ở trong mắt hắn, từ đường phía trên, hồng trắng khí lẫn lộn, chỉ là bạch khí hơi nhiều, hình thành một tầng hồng màu trắng màng mỏng, đem từ đường bao vây, này tại người thường trong mắt là không nhìn thấy, nhưng là tổ linh cuối cùng phòng ngự.

Vung tay lên, Vương Lục Lang hiểu ý, cùng Âm Binh lần thứ hai kết thành quân trận, hắc đao mãnh được phách trên màng mỏng, hồng bạch quang mang bùng lên, chặn lại rồi, hắc đao rên rỉ một tiếng, tựa hồ có chút tổn thương, ở đây Âm Binh, sắc mặt trắng nhợt.

Phương Minh lạnh rên một tiếng, duỗi tay một cái, màu đen mã tấu ánh sáng lóe lên, lại xuất hiện thời đã tới đến trên tay hắn, hắn là Âm Binh

chi chủ, tự nhiên có thể điều động quân khí, cái này cũng là thể chế chi đạo.

Phương Minh đưa tay tại trên đao một vết, hắc đao nhất thời lập loè hồng mang, hung quang bùng lên, Phương Minh cười lạnh một tiếng, múa đao một chém, hồng hắc khí cùng hồng trắng khí lẫn nhau tranh đấu.

Đột nổ vang, như bình địa sinh lôi, đem Âm Binh đều chấn động phiên dưới đất, Tạ Tấn cũng vậy dưới chân tê rần, nhưng hắc mãnh được vừa đề khí, ổn định, cuối cùng cũng coi như không xấu mặt. Lúc này, hắc không có vọng khí thần thông, nhưng cũng có thể cảm giác được, vẫn trở ngại hắc tiến vào từ đường sức đẩy, biến mất rồi.

Phương Minh nhìn trong tay hắc đao, lại hóa thành quân khí, trở về Âm Binh, không khỏi nở nụ cười, đã biết chút ít then chốt, những Quỷ Vương đó vì sao phải mở phủ thành lập nha, tập được Quỷ Hồn? Chính là muốn thu vạn ngàn quỷ khí ở bản thân, vừa ra tay, liền có thể tập vạn ngàn Quỷ Hồn lực lượng, tràn trề khó chặn. Quỷ Vương như cùng chân nhân đơn đả độc đấu, thắng bại tại khoảng năm phần, nhưng nếu tại trong vạn quân, là không có gì bất lợi.

Bất quá này niệm cũng chỉ là một cái thoáng mà qua, một nhóm tiến vào từ đường, Phương Minh ra lệnh một tiếng, Vương Lục Lang, Tạ Tấn mang binh nhảy vào chính phòng, không bao lâu liền kéo ra một bóng người đến.

Đây chính là Trương Thanh Vân, chỉ thấy một cái thanh sam người trung niên, trên người lóe hồng bạch quang mang, lại mang theo điểm hắc khí, đầy mặt khô tàn không thể tả, đây là bị liên phá hai tầng bình phong, đều cùng Trương Thanh Vân khí số liên kết, bởi vậy chịu đến phản phệ.

Tạ Tấn bầm báo nói: "Chúa công, ta chờ đi vào, liền thấy người này nằm trên đất, không nhúc nhích, lúc đầu còn tưởng rằng là dùng kế lừa ta,

không nghĩ tới thực sự là con tôm chân mềm, không công để ta chờ chán kinh."

Phương Minh gật gù, đi tới Trương Thanh Vân trước người, hỏi: "Người trước tiên cự ta hảo ý, lại muốn diệt ta miếu thờ, lần này rơi xuống ta tay, còn có cái gì muốn nói?"

Trương Thanh Vân miễn cưỡng ngẩng đầu lên, trong miệng phun ra tự đến: "Tặc... Tử..."

Phương Minh cũng không tức giận, phất tay một cái, Tạ Tấn hiểu ý, cười gằn tiến lên, một đao xẹt qua, Trương Thanh Vân đầu lâu bay lên, rơi xuống đất, thấm ra máu, qua nửa ngày, mới dần dần hóa thành bạch khí tản ra, chỉ là bên trong, lại mang theo điểm hắc khí.

Phương Minh không quan tâm đến nó, mình coi tự thân số mệnh, không nghĩ tới giết tổ linh, con gia tăng thêm một tia màu đen tội nghiệt khí, rất nhanh sẽ bị công đức kim quang tiêu diệt. Xem ra lấy trực báo oán, ở đây mới thể giới quy tắc bên trong, lẫn nhau có cừu oán, nhưng là đối phương trước tiên ra tay, Phương Minh phản kích giết người, nếu không là Trương Thanh Vân vẫn tính có chút che chở công lao, không làm được liên này tia hắc khí đều không có.

Liên như thế nhàn nhạt nghĩ, Phương Minh tiến vào chính phòng, nhìn lít nha lít nhít thần chủ, bụi ngùi thờ dài, nói: "Trương gia cũng coi như trở ra nhân tài, Trương Thanh Vân có thể lấy tiểu dân thân, bò đến cửu phẩm Công Tào, rất là không dễ, sau lần đó tử tôn, cũng vậy cần kiệm năm gia, giải bày tâm can, mới khai sáng cỡ này gia nghiệp, khiến người ta không thể không cảm thán..."

Lúc này Tạ Tấn đi ra, nói: "Chúa công, này Trương Thanh Vân tuy có mấy phần tài năng, nhưng không biết thiên thời, dám to gan chống cự chúa

công, cùng chúa công là địch, tung có mấy phần công đức, cũng bị tước cổ, tấm này gia vận mệnh, còn phải xem chúa công xử lý!"

Phương Minh nở nụ cười, đi tới ở chính giữa, nhìn thấy Trương Thanh Vân thần chủ, đã xuất hiện vết rách, từ vết nứt nơi, có nồng nặc hương hỏa nguyện lực tuôn ra.

Đưa tay ra, nắm chặt thần chủ, lượng lớn hương hỏa nguyện lực bị Phương Minh hút vào trong cơ thể, trải qua thần chức bùa chú chuyển hóa, biến thành từng tia một thần lực màu trắng, một lúc lâu, Phương Minh mới buông tay ra, trong lòng thẳm thẳm, không hổ là một hương tích lũy, dĩ nhiên cho hắn cống hiến hơn 2 vạn tia thần lực, là còn lại bốn thôn tổng hòa, lại nhìn trên đầu số mệnh, màu đỏ rõ ràng tăng nhanh, xem ra lên cấp ngay ở không xa.

Ra từ đường, Phương Minh nhưng là hơi nhướng mày, chỉ thấy Thanh Khê Hương mặt trên hơi hắc khí vận, vẫn là ngưng tụ không tiêu tan, thậm chí nhiều hơn chút, tâm tư nhanh quay ngược trở lại, thì có đáp án, lên tiếng nói: "Vương Lục Lang ở đâu?"

Vương Lục Lang một chân quỳ xuống, "Có thuộc hạ!"

Phương Minh hơi suy nghĩ, trên tay liền ngưng tụ ra một cái màu đỏ dài châm đến.

"Người năm này châm, đi tìm được Trương Hoài Chính, đem này châm đâm vào tâm. Chờ chết rồi, giết chết linh hồn!" Đây là Phương Minh dùng mấy chục tia thần lực màu đỏ biến thành, đâm vào Trương Hoài Chính trái tim, tất trí xuất huyết mà chết, hơn nữa triệu chứng này, cùng vốn sinh ra đã kém cỏi chỉ chứng phát bệnh rất tương tự, không cầu lấy giả đánh trá, nhưng cũng vậy cái mượn cố.

Chỉ thấy lời vừa nói ra khẩu, Phương Minh đỉnh đầu liền có thêm vài sợi hắc khí, rất nhanh bị tinh chế, mà Thanh Khê Hương phía trên hơi hắc

khí, cấp tốc tiêu tan, rất nhanh sẽ không thấy hình bóng.

Vương Lục Lang lĩnh mệnh, nói "Ừ!"

Thời gian hơi hơi hướng về trước.

Phượng Minh vừa tới hương ở ngoài thời, Trương Hoài Chính đang cùng Trương quản gia nói chuyện.

Địa điểm vẫn là tại thư phòng, Trương quản gia nhìn xung quanh, ít đi vài món trang trí, nhớ tới là lão gia rất yêu thích đồ sứ, không khỏi nhớ tới ba ngày trước trở về bẩm báo sau, lão gia nổi trận lôi đình, liền đánh không ít đồ sứ, liền hăn đều đã trúng mấy đá, thương càng thêm thương.

Trương Hoài Chính không phải kẻ ngu dốt, biết ra việc này, đã không phải hương hỏa vấn đề, này đã bắt đầu dao động hăn Trương gia căn cơ, nếu như Trương gia ép không ở lại mặt bốn thôn, cái kia bình thường ít đi không ít tiền lời không nói, liền trong huyện đều sẽ đối với hăn có cái nhìn, sinh ra mấy phần tâm tư, trong thôn theo dõi hăn vị trí người cũng có vài cái, dù sao đều họ Trương, có tư cách này.

Nghĩ như vậy, cái trán thì có mồ hôi lạnh, Trương Hoài Chính không thể không tức dưới lập tức động thủ tìm về bãi tâm tư, trước tiên phải ra không ít trong nhà hạ nhân trước đi tìm hiểu tin tức.

Hôm nay chính là có kết quả, Trương quản gia đến đây bẩm báo.

Chỉ nghe Trương quản gia nói: "Lão gia, ta đều đã điều tra xong, cái kia thổ thần lai lịch thật là kỳ lạ, đột nhiên liền xuất hiện tại Thanh Ngọc Thôn, Thanh Ngọc Thôn gặp phải quỷ bày tập kích, Tô lão đầu gia Tô Hồ đi đầu, nhắc miếu vào thôn, bởi vậy chịu đến tế tự, sau đó lại báo mộng, nói là chỉ cần có cái pho tượng ở nhà, cũng có thể cung phụng, được che chở, thịnh hành bốn thôn..."

Trương Hoài Chính càng nghe, lông mày càng chặt, không khỏi đứng dậy, qua lại đi dạo vài vòng, đột nhiên linh quang lóe lên, cười ha ha, trạng cực vui vẻ.

Trương quản gia đầu óc mơ hồ, chủ nhà hay là điên cuồng đi.

Lúc này liền nghe lão gia nói: "Ta viết phong thư, người mang đi trong huyện, đặt mua chút lễ vật, đi bái phỏng trắng thủy quan quan chủ, ta xưa nay cùng hắn có chút giao tình, nhất định sẽ thấy, người đem thư cho hắn, hắn như hỏi người cái gì, liền đầu đuôi gốc ngọn trả lời, hiểu không?"

Trương quản gia gật đầu.

Lúc này chỉ nghe Trương Hoài Chính cười gằn: "Khà khà... Tuy rằng nông thôn tế tự, chỉ cần có thể bảo đảm một phương an khang, không phải Lệ Quý, không có huyết tế chờ sự tình, cái kia trong huyện bình thường mặc kệ, coi như có, cũng vậy cấm quý tào ty sự tình, hiện tại người không ở, cũng không thể làm gì, nhưng này trắng thủy quan, ta lại biết chút nội tình, chính là Bạch Vân Quan phân quan, có thể trên đặt tin tức đến Bạch Vân Quan, ta liền không tin, như thế kỳ dị một cái tổ linh, bọn họ liền không sinh ra điểm trào về kiểm tra ý tứ, đến thời điểm, ha ha..."

Càng nghĩ càng thấy được kế này có thể được, còn muốn nói chút gì, chính là trong lòng hoảng hốt, nếu như Phương Minh ở đây, liền có thể nhìn thấy Trương Hoài Chính hộ thể số mệnh lượng lớn trôi đi, sau đó không lâu lại chỉ còn một tia, Trương Hoài Chính sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng vẫn là nói: "Việc này không nên chậm trễ, ta vậy thì viết thư, người cười lên mã, đưa đi trắng thủy quan."

Liền ngồi xuống, Trương quản gia tiến lên nghiêng nát, Trương Hoài Chính nhắc bút lên, đang muốn viết thư, đột nhiên trong lòng đại thống, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, liền như thế ngã xuống, cuối cùng chỉ mơ hồ nghe

thấy quần gia kinh hoảng tiếng la, muốn tiếp tục nghe, nhưng là chìm vào trong bóng tối.

Vương Lục Lang lĩnh mệnh, tuy rằng bị chúa công phái ra làm tạng sống, có chút không thoải mái, có thể nghĩ lại vừa nghĩ, điều này cũng đại biểu cùng chúa công quan hệ thân cận hơn, không nhìn thấy Tạ Tấn vậy có chút ánh mắt hâm mộ sao? Nghĩ như vậy, trong lòng này điểm không thoải mái liền không cánh mà bay, chạy như bay, không vài bước liền đến Trương gia.

Vốn là Trương gia còn có chút số mệnh hộ thể, Vương Lục Lang muốn đi vào cũng không phải dễ dàng như vậy, có thể Trương Thanh Vân bị diệt sau, cái kia số mệnh cũng rất nhanh tiêu tan, không lâu lắm, chỉ còn một tia. Đương nhiên ngăn trở không được Vương Lục Lang.

Một đường tìm được thư phòng, vừa vặn nghe thấy cuối cùng vài câu, Vương Lục Lang trong lòng cười gằn: "Nhưng là không thể để người sống nữa!"

Liền đem dài châm hướng về Trương Thanh Vân trong lòng đâm một cái, chỉ thấy hồng quang lóe lên, dài châm biến mất không còn tăm hơi, Trương Thanh Vân ngã xuống đất bỏ mình.

Vương Lục Lang cũng không đi, nhìn quần gia lại gọi tới người nhà, hoảng cuống quít bận bịu đi tìm đại phu, trong phòng loạn tung lên.

Không lâu lắm, từ Trương Hoài Chính trên người ra tới một người nữa trong suốt bóng người, thấy Vương Lục Lang, liền hỏi: "Người là sao người? Vì sao ở đây, ta này nhưng là làm sao?"

Vương Lục Lang trong mắt sát khí bùng lên, trường đao một đâm, từ Trương Hoài Chính ngực đâm vào, phần lưng duỗi ra, chỉ thấy Trương Hoài Chính một mặt vẻ không dám tin tưởng, không bao lâu, hóa thành khí xám tứ tán.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 21: Hậu Sự

Phương minh trở lại lộ khẩu, nghe được âm Binh bẩm báo, biết được không ai ra ngoài, dù sao cũng là mưa xối xả thiên, ai hội hiện tại đi ra ngoài đây? Phái người thủ vệ, cũng là để ngừa vạn nhất mà thôi!

Không bao lâu, vương lục lang cũng đến đây phục mệnh, phương minh đại hỉ, hựu quay đầu lại nhìn thanh Khê hương, nói: "Sau đó không lâu, ta đợi sẽ dời tới đây..."

Đây cũng là hẩn tương từ đường tích súc nhiều năm đèn nhang nguyện lực quét sạch, quê nhà dù cho là muốn thành lập tế đàn, cũng phải bắt đầu lại từ đầu, đại cố sức khí, hơn nữa tế đàn tân lập, thì có bao nhiêu số mệnh che chở, trường nghi ngờ chính dĩ diệt, trong lúc nhất thời cũng tìm không được tổ linh cung phụng.

Hương chung quanh cô hồn dã quỷ được cơ hội, khẳng định có động tác, phương minh lại đem âm Binh thu hồi các thôn, quê nhà lập tức hay quần ma loạn vũ, đến lúc đó ngoại trừ cung phụng thổ thần ngoại, còn có đường khác đi sao?

Thủ hạ một thời bất minh kỳ ý, nhưng vẫn là chúc mừng trứ: "Chúc mừng chủ công!"

Phương minh nhìn thủ hạ cung kính chi trạng, lại nghĩ đến chuyện này thuận lợi, huyện lý phản ứng cũng có chuẩn bị, trong lúc nhất thời, tâm

trạng quá nhanh, nhìn viễn phương, tự lẩm bẩm, trứ: "Bất quá là một chút mưa gió mà thôi!"

Từ đường nội, Trương Tam đối phát sinh đại sự hoàn toàn không biết gì cả, mưa xối xả mưa tầm tã, tự nhiên một thùy sẽ đến tế tự, hắc cũng thâu đắc kiếp phù du nửa ngày rồi rãnh, mua rượu và thức ăn, đáo trong nhà mình độc chúc, không bao lâu, thì có men say, mặc quay về bên giường ngã đầu liền thụ.

Phá thôn trong nháy mắt, hắc cũng cảm thấy hoảng hốt, thế nhưng cảm giác say cấp trên, còn không có thanh tỉnh, tự lại nằm một hồi, đợi đến giết được Trương Thanh vân, Trương Tam cũng thường xuyên tế bái, ý niệm trong đầu tương cảm, lúc này hay tâm loạn như ma, cũng nửa nằm không được, y phục cũng không mặc, nửa thân trần trứ trong ngực đi tới phòng chánh.

Giá vừa nhìn, giống như một chậu nước lạnh từ đầu bát hạ, mồ hôi lạnh trực hạ, rượu gì ý cũng bị mất, chỉ thấy bàn thờ ở giữa nhất, Trương Thanh vân thần chủ, đã da nẻ hơn phân nửa, hắc vừa tiến đến, bị bắm một trận gió, bài vị, cứ như vậy triệt để tản ra, rơi trên mặt đất.

Trương Tam lúc này hai chân như nhũn ra, hắc tốt xấu trông giữ từ đường nhiều, cũng biết giá ý vị như thế nào, ngậy người nửa ngày, rốt cục nhảy lên, cũng không cố phía ngoài Đại Vũ, lão đảo về phía Trương gia chạy đi, trong miệng thảng trứ: "Tai họa, tai họa..."

Đến rồi Trương gia, phát hiện cũng là một đoàn loạn ma, không ít người không đả đồ che mưa, ở cửa chính ra vào, vẻ mặt háo sắc. Hắc bấm báo ý đồ đến, đợi một lúc lâu, vẫn là không có đáp lại, rốt cục nằm một quen nhau tư, hỏi: "Ta có chuyện quan trọng, yêu cầu kiến lão gia, tại sao lâu như vậy còn không kiến đáp lại?"

Người kia lau một cái nước mưa, thấy thị quen nhau Trương Tam, tự thanh trứ: "Hoàn cầu kiến gì? Lão gia cũng bị mất!"

"A!" Trương Tam kinh hãi, mấy ngày trước mới thấy qua lão gia, thế nào cứ như vậy không có.

Tư quan sát cuối tuần vậy, kiến không ai chú ý, hựu trứ: "Thính thị đột phát bệnh cấp tính, tại chỗ ngã vào thư phòng, tự không tức giận, mới vừa mời trần đại phu, là tâm nhanh phát tác, đã chết đã lâu..."

Trương Tam một trận hoảng hốt, nhưng vẫn là nói: "Người đó chủ sự? Ta muốn gặp phu nhân!"

Tư một trận hồ nghi, tình huống này, hoàn cầu kiến, khẳng định có đại sự, liền: "Còn có ai, Trương quản gia bái! Nhưng thật ra người, rốt cuộc có chuyện gì, theo ta một tiếng, ta cũng tốt thay người bẩm báo a, nếu như sự, vậy sớm làm quay về ba, trong phủ loạn thành hỗn loạn, thù sẽ quản người a?"

Trương Tam vô pháp, thanh ở tư nhĩ tiền cú, tư ngay từ đầu còn không có nghe rõ, trứ: "Gì gì... Cả tiếng, mưa lớn như vậy chứ!"

Lại hai lần, rốt cục nghe rõ, tư trên mặt cũng biến thành tuyết trắng, đây cũng không phải là vừa trang cho người khác nhìn, mà là phát ra từ nội tâm sợ hãi, hẩn sỉ sỉ sách sách trứ: "Người đừng gạt ta, đây chính là... Thế nhưng... Đại họa a!"

Trương Tam nghiêm sắc mặt, trứ: "Thù hội thiêu lúc này lai tiêu khiển người? Nhanh đi bẩm báo!"

Tư mất hồn mất vía lên tiếng, triêu trong phòng đi đến.

Lúc này, trương nghi ngờ chính bên trong phòng ngủ, cũng là loạn thành nhất đoàn, đại phu Trương thị ôm hai người tuổi nhỏ hài tử, khóc

thành lệ nhân, chu vi mấy người thiếp, cũng tụ thành một vòng, khóc suốt mướt. Trương quản gia lúc này làm xong đỉnh đầu chuyện, hựu nhìn Trương thị như vậy, chợt cảm thấy nhức đầu.

Nhưng vẫn là trứ: "Phu nhân hoàn thỉnh bảo trọng thân thể, giá lí lí ngoại ngoại, thiên đầu vạn tự, hoàn nhu phu nhân chủ trì! Đặc biệt cậu ấm và tả, hoàn nhu phu nhân chiếu cố!"

Trương thị và trương nghi ngờ đang tự ấu đính hôn, thành thân hậu mặc dù không hơn cử án tề mi, nhưng là toán phu thê hài hòa, có vài phần chân tình, bởi vậy khóc bi thiết, lúc này nghe thể cú, nhìn trong lòng hải tử, cũng chảy nước mắt, thấp thỏm lo âu, tự bình tĩnh thần, ngừng khóc, an ủi trứ: "Hải tử, đừng sợ, có mẫu thân ni!"

Có lòng dạ, thân thể tự đứng thẳng lên, khôi phục vài phần nhan sắc, ánh mắt đảo qua, đặc biệt ở mang theo cậu bé thiếp thượng ngừng một chút, thấy thiếp tử run lên, khóc lớn tiếng hơn.

Trương thị trứ: "Các người trước tiên ở giá cùng lão gia, Trương quản gia, theo ta đi thiên thính!" Tự kéo hai người con trai, và Trương quản gia cùng đi đảo thiên trong sảnh. Tự hỏi: "Hiện tại có cái gì chương trình?"

Trương quản gia nhìn phu nhân khôi phục vài phần ngày xưa uy nghiêm, trong lòng cũng là vui vẻ, dĩ cậu ấm tả kích thích, quả nhiên có thể dùng phu nhân một lần nữa tỉnh lại, liền: "Phu nhân, lúc này vẫn phải là trước đem lão gia nhập liệm, nữa đặt mua quan tài, mở linh đường, phái người báo tang, đợi đến đại tế, tái chọn xong mộ địa, chọn ngày nhập táng."

Trương thị trên mặt hàn mang lóe lên, lạnh giọng trứ: "Lão gia thân thể luôn luôn kiện khang, chưa từng thể nhanh, người đây cũng là biết đến, hôm nay khứ đắc như thể kỳ hoặc, người lại chủ trương mau chóng nhập liệm, rốt cuộc là có ý gì?" Thanh âm này, liền mang theo hàn ý.

Trương quản gia chột quỳ xuống, cái trán đập đầu đắc bầm đen, trứ: "Phu nhân a! Lão nô cũng biết lão gia khứ đắc kỳ hoặc, sợ không phải có người ám hại, nhưng hôm nay nhưng không có quả thực nghi phạm, nếu như bẩm báo huyện nha, phu nhân cũng biết sẽ có hà hậu quả..."

Không đợi phu nhân đặt câu hỏi, cứ tiếp tục trứ: "Huyện lý xuống tới điều tra, nếu phát hiện lão gia là người ám hại, có khả năng nhất hung thủ, còn là Trương phủ người, đến lúc đó phải tùy tiện nã đắc mấy người hạ ngục, đó là phu nhân thiếu gia, cũng có hiềm nghi!"

Thấy phu nhân cười nhạt, hựu trứ: "Đương nhiên, khẳng định điều không phải phu nhân thiếu gia làm, nhưng huyện lý thì là không bắt người hạ ngục, cũng phải ra toà, vừa qua đường, chuyện này sự cũng phải đả, lão gia nếu ở, tạm được, nhưng lão gia không ở, huyện lý có chút quan hệ, cũng không lớn dùng, nhưng thật ra Trương gia những năm gần đây, bị lão gia xử lý rất thịnh vượng, huyện lý sẽ không mắt người hồng?"

Đến nơi đây, Trương thị tựa như có điều suy nghĩ, trương thanh âm của quản gia lý tựa hồ mang cho hàn khí: "Lão gia những năm qua này, cũng kết thù oán, khó bảo toàn không sấn Trương gia chỉ còn cô nhi quả phụ thời gian hạ thủ, vạn nhất đụng với tâm đen Huyện lệnh, xử người Trương gia mưu hại gia chủ, thừa cơ tiền phi pháp gia sản, đó chính là phá gia nha! Tuy rằng Huyện lệnh ngục chuẩn, danh dự coi như không tệ, nhưng cũng không thể không đề phòng..."

Trương quản gia trứ: "Sở dĩ, việc này, bất năng báo quan, phải lén mời người đến đây kiểm tra, lão nô phát thệ, nhất định điều tra rõ ngọn nguồn, vì lão gia báo thù!" Vừa đầu đập đầu hạ, bang bang rung động.

Trương thị ngưng thần suy nghĩ một hồi, thanh âm tài trở nên nhu hòa, trứ: "Là ta trước trách oan người, đứng lên đi!"

Trương quản gia cảm tạ, đứng lên, hừ trứ: "Trước mặt ngoại trừ việc này, còn có một sự trọng yếu nhất, đó chính là lão gia lý chính vị! Đây mới là Trương gia căn cơ."

Trương thị cả kinh, hỏi: "Đây không phải là hữu vận mà sao? Lẽ nào cũng có người động tâm?"

Trương quản gia cười khố, trứ: "Cậu ấm mới mười nhất tuổi, án cổ lễ, cũng là mười lăm thành niên, còn kém tứ niên ni, ở đây chính vị tử, bất năng không, Trương thị bộ tộc, nhưng có không ít người ni!"

Trương thị cắn răng, trứ: "Không thể đi huyện lý khởi thông sao, đa tiêu tiền, nhượng Vân nhi kế vị, cùng lắm thì, ta tiên cho hãn quân!"

Trương quản gia cười khố càng đậm, trứ: "Lý chính tuy chỉ thị ti lại, cũng quản nhất hương, quan hệ trọng đại, nếu không Thái Tổ phạt quan cấp đặc rất cao, huyện lý nắm trong tay không được, còn phải lại hướng bay lên. Trọng yếu như vậy chức, làm sao có thể nhượng bây giờ cậu ấm lên làm, không sợ trước Hà gia Điển Sử chuyện này? Về phần phu nhân người quản lý, cú đại bất kính nói, đây cũng không phải là ngôi vị hoàng đế, không có thái hậu nhiếp chính quy củ..."

Trương thị cả kinh, biết mình càn rỡ, liền: "Y theo người xem, cai trách bạn?"

Trương quản gia cúi đầu vừa nghĩ, tái lúc ngẩng đầu, thì có chủ ý: "Vẫn phải là sử bạc, bất quá không cầu cậu ấm kế vị, mà là phải có hứa hẹn, tân lý chính chỉ là người quản lý, đến rồi cậu ấm thành niên, trả lại cho cậu ấm, việc này hay nhất lập được công văn."

Đương nhiên, ăn chủy thịt, còn muốn người khác tái nhỡ ra, Trương thị và quản gia chưa từng tâm tư này, có thể có giá hứa hẹn, thì có danh phận và đại nghĩa, sau đó lai tranh cái này vị trí, tựa danh chính ngôn thuận, yếu ít không ít phiền phức.

Trương thị đầu, đột nhiên cảm thấy có chút uể oải, nhưng vẫn là cường giả tinh thần, trứ: "Của người không sai, cứ làm như vậy ba..."

Hoàn suy nghĩ gì, chỉ thấy đảo một tư bán cồn bán ba địa tiến đến, trong miệng thẳng nhắc tới: "Tai họa, tai họa..."

Trương quản gia nhướng mày, đã nghĩ đưa hân đuổi ra ngoài, không muốn tư thấy phu nhân và quản gia, mạnh tiến lên, quỳ trên mặt đất, gập ghềnh trứ: "Phu nhân, không... Không xong, họa... Chuyện..." Trương quản gia tiến lên đạp một cước, mắng: "Không có mắt gì đó, có chuyện gì có thể so sánh lão gia chuyện còn lớn hơn? Còn không mau cút đi?"

Tư bị đánh một cái, nói trái lại trôi chảy, nhưng vẫn là tái nhợt nghiêm mặt, trứ: "Phu nhân, quản gia, trông giữ từ đường Trương Tam báo lại, là tiên tổ Trương Thanh vân thần chủ vô cớ vỡ vụn, sợ là... Sợ là việc lớn không tốt a..."

"Cái gì?" Trương thị kinh hãi, kỷ có tưởng ngắt xiu cảm giác, hung hăng cho mình nhu liệu nhu nhân trung, mới có gắng sức khí, trứ: "Người... Tái một lần..."

Tư dập đầu, trứ: "Tổ tiên Trương Thanh vân thần chủ... Không có... Trương Tam tỵ ở bên ngoài, phu nhân có thể hỏi hân!"

"Ta, ta muốn đích thân đi xem..." Trương thị cường đứng lên, một bên đã sợ ngây người quản gia cũng tỉnh táo lại, nhanh lên gọi tới kỷ tên nha hoàn đỡ, hựu phái người che dù, đến rồi đại môn, Trương Tam quỳ xuống, khóc bấm bấm: "Tạ một còn là thật tốt, ai biết ta vừa nhìn, tỵ... Tỵ nát."

Trương thị lúc này cũng vô tâm tư thính, bị đỡ và Trương quản gia đi tới từ đường, vào phòng chánh, chỉ thấy chính giữa thần chủ nát đầy đất, nhất thời trước mắt tối sầm, ngắt đi.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 22: Thổ Địa Từ

Chương 22: Thổ địa từ

Bản điện thoại di động sửa hãy lập, bí cũ hãy rất tốt dùng! Dễ dàng hơn! Điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu.com

Trương thị hôn mê, bị mang về nhà, sau đó thanh tỉnh, lại trầm mặc, không nói lời nào.

Trương quản gia nhưng cũng không có gì chú ý, trong trần thế chuyện, bằng hãn sống nhiều năm như vậy tích góp từng tí một trí tuệ, chỉ cần tỉnh hạ tâm lai tử mĩ tự hỏi, mười có ** đều có biện pháp, nhưng này tổ linh tiêu tán, thị trên dưới một trăm niên cũng không gặp đại sự, hãn tuy rằng người từng trải, cũng là triệt để không có cách, chỉ có thể sai người đi trước huyện lý báo tin, thông báo tiếp trong tộc.

Trương thị cái gì cũng không, mặc cho Trương quản gia xử trí gia sự, Trương quản gia ngực cả kinh, thầm nghĩ phu nhân bị nhiều lần đả kích, khả năng mau chi trì không nổi.

Nhưng chỉ có thể phân phó hạ nhân cách thủy trên bát súp, cấp phu nhân dự sẵn. Còn lại, cũng không có biện pháp, còn là xử lý trương nghi ngờ chính hậu sự là việc chính.

Trương quản gia xử lý Trương phủ nhiều năm, lúc này mặc dù có chút hoảng loạn, nhưng vẫn đang đem sự tình để ý xuất đầu tự, phân công rõ

ràng, rất nhanh, Trương gia liền chỉnh thể đổi lại tang phục, treo bạch đèn lồng, xếp đặt linh đường, phái người báo tang.

Trương thị bộ tộc ở thanh kê hương tự cư, tự nhiên rất nhanh thì nhận được tin tức, những bình thường ở trương nghi ngờ chính diện tiền chiến chiến căng căng thân thích, không khỏi âm thầm thở dài ra một hơi, chỉ là lúc này, không thể biểu hiện ra ngoài, đều vẻ mặt cầu xin, thay tang phục, đến đây cúng tế.

Linh đường liền thiết lập tại tiền thính, hậu thính, thì dọn ra một cái phòng, một ít quần áo hoa lệ, đều ở đây cúng tế sau khi, bị mời đến nơi đây, những thứ này đều là quê nhà có chút thực lực nhân, cùng nhau mời lai, một lần nữa phân chia lợi ích.

Tuy rằng có thể không mời đi theo, nhưng bọn hắn nhất định sẽ lén tự hợp, làm theo chia cắt, đến lúc đó tự mất trên nước, còn không bằng cùng nhau mời, đem nói minh bạch.

Trương thị ngồi ở chủ vị, Trương quản gia đứng ở một bên, nhìn hai bên chỗ ngồi thân thích, trong lòng thở dài, biết đều là chút sói đói tựa như mặt hàng, phu nhân vừa trầm mặc, đang muốn mình mở miệng, không nghĩ tới phu nhân trước hết bảo.

Trương thị thanh âm của mang theo giọng khàn khàn, nói: "Phu quân bất hạnh mất sớm, đa tạ các vị thúc thúc bá bá đến đây tới thăm, ai! Trong thiên đầu vạn tự, ta một nữ tặc nhân gia, thực sự không có gì chủ ý, bất quá tạm thời vẫn có thể quản, chỉ là tộc trưởng này và lý chính vị, thực sự không quản được, xin các vị chọn một người đức cao vọng trọng, tới đón cái này gánh nặng đi!"

Nói, liền lấy ra lưỡng món khác tới, một quyển là gia phả, còn có một khối lệnh bài, gia phả là tộc trưởng quản, lệnh bài còn lại là lý chính tín vật. Lý chính là ti lại nhất cấp, án chế, không có cáo thân quan ấn, chỉ có lệnh

bài chứng minh. Có cái này, cơ bản là được phân nửa, còn dư lại hay đi huyện lý dùng tiền, báo một bị chính là, đều là Trương thị bộ tộc, huyện lý nhất định sẽ chuẩn.

Trương thị tung hai thứ này lại, khó không có dẫn tới những người khác cho nhau tranh đấu, chính ngư ông đắc lợi lòng của tư, liên Trương quản gia đều ngấm kêu một tiếng hảo, đáng tiếc phía dưới mọi người, tuy rằng ánh mắt có nóng bỏng, nhưng không ai phát sinh một lời, Trương quản gia tỉ mỉ quan sát, rốt cục phát hiện bọn họ đang quan sát hai người ánh mắt, ngực hay trầm xuống, những hóa sắc này, hạ thủ thật nhanh, đã lén tú qua sao?

Lúc này chỉ nghe một người nhẹ giọng tăng hăng một cái, cả sảnh đường cũng im lặng, Trương quản gia nhìn, đúng là hai người kia một trong, quê nhà thực lực bài đệ nhị trương thanh, trương thanh vượt tam lũ râu dài, thanh âm véo von, nói: "Tộc trưởng chức, phi đức cao vọng trọng hạng người đảm nhiệm không được, ta đề cử một người, hay Trương Cảnh Vân Trương lão gia tử, lão nhân gia ông ta luôn luôn công chính nghiêm minh, ta xưa nay kính ngưỡng, nhất định có thể đảm nhiệm được tộc trưởng, dẫn dắt ta Trương thị bộ tộc cao hơn một tầng!"

Lời này nhất, Trương Cảnh Vân chỉ lắc đầu cười nói: "Thanh tử, luận bồi phận, lão phu là có thể đảm nhiệm được tộc trưởng, nhưng luận tài cán, vậy có người mạnh đây? Nhà ngươi, thế nhưng phát triển không ngừng, thấy lão phu không ngừng hâm mộ a!" Trương Cảnh Vân bồi phận rất cao, thậm chí so với trương nghi ngờ chính cao hơn nữa ra đồng lứa lai, chỉ là thường ngày hảo cây già lên mặt, làm không vì trương nghi ngờ chính sở hỉ.

Trương thị nhìn hai người này, cứ như vậy ở trước mặt mọi người trình diễn vừa ra tam thôi tam nhượng tiết mục, hàm răng hầu như cắn môi chảy ra máu, lúc này, trương thanh nói: "... Thúc phụ không cần từ chối nữa, này là mục đích chung, các người, có đúng hay không?"

Còn lại thân thích, đều mở miệng tán thưởng, Trương Cảnh Vân đức cao vọng trọng, mục đích chung, Trương Cảnh Vân tràn đầy nếp nhăn trên mặt của cười ra một đóa cây hoa cúc đến, lúc này mới lên tiếng đáp ứng, từ Trương thị trong tay tiếp nhận gia phả, nhất thời nghĩ trong lồng ngực quá nhanh.

Trương Cảnh Vân cất xong gia phả, mới lại mở miệng nói: "Ta xem thanh tử thái độ làm người cơ linh, ở đây chính tòi, thích hợp nhất hẳn kiện!"

Lời này vừa ra tới, Trương thị tựa muốn phản bác, đáng tiếc mọi người tại đây, hẹn xong tự đắc, vừa ủng hộ trương thanh, nhượng Trương thị liên ứng thuận điều kiện cơ hội cũng không có tự định ra việc này.

Đương trương thanh đem lệnh bài từ Trương thị trong tay tóm lúc đi ra, Trương thị trên mặt đã không gặp một tia huyết sắc. Trương thị đè xuống bi phần, giọng mang hàn khí nói: "Sự tình đã nghị xong, nhà của ta còn có việc, sẽ không lưu các vị!" Cũng liên thúc thúc bá bá đều không gọi, trước kia nghe đại tộc đấu tranh chi tàn khốc, con cho rằng trò cười, không nghĩ tới, ngày hôm nay ứng với ở trên người mình.

Trương Cảnh Vân cười cười, nói: "Còn có tối hậu một chuyện, nghi ngờ chính tử, có hiếu tâm nột! Hai ngày trước hãy cùng ta, quê nhà tộc học từ lâu đổ nát, cai sửa chữa, lại sợ tổ tông cung phụng thiếu, sở dĩ a, chuẩn bị quyên hai trăm mẫu đất cấp trong tộc, dĩ giáo dục đứa bé, phụng dưỡng tổ tông."

Trương thanh tiếp lời, nói: "Việc này còn là ở trước mặt ta, liên công văn đều ký!" Tựa lấy ra một tờ công văn lai, Trương thị hai tay run run tiếp nhận, chỉ thấy giấy trắng mực đen, đích xác viết yếu quyên hai trăm mẫu đất cấp trong tộc, nhìn nữa văn chương, tuy là phu quân bút tích, cũng rất đông cứng, nhất thời phát hiện kẻ hở, không khỏi hô: "Giá... Đây là người

môn phác hoạ đi ra ngoài, tốt... Phu quân mới vừa đi, các người tự để khi phụ ta đợi cô nhi quả phụ..."

Vẫn chưa xong, công văn đã bị Trương Cảnh Vân chộp đoạt lấy, cười lạnh: "Giấy trắng mực đen đều ở đây ni, cũng không phải đưa cho ngoại nhân, hiểu kính trong tộc, vậy còn giả bộ? Nghi ngờ chính người vợ, người cai điều không phải bị thương quá độ, mê nói sao!" Trương thị há hốc mồm, hoàn nghi cái gì, cũng phun ra miệng máu lai, hôn mê bất tỉnh.

Trương thanh đi ra nói: "Nếu tẩu tử thân thể có bệnh nhẹ, vậy bọn ta ngày khác trở lại bái phỏng được rồi, cáo từ!"

Đoàn người ra Trương phủ, một người tự cười nhạt: "Trương chính chính xưa nay hoành hành ngang ngược, rốt cục có kết quả này, ngô tâm quá nhanh a!" Trương thanh đầu, nói: "Khác đại tộc, cho dù có xấu xa, cũng là ở trong bóng tối, đáng vẻ này trương nghi ngờ chính, ăn tương xấu xí, trước đây liên tộc địa cũng dám sửa lại khoản, thu được nhà mình. Đối trong tộc có mới học thanh niên nhân, cũng nhiều thị chèn ép, rốt cục có thử báo."

Lại một nhân thán nói: "Chỉ là tổ linh việc, cực kỳ khả ưu!"

"Nói lắm bầm... Có gì ưu." Trương Cảnh Vân tiếp lời, nói: "Từ chính nhà tử, người còn là thái tuổi còn trẻ, kiến thức bất túc a, trong từ đường, cung đều là trương nghi ngờ chính nhất mạch tổ tiên, mà Trương Thanh vân, càng chỉ lo trương nghi ngờ chính nhất mạch, đối với ta chờ, đó là nhìn tùy tiện cấp, người xem một chút, chúng ta những người này, hạ thôn khứ, đều thì có gặp chuyện không may, là hản gia, đánh rắm chưa từng, bực này bất công tổ tông, không nên cũng được!"

Lúc này trương thanh nói: "Nhưng việc này, cũng lớn thị nhưng lự, may là ta hương bị tứ thôn vây quanh, tứ thôn, thỉnh đều có thổ thần phù

hộ, quý vào không được, có giá phòng tuyến, tạm thời không có gì đáng ngại, nhưng lâu dài xuống tới, còn là cần tảo tác dự định vi thượng."

Trương Cảnh Vân trước mắt sáng ngời, nói: "Một lần nữa kiến tạo tế đàn, thấy hiệu quả quá chậm, lại mời một tổ linh, tiên biệt có hay không, hay một thân sơ chừng vấn đề, cũng không tốt lắm, theo ta thấy, thẳng thần trực tiếp cung phụng thổ thần được, thánh thần đồng tấu vô khi, che chở quá mức đủ, thanh ngọc thôn có một hộ săn bắn vào núi qua một đêm, đều lảng thị không có việc gì ni!"

Trương thanh ngật đầu, nói: "Đây cũng là cái biện pháp!" Lại nhìn mọi người chung quanh, cười nói: "Được rồi, chúng ta từ trương nghi ngờ chính cầm về hai trăm mẫu đất, ta và cảnh thúc cũng không muốn, các người thương lượng một chút, phân ba!"

Nhất thời mọi người một mảnh hoan hô, trương thanh tâm lý thầm than, nếu như nhà khác, đại thế sẽ có kiểm có vẻ xấu hổ cảm giác, tại đây, lại chính thấy mọi người hoan hô toát ra, trái cây kia thị trương nghi ngờ chính xưa nay không được ưa chuộng chi cố, suy nghĩ chính phải làm cảnh giác, trở lại thật tốt hảo giáo dục hài tử nhà mình.

Lập tức mọi người tương ruộng đồng chia cắt hoàn tất, tuy là treo đến đất đai ông bà thượng, nhưng là phân nhà ai đi loại, làm sao chia làm, trong đó quan hệ rất nhiều, hoàn hảo Trương Cảnh Vân và trương thanh ở giữa phối hợp, mới định ra quy củ, cuối cùng cũng mọi người mưa móc quân có, chưa từng thất bại, thật là thực sự là Trương gia té ngã, bộ tộc ăn no.

Ngày thứ hai, Trương Cảnh Vân tự dĩ tộc trưởng tên nghĩa, tuyên bố Trương gia từ đường thu về trong tộc, yếu Trương gia tương nhà mình tổ tông bài vị thỉnh quay về, quá hạn không hậu, lại đem từ đường cải tạo thành thổ địa từ. Lại phân phó, tạo một pho tượng chờ người cao thổ thần như, đi trước khai quang, tái chọn ngày lành tháng tốt thì thỉnh thần nhập từ.

Không có tổ linh che chở, hương dân đều có chút ngực lo sợ, nghe được yếu thỉnh thổ thần đến đây thủ hộ, đều là trong ngày thường nghe quán linh nghiêm, đảo đều vui mừng khôn xiết, làm việc đều chịu khó không ít.

Chỉ có Trương gia phản đối, dù sao trước chính là hãn gia cấm thổ thần, hiện tại thay thần lai cung phụng, còn không biết yếu thế nào bào chế nhà hãn đây, đáng tiếc, Trương thị tự thổ huyết sau khi vẫn bị bệnh liệt giường, Trương quản gia đi ra nói làm việc, cũng có danh không chánh, ngôn không thuận, thỉnh thoảng phát sinh một âm hưởng, cũng rất nhanh thì bị sóng triều bao phủ.

Tháng năm hai mươi, là một ngày tốt, nghênh tiếp thổ thần nhập từ, tựu định tại đây thiên.

Chỉ thấy ban đầu Trương gia từ đường, đã đáng dập đại biến.

Chỉ có thể từ thân thể to lớn hình dạng thượng, còn có thể nhìn ra trước kia cái bóng.

Trên đầu cửa, đã thay đổi một khối bảng hiệu, ban đầu Trương gia từ đường từ lâu hái, trương thanh tự mình động thủ, nói ra thổ địa từ ba đại tự, thỉnh công tượng làm thành tấm biển, treo ở chỗ này, trương hoàn trả toán có tài học, chữ này viết thiết hoa ngân câu, khá có vài phần vị đạo.

Lúc này, quê nhà nhân, ngoại trừ Trương gia, cơ bản đều đến rồi, tương từ đường tiền sân rộng chen tràn đầy, châu đầu ghé tai, vô cùng náo nhiệt.

Chờ đến giờ lành, mọi người tràn vào từ đường, không khỏi nhất kỳ, chỉ thấy trung gian phòng chánh, đã đổi thành đại đường đáng dập, trung gian một pho tượng thần tượng, bị một khối hồng trù bao vây, phía trước là bàn thờ, bày đầy hương nến tế phẩm.

Bên phải vốn là tạp vật đang lúc, một bao lớn biến hóa, bên trái tự nhiên điều không phải Trương Tam ở, mà là thay đổi cá nhân, tinh tráng rắn chắc, ông từ trang phục, cũng phương minh từ thanh ngọc thôn điều tới lý đại tráng.

Thanh khô hương có hơn hai trăm hộ, là cái khác tứ thôn tổng, đứng hàng tứ trong thôn tâm, là trọng yếu nhất, phương minh tự nhiên cực kỳ coi trọng, tương lý đại tráng điều đảm đương ông từ, cũng có trấn áp tiêu ý. Việc này, còn là phương minh báo mộng cấp trương thanh, Trương Cảnh Vân hai người thúc đẩy, cũng thuận tiện nhượng hai người kiến thức thổ thần thần thông, làm sâu sắc tín ngưỡng.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 23: Tấn Chức

lúc này, Trương Thanh dài xướng: "Giờ lành đến, thỉnh thần tượng!"

Trương Cảnh Vân vẻ mặt hồng quang, thủ một hiên, hồng trù hạ xuống, lộ ra thổ thần tượng, mọi người vừa thấy, là cái thiếu niên quan nhân bộ dáng, mặc cửu phẩm quan phục, thân thể uy nghiêm, cùng còn lại tứ thôn thổ thần tượng giống nhau như đúc.

Trương Cảnh Vân lại thượng thứ nhất chú hương, cung kính hạ bái.

Trương Thanh đi theo thượng thứ hai chú, cũng là bái hạ, còn lại mọi người, ấn bối phận, theo thứ tự dâng hương, không bao lâu, toàn bộ từ đường đã bị thuốc lá lượn lờ, hương dân càng cảm thấy tức ngực, lúc này mọi người hương đều thượng xong rồi, Trương Cảnh Vân dẫn, hương dân tập thể lại bái hạ.

Phương Minh giờ phút này ngay tại thần tượng phía trên, chỉ thấy theo Thanh Khê Hương dân tập thể bái hạ, đầu kim ấn mãnh chấn động, lại thành lớn chút, bạch khí dũng mãnh vào, hóa thành nhè nhẹ hồng khí, chính mình trên đầu màu đỏ số mệnh nhanh chóng tăng trưởng, không bao lâu tự chiếm tổng thể số mệnh một nửa.

Trong cơ thể thần lực cũng không đình chuyển hóa, có một nửa đều biến thành màu đỏ thần lực, không ngừng bao vây lấy thần chức phù lục, một lát sau, thần chức phù lục được đến tấn chức, ký hiệu trở nên càng thêm huyền ảo, nhưng Phương Minh vừa thấy tự hiểu được ý tứ, "Chính

bát phẩm Thanh Khê Hương thổ thần vị", phù lục quang hoa lóe ra, theo bên trong sinh ra một đạo hồng chơi gian quang mang, nhảy vào Phương Minh thức hải.

Phương Minh đầu nhất vững, lập tức tỉnh táo lại, lần này cũng là chiếm được một môn tân thần thông "Phân Thần Phụ Thể", có thể tiêu hao đại lượng thần lực, phân ra phân thần, bám vào phàm nhân trên người, duy trì thời gian càng dài, tiêu hao càng lớn.

Phương Minh mừng rỡ, theo sau trên người hồng bạch quang mang lóe ra, ban đầu chính cửu phẩm quan phục cũng biến thành chính bát phẩm quan phục, có vẻ cũng có dáng vẻ. Nguyên bản Phương Minh lên tới theo bát phẩm khi, là có thể sửa đổi quan phục, đáng tiếc lúc ấy các thôn đều đã muốn tổ chức cửu phẩm quan phục thần tượng, nếu muốn sửa, là có thể, nhưng không có gì ý nghĩa, không bằng tiết kiệm thần lực, lưu cho tới hôm nay, thuận tiện đến tràng thần tích.

Tâm niệm vừa động, màu đỏ thần lực trào ra, thổ thần tượng đột nhiên bị hồng quang bao vây, kinh động phía dưới mọi người, Trương Cảnh Vân mở lớn miệng, nhìn này phúc dị cảnh, lại một chữ cũng không đi ra.

Chung quanh hương dân lại không hề biết làm sao, khuynh khắc, hồng quang tán đi, chỉ thấy thổ thần tượng uy nghiêm túc mục, vẫn là thiếu niên bộ dáng, lại tựa hồ có chút bất đồng, lúc này, chợt nghe Trương Thanh thất thanh: "Quan phục..... Quan phục thay đổi, biến thành chính bát phẩm quan phục....."

Hương dân định thần vừa thấy, quả nhiên thần tượng trên người chính cửu phẩm quan phục đã muốn không thấy, bị chính bát phẩm quan phục sở thay thế: Đầu đội lương quan, ngoại mặc đồ đỏ la áo, chân đăng bạch miệt hắc lí, thắt lưng thúc cách mang cùng bội thụ, đặc biệt trước ngực, tú nhất chích chim hoàng oanh, đây là đại kiền chính bát phẩm quan văn tượng trưng.

Đều quỳ xuống,"Thổ thần hiển linh! Thổ thần phù hộ! Thổ thần vô cùng a!"Đặng đằng lời nói.

Phương Minh mỉm cười, vừa rồi hẳn không chỉ cải biến này phương thần tượng, tựu ngay cả còn lại tứ thôn thổ địa miếu thần tượng cũng cùng nhau sửa chữa, chính là bị mọi người thỉnh trở về thần tượng nhiều lần, sửa chữa rất phế thần lực, bởi vậy bất động.

Đã có thể tính như thế, cũng là khó lường thần tích, đặc biệt ở trước kia không hữu thần chi đại kiền.

Phương Minh này cử chính là tham khảo tây phương thần chi phương pháp, biểu hiện thần tích, ngưng tụ tín đồ, làm sâu sắc tín ngưỡng.

Vốn chính là tùy tiện thử một lần, hiện tại vừa thấy, hiệu quả tốt, thông qua tín ngưỡng tuyển, Phương Minh có thể rất rõ ràng biết, còn lại tứ thôn bình thường tín đồ gia tăng rồi một trăm năm mươi hơn người, thành kính tín đồ đã gia tăng rồi hai mươi mấy nhân, làm cho hẳn thu vào tăng nhiều.

Mà Thanh Khê Hương, đã muốn có năm trăm hơn người trở thành hẳn bình thường tín đồ, ngay cả thành kính tín đồ cũng có mười mấy cái, này vẫn là ngay từ đầu, còn có này thu hoạch, làm cho Phương Minh rất là vừa lòng.

Đồng thời cũng hiểu được, tây phương thần chi vừa phong thần sau phần lớn biểu hiện thần tích, quả nhiên có lý do. Đương nhiên, cái gì thần tích đều là lần đầu tiên hiệu quả tốt nhất, hơn, sẽ không đáng giá, khả Phương Minh hiện nay cũng là cơ nghiệp sáng lập, bất chấp nhiều như vậy.

Ban đêm đến, bởi vì hương dân so với thôn dân giàu có, Thanh Khê Hương nội, còn có thể nhìn thấy đèn đuốc, giống như huỳnh hỏa trùng bàn lòe lòe nhấp nháy.

Thổ địa từ pháp vực nội, đại đường thượng, Phương Minh đang ở đại yến quần thần.

Bởi vì Thanh Khê Hương có hai trăm hộ, một ngàn nhiều hương dân, thổ địa từ lại kiến thật lớn, chung quanh tứ thôn cái loại này trượng miếu tự nhiên không thể bằng được. Hơn nữa Phương Minh đương trường biểu hiện thần tích, làm sâu sắc tín ngưỡng, này thổ địa từ diễn sinh pháp vực cũng là thật lớn, ước chừng có trăm mẫu đại, làm cho Phương Minh thật to kinh hãi một phen.

Phương Minh đương trường tựu quyết định, lập tức bắt đầu dùng, đem Thanh Ngọc thôn đại bản doanh đều dời đến nơi đây.

Này chính đường cũng xây dựng rộng rãi rộng thùng thình, đủ có thể dung trăm người ẩm yến, Phương Minh hôm nay mừng rỡ, phân phó đại yến, tựu ngay cả Thanh Sơn thôn lão nhược cũng cùng nhau thỉnh đến.

Phương Minh ngồi ở chủ vị, chỉ thấy phía dưới ngời đầy âm linh, mỗi người đều có chỗ ngồi, trước người hé ra bình bàn, mặt trên bãi đầy kê áp thịt cá, còn có rượu ngon hoa quả, cực vì phong phú.

Ngẫm, cũng là thờ dài một tiếng, hăn chỉ có thể dùng thần lực đem tế phẩm cùng chính mình ném qua vật diễn biến đi ra, kiếp trước có chút này nợ, tương đối kỳ dị, không thể biểu hiện, còn lại, chỉ còn này đó, mặc dù ở hương dân thôn dân xem ra, đại thị phong phú, khả bay lên đến huyện lý trong phủ, sợ là có chút không đủ, suy nghĩ, về sau có phải hay không đi tìm cái đại trù Quỷ Hồn đến.

Bất quá lúc này, này đó thức ăn trả thù vừa vắn thể diện, chúng âm linh ăn đại khoái, tựu ngay cả Hạ Ngọc Thanh, tuy rằng cảm thấy thực vật có chút thô ráp, nhưng nghĩ đến đã là Quỷ Hồn thân, bình thường ngay cả thể gian thanh thủy bánh bao đều ăn không được, cũng là cười khổ một tiếng, lập tức hạ khoái như mưa.

Lúc này Quách Thịnh tiến lên, nâng cốc chúc mừng,: "Chúc mừng chủ công, diệt giết địch khải, lại trống trải ra Thanh Khê Hương cơ nghiệp, thật là thật đáng mừng, thuộc hạ có nhất thi dâng, lấy trợ rượu hưng!"

Phương Minh thưởng thức chén rượu, nghiền ngẫm địa cười, này hay là hẳn lần đầu tiên nghe thế giới khác nâng cốc chúc mừng thi, Hà Đông, Trịnh Khoan mặc dù lược biết viết văn, cũng không hội này đó văn nhân thủ đoạn, tựa: "Người có gì thi? Mau mau ngâm đến!"

Chỉ nghe Quách Thịnh thanh xướng: "Không tiếc thiên kim mua bảo đao, điều cừu đối rượu cũng kham hào. Nhất khang nhiệt huyết cần trân trọng, sái đi do có thể hóa bích đào."

Dư âm lượn lờ, nhiều lương không dứt, mọi người nhất thời nghe được ngây người, Hạ Ngọc Thanh đầu một cái phản ứng lại đây,: "Hảo! Này thi đại diệu!"

Phương Minh đem chén trung chi rượu uống cạn, vỗ tay cười to, trạng cực vui.

Một bên Hà Đông, Tạ Tấn đã có chút khê căn môi xỉ, suy nghĩ nếu không phải cũng đi tìm chút thư đến xem.

Bất quá lúc này không thể biểu hiện ở trên mặt, cũng phải lộ ra khuôn mặt tươi cười, phát ra tán thưởng.

Quách Thịnh sau, tuy rằng không ai trở ra hiến thi, bất quá đã muốn đem không khí sao nhiệt, một đám người uống rượu ăn đồ ăn, dần dần buông ra, yến thượng cũng nhiều gặp tiếng hoan hô truyện cười, chén bàn đồng hỗn độn.

Yến sau, Hà Đông, Vương Lục Lang chờ thu được Phương Minh truyền âm, đi vào thư phòng nghị sự. Bọn họ mặc dù hết lên chút rượu,

nhưng số ghi thấp, lại là âm hồn thân, linh lực nhất bức, cái gì mùi rượu cảm giác say cũng chưa.

Thổ địa từ pháp vực đại đường, quá mức khổng lồ, Phương Minh thủ hạ, tính trung tâm, tựu người này, có vẻ quá mức trống trải.

Hoàn hảo pháp vực địa phương quảng đại, Phương Minh tựu lại họa xuất một cái thư phòng, có Thanh Ngọc thôn pháp vực đại đường đại, vừa vặn lấy đến nghị sự.

Thư phòng bố cục thanh nhã, là thỉnh Hạ Ngọc Thanh đến bố trí, giá sách thượng, bãi đầy này thế giới văn vẽ kinh điển, một cỗ thư cuốn ý tựu phát ra mà ra, rất có cách điệu.

Đây là Hạ Ngọc Thanh dẫn Quách Thịnh, từ Phương Minh giúp, diễn biến đi ra, chỉ cần trong lòng mặc tưởng văn vẽ, Phương Minh có thể đem văn vẽ hóa thành bộ sách bảo tồn, này thần chi thủ đoạn, làm cho Hạ Ngọc Thanh trợn mắt há hốc mồm.

Phương Minh cũng đại khái lật xem hạ, phát hiện này thế giới văn vẽ kinh điển cùng kiếp trước rất là tương tự, tần hướng phía trước lại cơ bản giống nhau, làm cho hần chặc chặc lấy làm kỳ! Đồng thời âm thầm tự hỏi hai phương thế giới quan hệ.

Phương Minh đảo qua, gặp Vương Lục Lang, Tạ Tấn, Hà Đông, Quách Thịnh, Trịnh Khoan chờ đều ở, tựu đầu,: "Nếu đem cơ nghiệp bàn ở đây, kia có chút bố trí nên sửa đổi!"

Wang Lục Lang, Hà Đông liếc nhau, đi đầu quỳ xuống,: "Thỉnh chủ công phân phó!"

Phương Minh đầu,: "Đầu tiên là âm binh, Thanh Ngọc, Thanh Sơn, Đại Xương, Nguyên Hà tứ thôn, các lưu nhất ngũ nhân, đóng quân ở thổ địa pháp vực, lão nhược còn đang Thanh Sơn thôn pháp vực phụng dưỡng.

Còn lại hai hỏa, đóng quân ở trong này, ta họa xuất năm mươi mẫu địa, làm quân doanh!"

Lại muốn tưởng,: "Vương Lục Lang, Tạ Tấn, các người các ra nhất hỏa, Vương Lục Lang bộ đóng quân Thanh Ngọc, Thanh Sơn nhị thôn, Tạ Tấn bộ đóng quân Đại Xương, Nguyên Hà nhị thôn, bình thường thao luyện, tuần tra trong thôn, khu đuổi hung quỷ, vẫn nghe người chờ điều khiển. Thôn dân tuy có che chở, vẫn nhu âm binh tra thiếu bổ lậu, quan hệ trọng đại, các người tốt hảo chỉ việc này!"

Vương Lục Lang, Tạ Tấn hành quân lễ,: "Tiêu hạ lĩnh mệnh!"

"Hà Đông, người dẫn người đem Thanh Khê Hương tín đồ đăng ký tạo sách, ghi lại hương khói, việc này người hẳn là quen thuộc, nhưng Thanh Khê Hương nhất hương còn có tứ thôn thôn dân chi cùng, công tác phức tạp, người mang theo Quách Thịnh bọn họ dụng tâm làm việc này, làm tốt, ta có phong thưởng!" Phương Minh cấp thủ, lại xoay người đối Hà Đông.

"Vì chủ công làm việc! Muôn lần chết không chối từ! Như thế nào có thể tham mộ phong thưởng? Chủ công yên tâm, lão nô liều mạng này mạng già cũng muốn đem việc này làm được thỏa thỏa đáng làm!" Hà Đông vẻ mặt trung thành, trong lòng mừng thầm, mang theo thuộc hạ lĩnh mệnh.

"Ân, người có thể như thế chỉ, bản tôn an tâm." Phương Minh đồ rõ ràng Hà Đông ý tưởng, bất quá chỉ cần là nhân, ai không không tư tâm đâu? Chỉ cần không ý kiến hấn đại sự, vậy không cần đi quản.

Bởi vậy Phương Minh đầu,: "Đại thể thượng chính là việc này, các người không có khác chuyện bẩm báo trong lời nói tự lui ra đi!"

Hà Đông, Vương Lục Lang mấy người liếc nhau, lui đi ra ngoài.

Phương Minh nhắm mắt lại, tự hỏi tương lai đại kế.

Thanh Khê Hương đã muốn đem tổ linh diệt vong việc báo đi lên, nhưng cấm quỷ tào tư linh trúc đạo nhân phụng mệnh trợ giúp, huyện lý không thể nề hà, chỉ có thể đem việc này trước lưu trữ, chờ linh trúc trở về xử lý, bởi vậy còn có thời gian.

Nhưng thật ra trường gia, từ thổ địa từ kiến thành sau tự không rên một tiếng, hôm nay cũng không có người tới tham gia, làm cho hản gọi đến Lý Đại Tráng chần trảng ý đồ thất bại, tựa hồ có điều mưu đồ, hản là cảnh giác.

Còn có Thanh Khê Hương đã nơi tay, kế tiếp nên đi thế nào phát triển đâu?

Nghĩ vậy, đã nghĩ đến kiếp trước nông thôn vây quanh thành thị chính sách, nhưng cẩn thận nhất tưởng, đại kiện nông thôn cư dân rất thừa thớt, An Xương huyện toàn huyện hương dân thôn dân thêm đứng lên cũng không thị trấn nhiều người. Tái, các hương trong lúc đó khoảng cách quá xa, hao phí tâm lực, không tốt nắm trong tay.

Hơn nữa nếu là loạn thế, chỉ cần gặp được loạn binh, lại là vừa chết nhất đại phiến, ở loạn thế trung chỉ có theo thành mà thủ, tài năng bảo trụ đại lượng tín đồ.

Hơn nữa hương dân cho dù vũ trang đứng lên, cũng đánh không lại quân đội chính quy, vì cái gì? Ăn đều ăn không đủ no, trang bị lại không được, tổ chức lại hỗn loạn, kiếp trước Hoàng Cân, tự thường xuyên bị cho chính mình thập bội binh lực đã ngoài triều đình quân đuổi gà bay chó sủa, cuối cùng bị tiêu diệt.

Xem ra chính mình yếu phát triển, bước tiếp theo chỉ có thị trấn, vừa lúc được Phân Thần Phụ Thể thần thông, có nên hay không đi xem tình huống?

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 24: Số Mệnh Cùng Thần Thông

qua mấy ngày, thời tiết dần dần nóng bức đứng lên.

Phương Minh lúc này đang ở cùng Hạ Ngọc Thanh nói chuyện phiếm, nói này Hạ Ngọc Thanh, đi vào hắc địa bàn sau, có chuyện gì hỏi hắc, đều đã trả lời, có khi làm cho hắc bạn chút sự, cũng sẽ vui vẻ nhận lời, đem sự tình làm được phiêu xinh đẹp lượng, nhưng chỉ có không thấy bái Phương Minh vì chủ công.

Phương Minh phỏng chừng, Hạ Ngọc Thanh là đem chính mình xảy ra khách khanh vị trí thượng, trong lòng cười thầm, quả nhiên văn nhân da mặt mỏng. Nhưng có chuyện gì, vẫn là sẽ tìm hắc hỏi kế, dù sao Phương Minh đối này thế giới tuy có chút hiểu biết, nhưng còn chưa đủ toàn diện, có Hạ Ngọc Thanh đề nghị chỉ tham khảo, có thể thiếu ra bại lộ.

Lúc này Phương Minh chính: "Hạ tiên sinh đối số mệnh chi đạo, có cái gì hiểu biết?"

Hạ Ngọc Thanh cầm lấy chén trà, nhấp một ngụm, mỉm cười: "Số mệnh chi đạo, tuy có chút hư vô phiêu miểu, nhưng quả thật tồn tại, thế gia đại tộc, quận vọng nhà giàu, đều có chút đọc lướt qua, chính là sâu cạn bất đồng thôi!"

"Nga!" Phương Minh trước mắt sáng ngời, hỏi: "Tiên sinh có không kể lại chút!"

Hạ Ngọc Thanh cười,: "Tôn thần muốn nghe, tự nhiên tri vô bất ngôn, nhưng này chính là ta hạ gia tích lũy vụn vặt, bất thành hệ thống, nhiều có sai lậu, vọng tôn thần không cần chê cười!"

Gặp Phương Minh đầu, tự: "Số mệnh giả, mỗi người đều có, chính là bao nhiêu bất đồng. Ở nhà trạch, tắc có hồng trạch, hoàng trạch chi phân. Khí ở trước đó, số mệnh bạc nhược, còn có kiếp nạn, số mệnh hưng thịnh, tắc vô hướng mà bất lợi."

Phương Minh tắc hỏi: "Kia thấy thế nào số mệnh đâu?"

Hạ Ngọc Thanh tự thất cười,: "Ta chờ mắt thường phạm thai, tự nhiên không thể gặp số mệnh, nhưng nghe đạo môn luyện khí sĩ bên trong, có tu vi cao thâm, khai linh nhãn giả, có thể xem số mệnh độ dày, thậm chí nhan sắc, cùng với cụ thể hình thái, nhà của ta nhiều mặt thu thập, hết sức bù lại, mới được đến chút xác thực tin tức."

Không đợi Phương Minh đặt câu hỏi, tự: "Số mệnh bạc giả, kia chỉ có một hai ti, nhiều là dân. Hậu giả, có thể thành vụ trạng, thậm chí ngưng tụ thành đoàn, đây là bất phạm, nhất định có thể có chút làm."

"Nếu lấy nhan sắc mà phân, có màu đen, này là tai hoạ khí, có chi điểm xấu, dịch sinh mầm tai vạ."

"Bạch khí giả, nhiều là dân sở hữu, bình thường bình dân, nhiều là này khí."

"Xích khí, đã muốn bất phạm, người thường có này khí, chính là nhất thời tuần nạn, có thể coi nhất huyện tài."

"Hoàng khí, người thường chi, tất nhiên đại phú đại quý, nếu là làm quan, nhiều là lục phẩm đã ngoài."

"Xanh tím khí, là đại quý khí, phàm nhân không có khả năng có, chỉ có châu lý cùng triều đình, tài năng thấy, cho nên hướng hội khi mới có cả sảnh đường xanh tím chi."

Phương Minh đầu, cái đó và hân vọng khí thần thông nhìn đến đại thể tương tự. Tựa lại hỏi: "Kia hình thái lại như thế nào?"

"Số mệnh hình thái, là bí trung bí mật, nhà của ta tuy có chút tin tức, nhưng sau lại đều bị chứng thật là hư cấu, chỉ không thể số, bởi vậy nhà của ta cũng không biết." Hạ Ngọc Thanh cười khổ trả lời.

Nghĩ nghĩ, lại: "Còn có hai cái tin tức, nhà của ta không biết thiệt giả!"

Phương Minh dù có hứng thú hỏi: "Còn thỉnh tiên sinh đến!"

Hạ Ngọc Thanh ngữ khí phiêu miểu: "Chủ thượng có thể tập chúng giả, tựa có thuộc hạ khí, cho dù chủ công vốn vô thậm số mệnh, cũng khả dần dần sửa, cho nên chủ quân giả, số mệnh nhiều là bất phàm, này là thể chế chi đạo."

Lại dừng một chút,: "Nghe đồn, có câu môn vô cùng, có thể tìm long huyết, câu thông địa mạch khí, thông qua đem tổ tông táng nhập cát huyết phương pháp, tăng dương thể tử tôn mệnh cách số mệnh, cũng có thậm giả..... Có thể tìm được long huyết, ra tiềm long....."

Này giọng nói, còn có run run.

Phương Minh cả kinh, Hạ Ngọc Thanh lại sâu hấp khẩu khí, cười nói: "Việc này nhiều là hồ truyền, tôn thần nghe qua liền bãi!"

Phương Minh cười cười, cũng là đem việc này ghi tạc đáy lòng.

Lúc này, trên châu tiến vào bẩm báo, ra sao đông, Vương Lục Lang tiến đến phục mệnh, Phương Minh khiến cho trên châu dẫn bọn hân tiến

vào.

Hạ Ngọc Thanh: "Nếu tôn thần có việc, tại hạ trước hết cáo lui!"Cáo từ đi ra ngoài, Phương Minh nhìn hắc bóng dáng, thở dài, đây là hắc gặp qua tối cường quan văn mệnh cách, đáng tiếc, chích nguyện làm khách khanh.

Phương Minh lay động đầu, không thêm nghĩ nữa việc này, thấy Hà Đông, Vương Lục Lang tiến vào, trên châu hành lễ đi ra ngoài, hơn nữa mang theo môn.

Không khỏi đầu, hỏi: "Các người hai người chuyện gì, đều xong xuôi sao?"

Hà Đông hành lễ: "Chủ công, dựa theo ngài phân phó, đã muốn đem Thanh Khê Hương tín đồ nhập hộ khẩu tạo sách, đăng ký hương khói, đây là danh sách, thỉnh xem qua!"Đệ thượng một quyển văn sách.

Phương Minh tiếp nhận, tùy ý lật vài tờ, gặp trật tự rõ ràng, ghi lại rõ ràng, tặc: "Người này chuyện gì làm được không sai, Quách Thịnh đâu? Ở thủ hạ của người như thế nào?"

Hà Đông sắc mặt không thay đổi, bẩm báo: "Quách làm lại hành văn thành thạo, làm việc dụng tâm, là một nhân tài."

"Ân! Tốt lắm."Hà Đông không có cố ý cấp Quách Thịnh thượng mắt dục, đại biểu Hà Đông còn có đúng mực, không có vượt qua giới hạn, không hổ là làm già đi diễn sử nhân.

Phương Minh thực vừa lòng, lại hỏi Vương Lục Lang: "Âm binh đều đóng quân tốt lắm sao?"

Wương Lục Lang hành quân lễ: "Bẩm báo chủ công, tiêu hạ đã xem nhân viên phân công rõ ràng, các ngũ đã muốn khai tiến trú, bắt đầu thao

luyện, tuần tra hung quý, quân doanh cũng sửa sang lại xong, thông qua này đó thiên ma hợp, thủ hạ các huynh đệ đều đã muốn thích ứng."

"Ân!" Phương Minh đầu, cười: "Người vất vả, việc này làm được tốt lắm!"

Vương Lục Lang "Ba" Địa quỳ xuống,: "Vì chủ công làm việc, muôn lần chết không chối từ!"

Phương Minh khoát tay, làm cho hắn đứng lên,: "Không cần như thế!"

Lại: "Các người chuyện gì đều làm được không sai, truyền ta mệnh lệnh, sở hữu cấp dưới ở thổ địa từ pháp vực đại đường tập hợp, bản tôn có việc phân phó."

Hà Đông, Vương Lục Lang hành lễ cáo lui.

Không bao lâu, Phương Minh dưới trướng trung tâm đều đến đại đường, mọi người sắc mặt đều có chút tức mục, chủ công luôn luôn ở thư phòng nghị sự, hiện tại đến đại đường, khẳng định có đại sự, trong lòng lo sợ, đứng ở rộng lớn đại đường thượng, một cổ không đang cảm giác hiện lên, càng hiển bất an.

Đang nghĩ tới, Phương Minh đã tới rồi, mọi người bái chuyển về lễ, Phương Minh bị mọi người lễ, ngồi ở chủ vị thượng, nhìn phía dưới lược hiển đơn bạc mọi người,: "Các vị không cần đa lễ, bản tôn cho người chờ tới đây, là có đại sự tuyên bố!"

"Thỉnh chủ công bảo cho biết" Mọi người mặc dù hai mặt nhìn nhau, nhưng vẫn là.

"Ân." Phương Minh đầu,: "Lần này chuyện tình, các người làm được thực không sai, bản tôn quyết định, luận công đi thưởng!"

Không đợi phía dưới phản ứng, tặc: "Hà Đông!"

Hà Đông bước ra khỏi hàng,: "Có thuộc hạ!"

"Người tận trung cương vị công tác, lập Thanh Khê Hương khoản, trật tự rõ ràng. Ta nay phong người vì lực sự diễn sử, chủ quản khoản, ban cho thổ độn thần thông." Phương Minh, thủ nhất chỉ, hồng quang hiện lên, hóa thành hé ra phù lục, ở giữa không trung chợt lóe, nhập vào Hà Đông cái trán.

Hà Đông bị hồng quang bao vây, qua hội, đi ra khi, đã muốn thay diễn sử công phục, hăn vẫn là có chút đại ra, nhưng bản năng quỳ xuống,: "Tạ chủ công!"

Phương Minh lại: "Quách Thịnh!"

Quách Thịnh đi ra,: "Có thuộc hạ!"

"Người văn thái hơn người, làm việc dụng tâm, ta phong người vì phi địa tư lại, ban cho thần thông! Phụ trách như Thanh Khê Hương phi địa chi nguyện!" Thủ nhất chỉ, phù lục nhập vào Quách Thịnh cái trán, cũng làm theo thay tư lại công phục.

Không đợi mọi người phản ứng, Phương Minh tặc lại đem phong thưởng nhất nhất phát hạ.

"Trịnh Khoan, người cũng có công, ta phong người vì khu bệnh tư lại, trao tặng thần thông! Phụ trách như Thanh Khê Hương khu cầm tật bệnh chi nguyện!"

"Vương Lục Lang, người chiến công hiển hách, theo ta thật lâu sau, ta phong người vì đưa tử tư lại, trao tặng thần thông, phụ trách như Thanh Khê Hương đưa tử chi nguyện! Vẫn quản hai hỏa." Lần này Phương Minh thanh âm, tặc có vẻ nhu hòa, dù sao cũng là cái thứ nhất theo người.

Vương Lục Lang đứng ở một bên, vốn tưởng rằng là quan văn ban cho, không nghĩ tới hãn cũng có phân, ngậy người hạ, mới đi ra hành lễ: "Tạ chủ công!"

Phương Minh nhìn phía dưới bốn người,: "Vừa rồi thần thông phù lục, ta đã muốn đánh vào các người thân thể, chỉ cần lấy thần lực thúc dục, tự có thể làm cho dừng."

Thấy được bốn người lại là kinh hỉ, lại là mê hoặc bộ dáng, Phương Minh không thể không ho khan một tiếng, đợi đến bốn người tỉnh táo lại, tự lại: "Vương Lục Lang, Quách Thịnh, Trịnh Khoan, các người mỗi ngày đi tìm Hà Đông, được đến cần như nguyện chi tín đồ tính danh, tái tính toán sở nhu thần lực, đến ta này lãnh. Sau đó các người tự tiến đến bang tín đồ như nguyện, phải nghiêm khắc dựa theo danh sách đến, không thể có bỏ sót thiếu hụt việc, nếu không....."Lời này ngữ lý, tự mang theo một tia hàn khí.

"Thuộc hạ không dám!"Bốn người biết lợi hại, cung kính hạ bái.

Phương Minh cười, làm cho bốn người trở về đội ngũ, nhìn về phía Tạ Tấn, thấy hãn sắc mặt không thay đổi, không khỏi đầu,: "Tạ Tấn!"

"Tiêu hạ ở!"Tạ Tấn đi ra, hành quân lễ.

"Người võ dũng hơn người, mang binh có cách, hứa người tái kiến nhất hỏa, đóng quân thổ địa từ quân doanh."

"Tạ chủ công!"Tạ Tấn trong lòng vui vẻ, như vậy, hãn mang binh, tự vượt qua Vương Lục Lang, đây là phủ là chủ công yếu trọng dụng tín hiệu? Kia vừa rồi phong ban thưởng Vương Lục Lang thần thông, lại là có ý tứ gì?

Phương Minh cấp thủ, phát tay làm cho Tạ Tấn về đơn vị, nhìn hãn thượng kia căn hồng hoàng khí, âm thầm thở dài. Đây là hãn thủ hạ mệnh

cách tối cao người, đủ có thể đảm nhiệm chính lục phẩm võ tướng chức vị, Vương Lục Lang mặc dù cũng không sai, nhưng hồng bạch bản mạng, nhiều nhất chỉ có thể làm đến chính bát phẩm.

So với Tạ Tấn đến, còn có chút không đủ, về sau xây dựng thêm âm binh, vẫn là Tạ Tấn dẫn dắt tương đối thích hợp. Khả Vương Lục Lang cùng hãn sớm nhất, cũng có công huân, cũng không sai lầm. Sao có thể một cước đá văng ra, vì Tạ Tấn đăng ra vị trí.

Chỉ có thể phong hãn vì văn chức, lại quản võ sự, trước phân phân tâm, cấp Tạ Tấn một cơ hội. Đợi cho Tạ Tấn ở trong quân thành lập uy tín, nhiều hơn lập công, tự nhiên là có thể đề bạt.

Đến lúc đó lại nhìn Vương Lục Lang thích hợp cái gì vị trí, Phương Minh đã muốn lo lắng tốt lắm, nếu là muốn làm văn chức, chờ Phương Minh tái thăng nhất cấp, đã đem Vương Lục Lang ngoại phóng làm một thôn thổ thần, tọa trấn nhất phương, về sau còn có thể tiếp tục đề bạt. Nếu muốn làm quan võ, cũng chỉ có Phương Minh thân binh đội trưởng chức, tuy rằng bây giờ còn không có, nhưng tổng hội tổ kiến, cũng là chức vị quan trọng. Dù sao cũng là cái thứ nhất cùng hãn thuộc hạ, Phương Minh dù sao cũng phải nhiều hơn chiều cố một chút.

Vừa rồi thần thông ký hiệu, cũng là Phương Minh trước kia còn có tư tưởng, thông qua không ngừng tìm hiểu thần chức phù lục, lại trải qua lần này tấn chức hiệu được, rốt cục có thành quả.

Đó là Phương Minh tự hành tổ kiến ký hiệu, trong đó còn tham khảo thần đánh thuật. Dem thổ địa bản chức thần thông làm thành hình chiếu ký hiệu, đánh vào thuộc hạ trong cơ thể, Phương Minh nắm giữ tối cao quyền hạn, có thể nhất niệm thu hồi hoặc mệnh này tự hủy.

Thuộc hạ có này đạo phù văn, nếu lấy thần lực thúc dục, là có thể thi triển ra thần thông đến. Âm linh không có thần lực, chỉ có thể theo Phương

Minh này lĩnh. Đương nhiên, bọn họ là âm linh thân, có linh lực, cũng khả thúc dục, đáng tiếc đại hao linh lực, không dùng được vài lần sẽ tự thân tiêu tán.

Phương Minh đem bốn đạo thổ địa bản chức thần thông phân biệt đánh vào thuộc hạ trong cơ thể, Hà Đông là thổ độn thần thông, dù sao hắc không cần đi ra ngoài cho người khác như nguyên, chỉ cần nghiêm khắc quản lý khoản là được, cho nên cho hắc thổ độn thần thông tự bảo vệ mình.

Cấp Quách Thịnh là phì địa thần thông, Trịnh Khoan là khu bệnh thần thông, Vương Lục Lang là đưa tử thần thông. Có này đó, bọn họ chỉ cần có thần lực, tựu khả thi triển thần thông, đem Phương Minh theo phức tạp công tác trung giải phóng đi ra.

Về sau, mỗi ngày chính là Hà Đông trước tính toán cần như nguyên nhân số, cấp nổi danh đơn, tính toán ra thi triển thần thông sở nhu thần lực, báo cấp Phương Minh, Phương Minh đã đem thần lực ngưng tụ thành đồng tiền lớn, chia ba người, ba người tái căn cứ danh sách, đi trước các thôn hoặc Thanh Khê Hương, vì tín đồ thi triển thần thông. Mỗi ngày buổi tối tái thẩm tra khoản, chỉ cần nghiêm khắc trấn, không sợ thuộc hạ nhảy ra lãng đến.

Này thể chế tựu thành lập, về sau Phương Minh lại tấn chức, vậy có thể thuận thể đề bạt thành các tư, sau đó là bộ, vì Phương Minh tiết kiệm không ít tâm lực. Đương nhiên, địa bàn mở rộng sau, là có thể thiết ngày đêm du thần, mỗi ngày tuần tra các nơi, tra xét không hợp pháp.

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 25: Thị Trấn Kiến Thức

đón khách lâu là An Xương huyện nội số một đại tửu lâu, trong đó đại trù lão vương sở làm túy ngư lại nhất tuyệt, hấp dẫn không ít khách hàng quen.

Lúc này đã gần đến buổi trưa, đúng là sinh ý tối hỏa bạo thời điểm, chỉ thấy tửu lâu tầng thứ nhất đại sảnh đã muốn chật ních, tầng thứ hai dùng bình phong cách ra mười sáu cái nhả gian cũng đã muốn ngồi không ít người, nhiều là thư sinh lại viên, ngẫu có phú thương, đều có chút phong độ, thích ngâm thi đối nghịch, bởi vậy có vẻ tương đối thanh tĩnh, cùng tầng thứ nhất huyền náo hình thành đối lập.

Phương Minh chiếm một cái nhả các, kêu vài đạo đồ ăn, đặc biệt tiểu nhị hết lòng túy ngư, lại làm cho bùng lên nhất bầu rượu, tưng cạp tiền thưởng, phái tiểu nhị đi ra ngoài, chính mình một người chậm rãi phẩm.

Thử thí túy ngư, quả là tiên hương hoạt nộn, dư hương không dứt. Rượu cũng không sai, phối hợp đồ ăn lại có khác một phen phong vị, Phương Minh một bên lẳng lẳng ăn uống, một bên nghe chung quanh ghé lô động tĩnh.

Lúc này, còn có thanh âm truyền đến.

"Ai nha nha..... Lần này diễn sử chi tranh, thật đúng là tà, lão hà gia Hà Vũ, Hà Tần đều là tiếng hô tối cao, không ít người ở hai người bọn họ trên người đặt cửa, không nghĩ tới a không nghĩ tới, cuối cùng thế nhưng bị

một cái danh điều chưa biết nông thôn cùng tử cho đi xuống, thật sự là ngả nhất địa ánh mắt a....."

Lúc này, còn có một cái mảnh khánh thanh âm vang lên: "Việc này, ta cũng nghe, là thực tà hồ, bất quá cụ thể động dạng, thật đúng là không rõ ràng lắm, lão tần, người không phải có thân thích ở nha môn làm việc sao? Mau cấp chúng ta....."

Theo sau lại là một mảnh kính rượu thanh, cười đùa thanh, lão tần thanh âm truyền đến "Được rồi, ta đây tự cho các người!"

"Lời này còn muốn từ đâu đông Hà lão diễn sử chết bệnh khởi.....
Mấy tháng tiền, Hà lão diễn sử bệnh đi, con của hãn gì tam hộc tự phụ nghiệp, đáng tiếc, không làm vài ngày, chính là người người oán trách a, bị cách đi xuống..... Hắc hắc....."

Này thanh âm, tự tràn ngập vui sướng khi người gặp họa ý.

"Đúng vậy, đúng vậy, nhà mình diễn sử, tự như vậy bay, nếu lão gì còn tại, cũng phải bị con của hãn tái tức chết một hồi....." Lại một thanh âm vang lên, lời này lý nói ngoại, tràn ngập khó chịu.

Diễn sử là lại viên đứng đầu, quyền lực quá lớn, đối với bình thường bình dân đến, không có mông ấm, làm bất thành quan viên, kia diễn sử, chính là dân tối có thể trông cậy vào, đáng tiếc, này cũng phải dựa vào thừa kế, nhìn ra thân, tuyệt không ít người cơ hội, tự nhiên hội dẫn tới oán hận.

"Hắc hắc..... Đúng vậy, bất quá tân diễn sử còn phải ở Hà gia bộ tộc lý tuyển, thịt lạn ở trong nồi, ngoại nhân vẫn là ăn không đến. Ai....."

"Không này, ta tiếp theo, này tân diễn sử chọn người, còn có Hà Tần, Hà Vũ, Hà Tùng chờ, trong đó, Hà Tần, Hà Vũ trong nhà giàu có, nghe sử không ít tiền, lại cho phép Hà gia không ít điều kiện, tự thân cũng còn

không có trở ngại, khả tính cơ hội quá lớn, này hai người, chính là tiếng hô tối cao, lẫn nhau tranh đầu rơi máu chảy a....."

Lão tần xem không khí có chút trầm thấp, không có cảm giác say, tựa chạy nhanh đem đề tài chuyển tới diễn sử tranh đoạt thượng, quả nhiên khiến cho mọi người hứng thú.

"Kia Hà Tùng, tuy rằng cũng coi như hà gia tam tộc trong vòng, nhưng bình thường sẽ không đi như thế nào động, không có người xem trọng hãn, không nghĩ tới lần này cũng đến đây, hà gia nhân sợ là không hề thiếu chê cười hãn đi, bất quá, kế tiếp, đã có thể phấn khích....." Lão tần đến nơi đây, bán cái cái nút.

"Lão tần, mau, mau, sau lại làm sao vậy..... Đến đến, tái uống bát, nhuận nhuận hầu, chạy nhanh....."

Lão tần gặp câu mọi người hứng thú, cười đắc ý, lại hét lên khẩu rượu, mới không chút hoang mang: "Hà Tùng đi trước cầu kiến Hà gia, này vừa ra tay, tựa cho hai mươi lượng bạc lễ gặp mặt, hung hăng địa chấn ở nhất bang tử nhân."

"Oa..... Hai mươi lượng bạc, Hà Vũ, Hà Tần gia lần này tổng cộng cũng mới tìm hơn mười hai mươi hai đi? Tái nhiều, phải biến bán gia sản, Hà Tùng như vậy có tiền? Vẫn là huyện nha không chuẩn bị đánh?" Một cái không dám tin thanh âm vang lên.

"Này ta đồ biết, nhà của ta ở hiệu cầm đồ bên cạnh, ngày đó chợt nghe hiệu cầm đồ tiểu nhị, có người, cầm phương tiền triều cổ ngọc đến, là gia truyền, phải chết làm, chương quỳ nhìn, ra giá mười hai, không ngờ người nọ là cái hiệu công việc, biết kia cổ ngọc giá trị một trăm lượng, là vội vã dùng tiền, mới nguyện ý tử làm, chương quỳ không thể, cuối cùng cho năm mươi hai. Cái kia bán ngọc, chính là Hà Tùng!" Một người xen mồm.

"Tê....."Một mảnh đồ hấp lãnh khí tiếng động, thỉnh thoảng còn có đồ mắt tiếng mắng vang lên.

Lão tần cũng mắng một câu: "Con mẹ nó, thật là có tiền, sớm biết rằng, lão tử tự đoạt hãn đi."Mọi người phụ họa: "Xác thực, nên đoạt hãn!"

Lập tức lão tần thở dài một tiếng: "Này cũng là cái có quyết đoán, tổ truyền hảo này nọ bán tự bán, còn toàn hoa đi ra ngoài, theo ta thân thích, không biết hãn cùng Hà gia gì, dù sao Hà gia cuối cùng đem hãn cùng Hà Tần, Hà Vũ tên cùng nhau báo lên rồi."

"Kế tiếp, Hà Tùng phải đi đánh huyện nha, tìm ước chừng ba mươi hai. Hơn nữa, nha lý này môn môn nhiều, đều môn thanh đường như, từ trên xuống dưới, đều đánh tới, hơn nữa không nhiều không ít, vừa vận thích hợp. Này thủ đoạn, không giống người mới, đồ giống cái hỗn già đi nha môn lão thủ."

Mọi người đầu, này đánh, cũng nhu nhần lực, các tư cấp bao nhiêu, làm sao yếu nhiều cấp, làm sao có thể thiếu cấp, không ăn mệt, bính cái vách tường, đó là học không được, Hà Tùng như thế, chẳng lẽ là thiên bẩm?

Lúc này, lão tần lại: "Sau lại, Hà Tùng đánh tới lại tào, tào tư cùng Hà Đông Hà lão diễn sử hướng đến giao hảo, mới hỏi đi ra, Hà lão diễn sử tuy rằng bên ngoài thượng bất hòa Hà Tùng lui tới, ngầm kỳ thật thực xem trọng hãn mới học, cũng dạy hãn không ít này nọ, lại Tào đại nhân lại hỏi chút bí ẩn, Hà Tùng cũng nhất nhất đối đáp không có lằm, thế này mới tin tưởng."

"Cuối cùng, chính là cái khảo hạch, này kỳ thật là đi cái hình thức, bất quá ngục huyện lệnh đã ở tràng, là muốn theo nghiêm, này Hà Tùng, lại thật là có vài phần mới học, nghe ngục huyện lệnh rất là thích, cuối cùng

các phương diện đi ra, Hà Tùng đều là loại ưu, đương trường tự phát ra nhâm mệnh....."

"Chắc chắc..... Năm mươi lượng bạc mua cái điển sử, nếu ta....."Lời này sẽ không đi ra, năm mươi lượng bạc cùng điển sử vị, đều là thứ tốt, bất quá một cái ở trước mắt, một cái ở lâu dài, người này có chút không chắc.

Lão tần"Phi" Một tiếng, cười mắng: "Không tiền đồ gì đó, người đi hỏi hỏi này thân hào nông thôn tài chủ, không cần năm mươi hai, một trăm lượng mua cái điển sử đều có nhân khăng! Lên làm điển sử, các loại hiệu kính, du thủy đều có, không nên vài năm có thể hồi bản, đến lúc đó chính là thuần buôn bán lời, còn có thể truyền cho con cháu, có tăng quan da khoác, chắc chắc....."Lão tần đến này, cũng là hâm mộ không thôi,: "Không được, đến đến, ta tái uống....."

Phương Minh nghe thế, cũng là mỉm cười, Hà Tùng lên làm điển sử, đối hân cũng coi như tốt tin tức, không khỏi tâm tình thư sướng, uống nhiều mấy chén.

Phương Minh sở dĩ có thể ngồi ở nơi này, cũng là dùng tâm thần thông duyên cố. Lần này tấn chức chính bát phẩm thần vị, làm cho hân chiếm được"Phân Thần Phụ Thể"Đại thần thông, có thể phân ra thần niệm, bám vào phàm nhân trên người, tiến hành hoạt động.

Phương Minh thực nghiệm hạ, phát hiện phân ra một tia thần niệm, cần hai mươi ti màu đỏ thần lực, bám vào phàm nhân thân thể thượng lại muốn xem chống cự ý chí cứng mềm, tiêu phí theo một tia đến hai mươi ti thần lực không đợi. Cuối cùng, chiếm được thời gian cũng có hạn chế, nhiều nhất chỉ có mười hai cái canh giờ, từng cái canh giờ tiêu phí ngũ ti màu đỏ thần lực, mười hai cái canh giờ sau thần niệm sẽ tự hành tiêu tán.

Phương Minh trước đó báo mộng cấp Lý Đại Tráng, làm cho hân không cần chống cự, cuối cùng cũng tìm ngũ ti thần lực mới thành công

chiếm được, đi vào thị trấn xem xét.

An Xương thị trấn có dân hai ngàn hộ, vạn nhân tả hữu, xem như cái huyện, nhưng tường thành cũng tu kiến thật sự cao lớn, cửa thành cũng có sĩ tốt tuần tra.

Ở Phương Minh vọng khí thần thông xem ra, toàn bộ thị trấn đều bị một cỗ bạch trung thấu hồng số mệnh bao vây, thủ hộ. Phương Minh thủ hạ, sợ là một cái đều vào không được thị trấn, Phương Minh bản tôn đồ có thể mạnh mẽ đột phá, nhưng là sẽ khiến cho phản kích, đến lúc đó phải giống như trên vạn nhân số mệnh hồ hợp lại tiêu hao, chỉ sợ kết cục không quá diệu.

Lúc này cũng là huyết nhục thân, giao một văn tiền phí dụng, tựa nhẹ nhàng dịch dịch địa vào thành, giảm đi không ít chuyện.

Tùy ý đi dạo cuống, nhìn đến này đón khách lâu cách huyện nha không xa, lại người đến người đi, tin tức lưu thông, sẽ này mở cái nhĩ các, thám thính tin tức, cũng có thể đăng cao nhìn về nơi xa, quan khán huyện nha số mệnh.

Phương Minh cố ý yếu cái dựa vào cửa sổ nhĩ các, vừa lúc có thể nhìn đến huyện nha, này hay là hãn tới sớm, mới có.

Ở hãn trong mắt, không xa huyện nha phía trên, xích khí sôi trào, hồng quang lóng lánh, chỉ có cái đáy, còn có nhè nhẹ màu trắng, nhất thời trong lòng nhất run sợ, thâm than không hồ là nhân đạo trung tâm đầu mỗi then chốt, số mệnh quả nhiên không giống khả.

Huyện nha gánh hát, không thể so nông thôn. Huyện lệnh nắm toàn bộ quyền to, này hạ có huyện thừa, huyện úy, lục tư, còn có phần đông lại viên, mã phu, nha dịch, ngục tốt chờ, có thể nhân viên đủ, thể chế hoàn thiện.

Chỉ cần mỗi người đều bạt thượng mấy cấp, lập tức tự mà khi thành phủ nha sử dụng, trước mặt kẻ năng lực chân không đủ đủ, ít nhất khẳng định có thể vận chuyển công tác, cái này không giống khả. Trở lên lên tới châu lý triều đình, cũng chỉ là nhiều hơn vài cái ngành, nhân viên càng nhiều chút thôi, thuộc về, vẫn là giống nhau.

Cho nên, đại viên triều đình, chính là từ này trăm ngàn cái huyện cấp đơn vị chống đỡ lên, là thể chế tối tầng dưới chốt căn cơ, có pháp luật.

Ở Phương Minh trong mắt, này đó số mệnh cũng không thành vụ trạng, mà là có hình thái, như mở lớn vòng, lấy huyện nha vì trung tâm, đem toàn bộ thị trấn đều bao vây ở bên trong, thậm chí còn kéo dài đi ra ngoài, tới nông thôn.

Đương nhiên, huyện nha trung tâm, pháp luật tối cường, số mệnh cơ hồ thuần hồng, đến thị trấn bên cạnh, tự biến thành hồng bạch nửa nọ nửa kia, đến nông thôn, chỉ sợ cũng chỉ còn màu trắng, còn cùng tế đàn, tổ linh che chở tướng lẫn lộn, Phương Minh phía trước cũng chưa cảm giác được.

Lúc này, đột nhiên đi ra hai sắp xếp nha dịch, ẩn huyện nha hai bên, trạm hảo vị trí, Phương Minh giật mình, nhất thời nhìn không chuyển mắt.

Chỉ thấy huyện nha lý đi ra mấy người, giữa một cái, trung niên bộ dáng, mặc chính thất phẩm quan phục, đây là huyện lệnh ngự chuẩn, hẳn đầu một cây thuần hồng bản mạng, cùng chung quanh nông dân xích khí hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, ẩn ẩn hình thành phi cầm trạng. Đột, tựa hồ phát hiện Phương Minh, một tiếng dài mình, hồng quang bùng lên, Phương Minh ánh mắt đau xót, tựa hồ yếu nước mắt chảy xuống, trong lòng đại run sợ, không dám lại nhìn, dời đi tầm mắt.

Huyện lệnh bên trái, là nhất lão niên, khí độ bất phàm, đầu hồng bạch khí ngưng tụ, cùng Phương Minh không sai biệt lắm, nhưng không hữu

hình thành hình trạng, Phương Minh đoán, tất là huyện thừa không thể nghi ngờ.

Bên phải là nhất đại hán, làm theo hồng bạch khí tập hợp, chính là chung quanh, lại có nhẹ nhẹ hắc khí, này không phải tai khí, mà là quân khí cùng sát khí, xem ra là huyện úy. Ẩn chế, huyện úy nhiều nhất khả chưởng quản một ngàn sương binh, đương nhiên, bình thường không có khả năng đủ quân số, nhưng năm trăm binh luôn luôn, này cũng cũng đủ trấn áp thị trấn. Này huyện úy chỉ có hồng bạch bản mạng, so với Tạ Tấn kém hai cấp, nhưng này số mệnh, cũng là hiện tại Tạ Tấn thúc ngựa cũng cảm không nổi.

Phương Minh trong lòng cảm thán, này thể chế quan viên, quả nhiên tập vận số, rất có số mệnh. Lấy Phương Minh hiện tại phẩm chất, chống lại huyện lệnh, đó là xa xa không đủ, chỉ sợ gì thần thông, đều đối này không có hiệu quả. Không tới huyện lệnh tật bệnh, thôi chức, già cả, đêm mộng thời điểm, thậm chí ngay cả hắc bên người đều gần không được.

Nhưng thật ra huyện thừa cùng huyện úy, có thể hơi thêm ảnh hưởng, nhưng là đại hao tâm tổn sức lực, ít nhất phải muốn phí tam thành thần lực số mệnh, hiệu quả như thế nào, còn không hảo, nhất niệm đến tận đây, Phương Minh trong lòng, còn có tối tăm.

Nhưng lập tức suy tư, nhân đạo số mệnh, ngăn ngại mãnh liệt, như lương mộc ngộ hỏa, tuy rằng nhất thời đặc hơn, nhưng ngăn ngại trăm năm sẽ nhân tử khí tiêu, càng miễn bàn chức quan mang đến số mệnh, không chúc tự thân, này nguy chuẩn nếu như bị miễn chức, kia số mệnh còn có thể thặng bao nhiêu? Mà thần đạo số mệnh, quý ở lâu dài, bắt nguồn xa, dòng chảy dài, sức mạnh to lớn quy về tự thân, ai cũng đoạt không đi. Hai người mỗi người mỗi vẻ, không thể trực tiếp so sánh với.

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 26: Bạch Thủy Quan

Chương 26: Bạch thủy quan

Bản điện thoại di động sửa hãy lập, bí cũ hãy rất tốt dùng! Dễ dàng hơn! Điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu.com

Huyện lệnh phía sau, còn theo mấy người, đều là bạch khí, phương minh khóe mắt thoáng nhìn, hà tùng cũng ở trong đó.

Nhóm đi tới huyện nha cách đó không xa, chỉ thấy nơi vào chỗ địa phương, làm như tông miếu dáng dấp, một lúc lâu, mới ra ngoài. Phương minh nhìn, khóe mắt giật một cái, Huyện thừa và Huyện úy số mệnh tựa hồ mỏng chia ra, phía mấy người, cũng là như vậy.

Tuy rằng vừa có nhè nhẹ bạch khí vọt tới bổ sung, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không có thể toàn bộ bổ túc, phương minh lấy làm kỳ, đưa tới hỏa kế, chỉ vào tông miếu chỗ, hỏi: " là nơi nào, vì sao quan viên đều đi vào?"

Hỏa kế lấy làm kỳ, nhìn chăm chăm phương minh, thẳng như thấy quái vật, nhưng vẫn là nói: "Đó là hoàng thất tông miếu, tế tự lịch đại tiên hoàng, mỗi thành đều có, người trong quan phủ, mỗi ngày cũng phải tế bái. Đó là bách tính, cũng phải ở mừng một, mười lăm đến miếu tiền trên quảng trường tế tự, hai ngày này còn có thể giải trừ cấm đi lại ban đêm, mở hội chùa, hát thêm mấy ngày tuồng, rất là náo nhiệt, các nơi đại đô như vậy, khách quan dùng cái gì chẳng biết?"

Phương minh trong lòng cả kinh, trong mắt hồng quang lóe lên, hỏa kế thần sắc nhất mê, tựa hồ có cháng váng đầu, vẩy vẩy đầu, hỏi: "Khách quan có gì phân phó?" Nhưng là đem vừa việc đã quên.

"Nga, không có gì, ta là người bên ngoài, đến đó du ngoạn, muốn tìm một linh miếu thờ cúi chào, người cũng biết, thành này trong, có gì nổi danh tổ linh sao?" Phương minh cười, tung hai quả đồng tiền lớn, nói.

Hỏa kế trên mặt sắc mặt vui mừng lóe lên, rất nhanh tương hai quả đồng tiền lớn thu hồi, liên vừa cháng váng đầu việc đều bất kể, trong miệng nói: "Yếu tổ linh, đó chính là chu, ngô, trịnh, vương tứ đại gia tổ linh, tế tự hảo mấy trăm năm, rất là thần quái, nhưng đó là nhân gia tộc từ, không là người ngoài có thể đi. Có nữa, hay bạch thủy quan, cung phụng Bạch vân kiếm thánh cũng có linh nghiệm, đặc biệt năng đuổi quỷ!"

"Nga!" Đây cũng thật là đưa tới phương minh hứng thú, hướng hỏa kế tinh tế nghe nói, tài phóng hãn đi ra ngoài.

Lại ngồi một hồi, nghĩ đến hoàng thất tông miếu, hựu liên tưởng đến hạ Ngọc Thanh sở hoàng thất phúc địa, thì có vài phần suy đoán. Kiếp trước, hoàng gia tông miếu na là người ngoài có thể đi, đã sớm trị tội.

Nhưng đời này giới, hoàng thất phúc địa lớn, tiêu hao cũng nhiều, dù có lịch đại tiên hoàng để khí bổ sung, lại thu nạp đủ loại quan lại, chỉ sợ cũng có chút không đủ, tựu ở các nơi xếp đặt tông miếu, mệnh quan viên tế bái, thu được bọn họ số mệnh, bổ sung phúc địa. Hựu mỗi tháng mừng một, mười lăm cử hành đại tế, thu thập vạn dân khí, thời khắc bổ sung, mới có thể bảo trì phúc địa, duy trì phúc trạch.

Tới vào trong đó, số mệnh, thần lực, đèn nhang, nguyện lực, linh lực, oán khí hỗn tạp, hội sử thụ tế người trở thành nói phước linh tệ đoan. Ha hả, đừng quên, lịch đại tiên hoàng vốn là bị ràng buộc ở hoàng gia phúc địa

lý, không thể đi ra. Bọn họ coi như là nói phước linh, chỉ là, phạm vi trói buộc rất lớn mà thôi.

Lồng sắt lớn, tựa không - cảm giác hạn chế, phúc địa hựu sản vật phong phú, bọn họ ở bên trong tác uy tác phúc, sợ là có vui đến quên cả trời đất, sở dĩ yếu trăm phương nghìn kế duy trì phúc địa, không tiếc thu thập dương thế quan viên và bách tính số mệnh đèn nhang.

Ừ, đại kiền Thái Tổ ánh mắt lâu dài, phạ không chỉ là trầm mê hưởng thụ, còn có thu đắc số mệnh, quy về nhà mình, hẳn tái chủ trì Long mạch, tương thu đắc khí vận chuyển tới hiện giữ hoàng đế trên người, dĩ kéo dài khí số ý.

Nghĩ như vậy, trước sau có thể không làm ... thất vọng tới, phương minh đột có chút phiền muộn, đứng dậy, lại thở dài.

Tưởng đại kiền Thái Tổ, một đời anh hùng, hai trăm năm trước, thiên hạ đại loạn, Thái Tổ nói ba thước kiếm, khởi vu không quan trọng, trì tinh binh, phủ lưu dân, một kiếm tiêu diệt hơn mười con giao long, trấn áp thiên hạ, mở đại kiền quốc vận.

Thử đoán nhân vật, cũng bị bách tính nguyện lực ràng buộc, phải khốn vu phúc địa, lại được vi hậu thế dự định, lo lắng hết lòng, thậm chí không tiếc uống rượu độc giải khát, đây cũng sao mà bi cũng!

Thu được thiên hạ vạn dân khí, tự nhiên dĩ vạn dân có liên hệ. Nếu như hiện giữ hoàng đế chăm lo việc nước, hoàn bách tính một thái bình thịnh thế, có lẽ có thể đoạn phần này nhân duyên. Nói cách khác, một ngày thiên hạ đại loạn, sinh linh đồ thán, chỉ sợ mấy năm nay bắt được đèn nhang số mệnh, cũng sẽ phản phệ, đến lúc đó, coi như là đại kiền Thái Tổ, cũng chỉ sợ tránh không được hồn phi phách tán hạ tràng.

Phương minh rất nhanh hựu lên tinh thần, thời gian quý giá, nếu tin tức nghe được không sai biệt lắm, không bằng đi vào bạch thủy quan tìm

hiếu một ... hai ..., như hẩn đoán không sai, thử quan tất và bạch vân quan có liên hệ, không làm được hay phân quan, đang muốn đi vào, khuy ta cần nguyên.

An xương huyền mơ hồ chia làm tứ khối, huyện nha đứng hàng ở giữa. Phía nam, chính là lớn hộ và quan viên nơi ở, an xương tứ đại gia tộc, tựu chiếm rất một khối to. Mặt đông, tựu là thương nhân và gia hộ nơi ở. Phía bắc diện, hay khu dân nghèo, còn có tượng hộ ở lại. Cuối cùng là phía tây, vì Binh hộ cực kỳ gia thuộc nơi ở.

Bạch thủy quan vào chỗ vu thành đông.

Phương minh một đường đi, một đường suy tư, từ bạch thủy quan vị trí vị trí cũng có thể thấy được không ít thứ lai.

Đầu tiên, kiếp trước đạo quan giống nhau ở vào ngoài thành, ở đây cũng không đi, có hung quý quấy rầy, nếu như mây trắng tổng quan, đương nhiên không sợ, nhưng này huyền phân quan, sợ là lực có vị đãi. Hơn nữa thì là có thể bảo vệ, ngoại trừ phụ cận một khối nông hộ sẽ đến tới dăng hương ngoại, những địa khu khác, khẳng định không quá nguyện ý lai, tại sao có thể? Không nên hương hỏa?

Chỉ có thể thiết ở trong thành, trung tâm cũng là không được, không giá đất sang quý, quan phủ cũng sẽ không đồng ý, dù sao hoàng thất tông miếu ở nơi này đây! Người dám cùng hoàng gia thường đèn nhang?

Nam diện rất là thích hợp, đáng tiếc quan viên nhà giàu, đều đồng ta phong thủy, bình thường cúi chào, quyên tiền nhan đèn khả dĩ, yếu xây khi hẩn nơi ở hai bên trái phải, không có khả năng. Tái, có nho gia quan viên vẫn cầm thù đạo sĩ, thường có "Đạo sĩ chi lưu ti tiện, không thích hợp thượng đặc triều đình" tấu chương, hai người này quan hệ giữa, tựu rất vi diệu.

Phía tây thị Bình hộ, có quân khí sát khí trấn áp, đạo thần, Tiên Đạo cũng không nghi.

Còn lại chỉ có thành đông và thành bắc. Thành đông cư dân tương đối giàu có, thành bắc hay nhất khu dân nghèo, đạo quan chỉ có thể xây ở thành đông.

Phương minh nghĩ rõ, nhất thời phát hiện, chính nếu như tưởng ở trong thành xây đặc miếu thờ, nhưng lại không muốn cùng bạch vân quan trực tiếp xung đột nói, chỉ có thành bắc đầy đất tốt chọn.

Bất quá đó cũng là một địa phương tốt, ở phương minh xem ra, cần nhất tín ngưỡng, chỉ có xã hội tối thượng tầng và tầng dưới chót nhất. Trung gian giai cấp, dưới có bản dân đối lập, hạnh phúc cảm đã tới rồi, trên có mục tiêu đuổi kịp, tự nhiên hăng hái, không nên thoải mái.

Tầng cao nhất còn lại là vật chất nhu cầu đều thỏa mãn, không thể làm gì khác hơn là chuyển hướng tinh thần nhu cầu. Mà tối hạ tầng, còn lại là hai bàn tay trắng, cấp cây rơm rạ đô hội vững vàng năm, tín ngưỡng nhất cuồng nhiệt. Chính nếu ở thành bắc xây từ, tự nhiên khả dĩ vững vàng cầm rế, chỉ là phải chú ý cấp tín đồ hạ nhiệt độ, bất năng đem mình đều hãm hại đi vào.

Một đường xem ra, hiệu cầm đồ, đèn nhang cửa hàng, Bồ Điểm, lương điểm, tửu lâu, than cái gì cần có đều có, còn có người bán hàng rong, chọn hàng hóa, đi khắp hang cùng ngõ hẻm nói phát mại, trong thành người đi đường đông đảo, hi hi nhường nhường, sắc mặt hồng nhuận, bỏ ở nông thôn hầu như người người mặt có xanh xao đó là cao hơn mấy bậc, thảo nào hương dân thôn dân nguyện ý ở ở trong thành.

Đến rồi bạch thủy quan, phát hiện mặc dù là ở trong thành, nhưng đạo quan vẫn đang xây được rất lớn, phân đại môn, tiền viện, đại điện, hậu điện, hoa viên chờ một chút, hai bên cũng không thiếu sương phòng.

Phương minh đi tới đại điện, chỉ thấy ở giữa cung phụng không phải người, mà là một thanh kiếm, nói vậy hay hỏa kế trong miệng Bạch vân kiếm, phương minh nữa nhìn kỹ, phát hiện mây trắng này kiếm đáng đập thật là phong cách cổ xưa, không có vỏ kiếm, cả vật thể trình đậm thanh sắc, vừa tựa hồ xen lẫn kim quang, rất là thần dị.

Lúc này cũng có người tế bái, theo người nọ bái hạ, phương minh đã nhìn thấy đèn nhang nguyện lực xen lẫn số mệnh, hướng Bạch vân kiếm vọt tới, Bạch vân kiếm kim quang lóe lên, đèn nhang nguyện lực bị kim quang khuấy toái, nhưng những sao nói bám vào ở trên thân kiếm, còn dư lại số mệnh, lại dừng mãnh vào trong hư không, tựa hồ bị vật gì vậy hút đi. Thân kiếm khẽ động, một tia kiếm khí tựa bám vào tế bái người trên người, sắc bén bức người, có thể khu hung quý.

Phương minh tâm tư nhanh quay ngược trở lại, có đáp án, số mệnh tất là bị chân chính Bạch vân kiếm hút đi, vừa cẩn thận vừa nghĩ, đối đạo môn, là hơn vài phần lý giải.

Tiên Đạo truy cầu tự thân thanh tĩnh tiêu dao, dữ đèn nhang nguyện lực hoàn toàn đi ngược lại, những đèn nhang nguyện lực, đối luyện khí sĩ lai, chính là lớn độc, trăm triệu dính không được.

Sở dĩ không gặp có câu nhân thụ tể, nhưng vật phẩm, tựa không giống nhau, đặc biệt trấn áp môn phái số mệnh trọng bảo.

Đạo môn quảng xây đạo quan, cung phụng bảo vật, thu thập số mệnh, người phạm tế bái thì, đèn nhang nguyện lực bị khuấy toái, lại bị cung phụng giả vật đáng tai, đại bộ phận bị cung phụng giả vật hấp thu. Mà tín đồ số mệnh, nhưng là bị cất dấu ở tổng đàn bảo vật chữ chân phương hút đi, tăng uy lực, lại ban tặng một tia uy năng, bảo tín đồ bình an, kết thúc nhân duyên.

Bởi vậy thì là còn lại đèn nhang nguyên lực, năng tìm căn nguyên đi tìm nguồn gốc, tìm được bảo vật chữ chân phương, cũng không thành trở ngại, cùng đoạt được số mệnh so sánh với, nhưng toán vi bất túc đạo.

Bảo vật thu thập số mệnh càng nhiều, tự nhiên uy lực càng lớn, năng trấn áp môn phái căn cơ, giữ được chính thống đạo Nho không ngã.

Bực này chí bảo, đặt ở toàn bộ thiên hạ, cũng sẽ không nhiều, hơn nữa đa bị đạo môn cất dấu.

Nếu muốn biết đạo phái thực lực, nhìn không nó thuộc hạ đạo quan cung phụng liền có thể minh bạch một ... hai ..., dù sao bảo vật dù sao cũng phải sử dụng, nhất sử dụng, liền khó tránh khỏi có tổn thương, lúc này tiềnnhu số mệnh tu bổ. Thì là đạo phái có bí giấu, cũng sẽ không đa, nhất kiện ngày.

Hựu so sánh hạ tín đồ chi thu hoạch, phát hiện đạo môn ở phương diện này, xa không bằng chính chuyên gia, cho che chở, chỉ có tín đồ nỗ lực lưỡng tam thành tả hữu, còn hơn chính lai, cực kỳ keo kiệt.

Nếu như thiên hạ đạo quan đều là cái này hình thức, vậy mình đạo thần, tựu thẳng được không ít, không sợ cạnh tranh.

"Vị này cư sĩ, vì sao đứng thẳng một lúc lâu, thế nhưng đối với ta đạo môn cung phụng, có linh ngộ?" Phương minh chính trầm tư, đột nhiên bị một giọng nói cắt đứt, nhất thời biết mình tiến nhập đại điện, cũng không thượng hương tế bái, mà là đứng thẳng kiểm tra, không giống người thường, dẫn phải chú ý.

Lấy lại tinh thần, khán hướng người tới, phát hiện là một lão giả, đạo sĩ trang phục, râu tóc bạc trắng, thoạt nhìn phiêu dật xuất trần, khá có vài phần tiên khí, mại tương vô cùng tốt. Nhìn nữa số mệnh, bạch khí nhàn nhạt, trình nước gợn trạng, cũng liên linh trúc cũng không bằng. Biết đây là

được một chút tu đạo da lông đệ tử, sửa đến bây giờ tài trình độ, chắc là ngoại môn đệ tử, bị phái tới xử lý đạo quan.

Hay cười, nói: "Lý mỗ tới đây du lịch, thỉnh bạch thủy quan rất là bất phạm, riêng tiền tới bái phỏng, một thời xuất thần, mong rằng không lấy làm phiền lòng!"

Lão đạo đánh một chấp tay, nói: "Đâu đâu, lý cư sĩ nếu đến đây du ngoạn, không ngại do lão đạo đãi lĩnh, thuận tiện vì cư sĩ mỗ một ... hai"

"Ha hã... Sắc trời đã tối, Lý mỗ còn có chuyện quan trọng, tựu không quấy rầy, đây là tiền nhan đền, thỉnh nhận lấy..." Phương minh cũng chối từ, khó bảo toàn người này không có gì sư môn bí pháp bảo vật hộ thân, phát hiện mảnh khoe.

Cho ra một lượng bạc tiền nhan đền, cũng không cố đạo nhân thần sắc kinh ngạc, liền cáo từ đi ra ngoài, lần này vào thành, rất có thu hoạch, cũng không hề ở lâu, thẳng ra khỏi cửa thành, vãng thanh Khê hương đi.

Bạch thủy quan, một đồng tử không hiểu hỏi: "Sư phụ, ngài vì sao đặc biệt chú ý người này?"

Lão đạo cười cười, nói: "Ta mặc dù một tu đắc tiên pháp, lại hội ta thuật xem tướng, quan người này tướng mạo, cực kỳ phổ thông, thật đáng giận độ phi phạm, phi vật trong ao, kết một thiện duyên mà thôi..." Ngực, đã có nghi hoặc, , cấp cảm giác của hấn rất kỳ dị, nhưng , không cần.

Cũng không đường ống đồng thỉnh nghe không hiểu, vung lên vân tay áo, tựu đi.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 27: Hắc Khí Tái Khởi (Cầu Đền Cử Cát Dấu)

Chương 27: Hắc khí tái khởi (cầu đền cử, cất dấu)

Bản điện thoại di động sửa hãy lập, bí cũ hãy rất tốt dùng! Dễ dàng hơn! Điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu.com

Tự thị trấn sau khi trở về, phương minh rất có thu hoạch.

Trở lại thổ địa từ, hồng quang lóe lên, lý đại tráng liền phục hồi tinh thần lại, hắc chỉ nhớ rõ đêm qua thổ thần báo mộng nhượng hắc phối hợp thi triển thần thông, sáng sớm hôm nay ngay trước tượng thần thành kính cầu xin, không bao lâu liền đầu nhất vững, tựa hồ đã ngủ.

Bây giờ nhìn nơi bên ngoài, cơ hồ là buổi tối, nói vậy tôn thần chuyện tình đã xong xuôi, liền thượng hương, cung kính bái hạ.

Lúc này bụng quá mức ngà, liền lấy hơn mười văn tiền, đi vào mua rượu thịt. Suy nghĩ, có đúng hay không bà nhà mình phụ nữ có chồng cũng nhận lấy, dù sao quê nhà tổng bí trong thôn tốt, cũng thích hợp nuôi thai, thổ thần đêm qua, tiền nhan đèn lý có một nửa là hắc tiền công ni! Cũng đủ nuôi gia đình.

Chăm sóc trong vài mẫu đất bạc màu, quanh năm suốt tháng cũng chỉ có thể lẫn lộn nửa ăn no, chưa bị được với đương ông từ khoái hoạt. Đất đai này từ, quả nhiên dữ trong thôn bất đồng, hoàn xếp đặt thùng công đức, thu ta tiền nhan đèn, mỗi ngày cũng chỉ có ta thu hoạch, bí trồng trọt khá.

Nhưng , có thể hay không xông tới thổ thần? Lý đại tráng có chút không nắm được chủ ý, cuối cùng vẫn là không dám tương phụ nữ có chồng kể đó, mà là chuẩn bị đãi một ít thức ăn và tiễn trở lại, quay về với chính nghĩa phụ nữ có chồng cũng ở trong thôn ở quán, tùy tiện dọn nhà cũng không tiện.

Dọc theo đường đi, hương dân cười chào hỏi "Lý ông từ tốt!" "Có chút thiên không gặp! Lúc nào tới nhà của ta ngồi một chút!"

Lý đại tráng cười nhất nhất trả lời, ngược, miễn bàn thư thảo.

Đến rồi rượu thịt cửa hàng, điểm chủ ngay từ đầu còn không dự định lấy tiền, cuối cùng vẫn là lý đại tráng cứng rắn đưa qua khứ, tài nhận. Điểm chủ cấp tinh tế cắt hảo thịt, lại cấp tăng thêm ta rượu, tài gói kỹ, đưa cho lý đại tráng, lý đại tráng cười đến miệng đều nhanh nứt ra rồi, nhận lấy trở lại.

Lúc này, lý đại tráng một phát hiện, lộ sừng bóng mờ chỗ, vẫn có một bóng đen theo dõi hẩn nhất cử nhất động, bóng đen kia thật là cảnh giác, lý đại tráng vừa một thể nào chú ý, bị một đường cản trở về thổ địa từ, bóng đen kia lại nhìn chòng chọc một chút, xác định lý đại tráng tái một đi ra, tài trở lại.

Bóng đen thất quái bát quái, tha vài quyển, tài tiến vào một nhà đại trạch hậu môn. Người sai vật tựa hồ nhận thức người nọ, nhìn chu vi, xác định không ai, lập tức mở một đường may, nhượng bóng đen kia chui vào.

Bóng đen tựa hồ đối với tòa nhà này có chút quen thuộc, đến rồi một chỗ, liền xuất hiện một lão giả, lão giả đầu, nơi: "Có bị phát hiện không?"

"Hắc hắc! Tay nghề của ta, người hoàn không tin được?" Bóng đen thanh âm khàn giọng, cười nhạt nơi.

"Đây cũng là để ngừa vạn nhất, dù sao người nọ, nhưng khó đối phó, hơn nữa, phía còn có một thần ni! Một bị phát hiện là tốt rồi, đi theo ta!"

Trương quản gia không nhanh không chậm nơi. Dẫn người tới thư phòng.

Bóng đèn kia cũng không nói, tựa hồ đối với thử cũng có chút kiêng kỵ, đi theo vào, đã nhìn thấy một trung niên phụ nhân, sắc mặt tiêu tụy, mặc tang phục, không khỏi thi lễ một cái, nơi: "Trương phu nhân!"

Cô gái này chính thị Trương thị, nàng ho khan một tiếng, hỏi: "Hôm nay theo dõi, có thể có thu hoạch?"

Ngọn đèn soi sáng, bóng đèn kia hiện ra thân ảnh, vóc người cao gầy, xấu xí, ăn mặc bó sát người hắc y khố, khí chất này, không giống chính nhân.

Chỉ nghe nơi: "Ta theo người nọ, phát hiện hắc sắc sớm ra hương, chu vi trống trải, không dám theo sát, xa xa chuế nơi, phát hiện người nọ vào thị trấn, đón khách lâu ăn một bữa, lại đã chỗ đi dạo một chút, đi theo sau bạch thủy quan, sẽ trở lại, tối hậu khứ Chu gia cửa hàng mua rượu thịt, trở lại ăn uống, không trở ra."

"Bạch thủy quan!" Một bên truyền đến Trương quản gia kinh hô.

Trương thị "Ừ" thanh, tựa hồ đối với Trương quản gia kinh hô có tai như điếc, nơi: "Người việc này làm được không không sai qua phòng thu chi lĩnh tam lượng bạc phần thưởng... Đi xuống đi!"

Người nọ lại cảm tạ phần thưởng, tài đi ra ngoài.

Trầm mặc một chút, Trương thị mới hỏi: " , tin cậy không?"

Trương quản gia bấm báo nơi: " mặc dù quán là làm ta trộm đạo hoạt động, nhưng ngầm tín dự coi như là khá lắm rồi, trước đây bị lão gia thu phục, cũng để lại nhược điểm nơi tay, khả dĩ tin tưởng!"

Trương thị đầu, lại hỏi nơi: "Vừa nhắc tới bạch thủy quan, người vì sao kinh hãi?"

Trương quản gia cười khố một tiếng, nơi: "Quay về phu nhân, lão gia đi lúc đầu, đang chuẩn bị viết thơ nhượng ta đưa đi bạch thủy quan!" Đã đem trương hoài đang cùng thổ thần trở mặt việc, tinh tế.

Trương thị cả kinh, nơi: "Ta đợi số tiền lớn mời tới huyền trung khám nghiệm tử thi, kiểm tra lão gia di thể, khám nghiệm tử thi, mặc dù tự bệnh cấp tính, nhưng trong lòng bị hao tổn, hình như có lợi khí đâm vào, bề ngoài cũng không vết thương, nghi thái độ làm người vi, rồi lại nghĩ không ra thủ pháp. Nhượng ta đợi rất nghi hoặc, âm thầm điều tra, đều mơ hồ ngón tay hướng... Chẳng lẽ việc này, không phải người vi, mà là..." Đến nơi đây, ngực đại hận, nhưng biết lợi hại, không có xuất khẩu.

Trương quản gia sắc mặt âm trầm, nơi: "Việc này, sợ là thật có ta quan hệ, lão nô nguyện ý tự mình đi một chuyến bạch thủy quan, tương sự tình mình, mời được bạch hạc đạo trưởng đến đây kiểm tra!"

Trương thị rung mình, biết việc này lợi hại, không làm được lại hội như lão gia như nhau lại một "Không trừng trị bỏ mình", tưởng Trương quản gia, tuy rằng bình thường có chút tham, thời khắc mấu chốt, hay là hẩn trung thành và tận tâm. So với tiền này thân thích, được rồi chẳng biết nhiều ít.

Cảm động nơi: " ... Thật đúng là nhờ có người, nhà người trung tâm, ta nhìn ở trong mắt, trương gia sau này quản gia vị trí, vĩnh viễn đều là người nhà... Việc này không nên chậm trễ, người kỵ khoái mã, thừa dịp còn không có đóng cửa thành, nhanh lên vào thành!"

Trương quản gia chột dạ đầu một đầu, nơi: "Phu nhân, lão nô đi!" Ngực cũng cười khố, không phải là mình không muốn đi, mà là nhà mình

tảo dữ Trương gia nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, không liều mạng không được a!

Liên cáo từ đi ra ngoài, hăn ngược lại cũng hội ta thuật cười ngựa, cười mã, liền hướng thị trấn chạy đi.

Trương thị nhìn thị trấn phương hướng, trong tay rất nhanh.

Trương thị và Trương quản gia đều không biết là, phương minh liền ở một bên, nghe bọn họ nói chuyện với nhau, cũng đưa mắt nhìn Trương quản gia kỳ mã ly khai.

" tai họa, quả nhiên điều không phải tốt như vậy tránhha!" Phương minh nhìn về phía Trương gia phía trên, tự lẩm bầm.

Hăn là thổ thần, cùng một khí hậu khác nhau ở từng khu vực số tương liên, có cảm ứng, Trương gia động tác kia, đã sớm nhìn ở trong mắt, chỉ là có tính toán khác, tài không phát tác.

Ở trong mắt hăn, Trương gia phía trên lại tụ tập được tro đen khí, hướng hăn phác lai.

Chỉ là khí này, còn hơn lần trước, chừng phân nửa. Ngực rõ ràng, đây là thực lực của chính mình tăng lên duyên cớ.

Tai họa còn là lần trước tai họa, nhưng đối với người bất đồng mà nói, tự nhiên ảnh hưởng bất đồng.

Việc này, đối trước từ bát phẩm hăn lai, nhưng toán đại họa lâm đầu, nhưng bây giờ, hăn chiếm lĩnh thanh khô hương, bài vị lên tới chính bát phẩm, hắc khí kia, liền phân nửa, đến rồi khả dĩ ngạnh kháng đi qua trình độ.

Nếu như hắt lại tăng thượng mấy cấp, chỉ sợ cũng như gió mát quạt vào mặt, không có ảnh hưởng gì.

Đồng thời cũng biết, tai họa khí, điều không phải muốn tránh là có thể tị, thì là hiện tại động thủ, giết Trương thị và Trương quân gia, cũng chỉ là tạm thời đè xuống, quá một đoạn ngày, số mệnh dây dưa, ngược lại sẽ và khác mầm tai vạ cùng nhau phát tác, đến lúc đó làm hại càng dữ dội hơn.

Không như bây giờ để nó phát tác, chờ mình ngạnh kháng quá cước, tro đen khí thì sẽ tiêu tán.

Quay đầu lại phân phó nơi: "Tạ ơn tấn, người phái hai người âm Binh, ngày đêm thủ tại chỗ này, vừa có tình huống, lập tức hội báo, không được sai lầm!"

Tạ ơn tấn liền đứng ở phương minh phía sau, nghiêm nghị lĩnh mệnh, xuống phía dưới an bài.

Phương minh trở lại thổ địa pháp vực, ở bên trong thư phòng, triệu kiến các ti.

Hà đông bọn người ở, trước tiên gặp lễ, hà đông nộp lên khoản, phương minh nhất nhất kiểm tra, thấy rõ không có lầm, tài nơi: "Tốt, đủ thấy bọn người dụng tâm!"

Ngực mừng thầm, trước hình thức, kinh qua thời gian ma hợp, đã thân thể to lớn vận chuyển không có lầm, mỗi ngày hà đông tính toán khoản, quách thịnh, trịnh khoan, vương lục lang lĩnh thần lực, bang tín đồ như nguyện. Phương minh chỉ cần chi thần lực, nếu không thì kiểm tra, liền có thể bảo chứng đèn nhang vận chuyển, tiết kiệm đại lượng thời gian, ngày hôm nay tài khả khử đắc trong thành.

Nhìn một chút phía dưới thuộc hạ, biết cũng không có thể cứ như vậy không ràng buộc sử dụng, không phải dịch sinh oán hận, liền: "Các người

bốn người bạn tôi, rất là khổ cực, ta mỗi tháng phát hạ bổng lộc, ừ... Trước hết định vì mỗi tháng ba mươi đồng tiền lớn được rồi!"

Hà đông đài lĩnh mọi người bái hạ, nơi: "Chủ công cứu ta bằng nguy nan, miễn đi ta đợi hồn phi phách tán chi kết cục, thuộc hạ cảm động đến rơi nước mắt, chỉ cầu tận lực là việc chính công sự, không cầu bổng lộc!"

Phương minh khoát khoát tay, cười nơi: "Thì là như vậy, cũng không có thể bạch cho người chờ mệt nhọc, cái này cũng không hợp thể chế. Trước hết như thế nhất định ba, về phần những người khác, âm Binh dĩ trăm thủ lĩnh thưởng, còn dư lại vẫn lại tạp dịch, tiên không phát bổng lộc, dĩ công luận thưởng!" Phải, phương minh ở thần lực thưởng, còn là rất keo kiệt.

Hà đông đài lĩnh mọi người bái tạ.

Phương minh nhìn thuộc hạ kiểm có thai sắc, biết việc này tất nhưng đánh bọn họ nỗ lực tranh tiên, vì hãn đại nghiệp phấn đấu, bình thường làm việc, bởi vì có hi vọng, cũng sẽ vài phần nhiệt tình.

Phất tay một cái, nhượng thuộc hạ lui ra, phương minh cũng cúi đầu trầm tư, Trương gia việc này, tuy rằng hãn hiện tại cũng có thể ngạnh kháng quá khứ, nhưng cũng sẽ có sở tổn thương, ảnh hưởng căn cơ, không bằng tăng thêm nữa thực lực, giảm thiểu tổn thất, lần này biết huyện lý tình huống, đã có ta tìm cách.

Bất quá lúc này, tiên không, đi một chỗ viện, cũng chuyên môn vi hạ Ngọc Thanh lưu, rất là thanh nhã.

Xao gõ cửa, mở, ra lai một thanh niên, thị trước phong làm dịch đình, phái tới hầu hạ hạ Ngọc Thanh, thanh niên kia thấy phương minh, làm một lễ thật sâu, nơi: "Đại nhân thể nhưng tới gặp tiên sinh, thuộc hạ cái này đi vào thông báo!" Vi khom người, bào đi vào báo tin.

Phượng minh cười, bởi vì vô tri, sợ dĩ không hãi sợ, hai cái này thanh niên ở một đoạn thời gian, biết phổ thông Quỷ Hồn hạ tràng hậu, đối với hân liên từ từ cung kính. Bất quá hân liên lưỡng thanh niên tên chưa từng nhớ kỹ, đây là địa vị bất đồng.

Không bao lâu, hạ Ngọc Thanh đi ra, thấy lễ, liền: "Tôn thần đến đây, nhưng là phải thưởng thức trà chơi cờ?"

Phượng minh mỉm cười đầu, hai người vào sân, đi tới một đình, hai người tôi tớ đã dọn xong trà cụ, bàn cờ. đương nhiên là hạ Ngọc Thanh thỉnh cầu, phượng minh dùng thần lực diễn biến.

Hạ Ngọc Thanh nấu xong trà, phượng minh đoan khởi nhất phẩm, quả nhiên mùi thơm ngát xông vào mũi, bất quá, cũng cứ như vậy, hân đối trà nghệ, còn chưa phải làm sao vậy mỗ, nhưng hạ Ngọc Thanh pha trà tài nghệ, lại thật có cảnh đẹp ý vui cảm giác, có thể coi đại sư.

Hai người dùng qua trà, đã đi xuống khởi kỳ lai, kỳ, thị cờ vây, thế giới này cũng có, nhưng không giống kỳ, phượng minh suy nghĩ, có đúng hay không sau đó phát minh ra lai.

Nói trước, phượng minh vẫn bị đèn nhang như nguyện việc dây dưa, hiện tại hạ thả ra ngoài, rốt cục có thời gian. Thế giới này tiêu khiển rất ít, đối văn nhân lai, hay thưởng thức trà chơi cờ, ngâm thơ đối nghịch, có lẽ thính một ca vũ, thưởng ngoạn mỹ cơ mà thôi.

Phượng minh bên này, yếu mỹ cơ liền Pearl miễn cưỡng toán một, nhưng lại sẽ không ca vũ, hân cũng không làm được loại này hân thấy xa hoa dâm dật việc. Dù sao thần lực quý giá, sao có thể như vậy lãng phí.

Chỉ có thể lai Hạ tiên sinh thưởng thức trà chơi cờ, hân cờ vây thị một ... không ... Hội. Nhưng kinh qua hạ Ngọc Thanh giáo dục, hiện tại miễn cưỡng năng hạ chỉ đạo kỳ, hay hạ Ngọc Thanh dẫn đạo hân hạ. Bất quá

phương minh đối cờ vây còn có trời cho, dần dần cũng thích, tập quán một bên chơi cờ, một bên tự hỏi.

ps: Cảm tạ rõ ràng cây cỏ kiến nghị, nhường văn sao rất có thu hoạch

Hoan nghênh quảng đại bạn đọc quang lâm xem, mới nhất, nhanh nhất, nóng bỏng nhất tác phẩm đang viết tẩn

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 28: Tái Nhập Thị Trấn

Chương 28: Tái nhập thị trấn

Bản điện thoại di động sửa hãy lập qua bí cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu.com

Kỳ xuống đến phân nửa qua phương minh nhấp một ngụm trà liền hỏi: "Chẳng biết Hạ tiên sinh đối bạch vân quan hiếu bao nhiêu?"

Hạ Ngọc Thanh cười cười qua lại hạ nhất chiêu qua tài nơi: "Kính qua tài đánh cờ hun đúc qua tôn thần kiên trì tăng trưởng qua thật đáng mừng qua dĩ vãng phần nhiều là bắt đầu liền hỏi!"

"Ai... trước kia là bây giờ không có nhàn hạ qua gần nhất được khoảng không không đều tới đây hướng tiên sinh thỉnh ích sao!"

"Ta quan tôn thần niên kỷ không nhỏ đã cập quan , vì sao không cưới một thê tử , bình thường chiếu cố bắt đầu cuộc sống hàng ngày. thì là không có thí sinh thích hợp , cũng có thể tiên nạp mấy người mỹ thiếp hưởng khuê trung chi nhạc , miễn cho luôn đi theo ta cái này tao lão đầu tử , nhượng trong lòng ta bất an nột!" hạ Ngọc Thanh ở chung lâu ngày , biết tôn thần ở phương diện này không có kiêng kỵ , bình thường cũng giác hiền hoà , liền trêu ghẹo nơi.

Tài hoàn , mắt lại chớp chớp , nơi: "Tôn thần nếu là không có chọn người , lão phu đảo nhưng giới thiệu một ... hai ... , đều là tiểu thư khuê các

qua dung mạo đoan trang , nghi tử nghi nam , bảo chứng không thua thiệt người đi!"

Này phương thế giới , nam tử mười lăm cấp quan , ý nghĩa thành niên , khả dĩ lấy vợ sinh con , sinh sôi nảy nở dòng họ.

"Ha hả... tiên sinh chớ để pha trò ta qua ta hiện nay cơ nghiệp , mặc dù không hơn nguy ở sớm tối , nhưng là tùy thời mới có thể bị mưa đả gió thổi đi , nào có tâm tư tưởng việc này." phương minh cười khổ đắc nơi.

Vừa đến chính sự , hạ Ngọc Thanh nghiêm sắc mặt , nơi: "Thế nhưng bạch vân quan việc?"

Phương minh đầu , nơi: "Cai tới luôn luôn sẽ đến , nếu muốn ở Ngô Châu phát triển , đều không qua được bạch vân quan cửa ải này!"

"Bạch vân quan là Ngô Châu đạo phái , cũng nhận được triều đình sắc phong , quan trung có hai người chân nhân , phân quan khắp các nơi , Ngô Châu các phủ huyện cấm quý tào ti , phần nhiều là bạch vân quan đệ tử." hạ Ngọc Thanh suy nghĩ một hồi , liền.

"Những ta trước cũng quá , nhưng chỉ thị mặt ngoài , cư ta Hạ gia âm thầm tuần tra , bạch vân quan hiện tại dĩ thanh , ngọc , linh , chính bốn chữ đứng hàng thứ , những thứ này đều là đệ tử chánh thức , ước chừng hai trăm nhân. còn lại còn có ngoại môn đệ tử , không vào bốn chữ đứng hàng thứ , nhưng là thụ đắc chút pháp môn , đại thể ở trong thế tục , phụ trách xử lý đạo quan sản nghiệp. hơn nữa tôi tớ , võ sĩ chờ một chút , bạch vân quan tổng nhân số , ở thiên nhân tả hữu."

"Ừ!" phương minh gật đầu , mây trắng này quan nhân số của , đảo không tính là nhiều lắm , khi hấn ngoài dự liệu. lại hỏi nơi: "Tiên sinh cũng biết số mệnh chí bảo?"

"Nga? xem ra tôn thần đã có biết hiều!" hạ Ngọc Thanh thần sắc biến đổi , một lát sau qua lại khôi phục , nơi: "Số mệnh chí bảo , nghe nói thì giữa thiên địa , linh mạch diễn biến qua có lẽ có đại khí vận , trống rỗng sanh thành , nhưng trấn áp số mệnh. người phạm có , công khanh có hi vọng , thế gia có , năng bảo phúc trạch lâu dài."

"Bất quá vật ấy luôn luôn là đạo môn mạch máu , để mà trấn áp khí số , duy trì chính thống đạo Nho. hơn nữa số lượng rất thưa thớt , nhà của ta tăng tiêu hao cự tư treo giải thưởng , cũng không có kết quả , nghe tính là hoàng thất , cũng không có vài món."

Phương minh nhấp một ngụm trà , nơi: "Bạch vân quan Bạch vân kiếm , hẳn là rốt cuộc số mệnh trọng bảo không! chẳng biết có vài món?"

Hạ Ngọc Thanh lắc đầu nơi: "Như thế trọng bảo , không phải tầm thường năng kiến , phổ thông đại phái , cũng chỉ có nhất kiện , làm lập phái chi cơ , thật sâu bí giấu , không được sống còn chi tế tuyệt không dùng tới. theo ta được biết , bạch vân quan , cũng liền nhất kiện Bạch vân kiếm mà thôi. liền , đã cũng đủ duy trì bạch vân quan ở Ngô Châu bá chủ địa vị."

"Như thế , Ngô Châu trong vòng quỹ thần việc , chỉ có bạch vân quan có thể làm chủ , không được cấp tốc , sẽ không để cho ngoại châu đạo phái nhúng tay lâu!" phương minh nghe xong lời này , ánh mắt lóe lên , bắt được cái gì nói.

"Đó là tự nhiên , các phái đều có địa vực phân chia , bình thường môn nhân đệ tử đi ra ngoài lịch luyện , cũng không có thể tùy ý can thiệp hẳn châu việc , bằng không tất thụ môn quy xử trí. trên lý thuyết , chỉ cần bạch vân quan còn không có diệt phái , Ngô Châu Quỹ Linh việc qua đều là bọn hắn quản , khác đạo phái không thể nhúng tay , bằng không liền coi là tuyên chiến." hạ Ngọc Thanh suy nghĩ một chút liền.

"Ha ha... tốt , như vậy , ta lại kỷ phần năm chắc!" phương minh đại hỉ , lập tức không tái phát vấn , mà là chăm chú hạ khởi kỳ lai.

Hạ Ngọc Thanh có lòng muốn vấn , nhưng hần còn không toán phương minh thuộc hạ , phải có sở cấm kỵ. hơn nữa coi như là thuộc hạ , cũng không có thể tùy ý hỏi thăm chủ công đại kế , chỉ có thể cười khổ hạ , bồi phương minh kế tục uống trà chơi cờ.

Lần này phương minh lòng có lập kế hoạch , hạ khởi kỳ lai không rảnh suy tư , hí khúc Liên Hoa Lạc cực nhanh , không bao lâu đã đi xuống xong , phương minh cười , đứng dậy nơi: "Hạ tiên sinh tài đánh cờ cao thâm , kẻ khác bội phục , ta đương ngày khác trở lại thỉnh giáo!" cáo từ đi ra ngoài.

Hạ Ngọc Thanh tổng tới cửa , ngực ám thở dài: "Quan người này kỳ lộ , cũng lòng có lập kế hoạch , không tránh sát phạt , đã hạ quyết tâm , không là người ngoài năng khuyến được... đương có đại sự , ai... ta lại nên đi nơi nào?"

Phương minh đảo không biết hạ Ngọc Thanh đã từ kỳ lý nhìn ra đông tây , hần từ hạ Ngọc Thanh được bạch vân quan để tế , vừa lúc nắm quyền qua thư trả lời phòng tu bố kế hoạch qua Pearl dâng trà qua lại dâng ta cao , liền cáo lui ra ngoài.

Đảo mắt đến rồi ngày thứ hai sau giờ ngộ.

Phương minh lại tới đảo an xương thị trấn , lần này còn là vận dụng phân thần phụ đọc thần thông , bất quá thay đổi cá nhân qua bám vào núi xanh thôn ông từ Lý Thanh trên người của , đi vào thành lai.

Nộp tiền , đi vào cửa thành , thủ thành binh sĩ nghĩ khóe mắt hồng quang lóe lên , lại nháy mắt mấy cái , cái gì cũng không phát hiện , cho là mình nhìn hoa mắt , cũng không có ở ý , một phát hiện phương minh trong cái bọc , hồng quang chợt lóe lên.

Vào thành , phương minh cũng không bồi hồi , nhắm thành bắc khứ.

Thành bắc nhưng toán khu dân nghèo , phương minh càng đi bắc đi , người đi đường càng ít , hơn nữa đại thể tóc khô héo , mặt có xanh xao. tâm thán khác biệt na đều có , cũng không nhìn kỹ , tỉ mỉ tìm hoa , tài ở góc thấy khách sạn.

Ổ vàng tàn phá tấm biển thượng , y hi có thể thấy được "Triệu gia tiệm cũ" chữ , kim nước sơn cũng bóc ra hơn phân nửa , nhìn rất là keo kiệt.

Phương minh vào cửa , chương quỹ chính câu được câu không nói đánh truan , phương minh ho khan thanh , tài giựt mình tỉnh lại qua thấy phương minh , lập tức đổi lại khuôn mặt tươi cười qua hỏi: "Khách quan thị nghỉ trọ còn là ở trọ?"

"Ở trọ , yếu một gian nhà một gian , làm tiếp vài món thức ăn đưa tới."

Chương quỹ cười ánh mắt của đều híp lại , nơi "Hảo hảo qua mời khách quan!" tự mình mang theo phương minh đi qua xem ra liên hỏa kế chưa từng tiến mướn.

Đến rồi nhà một gian , cũng là cũ nát , nhưng coi như sạch sẽ , không có gì bụi , phương minh đầu.

Chương quỹ ân cần bưng lên nước nóng , thỉnh phương minh giặt sạch chân , hoàn cùng ta nói , hỏi thăm phương minh lai lịch , phương minh cười , thị thanh kê hương nhân , tới đây làm việc , cần qua đêm.

Không bao lâu , nhất cá bà nương đã đem rượu và thức ăn bưng lên , tản ra trận trận hương khí , phương minh hài lòng nói: "Thức ăn này không sai qua nghe thật là thơm!"

Chương quỹ tự hào cười , nơi: "Ta phụ nữ có chồng đương niên tố thái hay một tay hảo thủ , còn tưởng là quá đón khách lâu đại trù ni , hiện tại

cũng là ta đây điểm sống chiều bài!"

Phương minh cười qua lấy ra ngũ mai đồng tiền lớn , nơi: "Cơm nước phóng , ngày mai tái thu thập , các người đi xuống trước đi! buổi tối đừng tới hầu hạ , ta nghĩ an tĩnh ngủ một giấc!"

Chưởng quỹ kinh hỉ nảy ra , thủ sờ một cái , ngũ mai đồng tiền lớn đã đi xuống túi tiền , đã trúng bên cạnh phụ nữ có chồng bạch nhãn , cũng không thèm để ý qua cười nơi: "Tốt , tốt , chúng ta cái này đi , buổi tối nhất định không quấy rầy đáo khách quan!"

Và phụ nữ có chồng cùng đi ra ngoài , trên đường hoàn truyền đến tranh chấp thanh , xem ra là để trước tiền tài.

Phương minh cười , đóng cửa lại song , tùy ý ăn uống hạ , đã đem bồi mâm để qua một bên , mở bao vây qua lộ ra một tượng điêu khắc gỗ lai , chính thị thổ thần như.

Phương minh ở thần tượng thượng lau một cái , chỉ thấy đỏ trắng quang mang lóe ra , từ thần tượng ở giữa tuôn ra thần lực lai.

Kiểm tra tất cả không có lầm , không khỏi thở dài ra một hơi.

Hắn hiện tại chỉ là một chiếm được phân thần , bản thân không có gì thần lực , nhưng có pho tượng kia , liền có thể tương thần lực chứa đựng ở bên trong , đái vào thành lai , đến lúc đó liền có thể lợi dùng thần lực , thi triển thần thông.

Đương nhiên , cũng mang theo không được bao nhiêu thần lực , thần thông tự nhiên uy lực không mạnh. hơn nữa những thủ đoạn này , đối huyện lý quan viên , đại hộ nhân gia cơ bản không có tác dụng gì.

Nhưng nơi này là thành bắc , đa số bần dân tượng hộ ở lại , mới hiểu thiên cũng nhìn , cư dân phần nhiều là số mệnh thiếu , thân thể suy yếu. mà

thành bắc pháp luật yếu nhất , số mệnh tối mỏng , thích hợp thần thông thi triển , hai bên nhất phối hợp , liền có thể làm ra không ít chuyện lai.

Buổi tối , trăng sáng cao treo , diệt sạch rơi qu thị trấn cũng dần dần rơi vào yên lặng.

Thành bắc cư dân cũng phần lớn lâm vào mộng đẹp.

Chưởng quỹ và phụ nữ có chồng mới vừa ngủ ,thân thể giống như hồ bay ,đi tới một nơi ,cũng một đại điện , xanh vàng rực rỡ , phía dưới còn có bàn tiệc , bày gà quay vịt nướng ,hai bên trái phải lại có rượu ngon , tản ra trận trận hương khí , thì là chưởng quỹ gia thị khai khách sạn bình dân, sinh ý cũng không tiện , sao có thể mỗi ngày cất , không khỏi nuốt ngậm nước miếng.

Nhìn hai bên trái phải ,còn có chút nhân , đều là y phục cũ nát ,có mấy người mơ hồ quen mặt, tựa hồ hay thành bắc hộ gia đình , gặp qua vài lần.

Lúc này , rốt cục có người không nhịn được , nhào tới cầm lấy nhất con gà quay liền khăng , nói: "Bất kể , đó là tử cũng muốn làm một ăn no ma quỷ!"

Chưởng quỹ vừa nhìn , quần áo đồ , nguyên lai là tên ăn mày ,tên khất cái kia nhất nhào tới , ăn một miếng , hay sừng sốt , lập tức ăn ngấu nghiến.

Mọi người chịu đựng không nổi , cũng tiến lên ăn uống , chưởng quỹ xoa xoa mắt , nói: "Chớ không phải là đang nằm mơ chứ? thực sự là rất kỳ dị! phụ nữ có chồng , người khác ta hạ!"

Bên cạnh phụ nữ có chồng nghe vậy , hung hăng kháp hạ , thủ kinh không , đau đến chưởng quỹ trực khiêu qua bất quá càng nghi hoặc qua sau đó tiến lên qua bưng một chén rượu lên qua nhấp một hớp , nồng hậu hương thuần , bì nhà mình đối nước mặt hàng tốt hơn không ít , gọi lên

rượu nghiện ,cũng không quản quái dị , bắt chuyện phụ nữ có chồng cùng nhau an uống.

Đợi đến mọi người ăn uống no đủ, đại thán mộng đẹp thời gian , trên đại điện phương kim quang lóe ra , xuất hiện một thiếu niên quan nhân , mặc chính bát phẩm quan phục , uy nghiêm sâu nặng ,mọi người không khỏi bái hạ.

Lúc này phương nguyên bản đáng dấp , chương quỹ chỉ gặp qua Lý Thanh , đương nhiên không nhận ra , chỉ cảm thấy thiếu niên này rất là khí phách , có uy nghiêm , chợt nghe niên thiếu nói: "Ta nãi thổ thần , năng người bảo lãnh an khang , thổ địa mùa thu hoạch , cầu tử tống tử, bọn người chỉ cần mỗi ngày mặc niệm ta danh ,thành tâm cầu khẩn , mỗi đêm cũng có thể có tử mộng , tiêu dao khoái hoạt!" thanh âm này vẫn vang lên tam biến ,thật sâu ẩn ở đáy lòng của mọi người.

Lúc này , đột nhiên trước mắt sáng choang , chương quỹ cả kinh , bắt đi ,phát hiện ngủ ở nhà mình trên giường , hai bên trái phải chính là hắc phụ nữ có chồng ,nhưng đêm qua việc qua lại rõ ràng ở trước mắt qua liên mỹ mùi rượu đều nhớ rõ rõ ràng ràng , không khỏi: "Khá lắm mộng đẹp a!"

Phụ nữ có chồng cũng tỉnh ,nói: "Ta tối hôm qua làm giấc mộng ,mộng và người hoàn có rất nhiều người đang một trong đại điện ,ăn uống đắc rất sung sướng ni!"

Chương quỹ kinh hãi , và phụ nữ có chồng thẩm tra đối chiếu chi tiết , cũng giống nhau như đúc , không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 29: Phát Hiện

Chương 29: Phát hiện

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu.com

Tuy rằng đêm qua giấc mộng rất là kỳ dị , nhưng chương quỹ còn là bán tín bán nghi , chỉ có thể phân phó vợ không nên ngoại truyện.

Làm ăn này còn phải tiếp tục làm , đi tới phương minh trước phòng , gõ gõ cửa , nói: "Khách quan đêm qua ngủ ngon giấc không? có cái gì phân phó sao?"

Hỏi hai câu , không có trả lời , chương quỹ tâm khiêu bất hảo , mạnh đẩy môn , bên trong không khóa , đẩy liền khai.

Chỉ thấy bên trong gian phòng không có một bóng người , trên bàn , lại bày lưỡng món khác. nhất kiện là một thỏi bạc , chương quỹ cầm lấy điềm điềm , hai lượng tả hữu , không khỏi hỉ thượng mi sao , nhìn nữa một ... khác dạng , cũng một pho tượng , niên thiếu quan nhân , chính bát phẩm quan phục , thân thể uy nghiêm. và đêm qua nhìn thấy giống nhau như đúc , không khỏi kinh hô một tiếng , trong tay bạc cũng rơi trên mặt đất.

Vợ nghe được động tĩnh , bắt đầu vừa nhìn , cũng là kinh hô một tiếng , dữ chương quỹ đối diện nửa ngày , phụ nữ có chồng nơi: "Việc này tà hồ , không bằng... báo quan không!"

Chưởng quỹ giật mình , lại hung hăng lắc đầu , nói: "Báo quan , chuyện kia liền quá , thù cũng không biết hội có kết quả gì , hơn nữa hai lượng bạc , khẳng định có thể , ta xem hay là trước chậm rãi , ta tương tượng điêu khắc gỗ giấu đi , người là ai cũng không cần..."

Thấy vợ đáp ứng , chưởng quỹ liền tìm mảnh vải , tương thần tượng gói kỹ , bắt được tạp vật đang lúc sắp đặt , chỉ là phải nhốt môn thì , nghĩ đến đêm qua thần chi sở khả dĩ tổng tử chính là lời nói , trong mắt , thì có khác thường quang mang.

Lúc này , phương minh đã ra khỏi thành , nhìn thành bắc phương hướng , thoả mãn cười , hẳn cố ý tương thần tượng dữ ngân lượng đặt chung một chỗ , hay ý đồ nhượng chưởng quỹ phát lên tham niệm , lưu lại thần tượng.

Chỉ cần có thần tượng ở trong thành , vừa có tín đồ khẩn thăm , bản tôn là có thể đi qua thần tượng và tín ngưỡng tuyên thi triển thần thông , tương trong thành cư dân kéo vào cảnh trong mơ.

Tuy rằng làm như vậy thị thâm hụt tiền buôn bán , mỗi ngày thi triển đi vào giấc mộng thần thông , còn muốn hóa ra rượu ngon món ngon , cần thần lực không. hơn nữa không thể quang tương tín đồ kéo vào cảnh trong mơ , còn phải khuếch trương phạm vi lớn , hấp dẫn tín ngưỡng , mỗi ngày cần thần lực , không có thể như vậy một con số.

Nhưng chỉ nếu không tích thần lực , trong thành tín đồ , sẽ dần dần tăng nhanh , đến lúc đó tự có tác dụng.

Lần này vào thành mục đích , rốt cuộc đạt thành. chỉ là , phải nhanh một chút chạy trở về , không phải thần niệm tự hành tiêu tán , không biết hội có hậu quả gì không

Hắn là ngày hôm qua sau giờ Ngọ thi triển phân thần chiếm được thần thông , bây giờ còn là sáng ngày thứ hai , mười hai canh giờ một quá , còn

có thời gian , trở lại núi xanh thôn dần xếp.

Nói phân hai đầu.

Lưỡng mấy ngày trước , Trương quản gia cười khoái mã , khăn cản mạn cản , rớt cục ở cửa thành quan hạ chi đi tới thị trấn.

Vào thành hậu , Trương quản gia tiên đặt mua chút quà tặng , đà ở trên ngựa. mới dắt ngựa , đi tới bạch thủy quan trước , hướng một gã đạo đồng ý đồ đến , bị mời nhất gian sương phòng đợi.

Không bao lâu , tiến tới một người lão đạo râu bạc , tiên phong đạo cốt , đúng là phương minh lúc đầu đã gặp lão đạo , hắc đả nhất chấp tay , nơi: "Trương cư sĩ , đã lâu không gặp , nhà người lão gia chuyện , lão đạo cũng đã nghe. ai! trương lý chính thế nhưng bản quan thiện tín , dữ bản đạo cũng có chút hợp ý , nhân sinh thất thường , không nghĩ lần trước từ biệt , chợt nghe đến cười hạc trở lại tin tức. đang muốn tìm một thời gian đi vào cúng tế , không nghĩ tới người đã tới rồi."

Trương quản gia cũng thi lễ một cái , nơi: "Lão gia sinh tiền cũng thường tán dương trường là có đức ẩn sĩ , đối huyền học nghiên cứu thâm hậu , nhượng hắc rất là kính nể ni!" nguyên lai lão đạo này hay bạch hạc đạo trưởng.

Bạch hạc sắc mặt của tựa hồ đỏ hơn nhuận chia ra , thỉnh Trương quản gia ngồi xuống , một đạo đồng liền lên nước trà cao , hai người khách khí vài câu , Trương quản gia dâng lễ vật , sau đó sáng tỏ ý đồ đến.

"... chuyện đã xảy ra hay như vậy , phu nhân nhà ta phạ lão gia là bị thần ám toán , đồng thời cũng lo lắng thanh khô hương dẫn sói vào nhà , xin mời đạo trưởng đi vào , kiểm tra một ... hai ... , vạn mong không nên chối từ..."

Bạch hạc đạo nhân gỡ gỡ thuần trắng chòm râu , nói: "Việc này , nguyên bản hẳn là về cấm quỷ tào ti quản. bản đạo bất năng làm thay." thấy Trương quản gia sắc mặt quýnh lên , lại không nhanh không chậm nói: "Thế nhưng , trường lý chính là ta bạn tri kỉ , ta sao có thể nhìn hẳn rơi vào như kết quả này mà không quan tâm , người yên tâm , ta sáng mai theo người đi!"

Không để ý tới Trương quản gia thiên ân vạn tạ , nhường đồng tử thu thập ra gian phòng , cấp Trương quản gia ở lại , liền cáo từ đi ra ngoài.

Kỳ thực , hẳn là bạch vân quan ngoại môn đệ tử , phụng mệnh lai an xương huyền tông giữ đạo quan.

Vốn là có trách nhiệm vì cấm quỷ tào ti tra thiếu bổ lậu , cũng có con đường , khả dĩ mật báo bản môn. linh trúc trợ giúp Lâm Giang phủ về phía sau , hẳn chính là chỗ này bạch vân quan người phụ trách , mấy ngày hôm trước thu được thanh Khê hương tổ linh tiêu tán việc , đã nảy lòng tham đi vào kiểm tra , chuyện lần này , bất quá là biết thời biết thế mà thôi!

Ngày thứ hai , Trương quản gia sáng sớm sẽ xuất phát , nhưng bạch hạc đạo nhân lại không nhanh không chậm , tiên sửa sang lại đạo bào , tái mệnh một đạo đồng , đi gọi lượng bò xe lai , lúc này mới xuất phát , bò xa thông thả an ổn , đi được thanh Khê hương , đã vào buổi trưa.

Bạch hạc đạo nhân tuy rằng đạo hạnh nông cạn , lại biết ta giấu kín , bất kể là có lệ quỷ còn là ác quỷ , yêu mỵ quấy phá , đều tính thích râm mát. bây giờ là chính ngọ , dương khí chính thịnh , mặc dù đối với ác quỷ chờ không có gì đáng ngại , nhưng cũng không phải rất thoải mái , sẽ không chuyên môn thiêu lúc này đi ra quấy phá , chỉ cần hẳn không sâu nhập cổ trạch âm địa , rừng sâu núi thẳm , vậy nhưng bảo không ngại.

Nhóm đến rồi Trương gia , Trương thị đã sớm kiến chân chờ thôi , trước tiên gặp lễ , lại hội thoại , Trương thị đã đem bạch hạc linh đao linh

đường , bạch hạc nhìn cổ nhân bài vị , ngược lại cũng thốn thức không ngớt , tiến lên lạy tam bái , lên nén nhang , liền niệm khởi đạo môn giải thoát nguyên rửa lai , vì trường hoài chính cầu phúc , Trương thị khóc suốt suốt cảm ơn.

Lúc này mới có thể đi vào chính đề , Trương thị tương bạch hạc lĩnh đảo quán chỗ , liền sai người mở quán , nhìn thấy trường hoài chính di thể , vừa bi từ đó lai , nhượng Trương quán gia cùng , chính đi ra ngoài trước.

Bạch hạc tỉ mỉ quan sát , trong miệng tự lẩm bẩm: "Rất kỳ quái , tức giận còn có còn sót lại , điều không phải hung quỷ gây nên. chẳng lẽ là kỳ dị gì tinh quái , sai , ta bùa thượng cũng một phản ứng. ta tăng cấp trường hoài chính tương quá mặt , tuy rằng nhìn không ra thọ nguyên bao nhiêu , nhưng thân thể khoẻ mạnh , chắc chắn sẽ không sớm như vậy thế , làm sao sẽ vô cớ trong lòng bị hao tổn? lẽ nào , thực sự là..."

Rồi hướng một bên Trương quán gia nơi: "Tiên mang ta ở Trương gia nhìn , sau đó dẫn ta đi thổ địa từ chu vi đi dạo!"

Trương quán gia đầu đáp ứng , mang theo bạch hạc , trước tiên ở Trương gia đi dạo một vòng , lại tới đảo thổ địa từ biên.

Bạch hạc quan sát chu vi , có thấy không người đi đường , tài lấy ra một tờ hoàng sắc bùa lai , trong miệng nơi: "Đây là ta sư môn bí truyền cảm khí phù , chỉ cần chu vi có quỷ khí , yêu khí , sẽ hiện ra dị trạng!"

Đã đem bùa văng trên tường nhất thiếp , nửa ngày , không có phản ứng.

Bạch hạc lắc đầu , tương bùa tháo xuống , xoay người rời đi , Trương quán gia không hiểu ra sao , nhưng vẫn là đuổi kịp , bạch hạc đi tới Trương gia , liền hướng Trương thị chào từ biệt , Trương thị vẫn không giữ được , chỉ phải tổng xuất cửa , lại dâng bạc ngũ lưỡng , tổng bạch hạc trở lại , bạch

hạc cười , nói: " Trương quản gia dữ bản đạo hợp ý , có thể nhường cho hân đưa ta một chút!" Trương thị đáp ứng rồi.

Hai người lên bò xa , đưa đến hương biên , Trương quản gia liền mở miệng , nói: "Đạo trưởng , lão nô sẽ đưa đến nơi đây không..." vừa định cáo từ , thủ đã bị bạch hạc nắm chặt , Trương quản gia nhân già dặn , biết không đúng , một đường không hề nói , nhất đi tiếp thị trấn.

Vừa vào cửa thành , bạch hạc đạo nhân mới thả miệng trường khí , mồ hôi lạnh trên trán trực hạ. thấy một bên Trương quản gia lo sợ bất an.

Bạch hạc an ủi: "Được rồi , người có đúng hay không không hiểu ra sao , thả thính bản đạo giải thích cho người."

Trương quản gia nói: "Đang muốn thỉnh đạo trưởng ngón tay!"

"Bản đạo vừa vào thanh Khê hương , cũng một phát hiện cái gì , nhưng đến rồi Trương gia , liền phát hiện sai , tựa hồ có quỷ sửa vết tích." bạch hạc kiến Trương quản gia không giải thích được , lại giải thích: "Vị quý tu , hay nhân sau khi thành quý , như đặc dưỡng khí phép luyện khí , tầm đặc nhất âm nói khổ tu , liền có thể lâu dài tồn thế , có uy năng!"

"Ta quan nhà người lão gia trên người cũng không vết thương , trước cũng không tật bệnh , cũng không cổ trong lòng bị hao tổn mà chết , khẳng định có nơi cổ quái , tinh tế quan sát , phát hiện nhà người thư phòng có linh lực vết tích , linh lực tính chất thiên âm , điều không phải người sống sở hữu , tất có quý tu các loại đã tới." đến nơi đây , bạch hạc trong lòng cũng là nghi hoặc , ngay từ đầu tưởng quý tu , nhưng cẩn thận kiểm tra , lại có chỉ tốt ở bề ngoài , bất quá thì không cần.

"Sẽ liên lạc lại nhà người lão gia ở thư phòng gặp chuyện không may , hắc hắc... rốt cục lộ ra chân tướng!"

Trương quản gia hiểu ra , nơi: " âm thầm hại lão gia nhà ta , hay cái kia cái quý gì sửa?"

Bạch hạc nhất gờ chòm râu , nơi: "*** không rời thập , nhưng bần đạo tưởng phá thì , lại phát hiện Trương gia chu vi còn có quý tu tung tích , sợ là không đi , đang đánh tham tin tức."

Trương quản gia kinh hãi , nơi: " ... nhưng chấm sinh thị tốt? phu nhân nhà ta trách bạn..."

Bạch hạc nơi: "Sở dĩ bần đạo lúc đó không , chích tác nhất vô sở hoạch thái độ , hiện tại ta người vào thành , có nhân đạo số mệnh hộ thành , giống nhau quý tu vào không được , sở dĩ khả dĩ yên tâm nói chuyện với nhau!"

Trương quản gia mồ hôi lạnh trực hạ , nơi: "Đạo trưởng cao minh , hoàn cầu đạo trưởng giải cứu ta đợi a!" nơi , liền ở trên xe quỳ xuống , dập đầu rung động.

Bạch hạc cười , nơi: "Ta xem quý kia sửa , cũng sẽ không lại thêm hại bọn người , nếu vẫn là không yên lòng , có thể tìm cái lý do , vào thành ở lại. ta tiên hướng môn phái bẩm báo việc này , chờ có chấm dứt , trở về nữa không muộn."

Trương quản gia mới có ta sắc mặt vui mừng , cảm ơn trở lại.

Bạch hạc trở lại đạo quan , cũng đi tới thư phòng , rang ra ra giấy trắng , tinh tế viết ta tin tức , tương thanh Khê hương phát sinh việc đều kể lại viết , cuối cùng , lại phụ thượng phát hiện của mình và quan.

Viết xong , thối thối mực , tinh tế nhìn , phát hiện viết không sai , mới gọi tới một đồng tử , nơi: "Khứ điều dưỡng ở phía sau hoa viên chim xanh mang tới!"

"Nga... ừ? chim xanh? sư phụ , chúng ta từ tới đây an xương huyền , sẽ không động tới chim xanh a , phát sinh đại sự gì sao?" đạo đồng một kích linh , hỏi.

"Ai... là có đại sự a , người linh trúc sư thúc lại không ở , ta đợi lại không có biện pháp chút nào , chỉ có thể thông tri môn phái!" lão đạo thở dài , nơi. hẳn là trung niên mới bị bạch vân quan một vị linh chữ lót cao nhân nhìn trúng , thu làm ngoại môn đệ tử , bởi vậy rốt cuộc đời thứ tư , có thể coi linh trúc sư thúc.

Đồng tử nghe vậy , cũng không nhiều hỏi , đi ra ngoài không bao lâu , liền ôm trở về chích thanh sắc chim to lai , có gà trống đại , rất nghe lời.

Bạch hạc tương thư tín thắt ở chim xanh trên đuôi , từ trong lòng ngực lấy ra khóa hoàng sắc đan dược , này ở chim xanh trong miệng , chim xanh ré dài một tiếng , rất là cao hứng đáng dấp.

Bạch hạc vỗ vỗ chim xanh đầu , nơi: "Đưa đi sư môn!"

chim xanh rất có linh tính , tựa hồ nghe đã hiểu , mở cánh , từ trước cửa sổ bay ra ngoài.

Cảm tạ các vị bạn đọc cất dấu và đề cử , còn có ta cao ngạo bọn người khởi hiếu khen thưởng , cảm ơn nhiều!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 30: Chu Phủ

Chương 30: Chu phủ

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu. com

Thổ địa pháp vực nội.

Phương minh ngồi ngay ngắn thượng thủ , một bên âm Binh đang ở hội báo tin tức.

"... như thế , đối phương nhất vô sở hoạch , cứ như vậy đi?" phương minh nghe được âm Binh bẩm báo , mặt không thay đổi nơi.

"Thật là như vậy!" âm Binh thị tạ ơn tấn thủ hạ lão nhân , luôn luôn cơ linh , không phải cũng sẽ không đảm nhiệm giám thị chức vị , lúc này , lại bổ sung câu: "Đạo sĩ kia hướng Trương thị cáo biệt hậu , liền do Trương quản gia hộ tống trở về thành , thủ thị thuộc hạ tận mắt nhìn thấy."

"Ừ , bản tôn đã biết , người đi xuống đi , nhớ nhất công." phương minh trong mắt hàn mang lóe lên , lại nói.

"Tạ ơn chủ công!" âm Binh xin cáo lui.

"Ha hả..." phương minh đứng dậy bước đi thông thả vài bước , ngực cười nhạt , bạch hạc tuy rằng đạo hạnh nông cạn , nhưng không có khả năng liên cơ bản nhất âm Binh đều không phát hiện được , chính không có

đặc biệt vì bọn họ ẩn dấu , cư nhiên vẫn là không thu hoạch được gì , cái này rất đáng giá ngoạn vị.

Lại liên tưởng đến Trương quản gia một đường đưa vào thành , hắc hắc , không hồ là nhân lão thành , muốn dùng thị trấn nhân đạo số mệnh che đậy sao , bất quá vẫn là không thể gạt được số mệnh a!

Phương minh minh tưởng tự thân , chỉ thấy đầu đỏ trắng khí tập hợp , hồi vu ẩn trung , đã đem kim ẩn nhồi hơn phân nửa. số mệnh chu vi , lại có một tầng kim quang lóng lánh , từ từ rót vào bản mạng khí trung , bản mạng khí thượng , màu đỏ dần dần dài , có thuần hóa xu thế. mà cách đó không xa , tro đen khí đã càng ngày càng gần.

Bản mạng khí hướng màu đỏ thuần hóa , tự nhiên là chuyện tốt , phương minh bây giờ bản mạng cũng chỉ là đỏ trắng sắc , vừa vận dữ chính bát phẩm bài vị thích ứng , cần phải lại hướng bay lên , đỏ trắng bản mạng cũng có chút không thích hợp , hiện tại có nhân đạo công đức , từ từ sửa mệnh cách , đúng chuyện thật tốt.

Đáng tiếc tro đen khí tới gần , minh lần này bạch hạc đã phát hiện mảnh khốe , đồng thời quả đoán đăng báo , không phải không đến mức như vậy. nhưng bạch vân quan thì là ở vào Ngô Châu cảnh nội , tin tức phát quá khứ , dù sao cũng phải tiên thảo luận , rồi quyết định chọn người , tối hậu còn muốn chạy tới nơi này , luôn luôn cần thời gian.

Phương minh chỉ có thừa dịp thời gian này , tương bài vị đề thăng , tăng cường thực lực , tài năng tương tai họa tổn thất xuống đến ít nhất , đồng thời ứng phó sau lại việc.

Nếu lòng có lập kế hoạch , tự nhiên chấp hành đứng lên không chậm trễ chút nào.

Ba ngày hậu , an xương huyện nha nội , công văn phòng.

Một văn lại thấy một phần công văn , nhúu nhúu mày , cầm lên , đi tới một cái bàn trước án , nơi: "Hà Diễn Sử , cư phòng tuần bộ tin tức truyền đến , ở thành bắc không hiểu xuất hiện một người tên là thổ thần tín ngưỡng , phát triển được rất rất mạnh , căn cứ thành bắc ám đang lúc truyền đến tình huống , đã có hơn mười nhân tín ngưỡng , mỗi ngày đều phải dập đầu cầu xin , rất là tà dị. người xem , có hay không nộp lên cấp chủ mông đại nhân , tái trình cấp Huyện lệnh."

Diễn Sử có phối hợp nha môn các lại giắc trách , mỗi ngày phía dưới cũng không có thiếu tin tức nhu trải qua trên tay hãn báo. mà chủ mông , càng nhiều hơn chính là chương quản lục ti công văn , rốt cuộc Diễn Sử cao hơn nhất cấp , đã có viên chức.

Bàn hậu phương chính là một thanh niên nhân , lại mặc Diễn Sử công phục , có vài phần đáng vẻ , lúc này hãn tiếp nhận công văn , nhìn kỹ , khoe mắt lại trong lúc lơ đãng vừa kéo.

"Bực này linh quý việc , ta đợi không thích hợp nhúng tay , đó là đăng báo Huyện lệnh , cũng phải chờ cấm quý tào ti trở về , mới tốt xử trí , ta đợi không cần tự tìm phiền toái , tương thử văn án lưu trữ , cũng tổng tới cấm quý tào ti!" hà đông híp một cái mắt , liền.

"Thị!" công người trong môn , vốn là kỵ xen vào việc của người khác , huống chi liên quan đến quý loại , không sợ bị trả thù? lại cũng chỉ là thuận miệng vừa hỏi , lập tức liền đáp ứng một tiếng , án hà từng ý kiến xử trí.

Ngũ ngày sau , ban đêm.

An xương huyền cửa thành tới nhân ảnh , niên thiếu đáng dấp , mặc quan phục , con người thâm thúy ngăm đen , tựa hồ yếu từ bên trong tản mát ra quang lai , đem linh hồn của con người đều hút vào khứ.

Lúc này cửa thành đã đóng , nhưng vẫn là có binh lính tuần đêm , nhưng bọn hãn tựa hồ đối với thiếu niên này làm như không thấy.

Phương minh ngẩng đầu nhìn đỏ trắng giao nhau số mệnh lưới pháp luật , lạnh lùng cười , vừa nhấc chân bộ , liền từ trong cửa thành thẩu đi vào , tiến nhập bên trong thành.

số mệnh lưới pháp luật , tựa hồ hơi ba động hạ , để lại nhâm phương minh tiến nhập , không gia ngăn cản.

Phương minh cười to: "Quả thế... kế hoạch thị có thể được."

"Không uổng công ta tốn hao nhiều như vậy thần lực tinh lực , rốt cục ở an xương huyền được trên trăm một tín đồ."

"Hắc hắc... tuy rằng khí này vận pháp luật cũng ta năng mạnh mẽ đột phá , nhưng số mệnh pháp luật cũng là vạn dân khí sở tụ , ta tín đồ cũng là vạn dân một bộ phận , chỉ cần bọn họ tín ngưỡng ta , có thể cho ta từ bên trong mở cửa ra , thả ta tiến đến , ha ha..."

Đã nhiều ngày , phương minh vẫn tiêu hao đại lượng thần lực , ở thị trấn truyền bá tín ngưỡng.

Thành bắc thị trấn dân chiếm đa số , chỉ cần mỗi ngày mặc cầu khẩn cáo , mỗi đêm buổi tối liền có thể có hưởng thụ , tin tức này còn là truyền đi rất nhanh , tuy rằng không phải người mọi người tín , nhưng luôn luôn mấy cái như vậy sẽ đi nếm thử.

Kinh qua đã nhiều ngày tích lũy , không tiếc tổn hao , cũng có trên trăm một phổ thông tín đồ.

trên trăm tín đồ , cũng là hộ thành số mệnh một bộ phận , khả dĩ đối pháp luật có ảnh hưởng. mà thị trấn số mệnh pháp luật không ai chủ trì , liền cho phương minh cơ hội. cái này như mở vạn đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc hội , có trăm người chỉ trì hạng nhất đề án , những người khác đều là không phản đối , dựa theo số mệnh vận chuyển làm bằng máy , có thể đi qua.

Hiện tại chỉ cần phương minh ở thị trấn mặc kệ ra cái gì người người oán trách chuyện lai , có thể một mực hành động này , sẽ không bị đáng ở bên ngoài.

Lúc này thị thần chi thân , tuần tra ban đêm , phu canh cũng không phát hiện được , nghênh ngang đi tới Nam thành , đi tới một tòa rất là khí phái trước phủ đệ.

Cửa hai khắc đá sư tử , uy vũ hùng tráng , khí thế bức người , trong mắt càng tựa hồ phát sinh hung quang lai , nếu như bãi ở ngoài thành , vậy quý loại , liên phủ đệ đều không gần được.

Đại môn màu son , phía trên trên tấm bảng , viết Chu phủ hai người kim nước sơn đại tự. tuy là buổi tối , lại còn có người sai vặt , đương nhiên không dám ở ngoài cửa , có cấm đi lại ban đêm ni , bất quá khả dĩ canh giữ ở bên trong cửa , để ngừa đêm khuya có việc gấp.

Hồng quang lóe ra , đi qua cái chắn , ở người sai vặt bên người đi qua , cửa này tử nhìn đã tứ năm mươi , bàn điều băng ghế , nửa năm nơi ngủ được mơ mơ màng màng.

Phương minh nhất ngưng thần , liền thấy Chu phủ phía trên , ở thị trấn lưới pháp luật dưới , còn có một tầng nồng hậu bạch khí thủ hộ , bạch sắc phía trên , nhẹ nhẹ hồng khí sanh thành , không khỏi đầu , tuần này gia ở huyện lý quả nhiên rất có thực lực.

Hiểu ra , nhà này trạch số mệnh , và cá nhân số mệnh bất đồng , cá nhân số mệnh tốt lành , nhưng gia đình quảng đại , số mệnh một chút phô khai , bao trùm toàn tộc , thì nồng hậu bạch khí , lại có nhẹ nhẹ màu đỏ , liền minh đã là nhà giàu trung thổ hào.

Cư trước hạ Ngọc Thanh sở , quận ngăm nhà , giống nhau thị hồng trạch , liền thị cả gia tộc số mệnh , đều là tinh khiết màu đỏ , cái này thập phần kinh khủng. nếu án thực lực toán , hay một quận ngăm thế gia , năng

động viên người của lực , vật lực , bị được với toàn bộ an xương thị trấn , thảo nào vừa đến loạn thế đều có tâm tư tạo phản , nguyên lai đều là thực lực chọc cho.

Bất quá quận ngấm nhà , một châu cũng không nhiều ít , dựa theo quy củ , chỉ có ba loại , rộng khắp đã bị thừa nhận. nhất thị phải có thể tập bá , tử , Nam tước tước vị chống đỡ; hai là mỗi đời đều ra ngũ phẩm đã ngoài chủ quan; tối hậu hay từ thiên hạ cấp môn phiệt thế gia chỗ ngồi diệt xuống.

Mà vốn là môn phiệt thế gia , hay hoàng trạch , cả gia tộc số mệnh , đều là hoàng sắc , đại phú đại quý , liên hợp lại , thậm chí dám cùng hoàng thất âm thầm đấu sức. lại đang toàn bộ thiên hạ đều có nơi danh tiếng , danh sĩ cao nhân , nhiều hơn hơn thế , vừa đến loạn thế , hay hé ra hịch văn khả dĩ thu phục hơn phân nửa châu kinh khủng mặt hàng , án phương minh lý giải , dù Đông Hán những năm cuối Viên gia rất là cùng loại.

Một đường quan khán , toàn bộ Chu phủ bố cục rất là hài hòa , không có cùng số mệnh tương xung đột địa phương , thậm chí mơ hồ có trợ lực , phương minh trong lòng rùng mình , biết tất mọi phong thủy cao nhân bố trí.

Không bao lâu , chuyển tới hậu viện , tổ tông từ đường ngay ngay chính giữa , chiếm rất lớn vị trí , sửa ba gian điện phủ , chu vi vẫn có người gác đêm , còn không thì tiến lên , thay đổi đèn nhang tế phẩm , điều thuốc lá lượn lơ đang lúc , mơ hồ có đàn mộc khí truyền đến , Thanh Thanh nhàn nhạt , đã có say lòng người cảm giác , biết là tốt nhất hương dây , phương minh đến bây giờ còn một hưởng dụng qua đây!

ba gian đại điện , bị một tầng đỏ trắng số mệnh bao vây , màu đỏ chiếm thất thành , chất lượng thượng , thậm chí còn ở hiện tại phương minh trên , nhưng số lượng không đủ khả năng. dù sao toàn bộ Chu gia , một nghìn nhân ngày , mà phương minh bây giờ tín đồ , đã bôn hai nghìn đi ,

vừa có âm Bình quân khí chi trì , chích yếu trả giá thật lớn , liền có thể công phá , bất quá , tất khiến cho thị trấn nhân đạo pháp luật phản kích , hậu quả khó dò!

Phương trà búp Minh Tiền lai , dĩ nhiên không phải lai run , liền: "Chu gia tổ linh nhưng ở? thanh Khê hương thổ thần phương trà búp Minh Tiền tới bái phỏng!" hắc lời này thì , dùng tới thần lực , thượng số mệnh cũng là phát sinh một tia ba động , tương đương nói truyền tới trong điện.

Qua không lâu sau , thì có một tia thanh âm từ trong truyền đến: "Lão phu ở chỗ này khổn phần nhiều niên , không nghĩ tới còn có thể có người tiền tới bái phỏng , thực sự là không thắng niềm vui! xin quý khách đợi chút , nhượng lão phu sửa sang lại dáng vẻ." trong thanh âm này , mơ hồ mang theo âm rung , xem ra chủ nhân của thanh âm rất là kích động , nhượng phương minh ngực vui vẻ.

Một lúc lâu , thanh âm lại truyền tới: "Quý khách lâm môn , đáng tiếc lão phu ước thúc trong người , không thể viễn nghênh , thật thất lễ , xin hãy tha lỗi!" tiếng nói vừa dứt , bao vây lấy đại điện đỏ trắng số mệnh liền mở ra một lỗ hổng , vừa vận dung một người đi qua.

Phương minh lực lượng tại đây tổ linh trên , không sợ hấn đùa giỡn hoa dạng gì , thi thi nhiên đi vào , nhưng thật ra tổ linh , chẳng biết từ đường số mệnh nãi là của hấn tối hậu phòng hộ , cứ như vậy tương phương minh bỏ vào , cũng không sợ phương minh đối với hấn có quá mức bất lợi , không biết là bất minh trong này quan khiếu , còn là có tính toán khác.

Phương minh tiến nhập đại điện , đã nhìn thấy một râu bạc lão giả , thư sinh trang phục , khuôn mặt phong cách cổ xưa , trong mắt lóng lánh trí tuệ quang mang. lần thứ hai chào , nơi: "Thanh Khê hương thổ thần phương minh , đến đây tiếp!"

Lão giả cũng khom người thi lễ một cái , nói: "Bất tài chu tư , thêm vì Chu gia thứ tám đời gia chủ , sau khi thụ tể , trở thành tổ linh , đến nay đã có mấy trăm năm , nếu có không nhìn được cấp bậc lễ nghĩa cử chỉ , xin chớ trách!"

Phương minh cười , nói: "Đâu đâu! tại hạ lần này tiền tới bái phỏng , thực có chuyện quan trọng thương lượng!"

"Ký có chuyện quan trọng , xin... ách , ngồi trên chiếu , xin lỗi , nơi đây không có nhật dụng vật , chận trễ khách!" chu tư nói phân nửa , hơi ngừng , khá có chút ngượng ngùng dấp dấp , hân thân là tổ linh , tự nhiên không nhúc nhích được nhân thế vật , chỉ có thể ở tam ngôi đại diện lý bởi hời , bình thường cũng sợ thị ngồi trên chiếu , lời thôi lệch thếch hơn.

Lời nói thật , phương minh đối cái này ngồi mấy trăm năm lao ngục , thậm chí ngay cả cái ghế sàng cũng không có , còn phải xem nơi trong đưa lên tế phẩm , chính lại ăn không hết tổ linh , còn có thể bảo trì bình thường tự hỏi , nho nhã lễ độ , cảm thấy rất là vô cùng kinh ngạc. hân thấy , loại cuộc sống này , không bao lâu nữa có thể tương nhân ép điên.

Nhìn một chút chu vi , không khỏi: "Chu tiên sinh quả thị nghèo khó!" vung tay lên , cái bàn xuất hiện , hoàn xiêm áo ta rượu và thức ăn.

"Ừ!" chu tư tiến lên sờ một cái , cư nhiên không có xuyên thấu qua khứ , mà là mò lấy thực vật , không khỏi mắt trừng thành chuông đồng đại.

"Ha hả... điều trùng kỷ , Chu tiên sinh xin tọa , cộng đồng dùng bữa làm sao?" phương minh mỉm cười , đối chu tư ánh mắt hỏi thăm lại không có trả lời.

Chu tư đỏ mặt lên , nhưng vẫn là ngồi xuống , phương minh rót thêm rượu , chu tư uống một ngụm , trong mắt vì nhuận , soa nước mắt chảy ròng , nhưng nhìn được , lại cùng phương minh hồ kính mấy chén , rốt cục buông ra , cất uống.

Chu tư động tác rất văn nhã , hạ thủ cũng rất khoái , không bao lâu đã đem rượu và thức ăn ăn không còn một mảnh.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 31: Thu Phục

Chương 31: Thu phục

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thịnh lên đất liền m. lingdiankanshu. com

Chu tư lúc này mới xấu hổ cười , nói: "Chu mỗ dĩ nhiên một thực hơn người đang lúc vật , một thời thất thố , mong rằng chớ trách!"

Phương minh mỉm cười , nói: "Còn đây là nhân chi thường tình , tiên sinh không cần lo ngại!"

Chu tư hít lại hạ mắt , tự ở trở về chỗ cũ , không lâu sau liền phục hồi tinh thần lại , nói: "Tôn giá thủ đoạn phi phạm , chẳng biết đến đó có gì phải làm sao?"

"Cũng không có gì , tiên sinh cũng nhìn thấy , ta mặc dù tự tổ linh , rồi lại dữ tổ linh bất đồng , đây là thiên bẩm , ta tương nó mệnh danh là đạo thần , khả dĩ trợ tổ linh thoát khỏi ràng buộc , còn có loại thần thông , tại hạ bất tài , nguyện trợ tiên sinh cởi thử lao lung!" phương minh đậm đậm nhất tiểu , nói.

"Phải!" những lời này , dường như tình thiên phích lịch , chu tư tuy rằng sắc mặt bất biến , nhưng hơi ba động thân thể cũng bại lộ nội tâm của hắn.

Chu tư trầm mặc một chút , tài nơi: "Chẳng biết tôn giá phương pháp , có gì hậu quả? ta chủ trì gia tộc số mệnh , nếu ly khai , đối Chu gia nhưng có ảnh hưởng? tôn giá làm như vậy , lại dự đoán được vật gì?"

Chu tư không hổ là tổ quán tộc trưởng chính là nhân vật , tam cái vấn đề , đều hỏi tử lên , hơn nữa người cuối cùng , càng rõ ràng.

Phương minh trước khi tới liền tự hỏi thích đáng , nơi: "Ta pháp môn này , thị tương tiên sinh chuyển thành đạo thần giắc lại , từ pha tạp đèn nhang số mệnh trung giải cứu ra , đối tiên sinh không tổn hao gì , khả dĩ tùy ý hành tẩu , chỉ là sau đó cũng nhu bổ sung."

"Về phần tương đèn nhang nguyện lực thuần hóa , là hội đối với gia tộc hộ thể khí sản sinh một chút ảnh hưởng , bất quá tiên sinh bộ tộc đều ở trong thành , đương không bị cái gì nguy hại. đồng thời , ta tương nhà người nguyện lực thuần hóa , hóa thành thần lực , cũng có thể thi triển che chở."

"Về phần lấy được , ta yếu người Chu thị bộ tộc đều tin ngưỡng thổ thần , chỉ cần như vậy , ta liền có thể dành cho gia tộc người nhân che chở , thậm chí bảo nhà người tứ quý mùa thu hoạch , gia đình bình an!"

" ..." ngẩn ngui này vài câu , bao hàm tin tức nhiều lắm , chu tư một thời tự hỏi không tới , phương minh cũng không khứ quản nó , lẳng lặng đợi.

Chu Thanh trầm tư một lúc lâu , rốt cục nơi: "Việc này trọng đại , tôn thần khả phủ đợi chút , ta yếu báo mộng cho ta gia tộc trưởng đương nhiệm , cộng đồng thương nghị!"

"Báo mộng!" phương minh nhãn tình sáng lên , nơi: "Tiên sinh đi phương pháp này , sợ là tiêu hao không không!"

"Đương nhiên không , hơn nữa lần này qua đi , trong vòng mười năm cũng không thể lại dùng phương pháp này , nhưng việc này trọng đại , còn là đáng giá!" chu tư sờ sờ râu mép , thanh âm lãnh tĩnh bình tĩnh.

"Ha hả... báo mộng phương pháp , ta đạo thần cũng có , hơn nữa tổn hao rất ít , không bằng nhượng ta đại lao!" phương biết rõ , mình cũng phải lộ công phu thật đi ra , tài khả tăng phục lực , liền chủ động xin đi giết giặc.

"... ta van người tôn thần!" báo mộng phương pháp , tiêu hao quá nhiều , chu tư thấy rõ phương minh chủ động đưa ra , cũng vui vẻ đặc biệt thời biết thế.

Chu gia đương đại gia chủ chu bích thanh là một trung niên nhân , ngủ một giấc khứ , đi tới tổ tông từ đường tiền , lại gặp được chu tư , cân thứ tám đại tộc trưởng bức họa giống nhau như đúc , trong lòng đã có kinh ngạc , chỉ là chu vi lại có người thiếu niên quan nhân , nhượng hấn mơ hồ có chút hoài nghi.

"Ha hả... ngô người ấy tôn , không cần hoài nghi , ngô thật là người giấc tám đời tổ tiên , hiện nay tổ linh , vị này chính là thanh Khê hương thổ thần phương minh , tới đây dừng ngô có chuyện quan trọng thương lượng , ngô quyết ý bất định , đặc biệt tìm người lai thương lượng!" chu tư đổi điều này có thể đánh vỡ âm dương cách xa nhau đi vào giấc mộng thần thông , rất là kinh ngạc , dù sao hấn pháp môn , năng vài , cũng không tệ.

"Thanh Khê hương thổ thần? thực sự là ngưỡng mộ đại danh đã lâu!" chu bích thanh chấp chương Chu gia nhiều , tự nhiên sẽ không bị cảnh trong mơ hù được , trước hoài nghi , hay nghe nói có yêu tà nhất lưu có thể vào mộng gạt người , lấy người tinh khí , bởi vậy có đề phòng. lần này nghe được thổ thần tên , vừa cả kinh.

Chu , ngô , trịnh , vương hợp xưng an xương tứ đại gia , quan hệ rắc rối khó gỡ , trải rộng toàn huyện , bàn về nông thôn trong lúc đó tin tức , bị

huyền nha càng linh thông , hần là Chu gia gia chủ , tự nhiên nhận được tin tức , thanh Khê hương ra một thổ thần , rất là nổi danh , khiến cho quan tâm. thậm chí , còn có tin tức khác , mặc dù loáng thoáng , lại làm cho hần càng chú ý.

Lần này kiến đi vào giấc mộng thần thông , cân nghe đồn rất là tương xứng , không khỏi đối phương minh thi lễ , nơi: "Gặp qua tôn thần!" tư thái quá mức cung.

Phương minh khoát khoát tay: "Mà thôi , ta dực trợ nhà người tổ tiên thoát khổn , đồng thời thu cho người thư nhà ngưỡng , việc này trọng đại , cùng người gia tổ tiên tinh tế thương nghị không!"

"Thị!" chu bích thanh nhưng vẫn là có chần chờ , ở chỗ này? phương minh liền ở bên cạnh ni! có rất nhiều lời bất tiện , phương minh thấy , cười , biến mất , thanh âm truyền đến: "Bản tôn sau nửa canh giờ trở lại , bọn người có thể an tâm!"

"Lão tổ tông , người xem..." tuy rằng nhân đi , nhưng toàn bộ cảnh trong mơ đều là của hần , bất quá bịt tay trộm chuông mà thôi! chu bích thanh , thì có chần chờ.

"Không có việc gì , sợ gì? cũng không phải chuyện xấu , thật muốn phát hiện sai , ta đợi thì là vừa chết , cũng không có thể tai họa gia tộc!" chu tư cũng thản nhiên , chu bích thanh cười , nơi: "Là ta quá lo lắng...", hai người lập tức bắt đầu nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

Đương nhiên , trong đó có nhiều tiếng lóng thủ thế , còn có các loại bí ẩn vấn đáp , cho nhau xác nhận thân phận , những cũng phải , không phải , cho dù vóc người như nhau , cũng có thể là yêu vật biến ảo , không thể không đề phòng.

Phương minh thật không có nghe trộm , hần vốn là dặt thành ý mà đến , đối với song phương đều có ích , không cần sử ta động tác , phản ác người

khác , chờ đủ nửa canh giờ , tài đi vào.

Chu bích thanh dĩ cùng tổ tông đàm tốt , nhìn thấy phương minh , làm một lễ thật sâu , nơi: "Tôn thần điều kiện , ta Chu gia toàn bộ nhưng tiếp thu , chỉ là , còn có một sự..."

"Không! chuyện gì?" phương minh tâm tình không tệ.

"Nghe nói tôn thần có đại thần thông , năng lưu đặc sinh hồn bất diệt , chỉ cần tôn thần đáp ứng , thu nạp ta Chu gia sinh hồn , ta Chu gia trên dưới , tất ngày đêm cung phụng không dứt , vì tôn thần hiệu chết!" chu bích thanh và chu tư cũng nhất tề quỳ xuống , hành đại lễ , tương phương minh đánh trở tay không kịp.

Đời này nhân tử thành hồn , chỉ có thất ngày , sẽ hồn phi phách tán , bản mạng tốt , cũng bất quá kéo dài hơi tàn một đoạn thời gian mà thôi.

Nếu muốn lâu dài , trước đây chỉ có lường cái biện pháp. nhất thị hấp thu nhân khí , trở thành hung quý; nhưng , điều không phải người bình thường năng hạ quyết tâm làm được , hơn nữa , mỗi tháng đều có nhu cầu , huyện lý quê nhà , đều có che chở , còn có đạo nhân tróc quỷ , quá mức nguy hiểm.

Nhị là trở thành quý tu; nhưng này , nhất yếu thiên tư , nhị yếu pháp môn dữ tài nguyên , có thể gặp không thể cầu , cũng không có thể mở rộng đạo toàn tộc.

Thằng đến phương minh xuất hiện , có loại thứ ba biện pháp , có thể dùng thần lực đại thể tiêu hao , nhượng Quỷ Hồn trường tồn.

Nếu như truyền đi , đương nhiên sẽ khiến sóng to gió lớn , phương minh vẫn chú ý bảo mật , dù sao phương minh thuộc hạ , có quy củ quản , sẽ không loạn , thì là vô ý tiết lộ , chu vi du hồn , đại thể chỉ có thất ngày ,

truyện cũng truyện không đi nơi nào , hơn nữa , người khác còn chưa nhất định tin tưởng.

Nhưng này chu bích thanh , lại là như thế nào biết được , hơn nữa ngôn giấc chuẩn xác , cực kỳ khẳng định.

Phương minh tâm tư thay đổi thật nhanh , thì có đáp án , việc này tất ra sao đông cái kia lão già kia lậu để , dù sao âm dương cách xa nhau , Quỷ Hồn biết tin tức , cũng đệ không được dương thế , chỉ có phương minh đi vào giấc mộng thần thông , thì thử công.

Trước phương minh chỉ có tự thân trong mộng tiếp kiến sinh ra , sẽ không tiết lộ. duy nhị ngoại lệ , hay hà đông cấp hà từng mặt thụ tùy cơ hành động , còn có nhượng hà đông cho nhà báo mộng , làm tưởng thưởng. phương minh mặc dù ở một bên âm thầm giám thị , nhưng bảo không chính xác có cái gì tiếng lóng ánh mắt , tiết lộ ra ngoài.

An xương tứ đại gia , rắc rối khó gỡ , hà đông vừa thế tập Diên Sử , đàn lại đứng đầu , hai người này nếu không cấu kết với nhau làm việc xấu , phương minh người thứ nhất không tin , khẳng định âm thầm liên lạc , đã biết nội tình.

Phương minh nghĩ rõ , cũng cười khổ , tự xem cổ nhân trí tuệ , lại bị thuộc hạ cấp bày một đạo. xem ra sau này , chính vẫn phải là nhiều hơn một đầu óc cho thỏa đáng.

Phương minh sắc mặt âm tình bất định , quỳ Chu gia hai người cũng là nội tâm bốn bề sóng dậy , từ Hà gia nơi nào nhận được tin tức , chu bích thanh thật là lớn kinh lại lớn hỉ , dù sao hẳn biết được nội tình , sinh tiền chấp chương Chu gia , hạng phong cảnh? sau khi cư nhiên chỉ có thể tồn thế thất nhật , sau đó phải hồn phi phách tán , trong lúc sinh tử , quả có đại kinh khủng , nhượng hẳn ngày đêm bất an , trần trọc.

Hắn xong tin tức này hậu , nhiều mặt tìm hiểu , lại không biết chân giả , đang muốn tìm một cơ hội và thổ thần thân cận , không nghĩ tới thì có thử mộng , thì là không vì mình , để toàn tộc âm phúc , cũng phải nỗ lực thử một lần. khán tình huống , vốn là ngũ thành năm chặt cũng tăng nhiều , có tám phần mười khả năng.

Phượng minh không biết hắn nhất chần chờ , lại lọt ta để tế , bất quá cũng không chuẩn bị che giấu , liền: "Ta quả thật có lệnh Quỷ Hồn ngưng lại nhân gian khả năng , nhưng bọn người đương rõ ràng , Quỷ Hồn tồn thế , cũng cần tiêu hao , bản tôn lực một người , cũng không thỏa mãn được bọn người nguyện vọng!" lời không thể không , không phải đáp ứng , Chu gia sau này người chết cũng phải hắn nuôi sống , chỉ cần Chu gia bất diệt tộc , vậy chỉ có hàng năm gia tăng phân , hậu hoạn vô cùng.

Lời này nhất , chu tư và chu bích thanh hay ngực trầm xuống.

Lúc này phượng minh lại nơi: "Bất quá mấy người mười mấy người đảo là có thể , nhưng cũng không có thể nhượng bản tôn nuôi không , đặc nhìn người chờ trong trần thế đèn nhang cống hiến quyết định!"

Chu bích thanh ngực dấy lên mong muốn , đập đầu nơi: "Như vậy , đa tạ tôn thần! ta Chu gia đương đại đại cung phụng tôn thần! vĩnh không phản bội! nếu làm trái lời thề này , trời tru đất diệt!"

Phượng minh hơi đầu , lại nơi: "Việc này , trừ Hà gia tiết lộ cho người tứ đại gia ngoại , nhưng còn có người biết được?"

Chu bích thanh cả kinh , cái trán thì có mồ hôi lạnh , vừa định hồ lung quá khứ , thấy phượng minh ánh mắt lạnh lùng , còn có lão tổ tông ánh mắt , nhanh lên đập đầu , nơi: "Đã không có , chỉ có Tứ gia gia chủ biết được , không có tiết ra ngoài!"

"Tốt , việc này cần phải giữ nghiêm , không được tiết lộ!" phượng minh đầu , nhìn ra thị lời thật , tài dặn một tiếng , tương chu bích thanh

tổng xuất cảnh trong mơ.

Rút lui thần thông , và chu tư trở lại từ đường , chu tư bá hạ , nơi: "Tôn thần thần thông kinh người , xin động thủ , trợ ta thoát ly ràng buộc!" tâm ý đã định , ngôn ngữ như đinh đóng cột.

Phương minh đầu , thủ khoát lên chu tư trên người , chu tư sắc mặt nhất thời biến đổi.

Chỉ thấy đỏ trắng quang mang bùng lên , lại xen lẫn hắc khí , từ chu tư trong cơ thể cuộn cuộn không ngừng mà bị phương minh hút vào trong cơ thể , đi qua thần chức bùa chuyển hóa , trở thành nhẹ nhẹ bạch sắc thần lực.

Qua đủ nửa khắc đồng hồ , mới đưa chu tư trên người đèn nhang oán khí hóa tẫn , chu tư cũng biến thành vừa mới chết hậu sinh hồn dáng dập , uế oải không phấn chấn , rất là suy yếu.

Phương minh nhìn thân thể trong suốt không ít , nhưng cũng mất trước nguyện lực oán khí ràng buộc chu tư , đầu , đưa tay , hồng quang tương chu tư bao vây , hóa thành Điển Sử công phục , lại trợ chu tư ngưng tụ thân thể.

Chu tư nhìn trên người công phục , lại sờ sờ cánh tay của mình , nét mặt tự bi tự hi , thấy phương minh , bá chuyển về lễ , nơi: "Chu tư bá kiến chủ công!" đây là chính thức nhận thức phương minh là chủ.

Phương minh đầu , tuần này tư có tinh khiết hồng bản mạng , toán một nhân tài , nơi: "Ta nhâm mệnh người cho ta Điển Sử , tức thời có hiệu lực. hiện tại đi theo ta đi , còn có Tam gia muốn chạy ni!"

"Tuân mệnh!" chu tư đi tới đại điện sát biên giới , nhìn đạo kia ràng buộc hẳn mấy trăm năm vô hình giới hạn , run một lúc lâu , rốt cục cắn răng một cái , vừng vàng nhảy đi ra ngoài.

Bước này bước ra , cân trước hay khác nhau trời vực!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 32: Điều Chỉnh (Tăng Thêm Cầu Đề Cử)

Chương 32: Điều chỉnh (tăng thêm cầu đề cử)

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu. com

Thổ địa từ đường , pháp vực nội.

Phương minh ngồi ngay ngắn chủ vị , thần thái uy nghiêm , trên người đỏ trắng quang mang lóe ra , thỉnh thoảng có áp lực hiện lên , nhượng thuộc hạ âm thầm kinh hãi. lúc này thủ hạ đều ở , lại có bốn người , khí độ đều là bất phàm , lúc này đều cúi đầu: "Gặp qua chủ công!"

Phương minh đầu , nói: "Các vị miễn lễ!"

"Bốn vị này , thị thị trấn tứ đại gia tộc linh: chu tư , ngô Hồng Vũ , trình trải qua , vương đăng , hiện tại dĩ nhập ta dưới trướng , người chờ sau này , nhưng nhiều hơn thân cận!" phương minh lại vì thuộc hạ giới thiệu.

Lời vừa nói ra , thuộc hạ kinh hãi , an xương tứ đại gia , truyền thừa mấy trăm năm , thực lực hùng hồn , quan hệ rắc rối phức tạp , ở an xương huyền có thể coi thổ hoàng đế nhất lưu.

Tứ gia tộc linh , đều là nổi danh linh nghiệm , cư nhiên cũng bị chủ công thu làm thuộc hạ , tạ ơn tấn chức đối chủ công oai năng lại hiểu rõ hơn vài phần , chúc mừng nói: "Chúc mừng chủ công! chúc mừng chủ công!"

Sau đó lại cùng bốn người cho nhau chào.

Phương minh nhìn bốn người này , không khỏi rất là thoả mãn , Tứ gia tổ linh , nếu năng đảm nhiệm huyền trung nhà giàu gia chủ , lại xảy ra tiền danh tiếng thước khởi , sau khi thụ tể , tự nhiên đều là một thời tuần kiệt , bản mạng đều là tinh khiết hồng , đại khả dùng một lát.

Trước thu phục chu tư hậu , phải đi còn lại Tam gia , tự nhiên là bào chế đúng cách , cho phép và Chu gia vậy điều kiện , liền thần phục. dù sao Tứ gia đồng khí liên chi , bất định đã sớm âm thầm thương lượng qua , cũng không phải gì kỳ quái sự.

Phương minh thấy rõ mọi người chào hoàn tất , tài lại mở miệng , nói: "Chu tư , ngô Hồng Vũ , vương đẳng tam người mới có thể thạo đời , cấu tứ nhanh nhẹn , nay phong làm Điển Sử , tiên theo bản tôn làm việc , quen thuộc sự vụ."

"Trịnh trải qua tăng nhâm quan võ , nay phong làm hỏa trường , thành lập lưỡng lửa , thuộc hạ sĩ tốt , nhưng tự hành chiêu mộ , tiên về tạ ơn tấn quản hạt."

Chu tư , ngô Hồng Vũ , vương đẳng , trước người đều là văn sĩ , vừa đại gia tổ linh , ảnh hưởng rất lớn , phương minh chỉ có thể vừa lên lai liền cấp Điển Sử chức vị. kỳ thực cũng không đủ , sau đó còn phải lại thêm , bất quá lúc này , bọn họ tân vi thuộc hạ , lại không lựa chọn khác , còn có thể ổn định.

Trịnh trải qua sinh tiền cũng quan võ xuất thân , có quân công , vừa lúc phong phú âm quân , hẳn có thể làm đao chính thất phẩm quan võ , tiền đồ quang đại , vừa lúc và tạ ơn tấn nhập gánh tử , đảm nhiệm Phó Thủ.

Nhìn nhâm mệnh phát hạ , thuộc hạ đều bị tâm phục khẩu phục , phương minh tâm trạng cảm thán , đây là thế giới này quy tắc , nếu như bốn người này một thân phận này , thì là bản mạng , tài năng cao tới đâu , một

chút đề bạt đão bỉ lão nhân chức vị rất cao , thuộc hạ thì là khẩu phục , trong lòng cũng sẽ sanh ra tìm cách , lúc không thể thiếu sử bán tử.

Bây giờ là bốn huyện nổi danh nhà giàu tổ linh , nhất thời người người tâm phục , dù sao thì là Huyện lệnh chiêu mộ thuộc hạ , cũng phải chủ yếu từ tứ đại gia lý chọn , nếu như chinh ích tộc trưởng gia chủ , vậy ít nhất đặc từ viên chức khởi bước , từ cửu phẩm thị thấp nhất.

Phương minh cũng không khỏi không như vậy , hết thấy đều thị thực lực giặc cố , bốn người này đại biểu tứ đại gia , năng trực tiếp gián tiếp ảnh hưởng cận tứ ngàn nhân , thị phương minh hiện tại tín đồ gấp hai , vừa an xương huyền lớn nhất địa chủ , ở trong hương thôn cũng có đại lượng thổ địa , có quyền phát biểu. bất luận là phương minh còn là Huyện lệnh , cũng phải cố kỵ một ... hai

Nhìn nhâm mệnh phát hạ , phương minh đang muốn tái cái gì , một bóng người đột nhiên ra khỏi hàng , quỳ xuống , bang bang đập đầu , tuy là âm hồn thân , nhưng cũng đập đầu ra máu , nói: "Thuộc hạ biết tội! ... trước vô ý tiết lộ chủ công tin tức , sau hối tiếc không kịp , ngẫm chủ công trọng trọng trách phạt thuộc hạ!"

chính thị hà đông , nhìn hẩn nhất phó thành khẩn nhận tội đáng dấp , phương minh âm thầm cười nhạt không ngớt , trước năng phóng xuất tin tức , bây giờ nhìn nói tiết lộ , lại đi ra kính cẩn thỉnh tội , hắc hắc...

Bất quá lúc này không cần biểu hiện ra ngoài.

"Bản tôn chủ quản nhất phương , quản lý chung âm dương , không thể không thưởng phạt phân minh , răn đe. hà đông! ngươi nếu vi ta pháp lệnh , Tụ Hưu Quái luật pháp đánh xuống." phương minh thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng , lại làm cho phía dưới trong lòng mọi người rùng mình.

"Nay phế bỏ hà đông lục sự Điển Sử giặc chức , cách chức làm dịch đình , không hề chương quản khoản , thu hồi thần thông , tả hữu! mang

xuống cho ta , nặng đả hai mươi đại bản!" phương minh lần này cũng động chân hỏa , nếu không khán đang vì hấn chiêu an tứ đại gia tộc , coi như có công lao phân thưởng , thật muốn trực tiếp đánh chết. thì là như vậy , cũng không có thể khinh tha!

Đây là phương minh lần đầu tiên nặng trường thuộc hạ , thấy còn lại mọi người hàn khí đại mạo , phương minh cũng không quản , thủ nhất chiêu , hà đông công phục diệt hết , biến thành bạch y , lại có một đạo thần thông bùa từ trong thân thể hấn bị rút ra , nhượng hà đông sắc mặt tuyết trắng , biết bị phế thôi chức vị , không tính là cái gì , nhưng đừng để ý đến để ý khoản , hay bị đá ra hạch tâm , ngày sau họa phúc bất trắc. nhưng lúc này , chỉ có thể nhịn nói.

Lập tức thì có âm Binh , tương hà đông lôi ra đại điện , bãi vị trí tốt , nước lửa côn đủ hạ."Ba ba" có tiếng , nghe được trên điện mọi người , như rớt vào hầm băng , tứ đại tổ linh , càng nơm nớp lo sợ , trên mặt co rúm...

Hà đông cắn chặt hàm răng , thật vất vả ai quá hai mươi côn , đã hình thể tán loạn , lúc này , vẫn không thể lui ra , giùng giăng leo đến đường hạ , quỳ xuống đất bái tạ: "Tạ ơn chủ công ân điển!" đây là bị phạt hậu nhất định , không làm như vậy , ngay cả có nói oán hận , khả dĩ trực tiếp đánh chết.

Phương minh đầu , phất tay nhượng hà đông lui ra , nhìn phía dưới tứ đại tổ linh đều cúi đầu , bán khom người , trạng cực kính cẩn , biết vậy cũng là giết gà dọa khỉ , liền trấn an nói: "Các người Tứ gia , mặc dù yếu sửa tìn , nhưng tổ tông tìn ngưỡng , bất năng bỏ qua , đã đem tổ tông từ đường trung gian đại điện đổi thành thổ địa từ , còn lại hai bên , làm theo cung phụng tổ tiên , đèn nhang không dứt!"

Tứ đại tổ linh tạ ân.

tổ tông tín ngưỡng , thị hiếu đạo , phương minh tự nhiên bất năng huỷ bỏ. hơn nữa , đây cũng là phong kiến thống trị cơ sở , dĩ hiếu trị quốc , tôn sùng hiếu đạo , khả dĩ đại lượng tiết kiệm hành chính nhân lực , phong kiến đế quốc thống trị lãnh thổ quốc gia mở mang , đến rồi nông thôn , đã ngoài tầm tay với , chỉ có thể tôn sùng hiếu đạo , thành bản tự trị hình thái.

Nếu đối đãi yếu hiếu kính trưởng bối , Thượng Quan thậm chí thậm chí hoàng thượng , hay trưởng bối trưởng bối , nên cúi đầu nghe lệnh , chịu một nhọc , đây mới là phong kiến hiếu đạo thống trị hàm nghĩa.

Phương minh cũng không muốn sửa chữa , mượn lai dùng , dù sao , năng vứt bỏ tổ tông lai phụng dưỡng thuộc hạ của hãn , nếu là có một ngày đêm , phương minh rơi vào nguy nan , vứt bỏ phương minh cũng không cần nhiều hơn lo lắng.

"Quách thịnh , người những này qua , chịu một nhọc , lại hành văn thành thạo , ta nay miễn đi người mập nói ti lại giấc chức , đổi thành lục sự ti lại , chương quản khoản , ngăn người trung thành chức sự , không nên tự làm!"

Phương minh thủ ném đi , từ đâu đông thu hồi độn thổ thần thông liền bay vào quách thịnh trong cơ thể , hoá ra mập nói thần thông. quách thịnh bá hạ tạ ân , chủ quản này khoản , hay hạch tâm , mặc dù không có thăng cấp , đó là thời gian ngăn ngủi giấc cổ , quách thịnh minh bạch thị chủ công tài bồi , cảm động đến rơi nước mắt.

"Vương lục lang , người tái hạnh khổ ta , kiêm quách thịnh chức ti không!" lại một ngón tay , trước kia quách thịnh mập nói thần thông liền bay vào vương lục lang trong cơ thể , như vậy vương lục lang liền thân kiêm mập nói , tổng tử lưỡng đại thần thông.

"Tạ ơn chủ công!" vương lục lang tuy rằng không hiểu ra sao , nhưng vẫn là bá hạ. phương minh cười , đây là nuôi dưỡng , nhượng vương lục

lang quen thuộc thổ thần thông , đợi được lúc , tự nhiên khả dĩ dễ dàng thành nhất phương thổ địa , đồng thời , cũng là bồi thường tương trạch trải qua về đáo tạ ơn tấn quân hạt nhâm mệnh.

Chủ quản này khoản , hay phương minh đại quân gia , quan hệ trọng đại , hà đông tuy rằng khoản thuần thực , nhưng tứ đại tổ linh lai hậu , tất thụ trọng dụng , hà đông lại cùng bọn chúng tình bạn cố tri , đến lúc đó trên dưới liên thủ , không làm được liên phương minh cũng có thể che đậy quá khứ , không thể không đề phòng.

Thì là hà đông lần này một phạm việc này , phương minh cũng không có khả năng nhượng hân tái tổng quản khoản. quách thịnh có tài học , lại cùng lâu như vậy , nỗ lực học tập , tự nhiên khả dĩ tương khoản quân tốt , hân có tinh khiết hồng bản mạng , lúc liền có thể theo phương minh đề thăng mà thăng quan , đuổi kịp phương minh bước tiến.

Phương minh nhìn nhâm mệnh phát hạ , theo tứ đại tổ linh lĩnh mệnh , thì có tứ đại phiến mây trắng , phiêu ở số mệnh phía trên , rộng thùng thình dày , không ngừng hóa thành nhẹ nhẹ bạch khí , bổ sung cho kim ấn , không khỏi đại hỉ , biết đây là xong tứ đại gia tộc hiệu lực giấc cố , đợi được kim ấn tràn ngập , chính tất nhiên năng bởi vậy tấn chức.

Một mảnh không biết tên núi non ở chỗ sâu trong.

Súc lập một ngọn núi , chỉ thấy núi này sương trắng mơ hồ , trên có sâm loan cây rừng trùng điệp xanh mướt , muôn hình vạn trạng , trung có tiên hạc ré dài , bạch viên hiển quả , dưới có trăm hoa đua nở , mùi thơm lạ lùng xông vào mũi.

Thực sự là nhất phái tiên gia khí tượng.

Ngọn núi chỗ , lại có một mảnh kiến trúc , tầng tầng lớp lớp , có cung điện , có trúc lâu , đều sắp hàng được cực kỳ tinh xảo , chi chít như sao trên trời , tản ra một không rõ ba động.

Một thanh niên , mặc đạo bào , chừng hai mươi tuổi , môi hồng răng trắng , tiêu sái phiêu dật , chính hướng trung tâm đại điện đi đến , một đường có câu đồng nhìn thấy , đều đều hành lễ , kêu: "Ngọc Hành sư huynh!" thanh niên mang trên mặt nụ cười ấm áp , nhất nhất đáp lại , xem ra nhân duyên không sai.

Không bao lâu , đã đến , nói: "Sư phụ , Ngọc Hành cầu kiến!"

"Vào đi!" thanh âm này Thanh Thanh như ngọc , lại tựa hồ như mang theo lực lượng không thể kháng cự.

Ngọc Hành đi vào , chỉ thấy đại điện cực kỳ trống trải , chỉ có trung tâm một cái bồ đoàn , mặt trên ngồi một trung niên đạo nhân , diện mục phổ thông , sắc mặt hồng nhuận , mơ hồ hiện lên ánh huỳnh quang.

Ngọc Hành cung kính bái hạ , biết sư phụ tuy rằng nhìn thị trung niên dáng dấp , nhưng đã có tám mươi tuổi , lại vẫn là thân khinh thể kiện , nếu như niên thiếu.

Đây là tu vi cao thâm giấc chỗ, đạo này nhân chính thị bạch vân quan có chừng hai người chân nhân một trong , Thanh Hư Đạo Trưởng.

"Ngọc Hành , người là ta mạch đệ tử nòng cốt , dĩ đặc chân truyền , năng bậc cát hung , cũng biết vì sư vì sao truyện người qua đây?" Thanh Hư đạo nhân đãi Ngọc Hành đứng dậy , liền hỏi.

"Thế nhưng Lâm Giang phủ tiêu diệt việc , đã có tiến triển?" Ngọc Hành tuy rằng bậc cát hung , nhưng cái khó dĩ tự cho là đúng , chỉ có thể đoán nói.

"Lâm Giang phủ việc , đã có người thanh và sư thúc lĩnh mệnh đi vào , tuy rằng quỷ vật giao hoạt , tị mà không chiến , nhưng không nên nhiều ít thời gian , liền có thể bao vây tiêu trừ xuống tới , chỉ cần chậm đợi tin lành là được. người giấc bói toán tu vi , yếu tiến hơn một bước , tài năng bậc đặc

tự thân , thử một cực kỳ không đối , phải biết rằng..." thanh và , hay người chân nhân , đi vào tương trợ ngô khởi tiêu diệt , còn chưa về núi.

Trung niên lập tức nói ra vài câu tinh yếu , Ngọc Hành vừa nghe , rất có thể hồ rớt cảm giác , chỉ cảm thấy bình thường bình cảnh , hình như có buông lỏng , đây là chân truyền đả ngô , có sư phụ thời khắc nói , có nghi nan , cũng có thể giải đáp.

Thanh Hư đả đồ nhi lĩnh ngô hậu , tài tiếp tục: "Ta lần này gọi người tới , lại là có thêm một ... khác cái cộc nghi nan." đã đem một phong tình báo , giao cho Ngọc Hành , chính thị an xương huyền gởi tới chim xanh truyền thư.

Ngọc Hành tiếp nhận , nhìn kỹ , liền hiểu , nói: "Sư phụ nhưng là phải ta há sơn , điều tra việc này?"

"Ngô Châu nãi ta bạch vân quan phạm vi quản hạt , nơi đây có tà dị việc , tự nhu ta đợi giải quyết , thơ này thượng , thổ thần việc , cực kỳ khả nghi , ta mặc dù tưởng tự mình đi vào , thế nhưng..."

Thanh Hư đến nơi đây , Ngọc Hành liền hiểu , sư phụ yếu tọa trấn môn phái , bảo hộ căn cơ. sư thúc lại phân thân thiếu phương pháp , chỉ có phái ra đệ tử , liền lĩnh mệnh: "Sư phụ yên tâm , chuyện như thế , na dùng sư phụ đại giá , đồ nhi nhất định đem việc này tra một tra ra manh mối!"

"Bất khả đại ý , trước vì sư thi triển quan thiên thuật , phát hiện thiên cơ lẫn lộn , không biết sao. lúc này cự loạn thế còn có hai mươi thì giờ cảnh , vốn không ứng với xuất hiện thử giống. nhưng nếu xuất hiện , lúc này Ngô Châu các nơi thần quái việc , thì không cần không chú ý nhiều hơn , hướng chi..." Thanh Hư trên mặt , nổi lên nhất vẻ buồn rầu.

"Thì ra là thế!" Ngọc Hành hiểu ra , trước ác quỷ việc , liền phái ra chân nhân , tựa hồ có đề hành động lớn , nguyên lai có duyên cớ.

ps: cảm tạ ta cao ngạo bọn người khởi động , chiến chuy giắc toàn diện chiến tranh khen thưởng , pk cổ Hy Lạp tán , còn có cảm tạ các thư hữu cất dấu. mặt khác , phiếu đề cử thật thê thảm đạm nột , tăng thêm cầu đề cử

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 33: Thuyết Long

Chương 33: Thuyết long

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu. com

Huống chi , hôm nay chính trực Ngô Châu tiềm long xuất thế là lúc , vì sự tế tra căn cơ , phát hiện vài phần đầu mối , mơ hồ ngón tay hướng nam phương , việc này quan hệ ta phái khí số , vì sự vốn định tự mình đi vào truy tra , ai..."

Ngô Châu phía nam , hay văn xương , Lâm Giang kỷ phủ địa giới. Thanh Hư giọng của mặc dù và trước như nhau , nhưng đang nói lại phóng thấp chút , dù sao đại kiện còn có hơn hai mươi năm vận mệnh quốc gia , lúc này nghị luận việc này , hình đồng mưu phản.

"Tê..." việc này trọng đại , may là Ngọc Hành tự học nói , cũng một thời tâm tình bất ổn , nhưng sau đó , lại khôi phục bản sắc , hỏi: "Sự phụ... ngài cho ta tế! nhượng đồ nhi biết ta nền tảng , miễn cho phạm vào kiêng kỵ."

"Người là ta phái hạch tâm , lại giá trị loạn thế tương lâm , vì sự vốn là tưởng báo cho biết người!" Thanh Hư mỉm cười nói , tựa hồ trong đại điện đều hiện ra ý mừng , tương Ngọc Hành có chút bối rối nội tâm trấn an xuống tới.

"Đại kiến lập quốc hơn hai trăm niên , tuy rằng các hoàng chăm lo việc nước , nhưng thế nhưng building tương khuynh , không thể tránh né. này là thiên ý , cũng không nhân lực có thể vãn hồi , hai mươi năm sau loạn thế , đã đã định trước phát sinh , đến lúc đó sinh linh đồ thán , bách không dư nhất. ai! thương sinh linh hà cô!" Thanh Hư đến nơi đây , không khỏi mặt hiện lên thương xót vẻ.

"Đại kiến Chân Long vô pháp trấn áp thiên hạ , các châu long khí tự nhiên rục rịch , lúc này thì có tiềm long xuất thế , tranh phách thiên hạ , các thiên mệnh."

"Ta nói người trong môn , như khứ giúp đỡ tiềm long , phù được sân rồng , nhượng thiên hạ sớm nhất định , miễn đi giết chóc , tự nhiên rất có công đức số mệnh. lúc này các châu , đều có long khí đánh xuống. ta phải thuộc về Ngô Châu , tự nhiên chỉ có thể tầm được Ngô Long phụ tá." Thanh Hư đạo nhân thanh âm nhàn nhạt , nhưng đều là bí ẩn.

" ..." Ngọc Hành suy nghĩ một chút , nói: "Vì sao nhất định phải phụ tá tiềm long , ta đạo môn cầu thị Trường Sinh cửu thị , nhân vân đã hạc , tị thế tiêu dao , vì sao không phong tỏa sơn môn , chậm đợi đại kiếp nạn quá khứ?"

"Ai! si mà! đại kiếp nạn thế nhưng người nghĩ tị là có thể tị? đến lúc đó người không giết người , tự có người muốn giết người , nếu như khác tán tu phải phụ tá Ngô Long , nhân cơ hội lớn mạnh , dĩ long khí quét ngang , chỉ sợ ta đợi , sẽ diệt phái!" Thanh Hư cười khổ.

Ngô Châu , mặc dù là bạch vân quan một nhà độc quyền , nhưng luôn luôn một chút môn phái , còn có tán tu , đều muốn tương bạch vân quan ném đi , chính ngồi lên.

Ngọc Hành mồ hôi lạnh trực hạ , run rẩy hỏi: "Long khí lợi hại như vậy? ta phải có Bạch vân kiếm trấn áp khí số , vừa có hai vị chân nhân..."

"Không nghe theo quốc chủ , dùng cái gì luật cũ sự? tiềm long thân cư vạn dân giặc ngấm , có đại khí vận , đại cơ duyên. phụ tá tiềm long người , cũng thụ long khí phép tắc quan tâm , tức giận vận công đức đánh xuống , đạo hạnh đột nhiên tăng mạnh , tuy rằng từ nay về sau khí số tương liên , phải không sẽ chết , liên Quỷ Tiên chưa từng được làm , nhưng một thời khí thịnh , thực sự là thiên địa đều cùng lực , bọn ta tuy có chí bảo , nhưng sợ rằng..."

Lời này , được Ngọc Hành lòng của , nhắm trằm xuống , nhưng Thanh Hư thanh âm đón truyền đến: "Hơn nữa , người nghĩ rằng ta chờ đại địch , hay những tán tu kia sao?"

Không đợi Ngọc Hành trả lời , liền: "Người cũng biết phương bắc Thái thượng nói vì sao kéo dài qua tam châu , khí thế cực thịnh? hay lần trước tranh long là lúc , phụ tá đại hiền Thái Tổ , y theo long khí quét ngang lưỡng châu đại phái , diệt kỳ chính thống đạo Nho , đoạt kỳ chí bảo a!"

Ngọc Hành cả kinh , bắc đạo Thái thượng đạo uy danh , tự nhiên như sấm bên tai , không nghĩ tới nguyên nhân ở đây.

Tối hậu Thanh Hư tổng kết nói: "Sở dĩ , tranh long việc , thế ở phải làm , không cách nào tránh khỏi , ta đợi cũng chỉ tốt các vị kỳ chủ , không tránh sát phạt!" âm như hàn băng , mang theo sát khí.

Ngọc Hành ngây người chỉ chốc lát , âm âm quỳ xuống , nói: "Việc này quan hệ trọng đại , đồ nhi tất tận tâm tận lực , tỉ mỉ kiểm tra , tìm hiểu tin tức , sẽ không dễ dàng cùng người kết thù kết oán , lưu lại nhân quả!"

"Tốt! tốt!" thấy đồ nhi có linh ngộ , Thanh Hư rất là thoải mái.

"Người phải nhớ kỹ , tuy rằng đất đai này thần việc , dữ tiềm long tương quan khả năng không lớn , nhưng cũng không có thể phớt lờ. người giắc bói toán , dĩ được chân truyền , lại mở linh nhãn , có thể nhìn số mệnh.

lần đi , dĩ tìm hiểu tin tức là việc chính , nếu có điều được , đều báo ta. đợi được người thanh và sư thúc trở lại đón thay , vì sư thì sẽ xuất sơn!" lời này , như ngọc châu rơi mâm , lại mang theo quyết ý.

Ngọc Hành nghiêm nghị lĩnh mệnh , lui xuống.

Phương minh lúc này , còn không biết bạch vân quan phát sinh việc.

Lúc này , hắn đang ở thính thuộc hạ bẩm báo.

"Cái gì , có người đả thương tuần tra âm Binh?" phương minh phái âm Binh , mỗi ngày dò xét thanh khô hương , khu trừ hung quỷ , không muốn lại có Quỷ Hồn đả thương âm Binh , chớ không phải là ra lệ quỷ?

Lên ta tâm , tỉ mỉ hỏi: "Thế nhưng lệ quỷ? tạ ơn tấn chẫm sinh an bài?"

Tiền tới báo tin âm Binh bán khom người , trả lời nói: "Hôm nay buổi sáng , nhị lửa huynh đệ chính tuần tra nguyên sông thôn , không muốn gặp một du hồn , nổi lên tranh chấp , du hồn liền động thủ , đả thương âm Binh , tạ ơn hỏa trường đã tiền đi xử lý , chỉ là..."

"Do dự gì? !"

"Chỉ là đả thương âm Binh du hồn , thị tên nữ tử!" âm Binh cắn răng một cái , còn là , dù sao , bị nữ lưu hạng người đả thương , tại đây cổ đại , thế nhưng đại thất bộ mặt việc. đều là trong quân huynh đệ , tự nhiên phải giúp nói che lấp , nhưng chủ công đặt câu hỏi , mất mặt cũng phải.

"Nga! nhưng thật ra thú vị!" nữ tính du hồn , tự nhiên cũng có , nhưng có thể đánh thương âm Binh , điều không phải sinh tiền đã luyện võ nghệ , hay sau khi hút nhân khí , trở thành hung quỷ , đối với nữ tử lai , muốn đánh phá tự thân đạo đức , giết được người đến , tự nhiên càng trắc trở , nhưng cũng không phải là không có , chỉ là số lượng rất ít.

Lúc này nổi lên hứng thú , liền: "Người đi nói cho tạ ơn Tấn , bắt quỷ kia , liền đưa đến nơi này , chờ đợi xử lý!"

Âm Binh lĩnh mệnh , đi ra.

Đối tạ ơn tấn có thể không bắt quỷ kia , phương rõ là chút nào không lo lắng , tạ ơn tấn trước là có thể cân lệ quỷ bành xuân phóng đối , bây giờ làm âm Binh lâu ngày , có thần lực tích lũy , thuộc hạ lại so với kia thì còn nhiều hơn , nếu như tái bắt không được , trừ phi nàng kia thì ác quỷ tu vi.

Không bao lâu , phương minh chợt nghe đáo bầm báo: "Thuộc hạ tạ ơn tấn , đại phạm quỷ đến đây phục mệnh!" không khỏi mỉm cười.

Đến rồi đại điện , chỉ thấy điện hạ quỳ một nữ tử , tạ ơn tấn tự lo lắng , tự mình ở bên cạnh áp trứ , rất là tâm hình dạng. trong lòng biết chủ công uy năng , đương nhiên không sợ thử phạm phụ , nhưng vì thuộc hạ người , tự nhiên không thể để cho cô gái này đã quấy rầy chủ công.

Xem ra cô nàng này vũ lực rất cao a! phương minh cười , lại vận khởi thần thông vừa nhìn , không khỏi "Di" một tiếng.

Ở phương minh vọng khí thần thông xem ra , cô gái này đầu một cây bạch khí , hơi màu đỏ , chỉ có thể miễn cưỡng so với người bình thường cường , nhưng số mệnh lại tuyệt nhiên bất đồng.

Bạch khí hóa thành nước gợn , trải rộng toàn thân , trình ba đào trạng , mơ hồ mang theo màu đỏ , kháng cự bám vào hơi sắc ban , đây là luyện khí sĩ số mệnh hình thái.

Nữ sinh này tiền , lại là một nữ luyện khí sĩ , hiện tại , phải gọi thành quỷ sửa.

Giật mình , cũng không nhiều , ngồi cao chủ vị , nói: "Đường hạ người phương nào? hãy xưng tên ra?" trong chớp nhoáng này , rất có kiếp trước

Huyện thái gia chiếm được phong thái , lại nhìn một chút , mới đưa có gì oan khuất vài nuốt xuống.

"Dân nữ cố hiệu liên , vô ý mạo phạm đại nhân thuộc hạ , vạn mong đại nhân thứ tội bao dung!" ở cố hiệu liên xem ra , cái này đại nhân , trên người đỏ trắng quang mang lóe ra , mơ hồ thành đầy thán trọng , phụ mang theo uy năng , đã đem nàng định trên mặt đất , không thể có chút nhúc nhích , trong lòng đại run sợ , biết lợi hại , phân ngoại nghe lời.

"Nga? cố hiệu liên , ngẩng đầu lên , tương người là phương nào nhân sĩ , vì sao mà chết , từ thực nói tới!"

Cố hiệu liên ngẩng đầu , cô gái này thiếu phụ trang phục , xem ra dĩ thái độ làm người thê. nhưng đào má liễu mắt , song đồng kéo thủy , hơi đối thu ba , thân đài khúm núm , vừa có phong độ của người trí thức hơi thờ và tu đạo phiêu nhiên xuất trần ý , lưỡng chủng khí tức hỗn hợp lại không xung đột , lại thêm một đặc biệt khí chất.

"Thiếp nãi tam hợp huyền nhân sĩ , thuở nhỏ giá nhập huyền trung nhà giàu Lý gia , nhân phu quân tính thích huyền học , do tốt tu đạo , vợ vết không ít lý học thư tịch , chuyên tâm tu luyện , thiếp mưa dầm thấm đất , cũng theo học đạo thuật." cố hiệu liên thanh âm nhu yếu , nói liên tục.

"Thập mấy ngày trước , phu quân đang cùng thiếp ngắm trăng , đột nhiên quá sợ hãi , nói: 'Thiên phát sát khí , nói sinh tiềm long , ngô đương tầm giặc , dương ta chính thống đạo Nho.' từ nay về sau , liền phong ma tự đắc , ngày đêm ở bên trong phòng tính toán theo công thức , dần dần hình tiêu mảnh dẻ , thậm chí nôn ra máu , nhượng thiếp lo lắng không ngớt."

"Đột có một ngày , phu quân hô to: 'Ở nam...', liền mây đen tể nhật , có lôi đánh xuống , phá tan phòng , tương... tương phu quân đánh chết , phòng ốc sập , tương thiếp chôn ở dưới , bởi vậy bỏ mình..." nói ở đây , thiếu phụ mang cho khóc nước mắt , thấy tạ ơn tấn đều là ngực mềm nhũn.

"Thiếp ở trong cổ tịch đảo cũng đã gặp quý tu phương pháp , nhớ kỹ pháp môn , thành quý hậu vận chuyển phương pháp này , ngược lại cũng tồn được hình thể , chỉ là vô luận như thế nào cũng hoa không gặp phu quân giấc hồn , hẩn tu vi xa bỉ thiếp cao thâm , vậy cũng sẽ thành vi quý tu mới là..."

"Huyền trung pháp luật sâm nghiêm , hầu như ma diệt thiếp thần hồn , chỉ có thể miễn cưỡng chạy ra huyền lai , quý tu lại nhu âm nói tài nguyên , thiếp liền ở chung quanh du đãng , tìm kiếm âm nói. bất kỳ đi tới nơi này , mạo phạm đại nhân , ngấm đại nhân thứ tội!"

Cổ hiệu liên hoàn , thật sâu bá hạ.

Cô gái này lai lịch giấc kỳ , nhượng phương minh thật sâu cảm thán.

Tam hợp huyền , cũng là an xương lân huyền , không nghĩ tới liền ở một vị đại tu.

Đáng tiếc , Tiên Đạo tu luyện , chứa nhiều kiêng kỵ , toàn dựa vào sự phụ miệng nhĩ tương truyền , không rơi văn tự. Lý thị người , có thể được đạo đạo gia bút tích thực , lại tu vi thâm hậu , năng nhìn bầu trời hạ đại thế , tính ra tiềm long. như thế tư chất , có thể coi đạo gia chân mầm móng , bị các đại đạo phái coi là làm vinh dự đạo môn của quý.

Nhưng như thế đệ nhất thiên hạ chuyện kiêng kỵ , cư nhiên trực tiếp tính toán theo công thức , cũng không bố trí ta đáng cướp đáng sát phương pháp , cứ như vậy bị trời phạt tươi sống đánh chết , hồn phi phách tán , hoàn hóa cập kê tử , thật là làm cho phương minh không ra nói lại.

Bất quá , thiên phát sát khí , tiềm long đương ra sao? nhưng thật ra cấp nói ra một tỉnh , nam? người nào nam , Ngô Châu giấc nam , còn là thiên hạ giấc nam? có lẽ là địa phương nào tên đại nam?

Một thời có chút nhức đầu , cũng không khử quân nó , tạm thời tiên phóng phóng.

"Cố thị , người mặc dù phạm ta pháp luật , nhưng người không biết không tội , bản tôn tạm thời tha cho người lần này , sau đó ghi nhớ kỹ tâm hành sự , không được tái phạm!" phương minh thanh âm chuyển và , nổi lên mượn hơi ý.

Tuy rằng cô gái này đạo hạnh , bị nàng phu quân kém đến xa , nhưng hẳn phu quân đã hồn phi phách tán , hiện tại không có chọn , có tổng bị không có tốt , phương minh bên người , đang cần bức này thông hiểu phong thủy đạo thuật giấc sỡ.

"Đa tạ Đại nhân!" cố hiểu liên bái tạ.

"Người đã quỷ tu , khán như thế âm khí , có hay không dùng chung?" phương minh thủ một ngón tay , trên mặt đất toát ra một tia hắc khí , phiêu đảng đảo cố hiểu liên trước người.

" ..." cố hiểu liên ánh mắt lóe ra bất định , ngân nga ám giảo , bầm một cái bí quyết , tương hắc khí hút vào trong cơ thể , chỉ thấy theo hắc khí hút vào , cố hiểu liên thân thể canh chừng thật chia ra. cố hiểu liên trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng , nói: "Chính thị âm khí , chẳng biết đại nhân từ đâu được lai?"

Phương minh mỉm cười , hẳn là thổ thần , tổng quản thổ địa , âm khí cũng là khí hậu khác nhau ở từng khu vực một loại , tự nhiên khả dĩ tạo ra đi ra.

Cố hiểu liên biết việc này sẽ không dễ dàng báo cho biết nàng , nhưng quan hệ sinh tồn , trong mắt còn là toát ra khẩn cầu vẻ.

"Ha ha... người muốn thử âm khí , cũng là giản đơn." phương minh mỉm cười , nhìn cố hiểu liên , thẳng đến người sau mặt như hoa đào , tài

nói: "Ta đây đang cần một thông hiểu phong thủy đạo thuật người , người nhưng nhập ta dưới trướng , làm việc cho ta , âm khí , dĩ nhiên chính là thù lao!"

"Việc này... thỉnh cấp thiếp một chút thời gian lo lắng!" cố hiểu liên mảy liễu vừa nhú , còn là nói.

"Nhưng!" phương minh kiến cố hiểu liên sắc mặt , chỉ biết việc này sẽ thành , tâm trạng mừng thầm , phân phó Pearl , đái cố hiểu liên xuống phía dưới dàn xếp.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 34: Thực Lực Lớn Tiến

Chương 34: Thực lực lớn tiến

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thịnh lên đất liền m. lingdiankanshu. com

Lúc này đã tháng sáu hạ tuần.

Thổ địa pháp vực , một gian tĩnh thất nội , phương minh chính ngồi xếp bằng.

Sắc mặt lúc đỏ lúc trắng , trên người quang điểm lóe ra bất định , tựa hồ đang trải qua biến hóa gì.

Theo thu phục an xương tứ đại gia , cũng đã qua không ít thời gian , thổ thần tín ngưỡng , bị các gia dần dần mở rộng xuống phía dưới. Tứ gia hợp lực , kỹ chiêm an xương thị trấn tứ thành lực lượng , vừa động thủ , tự nhiên không giống nhưng , phương minh tín đồ đã gia tăng rồi gấp đôi , đồng thời , còn đang tăng trưởng.

Nhưng nếu muốn ở thị trấn xây miếu , còn là ảnh hưởng quá lớn , trên mặt nổi bất hảo. chỉ có thể nhượng Tứ gia mời thổ thần như trở lại tế bái , trước hết để cho tộc nhân và cuộc sống gia đình từ các loại cúng tế , đây là các gia nội bộ tế tự sự vụ , Huyện lệnh cũng không tốt lắm cái gì.

Lại dĩ thị trấn làm trung tâm , khuếch tán đảo yên dân , xương nguyên lưỡng hương. phương diện này , tứ đại gia ra lực mạnh , phương minh cũng không nuốt lời , thu ta tứ đại gia tân tử giấc hồn xanh trở lại sơn thôn phụng dưỡng , thành lập tín dụng.

Bởi lưỡng hương không có tế linh hồn người chết , che chở khí lại rất yếu , phương minh thổ thần vừa đến , liền đại được hoan nghênh , cơ bản các thôn đều xây thổ thần miếu , quê nhà cũng có tính toán này , đang chuẩn bị nói.

Mở rộng đến bây giờ , phương minh tín đồ dĩ từ ban đầu hai ngàn người tả hữu , phát triển đến bây giờ tiếp cận tứ nghìn nhân , mỗi ngày nhận được đèn nhang nguyện lực tăng nhiều , chịu đựng phương minh hướng cao hơn một tầng tấn chức.

Nhưng lúc này , tựa hồ có phiền phức.

Phương minh không nghĩ tới , lần này tấn chức , bị mấy lần trước càng trắc trở. tín đồ gia tăng rồi gấp đôi , mang tới số mệnh đã sớm đem kim ấn nhồi , trong đó đỏ trắng giao nhau , các chiêm phân nửa , còn lại chỉ có thể hóa thành đỏ trắng mây trôi , vây quanh kim ấn , đồng thời có thất lạc , thấy phương minh yêu thương.

Đây là bản mạng khí giấc duyên cố , tuy rằng đã có nhân đạo công đức sửa , nhưng thời gian ngắn ngủi , bản mạng khí tuy có tinh khiết hồng xu thế , nhưng thuộc về còn là đỏ trắng khí , tối đa lên làm chính bát phẩm , nếu muốn lại tăng , cũng không chi trì nổi.

Lúc này phương minh , liền bị vây vận lớn hơn mệnh trạng thái , chỉ cảm thấy không chỉ là số mệnh , liên thần lực đều có chút không ** ổn , tựa hồ rục rịch , đây là lực lượng quá lớn , có chút cầm giữ không được , nhu cao hơn nữa bài vị trấn áp.

Như vậy xuống phía dưới , tình huống cũng không thật là khéo.

Phương minh nhìn đầu , kim sắc nhân đạo công đức vẫn đang không nhanh không chậm rót vào bản mạng , sửa nói mệnh cách , sử bản mạng khí hướng màu đỏ chuyển biến , nhưng rất là thông thả , cần không ít thời gian.

"Lúc này dĩ lửa cháy đến nơi , đó là chỉ vì cái trước mắt cũng bất chấp!" phương minh nội tâm càng ngoan , theo tâm niệm biến hóa , kim sắc công đức đại lượng tiêu hao , không ngừng rót vào bản mạng khí nội , không bao lâu , kim sắc công đức cư nhiên tiêu hao hết , số mệnh chu vi bao trùm hơi mỏng kim quang biến mất.

"Còn chưa phải được không?" phương minh cười khổ , nhân đạo công đức sửa mệnh cách , quý ở không nhận thức được. hần là thần chi , khả dĩ mạnh mẽ thôi động công đức , tuy có nói không ít tiêu hao , lợi dụng tỷ số cũng thấp , nhưng cũng nhanh hơn tiến độ. lúc này tương công đức dùng xong , lại còn một cái biến bản mạng , nhượng phương minh cười khổ không thôi.

Lúc này , đột nhiên nổi lên biến hóa.

Chỉ thấy đỏ trắng bản mạng khí chấn động , đột nhiên nổ tung , từ đó vươn một cây tinh khiết hồng bản mạng khí lai , dựng thẳng thẳng đứng thẳng , thống ngự nói chư khí.

Kim ấn đáng dập cũng theo đó đại biến , làm lớn ra vài lần , đáng dập càng thêm ngưng thật , chu vi đỏ trắng số mệnh rất nhanh dừng mãnh vào , bổ sung cho kim ấn , lấp đầy chừng sáu thành.

Kim ấn nội xích khí quanh quẩn , quang thái khiếp người , chỉ có dưới đáy còn có một tầng bạch sắc. xích khí nhẹ nhẹ rũ xuống , vây quanh phương minh thần khu , kéo trong cơ thể thần lực chuyển biến.

Phương minh trong cơ thể , bạch sắc thần lực đột nhiên như gặp trọng áp , mạnh áp súc , biến thành màu đỏ thần lực. chuyển biến cực nhanh , chỉ

ở trong nháy mắt , trong cơ thể thất thành thần lực đều biến thành màu đỏ , như ngón tay cánh tay sử , vận chuyển như ý , trước bò cảm hề quét là sạch.

Xích khí chạy chồm , quần lên thần chức bùa , theo xích tức giận không ngừng dung nhập , lúc này thần chức bùa , bị băng bó khóa thành hình cầu , như lửa cầu lẳng không , Xích Diễm bốc lên , phóng ra ngoài nói đỏ trắng ánh sáng , cực kỳ khiếp người.

Giây lát , xích quang chớp động trung , thần chi bùa cũng mang cho xích sắc , đáng dấp đại biến , lại thêm mấy người thần bí ký hiệu , linh quang hiện lên , tương một tin tức truyền tới phương minh óc "Từ thất phẩm thổ thần vị , hạt thanh khô , an dân , xương nguyên tam hương , an xương thị trấn bán" hoàn hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp một mới đại thần thông , nhượng phương minh sắc mặt đại hỉ.

Lúc này bài vị tấn chức đã kết thúc , phương minh lại không có nhúc nhích , nhắm mắt trở về chỗ thần chức ký hiệu tấn chức thì cảm ngộ , đây là thiên địa giao cảm thì đặc thù quy tắc , lại có chứa kiếp trước thế giới pháp luật , thậm chí còn có lúc khoảng không xuyên toa thì biến dị , rất là huyền ảo , đối phương minh rất có dẫn dắt.

Một lúc lâu , phương minh xác nhất định tương cảm ngộ lưu ở trong lòng , sẽ không quên , mới đứng dậy đi ra ngoài.

"Đại nhân thỉnh dừng!" Pearl dĩ ở ngoài cửa đợi lâu ngày , vuông vắn minh xuất quan , liền đưa lên nước nóng khăn mặt , ân cần hầu hạ.

Phương minh tuy là thần chi , lại thích người phàm hưởng thụ , tuy rằng việc này , thần chi tâm niệm vừa động , liền có thể làm được. nhưng vẫn là có thực vật càn thoải mái , cũng là đối trước đây người phàm sinh hoạt nhớ lại.

Phương minh rửa mặt chải đầu qua đi , phân phó nói: "Lần này bản tôn bế quan , rất có thu hoạch , phân phó , mở rộng ra yến hội , bản tôn có

việc bảo cho biết!"

"Thị!" Pearl khom người tuân mệnh , đồng thời đi ra ngoài truyền lệnh , tự có tại ngoại chờ tôi tớ , tương thử lệnh nhả nhủ đi ra ngoài.

Tự phương mình không ngừng tấn chức tới nay , thuộc hạ nhật chúng. pháp vực trung , ngày đêm phụng dưỡng thủ vệ nhân cũng nhiều , sẽ không xuất hiện trước đây chung vào một chỗ còn không có vài người , truyền lệnh cũng phải phương mình tự mình đi trước tình huống.

Đến rồi ban đêm , thanh khô quê cha đất tổ đạo từ pháp vực trong đại điện , đèn đuốc sáng trưng.

Lúc này đã mở yến hội , phương mình thuộc hạ , chỉ cần toán một đầu mục , đều đến rồi.

Mọi người trước người đều có nhất phương bàn dài , rượu ngon món ngon , hoa quả tâm , cái gì cần có đều có. thức ăn tinh xảo , thỉnh thoảng có nha hoàn tôi tớ tiến lên , thay đổi chén đĩa , dâng lên mỹ thực.

Những món ngon cũng phương trà búp Minh Tiền ta thời gian , từ thu lưu du hồn lý , lấy ra đại trù làm , rất là tinh xảo , hương thơm xông vào mũi , không thể so đón khách lâu đại trù kém.

Nguyên lai người này nguyên là Chu gia đại trù , coi như là chi nhánh tộc nhân , ít ngày nữa tiền mất đi , vừa lúc vượt qua phương mình và tứ đại gia ước định , rốt cuộc một có phúc khí.

Lại tuyển ta nha hoàn tôi tớ , xông tới thổ địa pháp vực sai sử. cũng không toán mới hiểu nuôi bọn họ , để cho bọn họ nhân tấn kỳ dùng.

Lúc này phương mình , mới có thổ địa lão gia tư vị , nhìn cả sảnh đường thuộc hạ , binh hùng tướng mạnh , là trọng yếu hơn thị , tự thân bài vị đề thăng , pháp lực nhật phòng. thực sự là tâm trạng quá nhanh , nâng

chén uống quá , thuộc hạ khán chủ công tâm tình rất tốt , cũng là không ngừng nâng cốc chúc mừng , sinh động bầu không khí , trong lúc nhất thời , khách và chủ đều vui mừng.

Đợi đến yến hội tán đi , mới là nghị sự thời gian.

Đợi đến tới tở tương bôi mâm triệt hạ , hơi chút thanh lý qua đi. quần thần tức nhiên nhi lập , phân loại hai phái , văn tả võ bên phải , phương minh nhìn thuộc hạ cũng coi như nhân tài đông đúc , xích khí nhiều đường , rất là thoả mãn.

Lúc này phương minh đối một bên hỏi: "Cố linh nữ , người tinh thông đạo thuật , khán bản tôn mệnh cách khí số làm sao?"

Cố hiệu liên suy tính mấy ngày , còn là bá nhập phương minh dưới trướng. đời này giới , còn là phong kiến xã hội nông nghiệp , nam tôn nữ ti , nữ tử tự nhiên không thể làm quan , chỉ có trong hoàng cung bộ , còn có nữ quan.

Phương minh cũng không tốt lắm mạo thiên hạ giấc sơ suất , liền che một thổ địa ngồi xuống linh nữ chức vị , theo bên người , thường tổ cơ yếu , rốt cuộc một phụ tá cố vấn nhất lưu.

Cố hiệu liên đi ra , hành lễ nói: "Vọng khí phương pháp , phi tu vi cao thâm , được thụ pháp môn mới có thể có nói , thiếp thiếu đạo thuật , sao có thể thấy chủ công khí tượng , nhưng còn có cảm khí phương pháp , năng hơi chút quan sát một ... hai ... , bác chủ công cười mà thôi!"

Liền thăm vận âm lực , suy nghĩ Thiên môn. nàng nhất mạch , có pháp môn , năng khán đại khái số mệnh , lúc này , cũng cảm giác hồng quang oanh diệ , xích khí đại thịnh , hầu như để cho nàng tâm trì thần diêu , không khỏi: "Chủ công trên người , xích khí quanh quần , cho là pháp lực tiến nhanh giấc hồ , mơ hồ thành đầy tháng trạng , thử là tròn mãn giấc giống , thiếp chúc mừng chủ công!"

"Nga!" phương minh hứng thú , xem ra này phương thế giới đạo thuật , thật là có ta môn đạo , trầm tư hạ , liền hỏi: "Người xem hôm nay bản tôn pháp lực , ở đại phái trung làm sao?"

"Chủ công người bị vạn dân giấc ngủ , mang theo chúng sinh số mệnh , đâu là một nhân năng ngăn cản. chỉ là nói môn đại phái , có nhiều chí bảo , trấn áp số mệnh , phúc trạch lâu dài..." đây là đại lời nói thật , bất quá còn dư lại , cố hiểu liên không dám.

"Ha hả... đạo môn chí bảo , thụ cung phụng , cũng có đại khí vận , bản tôn xác thực nhu tị kỳ phong mang , không có gì tránh được kiên kị!" phương minh cũng biết cố hiểu liên suy nghĩ gì , nhưng lơ đãng.

Từ thu cố hiểu liên hậu , phương minh đối với lần này thế giới đạo môn , có càng nhiều hơn lý giải. đạo môn dĩ một người tu hành là việc chính , không chỉ bất năng tích súc số mệnh , phản hội thôn phệ phúc khí , sở dĩ bất luận là kiếp trước còn là đời này , đều có sửa pháp phá gia nhất.

Đạo người trong môn , ước ao quan phủ số mệnh , sở dĩ thường phái ra đệ tử , đảm nhiệm chức ti , hấp thụ số mệnh dĩ tu hành , nhưng nhân quả dây dưa , cũng là phiền phức.

Đạo nhân hy vọng nhất , hay giúp đỡ tiềm long đẳng cực , tự thân bị đóng cửa vì nước sư , hấp thụ một quốc gia số mệnh , thành tựu tiên nhân. đương nhiên , lịch đại nhân chủ , tối đa phong mấy người chân nhân vị , không có tương nhà mình vận mệnh quốc gia tặng người.

Đạo nhân tự thân thực lực , đã ở dương thế trong phạm vi , từng có mấy trăm giáp sĩ , vây giết chân nhân ghi lại.

Về phần đạo thuật thần thông , chống lại số mệnh nồng hậu người , tự nhiên uy lực giảm nhiều. đạo nhân dĩ sức một mình , đối kháng thiên hạ vạn dân khí vận , thì là tu vi như thế nào đi nữa cao thâm , cũng sẽ bị nhất nhất mài đi , đạo hạnh giảm đi.

Phương mình bây giờ pháp lực , tuy rằng chất lượng thượng hơi chút không bằng đại phái đệ tử nòng cốt , nhưng số lượng thượng xa xa thắng được , có thể sống sống hao tổn tử bọn họ. nhưng nếu như chống lại chân nhân , vậy hay là lực không hề dài.

Về phần số mệnh chí bảo , đó là trấn áp môn phái số mệnh căn cơ , không được diệt phái chi tế , cũng sẽ không vận dụng , chỉ cần phương mình không dả bề trên gia sơn môn , cơ bản không cần lo lắng.

Phía dưới thuộc hạ , nghe được đối đáp , biết chủ công pháp lực tiến nhanh , đều đều bái hạ chúc mừng.

Phương mình mỉm cười đáp lại , đợi đến chào hoàn tất , tài mỉm cười: "Bản tôn hôm nay tấn chức , thật là thật đáng mừng việc , bọn người đồng lòng hợp sức , anh dũng trống trải , thổ địa đền nhang truyền bá nhật quảng , cực kỳ nhượng ngô vui mừng , đương luận công ban thưởng!"

"Vương lục lang , người trung chuyên cần chức sự , theo ta thật lâu sau , cũng có thể tạo phúc nhất phương , ta nay phong người vì chính cửu phẩm bạch thạch thôn thổ thần , ngấm người năng kế tục phúc trạch bách tính , thủ hộ nhất phương!" bạch thạch thôn , thị an dân hương hạt hạ một làng.

"A!" phía dưới mọi người ồn ào , sợ hãi than chủ công liên thần chi vị đều ban cho đi ra. mọi người vì thuộc hạ lâu ngày , làm sao không biết bài vị trân quý , hôm nay kiến chủ công thực sự phong ban thưởng bài vị , nhượng phía dưới chư nội tâm của người , không khỏi lửa nóng.

Vương lục lang đầu nhất vững , trong lòng nóng hổi , nhìn chủ công cổ vũ ánh mắt , chỉ cảm thấy những này qua lai , bị bài ly trong quân , nhượng tạ ơn tấn dần dần thượng vị ủy khuất , đều theo chủ công chính là lời nói như xuân phong hóa tuyết vậy hôi khứ.

Cố sức quỳ xuống , hành lễ , nói: "Bái tạ chủ công!"

Cảm tạ ta cao ngạo bọn người khởi đồng , thanh uẩn chân nhân , vây ở
tại chỗ o , Huyết ưng khen thưởng , còn có cái khác bạn đọc chi trì , cảm ơn
các người!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 35: Phân Phong Chúng Thần Cầu Cất Dấu Đền Cũ

Chương 35: Phân phong chúng thần cầu cất dấu , đền cũ

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bí cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu. com

Phương minh ngật đầu , vung tay lên , một đạo tráng lệ bạch mang nhảy vào vương lục lang trong cơ thể.

Chỉ thấy bạch quang đại thịnh , vương lục lang một thân chính cửu phẩm quan phục , đầu bạch khí tập hợp , thành đoàn trượng , trung gian một cây đỏ trắng giao nhau bản mạng khí ở giữa điều hòa , vững chắc nói số mệnh. biến hóa này , sử vương lục lang thoát nhìn nét mặt sát khí tiêu tán không ít , sinh ra vài phần ung dung uy nghiêm , nhìn thấy phương minh , quỳ xuống hành lễ. nói:

"Thần bạch thạch Thôn Chính cửu phẩm thổ thần vương lục lang , bái kiến chủ công!" lúc này mới có thể coi thần , rốt cuộc chân chính có viên chức , và bình dân bách tính bất đồng. đây cũng là phương minh thủ hạ , người thứ nhất có viên chức.

Phương minh cười , nói: "Vương lục lang cái này quý danh , có thể có không lịch sự a!"

"Thỉnh chủ công ban tên cho!" vương lục lang nhưng thật ra thông minh.

"Không bằng đã bảo vương trung được rồi!" phương minh không rảnh suy tư nói.

"Vương trung..." vương lục lang , không , vương trung bái hạ , nói: "Thần sau đó đã bảo vương trung! tất trung thành và tận tâm , tận tâm tận lực để chủ công!"

"Tốt! tốt!" phương minh vỗ tay cười to.

Phong ban cho thổ thần vị , dĩ nhiên không phải chính quy mặt hàng , mà là phương minh kinh qua không ngừng thực nghiệm , lại đi qua tấn chức lấy được cảm ngộ , tài làm được mới nhất thành quả , thuộc về , cân trước thần thông ký hiệu rất là cùng loại.

Chỉ bất quá , tương bốn đạo thổ địa bản chức thần thông đều lạc in ở phía trên , lại tăng thêm phương minh lĩnh ngộ đi ra ngoài tiêu hóa đèn nhang nguyện lực pháp môn.

Đây là phương minh chính chế luyện , đương nhiên khả dĩ vừa đọc thu hồi. cùng loại chiếu hình , cuối quyền hạn còn đang phương minh trên tay , còn có thể lệnh kỳ tự hủy. cho dù có canh cấp cao nhất thần lực cũng không cách nào tấn chức , chỉ có thể dựa vào phương minh hiến dâng tính mạng mà tấn chức , đương nhiên cũng sẽ không có cái gì đại thần thông.

Hơn nữa , phương minh hoàn hạ hạn chế , bài vị chính có thể hấp thụ bản chức trong phạm vi địa vực đèn nhang , bất năng hấp thụ phần đất bên ngoài đèn nhang nguyện lực , đồng thời , bất năng ly khai phương minh thần chức phạm vi , cũng không có thể lấy ra bên ngoài cơ thể , không phải sẽ tự hủy.

Đồng thời cũng đã ý kiến hay , mệnh thuộc hạ thổ thần dựa theo phương minh hệ thống quy củ thu nạp đèn nhang , vi tín đồ như nguyện , làm thành khoản. mỗi tháng yết kiến , thăm tra đối chiếu kiểm tra , đồng

thời nộp lên chuẩn bị kim phân nửa , gửi ở phương minh ở đây , đây là mô phỏng theo kiếp trước ương được cách làm.

Tương thuộc hạ phân nửa chuẩn bị kim tồn tại phương chỗ sáng , bình thường còn dư lại phân nửa cũng đủ như nguyên sở dụng , có lúc cần tái xin thuyên chuyển phương minh nơi này.

Thuộc hạ thần chi mỗi tháng tinh khiết thu nhập , cũng phải cống hiến phân nửa , nộp lên cấp phương minh , hẳn thấy , đây là gia nhập liên minh phí. người nếu gia nhập thần của ta hệ , tự nhiên được làm ra cống hiến , có cung phụng , những cũng sẽ không còn , liền biến thành phương minh tinh khiết thu nhập.

Tuy rằng phương minh khả dĩ trực tiếp đi qua thuộc hạ trong cơ thể bài vị thu thần lực , nhưng làm như vậy , rất có ta không tuân theo nặng thuộc hạ ** cảm giác , cũng dễ bại lộ bí mật. không bằng để cho bọn họ mỗi tháng yết kiến thì lại đem thần lực làm thành đồng tiền lớn nộp lên , đây cũng là lợi dụng thuộc hạ sức lao động.

Kể từ đó , thuộc hạ phân nửa thực lực đều ở đây phương minh bày đặt , phương minh cũng sẽ không tương thủ hạ chính là thổ địa đều phong đi ra ngoài , yếu thời khắc vẫn duy trì thủ hạ một nửa địa vực đều thụ phương minh trực thuộc , như vậy xuống tới , chủ công thời khắc đều chiếm tuyệt đối thực lực ưu thế , còn sợ thuộc hạ nhảy ra ngày qua sao?

Đương nhiên , nếu không cần thiết , phương minh cũng sẽ không bại lộ đối thuộc hạ bài vị quyền khống chế.

Đồng thời , nếu không sợ thuộc hạ phản loạn , tự nhiên cấp cho ngon ngọt. ừ , tuyền linh thuộc hạ thần chức trong phạm vi tất cả sự vụ , cũng có thể tự gánh vác , cũng có thể tự hành nhậm mệnh văn lại âm Bình , chỉ cần mỗi tháng đúng hạn đến đây thẩm tra đối chiếu khoản , nộp lên thần lực.

còn lại tất cả , cũng có thể trao quyền cho cấp dưới , để cho bọn họ trở thành một phương thổ hoàng đế.

Quay về với chính nghĩa nhất thôn thần lực thu nhập , cứ như vậy. như thế nào đi nữa thích đáng quản lý , cũng tăng không được bao nhiêu thu nhập , một có thần lực thu nhập , tự nhiên thu không được bao nhiêu văn lại âm Binh , mở rộng thực lực.

Phải , phương minh ở phòng ngừa thủ hạ phản loạn và cơ mật tiết lộ thượng , thực sự là tố đến mức tận cùng.

Tính toán rõ ràng , phương minh quyết định , sau đó liền chiếu phương pháp này bạn.

Lại mở miệng nói: "Ngô Hồng Vũ , người vi truyền bá thổ địa tín ngưỡng , cũng lập có công lao , ta nay phong người vi chính cửu phẩm trường và thôn thổ thần , ngầm người năng ơn trạch nhất phương!"

Ngô Hồng Vũ ra khỏi hàng , bái tạ: "Thần bái tạ chủ công!"

Vừa thần lực bao phủ , quan phục sanh thành , ngô Hồng Vũ có tinh khiết hồng bản mạng , vừa đại tộc gia chủ tổ linh , tài năng thạo đời , đảm nhiệm nhất thôn thổ thần tự nhiên dư dả , bạch khí ngưng tụ , thật là vững chắc.

Nhìn phía dưới ánh mắt lộ ra chờ đợi chu tư , vương đăng hai người , phương minh cười , trước kia theo thủ hạ của hắn cũng còn một điều tấn chức ni! hơn nữa , hai người này , đều có bản mạng , tài năng , phương minh thủ hạ , cũng thiếu người thủ , bất năng ngoại thả ra ngoài.

Phương minh ho nhẹ một tiếng , trên điện nhất thời nhất im lặng , tài nói: "Bản tôn dục cải cách quân chế!"

Thuộc hạ hai mặt nhìn nhau , lúc này cũng chỉ có thể bái hạ , nói:
"Thỉnh chủ công phân phó!"

"Năm người nhất ngũ , mười người nổi giận , đây là cổ chế , không cần cải biến , bất quá ứng với chính đẳng cấp , dĩ phân tôn ti."

"Năm người nhất ngũ , thiết ngũ trường , ngũ trường cùng cấp lệnh lại chức vị; mười người nổi giận , thiết hỏa trường , hỏa trường cùng cấp ti lại chức vị."

Đến nơi đây , và nguyên lai không có gì biến động , chỉ là mình xác đẳng cấp mà thôi , tất cả mọi người thị nghe.

"Sau này ngũ hỏa một đội , thiết đội chính , đội phó chính các một gã , đội chính xưng nhân dũng giáo úy , từ cửu phẩm. đội phó chính cùng cấp Điện Sử chức vị." một đội thì có năm mươi nhân.

"Hai đội một doanh , doanh chính xưng ngự võ giáo úy , chính cửu phẩm. có thân binh nhất ngũ." một doanh thì có một trăm nhân.

"Ngũ doanh một phòng vệ sinh , vệ chính xưng chấn uy giáo úy , chính bát phẩm. có thân binh nổi giận." một phòng vệ sinh thì có năm trăm nhân , và Huyện úy tương tự.

"Tạ ơn tấn , trịnh trải qua ở đâu?"

"Ngọn hạ ở!" tạ ơn tấn , trịnh trải qua ra khỏi hàng.

"Bản tôn nhâm mệnh tạ ơn tấn vi doanh chính , ngự võ giáo úy , chương quản một doanh. trịnh trải qua vi đội chính , nhân dũng giáo úy , chương quản một đội."

"Bản tôn dưới trưởng , còn có thất hỏa âm Binh , tạ ơn tấn , người đi chiêu mộ dũng sĩ , đủ một doanh!" phương minh thủ hạ , vốn có vương lục

lang quản lưỡng hỏa âm Binh , tạ ơn tấn quản lý tam hỏa , mới tới trình trải qua cũng chiêu mộ lưỡng hỏa , chỉ có bảy mươi người , tái chiêu ba mươi nhân , liền có thể tổ kiến một doanh.

"Ngọn hạ lĩnh mệnh!" tạ ơn tấn , trình trải qua đại hỉ , cũng là có viên chức , điều không phải Binh lại nhất lưu.

"Bọn người tốt sinh huấn luyện âm Binh , sau đó , nếu không có bản tôn phân phó , chích có thể điều động bản thân sở hạt thân binh , nếu dám tư điều âm Binh , tất gọi người chờ hồn phi phách tán , trọn đời không được siêu sinh!" trước kia phương minh thủ hạ chính là âm Binh quản lý có chút hỗn loạn , hiện tại nhất thành lập thể chế , thì có quân khí không ngừng sanh thành , theo phương minh nhậm mệnh , không ngừng hội tụ đáo tạ ơn tấn , trình trải qua trên đầu , thấy phương minh khóe mắt giật một cái.

"Ngọn hạ không dám!" tạ ơn tấn , trình trải qua nghiêm nghị lĩnh mệnh.

Phương rõ là thổ thần , tự nhiên không có gì sát phạt thần thông , hẳn cũng hạ quyết tâm , âm binh tướng lĩnh , tuy có viên chức , cũng không cấp bài vị , quay về với chính nghĩa bọn họ có quân khí , không thể so thần thông soa.

"Ừ!" phương minh đầu , vung tay lên , hồng quang lóe ra đang lúc , tạ ơn tấn và trình trải qua đã thay áo giáp , hàn quang lạnh thấu xương. không còn là bì giáp hộ thân. sau đó quan quân tự nhiên là màu đỏ thần lực áo giáp hộ thân , âm Binh chỉ có bạch sắc thần lực bì giáp.

Đội được âm Binh nhậ , tự nhiên yếu thiết quân giới ti , chuyên môn phụ trách quân giới chế tạo.

Phương minh lại hợp kim có vàng miệng: "Chu tư , vương đăng!"

Hai người ra khỏi hàng , cung kính tái bái , "Có thuộc hạ!"

"Hai người người cũng có công lao , ta nay ban thưởng bọn người bạc mười hai!" nhất lượng bạc trắng , hay một trăm đồng tiền lớn , một trăm ti bạch sắc thần lực , đây là phương minh dùng thập ti màu đỏ thần lực xếp thành.

Thu phục tứ đại gia tổ linh thì , phương minh thu nhập tuyệt bút thần lực , cộng lại chừng thưởng mười vạn bạch sắc thần lực , tự nhiên tài đại khí thô đứng lên.

"Tạ ơn chủ công!" chu tư , vương đăng mặc dù nội tâm có chút không cam lòng , nhưng vẫn là cảm ơn lui ra.

Phương minh thoả mãn mỉm cười , lần này đề bạt , hẳn nguyên bản thuộc hạ và tân tiến tứ đại gia đều có hai người có viên chức , thành cân đối giắc thế , phương tiện khống chế và nắm trong tay.

Chu tư , vương đăng cũng đã nhìn ra , nhưng , thị nghi thức bình thường. sở dĩ , tuy có ta không cam lòng , nhưng sau đó tổng có cơ hội , thập lượng bạc cũng không phải con số , bởi vậy , kính cần lui ra.

"Quách thịnh , ta thăng ngươi nhất cấp , vì lực sự Điển Sử!"

"Trịnh khoan , ta phần thưởng ngươi bạc hai lượng!"

"Lý Minh , lý khoảng không , hai người người vì dịch đình cũng lâu ngày , cần lao dụng tâm , phong Lý Minh vì tổng tử lệnh lại , lý khoảng không vì mật đạo lệnh lại!"

Quách thịnh chương quản khoản , ti lại cũng có chút bất tức , khả dĩ đề bạt. Lý Minh , lý khoảng không thị dịch đình trung làm lâu nhất , cũng có đề bạt lý do , tốt bổ túc vương trung ghé trống , nhưng bất năng liên bạt lưỡng cấp , trước hết làm lệnh lại. trịnh khoan không có gì thăng cấp lý do , cũng không rảnh vị , trước hết phần thưởng ngân.

Bốn người tất cả đi ra , bái chuyển về lễ.

Về phần hà đông , hần mặc dù cân phương minh thật lâu sau , nếu không phạm tội , lần này liền có thể đề bạt thành viên chức. nhưng nếu phạm vào phương minh kiêng kỵ , chỉ có thể toán hần không may , còn phải xếp hạng lý khoảng không , Lý Minh phía , lần này , cũng không tới phiên đề bạt.

Phương minh nhìn thủ hạ đều nghiêm nghị lĩnh mệnh , thủ hạ quan văn võ chế đều toán thành lập , sau này sẽ là không ngừng bổ sung mà thôi , mình thể chế cũng coi như chính thức thành lập , không khỏi tâm trạng quá nhanh , cười ha ha.

Chỉ thấy theo nhâm mệnh phát hạ , kim ấn trung số mệnh tăng mạnh , lại hướng tăng lên một đoạn , đủ chiếm kim ấn tám phần mười tả hữu , trong đó , hồng khí lại chiếm thất thành , chiếu sáng phương minh hầu như toàn thân đỏ đậm. đây là minh xác quy củ , các ti chuyện lạ , thả ra dư thừa lực lượng.

Hơn nữa , không trung vọt tới bạch khí có vẻ càng tinh thuần , mơ hồ kết thành vòng trạng , dĩ phương minh đầu kim ấn làm trung tâm , hướng bốn phía khuếch tán , không ngừng dọc theo khứ , tựa hồ căn phương minh quản hạt địa vực đều bao bọc ở nội.

Đây là pháp luật hình thức ban đầu , chỉ có chân chính thành lập nghiêm mật chế độ , đồng thời chấp hành xuống phía dưới , mới có nói.

Phương minh nhìn sang , chỉ thấy bạch khí nồng hậu cực kỳ , phía trên lại có nhẹ nhẹ hồng khí sanh thành , biết đây là chính toàn bộ thể chế số mệnh , bản thân hần số mệnh có thất hồng tam bạch , mà thể chế số mệnh lại gần như thuần trắng , chỉ có hồng khí.

Đây là pháp luật mới lập , bất năng thâm nhập nhân tâm giấc hồ , yếu thống trị vững chắc , ít nhất phải có phân nửa hồng khí , tài toán miễn

cưỡng hợp cách.

Nhưng , cần thì không phải là một ngày đêm hai ngày , cần phải hết sức công phu , nhượng thổ địa tín ngưỡng thâm nhập bách tính ăn, mặc, ở, đi lại tài khả. nếu tưởng tiến hơn một bước , phải nhượng thổ thần dữ bách tính sinh lão bệnh tử cùng một nhịp thở , kể từ đó , thì là quan phủ triều đình , cũng không có khả năng cấm tiệt thổ địa tín ngưỡng , phương mình mới có thể , chân chính ở mảnh đất này thượng đứng vững vàng gót chân.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 36: Tô Đại Gia

Chương 36: Tô đại gia

Tuy rằng phương minh phỏng chừng bạch vân quan người của liên sắp tới , lại không nghĩ rằng , đột nhiên phát sinh một việc , có chút làm rối loạn hân bộ thự.

"Cái gì? người tái một lần?"

Phương minh vẫn cảm thấy có chút kỳ quái , mệnh thuộc hạ đem tin tức tỉ mỉ lại.

"Khởi bẩm chủ công , cư nhà của ta tin tức , tô hà tô đại gia đem vu đầu tháng bảy năm lai an xương huyền hiến nghệ , lúc này an xương huyền , đã kín người hết chỗ , còn có văn xương phủ các nơi công tử văn nhân , chính cuồn cuộn không ngừng mà tới rồi , dòng người nhật chúng , nếu muốn chuẩn xác kiểm tra đối chiếu sự thật , thực thị lực không hề dài , ngẫm chủ công thứ tội!" chu tư mang theo cười khổ , trong mắt lại có ta mong đợi nói.

Tô hà , kỳ nữ tử cũng , dĩ tài đánh đàn nghe tiếng hậu thế , bị tán vi "Kỳ âm giắc thanh , như nguyệt giắc thu , như giang giắc rừng , như đàm giắc hàn , thiên lý nhất bách , thánh thốt nội Tetsuya" . lại có "Như kim thạch thích hợp , ti trúc tịnh tấu mà thính giắc người lã lướt quên quyền cũng" phong bình. có đàn đạo đại gia danh xưng là.

Tục truyền , cô gái này ** xuất thân , thiên tư quốc sắc , lại ra nước bùn mà không nhuộm , từng ở đế đô hiển nghệ , một khúc khuynh đảo vạn nhân. vãng lai vô dân thường , cùng đương đại danh sĩ quan lớn , có nhiều thâm giao , trong đó nước sâu , nhượng phương mình đều có điều cố kỵ.

Vốn có an xương huyền chỗ hẻo lánh , cùng biệt đạo vãng lai rất ít , phương mình thực lực bây giờ , cũng đủ giám thị vãng lai , chỉ cần bạch vân quan người vừa đến an xương , cũng sẽ bị phát hiện , đến lúc đó nắm giữ trên nước , tự nhiên khả dĩ thông dong điều hành.

Không nghĩ tới , cứ nhiên vào lúc này tiết , tô đại gia sẽ an xương hiển nghệ , dòng người như núi như biển , cũng giám thị không tới.

"An xương thiên cư thiên vị , vì sao tô đại gia cánh sẽ thử hiển nghệ?" phương minh như là đặt câu hỏi , vừa tựa như lăm băm.

"Chủ công , thuộc hạ đảo biết nhất , tô đại gia là muốn du lịch thiên hạ , thu thập khúc phổ , thuần thực tài nghệ , vì thế thậm chí cự tuyệt hoàng thất lê viên nhâm quan. khinh xa giản từ , du lãm các nơi , mỗi đến một chỗ , đều phải hiển nghệ , đã không dưới hơn mười tràng , cứ , có người vẫn từ đế đô cân đến , không lậu quá một hồi ni!"

Tuy rằng như vậy , phương minh vẫn cảm thấy việc này điều không phải đơn giản như vậy , nhượng mảy.

"Chủ công... thuộc hạ muốn mời nghỉ một ngày!" lúc này , chu tư cư nhiên thỉnh cầu nói.

"Người... sẽ không cũng muốn khứ thưởng thức tài đánh đàn không?" phương minh cả kinh , phát giác vẫn có không để mắt đến thời đại này mọi người lực ảnh hưởng.

"Như thế nhã sự , có thể nào bỏ qua?" chu tư hỏi lại , lẽ thẳng khí hùng.

Phương minh thực sự là cười khổ không thôi , bất quá vẫn là nói: "Thị trấn pháp luật nghiêm cần , bọn người thần lại , còn là tiến không được , không phải , chỉ biết tổn hao nhiều thần thể!"

Thị trấn có người nói số mệnh thủ hộ , phương minh đến bây giờ cũng mới ở thị trấn có chừng hai ngàn tín đồ , trình độ , hẳn là ra vào không ngại , có viên chức vương trung , tạ ơn tấn cũng một vấn đề gì , nhưng thuộc hạ thần lại , còn là hội thụ ảnh hưởng.

"Ai..." chu tư tiếc hận tình dật vu ngôn biểu.

"Ai..." phương minh đứng dậy , đi tới hậu viện hoa viên , chỉ thấy lục thụ thành âm - sống già thành đại ca , bách hoa thịnh phóng , tuy là mùa hạ , đã có cả vườn ** , thử thị pháp vực chi thần dị , kẻ khác như ở tiên cảnh. chỉ là lúc này , cả vườn muôn hồng nghìn tía tựa hồ cũng đái không đến nhè nhẹ ý mừng.

Phương minh tùy ý vòng vo chuyển , đi tới một chỗ rừng trúc , trong rừng có một đình , khá có vài phần u ý.

Trong đình một người , đang ở pha trà ngắm hoa.

Phương minh đi tới , cười nói: "Tiên sinh thực sự là tốt nhân hạ thoải mái , chẳng biết có thể có quấy rối?"

Người này cực kỳ văn nhã , đứng dậy hành lễ , nguyên lai là hạ Ngọc Thanh.

"Thử phương lâm viên thị cực tốt , nhưng Hạ mỗ còn là hoan hỷ nhất thử đình , tôn thần đến đây , không thẳng niềm vui , hà tới quấy rầy giấc?" hạ Ngọc Thanh lại thối phòng bôi nước chè xanh , thỉnh phương minh dùng để uống.

"Tôn thần thử xem ta đây 'Vân mao ngọn núi' làm sao?"

Phương minh kiến trong chén vụn khí kết , màu sắc nước trà thanh bích vi hoàng , vừa vào miệng , tư vị thuần cam , hương khí như lan , ý nhị sâu xa. mặc dù hẳn không thể nào am hiểu thưởng thức trà người của cũng không do khen thanh "Thiện!"

"Ha hả..." hạ Ngọc Thanh mỉm cười: "Trà này chế tạo rườm rà , vưu nhu thiên thời phối hợp , tài năng điều kiện tốt nhất , cho dù nhà của ta , cũng không có thể thường uống , tôn thần dĩ thần lực diễn biến vạn vật , rót đầy ngô chờ có lộc ăn..."

Phương minh lại nhấp một hớp , tài nói: "Vốn là muốn đi tìm tiên sinh , không muốn tại đây liên gặp được , ta có một chuyện , tưởng hướng tiên sinh thỉnh giáo."

"Tôn thần mời nói!" hạ Ngọc Thanh nghiêm sắc mặt , nói.

"Tiên sinh cũng biết tô hà tô đại gia?" phương minh cũng không chậm trễ , tương chuyện.

"Tô đại gia! thật đúng là ngưỡng mộ đại danh đã lâu , nghe nói kỳ cầm sắc song tuyệt , tiếc không thể vừa thấy!" hạ Ngọc Thanh không thẳng cảm khái nói.

Khán phương minh sắc mặt trầm xuống , nhanh lên nói: "Bất quá , kỳ mẫu cư và một cái đạo phái có dính dấp , năm mới nhân bệnh mà chết. tô hà bên người , còn có năm đó 'Đa tình 1.kiểm khách' hậu bạch vi hộ vệ , cư là bị kỳ âm luật thuyết phục , cam tâm làm người ở."

"Nga!" phương minh hứng thú , nhưng hỏi tiếp xuống phía dưới , hạ Ngọc Thanh tin tức cũng chỉ có thể , nhà hẳn thị quận ngấm , điều không phải môn phiệt thế gia , thủ hoàn thân không được để lộ bên kia.

Phương minh đứng lên , bước đi thông thả vài bước , lầm bầm: "Tô hà... bạch vân quan..." tinh tế nhấm nuốt , luôn cảm thấy có chút bí ẩn.

Đang bị phương minh nhớ Ngọc Hành , cũng đã đi tới an xương huyền.

Kéo tô hà phúc , Ngọc Hành lại rất tâm , thay đổi một thân nho sam , cười đầu con lừa , cả người tựa như một hàn môn công tử , ngưỡng mộ tô hà , riêng đến đây thấy phương dung như nhau.

Người như vậy , mấy ngày nay , không nhiều lắm , nhưng là rất thông thường , phương minh thuộc hạ lại không vọng khí thần thông , dám nhượng Ngọc Hành xâm nhập vào thị trấn , tìm gia khách điểm ở.

Mở gian phòng , nhị ân cần bưng lên nước nóng , lại bưng lên rượu và thức ăn , có gà quay , bạch thiết thịt , mấy người làm sao , lại lên chén canh , hương khí xông vào mũi , câu nhân muốn ăn. đạo môn cũng không giới huân nhất , Ngọc Hành thưởng kỷ văn tiền , để nhị lui ra.

Ngọc Hành mặc dù tu vi đến rồi Ích Cốc cảnh giới , nhưng bình thường cũng nhu thực vật tinh khí bổ sung , lúc này há sơn , cũng không nhu cố kỵ.

Chỉ là , Ngọc Hành đái đóng cửa lại hậu , thấy rõ chu vi không người , tài nhú mày.

"Vừa ở trên đường , đến tốt cùng là cái gì , tự quý tu , lại phi quý tu , cũng không phải hung quý lệ quý nhất lưu. trong thành , thổ thần tín ngưỡng , cũng lớn thị kỳ dị , nơi đây , quả nhiên thật là cổ quái!"

Ngọc Hành mở linh nhãn , tự nhiên ngấm nhìn thấy quỷ loại , trên đường liền gặp được phương minh phái ra thám tử , chỉ là hẩn sanh tính cẩn thận , không muốn đả thảo kinh xà mà thôi , hơn nữa , liên bạch thủy quan đều không đi , phạ đã bị giám thị.

"Hơn nữa , tô hà cư nhiên sẽ , thực sự là..."

Ngọc Hành mơ hồ biết tô hà thân phận , lại liên tưởng đến há sơn tiên sư phụ sở Ngô Long ở nam , càng làm cho hắc kinh hãi đảm chiến.

"Không nghĩ tới , vừa tới an xương , sẽ vận dụng tay này..." Ngọc Hành cười khở.

Chỉ thấy hắc tử trong lòng xuất ra hai tờ lá bùa , chiết vài cái , liền biến thành hai hạc giấy , Ngọc Hành đối hạc giấy nhẹ giọng vài câu. liền khấp một bí quyết , thanh: "Khứ!"

Hạc giấy hình như có linh tính , phịch bay lên , ánh huỳnh quang lưu chuyển , từ trên cửa sổ xuyên qua , hướng hai người phương hướng bay đi.

Thử thị mây trắng bí truyền , phi hạc truyền thư , phi chân truyền không thể dùng. hạc giấy mang vào thần thông , thường nhân không thể nhận ra , có thể nhập phi thiên lý , còn hơn chim xanh truyền tin.

Trong đó một con , thị bay đến trong thành bạch thủy quan , báo cho biết chính đã đến , nhượng bạch hạc không nên khinh cử vọng động , lại càng không yếu đến đây tham kiến.

Một con khác , cũng bay thẳng sơn môn , tô hà hiển nghệ , trong môn lại không có được tin tức , tuy rằng thế tục đệ tử , chẳng biết tô hà thân phận , không có bẩm báo. nhưng tổng quản tin tức người , cũng lớn thị khả nghi , chính trực Ngô Long xuất thế , phải tâm cẩn thận.

Ngọc Hành nhìn hạc giấy bay đi , tựa hồ ánh mắt vẫn theo hạc giấy , tản mát ra yếu ớt quang mang...

Đảo mắt liền tới đầu tháng bảy ngũ ban đêm , thị trấn đã người ta tấp nập , chen vai thích cánh.

Tô đại gia hôm qua tới an xương huyền , nghe được Huyện lệnh ngục chuẩn thịnh tình tiếp đãi , nhân viên giai túc ở huyện nha.

Nguy huyệt lệnh thính dữ tô đại gia nói chuyện với nhau thật vui , tự mình túi hạ toàn bộ đón khách lâu , lại phái ra nha dịch , duy trì trật tự , mới không có sinh xảy ra chuyện gì lai.

Đón khách lâu , từ lâu đại sửa , đã thông tầng trệt , ăn thông trên dưới , sơn son ngọc ngọn đèn , lựa mỏng nhiều lương. lại chuyên tự cao sơn thu mua hoa tươi lai bố trí , sử toàn bộ đại lâu , đều biệt cụ một tầng nhĩ ý.

Đại đường ở giữa , nhắc lên đài cao , thử thị tô hà đại gia hiển nghệ chỗ , lâu hai xây khởi mười mấy phòng , chuyên cung đặt quan quý nhân hưởng dụng. lâu một còn lại là ngòl lẫn lộn , đây là cấp đại hộ nhân gia , cự phú thân hào nông thôn chỗ ngòl. về phần phố thông bình dân , thử thị nhĩ sự , an có thể cùng bá tánh cùng chung?

Tuy rằng đón khách lâu vốn là rộng thùng thình , trải qua này cải tạo , càng có thể chứa nạp thiên nhân , nhưng vẫn là cung không đủ cầu , an xương tứ đại gia liên thủ , vừa có bọn rắn độc thân phận , tài ở lâu hai chiếm nhất căn phòng nhỏ.

Trong bao gian , huân hương vờn quanh , còn có nước trà tâm hầu hạ , đều cực kỳ lịch sự tao nhĩ , mùi thơm ngát đập vào mặt. bất quá lúc này , trong bao gian chỉ có một người , an xương tứ đại gia chủ cũng không kiến hình bóng. người này dung mạo không sâu sắc , ngón tay thượng càng đầy vết chai , không giống đại gia người , phản như nông phu.

Người này chính thị phương minh phân thần , tuy rằng tứ đại gia chủ cũng đúng thử nhĩ sự có hứng thú , nhưng cùng sau khi việc vừa so sánh với , vẫn có thể phân ra nặng nhẹ , liên thủ túi hạ hậu , liền đuổi đi thị nữ tôl tớ , nhượng phương minh độc hưởng.

Lâu hai phòng thiết kế muốn nổi bật , từ cửa sổ nhìn lại , vừa vận nhìn thấy đài cao , đường nhìn vô cùng tốt , lại không cho nhau che.

Phương minh chính xuất thần , chợt nghe kiến tiếng la

"Ô đại gia đi ra!"

"Quả thị thiên tư quốc sắc a!"

Giật mình , từ trước cửa sổ nhìn lại.

Sẽ không do ngẩn ngơ , chỉ thấy tuyệt sắc mỹ nhân , quần trắng như tuyết , theo gió lay động , bất tận thanh thảo phiêu dật , phủ thiếu thanh lưu , thông dong tự nhiên.

Trăng sáng rắc diệp sạch , nhẹ nhàng từ từ , đem nàng đắm chìm trong ôn nhu ánh trăng lý. khiến nàng cả người tựa hồ là thiên địa linh khí biến thành , giống tự nhiên tinh linh , không ứng với xuất hiện vu nhân thế.

Theo cước bộ của nàng , bốn phía cũng tựa hồ biến thành tiên cảnh , tản ra không linh khí tức , làm cho lĩnh ngộ được xinh đẹp chân lý , đó là siêu việt bất luận cái gì họa đạo đại gia họa bút đạo ý.

Đặc biệt ánh mắt của nàng , tựa hồ ẩn chứa trong trần thế hết thấy tình cảm , vừa có đối vạn sự vạn vật nhớ nhung , thu ba lưu chuyển , nhượng phương minh cũng không khỏi hồi tưởng lại kiếp trước ngây ngô tình cảm lưu luyến.

Phương minh bị nàng khoáng tuyệt đương đại tiên tư vẻ chấn nhiếp , trong lúc nhất thời , dĩ nhiên không ra nói lai.

Đúng lúc này , nàng lấy không chứa một tia tạp chất ngọt thanh tuyến ôn nhu nói: "Ô hà đa tạ các vị tới đây cổ động , chỉ có thể dâng lên một khúc , trò chuyện biểu lòng cảm kích!"

Phương minh cả kinh , tài như ở trong mộng mới tỉnh.

Vừa một cái chớp mắt , hầu như nhượng hân đường như lần thứ hai chuyển thế như nhau.

Lúc này mới hồi phục tinh thần lại , dùng tới vọng khí thần thông. vừa cả kinh.

Chỉ thấy diệt sạch quanh quẩn , hồng hoàng khí tập hợp , hóa thành nước gợn. trên đó lại có thanh khí bốc lên , hóa thành nhất phương thanh sắc ấ. thanh quang lóng lánh , đâm vào phương minh mắt đau xót , muốn nhìn nữa , cũng nhắm không thấy. lúc này , tô hà tự có cảm giác , vô ý hướng liếc mắt một cái , nhượng phương minh trong lòng đại run sợ.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 37: Giao Thủ (Cầu Cắt Dấu Đền Cũ)

Chương 37: Giao thủ

tô hà , lại là một đạo môn luyện khí sĩ , hơn nữa , đạo hạnh cao thâm , là phương minh đã gặp qua người mạnh nhất.

Thậm chí , trên người còn có chí bảo thủ hộ.

Tô hà tựa hồ phát hiện phương minh rình , vừa tựa hồ một phát hiện , khách khí vài câu hậu , mà bắt đầu hiển nghệ.

Chích nghe thanh âm từ từ , như cao sơn thanh tuyền , ngâm vịnh nói:

"Bề trên xử thế giới , thanh tịnh hà sở tự?"

Tự bi Bạch Liên Hoa , ở thủy không thủy.

Tính chân ngộ phao huyền , đi khiết Ly Trần cận.

Tu đạo lai bao lâu? thể xác và tinh thần câu đến đó.

Ta dư khiên thế võng , không được trường y theo chỉ.

Ly niệm dữ bách vân , thu lai sớm chiều khởi."

Trong thanh âm tựa hồ mang theo một đặc biệt đạo vận , dẫn tới mọi người không tự chủ được lắng nghe.

"Leng keng" một tiếng , tô hà khẽ vuốt dao cầm , như tri âm tri kỷ , phi bộc hoàn châu , nếu như tiên hạc trường đề , chim hoàng oanh tương hòa , tương mọi người đái nhập một không rõ ý cảnh.

Đợi đến một khúc kết thúc , dư âm lượn lờ , nhiều lương không dứt.

"Tốt!" ngụy chuẩn người thứ nhất tỉnh táo lại , cảm thán nói: "Huyền ngưng ngón tay vuốt thanh đình chổ , có khác thâm tình một vạn nặng. nguyên tưởng rằng cổ nhân khoa trương , không nghĩ tới thị Ngụy mỗ cô lậu quả văn , thật thật thị thử khúc chỉ ứng với có ở trên trời , nhân gian khó có được vài lần văn nột!"

Còn lại mọi người , lúc này mới giật mình tỉnh giấc , đều cảm thán.

Mở tiệc vui vẻ kế tục , tô hà làm tân khách ngồi vào vị trí , lại có ca sĩ nữ và giống nhau nhạc sĩ bắt đầu hiến nghệ.

Thỉnh thoảng có tài tử tiến lên hiến thơ ngâm đối , nhả các người trong bình.

Trong lúc nhất thời , khách và chủ đều vui mừng.

Thời gian dần dần đến rồi đêm khuya , đón khách lâu mở tiệc vui vẻ từ lâu kết thúc , chỉ để lại Âm Hương di động ảnh , tựa hồ còn có ti trúc có tiếng vờn quanh , ghi chép ngay lúc đó thịnh cảnh.

Huyện nha nội , tô hà vẫn còn một đi ngủ.

Nàng tương tóc đen tán hạ , một gã thị nữ chưa kịp kỳ trang điểm , tuy là nha hoàn trang phục , nhưng cũng đoan trang trời sinh , tư sắc hơn người.

Chỉ nghe nha hoàn nói: "Thánh nữ đại nhân , thời gian không còn sớm , xin nghỉ ngơi đi!"

Tô hà mỉm cười , nói: "Hạc mà , tảo với người quá , ta Thái thượng đạo không thịnh hành cái này , còn là buông ra tốt hơn , đạo chủ hay thấy hoàng đế , cũng có thể tiêu sái thông dong , khí độ tự sinh ni! người cũng coi như ta phái đệ tử , bất năng mất lòng dạ. tái , còn có khách nhân muốn vời đãi , sao có thể nghỉ ngơi chứ?"

"Khách nhân?" khiêu hạc mà thị nữ cả kinh , đồng thời trong lòng cười khổ , càng là tiếp cận thánh nữ , lý giải tin tức , thì càng kính nể , sao có thể thả khai đâu?

"Đúng vậy , ta phụng mệnh hiển nghệ thiên hạ , dò xét các châu long khí , mặc dù tận lực giấu diếm , nhưng vẫn là nhượng cái khác đạo phái biết được , không thiếu được muốn đi qua tận tình địa chủ một phen ni!" tô hà cười một cách tự nhiên , lại tương đại sự thuận miệng ra , nghe được hạc mà có mồ hôi lạnh.

"Thánh... tử , thử thị bí ấn , bất tiện xuất khẩu!" hạc mà còn là ra nhắc nhở.

"Hi hi... hạc mà , người còn là thiếu trong khung đường hoàng đại khí a! thảo nào đạo nghiệp bất năng tiến thêm. đạo chủ nhượng ta ngoài sáng hiển nghệ thiên hạ , sẽ không sợ cái khác đạo môn ngăn cản , phụng mệnh dò xét các châu Long mạch thì như thế nào? trước kỷ châu , cho dù phát hiện ta đợi , cũng không thật tốt lễ đối đãi sao?"

"Cư ta quan sát , các châu long khí nổi lên bốn phía , xem ra thiên hạ đại loạn không xa vậy , Ngô Châu long khí , thật là cường thịnh , đồng thời phát ra nam đoan , chỉ đợi thiên thời!" tô hà mang trên mặt bốn cột vẻ , đùa nói hạc mà , chỉ là trong ánh mắt , tựa hồ mang theo một đậm mặc.

"Ngô Châu nam bộ , Lâm Giang phủ có ác quỷ tác loạn , văn xương phủ lại có thổ thần truyền bá , đây đều là tai nạn và rắc rối rồi , vì vương tiên

phong a! địa phương đại loạn mới có tiềm long quật khởi cơ hội!" tô hà ánh mắt độc đáo , nhìn ra thiên cơ.

Quan viên lên chức , đều có định chế , coi như là tiềm long , đến rồi bên trong thể chế , cũng phải đã bị ràng buộc , không được thi triển. chỉ có đại loạn chi tế , tài năng thừa cơ quật khởi , thành lập quân công , cấp tốc đề bạt. đến rồi sau lại , nạn binh hoả phá vỡ nguyên bản quy tắc , tự nhiên khả dĩ một lần nữa thành lập dĩ tiềm long làm chủ thể chế , uy phúc tự cho là đúng.

"Đến cái này thổ thần , đảo rất là thú vị mà! chứ không phải là một cái đặc thù tổ linh? nếu chúng ta , đối Tiên Đạo , cũng có thể có điều bổ ích!" tô hà đạo hạnh cao thâm , cũng phát hiện an xương kỳ dị , hơn nữa dĩ thổ thần làm trung tâm , không khởi sinh ra vài phần hứng thú.

"Tả ý tứ , nhưng là phải mời chào thử linh?" kiến tả không hề đàm luận thiên hạ đại sự , hạc mà không khởi thờ dài một hơi , nói sang chuyện khác hỏi.

"U! khán ở chúng ta hạc mà kim nét mặt , liền cho cái cơ hội không! nếu là không nghe lời , liền trấn áp thôi trở lại..." tô hà tuy rằng giọng mang tiểu ý , trêu chọc hạc mà. nhưng ngôn ngữ lý , lại toát ra ta ý tức thiên ý , lời vừa ra khỏi miệng , tức thành sấm sét , không được phản kháng ý.

"Tả... người lại pha trò nô tỳ..." hạc mà lại là có chút đỏ mặt.

"Nói trở về , Ngô Châu nam bộ loạn một cái , tiềm long thừa cơ ra , chiếm lĩnh ngô nam , liền có thể toàn bộ cư đại núi xanh giặc hiểm , đến lúc đó y theo quan mà thủ , mấy nghìn nhân liền có thể chống đối hơn vạn người tiến công. có thời gian này , đại khả dàn xếp hậu phương , vững chắc căn cơ , cố bản bồi nguyên , số mệnh ẩn sâu. thực sự là rất làm cho ước ao! bạch vân quan lần này thế nhưng bắt đầu rất tốt a! người có đúng hay không , Ngọc Hành đạo trưởng?"

Tô hà đôi mắt sáng tắt đèn chuyển cảnh , quay ngoài cửa sổ , nói.

"Ha hả... không nghĩ tới tại hạ mỏng danh , còn có thể tiến thánh nữ giắc nhĩ , thực sự là không thẳng vinh hạnh , thánh nữ các hạ , hoàn mời đi ra nhất tự!" nhất cú trong sáng có tiếng truyền đến.

"Tả?" hơi ánh lóe lên , ngoài cửa sổ sinh ra một người , dị thường tuấn mỹ , lại nô bộc trang phục , cầm trong tay trường kiếm , mơ hồ có ánh sáng lạnh tiết lộ , chính thị tích nhật "Đa tình 1.kiểm khách" hậu bạch , bị tô hà thuyết phục , dẫn thân vào làm nô.

"Vô sự... ta sẽ đi gặp người này , bọn người các thủ bản phận." dư âm lượn lờ , bóng trắng chớp động , tô hà lại dĩ biến mất.

Nhất hơi trắng nhợt lường đạo thân ảnh chớp động , trong nháy sẽ đến nhất yên lặng chỗ , đây là một tòa Đại Hoa vườn , đêm khuya vắng người , bốn bề vắng lặng.

Hơi ảnh dừng lại , thị một thân nói đạo phục thanh niên.

Thanh niên đả nhất chấp tay , nói: "Bạch vân quan Ngọc Hành , gặp qua tô hà thánh nữ!"

Vừa cẩn thận đánh giá theo kịp tô hà , không khỏi thán nói: "Văn tô thánh nữ nãi Thái thượng đạo trăm năm không ra kỳ tài , tu đạo mười năm , đã tới được tình cảnh , chỉ cần tái vong tình , liền có thể thành tựu chân nhân."

"Không nghĩ tới , nghe đồn còn là dò xét thánh nữ thiên tư , tô thánh nữ dĩ nửa bước bước vào vong tình cảnh , thành tựu chân nhân chỉ ở mấy năm này!"

Nội tâm , nhưng ở cười khố , truyền tin điều quân trở về môn , sư môn thập phần coi trọng , nhượng hãn trước đem thổ thần việc buông , toàn tâm

tìm hiểu thánh nữ tin tức , sư môn hậu viên lập tức tới ngay. không nghĩ tới , tài buổi chiều đầu tiên , liền bị phát hiện , hơn nữa , còn bị đối phương được để tể.

"Ta thính bạch vân quan ra một chân truyền , có thể lái được linh nhân , ngắm nhân khí vận , xem ra hay người!" tô hà lại thay đổi vui cười , sắc mặt nghiêm nghị , nhân thần đậm mạc.

"Chính thị , chẳng biết thánh nữ đến đó , có gì phải làm sao? ta bạch vân quan cũng tốt phái người hầu hạ , sảo tận tình địa chủ!" đây là đại lời nói dối , nhưng làm theo phải ra khỏi lai , tiên chiêm danh phận.

"Ta vì lịch lãm nhân gian bách thái , thuần thực tài đánh đàn , hiển nghệ thiên hạ , bất kỳ đến chỗ này , không có thông tri quý môn , nhưng thật ra thất lễ , chỉ là một chút sự , tự có hạ nhân xử lý , không nhọc phí tâm!" tô hà sóng mắt lưu chuyển , lại khôi phục thái độ bình thường , cười một cách tự nhiên , kỳ tuyệt thể phong tư , nhượng thuở nhỏ tu đạo Ngọc Hành , đều có chút trong lòng rung động.

"Di... còn có con chuột ni! liền giao cho đạo hữu đuổi rồi , ta ngày mai hoàn phải tiếp tục xuất hành , hiển nghệ thiên hạ , tàu xe Lawton , rất là khổ cực ni! liền cáo từ trước!" tô hà lại một cười , làm nũng dường như nói , trong tay lại khẽ động , hình như có quang hoa hiện lên , bóng người lóe lên , tái xuất hiện thì , đã thay đổi cá nhân.

"Khá lắm di hoa tiếp mộc phương pháp , canh năng thay đổi người , ngô thua cũng!" Ngọc Hành cảm thán nói.

Lại nhìn một chút người , chỉ thấy diện mục phổ thông , nông phu trang phục. Ngọc Hành biết có dị , mở linh nhãn vừa nhìn , nhất thời nông phu thay đổi một dáng dấp , thanh tú niên thiếu , quan nhân trang phục , trên người xích khí lượn lờ , chỉ có dưới đáy còn có bạch khí , tản ra các loại ba động , rất là khiếp người.

Ngọc Hành không khỏi hỏi: "Người là người phương nào? vì sao theo cùng ta?"

"Ha hả... người điều không phải tới tìm ta sao? thế nào thành ta theo còn người?" phương minh mỉm cười phản vấn , ngực cũng kinh hãi , hắc ở yến tán hậu bất tri bất giác liền theo tô hà trở lại huyện nha , lúc này huyện nha , ngoại trừ Huyện lệnh nơi ở ngoại , đã trở ngại hắc không được.

Bởi vậy nghe được không ít bí ẩn , còn có Ngọc Hành một thu hoạch ngoài ý muốn , hiện tại xem ra , tô hà táo liền phát hiện hắc , chỉ là một đường cũng không minh , những lời này , chẳng lẽ là cố ý đối với hắc?

"Nguyên lai người chính là thổ thần!" Ngọc Hành chợt , lại lớn tiếng hỏi: "Người rốt cuộc là vật gì? như thế tổ linh , vì sao còn có thể trở ra tế đàn? lại vì sao phải hại tánh mạng người?"

"Ta chỉ là một hơi chút kỳ dị tổ linh mà thôi , Thiên Tứ ta thần thông , tài năng ở tế tự trong phạm vi du động , chỉ là bình thường."

"Trương gia việc , ta chỉ năng , không người nào thương hổ ý , hổ tai hại nhân tâm nột!"

"Tốt quý biện!" Ngọc Hành cũng không tin. lại nhãn thần chuyển động , hình như có động thủ ý.

Phương minh cũng mỉm cười , nói: "Quay lại , thế giới này , vẫn phải là khán lực lượng a! vừa lúc , người là đại phái hạc tâm chân truyền , tốt , tốt..." nhìn đối phương số mệnh chỉ có tinh khiết hồng , đồng thời , so với chính mình bạc nhược sinh ra , nếu như đây là đại phái hạc tâm chân truyền trình độ , phương minh nhưng cứ yên tâm rất nhiều.

Thủ vừa lộn , kim ấn hiện lên , tản mát ra sáng gợn , hướng Ngọc Hành phóng đi.

Ngọc Hành cả kinh , thủ bấm một cái bí quyết , đạo bào ký hiệu chớp động , chặn sóng gợn , chỉ là bốn phía cây cối , đột nhiên chấn động , rớt xuống không ít lá lai.

Lại khấp một pháp quyết , niệm vài câu chú ngữ , chỉ thấy bốn phía đột nhiên nhiều hơn bốn người kim giáp thần nhân , võ tướng trang phục , hung dũng bưu hãn , hướng phương minh phác lai , sát khí bức người.

... tựa hồ là nào đó linh thể , phương minh ánh mắt lóe lên , thấy hứng thú , kim ấn phát sinh xích quang , màn sáng , mặc cho tứ tượng đao phách kiếm khảm , cũng đồ sộ bất động.

Phương minh dù bận vẫn ung dung , tỉ mỉ quan sát , cũng được ta để tế , những thần tướng , tựa hồ là dùng lệ quý vi nguyên liệu chế thành , thảo nào có này hung uy. chỉ là , đạo môn không thể dùng nhân khí bổ sung thần tướng , chỉ có thể dĩ tự thân pháp lực nuôi nấng , tựa hồ đại hao tổn pháp lực , sau một lúc lâu , Ngọc Hành đã sắc mặt tái nhợt , trên mặt kiến hãn.

Phương minh cười , lại thôi động pháp lực , chỉ thấy nhất cổ phái nhiên lực mạnh hạ xuống , tương tứ đại thần tướng đánh thành khối vụn , khối vụn hóa thành kim quang phản hồi Ngọc Hành trong tay áo , Ngọc Hành sắc mặt đại biến , phun ra một búng máu lai , trong lòng giắc khiếp sợ , canh thì không cách nào nói.

"Cư nhiên có thể đánh phá ta sơn môn hộ pháp..." Ngọc Hành lẩm bẩm nói , đây là sư phụ bắt lệ quý , xóa đi thần trí , lại các loại trân quý tài liệu , tinh luyện mà thành , toàn bộ bạch vân quan cũng không nhiều. lần này đi ra , ban thường bốn người phòng thân , hay ác quỷ , cũng có thể kéo dài không ít thời gian , không nghĩ tới hôm nay đã bị đánh phá , tuy rằng chỉ cần có pháp lực tẩm bổ , còn có thể khôi phục , nhưng lúc này đã cứu không được nóng nảy.

"Được rồi , bản tôn lần này tạm thời bỏ qua cho cùng người , nếu nếu cùng ta phân , cho người sư môn trưởng bối đến đây!" phương minh kiến uy hiếp mục đích dĩ đạt được , chuyển biến tốt hãy thu , xoay người thi thi nhiên ly khai.

Cảm tạ thanh uẩn chân nhân đánh giá , còn có các thư hữu khen thưởng

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 38: Bị Hao Tồn

Chương 38: Bị hao tổn

"Sư thúc tổ , ngài không có sao chứ!"

Phương minh đi rồi , từ trong góc phòng đi ra một bóng người lai , đỡ Ngọc Hành , vẻ mặt vẻ lo âu.

Đi tới lượng chỗ , là một lão giả , đạo sĩ trang phục , lại là bạch hạc lão đạo.

"Nhượng ta phù ngài trở về phòng nghỉ ngơi!" lão đạo thần thái kính cẩn.

Kiến Ngọc Hành đầu , bạch hạc tài đỡ Ngọc Hành đi ra lâm viên , một vài bước , đã đến nhất gian sương phòng , nguyên lai nơi này hay bạch thủy quan.

"Hô..." Ngọc Hành đã tọa một lúc lâu , lại từ trong lòng lấy ra một hoàn thuốc ăn vào , sắc mặt tài khá hơn một chút.

Xoay người hướng một bên chờ bạch hạc đạo: "Lần này , nhờ có người! đợi lát nữa , còn phải dùng của người chim xanh , cấp bên trong môn phái truyền tin..."

Nhưng trong lòng thì cười khổ , thổ thần vị cách mặc dù sảo tổn chính một bậc , không muốn pháp lực lại như núi như biển , phái nhiên không

chịu nổi. đã biết quay về , nhưng coi là tài liệu , pháp lực tổn hao nhiều , liên phi hạc truyền thư đều không dùng được , chỉ có thể đi qua đồ tôn hướng bên trong cánh cửa cầu cứu.

Phương minh lần này được không ít bí ẩn , lại thử ra bản thân thân thủ , cực kỳ thoải mái , đang chuẩn bị tìm một chỗ ngủ lại , sáng mai ra khỏi thành.

Đi tới một góc , chợt nghe thấy một thanh âm phảng phất từ trên chín tầng trời truyền đến:

"Hi hi! quan nhân , trước nói đều nghe thấy được không! vậy hãy cùng tỷ tỷ đi thôi!"

Diệt sạch chớp động , phương minh chỉ cảm thấy một cực lớn hấp lực tác dụng vào thân , như muốn tương phân thân hút đi , dưới sự kinh hãi , thổ địa kim ẩn hiện lên , hồng quang bùng lên , chống đối hấp lực.

"Tính có bản lĩnh , đáng tiếc..." thanh âm ôn nhu , giọng nói lại mang theo băng hàn.

Phương minh chỉ thấy một thanh khí , vừa tựa hồ mang theo nhất phương ẩn , vuông góc hạ xuống , đập trúng mình kim ẩn.

"Phanh" một tiếng , kim ẩn nghiền nát.

Hấp lực lần thứ hai tăng vọt , lúc này đã mất khác thủ đoạn , tình huống đến rồi cấp tốc là lúc.

Phương minh sắc mặt hung ác , thanh: "Tán!"

Kim quang lóe lên , phương minh người sáng mắt ảnh biến mất , mơ hồ nghe kinh nghi tiếng vang lên.

Bóng trắng chớp động , xuất hiện ở phương minh vị trí , chỉ thấy trên mặt đất nằm một nông hộ , trong lòng rơi ra một thổ thần như , "Ba" được một tiếng hé , lập tức hóa thành tro bụi.

Người ngọc khoe miệng nổi lên vẻ mỉm cười: "Đảo thật là một người thú vị ni!"

Cùng lúc đó , thổ địa pháp vực nội , phương minh bản tôn sắc mặt trắng nhợt , phun ra một ngụm máu tươi , chỉ thấy tiên huyết rơi xuống đất tức tán , mang theo nhè nhẹ xích khí , lại có bạch khí.

Phương minh thần khu cũng một trận run , mơ hồ tiêu tán không ít , sử cả người nhìn đều có chút bất ổn.

"Lần này , thật đúng là ăn một giảm nhiều!" phương minh cười khổ , hẳn biết ơn huống khẩn cấp , liền giành trước tán đi chiếm được thần niệm , dẫn đến thần lực tổn hao nhiều. cũng may là chỉ là ti phân thần , nếu như phân đi ra thị thần hồn , vậy bây giờ , điều không phải rơi vào ngủ say hay đột phát điên.

"Luyện khí sĩ bất đồng giai vị , chênh lệch liền to lớn như thế sao?"

Phương minh quay về quá khứ lai , cũng tự lẩm bẩm , tương đối Ngọc Hành dữ tồ hà hai người.

Hắn lần này , phân ra phân thần , hoàn thêm vào mang theo năm nghìn ti màu đỏ thần lực , chứa đựng ở thổ thần như nội , tài năng đại triển thần uy , áp chế Ngọc Hành đạo nhân.

Nhưng lúc chống lại tồ hà , lại tựa hồ như không còn sức đánh trả chút nào , mặc dù điều không phải bản tôn tự mình xuất thủ , hơn nữa trước thần lực có điều tiêu hao , nhưng này thì thổ thần như nội còn lại đủ tứ thiên ti thần lực , không nghĩ tới còn là bất lực , tối hậu toàn bộ gà bay trứng vỡ.

Phương mình lần này tổn thất , có chừng lực vạn ti bạch sắc thần lực trên dưới , nhượng trong lòng hấn lấy máu , đây chính là hấn trở thành thần chi tới nay ăn rồi lớn nhất khuy.

Phương mình khóe mặt giật một cái , đột nhiên nhớ tới thanh khí và trong đó ẩn , không khỏi lẩm bẩm: "Lẽ nào... thị số mệnh chí bảo..."

Sắc trời dĩ minh.

Tô mọi người công-voa , đã khai ra an xương huyền.

Hạc mà nhìn càng ngày càng thị trấn đường viên , nói: "Tả , ngài cứ như vậy buông tha thổ thần sao?"

Tô hà khóe miệng nổi lên vẻ mỉm cười , duỗi người , lộ ra kinh người đường cong , thấy hạc mà đều là đỏ mặt lên.

"Ta nếu một kích không trúng , mình thổ thần nhất định ở chỗ này vi vương tiên phong , thử thị tiềm long đại thế , không cho sửa đổi. lúc này thì có số mệnh trong người , ta tài vô công nhi phản , nếu như cưỡng cầu , sợ là sẽ phải khiến cho thiên đạo chú ý , cực kỳ không đến! không bằng tạm thời thu tay lại , đợi cho đại thế vừa qua , tự nhiên có cơ hội!"

Tô hà chậm rãi ra lý do. chỉ là ngực , còn muốn nói đêm qua việc.

"Hơn nữa , ta đêm qua dục đảo kỳ sào huyết thì , thái bình ẩn cư nhiên ré dài cảnh báo , biểu hiện lần đi rất có hung hiểm. thái bình ẩn thậm chí bảo , năng xu cát tị hung , nếu cảnh báo , ta tự bất năng làm như không thấy..." những cũng ngực tự hỏi , bề ngoài giấu diếm.

"Tả , chúng ta đây kế tiếp đi đâu?" hạc mà lại hỏi nói.

"Kinh Châu , tái kế tiếp là thực đạo..."

"A? thật là xa ni..."

Theo chủ tớ nói chuyện với nhau , công-voa tiệm hành tiệm viên.

Lúc này , phương minh cũng nhận được tô hà rời đi tin tức.

Chỉ là , tin tức này , không thể cấp phương minh mang đến sắc mặt vui mừng.

Phương minh pháp nhãn kỳ vọng , chỉ thấy tự thân số mệnh phương bắc , có hắc khí ngưng tụ thành vân trạng , thậm chí có hung hình , như mãnh hổ bàn sơn , làm bộ dục phác , rồi lại có tài khổng chế , tựa hồ có chỗ cố kỵ.

"Hắc khí kia , nếu như kéo tới , ta thật đúng là không còn sức đánh trả chút nào , hơn nữa , cảm giác này , vẫn là cùng tô hà hữu quan..." phương minh lẩm bẩm , ánh mắt nhìn tô hà rời đi phương vị , như có điều suy nghĩ.

"Bất quá khi tiền khẩn yếu nhất , còn là đề thăng tự thân vị cách , bất luận là tô hà Thái thượng đạo , còn là lần trước Ngọc Hành việc , đều nhu thực lực vượt qua..."

Nghĩ đến Ngọc Hành , tái đối lập tô hà , phương minh đối đạo môn số mệnh vị cách , liền có chút tìm cách.

Ngọc Hành thị hạch tâm chân truyền , tự thân tinh khiết hồng.

Tô hà thị nửa bước chân nhân , tự thân hồng hoàng.

Vậy thật nhân khí vận , tất nhiên là vàng óng ánh khí tập hợp , cách khác mình cao hơn không ít. hay chẳng biết , năng tập nhiều ít số mệnh , nếu là hơi mỏng một tầng , vậy còn không phạ. nếu là có phong hào , năng mượn dùng triều đình số mệnh , vậy đáng sợ.

Còn có trọng bảo Bạch vân kiếm , vừa nghe hay công phạt chi bảo , nói riêng về sát phạt uy lực , sợ rằng còn đang tô hà thanh ấn trên , tuy rằng

khả năng không lớn mang ra khỏi sơn môn , nhưng cũng có đề phòng.

Phương minh diễn toán tương lai biến hóa , chỉ cảm thấy thời gian tới các loại , bất khả nắm lấy , một thời thiên đầu vạn tự , tâm loạn như ma , thẳng dục thổ huyết.

"Bất hảo , đây là thần lực tổn hao nhiều mang tới ảnh hưởng , vốn tưởng rằng đã vô sự , không nghĩ tới hoàn sẽ ảnh hưởng tâm thần , xem ra lúc hành sự , yếu càng thêm tâm , bất năng tổn thất phân thần!" phương minh cả kinh , sau đó nghĩ tới nguyên nhân.

Lúc này chỉ có thể đi đầu bế quan , tu bổ tổn thương.

Đại diện một thời rơi vào trong yên lặng.

Mấy ngày hậu.

Một mảnh đất hoang thượng , chính diễn ra người thường nhìn không thấy truy đuổi tràng diện.

Một cao lớn vạm vỡ tráng hán , mắt lộ ra hung quang , tuy là nông hộ trang phục , nhưng là khí thế hung ác khiếp người , người bình thường liếc mắt nhìn liền sẽ cảm thấy trong lòng e ngại.

Nhưng lúc này , đại hán này , đang bị đuổi hoảng không trạch lộ đạo trốn chui như chuột.

Thử đại hán một bên bào , một bên về phía sau hô: "Mọi người đều là quỷ , lão tử chỉ bất quá ăn một người mà thôi , vì sao như vậy đuổi sát không buông? chẳng lẽ không biết làm việc lưu một đường , ngày sau tốt gặp lại?"

Kỳ phía sau , nhất ngũ âm Binh , đều mặc bì giáp , cầm binh khí , ở phía sau gắt gao đuổi kịp.

Nghe đến lời này , ngũ trường cười lạnh: "Thùy và bọn người thị một loại , quân gia chính là thổ địa ngồi xuống âm Binh , phụng mệnh thắt cổ bọn người hung quý!"

Đại hán nghe xong , ngực đại run sợ , từ thổ thần mở rộng tới nay , an xương huyền hung quý ngày thị càng ngày càng không dễ chịu lắm. thính dĩ có không ít chạy đến lân huyền đi , mình cũng có thử dự định , không nghĩ tới chỉ là có việc trì hoãn mấy ngày , đã bị giết tới cửa lai.

Nếu biết không có đàm , bị năm đao hay một tử , tự nhiên chạy trốn nhanh hơn.

Ngũ dài một kiến , cười lạnh một tiếng , thấy rõ cự ly dĩ cú , liền từ phía sau rút ra hé ra trường cung lai.

Giương cung cài tên , thanh: "Trung!"

"Hưu —— ba!" tên bắn trúng đại hán , đại hán kêu thảm một tiếng , chột ngã xuống đất.

Âm Binh đuổi theo , cũng không vấn chết sống , trực tiếp quơ đao chém xuống , chuẩn bị một đao bêu đầu.

Đại hán đột nhiên phác khởi , hướng gần nhất âm Binh lướt đi , dường như điên.

Âm Binh cười nhạt: "Gia chính chờ người tay này ni!" tùy ý đại hán nhào tới , bắn trúng bì giáp , chỉ là nhoáng lên. lúc này âm Binh trên tay trường đao cũng thống mặc đại hán , tương đại hán hóa thành tro đen khí.

Quý vật tử vong , cũng sẽ hóa khí tứ tán , đại hán lúc trước trúng tên ngã xuống đất , lại giả chết đánh một trận , chỉ có thể phiến phiến tay mới , âm Binh kinh nghiệm lịch lãm , đã sớm xem thấu.

Lúc này ngũ trường cũng lên tới , nhìn âm Binh , nói: "Người không sai , nhưng toán trăm thủ nhất cấp , trở về thì có thể có năm đồng tiền lớn ban cho phát hạ!"

Âm Binh khom người , nói: " còn phải nhờ có ngũ lớn lên nhân cung tiền lợi hại , tài năng chế trụ người này , thuộc hạ không dám kể công!"

"Ha ha..." ngũ lớn lên ý cười to , nói: " cung tiền , thế nhưng ta lập không ít công lao , doanh chính ban thưởng tới , bĩ ngũ tiền đắt hơn , của người sẽ là của người , ta còn tham phải không..."

Âm Binh khom người xác nhận.

Nhất ngũ nhân trở lại pháp vực quân doanh.

Ngũ trường đi vào chước lệnh , tạ ơn tấn nhìn , nói: "Không sai , vân lục tuy rằng điều không phải lệ quý , nhưng là du hoạt , bọn người năng giết hãn , cũng là có công , khứ lĩnh thưởng không!"

Ngũ trường hành lễ , nói: "Không dám , thử thị giáo úy đại nhân ở giữa tìm cách công!"

Tạ ơn tấn cười cười , phát tay nhượng ngũ trường lui ra.

Sau đó tự có văn lại tiến lên , tử mĩ ghi lại , phát hạ tiền thưởng.

Phương minh tự nhâm mệnh tạ ơn tấn vi ngự võ giáo úy , chưởng quản một doanh tới nay , tạ ơn tấn chiêu mộ dũng sĩ , xây mãi một doanh , ngày đêm thao luyện.

Phương minh cũng phát hạ quân lệnh , nhượng tạ ơn tấn bao vây tiểu trừ an xương huyền hung quý , còn có điền quý. điền quý , hay lạm cật Quý Hồn , rồ hung quý.

Đây là ổn định an xương côi âm trật tự cử chỉ , còn có nhượng tạ ơn tấn lĩnh binh ma hợp , cũng để cho tân binh trông thấy máu , tích lũy kinh nghiệm ý tứ.

Đến rồi hôm nay , đã đem an xương huyền cảnh nội hung quý , thanh lý được không sai biệt lắm.

Tạ ơn tấn viết xong công văn , sẽ đến phương minh ngoài thư phòng. hướng một hạ nhân nói: "Ta yêu cầu kiến chủ công , bọn người đi vào bẩm báo!"

Hạ nhân vào thư phòng , không bao lâu , liền đi ra , nói: "Thổ địa gia thỉnh đại nhân đi vào!"

Tạ ơn tấn bước đi nhập , chỉ thấy phương minh ngồi ngay ngắn bàn học hậu , chính cầm một quyển điển tịch , tỉ mỉ phẩm đọc , trác trên có nước trà tâm , Pearl ở một bên hầu hạ.

Tạ ơn tấn quỳ xuống , hành lễ nói: "Ngọn hạ gặp qua chủ công!"

Phương minh cười cười , để quyển sách xuống , nói: "Tạ ơn tấn , người đã đến rồi , có chuyện gì bẩm báo?"

Pearl lại hành lễ lui ra , còn mang theo môn , nhượng phương minh ngược nhất tán , "Nhưng thật ra một thông tuệ nha đầu!"

Tạ ơn tấn bẩm báo: "Phụng chủ công quân lệnh , tiêu diệt hung quý , hôm nay đã lớn thế hoàn thành!" nói , liền dâng công văn , phương minh nhìn lướt qua , nói: "Không sai , người tái kể lại!"

"Phụng chủ công lệnh , ngọn hạ từ ngũ mấy ngày trước bắt đầu thắt cổ không hợp pháp quý loại , mỗi ngày đều phái lính già mang theo con người mới , hỗn hợp đội ngũ , tương tân binh đều phái đi ra ngoài , cho đến hôm

nay , tân binh đã luyện thành , có quy củ , đã trải qua sát phạt , không hãi sợ tranh đấu."

"Đến nay , dĩ thất cổ điền quý năm mươi bảy nhân , hung quý hơn trăm , an xương cảnh nội , hơi bị nhất thanh!"

"Tốt!" phương minh đương nhiên biết thành quả không , bởi vì hãn đầu số mệnh chu vi , lại phụ lên một tầng kim quang , những người này đạo công đức , đối với hãn khôi phục thần khu , ổn định tâm thần , cũng nổi lên không ít tác dụng , không phải , hãn còn không có nhanh như vậy xuất quan.

"Tuồng thường cũng đều thăm tra đối chiếu không có lầm , gửi đi đã có công tay!"

"Thử thị chủ công nghiêm lệnh , ngọn hạ sao dám có sai lầm!" tùy quân văn lại , mặc dù thính tạ ơn tấn quân lệnh , lại nhưng thẳng báo chủ công , tạ ơn tấn hay muốn động thủ đều không nhúc nhích được.

"Ừ , việc này xong xuôi , quân doanh phần thưởng một ngày đêm rượu thịt , người được bạc ngũ lưỡng , đi xuống đi!" ban cho , không ít. rất nhiều âm Bình , tích góp từng tí một tiền , mình cũng luyện tiếc dùng , tạ ơn tấn bắt được , không sai biệt lắm thị thuộc hạ trăm thủ tổng.

"Tạ ơn chủ công!" tạ ơn tấn hành lễ , lui ra.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 39: Giành

Chương 39: Giành

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu.com

Vĩnh và chín năm đầu tháng tám nhị.

An xương huyền , đón khách lâu.

Đón khách lâu ông chủ là một rất có ý nghĩ người của , lúc này đón khách lâu bảo lưu lại lần trước tô hà hiển nghệ thì thân thể to lớn kết cấu , lại mời đương hồng gánh hát vũ nữ đến đây hiển nghệ.

Dựa vào trước tô hà mang tới danh khí , hơn nữa đại trù ca sĩ nữ cũng quả thật có vài phần công phu thật.

Đón khách lâu sinh ý , so với tiền náo nhiệt không ít , cơ bản mỗi ngày đều yếu chật ních , có lúc tưởng ở chỗ này mời khách , còn phải nói mấy ngày hôm trước đặt trước mới có thể.

Đương nhiên , mặc kệ có bao nhiêu cung không đủ cầu , ở có vài người trong mắt , hay là chờ rồi rảnh người.

Trong này , liên bao gồm an xương tứ đại gia.

Lúc này , đón khách lâu xa hoa nhất phòng nội , Tứ gia gia chủ đều ở , chính mở tiệc chiêu đãi nói quý khách.

Ti trúc quản huyền có tiếng , còn có ca sĩ nữ uyển chuyển thấp nhu cạn hát , các loại tà âm , tương cả phòng , đều tha một tầng vi huân ý , làm cho không tự chủ đang lúc thân thể liên tô phân nửa , thẳng dục mê say trong đó.

Bên ngoài phòng mặt , chương quỹ cũng bận rộn có sứt đầu mẻ trán.

Bình thường nhiệt tình trên mặt hòa ái đều là mồ hôi nóng. còn không thì uống:

"Say cá ni? nhượng lão Vương tay chân lạnh lẽ , đây chính là ta chiêu bài!"

"Nhị lẳng tử , người sỏ lạp! ... ta mặc kệ thức ăn này bày phía dưới kia bàn trước , người đều cho ta bưng đến nơi đây , biết bên trong là người nào không? tứ đại gia chủ , Ngụy huyện lệnh đều ở đây ni! đặc tội bọn họ , người cũng đừng nghĩ ở an xương lẫn lộn!"

Hoàn hảo chương quỹ khá có vài phần quản lí trường tài , mặc dù có chút bối rối , nhưng nhưng tương phòng nội chuyện vụ xử lý ngay ngắn rõ ràng , tài một chậm trễ quý khách.

Phòng nội.

Tứ đại gia chủ hòa ngụy chuẩn Huyện lệnh cũng là lớn gia xuất thân , tự sẽ không bị trận này trượng mê hoặc , bất quá nghĩ tẩu lâu này coi như dụng tâm mà thôi.

Đợi đến rượu quá ba tuần , thái quá ngũ vị , chu bích thanh nháy mắt , ở phòng nội ca sĩ nữ đều thi lễ một cái , cung kính lui ra. đây là yếu bắt đầu chuyện chính.

Ngụy chuẩn làm quan nhiều , từ lâu lịch luyện ra , thần sắc bất biến , nâng chén chúc , chỉ là trong ánh mắt , có vài phần trêu tức ý.

Tứ đại gia chủ nhìn nhau , còn là chu bích thanh tiên đứng dậy , mời một ly rượu , nói: "Tự Ngụy đại nhân cho ta huyền quan phụ mẫu lai , khai ruộng tốt , khai hoang đạo , phủ tuổi già cô đơn , nghiêm đạo tặc , lại sửa kiêu lót đường , thâm lí và phán quyết nghiêm minh. không được ba năm , có thể coi đại trị , đêm không cần đóng cửa , không nhật của rơi trên đường. thử tất cả đều là đại nhân công , ta đợi không thắng vinh hạnh , tái kính đại nhân một chén!"

Ngụy chuẩn nâng chén uống cạn , cười nói: "Đâu đâu , còn phải lại chư vị phối hợp , Ngụy mỗ bất quá thuần phục triều đình , khác làm hết phận sự thủ mà thôi!" nói thế không giả , nếu là không có an xương tứ đại gia phối hợp , ngụy chuẩn quyền uy , liên cơ bản không xảy ra thị trấn , không gặp cổ kim nhiều ít Huyện lệnh , đều là thua bởi bọn răn độc trên tay sao?

Ngô gia gia chủ ngô giác quang vinh , là một trung niên mập mạp , nghe đến lời này , mặt một bả mặt đỏ thắm thương , lại thêm kỷ tia tiểu ý , nói: "Ngụy đại nhân công lao , còn chưa phải dung chất vấn , nói vậy năm nay kiểm tra đánh giá , tất nhiên nên một thưởng đẳng , đến lúc đó đề bạt nhất cấp , liền có thể thăng vào châu phủ. dĩ Ngụy đại nhân tài cán , hay là không bao lâu nữa , liền có thể chủ quản nhất phủ , đến lúc đó thực sự là ƠN TRẠCH HƠN MƯỜI VẠN BÁCH TÍNH , rất có âm phúc khí vận!"

nịnh hót chính là lời nói , còn là cong trung ngụy chuẩn dương chỗ , mặc dù ngay cả không dám xưng , tận lực che giấu , nhưng hơi lộ ra ý mừng , hãy để cho kinh nghiệm chìm nổi tứ đại gia chủ nhìn ra.

Ngô giác quang vinh nháy mắt một cái , chu bích thanh hội ý , rốt cục tiến nhập chính đề.

"Ta đợi hôm nay mở tiệc chiêu đãi đại nhân , thực thì có một chuyện muốn nhờ!"

"Chuyện gì? nếu như bản quan đủ khả năng , tự nhiên hữu cầu tất ứng!" Ngụ ý , hay nếu như lực không hề đãi , liền có thể thôi một không còn một mảnh.

"Cáo già!" chu bích thanh trong lòng thầm mắng một tiếng , nụ cười trên mặt càng tăng lên , nói: "Bất quá là sự kiện , ta đợi ở thành bắc mua khối đạo , dực xây một miếu thờ..."

"Bọn người... chớ không phải là ở tiêu khiển ta?" ngụy chuẩn vừa nghe , sắc mặt liền lạnh xuống , nói: "Cũng là người chờ , bị được với quận ngấm thế gia?"

Thế giới này một có thần linh , bên trong huyện thành , giống nhau có ba loại miếu thờ nhưng thụ đèn nhang cung phụng.

Loại thứ nhất là hoàng thất tông miếu , đây là quan phủ quy định , chánh tông nhất.

Loại thứ hai hay đạo quan , đây là đạo môn quyền lực , nếu như yếu mới xây đạo quan , ở Ngô Châu , phải có bạch vân quan thư xác nhận , bằng không , hay dâm tự tà tế , phải bị vương pháp.

Loại thứ ba hay quận ngấm chính thức báisư phiệt thế gia , có thể cho tổ tông thụ ngoại nhân cúng tế , thu được đèn nhang số mệnh , tăng thực nhà mình căn cơ. đây là tổn hại triều đình mà mậ nhà mình cử chỉ , tự nhiên dẫn tới kiêng kỵ , các đại thế gia liền khởi thủ lai , tranh đấu gay gắt hồi lâu , tài tranh thủ tới tay.

Hôm nay ngụy chuẩn nghe được tứ đại gia yếu xây miếu , liền tưởng muốn cho nhà mình tổ tông thụ ngoại nhân đèn nhang , tuy rằng tứ đại gia tộc thực lực quá mức cường , có thể coi là hợp lực , cũng xưng không được

quận ngắm , làm ra chuyện như vậy , nguy chuẩn ngực , cũng có chút cười nhạt , đây là tự tuyệt khắp thiên hạ. lại có ta nghi hoặc , tứ đại gia chủ , không nên như thế chẳng trí.

Chu bích thanh cười khở: "Huyền tôn đại nhân nghĩ là hiểu lầm! ta đợi còn không có như thế chẳng trí , cảm dĩ quận ngắm tự bị , ta đợi xây thử miếu , tưởng cung phụng điều không phải nhà mình tổ tiên , mà là ở nông thôn một tế linh hồn người chết mà thôi!"

"Thử linh cực kỳ linh nghiệm , năng che chở nhất phương , thị trấn người trong , cũng có tín ngưỡng , ta đợi , chỉ bất quá có chút mỏng danh , bị ủy thác đứng ra công việc việc này mà thôi!" Vương gia gia chủ bổ sung nói.

"Ở nông thôn tế linh hồn người chết?" nguy chuẩn cả kinh , lại có ta hết chỗ nói rồi.

Ở nông thôn việc , có chút phức tạp , đời này nông thôn , lại có hung quỷ quấy phá , tin tức bể tắc.

ở nông thôn tế linh hồn người chết , cũng là nhiều mặt , chẳng biết lai lịch người rất nhiều , trong đó có tổ tiên tự hành sanh thành , còn có lưu dân chạy nạn thì hấp dẫn đến , thậm chí , còn có lệ quỷ , nguy trang thành tế linh hồn người chết , nhân cơ hội hại nhân. ngư long hỗn tạp , thật là khó phân biệt.

Hơn nữa , ở nông thôn tế linh hồn người chết , nào có thị trấn nhà giàu , nhà mình tế tự mấy trăm năm tổ tiên linh nghiệm? nguy thước đo hoài nghi thị tứ đại gia chủ cân hẳn mở vui đùa.

Đối nguy chuẩn lai , chỉ cần ở nông thôn tế linh hồn người chết năng bảo nhất phương an khang , lại không có hại nhân huyết tế chờ sự , nhậm chức kỳ tự sanh tự diệt.

Nhưng ở trong thành thiết miếu tế tự?

Đây thật là văn sở vị văn việc , dù sao tế linh hồn người chết bất năng di động , trước đây nào có tình huống này?

Từ vương pháp thượng , Huyện lệnh thị nhất phương "Trăm dặm hậu", cấm quý tào ti tuy rằng địa vị đặc thù , nhưng vẫn là thuộc sở hữu nha môn quản hạt , việc này , nguy chuẩn xác thực khả dĩ làm chủ , nhưng , hay đã gần cầu , bình thường điều không phải sự , đối cảnh , bị tố lên một quyển , cũng có thể thì ** phiền.

Cái này muốn xem tứ đại gia chủ xuất ra cái gì lai , dữ nguy chuẩn giao dịch , nhượng hãn mạo thử phiêu lưu.

Suy nghĩ một chút , liền hỏi: "Thử linh tên gì?"

"Thử linh tên là thổ thần!" chu bích thanh nói.

"Thổ thần..." nguy chuẩn lập lại mấy chữ này , ngực buông lỏng , không có cụ thể nhân danh , coi như là đại gia tổ tiên , cũng không có thể thu thập số mệnh bù đắp nhà mình , cái này ít đi không ít phiền phức , miễn đi ta nghi kỵ.

Ngô giác quang vinh lại bổ thêm cây đuốc , nói: "Nếu như đại nhân năng chu toàn việc này , ta đợi vô cùng cảm kích , năm nay thuế má , nhất định có thể toàn bộ ngạch đúng giờ nộp lên. còn có thể giúp đỡ ba nghìn lượng bạc trắng , trợ đại nhân sửa đường!"

Nguy chuẩn cả kinh , điều kiện này nhưng cực kỳ phong phú.

Đại tiền hàng năm thuế má thu , đều là một vấn đề khó khăn không nhỏ , đặc biệt gặp gỡ địa chủ thâm chống nộp thuế thời gian , hàng năm vừa đến thu thuế tiết , trốn thuế , hối lộ , dẫn thân vào , mại đạo , rắc rối phức

tạp , hay một khoản sổ sách lung tung. hơn nữa lại viên sấn cơ khai du. hàng năm năng thu thượng thất tám phần mười , hay ông trời phù hộ.

Hiện tại an xương tứ đại gia hứa hẹn có thể đúng giờ nạp thuế , bọn họ là nơi đây lớn nhất địa chủ , thiếu thứ đâu , năm nay thu nhập từ thuế , thì sẽ cực kỳ thuận lợi , đến lúc đó trong phủ , tự nhiên không thiếu được một "Ưu" lời bình , đối sau đó con đường làm quan , có lợi thật lớn.

Về phần sửa đường , cũng ngược chuẩn ngược nhất đại ngật đáp , trước kia gia chủ tán hấn sửa kiêu lót đường , tuy là chuyện thật , lại chỉ ở bên trong huyện thành bộ , thoáng ban ơn cho thành dân mà thôi.

An xương huyện chỗ hẻo lánh , dĩ ngoại giới chủ yếu nhất thông đạo chỉ có một cái sơn đạo , hoàn lâu năm thiếu tu sửa , thông nhau vắng lai , cực kỳ bất tiện , ngược chuẩn vốn định tương đường này rất tu chỉnh một phen.

Nhưng dốc hết huyện kho , lại khứ trong phủ cọ xát một ít , còn kém hai nghìn lượng bạc trắng chỗ hồng. bình thường yếu huyện trung nhà giàu giúp đỡ , mỗi người đều được vắt cổ chà ra nước , hiện tại một chút liền đập ra ba nghìn lượng bạc trắng , thực sự là đại xuất huyết. bỏ sửa đường bộ phận , còn có một ngàn lượng thặng dư , dùng ở nơi nào , tự nhiên không cần nhiều cái gì.

Chỉ là , tương dục thủ giặc , trước phải dĩ giặc , tứ đại gia cho ra điều kiện như vậy đây , nhượng ngược chuẩn có chút kinh nghi bất định.

Liên: "Việc này quan hệ trọng đại , còn phải dung bốn huyện rất suy tư mấy ngày!"

Tứ đại gia chủ liếc nhau , chỉ cần không rõ cự tuyệt , việc này thì có hy vọng , cũng sẽ không nhiều hơn nữa cái gì.

Lúc , mọi người cũng chỉ đàm ta thơ từ Phong Nguyệt , ngược lại cũng khách và chủ đều vui mừng.

Yến hậu.

Ngụy chuẩn trở lại huyện nha , tự có nha hoàn bưng tới canh giải rượu , ngụy chuẩn uống vài hớp , tiêu mất men say , liền: "Khứ tướng Triệu chủ bộ mời tới!"

Nha hoàn lĩnh mệnh lui ra , không bao lâu , Triệu chủ bộ liền vào được , hành lễ nói: "Đại nhân!"

Chủ này bộ tên là triệu không minh , chủ bộ giấc chức , tổng quản lục ti công văn , phối hợp trên dưới , tổng lý âm dương , tương đương với tế tướng , tự nhiên phi thân tín không thể làm , triệu không minh thị ngụy chuẩn trong lão nhân , động không ít quan hệ , tài hoa nhiều , làm giúp đỡ , càng bất đồng.

Ngụy chuẩn xoa xoa vùng xung quanh lông mày , nói: "Hôm nay tứ đại gia mời ta dự tiệc , đưa ra một việc lai , nhượng ta rất chần chờ!" đã đem trước việc , lại hỏi nói: "Người có ý kiến gì không?"

Triệu không minh chừng ba mươi , mang theo nhất cổ thư quyền khí , chỉ là lúc này , trên trán nhăn lại , suy nghĩ một chút , nói: "Đất đai này thần tên hào , ta mơ hồ có chút quen tai , trước công văn , hình như có báo quá , bị hà Điển Sử phát đao cấm quỹ tào ti lưu trữ."

Ngụy chuẩn nhướng mày , nói: "Tương hà tòng gọi tới!"

Hà tòng vừa tiến đến , liền phát giác bầu không khí có chút sai , quỳ xuống hành lễ , nói: "Cấp đại lão gia thỉnh an!"

Bình thường ngụy chuẩn , đã sớm khiêu hà tòng bắt đi , nhưng này thứ , chỉ nghe mặt trên thanh âm băng lãnh: "Hà tòng , người cũng biết thổ thần

việc?" hà tùng ngực cả kinh , như rớt vào hầm băng.

Bất quá lúc này , còn là bình tĩnh thần , nói: "Không lâu , từng có công văn , nhưng linh trúc đạo trưởng không ở , trước hết lưu trữ hậu!"

"Vô liêm sỉ! nhanh đi mang tới!" hà tùng lúc này , kỷ như cút ra ngoài , nguy chuẩn bình thường , nhưng thật ra thường thức hà tùng tài cán , nhưng gặp phải chính sự , tự nhiên giải quyết việc chung , không có gì tình cảm tốt giảng.

Không bao lâu , công văn mang tới , nguy chuẩn tỉ mỉ xem , sắc mặt cũng càng ngày càng âm trầm.

"Hắc hắc... thực sự là thật can đảm , cư nhiên mấy tháng trước thì có truyền bá , khá lắm tứ đại gia! khá lắm thổ thần!"

Cái này , liên triệu không minh đều có chút mồ hôi lạnh.

Hà tùng ngực đưa ngang một cái , quỳ xuống , trọng trọng dập đầu , nước mắt câu hạ , khóc nói: "Nhân được đại nhân đề bạt , mới có trước đây trình , nào dám giấu diếm đại nhân , trước thị khán việc này thuộc sở hữu cấm quỹ tào ti quản hạt , e ngại chọc quan hệ , một thời heo du mộng tâm , ngấm đại nhân thứ tội..." dập đầu như đảo tỏi , trên mặt đất xuất hiện màu đỏ. ngực , còn là may mắn nhà mình để lại khéo tay , đi đầu lưu trữ , không phải , chân là không thể cãi lại.

"Hanh!" nguy chuẩn cười lạnh một tiếng , ngực cơn tức , đảo đánh tan không ít , dù sao e ngại quỹ quái , còn đây là nhân chi thường tình.

"Nhưng đã nhiều ngày , lại có tin tức , làm cho lòng người kinh đảm chiến , mặc dù đại nhân không tìm nhân , nhân cũng muốn đến đây bẩm báo!" hà tùng tiếp tục.

"Thổ thần giặc tế tự , dĩ ở các hương thịnh hành , cho dù ở huyện trung , cũng có cực kỳ quá nửa , ngũ lục thiên người tin ngưỡng , nhượng thuộc hạ cực kỳ kinh hãi..." hà tòng tương sự tình toàn bộ thác xuất , ký có biểu hiện trung tâm , cũng có bang thổ thần tuyên dương thực lực ý , nhưng toán lấu cá , lưỡng không đắc tội.

"Cái gì..." ngụy chuẩn cả kinh thật đúng là không giống nhưng , mạnh đứng lên , tương bàn thượng công văn văn chương , đều đụng vào ngăm.

Nếu đã mẫn huyền truyền bá , ngụy chuẩn nếu là tương thổ thần đánh thành dân từ , hạ lệnh phá huỷ , một xử lý không tốt , sẽ kích khởi dân biến , lại có tứ đại gia âm thầm giương mắt , gây thành đại họa. tuy rằng hương trong phủ cầu viện , vẫn là có thể đạn đề xuống , nhưng ngụy chuẩn Huyện lệnh , cũng đương chấm dứt , không làm được còn muốn trị tội , mặt mũi này sắc , cũng có chút phát thanh.

Phương minh cũng đánh giá thấp thổ thần ảnh hưởng , đây là thật thần , thần thông lại cùng bách tính sinh hoạt cùng một nhịp thở , chỉ cần thành kính tín ngưỡng , liên hữu cầu tất ứng , đồng tấu vô khi , lại có tứ đại gia trợ giúp , ngăn ngại mấy tháng , liên thịnh hành toàn huyện , liên thị trấn đều có nhất nhiều hơn phân nửa tín ngưỡng. sở dĩ , mới có nói lo lắng ý bảo tứ đại gia vì hãn mưu cầu huyền trung tế tự.

Cảm tạ ta cao ngạo bọn người khởi động , bạn đọc 110710. . . , vương phong tử hải khen thưởng , còn có còn lại bạn đọc đề cử dữ cất dấu , văn sao bái tạ!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 40: Hào

Chương 40: Hào

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu. com

Ngụy chuẩn hựu tế tế hỏi , hà tòng như thực chất bẩm báo , giao cho rõ ràng.

Ngụy chuẩn càng nghe càng là kinh hãi , trầm mặc một lúc lâu , tài thờ dài một hơi , phất tay một cái , hà tòng hội ý , hành lễ lui ra.

"Không minh , việc này người thấy thế nào!" ngụy chuẩn chỉ cảm thấy áp lực quá nhiều , không tự chủ nhìn về phía triệu không minh , cái này phụ tá tăng nhiều lần ra kế , vì hãn mưu hoa , giải quyết quá không ít nan đề.

Triệu không minh cắn răng một cái , tiến lên bái hạ , nói: "Ta Mông đại nhân đề bạt , y theo vi giúp đỡ , lại trải qua đề bạt , mới có viên chức , đương thề sống chết thuần phục , vi đại nhân trù tính!"

"Việc này , liên quan đến Quỷ Linh , an xương tứ đại gia , đều đã phản chiến , thậm chí... thì là hà tòng , cũng có chút kỳ hoặc. huyền tôn tuy là trăm dặm hậu , nhưng cũng thân hãm trong đó , bất khả tự kèm chế!"

"Tế tra căn cơ , đều dữ thổ thần có chút quan hệ , nhưng thần , nếu không nên huyết tế , lại cùng dân vô hại , phản có chút có ích , cái này

không ý kiến đại sự."

"Ta chỉ năng khuyến đại nhân nhất cú , không vì tự mình , cũng phải vì tử tôn dòng họ kế a!"

Đời này giới đã có quý , có tổ linh , có câu sĩ , bách tính đối thần bí siêu tự nhiên lực lượng , tự nhiên có nhiều kiêng kỵ. trong đó , Quý Linh các loại , năng tồn thế thật lâu sau , cái này được lo lắng , làm một thì khí phách , nhạ hạ phiền phức , kéo trăm năm , tối hậu họa cập dòng họ tử tôn , rốt cuộc có đáng giá hay không đương.

Canh biệt , đất đai này thần lợi hại , thì nhất huyền tín ngưỡng. lại không trêu chọc ngụy chuẩn , trái lại chủ động lấy lòng.

Ngụy chuẩn mặt đỏ lên , tựa hồ suy nghĩ gì , lại cái gì chưa từng , tối hậu , phát tay một cái , nói: "Việc này , ta sẽ thận trọng lo lắng , người lui ra đi!"

Triệu không minh hành lễ lui ra , chỉ là trước khi ra cửa thì , lại nhìn ngụy chuẩn liếc mắt.

Chỉ cảm thấy bình thường hằng hái huyền tôn đại nhân , lúc này thân ảnh , hình như có ta câu lữ , hình như trong nháy mắt già đi rất nhiều...

Tứ đại gia tự lần trước yến hậu , sẽ không nhận được tin tức.

Nhưng tự có biện pháp , nhượng quản gia mang theo ba nghìn lượng bạc trắng , đưa đến huyện nha.

Không bao lâu , quản gia hồi bẩm , Huyện lệnh nhận lấy ngân lượng , nhưng cái gì chưa từng , liền phái hần đi ra.

Tứ đại gia chủ cũng trong lòng nhất định , lúc này quan viên , còn là giảng ta quan thanh tín dụng , nếu như một năm chặt hoàn thành chuyện gì

, giống nhau sẽ không nhận lấy tiền biểu , mà ngụy chuẩn ý tứ , cũng rất rõ ràng.

Làm Huyện lệnh , đương nhiên bất năng ngoài sáng ta đồng ý xây mộ mồ từ miếu.

Năng bảo trì một ngăm đồng ý thái độ , liền rất tốt , có thể tiết kiệm hạ không ít chuyện lai , có lợi thật lớn. tứ đại gia cầu , cũng là cái này.

Nếu Huyện lệnh dĩ đồng ý , miếu thờ có thể động công.

An xương tứ đại gia , ở huyện nha cũng có người thủ , Huyện lệnh vừa cam chịu , cái khác quan lại nhỏ không hồ là nhân , đã sớm nghe thấy được vị đạo , ở đây sự thượng tất cả dụng tâm bạn nói , công văn khế ước nhóm xuống cực nhanh , không bao lâu , quan diện thượng chuyện đều đã thỏa đáng.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua hơn một tháng.

Lúc này thành nam , đã sửa một đại miếu.

Qua lại người qua đường đều có chút ngạc nhiên , sau lại thính bày thổ thần miếu thờ , như thế thính quán , không ít người còn là tín chúng , đối thổ thần miếu năng tu đến trong thành đều cảm thấy nháy căng hoan hô , có còn ra tiền xuất lực , chịu đựng miếu thờ kiến thiết.

Đến rồi đầu tháng chín ngũ , là một ngày tốt , bên trong thành thổ địa miếu khai quang , liền nhất định ở hôm nay.

Thổ địa miếu tiền đã người ta tấp nập , quan viên còn có chút cố kỵ , một không có tới , quan lại nhỏ đảo đã tới không ít , nhưng đều trốn ở trong đám người. an xương tứ đại gia chủ đều ở.

Theo người điều khiển chương trình một tiếng trường hát: "Canh giờ đến!"

Tứ đại gia chủ đầu lĩnh tiến nhập thần miếu , chỉ thấy miếu đất đai cực kỳ rộng lớn , đi vào là một sân rộng , ở giữa đặt một đại lư hương , khán đáng dấp , bày bằng đá , lộ ra một trời mệnh mông phong cách cổ xưa khí tức.

Tái đi vào , hay thổ địa chính điện , kim nước sơn chu lương , hùng vĩ tráng lệ. phòng thượng các loại màu sắc ngói lưu ly , ở ánh mặt trời chiếu diệu hạ tiên diễm loá mắt , có thể đồ sộ.

Chính giữa , bày một đài cao , mặt trên một thần tượng , niên thiếu quan nhân , mặc quan phục , thân thể uy nghiêm , diện mục trông rất sống động , giống như đúc , chính ngòi ngay ngắn ở hể ra da hổ ghe gấp thượng. thử da hổ cánh là thật , tản ra một mãnh thú vua khí tức , hơi thở này , kinh qua thần tượng trấn áp , rửa đi khí thể hung ác , trái lại sẵn thác thổ thần uy nghiêm.

Lúc này trước tượng thần bàn thờ thượng đã xiêm áo tam sinh , đều tản ra bạch sắc nhiệt khí , xem ra cương giết không lâu sau , nhất mới mẻ.

Ông từ tượng một bó đốt hương dây giao cho tứ đại gia chủ , tứ đại gia chủ trang điểm dung nhan túc bái , cung kính thượng hương.

Sau đó mọi người , cũng các như vậy.

Trong lúc nhất thời , trong đại điện điều thuốc lá lượn lơ , thuốc lá này tức giận vô cùng mỏng , theo gió tức tán , chỉ còn lại nhàn nhạt mùi thơm , kẻ khác trở về chỗ cũ , là thượng hạng hương dây , tứ đại gia chuyên môn phái người ra huyền thu mua trở về.

Lần này sửa miếu , tứ đại gia cũng ra không ít máu , làm việc cực kỳ dụng tâm.

"Xem ra , tứ đại gia nhưng thật ra quyết định , theo ta!"

Phượng minh lúc này , ngay đại điện , từ ở thị trấn có quá bán tín đồ , hộ thành sổ mệnh pháp luật đã hoàn toàn đối phương minh vô hiệu , ngay cả phương minh dưới trướng , cũng có thể tự do xuất nhập , vì phương minh dò không ít tin tức. chỉ là thuộc hạ rốt cuộc pháp lực nông cạn , vẫn có hai cái địa phương không đi được , một , hay huyện nha , còn có một cái , bày bạch thủy quan.

Phượng minh ở thị trấn giống trống khua chiêng , vừa mượn hơi tín đồ , vừa tu kiến miếu thờ.

bạch thủy quan , lại như tử thủy giống nhau trầm tĩnh , không gặp nửa chu kỳ sóng lan , cũng một xuất thủ ngăn cản , lại làm cho phương minh có loại mưa gió muốn tới cảm giác , không khỏi tăng nhanh động tác.

Phượng minh ngồi ngay ngắn thượng thủ , chỉ thấy theo vạn chúng tế bái.

Từng cổ một bạch lăng , xen lẫn màu đỏ , cuộn trào mãnh liệt mà đến , thẳng vào đầu sổ mệnh , kim ấn cấp tốc tràn ngập , màu đỏ bản mạng khí khẽ động , nhẹ nhẹ bạch khí hóa thành xích khí , không ngừng thuần hóa nói ẩn nội khí vận , tương tối hậu trắng nhợt sắc chuyển thành xích khí.

Tùy theo mà đến đèn nhang nguyện lực , cũng bị thần chức bùa đều hấp thu chuyển hóa , trở thành nhẹ nhẹ bạch tuyến đánh xuống. bổ ích nói phương minh thần khu.

Đương kim ẩn nội bạch khí đều chuyển thành xích sắc hậu , đầu tinh khiết hồng bản mạng khí chợt chấn động , kim ấn nổ tung , lại cấp tốc ngưng tụ , chỉ là so sánh với thứ lớn hơn vài phần , cũng càng gia rõ ràng nhất.

Bạch khí cấp tốc hóa thành xích khí dừng mãnh vào kim ấn , đợi đến phía ngoài bạch khí đều chuyển hóa , lúc này kim ấn đã đầy một phần ba , đều là màu đỏ , dữ bản mạng khí hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Chỉ thấy kim ấn xích khí quanh quần , trung gian mơ hồ có vẽ tranh , từ đó có thể thấy được người buôn bán nhỏ , nam canh nữ chức , lại có nhân gian bách thái , thẳng trầm , giống một rụt an xương huyền.

Bị khinh bỉ vận ảnh hưởng , phương minh trong cơ thể thần lực cũng đều chuyển thành màu đỏ , ở tối hậu vài tia bạch sắc đánh tan trong nháy mắt , phương minh thần khu nổi lên đại biến.

Phương minh thần hồn đã hoàn toàn đánh tan âm khí. lúc này , càng nội ngoại triệt minh , uyển như lưu ly. cả vật thể xích khí lượn lờ , canh hóa thành một hình cầu , hướng ra phía ngoài mở rộng , có chừng một gian phòng phòng đại. viễn phương nhìn lại , thẳng như hỏa cầu khổng lồ , đứng thẳng mặt đất , tản ra hồng quang , dĩ nhiên mơ hồ làm cho dĩ nóng rực cảm giác.

"Đây là... thần hồn hóa dương!" phương minh tự lẩm bẩm , lại có chút không dám tin tưởng.

Vốn có , coi như là thổ thần , cũng thuộc về âm tính. thuộc hạ thì càng không cần , không phát hiện đều là Âm Bình Âm Tướng khiêu sao?

Nhưng lần này tấn chức , đề thăng một đại vị giai hậu , phương minh thần hồn lại có dương hóa xu hướng , minh , tới tối hậu , thần chi tương nhưng phủ xuống nhân gian , dữ sinh ra không giống , thậm chí , xa xa siêu việt...

Phương minh hiện tại đương nhiên cũng có thể phủ xuống nhân thế , ban ngày hiện hình , nhưng mọi người chích sẽ thấy một như màu đỏ ngọc lưu ly rèn thân ảnh của , bị xích sắc hỏa vân bao vây , vừa nhìn liền biết không phải là người phàm , ác quỷ cũng là như vậy.

Phượng minh còn muốn tìm tòi nghiên cứu tấn chức thần khu có gì bất đồng , lúc này , trong cơ thể thần chức bùa đột nhiên phát sinh một tiếng ré dài , bị hồng khí tràn ngập , thậm chí mặt trên , có vài tia vết rách , thấy phượng minh ngực vừa kéo.

Theo xích khí không ngừng dững mãnh vào , vết rách cũng càng lúc càng lớn , phượng minh ngực đại run sợ , nhưng lại không thể làm gì.

Tối hậu , thần chức bùa rốt cục ở phượng minh ánh mắt hoảng sợ trung , triệt để nổ tung , phượng minh không khỏi nhắm hai mắt lại , đợi đến mở , lại không phát hiện có gì tổn thương , trong lòng biết khác thường , tỉ mỉ kiểm tra.

Tinh quang , mang theo các loại huyền ảo , dĩ phượng minh xem không hiểu quy tắc , nhanh chóng gây dựng lại , tiêu hao số lớn xích khí , hoàn hảo phượng minh trong cơ thể thần lực nồng nặc , hoàn chịu đựng được.

Cuối , xích khí hoàn toàn tản ra , lộ ra một hoàn toàn mới thần chức bùa: "Chính thất phẩm an xương thị trấn hoàng bài vị "

Phượng minh vừa nhìn , không khỏi có chút ngây người.

Hào lúc ban đầu bày thành trì , địa phương thần hộ mệnh , sau đó mọi người lại phụng hào là việc chính quản âm ty minh tịch chi thần.

《 trà hương thất tòng sao 》 quyển mười sáu vị: " 《 thái bình quảng nhơ 》 dẫn 《 báo ứng lục 》 vân: 'Đường hồng châu Tư Mã vương giản dị , thường bạo được nhanh , mộng nhất quý sử , tự xưng đình đình , tay cầm phù điệp vân , phụng hào thần mệnh theo đuổi , vương giản dị tức tùy sứ giả đi , kiến hào thần.

Thần mệnh tả hữu tương bộ thư lai kiểm , tất , vị giản dị viết: do hợp được năm năm sống , thả phóng khứ' bày đường thì hào chi thần , dĩ chủ

minh tịch , hôm nay thế truyền lại vậy."

Lại có 《 phượng sơn huyện chí. tự điển chí 》 sở chở: "Miếu thành hoàng vô chuyên tế , mà thủy hạn , dịch bệnh tất đảo giấc , chào , tức trai tất cáo giấc; hồ lập giấc miếu , sử thần có điều căn cứ cũng."

Sở dĩ phương trà búp Minh Tiên thế hào , tức vì bảo vệ địa phương , chủ quản địa phương thủy hạn dịch bệnh cập âm ty minh tịch thần linh.

Chỉ là không nghĩ tới , vốn là thổ địa bùa , sẽ biến thành hào bùa.

Nhưng vào lúc này , bùa quang hoa chớp động , nhất đại cổ tin tức rớt vào phương minh trong óc , nhượng phương minh nhất vững , lần này tin tức so với tiền nhậm hà một lần đều nhiều hơn , nhượng phương minh đều đều có chút phát phòng , may mắn là thần chi thân , tài một triệt để đã bất tỉnh.

Phương minh thoáng tiêu hóa hạ , phát hiện bày một kiếp trước thần chi ký ức.

Thử thần chi tên là Mục Thanh , vốn là nhất thị trấn hoàng , chỉ là sau lại nhân say rượu hồng việc , bị cách chức làm thổ địa.

Lại kinh qua đáng kể thời gian , đến rồi mặt pháp hiện đại , tín ngưỡng nhật bạc , rốt cục cầm cự không nổi , thần hồn tiêu tán , thần tượng sập , vừa vụn đập trúng phương minh , cơ duyên xảo hợp hạ , tương bài vị truyền cho phương minh.

Về phần xuyên qua , vậy chỉ có thể , bày vừa khớp trung trùng hợp.

trong trí nhớ , bao hàm Mục Thanh cả đời ký ức , cùng với đối thần chi và thiên địa quy tắc các loại cảm ngộ dữ vận dụng , đối phương minh lai , rất có tham khảo giá trị , chỉ là , cũng có tin tức xấu.

"Nguyên lai thần chức bùa bản chất hay chính thất phẩm , sở dĩ ta mới có thể một đường tấn chức , không có bán trở ngại."

Phương minh cau mày , lẩm bẩm.

"Hiện tại , tiềm lực đã hết. sau đó , nhưng sẽ không có đèn nhang vừa đến , ngay tại chỗ tấn thăng chuyện tốt , ngay cả tấn cấp hậu đại thần thông , cũng không có!"

Trước phương minh tấn chức , chỉ có một điều kiện , hay tín đồ đạt được số lượng nhất định.

Sau đó , liền biến thành hai người điều kiện , nhất là muốn có đầy đủ tín đồ , hai là yếu chính cảm ngộ thiên địa đạo thần quy tắc , quy hoạch bùa. hai người thiếu một thứ cũng không được , hơn nữa , cũng sẽ không tự động hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp thần thông.

Phương minh suy tư một hồi , đột nhiên cười , ngâm đạo:

"Hùng quan đừng nói đúng như thiết , mà nay cất bước từ đầu viết!"

"Kiếp trước quân lương tích lũy , đã toàn bộ hóa thành thùng thứ nhất kim , trợ ta tốc phát. hiện tại , liền dựa vào chính mình từ đầu vượt qua!"

"Cần chính cảm ngộ thì như thế nào? ta đang lo hai người thế giới quy tắc bất năng tuyệt đối tương thích ứng , hiện tại cảm ngộ thử thế giới quy tắc , thích hợp hơn thử phương thần minh!"

"Thần thông đều là thần chế , không có đại thần thông , ta đại khả chính nghiên cứu sáng tạo!"

"Như vậy đi ra , mới là chân chính thuộc về đường của ta , khai sáng , mới là bên ta minh đạo thần!"

Vừa đọc đến tận đây , trong lòng quá nhanh , không khỏi ầm ĩ huyết
sáo dài.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 41: Thiên Ý

Chương 41: Thiên ý

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu.com

Lúc này , ở thổ địa miếu xa xa.

Một cái bọc ở áo choàng nội hôi ảnh , chính hết sức chăm chú đạo nhìn chăm chăm thổ địa miếu phương hướng , trong miệng tự lẩm bẩm:

"Xích khí đại thịnh , bạch sắc đã mất , thử thần xác nhận tăng lên một đại vị cách , lúc này cảnh giới , đại thể cùng ta tương đương , lực lượng nhưng ở ta gấp trăm ngàn lần trên , thực sự là đáng sợ đáng sợ!"

Người này chính thị Ngọc Hành , tuy rằng hấn trốn ở bạch thủy quan , giấu tài , đợi cường viện. nhưng đối với việc này , còn là quan tâm , liên dịch dung trang phục , đến đây quan sát.

Ngọc Hành mở linh nhãn , vừa học vọng khí thuật , tự nhiên khả dĩ kiến ta người thường không thể thấy tràng cảnh.

Chỉ thấy miếu thờ phía trên , hồng khí tập hợp , giăng khắp nơi , thành vòng trạng , rải toàn bộ miếu , lại dọc theo khứ , như muốn trải rộng toàn huyện. tuy rằng tán đi ra , hồng khí tiệp đậm , nhưng là có chừng bốn năm thành , thử là căn cơ tiệp ổn giấc giống.

Ngực đại run sợ.

Lại sau một lúc lâu , chỉ thấy bên trong miếu như trụ hỏa cầu , bạo nhiệt rừng rực , xích khí quanh quần , trung gian mơ hồ có một thân ảnh , cả vật thể ngọc lưu ly , nội ngoại triệt minh. càng kinh hãi hơn thất sắc: "Thần hồn hóa dương... sai , sao không lồ như vậy..."

Đạo môn cũng sửa hồn phách , nhưng Ngọc Hành bày hạch tâm chân truyền , mấy nghìn một cả ngày lẫn đêm , vô số lần phun ra nuốt vào mài , lại có sư trưởng thời khắc nói , tiêu hao không ít công đức số mệnh , xây được dương hóa , nhưng đại , cách khác mình kém gấp mấy chục lần cũng không chỉ.

ngực chỗ tối , bất khả át chế sinh ra đồ kị ý , lòng đồ kị càng ngày càng nghiêm trọng , như muốn hiện tại đã nghĩ giết đi vào , đoạt được đối phương tất cả.

"Bất hảo! đây là ngoại ma , cư nhiên sẵn ta đạo tâm hồn loạn chi tế , ẩn núp sinh loạn!"

Ngọc Hành chung quy bày đạo môn hạch tâm , lập tức phát hiện sai , mặc niệm mấy lần "Tĩnh tâm chú", lại từ trong lòng lấy ra một túi , sau khi mở ra , chỉ thấy một hộp gỗ , đánh lại khai , bên trong cô linh linh đạo nằm hé ra hoàng sắc bùa.

Bùa này đã có ta niên đầu hình dạng , thậm chí có ta sứt mẻ. Ngọc Hành nhìn bùa , vẻ mặt không muốn ý , cuối cùng vẫn là khẽ cắn môi , tương phù dán tại cái trán , nhất thời hoàng quang lóe lên , có hắc khí từ trên người tán đi.

Ngực nhất im lặng , cả người đều tỉnh táo lại.

Ngọc Hành cười khổ , lần này tuy rằng tiêu mất ngoại ma , nhưng là tiêu hao nhất kiện trọng bảo , hơn nữa , đạo hạnh cũng có rút lui , thực sự là

ăn một muện khuy.

Hoàn đãi nhìn nữa , đột một tiếng huyết sáo dài từ trong miếu truyền đến , tùy theo còn có một ba xích khí , hóa thành sóng gợn , cuốn tới. Ngọc Hành trong mắt đại đau nhức , trên mặt trắng nhợt , trong lòng sợ hãi , lập tức đem người yểm nhập chỗ tối , biến mất.

Phương minh huyết sáo dài qua đi , giật mình "Nhưng thật ra đuổi rồi một con sâu!"

Bất quá lúc này tiên mặc kệ việc này.

"Mặc dù tất cả yếu dựa vào chính mình , nhưng tiên nhậm lưu lại di sản , cũng phải hảo hảo lợi dụng mới là!"

Tuy rằng lúc yếu chính tấn chức , cũng một thần thông đánh xuống , nhưng Mục Thanh thế nhưng thật đả thật chính thất phẩm hào , lần này tấn thăng đại thần thông , và hào bản chức thần thông , vẫn có nói , đây cũng là sau cùng di sản.

Phương minh tiên khán đại thần thông , lần này tấn chức chính thất phẩm đại thần thông bày "Mở Luân Hồi", nhượng phương minh cả kinh , tuy rằng hào chủ quản âm ty minh tịch , nhưng không nghĩ tới vừa lúc có thử thần thông đánh xuống.

Giật mình , "Lần này đại thần thông , và ta lần trước tấn chức lấy được đại thần thông , vừa lúc xứng đôi , lần sau cùng nhau sử dụng thử xem!"

Còn có mấy đạo hào bản chức thần thông , bởi vì hào chủ quản cảnh nội thần chi , sở dĩ thuộc hạ thần chi bản chức thần thông , hào cũng có. nhiều như rừng , số lượng không ít , phương minh liền chọn mấy người chủ yếu nhìn.

Khu trừ dịch bệnh: năng khu trừ nhân thân ốm đau , dĩ bệnh tình nghiêm trọng hay không tiêu hao thần lực. thử bày hào bản chức thần thông.

Cầu mưa thần thông: năng tụ mưa vân , sử trời giáng trời hạn gặp mưa. thử bày hào ngời xuống Hà Thần thủy thần thần thông , nhưng hữu hạn chế , phải bầu trời tự nhiên có mưa vân , bằng không còn là vận dụng không được , đồng thời , mưa xuống càng nhiều , tiêu hao càng lớn.

Khu sơn thần thông: năng phạm vi cải biến địa hình. bày hào ngời xuống sơn thần thần thông , cải biến địa hình càng lớn , tiêu hao thần lực càng nhiều.

tam dạng thần thông , đều là phương minh coi trọng nhất , còn lại còn có chút thần thông , tương đối tán loạn , một thời chỉnh lý không tới.

" khu trừ dịch bệnh thần thông , cân trước thổ địa bản chức thần thông bất đồng , người sau chỉ có thể thịnh lực súc , trước người có thể trị nhân , cực kỳ bất đồng. tựa hồ không nên làm như nguyện sở dụng , khả dĩ tương kì trao tặng ông từ , tái quan thượng 'Xuân về phù' 'Đại xuân về phù' hàng đầu , ký nhượng tín đồ biết hào thần lực , lại nhưng tăng đèn nhang , dĩ cung dương thể miếu thờ vận chuyển."

Phương minh cho rằng , làm tốt sự phải nhượng người biết , dù sao tử cống thụ bò cố sự đều truyền nhiều năm như vậy.

Nếu như tín đồ được tậ bệnh , ký bá thần lại uống thuốc , tối hậu được rồi , cũng không biết là người nào khởi hiệu , thử này ngưỡng sẽ không thái thuần túy , mà uống ông từ phù thủy khởi hân , tự nhiên biết là hào cứu , tăng nhiều tín ngưỡng.

Cũng có thể tăng ta thu nhập , dù sao ông từ cũng càng ngày càng nhiều , cũng phải phương minh nuôi.

"Di!" phương minh đột nhiên cả kinh , nhớ tới kiếp trước cổ đại , không ít mưu phản đạo sĩ đều là từ "Dĩ phù thủy chữa bệnh , thành vạn gia sinh phật" bắt đầu.

Đông Hán những năm cuối Trương Giác , liên tục xưng "Đại hiền lương sư", dĩ phù thủy chữa bệnh , xây biệt đường người ngấm , vừa đến thời cơ , liền phân phong cừu suất , hô lên "Trời xanh đã chết , hoàng thiên đương lập , tuế ở một giáp , thiên hạ đại cát" khẩu hiệu , bắt đầu tạo phản , mặc dù cuối bị trấn áp , nhưng là đại hao tổn Đông Hán nguyên khí , tam quốc giặc loạn , lúc đó triển khai.

"Tuy rằng ngũ đức học , rất thích hợp thử phương thế giới , nhưng cái khác thủ đoạn , thấy thế nào thế nào đều giống như giúp đỡ ta tạo phản ni! lẽ nào , đây là thiên ý? ha ha..."

Phương minh vốn là cười loạn tưởng , nhưng đột nhiên liên tưởng đến tô hà ngô nam ra long , tái tử mĩ nhất tự hỏi , không khỏi mồ hôi lạnh trực hạ.

"Đúng rồi! ta rải ông từ vu toàn huyện , bọn họ hữu thần đả lực , lại có phù thủy chữa bệnh , đại khả thu biệt đường người ngấm. vừa đến loạn thế , dân chúng lầm than chi tế , chỉ cần có người đi ra vùng cánh tay hô lên , nhất định có thể thành sự. những ông từ , hay sẵn các cấp đầu mục , tổ chức thì có , có nữa thống nhất tín ngưỡng , đại khả tụ chúng công thành , bắt người toàn huyện câu hạ , văn xương thối nát!"

"Nhưng ở Trung Hoa Trung Quốc cổ đại xã hội nông nghiệp , nào có loại này chánh giáo hợp nhất chính quyền năng thủ được thiên hạ? cũng không phải thế giới phương Tây. sở dĩ , có thể đánh bên dưới xương phủ liền coi là không tệ , tối hậu tất bị tiêu diệt , lúc này , văn xương toàn bộ đập nát , tiềm long liền có thể thu thập lưu dân , khai khẩn đất hoang , làm căn cơ , thừa thế khởi binh , cắt cứ nhất phương!"

Phương minh càng muốn , càng là minh bạch , mồ hôi lạnh càng nhiều , đây không phải là hăn coi là , thẳng như có cái bàn tay , ở phía sau màn điều khiển tất cả , đây là số mệnh dây dưa , khiến người mê loạn đạo lý.

Chỉ cần lúc ấy có một ông từ tạo phản , còn lại ông từ , chắc chắn bị liên lụy , để cớ tội , chỉ có theo tạo phản , phương minh toàn bộ tín đồ , cũng sẽ bị khóa , tối hậu , tương phương minh cũng cột lên chiến xa. số mệnh dưới tác dụng , việc này phát sinh cơ hội lớn nhất.

"Khó trách ta tới đây thế giới hậu phần lớn thời gian đều xuôi gió xuôi nước , phát triển cực nhanh , nguyên lai nào đó ý nghĩa bắt đầu cũng là thiên mệnh trong người a! tuy rằng , bày thay Thánh A La khai đạo mệnh."

Phương minh khóe miệng , hiện ra cười khổ , nhưng dần dần , lại biến thành cười nhạt.

"Chỉ là , muốn cho ta cấp tiền long mở đường , chẳng biết năng có cái gì thù lao?"

Tiền long tâm tính , chưa từng có từ trước đến nay , quyền sanh sát trong tay , thế nào khăng trong lúc bất chợt nhượng một thần ở trên đầu hăn đè nặng , thì là dâng lên toàn bộ văn xương phủ , đều không được! huống chi , còn có bạch vân quan hơi bị trợ lực , đâu còn có cách minh vị trí?

Thì là một thời hợp tác , cũng không thể thiếu "Kim tôn cộng nhữ uổng , dao sắc bất tương tha" một ngày.

"Hắc hắc... thiên hạ đại thế , ta là bất lực , nhưng Ngô Châu đầy đất đại thế , phải dĩ thiên hạ đại thế làm trọng , thượng , ... có tương lai chỗ."

Thiên ý không thể trái , những lời này thân thể to lớn không sai. ở phương minh xem ra , không có lực lượng , còn gọi nói yếu nghịch thiên nhân , tất cả đều là ngu xuẩn gia đồ ngốc. người mấy ngày liền bày cái gì cũng không biết , thế nào nghịch khứ?

Ấn phương minh thế giới quan , chỉ có nhận thức quy tắc —— tuân thủ quy tắc —— lợi dụng quy tắc —— đánh vỡ quy tắc —— sáng tạo quy tắc con đường này mới là thiên đạo chân lý , sau đó cảnh giới , phương minh hiện nay tu vi hữu hạn , đoán không được.

Phương minh hiện tại có thể lợi dụng quy tắc.

Thiên hạ đại loạn , Giao Long tranh chủ bày thiên hạ đại thế , phương minh không có năng lực khử cải biến , nhưng hẳn biết , Ngô Châu long khí quy tắc phải tuân từ nơi này đại thế.

Chỉ cần có Ngô Châu người biểu hiện bỉ tiềm long rất có lực lượng , canh năng tập chúng , rất có thành tựu Chân Long giấc ngủ , lại đem tiềm long đánh bại , Ngô Châu long khí , thì sẽ nhịn đau bỏ những thứ yêu thích , vứt bỏ tiềm long , đầu nhập vào tâm chủ.

Đến lúc đó , tiềm long đại thế , tự nhiên không công tức phá.

Chỉ là , biết dịch đi nan , phương minh đối với lần này , chính là có thân thể to lớn thiết tưởng , cai thế nào tiến hành , còn phải tinh tế tự hỏi.

Dù sao đây là muốn cải biến một châu đại thế , liên bạch vân quan đều chỉ dám tầm tiềm long mà phù giấc , trong đó độ khó , bất khả đếm hết.

Tương phiên lòng sự tạm thời bỏ xuống. phương minh phát hiện , hôm nay tế tự , đã khoái xong rồi.

"Không nghĩ tới , lại được hoán một dáng dấp , lần này liên danh hào cũng phải sửa lại!"

Phương minh cười , thần lực bắt đầu khởi động.

Nhất thời , thổ địa bên trong miếu xích quang quá.

Kinh động phía dưới đang ở tế tự mọi người.

Chỉ thấy xích khí quanh quần trung , trên đài niên thiếu thần tượng tựa hồ sống lại.

Niên thiếu thân như lưu ly , chu vi bị mây đỏ bao vây , thành đầy thán trạng , phóng ra ngoài nói Xích Diễm , chiếu sáng toàn bộ đại điện , đều là hồng quang đại phóng , vừa nhìn thì có vô cùng

Niên thiếu Thanh Thanh như ngọc thanh âm của truyền xuống: "Hôm nay , ngô thành tựu an xương thị trấn hoàng bài vị , chủ quản thủy hạn , dịch bệnh , âm ty minh tịch. đương bảo hộ thành trì , Faure hạ dân!"

Thử bày phương minh lần đầu tiên bản tôn hiện thân dương thế , dữ trước phụ thân , báo mộng cực kỳ bất đồng.

Phía dưới khách hành hương tín đồ đều bái hạ , trong miệng nói:

"Thổ thần hiển linh!"

"Điều không phải thổ địa , bày hào thần , hào phù hộ!"

"Đây là thật , điều không phải nằm mơ không!"

Mà ở biệt ** trong mắt , thì càng bày kinh ngạc vạn phần.

Chu Bích Thanh đại ** phân đạo gắt gao dụi dụi con mắt , trong miệng thì thào: "Ban ngày hiện hình", kỳ như đại ra.

Ngược biết , bất luận quỷ loại còn là quỷ tu , linh thể , tinh quái và vân vân , ban ngày hiện hình bày một tu hành thượng đại quan , chính phải đi , chính là lớn năng! ở hung quỷ , hay ác quỷ giai , có thể đánh phá nhất huyền , thối nát nhất phủ , Lâm Giang phủ lý hắc báo vậy tồn tại.

Hơn nữa , coi như là ác quỷ , ở ban ngày hiện hình , cũng không có như thế tràng diện lớn , rung động lòng người.

Phương minh cười , vung tay lên , màu đỏ tương thần tượng và phía ngoài bảng hiệu bao trùm.

Một lát sau , hồng quang tán đi , thần tượng dấp dấp bất biến , đổi lại chính thất phẩm quan phục , càng thêm uy nghiêm. mà ngoài miếu bảng hiệu , cũng biến thành miếu thành hoàng ba đại tự , rồng bay phượng múa , rất có khí tượng.

Tín đồ không khỏi tái bái , trong lúc nhất thời , thần đàn phía dưới quỳ hắc áp áp một mảnh.

Phương minh nhìn cảnh này , cũng mỉm cười , ở hồng quang thoáng hiện trung , không gặp hình bóng.

Từ nay về sau mấy ngày , miếu thành hoàng đèn nhang đại thịnh , mà mới hiểu nhất hiện hình thần tích , cũng bị hữu tâm nhân dần dần truyền ra.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 42: Mở Tiệc Vui Vẻ

Chương 42: Mở tiệc vui vẻ

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu.com

"Cái gì? việc này thật là?"

Ngụy chuẩn dù chưa tự mình đi vào thổ địa miếu , nhưng là phái người thời khắc quan sát đến động tĩnh , lúc này biết mới hiểu nhật hiện hình tin tức , giật mình không.

"... chẳng phải là , nếu như thổ thần quấy phá , an xương huyền giống như trong gió tàn chúc , tiện tay nhưng diệt... nhưng chấm sinh bày tốt?"

Có thể ban ngày hiện hình , liên minh năng sơ bộ đánh vỡ âm dương giắc cách , phát tác đứng lên làm hại càng sâu , ngụy chuẩn cũng là nhà giàu xuất thân , tự nhiên minh bạch cái này , loại này linh quý , trong gia tộc đều có minh huấn , không được đơn giản trêu chọc.

Thế nhưng , thử linh ngay an xương trong huyện , ngụy chuẩn bày Huyện lệnh , gìn giữ đất đai có trách , hoàn toàn không phân thân ra được.

Tuy rằng thử linh bây giờ còn là che chở nhất phương , nhưng , thế sự khó liệu a!

Ngụy chuẩn trên mặt âm trầm khó lường , nói: "Người nữa hảo hảo nhìn chăm chăm , vừa có tình huống , tốc tốc báo lại!"

Hạ nhân lĩnh mệnh , cung kính lui ra , đây là theo Ngụy gia mấy đời cuộc sống gia đình tử , nhất trung tâm , ngụy chuẩn thị là tâm phúc , bí ẩn việc , đều là phái hãn đi tố.

Chỉ là , ngược lại tính toán , vội vàng đem lộ sửa , tái thu thượng thuế má. có chính tích , tái khôi thông quan hệ , tảo dời huyền không!

an xương huyền , thẳng như lửa lô , hãn Huyện lệnh , hay ngồi ở hỏa miện mặt trên a!

Mà ở bạch thủy quan , cương tương hai mắt chinh chữa xong Ngọc Hành , cũng nghe được bạch hạc lão đạo báo tin tức này.

Khóe miệng của hãn , nổi lên một nụ cười khổ , đồng dạng nổi lên lực bất tòng tâm cảm giác.

"Đã biết , người lui xuống trước đi không! nói cho trong quan người , gần nhất cũng không muốn đi ra ngoài , canh không nên gây chuyện!" trong miệng lại nói.

"Bày... đồ tôn mình bạch!" bạch hạc lão đạo tuy là lão nhân , nhưng vẫn đang đối thanh niên này chấp lễ quá mức cung.

Từ trước thổ địa miếu , bây giờ miếu thành hoàng đều là thiết ở trong thành , đây là cân bạch thủy quan thưởng khách hành hương. câu cửa miệng đạo , đoạn nhân tài lộ còn hơn sát nhân phụ mẫu , bạch thủy quan nội , sớm có không phục , muốn đi tìm nó phiền phức. nhờ có Ngọc Hành và bạch hạc dốc hết sức đàn áp , tài một sinh ra sự tới.

"Người thả giải sầu , không nên mấy ngày , trong môn trợ giúp liền sắp tới!" Ngọc Hành liếc hạc làm việc dụng tâm , vừa chính nhất mạch , lập

tức , cũng liền ta tin tức , thoải mái một chút.

"Nga!" bạch hạc thân thể run nhẹ , nói: "Thế nhưng chân nhân pháp giá tương lâm?"

Nếu như chân nhân nhiều , bạch hạc gần đây hầu hạ , được ta nói , cũng có thể tăng nhiều đạo công. đã nhiều ngày , thụ Ngọc Hành bát , cũng thấy ngày xưa hoang mang , hiểu ra , nếu như chân nhân , vậy còn được?

"Ha hả... không đến mức thử , thử bày sự , tối đa tái điều mấy sư huynh nhiều mà thôi!" Ngọc Hành ngoài miệng mặc dù như vậy , ngực cũng cười khổ không thôi , chân nhân đều bị cái khác tục vụ triền thân , sợ là tới không được. môn phái mấy sư huynh , đạo hạnh đều cùng mình bất tương sần sần như nhau , thì là toàn bộ lai , chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì a...

Bị hai bên nhân nhớ phương minh , nhưng thật ra tâm tình rất tốt , đang ở hào pháp vực nội uống yến.

Thành này hoàng pháp vực , không giống nhưng , chừng nửa huyện đại , nơi này huyền , điều không phải an xương thị trấn , mà là ngón tay toàn bộ an xương huyền phạm vi quản hạt. hay tương phương minh thủ hạ toàn bộ dời đến đó , cũng dư dả.

Phương minh trước đem thanh kê hương gánh hát đều bàn đến nơi này , sai người tỉ mỉ xử lý , phân công gian phòng , dù sao tương thị hãn sau đó thật lâu chỗ ở.

Phương minh sau đó phải tự mình cảm ngộ cách , tài năng lợi dụng tín đồ đèn nhang nguyện lực đề thăng , đây không phải là một sớm một chiều việc , cách lĩnh ngộ , cực kỳ gian nan , thường thường có thể niên làm đơn vị. kiếp trước thần chi , trên có Thiên Đình đè nặng , trung yếu lĩnh ngộ cách , hạ yếu phát triển tín đồ , thật thật bày ba hòn núi lớn đè xuống , tấn chức sao mà nan cũng!

Phượng minh trên đầu tuy rằng thiếu một tọa lớn nhất núi lớn , nhưng liên khiêng hai tòa , cũng không nhẹ tòng , đây là hấn tương không ít tời trao quyền cho cấp dưới kết quả.

Bất quá lúc này , trong đại điện , người người vui mừng , tuy rằng chủ thượng , chẳng biết thế nào thay đổi một xưng hào , nhưng có thể đi vào trong thành , lại thu được nhất huyền tín ngưỡng , chính là lớn chuyện tốt! theo chủ công tấn chức , bọn họ thuộc hạ , cũng có thể người người thăng quan , tự nhiên giai đại vui mừng.

Lúc này , thuộc hạ đều ở , ngay cả phóng ra ngoài thổ thần vương trung và ngô Hồng Vũ đều tới.

Mọi người cùng nhau bái hạ , nói: "Chúc mừng chủ công tấn thành hoàng bài vị!"

"Ha ha... miễn lễ!" phượng minh quá nhanh , về phía trước hư phù , miễn mọi người lễ.

Đợi đến nghỉ , phượng minh liền: "Bản tôn cơ nghiệp tuy rằng mở rộng , nhưng trách nhiệm cũng theo đó nặng không ít , hoàn nhu bọn người dữ bản tôn cùng nỗ lực , giữ được nhất phương bình an , phúc trạch vạn dân!"

"Thuộc hạ đương tận tâm tận lực , trợ chủ công khai sáng đại nghiệp!" tự nhiên không ai tìm không thoải mái , đều là trầm giọng đáp ứng.

"Như vậy rất tốt!" phượng minh đầu , nói: "Vương trung!"

"Hạ quan ở!" vương trung ra khỏi hàng , nhưng thật ra sinh ra vài phần văn nhĩ khí , hấn cũng nhâm mấy tháng thổ thần , làm việc coi như cần cù và thật thà , cũng một quá giới. nhưng vẫn là quân nhân tính nết , bổ nhiệm không ít âm Binh , tinh khiết thu nhập đều tấp ở phía trên , trong đó , đại bộ phận bày đang thịnh thôn thôn dân , đây cũng là nhân chi thường tình.

"Người làm được không sai , ngẫm sau này năng càng thêm dụng tâm!" vương trung tài buông khứ , chỉ có thể cương quen thuộc chính sự , gì thành tích cũng không có , yếu đề bạt cũng không phải như vậy cất nhắc , không phải , chỉ biết tổn hại tự thân có phúc. bởi vậy , chỉ là sảo gia cố gắng.

"Hạ quan tuân mệnh!" vương trung cũng biết mình công huân không nhiều lắm , năng người thứ nhất Phong Thần , dựa vào là hay từ long công , hiện tại , tài cán vì nhất phương thổ địa , còn có thể che chở gia hương sinh hồn , đã rất thỏa mãn , cảm ơn lui ra.

"Chu tư , vương đẳng , trình trải qua , ngô Hồng Vũ!"

"Có thuộc hạ!" "Hạ quan ở!"

Bốn người ra khỏi hàng.

"Lần này việc , bọn người tứ đại gia xuất lực rất nhiều , đương nhớ nhất đại công. ngoài ra , bản tôn sẽ cho người chờ mỗi gia hai mươi danh ngạch!" danh sách này , hay sau khi thụ phụng dưỡng , không cần hồn phi phách tán danh ngạch. lần trước , phương minh cũng chỉ là mỗi gia cho mười người mà thôi.

"Tạ ơn chủ công!" thế gia đại tộc , coi trọng nhất chính là cái này , có nhóm danh ngạch , tứ đại gia mấy năm gần đây đều không cần lo lắng tộc nhân phía sau việc.

Tái , nhớ công lao , sau này sẽ là cất nhắc căn cứ , tứ người vui mừng , đều là bái hạ.

Nhìn chu vi thuộc hạ có ta ánh mắt hâm mộ , phương minh cười , nói: "Bọn người cũng không nhu như vậy , bản tôn sẽ không bạc đãi có công người , danh sách này , sau đó cũng có thể làm ban cho phát hạ."

Lời vừa nói ra , thuộc hạ đều là đại hỉ bá hạ. trung thành độ lại tăng lên mấy người phần trăm , nếu như phương minh thấy được cái này chúc tính.

Ngực có chút miên man suy nghĩ , nhưng phương minh trong miệng còn là thanh tỉnh , nói: "Tạ ơn tấn , trịnh trải qua ở đâu?"

"Ngọn hạ ở!"

"Bọn người tiêu diệt có công. tạ ơn tấn , ta phong người vi từ bát phẩm chấn uy phó úy , tiên quản tam doanh ba trăm nhân. trịnh trải qua , ta tấn người vi doanh chính ngự võ giáo úy , chủ quản một doanh."

chấn uy phó úy , hay vệ tướng Phó Thủ , có tên này hào , quản một ba trăm nhân cũng có thể. tạ ơn tấn và trịnh trải qua có quân công , tự nhiên khả dĩ rất nhanh đề bạt , hơn nữa , nắm giữ nhất huyền , ... ít nhất ... Yếu một phòng vệ sinh năm trăm nhân âm Binh mới miễn cường đủ , hiện tại tiên chiêu những , miễn cho quân doanh hỗn loạn. vốn có một trăm người quân đội , phải có hậu cần phòng khác Binh chờ quân chủng chỉ trì , nhưng phương minh thủ hạ đều là âm Binh , dữ sinh ra bất đồng , tự nhiên không nên những.

Tạ ơn tấn bày phương minh thủ hạ mệnh cách cao nhất võ tướng , điều động nội bộ đệ nhất đảm nhận vệ tướng chọn người , quản lý ba trăm nhân , còn là không thành vấn đề.

"Tạ ơn chủ công!" tạ ơn tấn , trịnh trải qua quỳ xuống hành lễ.

Tạ ơn tấn lại nói: "Bẩm báo chủ công , ta an xương trong huyện , tựa hồ tạm thời binh lính chưa đủ , có hay không phải đến huyện khác chiêu mộ?"

Nhất huyền du hồn , tự nhiên không ngừng hai trăm số , nhưng những phần nhiều là già yếu phụ nữ và trẻ em. thật muốn tráng niên nam tử , vậy

thật là thiếu , trước đây đảo có , nhưng vài lần chiêu mộ , tảo sẽ không có. còn có , hay này hung quỷ , nhưng bây giờ , đều bị tạt ớn tấn tiêu diệt , biến thành quân công , tự nhiên nhân thủ không đủ.

"Việc này không vội , trước đem biên chế xây , chậm rãi ở bốn huyện chiêu , thế nhưng chú ý , thà thiếu không ầu , đừng cho bản tôn chiêu ta phế vật lai!" lúc này chính thị giấu tài là lúc , không thích hợp giống trống khua chiêng , dẫn tới huyện khác chú ý.

Tái , đây cũng là cấp bốn huyện sinh hồn cơ hội , bị chọn thượng âm Binh , dĩ nhiên là không cần thất ngày sau hồn phi phách tán , tuy rằng , chỉ có thanh tráng niên có.

"Ngọn hạ minh bạch!" tạt ớn tấn cũng là vui vẻ , như vậy , trong tay thì có hai trăm một danh ngạch , rất nhiều người quen liền có thể an bài , cũng có thể cầm tổ những người này tình , chủ công giống nhau không quá quản việc này. đương nhiên , vẫn có nói điểm mấu chốt , ít nhất phải kéo ra ngoài có thể đánh , không phải , chủ công sẽ không tha hãn.

Phương minh cười , thuộc hạ những môn đạo hãn đều biết , nhưng chỉ nếu không quá giới , hãn đều mở một con mắt nhắm một con mắt. dù sao nước quá trong ắt không có cá ma! đương nhiên , chỉ cần vừa qua giới , hay sấm sét xử trí , cái gì mặt công lao tình cảm chưa từng được giảng.

Lập tức phân phó đại yến.

Thủ hạ nhật , đại yến quy cách cũng là càng ngày càng cao.

Không ngừng biểu hiện ở thái phẩm tinh xảo , tôi tớ đông đảo thượng. tứ đại gia , cũng không biết từ đâu hoa người tới , cư nhiên dám quyên góp một đội vũ nữ nhạc ban lai , tuy rằng vũ nữ không nhiều lắm , liền ngũ sáu , nhưng tư sắc đều ở đây trung thượng.

Lúc này người khoác lụa mỏng , bộ ngực sữa bán lộ , theo nhạc khúc phiên phiên khởi vũ , thật đúng là ** kiều diễm , rung động lòng người. thấy phương minh đại bộ phận thuộc hạ , đều là mục trường khẩu ngọc , kỷ như mộng trung.

Phương trà búp Minh Tiền thế mặc dù một say rượu kim mê , nhưng là trải qua máy vi tính khảo nghiệm , tự sẽ không bị trận này trượng mê đảo. nhưng tỉ mỉ thưởng thức , lại giác cổ đại ca vũ có khác một phen phong tình , quang bầu không khí , thì không phải là lạnh như băng màn hình có thể sánh bằng , đảo coi như là mở một phen nhãn giới.

Chỉ là lúc trước thuộc hạ , đều là gia xuất thân , một trải qua cái này , hầu như mất mặt trước mọi người , thấy phương minh hừ lạnh một tiếng , chấn trụ thuộc hạ , tài một gây ra chê cười lai.

Uống yến qua đi , theo lễ thường thì thư phòng nghị sự.

Thư phòng này đã trải qua mở rộng , nhưng dung nạp toàn bộ thuộc hạ.

Phương minh đợi đến mọi người đứng ngay ngắn , liền: "Thị trấn nhân khẩu , bĩ tam hương tổng còn nhiều hơn , đăng ký tạo sách , thế nhưng đại sự. quách thịnh mặc dù lại chiêu những người này , nhưng vẫn là không giúp được , chu tư , vương đăng , trước hết làm phiền người chờ đi vào tương trợ một ... hai ...!"

Tuy là nhân thoại , nhưng là bày mệnh lệnh , chu tư , vương đăng cung kính xác nhận. huyện thành này nhân khẩu , bĩ thuộc hạ nông thôn tổng còn nhiều hơn , quách thịnh mặc dù tận tâm tận lực , nhưng là lực bất tòng tâm , chu tư , vương đăng bày bọn răn độc , đi vào tương trợ , khả dĩ phương tiện không ít.

Hắn hai người tuy là đại gia tổ linh , nhưng quách thịnh chấp chương khoản lâu ngày , phân biệt đối xử , không sợ bị hai người này chiếm thượng

phong , đã bị xa lánh. nếu như hà đông còn đang , phương minh cũng không dám nhượng ba người hẳn cùng nhau tố sổ sách , thỏa thỏa là cho hạ nhân mông tế cơ hội của mình.

Hơn nữa đây không phải là nhâm quan , chỉ là đến lúc sai phái , đợi được sự tình xong xuôi , tự nhiên khả dĩ triệu hồi. khoản sự quan trọng đại , bày phương minh thần lực chi thể hệ căn bản , chỉ có tâm trong bụng tâm phúc tài khả chấp chưởng.

Quách thịnh màu sắc đẹp đẽ hơn người , trung thành và tận tâm , vừa gia xuất thân , quan hệ thuần khiết , chỉ có một mẹ già , còn đang phương minh trên tay , bày hiện nay người chọn lựa thích hợp nhất.

Cảm tạ cao phù vân , vlasombra , sslion , vương phong tử hải , ta cao ngạo bọn người khởi hiệu khen thưởng

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 43: Âm Chính

Chương 43: Âm chính

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu. com

Phương minh tương việc vất vả đều xử lý , mới nghiêm sắc mặt , nói: "Hiện tại món đại sự , bản tôn dục ơn trạch tín đồ , miễn đi tín chúng sau khi thất nhật tiêu tán nỗi khổ!" thần sắc thận trọng không gì sánh được.

"Thỉnh chủ công bảo cho biết!" đây thật là thiên đại sự , phương minh thuộc hạ , phần lớn đều là sợ này , tài nguyên ý quy thuận. đời này giới nhân tử hóa quỷ , thất nhật mà chết , đã định luật , lẽ nào chủ công có đại thần thông , năng nghịch thiên ý?

Phương minh khán thuộc hạ sắc mặt , liền đoán được bọn họ suy nghĩ , cười khổ: "Bọn người nghĩ xấu , bản tôn hoàn vô như thế ** lực , đồng thời cho dù có , cũng không dám chống lại thiên ý." hôm nay ý , hay thử thế giới tự nhiên quy tắc.

"Quách thịnh , người ra đi!"

"Tuân mệnh!" quách thịnh đi ra , nói: "Chủ công ngồi xuống , tín đồ án đèn nhang cống hiến , lần lượt như nguyện , đây là định chế." tất cả mọi người rõ ràng.

Thấy rõ mọi người đầu , tài lại nói: "Nhưng nhân sinh ngắn , luôn luôn tin đồ chết đi , trước khi chết liền xài hết đèn nhang , không cần phải xen vào nó. nhưng còn có tín chúng , sau khi trường mục còn có đèn nhang bảo tồn..."

Trong lòng mọi người hữu sở liễu , phương minh tín đồ , lúc này đã qua vạn nhân , hân tới đây thế giới , cũng có ngũ lục tháng. những thời giờ này lý , luôn luôn tín đồ nhân các loại nguyên nhân bỏ mình.

Có tín đồ trước người thành kính , mỗi ngày tế bái , nhưng hứa nguyện rất ít , tối hậu bỏ mình , trường diện thượng còn lại không ít đèn nhang.

Vốn có phương minh đại khả mặt đen lòng dạ ác độc , tương những xóa bỏ , toàn bộ ăn.

Nhưng làm như vậy , cật tương quá khó coi , hơn nữa , cũng cùng tín đồ kết làm nhân duyên , bất lợi số mệnh. trước phương minh đạo thần , canh cùng loại giao dịch , người trả thù lao , ta làm việc , không nhiều không ít , tiền hàng thanh toán xong , không dính nhân quả bày không thể nào , nhưng là tương hại hạ xuống thấp nhất.

Hiện tại người đã chết , tiền còn đang , nên làm cái gì bây giờ , hay cái vấn đề. hiện tại nhân số coi như ít , sau đó hội càng ngày càng nhiều , phải lập được chương trình , không phải khẳng định ra đại sự.

"Chủ công thương hại tín đồ , không muốn kỳ tiêu tán quy về thiên địa. riêng lập được chương trình , ở hào pháp vực nội họa xuất một khối , tu kiến nông thôn , dung nạp tín đồ Quỷ Hồn!"

"Chủ công nhân từ , còn đây là thương sinh linh giấc phúc!" thuộc hạ đại hỉ hạ bái.

Nhưng bọn hân tưởng xoa , phương minh còn không có sủa đao mức này , quách thịnh thanh âm của vẫn còn tiếp tục: "Tín đồ sau khi , đều do

chủ công phái người đưa tới pháp vực ở lại , dựa theo khoản thượng đèn nhang giảm phân nửa dành cho cung cấp nuôi dưỡng. đồng thời , cho ra tuyển trạch , như có người nhà bằng hữu bày tín chúng , có thể đem đèn nhang hoa cấp người nhà , thập thuế nhất , còn có thể thặng dư cứu thành."

Lời này hay , nếu như một tín đồ , sau khi trương mục một tia đèn nhang cũng không có , cũng có thể lai pháp vực. như vậy , ban đầu thất ngày liền có thể kéo dài đến mười bốn thiên , vậy cũng là bày quen biết một hồi , phương minh cho ra tối hậu phúc lợi.

Mà nếu như một tín đồ , sau khi trương mục còn có thập ti đèn nhang , hẩn đáo pháp vực , nếu như tuyển trạch người trước , đèn nhang giảm phân nửa , lại đem còn thừa lại ngũ ti đánh vào tín đồ trong cơ thể , dùng làm tiêu hao. bởi vì pháp vực nội bỉ bên ngoài tiêu hao giảm phân nửa , sở dĩ nhưng tại nguyên bốn mươi bốn bầu trời , sống thêm thập thiên , hay hai mươi bốn ngày , còn lại phân nửa đèn nhang , không có ý tứ , như nguyện cũng cần báo thù ma!

Mà nếu như tuyển trạch tương thập ti thần lực hoa đáo thể tử nữ nhân trương mục , cũng chỉ bày trong trương mục chuyển động , không nên ở trong hiện thực xuất thủ , tự nhiên tiêu hao giảm đi , chỉ cần nhất thành chi phí , trên thực tế liền hoa quá khứ cứu ti. đương nhiên , cứ như vậy , thư này đồ một có thần lực cung cấp nuôi dưỡng , còn là chỉ có thể sống mười bốn thiên.

Đồng thời , những âm hồn đều là tín đồ , phương minh sau đó muốn vời nhân , đương nhiên ưu tiên lo lắng những , đây cũng là thoát ly khổ hải cơ hội.

Như thế nhất , tất cả mọi người rõ ràng , chủ công còn là thì ra là tính tình , chích là cho tín đồ một kéo dài hơi tàn cơ hội mà thôi , vẫn phải là dựa vào chính mình a.

Phương minh đương nhiên không ngốc , dù sao hẳn ở tuyên truyền thời gian , nhưng chưa từng có quá "Ta Paul chờ chết hậu vĩnh hưởng âm phúc , thủy hạn không lo!" các loại nói a!

Lúc này , bất luận dân gian còn là quan phủ , làm việc cũng phải trùu thành , huống bậc này sinh tử đại sự? thuộc hạ cũng không cảm thấy phương minh thu giới có chút hắc , đều là vui vẻ báỉ hạ: "Chủ công ờn trạch tín chúng , chân là bọn hẳn đại phúc!"

"Như vậy rất tốt!"

"Tạ ơn tấn , người sau này tương dò xét khu vực mở rộng tới toàn huyện , gặp phải tân tử du hồn , đều mang tới. quách thịnh , người cực khổ nữa , căn cứ khoản hộ tịch , phân chia tín đồ , thẩm tra đối chiếu đèn nhang , nhất nhất dàn xếp!" phương minh nhìn thuộc hạ đều hiểu hẳn chính sách , liền ra lệnh.

"Hạ quan tuân mệnh!" "Thuộc hạ tuân mệnh!"

Hai người vui vẻ lĩnh mệnh , dù sao đây cũng là phúc trạch người khác , rất có công đức việc.

Phương minh cười , đây chỉ là hẳn bước đầu tiên quân cờ , còn có cái khác chuẩn bị ở sau , bất quá lúc này trước hết không cần.

...

Vương Đại Ngưu là một phổ thông thôn dân , chừng hai mươi tuế , lông mày rậm mắt to , đầu óc rất thực , người trong thôn cũng không gọi hẳn đại danh , cũng gọi hẳn đại sỏa , cừu nhi cừu chi , vốn tên là chỉ có người nhà nhớ kỹ , ở bên ngoài là được vương đại sỏa.

Ngày hôm đó , chính canh tác trở về , thấy có hài đồng rơi xuống nước , lập tức quên mình nhảy xuống sông cứu người , kết quả , hài tử cứu lên

đây , hẩn nhưng bởi vì đột nhiên rút gân , chìm đáy trong nước , đợi được cái khác thôn dân cứu hẩn bắt đầu thì , từ lâu không tức giận.

"Bất hảo , đại sỏ không tức giận!"

"Ai! may là nhà hẩn hoàn có mấy người đệ đệ muội muội , không tính là chặt đứt đèn nhang!"

"Thí thoại! đại sỏ người lớn như thế một sẽ không có , cha hẩn nương còn không biết yếu khốc thành dạng gì ni? tái , thiếu như thế một tinh tráng , nhà hẩn vừa vắn chút ngày , phải lui về!"

"Đúng vậy! ta đợi còn là chọn cá nhân khứ báo tang không! trong thôn sẽ không nhìn bất kể , đặc biệt cầu oa gia , dù sao cứu nhà hẩn dòng độc đinh a , dù sao cũng phải bày tỏ một chút , đại gia tái chi trì , vẫn có thể sống qua!"

Một đám người nói nhao nhao ồn ào , thỉnh thoảng hỗn loạn vài câu tiếng khóc , tự khứ xử lý hậu sự không đề cập tới.

Sau khi , giữa sông lại bay ra một bóng người , bán trong suốt , sắc mặt tái xanh , chính thị vương Đại Ngưu.

Đại Ngưu chỉ là cảm giác sai , liền muốn về nhà , cũng bất cố thân thượng dị dạng. dọc theo đường đi , hẩn là bay đi , may là người sống nhìn không thấy , không phải được hách bào không ít.

Đến rồi đầu thôn , cương muốn đi vào , đã bị một tầng sự mềm dẻo quang mang đẩy ra , Đại Ngưu lấy làm kỳ , lại thử xem , hoàn là không vào được , lẩm bầm nói: "Sẽ không a? vì sao vào không được ni? lão Trương thúc , ta thôn có thổ thần phù hộ , Quỷ Hồn vào không được... đối với người , điều không phải Quỷ Hồn a..."

Nghĩ vậy , sắc mặt hay trắng bệch , đã nghĩ tới điều gì , nhưng chính là trốn tránh , lắc đầu , thay đổi mấy người phương hướng , đều là tiến không được.

Bò lên trên thôn chung quanh cao sườn núi , ở đây Đại Ngưu đã tới , khả dĩ thấy nhà hắc phòng.

Lúc này , chỉ thấy một đám người , đông nghịt đưa hắc gia vây quanh , cửa còn treo vải trắng , hắc nhận thức , trong thôn trước đây nhà ai người chết , không có tiền đặt mua , chỉ có tập thể mua ta vải trắng , đóng ở cửa.

Ngực càng ngày càng sợ , nhưng mắt dờ không ra , rốt cục thấy , trong viện , lão nhân hài tử , vây bắt một năm nhân kêu khóc. bày phụ mẫu hắc đệ muội , mà năm nhân , thập phần nhìn quen mắt , lại nhìn thấy tương vải trắng đắp lên , chỉ biết , người đã chết.

Lúc này đầu nhất thanh , trước chuyện cứu người cũng nghĩ tới , than ngã xuống đất , nước mắt liền giữ lại: "Yêm đã chết rồi sao? thầy u đệ muội trách bạn a?" rốt cục nhin không được , gào khóc đứng lên...

Cũng không biết khóc bao lâu , thanh âm này đưa tới vài người.

Chính thị phương minh ngồi xuống âm Binh , một âm Binh tiến lên , nói: "Ngũ trường , có một du hồn , hình như là vừa mới chết!" tân tử giắc hồn , thân thể tự nhiên bị cái khác du hồn càng ngưng thật , tùy thời đang lúc trôi qua mà không đoạn tiêu tán , âm Binh tuần tra hồi lâu , kiến thức rộng rãi , nhận ra.

"Phải? kéo qua ta xem một chút?" ngũ trường thân hình cao lớn , trong mắt sát khí bắn ra bốn phía , lộ vẻ sát phạt đi ra ngoài lính già.

Mấy người âm Binh tiến lên , tương vương Đại Ngưu kéo , giá lâm ngũ trường trước mặt , ngũ trường cẩn thận nhìn một chút , đầu , lại nói: "Đáng tiếc!"

Một trong mắt lộ ra khôn khéo vẻ âm Binh tiến lên , nói: "Đại ca , bằng không..." so một thủ thế , trong mắt liền lộ ra sát khí.

"Hồ đồ!" ngũ trường đương nhiên biết suy nghĩ gì , chỉ cần tương hồn nhất giết , trở lại có một hung quỷ quấy phá , trực tiếp giết , liền có thể có năm đồng tiền lớn phát hạ. âm hồn sau khi tức tán , đội tuần tra vừa không có tùy quân vẫn lại theo , công tác thống kê chiến công cực kỳ phiền phức , chỉ bằng vũ khí thượng lưu lại hồn khí làm chứng , giết lương mạo công , có thất tám phần mười năm chặt.

Nhưng chỉ muốn làm hạ việc này , thì có chân ngựa , tuy rằng vẫn lại nhìn không ra , nhưng năng bảo cái khác đại nhân không nhìn ra được sao? đặc biệt... hẳn là sớm nhất theo phương minh lão nhân , cũng theo vào núi tiêu diệt quá phi , đối chủ công uy năng , thật là lý giải.

Hắn vừa âm Binh , nên lâu dài , tham gia quân ngũ lâu ngày , kiến thức càng nhiều , biết biết cơ hội này có thể gặp không thể cầu. liền vì chính là năm đồng tiền lớn , sẽ nã sau này tiền đồ đi mạo hiểm , hẳn còn không có ngu như vậy!

"Ít tự định giá bức này sự! không phải , ta quần được người , đao của ta cũng không tha cho người!" âm Binh , cân hẳn cũng có quan hệ thân thích , hay bình thường ái tham tiện nghi. nhưng việc này , được cân hẳn rõ ràng , miễn cho đem mình cũng rơi vào khứ.

"Đại ca ngài chớ để ý , đệ chỉ là chỉ đùa một chút!" âm Binh ngực rung mình , biết đại ca mới vừa là thật , mang nhận không ngớt.

"Việc này , sau đó tưởng cũng không muốn tưởng!" ngũ trường hừ lạnh một tiếng , đối vương Đại Ngưu nói: "Người thế nhưng tân tử giác hồn?"

Vương Đại Ngưu còn không biết mình đã khứ trước quỷ môn quan dạo qua một vòng , suýt nữa chết lại một hồi , còn là vẻ mặt lệ ngân , bị ngũ

trường nhắc tới chuyện thương tâm , nước mắt lại không ngừng được:
"Yêm không muốn chết a..."

"Khốc khốc khốc , khốc một cầu a..." ngũ dài một chân đá vào vương Đại Ngưu cái mông thượng , không giết hấn mạo công đã rất nể tình , hấn trước đây không có thể như vậy gì người tốt. tái , quân lệnh hay tương tâm tử giắc hồn đưa hào pháp vực , cũng một quy định bất năng áp trứ khứ điều không phải , dù sao yếu bức này tân tử người , muốn cho lập tức nghe lời , hoàn theo đi , chẳng biết yếu phí nhiều ít công phu , ngũ trường không có thể như vậy một kiên nhẫn nhân.

Mệnh lệnh nói: "Áp lên , ta đợi trở về thành!"

Thuộc hạ đáp lời: "Nặc!" tương vương Đại Ngưu nhắc lên , bán thôi bán táng nói bước trên đường về.

an xương thị trấn , vương Đại Ngưu tự nhiên đã tới , rất là ước ao trong thành phần hoa , lúc này làm du hồn , trở lại chốn cũ , càng ngược phức tạp.

Lúc vào thành , vương Đại Ngưu bị hộ thành sổ mệnh đáng ở ngoài thành , ngũ trường cười cười , lấy ra một tờ công văn tự gì đó , vãng vương Đại Ngưu trên người nhất thiếp , nhất thời trở ngại hoàn toàn không có , vào thị trấn.

Vương Đại Ngưu thấy quen mắt , hỏi: "Việc binh sai đại ca , đồ chơi này còn có không? có thể hay không cấp yêm hé ra , yêm tưởng về thăm nhà một chút!"

Lời này vừa nói ra , toàn bộ ngũ nhân cười ha ha , ngũ trường càng trước đem công văn cất xong , lại đá vương Đại Ngưu một cước , mắng: "Người tử đảo biết hàng , đây là hào lão gia cấp ta mở lộ dẫn , tiếp dẫn bọn người toàn dựa vào nó , mỗi ngày đều được kiểm tra , nếu như thất lạc , lão tử thì có ** phiền , còn muốn yếu..."

Sinh hồn tự nhiên bị thị trấn nông thôn che chở khí ngăn cản , nhưng phương minh hiện tại đã hào , chương quản toàn huyện , tự nhiên khả dĩ khai ra lộ dẫn , nhượng du hồn tiến nhập thị trấn.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 44: Gặp (Cầu Cát Dấu Đề Cử)

Chương 44: Gặp (cầu cát dấu , đề cử)

Bản điện thoại di động sửa hãy lap , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thịnh lên đất liền m. lingdiankanshu. com

Nhóm đi tới một tòa đại miếu.

Mặt trên có một tấm biển , tấm biển thượng ba đại tự "Miếu thành hoàng", rồng bay phượng múa , quá mức đại phái.

Vương Đại Ngưu không biết chữ , chỉ cảm thấy bị áp vào miếu hậu , đột nhiên tiến vào một chỗ địa phương khác , bầu trời đều phẳng phất bịt kín một tầng lá mỏng , mơ hồ , thế nhưng ngược lại an định lại , không có trước vừa mới chết sợ hãi cảm giác.

Ngũ trường áp trứ vương Đại Ngưu đến rồi một chỗ , chỉ thấy một văn lại , và ngũ trường chào hỏi: "Lý ngũ trường , đã về rồi , hoàn dẫn theo một du hồn , đây là ngày hôm nay người thứ ba , nhưng thật ra vận khí tốt!" đây không phải là ngũ trường mang về ba , mà là tổng cộng thì có ba , trước phương minh một chính sách , tự nhiên hạ tràng không cần nhiều , vương Đại Ngưu đuổi kịp , không có thể như vậy vận khí tốt sao?

Lý ngũ cười dài nói trở về vài câu , đã đem vương Đại Ngưu đưa một chỗ thiền điện , công đường dáng dấp , khí phái uy nghiêm.

Vương Đại Ngưu na trái qua cái này? vừa vào đại đường liền quỳ xuống.

Lúc này , chợt nghe mặt trên truyền đến thanh âm: "Tương người là người phương nào? quê quán nơi nào? nguyên nhân cái chết vì sao? từ thực đưa tới!"

Vương Đại Ngưu chẳng biết sau khi còn có kỳ cảnh , có chút ngây người , lý ngũ trường lại đá một cước , tài tình lại , nói: "Dân vương Đại Ngưu , an dân hương tâng đá thôn nhân , hôm nay vì cứu cầu oa gia đình chết chìm..." tương lai lịch minh , đương nhiên trong đó lấp bắp , gập ghềnh , nhưng cuối cùng cũng giao cho rõ ràng.

"Nói thế nhưng thực?" phía trên lại truyền tới thanh âm.

"Yêm không dám phiến đại nhân a!" vương Đại Ngưu thừa dịp dập đầu thì , len lén liếc liếc mắt , chỉ thấy một thanh niên , Điển Sử trang phục , ngồi ở bàn xử án phía.

Thanh niên này hay quách mức , hăn tương vương Đại Ngưu nói ghi chép xuống , lại lệnh nói: "Thủ tâng đá thôn văn bộ lại!"

Hăn bây giờ là lục sự Điển Sử , quan hệ trọng đại , quyền lực rất nặng , phân phó , tự có dịch đình tương thư mục mang tới.

Quách thịnh phiên liễu phiên khoản , tra tìm ghi lại , nhìn một chút , liền vấn ta về vương Đại Ngưu trong vấn đề , thấy hăn đối đáp không có lầm , liền ôn ngôn nói: "Nhà người ngược lại cũng là từ tiền thổ thần , hiện nay hào thần thành kính tín đồ , đèn nhang phong phú a! ở người cá nhân tương mục , còn dư tám mươi bảy lữ đèn nhang , người có hai lựa chọn..." tương phương minh định quy củ , nhất nhất.

Vương Đại Ngưu ngay từ đầu , căn bản nghe không hiểu , nhưng đất đai này thần , hăn nhưng thật ra biết đến , rất là linh nghiệm , khi hăn trong

thôn , mọi nhà đều bái.

Phương minh mập đạo , khu bệnh , tổng tử thần thông có thể cùng bách tính sinh hoạt cùng một nhịp thở , đại được hoan nghênh , ở nông thôn càng như vậy.

Kết ba: " ... rốt cuộc là đâu? các người là ai? thổ thần thuộc hạ sao?"

Quách thịnh nghiêm sắc mặt , nói: "Nơi này bày hào pháp vực , ta đợi đều là thổ địa thuộc hạ , hiện tại hẳn là tôn xưng hào thần!"

Quách thịnh nhưng thật ra rất có kiên trì , tương chân tướng cân vương Đại Ngưu giải thích rõ , tối hậu khuyên nhủ: "Ta quan nhà người đèn nhang quá mức đủ , khuyên người hay là trước bảo tự thân không!"

Vương Đại Ngưu suy nghĩ một chút , cuối cùng vẫn là tương năm mươi ti thần lực chuyển đến thầy u và đệ muội trương mục , chính thu còn lại đèn nhang.

Quách thịnh đầu , tương khoản viết xong , trong miệng nói: "Ừ , phụ mẫu đệ muội các thập ti , khấu trừ chi phí , mỗi người cửu ti , người còn có ba mươi bảy lữ , cúp phân nửa , coi như người còn có mười chín ti được rồi!" đây là Diễn Sử quyền lực , gặp phải bất năng phân , chính là hẳn toán. tỷ như lần này , có thể là mười tám ti , nhưng quách thịnh niệm kỳ hiếu tâm , còn là cấp bỏ thêm một tia.

Tinh tể viết xong , con dấu kí tên , lại đem công văn cấp vương Đại Ngưu , nói: "Nghịêm khán không có lầm , liền đồng ý ký tên không!"

Vương Đại Ngưu căn bản không biết chữ , chỉ có thể đập đầu một đầu , xoa bóp một hồng vân tay.

Quách thịnh đầu , thủ hạ mang tới mười chín một đồng tiền lớn , quách thịnh cầm ở trong tay , ném đi , đồng tiền lớn bay vào vương Đại

Ngưu thân thể. vương Đại Ngưu chỉ cảm thấy nhất cổ nhiệt lực du biến toàn thân , ở trong mắt người ngoài , hay hồn phách ngưng thật không ít.

"Vương Đại Ngưu , người ở đây hào pháp vực nội , nhưng sống năm mươi hai nhật , xuống phía dưới hậu tự có nhân mang người đi vào dàn xếp. mấy ngày này , hào ngồi xuống thiếu người , đang ở bổ sung , ta quan thân người tài cường tráng , gặp phải chiêu mộ âm Binh , không nên bỏ qua , ghi nhớ kỹ ghi nhớ kỹ!" quát thịnh rất cuộc thiện tâm , lại nói ra hạ.

Vương Đại Ngưu dập đầu lui ra , đến bên ngoài , chỉ thấy một lão đầu , gian xảo hèn mọn , mặc dịch đình công phục , nhưng Đại Ngưu dưới chân nhưng có chút như nhũn ra , lại quỳ xuống , nói: "Hà lão Điển Sử , ngài lần trước lai ta thôn thời gian ta còn gặp qua ngài ni? không nghĩ tới lão nhân gia ngài đã ở a!"

"Chớ để kêu nữa ta Điển Sử , ta hiện tại , hay nhất dịch đình mà thôi!" lão đầu cười khổ nói , lão nhân này , hay hà đông. hần lần trước tiết lộ cơ mật , bị cách chức làm dịch đình , lúc vài lần đề bạt , đều cũng có tội thân , một hần phân.

Cho tới bây giờ , so với hần về sau mọi người có viên chức , một mực dưới tay hần quát thịnh trái lại thành trên đầu của hần ti , mặc dù tứ đại gia và cái khác thuộc hạ nhớ kỹ tình xưa , có chút chiếu cố tiếp tế , nhưng là cứ như vậy.

Hà đông dẫn vương Đại Ngưu , vài vòng nhiều ra đại điện , tựa hồ đến rồi dã ngoại , lại đi sắp tới nhất hai canh giờ , mới tới một chỗ nông thôn. tứ diện đều khai khẩn đồng ruộng , còn có cây ăn quả , treo đầy quả thực , ven đường thỉnh thoảng thì có chim trĩ thỏ rừng chạy qua , dữ bên ngoài tuyệt nhiên bất đồng , nhượng vương Đại Ngưu tấm tắc lấy làm kỳ.

Hà đông quen thuộc , mang theo vương Đại Ngưu vào làng , đi tới một chỗ tương đối khí phái phòng ốc tiền.

Vương Đại Ngưu một đường nhìn kỹ , thôn này xây quá nhiều , ... ít nhất ... Nhưng dung mấy nghìn nhân , nhưng hộ gia đình rất ít , cùng nhau đi tới , đều không thấy được vài bóng người , thật là có chút trống trải.

Hà đông vào phòng , liền rất quen thuộc đạo đã khởi bắt chuyện , trong miệng nói: "Quách gia chị dâu , ngài gần nhất thân thể cốt nhưng thân thể cường tráng không ít a!"

"Đâu đâu , nhờ có thịnh mà hiếu thuận , ta vừa nhàn rồi , hãy cùng đại nhân đòi chuyện xui xẻo này làm một chút!" người này chừng năm mươi tuổi , niên kỷ không , chính thị quách thịnh mẹ già.

Quách thịnh thành Điển Sử , có mỗi tháng ba mươi đồng tiền lớn bổng lộc , tự nhiên nã về nhà , hiếu kính mẹ già. Quách mẫu mỗi ngày đều có phụng dưỡng , nhưng thêm vào thần lực , cũng có thể bổ sung hồn thể , cửu nhi cửu chi , tự nhiên thân thể kiện khang , sắc mặt bì sinh tiền càng thêm đỏ nhuận.

Phương minh ở hào pháp vực mở ra mấy người nông thôn , dung nạp tín đồ hậu , đã đem ở núi xanh thôn phụng dưỡng già yếu đều chở tới. bọn họ đều có phương minh cung cấp nuôi dưỡng , trên lý thuyết , nếu như không gặp ngoại lực , phương minh lại không ngừng rơi cung ứng nói , ... ít nhất ... Nhưng sống đến linh hồn thọ mệnh hạn mức cao nhất , cư phương minh phỏng chừng , thời gian này , có thiên niên tả hữu. tự nhiên không thể để cho bọn họ cứ như vậy nhàn rồi , hiện tại đều mang qua lai , làm nông cốt , xử lý nông thôn , quản lý tín đồ.

Quách thị bày quách thịnh mẫu thân , mẫu dĩ tử đắc , phương minh cũng giàu to rồi một lý chính danh hiệu , để cho nàng từ già yếu trung lấy ra mấy người , làm thuộc hạ , cùng nhau quản lý hương.

Quách mẫu lại cùng hà đông hội thoại , mới đúng Vương nhị bò nói: "Thôn này dậm phòng ở , chích nếu không có ai ở , người xem đi đâu đang

lúc , liền có thể ở na đang lúc , phía ngoài ruộng đồng cũng là , khứ họa xuất thập mẫu đất lai , trở lại ta một tiếng này , sẽ là của người. mặt khác , cây ăn quả , thỏ rừng chim trĩ các loại khả dĩ tùy ý thủ dùng."

"Chích có một việc , mỗi khi có chuyện quan trọng , lão thân sẽ gõ hương trung gian đồng la , bọn người sau khi nghe được sẽ đảo trung gian sân rộng tập hợp , nghe theo phân phó. đương nhiên , cũng có thể không đến , chỉ là , mất cơ hội , cũng không cần oán lão thân!"

"A! nhà kia , ruộng đồng đều là của ta?" vương Đại Ngưu trừng lớn hai mắt , không dám tin tưởng , mấy thứ này , đều là cả nhà của hãn người mộng tưởng , sau khi , liền khinh địch như vậy tới tay?

"Ha hã... đều là người , người tử có phúc phần , lão thân nhìn người đảo có chút mắt duyên , bên ngoài sẽ cho người quyền thập mẫu đất!" Quách mẫu bị kẻ ngu si chọc cười , nội tâm , rồi lại có thương hại , những tuy tốt , nhưng chỉ có tồn tại tài năng hưởng thụ , đợi được hồn phi phách tán , tự nhiên thu về quê nhà , lưu cho hậu nhân.

Phương biết rõ , nếu như quyền đường tín đồ du hồn , cả ngày không có việc gì , vậy cực dễ ra đĩa ăn. sở dĩ mở ra nông thôn chu vi , đều có ruộng đồng , sản vật cực phong , chỉ cần tùy tiện làm dáng một chút , cơ bản chừng mười ngày liền có thể thu hoạch. đồng thời , bên ngoài cũng có cây ăn quả thỏ rừng , hơi chút săn bắn một chút liền có nhân gian thập bội thu hoạch.

Mấy thứ này , cũng có thể dùng ăn , thỏa mãn ăn uống giấc dục , nhưng là pháp vực lực diễn biến , tuy rằng vị đạo như nhau , ăn đi cũng có chướng bụng cảm giác. nhưng thuộc về , chỉ là pháp vực lực ở trong người qua một vòng , cuối cùng vẫn là hội phát ra.

Cho dù ăn nhiều hơn nữa , cũng không có thể nhượng hồn phách tồn thể thời gian , một khắc trước.

Mà phương minh mở tiệc chiêu đãi thuộc hạ thì , dùng nguyên liệu nấu ăn , đều là thần lực diễn biến , diệu dụng vô cùng. nhưng bổ sung tiêu hao , tăng cường linh lực , sở dĩ thuộc hạ giai dĩ chủ công ban thưởng yển vi đại hỷ sự.

Quay về với chính nghĩa làm được việc này , chỉ là tại đây chỗ pháp vực đặt ra thưởng sửa chữa hạ mà thôi , dùng không được bao nhiêu thần lực , phương minh cũng không ngại nhượng những du hồn ở trước khi chết thỏa mãn hạ vật chất nhu cầu.

Quách mẫu mơ hồ minh bạch trong đó khác nhau , hiện tại tâm thức không địa chỉ đồ lại ít , cấp cho nhiều ít đều không thể nói là , đều ở đây nàng trong phạm vi quyền lực , để kẻ ngu si , tái nhạc thưởng mấy ngày không...

Quách mẫu ánh mắt thương hại , vương Đại Ngưu toàn bộ không có ở ý , chỉ lo chính cười khúc khích...

Lúc này , bạch thủy quan nội , tới một vị quý nhân.

"Sư phụ... lão nhân gia ngài điều không phải yếu tọa trấn sơn môn sao? sao..." Ngọc Hành nhìn trước mắt người , vẻ mặt vẻ không dám tin.

"Chớ không phải là? sơn môn có biến?" ngược hay cả kinh.

"Si nhi , chớ để miên man suy nghĩ , người thanh và sư thúc đã trở về , có hẳn tọa trấn bản môn , vì sự tự nhiên khả dĩ đi ra!"

Đạo này nhân trung niên dáng dấp , chính thị Thanh Hư Đạo Trưởng.

"Thì ra là thế... di? nếu đã xem lý hắc báo tiêu diệt , vì sao ta chỗ này cánh không từng nghe nói?" Ngọc Hành chột , lại có ta không hiểu lắm lắm.

Thanh và chân nhân bị thỉnh khử Lâm Giang phủ tiêu diệt lý hắc báo , nếu dĩ trở về núi môn , tất nhiên là đại công cáo thành. chuyện lớn như vậy , văn xương phủ hay lân phủ , hẳn là đã sớm truyền khắp mới đúng.

Vừa đến việc này , Thanh Hư chân nhân sắc mặt cũng có chút sai , nói: "Việc này lai nói trường..." lại nhìn bạch hạc lão đạo , bạch hạc cả kinh , vội vã chào một cái , lui ra ngoài , tương gian phòng lưu cho hai người này.

"Tuy rằng bạch hạc cũng là ta mạch đệ tử , nhưng việc này không thích hợp ngoại truyện , ngày sau hơi chút bồi thường một ... hai ... Hay..." Thanh Hư thân thể bất động , phòng trong lại vung lên một gió mát , tương môn song quan nghiêm.

Ngọc Hành cả kinh , biết sư phụ không ngừng tương môn song đóng cửa , hoàn bày ra một tầng kết giới , trừ phi cao hơn chân nhân một vị giai , tài năng không bị phát hiện đạo nghe trộm , như vậy bố trí , phía dưới muốn , tất bày đại sự.

Quả nhiên , Thanh Hư kế tiếp ra chính là lời nói , tương Ngọc Hành cả kinh ngốc tại chỗ.

Cảm tạ vương phong tử hải khen thưởng , hoảng vưng văn chép

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 45: Tiềm Long

Chương 45: Tiềm long

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu.com

Thanh Hư thanh âm không nhanh không chậm , như châu ngọc rơi mâm , nói:

"Du kích chiếu tướng ngô khởi , dĩ sinh phản ý!"

Du kích chiếu tướng , bày châu trực thuộc chính ngũ phẩm võ quan chức vị , quản lý cận một phần ba châu Bình , đây là quân chính quy , chiến lược phi huyện lý trong phủ phòng khác Bình có thể sánh bằng.

Ngô khởi thời niên thiếu , rất có hiệp danh , tăng giận dữ sát nhân , Huyện lệnh nặng kỳ tài , đề bạt nhập quân , luy công làm được du kích chiếu tướng.

nổi lên phản tâm , ở Ngô Châu , hay trời sập đạo hãm chuyện , không chính xác còn phải do triều đình phái ra quân đội , tài năng bao vây tiêu trừ xuống phía dưới.

"Không có khả năng... đệ tử cũng tăng gặp qua ngô khởi , vì kỳ tương quá mặt , yếm hạm râu cộp , phục tề quán , thử chủ quan lộ hăng thông ,

hơn nữa là võ quan giắc tương , nhưng cũng không phản tương , sao như vậy?" Ngọc Hành lăm bằm.

"Ai! si nhi , người hoàn tổ không ra sao? thử phi thái bình là lúc , cá nhân mệnh phải phục tòng vu thiên mệnh đại vận."

"Ngô khởi túng vô phản tương , ở thiên mệnh đạo vận dưới tác dụng cũng sẽ cải biến. người còn không biết , cư người thanh và sư thúc miêu tả , người này hậu lô phản cốt tiệm sinh , số mệnh đại thịnh , đã bắt đầu dưỡng dục nhân nhật thanh khí , cái này rất có đất tương a!"

"Đệ tử hiểu!" Ngọc Hành cả kinh , hồi quá liễu thần lai , biết vọng khí thuật xem tướng , chỉ là nói , cần phải có chân nhân tu vi , tài năng thượng ngày mai cơ , hạ tra đạo vận , trung gian nhìn nữa cá nhân , thì ** thành chuẩn xác. chính mặc dù ở phía trên này có thiên phú , nhưng còn kém tu vi , bất năng thân trên thiên tâm , tự nhiên có sai lầm.

"Ừ!" Thanh Hư chân nhân kiến đồ nhi dĩ minh , không khởi đầu , người này nãi hãn nhất mạch trung xuất sắc nhất người , làm bị ký thác kỳ vọng cao. lần này tiên mệnh tương , chính là cho hãn đề tỉnh , không nên trầm mê vu đạo , chỉ có tự thân đạo hạnh tu hành , mới là luyện khí sĩ căn bản a!

"Ngô khởi tuy có phản ý , nhưng vô lập tức xả kỳ tạo phản ý , dù sao vẫn chưa tới thiên thời , triều đình đại quân nhất tới , chỉ có chém đầu phân."

"Cư thanh và tin tức , người này tưởng thừa dịp tiêu diệt , mở rộng thực lực , tối đa cắt cứ Lâm Giang phủ vi kỳ thực ấp , xưng bá nhất phương mà thôi!"

"Lúc này chính sâu cảm rễ cơ , bài trừ dị kỷ , người thanh và sư thúc , hay bởi vậy quay về phái!"

"Cư xét , ngô khởi số mệnh dĩ dữ lý hắc báo khí vận có ăn thông , người này tất và lý hắc báo âm thầm cấu kết , cộng lại chừng liên minh!"

Thanh Hư Lão Đạo đến rồi chính sự.

" ..." Ngọc Hành cái trán , có mồ hôi lạnh.

Nếu như ngô khởi hiện tại liền xé kỳ minh đạo minh thương đạo kiên , vậy còn không toán đáng sợ , tối đa châu lý dốc hết thẳng dư châu Bình , hơn nữa triều đình quân đội , vây bắt Lâm Giang phủ đại đánh một trận , tối hậu nhất định có thể trấn áp xuống khứ. Lâm Giang nhất phủ bị đánh lạn , Ngô Châu khê căn môi , hoàn xanh quá khứ của.

Nhưng bây giờ chỉ là âm thầm mở rộng , thì phiên toái , bằng duy trì liên tục cấp Ngô Châu lấy máu , Lâm Giang phủ thành phiên trấn , châu lý và triều đình để trấn an ngô khởi , không thiếu được còn phải gia quan , đồng thời , gánh vác một bộ phận quân phí. quả thực thành châu lý cự bao lớn , hoàn hấp dẫn châu lý đại bộ phận chú ý dữ binh lực , không rảnh hăn cổ dưới , các nơi sợ rằng cũng phải sinh sự.

"Sư phụ , ngô khởi tiến vào chiếm giữ Lâm Giang hoàn chưa tới nửa năm , căn cơ chưa ổn , ta đợi đại khả thẳng báo triều đình và châu lý , tương ngô khởi bắt vấn tội a!" Ngọc Hành nhãn châu - xoay động , liền.

Ngô khởi cho dù có phản tâm , tương tự lập , cũng không phải chuyện một ngày hai ngày.

Đầu tiên , được mời chào thân tín , chèn ép dị kỷ.

Làm sao bây giờ? rất đơn giản , từ trong tộc đưa tới tộc nhân phụ trợ , lúc này đại , tộc người hay là có thể dựa nhất , dù sao mưu phản , bộ tộc đều chạy không thoát , tự nhiên sẽ ra lực lượng lớn nhất.

Đây là tâm phúc nồng cốt , lại thêm ta đầu nhập vào người của tài , cơ bản dần giáo thì có.

Lại đem trong quân trung với triều đình châu phủ tướng lĩnh , mình thăng ám hàng , vắng vẻ một bên. có lẽ trực tiếp phải đi chịu chết , ngô khởi và lý hắc báo ăn ý , khẳng định không thành vấn đề. thế nhưng trong đó độ , phải nắm chặt tốt , thành thạo , hay anh hùng , quá mức rõ ràng , bị người xem thấu , tối đa cũng chỉ có kiêu hùng phân.

Đằng ra vị trí , cấp thân tín thượng vị , trong quân liền nắm giữ phân nửa.

Kế tiếp , hay không ngừng xuất chiến , tiêu hao binh sĩ , nhất là làm cấp triều đình và châu lý khản , dĩ mê hoặc giặc. hai là phối hợp tướng sĩ Binh cũng thanh lý một lần. tái cầu được nhâm mệnh , khả dĩ ở bản phủ chiêu binh , thì là châu lý không đáp ứng , mình cũng nhưng âm thầm chiêu mộ , thiết đả doanh trại quân đội nước chấy Binh , vài lần xuống tới , binh doanh liền họ Ngô. nếu như tạo phản , gia thuộc đều ở đây bản địa , rất tốt khống chế.

Đương nhiên , lúc này , khẳng định khiến cho châu lý chú ý , không thiếu được cái gì nhâm mệnh , điều lệnh , tương ngô khởi lên tới châu lý. là người ngu mới đi , chỉ có dựa vào nói lý hắc báo phối hợp , khi tất yếu buông tha một hai huyện , nhượng lý hắc báo công phá.

Tái hô lên chiến sự giằng co , tương tại ngoại quân lệnh có điều không bị nói lai , cân châu lý cãi cọ. châu lý nếu như yếu chặt đứt quân đội lương hướng , ngô khởi liền cảm giữ lại toàn bộ Lâm Giang phủ thuế má , na tác quân dụng.

Trung gian khả năng có châu Binh xuống tới , đả thượng nhất lưỡng tràng , nhưng chỉ yếu trận đầu đặc thắng , lại cung kính lên lớp giảng bài thỉnh tội , cấp châu lý một bậc thang , đại sự trên cơ bản là được.

Quá trình này , ... ít nhất ... Yếu năm năm , tài năng chiếu tướng đội ổn xuống tới , chỉ nghe ngô khởi hiệu lệnh , không bị triều đình quấy rầy ảnh hưởng.

Qua mười năm , tài năng quyền sanh sát trong tay , ngô khởi ra lệnh một tiếng , liền không chút do dự , theo ngô khởi tạo phản.

Hiện tại , chỉ cần nhất chỉ chiếu thư , liền có thể tương ngô khởi bắt vấn tội , đương nhiên , hiện tại cũng tra không ra tội gì chứng lai , nhưng dục gia chi tội ma!

Ngọc Hành kể này , cực kỳ đúng bệnh , nhưng trước mặt hãn địch thực nhân khéo miệng , lại - lộ ra một nụ cười khổ ý.

Ngọc Hành một kích linh , đột nhiên toàn bộ đều hiểu.

Nếu như là trăm năm tiền , vậy dĩ nhiên không chút do dự , chi trì triều đình.

Nhưng bây giờ building tương khuynh , bạch vân quan sớm có lý khai đại kiện này tùy thời hội trăm thuyền lớn ý. không phải , tìm cái gì tiềm long , phù cái gì sơn rồng?

Từ có chút ý nghĩa bắt đầu , bạch vân quan và ngô khởi mới là một người , đều có phản tâm.

Nếu không , thanh và đường đường chân nhân tôn sư , lại có triều đình gia phong , làm sao sẽ cương thụ xa lánh , liền dễ dàng như vậy trở về sơn môn?

"Đồ nhi lỗ mãng , ngô khởi thử cử , ứng Ngô Châu tiềm long đại thế , ta đợi tu sĩ , không thích hợp đối địch. việc cấp bách , còn là tầm được tiềm long , âm thầm phụ tá , đến lúc đó có thể tự bình định. ngô khởi nhất lưu ,

bất quá là là thật chủ khai đạo người!" Ngọc Hành nhanh lên thỉnh tội , lại nghĩ đến tô hà ngôn ngữ , rốt cục hiểu ra.

"Ha hả... người năng nghĩ tới đây , đã rất là không đối. nhưng trong đó , sợ rằng không thể thiếu tô hà bất không , cô gái này tư duy thông thấu , Chung Linh ngọc tuệ , thì đã khoái vượt qua chúng ta tu vi , ai... Thái thượng đạo không hổ là bậc đạo đệ nhất đại phái , chính mình tam món chí bảo trấn áp căn cơ , số mệnh hùng hồn a..."

Thanh Hư đạo nhân đầu tiên là vui vẻ , hậu lại có ta phiền muộn.

Thái thượng đạo hữu từ long công , thế tập chấp chương cấm quỷ tổng ti , đây chính là từ tam phẩm thực quyền vị cách , mỗi vài chục năm liền có thể vi Thái thượng nói ra một chân nhân , đây là triều đình đối Thái thượng đạo lớn nhất tưởng thưởng.

Luyện khí sĩ hấp thụ triều đình số mệnh tu luyện , tự nhiên tiến độ cực nhanh , nhưng đây là oạt triều đình căn cơ , tự nhiên có kiêng kỵ.

Đầu tiên , triều đình quan viên số mệnh , đều là tùy quan chức mà đến , thân có quan chức thì có số mệnh , quan chức vừa đi , tự nhiên số mệnh giảm đi. luyện khí sĩ dữ thử bất đồng , tự nhiên thụ long khí xa lánh , dựa vào hoàng đế che chở , hoàn miễn cường được không.

Sau đó , nhân đạo số mệnh , yếu chuyển hóa thành Tiên Đạo số mệnh , tự nhiên có tổn hao , trên căn bản là giảm nhất đại đẳng cấp. triều đình thực quyền từ tam phẩm khí vận bày xanh nhạt , chuyển hóa thành Tiên Đạo số mệnh cũng chỉ có đạm hoàng , miễn cường có thể chi trì một chân nhân.

Cấm quỷ tổng ti cục trưởng , cơ bản chỉ cần tại vị năm quyền mười lăm niên tả hữu , liền có thể tích súc đủ để trùng kích chân nhân quân lương.

Nếu như cứ thế mãi , Thái thượng đạo điều không phải... ít nhất ... Có mười mấy chân nhân sao? không phải , luyện khí sĩ để cầu được Tiên Đạo vì tối cao mục tiêu , coi như là đồng môn cũng không thể tương nhượng , cùng là chân nhân , cũng có căn cơ độ dày giấc phân. có cơ hội này , tự nhiên tại vị càng lâu , hấp thụ số mệnh càng nhiều càng tốt.

Bên trong môn phái đấu tranh , dẫn đến cấm quỷ tổng ti cục trường chức đa số ba bốn mươi niên mặc cho. liền , cũng lớn tăng Thái thượng đạo số mệnh , quang bên trong môn phái trên mặt nổi thì có năm chân nhân , càng chẳng biết ẩn tàng rồi nhiều ít ám thủ , tài năng xưng bá bắc đạo , uy phúc tự cho là đúng.

Mà bạch vân quan , tối cao chỉ có chính ngũ phẩm sắc phong , chích có thể chi trì đệ tử chân truyền không ngừng. Ngọc Hành coi như không tệ , nhưng tô hà châu ngọc phía trước , một đôi so với , chênh lệch liền đi ra.

Bất quá , đây mới là phù sơn rồng thật là tốt chỗ , không phải , hà tất như vậy , chỉ cần bạch vân quan lần này tranh long thành công , cũng có thể hưởng này đại phúc.

Thanh Hư tâm tư thay đổi thật nhanh , trên mặt chút nào giấu diếm. chậm rãi nói: "Lần này , người thanh và sư thúc hồi trình trên đường , cũng thiên ý trong người , phát hiện tiềm long tung tích , đây mới là ta phái đại sự!"

"... không biết là người phương nào?" Ngọc Hành dưới chân nhất lão đảo , hẳn là người tu hành , khí lực cường kiện , nhưng là bị tin tức này kinh sợ , thanh âm đều không tự chủ phóng thấp không ít.

"Thanh và hồi trình trên đường , vô tình gặp được cố sơn huyền Huyền lệnh Lý Huân , nhà hãn trưởng tử mới ra thế , người sư thúc tâm huyết dâng trào , một đường theo , tỉ mỉ tìm hiểu , quan sát số mệnh. Lý

Huân , tướng mạo chỉ là giống nhau , lại nhìn trường tử lý như bích , bất quá huyền khí mà thôi!"

Huyền khí , hay đại ta hồng khí , chỉ có thể một thời tuần ngàn , không tính là quá khó khăn được.

Ngọc Hành thận trọng đầu lắng nghe , sư phụ tự có thâm ý , hướng chi , không được thiên cơ chính thức phát động chi tế , tiềm long số mệnh , đại đô ẩn sâu , thậm chí bạch khí đều có , dĩ thử tự bảo vệ mình. không phải , đại kiên cũng có năng vọng khí hạng người , không được đầy đủ bị nắm ra giết?

"Thanh và là thật nhân vị nghiệp , tâm huyết dâng trào , tự nhiên không thể so tầm thường , vận dụng chúng ta ẩn mạch , tử mĩ tìm hiểu , rốt cuộc tin tức , Lý Huân phần mộ tổ tiên , chính là đất trống , là giả mộ! chân chính tổ tông , dĩ ở thập mấy năm trước táng nhập Ngô Châu Long mạch , có đạo vận thủ hộ!"

" Ngô Châu Long mạch , tự có linh tính , may là ta đợi đối tiềm long không ngại , phần có giúp đỡ ý , vừa Ngô Châu bản địa đạo phái , xong thừa nhận , tài có vài phần cơ hội tầm được. thanh và không tiếc tổn hao nhiều nguyên khí , vận dụng bí pháp , rốt cục thấy , bày đại núi xanh Long mạch , cả vật thể thuần thanh , lại có chứa mây tía , sẽ thành vương nghiệp , liền ứng với ở lý như bích trên người!"

Loạn thế khác họ vương , không phải là tiềm long sao?

"... ta đợi nhưng là phải đi vào giúp đỡ?" Ngọc Hành hỏi.

"Hồ đồ!" Thanh Hư uống , sắc mặt trước nay chưa có nghiêm túc , nói: "Vào đời tranh long , rất có hung hiểm , ta đợi sao có thể ngay từ đầu đã đem căn cơ đầu nhập. như vậy , tuy có chí bảo thủ hộ số mệnh , một ngày thua chuyện , cũng sẽ diệt môn!"

"Chỉ có tiên phái ngoại môn đệ tử , đi vào cốc sơn huyền đả tốt căn cơ , ta đợi tái quan tiềm long vận thế , từ từ đồ giặc , mới là thượng sách!"

"Đồ nhi thụ giáo!" Ngọc Hành lĩnh ngộ , ngay từ đầu liền đại trương kỳ cổ giúp đỡ , không chỉ chuyện dễ dàng tiết , hơn nữa từ nay về sau số mệnh tương liên , phải không sẽ chết , cực kỳ không thích hợp.

Chỉ có chậm rãi hành sự , canh cùng trời hạ đại thế phối hợp , tài năng quyết định có hay không kế tục đầu tư , một ngày thua chuyện , cũng có thể thần lẫn đoạn đuôi , giữ được căn cơ.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 46: Luân Hồi Bí Mật

Chương 46: Luân Hồi bí mật

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu.com

"Người năng lĩnh ngộ , thì phải "Ồn" tự , cho dù không thể tranh long thành công , cũng có thể được bảo ta mạch căn cơ!" Thanh Hư thấy vậy , lão hoài đại úy , mỉm cười.

Đây là tương môn phái căn cơ giao phó , Ngọc Hành là được bạch vân quan chương môn đệ tử.

"Đệ tử tất không phụ sự kỳ vọng!" bị khâm vi hạ Nhâm chương môn , Ngọc Hành tất nhiên là tâm thần hoảng hốt , như trụ trong sương mù. nhưng rốt cuộc có căn cơ , rất nhanh hồi phục , ngày nghỉ hạ , nói.

"Tốt!" Thanh Hư gật đầu , nói: "Vi sư lần này đến đây , chủ yếu là để tiềm long việc , chọn tuyến đường đi văn xương , thuận tiện đến xem hạ người. thổ thần việc , mặc dù có tin tức nói lên , nhưng không rõ ràng lắm , người thả tỉ mỉ lại!"

"Bày! sư phụ , sự tình yếu từ đồ nhi mới tới an xương khởi..." Ngọc Hành định thần lại , tương hữu quan thổ thần việc , tinh tế.

Thanh Hư nghe xong , nhắm mắt hồi lâu , tài mở mắt ra , lầm bầm: "Kỳ quái! ta lại cũng bậc toán không ra thử thần theo hầu. cư người nói , thử thần so với ta hoàn thấp một vị nghiệp , cho dù có vạn dân khí vận đền nhang che giấu , cũng không có thể một tia vết tích cũng không có a?"

"Sư phụ?" Ngọc Hành có chút bận tâm nói.

"Ha hả... vô sự! thì là thử thần có chút thần dị , nhưng là bị tiềm long đại thể khóa , thân bất do kỷ , không thành vấn đề!"

"Đồ nhi ngây thơ , xin sư phụ giải thích nghi hoặc!"

"Thử thần xuất hiện vu ngô nam , vừa văn xương phủ , có thần dị , mặc kệ trước làm sao , đều là thiên ý. người xem , văn xương nãi Lâm Giang lân phủ , ngô khởi ổn định Lâm Giang phủ hậu , nếu muốn phát triển , liền nhiều không ra văn xương phủ , hai người này tất sinh xấu xa , cho nhau dây dưa , tiềm long liền có thời gian cơ hội lớn."

"Hai người này , sẽ không cấu kết với nhau làm việc xấu sao?"

"Người đã quên ngô khởi dữ lý hắc báo hợp tác , đất đai này thần nếu che chở nhất phương , dữ hung quỷ ác quỷ chi lưu tự nhiên thế bất lưỡng lập. huống chi , phạm là thượng vị giả , ai muốn ý trên đầu có một không khống chế được chính là nhân vật quân , hoàn dữ trì hạ bách tính cùng một nhịp thở , đây là tai nạn và rắc rối căn nguyên! ta đợi đạo môn , đã bị nghi kỵ , cũng là như vậy!" lời này liền tru tâm , nhưng là sự thực.

"Hơn nữa , thổ thần , đã có nhất đại khuyết điểm! này thần thần thông , lại bách tính , nó thu được vạn ý chí của dân vận đền nhang , xuất thủ tắc dặt vạn dân khí , người tự nhiên phi hãn địch thủ. nhưng thành cũng như vậy , bại cũng như vậy , đợi đến tiềm long nắm quyền , đương khuyến giặc cấm tiết thử thần tín ngưỡng , tương ông từ toàn bộ giết , dĩ vương pháp đè xuống , không có tín đồ đền nhang , thử thần tự nhiên uy năng giảm đi , đến lúc đó hoặc giết hoặc tù , dễ như trở bàn tay!"

Thanh Hư không hổ là chân nhân tu vi , thấy rõ tỉ mỉ , chỉ dựa vào lấy được tin tức , phải ra phương minh lớn nhất yếu. phương minh phát triển đến đó , đều là tiên sấn linh trúc không ở , trong huyện lại không chú ý là lúc , len lén truyền bá. sau lại truyền giáo , vừa ý lại tứ đại gia lực , chưa bao giờ chính diện và quan phủ chống lại , sợ chính là cái này.

Ngụy chuẩn cũng là bị tứ đại gia và phương minh liên hợp chế tạo thanh thế dọa sợ , càng nhiều hơn chính là không muốn ngọc thạch câu phần. không phải , chỉ cần quan phủ ra lệnh một tiếng , rốt cuộc sẽ có bao nhiêu nhân vứt bỏ tín ngưỡng , thực sự là phương minh không muốn đổi mặt một vấn đề.

Cho dù có thành kính tín đồ , nhưng này bày cổ đại , đại loạn chi tế , tàn sát hàng loạt dân trong thành đều có , hoàn giết không được vài người?

Khả dĩ , chỉ cần quan phủ hạ thủ được , tiên ra bố cáo , cấm tiết hào tín ngưỡng. lại đem cự dứt khoát đổi tín đồ toàn bộ chém đầu răn chúng , phương minh cứu được một , lại cứu không được vạn nhân. đến lúc đó tự thành vô nguyên nước , ngoại trừ mang theo mười mấy thành kính ông từ , trốn vào thâm sơn ẩn cư , đợi đến danh tiếng quá khứ , đổi nữa danh hoán họ ở ngoài , không còn đường khác tạm biệt.

"Sư phụ kế này đại hay!" Ngọc Hành nhãn tình sáng lên , nói: "Nhưng hiện nay còn phải lưu nó kiềm chế Lâm Giang phủ , ta đợi giống như thử theo đuổi mặc kệ?"

"Đương nhiên sẽ không! thử mắt thần tiên số mệnh thái thịnh , được áp đè một cái!" Thanh Hư nói: "Cư người nói , thử thần bất năng ly khai tế tự phạm vi , thật hay giả?"

"Đồ nhi chẳng biết , nhưng vô cùng có khả năng!" đây là phương minh thả ra tin tức giả , hơn nữa gần nhất giấu tài , một mơ ước lân huyện , đã lừa gạt Ngọc Hành.

"Mặc kệ chân giả , truyền lệnh an xương lân huyền đệ tử , đương cấm lân huyền tế tự thờ thần , có thể đem kỳ đả vi dân từ hay nhất."

"Đất đai này thần nhưng thật ra có chút thần dị , đối với ta quý tu , tựa hồ khả dĩ bổ ích một ... hai ... , người nữa chọn mấy người ngoại môn đệ tử , để cho bọn họ đầu nhập hào dưới trướng , tìm hiểu tin tức. bọn họ lúc này đang ở chiêu binh mãi mã , hẳn là cực kỳ dễ."

Đây là dùng đang lúc , về phần dùng ngoại môn đệ tử , đó là có thể thành hay nhất , phải không , cũng không có gì tổn thất ý tứ. đương nhiên , làm sao nhượng ngoại môn đệ tử thành quý , tái đầu nhập vào quá khứ , tự không cần nhiều.

"Ngọc Hành , người nữa sau bài post , thay ta ước thành này hoàng vừa thấy!" Thanh Hư nói thế thì , tuy rằng mặt mỉm cười , nhưng uy nghiêm khí , nhưng ở trong lúc lơ đãng tản ra.

"Đồ nhi tuân mệnh!" Ngọc Hành biết , đây là biểu diễn thực lực , đạt thành ăn ý ý. đương nhiên , nếu như thần nguyện ý thần phục , môn phái cũng không ngại phong một hộ pháp và vân vân , cũng có thể ở tiềm long đại thế trung một con cờ.

...

"Ừ? tựa hồ có người ở tính toán ta?" cùng lúc đó , phương minh cũng cảm ứng được cái gì , đây là thần chi bản năng , hơn nữa Mục Thanh kinh nghiệm , xuất hiện cùng loại tu sĩ tâm huyết lai triều hiện tượng.

Như thế tu sĩ , tâm huyết dâng trào lúc , phải tế tra căn nguyên , lần tránh kiếp nạn. phương minh có vọng khí thần thông , tự nhiên không cần phiền toái như vậy , vừa nhìn liền rõ ràng , bày bạch vân quan lại có động tác , ngực thì có để , tất bày ngoại viện đến rồi.

"Chân nhân sao?" phương minh mỉm cười , hơi có chút kỳ quái chỉ ý.

Lần này hắc khí tuy rằng nồng hậu , điều không phải đệ tử chân truyền thanh thế. nhưng cho hắc tiếng sấm đại , mưa cảm giác , chắc là dĩ thử là việc chính. hắc bây giờ số mệnh , đã khả dĩ không hãi sợ.

Phổ thông vọng khí thuật , nào có tinh như vậy chuẩn , chỉ có phương minh vọng khí thần thông , tài năng kéo tơ bóc kén , tương số mệnh tế hóa , phân chia đi ra , tìm căn nguyên đi tìm nguồn gốc , đối phương minh hành sự , vô cùng hữu ích.

Phương minh lúc này đang ở một chỗ không biết tên địa vực , nơi này không gian thật là quảng đại , hoành khoan đều có trên trăm lý. tái bên ngoài , hay hơi mông mông một mảnh , thấy không rõ lắm.

"Đây chính là ta động thiên sao? quả bầy thần dị!" phương minh than thở.

Đây là phương minh lần trước tấn chức từ thất phẩm thì lấy được đại thần thông "Mở mang Động Thiên", thử thần thông có thể lái được ích một dành riêng phương minh động thiên , cai động thiên hầu như tự thành nhất giới , chỉ là còn phải phụ thuộc vào đại kiên thế giới , nhưng cụ thể khi xuất , hay con kiến dữ voi khác nhau.

thần thông , chỉ có thể dùng một lần , hơn nữa tiêu hao quá lớn , phương minh cho tới bây giờ , tài tích góp từng tí một ra đầy đủ thần lực , mở xuất động thiên. thử động thiên kỹ như bán vị diện , dữ đại kiên thế giới liên hệ hay phương minh tự thân , ký như phúc địa thăng cấp , lại cùng phương tây thần quốc có chút tương tự.

Từ nay về sau , phương minh ở bất kỳ địa phương nào , đều có thể mở thử động thiên , nhưng bởi biên giới lực cách trở , tựa hồ có hạn chế , phương minh thử qua , khả dĩ dung nạp hồn thể và vật phẩm đi qua , nhưng vật còn sống không được.

Phương minh tới đây , tự nhiên điều không phải lai đùa , trên thực tế , mấy ngày lai , hẳn không ngừng thăm dò , đã rất có đoạt được.

Động này thiên , thuộc về , và đại kiện thế giới có tương đồng chỗ , trình độ nhất định khả dĩ đẩy dời đi đại kiện thế giới quy tắc.

Phương minh động thiên , tự mở hậu , liền không ngừng mà từ sát biên giới hắc sắc hư không , có thể hẳn là hoán một danh từ , "Hồn động" trung hấp thụ lực lượng nào đó một loại đông tây , ở duy trì vận chuyển đồng thời , nỗ lực mở rộng nói tự thân.

Đương nhiên , biên độ rất , án phương minh quan sát suy tính , một năm tài hướng ra phía ngoài mở rộng mấy dặm không được , nếu muốn trở thành đại kiện như vậy thành thực thế giới , chí ít cần ức thời gian vạn năm , đồng thời , không có mạng sống dấu hiệu.

Những quan sát chỉ là sự , nhưng phương minh kế tiếp thí nghiệm , lại làm cho hẳn đối đại kiện thế giới thiên đạo , sinh ra vài phần lý giải.

Phương minh tăng tương mấy con khoái tiêu tán hồn phách , đá ở đây , phát hiện còn là làm theo mai một. nhưng lần này có động thiên đứng đầu thân phận , đối không gian thấy rõ tỉ mỉ , phương minh rốt cục phát hiện , đây chỉ là ma diệt hồn phách cứu thành cứu trở lên thể tích. ở hồn phách tiêu tán hậu , nhất huyền diệu khó giải thích , rồi lại chân thực tồn tại đông tây , phương minh mệnh danh là "Chân linh", đã bị hút vào trong hư không , biến mất.

Phương minh sau đó lại thí nghiệm vài lần , đều là như vậy , hơn nữa , hồn phách tiêu tán hậu hồn khí , tựa hồ cũng hóa thành lực lượng nào đó , tán quy thiên đạo , loại lực lượng này và động thiên tiến hóa lực lượng tựa hồ giống nhau như đúc.

"Đây là hồn phách tiêu tán chân tướng sao? cứu thành chín dặm mặt , bao gồm hồn phách tất cả ký ức , hồn lực , chỉ còn lại có nhất chân linh ,

đầu nhập hư không , lẽ nào..."

Phương minh nghĩ đến một khả năng , vừa vận thử một lần.

Phương minh sắc mặt nghiêm nghị , mặc niệm một đoạn thần chú , thanh: "Khai!" chính thị lần trước tấn chức thì lấy được mở Luân Hồi đại thần thông!

Trong cơ thể thần lực cấp tốc tiêu hao , chớp mắt thì có hơn mười ti màu đỏ thần lực tiêu thất , nhưng phương minh làm như không thấy.

Ở trước mắt hắn , hư không đã xuất hiện một to lớn nứt ra.

Từ nứt ra trung nhìn lại , đã nhìn thấy một "Hắc động", không , hắn là canh cùng loại long quyển phong thượng tầng cái phễu vòng xoáy , nhưng diện tích lớn hàng tỉ bội không ngừng.

hắc động vòng xoáy , gào thét , cuốn lên nói , kéo nói đại lượng hắc sắc hướng trung tâm lưu động , cho thấy một loại mơ hồ hấp lực , phảng phất có thể thôn phệ tất cả. nhưng quý dị bày , phương minh lại không - cảm giác bán hấp lực. tái vừa nhìn , lại nghĩ mắt nhất vững , thần thể đều có chút bất ổn.

Biết không tốt , nhanh lên tán đi thần thông. ở nứt ra đóng tiền một cái chớp mắt , phương minh rốt cục nhìn thấy , sao đích thực linh , như huỳnh hỏa trùng , ở hắc lưu trung lóe lên lóe lên , dũng mãnh vào trong luân hồi biến mất.

"Đây là thử thế giới Luân Hồi sao?" kiếp trước , có Lục Đạo truyền , nhưng đó là phật giáo truyền đến mới có nói. tái , đã là hai người thế giới , đương nhiên bất đồng , đời này giới , cũng chỉ có một đại Luân Hồi.

"Chỉ là , bước(đi) , có chút phức tạp a?" phương minh đã thân thể to lớn đã biết Luân Hồi công tác nước chảy. lại nghĩ có chút không ra quái dị.

cái này như trước thế nhà xưởng , tương sản phẩm thu về nặng tạo , điều không phải trực tiếp cải trang , mà là tương sản phẩm toàn bộ tiêu hủy , hơn nữa trực tiếp hóa thành nguyên vật liệu , lại đem nguyên vật liệu tách ra , chế tạo các bộ kiện , tối hậu một lần nữa lắp ráp thành sản phẩm. lãng phí một cách vô ích rất nhiều lực lượng , rất là không khôn ngoan.

vấn đề trong đó , tựa hồ ra ở hồn phách ký ức và Luân Hồi thượng.

Bất quá , tẩy đi ký ức , chỉ là nói , phương minh thần thông trung thì có , không đến mức như vậy hơi.

chủ yếu nhất vấn đề , hay ra ở Luân Hồi thượng! thử phương thế giới , hoàn quá mức trẻ , Luân Hồi lực lượng thái , hấp thụ bất động hoàn chinh hồn phách , chỉ có tương hồn phách hơn dư bộ phận xóa , chỉ còn lại thuần túy chân linh , tài năng bị hút vào Luân Hồi , tiến hành chuyển thế. hơn nữa , Luân Hồi cũng không đầy đủ , tựa hồ toàn bằng vận khí , chỉ cần là có linh sinh vật , cũng có thể năng đầu thai quá khứ.

Phương minh càng muốn , việt cảm giác mình suy đoán chuẩn xác , không khỏi cực kỳ hưng phấn , ngược kế hoạch cũng mơ hồ thành hình.

ps: cất dấu mãi ba nghìn , cảm tạ các vị độc giả thật to , ngừng tiếp tục ủng hộ văn sao , ta nhất định tận lực cấp đại gia hiện ra tốt nhất cố sự , tuyệt không thái giám lạn đuôi

Hoan nghênh quảng đại bạn đọc quang lâm xem , mới nhất , nhanh nhất , nóng bỏng nhất tác phẩm đang viết đều ở!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 47: Thiên Ý Lọt Mắt Xanh

Chương 47: Thiên ý lọt mắt xanh

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu. com

Trong hư không lóe lên.

Phương minh xuất hiện lần nữa ở động thiên trong , chỉ là phía sau , lại thêm mười mấy du hồn , nhìn cực kỳ suy yếu , tiêu tán chỉ ở khuynh khắc.

Ngay từ đầu , đương nhiên không thể dùng tín đồ linh hồn thực nghiệm , quay về với chính nghĩa an xương còn có một chút già yếu vô tín du hồn , đã tiếp cận hơi phi yên diệt , tỉ mỉ tìm xem , thì có.

Những du hồn , đều trải qua phương minh dùng vọng khí thần thông tra xét , trên người công đức và oán khí đều cực kỳ bạc nhược , tất cả đều là ta phổ phổ thông thông bình dân , dĩ giảm thiểu khác biệt.

"Đại , đại... nhân..." phương minh đi tới một lão niên du hồn tiên , chỉ là trên người vô ý tán phát uy áp và quan phục đều trấn được người này nơm nớp lo sợ , quỳ xuống hành lễ.

"Không cần phải lo lắng , bản tôn thử cử , đối với người chờ có lợi , chính là chuyện thật tốt!" phương minh còn là nhàn nhạt an ủi cú.

Trong tay hồng quang lóe lên , một màu đỏ bùa , bùa này lực cực kỳ huyền ảo , nhìn có chút mơ mơ hồ hồ , lão nhân kia vừa nhìn đã cảm thấy tâm thần hoảng hốt , phương minh một ngón tay , bùa không có vào lão nhân cái trán.

Đây là từ Mục Thanh trong trí nhớ tìm ra thần thông , năng triệt để tẩy đi hồn phách ký ức.

Chỉ thấy theo bùa triệt để lẫn vào du hồn trung , hồng quang lưu động , lão nhân trong mắt càng ngày càng mê man , chỉ chốc lát , dáng dấp đại biến , không còn là người lớn tuổi dáng dấp , mà là hóa thành một bạch sắc quang cầu.

"Xem ra là triệt để tẩy đi nhớ , nếu cái gì đều đã quên , liên người của chính mình hình đều không nhớ được , tự nhiên không có khả năng có trước hình thái , chỉ có thể hóa thành tự nhiên nhất hình cầu. thần thông rất bá đạo , xem ra là liên bản năng đều cùng tắm đi..."

bạch sắc quang cầu lơ lửng trên không trung , vẫn không nhúc nhích , tựa hồ là một vật chết , thấy phương minh cả kinh , sau đó đại hỉ , lúc này mới phù hợp yêu cầu của hắn. đương nhiên , đối trước lão nhân lai , hắn toàn bộ ký ức đều biến mất , không có khả năng tìm trở về , dữ tử không giống.

"A!"

"Chạy mau a!"

Chu vi du hồn , thấy thử mặc. tự nhiên đại chỉ , tranh nhau đào tẩu.

Phương minh vung tay lên , hơn mười ti màu đỏ bay ra , biến thành bùa , không có vào du hồn trong cơ thể , đưa bọn họ cũng thay đổi thành quang cầu trạng.

Tương mười mấy quang cầu đều tụ lại cùng một chỗ , phương minh tỉ mỉ quan sát.

"Ừ , rất có chỗ bất đồng , đây là linh hồn lực lượng thượng phân biệt dị , những thứ khác , tạm thời không nhìn ra , được có càng nhiều hàng mẫu , nhiều hơn tương đối mới tốt!"

Kế tiếp mới là chính sự.

Phương minh thầm vận thần thông , lại mở ra Luân Hồi , lần này có chuẩn bị , tự sẽ không hướng về phía trước thứ như nhau mãng chàng , thương tổn được thần thể.

Luân Hồi chuyển động , hấp thu sao đích thực linh , chẳng biết tới đâu khứ.

Phương minh tương quang cầu di động đảo nứt ra tiền , quang cầu khẽ động , tựa hồ có chút đã bị Luân Hồi lực dắt , nhưng vẫn là mặc bất quá nứt ra , triệt để tiến nhập Luân Hồi.

"Quả phải không đi! dù sao chính thể chỉ là thay đổi một hình , trọng lượng cũng còn ở , xem ra ký ức ảnh hưởng khả dĩ loại bỏ!"

"Nhượng ta tái giúp người một cái!"

Phương minh thủ vừa nhắc , một quang cầu bị màu đỏ bao vây , xuyên qua nứt ra , tiến nhập Luân Hồi , ở hắc lưu trung chìm nổi , dữ chung quanh đồng bạn so sánh với , giống như mộc thuyền dữ thuyền lớn như nhau.

Nhưng đều có thể ở hắc lưu thượng nhộn nhạo , tối hậu bị khóa tiến trung tâm ở chỗ sâu trong , triệt để biến mất...

Phương minh nín hơi ngưng thần , chậm đợi một lúc lâu , thế nhưng , trong tưởng tượng đại công hoặc đại họa chưa từng hình bóng , phảng phất

hắn đối Luân Hồi làm sự , bé nhỏ không đáng kể.

"Sai , án ta phỏng chừng , thiên đạo tương hồn phách cửu thành mài khử , tái hút vào Luân Hồi , tối hậu đầu thai tiền , còn phải một lần nữa dĩ thế giới lực đập nặn hồn phách , mấy cái này nước chảy xuống tới , thế giới lực ở lưu chuyển trong quá trình khẳng định có nói tổn thất. hôm nay ta tương hồn phách ký ức tẩy đi , đưa vào Luân Hồi , hẳn là đối với lần này phương thế giới có chỗ tốt , nhưng bây giờ , cái gì chưa từng phát sinh..."

"Có thể , bày ảnh hưởng thái , sở dĩ không gặp động tĩnh?"

Phương minh suy đoán , sau đó động thủ , tương mười mấy quang cầu đều đưa vào Luân Hồi.

Theo bạch quang ở hắc lưu trung tâm tiêu thất , phương minh lần thứ hai quan sát toàn thân , lần này vận lên vọng khí thần thông , tỉ mỉ quan khán , rốt cục có thu hoạch.

Đầu xích khí tập hợp , sôi trào cuộn cuộn , dừng mãnh vào kim ấn , đã đầy phân nửa , đây cũng là an xương huyền cực hạn.

Số mệnh chu vi bao vây lấy một tầng kim quang , thử là người đạo công đức , chính từ từ rót vào phương minh bản mạng , sửa mệnh cách , thế nhưng thập phần thông thả , mấy tháng nhiều , tinh khiết hồng bản mạng khí liên nhất kim sắc chưa từng dính vào.

Số mệnh xa xa , có hai phe hắc khí , như nhau mãnh hổ , dục cắn người khác. như nhau vân trạng , nồng hậu lớn , lại làm cho phô trương thanh thế cảm giác. đây là Thái thượng đạo và bạch vân quan địch ý.

Những , đều dữ lần trước đài quan sát được như nhau.

Nhưng phương minh thấy rõ tỉ mỉ , nhiều lần kiểm tra , rốt cục phát hiện bất đồng.

Chỉ thấy ở kim sắc nhân đạo công đức chu vi , lại có một tia thanh sắc , thanh quang cực kỳ yếu ớt , chỉ có một tia , loáng thoáng , phương minh vài lần kiểm tra , đều bị kim quang che lấp , không nhìn ra.

"Thanh sắc , đây không phải là số mệnh , ta mới có nhất huyền , tín đồ bất quá hơn vạn , liên hoàng khí cũng không có , làm sao có thể có thử vô cùng ... Khí? đây là... thiên đạo công đức!"

Phương minh tỉ mỉ nhận rõ , còn là Mục Thanh ký ức cho hẳn đáp án.

"Ha ha... ha ha..."

Phương minh ngửa mặt lên trời cười to , trạng cực vui.

"Thiên ý lọt mắt xanh! đây mới thật sự là thiên ý lọt mắt xanh! cổ nhân không lừa được ta a!"

Công đức tự nhiên có tế phân , nhưng chủ yếu là nhân đạo công đức và thiên đạo công đức lưỡng loại.

Cùng người đạo hữu công , tự có người nói công đức , nhìn trời đạo hữu ích , tự có thiên đạo công đức.

Nhưng nhân đạo công đức tốt , thiên đạo công đức khó cầu , khán hai người đẳng cấp sẽ biết. nhân đạo công đức kim sắc , hay tinh khiết hoàng. thiên đạo công đức cũng thuần thanh , bỉ nhân đạo công đức cao hơn ra một đại đẳng cấp.

Căn cứ Mục Thanh ký ức , kiếp trước thần minh , đều nhìn trời đạo công đức cực kỳ coi trọng , nhưng có thể được người rất ít. chỉ có chân chính nhìn trời đạo vận chuyển có công , mới có thể có nói , cư diệu dụng vô cùng , nếu như tích súc tới trình độ nhất định , canh nhưng thử chứng vị cổ thần.

Cổ thần , hay giữa thiên địa tự nhiên đản sanh thần chi , nhất cử nhất động giai đãi thiên địa lực , có vô cùng

Đồng thời , không nên nhân đạo đèn nhang , liền có thể dữ nhật nguyệt đồng huy , cùng trời đạo cùng tồn tại , tiêu dao tự tại.

Đương nhiên , điều này cần thiên đạo công đức , điều không phải số , Mục Thanh kiếp trước , hoàn chưa từng nghe qua thù thành công.

"Ha ha... ta đoán rằng không sai , thử phương thiên đạo Luân Hồi dặt lực quá mức bạc nhược , hồn phách chỉ có chân linh tài năng hút vào Luân Hồi. ở trong luân hồi lại được tiêu hao thế giới lực bổ sung chân linh , lần thứ hai hồn phách tài năng chuyển thế."

"Trong này tiêu hao không , ta hiện tại tương hoàn chỉnh hồn phách đưa vào Luân Hồi , miễn đi thế giới lực tiêu hao , có thể để cho thử phương thế giới tích súc càng nhiều hơn lực lượng tấn chức chính. tự nhiên đối thế giới , nhìn trời đạo có đại có ích. sở dĩ có thể được thiên đạo công đức!"

"Chỉ cần ta kiên trì bền bỉ , tự có thiên ý lọt mắt xanh , công đức đánh xuống. mới chính thức có lo lắng , có thể cùng tiềm long đại thế chống đỡ được!"

Phương minh mừng như điên qua đi , mới bắt đầu tính toán tiêu hao , suy tư thời gian tới.

Việc này , mặc dù có thiên ý lọt mắt xanh , nhưng trên thực tế , bày phương minh dùng tự thân tiêu hao đại thế thiên đạo tiêu hao , mới có bồi thường.

Cư phương minh tính ra , đãi du hồn đáo động thiên , bởi vì là mình tâm , tiêu hao cực , khả dĩ quên.

Tẩy đi hồn phách ký ức , cần thần thông lực , tiêu hao ngũ ti màu đỏ thần lực tả hữu.

Chân chính đầu to bày mở Luân Hồi sở tiêu hao , mỗi lần mở Luân Hồi , cũng phải một lần tiêu hao cận bách ti màu đỏ thần lực , theo thời gian trôi qua , hoàn sẽ kéo dài tiêu hao.

Sở dĩ , mở Luân Hồi thời gian càng ngắn càng tốt , một lần đầu nhập linh hồn càng nhiều càng tốt. nhưng nứt ra hữu hạn , điều không phải tưởng đầu nhiều ít là có thể đầu bao nhiêu.

Còn phải lo lắng hồn phách tiêu tán thời gian chờ vấn đề , tổng hợp lại đối lập tính ra , cho ra kết quả , tương nhất cái linh hồn tẩy đi ký ức , đưa vào Luân Hồi , tối yếu tiêu hao thập ti màu đỏ thần lực tả hữu.

Về phần không tẩy đi ký ức sẽ đưa nhập Luân Hồi?

Những mang theo ký ức chuyển thế hồn phách tất nhiên cáo được thiên hạ đại loạn , đến lúc đó biệt công đức không có khả năng tới tay , hoàn khẳng định có nói trời phạt , tương phương minh tươi sống đánh chết!

Thập ti màu đỏ thần lực , không sai biệt lắm hay một phổ thông tín đồ trăm ngày cúng tế đoạt được , còn không toán như nguyện tiêu hao các loại , phương minh đến đó thế giới cũng mới chừng nửa năm , tín đồ trung khoản trên có trên trăm đèn nhang rất ít.

"Xem ra , việc này , tạm thời còn là chỉ có thể dùng ở tín đồ trên người , mở rộng không ra a!"

Hồn phách trải qua phương minh đưa vào Luân Hồi , mang theo bản thân hồn lực , không làm được thiên đạo còn có bổ ích , hàng sanh ra được , tự nhiên bỉ khác chân linh căn cơ hồn hậu , biểu hiện ra ngoài , hay tâm tư linh hoạt , thân thể cường tráng. bất luận đầu đáo nhân thân còn là động vật

trên người , đều là như vậy , sở dĩ phương minh tài , đối những du hồn , bày chuyện thật tốt.

Nhưng , tiêu hao quá lớn , nếu như phổ cập ra , phương minh thần lực bặt người phá sản.

Việc này , cũng chỉ có thể cấp tân chết tín đồ giấc hồn nhiều tuyến trách , đương nhiên , còn phải trưng mục đèn nhang hơn trăm mới có nói , phương minh lần này , sẽ không dự định thu thủ tục phí và vân vân , dù sao hẳn nhu cầu cấp bách thiên đạo công đức.

"Ai... nếu muốn trở thành cổ thần , cần thiên đạo công đức , như núi như biển , bất khả đếm hết. cư Mục Thanh suy tính kết quả , và ta đối lập , ... ít nhất ... Muốn đưa hơn ức hồn phách tiến Luân Hồi , tài khả miễn cưỡng đạt được yêu cầu thấp nhất , nhâm nặng mà đạo viễn a!"

Hiện tại thế nhưng cổ đại nông nghiệp xã hội phong kiến , Ngô Châu một châu , tổng cộng tài hơn ba trăm vạn nhân khẩu. canh biệt , phương minh trì hạ , vừa mới vừa qua khỏi vạn , tái tính toán cần thần lực , phương minh cũng có chút ngất xỉu.

Phương minh phát hiện , chính bức thiết cần mở rộng lãnh địa , phát thanh tín ngưỡng. ít nhất phải chiếm lĩnh một châu , mới có thể có nói chứng vị cổ thần mong muốn.

Canh biệt , hiện tại loạn thế tương lâm , phương minh lại bị tiềm long đại thế khóa , nếu như thua chuyện , vậy chỉ có trốn thâm sơn phân , đến lúc đó dựa vào người nọ , đợi được ngày tháng năm nào , sông cạn đá mòn cũng không đủ!

Bởi vậy , dù tiềm long xung đột , tuyệt đối không cách nào tránh khỏi.

Ở phương minh xem ra , hôm nay đạo , tựa như một máy không tình cảm chút nào trí năng máy vi tính. nếu như dĩ chữ số biểu thị máy vi tính

này quyền hạn nói , phương minh hiện nay quyền hạn hay nhất , mà tiềm long chỉ ít ở trăm vạn đã ngoài. hai người nếu như nổi lên xung đột , thiên đạo hội thiên giúp ai , còn phải hỏi sao?

Về phần kháo vọng khí thần thông , tầm ra tiềm long , càng một ảnh chuyện , tiên không tiềm long hiện tại số mệnh , chỉ là bình thường , liên vọng khí thần thông cũng không nhìn ra được.

Huống chi , hiện tại tiềm long tích súc địa mạch số mệnh , đều dùng đang bảo vệ tự thân , che giấu căn cơ thượng , phương minh loại này mang theo địch ý , căn bản không có thể đột phá địa mạch thủ hộ.

Chỉ có chờ đợi tiềm long bưng bưng phần chấn , kinh qua sát phạt , tiêu hao số mệnh , lại không chân chính thẳng bằng căn cơ , thu được vạn ý chí của dân vận bổ sung thời kì giáp hạt chi tế , mới là điều kiện tốt nhất Đồ Long thời cơ!

Hiện tại thì là bài trừ hết sức khó khăn , giết tiềm long , không trời phạt , hay long khí , cũng một tiêu hao , đại khả dĩ chuyển dời đến phụ thân huynh đệ trên người , thực sự không được , còn có một cặp tộc nhân đồ dự bị ni!

"Nếu như tiềm long nguyện ý sắc phong hào vì nước giáo , ngày đêm tế bái! ta đây thì sẽ toàn lực xuất thủ trợ hãn , đáng tiếc..." phương minh lắc đầu , đem điều này không thiết thực ý niệm trong đầu tung trong óc.

Về phần đang Ngô Châu sẽ tìm một cái tiềm long biện pháp , càng hy vọng xa vời , trên cơ bản , Ngô Châu không có điều thứ hai bị hiện tại mạnh hơn tiềm long. còn dư lại , tuy rằng cũng có chút nhân tài , nhưng đó là thiên đạo vì tiềm long chuẩn bị khai quốc văn võ giắc tương , thấp một cấp bậc , gặp phải tiềm long chỉ có bái hạ đương đệ phân , kháo bọn họ đánh bại tiềm long? tưởng cũng không muốn tưởng!

Hoàn có mấy người , chỉ là tiềm long giai đoạn trước yếu đối phó quái , cà kinh nghiệm danh vọng dùng , tuy rằng có thể ở lại một thời , nhưng khẳng định bị diệt hạ tràng. phương minh nếu như nhất tâm dữ tiềm long đối kháng , là thuộc về loại này.

ps: xin lỗi , xin lỗi , trước gọi lộn số , đa tạ tâm linh thần nhiên độc giả nhắc nhở , đã ở phía sau đài sửa tới rồi.

Cảm tạ ㄟ~ đồng sương , trung cung không đủ cầu khen thưởng

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 48: Ước Định Cùng Tích Toàn

Chương 48: Ước định cùng tích toàn

Bản điện thoại di động sửa hãy lập , bỏ cũ hãy rất tốt dùng! dễ dàng hơn! điện thoại di động xem thỉnh lên đất liền m. lingdiankanshu. com

Về phần để cho phân thần chiếm được , hóa thành người phàm , cùng tiềm long tranh long , phương minh chỉ là suy nghĩ một chút , định bỏ xuống.

Chẳng phân biệt được thần có thời gian hạn chế , coi như không có , phân thần và bản tôn hai người số mệnh cũng không phải tương liên , mà là một thể. tranh long việc , không tránh khỏi giết chóc , tiềm long số mệnh cũng phải bị mài đi hơn phân nửa , dĩ nhiên vẫn là còn nhiều vấn đề cần sáng tỏ.

Bất quá cái ý nghĩ này , lại như cái bóng , cắm rễ trong đầu , không thể tản đi.

Hiện tại , chỉ cần đem phân thần đưa vào Luân Hồi , hóa thành người phàm , tự nhiên có thể cùng tiềm long tranh phong , đương nhiên , trong đó vấn đề nhiều hơn.

Đầu tiên , Luân Hồi toàn bộ xem vận khí , mang theo ký ức đầu thai , cùng loại nhập cư trái phép , không làm được còn có trời phạt.

Còn có , Phương Minh khả năng đầu thai thành heo cầu súc sinh , hoặc là nữ thân , còn tranh cái lông a? tuy rằng khả dĩ lập tức tự sát làm lại , nhưng thứ nhất không nhất định đầu thai đến Ngô Châu , làm sao tiếp dẫn đều là vấn đề , thứ hai hồn phách không ngừng chuyển thế , khẳng định ký ức không ngừng mờ nhạt.

Đệ tam cũng là là tối trọng yếu nhất , mỗi lần đầu thai , đều cần có thời gian , nếu như đầu không tốt cũng nặng lai , không làm được tranh long cơ hội liền bỏ lỡ. hoàn toàn có khả năng , dù sao tiềm long thiên đạo quyền hạn cao như vậy , Phương Minh thay vì đối kháng , vận khí khẳng định được đi đâu. nhiều lần đầu thai thành súc sinh cũng có thể!

Thì là đầu thai nam thai , đến rồi ngô địa. chịu tiềm long đại vận ảnh hưởng , phương minh người phạm nhân số mệnh khẳng định không sánh bằng người ta , đến lúc đó sẽ có các loại kiếp nạn , ăn ghen chết , uống nước sặc chết , bước đi ngã chết đều không phải là trò đùa!

Dù cho phương minh bản tôn thời khắc thủ hộ , cũng dễ ra cạm bẫy. hưởng chi , nếu đã Luân Hồi , thật vất vả mới đưa hai người số mệnh xa nhau , phải tuân thủ quy tắc , không thể qua giới. nói như vậy , dù cho phân thân tranh long thất bại , cũng khiến phân thân vận kiếp bất phục , hồn phi phách tán. bản tôn rơi xuống thần vị , rơi vào ngủ say , nhưng tốt xấu còn có một ti cơ hội từ đầu trở lại!

Những thứ này đều là vấn đề , nhưng Phương Minh suy nghĩ một chút , nghĩ còn là rất nhiều khả thi .

Đầu tiên đầu thai vấn đề , có thể yêu cầu thiên đạo. thiên đạo vô tư , Phương Minh nếu như cầu thiên đạo để cho hắn chuyển thế làm tiềm long , khẳng định không đùa , còn có đại họa , trừ phi quyền hạn của hắn cao hơn tiềm long. nhưng phương minh muốn chỉ là thỉnh cầu thiên đạo nhượng hắn phân thân có thể thuận lợi mang theo ký ức chuyển thế thành nam thân nói , liều mạng thiên đạo công đức tiêu hao , vẫn là có khả năng.

Đương nhiên một phân tiền , một phần hàng. thiên đạo đưa hấn thành công chuyển thể sau đó , sẽ buông tay mặc kệ , sau một khắc liền có thể tao ngộ đại họa mà chết. khi đó phương minh đã bắt mù , dù sao chỉ là một nam anh , không có lực phản kháng chút nào.

Nếu như cầu thiên đạo nhượng hấn phân thân thuận lợi lớn , vậy thì đồng nghĩa với là cầu thiên đạo trực tiếp buông tha tiềm long , tiêu hao thiên đạo công đức ít nhất phải trăm vạn đã ngoài , hoàn toàn điều không phải Phương Minh gánh vác được tới.

"Còn kém nơi này , ta bản tôn không thể tự mình đi vào thủ hộ , dù sao âm dương cách xa nhau , có kiêng kỵ , dù sao cũng phải tuân thủ quy tắc , lưu cái bảo hiểm."

Phương minh tâm tư qua lại , đột nhiên , nhãn tình sáng lên.

"Chuyển thể thân và tiềm long tranh phong , số mệnh bạc nhược , sở dĩ có đại họa. thì là đem bản tôn toàn bộ số mệnh áp lên , cũng không làm nên chuyện gì."

"Nhưng nếu có một việc số mệnh chí bảo hộ thể , trấn áp căn cơ , liền có thể ở tiềm long đại thể ảnh hưởng , thuận lợi lớn. hưởng chi , có chí bảo , phân thân thì có công hầu giặc mệnh , dù cho so ra kém tiềm long , cũng có sức tự vệ , rốt cuộc một nhân vật."

Phương minh tâm tư triệt minh , nghĩ tới phá cục chi đạo , không khỏi ngửa mặt lên trời cười dài , sau đó nghiêm nghị ngồi xuống , nhìn phương tây , vẻ mặt như có vẻ suy nghĩ.

...

Mấy ngày sau.

Vùng ngoại ô , mặc dù có quỹ vật quấy phá , nhưng ban ngày còn có thể sống qua , nông hộ liền thừa dịp lúc này canh tác. an xương huyền tuy lớn , có thể chứa mười vạn , nhưng nhân khẩu rất thừa thớt , càng nhiều ở trong thành , nông thôn ruộng đồng cũng tận lực tới gần thị trấn , tuy rằng địa phương còn lại , còn có thể khai khẩn , nhưng nhân e ngại quỹ loại , vẫn làm cho đất hoang vu.

" an xương cảnh nội , hiện đang không có hung quỹ , trên thực tế nhưng mở lại ruộng tốt mấy vạn mẫu , như vậy , huyện lý liền có thể nhiều hơn không ít người!"

Lời này , là Quách thịnh , thở dài nói:

"Đáng tiếc , chủ công vì toàn huyện thanh lý hung quỹ , an tỉnh địa phương , vẫn là không có nhân nguyện ý khai khẩn canh tác , không phải... ít nhất ... Nhưng sống thêm mấy vạn nhân , chủ công tin đồ khách hành hương , cũng có thể tăng."

"Đó là tự nhiên , bản tôn lại không báo cho biết bách tính hung quỹ dĩ diệt , những địa phương kia , rời xa người ở , tới gần thâm sơn , vừa ra sự , liên bào chưa từng đạo bào. bách tính sợ hãi , tự nhiên không người muốn ý đi vào khai khẩn , dù sao ruộng đồng tuy tốt , cũng có mệnh tài năng hưởng thụ , canh biệt , sau đó còn phải tại nơi canh tác."

"Bất quá cũng không xa , bản tôn đã đem tin tức này báo cho tứ đại gia tộc , bọn họ đã ở vận tác , chỉ cần được quan phủ trao quyền , mua những địa lai , liền có thể tổ chức khai khẩn!" Phương minh đi ở phía trước , cười nói.

Những đất , tự nhiên giá cực thấp , tứ đại gia mua sau , liền có thể khai khẩn ra ruộng tốt vạn mẫu , tăng nhiều thực lực. đây cũng là phương minh , đối với tứ đại gia dương thế ủng hộ hồi báo. đồng thời , dân đến đây khai

khẩn , thấy hiệu quả quá chậm , còn là tập thể quy hoạch , có thể nhanh hơn thành sự.

"Ta chờ sau này , phải tận tâm kinh doanh thử huyền..." Phương minh lại thở dài , nói.

Quách thịnh căn chắc môi , trầm mặc.

Phương minh nhóm là ở đường về dọc đường , hắn mới vừa phó hoàn bạch vân quan ước , bởi vì biết được đối phương phô trương thanh thế , tự nhiên không mang theo âm Binh , ẩn giấu thực lực , chích mang theo Quách thịnh đi vào.

Song phương ước ở huyền ngoại một chỗ đạo gặp.

Phương minh cũng gặp được Thanh Hư chân nhân , quả nhiên thanh khí vờn quanh , hoàng kí khí tập hợp , còn có triều đình số mệnh thời khắc bổ sung , cực kỳ bất phàm.

Kế tiếp tất nhiên là các loại thử. phương minh ở ẩn giấu thực lực dưới tình huống , hơi ở hạ phong , đương nhiên , đối phương cũng không toàn lực xuất thủ , theo phương minh phỏng chừng , chân buông ra tới , còn là chính kém hơn một chút.

Thanh Hư chân nhân kế tiếp cũng lộ ra mời chào ý , phương biết rõ đối phương không có hảo ý , tự nhiên không có đáp ứng.

Thanh Hư cũng một cường cầu , chỉ là dữ phương minh định ra rồi mấy cái ước định.

Trong đó , thì có nhâm phương minh ở an xương huyền truyền giáo , nhưng không thể chủ động ra huyền một cái.

Phương minh tuy rằng "Giận tím mặt", nhưng bị Thanh Hư chân nhân đè xuống , tối hậu bỏ rất nhiều điều kiện , tương niên hạn định vì hai mươi năm , mới miễn cưỡng đáp ứng.

Nội tâm , lại đang cười lạnh.

Điều kiện này , tuy rằng bỏ thêm không ít ưu đãi , có chút lỗ thủng , nhưng trên bản chất , còn là hạn chế. phương minh sau này ra huyền truyền bá , thì không thể quang minh chính đại , thế nào hơn được các lân huyền cấm quỷ tà ti và mây trắng phân quan? khẳng định truyền bá chậm chạp , có lẽ căn bản truyền bá không được.

Hai mươi năm sau , hay tiềm long phát động là lúc , chính sốt ruột động thủ , không có thời gian ổn định , căn cơ bất ổn , tín ngưỡng không thể thâm nhập nhân tâm , thì là nhất thời truyền bá toàn bộ phủ , cũng là đẩy gục , không nhìn được mưa gió. tại đây hai mươi trong năm , chính đem văn xương phủ coi là địa bàn , không thiếu được bỏ tiền xuất lực , yên ổn địa phương. thật thật bày đáng đánh bàn tính!

Bất quá , hẳn đang ở nghỉ ngơi dưỡng sức , giấu tài là lúc , vừa có đại kế , mới làm bộ đáp ứng.

Vừa lúc , cảm ngộ thiên địa đạo thần cách , cũng cần thời gian rất lâu. mình cũng có thể thừa dịp trong khoảng thời gian này , sâu cảm rễ cơ , tích súc tự thân , đem tự thân dung lượng từ thủy hang mở rộng đảo hồ hải , đến lúc đó thiên cơ phát động , xuất ngoại truyền bá , thì là tín ngưỡng như nước sông rót xuống , cũng có thể dung nạp , rất nhanh đề thăng.

Những dự định , quách thịnh tự nhiên chẳng biết , mới có hơi tức giận bất bình.

"Được rồi , không đề cập tới những thứ này , Quách thịnh , ta phân phó chuyện của người , đều làm sao?"

Phương mình đưa mắt trông về phía xa , nhìn nông phu canh tác , nhàn nhạt hỏi:

"Khởi bẩm chủ công , dựa theo phân phó của ngài , đã ở tín đồ du hồn tuyển trạch trung bổ thêm một hạng , viết nhập chương trình , chỉ là... có trên trăm đèn nhang tín đồ cực nhỏ , ở dương thế , hiện tại càng một cũng không có! này tuyển trạch thùng rỗng kêu to."

"Ai!" phương mình đương nhiên biết việc này.

Chỉ là hẩn hiện tại nhu cầu cấp bách thiên đạo công đức , thì là chỉ cầu đầu thai chuyển thế , vài tia thanh sắc công đức cũng nhất định là không đủ , chỉ có gia tăng bổ sung. thế nhưng đưa hồn phách nhập Luân Hồi , tiêu hao quá lớn , đồng thời , cũng mới nhiều như vậy sinh hồn.

"Truyện ta chỉ lệnh , bản tôn thương hại du hồn , đem chi phí xuống làm năm mươi đèn nhang. còn có , hỏi một chút này phụng dưỡng , như nguyện chuyển thế , bản tôn cũng có thể xuất thủ , không thu bất luận cái gì chi phí."

Đây thật là bồi trên huyết bản , trước Phương mình thu một trăm đèn nhang hay lương tâm giới , cơ bản đều là bạch kiên , chỉ có thể xong thiên đạo công đức. hiện tại chỉ lấy năm mươi đèn nhang , hay phương mình chính còn phải phụ năm mươi thần lực đi tới , điều không phải tình huống bây giờ khẩn cấp , nhu cầu cấp bách công đức , hẩn mới sẽ không làm như vậy , việc này xong , giá cả cũng phải thượng gọi về đi.

Quách thịnh nghiêm nghị tuân mệnh , trước đây Phương mình đem thử tuyển trạch báo cho biết hẩn thời gian , thật thật là sấm sét giữa trời quang , cũng để cho quách thịnh càng thêm nhận thức chủ công vô cùng chỉ là , thế gian này Luân Hồi , cực kỳ kinh khủng , toàn bằng vận khí , này có phụng dưỡng du hồn , chắc chắn sẽ không mạo hiểm đầu thành súc sinh nguy hiểm , buông tha bây giờ an ổn sinh hoạt.

Phương minh đương nhiên bất đắc dĩ giấu diếm , người kiếp sau nhất định có thể đầu nhân thai , khẳng định liền có không ít người nguyện ý Luân Hồi , lúc tẩy đi ký ức , ai còn có thể nhớ kỹ? nhưng những thứ này đều là tín đồ của hắn , phương minh đối tự thân tín đồ , từ trước đến nay nói gì làm nấy , đây cũng là tận lực giảm bớt nhân quả ý , sở dĩ không cần chiêu này.

Bất quá chiêu này , có thể dùng ở vô tín đồ du hồn trên người.

Phương minh tính toán đã định , liền:

"Pháp vực trung tín đồ , mau tiêu tán thì , cũng mang tới , bản tôn tổng bọn họ nhập Luân Hồi." những tín đồ hồn phách , tuy rằng một thời tiêu dao , nhưng nếu như thường xuyên ở đại chúng trước mắt tiêu tán , tựa hồ sẽ ở nông thôn trung chế tạo khủng hoảng , vốn có phương minh chuẩn bị đúng hạn đang lúc tính toán , đem mau tiêu tán đều chuyên môn đưa một chỗ , lại nhâm kỳ tự sinh tự diệt. lần này nhu cầu cấp bách công đức , tính bọn họ gặp may mắn được rồi.

"Còn có , sau khi trở về , lập tức mệnh lệnh tạ ơn tấn , cho ta tương toàn huyện vô tín du hồn toàn bộ chộp tới!"

Tuy rằng làm như vậy , hay từng hồn phách cấp lại một trăm ti bạch sắc thần lực , giảm nhiều vốn gốc. nhưng Phương minh tích súc lâu như vậy , thần lực sung túc. vừa nhu cầu cấp bách thiên đạo công đức , coi như là thâm hụt tiền cũng làm.

Trong lòng quyết định , nếu như bốn huyện hồn phách thiếu , không thiếu được yếu phái tấn ra huyện , cướp đoạt du hồn.

chính sách , ... ít nhất ... Được duy trì liên tục đến tích góp từng tí một cũng đủ chuyển thể thiên đạo công đức lúc , mới có thể dừng lại , mong muốn thần lực còn đầy đủ đi!

Đãi lấy được hào pháp vực , Quách thịnh lập tức xuống phía dưới , đem Phương minh phân phó mệnh lệnh truyền xuống.

Toàn bộ thần hệ , lập tức phát động.

Cuốn cuộn không ngừng các loại sinh hồn , bị đưa đến hào pháp vực.

Lại căn cứ tiêu tán trình độ , nhất nhất phân chia , an bài trình tự.

Phương minh lại nhập thần thông tẩy đi ký ức , tập thể đưa vào Luân Hồi , xuất phát từ bảo mật yêu cầu , phương minh giống nhau đều ở đây chính động thiên bên trong hoàn thành việc này , quay về với chính nghĩa thủ động thiên phụ thuộc vào đại kiện thế giới , đã ở Luân Hồi trong phạm vi.

Cứ như vậy , thì là tiết lộ ra đôi câu vài lời , người bên ngoài cũng đừng hòng biết nội tình.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 49: Tuyệt Sát

Thu Vũ mông lung, từng tia từng sợi hạ xuống đại địa.

Gió lạnh gào thét, hàn ý thấu xương.

Đây là Kinh Ngô biên giới một chỗ Trạm dịch ngoại vi.

Lúc này đã là hừng đông, khi mặt trời mọc còn kém mấy khắc, chính là ánh bình minh trước tối tăm nhất thời gian, cũng là lòng người tối lười biếng thời điểm.

Phương Minh nghiêm nghị đứng đó, phía sau theo một doanh Âm Binh, đều là trước chém giết đi ra lão nhân, phía trước hai mươi mấy người, nhưng là người sống, nông phu đáng dấp, tướng mạo hàm hậu, nhưng khoác Dương thế thiết giáp. Trong ánh mắt tràn ngập sát ý, những thứ này đều là phụ cận Nông gia, bị Phương Minh dùng Âm Binh phụ thế.

Phương Minh lần này, đem Âm Binh đem vào động thiên, dụng thần thông chạy đi, che giấu thân hình, bay nhanh một đêm, liền chạy tới nơi này.

Nhìn Trạm dịch, hồng bạch khí bao vây, bên trong, lại có kim khí tập hợp. Thậm chí, còn mang theo màu xanh, biết mục tiêu liền ở đây nơi.

Nhìn chính mình trên đầu, Số mệnh chu vi, một tầng màu xanh bao phủ, một nụ cười liền nổi lên, đây là hãn khổ cực một lúc lâu, tiêu hao thần

lực hơn một trăm ngàn, mới có. Cái này cũng là hãn bày ra lần hành động này tối tiền vốn lớn!

Trên mặt cười gằn chột lóe lên, nói: "Giết! Không giữ lại ai!"

Mặt sau Âm Bình lĩnh mệnh, hô: "Giết!"

Quân khí ngưng tụ, nhắm phía Trạm dịch, này Trạm dịch là chính thức cơ cấu, thậm chí thuộc về bộ binh, tự nhiên có Số mệnh bảo vệ, thời cổ hậu, xung kích Trạm dịch nhưng là tội lớn.

Nhưng Phương Minh hiện tại đã là Thất phẩm Thần vị, Cửu phẩm Quan chức trở xuống, coi như giết, tự thân Số mệnh cũng bất quá là có gợn sóng, hưởng chi nho nhỏ này Trạm dịch? Không cần Phương Minh ra tay, Quân khí vọt một cái, liền phá.

Cùng lúc đó, Trạm dịch bên trong.

Tô Hà đang đả tọa Luyện khí, đột nhiên trong lòng ánh sáng màu xanh lấp loé, có tiếng hí dài.

Trong lòng biết không ổn, từ trong lồng ngực lấy ra một phương Tiểu ấn, này Tiểu ấn chỉ có trứng gà to nhỏ, một chưởng có thể nắm, toàn thân màu xanh, cực kỳ hoa mỹ. Lúc này, càng khác thường hơn hiện tượng xuất hiện.

Tô Hà trên khuôn mặt đẹp, xuất hiện vẻ ngưng trọng, lúc này, lại là chấn động, đây là Trạm dịch Số mệnh bị phá được cảm ứng. Tô Hà trên mặt biến sắc, nói: "Lần này Thái Bình Ấn cảnh báo, như vậy cấp bách, tất là kẻ địch Số mệnh đại thịnh nguyên cố, quả là thật can đảm, liền Trạm dịch cũng dám xông, không sợ Triều đình vương pháp sao?"

Lúc này Trạm dịch, chỉ cung cấp Triều đình công văn vãng lai cùng Quan chức ở lại. Đại Càn còn có hai mươi năm tồn tại, vương pháp uy

ngghiêm vẫn còn, không ngờ thì có tội phạm, dám đảm đương việc này!

Tô Hà là Thái Thượng Đạo Thánh nữ, tự nhiên có Viên chức, ở Cẩm Quỷ Ty là một cái Ngũ phẩm Tán quan. Không phải vậy, mặc cho tiếng tăm to lớn hơn nữa, làm sao có thể vào ở Huyện nha, để Ngụy Chuẩn thịnh tình khoản đãi?

Huống chi, thiên hạ lớn như vậy, địa phương hào kiệt nhiều như vậy, Tô Hà Thái Thượng Đạo thân phận, lại là bí ẩn?. Địa phương Hương thân, đều không biết, vì sao cho nàng mặt mũi? Đến này thanh cao hình tượng, đều dựa vào này thân quan này nguyên cố!

Cái này cũng là Tô Hà nhẹ xe ít từ, lại dám hiển nghệ thiên hạ! Thế gia Đại tộc, biết nàng Thái Thượng Đạo bối cảnh, không dám quấy nhiễu. Hương thân nhà giàu, dựa vào này Viên chức liền có thể kinh sợ. Hiện tại, lại có thể có người hung hãn giết tiến vào Trại dịch, tất là vì nàng mà đến, chính là không biết, là phương nào thế lực?

Tô Hà lâm nguy không loạn, truyền xuống lời nhắn, không bao lâu, trong phòng liền tụ một đám người, Tiểu Hạc, Hậu Bạch đều có. Còn có chừng mười tên hộ vệ, đều có binh khí, những người này, đối phó nông thôn mâu tặc, đầy đủ.

"Có tặc tử muốn xông Trại dịch, chúng ta không thể đi ra ngoài liều mạng, dựa trại mà thủ! Người tốc độ nhanh đều đi phân công cương vị, chờ cứu viện!" Tô Hà âm thanh nhu hoãn réo rắt, nhẹ nhàng nói.

Này Trại dịch bên trong, có bao nhiêu lần các chỗ ngoặt, Tô Hà thủ hộ hộ vệ, lại là võ nghệ xuất chúng hạng người, nếu như đi ra ngoài liều mạng, trái lại dễ dàng trúng mai phục. Nhưng dựa vào Trại dịch đánh du kích, liền như cá gặp nước, chớ nói chi là, Tô Hà cùng Tiểu Hạc đều tinh thông Đạo pháp, có các nàng giúp đỡ, chính là đến trên mấy trăm tinh binh, cũng có thể chống đỡ rất lâu.

Có thời gian này, phụ cận quân coi giữ liền có thể nhận được tin tức, trước tới cứu viện!

Thuộc hạ âm âm đồng ý, tự đi chuẩn bị không đề cập tới, nhất thời, toàn bộ Trại dịch đều náo động lên.

Phương Minh ở bên ngoài chờ giây lát, không gặp Tô Hà lao ra, chỉ có mấy cái dịch đình tới tứ loại hình đi ra, đều bị Tạ Tấn tiến lên, một đao một cái, liền thần hồn đều trực tiếp giết chết.

Cười gằn nói: "Không hổ là Thánh nữ, quả nhiên tâm tư thông suốt, Tạ Tấn, cho ta phóng hỏa!"

Tạ Tấn lĩnh mệnh, hăn hiện tại bám vào nông phu trên người, tự nhiên có thể động Dương thế đồ vật, này dầu hỏa hỏa thạch, đến trước liền chuẩn bị. Nhưng dù là Tạ Tấn kinh nghiệm lâu năm sa trường, vẫn có chút run rẩy, mệnh thuộc hạ nhen lửa cây đuốc, phóng hỏa thiêu Trại.

Trong tiểu thuyết đều nói giết người phóng hỏa, trên thực tế, thời cổ đạo tặc, bình thường không dám làm cái này. Bởi vì phóng hỏa thiêu phòng, lực sát thương quá lớn, làm hỏa thế lan tràn, gây thành đại họa.

Hướng này là Quan phủ nghiêm đánh phạm trù, người coi như giết người, nhiều lắm bởi cái truy nã, Quan phủ bắt lấy cường độ vẫn không tính là quá to lớn. Một khi phóng hỏa, chính là đem toàn Huyện sưu cái lộn chống vó lên trời, trời cao vào biển, cũng đến năm bắt đi ra vấn tội, không làm được còn phải gây họa tới người nhà!

Này hỏa thiêu Trại dịch, càng là nghiêm trọng khiêu khích Đại Càn Triều đình, tương đương với trực tiếp tạo phản rồi!

Tạ Tấn biết rõ lợi hại, nhưng Chúa công có mệnh, vẫn là nhắm mắt chấp hành quân lệnh.

Thời cổ phòng ốc, nhiều là làm bằng gỗ, lại có gió, làm hỏa thế mãnh liệt, lan tràn đến cực nhanh, không bao lâu, liền đốt tới toàn bộ Trạm dịch.

Trạm dịch bên trong, không ngừng có gào khóc thanh, tiếng mắng chửi vang lên.

Phượng Minh sắc mặt lãnh khốc, hiệu lệnh: "Chuẩn bị!"

Một người đi ra, hét: "Thượng giết!" Người này là Vương Trung, Phượng Minh lần này, có thể nói tinh anh ra hết, liền thân là thổ địa Vương Trung đều bị gọi tới, lâm thời quản lý quân đội.

Mặt sau Âm Binh, nhất thời lấy ra một vật đến, lại là cung nỏ, đây là một loại trang bị cánh tay cung, chủ yếu do nỏ cánh tay, cung nỏ, dây cung cùng nỏ ky các loại bộ phận tạo thành. Nỏ nhét vào thời gian so với cung lâu rất nhiều, nhưng sức mạnh cực mãnh, có thể xuyên thấu thiết giáp, xé rách kẻ địch bắp thịt cùng xương cốt, mũi tên trên còn có chứa xước mang rô cùng rãnh máu, trúng tên sau rất khó rút ra, coi như không trúng chỗ yếu, cũng sẽ trong khoảng thời gian ngắn mất máu mà chết.

Này cung nỏ, đều bị Âm Binh tốt nhất, mũi tên hiện ra hàn quang, nhắm ngay cửa chính nơi, có tới năm chiếc, bên cạnh còn có năm cái Âm Binh, cầm trong tay cung tên bổ sung. Những thứ này đều là Dương thế đồ vật, tứ đại gia cống hiến đi ra, có tới mười bộ cung nỏ, còn có thiết giáp, cung tên, để Phượng Minh kinh ngạc sau khi, đối với này thế giới thế gia nhà giàu thực lực, càng nhiều hơn mấy phần hiểu rõ.

Lúc này, Trạm dịch cửa chính một trận huyên náo, một đám người vọt ra, muôn hình muôn vẻ, có lại viên, có tội tử, còn có tinh tráng hộ vệ, ẩn giấu ở trong đám người.

Vương Trung hét: "Thả!"

"Thở phì phò..." Tiếng vang lên, cung tên uy lực cực mãnh, cửa chính lại chật hẹp, xuyên thấu vài người, mang ra huyết hoa, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Có chút dừng mãnh lại số may hộ vệ, tránh thoát vòng thứ nhất cung tên, lại bị người bắn tên nhắm vào, dồn dập trúng tên. Mặt sau Âm Binh, vung lên trong tay hiện ra hồng quang trường đao, tiến lên bù đao, bất luận nam nữ già trẻ, không giữ lại ai.

Đây là Phương Minh trước gia trì quá binh khí, có thể thương Dương gian đồ vật.

Cùng lúc đó, phá nát tiếng vang lên, Trảm dịch một bên, cửa sổ nứt ra, từ trung phi ra hai bạch một hắc ba bóng người. Chia làm hai lộ, hướng về hai cái phương hướng bỏ chạy.

Phương Minh cười gằn: "Chính chờ đây! Thả!"

Còn lại năm cái người bắn nỏ nghe lệnh, nhắm ngay ba người này ảnh, cung tên bắn ra.

Bạch quang sáng lên, tựa hồ muốn dùng Đạo pháp. Tạ Tấn một tiếng quát lớn, Quân khí phun trào, một cái bóng người màu trắng kêu thảm một tiếng, bóng người một trận, trúng rồi một mũi tên.

Tạ Tấn mang theo một ngũ binh sĩ nhào trên, đều là Dương thế thân, lại có thiết giáp, đằng đằng sát khí.

Hồi ảnh dừng lại, lộ ra một cái đẹp trai dị thường người đến, chính là "Đa tình kiếm khách" Hậu Bạch, Hậu Bạch một tiếng cười thảm, nói: "Tiểu thư, hậu đến không thể lại phụng dưỡng khoảng chừng : trái phải!"

Quay người cầm kiếm ngăn cản Âm Binh, Tạ Tấn cười một tiếng, nhào tới, bóng người lấp lóe, Hậu Bạch kiếm thuật hơn người, liền giết hai

cái Âm Bình, tự thân cũng có thêm mấy cái vết thương, cũng lại không chống đỡ được, bị Tạ Tấn một đao bêu đầu.

Còn lại Âm Bình vây nốt Tiểu Hạc, nữ tử này được Quân khí xung kích, Đạo pháp phản phệ, lại trúng rồi một mũi tên, đã là cung giương hết đà, Âm Bình cũng không thương hương tiếc ngọc, múa đao chém xuống, thân thủ hai phần.

Tô Hà không hổ là bán Bộ chân nhân, bị Quân khí xung kích, cũng không lay được nửa phần, bạch quang lóe lên, thân hình đột nhiên xuất hiện ở mấy trượng ở ngoài, tránh thoát cung tên, trong tay ánh sáng màu xanh lóe lên, một con nho nhỏ chim ruồi xuất hiện, thanh đề một tiếng, hướng về phương xa bay đi.

Vương Trung giương cung cài tên, nói: "Bắn!"

Cung tên bắn ra, ở giữa chim ruồi, đem xạ vì là bạch quang tản đi.

Hồng quang lấp lóe bên trong, Phương Minh xuất hiện ở Tô Hà trước người, ngăn trở nữ tử này đường đi.

"Hóa ra là người!" Tô Hà âm thanh vẫn là vắng ngắt, tựa hồ trước thương vong, tự thân nguy cơ, đều là phù vân thối qua, thanh phong lướt nhẹ qua mặt.

Phương Minh lắc đầu một cái, đột nhiên, một phương thanh ẩn tự trong hư không xuất hiện, đập trúng Phương Minh, Phương Minh bóng người dường như bọt biển, tản ra không gặp.

"Này Thủy Kính Thần Thông quả là dùng tốt, thời điểm không còn sớm, liền để tại hạ đưa Thánh nữ lên đường thôi!" Phương Minh hét dài một tiếng, Quân khí ở trong tay hắt hóa thành trường thương, mang theo đỏ đậm vẻ, sát khí bức người. Đơn giản là như hắc hồng quang trụ, va về phía Tô Hà.

Tô Hà vẻ mặt nhàn nhạt, không nhanh không chậm nói: "Người chết chắc rồi, dám trêu ta Thái Thượng Đạo, trên trời dưới đất, không ai có thể cứu đạt được người!"

Trong tay vừa bấm pháp quyết, Thanh ấn mang theo hồng hoàng khí, đón nhận cột sáng.

"Ầm" một tiếng, như bên trong bại cách. Cột sáng vỡ vụn, Phương Minh sắc mặt trắng nhợt, phun ra một ngụm máu đến, thần thể một cơn chấn động.

Tô Hà trên mặt nổi lên một tia ửng hồng, như tiên nữ lưu lạc phàm trần, càng thêm kiều diễm, khiến cho động lòng người không ngớt.

Sự chậm trễ này, Phương Minh thuộc hạ thanh lý dư nghiệt, xông tới.

Phương Minh cười gằn, khiến cho: "Không muốn tiến lên liều mạng, cho ta dùng Dương thế cung nổ, bắn cung!"

Trong lòng biết muốn bính thần thông pháp lực, chính mình hơn nữa thuộc hạ, cũng còn chưa đủ xem, nhưng Tô Hà coi như thế nào đi nữa đạo hạnh cao thâm, cũng là phàm nhân thân thể, trúng tên như thường sẽ chảy máu

Thuộc hạ tuân lệnh, liệt trận cài tên.

Tô Hà biến sắc mặt, đã nghĩ triển khai pháp quyết gì, Phương Minh cười gằn, thần lực phun trào, đánh bạc trọng thương cũng phải kiềm chế lại Tô Hà, làm cho nàng dùng không xuất Đạo thuật đến.

Có hấn liều mạng, Tô Hà nhất thời dùng không xuất Đạo thuật, Âm Binh đạt được thời gian, đem cung tên tốt nhất, nhắm ngay Tô Hà, bắn ra hung khí!

Vương Trung cầm trong tay cung tên, giương cung mà không bắn, kiểm chế Tô Hà, phía sau còn theo một ngũ, khóa kín Tô Hà đường lui.

Đây là tuyệt sát chi cục!

Khá lắm Tô Hà, chỉ thấy quần trắng phiêu trướng, Tô Hà đơn giản là như cưỡi thiên tiên nữ, chân đạp hoa sen, trong nháy mắt dời mấy trượng, tách ra phần lớn cung tên, này không phải Đạo thuật, mà là thuần túy tu vi võ đạo, đã là này thế đỉnh cao rồi!

Nhưng nhân lực có lúc cùng, Tô Hà trên bả vai vẫn là trúng rồi một mũi tên, đôi mi thanh tú hơi nhú lại, này bạch y giai nhân, mang theo vai màu máu, diễm đam đáng yêu cảnh tượng, nhìn ra Vương Trung đều là trong lòng mềm nhũn, có chút chịu tội cảm giác, nhưng Chúa công lạnh lùng tầm mắt nhìn sang, nhất thời trong lòng một thanh, uống: "Thả!"

Vương Trung cùng phía sau một ngũ, đều là cung nghệ xuất chúng hạng người, lúc này tiền như mưa rơi, Tô Hà bị thương, né tránh không kịp, lại trúng rồi mấy mũi tên, máu tươi chảy xuống, trên đất tích thành một bãi.

Thu Vũ còn ở từng tia từng tia rơi xuống, thu ý, mưa phún, vũng bùn, thiên nữ, màu máu, tạo thành một bộ tà dị hình ảnh. Tô Hà lúc này thân có huyết nước bùn chiếu, đơn giản là như đánh vào thế gian, rơi vào vũng bùn thiên nữ, càng là toả ra khác mị lực, giai nhân khẽ mở chúng khẩu, liền muốn nói gì.

Phương Minh nhưng là vẻ mặt lạnh lùng, vung tay lên, Tạ Tấn mang binh nhào trên, múa đao chém qua, đầu người bay lên cao bảy, tám mét, máu tươi trực phún.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 50: Chuyển Thế

"Chúa công!"

Tạ Tấn nhắc theo Tô Hà đầu lâu, đến đây phục mệnh.

Phương Minh cầm lấy này đầu, nhìn Tô Hà trước đây tuyệt khuôn mặt đẹp, lúc này đã là trắng bệch cực kỳ, còn có huyết lệ chảy xuống. Không khỏi nói: "Ta nghe Đạo môn có Ngọc Nữ Quan. Là quan tướng thiên nữ phong tình, hóa thành xương khô, đây là kiên định đệ tử Đạo tâm, lấy mình thời gian ngăn ngủi, Hồng Nhan Xương Khô tâm ý."

"Có thể những kia đều là hư vọng, chỉ có ở này trong hiện thật, quan sát cảnh này, mới có thể càng làm cho ta rõ ràng, tự thân theo đuổi, quyết chí thề không bỏ!"

Nói xong, chuyển hướng "Người nói có đúng không? Tô Hà đại gia?"

Hồng khí phun trào, chỉ thấy Tô Hà thi thể nơi, xuất hiện một bóng người, thiên tư quốc sắc, trên người huyết ô diệt hết, chính là Tô Hà hồn phách. Nữ tử này đỉnh đầu, hoàng khí diệt hết, chỉ có chút màu đỏ, còn ở miễn cưỡng kiên trì, từng tia từng tia tiêu tan.

Phương Minh gật đầu, biết người vừa chết, liền Số mệnh giảm nhiều, Tô Hà coi như có Quỷ tu phương pháp, cũng cần thời gian vận chuyển, lúc này, liền Dương thế một thành thực lực đều không có.

Vung tay lên, thần lực phun trào, xuất hiện một viên viên châu, đem Tô Hà hồn phách phong ấn tại bên trong. Phương Minh vừa bấm quyết, lại đánh ra vài đạo thần thông, triệt để đóng kín này châu, đây là Mục Thanh kiếp trước thần thông, Tô Hà hồn phách ở bên trong, giống như bị hồ phách bao vây, liền ý nghĩ đều chuyển bất động, càng khỏi nói tiết ra ngoài cầu cứu rồi.

Hơi suy nghĩ, Động Thiên mở ra, đem viên châu đưa vào bên trong, có biên giới lực lượng cách trở, coi như có chút chỗ sơ suất, lấy Phương Minh Động Thiên chi chủ thân phận, cũng có thể trấn áp xuống. Nếu đã cùng Thái Thượng Đạo kết thù, không ngại giam giữ nữ sinh này hồn, tìm hiểu tin tức.

Lúc này, Vương Trung đã tìm tới Tô Hà thi thể, lấy ra một phương thanh ngọc Tiểu ấn, quỳ xuống dâng lên.

Phương Minh năm quá vừa nhìn, này ấn toàn thân màu xanh, dưới đáy có bốn chữ chữ triện. Ngờ ngợ là " Khai Thế Thái Bình " bốn chữ.

" Khai, Thế , Thái, Bình "

Phương Minh nghiền ngẫm này bốn chữ, thở dài nói: "Này tất là Khai Quốc Thái Tổ bên người ngự dụng đồ vật, không biết làm sao rơi xuống Thái Thượng Đạo trong tay! Thật đúng là tiện nghi ta rồi!"

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên xảy ra dị biến, này Tiểu ấn ánh sáng màu xanh lóe lên. Toàn thân ảm đạm đi, trước nhuần như dương chi vẽ hoàn toàn biến mất. Toàn thân nổi lên than chì vẽ, xám xịt không hề bắt mắt chút nào, dưới đáy bốn chữ chữ triện cũng thấy không rõ lắm.

Nếu như nói, trước Tiểu ấn, vừa nhìn liền biết không phải là vật phàm, đáng vẻ hiện tại, khiến người vừa nhìn liền cảm thấy là giả liệt mặt hàng, rẻ mạt.

"Ồ? Thần vật tự hồi sao?" Phương Minh đến là không thể nào kinh ngạc, dù sao cũng là Số Mệnh Chí bảo, làm sao có khả năng tùy ý Tô Hà mang theo khắp thiên hạ chạy, không sợ mất đi?

Thái Thượng Đạo thu gom vật ấy nhiều năm, không biết có bao nhiêu thủ đoạn, càng cùng với Số mệnh liên kết, có thể suy tính.

Phương Minh nở nụ cười, mở ra Động Thiên, đem Tiểu ấn đưa vào trong đó. Đây là từ Mục Thanh trong trí nhớ được kinh nghiệm, bói toán phương pháp, một ký đối phương pháp lực cao thâm, hai ký Hương Hỏa Số mệnh quấy rầy, ba ký không ở một giới.

Phương Minh cơ bản ba người toàn chiếm, bản thân liền là dị giới chi hồn, lại có Hương Hỏa Số mệnh hộ thể, lại đem vết tích toàn bộ thả vào Động Thiên, từ nguồn cội cắt đứt bói toán manh mối, cái kia Thái Thượng Đạo, cũng chỉ có thể giơ chân...

Phương Minh mỉm cười, trong miệng nhưng lệnh: "Người chờ đi vào quét tước chiến trường, từng cái bù đao, người bị thương giết hết, một cái du hồn cũng không muốn buông tha, toàn bộ giết chết! Lúc này Trảm dịch hỏa cũng diệt gần đủ rồi, người sắp chết thi thể, cùng với hết thảy vết tích đều thu thập lên, thả vào Động Thiên, lại thả một cây đuốc, đem này đốt thành đất trống!"

Cái này cũng là hủy thi diệt tích, đến lúc đó bất luận Dương gian vẫn là Âm thế, đều mơ tưởng được nửa phần manh mối, nơi đây lại là Kinh Ngô biên giới, tình thế hỗn loạn, quan hệ càng là rắc rối phức tạp, có thể kéo dài thời gian, đợi đến thiên hạ đại loạn, vậy còn có gì đáng sợ chứ?

Đợi đến thuộc hạ đem chiến trường đều thanh lý sau, Phương Minh lệnh: "Từ phụ thể trên đi ra, đem bọn họ giết! Thi thể, hồn phách đưa vào Động Thiên, bản tôn đưa bọn họ chuyển thế!"

Những này phụ thể nông hộ, đều là phụ cận tráng niên, Phương Minh đem bọn họ làm ra, cũng có thể phòng ngừa Trạm dịch được tiếp viện hoặc đi vào báo tin. Hiện tại đều giết, cũng là tiêu diệt mạnh mẽ tâm ý. Còn lạm sát kẻ vô tội? Chuyển thể Tranh Long, không tránh sát phạt! Tương lai, còn có rất nhiều so với này càng vô tội cũng phải giết!

Tạ Tấn bọn họ đều là quân nhân, tự nhiên làm việc không kiêng dè gì, múa đao chém xuống, máu tươi tung toé. Còn lưu lại hồn phách, đưa chuyển thể, chính là Phương Minh cho một điểm bồi thường.

Đợi đến thuộc hạ đem cuối cùng đầu hỏa giới ở ngói vỡ tường đổ trên, đốt đuốc lên sau, Phương Minh nhìn này một cái biển lửa, cười lớn một tiếng, mở ra Động Thiên, đem Âm Binh toàn bộ đựng vào, quay lại An Xương Huyện.

...

Cùng lúc đó, một mảnh không biết tên sơn mạch nơi sâu xa, đình đài lầu các, một phái tiên cảnh.

Trung ương một cái đại điện, đang có năm cái đạo nhân đã tọa, làm thành một vòng.

Một cái lão đạo đột nhiên mở hai mắt ra, vẻ mặt đại biến, nói: "Ta tâm huyết dâng trào, tựa hồ có kiếp nạn phát sinh!"

Khác một lão đạo một tính toán, giờ chân nói: "Không được, ta Sơn môn Khí số, đã bị gọt đi hai phần mười!"

"Không nhiều không ít, chính là hai phần mười, hẳn là Số Mệnh Chí bảo có biến, ta phái ba cái báu vật, hai cái đều ở bên trong cửa, tất là Tô Hà trên người Thái Bình Ấn xảy ra vấn đề!" Một nữ quan cau mày nói, nữ tử này âm thanh già nua, nhưng mặt như hoa đào, cực kỳ kiều mị, chỉ nhìn tướng mạo, tựa hồ chỉ có hơn hai mươi tuổi như thế.

"Thái Bình Ẩn? Đợi ta tính toán!" Trung gian chính là cái thanh niên đạo nhân, lại tựa hồ như quyền thế nặng nhất, vừa bấm quyết, giải toán một lúc lâu. Đột nhiên biến sắc mặt, phun ra khẩu huyết đến, nói: "Không thể, càng coi không ra, tuy rằng Chí bảo có thể che giấu tự thân thiên cơ, nhưng Thái Bình Ẩn kinh ta đạo cung phụng nhiều năm, Số mệnh liên kết, sao như vậy? Lẽ nào, đối phương đã xem bảo vật này luyện hóa..."

Lời vừa nói ra, mọi người kinh hãi, lại tính toán Tô Hà, cũng là hoàn toàn mơ hồ, một người nói: "Này có thể sao là thật?"

Thanh niên đạo nhân nói: "Cứ trước tin tức, Tô Hà chính nơi Kinh Ngô biên giới, Mộng Vân, Mộng Diệt, hai người người tộc thừa Thiết Uế Phi Hạc đi vào, lúc cần thiết có thể vận dụng Quan phủ thế lực, nhất định phải đem việc này tra cái cháy nhà ra mặt chuột!"

Nhìn hai cái Chân Nhân lĩnh mệnh đi ra ngoài, thanh niên phát sinh một tiếng thở dài.

Tô Hà là Thái Thượng Đạo Thánh nữ, phụng mệnh dò xét thiên hạ, đại biểu chính là Thái Thượng Đạo, người bình thường không dám mạo hiểm phạm oai vũ, lại có Viên chức, đủ có thể kinh sợ bọn đạo chích.

Tô Hà bản thân, đối với thiên hạ các thế lực lớn tới nói, chỉ là cái tiểu nhân vật. Đeo trên người Chí bảo, chỉ có Tô Hà cùng mấy cái Chân Nhân biết, coi như chịu đến mơ ước, Thái Thượng Đạo cũng có thể bói toán đi ra, không sợ không chết không thôi sao?

Này lẽ ra không có sơ hở nào cử chỉ, lại sẽ rơi vào kết quả như thế, để thanh niên không khỏi đối với mờ ảo Thiên đạo, càng nhiều hơn mấy phần lòng kính nể. Nhưng lập tức ánh mắt hung ác: "Này Tranh Long đại thế, quan hệ chúng ta căn cơ tiên nghiệp, đoạn không buông tha! Coi như nhất thời thất lợi, cũng có hậu chiêu!"

...

Phương Minh chính đang Động Thiên bên trong, thưởng thức Thái Bình Ẩn.

Trở lại Thành Hào Pháp vực, phát xuống tưởng thưởng sau, Phương Minh liền quyết định, đem này doanh đóng quân Thành Hào Pháp vực bên trong, dễ dàng không cho đi ra ngoài. Cái khác tuần tra việc vật vãn, liền giao cho lính mới, để ngừa tiết lộ tin tức.

Cho tới Tứ đại gia, chỉ có Gia chủ biết hẳn mượn những thứ đồ này đi, cũng không biết hẳn muốn làm cái gì, lại có vạn mẫu ruộng tốt, tự sẽ không để lộ bí mật. Bất quá, vẫn là tẩy đi đoạn này ký ức cho thỏa đáng!

Này Thái Bình Ẩn tuy rằng che giấu tự thân thần dị, nhưng Phương Minh nếu đánh tới sự chú ý của nó, tự có biện pháp ứng đối.

Lần này tuyệt sát, là Phương Minh tỉ mỉ chuẩn bị đã lâu đại kế.

Từ lúc Tô Hà rời đi An Xương Huyện sau, Phương Minh liền sai người tìm hiểu tin tức, được hành tung, lại một đòn tức bên trong, ra tay tức đi, quả thực là sét đánh không kịp bưng tai, anh minh quyết đoán cực điểm. Còn vì sao giết nàng, có tam đại nguyên nhân.

Một là Thái Thượng Đạo muốn đối Phương Minh bất lợi, Phương Minh tự nhiên tiên hạ thủ vi cường. Còn như thanh hư như vậy, sợ hãi Mệnh trời đại thế, không dám làm trái, Nuôi Hồ Thành Hoạn, ở Phương Minh xem ra, cùng kẻ ngu si như thế.

Hai là Phương Minh mơ ước Số Mệnh Chí bảo, cái khác, không phải là không có tin tức, chính là ở Đại phái Sơn môn bên trong bảo quản, chỉ có này Thái Bình Ẩn, tối tiện hạ thủ.

Ba là báo thù hủy diệt phân thân một mũi tên mỗi thù. Phương Minh cũng sẽ không giống kiếp trước tiểu thuyết như thế bên trong hai, đối xử nam tính kẻ địch, liền giết chết đến cùng, hiểu ra mỹ nữ liền run chân, mặt

trái đánh xong đưa má phải, cuối cùng còn có thể yêu đến yêu đi, làm ra máu chó, nhìn ra Phương Minh muốn buồn nôn.

Lúc này, Phương Minh đang dùng Thiên đạo công đức cùng Thái Bình Ấn câu thông, cái khác thần thông thần lực, đẳng cấp quá thấp, chỉ có Thiên đạo công đức, cũng là màu xanh, cùng Thái Bình Ấn đồng cấp.

Chỉ thấy theo Thiên đạo công đức môn trợn Tiểu ấn, xúc động Tiểu ấn ánh sáng màu xanh lóe lên, đã có dần dần nắm giữ chi tượng.

Thái Bình Ấn rời đi Đại Càn, đến Phương Minh Động Thiên bên trong, ngăn cách ngoại bộ ảnh hưởng, thành không nguyên chi thủy, tự có thể chậm rãi làm hao mòn, cuối cùng nhận chủ.

Đợi đến nhận chủ sau, tự nhiên cùng Thái Thượng Đạo không hề quan hệ, tự mình che giấu thiên cơ, liền có thể mang đi ra ngoài cho phân thân dùng.

"Ồ? Này ấn bên trong, lại còn chất chứa một tia long khí, chính hợp ta dùng! Gần nhất thực sự là mọi việc thuận lợi, cái này chẳng lẽ là thiên ý tại người ảnh hưởng?" Phương Minh lại có phát hiện.

"Ừm! Xem ra, này Thái Bình Ấn, không phải cho Tô Hà phòng thân, mà là để Tô Hà khảo sát Tiềm Long, đầu tư dùng! Thái Thượng Đạo thật đúng là gốc gác phong phú, vừa ra tay liền áp lên Chí bảo, mưu đồ không nhỏ!" Phương Minh tâm niệm cấp chuyển, liền đoán được chân tướng.

Quá một quãng thời gian, Phương Minh mỗi ngày đánh bóng Chí bảo, tranh thủ sớm ngày đem Thái Bình Ấn luyện hóa.

Ngày hôm đó, Phương Minh Tâm bên trong đại động, trở ra Pháp vực, liền nhìn thấy một màn kỳ cảnh.

Chỉ thấy đất trời tối tăm, xuất hiện nhật thực cảnh tượng.

Dựa vào cuối cùng một tia sáng, Phương Minh Vọng Khí Thần Thông, nhìn thấy ——

Một vòng màu đen đại nhật, từ bầu trời rớt xuống, trực tiếp lạc xuống mặt đất, dấy lên hắc diễm, xem này phương hướng, tựa hồ đang đất Thục.

"Đây là... Trên ứng Mệnh trời, Quý Vương chuyển thế!" Phương Minh tự lẩm bẩm.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu. Lời này ý tứ, chính là thiên địa có nhân từ từ, đối với muôn dân đối xử bình đẳng.

Nhân đạo nhìn như hùng vĩ, kỳ thực cũng là Thiên đạo một phần.

Thế gian này, còn có thật nhiều bị loài người xa lánh sinh linh, cùng với nhân đạo tích lũy xuống bầu không khí không lành mạnh, những này cũng ở Thiên đạo bên trong, thì có oán khí.

Này Quý Vương tu đến đỉnh cao, liền có thể âm cực sinh dương, đầu thai chuyển thế. Nó là mang theo Thiên đạo oán khí chuyển sinh, tất tạo ra chiến tranh, giết người không oán, vì sinh linh khác sinh ra không gian sinh tồn, lấy oán báo oán.

Thả ở kiếp trước cổ đại, chính là Hoàng sào, Chu sán một loại mặt hàng.

Nó cũng đạt được Mệnh trời, đáp lại hắc đức, cũng chính là thủy đức. Chỉ cần thành công giết chóc hơn một nửa cái thiên hạ, là có thể hắc đức chứng đế, tu đến Quý Đế.

Ngày này thiên tượng, mở đến Linh Nhân Giả cũng có thể nhìn thấy, nhất thời ở thiên hạ gây nên từng trận sóng lớn.

...

Đại Càn phương bắc, bao la trên đại thảo nguyên.

Một cái bộ lạc người Hồ, chính đang cử hành tế sống.

Một cái đại Shaman trang phục lão niên người Hồ, đứng ở phía trước nhất, khẩn cầu: "Vĩ đại Đại Hắc Thiên! Xin mời nhận lấy ta Hắc Thủy Bộ tế phẩm, phù hộ chúng ta đi..."

Ở này Shaman không nhìn thấy địa phương, quý khí tập hợp, đông đảo Hung Quý, sắp xếp thành quần, lại có Ác Quý, đảm nhiệm bách hộ, quản lý Hung Quý.

Ở chính giữa, là một cái lều trại, trên cao nhất một cái, người Hồ dáng dấp, đỉnh đầu ám kim khí tập hợp, khí thế khiếp người, có Quý Vương tu vi.

"Phong Đô, bằng hữu của ta, người lựa chọn con đường này sao?" Đây Quý Vương nhìn phía chân trời, tự lẩm bẩm.

"Đại hân, Phong Đô Quý Vương chuyển thế, chúng ta có hay không nhân cơ hội tấn công đất Thục?" Phía dưới một cái đại tướng hỏi, hắc khí lượn lờ, có Ác Quý tu vi.

"Không cần, Phong Đô khẳng định để lại hậu chiêu, thê tử của hân cũng là Quý Vương, thủ hạ Phong Đô Quân cũng coi như dũng hân, hà tất tổn thương chúng ta binh sĩ tính mạng? Hiện tại Đại Càn liền sẽ đại loạn, chúng ta chỉ cần chống đỡ Hắc Thủy Bộ, nhất thống thảo nguyên, lại xuôi nam xâm lấn, liền có thể sát quang nam người!" Cái này cũng là điều chứng Quý Đế con đường, có thể nói cùng Phong Đô Quý Vương trăm sông đổ về một biển.

Phía dưới, Shaman đã đem rất nhiều cột người sống dâng lên tế đàn.

Người Hồ Quý Vương cười to, nói: "Trên thảo nguyên các dũng sĩ, thoả thích hưởng dụng đi!" Thủ hạ Hung Quý nhào trên, trên tế đàn tù binh, đều hóa thành cây khô, Shaman tựa hồ tập mãi thành quen, sắc mặt không hề thay đổi.

Người Hồ chế độ lạc hậu, không thể Kiến Thành tế tự tự vệ, nhưng mở ra lối riêng, tìm tới đường khác.

Các đại bộ lạc đều tế tự Hung Quý, có bộ lạc thậm chí tế tự Quý Vương. Đương nhiên, Hung Quý không muốn bị ràng buộc, vì lẽ đó đa số lấy mỡ mỡ lấy thiên làm tên hiện ra tế.

Quý Vương có linh, tự nhiên sẽ ràng buộc Hung Quý, không thương bản bộ dân chăn nuôi. Còn có thể đánh chạy ngoại lai Hung Quý, giữ được một phương bình an.

Để báo đáp lại, bộ lạc nhất định phải đúng hạn dâng lên người sống tế tự, xưng là "Huyết tế", những này người sống, nhiều là các bộ tù binh.

Có lúc người sống không đủ, sẽ liên thủ xuôi Nam xâm lấn Đại Càn, cướp đoạt vật tư cùng người sống, làm hại quá lớn.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 51: Đầu Thai

Lúc này đã là Vĩnh Hòa mười năm ngày mùng 5 tháng 1.

Động Thiên bên trong, Phương Minh nhìn trên tay Thái Bình Ấn, này ấn đã khô phục thần dị, cho thấy bất phàm đến.

Chỉ là nằm ở trên tay, Phương Minh liền cảm thấy tinh thần sáng khoái, tư duy nhanh nhẹn không ít.

Biết có dị, liền quan sát tự thân Số mệnh.

Này vừa nhìn, chính là cả kinh.

Chỉ thấy đỉnh đầu hồng khí tập hợp, phong phú ấn vàng, chu vi lại bao vây màu vàng Nhân Đạo Công đức, lại bên ngoài, chính là màu xanh Thiên Đạo Công đức, bởi thu phục Thái Bình Ấn tiêu hao không ít Thiên Đạo Công đức, lúc này có vẻ hơi bạc nhược.

Ở Số mệnh phía trên, lại có một mảnh màu xanh mây khói, này không phải Công đức, mà là thuần khiết Số mệnh, thành lọng che hình, che chở Phương Minh, chỉ là, cùng Phương Minh bản thân Số mệnh cũng không hòa vào nhau.

Này thanh khí um tùm bạc trắng, được ảnh hưởng, bên cạnh hai mảnh Hắc khí nhanh chóng tiêu tan, sẽ như không gặp.

"Này hai mảnh Hắc khí ở ta trước hành động dưới, vốn đã bị tiêu diệt không ít, hiện tại lại được Chí bảo trấn áp, đã không có quá đáng lo, thật đáng mừng!"

"Chỉ là, này màu xanh Số mệnh, tựa hồ cùng mượn vận nguyên lý tương đồng, tuy có thể nhất thời chuyển đổi, nhưng trên bản chất không phải là mình!"

Phương Minh lăm bầm lâu bầu, suy nghĩ một chút, đem Thái Bình Ẩn ở lại Động Thiên, tự mình đi ra.

Quả nhiên, đỉnh đầu màu xanh lóng che biến mất không còn tăm hơi.

"Quả là mượn tới Số mệnh, một khi Thái Bình Ẩn mất, liền đánh về nguyên hình." Phương Minh có chút không cam lòng, nhưng nghĩ lại vừa nghĩ, lại ôn hòa nhã nhặn.

"Quên đi, ta có thể đến bảo vật này, đã là Thiên Đạo che chở, cường cầu không, hẳn là thấy đủ rồi!"

Trở lại Động Thiên, đem Thái Bình Ẩn thu cẩn thận.

"Lúc này ta Số mệnh đại thịnh, vừa vận đem chuyện này đồng thời làm!"

Phương Minh đi tới một chỗ, chỉ thấy nơi này lấy thổ trúc đài, đã dựng thành cái nho nhỏ tế đàn đáng dấp.

Này tế đàn tuy rằng đơn sơ, nhưng lộ ra một luồng cổ điển già nua khí tức, cực kỳ bất phàm. Đây là Phương Minh căn cứ Mục Thanh ký ức hoàn nguyên đi ra, lại bỏ thêm thế giới này đặc biệt quy cách, thích hợp nhất Tế tự trời cao.

Phương Minh nhen lửa trường hương, nghiêm nghị bái dưới, nói:

"An Xương Thị Trấn Thành Hoàng Phương Minh khởi báo trời cao, nguyện lấy Công đức giảng co, phù hộ ta Phên Thần thuận lợi chuyển thể thành Ngô Châu nam anh!"

Theo tiếng nói vừa dứt, trong thiên địa run lên, tựa hồ nổi lên biến hóa gì đó.

Phương Minh minh tưởng tự thân Số mệnh, chỉ thấy Thiên Đạo Công đức nhanh chóng tiêu tan, không lâu lắm, chỉ còn vài tia, hầu như không thể nhận ra. Trong lòng thở phào một hơi, này Công đức, cũng còn tốt đầy đủ, không phải vậy, Phương Minh có thể không nhiều như vậy Thần lực lãng phí.

Thiên Đạo Công đức tiêu tan sau, trên tế đàn hư không đột nhiên nứt ra rồi một cái lỗ hồng, lộ ra Luân Hồi thông đạo tới.

Này cũng không phải Phương Minh chính mình mở ra, mà là Thiên Đạo vì hấn mở ra.

Thấy thời cơ không thể mất, Phương Minh một phát ống tay áo, từ bên trong tung cái màu đỏ thẫm quả cầu ánh sáng. Đây là hấn Phên Thần, mấy tháng trước liền cắt rời đi, lấy Thần lực bồi dưỡng, rốt cục có này quy mô.

Đem Phên Thần đưa vào Luân Hồi, Phương Minh tĩnh tâm ngưng thần, thông qua Phên Thần liên hệ, quan sát Luân Hồi động tĩnh.

Phương Minh Phên Thần vừa vào Luân Hồi, chỉ cảm thấy thiên địa tối sầm lại, cùng ngoại giới mất đi cảm ứng, bị hắc lưu mang bao bọc, hướng về trong hắc động tâm tung bay đi.

Lúc này nếu muốn có hành động, liền như đi ngược dòng nước, không phải không được, nhưng mất nhiều công sức, Phương Minh không lấy, chỉ là nhìn kỹ chu vi động tĩnh.

Ở Phương Minh bên cạnh, còn có lăm ta lăm tằm Chân linh, chìm chìm nổi nổi, lập loè u ám ánh sáng.

Phương Minh nước chảy bèo trôi, rốt cục tiến vào trong hắc động tâm, mắt tối sầm lại, đã là triệt để tách ra liên hệ.

Ngoại giới, Phương Minh Bản tôn một giật mình, mở hai mắt ra.

"Xem ra, trong Luân Hồi bộ, còn không là ta hiện tại cấp độ có thể kiểm tra!"

"Bất quá, hiện tại đã hoàn toàn không cảm ứng được Phân Thần, chỉ có thể toàn bằng thiên ý rồi!"

...

Tân An Phủ ở vào Văn Xương Phủ phía Đông, sản vật phong phú, địa linh nhân kiệt, ở Ngô Châu Phủ cũng xếp hạng hàng đầu, rất là giàu có.

Tân An Phủ, Vũ Long Huyện, thị trấn.

Một gian tương đối khí thế bên trong tòa phủ đệ, tiếng âm ỉ không ngừng, không biết phát sinh chuyện gì.

Một người thanh niên, ở ngoài phòng tản bộ bước chân, nghe trong phòng truyền đến âm thanh, nắm chặt hai tay, bình thường nơi biển không kinh sợ đến mức trên mặt, có thể thấy được trắng xám, nhỏ xuống mồ hôi lạnh, đại mất phong độ.

"Con trai của ta, tạm hãy yên tâm, Vân nhi sẽ không có chuyện gì!" Một người trung niên, khí độ bất phàm, an ủi.

"Ta... Ai! Vân nhi mới là đệ nhất thai, này đều quá nửa đêm..." Thanh niên trong đôi mắt có tơ máu, nhớ tới bên trong ái thể, càng là tâm hoảng ý loạn.

"Ha ha... Vì phụ năm đó, cũng là như thế, người cũng đứng một đêm, tạm thời nghỉ ngơi dưới đi!"

"Không! Hải nhi vẫn là chờ đợi ở đây, trong lòng mới an ủi chút!" Thanh niên quật cường nói.

Đang lúc này, bên trong truyền đến một tiếng tràn ngập ý mừng tiếng kêu: "Sinh! Sinh!"

Lập tức truyền đến trẻ con khóc nỉ non thanh.

Thanh niên trên mặt vui vẻ, cha cũng là sắc mặt hơi động.

Không lâu lắm, thì có bà đi ra, ôm một đứa con nít, nói: "Chúc mừng thiếu gia! Phu nhân sinh vị công tử đây!"

"Ha ha... Ha ha... Ta có hậu rồi!" Thanh niên đại hỉ, nói: "Cho ta ôm một cái!"

Cẩn thận từng li từng tí một tiếp nhận, nhìn trong lòng trẻ con, tròng lớn hai mắt, hào không sợ người lạ mà nhìn mình, không khỏi cười to: "Con trai ngoan! Ha ha..." Đã là có chút vui mừng quá mức.

Người trung niên vượt râu, nhìn nhi tử đại hỉ thái độ, cũng lộ ra ý cười. Lại nhìn một chút hài tử, ánh mắt linh động, khuôn mặt thanh tú, không khỏi nói: "Người này bất phàm!"

"Ta Tổng Gia trưởng tôn xuất thế, là đại hỉ sự, lần này hầu hạ, đều có tiền thưởng phát xuống, các người đi vào lĩnh thưởng đi!" Người trung niên khẽ mỉm cười, nói.

Bà tử cùng những người ở đại hỉ, bái dưới tạ ân.

"Con trai của ta, có thể vì là hài tử nổi lên tên?" Trung niên lại hỏi.

"Ta cùng Vân nhi thương nghị được rồi, bất luận nam nữ, cũng gọi Tống Ngọc!" Thanh niên phục hồi tinh thần lại, nói.

"Tống Ngọc... Tống Ngọc!" Người trung niên lăm bắm hai câu, nói: "Tên rất hay, liền như vậy định ra đi! Đứa ngốc! Còn không ôm Ngọc Nhi đi xem hắn một chút mẫu thân!"

Thanh niên một giật mình, nói: "Ta này liền đi!"

Đại cất bước tiến vào phòng, lúc này bên trong phòng còn tràn ngập huyết tinh chi khí, nhưng thanh niên không để ý chút nào, thẳng vào tận cùng bên trong.

Đi tới một tấm giường trước, trên giường nhỏ nằm một cô gái, rất có lệ sắc, chỉ là sắc mặt trắng bệch.

Một cái thầy thuốc dáng dấp lão nhân đã hào xong mạch, thanh niên mau tới trước, hỏi: "Thế nào? Ta thế tình huống làm sao?"

Ông lão mỉm cười nói: "Tôn phu nhân chỉ là hậu sản suy yếu, lúc này đã không còn đáng ngại, chỉ phải chú ý điều dưỡng liền có thể!"

Lại mở ra mấy tề ôn bù phương thuốc, cáo từ lui ra.

Cái khác hầu hạ nha hoàn có ánh mắt, lặng lẽ đi ra ngoài, đem gian phòng để cho này người một nhà.

Thanh niên cẩn thận mà đem trẻ con đặt ở đầu giường, nói: "Vân nhi, người xem, con của chúng ta nhiều ngoan a!"

Tên này gọi Vân nhi nữ tử nhìn trẻ con khuôn mặt nhỏ, hiện ra từ ái tâm ý, nói: "Phu quân, thiếp thân không có phụ lòng ngài, cuối cùng cũng coi như vì là Tống Gia khai chi tán diệp rồi!"

Thanh niên vẻ mặt ôn nhu, đem nữ tử cùng hài tử nhẹ nhàng bán ôm vào trong ngực, nói: "Đúng đấy! Người vì ta, vì là Tống Gia đều lập công lớn, an tâm nghỉ ngơi đi!"

Vân nhi đầu tiên là vẻ mặt buồn lòng, lập tức có chút chần chờ nói: "Còn có một việc, thiếp thân cảm thấy có chút kỳ lạ, muốn báo cho phụ quân!"

"Ồ? Chuyện gì?"

"Thiếp thân sinh sản thì, vốn đã kiệt sức, đột nhiên thấy rõ trong phòng Xích khí vờn quanh, trong lòng như ôm quả cầu lửa, mới cả kinh, đem hài tử sinh hạ... Nay dị tượng, tựa hồ chỉ có thiếp thân nhìn thấy!"

Thanh niên đầu tiên là cả kinh, sau đó an ủi: "Hay là người mộng, coi như là thật, ta cũng từng đọc dị tượng chí, đây không tính là cái gì, an tâm ngủ đi!"

Vân nhi từ lâu hết lực, lúc này giao cho rõ ràng, trong lòng buồn lòng, ngủ say.

Thanh niên không dám thất lễ, gọi tới bà đỡ, dặn dò rất hầu hạ mẹ con hai người, mới rón rén đi ra ngoài.

Hai cha con đi tới thư phòng, thanh niên đem chuyện này nói rồi.

"Ồ?" Trung niên rất là coi trọng, tinh tế hỏi, mới cười to nói: "Ha ha... Đây thực sự là Thiên Tứ nhà ta Kỳ Lân, ta Tống Gia thịnh vượng, xem ra liên tin tức ở trên người đứa trẻ này!"

Thanh niên hỏi: "Hài nhi không hiểu rõ lắm, kính xin phụ thân bảo cho biết!" Trước trong phòng, hẳn cũng là như hiểu mà không hiểu, chỉ là an ủi thê tử thôi, biết phụ thân bác học, mau mau hỏi.

"Ha ha... Người thiếu đọc Phong thủy thư tịch, tự nhiên không biết, này dị tượng, có sáng tỏ ghi chép, tuy rằng xếp hạng không cao, nhưng cũng đại diện cho một huyện tài năng, vừa vặn cùng nhà ta thích hợp, nếu như mệnh cách quá cao, nhà ta trái lại chống đỡ không được, hiện tại vừa vặn, không phải là Thiên Tứ sao?" Tống Gia là Vũ Long Phong thủy Hương thân cường hào, ở nông thôn có ruộng tốt ngàn mẫu, tại trung niên này đại mới vào thành ở lại, miễn cưỡng được cho Huyện bên trong nhà giàu, Số mệnh cũng là bạch hồng, vừa vặn xứng đôi, có đứa nhỏ này, tất có thể chân chính ở Huyện bên trong đứng vững gót chân.

Những ý niệm này, chỉ là tại trung niên trong lòng người chợt lóe lên, trong miệng nói: "Này tuy là Phong thủy tốt, nhưng để tránh cây lớn thì đón gió to, rước lấy nghi kỵ, liền dặn dò Vân nhi, không muốn lại nói cho những người khác, ba người chúng ta biết liền có thể."

Thanh niên cả kinh, nhớ tới trong tộc tranh đấu, chính là phía sau lưng phát lạnh, trầm giọng nói: "Vâng, hài nhi rõ ràng, Vân nhi cũng biết cơ bản, tất sẽ không loạn truyền ra!"

Lúc này Tống Ngọc mở hai mắt ra, lộ ra trí tuệ ánh mắt, này lúc trước ẩn giấu, không phải vậy người khác khẳng định cho rằng là tinh quái chuyển thế.

"Tựa hồ chỉ mang đến một hạng Văn Xương, a! Này thần thông cùng ta hai mắt kết hợp, không cần Thần lực cũng có thể sử dụng, được!"

Này tự nhiên là Phương Minh Phân Thần chuyển thế, hiện tại cải danh gọi Tống Ngọc.

"Đứa nhỏ thân thể chính là phiền phức, không thể đại động, bất quá xem ra lần này vận khí không tệ, tuy rằng không trực tiếp đầu ở Văn Xương, nhưng cũng là Lâm phủ. Không đến Ngô Châu bắc bộ đi, thực sự là trời cao che chở!"

Tống Ngọc định thần minh tưởng, liền nhìn thấy tự thân Số mệnh.

Chỉ thấy một cái thuần hồng bản mệnh khí dựng đứng, hơi tụ một ít hồng bạch khí, hình thành nho nhỏ một đoàn.

"Không hổ là nhà giàu con trai trưởng, sinh ra thì có này Số mệnh, không phải tiểu dân có thể so với!"

"Nhưng bản mệnh chỉ có thuần hồng, chính là nói, ta không tính bản thân thực lực, quang mang theo trí nhớ kiếp trước chuyển thế, ở Đại Càn cũng chỉ là nhất thời tuần ngạn trình độ, thực sự là..."

Tống Ngọc cười khở. Hẳn sinh ra dị tượng, cũng so với Quỷ Vương chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm, thúc ngựa cũng không đuổi kịp nhân gia.

"Hiện tại trọng yếu nhất, vẫn là mau để cho Bản tôn lại đây, trấn bảo vệ khí vận, không phải vậy sẽ sinh bất trắc!"

Tống Ngọc nghĩ, đột nhiên, một trận uể oải kéo tới, "Trẻ con không thích hợp nhiều suy nghĩ, mau mau tu dưỡng là hơn!" Ngủ say.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 52: Bồ Tử

Văn Xương Phủ, Phương Minh Bản tôn được tin tức.

"Tân An Phủ Vũ Long Phong Thuỷ sao? Đúng là vận khí không tệ!"
Phương Minh khẽ mỉm cười, vận lên thần hành phương Pháp, nhanh như chớp, hai bên cảnh sắc tựa hồ cũng có chút vận vẹo, thật nhanh lui về phía sau.

Không lâu lắm, đã tới đến Vũ Long Thị Trấn ở ngoài.

"Hộ thành Số mệnh?" Phương Minh nhìn hồng tươi lưới Pháp luật, khẽ mỉm cười, chọc tới, những này nho nhỏ trở ngại, đã không ngăn được Phương Minh.

Một đường đi tới Tổng Phủ.

Này nhưng là có Tổ Linh, Phương Minh vận lên tự Mục Thanh cái kia chiếm được ẩn giấu thần thông, lừa dối qua ải, một đường đi tới Tổng Ngọc gian phòng.

Nhìn mình Phân Thần thành trẻ con, Phương Minh biểu hiện có chút phức tạp, nhưng lập tức sắc mặt nghiêm nghị.

Lấy ra Thái Bình Ấn, Phương Minh bấm một cái quyết, nói: "Phong!"

Tổng Ngọc phối hợp đến mở ra hai tay, liền thấy Thái Bình Ấn ánh sáng màu xanh lóe lên, đi vào Tổng Ngọc lồng ngực, biến mất không còn

tâm hơi.

Này nhưng là Phương Minh nghĩ ra biện Pháp, đem Thái Bình Ẩn phong ấn nhập Tống Ngọc thân thể, tự nhiên không sợ thất lạc, cũng không cần ngày càng rắc rối. Không phải vậy, một cái vừa ra đời trẻ con, trong tay đột nhiên có thêm một khối Ngọc Ẩn, giải thích thế nào?

Thái Bình Ẩn lúc này đã nhận Phương Minh làm chủ, đương nhiên sẽ không bị Thái Thượng Đạo bói toán ra vị trí.

Chu vi hầu hạ vú em nha hoàn, liền chỉ nhìn thấy ánh sáng màu xanh lóe lên, vò vò mắt, tiểu công tử còn rất tốt, ngoại trừ thềm than chính mình hoa mắt, ngược lại cũng không có gì ý tưởng khác.

"Tiếp đó, chính là quan trọng nhất một bước rồi!"

Phương Minh vẻ mặt nghiêm túc, chỉ tay Tống Ngọc ngực, bị phong ấn Thái Bình Ẩn Thanh khí nồng nặc, không ngừng lẫn lộn, đột nhiên, một tia tử khí xuất hiện, đây chính là chất chứa Long khí, tuy nhỏ như sợi tóc, nhưng chỉ cần có, liền có tư cách cạnh tranh Chân Long đại vị!

Tử khí tự Thái Bình Ẩn bên trong đi ra, chui vào Tống Ngọc bản thân Số mệnh bên trong, chấn động mạnh một cái, mở rộng gấp mười lần, thành màu xanh. Thanh khí còn không vừa lòng, lại mở rộng thành chiếc đĩa độ lớn, lúc này thành màu vàng óng.

Màu vàng óng không ngừng mở rộng, lại thành màu đỏ thẫm, lúc này Long khí hóa thành màu đỏ thẫm con rắn nhỏ hình, rốt cục đình chỉ biến hóa.

Màu đỏ thẫm con rắn nhỏ tựa hồ rất nôn nóng, ở Số mệnh bên trong chui tới chui lui, một khắc liên tục.

Tống Ngọc Số mệnh, có đại biến.

Chỉ thấy đỉnh đầu hồng Bạch khí tụ thành một đoàn, trung gian một cái màu đỏ thẫm con rắn nhỏ, không ngừng đi khắp.

Chu vi một tầng thâm hậu màu đỏ thẫm mây khói buông xuống, đây là Thần linh Bản tôn toàn lực giúp đỡ, mang đến Số mệnh.

Ở trên nữa, Thanh khí tập hợp, thành lọng che hình, từng tia từng tia cát khí buông xuống, cực kỳ bất phàm.

Lúc này Ngọc Hành như ở chỗ này, chắc chắn con người đều từng đi ra.

(tả truyện) có nói: "Núi sâu đầm lớn, thực sinh Long xà." Có thể thấy được ở cổ nhân trong lòng, Long cùng xà có nhất định tương tự chỗ.

Này thế, khí thành giao, mãng, xà, lý giả, đều là người chủ chi tượng, đều cụt Long tính, có thành Long cơ hội. Cái khác chim bay cá nhảy, chỉ là văn thần võ tướng cách cục, muốn muốn thành là chúa tể một phương, chỉ có thể thân cư có Long tính khí tượng mới có thể.

Tổng Ngọc lúc này khí tượng, tuy so với Tiềm Long còn kém trên một bậc, nhưng cũng không phải vật phàm, có cơ hội tranh cướp Ngô Long, thành tựu vương nghiệp.

"Này Long khí tuy rằng rừng rực, nhưng cuối cùng cũng coi như trấn áp ở trong người, chỉ phải bỏ ra mười mấy năm, thủy ma công phu, luôn có thể thu phục, đến lúc đó liền thật đúng là mình Long khí."

"Còn có Thái Bình Ấn trấn bảo vệ khí vận, đầy đủ đứng vững Tiềm Long đại thế, thuận lợi trưởng thành. Đồng thời, có Thái Bình Ấn, bất tri bất giác, cũng có thể sửa Mệnh cách..."

Hầu hạ nha hoàn một giạt mình, cảm thấy tiểu công tử cùng vừa nãy có không giống, nhưng nơi nào không giống, nhưng là không nói ra được.

Không khỏi cẩn thận tiến lên quan sát.

Tiểu công tử đột nhiên mở mắt, đen nhánh con mắt, nhìn kỹ nha hoàn này.

Nha hoàn "A" một tiếng, lùi về sau một bước, ngã quỵ ở mặt đất, chỉ cảm thấy tiểu công tử trên người tỏa ra uy nghiêm, càng so với chủ nhà họ Tống còn mạnh hơn mấy phần, làm người chấn động cả hồn phách, khiến cho nàng không khỏi quỳ xuống thần phục.

"Ta vậy cũng là là vương bát khí đi! Đáng thương những khác nhân vật chính đều là vừa đi dị giới thì có, ta nhưng mãi đến tận hiện tại mới có một tia." Tống Ngọc trêu ghẹo chính mình. Lập tức trên mặt căng thẳng, "Cây lớn thì đón gió to, mới vừa cực dễ chiết, này hiển hiện quá mức, cũng không phải chuyện Phong Thủy tốt!"

Hơi suy nghĩ, màu đỏ thắm con răn nhỏ, màu đỏ mây khói, màu xanh lóng che cụ đều biến mất, đây là Phương Minh lĩnh ngộ Pháp môn, có thể ẩn giấu tự thân Số mệnh, lúc này dùng tới, vừa vận thích hợp.

"Ha ha... Người này tiểu móng, muốn nịnh nọt cũng không phải hiện tại, tiểu công tử liền thoại đều nghe không hiểu đây, liền quyến rũ sao?" Vú em cười nói.

"Không phải... Tiểu công tử, tiểu công tử... Hửn..." Nha hoàn lúng túng nói. Bò lên, lại vừa nhìn, lúc này Tống Ngọc đã thu lại tự thân Số mệnh, nha hoàn chỉ cảm thấy tiểu công tử trên người uy nghiêm biến mất không còn tầm hơi, vừa nảy việc tựa hồ chỉ là ảo giác.

Chỉ có thể cường cười nói: "Khả năng là đêm qua không nghỉ ngơi tốt đi, có chút chân nhuyễn, Tống di, ngài cũng đừng nói đi ra ngoài..."

Nhưng đem việc này ký ở đáy lòng.

"Này Tống Ngọc chỉ có một hạng Văn Xương, còn phải cho chút lực tự bảo vệ mới có thể." Phương Minh lại chỉ tay, đem thần đánh bùa chú đưa vào Tống Ngọc trong cơ thể.

"Ta có thể làm chỉ có nhiều như vậy, sau đó thậm chí không thể tới nơi này, lấy rũ sạch can hệ." Phương Minh tự lẩm bẩm, lại nhìn tã lót bên trong Tống Ngọc một chút, lại không chậm trễ, đi ra ngoài...

Tống Ngọc nhắm hai mắt lại, tâm tư chìm vào vùng đan điền.

Liên thấy thần đánh bùa chú lóe hồng quang, rất là kỳ dị. Khẽ mỉm cười, hẳn là Phương Minh Phân Thần, quyền hạn tự nhiên cực cao, hơi suy nghĩ, Thần lực liên tự bùa chú bên trong tuôn ra, đi khắp toàn thân, tẩm bổ thể phách.

Cách Phủ lan truyền Thần lực, là có chút hao tổn, nhưng chỉ là một người, còn chịu đựng được.

"Tuy rằng bộ thân thể này Tiên Thiên tiền vốn liên rất chất phác, nhưng Thần lực tẩm bổ, cũng có thể lại tăng chút căn cơ. Này Tranh Long chủ yếu xem chính là tuyển người, dùng người tài năng, nhưng phân thân tự thân văn trì võ công, cũng là càng cao càng tốt, như vậy mới có thể áp chế lại kiệt ngạo văn thần võ tướng."

"Ai... Cuộc sống như thế ít nhất còn muốn kéo dài mấy năm, nơi đây cũng chỉ có thể biết điều ngủ đông, làm sao chịu nổi a!"

Tống Ngọc nghĩ sau này phải mặc cho người định đoạt mấy năm sinh hoạt, khéo miệng không khỏi treo lên vài tia cười khổ.

Mắt chỉ nhìn phương xa, "Không biết Tiềm Long bên kia, là cái cái gì quang cảnh?"

...

Cố Sơn Huyện, Phong Thủy Nha.

"Đại nhân!" Nha dịch mắt sắc, nhìn thấy Lý Huân lại đây, lập tức tiến lên chào.

"Ừm! Người là Vương Lão Tam đi..." Lý Huân trên mặt mang theo nhu hòa ý cười, cùng Vương Lão Tam nói rồi vài câu, xem ra tâm tình không tệ.

Một đường đến sau nha, trước mặt tới một vị mỹ phụ trung niên, nói: "Lão gia, trở về, có thể muốn rửa mặt một thoáng?" Đây là chính thê Lý thị, khoảng cách sinh sản cũng có mấy tháng, đã có thể hoạt động.

"Phu nhân, người thân thể còn hư, hẳn là nhiều hơn tĩnh dưỡng mới là!" Lý Huân trù mẩn nói, cũng không từ chối, tiếp nhận hầu gái trong tay cân qua loa rửa mặt dưới, cùng phu nhân đồng thời tiến vào buồng trong.

"Lão gia!" Đi tới trường tử Lý Như Bích gian phòng, vú em mau tiến lên thi lễ.

"Miễn! Thiếu gia thế nào?" Lý Huân hỏi.

"Có thể nghe lời, mới vừa cho đứt, ngài xem, nhiều ngoan ngoãn!" Vú em nói, liền đem tã lót ôm lấy.

Lý Huân tiếp nhận, đùa dưới nhi tử, nhạc dung dung.

Phu nhân nói: "Phu quân hôm nay tâm tình rất tốt, nhưng là gặp phải cái gì việc vui?"

Lý Huân nở nụ cười, nói: "Quả nhiên không gạt được người, là có chuyện Phong Thủy vui."

Không đợi phu nhân đặt câu hỏi, liền còn nói: "Hôm nay ta ngẫu nhiên gặp đại nho Trịnh Huyền, trò chuyện Phong Thủy thật vui, nghe hẳn ý tứ,

tựa hồ muốn ở Cổ Sơn Huyện định cư, này không phải là đại hỉ sự sao?"

Lý thị thay đổi sắc mặt, nàng cũng là thư hương thế gia xuất thân, tự nhiên biết Trịnh Huyền ở Ngô Châu văn đàn phân lượng.

Không khỏi nói: "Như vậy, thật đúng là chuyện Phong Thủy may mắn, trịnh công luôn luôn ở Kiến Nghiệp dạy học, giáo thư dục nhân, chẳng biết vì sao đến đó?"

Kiến Nghiệp, chính là Ngô Châu thủ Phủ, đặt ở Phương Minh kiếp trước, chính là cổ Nam Kinh.

Lý Huân thở dài, nói: "Còn không là Triều đình đảng phái chi tranh, chịu đến đấu đá... Châu Mục đại nhân hoạch tội, đã bị miễn chức, Trịnh Huyền tiên sinh cũng chịu đến chút liên lụy, cũng may có tiếng tăm, lại là học trò khắp thiên hạ, cầu xin giả chúng, mới có thể miễn tội, nhưng Kiến Nghiệp cũng không thể ở lại : sững sờ, xuất ngoại tránh họa, thấy rõ Cổ Sơn Huyện sơn minh thủy tú, thì có định cư tâm ý."

Lý thị đổi sắc mặt, nói: "Cái kia... Lão gia cùng với tương giao, có thể hay không..." Nhưng là lo lắng phu quân bị liên lụy.

"Không sao..." Lý Huân khoát tay chặn lại, nói: "Trịnh Huyền tiên sinh chính là Nho Đạo đại gia, chúng ta tấm gương, kim đến Cổ Sơn, ta nào có tránh mà không gặp chi lẽ? Huống chi, Trịnh Huyền tiên sinh học phú năm xe, một phen trò chuyện Phong Thủy, đã giác tự thân rất có bổ ích, sau đó cũng không thể thiếu hay đi thỉnh giáo!"

Trong lòng nhưng là rõ ràng, việc này, nếu trước đã buông tay, sẽ không có truy cứu nữa lý lẽ. Huống chi, Trịnh Huyền tiếng tăm rất lớn, kết giao rất rộng, coi như bị truy cứu trách nhiệm, cũng có chính là người cứu giúp. Nếu hoàn toàn không có nguy hiểm, cái kia không sẵn lúc này đi tới, xoay chút danh tiếng, còn chờ sao?

Nơi sâu xa nhất, còn có một tầng ý tứ, hẳn biết chính mình nền tảng, cái này cũng là vì tương lai đánh chút cơ sở.

"Như vậy liền được!" Lý thị không biết những này, nhưng nếu phu quân nói vô sự, cái kia muốn là không có quá đáng lo, không khỏi yên lòng.

Lý Huân mỉm cười, lại nhìn dưới Lý Như Bích, nói: "Huống chi, chúng ta cùng Trịnh Huyền láng giềng mà cư, Như Bích tương lai vào học, này sẵn có lão sư không thì có sao? Đây chính là vô cùng hữu ích việc!"

Lý thị ánh mắt sáng lên, việc này như thành, đối với Lý Như Bích tương lai hoạn lộ, xác thực rất nhiều giúp ích, nói: "Việc này, có thể được không?"

"Vì lẽ đó hiện tại phải bắt đầu trù tính, người cũng có thể thường đi đi lại, cùng Trịnh phu nhân nhiều hơn thân cận." Lý Huân nói.

"Thiếp thân biết rồi!"

Một bên khác, bị Lý Huân phu thê ghi nhớ Trịnh Huyền, nhưng cũng nghênh đón thần bí khách mời.

Trịnh Huyền ngủ lại trong lữ điếm, một gian gió thổi không lọt trong phòng.

Trịnh Huyền bái dưới, hướng về một người thanh niên đạo nhân hành lễ, nói: "Đệ tử tham kiến sư thúc!"

Thanh niên đạo nhân gật đầu, nói: "Đứng lên đi!" Khuôn mặt thanh tú, lại là Ngọc Hành đạo nhân!

Lại hỏi: "Lần này tình huống làm sao?"

Trịnh Huyền bán khom người, trả lời nói: "Ta cùng Lý Huân trò chuyện Phong Thủy thật vui, toát ra tạm cư ý tứ sau, thái độ càng là nóng

bỏ, cũng không phát hiện đây là sư môn cố ý bố trí!"

Này Trịnh Huyền, nhưng là Bạch Vân Quan xuất sắc nhất đệ tử ngoại môn, thậm chí, vẫn là trong môn phái một mạch họ hàng xa, quan hệ này tự nhiên không giống. Tiềm Long việc rất lớn, thanh Hư Chân Nhân suy nghĩ một lúc lâu, vẫn là quyết định phái Trịnh Huyền ra tay.

Ngọc Hành gật đầu, nói: "Rất tốt, người phải cẩn thận tiếp cận Tiềm Long, càng không thể khiến cho sinh nghi, hiểu không?"

Trịnh Huyền nói: "Đệ tử rõ ràng!" Nội tâm, nhưng ở cười khổ, hẳn cũng coi như là văn đàn Thái Đấu, nhưng đến hướng về này tiểu nhi cúi đầu, chờ đợi hiệu lệnh.

Nhưng lập tức trong lòng nóng lên, nghĩ đến thanh Hư Chân Nhân đồng ý, cùng với Chân Nhân cái kia tám mươi cao tuổi nhưng trung niên hình dạng, thân thủ mạnh mẽ Trường Sinh tư thái, còn có trước đây trong cửa nâng đỡ, không khỏi ám thử dài, thân thể càng cung kính chút.

Đợi đến Trịnh Huyền đi ra ngoài, Ngọc Hành thở dài, nổi lên tâm tư.

Lần này vận dụng Trịnh Huyền, nhưng cũng là gặp may đúng dịp.

Châu Mục vẫn tội, thật đúng là không tưởng tượng nổi. Còn có một chút, Châu Mục đối với Ngô Khởi có ơn tri ngộ, là lúc này Ngô Khởi duy nhất kiêng kỵ người. Hẳn này vừa đi, Ngô Khởi thì càng thêm không thể ngăn chặn, cái này cũng là Mệnh trời sao?

Trịnh Huyền bản thân gánh trách nhiệm nặng nề, tọa trấn Kiến Nghiệp, lần này bị bức ép rời đi, trong bóng tối nhưng cũng lộ ra Thái Thượng Đạo bóng người. Đối mặt những này mơ hồ thăm dò cử chỉ, Ngọc Hành cũng là bất đắc dĩ, biết đây là lần trước Trảm dịch đại án dư âm, này án chấn động một thời, người giật dây ra tay vô cùng ác độc, lại hoàn toàn

không có manh mối, Bạch Vân Quan cũng chịu đến nghi kỵ, này thật đúng là tai bay vạ gió... Không khỏi thở dài, ánh mắt ảm đạm đi...

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 53: Vội Vã 15 Năm

Thế lực khắp nơi đặt cược sau, thiên hạ thế cuộc liền tiến vào nhanh chóng diễn biến giai đoạn.

Vĩnh Hòa mười lăm năm, Đại Càn Hoàng Đế mất, chỉ có ba tuổi Thái Tử kế vị, cải nguyên Vĩnh An. Nhận lệnh Cao Hòa, nhậm Lưu Quả, Triệu Vân cầm là Phụ chính đại thần, Thái Hậu buông rèm chấp chính.

Đảng tranh càng lúc càng kịch liệt, thiên hạ dần sinh loạn tượng.

...

Vĩnh An năm đầu, thiên hạ đại hạn, đất cằn ngàn dặm, người ở đoạn tuyệt, bách tính " Dịch tử nhi thực, tích hài dĩ thoán ", Quan bên trong Long Hưng Chi địa, kinh kỳ trọng Trấn, cũng sinh bất ổn chi tượng.

Tám tháng, lưu dân Trần Vĩnh Khánh với Quan bên trong khởi sự, được xưng "Đại Thuận Vương", hô lên " Đảng Quý Tiện, Quân Bần Phú ", " Phạt Vô Đạo, Tru Bạo Kiền " các loại khẩu hiệu, tụ tập lưu dân, liền dưới hai Phủ, mỗi đến một chỗ, đều giết nhà giàu, mở kho cứu tế nạn dân, người theo nhật chúng, Quan trên chấn động.

Tháng chín, Trần Vĩnh Khánh liền chiến liền tiếp, đại phá Triều đình quân đội, một lần đánh tới thành Trường An .

Thành Trường An bên trong lòng người bàng hoàng, Thái Hậu cùng tiểu Hoàng Đế khóc tể Thái Miếu, liền đem ba đạo tội kỷ chiếu. Đồng thời hiệu triệu thiên hạ các lộ quân đội khởi binh cần vương. Đây là thiên hạ đại loạn khởi nguồn.

Quan bên trong luân phiên đại chiến, đánh hai năm, tiêu hao quá lớn, mới đưa Trần Vĩnh Khánh tiểu xuống, lúc này, Quan bên trong đã tàn tạ không thể tả, mười thất chín không.

Triều đình lực lượng suy kiệt, các nơi Chư hầu cắt cứ hiện tượng càng lúc càng kịch liệt...

...

Ngô Châu.

Vĩnh An hai năm, nhận lệnh Ngô Khởi vì là Ngô Châu kinh lược động viên sứ, điều nhập Kiến Nghiệp. Đây là một Châu cao nhất quân sự Quan trên chức vị, quản lý quân dân.

Ngô Khởi lấy "Dư Phi Chưa Thanh, Khủng Sinh Mầm Họa" "Đức Hạnh Nông Cạn, Không Thể Tả Chức Trách Lớn" vì là do, kháng mệnh không tuân.

Năm tháng, với Lâm An Phủ biên cảnh cùng châu Bình giao chiến, tiểu Thắng, Ngô Khởi dâng thư thỉnh tội, Triều đình thu hồi trước nhận lệnh, đổi thành phạt bổng nửa năm.

Ngô bắt nguồn từ Lâm An Phủ "Tư Cống Phú, Mộ Bình Tốt", " Văn Vũ Tương Lại, Thiện Tự Thự Trí ", dần dần lông cánh đầy đủ, uy nghiêm ngày càng hưng thịnh.

Vĩnh An ba năm, tự lĩnh phục ba tướng quân, đây là Triều đình chính Tứ phẩm võ tướng chức vị, mở Phủ kiến Nha, chính thức cắt cứ Lâm An

Phủ, trở thành một phương Chư hầu.

Được ảnh hưởng, Ngô Châu các nơi rục rà rục rịch, Triều đình Châu Mục đối với Ngô Châu tiếm thất chương khống.

...

Đảo mắt đã tới Vĩnh An mười năm.

An Xương Phong Thuỷ, Miếu Thành Hoàng bên trong.

Trải qua mười mấy năm tháng đánh bóng, Miếu Thành Hoàng đã tẩy đi mới lập thì ngây ngô, có loại thâm hậu lịch sử lắng đọng cảm giác, hình thành một luồng đặc biệt ý nhị, vờn quanh điện bên trong.

Nơi đây vẫn cứ Hương Hỏa cường thịnh. Tín đồ khách hành hương rộn rộn ràng ràng, cung phụng không dứt, khói hương vẫn vút.

Người coi miếu đông đảo, bắt chuyện Phong Thuỷ tín đồ, hết thảy đều như từ trước. Chỉ là khách hành hương dâng hương thì, có thêm một đoạn cầu khẩn kinh văn.

"... Thừa thiên chi mệnh, chúc mặc cho Thành Hoàng... Điện an xã tắc, củng cố vững chắc... Chương minh dương chi trách nhiệm, thao thưởng phạt quyền lực hành."

"Thiên thần chi giám, thấy rõ... Phúc nhĩ hạ dân..."

Này nhưng là Thành Hoàng kinh , Phương Minh cùng thuộc hạ một tốp văn thần làm ra đến kinh văn.

Phương Minh biết rõ, mặc kệ cái gì thần, luôn có một bộ giáo lí, quản nó là thật hay giả, chỉ cần có thể tự bào chữa, liền có người tin phụng. Sau đó liền có thể mở rộng xuống, hình thành tín ngưỡng trên thống trị cơ sở.

Trước đây nhưng là vôi vàng truyền bá tín ngưỡng, không lo nổi cái này.

Hiện tại có thời gian, tự nhiên bù đắp. Cơ bản trên vẫn là cổ xuý Thành Hoàng Thần trên ứng Mệnh trời, dưới phúc vạn dân, đây là dựng đứng Thần quyền tính hợp Pháp, lấy chính danh phân. Sau đó tuyên truyền chỉ cần khi còn sống thành kính, liền có thể toại nguyện, chết rồi còn có phúc báo. Lại hơi hơi thêm trừng ác dương thiện nhắc nhở, chính là Thành Hoàng kinh toàn bộ nội dung.

Bây giờ nhìn lại, hiệu quả coi như không tệ.

Phương Minh nhìn phía dưới thành kính cầu khẩn tín đồ, nổi lên tâm tư.

Bây giờ An Xương Phong Thủy, bởi vì Hung Quỷ không tồn, Tứ đại gia mở ruộng tốt vạn mẫu, thực lực tăng mạnh. Còn lại Hương thân nhìn thấy chỗ tốt, cũng dồn dập theo vào, khai khẩn đất hoang. Trong lúc nhất thời ồ ạt nghiêm nhiên, ruộng tốt thiên mạch, hoạt dân hơn vạn.

Thêm vào thiên tai, có lưu dân, tới đây làm tá điền. Bây giờ An Xương Phong Thủy, đã có dân sáu ngàn hộ, khoảng ba vạn người, có thể coi giàu có tiểu huyện.

Thành Hoàng tín ngưỡng, trải qua mười mấy năm mưa dầm thấm đất, bất tri bất giác, đã thâm nhập bách tính sinh hoạt ở trong, thêm vào Phương Minh đại lực tuyên truyền, cơ bản để bách tính biết Thành Hoàng cùng với ăn, mặc, ở, đi lại, sinh lão bệnh tử cùng một nhịp thở, liên hệ chặt chẽ, không thể đi ngược. Có thể nói, tín ngưỡng hoàn toàn củng cố.

Biểu hiện ở Số mệnh trên, chính là lưới Pháp luật trải rộng toàn Huyện, hiện màu đỏ thắm, Bạch khí hầu như biến mất không còn tăm hơi. So với Quan Phủ Pháp luật còn muốn nghiêm cẩn, hùng vĩ.

Phong Thuỷ lệnh từ lâu thay đổi mấy giới, Phương Minh vẫn chú ý đúng mực, không có đưa tay đưa đến Quan Phủ bên trong, hai bên vẫn tính khắc chế. Thêm vào thiên hạ đại loạn, chính lệnh không thông, có lúc Phong Thuỷ lệnh liên nhiệm mấy giới, có lúc mấy năm cũng không thấy nhận lệnh. Châu lý trong Phủ, nhất thời quản không được những chuyện Phong Thuỷ nhỏ nhặt này, chỉ có thể buông xuôi bỏ mặc.

Phương Minh bình tĩnh thần, chỉ thấy đỉnh đầu Xích khí tập hợp, đã chiếm ấn vàng hơn nửa. Chu vi thanh kim vẻ bao vây, đây là Nhân Đạo Công đức cùng Thiên Đạo Công đức.

Phương Minh những năm gần đây, vẫn tận sức với đả kích Hung Quỷ; mặt khác, tuy rằng đem chuyển thể chi phí lên tới một trăm Hương Hỏa, nhưng mười mấy năm hạ xuống, cũng mệt mỏi tích không ít, là lấy có này quy mô.

Tối rõ ràng, là Số mệnh trung tâm thuần hồng bản mệnh khí, lúc này đã biến thành vàng óng ánh vẻ. Đây là mười năm năm qua Nhân Đạo Công đức không ngừng sửa Mệnh cách kết quả.

Chỉ là, đón lấy tiến độ, liền hầu như đình trệ. Phương biết rõ, đây là Nhân Đạo Công đức cấp độ không đủ nguyên cơ, dù sao Thanh khí quý giá, không phải là vật phàm, Nhân Đạo Công đức nếu muốn đem bản mệnh đổi thành màu xanh, vậy thì làm nhiều công ít, không phải trăm năm không thể được. Trực tiếp dùng Thiên Đạo Công đức, Phương Minh lại có chút không muốn, chỉ có thể từ từ chờ.

Bất quá coi như là hiện tại, Phương Minh bản mệnh cũng đầy đủ chống đỡ một Phủ hoặc là mấy Phủ tín ngưỡng, thêm vào này mười năm năm qua cảm ngộ, chỉ cần mở rộng tín ngưỡng phạm vi, tăng cường Hương Hỏa, liền có thể nhanh chóng tăng lên, mãi cho đến chính Ngũ phẩm Thần vị đều không có bất kỳ bình cảnh.

Đáng tiếc bởi Bạch Vân Quan phong tỏa, Phương Minh lại cố ý giấu tài, ngủ đông đến nay. Thành Hoàng tín ngưỡng tuy ở Lâm Huyện có chút truyền bá, nhưng cũng không phải đại thịnh, tín đồ ít ỏi, không có thể chống đỡ Phương Minh lên cấp.

Lúc này, một tên tiểu lại tiến lên bẩm báo: "Chúa công, Chu Tư cầu kiến!"

Phương Minh phục hồi tinh thần lại, những năm này, cũng thu thập không ít nhân tài, Vương Đăng bị buông xuống, đảm nhiệm thôn Thổ Thần. Chu Tư nhưng vẫn giữ ở bên người, thường gặp chuyện trọng đại. Trước phải hẩn đi làm sự, nói vậy là có kết quả.

Nói: "Truyện!" Tiểu lại lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Không lâu lắm, Chu Tư đi vào, tiên kiến lễ, mới nói: "Bẩm báo Chúa công, kinh thuộc hạ cùng gia tộc nhiều mặt tìm hiểu, Bạch Vân Quan hoàn toàn không có động tĩnh, hai cái Chân Nhân đều tọa Trấn Quan bên trong, liên không ít đệ tử Chân Truyền đều thu về, một Phái bình tĩnh dị thường."

"Khá lắm một Phái bình tĩnh dị thường!" Phương Minh vẻ mặt nhàn nhạt, không nhìn ra hỉ nộ, lại làm cho Chu Tư có chút mồ hôi lạnh.

"Bản tôn biết rồi, người đi xuống đi!" Phất tay để Chu Tư lui ra sau, Phương Minh trầm tư.

Tuy rằng Long khí có linh, có thể tự mình hộ chủ. Nhưng sớm tìm tới Tiềm Long, coi như không thể động thủ, cũng có thể đi đầu bố trí, có nhiều chỗ tốt. Phương Minh vẫn nhiều mặt tìm hiểu, đặc biệt Quan tâm Bạch Vân Quan tin tức.

Đáng tiếc tự mười mấy năm trước bắt đầu, Bạch Vân Quan liền co rút lại thực lực, một bộ tị thế đáng dấp.

"Cũng được, ta nhiều mặt tìm hiểu, cũng không phải không thu hoạch được gì, chí ít, biết Tiềm Long liền xuất hiện ở Ngô Nam."

"Ngô Nam liền nằm cái Phủ, trong đó, Lâm Giang, Văn Xương, Tân An Tam Phủ hỗ thành thế đối chọi, vị trí hiểm yếu, lại tương đối giàu có. Còn lại hai Phủ, vị trí hẻo lánh, nhân khẩu ít ỏi, lại có Sơn Việt dã tộc làm loạn, không ra thể thống gì, hẳn là không phải Tiềm Long xuất thế nơi."

"Tiềm Long chỉ có ở Lâm Giang, Văn Xương, Tân An Tam Phủ phát động, mới có thể thâm làm căn cơ, lông cánh đầy đủ. Điều này cũng hợp Tiềm Long đại thế. Dù sao ta cùng Ngô Khởi, đều ở này vì là vương tiên phong đây."

"Bạch Vân Quan đúng là ẩn giấu vô cùng, tám phần mười là phái ám tử đi ra hoạt động, đến lúc đó tình thế bất lợi, cũng có thể thần lẩn đoạn vĩ, đúng là thật quyết đoán."

"Bất quá cũng giấu không được bao lâu, ngay khi mấy năm qua, có thể tốc phát cắt cứ một Phủ giả, tất là Tiềm Long không thể nghi ngờ!"

Nghĩ đến Bạch Vân Quan, Phương Minh liền cười gằn.

Hắn chiêu binh mãi mã, cũng thu đến không ít nhân tài, ở này ở trong, thì có Bạch Vân Quan đồn bí mật, nhưng đáng tiếc ở hãn Văn Xương dưới, liếc mắt một cái là rõ mồn một.

Phương Minh trước tiên không phát tác, bí mật giám thị, nên để biết đến, một phần không thiếu, không phải biết, một điểm đều không tiết lộ ra ngoài. Sẽ chờ lúc cần thiết thả chút tin tức giả, khanh Bạch Vân Quan một cái.

Nghĩ tới đây, Phương Minh khóe miệng, liền hiện lên một tia thần bí ý cười.

Đứng dậy, đi tới một chỗ, là cái ao hoa sen, trung tâm còn có cái đình, kiến rất lớn, trong ao hoa sen nở rộ, mùi thơm ngát thoả mái, lại có từng traten sáo trúc quân huyền tiếng truyền đến.

Vừa mới đến, một vị giai nhân liền ra đón, đoan trang trời sinh, mi mục như họa, sở eo vệ tấn, mềm mại không xương. Nói: "Lão gia đến rồi, thiếp thân chính tập luyện ca vũ đây!" Âm thanh ôn nhu, khiến người ta không khỏi mê muội đi vào.

"Như vậy, đang muốn nhìn qua!" Phương Minh mỉm cười nói, híp lại mắt, thanh thản tự nhiên.

"Xin mời lão gia dời bước!" Giai nhân đem Phương Minh nghênh đến trong đình, phân phó, không lâu liền mang lên ghế, lại bố trí rượu ngon ăn sáng, đều rất tinh xảo thanh nhã, có thể thấy được để tâm.

Phương Minh nở nụ cười, ngồi lên, giai nhân tiến lên ân cần phụng dưỡng, đĩa rau thêm tửu, lại truyện ra lệnh, bắt đầu ca vũ.

Mười mấy cái vũ nữ, đều là tuổi thanh xuân, để chân trần, khoác lụa mỏng, theo nhạc khúc uyển chuyển nhảy múa.

Kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng, thân khinh tự yển, đôi mắt đẹp đảo mắt, khinh thư ống tay áo, như hoa bay lượn hồ điệp, lại như lá sen tiem viên lộ, không nói ra được kiều diễm, khiến người ta bất giác tự tụy.

Hát hay múa giỏi, ăn chơi trác táng, Phương Minh cười to, trạng cực vui vẻ, sau ôm giai nhân, uống cạn rượu trong chén...

Nữ tử này tên là Mạn Vân, là Phương Minh tân thu thị thiếp.

Ở cổ đại, Chúa công lâu dài không cưới vợ, xác thực không có lợi, còn có lời đồn đãi.

Phương Minh vẫn không có đặc biệt vừa ý, trước hết nạp vài tên mỹ thiếp, đồ nhân khẩu thực, cũng có thể hơi giải cô quạnh.

Ngược lại hẳn là Thần linh, địa vị cao quý, coi như nạp mấy cái thị thiếp, cũng là hợp lý.

Không thể không nói, cổ đại thị thiếp địa vị dưới đáy, chủ nhà thậm chí có thể tùy ý xử trí, coi như đánh chết, Quan Phủ cũng mặc kệ. Vì lẽ đó phụng dưỡng cực kỳ ân cần, đối Phương Minh yêu cầu càng là không chút nào dám làm trái, để hẳn cố gắng hưởng thụ một cái cổ đại diễm phúc.

Đương nhiên, cưới những này thị thiếp, một là vì an thuộc hạ chi tâm. Hai là liêu giải cô quạnh. Trọng yếu nhất, nhưng là làm ra giả tạo, để Bạch Vân Quan cho rằng Phương Minh mê muội với tửu sắc, không để ý tới chính sự.

Ngược lại mặc kệ như thế nào, Phương Minh đều không ăn thiệt thòi.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 54: Thành Viên Nòng Cốt

Vũ Long Phong Thuỷ, một gian bên trong tiểu viện.

Mơ hồ truyền ra đọc sách tiếng

"Cùng thiên địa hễ cùng thọ, cùng nhật nguyệt hễ tề Quang "

"Lộ mạn mạn tu xa hễ, ta đem trên dưới mà tìm kiếm "

...

Một cái thiếu niên mặc áo xanh, cầm sách vở, chăm chú cố gắng.

Khi đọc được sống lâu cùng trời đất, nhật nguyệt tề chỉ riêng này cú, đã là cảm khái không thôi. Lại nhìn nổi diện câu này, càng là bùi ngùi thở dài.

Thiếu niên này mặt như ngọc, mục tự điểm tất, khí vũ hiên ngang, thần thái tiêu sái.

Nhìn Quanh trong lúc đó, càng có một loại không nói ra được uy nghiêm khí độ.

Lúc này, một đứa nha hoàn tới, nói: "Ngọc thiếu gia, canh giờ đến, dùng điểm điểm tâm đi!"

Nói, liền dâng nước trà bánh ngọt.

Tống Ngọc gật gù, trước tiên tiếp nhận hàu gái trong tay khăn mặt, xoa xoa tay, mới ngồi xuống, cầm lấy một khối điểm tâm, thưởng thức dưới, nói: "Hoa Lan, gần nhất tay nghề thấy trưởng a, này bánh ngọt mùi thơm ngát nức mũi, vừa vào miệng liền tan ra, thực sự là nhất tuyệt!"

Hoa Lan có chút mặt đỏ, khẽ gắt nói: "Đều ăn nhiều năm như vậy, mới nghe được thiếu gia một tiếng tán, có thể thật không dễ dàng đây!"

"Ha ha..." Tống Ngọc cười to: "Tiểu Lan còn then thùng đây, cực kỳ hiếm thấy!"

Hoa Lan cười lắc đầu: "Mới không đây!" Lại thuận theo đổi khăn mặt, vì là thiếu gia thanh lý, cực kỳ tỉ mỉ.

Thanh Ti buông xuống, trong lúc lơ đãng lộ ra ngực trắng lóa như tuyết, đem hàu gái ngây thơ phong tình phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Đây là Tống Ngọc thiệp thân hàu gái, từ nhỏ phụng dưỡng, quan hệ cực kỳ không giống, sau đó cưới chính thê, cũng không thể thiếu một cái thiệp danh phận, là lấy bình thường còn có thể nói chút chuyện Phong Thuỷ

.

Tống Ngọc lại đọc thư, nhìn sắc trời một chút, nói: "Là thời điểm rồi!"

Để quyển sách xuống, đi ra viện đến.

"Ai..." Hoa Lan thở dài, yên lặng mà đem sách vở thu thập để tốt.

Tống Ngọc trước tiên về phía sau viện, khiên con ngựa, mới trở ra môn đến, mua chút rượu ăn thịt, đợi đến đến Huyện ở ngoài, cố gắng càng nhanh càng tốt, liền đến một chỗ, phong cảnh rất tốt, rất hợp lòng người.

Phóng ngựa giơ roi, trong lồng ngực cháy rực, khi nhìn thấy một màn thì, nhưng là hơi nhướng mày.

Phương xa, một đám lưu dân, xiêm y rách nát, xanh xao vàng vọt, sầm đờ đi tới.

Mấy năm gần đây, thiên tai không ngừng, các nơi lại có binh họa, thì có lưu dân. Nay vùng hoang dã, có Hung Quỷ bồi hồi, cực kỳ hung hiểm, lưu dân có bao nhiêu bị hút hết nhân khí, hóa thành cây khô mà người chết. Nhưng coi như vậy, cũng ngăn cản không được, cái này cũng là theo một ý nghĩa nào đó là thời đại của Hung Quỷ đi.

Mỗi khi gặp thời loạn lạc, Quỷ khí liền thịnh, thiên tai chiến loạn, người chết cực chúng, du hồn thật nhiều. Nay số đếm một đại, Ác Quỷ, Ác Quỷ, thậm chí Quỷ Vương số lượng đều sẽ mạnh thêm, hình thành quần Quỷ múa tung chi cực, Hung Quỷ lại tập kích lưu dân, tạo thành hỗn loạn, trở thành tuần hoàn ác tính.

Tuy rằng bị Quỷ loại hút hết nhân khí chi hồn, sẽ trực tiếp tiêu tan, nhưng lưu dân có bao nhiêu dẫm đạp, này thậm chí so với bị Quỷ giết người còn nhiều. Sản sinh du hồn, có chút lại trở thành Hung Quỷ, thực sự là giết chết bất tận, Phương Minh Thành Hoàng Âm Binh, gần nhất liền gia tăng tuần tra, giết chết không ít Hung Quỷ.

"Đây chính là thời loạn lạc a!" Tống Ngọc lầm bầm lầu bầu.

"Ha ha, anh em nhà họ Tống, lại đang cảm khái cái gì?" Một cái phóng khoáng âm thanh truyền đến. Tống Ngọc nở nụ cười, biết người đến.

Liền thấy thật một tên đại hán, thân hình cao lớn kỳ vĩ, thể phách cứng rắn, có tới cao tám thước, đặt ở cổ đại, chính là hàng đầu dũng tướng vóc người, công lấy cái bao vây, chậm rãi đi tới, mặt sau còn theo mấy cái huynh đệ.

Tống Ngọc xuống ngựa, ôm quyền hành lễ, nói: "Diệp đại ca, các vị huynh đệ, gần nhất lâu rồi không gặp có khoẻ hay không?"

"Ha ha, cũng còn tốt cũng còn tốt, đúng là Tống huynh đệ người đã lâu không gặp, lại có chút nhớ rồi!" Họ Diệp đại hán nói, lại từ phía sau lưng lấy ra cái bao đến, "Quy tắc cũ, ta ra thịt, người ra tửu!"

Mở ra bao đến, hóa ra là điều đại hoàng cầu.

Mặt sau huynh đệ, đào hầm đào hầm, ôm sài ôm sài, còn có lấy ra đao đến, đem hoàng cầu xử lý, phân công sáng tỏ, cũng như làm quen việc này.

Tống Ngọc nở nụ cười, lấy ra tửu đến, lại có một cái giấy dầu bao, nói: "Lần này gặp may mắn, vừa vặn gặp phải có thịt bò bán, liền mua điểm, đồng thời ném thử tiên!"

Họ Diệp đại hán đại hỉ, nói: "Tốt, này thật đúng là có có lộc ăn rồi!"

Xã hội phong kiến, nguời là trọng yếu công cụ sản xuất, không báo Quan Phủ giết nguời có tội, nhưng thiên hạ dần loạn, Pháp luật dần yếu. Liền thỉnh thoảng có thể mua được.

Mọi người cũng là đại hỉ, đồng thời đem thịt bò phân, nhậu nhẹt, thật không thoải mái.

Đợi đến cơm nước no nê, đại hán hỏi: "Vừa nãy nghe Tống huynh đệ cảm thán, không biết vì chuyện gì? Như gặp khó xử, chỉ để ý nói cho ta, chúng ta mười mấy điều huynh đệ, còn sợ gì?" Nói lời này thì, một luồng hung hãn khí liền lướt ra.

"Ha ha... Ta chỉ là nhìn thấy lưu dân, có chút chịu không nổi cảm khái thôi!"

Tống Ngọc mắt nhìn phương xa, nói: "Mắt thấy Đại Càn sẽ loạn, chúng ta điểm ấy sống yên ổn tháng ngày, không biết còn có bao nhiêu thời điểm dễ chịu."

Đại hán cũng rơi vào trầm mặc.

Một lúc lâu, mới mở miệng: "Kế sinh nhai gian nan a! Liền vì ngày hôm nay này con chó vàng, chúng ta bị hoàng mộc hương dư nhà giàu gia trang đình, đuổi đầy đủ mười mấy dặm, suýt chút nữa là xong. Thiên hạ này một loạn, thì càng không chúng ta tiểu dân đất đặt chân..."

"Diệp đại ca không phải người thường, sau đó tất có thể nổi bật hơn mọi người, vợ con hưởng đặc quyền." Tống Ngọc cảm thán nói.

Này không phải chuyện cười, từ Diệp Hồng Nhạn Số mệnh trên liền có thể nhìn ra đến.

Đại hán này tên đầy đủ gọi Diệp Hồng Nhạn, là phụ cận hương dân, Tống Ngọc thường xuyên đi ra, đồng thời tự chúng chơi đùa, nhậu nhẹt.

Tống Ngọc có Thái Bình Ấn Trấn bảo vệ khí vận, tự nhiên Vô Bệnh không tai, an an ổn ổn trưởng thành.

Trung gian còn học văn tập võ, vì tương lai đặt xuống căn cơ.

Tuy rằng cũng coi như biết điều, rất ít đi ra tham dự cái gì thịnh hội, đây là sợ gặp phải Pháp lực cao thâm chi sĩ, Tống Ngọc tuy rằng ẩn giấu tự thân Số mệnh, nhưng cái khó bảo đảm không bị nhìn ra manh mối đến, dù sao theo Thái Bình Ấn bất tri bất giác, tự thân bản mệnh khí cũng có hồng hoàng vẻ. Ở tướng mạo trên, cũng có biểu hiện, này hãy cùng phổ thông Hương thân nhà giàu chi Mệnh cách Khí số có chút không hợp.

Nhưng cũng không phải không hề làm gì, dựa vào Trưởng tôn thân phận, cũng tự những người này mới, mẫu tộc càng là chống đỡ mấy cái.

Những người này, đối với sau đó đại kế, còn chưa đủ.

Tổng Ngọc có Văn Xương, thường xuyên đi ra, trên danh nghĩa là du ngoạn, thực tế chính là Quan sát Số mệnh, tìm kiếm nhân tài.

Này Diệp Hồng Nhạn, chính là coi trọng nhất một cái.

Ở Tổng Ngọc trong mắt, Diệp Hồng Nhạn đỉnh đầu một cái màu vàng óng bản mệnh dựng đứng lên, đây là chính Ngũ phẩm Đại tướng chi khí, đủ có thể đảm nhiệm Tướng quân chức vị. Chu vi, lại tụ một đoàn hồng Bạch khí, đây là địa mạch Số mệnh, cho thấy Diệp Hồng Nhạn tổ tiên táng khối cát, chống đỡ Dương gian tử tôn Khí số, nhất định phải có một phen sự nghiệp.

Đương nhiên, những thứ này đều là gặp may đúng dịp, Diệp Hồng Nhạn bản thân cũng không biết chuyện Phong Thủy.

Cùng Diệp Hồng Nhạn đồng thời huynh đệ, cũng là bất phàm, có mấy cái màu đỏ. Đây chính là Thiên Tứ thành viên nòng cốt, đợi đến thời vận, là có thể những huynh đệ này vì là nòng cốt, làm ra một phen đại sự, căn cứ Tổng Ngọc phỏng chừng, đặt xuống Tân An Phủ, cắt cứ một phương đều có khả năng.

Nếu nhìn thấy, có thể nào buông tha? Tổng Ngọc liền kết làm bằng hữu, rất là lễ ngộ.

Diệp Hồng Nhạn cũng là tích cực dựa vào, dù sao cũng là trong nhà giàu Trưởng tôn, hiện tại có quan hệ, sau đó lại kéo một cái, chính là kỳ ngộ!

Qua mấy lần, Quan hệ liền quen, dần dần liền gọi nhau huynh đệ.

Diệp Hồng Nhạn cười khở, nói: "Này nhưng là thừa người quý ngôn rồi!" Trong lòng hơi động, này Tổng Ngọc, vừa thấy mình liền nhiều thân cận, thường xuyên tiếp tế, lại ngôn chính mình không phải người thường, hẳn là...

Tống Ngọc nở nụ cười, lại lấy ra một thỏi bạc, ước chừng hai, ba hai, giao cho Diệp Hồng Nhạn, nói: "Xem các anh em đáng dấp, gần nhất không rất dư dả, những này, liền cho nhiều mua điểm đồ ăn..."

Diệp Hồng Nhạn mặt đỏ lên, nhưng vẫn là nhận lấy, nói: "Ngược lại đều cầm nhiều lần như vậy, cũng không kém lúc này!"

"Những huynh đệ này, cái nào không muốn có vài mẫu ruộng, cưới cô vợ, cố gắng sống qua đây? Đáng tiếc, đều là tá điền, theo lưu dân dần nhiều, ông chủ có người, cho giới cũng là càng ngày càng thấp, cuối cùng liền tá điền đều không đến làm!"

"Hiện tại, các anh em dựa vào đánh chút làm công nhật, miễn cưỡng sống qua ngày, cũng là dần dần không đường sống, ngày hôm nay bữa này, là này nguyệt tốt nhất..."

"Này Đại Càn, này Đại Càn, ai..."

Tống Ngọc lặng lẽ, lưu dân lưu chúng, chỉ cần cho phần cơm ăn liền có thể điều động, tự nhiên so với tá điền làm công dùng tốt. Liền này, cũng là cầu không được, một Huyện nơi, cũng chứa đựng không được nhiều như vậy lưu dân, chỉ có trong đó thân thể cường tráng, tinh thông việc đồng áng, mới có thể lưu lại. Cái khác, đại thể chỉ có cho chút bạc, trục xuất khỏi Huyện.

Nếu là không có Phương Minh, này Diệp Hồng Nhạn cùng huynh đệ của hắn sẽ càng ngày càng không vượt qua nổi, cuối cùng Quan bức dân phản, lạc thảo là giặc, đây chính là thiên cơ, Diệp Hồng Nhạn tất có thể bởi vậy phát tài, càng làm càng lớn, cuối cùng đặt xuống một Huyện hoặc là một Phủ.

Hai người đón lấy đều không nói chuyện Phong Thuỷ việc này, thoả thích chơi đùa, đợi đến sắc trời đã tối, Tống Ngọc mới cáo từ rời đi.

Tổng Phủ.

Tự Tổng Gia tiến vào Huyện, cũng ngày càng thịnh vượng, tuy rằng còn không xứng được hàng đầu, cũng là không sai, cửa lớn cũng sửa rất là khí thế, Phương Minh đến cửa, thì có gã sai vặt tiến lên, tiếp nhận cương ngựa, trong miệng nói: "Ngọc thiếu gia! Ngài có thể trở về, lão gia dặn dò, để ngài sau khi trở lại liền đi thư phòng!"

Tổng Ngọc gật gù, tiến vào cửa lớn.

Tổng Phủ tu đến rất lớn, đình đài lầu các, hoa viên nhà thủy tạ, không thiếu gì cả.

Đi rồi chốc lát, mới đến thư phòng, gõ gõ môn, trong cửa truyền đến âm thanh: "Là Ngọc Nhi sao? Vào đi!"

Đẩy cửa phòng ra, liền thấy rõ một người, trung niên dáng dấp, thần thái tuần tú, chính là này thân phụ thân. Tổng Ngọc chỉ phụ tên là Tổng Tử Khiêm, tổ phụ tên là Tổng Vân Tinh.

Tổng Ngọc thấy, lập tức bái dưới, "Cho phụ thân đại nhân thỉnh an!"

Tổng Tử Khiêm gật đầu, nói: "Lại đi ra ngoài thấy đám kia hồ bằng cầu hữu sao?" Âm thanh có chút không vui, theo Tổng Ngọc tuổi tác càng lớn, trên người uy nghiêm khí cũng là càng ngày càng nặng, hầu như để hấn cái này làm cha đều cảm giác thấy hơi khó có thể rắn dạy. Lúc này, liền không tự chủ được dẫn theo chút hỏa khí.

Tổng Ngọc cung kính nói: "Nhi tử biết sai rồi! Chỉ là Quan Diệp Hồng Nhạn, không phải vật trong ao, cùng với kết giao, làm vô cùng hữu ích!"

Tổng Tử Khiêm lạnh rên một tiếng, "Như người nói mới được!" Trong lòng nhưng biết, con trai này xem người cực chuẩn, hiếm có không trúng,

trước đề cử mấy người, đều có tài hoa, lại trung thành thành thật, rất là dùng tốt.

Không đề cập tới việc này, thuận miệng hỏi chút kinh nghĩa, đây là khảo sát tài học.

Thấy Tống Ngọc đối đáp không có sai sót, sắc mặt mới hòa hoãn chút, nói: "Không sai, không sai, nhìn ra được, người bình thường hay là dùng tâm. Chỉ là kinh nghĩa chi đạo, Quang thuộc nằm lòng còn chưa đủ, trong đó ngôn ngữ tinh tế ý nghĩa sâu xa, vẫn cần thuần hóa..." Đối với người trưởng tử này, Tống Tử Khiêm cũng là mang nhiều kỳ vọng, may là người này thiên tư thông minh, không phụ sự mong đợi của mọi người, chỉ tiếc, có chút lại thích võ sự.

Bất quá, đây chỉ là việc nhỏ, lại gặp thời loạn lạc, có chút lực tự bảo vệ cũng tốt.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 55: Xích Xà Nhiều Ấn

Hai cha con lại nói chuyện một chút, Tống Ngọc liền hỏi:

"Tổ phụ đại nhân thân thể người làm sao? Khỏe chút?"

"Ai..." Tống Tử Khiêm sắc mặt âm trầm, thở dài, nói: "Phụ thân đại nhân trước đây vì nhà ta, khá phiền toái luy, đến nay đã là thói quen khó sửa, sợ là..." Âm thanh nghẹn ngào, nói không được.

Tống Ngọc sắc mặt nghiêm túc, nói: "Hài nhi còn phải đi vào bái kiến tổ phụ đại nhân!"

Cáo từ đi ra. Đi rồi một hồi, đi tới một chỗ đại viện, mơ hồ bay tới một luồng mùi thuốc, để Tống Ngọc hơi nhướng mày.

Để cái tôi tớ đi vào bẩm báo, đạt được đáp lại, mới đi vào.

Mùi thuốc càng thêm dày đặc, Tống Ngọc tiến vào bên trong, liền thấy một lão già, nằm ở trên giường, đã là không lên nổi.

"Tổ phụ đại nhân..." Tống Ngọc trong mắt một đỏ, lạy xuống.

"Được... Hài tử, đứng lên đi..." Tống Vân Tinh suy yếu giọng nói vang lên, tự năm năm trước, thân thể của hắn liên dần dần đổ dưới, không thể lý sự, đem Tống gia sự vụ giao cho nhi tử chương quản, đương nhiên, Tống Ngọc cũng quản một phần.

Tống Ngọc định thần vừa nhìn, Tống Vân Tinh đỉnh đầu Số mệnh đã đang không ngừng tiêu tan, này là đèn cạn dầu chi tượng, liền thần thông đều không thể cứu lại.

Tống Ngọc không khỏi nghẹn ngào, lại bồi tiếp nói rồi chút chuyện Phong Thuỷ phiếm, xem Tống Vân Tinh có chút tinh thần không tốt, mới lui đi ra.

Đến chính mình sân, liền thấy có mấy người đều ở chờ đợi.

Nhìn thấy Tống Ngọc, lên một lượt tiến lên lễ: "Xin chào Ngọc thiếu gia!" Tống Ngọc gật đầu, nói: "Đồng thời vào đi!"

Đến thư phòng, Tống Ngọc ngồi ở chủ vị, nhìn phía dưới khí tượng, đây chính là hãn ở Tống gia thành viên nòng cốt.

Người không nhiều, chỉ có hai, ba cái, nhưng đều là hồng khí, có thể nói nhất thời tuấn ngạn.

Tìm khắp cả Tống gia cùng mẫu tộc, chỉ có nhiều như vậy.

Gật gù, nói: "Đem từng người tình huống nói đến, Tống Hồ, người trước tiên đi!"

Một cái tỏ rõ vẻ xốc vác khí trung niên tiến lên, người này trang đình trang phục, trên bàn tay nổi gân xanh, lúc này lại chấp lễ rất cung kính, nói: "Thiếu gia! Căn cứ phân phó của ngài, ta cùng trong chuyên môn trộm gà bắt chó hạng người nhiều hơn giao du, đạt được chút tin tức. Trong lương, dầu, diêm, bố giá cả đều tăng ba thành. Rượu thịt phô chuyện làm ăn càng tốt hơn, đủ tăng năm phần mười, tế cứu nền tảng, là bị úy dư đại thành định đi, khao thưởng quân tốt, nghe nói chính huấn luyện Huyện Bình..."

"Hả?" Tống Ngọc cả kinh, tự Vĩnh An năm đầu đến, thiên hạ đại loạn, Triều đình đối với địa phương liền tiếm thất chương khống. Ngô Châu nam

bộ, cũng là như thế.

Lâm Giang Phủ liền không cần phải nói. Văn Xương Phủ, Tri Phủ vẫn không có nhận lệnh hạ xuống, chỉ có Phủ thừa Hạ Hưng, thay quyền chính sự, chỉ có thể chường khống Phủ thành phụ cận, còn lại các Huyện, không có danh phận, thu phục không được. Triều đình cùng Châu lý cũng vẫn đang do dự, dù sao hiện tại phát xuống nhận lệnh, khó bảo toàn Tri Phủ không cắt cứ một phương, nghe điều không nghe tuyên, tái diễn Ngô Khởi việc. Có mấy nhà, chính đang hoạt động, Hạ Hưng là Quận vọng Hạ gia người, hi vọng to lớn nhất.

Tân An Phủ, Tri Phủ Tần Tông Quyền đã nhậm chức sáu năm, thành đuôi to khó vẫy tư thế, năm gần đây chính thu phục các Huyện, mời chào văn sĩ, nghiêm huấn sĩ tốt, này ý đồ liền rất rõ ràng.

Vũ Long Huyện, Huyện Lệnh còn ở Quan sát bên trong, không có sáng tỏ đầu đến phương nào, lúc này, Huyện úy luyện binh, liền có chút ý tứ...

Tống Ngọc ngón tay một trận một trận gõ lên mặt bàn, suy nghĩ một chút, nói: "Ta biết rồi, Tống Tư, điền trang sự vụ làm sao?"

Đây là Tống Ngọc trước an bài xuống chuyện, hẳn dò xét trong thôn, cũng thấy chút dừng sĩ, tận lực chiêu mộ được dưới trướng, người nhà sắp xếp thành tá điền.

Tống Hồ lui ra, bên cạnh một người tới, lão nông dáng dấp, dung mạo không sâu sắc.

"Đã đặc biệt vẽ ra một trăm mẫu ruộng tốt, cho thiếu gia nói những người kia trông trọt, chỉ là..." Tống Tư muốn nói lại thôi.

Tống Ngọc nở nụ cười, nói: "Ta biết, này di chuyển nguyên bản tá điền, mất đi đất ruộng, bị hư hỏng danh tiếng, vì lẽ đó muốn bồi thường,

tiền bạc phương diện thì có chút báo nguy."

"Nhưng việc này, nhất định phải làm! Thì trị thời loạn lạc, nếu không có vũ lực, làm sao bảo vệ gia nghiệp? Bốn gia mới vừa vào Thị Trấn, gốc gác không đủ, gia đình võ sĩ đều là không đủ, chỉ có thể hướng ra phía ngoài cầu lấy..."

"Ta lại phê cái sách, người đi phòng thu chi lãnh chút, cần phải đem chuyện làm tốt, không muốn hỏng rồi nhà ta danh tiếng!"

Tổng Tư thần sắc nghiêm lại, trịnh trọng hành lễ, nói: "Thiếu gia nói thật là, lão nô tất đem việc này làm thỏa đáng!"

Tổng Ngọc gật đầu, Tổng Tư vẫn có mấy phần tài học, hiện tại lại kinh hân đề điểm, hẳn là có thể đem việc này làm tốt, đến lúc đó những kia cũng hẳn hạng người người nhà đều ở trong tay chính mình làm tá điền, chường không lại có thể chiếm lực được mấy phần.

Cái cuối cùng thanh niên tới, hành lễ nói: "Thiếu gia!"

Đây là Tổng Ngọc mẫu tộc nhân tài, gọi là Trầm Văn Bân.

"Văn Bân, gần nhất có thể thích ứng không?" Đây là Tổng Ngọc mẫu tộc người của Thẩm gia, Tổng gia tuy rằng tiếp nhận, nhưng không có khả năng lắm ủy lấy trọng trách, chỉ có thể phân công chút việc vặt vãnh, Tổng Ngọc biết người này có tài, đề bạt đưa tin, tạm gác lại sau dùng.

"Ta tùy tùng Tổng quản gia làm việc, cũng học không ít đồ vật..." Trầm Văn Bân mỉm cười nói, hẳn ăn mặc kiểu văn sĩ, đặc biệt đỉnh đầu, một cái thuần hồng bản mệnh, hơi tụ chút Số mệnh, cũng là bất phàm.

"Rất tốt!"

Tống Ngọc gật đầu, ba người này, thêm vào gián tiếp quản hạt hai mươi mấy người. Chính là hẳn ở Tống gia có thể trực tiếp nắm giữ nhân thủ, tuy rằng Tống Vân Tinh bệnh nặng, nhưng còn có Tống Tử Khiêm ở, cho dù Tống Ngọc thể hiện xuất sắc, chỉ có thể quản một cái điền trang, mấy cái trang đình, nắm giữ Tống gia một hai thành thực lực, cũng là cao rồi.

...

Một chỗ sơn mạch nơi sâu xa.

"Chính là chỗ này, người xem coi thế nào?" Phương Minh chấp hai tay sau lưng, thần thái nhàn nhã.

Cổ Hiếu Liên một thân yên hà sự tán sắc hoa quần, hoàn bội trâm ngọc, tăng thêm một phần màu sắc, lúc này vẻ mặt nghiêm túc, tinh tế kiểm tra, qua lại xoay chuyển vài vòng. Nàng nhập Phương Minh dưới trướng, có âm khí tài nguyên, Đạo Pháp tiến cao.

Nhắm mắt mình toán hồi lâu, mãi đến tận cái trán nhỏ xuống đổ mồ hôi, hai quai hàm ửng đỏ. Mới nói:

"Phong thủy kham dư phương pháp, thiếp thân biết không nhiều, nhưng cũng hiểu được, phương pháp này quý ở tụ khí."

"Khí Thừa Phong thì lại tán, giới thủy thì lại dừng, cổ nhân tự chi khiến không tiêu tan, hành chi khiến có dừng, cổ vị chi Phong Thủy. Phong Thủy phương Pháp, đến thủy vì là trên, tàng phong kém hơn."

"Nơi này Thanh Long Bạch hổ đối xứng đều đều, sơn phôi rộng rãi khai triển."

"Sơn hoàn thủy ôm, suối nước như thắt lưng ngọc, uốn lượn như xà, huyết đình tiền hướng sơn nơi, tị phương ấn sa đứng thẳng, này chủ đời sau

tất ra Quan lớn."

"Tì vì là xích xà, có ấn cư chi, chủ quý. Thường nói: "Xích xà nhiều ấn như viên bình, eo đeo đấu ấn mới ngang dọc."

"Đây là 'Xích Xà Nhiều Ấn' chi tượng, khí thuần hồng, lại mang theo màu vàng, có thể tăng hậu thế Số mệnh!"

Trong lòng những nghi hoặc, chuyện Phong Thuỷ này đối với phàm nhân, tất nhiên là vô cùng tốt hằm mộ nơi, có thể Chúa công chính là Thần linh, vạn cổ bất hủ, không cần nơi đây? Hẳn là, muốn ban thưởng cho một cái nào đó phàm nhân?

Phương Minh nghe xong, gật đầu liên tục, hẳn là Thành Hoàng, đối với địa khí có cảm ứng, dẹp An Xương Phong Thuỷ làm trung tâm, sưu tầm nhiều năm, mới tìm được nơi đây. Ngay lúc đó Văn Xương dưới, nơi đây rất nhiều cát khí, nhưng so với hiện tại hơi kém, Phương Minh triển khai thần thông, cải tạo địa hình, mới hình thành này "Xích Xà Nhiều Ấn" chi cục.

Này đã là cực hạn, trở lên đi, liền không phải là sức người có thể đựng, cần phải gặp may đúng dịp, trời đất tạo nên mới có thể. Tiềm Long liền chúc loại này, một tắc cũng sửa không được.

"Tuy rằng nơi đây rất tốt, nhưng nhập táng thời cơ, điểm huyết chờ chút, vẫn phải là người đến!" Phương nói rõ, một tấm tay, một phần công văn bay đến Cổ Hiếu Liên trước mặt.

Cổ Hiếu Liên định thần nhìn lại, trên giấy lít nha lít nhít, viết sinh nhật các loại tin tức, không khỏi nói:

"Đây là..." Trong lòng đại lẫm.

"Đây là sắp nhập táng nơi đây người sinh nhật, người căn cứ sơn gia bỏ mạng, tử tôn mệnh chọn cát, suy tính hình xúc phạm hại, lựa chọn ngày tốt, không đáng thái tuế, ba sát, trùng tang, lập lại các loại hung nhật. Đồng thời, điểm ra Cát huyết!"

Những này, tuy rằng Phương Minh hiểu sơ một, hai, nhưng vẫn để cho chuyên nghiệp đến được, dù sao này không so với trước, chỉ cần Văn Xương vừa nhìn, đã biết chi cát hung, trong đó liên luy đông đảo, nhất định phải cẩn thận suy tính.

"..." Cố Hiếu Liên trầm mặc một lúc lâu, mới trịnh trọng bái dưới, nói: "Thiếp thân tuân mệnh!"

Nàng tâm tư triệt minh, đã mơ hồ đoán được cái gì.

Phương Minh một phát ổng tay áo, "Trở về đi!"

...

Vĩnh An mười năm năm tháng, Tống Vân Tinh, mất, hưởng thọ năm mươi ba.

"Nhanh lên một chút, còn có cẩn thận chút, nếu như ngã, cẩn thận các người bì!" Một nhóm chính giơ lên Quan tài, ở thâm sơn gian nan bên ba, một cái đầu lĩnh đáng dấp, xoay người lại uống.

Núi cao rừng rậm, lúc đó có lang hồng tước minh, nghe được tất cả mọi người là run lên trong lòng.

Đầu lĩnh đại hán chà xát đem mặt, đi mấy bước, đi tới hung hăng trang người trẻ tuổi trước mặt, hỏi: "Thiếu gia, thâm sơn hung hiểm, để chúng ta đến đây liền có thể..."

Bóng cây loang lổ, tia sáng lóe lên, lộ ra một cái phong thần tuấn lãng thanh niên, chính là Tống Ngọc.

"Việc này Quan hệ trọng đại, lại nói, nhất định phải có đích hệ tử tôn ở, tổ tông mới có thể cảm ứng... Phân phó, lại đi mấy dặm, liền đến, đều lên tinh thần, trở lại thiếu không được tiền thưởng!"

Đại hán này tất nhiên là Tống Hồ, tự tang lễ qua đi, không biết Tống Ngọc cùng Tống Tử Khiêm nói chuyện Phong Thủy cái gì, Tống Tử Khiêm liền đem thái gia hậu sự giao cho Tống Ngọc xử lý, ở bề ngoài, ở Vũ Long phụ cận tìm khối đất tốt, táng xuống.

Chỉ có Tống Hồ các loại hạt nhân mới biết, đó là giả mộ. Chân chính thái gia linh cữu, chính ở phía sau giơ lên đây, những này không phải Tống gia tự thân tộc nhân, chính là theo mấy đời gia sinh tử, trung thành phương diện không có vấn đề.

Tống Ngọc đi ở phía trước, nhìn hạ nhân có chút vẻ mặt sợ hãi, không khỏi cười khở.

Này thế rừng sâu núi thẳm nhiều Hung Quỷ, nhưng hãn gia là trong Phong Thủy nhà giàu, lại có Tổ Linh, che chở rất tốt. Chính là những này trang đình tộc nhân, trên người Số mệnh, cũng không sợ phổ thông Hung Quỷ.

Trên thực tế, Tống Hồ có màu đỏ bản mệnh, thêm vào những này trang đình, đều là không vũ mạnh mẽ hạng người, tụ tập cùng một chỗ, hình thành sát khí, liền Ác Quỷ cũng phải nhượng bộ lui binh, nhưng thế nhân vô tri, mất lòng dạ, trái lại dễ dàng bị Quỷ loại áp chế.

Lại đi rồi nửa canh giờ, liền đến Xích Xà Nhiều Ấn Cát huyết nơi.

Tống Ngọc nhìn sắc trời một chút, lại lấy ra cái la bàn, cẩn thận bấm toán, đến một chỗ, nói: "Chính là chỗ này, lại quá ba khắc, liền khởi công

đi!" Những thứ này đều là Cổ Hiếu Liên toán được, giao cho Phương Minh.

Tống Hồ trong lòng rung mình, hẩn nhìn Ngọc thiếu gia từ nhỏ lớn lên, cũng không biết thiếu gia còn có thể Phong Thủy học, không khỏi cảm thấy ngày hôm nay thiếu gia trên người, tựa hồ bịt kín một tầng sương mù, vẻ kính sợ nổi lên.

Công cụ đều bên người mang, đến canh giờ, tức khắc phá thổ động công.

Không cần thiết một canh giờ, cứ dựa theo Tống Ngọc khám địa hình, quật ra một cái mộ huyết, bốn phía cũng xây lên mộ cơ.

Thì trị buổi trưa ba khắc, Tống Ngọc thấy đã đặt mua thỏa đáng, liền hạ lệnh nói: "Toà bắc hướng nam, tốc thả Quan tài nhập mộ!"

Thợ thủ công lập tức tuân lệnh để vào Quan tài, cẩn thận tỉ mỉ.

Sau đó chính là mả bị lấp, thụ bi công tác, sau nửa canh giờ, một ngôi mộ đã thành hình.

Tống Ngọc cao giọng nói: "Theo ta dâng hương lễ bái tổ tông!"

Tống Hồ cùng cái khác tới lúc này dọn xong tế phẩm, quỳ ở mặt trước bia mộ lễ bái, thành tâm cầu khẩn tụng.

Trong lúc nhất thời, khói hương tổng nhiều, cầu khẩn tụng thanh ong ong không dứt.

Chân chính Tống Vân Tinh chi hồn, đương nhiên không ở chỗ này nơi, sớm bị Phương Minh tiếp dẫn về Động Thiên thu xếp. Nhưng di thể ở đây, tự nhiên cùng bản thân huyết thống có cảm ứng.

Nhưng vào lúc này, Tống Ngọc ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy mộ bên trong, hốt người có Xích khí từng tia từng tia bốc lên, này Xích khí càng

ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm, dần dần có hoàng khí sinh thành, Số mệnh tụ mà không tiêu tan, trước tiên tập ở bi trên, lại hướng mình mà tới.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 56: Khởi Vận

Tống Ngọc cơ thể hơi chấn động, lộ ra ẩn giấu bản thân Số mệnh.

Chỉ thấy hồng khí tập hợp, hầu như không gặp màu trắng. Trung gian lại có một cái Xích Xà chiếm giữ, đây là năm đó Long khí, đã bị triệt để thu phục. Bên trên Thanh khí bốc lên, tụ thành lọng che, từng tia từng tia cát khí buông xuống, làm người ta nhìn tới sinh ra sợ hãi.

Hồng hoàng khí cùng với hợp lại, Xích Xà ngẩng lên thủ, cực kỳ vui vẻ dánh dấp, liền thân thể cũng dài khoảng tấc.

Tống Ngọc trong lòng vui vẻ, biết này Xích Xà Nhiều Ẩn chi tượng, cùng mình bản mệnh Số mệnh cực kỳ tương xứng, còn có chút không nói ra được chỗ tốt. Được tự thân Long khí Xích Xà hấp dẫn, nơi đây Số mệnh bị chính mình hấp thụ tám phần mười, tăng nhiều Khí số.

Còn lại hai phần mười, bị Tống Tử Khiêm cùng cái khác Tống gia tộc người chia cắt, cũng đến chút Số mệnh.

"Tuy rằng này Cát huyết, còn kém rất rất xa Tiềm Long Long huyết, nhưng có thể tăng một phần căn cơ, tương lai liền có thêm một phần phần thăng."

"Giờ khắc này ta Số mệnh đại thịnh, trong vòng bảy ngày tất có biểu hiện." Tống Ngọc trong lòng tự nói.

Tống Gia, thư phòng.

"Ta, có thể làm thỏa đáng ?" Tống Tử Khiêm thần sắc phức tạp mà nhìn đứa con trai này, mấy ngày trước, Ngọc Nhi báo cho chính mình phát hiện một chỗ Cát huyết, có thể tăng một đời đại vận.

Tống Tử Khiêm ý động bên dưới, nhất thời nghi hoặc tâm ý, đây là làm sao tìm được? Đứa nhỏ này như thế nào hiểu những này?

Đưa ma trong đội ngũ, Tống Tử Khiêm cũng xếp vào người, là Tống gia cung dưỡng mấy đời thầy địa lý, này Tống Ngọc cũng biết. Trở về bẩm báo, thật là một chỗ đại cát chi huyết, có Số mệnh.

Tin tức này để Tống Tử Khiêm trong lòng nhảy một cái, liên tưởng đến Ngô Nam gần nhất mười năm vẫn kêu gọi Ngô ra Long ca dao, càng là sợ mất mặt.

Thế nhưng, thầy địa lý sau đó bẩm báo, này Cát huyết nhiều nhất chỉ có một Phủ khí, để Tống Tử Khiêm an tâm xuống đồng thời, nội tâm lại nhiều một luồng không nói ra được thất lạc cảm giác.

"Đã làm tốt, dọc theo đường đi đều chú ý, không có người bên ngoài phát hiện. Tống Hồ bọn họ cũng lĩnh tiền thưởng, trở lại nghỉ ngơi!" Tống Ngọc âm thanh không nhanh không chậm, Thanh Thanh như ngọc.

"Ừm..." Tống Tử Khiêm nhìn đứa con trai này, muốn nói gì, rồi lại không nói ra được, phất tay một cái: "Người lui ra đi!"

"Hài nhi xin cáo lui!" Tống Ngọc thi lễ một cái, cáo từ đi ra ngoài.

Đối với Tống Tử Khiêm mâu thuẫn, cũng có chút hiểu rõ. Tống Ngọc tự thân Số mệnh, đã vượt xa Tống Tử Khiêm, có huyền tân đoạt chủ tư thế. Lúc này hiển hiện ra sau, càng rõ ràng hơn.

Biểu hiện bên ngoài, chính là Tống Ngọc uy nghiêm nhất trùng, đến người nhà họ Tống tâm.

Những này, Tống Tử Khiêm nhìn ở trong mắt, trong lòng tự sẽ không dễ chịu.

Bất quá, khoảng thời gian này, trong Phong Thuỷ tình hình e sợ sẽ xảy ra đại biến, nhất thời không lo nổi việc này.

Quá mấy ngày.

Huyện Nha, Huyện Lệnh lữ Hồng chính phê duyệt công văn.

Mở ra một cái sổ con, nhìn xuống, nhất thời cau mày, đây là trong Phủ công văn, nhìn như lưu loát, kỳ thực liền một tầng ý tứ.

Vẫn là bức bách hẩn thần phục, đồng thời nhận lời, sau khi vẫn làm cho hẩn đảm nhiệm Nhâm Huyện Lệnh.

Lữ Hồng nhìn, khóe miệng liền nổi lên cười gằn.

"Này Tần Tông Quyền, quả là lòng muông dạ thú không hề che giấu."

"Ha ha, ta không giao Vũ Long Huyện, vẫn là Huyện Lệnh, đồng thời có Triều đình cùng Châu lý danh phận, thì có đại nghĩa."

"Nộp ra, không nói danh tiếng đại xấu, thân bại danh liệt. Chính là đảm nhiệm Nhâm Huyện Lệnh, cũng khẳng định là không tưởng, đến lúc đó hoặc giết hoặc tù, chính là một câu nói!"

Kỳ thực, lữ Hồng nội tâm, đối với này còn có chút khịt mũi con thường. Này Tần Tông Quyền, so với Ngô Khởi, ít đi không ít khí phách. Luận khôn ngoan, càng bị vượt ra không biết mấy phần.

Làm người lưỡng lự, vừa có phản ý, lại không dám công nhiên khởi sự, liền địa bàn quản lý, đều không thu thập sạch sẽ. Lại nói, Tần Tông Quyền chiếm Tân An Phủ thành, đây là tinh hoa nơi, thực lực hùng hồn, lại có Tri Phủ danh nghĩa, tới bây giờ, cũng chỉ chân chính thu phục ba Huyện, chính mình Vũ Long Huyện cùng Vân Đài Huyện, đều chỉ là trên danh nghĩa phục tùng mà thôi.

Nếu là Tần Tông Quyền có Ngô Khởi quyết đoán, dám công nhiên xả kỳ, mở Phủ kiến quân, sớm đặt xuống toàn bộ Tân An Phủ. Nhưng dây dưa dài dòng, không phải là người chủ chi tượng, tuyệt đối không thể nường nhờ vào.

Bất quá, nên làm sao từ chối mới thật?

Đang muốn, bên ngoài nhưng truyền đến tiếng hò giết. Tay run lên, mực nước nhỏ đến công văn trên, đen một mảnh.

Bất quá lúc này không quan tâm những chuyện đó, bước nhanh đi ra ngoài, sau Nha náo loạn, hỗn loạn từng bừng. Thật vất vả thấy một người, là chính mình người hầu, mau mau hỏi: "Nói mau, phát sinh chuyện gì?"

Người hầu trắng xám mặt, run lập cập: "Dư Đại Thành... Phản, chính mang binh vây công Huyện Nha... Lão gia, chúng ta chạy mau đi!"

"Cái gì?" Lữ Hồng như bị sét đánh, ngốc tại chỗ.

Này Dư Đại Thành, vẫn là chính mình một tay đề bạt, xưa nay thật là nhờ vào, này Huyện úy chức vụ, cũng là hăn tiến cử, mới đến. Vẫn coi là tâm phúc, không muốn người này lòng lang dạ sói, lại dám phản?

Ngực một luồng tích tụ khí không tiêu tan, "Oa" một tiếng, phun ra khẩu huyết đến.

Tiếng giết càng ngày càng gần.

Chốc lát, hai hàng đẳng đẳng sát khí binh sĩ chen chúc một người đi vào, Huyện úy Quan phục, khuôn mặt âm đức.

Thì có hai cái thân vệ giáp sĩ tiến lên, đem lữ Hồng trói lại, mang tới Dư Đại Thành trước người, lữ Hồng không nhúc nhích, làm như ở sững sờ, mặc cho xử trí.

"Khà khà... Lữ đại nhân, không nghĩ tới người sẽ rơi vào trên tay ta đi!" Lữ Hồng sờ sờ cằm, rất là đắc ý.

Lữ Hồng một giật mình, trong mắt có tức giận, từ trong hàm răng lóe ra mấy chữ: "Vì là... .. Sao?" Âm thanh khàn giọng thê thảm, khiến cho người không rét mà run.

"Hừ! Còn không là Lữ đại nhân không nghe trên mệnh! Bây giờ Tần Tri Phủ đã ủy nhiệm ta vì là Vũ Long Huyện lệnh, thảo phạt người này nghịch tặc!" Dư Đại Thành cười gằn nói.

"Ha... Ha ha..."

"Rõ ràng có thực lực, nhưng không lấy đường đường chính chính tư thế ép chi, phản dựa dẫm bực này quyền mưu thuật..."

"Dư Đại Thành, người thật đúng là tầm nhìn hạn hẹp, đầu cái thật chủ nhân a... Tất không chết tử tế được!" Lúc này, lấy Tri Phủ Tần Tông Quyền chi cá tính, trực tiếp giết lữ Hồng khả năng không lớn, không nên như vậy, đồ nhạ họa sát thân, nhưng lữ Hồng chính là cảm thấy không nhanh không chậm.

Dư Đại Thành khóe mắt vừa kéo, hăn thu được mệnh lệnh, đem lữ Hồng giam lỏng. Thế nhưng lúc này, đầu óc một ngất, sát ý nổi lên, vẻ dữ tợn lóe lên, nói: "Giết!"

Trường đao vung quá, máu tươi tung toé...

"Đại nhân!" Thân binh tìm ra ấn thụ, còn mang theo chút máu tươi.

Dư Đại Thành không để ý chút nào, đem ấn thụ Phủng ở lòng bàn tay, lăn qua lộn lại mà nhìn, như nhặt được Chí bảo, cười khóe miệng nứt ra.

Nhìn chung Quanh một vòng, nói: "Lần này, đại gia đều có công lao, Tri Phủ đại nhân nói rồi, đều Quan thăng cấp một, còn có trọng thưởng!"

Thủ hạ một mảnh hoan hô.

Năm tháng mười hai, Vũ Long Huyện úy Dư Đại Thành lấy Tri Phủ chi lệnh, tấn công Huyện Nha, cũng hung hãn giết Huyện Lệnh lữ Hồng.

Máu nhuộm Huyện Nha, vũ Long đại loạn.

Lữ Hồng nhậm chức Vũ Long Huyện lệnh thì, công chính nghiêm minh, lại thường xuyên cứu tế nạn dân, danh tiếng rất tốt.

Trên lý thuyết, Tri Phủ tuy so với Huyện Lệnh cao hơn hai phẩm, nhưng không sát phạt quyền lực, liền ngay cả miễn đi Huyện Lệnh chức vụ, cũng phải đăng báo Châu lý mới có thể.

Dư Đại Thành lấy Tri Phủ lệnh giết Huyện Lệnh, nhất thời dẫn tới dư luận ồn ào, thời loạn lạc bóng tối, chính thức bùng bùng ở Vũ Long Huyện bầu trời.

"Ồ! Lại như vậy! Thật đúng là..."

Tống Ngọc thần sắc nghiêm túc, nghe thủ hạ báo cáo, dần dần lộ ra vẻ khó tin.

Đứng lên một lúc lâu, bùi ngùi than thở: "Quả là Số mệnh mê loạn, đại thế bên dưới, đều là giun dế a!" Nhưng là đúng ngày này nói, Số mệnh đại thế, nhiều hơn mấy phần lý giải.

Cư tra, Tần Tông Quyền chỉ là mệnh Dư Đại Thành giam lỏng Lữ Hồng, không muốn nhưng hung hãn giết chết. Nói vậy Tần Tri Phủ hiện tại chính đang giơ chân đi! Càng nhận lệnh loại này thành sự không đủ bại sự có thừa mặt hàng.

Không! E sợ không phải như vậy. Dư Đại Thành có thể bò đến một Huyện Huyện úy, tự không phải người lỗ mãng, vì sao lần này đối với đề bạt ân nhân dưới này tàn nhẫn tay, không muốn danh tiếng sao?

Chỉ sợ là Số mệnh liên lụy dưới, đã thân bất do kỷ. Phía thế giới này Số mệnh đại thế, không phải dễ dàng như vậy phá. Vậy mình Thành Hoàng Bản tôn, cũng bị Tiềm Long đại thế mang khóa, nên làm gì phá cục?

Nghĩ như thế, liền mang tới một tia mù mịt.

Thủ hạ còn ở bấm báo: "Dư Đại Thành đã hạ lệnh toàn Huyện giới nghiêm, thanh lý Huyện Nha, tựa hồ có tự lập Huyện Lệnh chi tâm..."

"Ha ha..." Tống Ngọc thấy buồn cười, hiện tại người người coi Dư Đại Thành vì là gian trá tiểu nhân, phệ chủ hạng người, có thể nói, căn cơ hoàn toàn không có, hơn nữa, tự lập sao...

Xem ra cùng trong Phủ đều duy trì không đi xuống, Tần Tông Quyền muốn bỏ qua con cờ này, trước đồng ý đồ vật đương nhiên sẽ không đổi mặt thực hiện, Dư Đại Thành cỡ nào gian xảo, ngửi ra mùi vị, có tự lập chi tâm, này nhưng là Tống Ngọc cơ hội.

Đáng tiếc, còn thiếu một chút.

Tống Ngọc đứng dậy đi dạo, hẳn là dòng chính, viện tử này tự nhiên xây dựng đến cực kỳ thanh nhã, thậm chí còn có một chút bồn hoa, hoa tượng ngày ngày quản lý, lúc này có Sơn chi hoa, Tuyết tháng sáu, Hoa la đơn, Cây bóng nước chờ chút, bách hoa nở rộ, muôn hồng nghìn tía, tranh nghiên khoe sắc.

Nhìn những này phong cảnh, chỉ cảm thấy nội tâm dần dần bình tĩnh, Tống Ngọc thấy buồn cười: "Xem ra ta cũng có chút cuống lên, dù sao tuy rằng năm năm sau mới là thiên hạ tranh đấu dày đặc nhất thời khắc, nhưng hiện tại phải bắt đầu tích lũy tiền vốn, Bản tôn bên kia, cũng cảm thấy gần nhất có chút bất ổn chi tượng, xét đến cùng, đều là thực lực a..."

Đang lúc này, tiếng bước chân vang lên, cực kỳ gấp gáp.

Tống Ngọc cả kinh, có linh cảm. Lúc này, một cái trang đình đi vào, hành lễ nói: "Thiếu gia, có mật thư, theo ngài dặn dò, là đẳng cấp cao nhất..."

"Đem ra ta xem!" Tống Ngọc nắm quá, gỡ bỏ phong bì. Đọc nhanh như gió, tin rất ngắn, chốc lát liền xem xong, Tống Ngọc ở sững sờ chốc lát, đột nhiên, ngửa mặt lên trời cười to, trạng thái cực vui vẻ.

Một lát sau, biết có chút thất lễ, thu lại, nói: "Tin tức này rất đúng lúc, xuống lĩnh thưởng đi!"

Hạ nhân một mặt sắc mặt vui mừng đi ra ngoài.

Tống Ngọc ngồi xuống, khóe miệng vẫn là nổi lên một nụ cười. Dư vị vừa nãy nội dung trong thư.

Mật thư chủ yếu liền nói một chuyện, phục ba Tướng quân Ngô Khởi, chiếm xuống Thanh Long Quan.

Đại Thanh Sơn là Ngô Châu sơn mạch, vắt ngang non nửa Châu, Ngô Nam Ngũ Phủ, đều ở Đại Thanh Sơn nam bộ. Thanh Long Quan địa thế hiểm yếu, chiếm được liền có thể toàn cư Đại Thanh Sơn chi hiểm, đem Triều đình cùng Châu lý can thiệp chặn ở Quan ngoại.

Chiếm Thanh Long Quan, trên căn bản liền tuyệt Châu lý lực địa tiến quân khả năng, còn có vài chỗ đường nhỏ, quá không được bao nhiêu

người. Tuy rằng còn có chút thủy lộ, nhưng chỉ cần đem mấy chỗ trọng yếu cảng chiếm cứ, còn lại, chính là Ngô Nam chính mình bên trong sự vụ.

Trước đây tình thế, là Văn Xương năm bè bảy mảng, Tân An trông trước trông sau, nhưng còn miễn cưỡng nghe theo hiệu lệnh, hai người cộng đồng áp chế Lâm Giang Phủ.

Tuy là lấy Nhị Phủ đối với một Phủ, nhưng sức mạnh phân tán, thường xuyên nằm ở thủ thế, còn phải dựa vào Châu lý chống đỡ, mới có thể miễn cưỡng duy trì cân bằng. Hiện tại, tình thế đại biến.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 57: Phản Sát

Năm tháng mười bốn, Dư Đại Thành mời tiệc Vũ Long Huyện nhà giàu.

"Ai! Này có thể sao là thật?" Tống Tử Khiêm xem trong tay thiệp mời, một mặt do dự. Hiện tại Dư Đại Thành bên trong không có căn cơ, ở ngoài không ai giúp binh, ai cũng không coi trọng, có thể trên tay hắn còn năm năm trăm Huyện Binh! Huyện bên trong nhà giàu, vẫn là quyền sinh quyền sát trong tay.

Lần này đi qua, sợ là không thể thiếu muốn ra chút huyết, phân chia chút tiền lương, này có thể tất cả đều là đổ xuống sông xuống biển! Huống chi, không biết lần này cần bao nhiêu? Cũng đừng làm cho Tống gia thương gân động cốt mới tốt.

"Phụ thân đại nhân không cần phải lo lắng, đến lúc đó ta bồi ngài đi vào!" Tống Ngọc đi vào, vỗ về một cái quạt giấy, vẻ mặt nhàn nhã, thái độ tự nhiên nói.

"Hồ đồ!" Tống Tử Khiêm quát lớn nói. Một mình hắn đi vào, coi như có chuyện, Tống gia còn có Ngọc Nhi kế thừa. Nếu như cùng đi, không sợ đều bị tóm con tin, tùy ý áp chế?

Ngọc Nhi xưa nay luôn luôn vững vàng, dùng cái gì như vậy?

Lúc này mới nhìn thấy Tống Ngọc phía sau hai người, đều là lưng hùm vai gấu, một mặt dũng hân vệ, không khỏi hỏi: "Những này thì là người nào?"

"Những thứ này đều là dũng sĩ, hài nhi chiêu mộ lại đây, bảo đảm Ngô gia bình an!"

"Được! Được! Ta đang lo hộ viện không đủ nhân lực đây! Chỉ là dự tiệc việc, vì phụ nữ đã già nua, coi như đưa cái mạng này, trong nhà sự vụ, còn có người đến quản lý, không coi là cái gì. Người nhưng tuyệt đối không thể mạo hiểm a!"

"Phụ thân yên tâm, lần này Dư Đại Thành sắc lệ bên trong tra, yển hội tự nguy thực an, hài nhi đi vào, còn có thể an hãn chi tâm, tuyệt không đại sự!" Tống Ngọc định liệu trước, cười nhạt nói.

"Ồ? Sao lại nói lời ấy?" Tống Tử Khiêm giật mình.

"Vũ Long thế gia nhà giàu, không phải ta một nhà, thực lực hùng hồn, coi như trang đình hộ viện, thu về đến vậy có năm, sáu trăm, tiền lương giàu có. Dư Đại Thành lúc này đã là trong ngoài đều khốn đốn cảnh giới, tất không dám quá mức ép sát, phản khả năng có lấy lòng, để các gia khuynh lực giúp đỡ!"

"Coi như hãn chó cùng rút giậu, dám to gan giam giữ Gia chủ, vợ vét tiền vật, chúng ta thế gia, lại sao thúc thủ?"

Lời này ý tứ là, coi như Dư Đại Thành chụp Gia chủ làm người con tin, cái khác nhà giàu cũng mỗi người có người thừa kế, không sợ hãn động thủ, đến lúc đó không chết không thôi, các gia liên thủ lại, tất để Dư Đại Thành chết không có chỗ chôn.

Kỳ thực, Dư Đại Thành cũng coi như có chút tâm kế, chọn cái thật tốt thời gian, nếu như lại muộn mấy ngày, các gia nhà giàu xuyên kết hợp lại,

tất sẽ cướp động thủ trước, đến lúc đó liền bị động.

"Hơn nữa, phụ thân đại nhân, người xem Dư Đại Thành lựa chọn yến hội nơi, cũng hơi có chút kỳ lạ!"

"Ồ?" Tống Tử Khiêm ánh mắt sáng lên, nói: "Người là nói?"

"Dư Đại Thành đem yến hội thiết ở trong thành tửu lâu, mà không phải Huyện Nha, trong này hàm nghĩa, phụ thân vẫn chưa rõ sao?" Tống Ngọc cười to, nói.

"Ha ha, vì phụ mới vừa vì là Gia chủ, có chút sơ sẩy, động tác này, bại lộ người này sắc lộ bên trong chi tâm, lần này, quả là tự nguy thực an!" Tống Tử Khiêm vuốt râu mỉm cười, nói.

Cái này cũng là Tống gia mới vừa vào Thị Trấn không mấy năm, tâm thái nhất thời không chuyển qua đến, mới có chút rối loạn tâm lòng.

"Ngoài ra, nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, hài nhi thỉnh cầu đại phụ đi vào, phụ thân đại nhân tọa Trấn Tống Gia, lấy sách vện toàn!" Tống Ngọc nói. Nói lời này thì, trong mắt hình như có hồng Quang lóe qua, trên đỉnh đầu Số mệnh gợn sóng, toả ra từng luồng từng luồng sóng gợn, ảnh hưởng phán đoán.

"Chuyện này..." Tống Tử Khiêm bản năng liền muốn cự tuyệt, có thể vừa nãy Tống Ngọc mấy câu nói, có lý có chứng cứ, bỏ đi nghi ngờ. Cũng phản bác không được hẳn một mảnh hiếu tâm. Lại bị quấy rầy phán đoán, rốt cục nói rồi: "Được rồi!"

...

Đảo mắt đến canh giờ, Tống Ngọc điếm ra bốn cái gia đình, đi vào dự tiệc.

Hoa Mãn Lâu là Vũ Long Huyện kể đến hàng đầu tửu lâu, hôm nay, càng bị tân Nhâm Huyện Lệnh Dư Đại Thành bao xuống, mời tiệc Huyện bên trong nhà giàu, tự nhiên rất sớm thu thập quét sạch, rực rỡ hẳn lên.

Tổng Ngọc khinh xe giản từ, đến cửa, thì có hai tên lính canh gác, nghiêm thiệp mời, đem gia đình cản ở ngoài cửa, mới thả Tổng Ngọc đi vào.

"Hừ! Yến không thật yến a!" Tổng Ngọc trong lòng cười gằn, hẳn đối với Tổng Tử Khiêm nói, có một tiền đề, đối phương phải là người bình thường mới có thể. Bây giờ Dư Đại Thành, đã ngũ sắc đều mê, thân bất do kỷ, chỉ sợ cái gì sự đều làm được ra.

Tửu lâu chu vi, quá mức yên tĩnh, sợ là mai phục có sĩ tốt, đến lúc đó không thể đồng ý, không thể thiếu suất chén làm hiệu, năm trăm đao Phủ thủ ra xiếc.

Một đường thấy mấy cái nhà giàu Gia chủ, Tổng Ngọc lấy con cháu bồi tiến lên chào, những Gia chủ này đều hơi kinh ngạc sẽ là Tổng Ngọc đến đây, lập tức lại khoa hai câu hiếu tâm đáng khen loại hình. Sắc mặt đều có chút âm trầm, xem ra đều có dự cảm không tốt.

Lúc này không nói, các vào chỗ vị. Chờ giây lát, thì có tốp ân cần bưng lên rượu và thức ăn, cực kỳ phong phú, hương thơm nức mũi, câu người muốn ăn, nhưng vẫn không gặp Dư Đại Thành đến đây, các đại Gia chủ lo lắng lo lắng, lại cái nào ăn được, bạch tiêu bếp trưởng một phen công phu.

Lại quá một lúc lâu, người hầu một tiếng trường xướng: "Dư Tri Huyện đến!" Thanh âm chưa dứt, một bóng người bước nhanh đi vào, phía sau còn theo hai cái giáp sĩ, đằng đằng sát khí, nhìn ra chúng Gia chủ trong lòng nhảy một cái.

Dư Đại Thành một thân Huyện Lệnh Quan phục, nhưng trang bị trường đao, có chút không ra ngô ra khoai, nhưng lúc này, mọi người thần sắc nghiêm túc, một câu âm thanh cũng không có.

Dư Đại Thành thẳng ngồi chủ vị, không đợi mọi người mở miệng, liền nói: "Nhà ta là kẻ thô lỗ, liền không nói những kia loan loan đi vòng, bản Quan mặc cho Vũ Long Huyện lệnh, Trấn thủ một phương, muốn xây dựng thêm quân đội, thiếu hụt nhân thủ tiền lương, các người lệnh tùy tùng trở lại, đưa trước tiền lương thanh niên trai tráng, bản Quan thì sẽ thả người trở lại, bằng không, khà khà..."

Nói, thì có một cái phụ tá đáng dấp người tiến lên, lấy ra Trương Văn thư, ghi chép các gia muốn đưa trước con số, truyện kỳ các gia.

Các gia Gia chủ truyện xem, đều là sắc mặt tái xanh, nắm chặt song quyền.

Tống Ngọc tiếp nhận, tìm tới chính mình, thấy thư: "Tống Gia, ra..." Hơi kinh hãi, này muốn, hầu như là Tống gia tồn kho tiền lương bảy, tám phần mười, còn trang đình, càng là một cái không rơi, toàn bộ rút đi.

Vốn là các gia sớm có lập kế hoạch, nếu như đánh cái hai, ba phần mười, cũng có thể tiếp thu, coi như đưa ôn thần, ngược lại ngày sau sẽ làm Dư Đại Thành cả gốc lẫn lá phun ra. Có thể lần này, nếu như thật giao ra, mới là chết đến nơi rồi.

Các gia Gia chủ liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ cười khố, có nhìn về phía Tống Ngọc ánh mắt, càng là có chút thương hại trên tức tâm ý. Tống Ngọc một giật mình "Những Gia chủ này khẳng định quyết định lấy tử chống đỡ, đây là ở đáng tiếc ta thời gian quý báu, cùng bọn họ những lão đầu này tử ở chỗ này sao? Kỳ thực liền coi như bọn họ đáp ứng, trong tộc các phòng, cũng sẽ không đi vào khuôn phép, này là tình thế chắc chắn phải chết a!"

Dư Đại Thành động tác này, đối với hắn đối với các Gia chủ đều không chỗ tốt, cuối cùng kết cục, tất là giết các đại Gia chủ, tung binh đại lược, Binh bại bỏ mình, bỏ mình tộc diệt, Tống Ngọc bình tĩnh, chỉ thấy Dư Đại Thành đỉnh đầu, hồng Bạch khí nhanh chóng tiêu tan, Hắc khí tập hợp, hiện ra là đại họa lâm đầu.

Không khỏi cười nói: "Chết đến nơi rồi còn không tự biết, buồn cười, buồn cười a!"

Này thanh âm không nhỏ, tất cả mọi người nghe được, nhất thời hoàn toàn yên tĩnh, rốt cái kim cũng có thể nghe.

Dư Đại Thành một tiếng cười gằn, phụ tá ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu, không khỏi cười gằn nói: "Hóa ra là công tử nhà họ Tống, nhưng là đối với ta nói, có dị nghị a?" Âm thanh băng hàn, trong sảnh nhiệt độ tựa hồ một thoáng hàng không ít, có người không khỏi rùng mình.

Phía sau giáp sĩ nhìn ra ánh mắt, rút đao ra đến, cười gằn tiến lên, xem ra là dự định giết gà dọa khỉ.

Giáp sĩ phía sau, Dư Đại Thành cười to: "Ha ha... Ta liền ở đây, ai dám giết ta?" Thái độ điên cuồng, có điên cuồng hình dáng.

Tống Ngọc quát lạnh một tiếng: "Ta dám giết ngươi!" Đột nhiên nổi lên.

Giáp sĩ thủ đoạn đau xót, trường đao đã tuột tay, theo gáy mát lạnh, máu tươi tung toé, tỏ rõ vẻ không thể tin tưởng vẻ, hắn võ nghệ xuất chúng, lại là thân chất thành núi, máu chảy thành sông bên trong giết ra đến, không nghĩ tới lại sẽ ở một cái thế gia công tử trong tay ngã thuyền.

Tống Ngọc đoạt đao ở tay, trong lòng nhất định, thần đánh thuật toàn lực phát động, như mãnh hổ hạ sơn, nhắm phía Dư Đại Thành.

"Giết cho ta!" Dư Đại Thành phía sau lao ra giáp sĩ, vây kín tới.

Tống Ngọc trường đao xông thẳng, nhưng chớp giật như thể đá ra một cước, một cái trùng ở mặt trước giáp sĩ, trúng ngay ngực, xương ngực nát tan chiết âm thanh kinh tâm động phách mà vang lên, về phía sau bay đi. Trường đao hướng về, máu tươi tung toé, đầu người tung, càng không ai đỡ nổi một hiệp!

Dư Đại Thành sắc mặt đại biến, hắn có chút nhãn lực, này võ nghệ, thả ở trong quân, ít nhất là ngàn người địch, dũng tướng bên trong dũng tướng, bất kỳ chủ soái chiếm được, đều coi như trân bảo, mở yển quốc khánh, không muốn này Tống gia tiểu nhi, lại hung hãn như vậy!

Hắn cũng là trong quân xuất thân, nhìn thấy Tống Ngọc vọt lên, trong lòng kiệt ngạo khí nhất thời, "Cheng" một tiếng, rút ra eo đao, ngưng thần ứng địch, trong lòng biết, chỉ cần chống đỡ nhất thời nửa khắc, bên ngoài mai phục binh lính, thì sẽ đi vào hộ chủ.

Đến lúc đó cùng tiến lên, quân người là ngàn người địch vẫn là vạn người tướng, cũng không trốn được loạn đao phân thân kết cục, sau khi cần phải diệt đến Tống gia cả nhà, vì là thân tín báo thù!

Tống Ngọc trên mặt mang theo cười gằn, múa đao thẳng tới, Dư Đại Thành nhận một đao, liền cảm thấy một nguồn sức mạnh tự trên tay truyền đến, chấn động đến mức cánh tay hắn tê dại, trong lòng biết không tốt "Người này trời sinh Thần lực, không thể liều mạng!"

Tống Ngọc liền đao nhào trên, đem Dư Đại Thành binh khí chém bay, một cước đá ra, ở giữa Dư Đại Thành ngực, Dư Đại Thành thổ huyết ngã xuống đất.

Tống Ngọc chân đạp Dư Đại Thành lồng ngực, đao đặt tại trên cổ hắn, hỏi: "Thế nào? Người có phục hay không?"

Dư Đại Thành khó khăn phun ra khẩu huyết, mang theo cười gằn, thỉnh thoảng nói: "Người... Võ nghệ cao cường thì lại làm sao, ta... Bên ngoài mai phục sẽ tốt... Chạy trốn được sao?"

Vừa nãy mấy lần, quả thực là động tác mau lẹ, sét đánh không kịp bưng tai. Các đại Gia chủ, hiện tại mới phản ứng được, này Tổng gia tiểu tử, xưa nay tuy có chút xuất sắc, nhưng cũng là người thường trình độ, không muốn hôm nay mới thấy dung nhan thực sắc!

Thì có người đứng lên nói: "Hiền chất tạm thời tha cầu tặc kia một mạng..." Còn chưa nói xong, bên ngoài thì có tiếng la giết vang lên, nhất thời sắc mặt trắng nhợt, co quắp xuống.

Chỉ là, Dư Đại Thành sắc mặt nhưng thay đổi, này tiếng la giết, không phải trùng hướng bên trong hộ chủ, trái lại, là thất ngộ kẻ địch, kinh hoảng chống đối tiếng!

Tổng Ngọc cười ha ha, nói: "Dư đại nhân, mượn người đầu lâu dùng một lát!" Múa đao chặt bỏ, máu tươi tung toé, cầm Dư Đại Thành thủ cấp, đến cửa lớn.

Hướng ra phía ngoài vừa nhìn, hai nhóm người chém giết cùng nhau, đều tay cầm binh khí, một làn sóng binh sĩ, có bốn mươi, năm mươi người. Còn có một làn sóng, ba mươi, bốn mươi người, quần áo hỗn tạp, nhưng tác chiến hung mãnh, đặc biệt là đi đầu đại hán, càng là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Hoàn toàn yên tâm, biết cái này thắng cược, Dư Đại Thành chỉ có năm trăm Huyện Binh, cũng không thể toàn điều lại đây, bốn mươi, năm mươi người cao nhất. Bình thường sẽ tốt, cũng không giáp da, phía bên mình lại là đột nhiên đánh lén, mới có này thế lực ngang nhau chỉ cục.

Bất quá, đến cùng là quân đội, như cho thở ra hơi, phía bên mình chỉ sợ không chống đỡ được, âm ỉ thét dài: "Dư Đại Thành đã bị ta giết, thủ

cấp ở đây, bọn người còn không đầu hàng..." Cố ý dùng tới Thần lực, âm thanh toàn trường đều nghe.

Này đánh cho chính là sĩ khí, Huyện binh nghe được lời ấy, lại nhìn thấy Dư Đại Thành thủ cấp bị Tống Ngọc giơ lên cao, không khỏi sĩ khí đại tiết.

Đi đầu đại hán xem thời cơ, cũng hô to: "Đầu hàng không giết!" Thủ hạ đồn dập theo hô to, sĩ khí đại thịnh.

Chợt có chút muốn tới báo thù, cũng bị Tống Ngọc ném lăn trên đất, lại có đại hán đánh tới hộ vệ, càng là vững như núi Thái Sơn.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 58: Mượn Binh

Tống Ngọc mỉm cười chấp tay hành lễ, nói: "Diệp đại ca, nhờ có người rồi!"

Tống Ngọc trong lòng biết vận lên, liền lén lút đem Diệp Hồng Nhạn một nhóm cùng mình chiêu mộ dũng sĩ chuyển nhập trong Huyện, dành cho vũ trang, uống máu ăn thề, cộng lại chừng khởi sự. Lúc này, quả nhiên nổi lên tác dụng lớn.

Đại hán này chính là Diệp Hồng Nhạn, cười ha ha, nói: "Ta xưa nay liền xem Dư Đại Thành kẻ này khó chịu, xưa nay làm khó dễ chúng ta, hiện tại huynh đệ cho chúng ta báo thù, trong lòng cực kỳ vui sướng a!"

Huyện úy tương đương với hiện tại chính pháp bí thư, cũng quản trong Huyện trị an. Diệp Hồng Nhạn một nhóm, nhiều là lưu manh nhất lưu, hai bên Quan hệ, còn phải nói sao?

Diệp Hồng Nhạn lúc này thân nhiễm máu tươi, càng là có vẻ dữ tợn, Tống Ngọc không để ý lắm, nói: "Ta chỗ này lại lưu hai người liền có thể, hiện tại trọng yếu nhất, chính là giết bình không phục, đoạt lại binh khí, đem tù binh đều gô lên!"

Diệp Hồng Nhạn nhìn Tống Ngọc một chút, chỉ cảm thấy này Tống huynh đệ mặt như ngọc, ánh mắt thâm trầm, thấm nhuần tình đời, trên người càng là toả ra dày đặc uy nghiêm khí, cùng xưa nay rất khác nhau.

Trong lòng nghiêm túc, trầm giọng đồng ý, ngực một mảnh hừng hực, biết lần này việc nếu như thành, liền đã xảy ra là không thể ngăn cản, Quang tông diệu tổ, vợ con hưởng đặc quyền đều có khả năng, trên mặt không khỏi nhiều hơn mấy phần kính cẩn vẻ, đi đầu giết hướng về loạn quân.

Tống Ngọc nở nụ cười, hắn đã đem Số mệnh hoàn toàn thả ra, lúc này Số mệnh Long hậu, vì là trong Phong Thuỷ cao nhất, lại có Diệp Hồng Nhạn cùng thuộc hạ một nhóm, đều có Mệnh cách Số mệnh, liền hợp lại, đầy đủ Trấn áp toàn Huyện, nho nhỏ loạn quân, chủ tướng lại bị giết, tuyệt đối chặn không được chốc lát.

Quả nhiên, sau đó không lâu, tiếng giết ngừng, Diệp Hồng Nhạn tiến lên bẩm báo: "Đã toàn bộ bình định, giết mười lăm người, phu ba mươi hai người, đều trói lại. Ta phương trận vong năm người, còn có mười mấy cái, bị thương nhẹ, cũng không lo ngại!"

Lúc này thuộc hạ cũng đem tù binh bó được, xếp thành một loạt. Chúng Gia chủ nhìn Tống Ngọc thuộc hạ quyết đoán mãnh liệt, trật tự lẫm liệt, cất bước sắp xếp, mơ hồ có quân trận chi tượng. Không khỏi trong lòng hàn ý nổi lên, biết này không phải một ngày hai ngày có thể thành, chính mình gia tướng, cùng với so sánh, chính là vân nề. Tống gia có thể coi là trăm phương ngàn kế, mưu đồ không nhỏ a!

Lúc này, một ông già dáng dấp Gia chủ đi ra, cười nói: "Chúc mừng hiền chất vì ta Vũ Long trừ này đại hại, này Dư Đại Thành, dám giết Huyện Lệnh, lại cướp chức Quan, có thể coi là đi ngược lại, phát điên. Hiền chất động tác này, hả hê lòng người, chúng ta tất vì là hiền chất xin mời công..."

Đây là Huyện bên trong nhà giàu đứng đầu, chủ nhà họ Cát, lúc này ý cười ngâm ngâm , khiến cho người như gió xuân ấm áp, liền trên chiến trường khí tức xơ xác, đều mơ hồ hàng không ít.

Tống Ngọc khẽ mỉm cười, nói: "Thủ ác tuy trừ, dư phi chưa thanh, muốn nói vô tư, nhưng là không hẳn, hiện tại liên luận công hành thường, thực sự là quá sớm rồi!"

Chủ nhà họ Cát trong mắt hình như có ánh sáng lóe lên, nhưng hay là hỏi: "Hiền chất có gì giáo lão phu?"

"Dư Đại Thành tuy diệt, nhưng bên ngoài còn có một người lính doanh đây, trước cũng có mấy cái đào binh, khó bảo toàn tin tức sẽ không tiết lộ, đến lúc đó Huyện Binh sinh loạn, liền không thể ngăn chặn..." Phương Minh chậm rãi mà nói, nhưng những câu có lý, khiến cho người không khỏi tin phục.

Chúng Gia chủ gật đầu, biết việc này rất là có thể. Lúc này binh lính, có thể không cái gì tin nghĩa thật giảng, lại mất chủ tướng, không ai đàn áp. Doanh khiêu vẫn tính khinh, sợ nhất loạn binh công thành, đến lúc đó lưu binh tấy thành, sinh linh đồ thán, các gia cũng không có lòng tin nhất định có thể bảo vệ chính mình gia nghiệp.

Có người không khỏi hỏi: "Y hiền chất thấy, phải làm làm sao?"

Tống Ngọc âm thanh réo rắt, lại có như chặt đinh chém sắt, không thể nghi ngờ tâm ý: "Theo ý ta, các gia nên ra hộ viện, hợp lực Trấn áp quân doanh, mới là thượng sách!"

Chủ nhà họ Cát lúng túng nở nụ cười, nói: "Nhà chúng ta đình, nhiều là hoa màu nông phu, dọa người dùng, cái nào so với được với hiền chất tinh nhuệ, sợ là... Không có tác dụng lớn a!"

"Không như vậy, chẳng lẽ muốn chờ loạn binh đồ thành mới ra tay sao? Vẫn là nói, các người chờ muốn thấy khắp thành an nguy của bách tính tới không để ý?" Tống Ngọc nhìn chung Quanh một vòng, Long khí Xích Xà mở mắt quét ngang, các vị Gia chủ vừa tiếp xúc Tống Ngọc ánh mắt, chỉ cảm thấy hàn ý nổi lên, mồ hôi lạnh trực dưới, ước cả vạt sau.

"Nếu có cỡ này bại hoại, chúng ta người người phải trừ diệt!" Diệp Hồng Nhạn theo đề đao nhìn thềm thường, phối hợp lời nói.

Chúng gia Gia chủ nhìn nhau, rất có mới ra lang oa, lại vào miệng cộp tâm ý. Lúc này, sát ý không phải là giả. Cát lão đầu tăng hắng một cái, nói: "Chúng ta không ý này, chính là không biết, hiền chất cho rằng, bao nhiêu thích hợp?"

"Các gia tâm hệ bách tính, Tống Ngọc bội phục. Liên quan tới trang đình hộ viện, Cát gia thực lực hùng hồn, nhưng cũng đến lưu người Trấn thủ, ra bốn mươi người liền có thể... Trình gia..." Tống Ngọc ngực có lập kế hoạch, nói hết mọi chuyện.

Các đại Gia chủ trong lòng buông lỏng, chỉ là muốn đi năm, sáu phần mười, không tính quá mức. Hơn nữa, cũng chỉ nói là Trấn áp quân doanh sử dụng, sau khi liền trả, đúng là có thể đáp ứng.

"Còn có cung tên áo giáp những vật này, cũng cần cát bá bá giúp đỡ a..." Không muốn Tống Ngọc chuyển đề tài, cười nói.

"Khắc khục... Nhà ta sao tư tàng bức này lợi khí, hiền chất tin tức sai lầm, sai lầm!" Cát lão đầu cả kinh, thề thốt phủ nhận.

"Tin tức từ đâu đến, liền trước tiên không nói, này đến thời loạn lạc, các gia cũng là tự vệ cử chỉ, nhà ta cũng có, không tính cái gì! Dù sao binh hung chiến nguy, các gia cũng không muốn tổn thất nhân thủ đi! Ta không cần nhiều, một nửa liền có thể, hơn nữa, còn không muốn cung nỏ đây..." Tống Ngọc tựa hồ mang theo cười gằn, ánh mắt đậm thẳng Cát lão đầu nội tâm.

Cát lão đầu trong lòng phát lạnh, cung nỏ càng là cấm vật bên trong cấm vật, có một tấm đều là mưu phản tội lớn, muốn tộc tru. Từ trước đến giờ sâu sắc bí tàng, trong nhà hạt nhân, đều không mấy người rõ ràng. Này

Tổng gia tiểu tử, liền cung nỏ việc đều biết, Tổng gia chỉ có điều mới vừa vào nhà giàu vòng tròn, sao như vậy xác định, lẽ nào, ra bên trong Quý?

Trên mặt, liền lộ ra nghi ngờ không thôi vẻ, tuy rằng rất nhanh ẩn giấu, vẫn bị Tổng Ngọc phát hiện, trong lòng cười gằn, những này nhưng là từ An Xương Tử đại gia nơi đó suy đoán ra đến, lừa hấn một trá, không muốn một lời bên trong.

Mặt lộ vẻ vẻ không kiên nhẫn: "Đến đây là hết lời, đến cùng làm sao, các vị thúc thúc bá bá, có thể một lời mà quyết!"

Nhưng trong lòng là rõ ràng, những thế gia này Gia chủ, đều là trong nhà thực lực mạnh nhất một phòng chủ nhân, địa vị trọng yếu. Muốn như Dư Đại Thành như vậy, đào thế gia gốc rễ, vậy cho dù Gia chủ cũng phải bỏ qua. Hiện tại chính mình muốn những này, còn chưa tới điểm mấu chốt, đáp ứng ky sẽ rất lớn.

Các thế gia Gia chủ ánh mắt giao lưu dưới, cuối cùng vẫn là Cát gia ông lão đi ra, nói: "Như hiền chất chịu tin thủ hứa hẹn, chúng ta mấy nhà, liền ra! Vọng hiền chất không muốn phụ ta chờ mong!" Ánh mắt kiên định, ngữ khí quyết tuyệt!

"Ha ha... Ta Tổng gia căn cơ đều ở Vũ Long, sao như vậy, tự tuyệt khắp thiên hạ đây?" Tổng Ngọc cười ha ha, bỏ đi các vị Gia chủ nghi ngờ.

Nếu nói định, tự nhiên làm việc càng nhanh càng tốt, trì loạn sinh biến. Tổng Ngọc đương nhiên sẽ không ngốc đến thả bọn họ trở lại, gặt gao trói lại, đầu mét không tiến vào. Các Gia chủ không cách nào, không thể làm gì khác hơn là viết thư đích thân viết, phái tùy tùng trở lại báo tin.

Các gia đều ở trong Huyện, động viên cực nhanh, không tới nửa canh giờ, thì có chừng ba trăm người tập hợp, một mảnh đen kịt, chu vi cư dân, từ lúc tiếng la giết lên thì liền ép sát môn hộ, rì rào run. Lúc này trên đường, cực kỳ không đăng.

Tống Ngọc dò xét một vòng, đều là thanh niên trai tráng, mang theo binh khí, có như vậy một cổ sát khí, không khỏi gật đầu, xem ra các gia không qua loa lấy lệ hẳn, cái này cũng là các gia Gia chủ còn ở trên tay hẳn nguyên cố, không phải vậy thật sự rất khó nói.

Lúc này, Tống gia viện binh cũng đến, có hai mươi mấy, là cuối cùng của cái. Thêm vào trước, tổng số có bốn mươi lăm người.

"Hừm, như vậy... Tống Hồ!" Tống Ngọc hét dài.

"Công tử! Tống Hồ ở!" Tống Hồ cũng lúc trước mọi người bên trong, lúc này thân có huyết ô, nhưng ánh mắt hùng hực.

"Người mang tới vết thương nhẹ giả, ta lại bù một ít, tập hợp cái năm mươi người. Các gia binh khí áo giáp đều có, đi kiểm trang bị trên, Huyện Nha trước liền bị giết một hồi, Dư Đại Thành thân binh cũng đều không ở đây nơi, phòng ngự tất là trống vắng, người đi chiếm Huyện Nha, che Huyện khố, không muốn sinh loạn! Hiểu không?"

"Thuộc hạ rõ ràng!" Tống Hồ lẫm liệt nghe lệnh, lui xuống.

Các đại Gia chủ nhìn thấy Tống Hồ dẫn người trang bị trên chính mình thứ tốt, không khỏi sắc mặt tối sầm lại, đặc biệt còn có Diệp Hồng Nhạn mang người, đem bọn họ vây Quanh ở bên trong, rất có ý giám sát, lại là trong lòng phát lạnh.

"Hồng nhạn! Người đi đem các gia trang đình tách ra, theo : đề gia nhập hộ khẩu, năm cái một tiểu tổ, hai nhà hợp biên thành một đại tổ, phái nhà ta người đối giáp da cung tên, làm đầu lĩnh."

Nếu như đem gia đình toàn bộ đánh tan trùng biên, không làm được sẽ sai lầm, hiện tại năm cái một tổ, hai nhà kiểm chế, sáp nhập thành một đại tổ, phái đầu lĩnh, lại có con tin ở tay, còn chưa cho thời gian xâu chuỗi, hẳn là miễn cưỡng có thể dùng.

Diệp Hồng Nhạn khom người lĩnh mệnh, hăn có Đại tướng chi khí, quản cái hơn ngàn người đều thừa sức, lúc này thử nghiệm thân thủ, cũng cực kỳ gọn gàng.

Không bao lâu, liền chinh biên đội ngũ ra, tới báo cáo: "Công tử! Đã chinh biên xong xuôi, tổng cộng 275 người, đều phát xuống vũ khí, có thể dùng chi!" Lúc này đổi giọng xưng công tử, nhưng là khiêm tốn, có nường nhờ vào tâm ý, Tống Ngọc trong lòng rất vui

Coi như lúc này, các Gia chủ cũng là bị Tống Ngọc chụp ở bên người, còn có năm tên thân tín hộ vệ ở bên.

Tống Ngọc cười dài một tiếng, vung tay lên: "Xuất phát!" Rất có đại trượng phu như thế cảm giác.

Một nhóm mấy trăm người, mang theo binh khí, mệnh mệnh cuộn cuộn, đi ngang qua nơi, môn hộ đều bế, náo loạn.

Đến quân doanh cửa, lại không ai thủ vệ gác , trong doanh trại còn mơ hồ truyền đến huyền não thanh âm, Tống Ngọc trong lòng biết, tất là Dư Đại Thành tin qua đời truyền đến, lại không người thứ hai có uy vọng Trấn áp không phục, mới có này hỗn loạn chi tượng.

Hiện tại trong doanh biên chế hỗn loạn, lại không phòng bị, chủ quan đã chết, sĩ khí đã suy.

Chính mình có 300 người, lại là đánh lén, đối phó hơn 400 điểm, khi (làm) đại thắng. Nhìn trên đỉnh Số mệnh, Xích khí đại thịnh, màu xanh lộng che sừng sừng, trong quân doanh, nhưng là Số mệnh đại tán. Không khỏi nở nụ cười, truyền xuống hiệu lệnh: "Giết đi vào!"

Diệp Hồng Nhạn lĩnh mệnh, ăn mặc áo giáp, đi đầu giết vào, trong miệng còn gọi: "Người đầu hàng không giết!" Phía sau thuộc hạ, cũng hữu

cơ linh, theo hô to, nhất thời, "Dư Đại Thành đã chết, người đầu hàng không giết!" Tiếng, vang vọng quân doanh.

Tống Ngọc nở nụ cười, hăn ngã cũng không làm gương cho binh sĩ, dù sao còn phải tạm giam các đại Gia chủ, hiện tại thấy này thanh thế, biết Diệp Hồng Nhạn dùng tới công tâm kế sách.

Lại nhìn bên trong trại lính, đầu tiên là một tĩnh, sau đó náo động nổi lên, Số mệnh bị phe mình Quân khí vọt một cái, càng là gần như không gặp. Trong lòng biết đại sự có thể thành, không khỏi trong lòng ngực đập nhanh.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 59: Thánh Chi

Trong quân doanh.

Lúc này đã máu chảy thành sông, Diệp Hồng Nhạn làm gương cho binh sĩ, xông vào trước nhất, lúc này, một người lính kiên trì trường thương đâm trên, trong quân đa dụng trường thương, đều là huấn luyện quen rồi, này đâm một cái, như độc xà thổ tín, rất có kết cấu.

Diệp Hồng Nhạn múa đao một cách, nghiêng người mà lên, này binh động tác hơi ngưng lại, thì có chút luống cuống tay chân. Diệp Hồng Nhạn nở nụ cười, biết trong quân nhiều huấn thương trận, bên cạnh lại có trường đao binh, người bắn tên hộ vệ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, dụng tới loại này, ai lên ai chết. Có thể đơn độc một cái, bị gần rồi thân, thì có chút vận chuyển mất linh, cái này cũng là binh khí dài chỗ hỏng.

Lúc này, Diệp Hồng Nhạn ánh mắt lạnh lẽo, vung tay lên, đầu lâu bay lên, trực đi ra ngoài mấy trượng xa, mới rơi trên mặt đất, hai mắt trừng trừng, làm như không cam lòng.

Diệp Hồng Nhạn cầm đao đứng thẳng, nhìn một vòng, một ít cầm lấy vũ khí binh lính không khỏi lui một bước, có nhẹ buông tay, vũ khí "Ầm" một tiếng, rơi trên mặt đất.

Lúc này, mặt sau trang đình cũng tạo thành đơn giản nhất trận hình nhào trên.

Diệp Hồng Nhạn hiệu lệnh: "Giết đi vào!" Dẫn dắt thuộc hạ nhắm bên trong trùng, biết lúc này vạn không thể cho đối phương phản ứng cơ hội, nhất định phải Trục Đảo Hoàng Long! Lúc này Dư Đại Thành đã chết, liền còn lại mấy cái doanh chính, đội trưởng loại hình, còn có uy tín, có thân binh, chỉ cần đem bọn họ bắt giết, liền đại sự có thể thành.

Quả nhiên, theo thâm nhập, phần lớn binh sĩ vọt một cái liền ngã , theo "Đầu hàng không giết!" tiếng la, dồn dập bỏ binh khí, quỳ xuống đầu hàng.

Nhưng còn có vài chỗ, túm năm tụm ba, làm thành một vòng chống lại, đây chính là hạt nhân vị trí, chỉ thấy ánh đao liên thiểm, phổ thông gia đình, nhiều bị chém tới, toàn lực bốn trùng, có phá vòng vây tâm ý. Diệp Hồng Nhạn nở nụ cười, mệnh lệnh, "Xông lên, vây quanh bọn họ, dùng cung tên!"

Đại bộ đội đem này mấy chỗ chia ra bao vây, trận địa sẵn sàng đón quân địch, lại lấy ra cung tên, lúc này đối phương cơ linh điểm, lập tức đầu hàng, còn có đường sống, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại giả, theo "Xì xì" tiếng vang lên, dồn dập trúng tên ngã xuống đất, chợt có hung hãn hơn người, cũng chỉ là binh đi một hai người, sau đó bị loạn đao chém chết.

"Bẩm báo công tử, đã bình định này doanh, giết bảy mươi ba người, bắt 375 người!" Không tới nửa canh giờ, Tống Ngọc phải Diệp Hồng Nhạn bẩm báo.

"Ta phương thương vong làm sao?"

"Ta phương trận vong bốn mươi lăm người, trọng thương mười lăm người. Cái khác vết thương nhẹ giả, hoạt động không ngại."

"Rất tốt, theo ta đi vào!" Tống Ngọc rất khen ngợi, này Diệp Hồng Nhạn, chính là hãn sau đó Đại tướng.

Một nhóm tiến vào quân doanh, này quân doanh vẫn là tu đến rất có kết cấu, đào chiến hào, các doanh lại lấy hàng rào tách ra, bình thường còn có tuần tra, nếu không là lần này thừa dịp người gặp nguy, tiến hành tập kích, này ba trăm gia đình, sợ là muốn toàn chết ở đây.

Dọc theo đường đi, cụt tay hài cốt, vết máu tung toé, nhìn ra chúng Gia chủ muốn buồn nôn, Tống Ngọc nhưng tự xem quen rồi, thái độ tự nhiên, để Cát lão đầu trong lòng rùng mình.

Dọc theo đường đi, còn có ngã xuống đất binh sĩ kêu thảm thiết, Tống Ngọc hơi nhướng mày, nói: "Hồng Nhạn, đi tới bù đao, để bọn họ biết gắng chống đối kết cục!" Những này trọng thương Binh, cứu sống cũng phế bỏ, uống phí hết tài nguyên. Hơn nữa còn là phe địch, cứu sống, để cho người khác biết mình ưu đãi kẻ địch, tranh nhau tạo phản sao?

Diệp Hồng Nhạn đến cùng không phải quân ngũ xuất thân, nhất thời không phản ứng lại, lúc này nghe được dặn dò, trong lòng rùng mình, khom người đồng ý.

Vung tay lên, phía sau huynh đệ liền cầm lưỡi dao sắc tiến lên, thấy có hoạt động, liền múa đao đâm, "Phốc" một tiếng, phía dưới thương binh, thân thể vừa kéo, liền như vậy bất động... Loại này uy hiếp, nhất thời làm cho cả quân doanh rơi vào yên tĩnh một cách chết chóc bên trong.

Tống Ngọc coi như không gặp, một đường đi tới quân doanh thao trường, này là trong quân huấn luyện, luyện tập nơi, tu đến rất lớn, còn có cái khán đài.

Tống Ngọc cùng chúng Gia chủ thẳng tới đài cao, nhìn phía dưới thuộc hạ. Chỉ thấy trung gian một khối, tối om om một đám, binh sĩ trang phục, xiêm y lam lũ, còn có vết máu, bị rơi xuống binh khí, mỗi người cúi đầu ủ rũ. Chu vi một đám trang đình, cầm trong tay binh khí cung tên, mắt nhìn chăm chăm.

"Đem Hỏa trưởng, đội trưởng, doanh chính cấp một, đều cho ta đẩy ra ngoài!" Tống Ngọc lạnh lùng nói. Thuộc hạ nghe lệnh, đem hai mươi mấy người đẩy ra ngoài, đều là Quan quân trang phục, bất quá lúc này, một điểm uy nghiêm cũng không.

"Còn có Dư Đại Thành thân tín, cũng lục soát cho ta đi ra!" Này trên thực tế cũng rất tốt nhận, dù sao đều ở một Huyện, bình thường lại nhiều chú ý Quan sát, thu thập tin tức. Lại bị bắt đi ra mười mấy cái.

Đương nhiên, ai cũng biết đón lấy không chuyện tốt, nhưng gia đình nhin, một có phản kháng liền bắn cung bắn giết, lại không phải muốn toàn bộ truy cứu, phần lớn hàng binh bất động, liền không nổi lên được cái gì lãng đến.

Tống Ngọc rồi mới hướng còn lại hàng binh nói: "Người chờ muốn chết vẫn là muốn sống? Muốn sống, đều lên cho ta đi, cắt bọn họ một đao!"

Dưới đáy rồi loạn từng bùng, nhưng đến cùng là làm lính, không lâu lắm, thì có người tiến lên, nhận đem đao nhỏ, một đao chém ở vốn là thủ trưởng trên người. Có đi đầu, phần lớn hàng binh tiến lên, máu tươi tung toé, những này quan quân thân tín, mấy như chịu lãng trì, không thành hình người.

Tống Ngọc gật đầu, biết này kỳ thực không có gì dùng, chỉ là phân rõ quan hệ tâm ý. Dư Đại Thành hậu trưởng đều từ bỏ hẳn, phía sau vừa không có thế lực, những này nguyên bản lão nhân, tự nhiên chỉ có một con đường chết.

Bất quá, đón lấy, mới là đòn sát thủ!

Tống Ngọc âm thanh nghiêm nghị, nói: "Bài hương án! Xin mời Thánh chỉ!"

Phía sau thân tín, lập tức sưu tập vật liệu, không lâu lắm, ngay khi trên đài dọn xong một cái hương án.

"Người... Người! Người!" Thanh âm này, mấy như bình địa gỡ mìn, đem chúng Gia chủ chấn động đến mức không nhẹ, Cát lão đầu hai mắt trừng trừng, tựa hồ muốn đột xuất đến, há to mồm, chỉ cảm thấy ngực tích tụ, muốn thổ huyết!

Tống Ngọc không Quan tâm những chuyện đó, từ ống tay bên trong lấy ra một tấm màu vàng cầm quyền. Dài ba thước, khoan một thước, hai bên có Long hình cùng chữ triện, ẩn ẩn tường ảnh mây án. Chính là một tấm Thánh chỉ!

Tống Ngọc âm thanh réo rắt: "Thánh chỉ đến! Chúng thần dân tiếp chỉ!" Từ từ triển khai Thánh chỉ. Hẳn cố ý dùng tới Thần lực, âm thanh toàn trường có thể nghe.

Dưới đáy hàng binh, phản xạ có điều kiện quỳ xuống, còn lại trang đình, có Tống gia người đi đầu, cũng là dồn dập quỳ sát. Mấy nhà Gia chủ nhìn ra Tống Ngọc trong mắt ánh sáng lạnh lẽo, Diệp Hồng Nhạn theo đề đao dài lập, biết như không quỳ xuống, lập tức chính là đại họa sát thân! Cũng quỳ xuống.

"Người... Được! Được! Được!" Cát lão đầu sắc mặt trắng bệch, trong miệng lóe ra mấy chữ, biết muốn không quỳ xuống nghe lệnh, không ngừng chính mình, này Tống gia tiểu tử mặt hắc tâm tàn nhẫn, nhất định sẽ gây họa tới gia tộc, cuối cùng tình thế bức bách, quỳ xuống.

"Ứng Thiên Thuận thì, được tư minh mệnh, trăm gửi Tân An Tri Phủ Tân Tông Quyền, người bị hoàng ân, bị ủy trọng trách, nhưng tư mộ Quan chức, ý đồ mưu phản ? cho lệnh quan lại tuần tra, cái khác Quan chức, đều bắt giam tra, như làm trái kháng, lấy mưu phản luận!"

Tống Ngọc âm thanh từ từ, lại tựa hồ như mang theo không cho cãi lời ý vị: "Trẫm duy trì thế lấy văn, dẹp loạn lấy vũ. Mà quân soái nhưng đem thực Triều đình chi Để Trụ, quốc gia chi lá chắn vậy. Chính là có thể văn võ kiêm toàn, xuất lực đền đáp cự có thể miễn tích mà không gia chi lấy súng mệnh tử..."

Kim có Tống Ngọc... tính chi nghĩa, hành chi lương, duẫn văn duẫn vũ, tứ phương chi cương. Trẫm thụ Tống Ngọc vì là Tân An Trấn Tiết Độ Sứ, tứ lấy tinh tiết, hứa mở Phủ kiến nha, bắt Tần Tông Quyền quy án, khâm thử!"

Thánh chỉ vừa ra, toàn trường đều tĩnh!

Diệp Hồng Nhạn đi đầu tuân mệnh, lớn tiếng nói: "Thảo dân tiếp chỉ!" Cái khác Tống gia gia đình, cũng đồn dập hô.

"Làm sao? Các người muốn kháng chỉ hay sao?" Tống Ngọc phía sau thân vệ, lạnh lùng nhìn các Gia chủ, ngữ khí băng hàn.

"Tiểu thần... Tiểu thần tiếp chỉ!" Các Gia chủ không cách nào, thỉnh thoảng nói, bọn họ đại thể từng làm tám, chín phẩm tiểu Quan, còn có thể coi thần. Lúc này, dưới đáy hàng binh trang đình cũng tất cả đều tiếp chỉ, quỳ rạp dưới đất. Tống Ngọc uyên đình núi cao sừng sững, khí độ tự sinh, nhìn phía dưới, trong lòng cực kỳ vui sướng.

Này Thánh chỉ, tự nhiên là hàng giả, Phương Minh giả tạo. Nhưng Tống Ngọc không một chút nào lo lắng, lại giả, có thể so sánh Đông Hán những năm cuối thảo động hịch văn còn giả sao? Lúc trước thậm chí không phải Thánh chỉ, Viên Thiệu phát ra trương hịch văn, các đại Chư hầu như thường khởi binh!

Tống Ngọc động tác này, cũng là tất nhiên. Bởi vì nhà hãn căn cơ nông cạn. Này đời đời gia, theo đề đẳng cấp phân, có Hương thân, Hàn môn —— Đại hộ —— Quận vọng —— Môn phiệt mấy cái đẳng cấp, Tống

gia mới là mới từ Hương thân ra mặt, miễn cưỡng bước vào Đại hộ ngưỡng cửa. Nay bàn về dòng dõi, liền thấp.

Này thế chế độ đẳng cấp thâm nhập lòng người, Tống Ngọc muốn thượng vị, phi! Trong Đại hộ, cái nào đều sẽ không đáp ứng, ở trong mắt bọn họ, Tống gia chính là cái nhà quê nhất lưu.

Lần này, coi như thành công đem Dư Đại Thành giết, Tống Ngọc cuối cùng cũng không vớt được cái gì, Huyện Lệnh là đừng nghĩ, có cái sáu tào ty chính là ông trời phù hộ, này tại sao có thể?

Nếu tự thân căn cơ nông cạn, cũng chỉ có mượn ngoại lực. Mà tốt nhất đại nghĩa danh phận, ngoại trừ Thánh chỉ, còn có những khác sao?

Đem Tân An Phủ phân thành phiên Trấn, phong Tống Ngọc vì là Tiết Độ Sứ, Hoàng Đế đầu óc giật mới sẽ làm như vậy!

Thánh chỉ cách thức, dùng tài, hành văn tự nhiên nhiều có chú trọng, trong đó Huyện bí, dù là Phương Minh tích lũy mười mấy năm, không ngừng hỏi thăm tin tức, cũng chỉ có thể phỏng chế cái bảy, tám phần mười.

Chớ nói chi là, Thánh chỉ tất có khâm sai tùy theo tuyên đọc, trải qua các nơi Châu Phủ Trạm dịch, đều có hành văn, giả Thánh chỉ, một tra liền biết rồi.

Bất quá, những này, Tống Ngọc cũng không sợ, hấn cũng chỉ là cần một cái danh nghĩa thôi, dù sao có dù sao cũng hơn không có được, Ngô Khởi đều tự phong Phục Ba Tướng Quân, triệt để đem Triều đình mặt xé ra, chính mình tốt xấu trả lại Triều đình để lại mặt mũi.

Hiện tại Ngô Khởi chiếm Thanh Long Quan, tuyệt Triều đình can thiệp, đợi được tin tức truyền quá khứ, Triều đình làm ra phản ứng, Tống Ngọc nếu không chính là đã đặt xuống một Phủ, sừng sững không sợ. Nếu không chính là binh bại bỏ mình, cũng không sợ nó.

Hiện tại danh phận nông cạn, chỉ có thể mượn danh nghĩa Triều đình danh nghĩa, đợi được sau đó đặt xuống mấy Phủ, tự nhiên thay đổi địa vị, tự lĩnh tên gọi, rút củi dưới đáy nồi, tuyệt Triều đình ảnh hưởng.

Phàm là có Viên chức, không tinh thông Thánh chỉ cách thức. Nay Thánh chỉ, trong Huyện Đại hộ, vừa nghe liền biết là giả, nhưng Tống Ngọc vốn là không nghĩ giấu diếm được bọn họ. Hẳn muốn mông, chính là phía dưới những này đầu to bình cùng bình dân bách tính.

Lại nói, này Đại Càn, Cửu phẩm Quan chức cùng phía dưới lại viên, cả đời, thật có thể tiếp theo Thánh chỉ không? Tự nhiên không có khả năng lắm phân biệt ra thật giả. Nay Thánh chỉ, Thất phẩm Quan chức cùng Đại hộ, vừa nghe liền biết là hàng giả. Bát phẩm Quan chức, có bảy, tám phần mười khả năng nhìn thấu. Đến Cửu phẩm cùng phía dưới lại viên, liền biến thành ba, bốn phần mười. Cuối cùng bình dân bách tính, ai sẽ cái này? Phần lớn liền tự cũng không nhận ra, tự nhiên nói cái gì chính là cái đó!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 60: Thảo Phạt

Quả nhiên, theo phía dưới cung kính lĩnh chỉ, Tống Ngọc mở ra Văn Xương, liền nhìn thấy một mảnh Bạch khí, hướng mình vọt tới, vọt tới tự thân, liền hóa thành từng tia từng tia hồng khí, phong phú tự thân Số mệnh, Long khí Xích Xà hí dài, lại biến dài ra chút.

Đồng thời, có Quân khí hội tụ, này nhưng là có thể điều động diện hàng binh.

"Ừm!" Tống Ngọc khước mắt lóe lên, nhìn thấy mấy cái du hồn, mang theo huyết ô, sắc mặt khùng bố, hướng về để cái kế tiếp trang đình nhào tới. Trang đình trên người sát khí lóe lên, này Quỷ kêu thảm một tiếng, sau đó càng nhiều Quân khí, sát khí quần lấy, đem này Quỷ hóa thành hư vô. Trang đình không hề hay biết.

Không khỏi nở nụ cười, biết trang đình hiện tại vũ trang hiển hách, sĩ khí chính thịnh, phổ thông hộ viện, cũng có sát khí, sát khí hộ thể, những này cũng có thể tránh Hung Quỷ, hội tụ thành quân, càng là khí thể phi phàm, Ác Quỷ cũng phải tránh lui.

Chợt có mấy cái, nhìn ra Tống Ngọc là đầu lĩnh, hung hãn nhào trên, đến nửa đường, liền bị Xích khí giết chết, liền một tia sóng nước đều tiên không nổi. Không khỏi thấy buồn cười, thế giới này, Nhân Đạo chung quy là chủ lưu a!

Tống Ngọc từng đọc Thánh chỉ, thì có tùy tùng đem Tiết Độ Sứ Quan phục, cáo thân, Quan ấn dâng, Tống Ngọc tại chỗ thay đổi.

Này Tiết Độ Sứ tổng quản quân dân hai chính, được hưởng quyền sinh quyền sát, có thể mở Phủ kiến Nha, trang phục tự nhiên cực kỳ khí thế, Tống Ngọc thay đổi đi ra, trước mắt mọi người sáng ngời.

Chỉ thấy được lắm biên giới Quan to Đầu đội kim Quan, mục tự điểm tất, ăn mặc áo măng bào, đây là Hoàng Đế ban tặng thân tín trang phục, tương tự Thanh triều hoàng mã quái, chân đạp vân ngoa.

Hơi nhìn chung quanh, khí độ tự sinh, đây là Tống Ngọc vì là Thần linh, tiếp thu chúng sinh cúng bái mà sản sinh lãnh đạm khí, thấm nhuần tình đời. Thêm vào đầu thai làm người, học văn học vũ, lại nhiều lần chém giết, lịch luyện ra nhân sự thạo đời, tư duy thông suốt. Cái này loại khí chất, hỗn hợp với nhau, tự nhiên không phải chuyện nhỏ, cực kỳ khiếp người!

Một cái Gia chủ vừa nhìn, chính là tâm trì thần diệu, không kèm chế được, vội vàng đem đầu dưới đáy, trong lòng ám lẩm, "Nguyên tưởng rằng người này chỉ là ở nông thôn để nhũ, không muốn thật sự có chút khí độ đáng vẻ, này có thể sao sinh là thật?"

Lúc này, mọi người đều bái dưới, nói: "Tham kiến Tiết Độ Sứ đại nhân!"

Số mệnh tụ tập, thành mây mù nhiều, để Tống Ngọc say mê không ngớt.

"Miễn lễ!" Tống Ngọc vi khoát tay, miễn mọi người chi lễ, nói: "Diệp Hồng Nhạn!"

"Thảo dân ở!" Diệp Hồng Nhạn ra khỏi hàng, dập đầu, thái độ trầm ngưng.

"Người thường có dũng lực, ta nhận lệnh người vì là Vệ tướng, xuống đem hàng binh chinh biên, báo lên ta biết!" Diệp Hồng Nhận dập đầu tuân mệnh, liền này một đáp ứng, đỉnh đầu bạch hồng khí hội tụ, hần có Mệnh cách, rất nhanh ổn định, lại có tia tia Quân khí quần Quanh chu vi, có bất phàm chi tượng.

Đây là trước mặt đại sự, Diệp Hồng Nhận lĩnh mệnh xuống, hàng binh vốn là có quân kỷ, hiện tại đánh tan trùng biên, rất là gọn gàng, không lâu liền lên đến bẩm báo: "Đại nhân! Thuộc hạ đã xem hàng binh chinh biên, tổng cộng 330 người, nhận lệnh các cấp lâm thời Quan trên!"

Tống Ngọc gật đầu, nhìn thấy phía dưới tổng thể hàng ngũ quân đội, rất là thoả mãn, đến cùng là nghề nghiệp lính, lúc này thành trận, thì có một luồng đường hoàng đại thế, gia đình hộ viện, nhưng là làm sao cũng huấn luyện không ra.

Cái này cấp Quan quân, Diệp Hồng Nhận rất có chừng mực, ngoại trừ đề bạt hàng binh ở ngoài, Tống gia người cùng trước kia huynh đệ các chiếm khoảng một nửa. Tống Ngọc không khỏi gật đầu.

Lúc này, một gã hộ vệ tới bẩm báo, "Đại nhân, Tống Hồ cầu kiến!"

"Ồ? Truyền!"

Tống Hồ đi vào, phía sau còn theo trang đình, giơ lên mấy cái rương. Xem ra nặng trình trịch, đi qua trên đất, ấn sâu sắc vết tích.

Tống Hồ quỳ xuống, nói: "Bẩm báo đại nhân, ta phương đã chiếm lĩnh Huyện Nha, che quan khổ, theo ngài dặn dò, mang đến những này!"

Tống Ngọc gật đầu, này Tống Hồ đúng là thông minh. Nói: "Đều mở ra!"

Thủ hạ mở ra cái rương, hoàng hừng hực một mảnh, cụ là đồng tiền lớn. Lại một tiểu hòm, bên trong trắng toát đều là bạc, lóe lên hào Quang mê hoặc, mọi người dưới đài, không khỏi nuốt ngụm nước miếng.

Tống Ngọc cười nhạt, nắm lên một cái bạc vụn, vương xuống đến, nói: "Bản soái thưởng phạt phân minh, lần này theo tới hộ vệ, mỗi người năm lượng bạc trắng. Chết trận, trợ cấp mười lượng bạc trắng. Trảm thủ cấp một, toán năm lượng bạc trắng. Tống Hồ, người đi thống kê chiến công, đem tiền thưởng phát xuống!" Thời đại này, bạch ngân giới quý, mua cái nhân mạng, cũng chính là năm, sáu lượng bạc trắng sự.

Nhìn trang đình hộ vệ lộ ra nét mừng, hàng binh bên trong ánh mắt hâm mộ, Tống Ngọc tăng hắng một cái, còn nói: "Cho tới Huyện binh, trước tội lỗi, toàn bộ tiêu. Cũng phát xuống một tháng tiền lương! Diệp Hồng Nhạn, người đi!"

Diệp Hồng Nhạn lĩnh mệnh, kiểm kê tiền bạc, phát xuống tiền lương. Nhìn các binh sĩ đem tiền lương thu cẩn thận, trong mắt nổi lên sắc mặt vui mừng, Tống Ngọc gật gù, vốn là, chỉ có một phần nhỏ sĩ tốt tin tưởng Thánh chỉ, cái khác phần lớn, vẫn là bán tín bán nghi, hiện tại phát xuống tiền lương, lại lôi những người này tâm, này là có thể dùng.

Tống Ngọc âm thanh chuyển thành nghiêm túc: "Bản soái phụng chỉ, bắt nghịch tặc! Nay có Tần Tông Quyền, tự thiết Đông Sơn Huyện Lệnh, mưu đồ gây rối, nay ta hạ lệnh, toàn quân lên Ngựa, binh phát Đông Sơn, thảo phạt phản Tặc!"

Diệp Hồng Nhạn, Tống Hồ giành trước hô to: "Thảo phạt phản tặc!"
"Thảo phạt phản tặc!"

Trang đình, Huyện binh cũng theo đồng thời hô to, thanh thế đại thịnh, còn lại Gia chủ, sắc mặt tái nhợt.

Tổng Ngọc cười to, này Tân An Phủ, có một Phủ năm Huyện. Tần Tông Quyền chiếm Tân An Phủ thành, còn có còn lại ba Huyện, cũng nghe điều khiển. Còn lại Vũ Long, Vân Đài hai Huyện, vẫn không có bỏ vào trong túi.

Này Đông Sơn Huyện, là Vũ Long Lâm Huyện, cũng là Tần Tông Quyền tiến quân lô cốt đầu cầu, đặt xuống này Huyện, không chỉ có thể đoạn Tần Tông Quyền một tay. Cũng có thể để những này trang đình cùng Huyện binh triệt để lên thuyền giặc, đến thời điểm, chỉ có thể một lòng một dạ theo sát Tổng Ngọc.

Này chiếm hai Huyện, tự nhiên không thể so một Huyện, cùng trong Phủ thực lực, liền miễn cưỡng tiếp cận, có một kích lực lượng, Tần Tông Quyền muốn ra tay, phải ước lượng một, hai.

Lúc này, có Huyện binh ba trăm, gia đình hơn hai trăm, Đông Sơn một Huyện, cũng chỉ có Huyện binh năm trăm, công lúc bất ngờ, đều có thể lấy.

Tổng Ngọc truyền xuống hiệu lệnh, thu thập thuyền, Ngô Việt Giang Nam nơi, dòng sông đông đảo, chủ yếu phương tiện chuyên chở chính là thuyền, có nam thuyền bắc mã câu chuyện. Vũ Long lại là thượng du, xuôi dòng mà xuống, trước khi trời tối liền có thể đến Đông Sơn, đánh nó một trở tay không kịp.

Đại quân đến bến đò, theo này uy thế, tự nhiên không ai dám phản kháng, này bến đò không nhỏ, còn bỏ neo mấy cái thuyền, nhưng là thế gia Đại hộ chính mình cửa hàng thuyền, những này đều có thông thạo người chèo thuyền tài công, không cần khác tìm.

Tổng Ngọc nở nụ cười: "Này nhưng là người tốt làm được để, đa tạ các vị Gia chủ giúp tiền giúp đỡ!" Hạ lệnh mạnh mẽ thu thập những này thương thuyền. Phía sau các Gia chủ, sắc mặt tối sầm lại, đã nói không ra lời.

Tổng Ngọc đương nhiên sẽ không ở này phía sau trống vắng thời gian thả bọn họ trở lại, khẳng định đồng thời mang quần lấy, đợi được đặt xuống Đông Sơn Huyện, liền đại thể đã thành, mới có thể thả những Gia chủ này.

Trang đình, Huyện binh ngay ngắn có thứ tự, xếp thành đội ngũ, leo lên thuyền. Tổng Ngọc đặc biệt sắp xếp, mỗi chiếc thuyền trên, đều là Huyện binh trang thích hợp một nửa, lại có người mình, đảm nhiệm Quan trên, một đường vô sự.

Quá hai canh giờ, sắc trời bắt đầu tối, đã đến Đông Sơn Huyện cảnh nội, Tổng Ngọc cách Thị Trấn còn có mấy dặm thì, liền hạ lệnh bỏ thuyền lên bờ, dựa vào sắc trời yểm hộ, một nhóm tới gần Thị Trấn.

Cửa thành đã trong tầm mắt, lúc này, còn chưa tới canh giờ, cửa thành chưa hạ xuống, nhưng nếu như phát hiện Tổng Ngọc bộ đội, nhất định có thể ở xung phong trước đóng lại, này liền rất nhiều phiền phức. Thành này tường vừa cao lại hậu, bên ngoài còn có chiến hào, 600 người nếu muốn mạnh mẽ tấn công, nhưng là có không kịp, càng khỏi nói, Tổng Ngọc thủ hạ, còn cơ bản xem như là đám người ô hợp.

Tổng Ngọc đưa tới một người, hạ lệnh nói: "Phát sinh tín hiệu!"

Thủ hạ tuân mệnh, lui ra.

Tổng Ngọc nở nụ cười, vừa nhưng đã định kế hoạch, tự nhiên sớm làm chuẩn bị, dự lưu nhân thủ, mai phục tại Đông Sơn trong Huyện, làm nội ứng, lúc cần thiết trong ứng ngoài hợp.

Quả nhiên, chờ giây lát, cửa thành có huyền náo tiếng vang lên, còn bay lên ba buộc khói đặc, này nhưng là dự định tín hiệu.

Tổng Ngọc đại hỉ, hiệu lệnh: "Xung phong!"

Tuy rằng phía nam ngựa hiểm thấy, nhưng sưu tập toàn Huyện, còn có mấy chục thớt, tạo thành cái nho nhỏ đoàn ngựa thồ, Diệp Hồng Nhạn, Tống Hồ, mang theo từng người thân vệ, xông lên trước, khởi xướng xung phong. Thời gian nháy mắt, liền đến phía dưới tường thành, thủ vệ binh sĩ nhìn thấy không được, đang muốn thả xuống cửa thành, lại đột nhiên tự trong Huyện giết ra một đám người, ngăn cản hành động.

Diệp Hồng Nhạn phóng ngựa vào thành, gặp phải ngăn cản, vung tay lên, máu tươi tung toé, đầu người hạ xuống, đại khảm đại sát, cửa thành quân coi giữ, cái nào gặp cảnh tượng này, có cái đầu lĩnh dánh dấp, còn có mấy phần dũng mãnh khí, hô: "Không phải sợ, theo ta thả xuống cửa thành!"

Tống Hồ vọt tới, đầu lĩnh quát lớn: "Tặc tử!" Hai bên bóng người lóe lên, đầu lĩnh ngã xuống đất không nổi, máu tươi chảy ra.

Quân coi giữ đại sợ, đồn dập quỳ xuống, bỏ quên binh khí, hô: "Chúng ta đầu hàng! Đầu hàng!"

Diệp Hồng Nhạn nhìn mặt sau bộ quân, cũng thông qua cửa thành, không khỏi đại hỉ, biết đại cục đã định, tung tiếng cười dài...

Đông Sơn Huyện Nha bên trong, lúc này sắc trời toàn hắc, nhưng chính đường, nhưng điểm mấy chục cây to lớn ngọn nến, chiếu một ốc sáng sủa.

Tống Ngọc ngồi ngay ngắn chủ vị, dáng vẻ uy nghiêm.

Phía dưới một người, là Diệp Hồng Nhạn, nói: "Khởi bẩm đại soái! Đông Sơn Huyện linh tinh phản kháng, đã toàn bộ quét sạch! Trận chiến này, ta phương thương vong tám mươi, bắt Huyện binh hơn bốn trăm, Huyện Lệnh, Huyện úy chết trận, Huyện thừa không biết tung tích, Lục tào cùng với dư Lại viên, đều đã bắt, chờ đợi xử lý!"

"Rất tốt, sắc trời đã tối, các quân vất vả một ngày, cực kỳ uế oải, thức ăn muốn chuẩn bị kỹ càng, tù binh cũng có một phần Các quân từng nhóm dùng thực, nhưng cũng phải phân ra nhân thủ tuần tra, chớ bị chui chỗ trống!" Tống Ngọc dặn dò phải nói.

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Diệp Hồng Nhạn khom người hẩn là.

"Huyện bên trong Đại hộ, có gì phản ứng?" Tống Ngọc cầm lấy chén trà, thưởng thức hớp trà, đây là Huyện Lệnh cất giấu, xỉ giáp lưu hương.

"Có chút không ứng phó kịp, hiện tại, hoàn toàn yên tĩnh!" Tống Hồ ra khỏi hàng, hành lễ nói.

"Ừm! Đây hai bên trong Huyện, đều cần nhân thủ a, truyền mệnh lệnh của ta, để Tống Tư, Trần Văn Bản đến đây nghe lệnh!"

"Thuộc hạ tuân lệnh!" Tống Hồ khom mình hành lễ, đi ra ngoài.

"Được rồi, đem các Gia chủ dẫn tới đi!" Tống Ngọc nở nụ cười, đặt chén trà xuống.

Không lâu lắm, thì có người đem các Gia chủ mang tới, lúc này cũng là một nhọc một ngày, những người này lại nhiều là già nua, có chút vẻ uế oải.

Tống Ngọc nở nụ cười, nói: "Các vị khỏe không?"

"Không biết Tiết Độ Sứ đại nhân chuẩn bị sao sinh xử trí chúng ta?" Cát lão đầu đứng ra, lạnh lùng hỏi.

"Ha ha... Cát gia bá bá lời ấy sai rồi, ta nào có chuẩn bị đem bọn người như thế nào, chỉ là không có các vị giúp đỡ, trang đình không tốt thuyền chuyển... Xin mời giải sầu, ngày mai bản soái liền tự mình đưa các người trở lại!" Tống Ngọc đỡ ghế dựa, mỉm cười nói.

Nghe vậy, các Gia chủ đều thở phào nhẹ nhõm.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 61: Quân Chính

Cát lão đầu nhưng năm lấy yếu điểm, hỏi: "Vậ ta hộ viện đây?"

Các Gia chủ nghe vậy, đều là cả kinh, trên mặt thì có trịch trịch vẻ. Những này hộ viện, đều đi theo sát phạt, đổ máu, sợ là thu hồi lại sau, không tốt thuyên chuyển. Nhưng có Gia chủ, nhưng tự tin người nhà đất ruộng ở tay, chỉ cần nhiều hơn lung lạc, chính là một luồng tinh binh!

Chính là không biết này Tống Ngọc, đến cùng thả hay là không thả người?

Tống Ngọc nở nụ cười, nói: "Liên Quan với việc này, ta có hai cái lựa chọn, Một là người có thể tự do, ngày mai sẽ đưa về các gia, nhưng áo giáp binh khí, đều để lại cho ta, bản soái quy ra tiền thu mua!"

Chúng Gia chủ cả kinh, này thoại nói rất êm tai, nhưng bức này lợi khí, nhưng là có tiền cũng không mua được, còn chiết giá bao nhiêu, còn không là Tống Ngọc định đoạt!

"Còn có một cái, chính là đem những này trang đình hộ viện mượn trước ta tháng ba, trong này tiêu hao tiền lương, ta cho gấp đôi, đến thời gian, tự nhiên liền người mang binh khí trả!"

Này hai cái, đều không phải cái gì thật lộ, một cái là hiện tại xuất huyết, còn có một cái, quá tháng ba, vậy thì thật không biết còn có bao

nhieu chịu nhận người Gia chủ này, đến lúc đó có thể người khác tài hai không.

Chúng Gia chủ ồ lên, nhưng nhiếp tại Tống Ngọc uy nghiêm, không dám cò kè mặc cả, cuối cùng, từng người làm ra lựa chọn, Quan lại đăng ký ở án.

Chờ đưa đi các Gia chủ, Diệp Hồng Nhạn tiến lên, hỏi: "Đại soái, hà không tất cả đều chụp xuống? Những này trang đình, đều là thanh niên trai tráng, hơi thêm huấn luyện, cũng có thể thành Binh a!"

"Khà khà! Hồng Nhạn, người đối với Đại hộ bên trong, còn là hiểu rõ rất ít, những này hộ viện, người nhà đều ở Đại hộ trong tay, bình thường lại có bao nhiêu lung lạc, ta hôm nay có thể sử dụng chi, một là các Gia chủ ở tay, có con tin. Hai là có đại nghĩa danh phận, lại phát xuống trọng thưởng."

"Hiện tại nếu như toàn đứng lại cho ta, bản soái vẫn chưa yên tâm đây!"

"So với những này hộ viện hàng ngũ, ta kỳ thực càng xem trọng này hai Huyện hàng binh, này có thể đều là chính kinh huấn luyện ra, nếu không là công lúc bất ngờ, nào có dễ dàng như vậy bắt?"

"Bất quá hiện tại hàng binh, không tốt quản thúc, vì lẽ đó còn phải giữ lại một ít hộ vệ, hai bên kiềm chế lẫn nhau, mới dùng tốt sự!" Tống Ngọc con mắt ngăm đen, kiến giải sâu sắc.

"Thời loạn lạc bên trong, binh quyền coi trọng nhất, bản soái hiện tại liền lập xuống Tân An Trấn quân chế!" Tống Ngọc đối đề tài, vẻ mặt nghiêm túc.

Diệp Hồng Nhạn nhóm người quỳ xuống, "Xin mời đại soái dẫn dò!"

"Năm người một ngũ, thiết ngũ trưởng; mười người một hỏa, thiết Hỏa trưởng. Đây là cổ chế, không cần cải biến."

Lại nói vừa đã cắt cứ phiên Trấn, tự nhiên đến cải chút tên gọi, biểu hiện cùng Triều đình không giống, tất cả mọi người là nghe.

"Sau này năm hỏa một Đội, thiết đội trưởng, đội phó chính các một tên, đội trưởng xưng Nhân dũng Giáo úy, từ Cửu phẩm." Một đội thì có năm mươi người.

"Hai đội một Doanh, doanh chính xưng Ngự vũ Giáo úy, chính Cửu phẩm. Có thân binh một ngũ." Một doanh thì có 100 người. Những này, đều là sao Phương Minh Âm Binh biên chế, hai bên thống nhất.

"Doanh bên trên thiết Vệ, một vệ thiết năm doanh, có chính binh năm trăm, thêm vào hậu cần phụ binh một trăm, vệ đem xưng Chấn uy Giáo úy, chính bát phẩm. Có thân binh một hỏa." Đây một vệ thì có 600 người, cùng Phương Minh Âm Binh không giống, dù sao âm dương có khác biệt, đến có hậu cần các loại tạp binh.

"Hai vệ một Đô, Đô chỉ huy sứ xưng Chiêu vũ Giáo úy, chính Thất phẩm, thiết thân binh một đội. Năm đều một Phủ, tướng lĩnh xưng Du kích Tướng quân, chính Ngũ phẩm, có thân binh một doanh. Những thứ này đều là sau đó biên chế, hiện tại trước tiên không cần!"

Tổng Ngọc sớm có ánh mắt dài lâu, chậm rãi mà nói, ở hãn quân chế bên trong, chính Ngũ phẩm Du kích Tướng quân có sáu ngàn Binh, cái này cũng là binh thường to lớn nhất biên chế, lúc này tướng lĩnh, mới chính thức sải bước Tướng quân cấp độ, có thể tự xưng mặt tướng.

Đến thời chiến, tự nhiên điều mấy Phủ, tạo thành đại quân, coi như là mười vạn người, cũng mới mười mấy cái Tướng quân, một cái lều trại liền có thể chứa đựng.

Đương nhiên, vệ đem trên, liền có thể nhận lệnh phó tướng, cai quản mấy doanh đến mấy vệ, lưu ra linh hoạt biên chế, lấy chờ sau dùng.

Phía dưới mọi người, lăm liệt nghe, lúc này đều đáp: "Nặc!"

"Tổng Hồ!"

"Có tiểu dân!" Tổng Hồ ra khỏi hàng quỳ xuống.

"Ta mặc người vì là phó vệ tướng, từ Thất phẩm chấn uy phó úy, chương hạt ba doanh."

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!", Tổng Hồ lăm liệt tuân mệnh. Hắn còn chưa tới chính Ngũ phẩm, liền xưng mặt tướng tư cách đều không có.

"Người đánh Vũ Long Bình một doanh, Đông Sơn hàng binh hai doanh, sáng sớm ngày mai lên, lao tới Vũ Long Huyện đóng quân, Trấn áp không phục, thực hành quân quản, ta muốn trong Huyện các loại cửa hàng, cùng ngày bình thường khai trương, hiểu không?" Tổng Ngọc lạnh lùng nói, Tổng Hồ là chính mình lão nhân, dùng yên tâm, Vũ Long Huyện Đại hộ trang đình, còn có một phần ở trên tay mình, lại giật Đông Sơn Bình đi vào, không sợ có chuyện Phong Thủy.

Nếu như trước Vũ Long bản địa binh hộ, liền dễ dàng xâm chuỗi, Tổng gia đều ở Vũ Long, là căn cơ nơi, không thể sai sót.

Tổng Hồ trong lòng nóng lên, phần này nặng trình trịch tín nhiệm, để hắn quỳ xuống, tầng tầng dập đầu, nói: "Xin mời đại soái yên tâm, Vũ Long nếu có người muốn sinh sự, Tổng Hồ cái thứ nhất diệt hắn!" Đây nhưng là tiểu dân xuất thân, nói chuyện còn mang theo tật, Tổng Ngọc cũng không để ý lắm.

Tổng Hồ có màu đỏ bản mệnh, cái này từ Thất phẩm, vẫn là có thể đảm nhiệm được. Quả nhiên, theo Tổng Hồ dập đầu, hắn trên đỉnh hồng

Bạch khí tập hợp, tụ thành một đại đoàn, bản mệnh khí hoạt bát không ít, ở giữa điều hòa.

"Hồng Nhạn! Người suất một vệ, đóng giữ Đông Sơn, ta đem Tiết Độ Phủ thiết ở đây, trước hết dùng Huyện Nha." Đây Đông Sơn Huyện, nhưng là tiền tuyến chiến trường, nhất định phải tự mình tọa Trấn.

"Ngày mai lại cho ta theo ra bố cáo, thiết trại tân binh, chiêu mộ sĩ tốt. Ta muốn vời mãi hai ngàn người!" Những này, mới là Tống Ngọc chân chính dựa dẫm quân đội hạt giống, sau đó cướp đoạt thiên hạ tiền vốn!

Hiện tại có lưu dân, trong đó nhiều là thanh niên trai tráng, này rất dễ hiểu, lão nhược đều ở trên đường bị Hung Quỷ cắn nuốt, hoặc là ngã lặn. Những người này, chỉ cần thức ăn quản đủ, rất nhanh sẽ có thể khôi phục thể lực, đồng thời trung thành trên, không có vấn đề. Đây là chủ yếu Bình nguyên, hơn nữa trong nhà đất ruộng không đủ tá điền nhất lưu, liền có thể tập hợp mãi hai ngàn.

"Ta Trấn hiện tại có Vũ Long Binh ba trăm, hộ vệ hơn trăm, Đông Sơn Binh bốn trăm. Ngày mai lại chiêu mộ hai ngàn, đều có thể thả ra phong thanh, được xưng tinh binh ba ngàn, ta xem ai dám thảo phạt?" Tống Ngọc cười gằn nói.

Tân An Tri Phủ Tần Tông Quyền, làm người cẩn thận, vẫn không có quy mô lớn khoách quân. Đương nhiên, cái này cũng là trước Thanh Long Quan tin chưa Tới, Triều đình sức ảnh hưởng vẫn còn, có kiêng dè. Vì lẽ đó vẫn là duy trì Phủ Binh một ngàn, Huyện binh năm trăm biên chế, coi như lén lút chiêu mộ, lại có bao nhiêu thiếu?

Hiện tại lại mất một Huyện, tính được, cũng chính là chừng hai ngàn. Chính mình được xưng ba ngàn, thực tế cũng có một ngàn, này hai bên thực lực, liền gần đủ rồi.

Đương nhiên, hiện tại không giống, Tần Tông Quyền tất sẽ lấy thảo phạt phản bội làm tên, quy mô lớn mộ binh. Có thể chiêu mộ sĩ tốt huấn luyện, cũng cần thời gian.

Bàn về chu vi tình thế, Văn Xương năm bè bảy mảng, không đáng sợ. Lâm Giang Ngô Khởi, trước tiên không nói có kiểm chế, coi như khởi binh, lấy tên gì nghĩa? Dù sao chính hãn cũng là tạo phản a! Còn lại hai Phủ, bên trong có Sơn Việt tộc làm loạn, hàng năm đều cần Châu lý Triều đình trợ giúp, hiện tại càng là hỗn loạn từng bừng, lưu dân chúng, liền Tri Phủ đều chạy trốn, không người muốn đi.

Vì lẽ đó, luận kẻ địch, chính là Tân An Tri Phủ, luận thời gian, ngay khi năm nay thu thu sau, đến lúc đó tất có đại chiến, người thắng chiếm lấy Tân An Phủ, cắt cứ một phương.

Loại này lấy muôn dân vì là kỳ, giấy lụa thiên hạ cảm giác, để Tống Ngọc không khỏi mê muội đi vào, này không phải là game, hậu cần, dùng, huấn luyện, dân chính, mọi phương diện, sự không lớn nhỏ, cũng không thể lơ là. Mỗi tăng một phần tiền vốn, liền thêm một phần phần thắng!

"Này! Chỉ là, tiền này lương?" Diệp Hồng Nhạn nằm trong chức trách, vẫn là nhắc nhở.

"Vũ Long, Đông Sơn Quan khố, đều mở rộng cung cấp, mấy tháng vẫn là no đến mức hạ xuống! Nhà ta cũng có thể trợ giúp chút!" Tống Ngọc không để ý lắm, vung vung tay, nói.

Việc này như thành, chính là giàu có một Phủ. Nếu như Binh bại bỏ mình, khẳng định là tộc diệt kết cục, điểm ấy ngoài thân vật, còn muốn nó làm gì?

"Hừm, còn có văn sự, đem tù binh Lục tào cùng chúc lại mang tới!"

Thủ hạ tuân mệnh, không lâu lắm, liền áp một đám người đi vào, đều tỏ rõ vẻ tro bụi, vô cùng chật vật.

"Còn không quỳ xuống, tham kiến Tiết Độ Sứ đại nhân!" Thân tín uống.

Điều này có thể bị bắt làm tù binh giả, đại thể là tiếc mệnh, chân chính kính trung chức thủ giả, từ lúc công thành thì liền tuấn thân, những tù binh này, đồn dập quỳ xuống, trong miệng nói: "Tham kiến Tiết Độ Sứ đại nhân!"

"Bản soái phụng Thánh chỉ, bắt nghịch tặc, các người tuy có khuyết điểm, nhưng không tính phụ nghịch, có Viên chức, toại nguyện ở dưới tay ta làm việc, nguyên cấp lưu dụng. Không muốn, bản soái cũng không bắt buộc, tự mình đi thôi!"

Tống Ngọc lần này, nhưng là hiếm thấy khoan dung một hồi, dù sao những người này, phía sau đều mỗi người có thể lực. Trên chiến trường chống cự, tự nhiên giết, vừa những đã tù binh, nhưng không cần như vậy kết oán.

Hồi lâu, phía dưới vẫn là bất động, Tống Ngọc nở nụ cười: "Bản soái nhất ngôn cửu đỉnh. Như muốn giết người các loại, chỉ là một câu nói, hà tất như vậy tiêu khiển, nhàn hoảng sao?"

Đầy tứ đầu một trận tích góp động, thì có một người đi ra, nói: "Như vậy, đa tạ Đại nhân rồi!" Thi lễ một cái, Quan tướng ấn, yêu dõ xuống, tự mình lui lại, hai bên thị vệ, đều chưa ngăn cản.

Thấy này, cái khác Quan chức đồn dập noi theo, không lâu lắm, đã là một cái cũng không thấy.

Tống Ngọc thấy này, nội tâm cười khổ, này nhưng là không có danh thanh, căn cơ bất ổn, xem ra Đông Sơn các đại gia, cũng không coi trọng

hắn nha!

Bất quá, điều này cũng lưu ý l bên trong. Dù sao những người này, phía sau đều có gia tộc, nếu như tùy tùng chính mình, một khi thua chuyện, một cái mưu phản tội lớn là chạy không thoát, gây họa tới toàn tộc, không thể không cẩn thận. Đợi được chính mình đánh bại Tần Tông Quyền, hay là tình huống sẽ có đổi mới.

Như vậy cũng được, để trống vị trí, mới thật cho mình người sắp xếp. Những này rời khỏi Quan chức, đều nhớ rời tên quê quán, sau đó nếu là Tống Ngọc thế lực đại thịnh, còn muốn đến đây nhờ vả, khả khả...

Tống Ngọc suy tư, dặn dò: "Truyền lệnh, ngày mai ở Huyện Nha trước dán chiêu hiền bằng cáo thị, phàm là tự thân có tài học, cũng có thể đến đây yết bằng, chỉ phải trải qua sát hạch, bản soái duy mới là nâng, đều có nhận lệnh!"

Đại hộ nhân tài, có kiêng kỵ, sẽ không nương nhờ vào, chỉ có Hàn môn tử đệ, muốn bác một cái xuất thân, có lẽ sẽ dám mạo hiểm kỳ hiểm, này trung gian, hẳn là có mấy người mới.

Lại nói này thế, nhận chức Quan có chút tương tự kiếp trước hán tấn hai triều, tiến cử, môn ấ, Cử phẩm công chính chế kết hợp lại kết quả. Trong Huyện Đại hộ, có thể đảm nhiệm Thất phẩm đến Cử phẩm chức Quan. Quận vọng thế gia, bình thường có thể mặc cho chính Tam phẩm bên dưới chức Quan. Ở trên nữa, nhưng là Môn phiệt thế gia nắm giữ, có rất ít trường hợp đặc biệt.

Hàn môn tử đệ, bình thường chỉ có thể đảm nhiệm thư lại loại hình, nếu muốn có Viên chức, chỉ có nương nhờ vào thế gia, chịu đến tiến cử, mới có thể. Đường này rất hẹp, dù sao thế gia nhiều như vậy người mình muốn an bài, cái nào còn thừa bao nhiêu vị trí đây?

Lúc này làm cái khoa cử, nhưng là quá siêu trước, địa vị cũng không hợp, chỉ có thể làm trò cười cho người trong nghề.

Nhưng làm cái chiêu hiền bằng cáo thị, không nhìn ra thân, đây mới là tốt. Nhưng hẳn là có chút thị trường. Cái này cũng là Đại hộ chính mình không muốn chức Quan này, Tống Ngọc mới ra chiêu này, lượng bọn họ cũng nói không ra lời.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 62: Luyện Binh

Tống Ngọc lúc này nhìn phía dưới Lại viên.

Những này Lại viên, xưa nay xuất ngoại làm mưa làm gió, ở bên trong dè thấp làm thiệp công phu, nhưng là tinh thâm. Thấy Tống Ngọc ánh mắt lại đây, mỗi cái kính cẩn cực điểm, trên mặt còn mang theo du cười.

Tống Ngọc vừa nhìn, nhưng cảm thấy tặc thử chi tượng, a dua vẻ hiển lộ hết. Không khỏi hơi nướng mày.

Nói: "Người các loại (chờ) không muốn làm việc, cũng giao tá việc xấu, trở về đi thôi!"

Một người mặc Điển Sử công phục ông lão đi ra, cười lấy lòng nói: "Đại nhân phụng thiên thừa vận, mở Phủ kiến Nha, uy phong hiển hách, chúng ta tâm phục không ngớt, nguyện phụ vĩ đức, cung đại nhân điều động!"

Lời này, đúng là để Tống Ngọc ngẩn ra, lập tức hiểu được, cười gằn nói: "Người là tự tin Lại viên thế tập, trong đó môn đạo, khẩu nhĩ tương truyền, bất luận người nào đến, đều không thể thiếu các người. Đồng thời thân phận thấp kém, không có Viên chức, coi như truy cứu, đều luận không được tội lớn, còn muốn thừa cơ bên trong no túi tiền riêng, thừa cơ kiếm chác, đúng hay không?"

Tống Ngọc cỡ nào người? Này lạnh lẽo cười, bên trong phòng khách lập tức lan tràn hàn khí.

Lời này đơn giản là như thiên hàng lôi đình, ông lão cả kinh, hầu như ngã quấp, lập tức cường chống đỡ khẩu khí, nói: "Tiểu. . . Tiểu nhân không dám!"

"Cũng được, người nếu muốn tiếp tục nhậm chức, bản soái liền chuẩn."

"Người chờ quy chức, bản soái trước đem lại nói rõ. Trước đây cung phú tạp dịch các sự hạng, trong Huyện đều có ghi chép, người sau đó đi, ta muốn hết thấy đều cùng trước như thế, này không khó chứ? Một khi có kéo dài, thiếu hụt các loại chuyện, quản người là lấy lý do, bản soái nắm cả nhà người đầu người đến bù!"

Đây chính là thời loạn lạc cắt cứ phiên Trấn cách làm, đơn giản nhất trực tiếp, nhưng cực kỳ hữu hiệu.

Ông lão trong lòng mát lạnh, giờ mới hiểu được trước ý nghĩ, là buồn cười dường nào! Dù sao thế đạo bất đồng, điều này cũng bất Quy Triều đình quản, chỉ cần đại nhân hạ quyết tâm, nói giết cả nhà của hãn thì sẽ không thiếu một cái!

Sâu sắc báai dưới: "Xin mời đại nhân yên tâm, tất không phụ đại nhân nhờ vả!"

Tống Ngọc nở nụ cười, đây là một thông minh, cái khác còn có may mắn, cũng không liên Quan, giết người đầu cuồn cuộn, còn sợ kinh sợ không được này quần thạc thử sao?

. . .

Ngày thứ hai, Huyện Nha bên trong. Tống Ngọc chính đang nghị sự.

Tổng Tư, Trầm Văn Bân đều có. Lúc này Trầm Văn Bân tiến lên một bước, bấm báo.

"Khởi bấm đại nhân, ta đã đem Vũ Long, Đông Sơn Huyện khổ kiểm kê xong xuôi, tổng cộng có lương ba ngàn thạch, bạch ngân 1,231 hai, còn có rất nhiều vải vóc, không cách nào tính toán, mặt khác, còn có hoàng kim trăm lạng, đây là xét nhà đoạt được, còn lại một ít, nhưng là không cách nào bán thành tiền xuất hiện tạp vật, đều trước tiên tồn."

"Được!" Tổng Ngọc nhưng là có chút kinh hỉ nói, này lương thực giàu có, nhưng là đại ra dự liệu. Bạch ngân có chút thiếu, đây là trước phát xuống tướng thưởng nguyên cố, nhưng có hoàng kim bổ sung, cũng miễn cưỡng được rồi.

"Tổng Tư, trong nhà tình huống thế nào?" Tổng Ngọc kinh hỉ qua đi, rồi lại hỏi.

"Chuyện này. . . Lão gia nổi trận lôi đình, nói ngài. . . Là nghịch tử, muốn khai trừ ra tộc, sau đó mọi người khuyên ngăn, hiện tại còn ở nổi nóng, quá hai ngày là tốt rồi!" Tổng Tư cười khổ nói.

Tổng Ngọc cũng là bất đắc dĩ, dù sao Tổng Tư Khiêm không có khả năng lắm chống đỡ hãn tạo phản, chỉ có trước đem chuyện làm dưới, tạo thành sự thật. Đến lúc đó ván đã đóng thuyền, chính là một cái ván đã đóng thuyền, cũng chỉ có thể ngầm thừa nhận.

"Còn có một chuyện, nhưng là hai Huyện đều có lời đồn đãi, nói thiếu gia giả mạo Thánh chỉ, cướp quyền to, việc này nhất là có thể lớn!" Tổng Tư cau mày, biểu hiện trầm trọng.

"Này ngược lại là bình thường việc." Tổng Ngọc nở nụ cười, việc này hãn sớm có dự liệu, Vũ Long trong Huyện Đại hộ, ăn như thế cái muện thiệt thòi, khẳng định không phục, Đông Sơn thế gia, cũng sẽ đổ thêm dầu

vào lửa, này vẫn là hôm nay, các loại tin tức truyền ra, Tần Tông Quyền nhất định cũng sẽ quy mô lớn tuyên dương, đoạt được đại nghĩa danh phận.

Bất quá Tống Ngọc không sợ, người nói ta giả truyền Thánh chỉ, ta liền nói người mưu đồ tạo phản, đều là ngậm nước dơ. Chân chính nhìn ra, nhưng là từng người thực lực. Đợi được tin tức truyền tới Triều đình, đã sớm bụi bặm lắng xuống.

Lúc này, nhưng vẫn là trước tiên đến ổn định lòng người. Tống Ngọc nói: "Hiện tại cơ nghiệp sáng lập, vẫn là theo Đại Càn luật Pháp làm việc." Này nhưng là bình thường, dù sao một bộ luật Pháp hoàn thiện, ít nhất cũng phải mấy năm công phu, hiện tại làm sao có thời giờ làm này.

"Bất quá hiện tại nhân thủ khuyết thiếu, lại là thời chiến, tất cả giản lược. Đại Càn mỗi Huyện thiết Lục tào. Phân Lại Tào, Hộ Tào, Lễ Tào, Binh tào, Hình Tào, Công Tào."

Lại Tào: Phụ trách trong ngoài mệnh phù chức điệp, Quan lại lên chức giám sát các loại. Tương đương với địa phương bộ tổ chức.

Hộ Tào: Phụ trách hộ tịch, thuế má, trong Huyện tài chính dự toán, Quan chức bổng lộc các loại.

Lễ Tào: Phụ trách nghi thức chế độ, ngoại lai tiếp đón, tiệc rượu, tiễn cử các loại.

Binh tào: Phụ trách quân nhân nhận lệnh, Binh bị, binh khí, phòng ngự các loại.

Hình Tào: Phụ trách hình tội phúc thẩm, Pháp lệnh điều tra, ngục giam cùng nô tỳ.

Công Tào: Phụ trách xây dựng, thợ thủ công vật phẩm chế tạo, tường thành xây dựng giữ gìn, sửa đường phố kiêu các loại.

"Bản soái trước hết thiết Lại Tào, Hộ Tào, chủ bộ ba chức. Trầm Văn Bản, người trước tiên mặc cho chủ bộ. Tổng Tư, người cho phép Hộ Tào."

"Còn có Tổng Khuyết, người cho phép Lại Tào." Nay Tổng Khuyết, cũng là Tổng Ngọc phát hiện nhân tài, chỉ có hồng bạch bản mệnh, so với Tổng Tư, Tổng Hồ, Trầm Văn Bản chênh lệch cấp một, nhưng vẫn là có thể dùng.

Ba người đều quỳ xuống tạ ân.

"Bản Trấn thực hành quân quản, Diệp Hồng Nhạn, người mỗi ngày phái binh dò xét trong Huyện, tra xét không hợp Pháp, thời loạn lạc dùng trùng điệp, lúc này vi phạm lệnh cấm giả, tội lớn liền xử quyết, tiểu tội toàn bộ biếm thành khổ dịch. Có công khai nói bản Trấn giả truyền Thánh chỉ, giống nhau bắt, trì lấy bất kính chi tội."

Ý này, chính là công nhiên tuyên truyền, trực tiếp trì tội lớn, giết. Ngầm truyền ra, nhưng không cần phải để ý đến nó. Không phải vậy, chỉ có thể ra vẻ mình chột dạ.

Đương nhiên, việc này còn phải trong bóng tối điều tra, một khi có chứng cứ, đến lúc đó tự nhiên đem dám truyền ra lời đồn Đại hộ diệt môn, răn đe!

Diệp Hồng Nhạn thân mang giáp trụ, khom người tuân mệnh.

"Còn có, Trầm Văn Bản, người đi tìm những người này, tốt nhất là kể chuyện, đi khắp hang cùng ngõ hẻm người bán hàng rong loại hình, cũng cho ta truyền ra lời đồn đãi. Ân, liền nói Tần Tông Quyền tự phong ngô hậu, kiến tông miếu, bắt đầu tạo phản. Còn có Cát gia mộ tổ có ngũ sắc đám mây, lan tràn bất định, này là thiên tử khí chờ chút, trong đó lại cho ta thêm chút hương diễm, hương phu ngu phụ, tối thích nghe ngóng việc!"

"Tiểu thần rõ ràng, tất liên quan đến các gia, có bao nhiêu hoang đường, nghe nhìn lẫn lộn!" Trầm Văn Bân ánh mắt sáng lên, đã là rõ ràng Tống Ngọc ý tứ. Đây chính là kéo mọi người cùng nhau hạ thủy.

Tống Ngọc nở nụ cười, này thật là mục đích của hắn, đến lúc đó lời đồn phong truyện, bách tính nhiều là bán tín bán nghi. Như vậy, coi như giảm giá một chút, Tống Ngọc Thánh chỉ danh phận, còn còn lại một nửa, so với trước, toàn không nửa điểm danh nghĩa, chỉ là cái Đại hộ con trai trưởng danh phận, là tốt rồi trên quá hơn nhiều.

"Những này nhưng là tiểu đạo, coi như nhất thời thực hiện được, cũng không tính là gì, đón lấy mới là sống còn việc." Tống Ngọc đầu tiên là cười khở, sau đó vẻ mặt chuyển thành trịnh trọng, nói: "Bản Trấn thiết chúc lễ, cứu tế nạn dân, tin tức vừa truyền ra, các nơi lưu dân chen chúc mà tới. Trong đó có bao nhiêu thanh niên trai tráng, đều có thể chiêu mộ sĩ tốt."

"Hồng Nhạn, người hiện tại quản giáo trị an, cũng phái ra một doanh người đi, duy trì trật tự, không muốn phát sinh chen chúc, dẫm đạp các loại (chờ) sự."

"Ngày hôm nay vẫn là ngày thứ nhất, cư báo, liền có mấy trăm lưu dân. Bản Trấn phái người mộ binh, lưu dân nghe nói không chỉ thức ăn quản no, còn có bổng lộc, đều là nhảy nhót, hiện tại đã chiêu hơn hai trăm. Dự tính không ra mười ngày, liền có thể mộ mãn hai ngàn!"

"Tống Tư, người xem quân lương đủ hay không?"

Tống Tư đi ra, có chút suy nghĩ, liền nói: "Nếu theo mỗi người mỗi ngày cần lương thực một cân toán, ba ngàn người, một ngày chính là ba mươi thạch, bản Trấn tồn lương, có thể sử dụng tháng ba."

"Hừm, người chủ quản Hộ Tào, lấy bạch ngân năm trăm lạng, hoàng kim năm mươi hai, chuyên môn dùng cho mua lương thực bị, nếu như không đủ, liền từ nhà ta điều lấy. Chỉ cần đến thu thu, tự có thuế má tới."

Tổng Tư tuân mệnh, "Tiểu thần tuân lệnh!"

"Tổng Khuyết, ta cho người một đội người. Người trước tiên đem còn lại lão nhược lưu dân quân, không muốn xảy ra nhiều loạn, mỗi ngày liền làm chút việc vất vả, nói chung không thể để cho bọn họ nhàn rỗi." Tổng Ngọc biết, này nạn dân tụ tập cùng nhau, lâu ngày liền dễ dàng sinh loạn, chỉ có để bọn họ bận bịu lên, mới không có tâm sự muốn chuyện dư thừa.

"Trầm Văn Bân, hai Huyện kho vũ khí, còn có chút quân giới, người đi kiểm kê, chữa trị tổn hại, lại đặt mua binh khí, cần phải đầy đủ hai ngàn người tác dụng. Còn có, tìm chút y sư, đầu bếp loại hình, đưa vào trại tân binh. Mỗi ngày cũng chọn mua chút rau dưa ăn thịt, duy trì cấp dưỡng. Đây là gánh nặng, trong Huyện tiền bạc, ngoại trừ dự lưu bổng lộc ở ngoài, toàn bộ dùng làm việc này, nếu như không đủ, liền từ Tổng gia lãnh."

Trầm Văn Bân đi ra: "Đại nhân lấy trọng trách phó dưới thần, dưới thần nào dám không tòng mệnh! Tất vì là đại nhân làm thỏa đáng việc này!"

"Được! Rất tốt! Như vậy, trong Huyện mọi việc liền giao cho chư vị." Tổng Ngọc vỗ tay cười to, tiếp đó, chính là huấn luyện lính mới, đặt xuống chính mình dấu ấn, này tuyệt đối không thể giả tay với người.

Thời loạn lạc bên trong, binh quyền nặng nhất! Chỉ có chính mình tự thân làm, quyền sinh quyền sát trong tay, kỷ luật nghiêm minh, tăng cao làm thấp đi, mới có thể dựng đứng uy tín, hiệu lệnh nghiêm ngặt, chỉ huy như ý, để bọn họ biết mình đến tột cùng là ai binh! Sau đó coi đây là nòng cốt, chính là như chỉ cánh tay khiến cường quân!

Năm tháng hai mươi. Luyện binh bắt đầu.

Tổng Ngọc này thế, cũng sưu tập chút binh thư đến đọc, phát hiện trong đó bác đại tinh thâm, lại cực kỳ phải cụ thể. Người hiện đại coi như Chỉ bảo xếp thành hàng, đi đều bước loại hình, chỉ là trò trẻ con mặt hàng.

Cổ đại muốn luyện tinh binh, chỉ có một cái khó khăn, chính là lương thực cùng ăn thịt. Cổ đại đánh trận, đều là vũ khí lạnh giao phong, tối thử thách thân thể sức mạnh cùng sự chịu đựng, binh lính bình thường, đều là năm ngày một thịt, đến thời chiến, mới có thể mỗi ngày ăn thịt, duy trì thể lực.

Khởi nghĩa nông dân quân, đều là đói bụng, thân thể suy yếu, huy động liên tục vũ binh khí sức mạnh đều không có, đến bao nhiêu đều là cừu con, chỉ có bị chém giết phân.

Hiện tại lính mới phần lớn cũng là lưu dân, không thể vừa bắt đầu liền đến cường độ cao huấn luyện, không phải vậy nói không chắc một chết đều có, chỉ có thể bảo đảm thức ăn, tiên tiến đội ngũ liệt huấn luyện.

Này nói trắng ra cũng không có gì, chính là chút đứng thành hàng xếp thành hàng, quẹo trái quẹo phải, tề bộ chạy bộ nội dung, thỉnh thoảng học tập nghe theo tiếng trống, hiệu lệnh, chờ hiệu làm việc.

Đương nhiên, vừa bắt đầu, quả thực là rối tinh rối mù. Tống Ngọc cũng có dự liệu, chọn chính mình gia đình, còn có một chút thái độ tích cực Huyện binh, cùng nhau nhập ngũ, đảm nhiệm quân Pháp đội, một có sai lệch, chính là roi đánh lên, hai lần ba lần, chính là côn bổng hầu hạ.

Trung gian chém mấy cái đâm đầu cùng đào binh, uy hiếp quân doanh.

Tống Ngọc cùng sĩ tốt huấn luyện chung, cùng ăn cùng ở, thức ăn cho đến cực đủ, cơ bản hai, ba thiên thì có ăn thịt, lại mời y sư, cho sĩ tốt chữa bệnh.

Tống Ngọc rồi hướng thành tích huấn luyện thật, võ nghệ cao lính mới tiến hành đề bạt, đảm nhiệm ngũ trưởng, Hỏa trưởng loại hình, phát xuống ban thưởng, khích lệ toàn quân. Như vậy, rốt cục đem oán khí ngăn chặn, lính mới nỗ lực huấn luyện, dần dần thành quân.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 63: Biến Cố

Thời gian tiến vào tháng sáu, trên trời tích tí tách lịch bắt đầu mưa.

Mỗi đến ngày mưa, Phương Minh tâm tình đều là không sai.

Lúc này, hắc chính đang trong đình, nửa nằm thân thể, bên cạnh một vị giai nhân, tay ngọc lột hoa quả, đưa vào Phương Minh trong miệng. Phương Minh híp lại mắt, hưởng thụ người ngọc hầu hạ, bên cạnh còn có nhạc sĩ tấu nhạc, Phương Minh bán đánh chiết phiến tương cùng, một luồng lười biếng, thanh thản ý cảnh liền thản nhiên mà sinh.

Cái kế tiếp đồng nữ, chừng mười bốn mười lăm tuổi, mắt ngọc mây ngài, nha hoàn trang phục, chính lược trà.

Đây là hạ Ngọc Thanh bồi dưỡng được đến, lại nói, những năm gần đây, Phương Minh cũng thu không ít nhân tài, đối với cái này kim hoàng sắc Gia chủ, liền cảm giác thấy hơi có cũng được mà không có cũng được. Cũng được, coi như nuôi cái trà đầu, mỗi ngày đi vào thưởng thức trà chơi cờ, cũng đừng có mấy phần nhàn thú.

Này mưa bụi tia rơi xuống, muốn tô người xương, không muốn đại động. . .

Đột, Phương Minh vừa mở mắt, đã là có cảm ứng. Đình ở ngoài tiếng bước chân nhè nhẹ tiến gần, nhưng là Trần Châu lại đây, mười năm năm

trôi qua, tựa hồ chỉ dài ra hai ba tuổi, đúng là nhiều hơn mấy phần thành thực vẻ, có một phen đặc biệt phong tình.

Phượng Minh cũng không phải có mới nới cũ người, này Trân Châu cái thứ nhất với hắn, lại biết tiến thoái, tự nhiên có tình cảm, hiện tại lĩnh cái nữ Quan tên gọi, xem như là Phượng Minh nội viện tổng quản.

Trân Châu đi vào, thi lễ một cái, nói: "Khởi bẩm lão gia, các vị Thổ Địa đã đến đây thuật chức, nhật Thần Dạ Du cũng có việc bẩm báo, đã ở thư phòng chờ đợi."

Phượng Minh gật gù, biểu thị biết rồi, lười biếng đuổi người, nói: "Hiếm thấy ngày mưa, thật là khiến người ta không muốn động đây! Bất quá công sự trọng yếu, Bản tôn hiện tại liền đi!"

Trân Châu trong lòng có chút cười khổ, này lão gia, năm gần đây nhưng là càng ngày càng lười biếng, nhưng trên thực tế, có lúc trong lúc lơ đãng tản mát ra uy nghiêm, nhưng là ngày càng long trọng, thực sự là chuyện lạ!

Phượng Minh không Quan tâm đến nó, thẳng đến thư phòng.

Một đám người đã ở chờ đợi, trẻ có già có, ngoại trừ cựu người ở ngoài, cũng không có thiếu khuôn mặt xa lạ, đều mỗi người có khí độ, vừa nhìn đã biết bất phàm.

Phượng Minh ngồi trên chủ vị, phía dưới mọi người bái dưới, nói: "Bái kiến Chúa công!"

Số mệnh Thần lực như cuộn sóng gợn sóng, vờn Quanh trong phòng. Phượng Minh mở ra thần thông, chỉ thấy phía dưới, nhân tài đông đúc, nhiều là hồng hoàng, thậm chí, còn có một người, mang theo màu xanh bản mệnh, không khỏi thoả mãn nở nụ cười, nói: "Miễn lễ!"

Mọi người lại bái, cảm ơn, mới đứng dậy.

"Các người từng cái báo cáo đi!" Ở đây đều là tâm phúc, Phương Minh khôi phục dung nhan thực sắc, thần thái trầm ổn, ánh mắt cương nghị, ánh mắt hầu như ngưng tụ thành thực chất, nào có nửa điểm lười biếng mê muội dấu hiệu?

Tựa hồ trước, chỉ là mảnh hổ ăn chán chê, chỗ mai phục tạm nghỉ, hiện tại có tinh thần, lại muốn tùy thời mà động!

"Thần Bạch Thạch Thôn chính Cửu phẩm Thổ Thần Vương Trung, bái kiến Chúa công!" Một người đi ra, bái dưới nói. Người này chính là Vương Trung, lúc này làm mười mấy năm Thần linh, cũng có mấy phần khí tượng.

"Khởi bẩm Chúa công, ta thôn trên tháng này thu 1,500 đồng tiền lớn, lần này còn dẫn theo hai ngàn chuẩn bị Hương Hỏa. Tổng cộng 2,750 cái đồng tiền lớn, đã nhập kho. . . Bản thôn trên tháng này không đại sự, chỉ là đến rồi một cái Hung Quỷ, đã bị bắt giết chết, không được quá đáng lo!"

"Ừm!" Phương Minh gật đầu, nói: "Như vậy, Vương Trung, người việc làm được không sai!" Phương Minh làm riêng, Hương Hỏa ký món nợ, mỗi tháng đưa trước thuần thu vào cùng chuẩn bị kim một nửa, hiện tại có Thổ Thần, hàng năm đều có được mùa, nhân khẩu dần nhiều, các thôn thu vào đều có tăng trưởng, đây là thật đáng mừng việc.

Vương Trung vẫn là ban đầu chức vị, điều này là bởi vì địa bàn quá nhỏ, chỉ có một Huyện, sau đó lại che mấy thôn xuống, tự nhiên không thể lại tăng. Bất quá đến cùng lịch luyện ra, sau khi chờ Phương Minh mở rộng địa bàn, tất nhiên là cái thứ nhất đề bạt.

Vương Trung lui ra, lại đi ra một người, nói: "Thần chính Cửu phẩm Trường Hòa Thôn Thổ Thần ngô Hồng Vũ, bái kiến Chúa công, ta thôn. . ."

Lại tiếp sau đó, còn có mấy cái thôn Thổ Địa. Cũng nhất nhất đăng báo, ghi chép Hương Hỏa. Quách Thịnh nâng khoản, cẩn thận hạch tra, ghi lại trong danh sách.

Chờ đến Thổ Thần thuật chức xong xuôi, Phương Minh nở nụ cười, nói: "Các thôn tình huống, đều là không sai, chỉ là, này Hung Quỷ số lượng, tựa hồ có gia tăng nha!"

Một tướng mau chạy ra đây, tiến lên bái dưới, nói: "Này là chúng ta thất trách, vọng Chúa công thứ tội!" Người này vóc người không cao, nhưng thân mang giáp trụ, tự mang sát khí, rất là bức người. Chính là Tạ Tấn!

Tạ Tấn hiện tại đã là Vệ Tướng Chấn Uy Giáo Úy, lần trước Phương Minh giết đến Tô Hà trở về, liên luận công hành thưởng, đem Tạ Tấn đề bạt cấp một, chủ quản một Vệ năm trăm Âm Binh.

Những năm gần đây, thông qua mời chào sĩ tốt, lại nghiêm ngặt huấn luyện, không ngừng đào thải, đã là cực kỳ cường binh!

Lại nói, bình thường tử vong, tự nhiên là lão nhược chiếm đa số, thanh niên trai tráng rất ít, Phương Minh trước chiêu mộ Âm Binh, kỳ thực là hạ thấp không ít yêu cầu. Hiện tại có mười mấy năm, từ từ tích lũy, tinh trùng tuyển tinh, lại nhiều là tín đồ, chương không đặc lực, ngoại trừ nhân số còn thiếu ở ngoài, coi như là kéo ra ngoài cùng Quỷ Vương thân quân đánh nhau chết sống, Phương Minh đều có lòng tin độ sức, không rơi xuống hạ phong!

"Một Huyện cường vực, cũng là không nhỏ, người chỉ có năm trăm Binh, mỗi ngày tuần tra, có sơ hở, cũng có thể lý giải. Đồng thời, bây giờ chính trực thời loạn lạc, lưu dân đông đảo, quản lý bất tiện. . ." Phương Minh cũng rất là yêu thích Tạ Tấn tác phong.

Bất quá mặc kệ nguyên nhân gì, cái này cũng là thất trách, Phương Minh nhàn nhạt nói: "Vậy thì phạt người tháng ba bổng lộc đi!" Trải qua mười mấy năm tích lũy, Phương Minh Thần lực giàu có, cũng cho Quan quân đều phát ra bổng lộc, đương nhiên, sĩ tốt vẫn là một cái đồng tiền lớn đều không có, chỉ có trăm thủ khen thưởng.

Tạ Tấn bái tạ, lui ra.

Những thứ này đều là lão nhân, Phương Minh từng cái nghe xong báo cáo, tình cờ ôn ngôn đề điểm vài câu hoặc là phát xuống trừng phạt, không lâu lắm, đều đã xử lý xong. Lúc này, mới nhìn về phía một bên khác.

Chỉ thấy bảy, tám người, hoặc văn nhã, hoặc hung hãn, đều là khí độ bất phàm, chiếm một khối, mơ hồ có cùng lão nhân tư thế ngang nhau.

Này nhưng khiến Phương Minh có chút khổ não, những người này, đều là đại tài, mười mấy năm cướp đoạt, tự nhiên không phải chuyện nhỏ, hồng khí Phương Minh hiện tại cơ bản đều không lọt mắt, đứng ở này, ít nhất đều là có màu vàng bản mệnh.

Những người này, vừa có tài học, lại có bản mệnh. Tự nhiên theo đuổi tiến tới, một mực Phương Minh thủ hạ vị trí không hơn nhiều, coi như có, cũng đến chăm sóc lão nhân, này hai bên, thì có chút không đúng lắm.

Đương nhiên, đối Phương Minh, đều là trung thành tuyệt đối, tận trung chức thủ. Vuông vắn mình nhìn sang, những người này đều là cung kính hành lễ.

Một người đi ra, nói: "Khởi bẩm Chúa công, Thành Hoàng Pháp Vực, tín đồ du hồn định cư nơi, ty chức dò xét quá, đều không vấn đề. . ."

Đây là Hứa Viễn, võ nghệ xuất chúng, bản mệnh vàng óng ánh, có Ngũ phẩm Đại tướng chi khí. Phương Minh rất vui, thiết thân binh thị vệ quân, trước tiên kiến một doanh, nhận lệnh Hứa Viễn vì là doanh chính.

Hứa Viễn bình thường, chính là hộ vệ Phương Minh, dò xét Thành Hoàng Pháp Vực. Mà Tạ Tấn nhưng là tuần tra An Xương Huyện, hai bên hồ không cai quản.

"Bản tôn biết rồi!" Phương Minh gật đầu.

Hứa Viễn lễ lui ra, lại một người tiến lên, nói: "Nhật Du thần Quan lễ, tham kiến Chúa công!"

"Khởi bẩm Chúa công, ty chức phụng mệnh, xem xét các nơi, ngày hôm nay thu đến tin tức, Lâm Giang Phủ biến cố!" Quan lễ vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói.

"Hả? Cẩn thận nói đến!" Phương Minh thân thể không tự chủ về phía trước khuynh, thêm vào trước linh cảm, trong lòng biết, thanh nhàn thảng ngày sợ là một đi không trở về.

Phương Minh thiết hạ Thần Dạ Du, thụ Ấn Thân Thần Thông, chuyên môn phụ trách đi khắp các nơi, tìm hiểu tin tức, tra xét không hợp Pháp.

Trong đó, Nhật Du thần Quan lễ, chủ yếu phụ trách tìm hiểu An Xương ở ngoài tin tức. Thần Dạ Du nhưng là phụ trách giám sát An Xương Huyện Phương Minh thần hệ bên trong không hợp Pháp hành vi, nhiều là trong bóng tối bẩm báo.

"Cư tiểu thần đoạt được tin tức, Lâm Giang Phủ Cổ Sơn Huyện Huyện Lệnh Lý Huân, hai ngày trước lấy thảo phạt phản nghịch làm tên khởi sự, nghe đồn kính xin ra Thánh chỉ, thanh thế cực thịnh. Hiện nay, toàn Huyện duyệt binh nghe lệnh, lại ra tư binh năm trăm, lấy con trưởng đích tôn Lý Như Bích làm tướng, đặt xuống Lâm Huyện, chính đang chiêu binh mãi mã!"

"Ngô Khởi giận dữ, đã truyền ra hiệu lệnh, tụ tập binh sĩ, trừ bị hậu cần. Một trận đại chiến, đang ở trước mắt!"

"Hí!" Quần thần ồn ào, điều này có thể ra tư binh năm trăm, thực là khủng bố đáng sợ, là Quận nhìn đến gia trình độ. Lý Huân chỉ là Huyện Lệnh, Lý gia cũng không lắm nổi danh, xuất thân Quận vọng, quần thần đều là nghe nói qua, không Lý gia tên này hào, hơn nữa, còn có Thánh chỉ.

"Ồ!" Phương Minh khóe miệng, nhưng nhắc lên một tia thần bí ý cười, rốt cục không nhịn được sao?

Tâm huyết dâng trào, thêm vào tình báo, Phương Minh đã có tám chín mươi phần trăm chắc chắn, Lý gia chính là Tiềm Long nhà! Nghĩ như vậy, liền rất dễ hiểu, dù sao Lý Huân vẫn là Huyện Lệnh, có đại vận, tỉ mỉ chuẩn bị mười mấy năm, thêm vào người ngoài giúp đỡ, năm trăm tư binh, vẫn là trở được ra.

Cho tới Thánh chỉ, chỉ sợ là thật sự, không phải Tống Ngọc tẩm kia hàng giả. Bạch Vân Quan thế lực khắp một Châu, chí ở Tiềm Long. Triều đình này trọng địa, làm sao có khả năng không xếp vào nhân thủ? Nay Ngô Khởi lại thật là phản bội, chỉ cần một tẩm ý chỉ, thì có người thảo phạt, có sao mà không làm?

Lại phái người du thuyết, hơn nữa hối lộ, Triều đình chư công, đối với này ân huệ mà không uổng việc, tự nhiên vui thấy thành, sẽ không trở ngại.

Như vậy, đại nghĩa danh phận đều có, Ngô Khởi nội bộ mâu thuẫn.

Này nhưng cũng là Tống Ngọc cơ hội.

Dù sao lúc này, duy nhất có thể đối với Tân An Phủ gây ảnh hưởng, chỉ có Ngô Khởi sở bộ. Tống Ngọc tuy ở thủ hạ chậm rãi mà nói, không có gì lo sợ, kỳ thực trong lòng, vẫn là lo lắng Ngô Khởi lẫn Tống Ngọc cùng Tân Tông Quyền lưỡng bại câu thương thời khắc, một lần đoạt Tân An Phủ.

Dù sao Ngô Khởi chính là kiêu hùng hạng người, chỉ là danh tiếng, đáng giá mấy đồng tiền? Hẳn đều công phản bội danh tiếng, còn sợ gì?

Hiện tại, bất luận Ngô Khởi cùng Lý Huân bên kia thắng lợi, cũng phải thu thập tàn cục, không rảnh quan tâm chuyện khác. Tống Ngọc liền có thể vứt bỏ ngoại lai quấy rầy, một lòng công chiếm Tân An .

Huống chi, này thật sự Thánh chỉ hạ xuống, nhưng cũng là chuyện hay thật tốt. Như vậy, trong vòng một tháng, thì có hai tấm thảo phạt Thánh chỉ phát xuống, trong đó muốn nói không có liên hệ, làm sao có khả năng? Tuy rằng Tống Ngọc tấm kia đúng là hàng giả.

Ngô Nam bách tính, có thể sẽ không tin tưởng, đến lúc đó, Tống Ngọc mượn thật Thánh chỉ đại thế, này liền đùa bỡn quá hoá thật, sợ là Vũ Long cùng Đông Sơn thế gia, đều sẽ bán tín bán nghi, này liền đại thế có thể thành!

Nói vậy lúc này Lý Huân phụ tử sắc mặt, sẽ rất đặc sắc đi!

Phương Minh mỉm cười, bưng lên trên bàn nước chè xanh, nhấp một miếng, thoáng bình phục tâm tình, âm thầm suy tư.

"Ngô Khởi Số mệnh, làm sao so được với Tiềm Long, tất bình bại bỏ mình, Tiềm Long đại thế, liền như vậy mà lên!"

"Đã như thế, sợ là Văn Xương Phủ, cũng sẽ sinh biến, đồng thời, ngay khi An Xương Huyện, ta phải làm nhanh chóng trừ bị, tìm kiếm từ Tiềm Long đại thế bên trong thoát thân, từ đây tiêu dao tự tại!"

Phương Minh ánh mắt thăm thăm, đã là hạ quyết tâm.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 64: Tiềm Long Đại Thế

"Lưu Ôn, người làm sao xem?"

Phương Minh tính toán định, nhưng là chuyển đề tài, rất hứng thú mà nhìn một người.

Lưu Ôn khuôn mặt thanh tú, một thân thanh sam, rất có vài phần nho nhã khí, thân thể như ngọc, tự có một luồng khí độ, làm người vừa thấy, liền cảm thấy bất phàm.

Nhất là cho Phương Minh chú ý, nhưng là trên đầu hắc, một cái màu xanh nhạt bản mệnh khí, xanh um tươi tốt, thụ ưỡn thẳng lập.

Đây chính là Phương Minh mười mấy năm qua, thu hoạch lớn nhất, người này Phương Minh cũng thi giáo quá, cực kỳ có tài, không phải chỉ có số mệnh phú quý người không phận sự.

Bực này công khanh hình ảnh, mệnh thể tài năng, lại tráng niên mất sớm, cực kỳ đáng tiếc. Bất quá, cái này cũng là Phương Minh may mắn.

Nhân tài như thế, mỗi có một cái, cũng có thể tăng nhiều khí số, Phương Minh cũng suy tư quá, này Lưu Ôn, sở dĩ mất sớm, sợ là nghịch thiên mà đi, mặc người cao bao nhiêu mệnh cách số mệnh, đều cho gọt đi.

Thực tế ý tứ, chính là này Lưu Ôn không phải các tiềm long chư hầu cánh tay chi thần, mà là là phụ tá đại càn triều đình mà xuất thế. Đồng thời,

có phục hưng đại càn khả năng, chí ít cũng có thể đại duyên khí số, nhưng này liền làm trái với mệnh trời, thiên phạt hạ xuống, thể nhược nhiều bệnh, tử mà thành quý.

Thả ở kiếp trước trong lịch sử, cùng Gia Cát Khổng Minh có chút tương tự. Chỉ là, càng thâm hơn, còn chưa xuất sĩ, truyền ra hiền danh, liền mất sớm.

Người này, Phương Minh cũng dùng đến có chút xoắn xuýt, dù sao hẳn phân thần Tống Ngọc, cũng coi như cái tiểu chư hầu, tính toán đại càn thiên hạ, muốn chia một chén canh.

Này Lưu Ôn nếu tâm hướng về triều đình, liền không thật lớn dùng, nếu như học Từ Thứ tiến tào doanh, đến cái không nói một lời, Phương Minh còn không quá lo lắng. Sợ nhất ý vì giúp đỡ sau khi, bày mưu tính kế, chín chân nhất giả, ngàn cân treo sợi tóc, lừa Phương Minh một cái, đến lúc đó thật đúng là muốn khóc cũng khóc không được.

Nhưng người này có đại tài, để đấy không dùng, lại rất đáng tiếc, chỉ có thể trước tiên làm cái công văn loại hình, toán nửa cái phụ tá, tạm thời dùng. . .

Lưu Ôn cau mày, nói: "Việc này, rất đáng suy nghĩ!"

"Ồ? Có gì đáng nghĩ?" Phương Minh trong mắt hơi động, hỏi.

"Lý Huân chỉ là huyện bên trong nhà giàu, dùng cái gì tấu lên trên, thu được thánh chỉ?"

"Vậy người ý tứ, này thánh chỉ là giả?"

"Như thế giả, cũng là mưu đồ tạo phản, tân an Tống Ngọc nhất lưu, lòng dạ đáng chém!" Phương minh trên mặt co rút, Tân An phủ tin tức, tự nhiên đã sớm truyền đến, thủ hạ không biết chân tướng, mỗi người nói một

kiểu, nhiều nhất đánh giá, chính là loạn thần tặc tử, nhưng gan to hơn người.

Phương Minh sắc mặt lóe lên một cái rồi biến mất, tiếp tục nghe.

"Ta sợ nhất, nhưng là này thánh chỉ làm thật!" Lưu Ôn không nhìn thấy Phương Minh vẻ mặt, sắc mặt nặng nề, nói: "Cái kia lý gia có năng lực này, mời ra thánh chỉ, lại có thể ra tư binh năm trăm, tất trăm phương ngàn kế, mật mưu đã lâu. Đồng thời trong đó, khẳng định có trong bóng tối giúp đỡ, không phải vậy, không đến nỗi này!"

"Như này hậu trường là đạo môn, sợ là đại sự không ổn, lúc trước tiền triều thời loạn lạc, có bao nhiêu đạo môn hắc thủ, lấy tên thuận thiên ứng mệnh, giúp đỡ các châu long khí, thật là tự chúng tạo phản, thu thập số mệnh, hắc. . ."

Lưu Ôn nói, thân thể đều có chút run rẩy, nhưng âm thanh vẫn còn tiếp tục: "Lý gia như đắc đạo môn giúp đỡ, Ngô Khởi sợ là chống đối không được. Ngô nam một chỗ, có năm phủ, văn xương, lâm giang, tân an thành thế đối chọi, lại tương đối giàu có, chiếm được thì có đại thế, cái khác hai phủ, quét qua liền bình, lý gia như được lâm giang, tiếp đó, tất là trước tiên lấy văn xương, lại mưu tân an."

"Văn Xương phủ chính là đại nhân căn cơ nơi, không thể không đề phòng a!" Lưu Ôn bán khom người xuống, hành lễ nói.

Phương Minh gật đầu, đến cùng không bạch cứu Lưu Ôn một hồi, vẫn tính có chút tình cảm, biết nhắc nhở. Lưu Ôn không hổ có đại tài, ở tin tức thiếu thốn, không biết đầu đuôi câu chuyện tình huống dưới, liền có thể thấy rõ tình thế, nhãn lực bất phàm.

"Việc này, bản tôn tự có chừng mực!" Phương Minh thả xuống chén trà, nhàn nhạt nói.

"Hôm nay thuật chức đã tất, các vị trở lại, mỗi người quản lí chức vụ của mình!"

"Rõ!" Thuộc hạ cung kính lại bái, lùi ra.

Phương Minh trở ra pháp vực, đứng ở miếu trước, nhìn này mênh mông thiên địa, lặng lẽ không nói.

Những năm này, Phương Minh ít giao du với bên ngoài, đã hoàn toàn tiêu hóa mục thanh ký ức. Tuy rằng hai bên thế giới quy tắc có chỗ bất đồng, nhưng đối với thể ngộ thiên đạo, vẫn là rất nhiều lấy làm gương.

Hiện tại, Phương Minh liền có thể cảm ứng được, một luồng huyền diệu khó hiểu, rồi lại chân thực tồn tại lực lượng, đã vờn quanh An Xương huyện chu vi, đối phương minh càng là trọng điểm chăm sóc.

Lực lượng này, chất phác lắm liệt, tựa hồ ẩn chứa thiên ý, làm người không dám làm trái.

"Đây chính là tiềm long đại thể a! Muốn này an xương sinh loạn, tiến tới phân tán văn xương, vì tiềm long mở đường. . ." Phương Minh khước miệng, mang theo cười nhạt, đỉnh đầu ánh sáng màu xanh lóng lánh, nhưng là chống đối gắng sức lượng hạ xuống.

Muốn thật bị này đại thể mang khóa, vậy thì là ngũ sắc đều mê, cùng bị Tống Ngọc bêu đầu Dư Đại Thành như thế, làm ra các loại khó mà tin nổi cử chỉ, tự loạn trận cước, phá huỷ căn cơ.

Phương Minh có thiên đạo công đức, mười mấy năm qua tích lũy, cũng là dày đặc, đủ có thể bảo toàn tự thân, không bị ảnh hưởng, nhưng những người khác, như thường vẫn là hội thu được đại thể cưỡng bức.

"Ồ? Muốn toàn bộ trung hoà sao?" Phương Minh tỉnh tể thể ngộ, nhưng là cảm ứng được, phải đem tiềm long đại thể hoàn toàn đánh tan,

nhất định phải đem mười mấy năm qua tích góp thiên đạo công đức toàn bộ tiêu hao mới có thể.

Này đánh đổi, có chút trầm trọng, Phương Minh không muốn.

"Hừ, này đại thế cuồn cuộn mà đến, ta chỉ có thể giữ được tự thân, dốc hết sức chống đỡ, tiêu hao quá lớn, không bằng trước hết để cho nó phát tác, ta lại khiêu động tiểu tiết, nhỏ bé điều chỉnh, từ từ đồ chi, vẫn là có thể được. Cuối cùng tích tiểu thành lớn, triệt để phá đi!"

Phương Minh cẩn thận cảm ứng đại thế, tìm kiếm kẽ hở.

Không lâu lắm, thì có phát hiện."Ân, ở dương gian, nhưng là người này bị mang khóa tối thịnh, sách sách, hầu như chỉ ở ta bên dưới. Vậy cũng là nhân vật chính vắng sáng sao?"

Phương Minh tuân đại thế, nhưng là tìm tới một người, loại loại sức mạnh, ở đây người chu vi hình thành một vòng, thành vắng sáng hình. Cái cảm giác này, chính là này phương thiên địa đều lấy người này làm trụ cột, số mệnh cực thịnh, có nhân vật chính mệnh, chí ít, là này Văn Xương phủ nhất thời nhân vật chính.

Người này nhưng là miếu chúc (người coi miếu) trang phục, Phương Minh cả kinh, hơi kiểm tra, liền biết người này nền tảng.

Chu Thập Lục cung kính mà cho thành hào tượng thần lên ba nén nhang, ghi nhớ:

". . . Thừa thiên chi mệnh, chức đảm nhiệm thành hào. . . Điện an xã tắc, củng cố vững chắc. . . Chương minh dương chi trách nhiệm, thao thưởng phạt quyền lực hành."

Nhưng là Phương Minh (thành hào kinh), theo niệm kinh, trên mặt của hần xuất hiện oánh oánh bảo quang, này nhưng là xúc động thần lực,

tâm bồ tự thân.

Đây là Phương Minh một mình sáng tác, chỉ cần tín đồ thành kính cung phụng, tâm tư triệt minh, đọc (thành hào kinh) thời gian, liền sẽ tự nhiên dẫn tới trong cõi u minh thần lực hạ xuống, có nhiều chỗ tốt. Cái này cũng là phạm thể dùng để cân nhắc tín đồ thành kính hay không tiêu chuẩn.

Này Chu Thập Lục làm miếu chúc (người coi miếu), trong cơ thể còn có thần đánh bùa chú, tự nhiên so với người khác dễ dàng hơn cảm ứng, nhưng có thể lạ mặt dị tượng, nhưng cũng cực kỳ hiếm thấy, nói rõ không ngừng tín ngưỡng thành kính, càng là cực kỳ tán đồng Phương Minh lý niệm, có thể nói, tiến thêm một bước nữa, chính là cùng thần cùng ở tại thánh đồ vật liệu.

Tuy rằng Phương Minh không đề xướng những này, nhưng đến cùng là chân thần, lại phúc phận một phương, ở cái này không có thần đạo thế giới, kinh doanh mười mấy năm, này bách tính tín ngưỡng, vẫn là dần dần cuồng nhiệt, để Phương Minh trong lòng ám lẫm.

Cái này cũng là Phương Minh trước, cho rằng an xương bất ổn căn nguyên. Hay là, trong này, còn có tiềm long đại thể ảnh hưởng. Phương Minh đã quyết định, bắt đầu cho tín đồ hạ nhiệt độ.

Thần linh vẻ mặt lạnh lùng, nhìn phía dưới bái tế người.

Chu Thập Lục bản thân đảo không có cảm giác gì, hắn vốn là thành bắc trẻ ăn mày, Phương Minh lần đầu vào thành báo mộng thời gian, cái thứ nhất nhào trên vị kia, từ khi đó bắt đầu, thành hào tín ngưỡng liền ở trong lòng cắm rễ.

Đợi đến kiến miếu thành hoàng sau, càng là thành kính bái tế, ngay lúc đó miếu chúc (người coi miếu) nhìn hắn đáng thương, liền thu nhận giúp đỡ, làm tạp dịch.

Này Chu Thập Lục dài đến chỉ có thể nói bình thường, cảm hơi nhếch lên, thậm chí có thể nói là có chút xấu xí. Nhưng công tác chịu khó, không chút nào thâm gian dùng mánh lối, lại rất biết làm việc, dần dần thượng vị, đề bạt thành miếu chúc (người coi miếu).

Phương Minh đem miếu chúc (người coi miếu) định các loại, phân thành miếu chúc (người coi miếu), tế tửu, thái chúc ba cấp. Phía dưới còn có tạp dịch, đầu bếp, học đồ bất kể, thô thô tính toán, an xương một huyện, có miếu chúc (người coi miếu) hơn ba mươi người, cũng coi như một nguồn sức mạnh. Còn thái chúc, đẳng cấp tựa hồ quá cao, hiện tại bàn quá nhỏ, cũng không có thích hợp ứng cử viên, trước hết không, chỉ nhắc tới rút mấy cái tế tửu.

Này Chu Thập Lục, đương miếu chúc (người coi miếu) rất lâu, cũng có một đám từ trước tiểu huynh đệ theo công tác, kiếm cơm ăn. Gần nhất, Phương Minh có ý định tăng cường tế tửu, này Chu Thập Lục tiếng hô rất cao.

Chu Thập Lục làm xong mỗi ngày bài tập, liền trở ra miếu thành hoàng đến. Bình thường miếu chúc (người coi miếu), đều là đóng quân nông thôn, hẳn có thể chờ ở trong huyện, tất nhiên là địa vị không giống.

Mỗi tháng cũng có chút lệ tiền, Chu Thập Lục năm nay hơn ba mươi, tuổi không nhỏ, phát đạt sau, cũng có bà mối làm mai, nhưng vẫn không có vừa ý, liền không rơi xuống, hiện tại còn là một lưu manh. Tiền này, đầy đủ dùng, còn có thể thỉnh thoảng mua chút rượu thịt, cải thiện thức ăn.

Chu Thập Lục đi tới, thỉnh thoảng cùng người qua đường chào hỏi, nhìn người khác có chút ánh mắt hâm mộ, nội tâm rất là đắc ý, dù sao hẳn trước đây chỉ là tên ăn mày nhỏ, nào có bức này quang cảnh?

Này An Xương huyện thành, so với mười mấy năm trước càng thêm phần hoa, từ lâu cửa hàng, tiệm gạo quán trà, muôn hình muôn vẻ, khiến

người ta nhìn hoa cả mắt. Người đi đường cũng so với trước đây hơn nhiều, trên mặt mang theo vài phần hồng hào, tựa hồ một chút cũng không chịu đến thời loạn lạc ảnh hưởng.

Đường này, tất nhiên là thuộc lòng, không lâu lắm, liền đến chỗ cần đến.

Chỉ thấy một nhà lão điểm, chống đỡ nóng hổi nồi đun nước, phía dưới thiêu đốt củi lửa, một khắc liên tục. Thịnh thoảng có đồng nghiệp tiến lên, đem sắp xếp tốt phì kê mò lên, dính lên nước tương, một luồng đồ ăn mùi thơm liền tràn ngập ra, chu vi thịnh thoảng có đĩa nhỏ quán quít lấy cha mẹ, tiến lên mua một con nửa con đỡ thèm.

Lão điểm phía trên có cái bảng hiệu, viết trăm năm lão điểm, từ ký tô kê chữ. Này cửa hàng ở An Xương huyện rất nổi tiếng, trong đó gà hầm càng là nhất tuyệt, mềm mại thơm ngon, vị đậm không ngấy, cầm lấy run lên, thịt gà rời cùng khung xương tự nhiên tách ra. Này tuyển dụng phì kê, đều là từ gia tự dưỡng, cùng nơi khác không giống, mỗi ngày hạn lượng cung cấp.

Liền huyện nha cùng nghênh khách lâu, đều thường xuyên tới đây đặt hàng, mỗi ngày chuyện làm ăn nóng nẩy, cung không đủ cầu. Chu Thập Lục cũng tốt nhất cái này, ngày hôm nay cố ý rất sớm đến rồi.

Vừa vào cửa hàng, liền nói: "Từ lão đầu, ta hôm nay có thể cố ý sớm đến rồi, gà hầm còn có không?"

Bên trong một ông lão ra đón, cười nói: "Hóa ra là chu miếu chúc (người coi miếu), quý khách quý khách! Lão hán biết ngài muốn tới, đặc biệt cho để lại một con, hậu tử, còn không mau nhanh cho gói kỹ!"

Nhưng là hướng mặt sau hống một tiếng, một cái bọc lại đầy mỡ tạp đề hán tử lập tức tiến lên, cười: "Có đây có đây, đều chuẩn bị, nóng hầm hập, vừa vụn ngọam ăn!" Đây là hai cha con. Phương Minh miếu thành

hoàng chúc, đã có thể triển khai tiểu hồi xuân phù, thay người chữa bệnh, tuy rằng, chỉ là tiểu bệnh, nhưng cũng đáng quý, truyền ra danh tiếng.

Cho tới đại hồi xuân phù, nhưng là tế tửu tuyệt học, Phương Minh luôn luôn nghiêm ngặt khống chế. Này từ gia phụ tử, cũng nhận được miếu thành hoàng chúc ân huệ, vì lẽ đó, cực kỳ để tâm, lựa chọn gà hầm, cũng là hàng thượng đẳng, khiến người ta vừa nhìn liền chảy nước miếng, có muốn ăn.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 65: Khí Số Gây Ra

Chu Thập Lục đại hỉ, đang muốn tiếp nhận, lúc này, một cái tức giận thanh âm vang lên.

"Hắc! Từ lão đầu, ta nhưng là đi tới, người đều nói gà hầm không có, hiện tại người khác tới, thì có, làm sao? Là đại gia ăn cơm không trả thù lao, vẫn là người xem thường lão tử?"

Chu Thập Lục hơi nhướng mày, lúc này mới nhìn thấy cửa hàng bên trong một người khác, này khéo mắt, chính là nhảy một cái.

Nói chuyện người này một thân bộ khoái phục, bốn mươi, năm mươi tuổi, râu quai nón, tay chân trắng kiện, lộ ra một luồng xốc vác khí.

Đây là trong huyện bộ khoái trương kim, trước đây liền phân quản thành bắc việc, Chu Thập Lục làm ăn may thời điểm, thấy phải lần đi rất xa, nhìn người này làm mưa làm gió, chính mình cũng chịu đựng qua mấy đồn quyền cước, khắc sâu ấn tượng.

Trương bộ khoái cũng nhìn thấy Chu Thập Lục, sửng sờ một chút, mới nói: "Ta tưởng là ai chứ? Hóa ra là tiểu trư a, làm sao, làm miếu chúc (người coi miếu), liền không quen biết lão ca người?" Ngừ khí trên tức.

Trương kim vừa thấy Chu Thập Lục, trong lòng liền không biết làm sao, có hỏa khí, người này, trước đây thấy mặt hăn, còn không được chạy trốn chết, hoặc là hùng hục tiến lên nịnh bợ, có thể hiện tại ngược lại tốt, lại

ra đáng lắm, xem này bách tính, tựa hồ còn càng cho hấn mặt mũi, đáng ghét, đáng ghét đến cực điểm!

Nếu bình thường, này trương kim đương lão bộ khoái, cũng biết sự không thể làm, mắt không thấy, tâm không phiền, là được rồi, nhưng hôm nay, trong lòng chính là không thoải mái, không nhanh không chậm.

Phương Minh thần nhãn đi tới, liền nhìn thấy, một làn sóng hắc khí, vờn quanh trương kim thân thể, cũng thông qua ngũ quan hướng về đầu bên trong chui vào, quấy nhiễu phán đoán, không khỏi cực kỳ hiếu kỳ, xem xét tỉ mỉ.

Chu Thập Lục nổi gân xanh, trong lòng giận dữ, này tiểu trư biệt hiệu, chỉ là làm ăn mày thì mới có người gọi, từ khi tiến vào miếu thành hoàng sau, liền cũng lại không ai ngay mặt như thế gọi hấn, ngày hôm nay này trương kim, gặp mặt liền vạch khuyết điểm, cực kỳ đáng trách!

Hấn ngược lại có chút nhẫn tính, thể diện bất động, còn mang theo ba phần ý cười, nói: "Ha ha, hóa ra là trương bộ khoái, trùng hợp như vậy, nếu người cũng tới mua, vậy ta liền để cho người được rồi!"

"Chuyện này. . . Này tại sao có thể, ta cố ý cho ngài lưu đây?" Từ lão hán quỳnh lên, nói ra. Lời này nói ra, liền chính hấn đều cả kinh, muốn thật so ra, miếu chúc (người coi miếu) chỉ có thể trì cái tiểu bệnh, nhưng nếu là bộ khoái xem người khó chịu, không cần tự mình động thủ, một đám tử du côn ** liền sẽ tới, để người điểm đều không tiếp tục mở được, càng khỏi nói, thù dệt tội danh, vu oan hãm hại.

Từ lão đầu làm mấy chục năm chuyện làm ăn, sao không biết? Ngày hôm nay cực kỳ khác thường , nhưng đáng tiếc thoại đã xuất khẩu, mau mau cười theo: "Ây. . . Bộ gia, tiểu điểm còn có gà muối, cho ngài bao hai con thế nào? Đây là tiểu hiệu kính, không lấy tiền!"

"Hừ! Không ăn rồi!" Trương kim giận dữ, tàn nhẫn mà đem cái bàn đá ngã, tự mình đi tới.

"Chuyện này. . ." Từ lão đầu khóc không ra nước mắt.

"Không ngại sự! Người chỉ là bị thiên nộ, thật sự có cái gì, để hấn tìm đến ta!" Chu Thập Lục nhàn nhạt an ủi hai câu, cho tiền, nhắc lên gà hầm, lại đi quán rượu không đề cập tới.

"Quả là số mệnh dây dưa, đại thế quẩn quanh, khiến người mê loạn a!" Phương Minh từ đầu tới đuôi mắt thấy này màn kịch, không khỏi bùi ngùi thở dài.

Bất quá, đối với tiềm long đại thế vận chuyển, xác thực cũng nhiều hơn mấy phần lý giải. Nay đại thế, khiến người mê loạn, làm ra các loại hôn hội cử chỉ, thực sự lợi hại. Nhưng lại cũng cần dụ nhân, nói đơn giản, chính là đem người bình thường trong lòng các loại nhỏ bé tâm tình phóng to, hơn nữa dẫn dắt, đạt đến mục đích.

Nếu như tự thân tâm linh thông suốt, không có kẽ hở, vậy thì hiệu quả giảm nhiều, chỉ có thể ở phía ngoài quấy nhiễu, ảnh hưởng phán đoán.

Trong này, rất có khả năng chỗ.

Trương kim trở về chính mình, càng nghĩ càng giận, mạnh mẽ mắng: "Giội mới, ăn mày! Lại dám quét người trương gia tử, đừng xem người hiện tại phong quang, ngày nào đó tiến vào nhà giam, ta để người biết gia gia thủ đoạn. . ."

Lúc này, có người gõ cửa, hô: "Trương đại ca, trương đại ca, ở không? Tiểu đệ tìm người uống rượu đến rồi. . ."

Trương kim quá đi mở cửa, vừa nhìn, hóa ra là bồi bút Trịnh Tiểu Lục, trong nha môn, lại viên cũng là có định số, có lúc không đủ nhân lực, liền

từ trên đường tìm chút nhàn tản hán tử, giúp đỡ công tác, nhiều là du côn ** một loại. Nay Trịnh Tiểu Lục, nhưng là với hẳn.

Trịnh Tiểu Lục vào cửa, liền nói: "Trương đại ca hảo! Tiểu đệ ngày hôm nay đánh chút tửu, cắt lỗ thịt, còn có đầu heo thịt, nhìn thấy trương đại ca một người trở về, vừa vận đồng thời hưởng dụng!"

"Ừm! Tửu, đầu heo thịt, được, hảo!" Trương kim sắc mặt âm trầm, Trịnh Tiểu Lục không dám hỏi nhiều, dọn xong rượu thịt. Cho trương kim ngã tràn đầy một bát.

Trương kim một cái khô rồi, Trịnh Tiểu Lục ủng hộ: "Hảo! Trương đại ca tửu lượng giỏi."

Trương kim sắc mặt hơi nguôi, cặp lên một khối đầu heo thịt, mạnh mẽ cắn xuống, trong lòng sợ là đem khối này thịt xem là người nào đó.

Nay trương kim trong lòng có việc, uống phải là muộn tửu, không lâu lắm, thì có men say, Trịnh Tiểu Lục lại ở một bên nói bóng gió, trương kim liền đem việc này nói rồi.

Trịnh Tiểu Lục nghe xong, vỗ đùi, nói: "Này Chu Thập Lục thật là đáng ghét, ý vào là miếu chúc (người coi miếu), có thành hào thần chỗ dựa, càng dám như thế đối với đại ca, tiểu đệ thật muốn khám mẹ kiếp. . . Đến đến, lại uống! Này thịt không sai. . ."

"Không thể. . . Nói như vậy. . ." Trương kim lớn đầu lưỡi: "Chuyện này. . . Thành hào lão gia, vẫn là rất linh nghiệm, chúng ta trong nhà, cũng nhiều được ân huệ, có được mùa, nhưng. . . Lão tử tôi không ưa, nhưng là cái kia Chu Thập Lục, cửt chó như thế mặt hàng, cũng có thể lên làm miếu chúc (người coi miếu), mục nội nó, làm mưa làm gió đến trên đầu ta đến rồi. . ."

Trịnh Tiểu Lục gật đầu liên tục, nói: "Đúng đấy, đúng đấy, cái kia Chu Thập Lục, thực sự là chó săn chó. . ." Hắc cùng trương kim, đều là nha người trong môn, tin tức linh thông, biết thành này hoàng thần, thực lực không nhỏ, liên huyện tôn cũng phải kiêng kỵ ba phần, tiền nhiệm trước, đều có người đề điểm, thành hào thần cũng ràng buộc thủ hạ, không can thiệp nha môn, mới có thể nước giếng không phạm nước sông.

Mười mấy năm qua, cũng có huyện lệnh không tin tà, muốn phạm râu hùm, cuối cùng đều là huyện lệnh bị chen đi, còn hoạch tội, này uy năng, An Xương huyện bên trong, không người dám phạm.

"Bất quá, đại ca như muốn thu thập cái kia Chu Thập Lục, cũng không phải là không có biện pháp?" Trịnh Tiểu Lục sờ sờ cằm, lộ ra một vết nhăn bí ý cười.

"Nha, mau nói đi!" Trương kim ánh mắt sáng lên, cực kỳ ý động. Theo trong lòng lòng đổ kị càng thiêu càng vượng, hắc hận không thể lập tức đem cái kia Chu Thập Lục ngàn đao băm thây, phương tiêu mỗi hận trong lòng.

"Huyện lệnh đại nhân, không phải truyền xuống hiệu lệnh, để chúng ta gần nhất gia tăng tuần tra, tập nã không hợp pháp sao?" Trịnh Tiểu Lục con mắt hơi chuyển động, âm hiểm cười nói, "Chúng ta liền đi Chu Thập Lục trong nhà tuần tra, vu oan gia họa, làm sao?"

"Không thích hợp, không thích hợp, cái kia Chu Thập Lục tốt xấu cũng là miếu chúc (người coi miếu), chúng ta như thế rõ ràng, không sợ gây nên đàn hồi?" Trương kim vừa nghe, bản năng lắc đầu.

"Hắc hắc, chúng ta lại không phải phải đem hắc trị tội. Chỉ là tìm lý do, đem hắc bắt, đến ngục bên trong, không cho phép bằng đại ca xử trí sao? Quá mấy ngày, lại thả ra ngoài, làm hắc cái mặt mày xám xịt cũng tốt!"

"Đến lúc đó, cũng có thể thừa cơ bán miếu thành hoàng một ân tình, dù sao cái kia Chu Thập Lục chỉ là cái nho nhỏ miếu chúc (người coi miếu), thật sự dám vì này một cái, cùng quan phủ động thủ? Lại nói, ta xem này đời mới huyện tôn, tựa hồ đối với thành hào hơi có chút vi từ. Hữu tâm sửa trị an xương tể tự, người lúc này làm ra việc này, một cái không tránh cường hào, tận trung chức thủ danh tiếng liền truyền đi, đến lúc đó đi vào huyện lệnh trong tai, thăng quan phát tài, cũng đại có thể a!"

Trịnh Tiểu Lục giọng thành khẩn, chỉ là trong mắt, lại có một vệt quý dị vẻ, âm thầm cười nhạt, xác thực, vì một cái Chu Thập Lục, miếu thành hoàng rồi cùng huyện tôn đối đầu độ khả thi rất nhỏ, thế nhưng, động một cái nho nhỏ bộ khoái, vậy còn không là chuyện một câu nói, huyện lệnh đại nhân, cũng không sẽ vì cái này tiểu tốt tử, liền đánh vỡ cân bằng.

Hắn nhưng là nhìn chăm chăm trương kim cái này bộ khoái vị trí đã lâu, ai bảo trương kim người cô đơn, lại không cái gì tộc nhân đây?

Trương kim suy nghĩ một chút, nội tâm mơ hồ cảm thấy không đúng, một thanh âm nói, không được, tiếp tục như vậy, xảy ra đại sự. Nhưng lập tức, tựa hồ có cổ gió ấm đập vào mặt, trương kim trong lòng nóng lên, đối với Chu Thập Lục cảm hận cùng thăng quan phát tài khát vọng, dần dần đè xuống cái thanh âm kia, lấp kín trái tim.

Ỗ vào cảm giác say, nói: "Được, liền khô rồi việc này. Người cùng ta cùng đi, hiện tại liền đi!" Lời vừa ra khỏi miệng, trên đỉnh hắc khí nổi lên.

Trịnh Tiểu Lục vốn định lừa gạt, làm chuyện như thế, quan trọng nhất chính là đem chính mình trích được sạch sẽ, cùng đi, tính là gì? Bất quá nhìn trương kim có cảm giác say, hỗn loạn, nghĩ thầm hiện tại cơ hội trời cho, như bất nhất lộ tùy tùng, thời khắc điều chỉnh, không làm được người này ở nửa đường say ngất ngây, sau khi tỉnh lại, liền nổi lên hối hận, cái kia không trúc lam mức nước sao? Liền nói: "Được, này liền đi."

Ngược lại làm ra việc này cũng là trường kim, chính mình chỉ là cái bồi bút, không tính là chính quy biên chế, có thể có cái gì trừng phạt?

Phương Minh thờ ơ lạnh nhạt, chỉ thấy này vừa dứt lời, Trịnh Tiểu Lục trên đỉnh cũng là hắc khí lan tràn, có thể nói mây đen rợp trời, này không phải quân khí, sát khí. Mà là tai hoạ khí, chủ đại hung!

Không khỏi cảm thán nói: "Khí số!"

Chu Thập Lục không đem từ gia cửa hàng bên trong sự để ở trong lòng, mua rượu thịt, liền về đến nhà, này gian nhà không hề lớn, nhưng gia cụ đầy đủ hết, cũng là không sai.

Này gian phòng ốc, cũng không phải Chu Thập Lục, mà là an xương tứ đại gia mua lại, ở vào thành bắc, mở ra mấy cái tiểu viện, chuyên cung miếu chúc (người coi miếu) ở lại. Còn miếu thành hoàng bên trong, cái kia bình thường chỉ có tế tửu mới có đơn độc tiểu viện ở lại, miếu chúc (người coi miếu) chỉ có thể cùng tạp dịch đẳng ngũ đại giường chung, nào có bên ngoài sáng khoái?

Này từ gia gà hầm không hổ có danh tiếng, mùi thơm nức mũi, Chu Thập Lục nước miếng chảy một đường, tới trong nhà, liền không thể chờ đợi được nữa xé ra giấy dầu, quá nhanh cắn ăn.

Này nhậu nhẹt, hảo không thoải mái, ở Chu Thập Lục xem ra, người sống một đời, ăn mặc hai chữ. Chỉ cần ăn được mặc, chính là thiên đại hạnh phúc, cái này cũng là không bao lâu ăn mà sinh hoạt ảnh hưởng.

Chính ăn được sáng khoái, bên ngoài truyền đến "Ầm ầm" gõ cửa tiếng, rất hưởng, hầu như là đập phá.

"Ai vậy?" Chu Thập Lục hơi nhướng mày, nhưng vẫn là mở cửa.

Hai bóng người xông tới, Chu Thập Lục vừa nhìn, chính là trương kim cùng Trịnh Tiểu Lục, không khỏi sắc mặt âm trầm, hỏi: "Trương bộ khoái, có chuyện gì? Lại tự tiện xông vào nhà dân?"

Người đến chính là trương kim cùng Trịnh Tiểu Lục hai người, trương kim không nói hai lời, xông thẳng buồng trong. Trịnh Tiểu Lục sau đó đuổi tới.

Chu Thập Lục đầu óc mơ hồ, lại có chút hỏa khí, tiến vào buồng trong, liền nghe trương kim cười nhạt nói: "Chu Thập Lục! Chuyện của người phạm vào!"

Không khỏi cả kinh, nói: "Ta tự tại gia ăn uống, phạm cái gì vương pháp?"

Trịnh Tiểu Lục cười lạnh, chỉ vào một vật, nói: "Xem này, vẫn không tính là phạm pháp sao?" Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 66: Uống Máu

Chu Thập Lục định thần nhìn lại, trên bàn cốc chén hỗn loạn, cùng trước như thế.

Nhưng có thêm cái giấy dầu bao, mở hé, lộ ra bên trong thịt bò.

Trương kim cười hắc hắc: "Người lại trốn ở nhà ăn thịt bò, gần nhất trong huyện có thể chưa lấy được báo bị a! Cũng không cái nào cửa hàng có thịt bò bán, người này sẽ không là trâu đến người, lén lút giết chứ? Nhưng để lão tử bắt lấy, ngày hôm nay liền muốn tóm người hạ ngục!"

Này lén lút giết trâu cày, ở cổ đại, xem như là cái không lớn không nhỏ tội danh, Chu Thập Lục lại là sơ phạm, lượng hình trên, liền tương đối tự do, nhưng cũng không thể thiếu phạt đánh, lại phạt chút tiền tài. Nặng hơn nữa mà nói, còn có thể bị lưu đầy.

Chu Thập Lục như bị sét đánh, này bao thịt bò, rõ ràng là trương kim vu oan hãm hại, sớm nghe nói lại trị hắc ám, không muốn lại hung hăng ngang ngược đến đây!

Không khỏi nói: "Chuyện này. . . Này không là của ta. . ."

Trịnh Tiểu Lục cười nhạt nói: "Bây giờ nhân chứng vật chứng đều bắt được, còn có cái gì có thể chống chế, đến đến. . . Ngoan ngoan cùng gia về nhà giam đi!" Nói, lấy ra dây thừng, liền muốn cho bó trên.

Chu Thập Lục đầu ngất ngất ngây ngây, nhưng cũng biết, chỉ cần tiến vào nhà giam, liền có thể dụng hình, đến lúc đó ba mộc bên dưới, vu oan giá hoạ, này tội danh tự xác định rồi.

Huống chi, vào đại ngục, chẳng phải là mặc người hiếp đáp? Tù ngục bên trong hắc ám, hẳn cũng có nghe nói, nhiều chính là biện pháp khiến người ta chết không rõ ràng. Chu Thập Lục không biết trương kim dự định, nhưng hiện tại bằng xấu khả năng phỏng đoán, lập tức chính là chảy mồ hôi lạnh khắp cả người!

Tuy rằng có thành hào thế lực cứu viện, nhưng không biết có thể không kịp, nếu là ra đĩa ăn, chính mình cuộc sống rất tốt, liền như thế gián đoạn sao?

Không! Tuyệt đối không thể đi vào!

Chu Thập Lục sắc mặt đỏ lên, đem Trịnh Tiểu Lục đẩy ra, hẳn thân cao thể tráng, lần này, khí lực không nhỏ, Trịnh Tiểu Lục ngã xuống đất, sau não đụng vào trên tường, con người trở nên trắng, ngất đi.

"Tốt, lại dám bắt giữ! Còn dám giết người!" Trương kim quát lớn, "Cheng" một tiếng, rút đao ra đến, làm dáng muốn chém.

Chu Thập Lục con mắt ửng hồng, thần đả thuật phát động, thân hình liên thiểm, né qua, sau đó nghiêng người tiến lên, bắt được trương kim thủ đoạn.

Này một trốn, một nắm, đều là dùng toàn lực, còn có thần đả giúp đỡ!

Trương kim không kịp phản ứng, bị bắt được thủ đoạn, nhất thời vô cùng đau đớn, này trái lại gây nên hẳn hung tính, gào thét: "Hảo người cái Chu Thập Lục, đây là muốn tạo phản sao?"

"Tạo phản?" Chu Thập Lục thân thể dừng lại, sau đó cười to: "Hảo! Hảo! Quả là phải đem ta hướng về tử lộ trên bức a!"

Trong mắt hung quang lóe lên, nói: "Này lại không trách ta rồi!"

Trong tay dùng sức, trường kim không cầm nổi, yêu đao rút xuống, Chu Thập Lục nhanh chóng đoạt lấy, đương ngực chính là một đao!

Trường đao từ trường kim ngực chọc vào, sau lưng duỗi ra, mang theo máu tươi, tích tích rơi xuống.

Trường kim há to miệng, "Ô ô" vang vọng, tựa hồ muốn nói cái gì, rồi lại không nói ra được. Sắc mặt kỳ dị, cực kỳ bất ngờ đáng dấp.

Chu Thập Lục một buông tay, trường kim cả người lẫn đao, ngã trên mặt đất, thân thể vừa kéo, rốt cục bất động, đoạn khí.

Máu tươi chảy xuống, hội tụ thành một khối.

"Ta. . . Ta đây là. . . Giết người sao?" Một đao đâm vào sau khi, Chu Thập Lục đầu óc một thanh, rượu gì ý đều không còn.

Lúc này mồ hôi lạnh thấm ướt xiêm y, thân thể cũng rì rào run.

"Chuyện này. . . Chuyện này. . . Vậy phải làm sao bây giờ?" Chu Thập Lục lẩm bẩm.

Thân thể mềm nhũn, không còn khí lực, tê liệt trên ghế ngồi.

Hai mắt thất thần nhìn mặt bàn.

Một lát sau, mới có hành động, mặt như khúc gỗ, xé khối tiếp theo thịt gà, bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhai kỹ, quả là hảo mùi vị.

"Này kê. . . Ta sau đó đều ăn không được sao?" Chu Thập Lục một trận, hai hàng nước mắt liền chảy xuống.

Lập tức buông tay ăn nhiều, đem thịt gà, thịt bò đều nhét vào trong miệng, lại ngã tửu, uống từng ngụm lớn.

Không! Ta không muốn chết! Ta còn không sống đủ!

Có thể chuyện này. . . Nên làm gì? Chu Thập Lục lâu vi miếu chúc (người coi miếu), tự nhiên biết miếu thành hoàng quy củ, đối với phạm vào dương thế vương pháp miếu chúc (người coi miếu), chính là một cái thái độ, không bao che, nhưng cũng không sẽ chủ động bắt đưa quan, mà là đảm nhiệm tự nhiên, xem thiên mệnh!

Lưu vong sao? Này ngược lại là con đường tử, hiện tại thiên hạ đại loạn, tùy tiện tìm một chỗ một trốn, chỉ cần cẩn thận một chút, tự nhiên có thể sống qua.

Chỉ là sau khi, phải mai danh ẩn tích, cúi đầu làm người, gặp phải bất bình, cũng phải nhịn, thấy quan phủ người, càng là được đi đường vòng đi.

Nghĩ như vậy, trong lòng bất bình khí, càng là tăng vọt. Dựa vào cái gì? Chu Thập Lục tự hỏi chuyện hôm nay, sau đó rất nhiều nhường nhịn, là đối phương không tha thứ, mới bị bức ép động thủ, lại muốn chính mình lưu vong thiên nhai.

Dựa vào cái gì? Chỉ bằng trương kim là người trong quan phủ sao?

Chu Thập Lục chỉ cảm thấy ngực bất bình khí, muốn đem hãn nổ tung.

. .

Lúc này Chu Thập Lục, nếu như đến Phương Minh kiếp trước, nhất định sẽ cùng một câu nói có cộng hưởng. Vậy thì là "Vương hầu tướng

tương, ninh hữu chủng hồ (Vương hầu tướng lĩnh, há cứ phải là con dòng cháu giống)?"

Thối đời a! Nếu buộc ta phản, vậy thì phản mẹ nó đi!

Chu Thập Lục chẳng biết vì sao, đột nhiên nghĩ đến nơi này, trong lòng quá nhanh, bất bình khí quét đi sạch sành sanh! Cả người đều giác ung dung không ít!

Này tạo phản ý nghĩ, liền cảm rẽ xuống.

Không phải là tạo phản sao? Lân phủ Ngô Khởi đại tướng quân, gần nhất còn nghe nói có cái Tống Ngọc tiết độ sứ, không đều là tạo phản sao? Còn không như thường sinh sống sung sướng. Ta cũng có thể!

Này một cái liệt hỏa, hùng hùng thiêu đốt, ánh được Chu Thập Lục trong mắt tựa hồ thả ra thăm thăm ánh sáng. . .

Phương Minh chờ ở một bên, tĩnh tĩnh nhìn tất cả những thứ này phát sinh. Ở trong mắt hắn, từ vừa nãy bắt đầu, nơi này đại thế số mệnh, đột nhiên nồng nặc gấp mấy lần, sôi trào mãnh liệt.

Hắn nếu là ra tay ngăn cản, tất hội dẫn tới đại thế công kích.

Này cần gì phải đây, số mệnh như nước thủy triều, có đỉnh cao thì có thung lũng. Hiện trước khí thế chính thịnh, nghi tạm thời tránh mũi nhọn.

Bất quá, cũng sắp rồi, trăng tròn tất khuyết, nước đầy tất tràn. Này đại thế, cũng có tiêu hao a, không biết đợi được Chu Thập Lục đặt xuống nửa cái văn xương sau, còn có thể còn lại bao nhiêu đây? Phương Minh cười nhạt.

Chu Thập Lục tâm tư đã định, lúc này đảo ung dung không vội, trước tiên thăm dò dưới hai người hô hấp, phát hiện trương kim thật là chết rồi,

Trịnh Tiểu Lục còn có khẩu khí, cười nhạt một thoáng, dùng Trịnh Tiểu Lục trên người dây thừng, đem hắc trói lại, cùng trương kim đồng thời, tàng đến nhà kẻ.

Sau đó qua loa thanh lý mặt đất, tẩy đi vết máu. Liền trở ra môn đến, cẩn thận hướng về chu vi vừa nhìn, không khỏi cảm thán ông trời phù hộ, xung quanh gia đình, ngày hôm nay cũng không có người ở, không phát hiện dị thường.

Ổn định tinh thần, một lần nữa đi mua rượu thịt, chuẩn bị yến hội, lại sẽ bình thường quan hệ tốt, nghe sai khiến huynh đệ cũng gọi đến, đồng thời ăn uống.

Hắc thường có uy vọng, này một gọi, đầy đủ đến rồi hai mươi mẩy, ngồi tràn đầy một tích.

Đại gia đi đầu lễ, phân chủ khách ngồi xuống, lúc này một người đứng lên, hỏi: "Đại ca! Hôm nay vì sao triệu tập chúng huynh đệ ăn uống? Nhưng là có cái gì việc vui?"

"Cũng không có gì, chính là hồi lâu không gặp các vị huynh đệ, hơi nhớ nhung, đến, uống!" Chu Thập Lục ngồi ở chủ vị, nâng bát kính tặng.

Mọi người vừa nhắc cái cổ, uống một hơi cạn sạch.

Chu Thập Lục lúc này khôi phục như thường, chiêu hô mọi người, một cái đều sa sút dưới, có lúc nhàn nhạt vài câu, liền nghe được huynh đệ mặt mày hớn hở, sinh ra tri kỷ cảm giác. Chu Thập Lục giờ thì có bản lĩnh này, bất luận làm cái gì, đều thuận buồm xuôi gió, dần dần thành mọi người hạt nhân.

Đợi đến từa quá ba tuần, bầu không khí nồng nặc thời khắc. Chu Thập Lục đột nhiên thả xuống bát rượu, thở dài.

Một huynh đệ xem thời cơ, hỏi: "Đại ca vì sao cảm thán?"

Chu Thập Lục nói: "Mắt thấy này thời loạn lạc đến rồi, không biết còn có bao nhiêu thời điểm vui thích, không khỏi sinh ra cảm khái, cũng làm cho huynh đệ cười chê rồi!"

Này nói chuyện, mọi người đồn dập mở miệng:

"Đúng đấy! Đừng xem An Xương huyện thành an ổn, kỳ thực ở ngoài thành, thì có lưu dân, nghe nói, đã có chết đói, còn có bị quỷ gặm nhấm, trở thành thây khô, vô cùng thê thảm a!"

"Không ngừng đây! Lâm giang, tân an, đều có người tạo phản. Không làm được ngày nào đó liền giết tới!"

"Ta phủ hạ gia, nghe nói cũng đang hoạt động, muốn được tri phủ vị trí, hắc hắc. . . Này tâm, người qua đường đều biết muốn làm cái gì rồi!"

"Vừa đến thời loạn lạc, ta tiểu dân tháng ngày khổ sở nhất a!"

"Không phải là sao. . ."

Này nói nói, thì có oán khí sinh thành, đây là tiểu dân gặp thời loạn lạc, lại xem quan phủ thế gia, như thường cơm ngon áo đẹp, ** mỹ thiếp vờn quanh, đối ai đều có chút bất mãn, này dựa vào cảm giác say, đều phát tác ra.

Chu Thập Lục trong lòng mừng thầm, trên mặt bất động, then chốt thì nói lên vài câu, đem oán khí hướng về quan phủ triều đình trên dân.

Đợi đến bầu không khí được rồi, Chu Thập Lục bỗng nhiên dựa bàn khóc lớn.

Mọi người đều kinh, hỏi: "Đại ca, vì sao như vậy?"

Chu Thập Lục ghen ngào, thỉnh thoảng đem ngày hôm nay việc nói rồi, liền giết người việc cũng không ẩn giấu, cuối cùng khóc lóc nói rằng: "Vi huynh này vừa đi, sợ là không thấy được các vị huynh đệ, vì lẽ đó làm yếm hội, cuối cùng cùng các anh em chề chén!"

"Ba!" một tiếng, một huynh đệ vỗ bàn đứng dậy, nói: "Việc này tất cả đều là tấm kia kim câu tặc bức bách, đáng trách! Đáng trách!"

Chúng huynh đệ cũng là chửi ầm lên, có người nói: "Đại ca, việc này không nên chậm trễ, nhân lúc cửa thành chưa dưới, đi nhanh lên đi!"

Chu Thập Lục xua tay, nói: "Ta có thể nào như vậy, quan phủ không được ta bên dưới lạc, tất sẽ làm khó các vị huynh đệ, cái này gọi là đại ca, nữ lòng nào?"

Một lòng phúc đạt được ánh mắt, nói: "Đại ca như tiến quan phủ, còn có đường sống sao?"

"Điều này cũng không được, vậy cũng không được. Đến cùng nên sao làm?" Một huynh đệ tính khí nôn nóng, gỡ bỏ cổ áo, đỏ lên cái cổ.

"Thối đời, không cho chúng ta sống, không bằng phản đi!" Tâm phúc thấy hỏa hầu đã đến, nói ra quan trọng nhất.

Những người này, đều là huyết tính hán tử, xưa nay liền ước ao những kia một lời không hợp, máu tươi ba thước du hiệp phương pháp, hiện tại lại uổng tửu, càng là không được.

Tình cảnh hơi một tĩnh, liền hô to: "Phản đi!"

May là hôm nay chu vi hàng xóm không người, không phải vậy, tất cho nghe xong đi.

Chu Thập Lục cũng biết việc này không nên chậm trễ, đám người kia như vậy nói nhao nhao ồn ào, thỉnh thoảng có người đi ngang qua, vạn nhất nghe xong đi, cũng là phiền phức, nhất định phải nhanh chóng phát động!

Phất tay ngăn lại huyên náo tình cảnh, lúc này mới nói: "Như vậy, đương uống máu ăn thề!"

Xoay người lại vào phòng, tha ra một người đến, nhưng là Trịnh Tiểu Lục, lúc này, hắc tròng lớn hai mắt, trong miệng nhét vải bố, mặt hiện lên vẻ sợ hãi.

Chu Thập Lục đem Trịnh Tiểu Lục quán trên đất, lại rút ra một cái đao nhọn, chọc ở trên bàn, nói: "Ta cũng không muốn làm khó các vị huynh đệ, tạo phản là sinh tử đại sự, không muốn, trực tiếp ra ngoài. Đồng ý động thủ, chọc người này một đao, lại uống máu tửu, từ đây đồng sinh cộng tử!"

Táo bạo đại hán là nhất gấp gáp, rút ra đao nhọn, liền hướng Trịnh Tiểu Lục trên người một đâm, máu chảy ồ ạt!

Lại đang trên tay mình cắt một đao, nhỏ huyết nhập tửu, Chu Thập Lục tiến lên, cũng thả huyết. Đại hán uống một hơi cạn sạch, nhìn thèm thường nói: "Trước đây nếu không là chu đại ca chăm sóc, chúng ta nào có mệnh ở? Hiện tại có dòng dõi, đã nghĩ vong ân phụ nghĩa sao?"

"Chúng ta làm sao như vậy!" Chư vị huynh đệ bị hắc một kích, dồn dập tỏ thái độ, tiến lên cho Trịnh Tiểu Lục lấy máu, uống máu ăn thề. Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 67: Tấn Công

Phương Minh ở một bên tường tận quan sát.

Chỉ thấy theo mọi người uống máu, Chu Thập Lục đỉnh đầu số mệnh ngừng tụ, hẳn vốn là chỉ là bạch sắc bản mệnh, hơi tụ chút bạch khí, không còn ra hình dạng.

Hiện tại rõ ràng nói muốn tạo phản, lại có một nhóm thành viên nòng cốt sau khi.

Chỉ thấy tiềm long đại thế không ngừng gia trì, từng làn từng làn lực lượng hội tụ, cải tạo mệnh cách, bạch khí dần trường, bản mệnh khí càng thêm tráng kiện, cuối cùng "Ầm" một tiếng nổ tung, từ bên trong duỗi ra một cái hồng hoàng giao nhau, lại lẫn vào hắc sắc bản mệnh khí đến.

Này bản mệnh khí một đời thành, thì có lượng lớn số mệnh hội tụ, vốn là nếu muốn có số mệnh, trước tiên được tập chúng, có thực lực mới có thể.

Nhưng Chu Thập Lục không giống, đây không phải là người nói số mệnh, mà là tiềm long đại thế gia trì, giống như tổ tông che chở, là địa mạch số mệnh. Tụ thành một mảnh mây khói, hắc hồng giao nhau, mơ hồ tỏa ra sát phạt thanh âm, gào khóc tiếng, cực kỳ dọa người. Tựa hồ là oán khí ngừng tụ, lại có chút không giống.

Phương Minh hơi nhướng mày, có này số mệnh, Chu Thập Lục tất có thể thuận lợi khởi sự. Nhưng cây này cơ, nhưng là mượn tới tiềm long đại

vận, đến lúc đó nếu như đụng với chính chủ, kết cục làm sao, còn phải nói sao?

"Đại ca, vừa đã uống máu, tiếp đó, nên sao làm?" Một huynh đệ hỏi.

Chu Thập Lục sờ sờ nhếch lên cằm, nói: "Hiện nay kế sách, chỉ có một cái, chúng ta hiện tại liền động thủ giết vào huyện nha, chỉ cần bắt được huyện lệnh, huyện úy hai người, liền đại sự có thể thành!"

Trong lòng lại thán, này quá vội vàng, nhưng là, trương kim cùng Trịnh Tiểu Lục tới đây, không phải bí mật, lâu như vậy không trở về, hẳn là gây nên hoài nghi. Lại nói, chính mình nhiều người như vậy, ở đây huyện nháo, thật sự coi những người khác là người điếc người mù?

Bất quá từ vừa nãy uống máu cho tới bây giờ, cũng mới chốc lát, chính mình có chút vội vàng, đối phương càng là không ứng phó kịp, tuyệt đối không thể mất tiên cơ.

Chỉ cần tấn công huyện nha, mặc kệ thành công hay không, đều sẽ đem miếu thành hoàng nhất hệ thế lực liên lụy ở bên trong, đến thời điểm, cũng là không thể kìm được bọn họ.

Chỉ là, thành hào thần, sẽ đồng ý sao? Đây mới là vấn đề lớn nhất.

Chu Thập Lục hơi nhượng mảy, lập tức nói: "Này là đại sự, chúng huynh đệ theo ta nhập phòng, tế cáo thành hào lão gia, phù hộ chúng ta công thành!"

Hẳn là miếu chúc (người coi miếu), tín ngưỡng thành kính, tự nhiên nhờ được tượng thần cung phụng.

Đám huynh đệ này, hơn một nửa đều dựa vào thành hào thần ăn cơm, lúc này vừa nghe, cũng không có dị nghị, theo Chu Thập Lục vào nhà, đến bàn thờ trước bái lạy.

Chu Thập Lục đầu lĩnh, yên lặng cầu khẩn: "Miếu chủc (người coi miếu) Chu Thập Lục, nhân nha môn khinh người quá đáng, lại khách khí huyện bất kính thần linh, muốn đánh đánh huyện nha, hoành thần hậu thế, khẩn cầu thành hào, bảo đảm ta thành công!"

Hắn nói lời này thời gian, nội tâm cũng ở "Ầm ầm" nhảy lên, này hoành thần hậu thế, cũng không tính nói mò, hắn đến huyện khác giải quyết công việc, cũng thấy rõ thành hào truyền bá thảm đạm, huyện khác bách tính đề cập, nhiều có xem thường cảm giác, để trong lòng hắn kìm nén một luồng khí nóng.

Thành hào thần thông quảng đại, có thể ban ngày hiển thánh, như lúc này hiển linh ngăn cản, tự nhiên vạn sự đều dừng, hiện tại đồng ý trống trải tín ngưỡng, hy vọng có thể đánh động thần linh. . .

Tâm tư chuyển qua, trên mặt nhưng là không chút nào hiện ra, Chu Thập Lục cung kính dập đầu, bái ngã xuống đất.

Chờ giây lát, không gặp có bất kỳ linh dị. Chu Thập Lục trong lòng vô cùng quyết tâm, biết đây là thần linh ngầm đồng ý tâm ý, tuy rằng không có trực tiếp chống đỡ, có chút đáng tiếc, nhưng có này thái độ, sau đó kéo cái khác miếu chủc (người coi miếu) nhập bọn, liền ít đi một trở ngại lớn!

Sắc trời đã tối, dựa vào bóng đêm, đoàn người tìm thấy huyện nha phụ cận.

"Đại ca! Sao làm?"

Nói lời này, là thang văn, Chu Thập Lục tâm phúc, hiện tại huyện nha, đại môn đã bế. Cửa mang theo hai con đèn lồng, trong đêm đen, như cự thú hai mắt, bày đặt hung quang, nhìn ra mọi người, đều là trong lòng nhảy một cái.

"Không có gì! Huyện binh đều ở ngoài thành quân doanh đóng quân, trong này, kỳ thực không bao nhiêu người, duy nhất cần thiết phải chú ý, chính là tạo ban cùng khoái ban! Những này cũng có mấy chục người, nhưng không có phòng bị!"

Chu Thập Lục sờ sờ cằm, nắm thật chặt trên tay yêu đao, nói.

Này yêu đao, là trường kim, xem như là không sai lợi khí, bị Chu Thập Lục đem ra dùng . Còn những người khác, trên tay nhiều là dao phay, đồn cũi lưỡi búa loại hình, xem như là tiêu chuẩn đám người ô hợp.

Huyện nha bên trong, ngoại trừ các loại những người không có liên quan, chân chính có vũ lực, chính là tam ban. Tam ban chia làm tạo ban, tráng ban cùng khoái ban. Trong đó, tráng ban chính là dân tráng, nhân số nhiều nhất, gánh chịu lực kém, thúc khoa, chinh so với đẳng. Có thể hiện tại lại trị buông thả, có bao nhiêu bóc lột, bị tuyển chọn dân tráng bách tính dồn dập lưu vong, đã chỉ còn trên danh nghĩa.

Muốn đối phó, chính là tạo đãi cùng bộ khoái, nhân số như vậy trên, liền gần như.

Đại môn đã bế, còn có hai cái người sai vặt, phờ phạc, buồn ngủ.

"Hầu tử, tiến lên!" Chu Thập Lục vung tay lên, phía sau mấy cái cao gầy thân ảnh tìm thấy bên tường, quăng trên phi thảo, bò lên.

Những này, đều là Chu Thập Lục cố ý tuyển ra đến thân thủ linh hoạt hạng người, hiện tại vừa vận phát huy được tác dụng.

Nhìn hầu tử mọi người bò qua tường vây, Chu Thập Lục nở nụ cười, một người nghênh ngang mà tiến lên.

"Hắc. . . Đứng lại, làm gì? Nha môn đã đóng, muốn cáo trạng, ngày mai trở lại!" Một cái thủ vệ nhìn thấy Chu Thập Lục, không ngớt để ý,

uống.

Chu Thập Lục trước hướng về trên người tung tửu, lúc này giả dạng làm hán tử say, thân ảnh vòng vo, còn mơ hồ nói: "Đến. . . Uống. . ." Chậm rãi áp sát.

"Thiết! Là cái hán tử say, thật là xui xẻo. . . Tiểu ngô, ta đi đuổi rồi!" Người sai vật một mặt vẻ không kiên nhẫn, trong lòng có cơn giận, sau đó dự định cho người này ăn đòn quyền cước. Đi lên phía trước.

Thừa dịp trông cửa sự chú ý bị Chu Thập Lục hấp dẫn, đã có hai cái huynh đệ mò trên, Chu Thập Lục trong mắt hung quang lóe lên, bá rút ra tàng lên yêu đao, chỉ thấy ánh đao lóe lên, tăng một tiếng, đầu lâu bay lên, máu tươi tung toé!

Một cái khác kinh hãi, còn chưa kịp nói chuyện, mặt sau có người che miệng, tiếp theo chính là mặt hầu, liếc mắt, ngã trên mặt đất.

Chu Thập Lục nhanh chân tiến lên, dựa vào môn, "Chi chi" kêu ba tiếng, trong cửa chính truyền đến tiếng vang, "Kẹt kẹt" một tiếng, mở ra. Lộ ra một người đến, chính là hầu tử.

Hầu tử nhỏ giọng nói: "Trong này phòng bị lỏng lẻo, chúng ta không phí khí lực gì, liền mở ra!" Đây mặt vui mừng, nhưng là ẩn không giấu được.

Chu Thập Lục mặt mang cười gằn, đi đầu giết tiến vào. . .

Đêm đó, huyện nha tiếng giết vang trời, thỉnh thoảng có ánh lửa, chu vi bách tính, lòng người bàng hoàng, cũng không dám đại động, đóng chặt cửa sổ, trốn ở ổ chần, run như cây sậy. Có gan lớn, lộ ra khe cửa, lén lút nhìn ra phía ngoài, âm thầm cầu khẩn, thành hào lão gia phù hộ, thật vất vả mới quá mấy năm sống yên ổn tháng ngày, không muốn xảy ra cái gì nhiễu loạn mới tốt.

Đảo mắt đã đến bình minh.

Này An Xương huyện nha, cực kỳ khí thế, lấy đường trung trực bố cục phân ba tầng kiểu bậc thang, lần lượt vi đại đường, nhị đường, tam đường, chu vi phối lấy hành lang, phòng ở.

Một đường, tức chính đường, hoặc xưng "Đại đường" cùng "Công đường", là tổ tụng, thẩm vấn nơi. Đại đường diện khoát năm gian, độ sâu sáu chuyen, nội đường không gian rộng rãi sáng sủa.

Chu Thập Lục lại không ở đại đường, mà là ở nhị đường an tọa, đây là nghị sự làm công và tiếp khách địa phương. Hắn có chút không thích phía trước đại đường bầu không khí, cảm thấy khá ngột ngạt.

Lúc này, Chu Thập Lục làm chủ vị, nhắm mắt dưỡng thần. Đêm qua, huyện nha chống lại ngoài ý muốn mềm yếu, tự thân thương vong cực nhỏ, liền đánh hạ, có thể coi hoàn toàn thắng lợi, nhưng Chu Thập Lục trên mặt, lại không sắc mặt vui mừng, trái lại, có chút mù mịt.

An Xương huyện lệnh, ở tam đường bắt lấy, còn phụ mang không ít bên trong quyển tội tở. Có thể huyện úy cũng không biết tung tích, Chu Thập Lục chỉ là cái nho nhỏ miếu chúc (người coi miếu), đối với huyện nha tình huống kiến thức nửa vời. Tra hỏi bên dưới, mới biết, huyện úy ở trong huyện có phòng, bình thường khả năng túc ở huyện nha, cũng có thể có thể trở lại chính mình ở lại.

Trong huyện nhà, sớm bảo người mang theo lục soát, chỉ cầm lấy một cái tiểu thiếp.

Như vậy, đừng đụng đến xấu nhất tình huống: Huyện úy đêm qua túc ở quân doanh! Vậy coi như thật nguy rồi, ngày hôm nay nghĩ biết dị huống, tất hội khởi binh, chính mình chỉ có này mấy chục người, làm sao chống đối?

Lúc này, một huynh đệ đi vào, nói: "Đại ca, mọi người mời tới rồi!"

Chu Thập Lục gật đầu, thu thập tâm tình, theo này huynh đệ đi tới hậu viện.

Nơi này đã xếp đặt buổi tiệc, dùng vẫn là huyện nha đầu bếp, những này đầu bếp, ở đao phủ bức bách dưới, càng là lấy ra giữ nhà công phu, rượu và thức ăn mùi thơm, cách mấy trượng cũng có thể nghe thấy được.

Hiện tại đã ngồi mười mấy người, hình thái khác nhau, đều là miếu chúc (người coi miếu) trang phục.

Chu Thập Lục rạng rỡ, liên tục chấp tay: "Tiểu đệ đến muộn, đương phạt ba chén rượu!" Bưng lên bạch sứ chén rượu, uống cạn.

"Này cũng không vội! Đúng là người chu miếu chúc (người coi miếu), làm thật lớn sự đến, trí ta chẳng khác gì nơi nào?" Một người âm u nói. Này Chu Thập Lục động tác này, đem an xương mười mấy năm quá ôn hòa hiểu ngầm đều đánh vỡ, chúng miếu chúc (người coi miếu) nhận được tin tức, cũng như sấm sét giữa trời quang! Ngoại trừ đối với Chu Thập Lục bất mãn, lo lắng hơn, nhưng là sau này nên đi nơi nào?

Chu Thập Lục cười khỗ, đem ngày hôm qua nguyên do nói rồi, cuối cùng, chỉ thiên xin thề: "Tiểu đệ nói, những câu là thực! Như có lừa gạt, liền để thành hào gia hạ xuống thần phạt! Đánh chết ta!" Này lời thề, rất nặng, đặc biệt đối với miếu chúc (người coi miếu) mà nói.

Mọi người sắc mặt hơi nguôi, thì có người nói: "Vây cũng không nên như vậy, này tấn công huyện nha, liền triệt để không còn đường lui!"

Một người xen mồm: "Ai. . . Làm đều làm, Chu Thập Lục, người nói một chút, sau đó tính thế nào?"

Chu Thập Lục sắc mặt thâm trầm: "Ta chỉ là tự vệ, hiện tại trong đầu một mảnh hỗn độn, đâu có tính toán gì?"

Ngừng lại một chút, mới còn nói: "Bất quá, hiện tại thế đạo, đã sớm rối loạn, ta không lấy huyện thành, tự có khác nhau người lấy chi! Đến lúc đó cũng là bị tàn phá bởi chiến tranh."

"Các người xem, mấy chục năm trước, phiên trấn liên liên, càng lúc càng kịch liệt, không thể ngăn chặn. Đến tận để kế vị, lập tức liền có Ngô Khởi tự phong phục ba tướng quân, bắt đầu tạo phản, triều đình cũng không thể ra sức. Nay đại càn khí số, thực là đã hết rồi!"

Lời này, kinh động thiên hạ, mọi người tuy rằng trong lòng có dự liệu, nhưng không nghĩ Chu Thập Lục gan to bằng trời, dám công nhiên nói ra, chúng miếu chúc (người coi miếu) một tỉnh, tiếp theo ồn ào.

"Hừ! Nay có liên quan gì tới người? Lẽ nào người muốn làm hoàng đế?" Một người nói, âm thanh trêu tức.

Chu Thập Lục liên tục xua tay: "Ta đâu có ý đó? Chỉ là muốn, này văn xương, sớm muộn muốn loạn, đến lúc đó lấy cái gì bảo vệ tín đồ, duy trì thành hào thần uy? Chỉ có chính mình nắm giữ binh quyền, mới có thể!"

"Trương miếu chúc (người coi miếu), trong nhà của người năm ngoái không phải cũng bị huyện nha bức bách, náo loạn cái mặt mày xám xịt sao?"

"Lý đại ca, lần trước người ở bên ngoài huyện, bị người nói xấu, nói là tà môn ma đạo, suýt chút nữa liền không về được, lẽ nào liền không khí sao?"

". . ."

"Nếu như tự chúng ta nắm quyền, nào có việc này?"

Chu Thập Lục không chút hoang mang, đem những năm này, miếu chúc (người coi miếu) nhận được oan ức từng cái nói đến, hần tin tức linh thông, lại mồm miệng lạnh lợi, này nói chuyện, quần tình xúc động. Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công

dtv-ebook.com

Chương 68: Minh Chủ

Theo Chu Thập Lục lời nói, phía dưới trẻ tuổi chút miếu chúc, trong mắt đã lộ ra cuồng nhiệt vẻ.

Lúc này, tuổi già còn có chút do dự, Chu Thập Lục nở nụ cười, nói: "Hơn nữa, ta trước đó cũng cầu quá thành hào thần, đã được thần cho phép!"

"Ồ? Lời ấy thật là?" Một miếu chúc ngẩn ra, hỏi.

"Hừ! Thật giả hay không, này còn không thấy được sao? Nếu là làm giả, thành hào thần đã sớm hạ xuống thần nộ!" Nói lời này, nhưng là cái ông lão, Chu Thập Lục nhận thức, gọi là Vương Nhược Hải, thường có uy vọng. Bình thường cùng Chu Thập Lục quan hệ không tệ, lúc này cũng giúp đỡ nói chuyện.

Vương Nhược Hải sâu sắc nhìn Chu Thập Lục một chút, tăng hăng một cái, nói: "Khái khái. . . Lão lão, cái này thân thể, cũng không biết còn có mấy năm hảo hoạt, trọng trách này, xem ra cần phải các người người trẻ tuổi gánh chịu. . ."

Chu Thập Lục đáy mắt sắc mặt vui mừng lóe lên, liền muốn nói gì.

"Hiện tại liền nói này, không khỏi quá sớm, đừng quên, còn có một nhóm người đây!" Một miếu chúc âm hiểm cười nói.

Chu Thập Lục sầm mặt lại, đáy lòng cũng nổi lên mây đen.

Này miếu thành hoàng dương gian thế lực, ở giữa sân người, chỉ có thể toán một nửa, còn có một luồng cực kỳ đặc thù đại biểu không có trình diện.

Lại nói này cổ đại, phân biệt đối xử ý thức, liên sâu sắc cảm rẽ, ảnh hưởng sâu xa.

Thanh Khê hương là Phương Minh lập nghiệp nơi, này phân lượng, liên nặng trình trịch, bên trong miếu chúc, cũng là trước hết đề bạt một nhóm, những năm gần đây, tuy rằng theo tín ngưỡng trung tâm chuyển qua trong thành, ảnh hưởng có chút yếu bớt, nhưng thần ân vẫn không suy, còn đề bạt mấy cái tế tửu.

Này tế tửu, trên lý thuyết, đối với bọn họ những này sau đó miếu chúc, có quản hạt quyền lực. Quan lớn một cấp đề chết người, hưởng chi thần quyền đây?

Này một thế lực, nếu như không giúp đỡ chính mình, nếu muốn chinh hợp miếu chúc, hình thành tổ chức, liên khó càng thêm khó, nếu là bỏ qua làm một mình, vừa không có chính thống danh phận, Chu Thập Lục càng muốn lông mày càng nhăn, tầng tầng chồng lên nhau.

Lúc này, đột nhiên một thanh âm vang lên: "Ta thanh Khê hương, cũng chống đỡ!"

Chu Thập Lục cả kinh, nhìn về phía âm thanh khởi nguồn, chỉ thấy một cái trung niên đại hán, ăn mặc hoa lệ, giống như phú gia ông, nhưng trên mặt một luồng xốc vác khí, làm thế nào cũng ẩn không giấu được. Đây là tế tửu Lý Đại Tráng, hiện tại người đã trung niên.

Còn có một người, đứng ở Lý Đại Tráng bên người, càng là không được. Chỉ thấy một cô thiếu nữ, đình đình ngọc lập, thanh tú tuyệt luân. Có

thể Chu Thập Lục không một chút nào dám có chút ý nghĩ, ở hẳn cảm ứng bên trong, thiếu nữ này trên người, thời khắc dập dờn thành hào thần lực, thần lực này sóng lớn mãnh liệt, hầu như ngưng tụ thành thực chất, toả ra uy nghiêm. Hẳn bậc này miếu chúc, càng là cảm thụ sâu sắc.

Không khỏi khom mình hành lễ, nói: "Lý tế tửu, ngô tế tửu, thật là khách quý! Nhanh mời vào chỗ!"

Bị hẳn này nói chuyện, chúng miếu chúc mới phản ứng được, dồn dập xin mời Lý Đại Tráng cùng Ngô Tâm Lăng vào chỗ, Lý Đại Tráng thành thật không khách khí, thẳng ngồi, Ngô Tâm Lăng lại thì lễ một cái, nói: "Chúng ta không mời mà tới, không quấy rối chư vị chứ?"

Chu Thập Lục vội vã đáp lễ, nói: "Nơi nào nơi nào, thần nữ có thể đến, rồng đến nhà tôm, có cái gì quấy rối?"

Này Ngô Tâm Lăng, Chu Thập Lục đương nhiên nhận thức, biết cô gái này, tuy rằng nhìn hai tám niên hoa, tuổi thanh xuân ít, nhưng trên thực tế đã có ba mươi tuổi. Cho tới nay, không chút nào thấy vẻ già nua, trái lại càng ngày càng mỹ lệ, đặt ở nơi khác, khẳng định bị coi như yêu nghiệt đánh chết. Nhưng ở đây, tất cả mọi người nói, đây là mô phỏng thần ân, xưa nay cực kỳ kính trọng.

Hơn nữa Phương Minh mấy năm gần đây, đã rất ít hiện ra thần tích, liền báo mộng đều không có, cực kỳ biết điều. Có việc vật vãn, cũng là thông qua này Ngô Tâm Lăng chuyển đạt, nữ tử này địa vị, tự nhiên nước lên thì thuyền lên, có người dần dần xưng là "Thần nữ", thành hào cũng vẫn mặc kệ, tựa hồ ngầm thừa nhận việc này, liền thanh danh càng tăng lên, ở thành hoàng miếu chúc hệ thống bên trong, bài vị cực cao.

Này Lý Đại Tráng cùng Ngô Tâm Lăng, không chỉ có thể đại diện toàn quyền thanh khê hương thành hào thế lực, đồng thời, đối với hẳn nó

miếu chúc, cũng có ảnh hưởng cực lớn. Nếu như trước nói tới là thật, cái kia. . . Chu Thập Lục nội tâm hừng hực, có linh cảm.

Nói: "Trước lý tế tửu nói, mười sáu không hiểu rõ lắm, kính xin nói tỉ mỉ!"

Lý Đại Tráng cười ha ha: "Ta nói, chúng ta thanh khô hương, ủng hộ người khởi sự, nói như vậy, đủ rõ ràng không?"

"Chuyện này. . . Mười sáu kiến thức nông cạn, đức hạnh thấp kém, sao có thể gánh này trọng trách, lý tế tửu thường có uy vọng, về tình về lý, đều là ngài đầu lĩnh mới đúng! Chu Thập Lục nguyện đi theo làm tùy tùng, ra sức trâu ngựa!" Chu Thập Lục đáy lòng vui vẻ, nhưng ngoài miệng vẫn là nói.

"Này. . ." Lý Đại Tráng lắc đầu một cái, "Các người những người này, tổng yêu làm cái kia hư đầu ba não, nhà ta không hiểu những này, chỉ là đến cho thấy thái độ mà thôi, cái này, chính là chứng kiến!"

Nói, tay ném đi, một cái đồng tây liên bị ném tới tiệc rượu trên.

Đây là một cái vải xám bao vây, bên trong có vết máu chảy ra. Chu Thập Lục tiến lên, đẩy ra vừa nhìn, khước mắt giật một cái, chỉ thấy một cái thủ cấp, râu tóc đều dựng, tròng lớn hai mắt, rất là không cam lòng đáng dấp. Khuôn mặt này, mơ hồ có chút quen thuộc.

Chần chờ nói: "Đây là. . . Huyện úy?"

"Không sai, người này võ nghệ không tệ, đã bị nhà ta giết!" Lý Đại Tráng cười hắc hắc, "Cái này lễ ra mắt cùng chứng minh, được rồi không?"

"Lý tế tửu động tác này, thực sự là đại công a!" Chu Thập Lục đáy lòng thở phào nhẹ nhõm, lại lại có chút cảnh giác, thăm dò nói.

"Này cũng không phải đơn vì người, kẻ này một khi ra khỏi thành, điều động huyện binh, đối với ta chẳng miếu chúc, đều là bất lợi, chỉ có thể giết!" Lý Đại Tráng trầm mặt xuống đến, một luồng khí sát phạt, liền tái hiện ra.

Hắn những năm này, gia cảnh giàu có, mỗi ngày đều có ăn thịt, còn chuyên môn học võ nghệ. Đồng thời, thần lực ngày càng tầm bố, so với trước, thực lực không lùi mà tiến tới, còn có kinh nghiệm hơn, lão lạt khéo đưa đẩy, khí thế kia, tự nhiên không phải chuyện nhỏ. Chu vi miếu chúc, đều cảm giác đối diện không phải cá nhân, mà là một con mãnh hổ, tuy tự thân cũng có chút thực lực, lại vẫn là không nhin được trong lòng ngượng lạnh.

"Chỉ là, chúng ta tuy rằng ủng hộ người khởi sự, nhưng có mấy cái điều lệ!" Lý Đại Tráng lúc này mới đem mục đích thực sự nói ra.

"Mời nói, văn bối không có không đồng ý!" Chu Thập Lục vội vàng nói, đáy lòng nhưng là buông lỏng.

"Này An Xương huyện nha quan phủ nhân viên, tự nhiên theo người xử trí, nhưng có một người, hà đông hà điển sử, nhưng là ta thần kiên tin. . ."

"Vừa là thành hào tín đồ, cái kia đều là huynh đệ trong nhà, ta lập tức đem hãn thả, đồng thời, bưng trà bồi tội!" Đây là việc nhỏ, Chu Thập Lục không rảnh suy tư nói.

"An xương tứ đại gia, đối với ta thần, có đại công, vẫn thành kính phụng dưỡng, người nhất định phải không mảy may tơ hào!"

"Chuyện này. . ." Chu Thập Lục chau mày, hãn tay trắng dựng nghiệp, không đánh cướp nhà giàu, từ đâu tới tiền lương vũ khí, huyện nha những này, còn thiếu rất nhiều, dù sao lưu dân số lượng, nhưng là lên tới hàng ngàn, hàng vạn!

Bất quá cân nhắc lợi và hại, Chu Thập Lục khẽ căn rằng, nói: "Ta cũng duẩn rồi!"

"Hảo! Còn có một điều cuối cùng!" Lý Đại Tráng ánh mắt thẳng nhìn chằm chằm Chu Thập Lục: "Người ở đây thành thu thập lưu dân sau, nhất định phải lập tức lên bát, rời đi này An Xương huyện thành!"

"Hả?" Chu Thập Lục đáy lòng hỏa khí nổi lên, bởi vậy, chính mình nhọc nhằn khổ sở, không phải để cho người khác sử dụng sao? Có thể không đáp ứng, cửa ải này, như thế nào quá? Phía này trên, thì có chần chờ về.

"Hắc hắc. . . Ta liền biết tiểu tử người không cam lòng, nhưng người cũng không suy nghĩ một chút, này An Xương huyện bách tính, đều là thành hào lão gia tín đồ, người nếu muốn tụ tập lưu dân, làm hại không nhỏ, đến lúc đó nhân số một nhiều, quản lý không tới, nếu như không cẩn thận gieo vạ nơi đây thiện tín, cẩn thận thành hào thần phạt hạ xuống!"

Chu Thập Lục vừa nghe, cái trán thì có một tầng mồ hôi lạnh, việc này, trước ngược lại thật sự là không nghĩ tới.

"Nhưng đến nơi khác, liền không giống, những kia ngu dân, không biết thành hào uy nghiêm, nên có kiếp nạn này!" Lý Đại Tráng cười nhạt nói, xem ra đối ngoại huyện tình hình, cũng là có bất mãn. Lời này ý tứ, chính là bất luận Chu Thập Lục làm sao gieo vạ nơi khác, an xương cùng thành hào đều sẽ không quản.

Chu Thập Lục ánh mắt sáng lên, điều kiện này, là tốt lắm rồi. Thực tế ý tứ chính là, này An Xương huyện, thanh Khê hương thế lực muốn, những địa phương khác, đặt xuống bao nhiêu, đều quy Chu Thập Lục.

"Còn có, người không quấy rầy tứ đại gia, này tứ đại gia, không được biểu thị biểu thị? Này lương thực quân giới, cũng có thể ra chút! Huyện ngoại sương binh, không còn đầu lĩnh, rắn mất đầu. Đồng thời, đều là

người địa phương, tín ngưỡng thành kính, chúng ta miếu chúc liên thủ, đủ có thể thuyết phục hơn nửa huyện binh phản bội nương nhờ vào, những người này, đều cho người, làm sao?" Lý Đại Tráng nói tiếp ra Chu Thập Lục không cách nào từ chối điều kiện.

"Nha!" Quả nhiên, Chu Thập Lục nghe xong, ánh mắt sáng choang, này lương thực quân giới chỗ tốt, tự nhiên không cần nhiều lời. Nhất là làm cho hắn coi trọng, lại vẫn là Lý Đại Tráng nhận lời huyện binh, những này, có thể đều là tinh nhuệ a! Ăn hẳn vốn là ý tứ, mở kho phát thóc, chiêu mộ lưu dân, chọn lựa thanh niên trai tráng, nghiêm ngặt huấn luyện, đều cần lượng lớn thời gian, mới có thể thành sự, này liền đêm dài lắm mộng. Hiện tại có này binh, ngay lập tức sẽ là gió nổi lên vũ tụ, thành báu vật!

Trong lòng hừng hực, nói: "Lý đại ca đều nói đến đây, ta còn có cái gì không đáp ứng đây?"

Lý Đại Tráng cười ha ha, nói: "Như vậy, liền như thế định rồi! Đương đốt hương cầu xin, đăng báo thành hào lão gia!"

Chu Thập Lục gật đầu, trong lòng biết nếu này ngô thần nữ đều tại đây, tự nhiên đạt được thành hào nhận lời. Trong lòng càng là chân thật, dặn dò xếp đặt hương án, tốt nhất tế phẩm.

Mọi người lần lượt quỳ xuống, điểm trường hương, tế bái lên.

Đợi đến nghi thức hoàn tất, Lý Đại Tráng cười ha ha, nói: "Hiện tại đều tế tổ cáo thành hào lão gia, chu huynh đệ, người người minh chủ này vị trí, còn không tọa sao!"

Uy nghiêm mà nhìn một vòng, nói: "Ta thanh khô hương, đều chống đỡ chu huynh đệ thống lĩnh, ai có không phục?"

"Người đều nói như vậy, thanh khô hương đồng ý một cái, hầu như chính là hơn nửa miếu chúc đồng ý, huống chi, mặt sau còn đứng thành hào

đây! Ai dám phản đối?" Chúng miếu chúc trong lòng nghĩ như thế, nhìn nhau, đồng thời bái lạy, trong miệng nói: "Gặp minh chủ!"

Chu Thập Lục trong lòng đại hỉ, nguy hiểm thật mới duy trì trụ, không có hiển lộ ra, hai tay hư phù, nói: "Các vị xin đứng lên, chúng ta vẫn cần đồng lòng hợp sức, cùng cử hành hội lớn mới là!"

Dừng một chút, còn nói: "Lý tế tửu đức cao vọng trọng, này phó minh chủ chức, nhưng là việc đáng làm thì phải làm, vạn vạn không muốn chối từ!"

Lý Đại Tráng khẽ mỉm cười, nhưng là đỡ lấy.

Phương Minh đứng ở một bên, yên lặng nhìn, này Lý Đại Tráng cùng Ngô Tâm Lăng, nhưng là được hãn thần dụ, mới tới nơi đây. Hãn hành động này, về mặt tổng thể vẫn là giúp đỡ Chu Thập Lục, tự nhiên không bị tiềm long đại thế công kích, thuận thuận lợi lợi, dễ như ăn cháo liền cho làm được. Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 69: Can Thiệp

Theo Chu Thập Lục chính thức chinh hợp Miếu Thành Hoàng chúc thể lực, ngồi trên vị trí Minh chủ.

Số mệnh lại phát sinh đại biến. Chỉ thấy hắc hồng khí tăng vọt, còn có hoàng khí từng tia từng tia mà sinh, mây khói tụ hợp bất định, thành lang hình, hung khí rất rõ ràng, muốn nuốt sống người ta!

Phương Minh tâm biết, chính mình thuộc hạ Người coi miếu, mỗi người đều có Thần đánh phù văn, thả ở trong quân, đều là mười người địch, trăm người địch nhất lưu, có dũng danh. Xưa nay lại có thể phù thủy chữa bệnh, thường xuyên cứu tế bách tính, thanh danh này, cũng là không nhỏ, chớ nói chi là, làm mấy năm Người coi miếu, nhà ai không giàu có mấy phần? Có chừng mười cái nghe sai khiến người?

Lý Đại Tráng lại nhận lời giao ra huyện binh, những này, đều là có thực lực, hội tụ ở Chu Thập Lục trên người, lại có Tiềm Long Số mệnh giúp đỡ, có này khí tượng, không tính ngạc nhiên.

Chỉ là, thành sự như vậy tốc độ, lại không trầm ổn căn cơ, mặc hẳn nhất thời hoa nở xán lạn, chung quy sẽ bị vũ đánh gió thổi đi.

Phương Minh mặt không hề cảm xúc, hai mắt nhưng là thần quang trầm tĩnh, tựa hồ nhìn thấu tương lai.

Vốn là này Chu Thập Lục, như đẹp An Xương Huyện làm căn cơ, vững bước phát triển, bởi nơi này tín ngưỡng thành kính, thống trị tất có thể vững chắc, phía sau an ổn, thật là có không nhỏ tạo hóa.

Chỉ khi nào cách An Xương Huyện, người thủ hạ ăn mã tước, tiêu hao to lớn, nếu muốn duy trì, chỉ có liên tiếp phá huyện, lấy huyện khổ Đại Hộ tiếp tế con đường này đi. Đồng thời, còn không có thời gian tu dưỡng, đã như thế, mặc hấn bao lớn Số mệnh, cũng sẽ ở trong chinh chiến làm hao mòn hầu như không còn. . .

Phương Minh tâm bên trong, ngoại trừ bảo toàn An Xương, giữ gìn tín đồ ở ngoài, còn có một cái khác tâm tư.

Kiếp trước, công nguyên 1095 năm tháng 11, Rome Giáo Hoàng Urban hai thế ở nước Pháp Cole mang tông giáo trong đại hội tuyên bố "Ở Đông Phương, Muslim chiếm lĩnh chúng ta Cơ đốc giáo giáo đồ 'Thánh thành' (Jerusalem), hiện ta đại biểu Thiên chủ hướng về các người hạ lệnh, khẩn cầu cùng hiệu triệu các người, cấp tốc hành động lên, đem cái kia tà ác chủng tộc từ huynh đệ chúng ta trên đất tiêu diệt sạch sẽ!"

Đây chính là Âu Châu trong lịch sử tên Thập Tự Quân Đông Chinh, trước sau tiến hành rồi tổng cộng tám lần, tuy rằng kết cục cuối cùng không ra sao, nhưng theo chiến tranh, Cơ Đốc Giáo tín ngưỡng, một đường truyền bá, nhưng là sự thật không thể chối cãi!

Này mười năm năm qua, chịu đến huyện khác Bạch Vân Quan thế lực áp bức, Phương Minh Thành Hoàng tín ngưỡng vẫn không có truyền bá ra ngoài, hiện tại chính là cơ hội! Theo đại quân quá, những kia không còn gì cả lưu dân, tất sẽ vứt bỏ hết thảy, thành kính tín ngưỡng, cái khác bách tính hương thân, vì tự vệ, ở bề ngoài cũng đến cung phụng.

Có lúc tín ngưỡng, xác thực cần huyết cùng đao truyền bá!

Phượng Minh đôi mắt sáng ngăm đen, sắc mặt nghiêm nghị, đã là chuẩn bị kỹ càng. . .

Chuyện tiếp theo, tiến hành đến cực kỳ thuận lợi, huyện Bình không còn đầu lĩnh, lại thu được Người coi miếu chiêu hàng, không có bao nhiêu cân nhắc, liền tập thể đầu hàng, quy về Chu Thập Lục dưới trướng.

Tứ đại gia tộc cũng không có nuốt lời, cuồn cuộn không ngừng lương thực, binh khí, đều chở đi ra, chống đỡ Chu Thập Lục.

Có những này, Chu Thập Lục mời chào lưu dân, dần dần lông cánh đầy đủ.

Vĩnh An mười năm sáu tháng mười lăm, Chu Thập Lục chính thức khởi sự, tự lập Thần Ân Tướng Quân, dưới lại thiết các cù soái, lấy Người coi miếu sung chi, phía dưới lại có Bách phu trưởng, Thập phu trưởng các chức vị, quản lý lưu dân.

Trung gian lại lấy Thành Hoàng tín ngưỡng vì là dựa vào, Chu Thập Lục thả ra tin tức, chỉ cần tín ngưỡng Thành Hoàng Thần lưu dân, đều dành cho tiếp tế, mỗi ngày đều có chúc thực. Tin tức này một khi truyền ra, nhất thời náo động, cái khác các huyện lưu dân, mang nhà mang người, huề phù nữ, đồn dập tới rồi nương nhờ vào. . .

Trong lúc nhất thời, thanh thế đại thịnh, các huyện sợ hãi không ngớt.

. . .

hai mươi tháng sáu, một nhánh quân đội, chính hướng về An Xương Huyện phương hướng tiến vào bát, nhân số không ít, ước chừng ngàn người, uy vũ hùng tráng.

Một người tướng lãnh, ăn mặc giáp y, cười đại mã, trên mặt còn mang theo vết sẹo, tăng thêm một phần nghiêm nghị.

Nhìn trên trời đại nhật, nhiệt khí chói chang, hân hơi nướng mảy, gọi tới lính liên lạc, nói: "Phân phó, đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi, hậu cần đem két nước mang tới, phân doanh uống nước, đừng làm cho các huynh đệ bị cảm nắng mới được!"

Lính liên lạc khom người hẳn là, dưới đi truyền đạt, không lâu lắm, đội ngũ dừng lại, dựa theo doanh đội, các tìm chỗ bóng mát nghỉ ngơi, lính hậu cần tới, bổ sung nguồn nước.

Này tướng lĩnh, cũng xuống ngựa, lau vệt mồ hôi, oán giận nói: "Quỷ thiên khí này. . . Tiết trời đầu hạ hành quân, mấy như trò đùa! Cái kia Chu Thập Lục tiểu nhi, đừng rơi đến lão tử trong tay. . ."

Lúc này, một cái giáo úy lại đây, được rồi quân lễ, hỏi: "Đại nhân, khí trời nóng bức, các huynh đệ không ngừng kêu khổ, còn có mấy cái đã té xỉu, phải làm sao mới ổn đây?"

Tướng lĩnh cười khổ, nói: "Cái này cũng là không có cách nào sự, gọi quân y đi lên xem một chút, nhắc đến sương Binh đi!"

Giáo úy chần chờ một thoáng, xin chỉ thị: "Có hay không tạm hoãn hành quân, đóng trại nghỉ ngơi một, hai, ta xem các huynh đệ, đều có chút không chống đỡ được. . ."

Tướng lĩnh trong lòng hơi động, nhưng vẫn là từ chối: "Quân cơ đại sự, có thể nào đến trễ? Người cũng nhìn quân báo, cái kia Chu Thập Lục, trắng trợn thu nạp lưu dân, mời chào thanh niên trai tráng, mỗi nhiều một ngày, thực lực này, liền tăng trưởng một phần. Binh quý thần tốc, chỉ có lúc này hẳn đặt chân chưa ổn thời khắc, một lần diệt trừ mới là thượng sách!"

Giáo úy cười khổ, đạo lý này, hẳn cũng biết, nhưng nhìn binh sĩ ở tiết trời đầu hạ chạy đi, cực kỳ không chống đỡ nổi, liền chính hẳn, đều có chút không chịu được, không khỏi nói: "Lần này, vì sao trong huyện các đại nhân như vậy cấp thiết? Còn liên hợp hai huyện lực lượng?"

Đây thực sự là hấn trong lòng nghi ngờ, thiên hạ này đại loạn tới nay, xả kỳ cắt cứ còn thiếu sao? Vì sao lần này trong huyện coi trọng như vậy, ngay lập tức sẽ quyết định phát binh? Vốn là, bất luận ai đánh dưới trong huyện, đều cần thế gia nhậm chức chức quan, mới thật quản lý, đều có thể Lã Vọng buông cần. Có thể lần này, các huyện thế gia, đều có chút cuống lên, trong bóng tối, chống đỡ không ít, không phải vậy này quân đội, vẫn đúng là không nhanh như vậy là có thể tập kết mở bát!

Tướng lĩnh khẽ mỉm cười, này giáo úy, cũng là hấn tâm phúc thân tín, còn xả được với điểm thân thích quan hệ, liền đề điểm nói: "Tự mười năm trước tới nay, triều đình xác thực ngày càng suy, nhưng người xem, đừng không nói, liền nói Ngô Nam. Cái kia tần tông quyền, ngô lên, thậm chí là Tống Ngọc, cái nào không phải thế gia Đại Hộ xuất thân? Cuối cùng cũng là hương thân, biết quản lý không dễ, đến đối xử tử tế sĩ tộc!"

Giáo úy gật đầu, coi như là Tống Ngọc, bắt được nhiều như vậy Gia chủ, cuối cùng còn không là đến một sợi lông cũng không thiếu đưa trở về, có người tán lời đồn, không tìm được bằng cứ cụ thể trước, còn thật không dám động thủ. Tần Tông Quyền cũng là như thế,

"Có thể cái kia Chu Thập Lục, hạ cử lưu xuất thân, trong tay tướng lĩnh, lại nhiều là nông phu tá điền, này thì có vấn đề lớn! Ta thế gia Đại Hộ, ảnh hưởng không được, như cho phá thành, thật đúng là sinh tử không khỏi tự mình. . ." Tướng lĩnh cười gằn nói.

Này giáo úy nghe xong, tinh tế vừa nghĩ, hiểu ra, mồ hôi lạnh liền chảy xuống.

Theo Phương Minh lại nói, đây chính là giai cấp không giống. Tống Ngọc, Tần Tông Quyền các loại, là giai cấp địa chủ, đại biểu, cũng là địa chủ lợi ích, cái này loại gút mắc, há lại là giả? Liền toán bản thân bọn họ muốn phản nghịch, thủ hạ cũng sẽ không đáp ứng!

Chớ nói chi là, phản nghịch, có cái gì chỗ tốt? Vì lẽ đó, bọn họ trời sinh, đối với thế gia Đại Hộ, là có thể thỏa hiệp, nhiều hơn động viên. Đại Hộ môn mặc kệ ai làm Thiên tử, chỉ cần không đáng điểm mấu chốt, cũng có thể bình yên sống qua.

Cho tới này Chu Thập Lục, nhưng là triệt đầu triệt để chân đất xuất thân, coi như sau đó làm Người coi miếu, cũng chỉ là An Xương trong huyện hiện uy phong, thả ở bên ngoài, ai nhận người? Thủ hạ này, cũng là nông dân tá điền, những người này, không phải nói đối với địa chủ Tiên Thiên có căm thù, dù sao này thế gia Đại Hộ, nhiều lấy thi thư gia truyền, tát ao bắt cá đạo lý, vẫn là hiểu.

Mặc dù là phú bất lương, cũng có, nhưng dù sao chỉ là số ít. Phần lớn, gặp phải thiên tai, còn có thể giảm miễn địa tô, phát sinh cứu tế, danh tiếng rất tốt.

Nhưng thanh danh này, chỉ là đối bản bách tính mà nói, nơi khác lưu dân, ai sẽ nhận người?

Đến lúc đó đặt xuống một huyện, bằng thủ hạ lưu dân tá điền, có thể quản lý tốt một huyện sao? Quản lý không được, thủ hạ này tiêu hao, tìm ai đi ra ngoài, đến thời loạn lạc, ngón này bên trong có tiền lương, lại không bảo vệ sức mạnh, chính là tội lỗi!

Coi như Chu Thập Lục sau đó phân công hàn môn, thích đáng quản lý, nhưng như vậy cũng là tân giai cấp địa chủ, hãn này một tập đoàn lợi ích, tự nhiên ưu tiên bảo đảm, đao này, như thường đến tể đến Đại Hộ trên đầu, mới có thể phân ra thịt đến, cho mình người ăn.

Các huyện Đại Hộ Gia chủ, ánh mắt sắc bén, phòng ngừa chu đáo. Coi như các huyện năm bè bảy mảng, cũng vẫn cứ tìm mấy nhà ra mặt, liên hợp tổ chức quân đội, bóp chết Chu Thập Lục với trong trứng nước.

Nói tóm lại, Tống Ngọc, Ngô Lên các loại, đều là giai cấp bên trong mâu thuẫn, không ý kiến đại sự, đối ai cũng hành. Có thể này Chu Thập Lục, nhưng là hai cái giai cấp, này mâu thuẫn, không thể điều hòa, cần phải một mất một còn mới có thể.

Tướng lĩnh xem này giáo úy đã ngộ, mới an ủi nói: "Hiện tại Chu Thập Lục tuy rằng nhiều người, nhưng tất cả đều là lưu dân, cũng không có thiếu người già trẻ em, liền lộ đều không nhúc nhích, mấy có thể không nhìn! Còn lại thanh niên trai tráng, muốn huấn luyện thành quân, cũng cần thời gian, chúng ta một ngàn tinh binh, đủ có thể đánh hẳn 10 ngàn, lần này, tất có thể đại thắng!"

"Ừm!" Giáo úy gật đầu, "Đại nhân nói rất có lý, thuộc hạ này liền đi, chinh bị quân đội, tất một lần bắt này kiêu!"

...

Ngay khi này nơi đóng quân một bên, trên núi cao, cây cối rậm rạp bên trong, ẩn có bóng người đông đảo.

Chu Thập Lục thân mang giáp trụ, sắc mặt kiên nghị.

Tình huống của hắn, phe địch tướng lĩnh đều dự liệu được, nhưng duy nhất tính sai chỗ, chính là huyện Bình đã trở mặt tập thể, nương nhờ vào Chu Thập Lục. Chu Thập Lục ý vì là kì binh, vẫn ẩn giấu. Dù sao huyện khác vẫn cấm chỉ Thành Hoàng tín ngưỡng, nhắc lên, nhiều có xem thường, đối với Miếu Thành Hoàng chúc uy tín, tự nhiên không rõ lắm.

Hơn nữa này ngàn người hành quân, thanh thế không nhỏ, sớm đã bị phát hiện, Chu Thập Lục đạt được tin tức, hấp hối không sợ, quyết định ra khỏi thành phục kích, ngăn địch với ở ngoài.

Giờ khắc này hắn mang gần huyện Bình năm trăm, lại có thanh niên trai tráng 1,500 người, những này thanh niên trai tráng, tuy rằng không có

huấn luyện, trên tay cũng nhiều là côn bồng một loại, nhưng tráng tăng thanh thế, đoạt lại tù binh, nhưng cũng có tác dụng lớn!

Chu Thập Lục rất sớm tới đây mai phục, tự hỏi tất cả đã chuẩn bị vẹn toàn, cái khác, liền xem ông trời cùng mình Số mệnh.

Bây giờ nhìn kẻ địch lại ở ven đường nghỉ ngơi, khí trời nóng bức, không ít binh sĩ đều sẽ giáp da tản ra, có không nhịn được, lại toàn bộ thoát, không khỏi thầm than: "Trời cũng giúp ta!"

Cái này cũng là bình thường, quân địch tự tin tinh binh hơn một nghìn, đối phó lưu dân, tự nhiên không có gì bất lợi. Thì có ngạo mạn chi tâm, có thể vừa vẩn ở này mai phục nơi nghỉ ngơi, nhưng là cơ hội trời cho rồi!

Này Thiên tử không lấy, phản có tội lỗi đạo lý, Chu Thập Lục nhưng là sâu sắc rõ ràng, lập tức phát sinh hiệu lệnh, chuẩn bị tiến công.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 70: Tiến Quân

Chu Thập Lục khoác thiết giáp, làm gương cho binh sĩ, hung hãn lao xuống, cái khác sĩ tốt nhìn thấy chủ soái xông vào trước nhất, không khỏi sĩ khí đại chấn, dồn dập đuổi tới, quân đội dòng lũ như thế, nhắm phía phía dưới nơi đóng quân.

Quân địch không ứng phó kịp, nhất thời bị cắt quãng đê vỡ, binh sĩ lượng lớn tràn vào. Tiếng la giết, tiếng mắng chửi, còn có binh khí đâm vào thân thể âm thanh, không ngừng vang lên.

Chu Thập Lục từ khi giết Trương Kim, khởi sự tới nay, chỉ cảm thấy trời cao giúp đỡ, hiện tại thấy rõ này máu thịt tung toé chiến trường, cũng là nửa điểm không sợ, trái lại nhiệt huyết sôi trào, rít gào một tiếng, một đao chém ngang, đem một cái xông lên binh lính bên đầu, đầu lâu bay lên cao cao, mang theo mưa máu, tung đến Chu Thập Lục một mặt, Chu Thập Lục chợt cảm thấy trong lồng ngực đập nhanh, gào thét nhào lên. . .

Lúc này, cái khác Người coi miếu, cũng là thủ lĩnh, đều người mặc trọng giáp, vung vẩy đao bầu xông lên, thỉnh thoảng có hồng Quang lóe qua, đây là dùng Thần đánh thuật.

Bên người cũng không có thiếu thân tín hộ vệ, lấy các Người coi miếu vì là mũi đao, xuyên thẳng quân địch! Nhất thời liền đem quân địch phân cách!

Quân địch sĩ tốt, bị đột nhiên tập kích, đã là có chút bối rối, lại nhìn đến trên núi lít nha lít nhít bóng người lao xuống, hàng trăm hàng ngàn, nhân số càng so với phe mình còn nhiều, không khỏi đại sợ, sĩ khí suy nhược.

Quân địch tướng lĩnh, bị này tiếng giết một kích, đột nhiên đứng lên, "Bá" một tiếng, rút đao ra đến, hét lớn: "Thân binh ở đâu?"

Mười mấy cái thân vệ, đều thân mang giáp da, trang bị eo đao, tiến lên một bước: "Đại nhân! Chúng ta ở!"

"Được, theo ta giết địch!" Này đem gào thét một tiếng, liền muốn nhào lên.

Lúc này, một cái doanh chính tới, nói: "Đại nhân, quân địch khí thế chính thịnh, không bằng, tránh địch phong mang. . ."

Tướng lĩnh cười lạnh một tiếng, đột nhiên, vung lên đao, hàn Quang lóe lên, này doanh chính đầu lâu bay lên.

"Lúc này toàn quân phấn khởi giết địch, ai trước tiên lui, ta trước giết chết !" Tướng lĩnh rút gào một tiếng, nói.

“Vâng!”

Thân binh rút đao gào thét.

Này tướng lĩnh cùng thân binh, kết thành quân trận, nhanh chân tiến lên, dọc theo đường Chu Thập Lục quân, đều bị chém giết, mặt sau binh sĩ, nhìn thấy chủ soái, cũng dồn dập tiến lên tụt lại, mọi người gào thét, sát phạt, chỉ cảm thấy đã quên thế gian tất cả, chỉ nhớ rõ múa đao. . .

"Nguyên lai ở này!" Chu Thập Lục nhưng là phát hiện nơi này, uống: "Đồng thời theo ta lên! Đó là quân địch Chủ soái!" Phi thân nhào trên, phía

sau huynh đệ cùng quân đội lập tức đuổi tới hộ vệ.

"Đó là quân địch tướng lĩnh, ai giết hãn, Quan tăng ba cấp, thưởng ngân trăm lạng!" Nay tướng lĩnh cũng phát hiện Chu Thập Lục, rống to.

Hai làn sóng dòng lũ, tăng nhanh tốc độ, mạnh mẽ va vào, binh khí giao tiếp, máu tươi tung toé!

Chu Thập Lục múa đao liên khảm, đem hai cái xông lên giáp sĩ giết, liếc mắt một cái chiến trường, hãn bên này nhân số đông đảo, lại có Huyện binh làm tiên phong, đánh đối thủ một trở tay không kịp, đã là đại chiếm thượng phong. Lưu dân thanh niên trai tráng, đánh tới này thuận lợi chiến đến, cũng là không nhỏ trợ lực, chính mình lại lúc trước nhận lời, ưng thuận trọng thưởng, càng là kích đến sĩ tốt hăng hái!

Là thời điểm, Chu Thập Lục thầm nghĩ trong lòng, trong mắt một đỏ, vốn đã có chút lực kiệt thân thể, lập tức tuôn ra một nguồn sức mạnh, chỉ cảm thấy không không như ý. Đã là dùng tới Thần đánh thuật.

"Loại này cảm giác mạnh mẽ, thật là khiến người ta mê say. . ." Chu Thập Lục trong lòng lóe lên, sau đó một đao mãnh khảm, vừa nhanh vừa mạnh, lại đem một cái quân địch toàn bộ khảm thành hai nửa, máu tươi nội tạng tung toé, nhất thời kinh sợ kẻ địch, sĩ tốt đại loạn!

Chu Thập Lục cười gằn, biết trận chiến này tuy rằng thắng bại đã định, nhưng mình cũng phải giết chết tướng lĩnh địch, lập xuống đại công, mới có thể chân chính làm kinh sợ phía dưới Người coi miếu, cái này cũng là thành lập người chủ uy vọng.

Lập tức, đưa tay trên đã có chỗ hồng trường đao ném một cái, tùy ý lượm đao khác, hướng về quân địch tướng lĩnh phóng đi.

Chu Thập Lục thể như mãnh hổ, trên đường gặp phải chống đối, đều là ánh đao bốn thiểm, kẻ địch ngã xuống, càng không ai đỡ nổi một hiệp!

"Đại nhân! Đi nhanh đi!" Hai cái thân vệ tiến lên chống đối, một người mau mau quỳ xuống nói.

"Đi? Ta có thể đi đi nơi nào đây?" Này đem cười khỗ, không nói trở lại, này ngàn người vốn không có tội, coi như không thêm trừng phạt, này hai Huyện, đã là nguyên khí đại thương, Chu Thập Lục tất lúc này công thành, gia tộc hãn đều có, đến lúc đó còn không là một chữ "chết"!

Tướng quân muốn phải hiểu, lại nhìn tới trước Giáo úy bên trong đao ngã xuống đất, không khỏi trường hống một tiếng: "Nghịch tặc!"

Múa đao mà lên, hãn võ nghệ thành thạo, đao ảnh lóe qua, thì có hai người ngã xuống.

Lúc này, Chu Thập Lục cũng giết đến, hai người từng đôi chém giết, chỉ thấy ánh đao bóng người liên thiểm, hầu như là chốc lát, thì có một thân ảnh bay ra, máu tươi văng ra! Chính là cái kia tướng lĩnh.

Chu Thập Lục cười gằn mà lên, cắt thủ cấp, giơ lên hét lớn: "Người các tướng lãnh đã vong, còn không đầu hàng?" Hãn tiếng nói chất phác, hầu như toàn bộ chiến trường cũng có thể nghe được.

Quân địch thấy thủ lĩnh chết trận, càng là không còn lòng dạ, không ít sĩ tốt, dồn dập bỏ vũ khí xuống, quỳ xuống đất đầu hàng, lập tức liền có thanh niên trai tráng tiến lên, lấy ra dây thừng bó lên.

Còn có linh tinh tranh đấu, nhưng là không ra thế thống gì, rất nhanh sẽ bị tiêu diệt.

Toàn bộ chiến trường, dập dờn màu đỏ, còn có từng tia từng tia khói đen bốc lên, gào khóc thanh âm dần dần vắng lặng.

"Đây chính là chiến trường a!" Chu Thập Lục hít sâu một hơi, không biết tại sao, đối với tình cảnh này, rất là thích ứng, trong lòng một thanh âm

vang lên, "Đây chính là thắng lợi, ta còn muốn càng nhiều. . . Càng nhiều!"

Lúc này, một cái thủ hạ tiến lên bẩm báo: "Tướng quân, trận chiến này, chúng ta hoàn toàn thắng lợi, thực sự là thật đáng mừng!"

Chu Thập Lục sắc mặt không hề thay đổi, hỏi: "Thương vong làm sao?"

"Còn ở kiểm kê. . ." Thủ hạ sắc mặt có chút lúng túng, nói. Chu Thập Lục thở dài, An Xương Tứ đại gia, chống đỡ lương bổng đã là cực hạn, không có phái người nương nhờ vào.

May là bọn họ Người coi miếu, những năm gần đây, có tiền, cũng nhờ được tiên sinh, nhận vài chữ, không phải vậy, liền cơ bản quản lý cũng thành vấn đề.

"Đại ca, ta hỏi ra rồi, những người này, đại thể là An Bình Huyện, Tam Hợp Huyện Huyện binh, cơ bản toàn ở đây. . . Lần này, thật đúng là một lưới bắt hết!" Một huynh đệ tiến lên, tỏ rõ vẻ sắc mặt vui mừng.

Chu Thập Lục nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, cau mày, những này trước đây huynh đệ, không có ràng buộc, vẫn là chuyên dùng để trước xưng hô, không lớn cung kính. Suy nghĩ, sau này làm nghiêm ngặt quân kỷ, phân ra tôn ti đến.

Lúc này, rốt cục có cái Người coi miếu tiến lên, nói: "Tướng quân, đã thống kê đi ra. Trận chiến này, ta phương trận vong 157 người, còn có hơn ba trăm người, bị thương. Giết địch ba trăm, bắt hơn năm trăm, thu được quân giới không toán, thực sự là đại thắng a!"

Chu Thập Lục lúc này, trên mặt mới chính thức có sắc mặt vui mừng, nói: "Được! Được! Thống kê chiến công, trở lại thì có tưởng thưởng!"

Chu Thập Lục dừng một chút, còn nói: "Lưu ba trăm thanh niên trai tráng, chăm sóc người bệnh, trông giữ tù binh, còn lại, theo ta đồng thời, tấn công Tam Hợp, An Bình hai Huyện!"

Này hai Huyện, đều là An Xương gần Huyện, lần này xuất binh, nhiều là này hai Huyện người, vừa nãy một lưới bắt hết. Này hai Huyện, đã là phòng ngự trống vắng, hầu như không người, tất là một lần bắt!

Sau đó, là có thể đem trì hạt nhân chuyển tới, cái này cũng là cùng Lý Đại Tráng nhất hệ ước định.

Thuộc hạ lập tức đem này quân lệnh truyền xuống, lúc này, người người đều biết này hai Huyện là quả hồng nhũn, một công liền xuống, chính là mò công lao cơ hội tốt, quần tình nhảy nhót, sĩ khí dồi dào.

Không lâu lắm, liền sửa lại đội ngũ, đại quân lên đường. Xuyên thẳng An Bình, Tam Hợp hai Huyện.

Chiến trường này, dần dần khôi phục yên tĩnh.

Lại sau một chốc, xuất hiện hoạt mắt thường không nhìn thấy một màn.

Chỉ thấy từng tia từng tia Hắc khí bốc lên, hóa thành từng cái từng cái bóng người, có khuyết chi hài cốt, có đầu một nơi thân một nẻo, đều vết thương đầy rẫy, mang theo huyết ô, vô cùng khủng bố.

Những người này, có Huyện binh trang phục, có nhưng là Chu Thập Lục thủ hạ, này vừa thấy mặt, hầu như lại đánh tới đến.

Đang lúc này, một tiếng quân hào vang lên, Dương thế bên trong người, nhưng không nghe thấy, ở đây du hồn, đều là trong lòng rùng mình.

Chỉ thấy Hắc khí lan tràn bên trong, một cái quân trận chậm rãi đi tới, nhân số có hơn năm trăm, mặc áo giáp, cầm binh khí, kỷ luật nghiêm minh, một luồng khí tức xơ xác, liền phả vào mặt.

"Chuyện này. . ." Chết đi tướng lĩnh hai mắt trừng trừng, mỗi cái Âm Binh đều có giáp da, lại cực kỳ tinh tráng, chỉ sợ cũng là Hoàng Đế cấm quân, cũng chỉ đến như thế.

Cách đến gần rồi, mọi người mới phát hiện, ở Hắc khí kia bên trong, một vòng mặt trời đỏ ẩn hiện, này đại nhật bên ngoài ngọn lửa hồng, lan tràn ra khoảng một trượng xa, chu vi lại có hồng khí bốc lên, toả ra từng trận gợn sóng, cực kỳ khiếp người, chúng Quý đều bị này uy nghiêm bức bách, nơm nớp lo sợ, chớ nói chi là đánh tiếp trượng.

"Khởi bẩm Chúa công, đến nơi rồi!" Tạ Tấn khom người bẩm báo.

"Ừm!" Phương Minh lúc này ngồi bát sĩ kiên dự, một tay thác giáp, khẽ gật đầu, nói: "Đi đem ta Phương Minh tin chúng du hồn chinh biên, đối phương, nếu là đầu hàng, cũng có thể nhận lấy, còn lại, toàn bộ giết chết!"

Ngũ khí nhàn nhạt, liền trực tiếp định mấy trăm người sinh tử.

Cái này cũng là Phương Minh một mục đích, những hồn phách này, đều là quân hồn, trước khi chết trải qua kịch liệt chém giết, tinh thần đều có nhất định thăng hoa, phẩm chất rất cao, là tốt nhất Âm Binh vật liệu. Chớ nói chi là, đều là Thành Hoàng tín đồ!

Cho tới đối phương du hồn, đã trải qua huấn luyện, có thể tiết kiệm không ít công phu, nếu như nương nhờ vào, Phương Minh cũng sẽ không từ chối. Nhưng ngoan cố, chỉ có thể giết, vạn không thể buông tha.

Phải biết, những này quân hồn, nhân số đông đảo, lại cực kỳ hung hãn, mặc dù đối với phó không được nhân gian có Quân khí bảo vệ quân đội. Nhưng tụ tập lên, đánh vỡ mấy cái nông thôn vẫn là thừa sức.

Vạn nhất còn có tướng lĩnh, có uy vọng, lại biết binh pháp, thì càng là không được, này Đại Càn Quỷ Vương, liền có không ít là cái này xuất thân.

Những này không nghe hiệu lệnh quân hồn, cũng chỉ có thể giết , còn đưa vào Luân Hồi? Phương Minh lắc đầu, hẳn còn không tư địch dự định. Đồng thời, coi như Thần lực dồi dào, cũng không thể như này lãng phí, hẳn hiện tại, cũng không phải thiếu khuyết Thiên Đạo Công đức.

Quả nhiên, những này quân hồn, tuy rằng có chút thực lực, nhưng không phải như hổ như sói Âm Binh đối thủ, thời gian ngắn ngủi, liền bị bắt, làm thành một đồng.

Tạ Tấn tiến lên, lớn tiếng nói: "Chúng ta là Thành Hoàng Âm Binh, Chúa công nhân từ, niệm tình các người sinh tồn không dễ, đặc biệt đến đây, chiêu mộ sĩ tốt! Đồng ý, tiến lên một bước!" Hẳn trải qua nhiều năm như vậy, cũng linh áp thiên trùng, uy nghiêm không nhỏ.

Vừa nghe lời này, An Xương Huyện Binh, đều đi ra, Tạ Tấn trên mặt nổi lên vẻ vui mừng, dặn dò thủ hạ, rất dàn xếp.

Quân địch nhưng có chút chần chờ, Thánh Hoàng thần, hầu như không làm sao nghe qua tên gọi, tự nhiên không thể tùy tiện bán rẻ thân mình, chỉ có một phần nhỏ đi ra, còn lại, đều còn chờ ở tại chỗ.

Tạ Tấn cười gằn, Chúa công cho cơ hội, chính mình còn không nắm lấy, không oán được người khác. Lệnh: "Toàn bộ giết!"

Thủ hạ Âm Binh, nói: “Vâng!”

Hai bên tản ra, lộ ra trung gian người bắn tên, đã giương cung cài tên, thủ thế chờ đợi.

"Xạ!" Một loạt người bắn tên dồn dập bắn cung. Sau đó lui lại, mặt sau người bắn tên trở lên.

Như vậy ba luân, tiền như mưa rơi, quân địch dồn dập trúng tên, mấy làn sóng hạ xuống, liền cái đứng thẳng bóng người đều không có.

"Tiến lên bù đao!"

Một đội mặc giáp Âm Binh tiến lên, đem trúng tên ngã xuống đất, lại nhất thời không tán âm hồn giết chết.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 71: Phá Gia

Nhìn phe địch nường nhờ vào binh lính, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, Tạ Tấn không để ý lắm. Dân tâm như sắt, Quan Pháp như lô, dân gian còn như vậy, hưởng chi trong quân? Mấy ngày quân Pháp hạ xuống, tự nhiên có thể thu thập phục tùng.

Nhìn đối diện, đã không một cái du hồn, Tạ Tấn gật gù, đi tới Phương Minh trước, bẩm báo: "Khởi bẩm Chúa công, ta phương mộ đến lính hơn hai trăm, đều là tinh tráng. Còn lại du hồn, đều đã giết chết, không một lọt lưới!"

Phương Minh mỉm cười, ý khen ngợi, chậm rãi nói: "Vốn là những này du hồn, không có sai lầm lớn, không nên như vậy nghiêm khắc, nhưng vì là thần giả, tuân theo Mệnh trời, dưới bảo đảm lê dân. Những này du hồn, nếu là thả ra, đối với này phương bách tính, làm hại không nhỏ, không thể không làm a!"

Tạ Tấn gật đầu liên tục: "Chúa công nói thật là, này chút du hồn, đều là quân tốt, hung hãn dũng mãnh, lại có kỷ luật, không phải cái khác Hung Quỷ có thể so với, một khi bỏ mặc, chính là đại sự! Huống hồ, Chúa công đã cho cơ hội."

"Ha ha. . . Đây là việc nhỏ!" Phương Minh cũng không hứng thú gì nhiều lời, tiếp theo phát ra lệnh: "Này hai trăm du hồn, đều là vật liệu tốt, hơi thêm huấn luyện, liền có thể tác dụng lớn!"

Dừng một chút, còn nói: "Vậy trước tiên biên hai doanh, người cùng Hứa Viễn các quản một doanh!"

Tạ Tẩn, Hứa Viễn đều bái dưới, lĩnh mệnh nói: “Vâng!”

Phương Minh nhìn phương xa, thở dài một tiếng, nói: "Đại chiến liên miên, sợ tử thương không nhỏ!"

Nhìn Tạ Tẩn cùng Hứa Viễn, Phương Minh nhàn nhạt nói: "Tiếp đó, ta thừa dịp Chu Thập Lục công thành thoát qua, cũng có thể lượng lớn mời chào quân hồn, này đó dân cư đông đảo, phỏng chừng ở Văn Xương một Phủ, liền có thể chiêu mộ năm ngàn! Các người muốn sớm làm chuẩn bị!"

Tạ Tẩn, Hứa Viễn đều là trong lòng hừng hực, dù sao cái nào tướng lĩnh, không muốn thủ hạ mình nhiều đây? Cái này cũng là cơ hội lập công, dồn dập bảo đảm: "Chúa công xin yên tâm, chúng ta tất máu chảy đầu rơi, làm Chủ công thỏa việc này!"

Lén lút, nhưng hơi kinh ngạc, Chúa công lúc trước giấu tài, có như thế quy mô lớn động, e sợ tương lai không xa, tất có đại sự phát sinh!

Phương Minh gật đầu, nói: "Như vậy, Hứa Viễn, người suất một doanh Binh, đi theo Chu Thập Lục đại quân mặt sau, chỉ phụ trách thu thập quân hồn, không thể can thiệp Dương gian, cái khác không nghe hiệu lệnh quân hồn, trực quản giết!"

"Tạ Tẩn, nơi này đã không đại chiến, truyền xuống hiệu lệnh, khai hoàn trở lại!"

Tạ Tẩn, Hứa Viễn lĩnh mệnh, dưới đi truyền đạt quân lệnh.

Này Thánh Hoàng Âm Binh, không hổ là mười mấy năm lịch luyện ra, kỷ luật nghiêm minh, thời gian ngắn ngủi, liền liệt ra đội hình, chia làm hai

bộ. Một bộ nhân số khá nhiều, cùng trước chiêu mộ du hồn đồng thời, theo quân hào, chậm rãi quay lại An Xương.

Khác một bộ, chỉ có trăm người, do Hứa Viễn suất lĩnh, tùy tùng Chu Thập Lục đại quân mà đi.

Phương Minh ngồi ở kiệu trên, bị âm quân chen chúc, nhắm mắt mình tư.

Hắn thông qua trước cử động, đã là tái giá Tiềm Long đại thế, vì lẽ đó có thể hơi hơi hoạt động.

Chu Thập Lục cũng là tuân Thiên mệnh người, trên người bị đại thế mang khóa rất nặng, Phương Minh hôn lại lặng lẽ giúp đỡ, đề bạt rất nhiều, lại mệnh thuộc hạ nương nhờ vào, cung cấp lương bổng. Trên thực tế, chính là đem mang tự thân một phần Tiềm Long đại thế, chuyển đến Chu Thập Lục trên người, khiến Chu Thập Lục thế hẳn chặn tai.

Như vậy, cuối cùng cũng coi như giảm bớt đại thế áp lực, có thể đánh chút hoạt động phá cục.

Này luân phiên đại chiến, chính là chiêu mộ Âm Binh thời cơ tốt! Phương Minh đã là quyết định chủ ý, mau chóng mở rộng thực lực, ứng phó tương lai đại chiến, dù sao Tiềm Long đại thế đã lên, Ngô Đại tướng quân sợ là chống đối không được bao lâu.

Trước chiến trường, có mấy trăm du hồn, hầu như cùng Âm Binh ngang nhau, Phương Minh để ngựa vạn nhất, tự mình tọa Trấn.

Hiện tại Chu Thập Lục tiến công hai Huyện, đều là phòng ngự trống vắng, e sợ đều sẽ không có cái gì đại chiến, cũng là không bao nhiêu âm hồn, phái 100 người, đầy đủ.

...

Dương gian việc, quả nhiên giống nhau Phương Minh dự liệu.

Tam Hợp Huyện.

Chu Thập Lục là mang theo đại quân áp cảnh, lại phái ra tù binh, thông cáo đối phương đại quân đã diệt tin tức, liền nhạ đến lòng người bàng hoàng.

Cửa thành quân coi giữ, cơ bản đều bị điều hết, hiện tại liền mấy người, cái nào thủ được cửa thành, còn triệu tập gia đình dân tráng, nhưng là cần thời gian, lúc này đã là không ứng phó kịp.

Chu Thập Lục chỉ lệnh ra mấy đợt mưa tên xuống, lại đe dọa một phen, thì có người mở ra cửa thành, đi ra đầu hàng, không khởi đại hi.

Chỉ là ở thu phục Huyện bên trong thời gian, có phiền phức!

"Cái gì? Ta quân tiên phong bị ngăn cản? Hiện tại từ đâu tới binh?" Chu Thập Lục nghe được tin tức, có chút không hiểu hỏi.

". . . Lúc bắt đầu cũng rất thuận lợi, chỉ là ở Huyện Nha thì, Huyện Lệnh cùng nha dịch bộ khoái, cự không đầu hàng, cự môn mà thủ, đi tới các huynh đệ tử thương nặng nề! Sau đó cầm lấy cá nhân, mới biết, lúc đó vừa vặn chủ nhà họ Tiền cũng ở, còn dẫn theo gia đình, đồng thời thủ vệ!"

Tiền gia, là Tam Hợp Huyện Đại hộ, lần này xuất binh, cũng là nhà hãn bỏ bao nhiêu công sức. Chu Thập Lục có tình báo khởi nguồn, những này, vẫn là rõ ràng.

Hiện tại đại quân diệt, biết Chu Thập Lục tiến quân, tự nhiên chó cùng rứt giậu.

Chu Thập Lục nanh cười một tiếng, truyền lệnh: "Nhiều hơn mấy doanh, cho ta đem Huyện Nha vây nốt, một con chim cũng không thể thả

đi, điều người bắn tên vây công, mặt khác, nhìn có cái gì khí giới công thành loại hình, cũng cho ta chuyển tới!"

Dừng một chút, còn nói: "Mặt khác, tìm tới Tiền gia gia đình, phá cho ta, đem già trẻ gia quyến đều cho ta bắt được cửa nha môn, thu thập đầu hỏa, gọi hàng đi vào, lại muốn là không hàng, liền đều một cây đuốc đốt!"

Đối với này chuẩn bị một lần diệt vong kẻ thù của hắn, Chu Thập Lục tự sẽ không có cái gì lòng thông cảm loại hình, xuất ra kế sách, đều là lại tàn nhẫn lại độc.

Thuộc hạ lĩnh mệnh đi ra ngoài, mang theo sắc mặt vui mừng truyền lệnh, dù sao đánh vỡ Đại hộ, trong này mở, đầy đủ kiếm được bồn mãn bát đầy.

Mà vẫn ở Tam Hợp Huyện được hưởng nổi danh Tiền gia Đại hộ, ở ngày đó, cũng nghênh đón kiếp nạn. . .

Tiền gia là trong Huyện hàng đầu Đại hộ, tòa nhà này, tự nhiên tu đến cực kỳ khí thế, liền liền trông cửa người sai vật, bình thường Quan lại nhỏ thấy, đều vừa nói vừa cười, rất cho chút mặt mũi.

Tiền Trạch, cũng coi như cùng Tiền gia có điểm thân thích Quan hệ, dựa vào nịnh bợ hoạt động, cũng đạt được người sai vật cái này có chút mờ vị trí, rất là đặc ý một trận.

Ngày hôm nay, tựa hồ cùng thường ngày, chỉ là đông môn có chút gây rối, lão gia nói đi Huyện Nha nghị sự, cũng có một trận không về, Tiền Trạch trong lòng, có chút dự cảm không tốt. Lập tức tự giấu nộ nộ cười, Tiền gia trải qua mấy trăm năm, căn cơ thâm hậu, liền ngay cả tiền triều để vị thay đổi, đều vượt qua đến rồi, còn sợ gì?

Lúc này, xa xa một trận ồn ào, một đám xiêm y tương đối rách nát chân đất liền đến.

Đám người kia, nhìn không thích, đã nghĩ mắng đi, nhưng thấy bọn họ tay cầm côn bổng, có còn có đao thương loại hình, đúng là nhất thời nuốt xuống thô tục.

Một người cầm đầu, cũng là Chu Thập Lục huynh đệ, gọi là Từ Xuân, nhìn kim tất đại biến, nói: "Không sai, chính là này rồi!"

Vung tay lên, "Tiến lên!"

Tiền Trạch kinh hãi, lập tức lại có một cơn tức giận, bao nhiêu năm, vẫn còn có loại này người nhà quê dám đến ngang ngược, mắng: "Các người những này cẩu, tròng lớn hai mắt nhìn, đây chính là Tiền gia! Còn không mau cút đi. . ."

Lời còn chưa nói hết, Từ Xuân khà khà cười gằn: "Giết chính là Các người loại người này!" Một đao chọc vào ngực, máu tươi chảy ròng, Tiền Trạch tỏ rõ vẻ không dám tin tưởng, hai mắt bạo đột, hầu như muốn tròng đi ra, trong miệng tràn ra máu tươi, rốt cục vẫn là ngã xuống.

Vừa nhìn thấy tới đại loạn, trong miệng hô: "Giết. . . Giết người rồi!" Liên hướng nội viện chạy đi.

Từ Xuân dữ tợn nở nụ cười, thủ hạ đồn dập dâng lên. . .

Tiền gia, xác thực giao thiệp cực lớn, căn cơ thâm hậu, liền ngay cả Huyện Lệnh Tri Phủ, nếu muốn động nó, đều đại có kiêng dè.

Có thể mặc người Quan hệ cao đến đâu, có thể ảnh hưởng lưu dân không? Những này lưu dân, nhiều là chịu địa chủ áp bức, mới vứt bỏ tổ nghiệp chạy nạn, cừu hận này, có thể khó có thể tẩy đi.

Lúc này vọt vào Tiền Trạch, thấy khắp nơi sơn son ngọc đồng, tơ lụa, còn có chén bàn trang sức Châu báu ngọc thạch, cùng với trên mặt mang

theo vẻ hoảng sợ mỹ thiếp nô tỳ, càng là hai mắt đỏ chót, gào thét nhào lên.
..

Tiền gia, tuy rằng nuôi chút trang đình, nhưng cũng bất quá bốn mươi, năm mươi người, lại bị lão gia mang đi Huyện Nha một ít, còn lại, làm sao có thể ngăn cản được như hổ như sói Huyện binh lưu dân.

Chỉ thấy theo Huyện binh lưu dân nhào lên, những này trang đình dồn dập bị giết, cái khác tội tở, chỉ có thể chạy trốn chết.

Từ Xuân có dũng lực, xông lên trước, vọt vào bên trong, có hai cái trang đình tiến lên ngăn cản, Từ Xuân hơi nhướng mày, nói tiếng: "Giết!"

Mặt sau mấy cái tinh tráng nhào lên, những này, đều là Từ Xuân tinh tuyển thân binh, mặc vào giáp da, tinh tráng bức người, cái kia hai cái trang đình, chỉ là chống đỡ chốc lát, liền bị chém giết!

Một nhóm tiến vào nội viện, liền thấy một cái mỹ phụ trung niên đi ra, gò má trắng xám, cường cười nói: "Vị Tướng quân này. . ."

Từ Xuân rất hứng thú hỏi: "Người là chủ nhà họ Tiền chi thể?"

". . . Chính là, không biết. . ." Mỹ phụ còn muốn lại nói, Từ Xuân vung tay lên, phân phó nói: "Cho ta trói lại!" Lại nhìn thấy phía sau mấy cái già trẻ, sợ hãi rụt rè, cười nói: "Xem ra Tiền tặc gia quyến đều tại đây, đồng thời bó tiến lên!"

Hai cái rắn chắc đại hán, cười tùm tùm tiến lên, nắm lấy mỹ phụ, liền nắm dây thừng bó trên, ở giữa tự thiếu không được giở trò. Mỹ phụ mặt đỏ như huyết, xấu hổ muốn chết.

Từ Xuân đi ra, liền xem thấy thủ hạ mình, trên người khoác tơ lụa, lại hung hăng hướng về chính mình túi áo nhét kim ngân tài vật. Có còn nắm

lấy cái mỹ tỳ, liền xé ra quần áo, tại chỗ làm việc. . . Trong lúc nhất thời, tiếng gào thét, thanh âm không dứt bên tai. . .

Không khỏi lắc đầu, than thở: "Ai, đám người ô hợp!" Hắn ngược lại có chút kiến thức, biết như vậy không được, còn có thể hỏng rồi danh tiếng. Nhưng hiện tại, vạn vạn ngăn cản không được, không phải vậy, những thuộc hạ này, liền hắn người thủ trưởng này đều không tiếp thu. . .

Cái này cũng là Chu Thập Lục chưởng quân ngăn ngày, uy nghiêm không sâu tai hại.

Thân vệ tiến lên, bẩm báo nói: "Tiền tặc gia quyến, cơ bản bắt được, còn chết rồi mấy cái, xem trang phục, là con thứ thứ nữ. . ."

"Hừm, biết rồi!" Từ Xuân gật đầu, chính thê con trai trưởng bắt được là được, cái khác, vẫn đúng là không cần để ý tới. Lại hỏi: "Tiền gia tộc miếu có ở đó không?"

"Ở phía sau, đã phái người trông coi!"

Từ Xuân cười lạnh một tiếng, nói: "Cho ta phóng hỏa, đốt!" Đối với kẻ địch này, Từ Xuân cũng không một chút nào nhẹ dạ, hắn là dưới đáy hỗn tới, biết hiện tại liền muốn làm tuyệt, dù sao đã là tử thù rồi! Không phải vậy Tiền gia tổ tông vẫn còn, che chở hậu nhân, không làm được còn có vượn mình cơ hội, này tại sao có thể?

"Tuân lệnh!" Thủ hạ cười hì hì, tiêu đi ra ngoài, truyền mệnh lệnh.

Nhất thời, liền thấy hậu viện khói đen ánh lửa bay lên, Tiền gia tộc người, muốn rách cả mí mắt. . .

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 72: Thành Sự

Hứa Viễn suất lĩnh Âm Binh, xa xa nhìn.

Huyện thành này, Quân khí đã không, lại bị Chu Thập Lục chiếm hơn nửa, hẳn tự nhiên có thể đi vào, lúc này, nhìn những này lưu dân mặt hàng, không khỏi lắc đầu: "Cỡ này âm hồn, so với trước, như vùn vụt, như cho mang về, không làm được còn có thể được Chúa công vấn tội, hay là đi Huyện Nha nhìn, có thể sẽ có thu hoạch!"

Lại thấy rõ tộc miếu cháy lên, trong đó lúc ẩn lúc hiện có bóng người, nhưng là không vọt ra được, không khỏi cảm thán: "Cỡ này Tổ Linh, cùng Tế đàn Tông miếu hợp nhất, hiện tại Tông miếu bị hủy, cũng không thể thoát thân, chỉ có thể tùy theo đồng thời diệt vong, dường như lao ngục a!"

Rốt cục, theo Tiền gia Tông miếu ở hỏa hoạn bên trong ngã xuống, trong đó Tổ Linh, kêu thảm một tiếng, hóa thành Hắc khí tứ tán, đã là thần hồn diệt sạch.

Hứa Viễn lắc đầu một cái, thu thập mấy cái mặt hung ác du hồn, dặn dò: "Chờ ở chỗ này đã không có ý nghĩa, theo ta đi Huyện Nha nhìn!"

Phía sau Âm Binh đều phụng mệnh, nói: “Vâng!”

Một nhóm đi theo Từ Xuân mặt sau, đi tới Huyện Nha trước đại môn.

Chỉ thấy cửa lớn ép sát, phía trên còn có mấy cái người bắn tên, trang dinh trang phục, thỉnh thoảng mang theo mấy cái nha dịch hộ vệ, tiễn như mưa rơi. Chu Thập Lục bên này, tuy rằng cũng điều người bắn tên, nhưng đối với phương ở trên cao nhìn xuống, tự nhiên chiếm ưu thế, cái khác binh sĩ, xông lên phía trước, liền dồn dập trúng tên ngã xuống đất, lớn tiếng kêu thảm, chảy ra máu tươi.

Phía sau binh sĩ, nhất thời sợ hãi, không dám lên trước, Chu Thập Lục đang có chút nổi trận lôi đình.

Từ Xuân trước, nói: "Tướng quân, ta đã đem Tiền gia gia quyền trối đến!" Từ Xuân có chút nhẫn lực kiên thức, biết đại ca không thích thủ hạ không quy củ, tự khởi sự sau, liền vẫn lấy Tướng quân tương xứng, tuân thủ nghiêm ngặt bản phận.

Quả nhiên, Chu Thập Lục tâm lý đại khoái, trên mặt cũng vui mừng, nói: "Không sai! Không sai! Ký người một công!"

Lại mắng: "Mẹ kiếp, này Huyện Nha chống lại, đúng là ngoan cố, những binh sĩ này, cũng đều dồn dập úy chiến, cực kỳ đáng trách! Này tiểu Huyện, nhất thời cũng tìm không ra cái gì khí giới công thành đến, đánh thành như vậy, thực sự là khó coi!"

Từ Xuân cả kinh, nghe ra Chu Thập Lục trong giọng nói oán khí, không khỏi Trấn an nói: "Tướng quân lúc trước, đại bại quân địch, đã là uy danh lan xa, nho nhỏ này Huyện Nha, lại há có thể nghịch đại thế? Cho tới binh sĩ, huấn luyện không đủ, sau đó có thể nhiều hơn chinh đồn, cũng không phải đại sự!"

Chu Thập Lục sắc mặt hơi nguôi, nói: "Cái kia đều là chuyện sau này, hiện tại, cho ta đem tù binh đều mang tiến lên!"

Từ Xuân lĩnh mệnh xuống, không bao lâu, liền đem Tiền gia tù binh áp tiến lên, chỉ thấy trẻ có già có, đứng đầu một cái, là vị mỹ phụ trung

niên, chính là chủ nhà họ Tiền chính thê.

Lúc này giải đến trước trận, binh sĩ một đe dọa, dồn dập khóc nỉ non, Huyện Nha bên trong, không ít người đều là nhận ra, hai mặt nhìn nhau bên dưới, cũng ngừng tay, trên chiến trường, nhất thời rơi vào một mảnh Quỷ dị An Bình bên trong, chỉ có phụ nữ trẻ em tiếng khóc, không ngừng lọt vào tai.

Không lâu lắm, Huyện Nha mở ra cái tiểu phòng, một bóng người tránh ra, lại cấp tốc đóng lại.

Người này, bốn mươi, năm mươi tuổi, một thân nho sam, khuôn mặt thanh tuyền, khiến cho người vừa thấy quên tục, này khí độ, không phải chuyện nhỏ.

Mỹ phụ vừa thấy, gào khóc nói: "Phu... Phu quân..." Nhận ra chồng mình.

Chủ nhà họ Tiền ồng tay áo phiêu phiêu, nhanh chân về phía trước, chu vi binh sĩ, nhất thời khí thế bị nhiếp, lại không có ngăn cản.

Người trung niên đi tới mỹ phụ trước mặt, lại nhìn một chút mặt sau ấu tử, hai hàng lệ liền chảy xuống, nói: "Ai... Vì phu có lỗi với các người a! Hôm nay cộng đồng phó khó, cũng coi như toàn một hồi tình cảm!" Nghe lời ấy ngữ, rõ ràng mang trong lòng tử chí!

Mặt sau ấu tử, khóc đến càng lớn tiếng hơn, người trung niên cố nén lệ, quát lên: "Ta Tiền gia gia truyền trăm năm, các đời chí sĩ đầy lòng nhân ái, tự thân gặp nạn, há có bức này tư thái, còn không mau thu hồi!" Nói, trong mắt lại là một đỏ.

Tiền gia gia giáo quá mức nghiêm, coi như lúc này, phụ nhân cũng lâm liệt: "Lão gia nói chính là!" Trước tiên ngừng khóc, mặt sau mọi người, cũng là dừng lại.

Chu Thập Lục tiến lên, vỗ tay nói: "Không hổ là gia đình Đại Hộ, này Thái Sơn vỡ mà không biến sắc bản lĩnh, thật đúng là kiến thức rồi! Tiền Gia chủ, người còn không hàng sao?"

Người trung niên cười lạnh, nói: "Tiền mỗ tự đi ra, không có ý định sống, khuyên người cũng đừng nghĩ dùng ta mở nha môn, ta gia đình, đều đã dặn dò, nghe theo Huyện Lệnh sai phái, thề sống chết chống lại đến cùng!"

"Tiền mỗ đi ra, chỉ là muốn cùng người nhà cùng nhau lên đường thôi!"

Vừa hận hận bổ sung: "Ai, ta chỉ thán lúc trước phát động vẫn là quá trẻ, càng cho người đã có thành tựu, ta Văn Xương bách tính, xem ra là không tránh khỏi Binh họa rồi! Đáng tiếc! Đáng tiếc!"

Chu Thập Lục đại hận, rút đao ra, giá ở một cái nam hài trên cổ, hỏi: "Người liên thật không quan tâm người nhà với không để ý đến?"

Người trung niên vừa quay đầu, nói: "Ở Huyện Nha bên trong, ta thấy Tiền gia phương hướng nổi lửa, đã biết người sẽ không tha chúng ta, coi như dâng lên Huyện Nha, cũng không trốn được cửa nát nhà tan. Cần gì phải làm cái kia trò hề, không công họa nhà ta danh tiếng!"

Chu Thập Lục then quá thành giận, ánh đao lóe lên, thẳng bé này liền ngã vào trong vũng máu. Sau đó chưa hết giận, lại lớn khảm đại sát, đem phụ cận gia quyến, đều giết.

Chủ nhà họ Tiền nước mắt chảy xuống, lớn tiếng quát: "Tiền Tam, không cần đi ra, làm tử thủ Huyện Nha, mới là báo thù cho ta!" Trong nha môn truyền tới một mang theo gào khóc âm thanh: "Tuân mệnh! Tất báo này nợ máu!"

Chủ nhà họ Tiền ngửa mặt lên trời cười to, lại nhìn chăm chăm Chu Thập Lục: "Tặc tử! Ta coi như hóa thành Ác Quỷ, cũng phải tiến lên, diệt người chi hồn!"

Chu Thập Lục sắc mặt không hề thay đổi, múa đao xẹt qua, đầu người bay ra, máu tươi trực tiên, giết người này sau, mới cầm đao cười gằn: "Ta trên người chịu đại khí vận, lại có Thành Hoàng che chở, người nếu muốn giết ta? Ác Quỷ sợ là không đủ!"

Hắn người coi miếu xuất thân, cũng vì bách tính khu quá Quỷ, đối với này côi âm việc, có chút hiểu rõ, lắm liệt không sợ.

Sau đó vung tay lên, "Đều lên cho ta! Ai trước tiên mở cửa, ta thưởng hăn bạch ngân trăm lạng!" Lại hạ lệnh, "Từ Xuân, người suất ta thân vệ, đôn đốc chiến sự, người thôi lui chém!" Sắc mặt dữ tợn, đã là quyết tâm.

Này chủ nhà họ Tiền nhuệ thân phó khó, tư thái nghiêm nhiên, mạnh mẽ đậm nhói Chu Thập Lục nội tâm, để hăn mấy coi chính mình là vai hề nhất lưu, trong lòng giận dữ, đối với hăn thế gia, cũng tiện thế gia tăng rồi oán hận.

Từ Xuân lớn tiếng đồng ý, tự mình rút đao, ở phía sau đốc chiến.

Binh sĩ bị trọng thưởng, mặt sau lại có quân pháp đội đốc xúc, rốt cục gào thét, gây nên huyết tính, tre già măng mọc.

Huyện Nha bên trong, cũng là ai binh, tử chiến đến cùng.

Trong lúc nhất thời, tiếng chém giết nổi lên...

Hứa Viễn nhìn xa, sắc mặt thay đổi sắc mặt, cảm thán nói: "Ai! Tiền gia này rất có danh tiếng, ta trước, cũng có nghe thấy, không muốn hôm nay diệt môn... Này chủ nhà họ Tiền, có thể nhuệ thân phó khó, trước khi chết cũng phân khí độ, càng là hiếm thấy!"

Lúc này hơi yên bốc lên, hiện ra mấy bóng người, chính là chủ nhà họ Tiền cùng gia quyến.

Chủ nhà họ Tiền nhìn tự thân, cười khổ một tiếng, đem mọi người tập hợp, nói: "Này tặc tử Số mệnh chính vượng, hiện tại không thích hợp liều mạng, may là lúc này trong Huyện tàn tạ, không có pháp luật Số mệnh Trấn áp, chúng ta còn có mấy ngày hoạt động... Mau mau theo ta ra khỏi thành, ta cùng Bạch Vân Quan, ngược lại có mấy phần ngọn nguồn, trước đi đầu quân, nhìn có hay không biện Pháp, có thể bảo đảm được các người!"

Hắn là Đại hộ Gia chủ, truyền thừa trăm năm, cũng biết không ít bí ẩn, đối với này hậu sự, ngược lại cũng có chút chuẩn bị, nhưng cái này năm, vẫn là không lớn.

Nói, lại sẽ ánh mắt thù hận, bắn ở Chu Thập Lục trên người, Chu Thập Lục không hề hay biết. Ở chủ nhà họ Tiền trong mắt, này Chu Thập Lục, cả người bị hắc hồng khí bao vây, lại có Thần lực bạch Quang, hóa thành một quyển, ở bên ngoài bảo vệ. Liền ngay cả nhìn một chút, đều giác con mắt đậm nhói.

Không khỏi đại hận, chỉ thiên vì là thề: "Chu tặc, người dám đem ta Tiền gia diệt môn, để ta Tiền gia tuyệt tự, lại diệt ta tổ tông, chúng ta không đội trời chung, không đội trời chung, coi như nương nhờ vào Ác Quỷ, vẽ đường cho hươu chạy, cũng thề báo thù này!"

"Ai... Như vậy, liền không lưu lại được người đợi!" Chủ nhà họ Tiền mới phát xong thề, liền phát hiện, chu vi, chẳng biết lúc nào, đã bị một đám quân đội hoàn toàn vây Quanh, một người cầm đầu, chính cảm thán nói.

Hứa Viễn lại nhìn người Gia chủ này một chút, đối với hắn, Hứa Viễn vẫn là rất thương thức. Nhưng là, này đối phương chỉ anh hùng, ta chỉ quân giặc đạo lý, Hứa Viễn vẫn là rất rõ ràng, cũng làm nhiều năm như vậy quân

nhân, từ lâu tâm như thiết thạch, thoáng cảm thán dưới, liền hạ lệnh: "Giết!"

Chu vi Âm Binh, lập tức như hổ như sói mà tiến lên, rút đao ra đến, dồn dập chém giết, đem Tiền gia mọi người loạn đao phân thân, hóa thành khí xám.

Hứa Viễn mặc kệ bên này, nhìn không xa chiến trường, chính tiên máu bắn tung toé, chiến đấu kịch liệt.

Mỉm cười nói: "Nơi này, mới có thể sản sinh tốt nhất Âm Binh a!"

Truyền xuống hiệu lệnh: "Đi! Đem ta phương du hồn thu thập lại đây. Đối phương, nếu là thức thời vụ, cũng thu rồi. Còn lại, toàn bộ giết chết!"

Thủ hạ khom người, nói: "Vâng!"

Hứa Viễn cầm đao đứng đó, nhìn Chu Thập Lục dần chiếm thượng phong, đánh vào Huyện Nha, không khỏi hân thưởng, trong lòng nghĩ: "Như vậy, ta Chủ thần uy, cũng có thể giáng lâm nơi này, cực kỳ sáng khoái! Chính là chẳng biết lúc nào, mới đến chúng ta đất dụng võ?"

...

Vĩnh An mười năm sáu tháng hai mươi.

Chu Thập Lục đại phá Tam Hợp, An Bình hai Huyện liên quân, giết ba trăm, bắt hơn năm trăm. Lần này đại thắng, nhanh chóng tiến quân, một lần đặt xuống Tam Hợp, An Bình hai Huyện. Uy chấn Văn Xương!

Trong đó, Tam Hợp Huyện Đại hộ Tiền gia, cùng Huyện Lệnh cộng đồng với Huyện Nha chống lại Chu Thập Lục đại quân, phá nha sau, Huyện Lệnh cả nhà bị tru, Tiền gia càng là tộc diệt.

Cái này cũng là Văn Xương, tự thời loạn lạc tới nay, thủ cái bị diệt tộc Đại hộ nhà, chân thực là uy hiếp bát phương, các Huyện thế gia, đều là đại sợ, có bao nhiêu trốn hướng về trong Phủ.

Chu Thập Lục lại suốt đêm đặt xuống An Bình Huyện, đem lần này tổ chức đại quân Văn gia diệt tộc, đến lương thực ngân lượng vô số, đại thưởng sĩ tốt, sĩ khí dồi dào.

Từ khi, Chu Thập Lục chiếm Tam Hợp, An Bình, An Xương ba Huyện, có thể nói, đã đặt xuống nửa cái Văn Xương. Văn Xương các nơi, đều là lòng người bàng hoàng, có bao nhiêu chạy nạn.

Sáu tháng ba mươi, Chu Thập Lục đem chuyển tới An Bình Huyện, chính thức đem An Xương Huyện giao cho Lý Đại Tráng quản hạt, đương nhiên, trên danh nghĩa, đều là Chu Thập Lục lãnh địa.

Chu Thập Lục lại truyền xuống quân lệnh, đập phá các Huyện hoàng thất Tông miếu, đổi Thành Hoàng tượng thần. Nhà nhà, đều muốn đi vào tế bái, linh bùa chú tượng thần về nhà cung phụng, không người theo đều lấy có tội luận xử.

Lại mở ra ba Huyện lương khổ, đối với An Bình, Tam Hợp Hương thân Đại hộ, càng là vợ vét không ngừng, chiếm được lương thực, toàn bộ dùng để cứu tế nạn dân. Bình thường lại cùng khác người coi miếu, hiện thân thi Pháp, lấy phù thủy chữa bệnh, ở lưu dân ở trong, danh vọng ngày càng hưng thịnh, dần truyện đại năng.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 73: Diễn Biến

Lâm Giang Phủ, Cỗ Sơn Huyện.

Một gian bí mật trong phòng, đang có hai người mật đàm.

Người cầm đầu khuôn mặt thanh tú, một thân nguyệt sắc đạo bào, càng tôn lên đến phong thần tuấn lãng, xem diện mạo, tựa hồ chỉ có hai mươi, ba mươi tuổi, chính là Ngọc Hành đạo nhân!

Chính đang bấm báo, nhưng là cái ông lão, nho sinh trang phục, khí chất bất phàm, rất có vài phần đáng vẻ.

"Khởi bấm sư thúc, Cỗ Sơn Lý gia, vốn có binh ngàn viên, hiện tại lại ra bằng cáo thị, chiêu mộ sĩ tốt. Bởi vì Lý Huân rất có Quan danh tiếng, lại có Thánh chỉ đại nghĩa danh phận, người theo rất đông, đã tinh tuyển hai ngàn tinh tráng, chặt chẽ huấn luyện, dự tính đến thu thu, liền có thể thành quân!"

"Lâm Giang phương diện, có ám tử báo, nghe đồn Ngô Khởi thân thể có bệnh, chờ bớt hẳn, mới có thể xuất binh, đến lúc đó, thì có đại chiến!"

"Ngô Khởi bên người, đã có mấy người, đồng ý tiếp thu Bạch Vân Quan mời chào, đáp ứng thời khắc mấu chốt phản bội..."

Những này, đều là tin tức tốt, Ngọc Hành trên mặt, nổi lên sắc mặt vui mừng, nói: "Được! Được!" Lập tức hơi nhướng mày, "Này huấn luyện sĩ

tốt, đặt mua võ bị, đều cần tiền lương, Lý gia tuy nhiều năm chuẩn bị, nhưng vẫn để cho ở ngoài môn tử đệ nhiều hơn trợ giúp!"

Ông lão xưng phải. Nay Lý gia, mặc dù nhiều có tích lũy, nhưng chỉ dựa vào hai Huyện lực lượng, liền muốn nuôi sống ba ngàn sĩ tốt, nhưng là đại đại không đủ, trừ phi áp bức sức dân, có thể như này, liền mất dân tâm, chuẩn xác hơn chút nói, chính là Đại hộ cùng sĩ tộc chi tâm.

Bạch Vân Quan đệ tử ngoại môn, có bao nhiêu từ buôn bán, rộng rãi tích tiền tài, hiện tại vừa vận dùng tới. Đương nhiên, đến cuối cùng, chiếm lĩnh một Phủ, Bạch Vân Quan liền không chống đỡ được, nhưng Tiềm Long tự thân căn cơ đã lập, thu thuế liền có thể đầy đủ.

"Còn có cái khác hai Phủ, gần nhất có gì tin tức?"

Vì là tránh Quan hệ, Chân Nhân cùng cái khác đệ tử nội môn đều đã trở về núi. Hiện tại, cũng chỉ còn lại Ngọc Hành một cái chân truyền mang theo ngoại môn cùng ám bộ, giúp đỡ Tiềm Long, coi như như vậy, Ngọc Hành cũng là ẩn ở trong bóng tối, không cùng Tiềm Long gặp lại.

Này hỏi hai Phủ, tự nhiên là chỉ Văn Xương cùng Tân An, cái khác, không có thực lực can thiệp.

"Tân An Phủ, Tổng Ngọc mượn danh nghĩa Thánh chỉ, trắng trợn chiêu binh, đã có hai ngàn, chính đang nghiêm huấn. Tri Phủ Tần Tông Quyền, cũng cơ bản như vậy, hai phe chuẩn bị binh mã, cũng sẽ có đại chiến."

"Tổng Ngọc..." Ngọc Hành nghiền ngẫm danh tự này, lông mày sâu sắc nhăn lại, "Này tuy là giả truyền Thánh chỉ, có thể dựa vào Lý gia thanh thế, bách tính vẫn là bán tín bán nghi, rất nhiều có thể..." Này ở Số mệnh trên nói, chính là Tổng Ngọc phân một phần thật Thánh chỉ thanh thế, tráng chính mình Số mệnh, tuy rằng hiện tại còn không thành vấn đề, nhưng này dấu hiệu, liền không phải rất tốt.

"Xem qua tướng mạo Khí số không?"

Bạch Vân Quan thể lực khắp Ngô Châu, tuy rằng ở bề ngoài thể lực có co rút lại, nhưng mai phục ám, cũng không có thiếu.

"Xem qua, vàng trán cao, mặt như ngọc, là đại quý hình ảnh, không có cái gì kể hờ. Nhưng nhiều nhất cũng là một Phủ tuần kiệt mà thôi."

Ông lão cung kính trả lời: "Khí số trên, càng là không phải chuyện nhỏ, hồng hoàng khí ngưng tụ không tiêu tan, thành đám mây hình, trung gian nhẹ xuất màu xanh, này thì có công khanh chi mệnh a!"

Này vẫn là Tống Ngọc phát hiện có người nhòm ngó, cố ý ẩn giấu Long khí cùng lọng che, không phải vậy, càng là kinh người.

Ngọc Hành cả kinh, có màu xanh, liền không phải chuyện nhỏ, có công hầu chi vọng.

Theo đạo lý nói, Ngô Châu Long khí, hướng vào Lý Như Bích, này sẽ chống cự cái khác màu xanh nhân tài giáng thế, trừ phi người này, là thiên ý vì là Tiềm Long chuẩn bị thành viên nòng cốt, mới sẽ thả ra.

Hiện tại Bạch Vân Quan, chính tìm khắp Ngô Châu, vì là Tiềm Long cầu được giúp đỡ.

Có thể này Tống Ngọc, vừa có như thể quý tướng, lại có văn trì võ công, mệnh thể tài năng, tại sao lại cắt cứ một phương, mình làm chủ?

Hiện tại đã có hai Huyện nơi, luận ở bề ngoài thể lực, hầu như cùng Tiềm Long tương đồng, này thu phục lên, cực kỳ khó khăn, dù sao địa bàn lại tiểu, cũng là chính mình, so với ăn nhờ ở đậu, kẻ ngu si đều biết làm sao tuyển!

"Chuyện này..." Ngọc Hành trong lòng, chần chờ bất định, sư phụ trở về Sơn môn, dựa vào Số mệnh cùng Chí bảo bảo vệ, chỉ cần không tiến thêm một bước cùng Tiềm Long liên hệ, liền không có gì đáng ngại.

Ngọc Hành tuy mang cái chương môn đệ tử thân phận, thống lĩnh ngoại môn, giúp đỡ Tiềm Long, tuy nhiên rất nhiều hung hiểm. Nhưng thiên hạ này bàn cờ, vừa đã mất, cũng chỉ có thể tiến lên.

"Phân phó, xếp vào ám tử, nhìn có hay không có lôi kéo khả năng!" Ngọc Hành nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là nói như thế. Dù sao bực này nhân tài, mỗi thêm một cái, liền có thể tăng mạnh Khí số, đối với sau đó Tranh Long, có nhiều chỗ tốt, không thể dễ dàng bỏ qua!

Đương nhiên, nếu là Tống Ngọc một lòng tự lập, cái kia cũng chỉ có giết chết! Dù sao Tiềm Long đại thế, há lại là tốt như vậy kháng, lại nói, gần nhất cũng mời chào mấy cái đại tài, đều là đương đại tuần ngạn, không thua Tống Ngọc.

Ông lão đem Ngọc Hành mệnh lệnh ghi nhớ. Lập tức tiếp theo bẩm báo.

"Văn Xương Phủ, Chu Thập Lục tự lĩnh Thần Ân Tướng Quân, đặt xuống ba Huyện, khí thế cực thịnh! Đã thu đến lưu dân mười vạn, toàn bộ biên luyện nhập quân!"

Ngọc Hành vừa nghe, nhưng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, nói: "Đây là tự tìm đường chết, làm người chủ mở đường a!"

Ông lão cả kinh, này Chu Thập Lục thanh thế, còn ở Tiềm Long cùng Tống Ngọc bên trên, vì là Hà sư thúc liền xuống thứ nhận định, không khỏi hỏi: "Kính xin sư thúc chỉ điểm!"

Ngọc Hành khẽ mỉm cười, nói: "Lấy ba Huyện nơi, làm sao dưỡng nổi mười vạn lưu dân? Coi như mỗi ngày chỉ uống bạc chúc, đều chống đỡ

không được mấy ngày. Tiếp đó, ngoại trừ càn quấy Đại hộ, cũng chỉ có ra Huyện tấn công thế gia, mở kho phát thóc..."

"Động tác này, đã đại thất dân tâm, này mười vạn lưu dân, lại hỗn tạp không thể tả, có bao nhiêu lão yếu, năm ngàn tinh binh, liền có thể phá đi, không thành tài được!"

"Chỉ có Văn Xương Đại hộ, bị loạn dân phá gia, bị hại nặng nề thì, mới sẽ tiếp thu chân chủ a!"

Này nói tới điểm quan trọng lên, này giai cấp địa chủ, trời sinh liền tương đối chống đỡ Đại Càn Hoàng Đế, chỉ có khi Hoàng Đế bảo vệ không được lợi ích của bọn họ, muốn hãm hại thì, mới sẽ tìm tìm những khác lối thoát, khẩn cầu Minh chủ.

Đến lúc đó Tiềm Long phái binh bình loạn, chẳng những có đại nghĩa danh phận. Ở sĩ lâm trong, cũng chỉ có thể ca công tụng đức, sẽ không bị mắng loạn thần tặc tử, thống trị không ra nửa năm, liền có thể bách tính giơ cơm ấm canh, thu được vương sư đãi ngộ! Đương nhiên, này bách tính, đến cùng chỉ chính là ai, liền mỗi người một ý.

Còn có một chút, Ngọc Hành trong lòng rõ ràng, nhưng không nói ra. Này Chu Thập Lục căn cơ, cũng tra xét, bị Tiềm Long đại thế mang khóa, nhất định là làm chân chủ mở đường mặt hàng, không đáng một cổ.

Nếu liền Số mệnh đều là mượn nhân gia, đến lúc đó đối đầu Tiềm Long, một cái thuyết khách liền có thể thu phục. Đương nhiên, trên thực tế, những thế lực này, cũng có thể nhận lấy, chỉ có Chu Thập Lục, không thể bỏ qua cho, tất mượn thủ cấp mà an thế gia chi tâm!

Hiện tại không nói, chính là kiêng kỵ tin tức tiết lộ, bị Thành Hoàng thần nghe qua.

Chỉ muốn đánh xuống Văn Xương, tất dâng thư, xin mời cấm Miếu Thành Hoàng, sát Quang người coi miếu, đến lúc đó cái kia thần tự nhiên tổn thất lớn, hoặc giết hoặc tù, trong một ý nghĩ.

Nghĩ đến đây, Ngọc Hành trong mắt, nổi lên một vệt vẻ kinh dị, cười gằn lóe qua...

...

Sự tiến triển của tình hình, nhưng có chút ra ngoài Ngọc Hành dự liệu.

Đến tám tháng, Lý Huân liền lạ kỳ Binh hai ngàn, do Lý Như Bích chỉ huy, lao thẳng tới Ngô Khởi chiếm Lâm Giang Phủ!

Vừa vào lúc này, Ngô Khởi bệnh nặng, không thể lý sự, trên dưới lòng người tán loạn, hầu như không được chống lại.

Lý Như Bích thế như chẻ tre, liền chiếm dưới hai Huyện, đến tám tháng hai mươi ba, đã Binh lâm thành Lâm Giang dưới.

Lúc này, thêm vào phía sau bổ sung cùng thu hàng binh, đã có binh ba ngàn, Lý Như Bích đánh ra cờ hiệu, được xưng năm ngàn tinh binh, sẽ tới Giang Phủ bốn môn vây nhốt, trước tiên không công thành, ngày đêm phái đến tù binh với bên dưới thành khóc thét, lấy loạn lòng người.

Lại phái mật thám, tiềm vào trong thành, chung quanh liên lạc.

Cuối cùng, hạ lệnh chế khí giới công thành, cho Lâm Giang Phủ làm áp lực, đồng thời cũng là dự lưu công thành thủ đoạn, nếu như trước các loại mưu kế vô dụng, cũng chỉ có thể trực tiếp công thành.

Ở thành Lâm Giang đầu nhìn xuống, quân doanh liên miên, tinh kỳ như rừng, sĩ tốt sắp xếp chỉnh tề, ngay ngắn rõ ràng, thỉnh thoảng còn có tuần tra du kỵ, càng là tinh tráng cường hãn, sát khí bức người.

Bộ này cường quân tư thái, nhất thời kinh sợ Lâm Giang, cũng cho hữu tâm nhân rất nhiều sức lực.

Đến ban đêm, quân doanh ở giữa, một cái bên trong đại tướng, đèn đuốc sáng choang. Tướng tá hội tụ một đường, chính đang nghị sự.

Lý Như Bích năm nay chỉ có mười sáu, nhưng một thân nhận linh giáp, ngồi ngay ngắn chủ vị, dưới chúng tướng, cung kính nghe theo sai phái. Chợt có gọi vào tên giả, đều thân thể chấn động, buông xuống mặt kiểng, khoanh tay tuân mệnh. Có thể thấy, đều là chân tâm lĩnh mệnh, không có trong bóng tối không phục, khiến cho người tẩm tắc lấy làm kỳ lạ!

Lý Như Bích luận tướng mạo, chỉ có thể nói oai hùng, nhưng tinh thần thanh thản, cử động văn nhã, như quế lâm chi cành, Côn Sơn chi ngọc, tung nhiên siêu thoát, không nhiễm tục bụi. Khiến người nhìn đến như hạc đứng trong bầy gà, tài năng xuất chúng.

Chính là "Như Quế Lâm một chi, Côn Sơn mảnh ngọc, hào hiệp cao tú, không nhiễm một hạt bụi". Ở tương học trên, chính là cái gọi là "Thanh" tướng.

Càng dẫn vào chú ý, nhưng là hai mắt của hắn, lại có trên dưới hai cái con người, bốc ra tử ý. Đây là Trùng Đồng chi tượng, xiếc miệng có nói: "Trùng Đồng vì là quý, chủ thánh đức lại anh minh thần võ, vì là tốt nhất phẩm."

Loại này tướng mạo, cực kỳ bất phàm, Lý Huân rất đại hỉ, cường điệu bồi dưỡng, năm tuổi liền tiến vào học, còn trao tặng binh thư, mang nhiều kỳ vọng.

Lý Như Bích âm thanh ôn hòa, lại tựa hồ như lại mang theo cổ không cho chống cự uy nghiêm: "... Ta quân tuy có ba ngàn, nhưng thành Lâm

Giang tường, không phải tiểu Huyện có thể so với, lại lương thảo sung túc, nếu như ngành công, tổn thương không nhỏ, các vị có đề nghị gì?"

Một tướng đi ra, giáp trụ đầy đủ hết, báo đầu hoàn mắt, thanh như cự lôi, đây là Lý Như Bích tâm phúc ái tướng, gọi là Yến Phi, biết rõ binh pháp, càng có thể luyện binh, lần này có thể sớm một tháng xuất binh, thì có này Yến Phi lực lượng

Yến Phi âm thanh âm âm, này cũng không phải hấn cố ý gây ra, mà là trời sinh như vậy, nói: "Khởi bẩm Tướng quân, binh Pháp có nói, mười quy tắc vi chi, ta phương tuy liên phá hai Huyện, nhưng Lâm Giang đại Phủ, trong đó có ít nhất Binh một ngàn, nếu là phát động dân tráng, càng có thể trở ra bốn ngàn. Ta phương muốn công, ít nhất nên có vạn người, mới chắc chắn, lần này, chỉ có thể dùng trí!"

Còn lại Giáo úy, đều là gậy đầu, biết Yến Phi lúc này đi ra, nói tới chính là Chúa công ý tứ.

Lý Như Bích gậy gù, hỏi: "Kế từ đâu ra?"

Yến bay trở về nói: "Thuộc hạ đã khiến mật thám, cùng trong thành Trương gia bắt được liên lạc, hiểu lấy lợi hại, này gia đã có nường nhờ vào tâm ý." Này Yến Phi tuy rằng nhìn lỗ mãng, kỳ thực thô bên trong có tế, là Đại tướng tài năng.

"Ừm..." Lý Như Bích mới vừa muốn nói gì, một cái thân binh bẩm báo: "Khởi bẩm Tướng quân, Lâm Giang Phủ có người xin vào!"

Lý Như Bích cùng Yến Phi liếc mắt nhìn nhau, có linh cảm.

Quả nhiên, theo hiệu lệnh, một người đi vào, liền bái dưới: "Tiểu dân là Trương gia người, ta Trương gia lần này muốn phụ Tướng quân, thảo phạt Ngô Khởi nghịch tặc, nhà ta đã mộ binh tráng đinh, hiệp thủ cửa nam, nguyện hiến thành..."

Lý Như Bích đại hỉ, nhưng sắc mặt bất động, nhàn nhạt nói: "Biết rồi!
Người Trương gia công lao, bản tướng sẽ nhớ tới."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 74: Trừ Hại

Ngày 24 tháng 8, thành Lâm Giang Đại hộ Trương gia hiến thành, thành Lâm Giang phá.

Phục ba Phủ Tướng quân bên trong.

Lý Như Bích một thân thường phục, ngồi ngay ngắn chủ vị, hỏi: "Sự tình làm được thế nào?"

"Đã ban cho cái chết rồi! Cái khác gia quyến, cũng đã bắt lại, chờ đợi xử lý!" Nói lời này, là một cái Thanh Y văn sĩ, khuôn mặt phổ thông, phai mờ mọi người, chỉ có một đôi mắt, ôn hòa ngăm đen, vừa thấy khó quên.

Lý Như Bích gật đầu, này Tuân Tĩnh, là lão sư hãn Trịnh Huyện đề cử nhân tài, tư duy kín đáo, lại cẩn trọng, Lý Như Bích tổ hỉ, giữ ở bên người, thường tham cơ yếu.

"Ai! Ban cho cái chết một cái triền miên giường bệnh người, không phải đại trượng phu gây nên!" Lý Như Bích đầu tiên là trong lòng buồn lòng, sau đó lại có chút tâm tư nói.

"Theo biên chế, cỡ này nghịch tặc, tối thiểu cũng là trăm thủ, phơi thây bảy ngày, liên lụy tam tộc tội lỗi. Chúa công như vậy xử lý, đã là xử trí quá nhẹ, đủ thấy nhân từ rồi!" Tuân Tĩnh khuyên.

Này nói, là Ngô Khởi việc, lần này tiến quân, nhờ có Ngô Khởi bị bệnh, phe địch rảnh mất đầu, mới thuận lợi như thế.

Bằng không, dựa vào Ngô Khởi mười mấy năm tích uy, này thắng bại làm sao, trước tiên không nói, chỉ là Lâm Giang bên trong Phủ, có hay không có người dám mở cửa hiến thành, vẫn là chưa biết việc.

Tuân Tĩnh thấy Chúa công sắc mặt hơi hoãn, mới còn nói: "Ta quân đã che Phủ khố, chính đang kiểm kê, Ngô gia đã xét nhà, tương đương ngân lượng, kể có bạch ngân 32,000 hơn năm trăm hai, hoàng kim ngàn lạng..."

Lý Như Bích cả kinh, nói: "Ngô Khởi mười mấy năm tích lũy, quả là không phải chuyện nhỏ, ta bên này tiền bạc, tạm thời không cần sâu rồi!"

Trong lòng càng là đại hỉ, có những này, đầy đủ lại khoách quân hai ngàn. Lấy thêm Văn Xương, Tân An Nhị Phủ, này Ngô Nam, liền cơ bản định.

"Lâm Giang bên trong Phủ, lòng người làm sao?" Lý Như Bích bình tĩnh thần, hay là hỏi lên dân sự đến, những này, đều là căn cơ, không qua loa được.

"Xin mời Chúa công yên tâm, Lý gia danh tiếng rất tốt, lại có Thánh chỉ danh phận, này Lâm Giang bách tính, ở phá thành thì hơi có bất an, hiện tại, đã cơ bản yên ổn, dự tính mấy ngày nữa, liền có thể khai trương, khôi phục bình thường."

"Như vậy là tốt rồi! Còn có một Huyện, có hay không cần chinh phạt!" Lý Như Bích đầu tiên là trong lòng buông lỏng, sau đó hỏi.

"Không cần!" Tuân tĩnh lắc đầu một cái, "Ngô Khởi là nghịch tặc, Chúa công lấy Thánh chỉ thảo chi, này liền chiếm đại nghĩa. Lấy có nói phạt không nói, này thì có đại thế. Hiện tại Ngô Khởi đã chết, Phủ thành

đều dưới, một cái tiểu Huyện, nào dám cãi lời đại thế đây? Phái người du thuyết chính là!"

"Trước mặt khẩn yếu nhất, vẫn là Thanh Long Quan a!"

Thanh Long Quan ách Ngô Nam yết hầu, là giao thông yếu đạo, chiếm được liền có thể toàn cư Đại Thanh Sơn chi hiểm, xưa nay chính là binh gia vùng giao tranh.

"Tiên sinh nói tới thật là!" Lý Như Bích sắc mặt âm trầm: "Thanh Long Quan địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, Trấn giữ cửa ải lại là Ngô Khởi thân tín, chi mấy lần trước chiêu hàng, đều là không nên, còn giết ta sứ giả!"

Hai quân giao chiến, không chém sứ giả. Đây là quy củ, lại nói, một sứ giả, giết cũng không có gì dùng, chỉ là biểu thị chống lại đến cùng quyết tâm thôi.

Hiện tại Thanh Long Quan thủ tướng như vậy, đã là triệt để đứt đoạn mất cơ hội, nếu như bảo vệ cũng còn tốt, không thủ được, kết cục tất thảm khốc cực kỳ.

"Gian nan khốn khổ, ngọc mới tác thành! Chúa công muốn đoạt này Ngô Châu, đâu có thể nào thuận buồm xuôi gió đây? Trời cao đau khổ vương giả, cũng sẽ hạ xuống thử thách, vượt qua, liền có thể thành Long!" Tuân Tĩnh đã là tâm phúc, Lý gia chí lớn, cũng là ám chỉ quá.

"Nói không sai, Thanh Long Quan này, chính là ta ngạnh trượng! này con rắn nhỏ, trong ao cá chép, cũng phải vượt qua lô kiếp, mới có thể mưa gió mây tụ, thành tựu Giao Long a!" Lý Như Bích chỉ cảm thấy trên người chấn động mạnh, đã là có linh ngộ.

"Truyền cho ta hiệu lệnh! Toàn quân nghỉ ngơi ba ngày, lao thẳng tới Thanh Long Quan!"

Lý Như Bích điều quân rất nghiêm, hiện tại phát xuống hiệu lệnh, mọi người đều là lẫm liệt nghe theo.

Lâm Giang là Phủ thành, thế gia đông đảo, Lý Như Bích phụng Hoàng mệnh thảo tặc, chính mình lại là Đại hộ, không phải phổ thông bình dân, lại có Trịnh Huyện con cháu danh nghĩa, tên này khí đại nghĩa đều có, tự nhiên không cái gì chống lại.

Lý Như Bích lại tới cửa bài phòng sau, đều là biểu thị chống đỡ, còn ra rượu thịt khao quân.

Biểu hiện này ở ở bề ngoài, các nơi chợ, phá thành sau hai ngày liền mở ra, liền giá cả đều không涨 bao nhiêu, bách tính vừa nhìn, này đáy lòng, liền yên ổn.

Các gia lại ra con cháu làm Quan, hỗ trợ ổn định Lâm Giang trật tự. Trong này, Trương gia càng là nhảy nhót, còn xưng phong nhận việc, phái người chiêu hàng cuối cùng một Huyện.

Ven sông Huyện. Huyện Nha.

Chu Vân một thân Thất phẩm Quan phục, rất là khí thế.

Lúc này, đang ngồi ở phía sau nha bên trong vườn, mặt ủ mày chau, hờn ở trên mây.

Hắn là bản địa Đại hộ, Ngô Khởi chiếm Lâm Giang sau, cũng rất nhiều đề bạt, Chu Vân bản thân, cũng thật là có chút tài cán, Ngô Khởi rất vui, trong vòng mấy năm liền tăng ba cấp, dần dần làm được Huyện Lệnh.

Này Lâm Giang Phủ, tổng cộng mới năm Huyện, này một huyện lệnh, nhưng là tương đương hạt nhân vị trí, chớ nói chi là, trên tay còn quản năm trăm Huyện binh.

Này Ngô Khởi như vậy tín nhiệm đề bạt, Chu Vân cũng là rất được cảm động, sinh ra mấy phần sĩ vì là người tri kỷ tử tâm tư. Nhưng hôm nay tình thế, rồi lại để hấn chân chờ.

Lúc này, một tôi tớ đi vào, dập đầu nói: "Đại nhân, Trương Hồng cầu kiến!"

Này Trương Hồng, với hấn cũng có mấy phần thân thích Quan hệ, có giao du, nhưng không phải ở thành Lâm Giang sao?"Mời hấn vào!"

Trương Hồng đi vào, thấy lễ, kêu: "Anh rể!"

Chu Vân phu nhân xuất thân Trương thị, này anh rể, cũng nên. Nhân nhạ hỏi: "Người lần này tới, có chuyện gì?"

Trương Hồng tương lai ý nói rồi, cuối cùng, dâng một lá thư: "Này là Tướng quân thư đích thân viết, người có thể nhìn!"

Chu Vân tiếp nhận, triển khai nhìn, này sắc mặt, chính là biến đổi.

Lặng lẽ một lúc lâu, mới thả xuống tin, than thở: "Khí số!"

...

Một mảnh thâm trong rừng, thắt lưng ngọc tự dòng suối nhỏ uốn lượn chảy qua, chợt có nai con lại đây, cúi đầu uống nước, bốn phía một phái u tĩnh chi tượng.

Đột nhiên, nai con lỗ tai run lên, tựa hồ gặp phải cái gì đại loạn bố việc, dạt ra bốn vó, nhanh chóng chạy đi.

Rừng cây bên trên, bách điều cất cánh, cũng là tranh nhau chen lấn thoát đi nơi này.

Mà tạo thành cảnh này hung thủ, nhưng là một đoàn hắc vân, chính đang trong rừng nhanh chóng bông bênh, tựa hồ cũng đang trốn tránh cái gì.

"Sư huynh, cái kia Ác Quỷ liền ở đây nơi!" Một thanh niên Đạo sĩ nhìn một chút la bàn trong tay Pháp khí, nói.

"Hắc! Cái kia Hắc Báo trúng rồi ta Diệt Hồn Châm, chạy không xa lắm, lần này các sư huynh đệ đều có công, duy nhất phải cẩn thận, chính là này chó cùng rứt giậu!" Ngọc Hành ống tay áo phiêu phiêu, dẫn dắt một đám Bạch Vân Quan đệ tử, thân hình lấp lóe, truy kích Hắc Báo.

Này Hắc Báo, mười mấy năm trước liền cùng Ngô Khởi cấu kết với nhau làm việc xấu, đến Ngô Khởi cắt cứ một chỗ, tự lĩnh Phục Ba Tướng Quân sau, càng là mơ hồ chiếm giữ dưới, thành bán minh hữu bán thuộc hạ nhân vật.

Hiện tại Ngô Khởi đã chết, cái này Hắc Báo cũng không có cái gì giá trị lợi dụng, tự nhiên tiêu diệt, giữ gìn Lâm Giang Phủ An Bình.

Chỉ là, Chân Nhân không ra, liền những đệ tử này, vẫn còn có chút lực có chưa đủ a! Nếu không là động tác này hợp Tiềm Long đại thế, có Tiềm Long Số mệnh trợ giúp, vẫn đúng là khả năng cho này Hắc Báo chạy trốn.

Ngọc Hành lông mày ám trứ, mặc dù biết đây là duy trì trong môn phái căn cơ cử chỉ, có thể nắm nhóm người mình làm binh sĩ cảm giác, tự nhiên không phải rất tốt, sắc mặt không lộ, nói: "Tìm tới, bày trận!"

Năm cái bóng trắng tránh ra, theo phương hướng dừng lại, cầm phát trần, trường kiếm các loại Pháp khí, nói lẩm bẩm, Ngọc Hành tổng nhiếp mắt trận, vừa bấm quyết, nói tiếng: "Mau!"

Một vòng thanh Quang bay lên, đem hắc vân bao vây ở bên trong, hắc vân xông khắp trái phải, lại bị thanh Quang nhiều lần văng ra, Hắc khí như

tuyết trắng ngỗ dương giống như tiêu tan, lộ ra bên trong bóng người.

Hắc Báo trên mặt mang theo vết đao, lộ ra lồng ngực, Hắc khí lượn lờ, cực kỳ khủng bố, tuy là ban ngày, nhưng cũng thấy rõ bóng người, chỉ là có chút trong suốt cảm giác.

Hắc Báo giọng căm hận nói: "Thật người cái Bạch Vân Quan, ta cũng đã xin thề rời đi Lâm Giang địa giới, vì sao còn theo sát không nghỉ?"

Ngọc Hành cười nhạt: "Ngô Châu cảnh nội Quỷ vật hại người, đều quy ta Bạch Vân Quan quản hạt, người trên người chịu tội nghiệt, có thể nào tha mở ra?"

Còn nói: "Các vị sư đệ, hành sự cẩn thận, này Hắc Báo, Hắc khí nồng nặc, sợ là cách Quỷ Vương chỉ kém nửa bước, nếu có thể bắt, cũng là tốt nhất thần tướng vật liệu, không thể lãng phí..."

Các sư đệ dồn dập đồng ý, Đạo môn có bí thuật, có thể đem cờ này Quỷ loại xóa đi thần trí, hóa thành Sơn môn hộ Pháp nhất lưu, này Hắc Báo hung hãn như vậy, làm thành thần tướng, cũng tất vũ dũng hơn người, có thể tác dụng lớn.

Những đệ tử này, dâng lên cờ này lương tài, cũng có công lớn. Đều là trong lòng hừng hực, gia tăng động tác.

Ngọc Hành nở nụ cười, những này nội môn sư đệ, đều là gần nhất phái hạ xuống. Lý gia bắt một Phủ, thanh thế dần thịnh, Bạch Vân Quan tự nhiên tăng cường đầu tư, hai cái Chân Nhân, tự nhiên không thể động, nhưng một ít đệ tử Chân Truyền, đều phái đi, phụ tá Tiềm Long.

"Đáng ghét..." Hắc Báo hét lớn: "Lão tử chính là chết rồi, cũng không bị Các người nô dịch!"

Trong mắt hoàng mang lấp lóe, hắc hồng khí tăng vọt, thậm chí mang theo từng tia từng tia màu vàng, lao thẳng tới thanh quang.

"Không được, kẻ này tự tổn căn cơ, đã là liều mạng, các vị sư đệ, thanh tâm tự tin, phản thần quy nguyên, lên!" Ngọc Hành đi đầu bấm quyết, thanh quang đại thịnh!

Hai bên va chạm, trong hư không đột nhiên một tiếng vang lớn, chu vi cây cối, đồn dập cành lá bẻ gãy, trên mặt đất, đều bị bào lên một tầng.

Ngọc Hành mọi người, hơi đỏ mặt.

Hắc Báo lần thứ hai hét lớn, mãnh nện chính mình lồng ngực, phun ra một cái máu đen, máu đen ngộ khí tức tán, hóa thành nồng đậm màu đen, trợ giúp hắc hồng khí.

Thanh Quang "Kẹt kẹt" vang vọng, đã là không chống đỡ được.

Đang lúc này, phương xa truyền đến một tiếng thanh ngâm. Thanh âm này, tự sư hồng, tự hổ gầm, lại mang theo một luồng lẫm liệt uy nghiêm, mọi người vừa nghe, đều là run run rẩy rẩy, muốn quỳ xuống.

Theo tiếng hú, một luồng Số mệnh tự phương xa bay tới. Đây cỗ mây khói lan tràn bất định, mang theo thanh hoàng vẻ, mơ hồ có Long hình, mãnh đến nhào Thượng Thanh Quang, cùng thanh Quang hợp lại.

Chỉ nghe "Vù" một tiếng, thanh Quang đại thịnh, Hắc Báo kêu thảm thiết không ngớt, bị thanh Quang rót vào, này thanh Quang tựa hồ đối với hắn có đại hại, chỉ thấy cả người ảnh dần dần hòa tan, không lâu lắm, đã là kêu không được.

Ngọc Hành cười khổ nói: "Đây Long mạch khí, quả nhiên không phải chuyện nhỏ, liền nửa bước Quý Vương đều không thể chống đối!"

Nhìn lại nói: "Việc nơi này, chúng ta trở về đi thôi!"

"Nhưng là... Sư huynh, này giai tài..." Một sư đệ đi ra, chỉ vào Hắc Báo, liền muốn nói gì.

Lúc này, Hắc Báo đã triệt để hóa thành Hắc khí, sau đó thanh hoành khí nhào trên, Hắc khí nhanh chóng tiêu tan, triệt để không gặp.

Người sư đệ này há to mồm, nói không ra lời.

Ngọc Hành trên mặt mang theo tiếc hận vẻ, nói: "Long khí uy nghiêm, này Hắc Báo, đã là hình thần đều diệt, nơi nào còn có lưu giữ? Đi thôi! Đi thôi!"

Mọi người cũng là đáng tiếc không ngớt, nhưng nghĩ tới Hắc Báo phản công bị Long khí ngăn lại, tự thân không có tổn thương gì, lại có chút vui mừng, dồn dập đuổi tới.

...

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 75: Thành Quân

Thời gian loáng một cái đến tháng chín.

Tân An Phủ, bên trong trại lính, Tống Ngọc cũng thu được Lâm Giang Phủ tin tức.

"Hừm, một tháng liền xuống Lâm Giang, hiện tại đã chưởng khống toàn Phủ, chính đang tấn công Thanh Long Quan!" Tống Ngọc vò vò lông mày, "Này Tiềm Long Số mệnh, quả nhiên không phải chuyện nhỏ. Nghe mật thám nói, này Lâm Giang Phủ thành cùng các Huyện, không nói đại trị, cũng là dân sinh yên ổn, các thế gia cũng không có trong bóng tối động cái gì tay chân, thực sự là khủng bố!"

"Hiện tại, chỉ có hi vọng Thanh Long Quan thủ tướng có thể vì ta nhiều kéo dài chút thời gian rồi!" Tống Ngọc đứng dậy, nhìn Thanh Long Quan phương hướng, suy tư.

"Thôi, khẩn thiết nhất vẫn là tự thân, ta phải nhanh một chút chinh hợp binh lực, cùng Tần Tông Quyền một trận chiến, bắt Tân An , mới có sức liều mạng!"

Tống Ngọc đứng dậy, đi tới trong quân doanh, mới ra trường môn, thì có hai cái thân binh đuổi tới. Đầu cực kỳ dũng mãnh, hai mắt tinh mang bắn ra bốn phía, thị sát chu vi, trên người thời khắc ăn mặc giáp trụ, gần người phụng dưỡng.

Đây là Tống Ngọc chọn hạt giống tốt, mỗi người đều có cầm long bác hồ khả năng, Tống Ngọc lại hao hết tâm lực, vì bọn họ giải quyết quá đại nạn sự, có gia quyến, đều thụ trách, còn có ruộng tốt, không cần chính mình trồng trọt, chỉ cần hưởng phúc. Như vậy, đã là đạt được thân vệ tử lực.

Tống Ngọc hiện tại vừa nhìn, càng cảm thấy thoả mãn. Bị thân binh chen chúc, bắt đầu thị sát quân doanh.

Chỉ thấy các bộ theo doanh đóng quân, ngay ngắn rõ ràng. Binh sĩ thấy Tống Ngọc, đều là nghiêm nghị hành lễ: "Tham kiến đại soái!"

Toàn quân tuy có mấy ngàn, toàn bộ đại doanh nhưng cực kỳ yên tĩnh, chột có quân ca, ký hiệu âm thanh truyền đến.

Tống Ngọc gật đầu, này cổ đại, ngoại trừ luyện binh, Quan trọng hơn nhưng là một cái "Dưỡng" tự, chân chính danh tướng, cũng phải ở này dưỡng quân trên bỏ công sức.

Này không chỉ là cung dưỡng sung túc, thể phách cường tráng. Càng muốn học tích lũy tinh khí thần, bình thường như mãnh hổ nằm sấp, thái độ thanh thản. Đến chiến trường, phải hóa thân Tu La, phật chặn giết phật.

Này dưỡng đến hảo binh, đủ có thể tác dụng lớn mười năm, thân thể cường tráng, không có các loại trên chiến trường để lại bệnh kín. So với cái khác chỉ có thể dùng cái năm, sáu năm quân đội, khí thể kia, kinh nghiệm, vũ lực, đều đại đại vượt quá, có thể nói trăm trận trăm thắng cường quân.

Đương nhiên, Tống Ngọc này binh, còn kém xa, nhưng cũng có như vậy một tia cái bóng ở bên trong.

Tống Ngọc trong lòng cực kỳ vui sướng, nơi này tay trắng dựng nghiệp, tự nhiên có thật nhiều biện pháp, có thể đi đầu bố trí, vì tương lai đặt xuống cơ sở.

Lần này luyện binh, phần lớn đều là thương Binh. Tổng Ngọc lại thiết cung tên doanh, đao phủ doanh, chọn lựa lực cánh tay hơn người giả tiến vào, vì tương lai dự lưu chuẩn bị.

Cho tới kỵ binh, phía nam ngựa, thực sự ít ỏi, càng khỏi nói tiêu hao.

Một con ngựa, ngày ăn năm người chi lương, quân mã càng thêm tình quý, còn phải thêm trứng gà các loại dinh dưỡng, thực sự là cung không nuôi nổi.

Tổng Ngọc khê căn rằng, kiến một cái đội kỵ binh, năm mươi kỵ, đã cảm thấy không chịu nổi.

Lại đang trong quân doanh, thiết giảng Võ đường, quy định hạ cấp Quan quân, cũng phải vào học, học chút tự đến, ít nhất phải nhận thức công văn, sẽ dạy chút đơn giản nhất chiến trận tri thức.

Cái này cũng là vạn bất đắc dĩ, cái khác Chư hầu thuộc hạ, đều có túc quân nhà, tướng môn hổ tử nương nhờ vào, tự nhiên có thể dùng làm quan quân, trên dưới hiệu lệnh nhất thống.

Có thể đến Tổng Ngọc nơi này, người theo rất ít, chỉ có thể chính mình bồi dưỡng.

Nhưng trong dân chúng, cũng không phải là không có mỹ ngọc, Tổng Ngọc ở này hai ngàn người bên trong, cũng phát hiện một chút tướng tài.

Tỷ như có một người, tên là La Bân, võ nghệ cao cường, thường có dũng danh. Càng cho Đại hộ dưỡng quá mã, tinh thông thuật cưỡi ngựa, bản mệnh vàng óng ánh, là cái kỵ tướng tài. Tổng Ngọc đại hỉ, nhận lệnh vì là đội kỵ binh chính, bởi vì kỵ binh không đồng bộ quân, cũng có chính Cửu phẩm Viên chức.

Còn có hai người, Diễn Lăng, Phan Hòa, đều có dũng lực, ở thi đấu bên trong bộc lộ tài năng, lại có chút tài học, không phải một chữ không nhìn được vũ phu, bản mệnh cũng không sai, đều cho doanh chính.

Tống Ngọc nhàn nhạt nghĩ, leo lên Điểm Tướng đài, vung tay lên, tiếng kèn lệnh vang lên.

Quân doanh nhất thời chuyển động, đợi đến ba lần kèn lệnh vang lên, đại quân đã tập kết xong xuôi.

Tống Ngọc từ đài cao nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy sĩ tốt theo doanh dừng lại, cầm trong tay binh khí, sắc mặt nghiêm nghị. Toàn bộ đại quân, yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Không khỏi gật đầu liên tục, diện hiện sắc mặt vui mừng, không uống công hản ngày đêm mệt nhọc, đồng cam cộng khổ, tiêu hao hết tâm tư, những này lưu dân, rốt cục thành quân!

Phát xuống hiệu lệnh: "Duyệt binh!"

Lính liên lạc lập tức phát sinh hiệu lệnh.

Chỉ thấy quân trận chậm rãi mà động, các doanh lần lượt tiến lên, xếp quân trận, thông qua Điểm Tướng đài, hoặc rút đao diễn luyện, hoặc nắm thương quét ngang, đều chỉnh tề như một, đều đầu vào đấy.

Đợi đến diễn luyện xong, chúng quân hô to: "Ta chủ vạn thắng! Vạn thắng!"

Thanh âm này, một làn sóng cao hơn một làn sóng, không ít người trên mặt biển sắc.

Tống Ngọc nở nụ cười, hẳn đặc biệt mời hai Huyện Đại hộ đến đây xem lễ, chính là nổi lên uy thế tâm ý, bây giờ nhìn các Gia chủ bị cường

quân Quân khí nhiếp, sắc mặt trắng bệch, biết ở hãn Binh thất bại trước, những Gia chủ này, là không dám có động tác lớn.

Định thần vừa nhìn, ở này hai ngàn binh sĩ đỉnh đầu, từng làn từng làn Số mệnh ngưng tụ, hóa thành Huyện hắc lâm liệt Quân khí, lại hướng mình vọt tới.

Long khí Xích Xà đạt được Quân khí, lăn khỏi chỗ, lại nổi lên thân thì, đáng dấp đại biến. Vây giáp lóe sáng, răng nanh mọc ra, có thêm một luồng hung hãn khí, tê nha, mục quang, thân thể bàn thành một vòng, tựa hồ làm đáng muốn lao vào!

"Thời loạn lạc bên trong, quả là quân quyền coi trọng nhất, tăng mạnh Số mệnh a!" Tống Ngọc trong lòng thầm nói: "Có này Số mệnh, không thua Tần Tông Quyền, tiếp đó, chính là triệt để đặt xuống Tân An ..."

Đưa đi lo sợ bất an các Gia chủ, Tống Ngọc rút cục ra quân doanh, đi tới Huyện Nha.

Trong phòng nghị sự, Tống Ngọc thuộc hạ, tụ tập dưới một mái nhà.

Tống Ngọc một thân áo măng bào, ngồi ngay ngắn chủ vị, nhìn quanh trong lúc đó, càng là khí khái anh hùng hùng hực.

Phía dưới mọi người, văn tả vũ hữu, đều là bái dưới: "Xin chào Tiết Độ Sứ đại nhân! Chúc mừng đại nhân luyện được cường quân!"

Tống Ngọc hai tay hư nhấc, nói: "Các vị miễn lễ! Bản soái luyện binh trong lúc, nhiều lại các vị quản lý việc vặt vãnh rồi!"

Dừng một chút, lại hỏi: "Trầm Văn Bân, nạn dân tình huống làm sao?"

Trầm Văn Bân ra khỏi hàng, hành lễ nói: "Ngày đó đại nhân chiêu mãi quân tốt sau, liền rút lui chúc lều, còn lại lưu dân, không tính quá

nhieu, vẫn tu ốc bù lộ, làm chút việc vặt vãnh, nhưng gần đây cũng có chút bất ổn, muốn thổ địa canh tác, thu được lương thực!"

Tống Ngọc thận trọng gật đầu, những này lưu dân, đều có lực lượng, dựa vào chính mình dưỡng, nhất định sẽ bị ăn đồ. Chỉ có để chính bọn hãn canh tác, mới có thể lâu dài, đồng thời còn có thể cung cấp thuế má.

Nhưng vấn đề ngay khi trên đất, đến vương triều tận thế, thổ địa diễn kịch nghiêm trọng, ruộng tốt đều ở chủ Đại hộ trên tay, nơi nào còn thừa bao nhiêu thổ địa?

Nếu như đổi ở kiếp trước, Tống Ngọc cũng không triệt, nhưng nơi này, bách tính y thành mà cư, chính là nông thôn, cũng không hề rời đi quá xa, đất ruộng cũng là như thế, càng tới gần Thị Trấn ruộng tốt, giá trị càng cao, nhiều ở Đại hộ trong tay. Phía ngoài xa nhất mới là nông thôn trung nông cùng tá điền thổ địa.

Lại đi nữa, thì có Hung Quỷ du đảng, nông phu không dám đi ra ngoài khai khẩn, trên thực tế, thổ địa còn có có dư.

Bất quá, những này đều không phải bây giờ có thể giải quyết, không phải vậy, chỉ có thể bại lộ mình và Thành Hoàng thần Quan hệ.

Bởi vậy Tống Ngọc liền nói: "Sau đó lưu dân trước tiên mặc kệ, cũng quản không được, nhưng những này tới trước, nhiều là trong quân gia thuộc, nhất định phải thích đáng thu xếp. Vừa vặn, thì trị thu thu, thuế má cũng nên tới, ta lại bát một khoản tiền lương, cần phải đem lưu dân dàn xếp được, đến sang năm, ta tự có dự định!"

Trầm Văn Bản trong lòng hơi nghi hoặc một chút, không biết đại nhân có tính toán gì không, nhưng cũng chỉ có thể lui xuống trước đi.

"Tống Tư, thu thuế tình huống làm sao?" Tống Ngọc lại hỏi.

Tổng Tư đi ra: "Năm nay tai tình có giảm bớt, các nơi tuy không phải thu hoạch rất nhiều, nhưng là cũng có , xem như là không sai rồi!"

"Thiếu gia lại luyện được cường binh, kinh sợ bọn đạo chích, này hai Huyện Đại hộ, đều không có sử bán tử, thuận lợi thu tới, đầy đủ chống đỡ!"

"Được! Như vậy mới có luận chiến sức lực!" Tổng Ngọc đại hỉ.

Mọi người nhưng là cả kinh, Diệp Hồng Nhạn ra khỏi hàng, hỏi: "Đại nhân lời ấy, nhưng là sẽ có đại chiến!" Mặt mày bên trong, không khỏi có chút nóng lòng muốn thử về.

Tổng Ngọc gật đầu: "Tân An Phủ Tần Tông Quyền, sợ là không nhận được. Chúng ta thu thu, hăn nơi đó cũng là thu thu, lương thực sung túc, liền có thể khởi binh."

Lại cười gằn: "Ta lấy Thánh chỉ danh nghĩa khởi binh, tuyên cáo Tần Tông Quyền vì là nghịch tặc. Lại đúng lúc gặp Lâm Giang Lý gia đạt được thật Thánh chỉ, này thanh thế, liền lên, Tân An bách tính, nhiều là bán tín bán nghi."

"Chúng ta lại đang Tân An Phủ bên trong , tương đương với cái họa tâm phúc, như nghẹn ở cổ họng, không nhanh không chậm. Cái kia Tần Tông Quyền năng nhẫn đến hiện tại, đã có chút một cách không ngờ rồi!"

"Trong bóng tối đến báo, Tần Tông Quyền chinh đồn vũ khí, đã khởi binh bốn ngàn, tự mình đến công."

"Khà khà! Liền hăn đều dám ra khỏi thành đến chiến, ta lại há đảo ngược đối phương có ý tốt đây?"

Tổng Ngọc chậm rãi nói: "Diệp Hồng Nhạn!"

Diệp Hồng Nhạn bái dưới: "Thuộc hạ ở!"

"Người tức khắc khởi binh, truyền xuống hiệu lệnh, Tống Hồ cũng sẽ đến đây, chúng ta hợp binh một chỗ, cùng Tần Tông Quyền quyết tranh hơn thua!" Tống Ngọc phát xuống quân lệnh, sát khí bốc lên.

"Đại soái, sao không theo thành mà thủ, quân địch cũng chỉ có bốn ngàn, lặn lội đường xa, tất uể oải không thể tả, lại muốn công thành, tỏa nhuệ khí. Ta quân lại nhân cơ hội giết ra, tất có thể chiếm được thắng!" Diệp Hồng Nhạn khuyên can nói.

"Hồng Nhạn, người kế này không sai, nhưng người làm tướng, có thể nghĩ như vậy. Người làm Soái, nhưng không thể chỉ cố nhất thời chi được mất."

Tống Ngọc đối với Diệp Hồng Nhạn kỳ vọng rất cao, hữu tâm đề điểm.

Thấy Diệp Hồng Nhạn vẫn còn có chút mê hoặc, Tống Ngọc còn nói: "Ta quân tân luyện, sĩ khí chính đủ, một khi thủ thành, liền dễ dàng mất lòng dạ, những thứ này đều là sau đó khoách quân hạt giống, có thể nào như vậy? Chỉ có chính diện đánh bại Tần Tông Quyền, trải qua huyết hỏa, ta quân mới có đường đường chính chính tư thế, trở thành tinh binh, ta cũng có thể nhờ vào đó thanh thế, hiệu lệnh toàn Phủ!"

Kỳ thực còn có một chút, Tống Ngọc không nói. Hẳn vốn là Đại hộ con trai trưởng, không có danh tiếng gì, còn Thánh chỉ, dưới đáy bách tính bán tín bán nghi, cái khác Đại hộ, hơn nửa vẫn là trong lòng hiểm có.

Trước đặt xuống Đông Sơn Huyện, cũng là dựa vào đánh lén, không có cái gì uy vọng, căn cơ bất ổn. Nếu như đánh thành thủ thành chiến, không chỉ sĩ khí hạ, liền ngay cả trong Huyện Đại hộ, cũng có thể tư thông với địch tạo phản, đến lúc đó trong ứng ngoài hợp, mới thật sự là họa lớn!

Tống Ngọc thà rằng cùng Tần Tông Quyền đại chiến một trận, cũng không muốn chính mình nội bộ mâu thuẫn.

Này hai quân ở dã ngoại gặt ra đại chiến, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn độ khả thi, liền rất nhỏ. Tống Ngọc không hi vọng như Chu Thập Lục như vậy, vận may tề thiên, tự nhiên kiếm được cái món hời lớn, chỉ cầu chính diện giao phong liền có thể.

Hắn đối với mình huấn luyện ra sĩ tốt, có tự tin. Đồng thời, trong Huyện Đại hộ, không được hắn toàn quân tận không tin tức trước, trái lại không dám động thủ, không sợ Tống Ngọc đắc thắng, sau đó khám nhà diệt tộc sao?

Diệp Hồng Nhạn cũng có linh ngộ, trầm giọng nói: “Vâng!”

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 76: Giao Phong

Đông Sơn Huyện trên Quan đạo, đã dựng lên một mảnh lều trại.

Lúc này đã là tháng 10, tuy rằng hai bên đều hữu tâm đại chiến, nhưng có cuối cùng thu lương chậm trễ, còn phải làm các loại chuẩn bị, bởi vậy mãi đến tận hiện tại, mới chính thức xuất binh.

Bên trong đại trường, Tống Ngọc đối giáp trụ, ngồi ngay ngắn chủ vị, khí độ trầm ngưng.

"Báo... Tần Tông Quyền đã suất quân đến ta doanh ngoài ba mươi dặm!"

Một cái thám mã đi vào, quỳ xuống đất nói.

"Được!" Tống Ngọc hai mắt tỏa ra ánh sao, nói: "Truyền lệnh xuống, toàn quân ra doanh liệt trận!"

Nặng nề tiếng kèn lệnh vang lên, quân doanh vang động, các binh dồn dập cầm cần thận vũ khí của chính mình, ngay ngắn có thứ tự, theo Hỏa trưởng đội trưởng ra doanh đề phòng.

Ba lần kèn lệnh qua đi, quân trận đã thành, chỉ thấy trường kích như rừng, các binh ánh mắt như lửa, nghiêm túc nghiêm nhiên.

Tống Ngọc gật đầu, đây mới là hãn muốn quân đội.

Đương nhiên, hấn nhảy cảm ánh mắt, cũng phát hiện một chút lính mới nắm đến trắng bệch hai tay. Vào giờ phút này, tựa hồ chỉ có binh khí trong tay, mới có thể cho bọn họ một điểm an ủi.

Tống Ngọc giục ngựa, đi tới trước trận, lớn tiếng nói: "Bản soái phụng mệnh, thảo phạt nghịch tặc, hiện tại chính là Các người báo quốc thời gian! Trận chiến này, có thắng không bại. Ta quân đội kỵ binh phía sau, đảm nhiệm quân Pháp đội, người thoái lui bất luận đội trưởng doanh chính, giống nhau chém!"

Lời này, sát khí lâm liệt, dưới đáy mọi người, đều là cả người lạnh lẽo.

Tống Ngọc dò xét một vòng, sau đó nói: "Bản soái cũng ở đây, theo các người cộng cùng tiến lùi, sau trận chiến này, toàn quân đại thưởng! Người có công ngay tại chỗ đề bạt, quyết không nuốt lời!"

Diệp Hồng Nhạn, Tống Hồ, La Bân, Diển Lăng, Phan Hòa dồn dập hô to: "Ta quân vạn thắng! Vạn thắng!"

Sau đó sĩ tốt, đồng thời theo hô to, trong lúc nhất thời, tiếng rít một làn sóng cao hơn một làn sóng.

Tống Ngọc gật đầu, suất thân vệ doanh tọa Trấn trung quân.

Thời cổ hậu hành Binh đánh trận, đều theo quân trận, đơn giản nhất, có thể chia làm tiền quân, hai cánh, trung quân, còn có hậu cần sương binh.

Này hai cánh, bình thường là kỵ binh đảm nhiệm, nhưng Tống Ngọc ít người, đều là bộ quân.

Lúc này bày ra, cũng rất nhiều thanh thế, Tống Ngọc định thần vừa nhìn, tự thân hồng hoàng khí đại thịnh, tập hợp không tiêu tan, chu vi lại có tia tia Quân khí hộ vệ, khiến cho người hoa mắt.

Chu vi quân trận, Huyện Hắc khí không ngừng bốc lên, từng tia từng sợi, hội tụ thành một đoàn hắc vân, Long khí Xích Xà một tiếng hí lên, rồi đi Tống Ngọc đỉnh đầu, cùng Quân khí hợp lại, nhất thời hình thành một cái hơn mười trượng trường cự xà, cả người mang theo màu đen đỏ, chiếm giữ với quân trận bên trên, vẩy giáp lấp lóe, hung khí bức người!

"Đây chính là thể chế lực lượng a!" Tống Ngọc trong lòng thầm nghĩ.

Này Long khí Xích Xà, ở hẳn chính mình Số mệnh bên trong, chỉ có khoảng một trượng không tới, cùng thể chế hợp lại, liền có như thể đại lực. Bởi vậy có thể thấy được, coi như Tiềm Long, có Giao Long khí, ở tự thân, cũng bất quá có thể bảo toàn chính mình thôi, chỉ có cùng thể chế kết hợp lại, mới có thể bay lượn cửu thiên, hô mưa gọi gió.

Lúc này, phương xa một mảnh mây khói, cũng đang chậm chậm áp sát, Tống Ngọc trong lòng biết, này tất là Tần Tông Quyền Số mệnh, lập tức ngưng thần nhìn kỹ.

Chỉ thấy một mảnh Quân khí kéo tới, này mây khói rộng rãi hùng vĩ, so với Tống Ngọc Quân khí lớn hơn một vòng, nhưng khí sắc hơi bạc, chỉ có nhạt mạc vẻ, "Quân địch nhân số vượt quá ta phương, nhưng sĩ tốt không bằng." Tống Ngọc trong lòng, có hiểu ra.

Lúc này, phe địch Số mệnh bên trong một tiếng hí dài, hiện ra một con loài chim.

Này cầm đỉnh đầu cự quan. Cánh hơi ngắn viên. Vĩ trường, phụ chích lửa ra. Thân trên màu trắng mà năm dày đặc lấy hoa văn, trên đầu cự trường mà hậu mật, trạng thái như sợi tóc lam màu đen mào khoác với đầu sau; mặt lộ ra, màu đỏ thắm; vĩ trường, màu trắng, hai sí cũng là màu trắng.

Này là Bạch Nhân, Ngũ phẩm Quan văn chi cách!

"Này Tần Tông Quyền, chưởng khống Tân An lâu ngày, lại có binh quyền, lại còn ngưng tụ không ra người chủ chi tượng, liền võ Quan chi cách đều không có. Lấy văn thống vũ, chẳng trách Quân khí không đủ, có ám nhược chi tượng!" Tống Ngọc đại hỉ.

Long khí cự xà thấy bạch nhân, gào thét một tiếng, thân thể bàn lên, nóng lòng muốn thử.

Bạch nhân cái đầu so với cự xà nhỏ một vòng, lúc này càng là có vẻ hơi e ngại, dựng thẳng lên lông chim, hai mắt bốc lên vẻ cảnh giác.

Hai bên so sánh, lập tức phân cao thấp!

"Như vậy xem ra, ta phương Số mệnh thắng được, đúng là điềm lành!" Tống Ngọc mừng thầm, nhưng cũng không có vì vậy thả lỏng cảnh giác, trên chiến trường thiên biến vạn hóa, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra bất trắc, đến lúc đó Số mệnh nghịch chuyển, cũng là khả năng, vạn vạn bất cập không được!

Nếu nhìn thấy Số mệnh, quân địch cũng không xa, Tống Ngọc phân phó: "Truyền ra cờ hiệu, trận địa sẵn sàng đón quân địch!"

Kỳ lệnh Binh lập tức leo lên đài cao, phát sinh cờ hiệu.

Quả nhiên, không lâu lắm, một cái quân trận chậm rãi đi tới, ở ngoài trăm bước dừng lại.

Hai bên bầu không khí, nhất thời sốt sắng lên đến, toàn trường nghe được cả tiếng kim rơi.

Trận địa địch bên trong, một người trung niên thân mang áo giáp, nhìn phương xa, hỏi: "Đây chính là cái kia Tống Ngọc quân đội sao? Nhìn nghiêm chỉnh huấn luyện, Các có chắc chắn hay không?"

Người này tuy giáp trụ, nhưng không có võ tướng khí sát phạt, trái lại nhìn có chút nho nhã tâm ý, tự cái văn sĩ. Người này, tự nhiên chính là Tân An Tri Phủ Tần Tông Quyền.

Tần Tông Quyền nhìn phe địch quân trận, biểu hiện phức tạp, hẳn có ý định với Tân An , vẫn trù tính. Nhưng một cái Dư Đại Thành, triệt để quấy rầy kế hoạch của hắn, lúc trước nghe được Dư Đại Thành hung hãn giết Huyện Lệnh thời điểm, thực sự là tức giận đến liên quăng vài cái cái chén, mắng: "Thằng nhãi ranh không đủ cùng mưu!"

Nhưng chưa kịp đến hắn nghĩ ra biện Pháp gì, tới thu thập cái này loạn sập hàng thời điểm, đại sự lầm lượt từng món, đầu tiên là Ngô Khởi đặt xuống Thanh Long Quan, triệt để đứt đoạn mất Triều đình can thiệp. Lại là Tống Ngọc giết Dư Đại Thành, liền cướp hai Huyện, còn lấy ra Thánh chỉ, tuyên bố hắn vì phản nghịch!

Này nhưng chân chính là cái họa tâm phúc, Tần Tông Quyền lập tức đã nghĩ tấn công, nhưng làm sao binh lính chưa đủ, chỉ có đi đầu chiêu mộ, cũng may Châu lý hạ mệnh lệnh tới không được, dựa vào Tống Ngọc làm loạn danh nghĩa, cũng có thể Quang minh chính đại làm việc.

Nhưng như vậy, cũng cho Tống Ngọc đã có thành tựu, xem này quân trận, liền biết dưới không ít công phu, chính mình mấy con trai, so với này Tống Ngọc đến, chênh lệch không phải một chút, Tần Tông Quyền nghĩ tới đây, không khỏi bay lên mấy phần nhụt chí tâm ý.

Lúc này, một tướng đi ra, nói: "Đại nhân, ta quân có hai ngàn lão binh, đều là huyết hỏa bên trong chém giết đi ra, võ nghệ thành thạo. Lại có hai ngàn tân tốt, huấn luyện cũng là nghiêm khắc, thêm vào hậu cần sương binh, tổng cộng có năm ngàn đại quân."

"Mà quân địch. Nhiều nhất chỉ có hai Huyện Huyện binh, trải qua huấn luyện, có kinh nghiệm, nhưng cũng bất quá ngàn người. Còn có hai

ngàn tân tốt, đều là lưu dân, coi như Tống Ngọc toàn lực cung cấp, cũng chỉ có hai Huyện nơi, tất là thân thể suy nhược. Làm sao so với được với đại nhân nắm giữ Phủ thành, thực lực hùng hậu."

"Lại nói, quân địch chỉ có ba ngàn, ta quân thêm ra gấp đôi. Thực lực này trên, cũng là khác nhau một trời một vực, chúng ta phần thắng là rất lớn !" Nay tướng đúng là chính thống quân lữ xuất thân, từng đọc binh thư, lần này nhận định, có lý có chứng cứ, tất cả mọi người là gật đầu.

Tuy rằng này sẽ vì cổ vũ lòng người, nói tới có chút khuếch đại, sương Binh làm làm hậu cần còn có thể, ở chính diện trong khi giao chiến mấy có thể không nhìn. Nhưng coi như vậy, cũng so với đối phương có thêm gần nghìn người binh lực, này không phải là con số nhỏ!

Thời khắc mấu chốt, mấy chục hơn trăm người đều có khả năng xoay chuyển chiến cuộc, huống chi có ngàn quân!

Tần Tông Quyền nghe xong, cũng là trong lòng buông lỏng, cười nói: "Vân Tướng quân nói thật là, ta quân trận chiến này, tất có thể hoàn toàn thắng lợi."

Lại nhìn một chút trận địa địch, nói: "Phe địch ít người, xem ra không dám mạnh mẽ tấn công, chỉ dám liệt trận mà thủ, truyền lệnh xuống, ta quân xuất kích!"

Chúng tướng đều là đồng ý, truyền xuống hiệu lệnh. Tần Tông Quyền tuy là văn sĩ, nhưng thủ hạ, cũng không có thiếu võ tướng, này toàn quân trên dưới, không nói kỷ luật nghiêm minh, nhưng hiệu lệnh truyền đạt, cũng là không có không từ.

Trong nháy mắt, toàn bộ quân trận chậm rãi mà động, hướng về Tống Ngọc quân trận phóng đi!

Đến hai quân chỉ còn năm mươi bộ thì, tiên phong nhân lực tốt, đã có thể nhìn thấy phe địch mặt, bầu không khí căng thẳng đến cực hạn!

Quân Tần, một tướng nhìn đến nơi này, đã là phe địch cung tên tầm bắn, rút đao uống: "Xuất kích! Giết! Giết hắn cái tiền đồ tự cầm! Vợ con hưởng đặc quyền!"

Quân Tần tiên phong, nhất thời xông lên, thay đổi trước chậm rãi bước tiến.

Tổng Ngọc quân đội, nhìn đại quân vọt tới, có sắc mặt người biến bạch, nhỏ xuống mồ hôi lạnh.

Tổng Ngọc biết như vậy, đặc biệt phái Diệp Hồng Nhạn tọa Trấn trước quân, lại nhiều là Huyện binh ở đây, tình huống tốt hơn một chút.

Diệp Hồng Nhạn sắc mặt vô hi vô bi, nhìn thấy quân địch tiên phong đến tầm bắn, ra lệnh: "Người bắn tên, thả!"

Hắn trước người một doanh người bắn tên, đã giương cung cài tên, thủ thế chờ đợi, bây giờ nghe mệnh lệnh, nhất thời nhẹ buông tay, "Băng băng" dây cung tiếng vang lớn, vạn mũi tên như Châu châu giống như bắn ra!

Quân địch tiên phong mấy chục người, dồn dập trúng tên ngã xuống đất, máu tươi chảy ra, hội tụ thành dòng suối nhỏ.

Nhưng lúc này, những người khác vùng vẫy binh khí, kế tục xông lên, không chút nào vì là đội hữu tử vong lay động.

"Lại thả!" Trên một doanh người bắn tên lui lại, lộ ra mặt sau một doanh.

"Phù phù" một tiếng, đây là cung tên đâm vào thân thể âm thanh, quân địch lần thứ hai có người ngã xuống đất, nhưng cái này cũng là cuối cùng

một làn sóng, lúc này quân địch đã giết tới trước trận, người bắn tên hầu như có thể thấy rõ quân địch trên mặt mỗi một chi tiết nhỏ.

"Trường thương trận, tiến lên!" Diệp Hồng Nhạn đứng lúc lui ra người bắn tên, đối thương Binh.

Hai quân xung phong, chớp mắt tức đến, nếu như chỉ có một doanh người bắn tên, vậy chỉ có thể bắn ra một làn sóng, hiện tại thay phiên bắn một lượt, cũng chỉ là xoa dịu địch xung phong, chủ lực không tổn hại!

Tống Ngọc nội tâm cười khỗ, trên tay mình chỉ có hai doanh bắn tên, toàn bộ đi tới, cũng mới làm cho đối phương một doanh nhiều người mất đi sức chiến đấu, tỷ lệ này, cũng khá. Nhưng so với nhân số của đối phương, liền xa xa không đủ.

"Giết!" Thương Binh rống to, theo đề bình thường huấn luyện, đâm ra đợt thứ nhất trường thương.

Trước hết xông lên quân địch, dồn dập trúng đạn ngã xuống đất, mặt sau sĩ tốt, lập tức bù đắp, gào thét đánh tới!

"Lại đâm!" Thương binh doanh chính thét dài, lại là thương lâm đâm ra, quân địch binh sĩ, mang theo không dám tin tưởng sắc mặt, ngã trên mặt đất.

Máu tươi tung toé, nóng bỏng huyết tương, rơi tại thương Binh trên người, nhưng lúc này, ai cũng chú ý không tới, trong mắt chỉ có quân địch!

Cổ đại chiến trường tranh đấu, thể lực đều có hạn, thương Binh đâm ra hai làn sóng, thể lực liền sắp không chống đỡ được nữa, động tác chậm chạp, toàn bộ quân trận, chính là chậm lại.

Quân địch tướng lĩnh nhìn thấy này cảnh, đại hỉ gào thét: "Các huynh đệ! Theo ta giết địch!"

Nhân cơ hội lao lên, đợi đến lúc tới gần, thương Binh vận chuyển mất linh, dồn dập bị chém giết, ngã trên mặt đất.

Mặt sau sẫm tối, theo chủ tướng, anh dũng về phía trước, hai quân chính thức đan xen vào nhau.

Nhất thời, tiếng la giết, binh khí giao tiếp, tiếng gào thét, còn có binh khí phá tan huyết nhục xương cốt vang lên giòn giã, không ngừng lọt vào tai!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 77: Đại Thắng

Theo hai phe quân trận triệt để hỗn tạp.

Hai bên Quân khí, cũng là chính thức giao giới, từng tia từng tia Huyện Hắc khí tức, lẫn nhau quần Quanh tiêu hao.

Bạch Nhân tuy là có chút không muốn, nhưng lúc này, cũng chỉ có thể triển khai hai cánh, phi thân nhào trên, Long khí cự xà lăm liệt không sợ, hai phe chém giết cùng nhau.

Tống Ngọc vẻ mặt nghiêm túc, nhìn kỹ chiến trường.

Thời cổ hậu, một khi hai quân chính thức giao phong, chủ soái đối với quân đội nắm giữ, cũng là tùy theo yếu bớt không ít, chỉ có thể phát sinh đi tới, lùi về sau các loại đại khái chỉ lệnh, cụ thể chỉ huy, chỉ có dựa vào mỗi cái doanh đang cùng đội trưởng Hỏa trưởng một loại.

Lúc này, hai bên quân đội, đan xen đụng vào nhau, tiếng giết nổi lên bốn phía, Số mệnh cùng võ nghệ, vô cùng nhuần nhuyễn phát huy.

Tống Ngọc nhìn chung chiến trường, chỉ thấy đại quân lấy doanh đội làm đơn vị, phân cách thành từng cái từng cái tiểu khối, cùng quân địch chém giết.

Phần lớn thương Binh, tuy rằng vừa bắt đầu mấy làn sóng thương đâm, đều có thể sát thương không ít kẻ địch, nhưng theo thể lực tiêu hao,

quân địch phụ cận, cũng sắp không chống đỡ được nữa, xuất hiện thương vong. Nhưng Tống Ngọc cho các thương binh doanh, cũng phái mấy Hỏa trưởng binh đao, lúc này cũng phát huy ra tác dụng, chống đối địch Binh, chiến cuộc xuất hiện giằng co tư thế.

Ở này trong hỗn loạn, cũng không phải là không có điểm chiếm thượng phong.

Diệp Hồng Nhạn, Tống Hồ dẫn dắt nhiều là Huyện binh, có kinh nghiệm, hai người này đều là hữu dũng hữu mưu, Đại tướng chi khí. Lại trải qua mấy tháng rèn luyện, quyền uy thâm nhập lòng người, lúc này mang binh, như chỉ cánh tay sứ, đem quân địch phân cách đánh tan, đại chiếm thượng phong!

Còn có Điển Lăng, Phan Hòa hai người, làm gương cho binh sĩ, phá tan trận địa địch, lớn tiếng hô quát. Dưới đáy binh sĩ, thấy doanh chính không tránh đao thương, dục huyết phấn chiến, cũng là sĩ khí đại thịnh, đi theo doanh chính bản thân sau, từng sợi phá tan quân trận, sát thương quân địch.

Trên chiến trường, bởi vì có mấy người này đi đầu tác dụng, thắng lợi chính hướng về bên mình nghiêng.

Tống Ngọc đại hỉ, chẳng trách cổ đại quân chủ, đạt được dũng tướng, đều thật cao hứng, ban thưởng phong phú. Nguyên lai ở trong quân, chân chính có tác dụng lớn, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, khích lệ sĩ khí, toàn dựa vào bọn họ rồi!

Đương nhiên, phe địch cũng có dũng tướng, Diệp Hồng Nhạn bọn họ, rất nhanh sẽ gặp phải đối thủ, từng người bị bán dừng tay chân.

Tống Ngọc định thần vừa nhìn, hoàn toàn yên tâm, quân địch tuy có mấy người mới, nhưng nào có Tống Ngọc thần thông, có thể nhìn ra bản mệnh, trong bóng tối dễ bại. Có những này, chính là không sai.

Huống chi, Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân, đều có kim hoàng bản mệnh, có thể làm được một Phủ chi tướng, này lại há lại là đối phương có thể tùy ý có?

Coi như phe địch chúng tướng, dựa vào nhất thời khí nhào trên, cũng chống đối không được bao lâu!

Lúc này, phía trên Số mệnh, nhất thời nổi lên đại biến.

Chỉ thấy Bạch Nhàn cùng cự xà tranh đấu, lại chi ra Số mệnh, chống đỡ chúng tướng đối kháng địch phong, đã dần dần không chống đỡ nổi, hiện ra vẻ mệt mỏi.

Cự xà đến cơ hội, thân thể co lại thành cong, đột nhiên tấp tới!

Này bổ một cái, mơ hồ mang theo rỗng ngâm hồ gầm, khí thế khiếp người! Bạch Nhàn né tránh không kịp, bị cắn trúng cổ, gào thét không ngừng.

Cự xà gắt gao cắn vào không tha, một quyền thân, càng là quần Quanh trụ Bạch Nhàn thân thể, dần dần xiết chặt!

Một lát sau, Bạch Nhàn hí dài một tiếng, triệt để không còn giãy dụa, hóa thành hồng hoàng khí tứ tán! Phe địch Hắc khí, không còn Trấn áp, cũng bị Tổng Ngọc Quân khí thừa cơ tách ra, hầu như không được vân hình!

Tổng Ngọc đại hỉ, biết khí ở trước đó, quân địch Số mệnh đại hạ, giờ khắc này chính là phá địch cơ hội tốt!

Lập tức thả người thở phào: "Ta Tướng La Bân ở đâu?"

La Bân thân mang thiết giáp, thúc mã tiến lên, lớn tiếng trả lời: "Chúa công, thuộc hạ ở!"

"Người suất đội kỵ binh, xuất kích trận địa địch!"

La Bân trầm giọng nói: "Vâng!"

Lại nhìn lại: "Đội kỵ binh, theo ta xông lên trận!" Vừa kéo roi ngựa, vật cưỡi hí dài, nhanh chóng lao ra, mặt sau năm mươi kỵ, đều là đuổi tới.

Đây là Tống Ngọc đội kỵ binh, liền ngay cả cấp thấp nhất kỵ binh, đều trên người mặc giáp da, khoá trường đao, dũng hãn hơn người. Hiện ra là bỏ ra vốn lớn!

Lúc này, quân địch cũng phát hiện Tống Ngọc động tác.

"Chuyện này... Có thể sao là thật?" Tần Tông Quyền chỉ là cái văn nhân, đối với chiến trường này sát phạt, hơi có chút không thích ứng, lúc này sắc mặt, liền hơi trắng bệch, "Không nghĩ tới quân địch như vậy ngoan cường, hiện tại lại ra kỵ binh!"

Một thân tín đi ra, nói: "Chúa công, ta quân cũng có kỵ binh!"

"Vâng..." Tần Tông Quyền lau vệt mồ hôi , khiến cho: "Ta quân kỵ binh xuất kích!"

Thuộc hạ lăm liệt truyền xuống hiệu lệnh, chỉ thấy một doanh kỵ binh phi ngựa nhảy ra, có tới bách kỵ! Tần Tông Quyền sở hữu Phủ thành, tự nhiên gia đại nghiệp đại, giàu nứt đổ đổ vách. Đây kỵ binh, so với Tống Ngọc đầy đủ thêm ra gấp đôi!

La Bân nhìn kỵ binh vọt tới, lăm liệt không sợ, trái lại lại tăng nhanh tốc độ.

Chúa công như vậy tín nhiệm, đem gánh nặng giao cho, để cho mình đảm nhiệm đội trưởng, còn có chính Cửu phẩm Viên chức, ban thưởng phong phú, này đã đáng giá dùng tính mạng báo đáp rồi! Lại nói, trong lúc

thời loạn lạc, chính là võ tướng dùng mệnh thời gian, chính mình một thân bản lĩnh, chiến trường chính là đất dụng võ!

La Bân xông lên trước, uống: "Toàn đội tăng nhanh tốc độ, theo ta xông lên phong!"

Hai bên mã kỵ, càng ngày càng gần, lập tức tàn nhẫn mà đụng vào nhau. Nhất thời, ai đề thanh, xương cốt phá nát thanh không ngừng vang lên, máu thịt tung toé!

La Bân rút ra trường đao, vung tay lên, hai người đầu bay lên, máu tươi tiên một mặt, lại làm cho hấn trong lòng hừng hực, đỏ mặt, gào thét: "Giết!"

Lại là thúc mã mà lên, liên tục múa đao, hấn võ nghệ hơn người, thuật cưỡi ngựa thành thạo, lúc này càng là phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn, kỵ binh dồn dập bị chém xuống mã dưới.

Thủ hạ kỵ binh, thấy rõ chủ tướng như vậy dũng mãnh, cũng là gào thét, đi theo chủ tướng mặt sau, đại khảm đại sát.

Mấy lần xung phong hạ xuống, quân địch kỵ binh đã tử thương quá bán, chật vật mà chạy!

Tình cảnh này, nhìn ra phe địch mọi người, đều là như rơi vào hầm băng, sắc mặt trắng bệch, Tần Tông Quyền có chút run cầm cập, hỏi: "Này chính là ai? Càng hung hãn như vậy!"

La Bân cũng biết binh Pháp, làm theo sau giết một lúc, lao thẳng tới mỗi cái quân trận, Diệp Hồng Nhạn vốn đã đại chiếm thượng phong, lúc này đạt được kỵ binh giúp đỡ, càng là như bẻ cành khô. Quân địch binh sĩ, vốn là lặn lội đường xa, lúc này mạo muội xuất kích, thể lực đã kiệt. Lúc này hàng ngũ bôn hội, xuất hiện đào binh. Có còn quăng binh khí, quỳ xuống đất đầu hàng!

Diệp Hồng Nhạn rảnh tay, liền phát ba đạo quân lệnh, suất quân viện trợ Tống Hồ, Diển Lăng, Phan Hòa các loại (chờ) người. Máy người này, lúc này đều là chiếm ưu thế, lần này đạt được quân đầy đủ sức lực, hóa tiểu Thằng vì là đại thắng, dồn dập giết bại quân địch, hợp Binh một chỗ, thanh thế càng lúc càng lớn.

Tống Ngọc đại hỉ, đây chính là quả cầu tuyết, trận chiến này đã không nghi ngờ!

Phe địch tướng lĩnh, cũng có người nhìn ra điểm ấy, một thân tín tướng lĩnh tiến lên, quỳ xuống nói: "Đại nhân, trận chiến này thất lợi, vẫn là tạm tránh mũi nhọn, lại cầu quay đầu trở lại!"

"Chuyện này..." Tần Tông Quyền có chút chần chờ, này lùi lại, liền thực sự là binh bại như núi đổ, đến lúc đó công thủ chuyển đổi, không phải là dễ dàng như vậy hòa nhau đến, trong lòng, thì có điểm do dự.

"Thân binh doanh, theo ta tiến lên!" Tống Ngọc trường quát một tiếng, suất lĩnh cuối cùng thực lực giết tới.

"Làm chủ công hiệu tử!" Thân binh rút đao hét lớn, theo Tống Ngọc, gia nhập chiến trường.

Người thân binh này doanh, tuy rằng chỉ có 100 người, nhưng mỗi người tinh tráng dũng mãnh, trước đây vừa không có giao chiến, bảo tồn thể lực. Đây một luồng hung hãn đầy đủ sức lực gia nhập, nhất thời thành đánh gãy kẻ địch sống lưng một đòn tối hậu!

Quân địch Quân khí đã hết, lúc này rốt cục toàn tuyến bôn hội, binh sĩ gào thét, gào khóc thoát ly chiến trường.

Tống Quân sĩ khí đại thịnh, bắt đầu phản công.

Tần Tông Quyền ngực một nhói, phun ra khẩu huyết đến, này một giật mình, trong đầu một thanh, nói: "Dìu ta lên ngựa!"

"Tuân mệnh!" Thì có hai cái thân binh tiến lên, phù Tần Tông Quyền lên ngựa, chen chúc rời đi chiến trường.

"Muốn đi?" Tống Ngọc phát hiện này mạc, cười lạnh một tiếng , khiến cho: "La Bân, theo ta truy sát quân địch!"

Thúc ngựa tiến lên, La Bân suất đội kỵ binh đi sát đằng sau.

"Đại nhân, người đi trước đi! Mạt tướng lưu lại ngăn trở địch!" Một tướng hét lớn nói.

Lập tức giục ngựa lưu lại, còn theo mấy kỵ binh thân vệ.

Tần Tông Quyền lòng như đao cắt, đây là hãn tâm phúc ái tướng, thân binh thống lĩnh. Mang theo, cũng nhiều là Tần gia tộc người. Lúc này lưu lại, vì hãn tranh thủ thời gian, chắc chắn phải chết!

Nhưng lúc này, không thể chần chờ, cắn răng, gia tăng giật mấy tiên, vật cưỡi được này một kích, chạy trốn càng sắp rồi.

"Quả là thật can đảm!" Tống Ngọc giết tới, có chút than thở nói, nhưng mã dưới chút nào chưa đình, trực xông tới.

"Các tướng sĩ! Theo ta giết địch!" Này Tướng rống to, suất quân nhào lên.

Hai bên mạnh mẽ va chạm, theo một tiếng vang lớn, này Tần tướng bay ra, hạ rơi xuống mặt đất, bụng mở ra thật lớn cái vết thương, tiên máu chảy như suối. Lúc này giãy giụa, tựa hồ còn nghĩ đứng dậy, nhưng cuối cùng, vẫn là không cam lòng ngã xuống, nhắm hai mắt lại.

"Đáng trách! Thù này... Ta Tần Tông Quyền ngày khác tất báo!"

Này bốn ngàn binh sĩ, là Tần Tông Quyền căn cơ tâm huyết, sau trận chiến này, đều trôi theo nước. Tần Tông Quyền ở trên ngựa, nghĩ đến đây, càng là trong lòng đại thống, giọng cảm hận nói.

Lúc này, trên trời bắt đầu mưa, từng tia từng sợi, chu vi hàn ý nổi lên, Tần Tông Quyền không khỏi nắm thật chặt thân thể.

"Ha ha... Thù này, chỉ sợ người là báo không được rồi!"

Phía trước đột nhiên truyền đến âm thanh, Tần Tông Quyền ngẩng đầu, chỉ thấy phía trước màn mưa bên trong, đột nhiên xuất hiện mấy kỵ bóng người, chặn lại rồi đường đi. Chính là Tống Ngọc các loại (chờ) người!

"Giết!" Tần Tông Quyền bị gây nên huyết tính, hô to nói.

Chu vi cuối cùng mấy cái thân binh, cũng là rút đao ra đến, uống: "Thề sống chết bảo vệ đại nhân!"

Hai bên kỵ binh, giục ngựa trùng cùng nhau

Tống Ngọc phát tay, ánh đao liên thiểm, chỉ thấy một cái đầu lâu bay ra, mang theo một chùm mưa máu, đầu người này rơi xuống đất, lăn mấy vòng, lộ ra một cái không cam lòng khuôn mặt, chính là Tần Tông Quyền!

La Bân cũng giết còn lại thân binh, tiến lên chúc mừng: "Chúc mừng đại soái, trận chiến này hoàn toàn thắng lợi!"

Tống Ngọc trên mặt mang theo ý cười, nói: "Trước tiên thông thả như vậy, việc cấp bách, vẫn là kiểm kê tổn thương, thu nạp hàng binh."

Trải qua này chiến, Tống Ngọc bản mệnh khí đại biến, màu đỏ triệt để rút đi, hóa thành kim hoàng vẻ. Này đã có thể vấn đỉnh một Phủ đại vị, Tống Ngọc tâm lý đại khoái!

...

Mưa Thu mang theo hàn ý, còn đang trút xuống

Trên chiến trường, dòng máu hóa thành dòng suối nhỏ, chảy qua đại địa.

Giết đỏ cả mắt rồi sẽ tốt, cũng dần ngừng lại hạ xuống, tiếp theo chính là thoát lực ngã xuống đất, chợt có nồn mưa tiếng.

Tống Ngọc lúc này trở lại lều lớn, dặn dò nói: "Tính toán quân công, kiểm kê tù binh, thu trị thương viên, đều muốn tăng nhanh tiến độ, hôm nay phải hoàn thành."

Dừng một chút, nhìn khí trời, còn nói: "Còn có, dặn dò quân y, lược lên canh gừng, cho sẽ tốt khu hàn!"

Lần này đại thắng, đã đặt vững Tống Ngọc ở Tân An Phủ địa vị, thủ hạ trong lòng, đều là nhiều hơn mấy phần cung kính, cúi đầu tuân mệnh.

Đến mưa tạnh, sắc trời đem tối thì, Tống Ngọc mới thu được cụ thể chiến báo.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 78: Khao Thưởng

"Khởi bẩm đại nhân, trận chiến này, bên ta trận vong 251 người, còn có hơn năm trăm người bị thương, chính đang cứu trị!"

Nói lời này, là Mạnh Trục, Tổng Ngọc thiết chiêu hiền bằng, ứng giả rất ít, trong đó, có tài học, càng thiếu. Tổng Ngọc vì thiên kim mua mã cốt, cũng xem mới nhận lệnh, đều sai biệt sự. Đương nhiên, vừa bắt đầu, đều sẽ không quá cao, nhưng này, đối với Hàn môn tử đệ, cũng có sức hấp dẫn.

Đến cuối cùng, cũng có mấy người mới xin vào, này Mạnh Trục, chính là trong đó Tổng Ngọc coi trọng nhất một cái, hiện tại nhận lệnh vì là theo quan Văn lại, đến chiến hậu, liền có thể đề bạt.

Tổng Ngọc hơi nhượng mảy, chậm rãi nói: "Đã thương địch thủ một ngàn, tự tổn tám trăm a!"

Trong lòng nhưng là rõ ràng, ở này cổ đại trong chiến tranh, bởi vì đều là thiếp thân vật lộn, tự thân thương vong cực nhỏ tình huống rất khó phát sinh, chẳng phải người "Tướng quân bách chiến tử", huống chi binh sĩ đây?

Trận chiến này hạ xuống, trực tiếp phế bỏ Tổng Ngọc một phần mười thực lực, cái khác người bệnh, gần đây cũng không thể dùng, một thoáng giảm quân số gần nghìn. Cũng còn tốt là đại thắng, tận diệt quân địch, không phải vậy, trở lại mấy lần, phải cực kì hiệu chiến, triệt để phá sản.

Bất quá, chính mình tử thương như vậy, quân địch đây? Tống Ngọc nghĩ như thế, liền hỏi: "Quân địch tình huống làm sao?"

Mạnh Trục mặt âm trầm trên, mới thấy chút sắc mặt vui mừng.

"Quân địch, chết trận 412 người." Trong này, bao quát trọng thương ngã xuống đất, quét tước chiến trường thì bù đao.

"Tù binh 2,500 dư. Còn có các loại đao thương hơn ba ngàn đem, giáp da 230 phó, thiết giáp mười lăm kiện!"

"Ha ha..." Tống Ngọc sờ sờ cằm, nổi lên sắc mặt vui mừng, "Được! Có những này, đây đủ lại kiến ba doanh!"

Trong lòng biết những này, đều là Tần Tông Quyền mười mấy năm qua tích lũy, hiện tại toàn tiện nghi chính mình.

"Đại nhân, còn có chiến mã năm mươi bảy thớt, còn lại đều là ngựa chết cùng trọng thương không tính, đã nhắc đến hậu cần, giết ăn thịt!"

Mạnh Trục trên mặt, cũng là ý mừng đại thịnh. Dù sao, theo đúng rồi chủ nhân, mới có thể ở thời loạn lạc tồn tại, tiến một bước quang tông diệu tổ. Hẳn là Hàn môn xuất thân, vẫn có tài nhưng không gặp thời, lần này thực sự là cùng đường mạt lộ, mới đánh cuộc một cái, bây giờ nhìn lại, Chúa công tương lai quả thực không thể đo lường!

Hắn tự thật tinh mắt, biết lúc này Tân An Phủ quân diệt sạch, toàn bộ Tân An Phủ, đều là không người, phòng giữ trống vắng. Hầu như đại quân một đến, liền có thể bắt. Chính mình Chúa công Tân An Tiết Độ Sứ, liền muốn danh xứng với thực.

Tống Ngọc cũng không chú ý hành động của thuộc hạ, nói: "Rất tốt, hôm nay đại thưởng toàn quân, dặn dò hậu cần, có cái gì tốt, cứ việc tiến lên!"

"Còn có, tù binh hàng binh, cũng không muốn keo kiệt, chí ít không thể bị đói!" Những này, đều là sau đó thu nhập trở vào, cũng phải chú ý.

Mạnh Trục lăm liết nghe lệnh, sau đó đem công văn đưa trước, "Chiến công đã thống kê xong tất, mọi người trăm thủ con số cũng ở, đại nhân xin mời xem qua!"

Tống Ngọc tiếp nhận, thấy trật tự rõ ràng, không khỏi gật gù, nói: "Không sai, trận chiến này, người cũng coi như có công, ta trước tiên đề bạt người vì là theo quân Diến Sử, chờ bắt lại Phủ thành, liền có thể chính thức mở Phủ kiến Nha, đến lúc đó còn phải người giúp đỡ!"

Ý này, chính là muốn đề bạt đến Viên chức.

Mạnh Trục con mắt đỏ chót, suýt nữa nước mắt chảy xuống, quỳ sát nói: "Đại nhân không lấy tiểu lại đề tiện, chỉ làm tiểu lại với chuyện vặt bên trong, làm sao không máu chảy đầu rơi, vì là đại nhân hiệu tử! Lần này chuyện tiểu lại bé nhỏ công lao, đề bạt thành Diến Sử, đã là quá..."

Tống Ngọc vung vung tay, đánh gãy Mạnh Trục lời nói, nhàn nhạt nói: "Người tài năng làm, ta là biết đến, lần này lại có quân công, nhanh chóng đề bạt, cũng nói còn nghe được. Tân An một Phủ quảng đại, ta vẫn cần Các người giúp đỡ, không cần chối từ rồi!"

Mạnh Trục trong lòng một thanh, biết Chúa công căn cơ còn thấp, muốn trị chính một Phủ, xác thực khuyết thiếu nhân thủ, lúc này nương nhờ vào, chân thực là đuổi tới thời điểm, lần thứ hai dập đầu, nói: "Vâng!"

Lại chúc mừng: "Cống hiến Chúa công, bắt Tân An !"

"Bắt? Lời ấy còn sớm!" Tống Ngọc chấp tay, Long hành hổ bộ, đi tới ngoài trưởng, có chút thất thần nói.

Ở trong mắt hắc, tự thân Số mệnh dày đặc, Long khí Xích Xà dài ra một chút, ngoại trừ bản mệnh khí ở ngoài, cùng với trước, cũng không có cái gì quá đại biến hóa.

Trong lòng biết đánh bại đối phương còn không được, chỉ có thu đến lãnh địa, vì là tự thân truyền máu, chân chính nắm giữ Tân An Phủ. Đến lúc đó, tất cả sảnh đường khí kim hoàng.

Nhân Đạo Số mệnh, chính là như vậy nồng nặc chất phác! Để Tống Ngọc Bản tôn, không khỏi ước ao vạn phần.

...

Địa điểm chuyển đến thao trường.

Lúc này, ngoại trừ thương binh cùng trông giữ tù binh nhân thủ, còn lại lính, đều ở này.

Tống Ngọc đứng ở đài cao, nhìn dưới đáy binh sĩ, cao giọng nói: "Bản soái lúc trước nói rồi, có công lập thưởng, quyết không nuốt lời."

Vung tay lên, mấy cái thân binh đem thưởng ngân nhắc đến trước đài, hoàng lóng lánh tiền đồng cùng màu trắng lấp loé ngân lượng, hầu như hoả hoa phía dưới binh sĩ hai mắt.

Tống Ngọc thấy này, thoả mãn nở nụ cười. Lớn tiếng nói: "Phổ thông sĩ tốt, trăm thủ một người giả, thưởng bạc ròng năm lạng. Đồng thời, ghi chép công lao, sau đó có thể theo này thưởng điền."

Lời vừa nói ra, phía dưới ồn ào, những binh sĩ này, đều là lưu dân tá điền xuất thân, đối với thổ địa có yêu quý. Có thể có chính mình đất ruộng, đó là người một nhà giấc mơ. Năm lạng bạc trắng, cũng là không ít, giết nhiều mấy cái, liền đủ người một nhà sành ăn, sinh hoạt mười mấy năm.

Tống Ngọc vung tay lên, hân ở trong quân uy vọng rất cao, dưới đáy nhất thời yên lặng như tờ.

"Còn có, hôm nay đại thắng, mỗi người thêm phát một tháng tiền lương. Người chết trận, giống nhau trợ giúp gia thuộc mười lượng bạc trắng!"

Lần này đại chiến, còn có rất nhiều sĩ tốt, không có trăm thủ, nhưng không thể không thưởng, dù sao trước cũng ra lực. Đối với binh lính chết trận tiến hành trợ giúp, càng là từ xưa không danh sách.

Sĩ tốt nghe xong, đều là quỳ xuống: "Dám không vì là đại soái hiệu tử!"

Tống Ngọc mỉm cười, tuy rằng động tác này, có chút tiêu hao, nhưng vẫn là lợi nhiều hơn hại.

"Sương Binh đã làm tốt yến hội, tại chỗ phát xuống thưởng ngân sau, liền có thể hưởng dụng, các người cứ ăn uống thỏa mái!"

Tống Ngọc một ra hiệu. Thì có Văn lại tiến lên, theo binh sĩ công lao phát xuống tưởng thưởng.

Mỗi cái sĩ tốt, đều diện có thai sắc, đem tiền thưởng thu cẩn thận, trở lại dự tiệc, ăn uống thỏa thuê, thật không vui!

Toàn bộ quân doanh, trong lúc nhất thời, vui sướng.

Tống Ngọc bên trong đại trưởng.

"Ha ha, sĩ tốt có thưởng, mỗi cái Quan quân, càng là có công!"

Tống Ngọc ngồi ngay ngắn, nhìn phía dưới ánh mắt hừng hực chúng tướng, trên mặt mang theo ý cười nói.

Lập tức trầm giọng quát lên: "Diệp Hồng Nhạn ở đâu?"

Diệp Hồng Nhạn ra khỏi hàng, quỳ xuống: "Thuộc hạ ở!"

"Người trận đầu đến lợi, lại diệt địch phong mang. Ta phong người vì là chính Thất phẩm Chiêu Vũ Giáo Úy. Quản lý một Đô 1,200 người, bản soái ban xuống tên gọi, liền gọi Đông Sơn Đô!"

"Tạ đại soái!" Diệp Hồng Nhạn lĩnh mệnh, trên đỉnh hồng khí đại thịnh, thậm chí mơ hồ có hoàng khí sinh thành.

"Tổng Hổ, Điển Lăng, Phan Hòa, ta mặc các người vì là chính bát phẩm Chấn Uy Giáo Úy, quản lý một Vệ 600 người."

Ba người này ra khỏi hàng, "Tạ đại soái!"

"La Bân, người chỉ huy kỵ binh phá trận, càng có công lớn. Ta phong người vì là Chấn Uy Giáo Úy. Lần này thu được năm mươi con ngựa, đều cho người, đem đội kỵ binh thăng làm kỵ binh doanh. Liền xưng Hắc Vũ Kỵ được rồi!"

Kỵ binh tinh quý, La Bân tuy rằng chỉ để ý 100 người, cũng có chính bát phẩm Viên chức.

La Bân trong lồng ngực hừng hực, quỳ xuống: "Thuộc hạ tất không phụ đại nhân nhờ vả!"

Tổng Ngọc gật đầu, nhìn về phía một người, hỏi: "Sự tình đều làm sao?"

"Khởi bẩm đại soái, đã làm thỏa đáng!" Người này ra khỏi hàng, quỳ xuống bẩm báo.

"Ừm!" Người này là Tổng Ngọc thân binh doanh chính, gọi làm Tổng Hòa, là Tổng Ngọc tộc đệ, tuy rằng không rất cao, nhưng quý trong lòng

mắt chân thật, trung thành tuyệt đối!

Này nói, là hàng binh sự.

Trận chiến này, tù binh quân địch gần ba ngàn, Tống Ngọc tuy có tâm thu nạp bọn đầu hàng phản nghịch. Nhưng cũng không thể toàn bộ đều muốn, chỉ ít, trong đó Quan quân thân tín, liền không thể nhận dưới.

Này chinh biên quân địch, tự nhiên Tướng quân Quan toàn bộ thanh tủy, thân binh một loại cũng chết trung, Tống Ngọc cũng không dám dùng, chỉ có thể toàn bộ giết. Tống Hòa chính là đi làm việc này, lúc này cả người vẫn cứ tinh lực tràn ngập.

Những này Quan quân, mặc dù nhiều là xuất thân Đại hộ, nhưng trong đó, cũng có phần trung thành. Tống Ngọc dự định, chết cũng không hối cải, trực tiếp giết. Còn lại, cũng có thể để trong nhà ra chút tiền lương, chuộc đồ đi.

Đương nhiên, nếu như gia tộc kia thề sống chết chống lại, tự nhiên liền với gia tộc đồng thời diệt.

"Hừm, Tống Hòa, ta đề bạt người vì là chính bát phẩm Chấn Uy Giáo Úy. Ta chi thân binh doanh, cũng phải tăng lên, thành lập một vệ, xưng là Phi Hồ Vệ. Người mặc cho Vệ chính!"

Tống Hòa quỳ xuống: "Tạ đại soái!"

Tống Ngọc gật đầu, nhìn Tống Hòa trên đỉnh Số mệnh ngưng tụ, không bao lâu, liền hội tụ thành một mảnh hồng chơi mây khói, trong đó một cái hồng bạch bản mệnh khí ở giữa điều hòa, rất là sinh động.

Này Tống Hòa, cũng có chính bát phẩm chi khí. Hiện tại làm vệ chính, cũng là thích hợp. Bất quá, điều này cũng đến năng lực của hắn cực hạn, sau đó trừ phi có đại biến, không phải vậy, liền đến đây dừng lại.

Những này tâm tư xoay một cái mà qua. Tống Ngọc trầm giọng nói: "dưới đội trưởng Hỏa trưởng, cũng có tưởng thưởng!"

"Người các loại, trước tiên chỉ huy tốt bộ hạ cũ, chờ đặt xuống Tân An Phủ, tự nhiên bổ túc biên chế!" Những này hàng binh, tự nhiên không thể ngay lập tức sẽ dừng, thế nào cũng phải tuyển luyện một hai tháng. Đồng thời, không thể để cho thuộc hạ tự mình chiêu mộ sĩ tốt, không phải vậy chính là Nuôi Hổ Thành Hoạn.

Diệp Hồng Nhận ra khỏi hàng, thần sắc kích động: "Đại soái, lại có trận đánh?" Hãn là võ tướng đứng đầu, do hãn tới hỏi thích hợp nhất. Mọi người cũng là nhìn Tống Ngọc, ánh mắt nhiệt liệt.

"Không sai!" Tống Ngọc gật đầu: "Ta quân nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lưu lại hai doanh, chăm sóc người bệnh, còn lại, toàn bộ lên đường, Binh phát Tân An Phủ!"

"Lúc này Tân An Phủ, đã không có bao nhiêu quân coi giữ, hầu như đánh liền xuống, ta quân có Binh hai ngàn, lại có hàng binh ba ngàn, liền được xưng 10 ngàn, cường bức Phủ thành!"

Này hàng binh, tuy rằng không thể dừng, nhưng theo tráng tăng thanh thế, vẫn là có thể.

Diệp Hồng Nhận con mắt sáng choang, "Lúc này các Phủ Huyện đều bị điều tinh binh, đại soái mang đại thắng tư thế, tất là một lần bắt! Thuộc hạ chúc mừng đại soái!"

Còn lại mọi người, cũng là bá dưới: "Chúc mừng đại soái! Chúc mừng đại soái!"

Tống Ngọc cười to nói: "Việc này còn phải nhờ cậy chư vị!"

Chúng tướng khom người: "Vâng!"

Trong một đêm, Tống Ngọc đại bại Tần Tông Quyền liền truyền ra.

Các nơi đều là sợ hãi! Trước xem Tống Ngọc, bất quá lấy lòng mọi người, tất bị tiêu diệt, không nghĩ tới thật cho người này phong vân tế hội, đã có thành tựu.

Các gia Gia chủ, cũng là có thể người, đều nhìn ra rồi, Tân An Phủ sau lần đó, liền muốn rơi xuống người này trong tay. Dồn dập phái ra trong bóng tối, mật thám, đi tới Vũ Long tìm hiểu, dù sao một cái Đại hộ chi, nghịch thiên đến đó, thực là yêu nghiệt! Ở bề ngoài, một ít Đại hộ, cũng phái ra sứ giả, dẫn theo lễ vật, đến đây lấy lòng.

Đương nhiên, có bao nhiêu người trong bóng tối cắn nát hàm răng, đêm không thể chớp mắt, vẫn đứng là khó nói.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 79: Phá Quan

Thanh Long Quan.

Lúc này huyết hỏa liên thiên, khói lửa nổi lên bốn phía.

"Giết!" Cửa ải phía dưới, tối om om binh lính, gào thét, dữ tợn mặt, theo thang mây, nghĩ phụ mà tiến lên!

Mặt sau còn có công thành ky, máy bắn đá các loại, không ngừng rít gào, đem hòn đá bắn đến phía tường thành.

Thanh Long Quan là binh gia yếu địa, không riêng địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công, cửa ải tường thành cũng là tu đến cực cao, vật tư chuẩn bị sung túc.

Lúc này, mỗi cái lỗ Châu mai, tháp tên cung tiễn như mưa rơi, thỉnh thoảng thì có địch Binh trúng tên, kêu thảm thiết ngã xuống.

Trên tường thành, lại có lăn thạch, lôi mộc, không ngừng thả xuống, mang theo một mảnh màu máu.

Càng có lược lẫn dầu, còn có dầu lỏng, chinh oa ngã xuống.

Này vết bỏng dính thân, ở cổ đại, hầu như là bệnh bất trị, liền Quan quân vết bỏng sau đều không nhất định có thể sống sót. Lúc này binh sĩ, đều là sợ hãi.

Đợi đến nghe được tiếng chiêng vang thu binh sau, đều là nhanh chóng lui ra, lưu lại cái vết thương đầy rẫy tường thành.

"Ai..." Lý Như Bích nhìn này cảnh, ngón tay nắm chặt.

Thanh Long Quan Chủ tướng Đặng Xuân, là Ngô Khởi tử trung, lại rất được tín nhiệm, Trấn thủ này Quan, hiện tại thà chết không hàng, lập tức cho Lý Như Bích tạo thành phiền toái, đánh gần hai tháng, tử thương vô số, vẫn không có bắt được.

Nhưng này là Quan đạo Ngô Nam lối ra, không bắt này Quan, lại có thể nào an tâm thống nhất Ngô Nam đây? Lý Như Bích vì thế, hết đường xoay xở.

"Các vị có thể có cái gì đối sách?" Lý Như Bích quay đầu lại, nhìn dưới đáy chúng tướng, hy vọng có thể đưa ra ý kiến gì.

"Chuyện này..." Chúng tướng đều là cười khổ, này thời cổ đánh trận, một khi đối phương quyết tâm tử thủ, cái kia vây công cái mấy năm đều không ngạc nhiên. Đặng Xuân lại điều quân rất nghiêm, không tìm được nội ứng, càng là phiền phức.

"Hay là... Lúc trước không giết Ngô Khởi, có thể bằng chiêu này hàng..." Một tướng lúng túng nói.

"Hừ! Giết đều giết, lại nói lời ấy, để làm gì?" Yến Phi xuất lời, thanh chấn động tứ phương, "Đồng thời, không giết Ngô Khởi, Lâm Giang Phủ nào có dễ dàng như vậy bắt, không sai lầm!"

Này giết Ngô Khởi, là Lý Như Bích ý tứ, Yến Phi làm tâm phúc, đương nhiên phải đi ra.

"Được rồi, được rồi, các vị đều là giúp đỡ của ta, Yến Giáo úy, Lý doanh chính cũng là nhất thời nóng ruột, không cần nói nữa rồi!" Lý Như

Bích vung tay lên, trong lều nhất thời khôi phục yên tĩnh.

"Các vị còn có cái gì thượng sách, có gì cứ nói..." Lý Như Bích có chút hi vọng nói.

Nhưng phía dưới chúng tướng, đều là trầm mặc, cúi thấp đầu, không khỏi có chút nhụt chí.

Lý Như Bích vừa lên tiếng, liền muốn nói gì.

Lúc này, một thân binh đi vào, bẩm báo nói: "Ngoài doanh trại đến rồi một đạo nhân, tự xưng Bạch Vân Quan Ngọc Hành, muốn cầu kiến Tướng quân!"

"Bạch Vân Quan?" Lý Như Bích cả kinh, này đại danh, như sấm bên tai. Bạch Vân Quan thế lực khắp Ngô Châu, lúc này phái người đến đây, hẳn là...

Lý Như Bích trong lòng hừng hực, nhanh chóng nói: "Mau mau mời đến đến, không thể thất lễ rồi!"

Lại rờn rã y Quan, khoản chi đón lấy.

Lại nói, Lý gia cũng không phải người ngu, Bạch Vân Quan nhiều năm như vậy trong bóng tối chống đỡ, sao có thể không lọt vết tích. Đối với nguồn sức mạnh này, cũng là nhiều mặt tìm hiểu, rốt cục đạt được tin tức. Hôm nay liền muốn chính thức gặp mặt sao? Lý Như Bích trong lòng nghĩ.

Không lâu lắm, một người thanh niên đạo nhân lại đây, một thân nguyệt sắc đạo phái, tiên tư khí khái, tay áo lớn phiêu phiêu, Quanh thân Thanh khí lượn lờ, càng lộ vẻ thoát tục bất phàm. Chúng tướng thấy, đều thầm khen một tiếng: "Khá lắm đạo sĩ!"

Ngọc Hành thấy Lý Như Bích, bước nhanh về phía trước, đánh chấp tay lại: "Sơn dã người, cái nào đến Tướng quân phải tự mình ra đón? Thực sự là chiết sát bần đạo rồi!"

Lý Như Bích mỉm cười ứng đối: "Ngọc Hành đạo trưởng tiên tư đạo cốt, xuất trần thoát tục, chân thực là tiện sát ta vậy, đến đến, chúng ta tiên vào nói chuyện Phong Thủy!"

Nói, liền chủ động tiến lên, kéo lên Ngọc Hành cánh tay, trạng cực thân thiết, đồng thời nhập số.

Không biết Ngọc Hành trong lòng, cũng là rất là khiếp sợ. Tiềm Long đặt xuống Lâm Giang Phủ, cho thấy bất phàm. Bạch Vân Quan tự nhiên gia tăng đầu tư, Thanh Hư thấy thời cơ đã đến, liền dặn dò Ngọc Hành chính thức nương nhờ vào, thuận tiện dâng lên Thanh Long Quan, lập xuống đại công!

Ngọc Hành lần này thấy Lý Như Bích, chỉ thấy người này mục sinh Trùng Đồng, bốc ra tử ý, có dị tượng. Số mệnh càng là không phải chuyện nhỏ.

Trước hăn tự nhiên lén lút gặp Lý Như Bích, nhưng này thì, Tiềm Long Số mệnh chưa phát, Lý Như Bích ngoại trừ Trùng Đồng, nhìn cùng người thường cũng không khác biệt gì, liền Số mệnh, cũng là thường thường không có gì lạ.

Lúc này nhưng tuyệt nhiên không giống.

Ở Ngọc Hành trong mắt, lúc này Lý Như Bích. Trên đỉnh Số mệnh tập hợp, thành phiên tràng hình, bên trong kim ở ngoài thanh, hiển hách cực kỳ, trung gian một cái màu tím bản mệnh, này là khí vương giả, ngạo nghễ đứng thẳng.

Theo lời nói, Số mệnh phiên tràng hơi gợn sóng, ảnh hưởng chu vi người. Ngọc Hành là người tu hành, cảm thụ càng thêm rõ ràng, hầu như liền muốn quỳ xuống.

Đợi đến mọi người tiến vào, một vừa giới thiệu, thấy lễ sau, Lý Như Bích mới hỏi: "Đạo trưởng đến đây, có gì dạy ta?"

Ngọc Hành cười nhạt một tiếng: "Chúng ta tu hành chi sĩ, làm thuận theo thiên ý, lần này đến đây, là vì phụ trợ Tướng quân bắt Thanh Long Quan, miễn đi rất nhiều sát nghiệt!"

Lý Như Bích đại hi: "Như vậy, đa tạ đạo trưởng, có yêu cầu gì, cứ việc nói đến!"

Ngọc Hành âm thanh réo rắt: "Sự tình chưa thành, không dám xin mời thưởng, ta đã làm ra bố trí, đêm nay tất thấy rõ ràng!"

"Được! Ta trước hết bố trí tiệc rượu, thành đạo trường khánh công!" Lý Như Bích cười to nói.

Hắn Lý gia cũng có tin tức con đường, Bạch Vân Quan nhân vật chủ yếu tướng mạo, thuộc lòng, trong bữa tiệc đối đáp, càng là xác định, không phải vậy, nào có đáp ứng dễ dàng như vậy hạ xuống.

Ngọc Hành lời nói bên trong để lộ ra tin tức, càng làm cho hắn khiếp sợ không thôi, lập tức trong lòng hừng hực.

Đến vào đêm, lúc này khí trời chuyển hàn, không phải chức mặc cho thủ thành dạ Binh, đều nhập doanh nghỉ ngơi, không nghĩ tới đến.

"Giáo úy đại nhân!" Thanh Long Quan trên, sĩ tốt thấy một người, dồn dập hành lễ.

"Ừm!" Người này gật đầu, "Các anh em gác đêm khổ cực, ta dẫn theo rượu thịt, đồng thời dùng chút đi!"

Này Giáo úy vung tay lên, phía sau thân binh, lập tức tiến lên, bày xuống rượu thịt, đều mùi thơm mê người, câu người nước dãi.

"Chuyện này..." Quân coi giữ có chút chần chờ, nhưng người này, là thủ thành phó tướng, Thanh Long Quan nhân vật số hai, thực sự không thể dễ dàng đắc tội.

Này lời vừa tới miệng, liền nuốt xuống.

Cái khác binh sĩ, đã sớm không nhịn được, lúc này cùng nhau tiến lên, đều là tranh nhau chen lấn.

"Lý doanh chính, người cũng tới bát rượu, ấm áp thân thể đi! Ngày này hàn đông, ngày mai còn phải lưu xuất lực khí, thủ vệ cửa ải đây!"

Này Giáo úy tự mình bưng bát rượu, xin mời Lý doanh chính dùng uống.

Lý doanh chính chối từ không được, nâng bát uống, quả nhiên hương thuần túy hậu, không khỏi làm nổi lên ắn đến, lại uống mấy bát, sĩ tốt dưng ắn thịt, cũng là miệng lớn bắt đầu ắn.

"Giáo úy đại nhân, người không uống điểm?" Lý doanh chính nhìn thấy này Giáo úy cùng thân binh nhưng bất động một cái, trong lòng mát lạnh, có chút dự cảm không tốt, nhưng vẫn là cường cười hỏi.

"Khà khà... Ta đây cũng không dám uống a!" Giáo úy biến sắc mặt, gào thét: "Động thủ!"

Phía sau thân binh, dồn dập rút đao ra, đối với đó trước đồng đội ra tay!

"Người..." Lý doanh chính đã nghĩ chống lại, nhưng lúc này, thân thể chìm xuống, thiểm tránh không kịp, trúng rồi hai đao, máu tươi trực chảy, ngã trên mặt đất, chết không nhắm mắt!

Giáo úy ngồi xồm xuống, đem này doanh chính con mắt khép lại: "Ta cũng không nghĩ như thế, nhưng còn có một nhà già trẻ phải nuôi sống, có thể nào cho Ngô Khởi, Đặng Xuân chôn cùng!"

Lại nhìn chu vi, thủ thành sĩ tốt đều uống rượu, ăn thịt. Lúc này mơ màng ngã xuống đất, bị thân binh dễ dàng chém giết.

Trong lòng rừng mình, trong quân thức ăn, đương nhiên phải trải qua tầng tầng kiểm nghiệm, coi như hẳn là Giáo úy, cũng miễn không được.

Lần này có thể thành công, còn nhờ vào Bạch Vân Quan bí chế mê dược, có thể đã lừa gạt quân y. Bạch Vân Quan gia nhập, cũng là đánh đổ Giáo úy nội tâm một đòn tối hậu!

Giáo úy thấy trên tường thành dọn dẹp sạch sẽ, nói: "Nhanh! Thả ra tín hiệu!"

Thì có một binh, đem khói hoa thả tới bầu trời.

Này Giáo úy rống to: "Theo ta tiếp tục giết, mở ra cửa ải, người người đều có công lớn!" Dẫn dắt mọi người giết dưới...

Đặng Xuân lúc này đã ngủ dưới, dù sao liền 1 tháng công thành, cực kỳ mệt nhọc.

Lúc này nghe được tiếng la giết, mau mau lên, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Một cả người mang huyết thân vệ đi vào, quỳ xuống nói: "Đại nhân, không tốt, Vương phó tướng mở ra cửa, đem tặc quân dẫn vào đến rồi!"

"Lúc này đã nhanh giết tới Phủ Tướng quân, kính xin đại nhân nhanh làm quyết đoán!"

Đặng Xuân hơi đỏ mặt, đột nhiên phun ra khẩu huyết đến, gào thét: "Vương Bằng tặc tử, lão tử coi như chết rồi, cũng phải hóa thành Ác Quỷ, sát người chi hồn!"

Lúc này, lại một thân vệ đi vào, "Đại nhân, quân địch đã xem Phủ Tướng quân hoàn toàn vây Quanh... Chúng ta, không ra được..."

Đặng Xuân lúc này, trái lại tỉnh táo lại, rút ra giường một bên trường kiếm, kiếm này vẫn là Ngô Khởi ban tặng, cùng hãn chinh chiến nhiều năm, lúc này vẫn là hàn quang lấp ló.

"Cũng được... Cũng được! Không nghĩ tới ta Đặng Xuân, dĩ nhiên mất mạng lúc này!" Đặng Xuân một tiếng cười thảm, vung kiếm một vệt, trên cổ xuất hiện vết máu, chậm rãi ngã xuống đất.

Lúc này, trong mắt vẫn còn có thừa quang, tựa hồ hồi ức trước hình ảnh.

Đặng Xuân cũng là Đại tướng, tự nhiên biết tử thủ Thanh Long Quan kết cục, nhưng sĩ vì là người tri kỷ tử, như vậy mà thôi!

Lý Như Bích cũng đạt được tin tức, "Đặng Xuân vẫn cảnh tự sát, thân vệ tự sát!"

Hắn chậm rãi đi vài bước, mới thán phải nói: "Ai! Đúng là cái trung thần! Hậu táng chi!"

Thuộc hạ lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Ngọc Hành tiến lên một bước, nói: "Tướng quân động tác này, rất nhiều nhân nghĩa chi phong!" Kỳ thực trong lòng rõ ràng, làm như thế, tự

nhiên là cổ vũ trung thành, lấy đó sau đó, duy trì thống trị cần mà thôi, nhưng cũng không ngại nói tốt hơn thoại.

Lý Như Bích cười nói: "Lần này phá Quan, đạo trưởng là công đầu, không biết muốn hà thưởng?"

"Phương ngoại người, chỉ cầu ở Lâm Giang có một đạo Quan, có thể cung tu hành là được!" Ngọc Hành cung kính nói.

Lâm Giang Phủ, sau đó cũng là Lý gia Phủ thành, thống trị trung tâm. Bởi vậy, chính là muốn gần đây phụ tá.

Lý Như Bích đại hỉ, nói: "Chuyện này có khó khăn gì? Ta này liền 800 mẫu, xây dựng đạo Quan, lại tặng thêm ruộng tốt ngàn mẫu, giúp đỡ đạo trưởng tu hành."

"Đạo trưởng học thức hơn người, Như Bích xin nhiều hơn lĩnh giáo, sau đó còn thiếu không nên quấy nhiễu đạo trưởng thanh tu đây!"

"Ha ha! Tướng quân có thể đến, rồng đến nhà tôm! Bần đạo cảm ơn Tướng quân!" Ngọc Hành chính thức quỳ xuống, cảm ơn đại ân.

"Mau mau xin đứng lên!" Lý Như Bích nâng dậy Ngọc Hành, nội tâm kích động không thôi.

Hắn tuy là trong nhà con trưởng đích tôn, nhưng làm chủ, vẫn là phụ thân. Lần này thống quân, là lần thứ nhất chủ quản một phương.

Lần này thuận lợi đặt xuống Lâm Giang Phủ cùng Thanh Long Quan, lại đến Bạch Vân Quan giúp đỡ, để nội tâm của hắn, không khỏi bành trướng, phóng tầm mắt toàn bộ Ngô Châu thậm chí thiên hạ, đều là hỗn loạn không thể tả, bách tính chờ mong Minh chủ. Chính mình, sau lại sẽ đi tới nơi nào quang cảnh?

Lý Như Bích nhìn ảm đạm bầu trời, thoả thuê mẫn nguyện.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 80: Thành Giao

Ngọc Hành cung kính đứng hầu một bên.

Nhìn Lý Như Bích uyên đình núi cao sừng sững bóng người, nội tâm lấp lóe.

" Thanh Long Quan chính là đại quý nơi, có Long khí, điều này cũng đáp lại Thanh Long tên. Trên thực tế, nói chính là thanh Long này Quan Trấn giữ Ngô Nam, chiếm được thì lại tăng nhiều thực lực, này Số mệnh, tự nhiên dày đặc."

Ngọc Hành tinh thông Phong Thuỷ Huyện học, tâm tư triết minh, thanh Long này Quan, bắt, hầu như có thể nói là đặt vững tranh bá căn cơ, không phải chuyện nhỏ.

Lúc này Tiềm Long Số mệnh, tất sinh đại biến.

Một niệm đến đây, lập tức mở ra Linh Nhãn, ngưng thần Quan sát.

"Chuyện này..." Ngọc Hành há to miệng, nhìn thấy một màn kỳ cảnh...

Chỉ thấy lý Như Bích, Kim Thanh sắc phiến tràng dưới, tia tia tử khí sinh thành, sau đó ngưng tụ thành một cái màu tím cự mãng. Cự mãng cuộn lại thân thể, dáng vẻ uy nghiêm. Lập tức hí dài một tiếng, đỉnh đầu mọc ra cái góc nhỏ đến, nhưng là hóa thành Cầu Long!

Cầu, chính là mới vừa mọc sừng ấu Long tâm ý. Vốn là xà mãng một loại, tuy có Long tính, nhưng muốn Hóa Long, nhưng gian nan cực kỳ, giờ khắc này, lại một lần công thành! Thực là trời cao che chở!

Mục nhiên, từ lúc mới sinh ra Cầu Long trên tỏa ra một luồng uy nghiêm, đây là tổng lý âm dương, thống ngự Ngũ hành Long khí. Ngọc Hành muốn ngã quấp, nhờ có bình thường khắc khổ tu luyện, lúc này khê căn rỗng, đầu một thanh, mới không quỳ xuống cúi đầu.

"Này Đại Thanh Sơn Long mạch, quả nhiên không phải chuyện nhỏ, Tiềm Long chỉ là chiếm một Phủ một quan, lại liền có thể thành tựu Cầu Long, vượt qua Hóa Long chi Quan!"

Đương nhiên, điều này cũng cùng Tiềm Long Tiên Thiên căn cơ có Quan hệ. Thế gian ngoại trừ Tiềm Long, luôn có chút thời loạn lạc anh hào, có thể cùng Tiềm Long quyết tranh hơn thua. Nhưng bọn họ, nhiều nhất thành tựu cự mãng chi tượng, ở Hóa Long cửa ải trên bại lui hạ xuống, trừ phi đánh bại Tiềm Long, đoạt được đối phương Long khí, mới có như vậy mấy phần khả năng.

Nhưng mà dị tượng còn không kết thúc.

Ngọc Hành chỉ nghe từ phương xa Đại Thanh Sơn bên trong, đột nhiên truyền đến một tiếng rống gầm! Lý Như Bích trên người, cuồn cuộn không ngừng bốc lên từng tia từng tia xanh tử khí, này xanh tím khí hội tụ thành một đoàn, hướng về Cầu Long tung bay đi.

Cầu Long hiện ra vẻ hưng phấn, thả người cùng này khí hợp lại! Lúc này, trên trời đột nhiên vang lên cái lôi đình, nổ vang tứ phương!

Cầu Long đem xanh tím khí hết mức hấp thu, ở tiếng sấm bên trong, thân thể to ra mười mấy lần, hóa thành màu xanh, ngư thân đuôi rắn, đỉnh đầu một sừng, bụng một trận lăn, mục nhiên nứt ra, duỗi ra một chọi ba kỳ

vuốt rồng đến, nhưng là hóa thành một điều Thanh Giao! Một luồng so với trước càng thêm mãnh liệt Long uy, bộc phát ra!

"Giao... Giao Long! Chuyện này... Sao... Làm sao có khả năng!" Ngọc Hành tâm thần bị đoạt, ngã quy ở mặt đất, một mặt không thể tin tưởng về.

"Đạo trưởng đây là làm sao?" Lý Như Bích quay đầu lại, nhìn thấy Ngọc Hành này thái, kinh ngạc hỏi.

"A! Phương ngoại người tu đạo, nhất là sợ hãi lôi kiếp, này lôi đình mãnh liệt, nhất thời bị kinh sợ dọa, vọng Tướng quân chớ trách!" Ngọc Hành phục hồi tinh thần lại, vội vã che giấu nói, nhưng trên mặt vẻ hoảng sợ, nhưng là làm sao cũng không che giấu được.

Lý Như Bích cũng nhìn ở trong mắt, trước tiên không nói, hòa nhã nói: "Vừa là như vậy, kính xin đạo trưởng đi vào nghỉ ngơi đi!" Nhưng là đem vừa nãy việc nhớ đến trong lòng.

Ngọc Hành xin lỗi lui ra, trong lòng vẫn là nghi ngờ không thôi. Lấy hiện tại Tiềm Long thực lực, thành tựu Cầu Long, đã là vạn hạnh, dùng cái gì mưa gió lôi tụ, dĩ nhiên thành Giao Long!

Tuy rằng chỉ có hai trảo, nhưng chỉ cần có sừng có trảo, chính là Giao Long! So với trước Cầu Long, tăng lên một cái đại vị cách. Phải biết, các nơi thực lực phái Chư hầu, đều là giao tượng, liền ngay cả chưa đạt Hoàng Đế, Số mệnh cũng nhiều là giao hình. Tuy rằng Lý Như Bích này Thanh Giao, chỉ có thể coi là trẻ nhỏ, nhưng cũng là Giao Long!

Dễ dàng như thế liền thành, nhưng là tốc phát chi tượng a! Ngọc Hành đầu tiên là cả kinh, sau đó liền nổi lên sâu sắc ưu sầu, hẳn tuy nhiều đọc Đạo Tàng, đến ra ngoài phụ tá Tiềm Long thì, Chân Nhân lại truyền thụ đạo nghiệp, nhưng đối với này, vẫn là tồn tại mê hoặc.

Cau mày, suy nghĩ một chút, tự nhủ: "Việc này không phải ta có thể đoán, vẫn là truyền cho Chân Nhân định đoạt đi!"

Vừa bấm quyết, một con hạc giấy hiện lên. Ngọc Hành quay về lẩm bẩm vài câu, nói tiếng: "Đi!"

Hạc giấy rất có linh tính gập gù, bay ra ngoài, cánh mấy lần vỗ một cái, tốc độ cực nhanh, biến mất ở chân trời...

Ngọc Hành nhìn hắc ám phía chân trời, tự lẩm bẩm: "Thế gian này Tranh Long, quả nhiên thay đổi trong nháy mắt, rất nhiều hung hiểm. Một mực ta lúc này, đã chính thức bái vào Tiềm Long dưới trướng, từ đây Khí số liên kết, không thành tựu tử! Không còn hai lộ..."

Trong lòng nhưng là rõ ràng, vạn nhất thua chuyện. Nội môn Chân Nhân, còn có thể liều mạng tu vi tổn thất lớn, tách ra Quan hệ, chính mình nhưng nhất định là muốn trở thành con rơi! Không khỏi cười khổ...

Đạo môn bí truyền, phi hạc đưa thư. Có thể ngày đi ngàn dặm, người mắt khó phân biệt, không phải hạt nhân bất truyền. Tự nhiên cực kỳ bất phàm, thiên tái tờ mờ sáng, liền bay đến Bạch Vân Quan Sơn môn.

Hạc giấy này, thẳng vào trung ương đại điện, rơi vào một người trung niên trên bả vai, quay về lỗ tai nói cái gì. Trung niên này đạo sĩ trang phục, chính là Thanh Hư đạo nhân!

Thanh Hư càng xem, sắc mặt càng là trầm trọng, sau đó, cái trán thậm chí mơ hồ xuất hiện mồ hôi.

"Sư huynh, đến cùng xảy ra chuyện gì? Nhưng là Tiềm Long có biến?"

Trong đại điện, còn có một người khác, cũng là đạo sĩ, bên hông cúp máy cái hồ lô màu đỏ, truyền ra mùi rượu, sắc mặt đỏ chót, tỏ rõ vẻ lạc quai

hàm, tựa hồ tính khí cực kỳ nóng nảy.

"Không sai! Ngọc Hành phi hạc truyền tin, Tiềm Long đêm qua đoạt xuống Thanh Long Quan, Số mệnh đại biến!"

"Ồ? Lẽ nào là Long khí không đủ, bị kẹt ở Hóa Long chi Quan?" Chuyện khác, bằng Chân Nhân tu vi, tự có thể coi là ra, nhưng việc Quan hệ Tiềm Long, Chân Nhân đều khó mà suy tính, chỉ có thể suy đoán nói.

"Ai... Nếu là như vậy, còn không tất quá mức lo lắng, nhưng Ngọc Hành đưa thư, người này Số mệnh, trước tiên thành Cầu long, sau hóa Giao Long, khí lẫm liệt sinh uy, liền Ngọc Hành đều không chịu nổi." Thanh Hư cười khổ nói.

"Hô..." Đại hán này chính là Thanh Hòa, Bạch Vân Quan một cái khác Chân Nhân. Từ khi Ngô Khởi cắt cứ một phương, hãn phát hiện Tiềm Long hành tích sau, liền vẫn ở Bạch Vân Sơn môn tĩnh dưỡng.

Thanh Hòa nếu có thể thành tựu Chân Nhân vị nghiệp, tâm tư tự không bằng bề ngoài như thế thô lỗ.

Lúc này cũng là cau mày: "Người này có thể thành Cầu Long, đã là may mắn, như muốn thành Giao, cần phải tận chiếm hết Ngô Nam, mới có thể. Lúc này như vậy, tất là tổ tông Long khí gia tăng tập trung vào, hãn là, Ngô Nam có biến?"

Thế gian Long khí, tự nhiên không phải bỗng dưng sinh thành, ngoại trừ tiền nhân lưu lại Phong Thuỷ Long mạch ở ngoài. Quản lý vạn dặm, binh giáp thập vạn, Long khí tự sinh.

Nói cách khác, phải có địa bàn, ít nhất phải có Ngô Nam Ngũ Phủ to nhỏ, lại thống trị lâu ngày, tự nhiên có Long khí sinh thành. Nhưng việc này, không kịp, Tranh Long ngay khi mấy năm, làm sao có thời giờ? Vì lẽ

đó tiền kỳ, Tiên Thiên Long khí sung túc, tự nhiên đại chiếm ưu thế, người như thế, liền bị gọi là Tiềm Long!

Này Long khí, tổng sản lượng có hạn, quý ở tiềm di mặc phát, trên lý thuyết, đặt xuống Thanh Long Quan, chỉ đủ thành tựu Cầu Long. Tiến thêm một bước nữa, đặt xuống Ngô Nam, lấy tổ tông Long khí vì là khung xương, hội tụ toàn bộ Ngô Nam Số mệnh, tự nhiên có thể thành tựu Giao Long!

Hiện tại liền thành tựu Giao Long, Số mệnh không đủ, tự nhiên chỉ có gia tăng tiêu hao, tập trung vào lượng lớn tổ tông Long mạch khí, mới có mấy phần khả năng.

Việc này, gần như là tự hủy căn cơ, tất hậu kinh không đủ. Trừ phi toàn bộ Ngô Nam có đại biến, tổ tông cảnh báo, mới sẽ phát sinh, đối với Bạch Vân Quan mà nói, cũng là cái tin dữ!

Bạch Vân Quan giúp đỡ Tiềm Long, tập trung vào không nhỏ, coi như hiện ở tráng sĩ chặt tay, cũng là tổn thất lớn Khí số, Thanh Hòa sắc mặt liền biến, tay vừa bấm, muốn tính toán một, hai, nhưng giác tương lai một mảnh hỗn độn, không khỏi thở dài.

"Thiên cơ lẫn lộn, ta Hoa mai dịch số cũng là tính toán không ra!"

Thanh Hư cười khổ: "Thiên hạ đại loạn, Tranh Long thế gian. Nếu như có thể cho người tính toán đi ra, cái kia các môn còn tranh đấu cái gì, đồng thời phụ tá Chân Long là được rồi!"

"Thanh Hòa sư đệ, người lần trước dò xét Long mạch, chịu phản phệ, mới vừa đem đường cho tốt, vẫn là không muốn lại vất vả rồi!"

Thanh Hòa sắc mặt nghiêm nghị: "Vì ta mạch truyền thừa, coi như tan xương nát thịt, lại đáng là gì?"

Thanh Hư gật đầu: "Sư đệ có thể có này tâm, vì huynh rất an ủi, lúc này nguy nan thời khắc, mong rằng chúng ta đồng lòng hợp sức, bảo vệ đạo thống!"

Dừng một chút, còn nói: "Tuy rằng diễn không coi là, nhưng quang từ ở bề ngoài, liền có thể suy lý một, hai!"

"Lần này, tổ tông Long khí cảnh báo, bên trong hoạn liền phát sinh ở Ngô Nam! Đồng thời, gia tăng tập trung vào, nói rõ còn chưa tới chuyện không thể làm đến mức độ, còn có thể cứu lại!"

"Lúc này Tiềm Long Số mệnh đại thịnh, chỉ cần tìm được bên trong hoạn, liền có thể một lần tiêu diệt, tự nhiên Ngô Nam nơi, không có không phục."

"Đến lúc đó mang Ngô Nam lực lượng, thế nuốt toàn bộ Ngô Châu, đều có thể khác tìm Long mạch, đem mộ tổ di chuyển."

Thanh Hòa sắc mặt hơi hoãn, gật đầu tán thành. Tuy rằng toàn bộ Ngô Châu, so với Đại Thanh Sơn Việt mạnh hơn Long mạch, trên căn bản không có khả năng lắm có, nhưng này, cũng là hi vọng.

Càng không cần phải nói, đợi được Tiềm Long đặt xuống toàn bộ Ngô Châu, liền có thể chính thức thành Long, đến lúc đó, Bạch Vân Quan cũng không tính đi ngược lên trời, trái lại có thể có bổ ích, lại dòng nước xiết dừng lại, cũng là có thể tiếp thu.

Không khỏi hỏi: "Y sư huynh nhìn thấy, bên trong hoạn ở nơi nào?"

Thanh Hư cười khổ: "Chuyện này... Thật là thôi diễn không ra. Nhưng tổng hợp tin tức, chỉ có ba chỗ!"

Thanh Hòa bỗng cảm thấy phấn chấn: "Cái nào ba chỗ?"

"Văn Xương Chu Thập Lục, căn cơ bất ổn, không đáng để lo. Nhưng An Xương Thành Hoàng Thần, ngủ đông mười lăm năm, ẩn nhẫn không ra, tất không lên tiếng thì thôi, một tiếng hét lên làm kinh người! Đây là một chỗ!"

"Tân An Tổng Ngọc, đã đại bại Tần Tông Quyền, toàn bộ Tân An Phủ, đều là người này vật trong túi, làm việc cũng có chút kết cấu, công hầu hình ảnh, mệnh thể tài năng. Nhưng không biết sao, đi tới tự lập con đường, nếu là sau lưng có người trong bóng tối nhúng tay, tự nhiên là đệ nhị nơi!"

"Còn có Trường Nhạc, Vũ Di Nhị Phủ, tuy rằng sức mạnh bạc nhược, nhưng chiếm giữ Sơn Việt dã tộc, có tới mấy trăm ngàn. Tính tình dũng mãnh, toàn dân đều binh, lại cung phụng mấy Ác Quỷ, chúng ta mấy lần tiến vào tiêu trừ, đều không làm gì được, nếu là nối liền bộ tộc, đồng thời bừa bãi tàn phá, cũng là họa lớn, đây là nơi thứ 3!"

Thanh Hư định liệu trước, chậm rãi mà nói. Bạch Vân Quan là Ngô Châu địa chủ, tin tức linh thông, ngăn ngăn vài câu, liền đem Ngô Nam tình thế nói rồi rõ ràng. Đây Trường Nhạc, Vũ Di Nhị Phủ, chính là Ngô Nam cuối cùng hai Phủ, vị trí hẻo lánh, sản vật không phong, Đại Càn bách tính ít ỏi, Sơn Việt làm loạn hung hăng ngang ngược.

Thanh Hòa gật đầu liên tục, hỏi: "Cái kia y sư huynh xem, nên làm gì bắt đầu?"

Thanh Hư vuốt râu, nói: "Việc này, tự nhiên trước tiên tiết lộ cho Tiềm Long biết được, hẳn có Long khí che chở, tự nhiên so với ta các loại thay đổi nhanh phát hiện. Thông báo tiếp các ám mạch, đem Ngô Nam gần nhất không hợp với lẽ thường việc đều báo lên, chúng ta từng cái thanh tra, luôn có manh mối!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 81: Tân An Vào Tay

Tân An Phủ, Phủ Nha nội.

Này Phủ Nha, tự nhiên so với Huyện Nha lớn hơn không ít. Đấu củng sơ lãng, lương giá tinh xảo. Mặt sau lại có hoa viên, dẫn nước chảy, minh tĩnh trong suốt, núi đá Linh Lung, kỳ hoa dị thảo, không thiếu gì cả. Đến mùa xuân, càng là muôn hồng nghìn tía, tranh phương khoe sắc, đúng là cái nghỉ ngơi tiêu khiển nơi đến tốt đẹp.

Này Tân An Phủ thành, tuy rằng tường thành cao vót, lại đào sông bảo vệ thành, nhưng sau Tống Ngọc đại bại Tần Tông Quyền, tù binh rất nhiều, lúc này Phủ thành, cực kỳ trống vắng.

Coi như là thế gia muốn tới xâm chuổi, hợp lực thủ thành, nhưng trong đó Quan hệ lợi ích rắc rối phức tạp, muốn phối hợp, cũng cần thời gian.

Tống Ngọc đại chiến ngày thứ hai liền mở đường, nhất thời đánh trở tay không kịp.

Hai ngàn đại quân, ba ngàn hàng binh, được xưng vạn người, thanh thế kinh người. Trong đó tù binh, lại nhiều là Phủ thành nhân sĩ, phái mấy cái giọng đại, đến phía dưới tường thành, kêu cha gọi mẹ, nhiễu loạn lòng người. Đến ban đêm, thì có người mở ra cửa thành đầu hàng.

Như vậy, không uổng một binh một tốt, không đánh mà thắng liền bắt Phủ thành.

Tống Ngọc lại nghiêm thân quân Pháp, cấm chỉ cướp giết việc, phái ra quân Pháp đội đốc xúc, một khi có phạm, lập tức trăm thủ, cảnh cáo thị chúng.

Đối với thành này bách tính, không nói không mất mảy may tơ hào, cũng là rất tường an.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không có phản kháng, chí ít, Tần Tông Quyền vị trí Tần gia, liền đã từng thủ quá cửa thành, thấy sự không thể làm, lại về trạch phòng thủ. Cuối cùng quả bất địch chúng, bị phá cửa, ngoại trừ mấy cái thủ lĩnh thấy tình thế không ổn, chạy trốn bên ngoài, còn lại gia thuộc, đều rơi xuống nhà tù, chờ đợi xử lý!

Lúc này Phủ nha, trái lại lưu không ít Quan chức, chưa từng xuất hiện lần trước giải tán lập tức tình huống.

Đây là Tống Ngọc đặt xuống một Phủ, có căn cơ uy vọng, tự nhiên có người xem trọng, muốn đầu tư.

Đồng thời, trong Phủ sáu, bảy phẩm Viên chức, cũng không nỡ vứt bỏ, dù sao coi như người đến sau đuổi đi Tống Ngọc, phân công Đại hộ, cũng sẽ từ Cử phẩm bắt đầu, trừ phi có đại công, không phải vậy một khi thành bạch thân, còn muốn phục hồi nguyên chức?

Bởi vậy tuy có mấy cái, thả ản mà đi, nhưng vẫn là để lại những người này, chí ít duy trì Phủ nha, miễn cưỡng đầy đủ.

Tống Ngọc cũng sẽ không dễ dàng như thế sẽ tin bọn họ, trọng yếu cương vị, vẫn là phân công người trong nhà.

Lúc này, Tống Ngọc trên người mặc áo măng bào, ngồi ngay ngắn chủ vị, hai tay vi thả đầu gối trên, mặt như ngọc, mục tự điểm tất, nhìn đến rất nhiều khí độ.

Liền ngay cả đi vào bẩm báo Trầm Văn Bân, đều là âm thầm kinh ngạc: "Đại nhân càng ngày càng có Quận chúa chi giống, sau đó tất cao quý không tả nổi!" Trên mặt, càng dần theo chút cung kính.

Được rồi lễ sau, Trầm Văn Bân nói: "Khởi bẩm đại nhân, Phủ khố đã kiểm kê xong xuôi, kể có bạch ngân 53,000 dư hai, lương thực 40 ngàn thạch..."

Tống Ngọc gật đầu, nói: "Sau đó còn có Tần gia, đem gia sản toàn bộ sao không, đồng ruộng sung công! Bất quá, này đều là chuyện sau này."

Phất tay một cái, Trầm Văn Bân lùi qua một bên, lúc này thoáng nhìn, trên đại sảnh, nhân tài đông đúc, Diệp Hồng Nhạn, Tống Tư các loại (chờ) người đều có. Xem ra có đại sự, không dám hỏi nhiều, cúi đầu mà đứng.

Tống Ngọc nhìn phía dưới, sắc mặt nghiêm nghị, nói: "Bản soái hôm nay, chính thức mở mộ Phủ!"

Không đợi phía dưới mọi người phản ứng, liền phát xuống nhận lệnh: "Trầm Văn Bân, người vì ta mộ Phủ trường lại!" Đại Càn Quan chế, một Trấn Tiết Độ Sứ, thấp nhất cũng là chính Tứ phẩm.

Này vẫn là Trấn nhỏ, nếu như cắt cứ mấy Phủ thậm chí một Châu, cấp bậc thậm chí có thể đạt đến chính nhất phẩm.

Bất quá, Tân An nhân khẩu ít ỏi, xem như là Trấn nhỏ. Này Tiết Độ Sứ vị trí, theo Tống Ngọc, bởi vì hóa công vì là tư, cũng chỉ có từ Tứ phẩm khoảng chừng : trái phải, miễn cưỡng có thể ép tới trụ Tri Phủ.

Này trường lại, là mộ Phủ chúc lại đứng đầu, cũng có lục phẩm khoảng chừng là tối cao.

Trầm Văn Bân bái dưới tạ ân.

Tống Ngọc trầm ngâm một hồi, mới còn nói: "Bản Trấn tạm không thiết Tri Phủ, này Tân An ban ngành, trước hết bày đặt, đem Phủ nha đổi thành Tiết Độ Sứ Phủ."

Trước đây Tri Phủ ban ngành, lưu lại cũng là vấn đề, đơn giản bắt đầu từ số không, trước tiên xếp vào người mình, lại thu chút nương nhờ vào nhân tài, cũng gần như.

"Mạnh Trục, người cho phép hộ ty tham sự!" Đây chính là đem trước kia Tri Phủ Hộ Tào việc dời đi cho mộ Phủ.

"Tạ đại nhân!" Lần này, chính là có Viên chức, Mạnh Trục sắc mặt như vui như buồn, đoan chính hành lễ.

"Tổng Tư, Tổng Khuyết, các thăng Huyện thừa, thay quyền Huyện Lệnh. Tổng Tư quản Vũ Long Huyện, Tổng Khuyết quản Đông Sơn Huyện."

"Trước chiêu hiền bảng trên, cũng có mấy người mới, đều cho các người, đảm nhiệm tào ty, cần phải cho ta quản lý tốt Thị Trấn!"

Tổng Tư, Tổng Khuyết quỳ xuống: "Tất không phụ đại nhân nhờ vả!"

Tống Ngọc gật đầu, trong Huyện Lục tào, đều là chính Cửu phẩm chức vị, bản mệnh Bạch khí giả, cũng có thể lượng mới dùng chi, ra không là cái gì đại loạn.

"Cho tới quân sự, do bản soái thống nhất quản lý." Ở này thời loạn lạc, quân quyền là nhất định phải vững vàng chộp vào trong tay, coi như sau đó thiết cái Binh ty tham sự, cũng chỉ có thể quản quản hậu cần loại hình.

Tống Ngọc đón lấy lại điều chỉnh mấy cái cương vị, cơ bản người người đều là thăng chức, đều đại hoan hỉ.

Đợi đến Tống Ngọc phong thưởng kết thúc, tất cả mọi người là bái dưới: "Cảm ơn Tiết Độ Sứ đại nhân!"

"Miễn lễ! Tống Tư, Tống Khuyết Các người mau chóng đi vào tiền nhiệm, Văn Bản, Phủ thành yên ổn lòng người việc, liền giao cho người rồi!"

Tống Ngọc nhàn nhạt nói, thuộc hạ Quan văn, đều là cáo từ đi ra ngoài.

Dù sao vừa mới đặt xuống một Phủ, thiên đầu vạn tự, sự vụ phức tạp.

Còn lại, đều là võ tướng.

Tống Ngọc lúc này mới trầm mặt xuống đến, hỏi: "Trước phát xuống hịch văn, các Huyện đối với này, có gì phản ứng?"

Hắn mang người, đặt xuống Phủ thành sau, liền tạm thời ở lại. Đối với hắn ba Huyện, vẫn là phái người phát sinh hịch văn, yêu cầu các Huyện nghe lệnh, điều kiện cho đến mức rất hậu đãi.

Diệp Hồng Nhạn đi ra, bẩm báo: "Hoa An Huyện Lệnh, đã phái người đưa lên hộ tịch công văn, có thần phục tâm ý!"

Dừng dưới, nói: "Vân Đài Huyện Lệnh, tại chỗ liền đem hịch văn xé ra, ngay mặt sứ giả, chửi bới ầm lên...", Diệp Hồng Nhạn trộm nhìn Chúa công sắc mặt, thấy Tống Ngọc sắc mặt như thường, mới thở dài một hơi.

Này cũng ở Tống Ngọc trong dự liệu, này Vân Đài Huyện Lệnh, là xưng tên ngoan cố mặt hàng, lúc trước Tần Tông Quyền, có Tri Phủ danh phận, cũng dám chống đối, huống chi Tống Ngọc đây?

"Kiến Ninh Huyện đây?" Tống Ngọc hỏi cuối cùng một Huyện.

"Này Huyện tình huống, nghiêm trọng nhất, Huyện Lệnh tôn nhiên, thề sống chết không hàng, còn trưng tập dân tráng, tu bổ Thị Trấn, đồng thời, có hướng ra phía ngoài Phủ cầu viện tâm ý!" Diệp Hồng Nhạn sắc mặt âm trầm, chậm rãi nói.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng, ở giữa sân người, đều là thân thể run lên.

Tống Ngọc thả xuống chén trà, cười gằn nói: "Quả là thật can đảm! Thế nhưng lúc này, Lâm Giang Phủ muốn nghỉ ngơi lấy sức, Văn Xương Phủ một đoàn loạn ma, Trường Nhạc, Vũ Di tự thân cũng khó khăn bảo toàn, còn có thể tìm ai đây?"

"Diệp chỉ huy khiến!"

"Thuộc hạ ở!" Diệp Hồng Nhạn nghe được Chúa công chính thức xưng hô, biết muốn phát xuống quân lệnh, liền vội vàng hành lễ, lẳng lặng nghe.

"Người suất Đông Sơn Đô, tấn công Kiến Ninh Huyện! Trong vòng mười ngày, cần phải bắt!"

"Vâng!"

Tuy rằng thời gian eo hẹp điểm, nhưng Kiến Ninh Huyện binh, đều bị điều tác chiến, toàn quân bị diệt, Diệp Hồng Nhạn đương nhiên sẽ không sợ nó.

"Điền Lăng, Phan Hòa, hai người người đem một Vệ, đặt xuống Vân Đài Huyện, có chắc chắn hay không?"

"Tất vì là đại nhân đánh hạ này Huyện!" Điền Lăng, Phan Hòa ra khỏi hàng lĩnh mệnh.

"Được! La Bân, người tuần tra Tân An, nếu có không hợp Pháp, ta cho người tiên trăm hậu tấu quyền lực."

"Tổng Hồ, người chinh huấn hàng binh, ta muốn hai tháng bên trong, liền có thể lôi ra đánh trận!"

Tổng Hồ, La Bân ra khỏi hàng, nói: "Vâng!"

"Ha ha... Có các người trợ giúp, ta lại có gì sợ?"

Tổng Ngọc ngửa mặt lên trời cười to.

...

Đến tháng mười một, tin tức tốt không ngừng truyền đến.

Diệp Hồng Nhạn đã đặt xuống Kiến Ninh, Tôn gia mọi người, đều bị bắt, không một lọt lưới. Diến Lăng, Phan Hòa cũng là tướng tài, bắt Vân Đài Huyện.

Đến đây, Tân An một Phủ năm Huyện, đã toàn bộ rơi vào Tổng Ngọc trong tay.

Tân An Phủ, Pháp trường.

Lúc này chính là hành hình thời gian, chỉ thấy một nhóm lớn người, đều bị buộc, giải đến trước đài, giam chém Quan một thân ra lệnh, trường đao chém xuống, đầu người bay lên, mang theo một chùm máu tươi.

Nhân số như vậy không ít, có tới mấy trăm người, trẻ có già có, chu vi người Quan sát, thỉnh thoảng hét lên kinh ngạc:

"Chuyện này... Dường như là Tôn gia người a! Lại tất cả đều ở..."

"Cũng không nhìn một chút bên kia, chủ nhà họ Tôn đều bị trói lăm, chà chà..."

"Đều là đại nhân vật a! Ngày hôm nay có thể trưởng kiến thức rồi!"

Này bị hành hình giả, có Tần gia, Tôn gia, còn có trước thả ra lời đồn Đại hộ, đều bị Tống Ngọc rơi xuống nhà tù, trước tiên xử phạt mức cao nhất theo Pháp luật, tuyên bố tội trạng, lại Quang minh chính đại xử quyết.

Lần này, Tống Ngọc hạ lệnh, thiệp tội các gia, đàn ông bất luận lớn tuổi tiểu, giống nhau xử trảm. Nữ toàn bộ phát vì là khổ dịch, gia sản toàn bộ sao không sung công.

Tần gia, Tôn gia các loại, đều là thế gia Đại hộ, lần này không nể mặt mũi, bị nhổ tận gốc, rất là kinh sợ một nhóm người.

"Chúa công! Động tác này, có hay không có chút không thích hợp?" Trầm Văn Bân nhìn Pháp trường, lông mày cau lại, nói.

"Việc này vừa ra, Chúa công ắt gặp Đại hộ lên án, sau đó muốn xin bọn họ xuất sĩ, liền rất phiền phức rồi!"

Tống Ngọc cười lạnh, này Pháp trường huyết tinh chi khí, tựa hồ đối với hắn không có ảnh hưởng chút nào.

"Những này Đại hộ, nhiều là tham lam hạng người, úy uy mà không hoài đức, bản soái đức vọng không đủ, khó kẻ dưới phục tùng, chỉ có lấy uy vọng bù rồi!"

Này thực tế ý tứ, vẫn là giết gà dọa khỉ, không phải vậy cho nó Đại hộ nhìn, coi như phản kháng, cũng có thể chết tử tế, không phải cổ vũ tạo phản sao?

Đương nhiên muốn mạnh mẽ Trấn áp xuống, cho phép huyết cảnh cáo. Còn xử phạt mức cao nhất theo Pháp luật, công bố tội trạng, tự nhiên là cho nó thể gia, vẽ ra một sợi tơ hồng đến, quá giới liên phạt. Cái này cũng là giáo mà tru cùng không giáo mà tru khác nhau.

Đồng thời, thời loạn lạc chính quyền, đánh nơi tiếp theo, không thể trị lý, mới không thể không xin mời Đại hộ cùng nhận thức Quan, này trên thực tế là giao ra một phần quyền lực.

Tống Ngọc có thể không nghĩ như thế, có tài có thể chân tâm nương nhờ vào giả, tự có thể phân công, nhưng cái khác mỗi người một ý giả, tặng không Tống Ngọc cũng không dám muốn.

Coi như lúc này nhân tài khan hiếm, Tống Ngọc vẫn là tình nguyện chính mình bồi dưỡng.

Bởi vậy dặn dò: "Mệnh lệnh các thế gia dâng lên nhân tài, bản soái lượng mới muốn người!"

"Vâng... Nhưng nhân số như vậy, chỉ sợ sẽ không nhiều!" Các thế gia mèo khóc chuột, làm sao có khả năng hiện đang ủng hộ Tống Ngọc.

Trầm Văn Bân đã là hướng về thật nói rồi, kỳ thực, nói không chừng không có bất kỳ ai.

"Này cũng hợp tình hợp lý, nhưng thế nào cũng phải trước tiên làm cái đáng về!" Tống Ngọc cười nhạt nói.

"Đợi được thế gia không phái người sau, người liền theo ra chiêu hiền bằng cáo thị, ta đặt xuống một Phủ, thanh thế ngày càng hưng thịnh, nói vậy nương nhờ vào giả, vẫn còn có chút." Đây là kế sách cũ, Trầm Văn Bân gật đầu.

"Tái thiết một cái chính sự đường, đối ngoại nhận người, chỉ cần năm ở mười lăm đến hai mươi tuổi, thân thể cường tráng, tai thính mắt tinh giả, bất luận Hàn môn vẫn là nông hộ con cháu, đều có thể vào, cung cấp áo cơm."

"Mỗi ngày dạy bọn họ nhận thư biết chữ, học tập mình toán kinh các loại tính toán chi học, thỉnh thoảng quen thuộc công văn cùng nha môn sự vụ, học thành giả trải qua sát hạch, liền có thể sung vì là chúc lại, sau đó đề bạt thành Viên chức."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 82: Tâm Huyết Dâng Trào

Này thiết lập chính sự đường, hầu như là đang đào thế gia gốc rễ.

Trầm Văn Bản chỉ là vừa nghe, liền bản năng lắc đầu, nói: "Này là từ xưa không có chi sách! Các đại thế gia, chỉ sợ sẽ không giảng hoà!"

"Cho nên mới cần những người này đầu uy hiếp!" Tống Ngọc chỉ vào Pháp trường, lạnh lùng nói.

"Trước đã cho cơ hội, lại u mê không tỉnh, liền phải làm tốt bị ép vì bụi chuẩn bị!" Lời nói này, mang theo sát khí, nghe được Trầm Văn Bản đều là phát lạnh.

Tống Ngọc lúc này, đã không mê hoặc, ở này thời loạn lạc, nếu muốn xưng hùng, đối với hãn cái này xuất thân không cao Đại hộ chi tới nói, chỉ có nâng đỡ hàn môn, chèn ép thế gia một con đường cuối cùng.

Cái này cũng là Tào Tháo chính sách. Nói trắng ra, chính là bồi dưỡng thống trị căn cơ, hình thành tập đoàn lợi ích.

Thế gia Đại tộc, nắm giữ giáo dục, hạn chế tri thức, chính là nhìn trúng rồi bất luận ai nắm chính quyền, cũng phải phân công bọn họ, bởi vậy không có sợ hãi.

Tống Ngọc bản thân cũng là xuất từ cái này giai cấp, không có lật đổ nó dự định. Nhưng giai cấp là một chuyện, bên trong người lại là một

Chuyện khác.

Đều có thể lấy bồi dưỡng một cái hoàn toàn giúp đỡ chính mình văn võ tập đoàn.

Cụ thể tới nói, chính là đem hàn môn, nông hộ chi bồi dưỡng thành văn quan võ tướng, những người này trong tay có sức mạnh, tự nhiên sẽ yêu cầu tương ứng quyền lợi. Đến lúc đó để bọn họ ra mặt, chèn ép truyền thống thế gia, thu được lợi ích, lớn mạnh chính mình. Tống Ngọc trốn ở hậu trường, điều khiển từ xa chỉ huy.

Bọn họ trên tay nắm chính quyền binh quyền, lại gặp thời loạn lạc, thế gia lại gia đại nghiệp đại, chỉ cần bắt được vài món sai sự, còn sợ đối phó không được sao?

Những thứ đồ này, đều là ở Tống Ngọc chính quyền dưới chiếm được, một khi Tống Ngọc rơi đài, không chỉ không có tính hợp Pháp, còn dễ dàng chịu đến thanh toán, những kia vừa đến lợi ích giả, tự nhiên ủng hộ chính quyền, hình thành vững chắc thống trị cơ sở.

Chuyện như vậy, không thể nhiều. Hơn nữa, không thể tổn hại lâu năm thế gia ba phần mười trở lên, không phải vậy, chính là thiên hạ thế gia hợp nhau tấn công cục diện.

Các đời Thái Tổ, cơ bản cũng có chút tương tự thủ đoạn, bất quá, thỏa hiệp đến càng nhiều hơn một chút, chịu đến kiềm chế, cũng lớn hơn.

Trước mấy triều, nhiều là đem Đại hộ đề bạt thành Quận vọng, Quận vọng lên cấp thành Môn phiệt loại hình. Hàn môn trừ phi lập xuống đại công, mới có ra ân, cái này cũng là số người cực ít mới có.

Tống Ngọc không muốn như vậy, dù sao, Môn phiệt thế gia nhất lưu, danh vọng quá cao, thực lực quá lớn, đối với quân quyền, cũng là gây trở ngại, dần thành đuôi to khó vẫy tư thế.

Ở trong lòng hăn, Đại hộ càng nhiều càng tốt, Quận vọng số lượng, liền muốn đã khổng chế , còn Môn phiệt, vẫn là càng ít càng tốt!

Một nhà Môn phiệt té ngã, đầy đủ nuôi sống bao nhiêu Quận vọng Đại hộ? Nay Quận vọng Đại hộ, thực lực danh vọng liền muốn thấp chút, lại là năm bè bảy mảng, dù sao cũng hơn Môn phiệt dễ sửa trị hơn nhiều.

Nói chung một câu nói, chèn ép đại địa chủ, phong phú bên trong tiểu địa chủ, chính là sau đó quốc sách!

Nhưng những này, chỉ có thể để ở trong lòng, không thể nói ra đi.

Bởi vậy Tống Ngọc sắc mặt chuyển cùng, ôn ngôn nói: "Đương nhiên, cái này cũng là quyền biến. Thế gia đầu dựa vào chúng ta, cũng phải tiếp nhận, nhận lệnh Viên chức. Trong Phủ Đại hộ, chỉ cần tuân thủ ta Pháp luật, tự nhiên chính là bản soái con dân... Bản soái sẽ không không giáo mà tru!"

Trầm Văn Bản trường thở một hơi, hăn suýt nữa cho rằng Chúa công muốn cùng thiên hạ thế gia là địch. Không khỏi nói: "Vâng! Chỉ là này chính sự đường?"

"Vẫn phải là làm, dù sao không đủ nhân lực, bất quá chính sự đường học viên, sau khi ra ngoài cũng là đảm nhiệm Lại viên, không phải nhiều năm hoặc đại công không thăng chức thân."

Ý này, chính sự đường vẫn là chủ yếu bồi dưỡng Lại viên, phụ tá một loại, không có công lớn, vẫn là đề bạt không được. Nay hãy cùng thông lệ gần như, tổn hại chút Lại viên lợi ích, Trầm gia cũng là Đại hộ, Trầm Văn Bản đối với những này, liền không thể nào coi trọng.

Bởi vậy gật đầu tán thành.

Tống Ngọc trong lòng mừng thầm, trên danh nghĩa là như vậy, nhưng quá tới mấy năm, những học viên này thay quyền chính sự, thâm trầm thạo đời. Đến chinh chiến Phủ ở ngoài thời khắc, nhân thủ thiếu hụt, tự có thể thứ nhất đề bạt.

Lúc này, Trần Văn Bân khom người nói: "Chỉ là, giết chóc quá thịnh, tựa hồ bất lợi Chúa công danh vọng. Theo thuộc hạ biết, thành dưới bách tính, đối với Chúa công có bao nhiêu vẻ sợ hãi!"

"Long khí bản chất, chính là uy nghiêm! Đây là chuyện tốt, chỉ phải chú ý không muốn nhiều loạn dân sinh là được!" Tống Ngọc không để ý lắm, nhàn nhạt dặn dò: "Tiếp đó, đơn giản chính là nghiêm tra trị an, thu nạp lưu dân, khai khẩn đất hoang, hưng tu thủy lợi, khiến lão có y, ấu có đường thôi. Đợi được sang năm, được mùa hai vòng, Nhân tâm, liền định."

Này không chỉ là Tống Ngọc lĩnh ngộ, ở Số mệnh trên, cũng có thể nhìn ra đến.

Tống Ngọc minh tường tự thân, liền nhìn thấy khí kim hoàng tập hợp, hồi với đỉnh đầu, chỉ có dưới đáy, còn có từng tia từng tia Xích khí.

Trung gian một cái kim hoàng bản mệnh khí, thụ ưỡn thẳng lập. Lại có màu đỏ thẫm cự mãng, sừng sững chiếm giữ, vảy giáp lóe sáng, lộ ra từng cơn ớn lạnh.

Từ khi đặt xuống Tân An toàn cảnh, Tống Ngọc Số mệnh, thì có rất lớn thay đổi.

Khí kim hoàng, trực trong suốt đường, nhưng là chính Ngũ phẩm Số mệnh, có màu đỏ thẫm, nói rõ thống trị còn chưa đủ vững chắc.

Long khí Xích Xà đạt được Số mệnh giúp đỡ, thể hình tăng vọt, thành xích mãng.

"Này nhưng là Long khí không đủ, xà mãng nhất lưu, chỉ có một tia Long tính, khoảng cách Hóa Long, còn có Long môn cửa ải lớn muốn xông a!"

Tống Ngọc nhưng là rõ ràng chuyện Phong Thuỷ nhà mình, tuy rằng đạt được một tia Long khí, nhưng gốc gác không đủ, chỉ đủ thành mãng xà chi tượng. Nếu muốn lý cá vượt Long môn, trong thời gian ngắn, chỉ có đánh bại Tiềm Long, đoạt Long khí một con đường cuối cùng.

"Nếu là Tiềm Long, e sợ có thể phóng qua này Quan, trời cao biển rộng đi! Ta lúc này, lại nên đi cái nào tìm Long khí đây?"

Tống Ngọc trầm tư, lập tức rung lên: "Này nhưng là ta mê li, then chốt vẫn là thực lực bản thân a! Chỉ cần thực lực đầy đủ, đại mãng thôn tiêu Long, cũng không phải không được!"

Số mệnh Long hình, chỉ có thể nói rõ xuất thân cao quý, tiền đồ quang đại, nhưng Long Chiến với dã, huyết Huyện hoàng, chính là Chân Long, đều có khả năng ngã xuống, then chốt xem, vẫn là thực lực bản thân.

Tống Ngọc kiếp trước, thì có mấy cái ví dụ.

Đương nhiên, như hai phe Số mệnh bằng nhau, Giao Long tự nhiên so với xà mãng chiếm lợi lớn.

Nghĩ tới đây, trong lòng chính là đại động, còn có chút kinh hoàng cảm giác, Tống Ngọc cả kinh, đây là tâm huyết dâng trào!

Sau đó ngực ánh sáng màu xanh lấp loé, mơ hồ truyền ra thanh ngâm tiếng, Tống Ngọc sắc mặt bất động, phái mọi người rời đi, lập tức cởi ngoại bào, lộ ra ra lồng ngực, liền thấy thanh Quang từ từ, thành Ngọc Ấn hình, tựa hồ là cái bớt.

"Tâm huyết dâng trào, Thái Bình Ấn cảnh báo, đều là điềm đại hung a!"

Tống Ngọc tự lẩm bẩm, lúc này, phương xa truyền đến tiếng rống ngâm hồ gầm, nường theo tiếng sấm nổ, cuồn cuộn mà đến!

Tống Ngọc đỉnh đầu, màu xanh lộng che tự động hiện lên hộ chủ, Thanh khí bốc lên, tỏa ra từng trận sóng gợn.

Này hai bên va chạm, màu xanh lộng che rì rào run run, nhìn ra Tống Ngọc căng thẳng trong lòng.

Một lát sau, vẫn là chống đỡ lại, chỉ là lộng che nhưng có chút tán loạn chi tượng. Ánh sáng màu xanh tản đi không ít, không còn nữa trước thần dị.

Những này, đều là phát sinh ở Âm thể, phạm mắt thường khó phân biệt, Tống Ngọc có ở Văn Xương, mới có thể nhìn.

"Thật là lợi hại! Này tất là Tiềm Long Số mệnh đại thịnh, áp chế ta!" Tống Ngọc sắc mặt âm trầm, tự lẩm bẩm, biết gặp gỡ đại nguy cơ.

"Kỳ quái, coi như đặt xuống Lâm Giang cùng Thanh Long Quan, cũng không đến nỗi như vậy, tất là phát sinh cái gì!"

"May là còn có Thái Bình Ấn, không phải vậy, thực sự là liền một kích lực lượng đều không có!"

"Này đại kiếp nạn, không biết là trước tiên phát tới ta chỗ này, vẫn là Bản tôn bên kia, bất quá, bất luận bên kia, cũng phải chuẩn bị sớm "

Tống Ngọc nhìn lên bầu trời, mặt trầm như nước.

Cùng lúc đó, Bạch Vân Sơn môn, cũng nghênh đón một vị khách nhân.

Trong chủ điện, Thanh Hư mặt mỉm cười, âm thanh từ từ: "Mộng Vân Chân Nhân có thể đến, rồng đến nhà tôm, mau mau mời ngồi, đến nếm thử mây mù trà!"

Đối diện một đạo nhân, trên mặt mang theo ý cười, chỉ là ánh mắt, mang theo không nói ra được lãnh đạm, trước tiên chấp tay cảm ơn, mới ngồi.

Bưng lên ngọc chế chén trà, liền thấy Bạch khí như mây mù bốc lên. ly trà một cái, trầm ngâm dưới, nói: "Trà này bất phàm, còn ẩn chứa linh lực, đối với ta các người tu hành, có nhiều chỗ tốt!"

"Ha ha... Đây là ta Bạch Vân sơn sản vật, đạo hữu nếu là yêu thích, trở lại thì, liền mang tới hai cân!"

Thanh Hư nói, lại có chút đáng tiếc: "Trà này tuy được, đối với ta các Chân Nhân, chỉ là hơi có ích lợi, không có tác dụng lớn!"

Mộng Vân đạo nhân vẻ mặt nghiêm nghị: "Không tích nửa bước, dùng cái gì hành ngàn dặm? Trường Sinh cửu thị, vẫn cần cất giấu. thứ này cũng tốt, có thể thêm một phần, cũng là thật, bản đạo còn muốn cảm ơn đạo hữu tặng trà chi ân!"

"Hồng hoa lá xanh bạch liên ngẫu, thiên hạ Đạo môn là một nhà. Lẽ ra nên cùng nhau trông coi, nho nhỏ này lá trà, lại được cho cái gì đây?" Thanh Hư Chân Nhân lại hỏi: "Đạo hữu này đến, nói là có chuyện Quan trọng, còn chưa thỉnh giáo?"

Mộng Vân Chân Nhân nhìn chu vi, thấy này trống trải trong đại điện, chỉ có Thanh Hư, Thanh Hòa, Mộng Vân ba cái Chân Nhân, nơi này lại là Pháp cấm nghiêm ngặt nơi, cũng không sợ bị người ngoài nghe qua.

Gật gù, nói: "Bản đạo lần này đến đây, chính là được chương môn sư huynh nhờ vả, vì mười lăm năm trước một việc xử án!"

"Ồ!" Thanh Hư mắt sáng lên, có suy đoán, hỏi: "Hắn là Tô Hà Thánh nữ việc?"

"Chính là việc này!"

Mười lăm năm trước, Tô Hà bị hại một án, ở phía nam, rất là náo động một trận, Quan Phủ nhiều hơn truy tra, nhưng đáng tiếc không phát hiện dấu vết nào, quá mấy năm, thiên hạ đại loạn, ai còn quản này? Cuối cùng liền thành không đầu bàn xử án.

Có thể Bạch Vân Quan không dám như thế nghĩ, này Tô Hà chính là Thái Thượng Đạo Thánh nữ, sau đó lại thám thính được đối phương mang theo Số Mệnh Chí bảo, đây không hề tầm thường.

Bạch Vân Quan vì thế, còn chịu Thái Thượng Đạo không ít nghi kỵ, tự nhiên càng là Quan tâm.

Thanh Hòa lớn tiếng hỏi: "Không biết hung thủ là người nào?"

"Này người giết dây thủ đoạn lưu loát, không gặp manh mối, cũng không biết dùng hà Pháp, có thể che đậy thiên cơ, phòng ngừa tính toán. Chúng ta hết đường xoay sở, nhưng đến lúc này, rốt cục lộ ra sơ sót, hung thủ kia, ngay tại Ngô Nam!" Mộng Vân giọng căm hận nói.

Thanh Hư cả kinh, lập tức chậm rãi nói: "Ngô Nam? Tựa hồ có hai nhà tán tu lưu phái, mấy cái cư sĩ, ân, còn có Thành Hoàng cùng Ác Quỷ hàng ngũ. Nhưng Tô Hà vốn là bán Bộ Chân Nhân, lại có Chí bảo trợ lực, tựa hồ..."

Mộng Vân lạnh rên một tiếng: "Ta dò xét phía nam, từng cái bài tra, vốn là không thu hoạch được gì, có thể tới thiên cơ phát động thời gian, nhưng có phát hiện."

"Ngô Nam có một người, vốn là Mệnh cách cực quý, nhưng chẳng biết vì sao, có người chủ chi tượng. Ta đi vào kiểm tra, lại phát hiện người này người mang Long khí, đồng thời, vẫn là Đại Càn Thái Tổ Long khí!"

Thái Thượng Đạo cùng Đại Càn ngọn nguồn thâm hậu, lại từng giúp đỡ Thái Tổ đăng cực, tự nhiên đối với này Đại Càn Long khí, rất tinh tường.

Tống Ngọc chỉ là phàm nhân thân thể, tuy rằng phát hiện Bạch Vân Quan thám tử, nhưng Chân Nhân tự mình điều tra, nhưng là phát hiện không được.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 83: Thần Văn

"Đại Càn Thái Tổ Long khí?" Thanh Hư mặt hiện lên vẻ kinh dị, này Ngô Nam, ngoại trừ Tiềm Long, lại có người thứ hai mang Long khí, may là đúng lúc phát hiện, thì vẫn chưa muộn, không phải vậy hậu quả khó mà lường được.

"Ta Thái Thượng Đạo có bí Pháp, có thể phân biệt ra Long khí. Cái kia Tổng Ngọc trên người Long khí, rõ ràng đến từ ta Trấn giáo bảo vật 'Thái Bình Ấn'. Khà khà! Hung thủ này đã tâm không nhỏ, còn muốn tham dự Tranh Long..."

Mộng Vân nhìn Thanh Hư một chút, vẻ mặt có chút trêu tức.

Thanh Hư sắc mặt không hề thay đổi, trong lòng nhưng gọi thẳng may mắn, chấp tay nói: "Đa tạ đạo hữu báo cho, không phải vậy, vẫn đúng là cho người kia lừa đi!"

"Ngô Nam một chỗ, ngoại trừ Bạch Vân Quan, cũng chỉ có cái kia mấy cái thế lực, cũng có thể là liên thủ!" Mộng Vân nói tiếp.

Thanh Hư gật đầu, một nhà hai nhà, tựa hồ còn chưa đủ sợ, nhưng liên hợp lại, cũng là cỡ không nhỏ thế lực.

Bất quá vẫn là nói: "Cái kia Thái Bình Ấn hạ lạc làm sao? Đạo hữu như vậy nhận định, tựa hồ có hơi qua loa?"

Mộng Vân sầm mặt lại: "Thái Bình Ẩn đã bị nhận chủ, thần vật tự hồi. Trừ phi nhân duyên tế hội, không phải vậy, bần đạo cũng là gặp mặt liền xuất thủ!"

"Chiếu ta ý nguyện, những thế lực kia, từng cái chớp tới thăm vẫn chính là, sau đó đại sư, luôn có phát hiện."

Ý này, chính là thà rằng giết sai, cũng không buông tha. Thái Thượng Đạo chương môn cũng có nghiêm lệnh, ngược lại quay về tán tu tà mị nhất lưu, vắt ngang ba Châu Thái Thượng Đạo có tư cách này nhìn xuống.

Trong giọng nói, một luồng hùng bá bát phương, mình ta vô địch tâm ý, liền tự nhiên biểu lộ.

Thanh Hư, Thanh Hòa sắc mặt không vui.

Mộng Vân thấy, cười nhạt: "Nhưng Bạch Vân Quan chính là nơi đây địa chủ, chương môn sư huynh có bao nhiêu tôn sùng, dặn dò ta không thể tùy tiện làm việc, vì lẽ đó đặc biệt đến đây, kính xin Bạch Vân Quan giúp đỡ một, hai!"

Khiêm tốn tư thái thay đổi thật nhanh, thì có đáp án, Thái Thượng Đạo tuy có chút ngông cuồng, nhưng cũng không phải người ngu, Ngô Nam là Tiềm Long nơi, nếu là kích đến Bạch Vân Quan bất mãn, Mộng Vân cũng không chiếm được lợi ích.

Những thế lực kia, có thể chống đỡ đến hiện tại, đều có chỗ bất phạm, thủ lĩnh tuy rằng tu vi không bằng Chân Nhân, nhưng nếu một lòng muốn chạy trốn, cũng không phải như vậy dễ dàng bắt, hướng chi, Mộng Vân một thân một mình, cũng có chút phiền phức.

Hả? Một thân một mình? Thanh Hư tinh thần chấn động, Thái Thượng Đạo cùng Đại Càn liên lụy rất sâu, hiện nay thiên hạ đại loạn, cũng là Khí

số tổn thất lớn, coi như đã sớm chuẩn bị, tráng sĩ cụt tay, cũng ít không được nguyên khí đại thương.

Lại muốn Trấn áp phương bắc ám lưu, còn phải phân ra nhân thủ, trừ tính Tiềm Long. Đồng thời, mười lăm năm trước, liền mất Thái Bình Ẩn, Khí số gọt đi hai phần mười, càng là giết gấu vá vai.

Trước còn có thể phái đến hai cái Chân Nhân đến đây, hiện tại cũng chỉ có một, không thể không hướng về Bạch Vân Quan cầu viện.

Trong lòng, thì có chút ý nghĩ.

Lúc này vẻ mặt vô cùng quyết tâm, không nhanh không chậm nói: "Ta Bạch Vân Quan đời đời Trấn thủ Ngô Nam, truy bắt Hung Quỷ, giết chết yêu nghiệt, bảo đảm một phương bình an. Bây giờ lại ở hạt địa bên trong ra việc này, bần đạo cảm giác sâu sắc xin lỗi..."

Nói, còn sâu sắc thi lễ.

Mộng Vân có dự cảm không tốt, nhưng vẫn là đứng dậy đáp lễ.

"Làm sao gặp này thời loạn lạc, yêu nghiệt bộc phát, Quan bên trong đệ tử, đều phái ra không ít, trong môn phái trống vắng..."

Này khéo léo từ chối tâm ý, nhưng là rất rõ ràng. Dù sao đây là Thái Thượng Đạo sự, coi như bắt hung thủ, tìm tới Thái Bình Ẩn, chẳng lẽ còn có thể đưa cho Bạch Vân Quan hay sao?

Mộng Vân nhưng không nóng lòng, chậm rãi uống một hớp mây mù trà, Chân Nhân đều là thấy rõ tỉ mỉ, ân tình tạ ơn hạng người, nếu muốn dựa vào âm mưu Quỷ kế làm việc, nhưng là không thể, cần phải dùng dương mưu không thể.

Liền môi khẽ nhúc nhích, dùng tới truyền âm nhập bí Pháp môn.

Nơi này vốn là Pháp cấm nơi, còn muốn như vậy làm việc, tự nhiên không phải chuyện nhỏ, Thanh Hư vừa nghe, sắc mặt chính là biến đổi, không còn trước thần thái, thất thanh hỏi: "Việc này thật là?"

"Tự không hư ngôn! Ta Thái Thượng Đạo truyền lưu ngàn năm, có thể có hư ngôn lừa gạt việc?" Vân Mộng trầm giọng nói.

Thanh Hư sắc mặt bất định, cuối cùng khẽ cắn răng, nói: "Được! Ta đáp ứng rồi!"

Còn nói: "Bạch Vân Quan toàn lực trợ người, ngày mai bắt đầu, bài tra Ngô Nam!"

Mộng Vân chấp tay: "Như vậy, đa tạ đạo hữu rồi!"

Đợi đến Mộng Vân rời đi, Thanh Hòa lập tức hỏi: "Sư huynh, chuyện gì như vậy Quan trọng?" Trên mặt mơ hồ mang có bất mãn vẻ.

Thanh Hư thở dài, nói: "Việc này, không biết thực hư, nhưng đã nghe đến vì huynh đạo tâm có chút bất ổn, thực sự là... Ai... Sư đệ không nên hỏi, ngày mai ta đi rồi, quản lý Sơn môn..."

Thanh Hòa còn muốn nói gì, nhưng Thanh Hư dù sao cũng là chưởng môn tôn sư, đến đại sự, vừa đã nói rồi, liền không tốt lại thêm truy hỏi. Lời chưa kịp ra khỏi miệng, liền đã biến thành: "Phải! ta sẽ đem Sơn môn xem trọng!"

...

An Xương Huyện, Thành Hoàng Pháp Vực.

Phương Minh nhìn bầu trời, bùi ngùi thở dài: " Hắc vân áp thành thành dục tôi, sơn vũ dục lai phong mãi lâu a!"

Lại nhìn tự thân Số mệnh, Xích khí tập hợp, tràn ngập ản vàng, lại bên ngoài, còn có mấy khối lớn màu đỏ mây khói, lại bị ngăn cản, không có hạ xuống.

"Thần Đạo khó! Khó! Khó!" Phương Minh cảm thán nói.

Trải qua nhiều năm như vậy, hẳn đối với Thần Đạo lý giải, không phải lúc trước có thể so với.

Thần Đạo trước tiên dễ sau khó, nếu muốn thành một tiểu thần, chỉ cần có Thần vị, mấy người Tế tự liền có thể, đối với tư chất cái gì đều không có yêu cầu.

Nhưng càng đi lên, lên cấp cần thiết quân lương liền càng tăng kinh khủng.

Trước kia chiếm lĩnh một Huyện, liền có thể lên cấp Thành Hoàng, nhưng chiếm lĩnh một Phủ, nhưng tích trữ không được đầy đủ Hương Hỏa nguyện lực, trợ Phương Minh lên cấp Phủ Thành Hoàng. Dù sao này chính là chính Ngũ phẩm Thần vị, thả ở kiếp trước, cũng coi như một phương ngang ngược.

Ở đây, càng là so với Chân Nhân.

Càng không cần phải nói, phạm nhân khí vận, có thể nào cùng Trường Sinh khí vận so với. Coi như là Thái Bình Ấn, ngày đêm được Long khí tắm bổ, vốn là sắc có thuần tử, nhưng thành Số Mệnh Chí bảo, không phải là vật phạm, có thể dài lâu tồn thế, liền tự động đánh rơi cấp một, thành màu xanh.

Phương Minh thấy rõ tỉ mỉ, đã cảm giác được tự thân Số mệnh cùng người phạm Số mệnh không giống.

Hắn Xích khí, kiên cố, vững chãi. Mà phạm nhân Số mệnh, nhưng là tụ hợp bất định, linh động hoạt bát.

"Vốn còn muốn áp chế, vẫn tích trữ đến chính Ngũ phẩm mới lên cấp, đến lúc đó thiên hạ đều có thể đi đến!" Cái này cũng là ma túy Bạch Vân Quan cử chỉ, nhưng hiện tại kiếp nạn sắp tới, bất luận là Bạch Vân Quan phát hiện cái gì vẫn là trước Thái Bình Ẩn việc lộ ra ánh sáng, đều không phải có thể lần thứ hai ẩn giấu quá khứ, tất bại lộ thực lực.

Vậy cũng không có cái gì tốt ẩn giấu, vẫn là nhanh chóng tăng lên cho thỏa đáng.

Trong lòng chuyển động ý nghĩ, Phương Minh bước chân nhưng đi tới một gian tĩnh thất, đây là hãn bình thường mình tưởng cảm ngộ vị trí, hạ nhân biết quy củ, đều là không dám đánh quấy nhiễu.

Phương giá thoả thuận đầu gối ngồi xong, thần niệm hơi động.

Nỗi Số mệnh phía trên màu đỏ mây khói lập tức hạ xuống, những này, là Chu Thập Lục đặt xuống hai Huyện, tản tín ngưỡng mang đến, trước vẫn bị Phương Minh áp chế, không có hòa vào tự thân.

Xích khí từng tia từng tia truyền vào ẩn vàng, ẩn vàng nổ tung, thể tích dâng mạnh, có vẻ càng thêm uy nghiêm.

Ở giữa kim hoàng bản mệnh khí lấp lóe, Xích khí từng tia từng tia tụ hợp, hóa thành màu vàng Số mệnh, trầm tích tới ẩn vàng bên trong.

Chỉ thấy hồng khí cấp tốc tiêu tan, thập phần hồng khí, mới có thể hợp thành một tia hoàng khí, một lát sau, trên đỉnh hồng vân tiêu hao hết tất, đều truyền vào ẩn vàng bên trong.

Lúc này ẩn vàng bên trong, Số mệnh đầy ba phần mười.

Trong đó, lại có hai phần mười hiện màu kim hoàng, như ngọc dịch giống như, toả ra từng trận kim Quang.

Kim Quang này, cùng người nói Công đức không giống, là thuần khiết Số mệnh ánh sáng. Dù sao Công đức là Công đức, Số mệnh là Số mệnh, hai người phân biệt rõ ràng.

Tất cả những thứ này, nước chảy thành sông, dễ dàng, nhưng là Phương Minh mười lăm năm cảm ngộ tích lũy đoạt được, bản có lòng tin, một đường vọt tới chính Ngũ phẩm.

Nhưng đón lấy, mới là Quan trọng nhất việc, Phương Minh vẻ mặt nghiêm túc, đem chú ý phóng tới trong cơ thể.

Chỉ thấy từng tia từng tia hoàng khí buông xuống, trong cơ thể phun trào màu đỏ làn sóng được này ảnh hưởng, dồn dập tụ hợp, hóa thành kim hoàng vẻ.

Thần lực màu đỏ không ngừng ngừng tụ, trở thành kim hoàng Thần lực, chỉ là thời gian nháy mắt, Thần lực trong cơ thể, liền bị chuyển hóa hai phần mười.

Những này, nhưng là An Xương Huyện dân mười mấy năm qua tích lũy, lại cấp tốc như thế, thực sự là khó mà tin nổi.

Phương Minh nhàn nhạt nghĩ, thần niệm trời lên, sai khiến kim hoàng Thần lực đem thần chức bùa chú bao vây.

Ở Thần lực màu kim hoàng dâng lên Thần vị trong nháy mắt, Phương Minh liền rơi vào một cái trạng thái kỳ dị ở trong. Trước đó, hẳn đều là bị động chờ đợi lên cấp, hiện tại nhưng muốn chính mình chủ động, càng là bình thản, hết sức chăm chú.

Lúc này, thần chức bùa chú Huyền bí, chút nào tất hiện, ẩn chứa trong đó đại Đạo Pháp tắc, huyền sát thâm ảo, để Phương Minh không khỏi tập trung vào, hầu như quên chu vi tất cả.

Phương Minh lấy lớn lao nghị lực, để cho mình phục hồi tinh thần lại, kết hợp hết thầy cảm ngộ, trừ: "Tật!"

Thần chức bùa chú biến đổi, mặt trên chữ triện bắt đầu mơ hồ không rõ lên.

Phương Minh lấy thần niệm vì là bút, Thần lực vì là mực, bắt đầu ở thần chức trên bùa chú phác họa, chỉ thấy từng cái từng cái phù văn thoáng hiện, linh động bất phạm.

Đây là Thần Văn, chỉ có Thần minh mới có thể xem hiểu văn tự, Phương Minh vẽ mặt nghiêm túc, Thần Văn mỗi một bút mỗi một hoa đều tiêu hao hẳn lượng lớn thần niệm cùng kim hoàng Thần lực, dần dần, trên mặt hiện lên vất vả vẽ.

Phương Minh cả kinh, lúc này tuyệt đối không thể đánh gãy, bằng không Thần lực đại loạn, Thần vị tiêu tan, đều có khả năng.

Sắc mặt càng là lạnh lùng, toàn lực phát họa.

Mắt thấy đã là đến cuối cùng một bút!

Nhưng Phương Minh lúc này đã lực kiệt, hầu như khó hơn nữa chống đỡ!

"Chẳng lẽ muốn dã tràng xe cát? Rõ ràng đã chuẩn bị vẹn toàn, sao như vậy? Lẽ nào là Tiềm Long Số mệnh ảnh hưởng? Không! Ta không cam lòng a!"

Phương bên ngoài sắc đỏ lên, cực kỳ không cam lòng

Lúc này, lại khác thường biến phát sinh.

Phương Minh vẻ mặt hơi động, chỉ thấy cách đó không xa, một đạo màu kim hoàng Số mệnh dòng suối hướng về tự thân vọt tới, này dòng suối đến tự thân, liền thu nhỏ lại gấp mười lần, truyền vào đỉnh đầu ấn vàng.

Đến này sự giúp đỡ, Phương Minh vẻ mặt một thanh, "Thiên không dứt ta! Còn có cơ hội!"

Dựa vào sức mạnh cuối cùng, thần niệm thừa thế xông lên, rốt cục hoàn thành cuối cùng một bút!

Đến lúc cuối cùng vạch một cái hạ xuống sau, Phương Minh toàn thân hầu như thoát lực, mắt tối sầm lại, suýt chút nữa ngất đi.

Lúc này, thần chức bùa chú phát sinh đại biến, ánh sáng lóe lên, cùng với trước rất khác nhau.

Mặt trên chữ triện cũng đã biến thành "Lục phẩm Thành Hoàng Thần vị "

Thần vị hơi động, một luồng mát mẻ tâm ý dâng lên Phương Minh toàn thân, Phương Minh bỗng cảm thấy phấn chấn, trước uể oải không cánh mà bay.

"Ai! Không nghĩ tới lên cấp từ Lục phẩm, đều là gian nan như vậy. Cũng không có thần thông." Phương Minh nhìn chăm chú Thần vị một lúc lâu, thở dài nói.

Vốn là, phát họa Thần Văn thì, mới là cảm ngộ Pháp tắc, sáng tạo thần thông thời cơ tốt nhất. Như có thần minh, có thể đem thần thông khắc vào phù văn trên, càng có thể thành tựu kinh thiên địa, khiếp Quỷ thần vô thượng thần thông!

Nhưng Phương Minh tự hỏi, tăng lên Thần vị, đã là tận tâm tận lực, liền lĩnh ngộ thần thông đều không làm được, càng khởi nói sáng tạo bản nguyên thần thông. Này xa hoàn toàn không phải hăn bây giờ có thể đạt đến cảnh giới.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 84: Chuẩn Bị

"Ai, lần này vẫn còn có chút bất cẩn rồi!"

Phương Minh lòng vẫn còn sợ hãi. Lần này lên cấp, Số mệnh trên, đúng là thuận buồm xuôi gió. Nhưng trước không có tự chủ lên cấp Thần vị, tuy nhưng đã thôi diễn quá nhiều thứ, lại không nghĩ rằng, chân chính động thủ, vẫn là gian nan cực kỳ! Suýt nữa liền xảy ra chuyện.

"Điều này cũng khả năng là Tiềm Long Số mệnh đại thịnh, cho ta mang đến đau khổ! Khà khà... Thù này, Bản tôn nhớ rồi!" Phương Minh cười gằn.

Làm Thần linh, Phương Minh ở mười lăm năm trước liền trong cõi u minh có cảm ứng, một khi rời đi Ngô Nam, sẽ có không tốt hậu quả, kết cục này, khẳng định không phải hẳn có thể gánh chịu. Vì lẽ đó, vẫn không có định rời đi.

Sau đó mới biết, đây là bị Tiềm Long đại thế mang khóa, dễ dàng thoát ly không, thân là Thần linh, bị phạm nhân Số mệnh ràng buộc, thực sự là vô cùng nhục nhã!

Này e sợ không phải gặp may đúng dịp, làm người "xuyên việt", Phương Minh bản thân, hãy cùng vùng thế giới này có chút không hòa vào nhau, hẳn là xúc động một số tính bài ngoại cơ chế, xuất hiện bài xích, này Tiềm Long đại thế, chính là biểu hiện bên ngoài!

Cũng có thể nói là một loại nào đó hình thức trên thiên ý trên người đi!

Nếu thân ở này phương trong thiên địa, lại có thể nào trốn tránh ra? Chỉ có chính diện ứng đối, Phương Minh mới phân ra Tống Ngọc, mưu tính nhiều năm, cần phải một lần đánh tan Tiềm Long đại thế, thoát đến gông xiềng.

Lần này phân thân, chỉ cần có thể phá đến Tiềm Long, chính là thành công! Cho tới truyền giáo cái gì, chỉ là mang vào, thành cũng vui vẻ, bại cũng đáng mừng.

Không nghĩ tới, vẫn là bại lộ, bất quá, có thể duy trì mười lăm năm, để phân thân thuận lợi trưởng thành, bây giờ đã chường khổng một Phủ, binh tướng mấy ngàn, cũng là vạn hạnh trong bất hạnh.

Tống Ngọc thủ vệ nghiêm ngặt, thân vệ chốc lát không rời, mang giáp phụng dưỡng, coi như là Chân Nhân, không trả giá trọng đại đánh đổi, cũng khó có thể đột phá, bọn họ đều cầu trường sinh, cái nào chịu hy sinh đây? Trừ phi Tống Ngọc Binh bại, bằng không đoạn không có nguy hiểm.

Ngược lại là phía bên mình, Chu Thập Lục tuy rằng chiếm lĩnh ba Huyện, nhưng thuộc hạ đều là đám người ô hợp, càng khỏi nói, thật đến thời khắc mấu chốt, hẳn có hay không năng lực Thành Hoàng mà cùng Bạch Vân Quan cùng Tiềm Long là địch, vẫn là không thể biết được.

Chân chính tin cậy, vẫn là thực lực của chính mình a!

Phương Minh cười khố, duỗi tay một cái, một tia kim hoàng vẻ hiện lên, đây là hắc lần này lên cấp tối thu hoạch lớn, cần mười tia Thần lực màu đỏ mới có thể ngưng tụ ra cao cấp hơn Thần lực.

Thần lực màu đỏ đã có thể can thiệp hiện thế, này kim hoàng Thần lực, hẳn là càng thêm rõ ràng, bất quá, điều này cần chính mình tìm tòi, nói

vậy có thể cho kẻ địch một niềm vui bất ngờ!

Phương Minh nhìn chăm chú tự thân, chỉ thấy thần thể giống như lưu ly, bên trong hồng ngoại kim, hiển hách cực kỳ!

"Kim tính bất hủ, Thần linh cũng chú ý Kim thân, ta hiện tại, chỉ là vừa bước vào ngưỡng cửa, nếu có thể lên cấp chính Ngũ phẩm, Kim thân đại thành, lần này nguy cơ, chỉ sợ cũng như thanh phong lướt nhẹ qua mặt, không xen vào được."

Phương Minh tự lẩm bẩm, lập tức diện hiện vẻ cười khổ.

Kim thân đại thành, chiếu hiện tại tiến độ, vẫn là xa xa khó vơi việc.

Dù sao lần này lên cấp, ngoại trừ Chu Thập Lục đặt xuống địa bàn ở ngoài, còn nhiều thiệt thòi Tống Ngọc Số mệnh trợ giúp, mới có thể một lần thành công.

Chu Thập Lục có bán Phủ, Tống Ngọc cũng đặt xuống toàn bộ Tân An Phủ, coi như hai bên thống trị đều không thể nào vững chắc, nhưng một Phủ Số mệnh vẫn là tập hợp nổi đến, như vậy, lại mới đưa Phương Minh đẩy lên từ Lục phẩm Thần vị, này Thần linh lên cấp khó khăn, có thể thấy được chút ít!

Trong thời gian ngắn, muốn lại tăng lên, e sợ không có khả năng lắm.

Trên tay sức mạnh, còn có Âm Binh. Phương Minh đã để Tạ Tấn cùng Hứa Viễn nhiều hơn thu thập, nhưng tinh binh hiếm thấy, đến hiện tại, cũng mới bắt mãi hai ngàn.

Phương Minh hơi nhướn mày, đi tới thư phòng.

"Người đến!" Phương Minh gọi hai cái huấn luyện vệ sĩ.

"Phân phó, để Quan Lễ, Tạ Tấn, Trịnh Kinh, Hứa Viễn tới thư phòng yết kiến!" Phương nói rõ.

"Vâng!" Thị vệ hành lễ lui ra.

Không bao lâu, bốn người liền đến.

Tạ Tấn kinh nghiệm lâu năm rèn luyện, lúc này vừa vào thư phòng, liền cảm thấy bầu không khí cùng thường ngày không giống, trong lòng rung mình, lại nhìn Chúa công, chỉ cảm thấy uy nghiêm càng tăng lên, trong lòng lo sợ, bèn bệch chỗ mai phục hành lễ: "Thuộc hạ gặp Chúa công!"

Cái khác ba người, cũng là như thế.

"Miễn lễ!" Phương nói rõ: "Tạ Tấn, tân tốt huấn luyện làm sao?"

"Những này quân hồn đều nắm chắc, hơi hơi chỉnh huấn, liền có thể thành quân!" Tạ Tấn cung kính nói, trong lòng phỏng đoán, hẳn là Chúa công muốn dùng Binh.

"Được! Bản tôn ở Vệ bên trên thiết đều, tướng lĩnh xưng Đô chỉ huy sứ, chính Thất phẩm. Hai Vệ một Đô, tổng cộng ngàn người." Nay cùng Dương thế biên chế không giống, dù sao Âm Binh không cần hậu cần, vì lẽ đó nhân số ít.

"Tạ Tấn, ta thăng ngươi vì là Đô chỉ huy sứ. Hứa Viễn, Trịnh Kinh đều thăng Vệ chính." Phương Minh phát xuống nhận lệnh.

"Tạ Chúa công!" Ba người diện hỉ sắc, đi ra dập đầu.

"Như vậy, này hai ngàn người đều có quản, Bản tôn lại muốn chiêu ba ngàn Âm Binh, trước tiên thiết doanh chính quản, Các người có người tuyển, đều đề cử tới!"

Đây chính là muốn lấp mãi năm ngàn Âm Binh. Tạ Tấn Bốn người trong lòng người ám lẫm, nhưng vẫn là nói: “Vâng!”

Bọn họ đều mỗi người có bộ hạ cũ tâm phúc, lần này cũng có thể sắp xếp, trong lòng âm thầm tính toán.

Phương Minh không quan tâm những chuyện đó, phất tay một cái.

Tạ Tấn nhóm ba người lễ cáo từ.

Lúc này, Quan Lễ tới, nói: "Chúa công có gì phân phó?"

Người này đúng là xem thời cơ, Phương Minh nhàn nhạt vừa nghĩ, cũng không để ý nhiều, liền dặn dò: "Người bắt đầu từ hôm nay, cho ta chú ý thêm Bạch Vân Quan cử động, có gì gió thổi cỏ lay, sự không lớn nhỏ, đều muốn bẩm báo!"

Chúa công trước chiêu binh, lẽ nào là vì Bạch Vân Quan? Quan Lễ trong lòng cả kinh, Bạch Vân Quan uy danh, hãn mà sống người thì, thì có nghe nói, thành Quỷ loại sau, cũng là như sấm bên tai, hiện tại Chúa công động tác này, làm cho hãn nhỏ xuống mồ hôi lạnh.

Nhưng thân là Âm thần, vẫn phải là dựa vào Chúa công, Quan Lễ không chần chờ chút nào quỳ xuống, nói: “Vâng! Tiểu thần tất tận tâm tận lực, làm Chủ công nắm đến tin tức!”

"Rất tốt, nhân thủ cùng kinh phí, người tả cái điều trần, báo cho Quách Thịnh, Bản tôn thì sẽ chuẩn hạ!" Phương Minh nói rõ: "Người lui ra đi!"

"Tiểu thần xin cáo lui!" Quan Lễ đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này thư phòng, ngoại trừ Phương Minh, không có một bóng người.

Một lát sau, tình huống khác thường đột nhiên sinh ra, chỉ thấy từng tia từng tia khói đen hiện lên, từ trong hư không hiện ra một bóng người, bóng người này cả người bị miếng vải đen bao vây, không nhìn ra nam nữ.

Người này quỳ xuống: "Thần Dạ Du gặp Chúa công!" Hẳn dĩ nhiên vừa này vẫn ở đây, Tạ Tấn bốn người, cũng không phát hiện.

Phương Minh gật đầu: "Đứng lên đi!" Người này, là hắc ám điệp tâm phúc, luận tín nhiệm trình độ, còn ở Quan Lễ bên trên. Phương Minh từ Mục Thanh trong trí nhớ đặc biệt chọn bí ẩn thần thông ban xuống, ngoại trừ Phương Minh tự thân, cái khác Thần linh, đều phát hiện không được.

"Ta dưới trướng mọi người, gần nhất có gì cử động?"

"Đều các thủ bản phận, không có khác người việc. Nhưng..." Thần Dạ Du trong thanh âm tĩnh, êm tai nói.

Phương Minh cẩn thận nghe xong, có lúc hỏi trên vài câu, thần Dạ Du từng cái trả lời.

Về mặt tổng thể, tình huống coi như không tệ, Phương Minh gật đầu, nói: "Vừa này người cũng nghe được, Bạch Vân Quan việc, nhất là ưu tiên, khu trực thuộc bên trong sự, trước tiên thả thả, người cùng Quan Lễ, một sáng một tối, nhiều hơn tìm hiểu, cần phải đem Bạch Vân Quan nhất cử nhất động, đều báo lên!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Thần Dạ Du nói.

Bóng đen lóe lên, liền biến mất không còn tăm hơi.

Phương Minh trầm tư, Quan Lễ cùng thần Dạ Du, dò hỏi tình báo năng lực cũng không tệ, lại thêm chút Dương gian thế lực, Bạch Vân này quan có động tác gì, cơ bản đều có thể phát hiện, không đến nỗi bị đánh trở tay không kịp.

...

Tân An Phủ thành, trước kia Phủ nha chỗ, đã hình tượng đại biến.

Trước kia tấm biển lấy đi, đổi thành Tiết Độ Sứ Phủ, Nha trước dựng thẳng đại kỳ, uy phong lẫm lẫm.

Cửa nha dịch cũng đã triệt hồi, đổi thành hai hàng như hổ như sói nha binh, mỗi cái tinh tráng vũ dũng, một tới gần, tựa hồ có thể nghe thấy được huyết tinh chi khí, chu vi bách tính đồn dập tránh lui.

Tổng Ngọc tuy rằng phát sinh thanh minh, thay quyền Phủ nha việc, cũng tiếp thu bách tính mẫu đơn kiện, nhưng mở cửa nhiều ngày như vậy, một cái vụ án đều không nhận được.

Bất quá lúc này, còn quản không lên những thứ này.

Tổng Ngọc ngồi cao công đường, phía dưới Trầm Văn Bân, Mạnh Trục đều có, còn có một chút Văn lại, hơn nữa trước không đi Quan chức, chính là toàn bộ Tiết Độ Sứ Phủ thành viên nòng cốt.

Tổng Ngọc tăng hăng một cái, nói: "Bản soái ban dưới Pháp lệnh, che hoàng thất Tông miếu, sau đó trong Phủ cùng trong Huyện Quan chức, đều không cần tế bái, bách tính cũng là như thế!" Đây tự tổn Số mệnh, cho người khác đưa đi chuyện ngu xuẩn, Tổng Ngọc tự sẽ không đi làm.

Trước chỉ có hai Huyện, còn không thật quá rõ ràng, hiện tại nhưng là không sợ.

"Tiết Độ Sứ đại nhân quả là liền nửa điểm Triều đình mặt mũi cũng không lưu lại rồi!" Dưới đáy mọi người, vốn là trong lòng liền nắm chắc, hiện tại thấy Tổng Ngọc như vậy, chính là liền hướng triều đình cuối cùng mặt mũi đều xé đi.

Những thời loạn lạc Hoàng Đế, binh cường mã tráng giả tự nhiên cũng là. Những người này nếu đứng ở chỗ này, đều là thức mầy, dồn dập tuân mệnh nói: "Tuân lệnh!"

Tống Ngọc gật đầu: "Các vị đều ở, vừa vặn cho các người dẫn kiến một người!" Nói: "Truyện Trần Vân tới!"

Dưới đáy thị vệ, lập tức xuống truyền lệnh.

Không lâu lắm, một người trung niên tới, khuôn mặt âm đức, bái dưới: "Trần Vân gặp Chúa công!"

Tống Ngọc giơ tay: "Miễn lễ!"

Dừng một chút, nói: "Bản soái thiết Cấm y vệ, phụ trách dò hỏi địch tình, tra xét bên trong Phủ không hợp Pháp, trực tiếp hướng về ta tấu. Thống lĩnh xưng Cấm y vệ Chỉ huy sứ, chính bát phẩm!"

"Trần Vân, bản soái cho phép mệnh người vì là Cấm y vệ thống lĩnh, không để cho ta thất vọng!"

Này Trần Vân, là Tống Ngọc phát hiện nhân tài, vừa vặn thích hợp việc này. Thời loạn lạc tranh hùng, tình báo tự nhiên nhất định phải coi trọng, Tống Ngọc sớm có thành lập đặc vụ cơ cấu ý đồ, vẫn chuẩn bị, hiện tại điều kiện thành thực, vừa vặn nắm quyền.

"Tạ đại soái! Ty chúc tất không phụ đại soái nhờ vả, vì là đại soái sắp xếp thiên hạ!" Trần Vân quỳ xuống lĩnh mệnh.

Tống Ngọc gật đầu, thì có người đem cáo thân Quan ấn dâng, Trần Vân tay run run tiếp nhận, như ở trong mơ.

Hắn vốn là bình dân, lần này, thì có Viên chức, cảm xúc dâng trào chỗ, thực sự là khó có thể miêu tả.

Lại nói, các đời các đời, đều có tương tự tổ chức, Tống Ngọc chỉ là đem chính quy hóa mà thôi, liền tên đều không làm sao biến, trực tiếp hay dùng Cẩm y vệ tên này, đồng thời dự định, sau đó chế phục, hay dùng áo cá chuồn.

Dưới đây mọi người, sắc mặt liền biến, này Quan liêu cùng đặc vụ trong lúc đó, có chút trời sinh trên không đứng lăm, nhìn về phía Trần Vân ánh mắt, cũng không thể nào thân mật.

Trần Vân sắc mặt không hề thay đổi, những này, hẳn tự nhiên cũng hiểu, nhưng thân là mật thám đầu lĩnh, chỉ cần cố gắng cho Chúa công liền có thể, kết giao thần tử, ngược lại sẽ đưa tới đại họa.

Những này căm thù, kỳ thực đều không cái gì, chỉ cần Chúa công tín nhiệm, liền có thể không nhìn. Trong lòng quyết định, mau chóng làm ra một phen thành tích đến, không phụ Chúa công kỳ vọng cao.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 85: Nữ Quan

Xử lý xong công vụ, Tống Ngọc quay lại hậu Nha.

Mấy lần xoay một cái, liền đến đến một chỗ thiên thánh.

"Chính là chỗ này sao?" Tống Ngọc hỏi.

"Bẩm đại nhân, người đã ở đây chờ đợi rồi!" Nói lời này, là Trầm Văn Bân.

Tống Ngọc cắt cử một Phủ, tự phong Tiết Độ Sứ sau. Này thanh uy ngày càng hưng thịnh, dù sao toàn bộ Đại Càn, cũng mới mấy trăm cái Phủ, này chiếm thiên hạ ước chừng một phần trăm thực lực, không lớn không nhỏ xem như là một nhân vật, tự nhiên thiếu không được muốn ôm bắt đuôi.

Tống Ngọc bên người, thiếu hụt minh thức Phong Thủy, hiểu rõ Đạo môn chi sĩ, chính mình dưỡng cái kia, đạo hạnh nông cạn, không có tác dụng lớn. Thầm thả ra tin tức, tuy rằng hấp dẫn không được Bạch Vân Quan các loại Đại phái, nhưng cái khác môn phái nhỏ, tán tu, hay là có người ý động, nghĩ đến giúp đỡ một, hai.

Trong đó ngư Long hỗn tạp, nhiều là muốn lừa gạt chút Số mệnh, mò một cái liền đi. Làm sao Tống Ngọc đối với Đạo thuật, cũng có chút hiểu rõ, tự thân lại có số mệnh, đương nhiên sẽ không bị che đậy, hai ngày nay, đánh đuổi không ít tên lừa đảo nhất lưu, lòng mang ý đồ xấu, cũng hóa

thành đầu người, xếp đặt trước Phủ, này đầm máu kinh sợ, rất là dọa đi rồi một nhóm người.

Người này nếu còn dám tới, lại là thông qua chính mình mẫu tộc liên hệ, nói vậy có chút bản lĩnh.

Tống Ngọc có chút chờ mong, nhanh chân đi vào.

Vừa vào thiên đình, Tống Ngọc sắc mặt hơi động, ngửi được cỗ nồng nặc xạ hương khí, khiến người hơi có huân nhiên tâm ý, rồi lại không mê say, không khỏi bỗng cảm thấy phấn chấn.

Lại vừa nhìn, chính là sáng mắt lên.

Chỉ thấy một cái đạo cô, vóc người cực kỳ đầy đặn, hầu như đem đạo bào bào ra, da dẻ trắng nõn như tuyết, trong mắt dịu dàng, tựa hồ muốn bốc ra thủy diện. Chính chấp tay hành lễ: "Nói vậy là Tân An Tiết Độ Sứ đại nhân ngay mặt, bần đạo có lẽ rồi!"

Lần này nương nhờ vào, càng là cái nữ Quan!

Tống Ngọc có chút giật mình, nhưng trên mặt bất động, nói: "Bản soái Trấn thủ Tân An, Dương gian việc, tự có văn võ Quan chức xử trí, nhưng Quỷ mị nhất lưu, vẫn cần phương ngoại cao nhân hóa giải, người như thật là có bản lĩnh, bản soái thì sẽ phân công..."

Định thần vừa nhìn, nữ tử này Xích khí Quanh quần, chỉ dưới đáy còn mang theo chút màu trắng. Sóng nước uyển chuyển, qua lại nhiều lần, che chở toàn thân.

Trong bóng tối gập đầu, đây là một thật sự có đạo hạnh, tu vi còn ở Cổ Hiếu Liên bên trên.

Trầm Văn Bân tiến lên, cung kính nói: "Khởi bẩm đại nhân, vị này Pháp hiệu Thủy Liên, cùng lão phu nhân Quan hệ rất tốt, Trầm gia Phong Thuỷ nghĩa địa, đều là xin nàng xem, rất là linh nghiệm."

Thủy Liên đạo cô cười khê nói: "Ta mạch tổ được Trầm gia giúp đỡ, bản đạo thân không vật dư thừa, chỉ có thể chút Huyện học, đúng là đại soái, để bản đạo nhìn với cặp mắt khác xưa đây!"

Tống Ngọc làm lắng nghe trạng: "Nguyện nghe tường!"

"Đại nhân thì , khiến Lệnh đường cũng từng xin mời bản đạo sư tôn xem qua tướng mạo, còn nhớ sư tôn đánh giá rằng 'Mặt như ngọc, Xích khí nhiều với chân núi, này chủ quý tướng, tất là nhất thời tuần nạn.' ân sư tiếng nói đến nay vẫn ở ở tai, không nghĩ tới đại soái một khi phong vân tế hội, có thể một phát đến tận đây, thực là thật đáng mừng , liên đới bản đạo đều chịu ơn trạch, tăng nhiều Đạo công!"

Trong lòng, nhưng ở thờ dài, này đại soái, tướng mạo là vô cùng tốt, cũng không phải Tiềm Long, cùng Bạch Vân Quan đối đầu, sinh tử chưa biết, thành thì lại một bước lên trời, bại thì lại chết không có chỗ chôn, còn muốn liên lụy tộc nhân. Đáng tiếc mình cùng Khí số liên kết, không thể không đến.

Trầm Văn Bân nghe được có chút mơ hồ, Tống Ngọc nhưng là trong lòng nhảy một cái. Hắn làm được Tiết Độ Sứ, này Thủy Liên đạo nhân lại Khí số tăng mạnh, tu vi ngày tiến tới, vậy thì là từ lâu quấn vào chính mình trên chiến xa, không phải người ngoài.

Phất tay một cái, Trầm Văn Bân hiểu ý, cáo từ đi ra ngoài, còn đóng cửa lại.

Tống Ngọc sắc mặt chuyển trầm, ánh mắt mấy như thực chất, Thủy Liên đạo nhân liếc mắt nhìn, chính là hoa mắt mê mẩn, không dám nhìn thẳng, bản bệ cúi đầu xuống đi, âm thầm kinh ngạc.

"Lúc này đã không người ngoài, người lại cẩn thận nói đến!" Tống Ngọc ngồi xuống, chậm rãi nói.

"Người này khí độ trầm ngưng, có thể làm được một Phủ Tiết Độ Sứ, quả nhiên không phải chuyện nhỏ, không biết nền tảng làm sao? Có hay không có cơ hội một hồi Ngô Long?"

Thủy Liên đạo nhân nhìn Tống Ngọc phong thái, trong lòng thầm nghĩ. Nhưng cũng không dám thất lễ, êm tai nói.

"Khởi bẩm đại soái, bản mạch tên là Ngọc Chân, chính là 500 năm trước Ngọc Chân đạo nhân sáng chế, có thể thấy rõ U Minh, đoạn nhân họa phúc, có (Ngọc Chân kinh) 3 quyển, nhắm thẳng vào Tiên Đạo, trải qua hai triều..."

Tống Ngọc nở nụ cười, những này nói mạch, nương nhờ vào trước, tự nhắc giá trị bản thân cử chỉ, nhưng là thiếu không được. Đây Ngọc Chân điển tịch, có thể tu đến Chân Nhân, Tống Ngọc tin tưởng, nhưng tiên nhân, ha ha...

Làm kinh hãi hình, "Đó là ta thất lễ, không nghĩ tới đạo trưởng sư môn như vậy nổi danh!"

Thủy Liên sắc mặt ửng đỏ, vẫn là nói: "Bản mạch ở Ngô Nam, cũng là thanh danh lan xa, nhưng Đại Càn khai quốc thời khắc, phụ tá Thanh Sơn Tướng quân Ngô Định Viễn thua chuyện, được Triều đình cùng Bạch Vân Quan truy nã, không thể không ẩn tên đổi tính, duy trì đạo thống!"

"Lúc đó tổ sư, chính là đệ tử Chân Truyền, liều mạng phá vòng vây. Bị thương nặng thời khắc, đến Trầm gia tổ tiên cứu giúp, giữ được tự thân, vì lẽ đó truyền xuống tổ huấn, đời đời phụ tá Trầm gia, để đại ân."

Lại không nói tổ sư coi trọng Trầm gia phúc phận lâu dài, nương nhờ vào lấy ơn trạch tự thân, đồ tử đồ tôn cũng cần Trầm gia tài nguyên cung

cấp tu luyện, đây là theo như nhu cầu mỗi bên.

"Truyền tới ta chỗ này, đã là thứ ba mươi bảy đại..."

Tống Ngọc sắc mặt thận trọng: "Lệnh tổ sư cao thượng, Tống Ngọc bội phục..." Lại hơi nghi hoặc một chút hỏi: "Nói như thế, đạo trưởng hẳn là phụ tá ta chỉ cậu mới là, vì sao tới đây?"

Có câu nói, nữ nhi đã gả ra ngoài nước đã đổ ra, này Thủy Liên, bày đặt Trầm gia không đợi, vì sao xin vào dựa vào hẳn? Này Số mệnh, lại là khi nào liên kết?

Thủy Liên thở dài, nói: "Lúc trước sư tôn thấy đại nhân gân cốt hơn người, chính là Quang Đại Tống, trầm hai nhà báu vật, vốn có ý trợ đại nhân thăng tới mây xanh, lấy toàn hai nhà ân nghĩa, làm sao thiên không nghĩ đến. Đã là đại nạn sắp tới, không thể gặp đại nhân rồi!"

"Sư tôn chờ báo cáo đại nhân tổ phụ, ngoại tổ phụ sau, liền phương Pháp đem ta mạch Số mệnh cùng tống, trầm hai nhà liên kết, truyền xuống di mệnh, muốn bần đạo phụ tá đại nhân! Bần đạo vẫn ở thâm sơn tu hành, tin tức bế tắc, cho đến hôm nay, mới biết đại nhân thiên cơ phát động, đã khởi vận, do đó xin vào! Vạn mong đại nhân vui lòng thu nhận giúp đỡ!"

Nói xong, dịu dàng bái dưới.

Những câu nói này ẩn chứa tin tức rất nhiều, Tống Ngọc vò vò lông mày, làm rõ quan hệ.

Nữ tử này lúc trước, hấp thụ chính là Trầm, Tống hai nhà Số mệnh, chính mình thân là con trai trưởng, lại không chường khổng toàn gia, tự nhiên không cảm giác được toàn thể Số mệnh. Có sơ hở, không thể tránh được.

Nhưng hiện tại, chính mình cắt cứ một Phủ, Số mệnh hoàn toàn vượt quá Tống, Trầm hai nhà, hai nhà này được chính mình phúc phận, cũng là Khí số tăng nhiều, Thủy Liên tu vi ngày một tiến lên, cũng có thể lý giải.

Định thần lại nhìn, nữ tử này Số mệnh chu vi, có hai cổ màu trắng dòng suối chống đỡ, phân biệt rõ ràng căn nguyên, nhưng có chút quen thuộc, chính là Tống, Trầm hai nhà khí vận!

Người tu đạo một khi Khí số liên kết, chính là ở thiên hạ này trong bàn cờ rơi xuống, đối ý không được, này Thủy Liên nữ quan, đúng là có thể yên tâm phân công.

Cho tới Tống gia cái kia, Thiên môn chưa mở, chỉ có thể toán cái thầy địa lý, cũng không phải chân tu, không bị này hạn, so với này Thủy Liên, nhưng là có thêm chút tự do.

Tống Ngọc sắc mặt nhu hòa, đi lên phía trước, tự mình nâng dậy.

Nói: "Người nếu là vì là báo ân mà đến, lại cùng ta gia ngọn nguồn rất sâu, vậy còn có cái gì tốt nói đây?"

Lại hạ lệnh: "Ta chỗ này, vừa vặn Cẩm Quỷ Tào Ty khuyết chức, người có thể cho nhậm chức!"

Vốn là Tân An Phủ bên trong, là có chút Bạch Vân Quan đệ tử, làm Cẩm Quỷ Tào Ty, nhưng đợi được Tân Tông Quyền chấp chính thì, đã là có chút thất lễ công sự, dương thịnh âm suy. Đến Tống Ngọc nơi này, lại toàn bộ ném ấn mà đi, bây giờ các Huyện đều có tấu, Quỷ mị hại người việc thật nhiều, nhìn ra Tống Ngọc nghiêng rằng nghiêng lợi.

Bởi vậy liền nói: "Ta thiết Cẩm Quỷ Tào, chương quản Tân An Phủ bên trong Quỷ mị hại người việc, chính Bát phẩm, người trước hết đảm nhiệm này chức đi!"

Thủy Liên đạo nhân ánh mắt sáng ngời, đây cơ hồ là đem Tân An Phủ âm ty quyền to, đều giao cho nàng, nghiêm nghị bái dưới: "Thần lĩnh mệnh!"

Tiếng nói vừa dứt, liền thấy Tống Ngọc đỉnh đầu, phân ra một đoàn hồng Bạch khí, tụ hợp vào Thủy Liên đạo nhân Số mệnh bên trong.

Chỉ thấy Xích khí đại thịnh, Bạch khí biến mất dần, đã có hướng về thuần hồng chuyển hóa tư thế. Tống Ngọc trong bóng tối gật đầu, biết lại trải qua thêm một quãng thời gian, Thủy Liên đạo nhân được bản thân Số mệnh sự giúp đỡ, tu vi trên, liền có thể đuổi tới Đạo môn đệ tử nòng cốt.

Ở tán tu môn phái nhỏ bên trong, càng là hiếm thấy.

Thủy Liên đạo nhân ánh mắt lấp lóe, người này nói Số mệnh, quả nhiên tăng nhiều Đạo hạnh. Nay chức, liền có thể chống đỡ chính mình mười năm tu hành, chớ nói chi là, chỉ cần chức Quan tại người, sau đó tiết kiệm, cuồn cuộn không ngừng.

Tống Ngọc hỏi: "Bản Trấn các Huyện Cấm Quỷ Tào Ty khuyết thiếu, người có thể có đệ tử một loại, đi ra mặc cho sự?"

Thủy Liên bầm báo nói: "Tiểu thần luôn luôn ở sơn dã tu hành, chỉ lấy hai cái đệ tử, bất quá mười tuổi, tạm thời sung làm đạo đồng... Nhưng cũng có chút giao hữu, có thể vì là đại nhân du thuyết một, hai! Chỉ là... Luyện khí sĩ nhiều đồ thanh tu, Nhân Đạo Tranh Long, không thành tựu tử, không phải dễ dàng liền có thể thuyết phục..."

Việc này, Tống Ngọc sớm có dự liệu, nói: "Không sao, tận lực chính là!"

Kỳ thực, còn có biện Pháp tốt hơn, chính là phái một nhóm người coi miếu đến đây, thiết lập Miếu Thành Hoàng, tự có thể loại bỏ Hung Quỷ, giữ được bình an

Nhưng Tống Ngọc suy đi nghĩ lại, Bản tôn bên kia, vẫn theo khuôn phép cũ, mọi chuyện cẩn thận, hẳn là không phải bên kia ra vấn đề, đưa tới kiếp số. Nay then chốt, còn ở trên người mình, dù sao chỉ là Đại hộ chi, đột nhiên xuất hiện, ngăn ngăn mấy tháng, liền cắt cứ một Phủ, hầu như sánh được Tiềm Long, thực sự quá làm náo động.

Là mọi người sẽ hoài nghi, thiên hạ kỳ nhân dị sĩ lại nhiều, khó bảo toàn không có phát hiện.

Nhưng Tống Ngọc cùng Thành Hoàng liên hệ rất ít, lại dụng thần thông che đậy thiên cơ, người khác coi như biết Tống Ngọc có Quý, nhưng người giết dây, vẫn cần suy đoán, này thì có thời gian, nhưng cẩn thận bố trí. Nếu là công nhiên đem Thành Hoàng đón vào Tân An, cái kia kẻ ngu si đều biết Tống Ngọc cùng Thành Hoàng Thần Quan hệ.

Tống Ngọc nghĩ như thế, nhìn thấy Thủy Liên đạo nhân đứng hầu một bên, liền hỏi: "Người xem ta hiện tại làm sao?"

Thủy Liên nữ Quan đôi mi thanh tú cau lại, nói: "Vì là quý nhân xem tướng, tổ được thiên địa kiêng kỵ, thiếp thân cùng đại nhân Khí số liên kết, còn có thể miễn cưỡng kiểm tra, vọng đại nhân đi đầu đặc xá! Thiếp thân mới thật làm việc!"

Không nghĩ tới thế gian xem tướng vọng khí phương Pháp, còn có như thế nhiều kiêng kỵ, Tống Ngọc nở nụ cười, nói: "Ta thứ người vô tội chính là!"

Thủy Liên đạo nhân lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú Tống Ngọc chốc lát.

Nghiêm nghị một lúc lâu, mới nói: "Đại nhân mệnh cung quang minh như gương, học vấn đều thông. Chân núi bình mẫn, chính là chủ Phúc Thọ. Khí kim hoàng trực trong suốt thành tựu, đều là đại quý hình ảnh..."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 86: Ứng Mộng

Tống Ngọc nhàn nhạt gật đầu, rất hứng thú hỏi: "Vậy người xem ta Khí số làm sao? Gần nhất có thể có kiếp nạn?"

Thủy Liên đạo nhân mặt lộ vẻ khó khăn, nói: "Chúa công tập vạn dân đại vận cùng chiêm, chỉ cần thống trị không ngã, tự nhiên không tai không khó..."

"Cho tới tai kiếp, thời loạn lạc bên trong, thiên cơ lẫn lộn, lại gặp thiên hàng chức trách lớn tại người, tôi luyện người chủ, thuộc hạ đạo hạnh nông cạn, thực sự không dám vọng trắc thiên ý!"

Tống Ngọc nghe xong, trong lòng vẫn còn có chút tiếc hận, nữ tử này còn không nhìn nổi tường tận Khí số, phát hiện không được hắc kiếp nạn, càng khỏi nói hóa giải. Lúc này cũng không cách nào, nói: "Người vừa đã vâng mệnh, vẫn là mau chóng tiền nhiệm đi, Tân An bách tính, được Hung hồn quấy rầy, hoàn toàn ngóng trông lấy ta!"

"Ta mạch bí Pháp, muốn xem xét tỉ mỉ Khí số, cần phải thân cận Long khí mới có thể!" Thủy Liên nói sắc mặt người ửng đỏ, nói.

Nói xong, dịu dàng bái dưới, hành lễ đi ra ngoài.

Tống Ngọc nhìn bóng lưng của nàng, khóe miệng mang theo một tia cân nhắc ý cười.

...

Lâm Giang Phủ, Phủ thành, sáng sớm.

Ngô Khởi Phủ Tướng quân, tự nhiên cho thu công, quy Lý gia sử dụng, tháng trước liền chuyển tiến vào.

Lúc này, Lý Huân bên trong phòng.

"Hô... Hô..." Lý Huân tuy năm đã bốn mươi, nhưng vẫn chú ý bảo dưỡng, sắc mặt hồng hào, không gặp một tia nếp nhăn, nhưng lúc này trên mặt, mồ hôi lạnh trực dưới, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu lăn xuống, nhưng không để ý, sờ sờ cái cổ, trên mặt hiện ra nghĩ mà sợ vẻ.

Nhìn chu vi, còn ở trên giường, thê tử ở một bên nặng nề ngủ.

"Người đến!" Lý Huân bình tĩnh thần, hô.

"Lão gia!" Một đứa nha hoàn tự phòng riêng đi ra, mắt ngọc mày ngài, Lý gia gia giáo quá mức nghiêm, những nha hoàn này đều là nuôi mấy đời, cúi đầu, đối với Lý Huân tình huống khác thường làm như không thấy.

"Đem nước nóng đến, lại thêm chén an thần trà!" Lý Huân dặn dò.

"Phải!" Nha hoàn trầm thấp đáp lời, cũng lui ra, sau đó không lâu, liền mang theo hai người khác nha hoàn, mang theo chậu đồng, khăn mặt, chén trà trước tới hầu hạ.

"Lão gia?" Động tĩnh này không nhỏ, vừa thê tử tỉnh lại, hỏi.

"Ta không có chuyện gì, chính là có chút tâm thần không yên, người thân thể không được, vẫn phải là nghỉ ngơi nhiều điều dưỡng mới là..." Lý Huân an ủi.

Đợi đến rửa mặt xong xuôi, Lý Huân dùng mấy cái điểm tâm, liền dặn dò: "Gọi thiếu gia thư đến phòng!"

Lý Huân thư phòng, xưa nay là đàm luận chuyện Quan trọng nơi, tuy có mấy cái ấu tử, nhưng cũng không thể luận sự, thiếu gia này, tự nhiên chỉ chính là Lý Như Bích, hạ nhân cũng biết, lập tức đi vào thông báo.

Lý Như Bích mới vừa lên, liền nghe đến tin tức, sớm một chút cũng không cần, thay đổi chính y, cũng đi tới thư phòng.

Lúc này bên trong thư phòng, chỉ có Lý Huân một người, sắc mặt trầm ngưng.

Lý Như Bích quỳ xuống: "Ty chúc cho đại nhân thịnh an!" Đây là Quan trường lễ nghi. Lý gia đạt được Thánh chỉ, nhận lệnh Lý Huân vì là Lâm Giang Phủ Tri Phủ, Lý Như Bích vì là chính Lục phẩm Lâm Giang Phủ phòng giữ, chủ quản Phủ Binh.

Này thấy Thượng Quan, tự đắc hành lễ.

Qua đi, đứng dậy, lại thi lễ một cái, nói; "Nhi tử hướng về phụ thân đại nhân thịnh an, phụ thân đại nhân thể người khỏe không?" Này nhưng là lấy nhi tử thân phận đến rồi. Lý Như Bích biết phụ thân tính nết, tính cách nghiêm cẩn, đại thảo Lý Huân niềm vui.

Quả nhiên, Lý Huân gật gù, nói: "Trước tiên công sau tư, không sai, không sai!" Ý rất khen ngợi.

Lý Như Bích trong lòng vui vẻ, này thế lễ Pháp rất nghiêm, hẳn nếu không đến Lý Huân niềm vui, này kế thừa trên, liền gặp khó xử, bởi vậy, không dám thất lễ.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Lý Huân trên mặt nổi lên mây đen, nói: "Người cũng biết vi phụ hoán người chuyện gì?"

Lý Như Bích lắc đầu: "Hài nhi không biết, kính xin phụ thân đại nhân bảo cho biết!"

"Ta Lý gia truyền thừa trăm năm, người ông cố làm Quan nhiều năm, cuối cùng thậm chí làm đến Quan to Tam phẩm, thường có dân vọng, vốn là có thể nhập nhà ta Từ, bằng Số mệnh danh vọng, giữ được Lý gia phúc phận, còn có thể ân cùng tử tôn, tương lai, bất luận Quận vọng, vẫn là Thế gia, đều có hi vọng..."

Lý Như Bích sắc mặt âm trầm, nói tiếp: "Làm sao Triều đình xuống chỉ, ông cố nhập Công Từ, tiến vào hoàng gia phúc địa, đứt đoạn mất nhà ta hi vọng..."

Lý gia chỉ là cấp Phong Thủy trình độ, này Lý gia ông cố, có thể làm đến Quan to Tam phẩm, mệnh số, cơ vận thiếu một thứ cũng không được, còn phải lập xuống kỳ công, mới có. Mặt sau này, Lý gia cũng là dốc hết tâm huyết.

Vốn là, nếu để cho Lý thị ông cố tiến vào từ đường, cái kia tất có thể làm phúc cho đời sau, Lý gia lên tới Quận vọng, là ván đã đóng thuyền. Đáng tiếc, hoàng thất muốn đoạt Số mệnh cung dưỡng phúc địa, hạ chỉ ý, nếu như Lý gia là Quận vọng Môn phiệt, còn có thể chống lại một, hai, tối không ăn thua, cũng có bồi thường.

Nhưng Lý gia chỉ là Đại hộ, lại vì chống đỡ thượng vị, chi ra rất nhiều, phản kháng không , cuối cùng bất đắc dĩ tiếp chỉ.

Kinh Chuyện này, Lý gia nguyên khí đại thương, suýt chút nữa rơi xuống cấp độ, trở thành nông thôn cường hào nhất lưu, việc này, trên đại gia trong vòng, cũng một lần thành làm trò hề.

Lý Huân sắc mặt dữ tợn: "Tổ phụ vì là Đại Càn dốc hết tâm huyết, lao lực lâu ngày thành bệnh, bởi vậy mất sớm, ai biết hoàng thất càng như vậy

lương bạc... Khà khà... Thật sự coi thiên hạ này chính là hãn Triệu gia, muốn gì cứ lấy, không được phản kháng sao?"

Lý Như Bích gật đầu, đây là Lý gia đại việc đáng tiếc, tuy rằng không đối ngoại nói, ở bề ngoài vẫn là trung thần hiếu tử, nhưng lén lút, Gia chủ một mạch, khẩu nhĩ tương truyền. Hãn là con trai trưởng người thừa kế, cũng được báo cho, hôm nay phụ thân chuyện xưa nhắc lại, tất có Quan trọng, tĩnh tâm nghe.

"Ai! Từ đây ta Lý gia liền cùng Triều đình ly tâm, vốn là điều này cũng không có gì, rất nhiều thế gia bị ủy khuất, liền không nhận được, còn không là như thế lại đây."

"Lúc đó là phụ thân ta lý sự, cũng không những khác cử động, chỉ là nâng gia chuyển tới Ngô Châu, nghĩ rồi đi cái kia thương tâm thôi."

"Không nghĩ tới gặp may đúng dịp, đạt được thiên ý, người tổ phụ trị chính một phương, gì có phúc đức, đạt được một bộ địa đồ, máy móc, tìm được một khối bảo địa, Phong Thủy rất tốt, còn cùng Long mạch liên kết..." Lý Huân nói đến đây, sắc mặt đỏ lên, tinh thần toả sáng.

Lý Như Bích cẩn thận nghe, những này hãn đều mơ hồ biết. Đón lấy mới là trọng điểm.

"Này Long mạch chủ ba đời đi sau, Lý gia liền như vậy định cư Ngô Nam, phòng ngừa chu đáo, bây giờ vừa vận truyền tới người nơi này, lại gặp thiên hạ đại loạn... Người chính là tuân mệnh mà sinh, ta Lý gia Tiềm Long a!"

"Chuyện này..." Lý Như Bích như bị sét đánh, ngược lại là hừng hực, không nghĩ tới sự tình càng là như vậy.

Bận bịu quỳ xuống: "Hài nhi kiến thức nông cạn, không cảm đảm này chức trách lớn..."

Lý Huân vung vung tay: "Người biết ta vì sao từ nhỏ liền đối với người yêu cầu rất nghiêm sao? Chính là vì hôm nay! Ta có Thánh chỉ thì, đưa người cùng nhau lĩnh trên, lấy được phòng giữ Quan võ, cũng là như thế!"

Lý Như Bích sắc mặt đỏ chót, trong mắt thả ra thần thái khác thường: "chắc hẳn Lý gia phát dương quang đại, không phụ phụ thân nhờ vả..."

Lý Huân thở phào một cái, nói: "Như vậy, vì phụ trong lòng liền an ổn, chính là bất cứ lúc nào đi tới, cũng không lo lắng..." Lý Huân tựa hồ thả xuống gánh nặng, ôn ngôn nói.

Lý Như Bích kinh hãi: "Phụ thân đại nhân thiên thu trăm tuổi, tuyệt đối không thể nói như thế, sau đó còn có đại phúc muốn hưởng đây!"

Lý Huân lắc đầu: "Tử sinh lẽ thường, ta bộc trực... Đêm qua mơ thấy việc, người tổ phụ đi tới chấp ta tay, lại thấy chiến trường huyết hình, một thiếu niên tướng lĩnh đập tới, lấy ta thủ cấp, xem ra là tổ tông cảnh báo, không còn sống lâu nữa..."

Thế giới này, bách tính đối với Quý thần việc, đều là tương đương kính nể, gặp tổ tông, càng là không giống.

Lý Như Bích sắc mặt tái nhợt, ghen ngào nói: "Chỉ là ứng mộng, tất có thể phá giải..."

Dừng dưới, linh Quang lóe lên: "Việc này, cần được cao nhân hóa giải, Bạch Vân Quan đạo trưởng Ngọc Hành, là cái có nói ẩn sĩ, bây giờ liền ở trong thành, đối với ta gia rất có thân cận tâm ý, hài nhi này liền đem hân mời tới, vì phụ thân giải mộng!"

"Đứa ngọc, này cần gì phải đây?" Lý Huân mỉm cười nói, nhưng cũng không từ chối. Lý Như Bích thấy này, trong lòng thì có để, cáo từ đi ra ngoài.

Không lâu, Ngọc Hành liền đến.

Lý Như Bích tự mình dẫn tới thư phòng, trình trọng hành lễ, nói: "Cha ta gặp phải đại nạn sự, kính xin đạo trưởng một cứu!"

Ngọc Hành nghiêng người né ra, không dám được Tiềm Long chi lễ, chấp tay nói: "Lệnh tôn thảo phạt phản nghịch, danh tiếng rất tốt, lại trì chính lấy khoan, ơn trạch mười mấy vạn trăm tính, chính là rất nhiều phúc đức người, bản đạo Phụng Thiên kính mệnh, tự nhiên đem hết toàn lực."

"Như vậy là tốt rồi! Như vậy là tốt rồi!" Lý Như Bích lui lại một bên.

Ngọc Hành sắc mặt thận trọng, Tiềm Long nhà, gặp phải chuyện như vậy, tự nhiên không phải chuyện nhỏ, nói không chừng còn muốn xin mời sư tôn đến đây: "Không biết Tri Phủ đại nhân gặp phải chuyện gì?"

Lý Huân ở trước mặt người ngoài, vẫn là khôi phục ngày xưa khí độ, rất có tôn nghiêm, nói: "Cũng không phải hà đại sự, chỉ là có nhất mệnh, cần đạo trưởng đến giải..."

Đón lấy, liền đem đêm qua việc nói rồi.

Ngọc Hành càng nghe, sắc mặt càng là trầm trọng, đặc biệt hỏi thiếu niên kia tướng lĩnh hình dạng.

Trầm ngâm chốc lát, chậm rãi nói: "Đây là tổ tông cảnh báo, báo trước Lý gia tương lai nên có đại nạn, này then chốt, sẽ ở đó thiếu niên tướng lĩnh trên người... Cần biết coi như thiên hàng tai kiếp, cũng có dựa vào, mới có thể được sự, chỉ cần đoạn căn nguyên của nó, cái kia kiếp nạn cũng như không nguyên chi thủy không bản chi mộc, tự có thể bình yên vượt qua, sau lần đó, chính là thuận buồm xuôi gió, cao quý không tả nổi..."

Ngọc Hành âm thanh Thanh Thanh như ngọc, Lý Huân cùng Lý Như Bích đều là cẩn thận nghe, đợi đến câu cuối cùng, càng là có ý riêng, không

khỏi liếc mắt nhìn nhau, có suy đoán.

"Cái kia tắc tử, đến cùng là người phương nào?" Lý Như Bích đi ra hỏi.

"Bần đạo không biết, nhưng có thể vì là đại nhân một bậc!" Ngọc Hành xin chỉ thị nói.

Đợi đến Lý Huân đồng ý, Ngọc Hành liền từ trong tay áo lấy ra ba viên tiền đồng.

Này ba viên tiền đồng hình thức cổ điển, mơ hồ có đồng thau, nhìn không phải là vật phàm.

Ngọc Hành đem ba viên tiền đồng hướng về không trung ném đi, lập tức tay vừa bấm quyết, lấy sét đánh không kịp bưng tai tư thế tiếp được tiền đồng, Lý Như Bích chỉ thấy bạch Quang lóe lên, ba viên tiền đồng liền rơi vào Ngọc Hành trong tay, mơ hồ sắp xếp thành đồ hình.

Ngọc Hành nhìn kỹ, bấm báo nói: "Người này đối với đại nhân, đối với Lý gia xác thực rất nhiều bất lợi chỗ, luận phương vị, hẳn là ở Lâm Giang hướng đông nam."

Lâm Giang Phủ phía đông nam, chính là Tân An Phủ.

Lý Huân cùng Lý Như Bích liếc mắt nhìn nhau, bật thốt lên: "Tổng Ngọc!"

Này Tổng Ngọc tự phong một Phủ Tiết Độ Sứ, không thể coi thường, còn giả truyền Thánh chỉ, mượn Lý gia thật Thánh chỉ thanh thế, này tâm kế võ công, đều là phi phàm, Lý Huân tự sẽ không nhỏ coi, rất sớm phái ra mật thám, tìm hiểu tin tức.

Ở trong tay hắn, tự nhiên có Tổng Ngọc hình dạng hình vẽ, còn có miêu tả loại hình.

Chỉ là thời cổ, được giới hạn ở trang giấy vật liệu, mật thám lại không phải họa sĩ bậc thầy, có thể có năm, sáu phần tương tự, chính là hiếm thấy, Lý Huân cùng Lý Như Bích mới nhất thời không nhớ ra được.

Lúc này đạt được Ngọc Hành đề điểm, chính là hiểu ra, luận thực lực, cũng chỉ có chừng không một Phủ Tổng Ngọc mới có thể đối với Lâm Giang Lý gia tạo thành uy hiếp.

Lý Như Bích giọng căm hận nói: "Chờ nhi tử điểm tề binh mã, vì phụ thân diệt kẻ này!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 87: Kết Minh

"Không thể lỗ mãng!" Lý Huân quát lạnh.

Lúc này đã đến mùa đông, lại là đại chiến vừa qua khỏi, lúc này xuất binh, chẳng phải là chuyện cười.

Lý Như Bích kỳ thực cũng biết, nhưng làm người, cái khác trước tiên bất luận, này thái độ, mới là trọng yếu nhất, không thể không như vậy, mới thấy hiếu tâm.

Đúng là Ngọc Hành, nhìn ra Lý Huân sinh tử đại địch ở trước, nhưng phong độ như trước, không khỏi âm thầm ủng hộ, bầm báo nói: "Cái kia Tống Ngọc xác thực có chỗ bất phạm, gốc rễ bí ẩn, liên sư môn ta đều không tìm tòi nghiên cứu đi ra, đại nhân như muốn trừ hãn, vẫn cần thận trọng làm việc."

Nhưng là cho Lý Huân phụ tử một lời nhắc nhở.

Lý Huân trên mặt vừa kéo, Bạch Vân Quan chính là Ngô Châu Đại phái, thế lực đan xen chằng chịt, trước này Ngọc Hành nương nhờ vào, mừng rỡ sau khi, thì có chút nghi kỵ, nhưng thấy được đối phương coi trọng như thế cái kia Tống Ngọc, cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhưng nghĩ đến đối phương chính là lấy hãn thủ cấp, đối với Lý gia bất lợi người, đáy lòng lại là sát khí ngang trời, lạnh lùng nói: "Y đạo

trưởng xem, nên làm như thế nào?"

"Ta Bạch Vân Quan từ trước đến giờ thuận theo thiên ý, ở Ngô Châu, Lý gia tổ đức Long hậu, có vương giả chi mệnh, chúng ta người tu đạo, tự ứng đến đây, lễ kính phụ tá!"

Ngọc Hành đạo nhân vừa ra khỏi miệng, chính là kinh Động Thiên hạ!

Lý Huân sắc mặt lạnh lẽo, liền muốn hạ lệnh động thủ.

Ngọc Hành linh giác hơn người, cảm ứng được Lý Huân sát khí, cùng với thư phòng trong bóng tối bên trong ẩn giấu khí tức, không khỏi nở nụ cười. Lý Huân cỡ nào người? Tâm tư tỉ mỉ dày nặng, ngực có sơn xuyên chi hiểm, thư phòng bên trong, tất có bố trí.

Làm chủ nhà họ Lý cùng một Phủ tôn sư, tính cách quyết chí tiến lên, há dung một đạo nhân bài bố? Lại nghe được đạo này sĩ tiết lộ cơ mật, không sinh ra giết người diệt khẩu tâm tư mới là lạ!

Này cất giấu, tất là chủ nhà họ Lý trong tay bí ẩn nhất tinh nhuệ! trong lúc lơ đãng tỏa ra sát khí liền để Ngọc Hành trên người phát lạnh, biết nếu là còn mặc giáp đeo đao, cầm trong tay cung nỏ, cái kia không cần nhiều, chỉ cần mười cái, liền đầy đủ vây chết chính mình!

Ngọc Hành lẫm liệt không sợ, nhàn nhạt nói: "Đại nhân muốn giết ta, chỉ là một câu nói. Nhưng bần đạo vẫn phải nói, gặp đến thời loạn lạc, thiên hạ Đạo môn phụ tá Tiềm Long đang cực, chính là thông lệ, khiến cho lang tướng mạo Khí số đã hiện, thiên hạ kỳ nhân dị sĩ, thì sẽ phát hiện, chẳng có gì lạ..."

Đây là lời nói thật, nhất định phải nói. Không phải vậy, coi như không giết Ngọc Hành, nhưng Long khí không thích, sau này muốn hấp thụ Số mệnh tu luyện, liền khó không ít.

Quả nhiên, Lý Huân vừa nghe, nguyên bản sóng nước bất động sắc mặt chính là tối sầm lại, nhưng sát ý nhưng tiêu tan không ít.

Ngọc Hành cười nhạt nói: "Luyện khí sĩ chúng ta, chỉ cầu Phi Tiên tiêu dao, thế gian tất cả, bất quá là mây khói phù vân. Sở dĩ phụ tá Tiềm Long, cũng là vì sắc phong, đến Số mệnh giúp đỡ tu hành thôi..."

Tuy rằng lúc này, chỉ cần Lý Huân ra lệnh một tiếng, Ngọc Hành đạo nhân phải thân thủ hai phần, máu tươi tại chỗ, nhưng Ngọc Hành vẫn cứ thông dong không sợ, tiên phong đạo cốt, ngữ khí ôn hòa. Lệnh Lý Huân đáy lòng đều không khởi than thở.

Thêm vào trước lời nói, có lý có chứng cứ, cùng Lý gia bí ẩn tương xứng, nhưng là đem Lý Huân đáy lòng lo lắng, bỏ đi không ít.

Lý Huân đứng dậy, trình trọng thi lễ, trong miệng nói: "Lúc trước việc, là lão phu trách oan đạo trưởng, suýt nữa không công phụ lòng đạo trưởng nổi khổ tâm, như vì vậy mà ác Lý Gia Hòa Bạch Vân Quan Quan hệ, lão phu kia thật đúng là tội nhân, phải làm cho đạo trưởng bồi tội!"

Này nhưng là đang thăm dò Bạch Vân Quan thái độ.

Ngọc Hành chịu thi lễ, sắc mặt nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Ta Bạch Vân Quan, tự nhiên tận tâm tận lực, giúp đỡ Tiềm Long!"

Lời vừa ra khỏi miệng, trong cõi u minh tựa hồ có lôi đình vang lên.

Lý Huân, Lý Như Bích chỉ là phàm nhân, bất giác không cảm thấy gì. Nhưng nghe ở Ngọc Hành trong tai, nhưng là kinh Động Thiên hạ!

Chuyện này ý nghĩa là Bạch Vân Quan cùng Lý gia chính thức kết minh, từ đây Khí số liên kết! Nếu là Lý gia được chuyện, cái kia Bạch Vân Quan vô tội có công, Khí số tăng mạnh. Nếu là Tranh Long thất bại, cái kia

Ngọc Hành là chắc chắn phải chết, liền với Chân Nhân và khí vận Chí bảo, đều phải bị đến trời phạt!

Ngọc Hành sắc mặt tự bi tự hỉ: "Lúc này chính là mùa đông, khí hậu giá lạnh, không thích hợp đại chiến, năm sau đầu xuân, thiếu Tướng quân tự có thể lĩnh binh thẳng vào Tân An, giới tu hành sự, tự có ta Bạch Vân Quan giải quyết, bần đạo ngược lại muốn xem xem, ở Ngô Châu, ai dám vượt râu hùm?"

Nói, một luồng uy nghiêm sát khí liền hiện lên, đây là Bạch Vân Quan làm địa chủ nên có tư thái.

Lý Huân, Lý Như Bích liếc mắt nhìn nhau, nhưng là an tâm đến.

Ở bề ngoài chiến trường, tự nhiên không sợ. Nhưng này không nhìn thấy Khí số chi tranh, dựa vào Lý gia dưỡng mấy cái thầy phong thủy phó, khẳng định không được. Bạch Vân Quan chịu tiếp nhận, vậy thì không thể tốt hơn.

Lý Huân gật đầu: "Vậy thì xin nhờ đạo trưởng rồi!"

Lại dặn dò nói: "Như Bích, người đặt mua đông y, thao luyện sĩ tốt, đến năm sau đầu xuân, liền thảo phạt Tân An. Vì phụ lại mời ra Thánh chỉ, lịch mấy cái kia Tổng Ngọc giả truyền Thánh chỉ, tiếm càn vô lễ, cướp Tân An, các loại đại bất kính chi tội. Tất để Ngô Châu người, thấy rõ cái kia Tổng Ngọc bộ mặt thật!"

Lý Như Bích than thở nói: "Phụ thân đại nhân kế này rất diệu, cái kia Tổng Ngọc chỉ là tiểu gia xuất thân, nào có cái gì uy vọng? Đến lúc đó đại quân một đến, lấy có nói phạt không nói, bách tính tất vui mừng khôn xiết, nhảy nhót nường nhờ vào!"

"Trước đó, hết thầy đều không thể loạn, dự định phái đến Văn Xương nhân thủ, đều sửa lại, phát đến Tân An đi, tìm hiểu tin tức, thu mua Quan

chức, cần phải đem cái kia tổng tặc nhất cử nhất động, đều báo lên!"

Lý Huân suy nghĩ một chút, lại phát sinh mệnh lệnh.

Vốn là, Lâm Giang nhất thống, tiếp đó, chính là Văn Xương cùng Tân An.

Luận thực lực, Tân An có Tống Ngọc bàn chiếm, chinh hợp một Phủ, nghiêm huấn sĩ tốt. Mà Văn Xương vẫn là năm bè bảy mảng, Chu Thập Lục hiện tại mới đặt xuống bán Phủ. Văn Xương Phủ thành chưa lạc, có thể nói hai bên vẫn tính thế lực ngang nhau.

Lúc này, như ứng Văn Xương thế gia chi xin mời, nhập Phủ Trấn áp phản loạn, cái kia đại nghĩa danh phận đều có. Tất nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Lý Huân sớm là tìm cách, đem kim ngân chuẩn bị đầy đủ thu mua, chuẩn bị đánh vào Văn Xương, tìm kiếm kẻ hở, đến lúc đó một lần bắt, lấy hai Phủ thảo phạt một Phủ, Tân An tự nhiên cũng không phải là đối thủ.

Nhưng hiện tại, thấy rõ tổ tông cảnh báo, Lý Huân đáy lòng, cũng là có chút cuống lên. Đem trọng tâm phóng tới Tân An Phủ, đương nhiên phải đem nhân thủ, cũng chuyển tới phía này, đối với Văn Xương, thì có chút lực bất tòng tâm.

Lý Như Bích luôn cảm thấy có chút không đúng, nhưng nhìn ra phụ thân tuy giống như trước đây, nhưng lông mày khẽ nhúc nhích, trong mắt mơ hồ bốc ra hung Quang đến, trong lòng chính là phát lạnh, biết phụ thân đại nhân thương nghị đã định, lúc này khuyên như thế nào đều là vô dụng, ngược lại sẽ làm ác quan hệ.

Chỉ có thể bái dưới, nói: "Mặt tướng tuân mệnh!"

"Hài nhi chúc phụ thân mã đến công thành, diệt kẻ này!"

Lý Huân cười ha ha, phất tay một cái, Lý Như Bích cùng Ngọc Hành thấy này, liếc mắt nhìn nhau, lui đi ra.

Mới ra đến thư phòng, Lý Như Bích liền cười khố: "Đạo trưởng giấu cho ta thật là khố..."

Ngọc Hành thấy này, muốn nói gì.

Lý Như Bích nhưng lắc đầu, nói: "Kính xin đạo trưởng cùng ta đi hoa viên du ngoạn!" Trước tiên đi ở phía trước.

Ngọc Hành đuổi tới, hai người trực tiếp đi tới hậu hoa viên.

Này Ngô Khởi tuy là võ tướng, nhưng cũng ái mộ phong nhã, hoa này viên, cũng tiêu tốn số tiền lớn, nhờ được cao thủ thợ thủ công, tinh tâm chế tạo, dùng hai năm mới được.

Nếu là mùa xuân, sao chịu được xưng mười bộ một cảnh, bất giác tự mê.

Nhưng hiện tại, gió thu hiu quạnh, bách thảo khô mỷ, nhưng có thêm một luồng khí tức xơ xác.

Lý Như Bích đột nhiên dừng lại, nhìn thẳng Ngọc Hành, ngữ khí trầm thấp: "Đạo trưởng lúc trước nói như vậy, có thể có bắt nạt ta?"

Trên đỉnh Số mệnh bên trong Giao Long, cũng giương nanh múa vuốt, nhìn chăm chăm Ngọc Hành, này mang đến áp lực, hầu như so với trong thư phòng còn lớn hơn.

Ngọc Hành mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nâng chỉ về thiên, mình ước nói: "Bần đạo nói, những câu là thật, nếu có lừa gạt, liền để sét đánh chết ta!"

Lý Như Bích thấy này, đúng là trong lòng buông lỏng, hẳn nhiều đọc điển tịch, cũng liên Quan đến Đạo Tàng, biết bực này Luyện khí chi sĩ, mở ra Thiên môn, cùng nguyên khí đất trời cảm ứng, mỗi tiếng nói cử động, đều được Thiên Đạo chú ý, đặc biệt là phát sinh lời thề, càng là nghiêm khắc, nửa điểm sơ hở không được. Bằng không, ắt gặp trời phạt!

"Như vậy, là ta trách oan đạo trưởng." Lý Như Bích dừng dưới, lại hỏi: "Đạo trưởng xem ta Lý gia việc, có thể thành hay không?"

Ngọc Hành tâm trạng do dự, nửa ngày, mới trả lời: "Thời loạn lạc bên trong, thiên cơ lẩn lộn, Chân Long là ai, bản đạo không biết được, nhưng Lý Tướng quân tổ đức Long hậu, cùng Long mạch tương cảm, vương giả chi mệnh không thể lay động, tất có thể chiếm Ngô Châu mà xưng vương!"

Lý Như Bích nghe xong, đầu tiên là có chút không cam lòng, nhưng lập tức cười khổ: "Ta Lý gia căn cơ nông cạn, có thể đến một Châu, đã là vạn hạnh, ta lại có cái gì có thể nói đây?"

"Sau đó việc, liền nhìn Thiên mệnh tạo hóa rồi!"

Lý Như Bích tuy nói như thế, nhưng trên đỉnh Giao Long, nhưng có sôi nổi tâm ý, biểu hiện nội tâm cũng không phải bình tĩnh như vậy.

Ngọc Hành nghĩ như thế, lại cùng Lý Như Bích nói rồi biết, mới cáo từ đi ra.

Sau khi ra cửa, trực chuyển qua góc đường, mồ hôi lạnh trên trán mới chảy ròng ròng mà xuống, sắc mặt cũng chuyển thành trắng xám. Lắm bữa cười khổ tự nói: "Bản đạo vẫn là không nhìn ra này sinh tử đại nạn a!"

Trong lòng nhưng là biết, nếu không là sợ hãi cái chết, cái kia Luyện khí sĩ lại tu cái gì Tiên Đạo? Hẳn hai lần ngộ đến nguy cơ sống còn, vẫn có thể mặt không biến sắc, đã là bình thường khổ luyện định lực.

Ở trong thành xoay chuyển hai vòng, thấy rõ không có bám đuôi, vừa mới đến một chỗ sau nhà.

Không đi cửa lớn, trực tiếp phi thân quá tường.

Đây là Bạch Vân Quan một vị tín đồ tặng cho, khá là bí ẩn, là Bạch Vân Quan ở Lâm Giang bí mật cứ điểm.

Ngọc Hành đến một chỗ trước cửa, khom người nói: "Sư tôn, Ngọc Hành cầu kiến!"

"Vào đi!" Thanh âm vang lên, chính là Thanh Hư đạo nhân.

Ngọc Hành vào nhà, đóng cửa lại.

"Đã cùng Tiềm Long kết minh?" Thanh Hư hỏi, hẳn là Chân Nhân, tự nhiên đối với Bạch Vân Quan Khí số càng có cảm ứng, ngày hôm nay việc này, như không Thanh Hư dặn dò, Ngọc Hành cũng không dám tự chủ trương.

"Đã toàn bộ nói rồi, phản ứng còn có thể." Ngọc Hành đem chuyện Phong Thuỷ hôm nay cẩn thận bẩm báo.

Thanh Hư nghe xong, phù cần mỉm cười: "Người làm rất khá, không có mất ta Bạch Vân Quan thân phận!" Còn nói: "Nếu là người hôm nay biểu hiện không thể tả, Lý Huân phụ tử tuy không có giết người, nhưng đối với ta Bạch Vân Quan, nhưng là muốn xem thấp mấy phần rồi!"

"Sư phụ ý tứ, hôm nay cái kia Lý Huân hai cha con, đều không chuẩn bị động thủ!" Ngọc Hành một khi đề điểm, lập tức tỉnh ngộ.

"Đó là tự nhiên, Lý Huân phụ tử đều không phải người thường, đại nạn trước mặt, lại sao mù quáng gây thù hằn đây?"

Thanh Hư nói, lại là thở dài: "Không nghĩ tới cái kia Tống Ngọc, càng thật đã có thành tựu, liền Tiềm Long chi tổ, đều muốn kiêng kỵ, đầu tiên là đại chi Long khí, lại báo mộng cảnh báo, hiện ra là kiếp nạn không nhỏ!"

"Sư phụ, cái kia vì sao hiện tại cùng Lý gia công khai?" Ngọc Hành có chút không rõ.

"Ai! Thật sự cho rằng, hiện tại còn có quan hệ sao? Không nói trước tập trung vào, không thể uống phí, bây giờ, cũng chỉ là chọc thủng màng giấy mà thôi!"

"Huống chi, thêm gấm thêm hoa, lại làm sao so được với đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi đây?"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 88: Dẫn Xà Xuất Động

Ngọc Hành gật đầu, đáy lòng ám thờ một hơi.

Bạch Vân Quan không có nhân Tiềm Long yếu thế liền quyết định thu tay lại, nhưng cũng là bảo vệ hãn một cái mạng nhỏ. Không phải vậy, Ngọc Hành cùng Tiềm Long liên lụy quá nặng, bứt ra không , không có trong cửa trợ giúp, chỉ dựa vào bản thân liền muốn cùng kẻ địch đánh nhau chết sống, thực là thập tử vô sinh chi cục.

Dù sao, đối thủ lần này, liền Tiềm Long đều vạn phần kiêng kỵ!

Thanh Hư thấy này, khẽ mỉm cười, Ngọc Hành là hãn mạch này coi trọng nhất hậu bối, không phải vạn bất đắc dĩ, hãn cũng không muốn từ bỏ.

Nói tiếp: "Ta tự hạ sơn tới nay, cùng Thái Thượng Đạo Mộng Diệt Chân Nhân mấy lần bài tra, làm sao cái kia người giật dây ẩn giấu rất sâu, đến nay cũng không có manh mối..."

Ngọc Hành trên mặt cũng nổi lên một tầng mù mịt: "Dựa vào hai vị Chân Nhân lực lượng, đều diễn coi không ra sao?"

"Như hôm nay ky lẫn lộn, coi như Chân Nhân, tính toán phương Pháp, cũng có thất thủ. Hơn nữa Ngô Nam giới tu hành thế lực, đều có bí Pháp, có thể che lấp vết tích, càng là phiền phức..."

Thanh Hư giải thích. Kỳ thực, Chân Nhân liều mạng đạo hạnh tổn thất lớn, thậm chí lập được trời phạt đánh đổi, cũng không phải bói toán không ra, nhưng vẫn là câu kia, Chân Nhân khoảng cách Trường Sinh chỉ thiếu chút nữa, có ai đồng ý hi sinh đây?

"Vì lẽ đó, lần này, Tiềm Long xuất binh, cũng là cơ hội thật tốt!"

Ngọc Hành ánh mắt sáng lên, nói: "Đánh rắn động cỏ!"

"Không sai!" Thanh Hư vuốt râu, "Cái kia người giật dây đầu tư Tổng Ngọc rất nhiều, liền Long khí đều cho, mưu đồ không nhỏ. Hiện tại Tiềm Long khí số đại thịnh, thảo phạt Tân An, vừa vặn có thể dẫn xà xuất động!"

"Đồng thời, cái kia người giật dây, không dám trực tiếp đứng ra, thực lực không bằng ta Bạch Vân Quan, chỉ có chỗ dựa thế tục thế lực, mới khả năng vượt quá, hiện tại chính là muốn đứt đoạn mất con đường của hắn..."

Thanh Hư đứng dậy, trong con người hình như có hàn mang lóe qua.

Ngô Châu, từ trước đến giờ chính là Bạch Vân Quan một nhà độc đại chi cục, hiện tại gặp thời loạn lạc, liền có người muốn hoạt động ra mặt, không mạnh mẽ đè xuống, liền dễ dàng thành làm gương, đến thời điểm, các nơi tán tu, cũng học khởi nghĩa vũ trang, cái kia Bạch Vân Quan còn có sống hay không?

"Sư phụ nói thật là!" Ngọc Hành tán thành gật đầu.

"Lý gia vừa đã quyết định, sang năm mùa xuân xuất binh, tấn công Tân An, ta Bạch Vân Quan, cũng cùng Tiềm Long chính thức kết minh. Vậy thì phân phó, các mạch không muốn lại bó tay bó chân, yếu nhân làm cho người ta, muốn tiền cho tiền, cần lương cho lương!"

Thanh Hư Chân Nhân nói. Những này thế gian chi mạch, chỉ là da lông, chỉ cần Bạch Vân Quan vẫn còn, chừng mười năm, liền lại có thể phát

triển trở lại, cũng không cần quá mức lưu ý.

Trước đây để tránh quá so chiêu, cũng là phòng ngừa bị Lý gia sớm phát hiện, Bạch Vân Quan trợ giúp, đều rất bí mật, hiện tại chính là muốn trắng trợn, không tiếc vốn liếng.

"Phải!" Ngọc Hành trên mặt mang theo sắc mặt vui mừng, hân thân là chương môn đệ tử, tự nhiên biết Bạch Vân Quan lén lút ở Ngô Châu tích lũy khủng bố đến mức nào.

Quang Ngô Nam những này, mở rộng, đầy đủ Tiềm Long lại khoách quân ba ngàn, đồng thời, năm sau lên bát lương bổng quân giới, đều có rất đại bổ sung, trên căn bản, hậu cần liên không cần cân nhắc.

Như vậy, sức mạnh tăng trưởng năm phần mười còn chưa hết!

Sang năm, tất có thể một lần phá Tân An Phủ, đến lúc đó, Lý gia Số mệnh tăng mạnh, Ngọc Hành tu vi, tự nhiên cũng sẽ nước lên thì thuyền lên.

Cho tới lén lút người, chỉ cần đi ra, Bạch Vân Quan còn có thể sợ hãi?

Ngọc Hành tâm như gương sáng, lúc này mồm họa làm rõ, ý niệm trong lòng hiểu rõ, trong mắt mơ hồ bốc ra Quang đến, nhưng là đạo hạnh lại có tinh tiến.

Thanh Hư nhìn, cố gắng nói: "Không sai, người đang ở thế tục, vẫn có thể không quên tu hành, không có bị thế gian vinh hoa mê, lúc này khoảng cách Chân Nhân, cũng chỉ kém nửa bước..."

Trong lòng, nhưng là có chút tiếc hận, này nhưng là chịu Tiềm Long gần nhất chiếm được Khí số ảnh hưởng, nếu là Tiềm Long có thể vẫn đặc thế, vậy dĩ nhiên không ngại. Một khi Tiềm Long Bình bại, cái kia...

Ở trước kia, Bạch Vân Quan truyền thừa ngàn năm, tự có bí Pháp, nếu là Tranh Long thất bại, trả giá chút đánh đổi, còn có thể cứu đến Ngọc Hành. Nhưng hiện tại, nhưng là cứu không được.

...

Tân An Phủ, Tổng Ngọc đang tới đến một chỗ kho hàng.

Này nhà kho rất lớn, chu vi còn có binh sĩ phòng giữ, cảnh giới nghiêm ngặt.

Tổng Ngọc một thân áo măng bào, đầu đội kim Quan, khí độ khiếp người, đi tuốt đằng trước.

Phía sau còn theo một người, vóc người lộm khộm, trên mặt nếp nhăn sâu sắc, một đôi trăn đầy vết rách trên tay, che kín vết chai, cương dội thiết quán, không giống vật còn sống.

Người này nhưng ăn mặc Bát phẩm Quan phục, cùng sau lưng Tổng Ngọc, hai bên, còn có mấy chục cái vệ sĩ, mặc áo giáp, cầm binh khí, bảo vệ hai cánh.

Tổng Ngọc kể từ khi biết đại kiếp nạn sắp tới, tự sẽ không cải trang vi hành, đem tự thân đặt hiểm cảnh, không chỉ có tiết độ bên trong Phủ phòng giữ nghiêm ngặt, xuất hành cũng là tiền hô hậu ủng, rất nhiều giáp sĩ đi theo.

Theo thống kê, tự Tiết Độ Phủ mở Phủ đến nay, đã gặp quá ba lần sóng thích khách, chỉ là, không có một lần có thể đến Tổng Ngọc trước mặt, liền bị giết hết, liền giáp sĩ tổn thất đều rất ít.

Tổng Ngọc đi tới cửa chính, nói: "Mở ra đi!"

Một cái ty lại lập tức tiến lên, rút ra đồng thau chìa khoá, đem khoá môn mở ra.

Chỉ thấy theo "Kẹt kẹt" một tiếng, vung lên một mảnh tro bụi, theo những này mà đến, còn có một luồng trọc khí, khiến cho người không khỏi nhú mày khần.

Tống Ngọc làm như không thấy, phía sau tự có hai cái giáp sĩ đi vào, sau đó không lâu đi ra, gật gật đầu.

Tống Ngọc nhanh chân đi vào, Ty lại sớm một chút ngọn đèn, nhờ ánh lửa, có thể nhìn thấy, hai bên có giá gỗ, các xếp đầy giáp trụ.

Nhiều vô số, số lượng không ít, trong đó, thiết giáp ít nhất, giáp da kém hơn. Nhiều nhất, vẫn là một loại kỳ dị áo giáp, hầu như chiếm đầy nhà kho, liền trên đất đều chồng không ít.

Tống Ngọc cầm lấy một cái, là ngực giáp hình thức, không có bao đầu gối cùng mũ giáp. Ánh chừng một chút, không phải rất nặng, ám hoàng bất định, bóng loáng tranh lạng, mơ hồ có hoa văn, không phải thiết liêu cùng bì liêu làm ra.

Đây là trúc giáp, phía nam đặc biệt một loại giáp trụ, chủ tài dùng chính là gậy trúc.

Phía nam nhiều rừng trúc, ngay tại chỗ lấy tài liệu, tự nhiên tiện nghi, có thể lượng lớn trang bị.

Tống Ngọc quay đầu lại, nói: "Tôn Miếu, cẩn thận nghiệm tra!"

Tôn Miếu khom người nói: "Vâng, tiểu nhân tỉnh đến!"

Này Tôn Miếu, là tượng hộ xuất thân, ở Đại Càn, đây là tối hạ đẳng thân phận, xưa nay bị coi là tiện nghiệp. Không chỉ có sinh hoạt gian khổ,

còn muốn được thượng cấp Quan lại bóc lột, có bao nhiêu phá gia lưu vong.

Đến Tần Tông Quyền nơi này, cần bọn họ chế tạo quân giới, giữ gìn tường thành, đãi ngộ có cải thiện, nhưng cũng là như vậy, không thể thật quá nhiều.

Ở cổ đại, có mấy cái là tay nghề xuất chúng mà đến Quan to lộc hậu đây?

Tổng Ngọc nhưng tay trắng dựng nghiệp, tuy rằng gian khổ, nhưng cũng thiếu rất nhiều cán tay. Công bộ can hệ trọng đại, có thể nào giống như trước như thế, giao cho chỉ có thể đọc sách tả thơ sĩ tử trên tay trông giữ.

Người thường lãnh đạo trong nghề, thấy thế nào đều là kết quả bi kịch.

Bởi vậy, Tổng Ngọc phát xuống Pháp lệnh, thiết lập Công Tào Tham sự, từ tượng hộ bên trong tìm cái danh vọng cao nhất, chính là cái này Tôn Miếu, đảm nhiệm tham sự chức. Đồng thời, cải thiện thợ thủ công sinh hoạt, tích cực thợ khéo, sản phẩm chất lượng tốt thợ thủ công, có thể thu được tưởng thưởng, thậm chí, còn có Viên chức, từ đây thoát ly tiện tịch!

Để thể hiện rõ thái độ, tại chỗ liền đề bạt Tôn Miếu, còn ban tặng đất ruộng trạch viện.

Này chính sách, nhất thời đạt được tượng hộ tử lực, mỗi ngày liều mạng thợ khéo, để cầu tăng cao thân phận địa vị.

Cuồn cuộn không ngừng quân giới vật tư, liền bị chế tạo ra đến rồi.

Đương nhiên, động tác này gặp phải không ít thế gia vi tử, nhưng Tổng Ngọc làm như không thấy. Làm hăn có chút lo lắng, vẫn là đến từ Tần

Tông Quyền cùng mấy nhà Đại hộ xét nhà đến ngân lượng, toàn bộ tập trung vào cái này động không đáy.

Nếu không là sẽ có đại chiến, Tống Ngọc cũng hi vọng từ từ đồ chi, nhưng đáng tiếc, thời gian không chờ ta.

Căn cứ Trần Vân cùng Bản tôn nơi đó được tin tức, Lý gia đã chuẩn bị động thủ, ngay khi đầu xuân, tất có đại chiến!

Trận chiến này như thắng, liền có thể triệt để thoát khỏi Tiềm Long đại vận, từ đây tự do tự tại, Tống Ngọc trong mắt, tựa hồ hỏa diễm, muốn thiêu đốt.

Lúc này, Tôn Miếu kiểm tra xong xuôi, bẩm báo nói: "Khởi bẩm đại nhân, đã kiểm kê xong xuôi. Kế có thiết giáp năm cụ. Giáp da ba mươi bảy pho, trúc giáp 533 kiện, đều cơ bản có thể sử dụng!"

Tống Ngọc gật đầu, đây là Tần Tông Quyền tích lũy, hiện tại toàn quy hãn, cũng coi như là vì là vương tiên phong.

Này trúc giáp, thắng ở giá rẻ, nhưng có chút không tiện lợi. Sức phòng ngự trên, chỉ có thể phòng bị bình thường cung tên, cận chiến thì, cũng có nhất định phòng hộ hiệu quả, nhưng đối với trường nỗ ngành tiễn, nhưng là không thể ra sức.

Ở quân đội, bình thường binh sĩ, chỉ có một kiện binh khí, thêm vào hào y, huấn luyện mấy tháng, coi như tinh binh. Cái này cũng là cái khác Châu tiêu chuẩn.

Phía nam, ngũ trưởng, Hỏa trưởng cùng lão Binh, mới xuyên trúc giáp.

Đến đội trưởng, liền có thể xuyên giáp da, không chỉ có sức phòng ngự so với trúc giáp mạnh, còn càng linh hoạt thư thích.

Trở lên đi, doanh chính hàng ngũ, thì có thiết giáp, cổ đại thiết liêu quý giá, một bộ thiết giáp giá trị, đủ có thể chống đỡ trên đất ruộng phòng ốc, là Quan tướng truyền gia chi bảo.

Tới Tướng quân, thì có Nhận linh giáp, sáng rực khải cao cấp giáp trụ, không phải trường hợp cá biệt.

Đương nhiên, những này nói chính là bình thường quân đội, Châu Binh Phủ Binh nhất lưu. Đại Càn trung ương dòng chính quân đội, xưng là cấm quân, đó là Đại Càn lực lượng cả nước, trang bị nhất lưu, liên tầng thấp nhất binh sĩ đều giáp da, có thể nói thiên hạ tinh nhuệ!

Tống Ngọc gật đầu, nói: "Không sai, có thể vũ trang một Đô."

Võ bị hoàn thiện, binh lực sung túc, mới có luận chiến sức lực, lần này Lý gia thế tới hung hăng, dắt Tiềm Long đại thế, càng là tràn trề không chịu nổi.

Tống Ngọc thị sát xong, liền dặn dò: "Truyền Tân An Phủ doanh chính trở lên Quan quân với phòng nghị sự tập hợp, bản soái có lệnh phát xuống!"

Một cái giáp sĩ khom người nhận lệnh đi ra ngoài.

Vừa là Chúa công truyện triệu, thuộc hạ tự nhiên không dám thất lễ.

Khi Tống Ngọc đi tới phòng nghị sự thời điểm, liền cơ bản đến đông đủ, Tống Ngọc nhìn quét một chút, phát hiện ngoại trừ lưu thủ Thị Trấn, còn lại đều ở này.

Chỉ thấy Quân khí tập kết một đường, khí tức xơ xác tràn ngập, không khỏi thoả mãn gật đầu.

Tống Ngọc tự mình trên chủ vị ngồi.

Dưới đây, Diệp Hồng Nhạn dẫn chúng tướng bái dưới: "Xin chào đại soái!"

Tống Ngọc giơ tay: "Miễn lễ!"

Đợi đến mọi người đứng dậy liệt được, mới hỏi: "Tống Hổ!"

"Thuộc hạ ở!" Tống Hổ ra khỏi hàng.

"Hàng binh chinh huấn làm sao?"

"Khởi bẩm đại soái, cơ bản huấn luyện xong xuôi, có thể dùng một lát!" Tống Hổ âm thanh trầm ổn.

"Được, như vậy, ta Trấn hiện tại liền thật sự có năm ngàn Binh." Tống Ngọc nói, phía dưới Quan quân lộ ra nét mừng, dù sao này quân đội mở rộng, để trống vị trí một nhiều, thì có ra mặt cơ hội.

Tống Ngọc thấy này, nói tiếp: "Bản Trấn đạt được tin tức, Lâm Giang Lý Huân, năm sau liền muốn công ta, Các người có thể có lòng tin?"

Ở đây, đều là tâm phúc, Tống Ngọc cũng là ăn ngay nói thật.

Được nghe việc này, dưới đây Quan quân, có chút gây rối. Nhìn ra Tống Ngọc hơi nhướng mày.

Tống Hòa đứng hầu một bên, thấy thế, lấy đao kích, uống: "Yên lặng!" Thanh như sấm sét, đem mọi người tỉnh lại.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 89: Dân Oán Sôi Trào

Diệp Hồng Nhạn trước tiên phản ứng lại, ra khỏi hàng bái dưới: "Thuộc hạ tất suất quân ngự địch, anh đừng giết địch, không phụ đại soái sở vọng!"

Cái khác Quan quân, cũng là tỉnh lại, theo bái dưới: "Nguyện làm đại soái ngăn địch!"

"Các người có thể như vậy, bản soái trong lòng rất an ủi!" Tống Ngọc nói.

Lập tức xoay một cái: "Quân địch cũng có một Phủ, không thể bất cẩn rồi."

"Diệp Hồng Nhạn!"

"Thuộc hạ ở!" Diệp Hồng Nhạn hiện tại là Đông Sơn Đô chỉ huy sứ, Tống Ngọc thủ hạ cao nhất võ tướng, rất được coi trọng. Những này qua, hẳn trên đỉnh Xích khí tập hợp, ngưng tụ thành hình, hỗn hợp Quân khí, tỏa ra ánh sáng lung linh, cực kỳ khiếp người.

"Ta Tân An Phủ, nhiều nhất có thể ra bao nhiêu người tòng quân?"

"Khởi bẩm đại soái, cổ chế, năm hộ ra một đinh, mới có thể không thương sức dân! Ta Trấn có một Phủ năm Huyện, 25,000 hộ, năm ngàn Phủ quân, đã đến cực hạn, không thể lại mộ binh. Bất quá, còn có lưu dân..."

Diệp Hồng Nhạn có Viên chức sau khi, mời phụ tá, mỗi đêm cố gắng, kiến thức tăng mạnh.

Tống Ngọc gật đầu, này làm lính, nhiều là thanh niên trai tráng, trong nhà trọng yếu sức lao động, một khi mộ binh quá nhiều, bên trong hoa mầu làm sao bây giờ? Rất nhiều việc nhà nông, đều muốn hoang phế, thu hoạch giảm nhiều, cuối cùng chịu thiệt vẫn là Tống Ngọc chính mình.

Vì lẽ đó, hiện tại, nếu muốn từ Phủ dân bên trong chiêu binh, trên căn bản không có khả năng lắm.

Còn có một cái lựa chọn khác, chính là lưu dân!

Vĩnh An nguyên từ năm đó, thiên tai nhân họa không ngừng, Ngô Châu an phận ở một góc, xem như là thật, nhưng cũng không có thiếu lưu dân, vứt bỏ thổ địa, hình thành làn sóng, ở các Phủ lưu chuyển, cho trị an tạo thành rất lớn áp lực.

Dã ngoại hoàn cảnh nguy hiểm gian khổ, có thể sống sót, đại thể là thanh niên trai tráng, đây chính là tốt nhất lính!

Chỉ cần lương thảo sung túc, liền có thể kéo mấy vạn đại quân!

Thế nhưng, trên tay mình còn có bao nhiêu lương thực đây? Tống Ngọc cười khổ.

Sau đó liền trầm giọng nói: "Không sai, những này lưu dân, chính là quân tốt khởi nguồn."

"Bản Trấn có lệnh, với quân doanh ở ngoài thiết bảng cáo thị chiêu binh, lần này, trước hết chiêu một ngàn sĩ tốt được rồi!"

Một ngàn Binh, Tống Ngọc khê căn rằng, còn chống đỡ nổi, lúc cần thiết, còn có thể do An Xương Bản tôn viện trợ, dù sao, An Xương Tứ đại

gia, mười mấy năm qua, không ngừng tích trữ, cũng không có thiếu.

Thế nhưng chiêu này, không phải vạn bất đắc dĩ, Tống Ngọc thực sự không muốn vận dụng.

"Tuân lệnh!" Diệp Hồng Nhạn tuân mệnh.

"Các người chinh đồn võ bị, mỗi ngày thao luyện, không thể thất lễ!" Tống Ngọc nhìn chung quanh một chút, thời khắc mấu chốt này, tự nhiên không thể rơi mất dây xích, trong lòng quyết định, lúc này, ai dám lười biếng, định nghiêm trị không tha!

Trước đây công lao tình cảm, đều không cái gì có thể giảng.

Tống Ngọc nghĩ như thế, trong ánh mắt, liền dẫn theo hàn ý, dưới đáy chúng tướng thấy, đều là lông tơ đứng thẳng, mặc kệ đối diện Tống Ngọc ánh mắt, đồn dập cúi đầu, nói:

“Vâng!”

...

Ngọc Khê Huyện, lệ thuộc Văn Xương Phủ, sản vật không phong, cũng không cái gì nổi danh đặc sản, ra Văn Xương Phủ, liền danh tiếng không hiện ra.

Nơi này cũng không có cái gì hiểm yếu cửa ải, không phải binh gia tất tranh, giao thông lại có chút bế tắc, thiếu được mơ ước, nơi này bách tính, được này phúc phận, tuy rằng không thể nói là giàu có, nhưng cũng có thể hỗn cái lửng dạ, quá tiếp tục sống.

Cho dù là thời loạn lạc, nơi này cũng ít được lan đến, được cho một chỗ thế ngoại đào nguyên.

Có thể vào hôm nay, cái này thế ngoại đào nguyên, nhưng nghênh đón một trường kiếp nạn.

Trước kia Thị Trấn, lúc này đã khói lửa nổi lên bốn phía, mơ hồ có thể thấy được ánh lửa, thỉnh thoảng chen lẫn tiếng kêu thảm thiết, gào khóc thanh.

Từng làn từng làn tay cầm các nông cụ, vung vẩy liêm đao cái cuốc dân binh, chính đang bên trong Huyện thành bừa bãi tàn phá, nhìn thấy hoa lệ chút phòng ốc, liền hồng mắt vọt vào, thỉnh thoảng truyền đến kinh ngạc thốt lên cùng tiếng đánh nhau, thậm chí còn có nữ tính gào khóc, cuối cùng một đám quần áo xốc xếch loạn binh đi ra, vũ khí trên còn mang theo màu máu.

Những loạn binh này, nhiều là trên mặt mang theo món ăn, tinh đen gầy yếu, trên tay che kín vết chai, xem ra, trước đây nhiều là nông hộ nhất lưu.

Loạn binh không có cái gì thống nhất quân phục, chỉ ở trên đầu bao khối vải đỏ, xem như là đánh dấu.

Lúc này, một nhánh quân đội dọc theo đại lộ đi qua, tuy rằng không sánh được Phủ Binh tinh nhuệ, nhưng đều có quân phục cùng chế tạo vũ khí, chính quy rất nhiều.

Loạn binh có chút sợ hãi né tránh một bên, nhưng trong đường phố, vẫn là thỉnh thoảng có tiếng kêu cứu vang lên.

"Ai..." Từ Xuân nhìn này địa ngục giữa trần gian binh thường cảnh tượng, bùi ngùi thở dài.

Từ khi Chu Thập Lục chiếm lĩnh ba Huyện sau, liền tụ lại lưu dân, thanh thế ngày càng hưng thịnh, gần nhất rốt cục ra Huyện công thành thoáng qua.

Chu Thập Lục chiếm lĩnh ba Huyện, thì có hơn ngàn người, thêm vào lưu dân, số lượng hơn vạn.

Còn lại Thị Trấn, chỉ có Huyện binh năm trăm, làm sao chống đỡ?

Văn Xương Phủ lại là năm bè bảy mảng, Hạ gia tuy có tâm ra mặt, tổ chức quá phản kích, nhưng bị Chu Thập Lục phục kích đánh bại sau, cũng là tổn thương căn bản. Phủ thành Dư thế gia nhưng là tự quét trước cửa tuyết, chủ trương rùa rút cổ Văn Xương Phủ thành, Hạ gia một tay khó vồ nên kêu, không nữa có thể trợ giúp.

Chu Thập Lục một đường thế như chẻ tre, hôm nay rốt cục đặt xuống Ngọc Khê Huyện.

Đã như thế, liền chiếm bốn Huyện, Văn Xương hơn nửa vào tay.

Có thể đại ca làm như thế, thật sự được chứ? Từ Xuân nhìn loạn binh, trong lòng có chút bồn chồn.

Chu Thập Lục chân chính tinh nhuệ, chỉ có ngàn người, tự nhiên không thể công thành, không phải vậy, qua mấy lần, sẽ tiêu hao hầu như không còn.

Hắn cách làm, chính là tuyên truyền tín ngưỡng, thu thập lưu dân, dành cho đồ ăn vũ khí, mang bao bọc công thành.

Như vậy, mỗi lần hạ xuống, lưu dân đều thương vong quá ngàn, nhưng cũng đại hạo quân coi giữ thể lực, mấy lần vọt một cái, quân coi giữ uể oải không thể tả, sau khi lại phái ra tinh nhuệ, Thị Trấn liền xuống.

Đánh nơi tiếp theo, tự nhiên mang khóa càng nhiều lưu dân, có bổ sung, càng đánh càng nhiều, nhưng tiêu hao cũng lớn, mỗi quá một chỗ, cũng như cá diếc sang sông, cái gì đều quét đi sạch sành sanh, mấy như đất trống.

Nếu điều động lưu dân công thành, tự nhiên có oán khí, Chu Thập Lục không có năng lực ở chiến hậu phát xuống đầy đủ ban thưởng, lôi kéo an ủi, cũng chỉ có thể tung binh đại lược, đem oán khí dời đi.

Lưu dân mỗi đến một chỗ, đều là giết đến đầu người cuộn cuộn, thây chất đầy đồng, liên lụy Tạ Tấn, Hứa Viễn, ngoại trừ thu nạp Âm Bình ở ngoài, còn phải thường xuyên càn quét Hung Quỷ, mất nhiều công sức.

Bất tri bất giác liền đến Huyện Nha.

Từ Xuân đi vào, liền thấy một người, ăn mặc áo giáp, cầm hơi vênh lên, chính là Chu Thập Lục.

"Tướng quân!" Từ Xuân cung kính hành lễ.

"Từ Xuân a! Đứng lên đi!" Đối với này từ nhỏ theo huynh đệ, Chu Thập Lục vẫn là rất coi trọng, xưa nay âm đức trên, hiếm thấy nổi lên sắc mặt tốt.

"Khởi bẩm Tướng quân, ty chức một đường xem ra, lưu dân không có quản thúc, chung Quanh càn quấy, sát phạt quá đáng, tựa hồ không phải chuyện tốt..." Từ Xuân thấy Chu Thập Lục tâm tình không tệ, khuyên giới nói.

Nhắc lên việc này, Chu Thập Lục sắc mặt chuyển âm, lập tức mạnh mẽ mắng: "Mẹ kiếp, ta cũng không nghĩ như thế, nhưng đầy tớ đều kiên trì, có thể có biện Pháp gì?"

"Đầy tớ?" Từ Xuân cả kinh, này nói, là cùng Chu Thập Lục người coi miếu, những người này, trong tay đều có chút thế lực, sau đó lại ôm thành đoàn, cộng cùng tiến lùi, liền Chu Thập Lục cũng không tốt tùy ý xử trí.

"Không sai! Nguyên lai ở Tam Hợp Huyện thời điểm, những người này liền có chút bất mãn, không phải là coi trọng cái khác Đại hộ thật,

muốn chiếm vì bản thân có sao? Nhờ có ta đề lên, mới không có xảy ra việc gì."

"Hiện tại đến Ngọc Khê, tự nhiên không nhìn được, sau lưng cổ động lưu dân, phá Đại hộ gia tộc, diệt người toàn gia, khà khà... Thế gia Đại hộ gốc rễ, đều ở đất ruộng trên, trong nhà bất quá một ít của nôi, xá liền buông tha, giết đám người ta toàn gia tử quang, này tiền tài liền quy bọn họ, chân thực là tính toán thật hay!"

Chu Thập Lục cười gằn nói.

Từ Xuân che miệng, khiếp sợ không thôi. Trước kia người coi miếu, đều là tiểu dân xuất thân, hiện tại, thành người lãnh đạo, tự nhiên càng thêm chú trọng lợi ích của chính mình, trù tính cướp đoạt, Chu Thập Lục đều ngăn cản không được.

Không ngừng bọn họ, lưu dân binh sĩ, cũng cần ban thưởng cùng đất ruộng, những này, nếu như Chu Thập Lục cho không ra, nổi loạn đều là thường!

Cho tới gây họa tới bình dân, trong loạn quân, ai quản được nhiều như vậy?

Chu Thập Lục nói tiếp: "Không nói những này, vừa vặn, ta chỗ này có mấy cái chương trình, người đi cho ta làm!"

"Mời tướng quân dẫn dò!" Từ Xuân phục hồi tinh thần lại, nói.

"Số một, Huyện khố, tự nhiên là quy chúng ta, người muốn xem bảo vệ tốt!"

Đây là bình thường việc, Từ Xuân chỉ là gật đầu.

"Thứ hai, Ngọc Khê các Đại hộ, nhất định phải hủy đi tổ Từ, cải biến Miếu Thành Hoàng, quyên ra một nửa gia tài đất ruộng, làm xin mời thần khai quang chi phí."

Ngọc Khê trong Huyện thế gia, có bao nhiêu nhìn thấy không ổn, đi nông thôn tránh họa, chính là lưu thủ trong thành, bình thường đều có hộ viện canh gác, bình thường lưu dân, vẫn đúng là không đánh vào được, thụ hại, nhiều là bách tính thương hộ loại hình.

"Này, tựa hồ có hơi nghiêm khắc!" Từ Xuân có chút lo âu nói, ở Tam Hợp Huyện, tựa hồ không có như thế nghiêm khắc điều kiện.

"Khà khà... Không như vậy, làm sao có tiền lương đến khao thưởng tam quân đây? Nếu như không đáp ứng, trực tiếp xét nhà, tiền phi pháp gia sản, tất cả sung công." Chu Thập Lục cười gằn nói, đây chính là muốn đuổi tận giết tuyệt.

"Còn có, bách tính bình thường, cũng cần nhờ được tượng thần trở lại cung phụng, mỗi gia ra ba lạng tiền nhan đèn, không phải vậy, cũng là tội lớn... Đem lương thực tiền tài thu sạch chước, sắp xếp lưu dân doanh!"

Chu Thập Lục nói tiếp.

Từ Xuân bản năng đã nghĩ nói, này quá quá nghiêm khắc, nhưng nhìn Chu Thập Lục sắc mặt, cùng với tỏa ra sát khí, đột nhiên thân thể lạnh lẽo, cái gì đều hiểu.

Hiện tại Chu Thập Lục, đã không phải từ trước cái kia Chu coi miếu.

Từ khi tạo phản thành công tới nay, Chu Thập Lục đã tâm cũng càng lúc càng lớn, này tiền phi Pháp Đại hộ, để trống đất ruộng, không phải cái khác người coi miếu, mà là Chu Thập Lục chính mình chiếm đầu to.

Cho tới cái kia ba lạng tiền nhan đèn, càng là hoang đường! Từ Xuân ở An Xương trong Huyện lớn lên, tự nhiên biết, Thành Hoàng nhân từ, bách tính tự nguyện cung phụng, Từ không bắt ép, nào có buộc người tín ngưỡng đạo lý?

E sợ, này chính là muốn làm cho bách tính phá gia, trở thành lưu dân, bổ sung tiêu hao, kế tục mang bao bọc công thành thoág qua.

Từ Xuân chỉ cảm thấy hiện tại đại ca, cách mình càng ngày càng xa, là như vậy xa lạ.

Tuy rằng khuôn mặt vẫn là trước đây, nhưng không bao giờ tìm được nữa trước cảm giác.

Nghĩ tới đây, trong mắt nóng lên, hầu như rơi lệ.

Mau mau cúi đầu, nói: "Ty chúc lĩnh mệnh, tất làm Tướng quân làm tốt việc này!"

"Được! Người đi xuống đi!" Chu Thập Lục tâm tình rất tốt, cười to nói.

Từ Xuân chậm rãi đi ra, nhìn mờ mịt bầu trời, bên tai tựa hồ còn Quanh quần dân chúng vô tội gào khóc, không khỏi lần thứ hai thở dài, trong lòng dâng lên vô tận uể oải cảm giác.

...

An Xương Huyện, Thành Hoàng Pháp vực bên trong.

Phương Minh nhìn Ngọc Khê Huyện, tự lẩm bẩm: "Kêu ca sôi trào a!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 90: Xuất Binh

Tháng ba, đại địa hồi xuân, vạn vật sinh sôi, cỏ mọc én bay.

Ở Ngô Nam, nhưng bạo phát hai Phủ cuộc chiến, song phương giao chiến, là Lâm Giang Phủ Lý Gia Hòa Tân An Phủ Tống Ngọc.

Trận chiến này, hầu như có thể quyết định Ngô Nam thuộc về, các thế lực lớn, đều là Quan tâm, phái ra không ít mật thám, tìm hiểu tin tức.

Lâm Giang Phủ, Lý gia tận lên đại quân, được xưng 20 ngàn, cường bức Tân An.

Một đường hành quân rất nhanh, năm ngày liền đến Tân An Vân Đài Thị Trấn dưới.

Tống Ngọc cân nhắc hơn thiệt được mất, lấy rùa rút cổ chính sách, mệnh lệnh Chủ tướng Diển Lăng từ bỏ Thị Trấn, tập trung binh lực với Phủ thành, dự bị đại chiến.

Diển Lăng vừa đi, Vân Đài bắt chiến mà hàng, Lý gia một lần đạt được tiến quân Tân An lô cốt đầu cầu.

Lý Như Bích cười cao đầu đại mã, ở vệ sĩ chen chúc dưới, tiến lên ở Vân Đài Huyện trên Quan đạo, tuy là đại thắng, nhưng giữa hai lông mày, nhưng có một Vệt mây đen.

Một đạo nhân giục ngựa tiến lên, hỏi: "Tướng quân hình như có nghi ngờ?", nhưng là Ngọc Hành, hẳn bị phái ra, đảm nhiệm cùng Lý gia câu thông cầu nối, địa vị trọng yếu, cũng có thể theo quân xuất chinh.

"Không dối gạt đạo trưởng, ta quả thật có chút lo lắng?" Lý Như Bích dừng lại mã, mắt nhìn chu vi nhà dân, thờ dài nói.

"Tướng quân khuynh Lâm Giang lực lượng, tận lên đại quân hơn vạn, Tân An Tổng Ngọc chỉ có mấy ngàn, thực lực này, như mãnh hổ bác thỏ, làm gì ưu sầu?" Ngọc Hành trong mắt chợt lóe sáng, cười hỏi.

"Đạo trưởng không nên chế nhạo, bây giờ tình thế, người còn không biết sao?" Lý Như Bích nhìn Ngọc Hành, sắc mặt tựa như cười mà không phải cười.

Nhưng không chờ Ngọc Hành trả lời, liền tự nhiên nói:

"Ta quân chỉ có 12,000, trong đó còn nhiều là lính mới, tuy rằng huấn luyện nghiêm khắc, nhưng đến cùng chưa từng thấy huyết, trải qua đại chiến, này thật đến chiến trường, thì như thế nào, vẫn đúng là khó nói!"

"Tân An Tổng Ngọc, cũng không biết sao, đạt được nhà ta tin tức, vẫn chinh quân bị chiến, đối với Lâm Giang có bao nhiêu phòng bị, lần này Vân Đài trong Huyện, kho hàng đã sớm chuyển không, cái gì đều không để lại cho ta..."

Lý Như Bích khước miệng trời lên cười khổ, tiếp tục nói: "Tân An tuy chỉ có Binh sáu ngàn, nhưng trong đó nhiều là trước đây Huyện binh, có kinh nghiệm, liền không tốt đánh."

"Tân An Phủ thành, càng là thành cao trì thâm, Tổng Ngọc lương thảo sung túc, đủ có thể thủ ngự, đợi đến mấy tháng thậm chí nửa năm, đến lúc đó ta quân lương thảo thiếu thốn, sĩ khí hạ, công thủ dịch thế, cũng không phải không thể..."

12,000 quân đội, ra ngoài Phủ tác chiến, người ăn mã cũng ăn, tiêu hao rất lớn, coi như Bạch Vân Quan giúp đỡ, cũng cầm cự không được bao lâu.

Tống Ngọc lại đem các Huyện lương khố chuyển tới Phủ thành, coi như đặt xuống còn lại các Huyện, cũng không chiếm được tiếp tế, mình lại phải phân ra lương thực, động viên dân tâm.

Đương nhiên, cũng có thể dựa vào vơ vét Đại hộ, cướp đoạt bách tính thu được cấp dưỡng, nhưng làm như thế, Lý gia vẫn dưỡng đức sẽ không có, danh tiếng một thoáng xú đi, đừng nói tranh bá Ngô Châu, chỉ có thể thân bại danh liệt, liên bảo vệ Lâm Giang Phủ cũng không thể!

Tống Ngọc chỉ cần bảo vệ Tân An Phủ thành, Lý Như Bích liền như con chuột gặm quy, không chỗ ngoạm ăn.

Này đều dựa vào Lâm Giang Phủ hậu cần tiếp tế, vạn nhất Tống Ngọc xuất kỳ binh, đứt đoạn mất lương lộ, cái kia toàn bộ quân đội liền hãm ở Tân An, toàn quân bị diệt đều có khả năng, Lý Như Bích vừa nghĩ tới này, sau lưng thì có mồ hôi lạnh.

Ngọc Hành trên mặt mang theo ý cười: "Vốn còn muốn hướng về Tướng quân tiến vào can gián, không nghĩ tới Tướng quân mắt sáng như đuốc, đã thấy này điểm, đúng là bần đạo lo xa rồi..."

Trước Tiềm Long xuất binh, xin mời Chân Nhân toán quá, nhưng trận chiến này thực sự can hệ trọng đại, Thanh Hư cùng Mộng Diệt liên thủ, vẫn là thôi diễn không ra, chỉ có thể dặn dò Ngọc Hành hành sự cẩn thận, Ngọc Hành một đường, nơm nớp lo sợ, như băng mỏng trên giày.

Hiện tại thấy chủ soái như vậy, đúng là an tâm không ít.

Trầm giọng hỏi: "Tướng quân có tính toán gì không?"

Lý Như Bích nhìn phương xa bầu trời, tự đang xuất thần, một lúc lâu, mới nói: "Tổng Ngọc như vậy, cũng coi như vườn không nhà trống, cái khác các Huyện, khẳng định cũng có bố trí, hiện tại, chính là vô bổ, chiếm được vô vị, bỏ thì tiếc."

"Ta ý, mặc kệ cái khác các Huyện, đại quân xuyên thẳng Tân An Phủ thành, chỉ cần bắt thành này, Tân An tự nhiên bất chiến mà hàng."

Từ khi Tổng Ngọc khởi sự, Lý Như Bích tấn công Lâm Giang tới nay, Ngô Nam có kẻ tò mò, liền đem Tổng Ngọc cùng Lý Như Bích đặt ở cùng một chỗ so sánh, mơ hồ truyền ra Ngô Châu song kiệt danh tiếng.

Nhưng Tổng Ngọc tự thành căn cơ, tay trắng dựng nghiệp. Lý Như Bích nhưng là dựa vào phụ ấm, Lâm Giang Phủ chân chính người chủ trì, vẫn là Lý Huân. Thanh danh này trên, liền mơ hồ bị đè ép một đầu.

Lý Như Bích tuy rằng ở bề ngoài đàm tiếu đối mặt, hờ hững không lo, nhưng đáy lòng, nhưng vẫn kìm nén khẩu khí, muốn cùng này bạn cùng lứa tuổi quyết tranh hơn thua, bây giờ chính là cơ hội!

"Chuyện này..." Kế này, đại xuất kỳ binh, Ngọc Hành bản năng thì có chút chống cự, nhưng lập tức vừa nghĩ, Tiềm Long nói như vậy, đại có đạo lý.

Lúc này Tân An các Huyện, không chỉ đặt xuống không có thực lợi, trái lại thành bao vây, muốn tiêu hao không ít sức mạnh.

Muốn phá Tổng Ngọc này sách, chỉ có lấy đường đường chính chính chi Binh, phá Tân An Phủ, mới có thể.

Tổng Ngọc đã sớm biết, lúc này Tiềm Long Số mệnh đại thịnh, bất luận đùa bốn âm mưu Quỷ kế gì, đều sẽ không xảy ra hiệu, tự thân binh lực lại ít, trái lại sức mạnh phân tán, dễ dàng bị tiêu diệt từng bộ phận.

Hiện tại tập binh một chỗ, Tống Ngọc tự mình Trấn áp, liền không dễ dàng có chuyện, chỉ ít, có thể ngăn chặn quân đội, không đến nỗi lâm trận phản chiến.

Dựa vào Tân An Phủ thành, từ từ đồ chi, làm hao mòn Tiềm Long Số mệnh.

Tống Ngọc biết rõ, thừa thế xông lên, lại mà suy, ba mà kiệt đạo lý, chỉ cần ngăn trở này luân, tiêu diệt địch phong mang, Tiềm Long Số mệnh sẽ rơi vào cơn sóng nhỏ, khi đó mới là chính mình phát động cơ hội.

Ngọc Hành trầm ngâm một lúc lâu, mới chậm rãi nói: "Tướng quân kể này, "đại xảo nhược chuyết", bản đạo kém xa rồi!"

"Đạo trưởng không nên chế nhạo!" Lý Như Bích lại hướng về vừa quân sĩ phân phó nói: "Truyền xuống hiệu lệnh, toàn quân nghỉ ngơi sau một ngày, lên hướng về Tân An Phủ thành, cần phải một lần phá thành này."

Lại nhìn Ngọc Hành, ánh mắt lấp lánh.

"Mời tướng quân yên tâm, hậu cần phương diện, như gặp sự cố, bản đạo đưa đầu tới gặp." Ngọc Hành tự nhiên biết Lý Như Bích muốn hỏi cái gì, bảo đảm nói.

"Như vậy là tốt rồi!" Lý Như Bích đại hỉ nói.

Trong lòng, nhưng là căng thẳng, lần này xuất binh, nhiều lại Bạch Vân Quan sự giúp đỡ. Liền hậu cần, cũng nhờ có Bạch Vân Quan khắp nơi tục gia cửa hàng giúp đỡ, mới có thể bảo đảm, ở Ngô Nam, thì có thực lực này, khả khả...

Nhưng là nổi lên nghi kỵ chi tâm.

Nhưng trên mặt không hiện ra, đứng dậy tiếp tục Ngọc Hành cánh tay, nói: "Hôm nay đánh hạ Vân Đài Huyện, cũng là đại hỉ, ta ở Huyện Nha thiết yến hội, đạo trưởng có thể uống nhiều mấy chén..."

Lý Như Bích đêm đó, ở Huyện Nha, mời tiệc Vân Đài Đại hộ cùng Ngọc Hành, chỗ ngồi mọi người thấy Lý Như Bích phong thái khí độ, đều là rất là tâm chiết, lên không ít hảo cảm, tuy rằng không phải lập tức thuyết phục, nhưng cũng đặt xuống rất tốt cơ sở.

Lý Như Bích đại quân chỉ ở Vân Đài Huyện đợi một ngày.

Ngày mùng 7 tháng 5, liền lên đường giết hướng về Tân An Phủ thành, bởi vì không cần kiêng kỵ Thị Trấn nông thôn, một đường hành quân cực nhanh, tám ngày, liền đến đến Tân An bên dưới thành, đại chiến, động một cái liền bùng nổ!

Lý Như Bích điều quân rất có kết cấu, đại quân theo đều sắp xếp, mỗi người có cờ xí, trung gian đứng thẳng soái kỳ, càng là cao vót, thẳng trời cao.

Từ tường thành đi xuống nhìn tới, chỉ thấy một mảnh đen kịt, tình kỳ như rừng, đao thương như tuyết, hiện ra hàn Quang.

Tống Ngọc nhìn, trong lòng rung mình: "Nhìn đến như núi!"

Chúng tướng còn lại tuy từng, cũng là hoảng sợ.

Tống Ngọc bình tĩnh thần, vận lên linh nhãn, chỉ thấy Quân khí bốc lên, gần đây đám mây, hầu như đem toàn bộ bầu trời, đều nhuộm thành màu mực. Trung gian một con giao Long ẩn hiện, tình cờ lộ ra vụn vặt, tỏa ra uy nghiêm khí, liền để Tống Ngọc trong lòng kinh hoàng.

"Đã sớm đoán được Tiềm Long Số mệnh đại thịnh, chỉ là không nghĩ tới, càng cho thành Giao Long! Lẽ nào trên người người này thiên quyền

như vậy chi Long?"

Tống Ngọc âm thầm nghĩ, lập tức lắc đầu một cái, "Trên đời cái nào có dễ dàng như vậy việc, tất là trả giá không ít đánh đổi!"

Cười nói: "Lý Như Bích điều quân ngược lại tính có chút năng lực , nhưng đáng tiếc, còn chưa thuần thực, ở bản soái xem ra, bất quá gà đất chó sành người!"

Chúng tướng thấy Chúa công vẫn cứ thái độ tự nhiên, này nổi lòng lo lắng, cũng ung dung không ít.

Tống Ngọc giơ tay chỉ vào phía dưới, lúc này Lý Như Bích, theo thường lệ phái ra tiên phong tham trận, chính ở dưới thành chửi bậy, hỏi: "Ai muốn vì ta đi ra, lấy người này thủ cấp!"

"Nguyện làm đại soái hiệu lực!" Chúng tướng cùng đi ra đến, bái dưới.

"Diệp Hồng Nhạn, người đi!" Tống Ngọc ra lệnh, này chiến lược trên tuy rằng có thể miệt thị, nhưng trên thực tế, Tống Ngọc trong lòng, đối với Tiềm Long, vẫn là kiêng dè không thôi.

Thủ thành chiến, cũng không thể một mực dựa vào tường thành, đánh mất khí thế.

Này vừa bắt đầu lẫn nhau thăm dò, nhưng cũng là cái cơ hội, chỉ cần đến cái khai môn tốt, này tiêu đối phương khí thế, liền có thể dần dần làm hao mòn Tiềm Long Số mệnh, cuối cùng đạt được ưu thế.

Tống Ngọc mắt sáng như đuốc, lại có linh nhãn, biết Lý Như Bích không có phái ra Đại tướng, chính mình nhưng phái ra Diệp Hồng Nhạn, hãm Số mệnh năng lực, đầy đủ áp chế đối phương, trận đầu đến lợi.

Diệp Hồng Nhạn lĩnh mệnh, rơi xuống tường thành, không lâu lắm, liền mang theo một Vệ, ra khỏi thành bày ra hàng ngũ.

Quân địch rối loạn từng bưng, cũng là phái ra khoảng sáu trăm người, ở một tướng suất lĩnh dưới, theo một tiếng hào hưởng, hai quân trực tiếp chém giết cùng nhau.

Hai bên mọi người, đều là nhìn chăm chăm không chớp mắt, nhìn kỹ.

Chỉ thấy theo tiếng la giết, hai vệ đan xen, máu thịt tung toé.

Lúc này, Diệp Hồng Nhạn nghệ thuật chỉ huy, liền biểu hiện ra, một Vệ dưới sự chỉ huy của hắn, tựa hồ trở thành một người, như chỉ cánh tay sứ, đem quân địch phân cách, tuy rằng phe địch tướng lĩnh không ngừng hô to, nỗ lực tụ lại, nhưng mỗi lần đều bị Diệp Hồng Nhạn đánh gãy.

Quân địch nhân số không ngừng giảm thiểu, Diệp Hồng Nhạn bộ tuy có thương vong, nhưng nhưng cơ bản duy trì sức chiến đấu.

Tổng Ngọc lẳng lẳng nhìn, quân địch bởi vì nhiều là lính mới, kinh nghiệm có chút không kịp, chính mình phía này, các Huyện lão Binh chiếm tỉ lệ rất nhiều, phối hợp hiểu ngầm, cho dù lạc đàn, cũng có thể rất nhanh cùng cái khác lão Binh tạo thành đội ngũ, hợp tác giết địch. Quân địch sĩ tốt, nhưng không làm được điểm ấy.

Lý Như Bích cũng nhìn chiến trường, hơi nướng mày, truyền xuống quân lệnh: "Minh kim thu binh!" Trong lòng, nhưng là thầm than, Tổng Ngọc binh sĩ, quả nhiên ngoan cường, này Tân An Phủ, không phải dễ dàng như vậy đánh.

Yến Phi lên trước một bước: "Hiện tại thu binh, e sợ bị hư hỏng sĩ khí, không bằng, để ta trước tiên đăng doanh, phá địch vệ..."

Lý Như Bích có chút động lòng, nhưng nhìn sắc trời, vẫn là lắc đầu: "Thôi, sắc trời đã tối, vẫn là trước tiên đóng trại, chuẩn bị khí giới công thành mới là đúng lý!"

Yến Phi nhìn phía chân trời, quả nhiên, mặt trời chiều ngã về tây, hầu như quá sơn tể, này cổ đại, ban đêm công thành, trừ phi có nội ứng, không phải vậy, chính là nắm chính mình sĩ tốt tính mạng đùa giỡn, Lý Như Bích không phải người điên, tự sẽ không như vậy, chỉ có thể coi như thôi.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 91: Dạ Tập

Đang cùng Diệp Hồng Nhạn chém giết quân đội nghe được thu quân, dồn dập lùi về sau.

Diệp Hồng Nhạn suất quân chém giết một trận, nhìn đối diện trận địa sẵn sàng đón quân địch đại quân, rốt cục vẫn là không cam lòng phát sinh hiệu lệnh: "Lui lại!"

Lúc này còn còn lại bốn, năm trăm binh lính, dồn dập dừng lại, ở ngũ trường Hỏa trường suất lĩnh dưới, ngay ngắn có thứ tự lùi vào trong thành.

Diệp Hồng Nhạn trước tiên lên lầu, thấy Tống Ngọc, quỳ xuống thỉnh tội: "Mặt tướng không thể giết đến địch tàn, kính xin đại soái giáng tội!"

Tống Ngọc tiến lên nâng dậy, nhìn Diệp Hồng Nhạn vết máu trên người, ôn ngôn nói: "Người có thể trận đầu đắc thắng, đã là đại công, ta lại sao giáng tội đây?"

Trong lòng, nhưng là thầm than, vừa nãy nhìn ra địch tướng, bất quá hồng khí, Diệp Hồng Nhạn còn năm chi không xuống, được Tiềm Long Số mệnh áp chế, so với tướng tượng còn nghiêm trọng.

Lúc này, hai quân đô phái ra phụ binh, quét tước chiến trường, cứu trị người bệnh, vui lấp thi thể.

Tổng Ngọc hơi đánh giá, liền thấy rõ quân địch binh sĩ, kỳ thực cũng chỉ bẻ đi hơn trăm, trong đó, còn nhiều là người bệnh, Lý Như Bích đại quân, liền da lông cũng không tổn, nhiều nhất sĩ khí, có chút hạ thấp.

Này cổ đại chiến tranh, hai quân giao chiến, chân chính chém giết, chết ở chính diện trên chiến trường, kỳ thực không tới hai, ba phần mười, chân chính sát thương, vẫn là xuất hiện ở đánh bại sau chạy tán loạn trong quá trình.

Chết vào tự thân đâm đạp cùng bị người thắng đuổi theo, từ phía sau đánh giết, mới là trong chiến tranh tử thương nặng nhất : coi trọng nhất chỗ.

Tổng Ngọc nhìn sắc trời, đã tiếp cận toàn hắc, trên tường thành, điểm cây đuốc, chiếu chiếu vào trên mặt mọi người, sáng tối chập chờn, phối hợp chiến trường khí tức xơ xác, tạo nên bầu không khí, liền rất khủng bố.

Chuyện này đối với Tổng Ngọc, nhưng ảnh hưởng chút nào đều không có. Hắn nhìn mọi người, hạ lệnh nói: "Ngoại trừ thủ thành, chúng tướng còn lại, đều trở lại an giấc! Súc dưỡng tinh lực, chuẩn bị đại chiến!"

“Vâng!” Chúng tướng bái tạ lui ra.

Phương xa, Lý Như Bích cũng ở đối với tướng lĩnh tiến hành xử trí.

Chỉ nghe "Bang bang" tiếng không ngừng lọt vào tai, trước cùng Diệp Hồng Nhạn đối đầu tướng lĩnh, đang bị lôi ra ngoài trường, được trượng hình xử trí, quân Pháp cực kỳ nghiêm khắc, lần này tay rất nặng, mấy côn xuống, tướng lĩnh trên lưng thì có vết máu.

Nhưng này tướng không nói tiếng nào, cắn chặt hàm răng, yên lặng chịu đựng.

Lại bên ngoài, mười mấy đầu lâu, đẫm máu mang theo, mặt trên còn mang theo sợ hãi vẻ dữ tợn, chu vi sĩ tốt, đều bị kinh sợ, không dám nhìn nữa.

Đây là ở thu quân trước bỏ chạy chạy sĩ tốt, bị quân Pháp đội nắm lấy, nơi lấy cực hình.

Lý Như Bích nhìn này cảnh, vẫn chưa hết giận, uống: "Trương Tín, người phá hỏng đại sự của ta, lẽ ra chém thẳng không tha, nhưng xem ở dĩ vãng công lao mức, tạm thời phạt người lập công chuộc tội, ngày mai công thành, người cái thứ nhất tiến lên!"

Trương Tín được xong hình, giấy giụa bỏ lên, quỳ xuống tạ ân: "Tạ Tướng quân ơn tha chết, thuộc hạ tất giúp Tướng quân phá thành này..."

"Hừ!" Lý Như Bích hừ lạnh: "Đi xuống đi!"

Đội đến chúng sắp rời đi, trong doanh trướng còn còn lại hai người, một văn một võ, đều là Lý Như Bích tay trái tay phải. Văn sĩ là Tuân Tĩnh, võ tướng là Yến Phi, đều là hiếm có nhân tài.

Ở này trước mặt hai người, Lý Như Bích cũng không che giấu, trên mặt hiện lên ưu sầu vẻ, nói: "Tổng Ngọc quả nhiên danh bất hư truyền, này Tân An quân nhiều là tinh nhuệ, không tốt đánh a..."

Tuân Tĩnh đi ra một bước, an ủi nói: "Chúa công không cần lo lắng, ta nhận ra quân địch chi tướng, chính là Diệp Hồng Nhạn, Tổng Ngọc thủ hạ số một Đại tướng. Mà Trương Tín lại là Chúa công thủ hạ bình thường tướng lĩnh. Tổng Ngọc động tác này, bất quá là trở lên tứ đối với dưới tứ, hết biện Pháp..."

Yến Phi cũng đi ra, thanh như hồng chung: "Tuy là như vậy, Tân An Lão Binh rất nhiều, so với Chúa công chi quân, cũng được cho kinh nghiệm

lâu năm chiến trận, không thể khinh địch... Nhưng chỉ cần cho ta vạn người, ta liền có lòng tin phá đi!"

Lý Như Bích sắc mặt hơi hoãn, "Có hai người người, ta liền yên tâm không ít..."

Lúc này một người đi vào, ở Lý Như Bích bên người thì thầm vài câu, Lý Như Bích diện hiện sắc mặt vui mừng. Cười to nói: "Ha ha... Mệnh trời ở ta a!"

...

Phủ thành ở ngoài, một cái gò núi nhỏ trên.

Lúc này đã gần đến buổi tối, có bao nhiêu du hồn Hung Quỷ, người ở tuyệt tích.

Nhưng có hai người, đứng thẳng bên trên, như không có chuyện gì xảy ra, chu vi du hồn, còn chưa tới gần, liền bị một nguồn sức mạnh gạt ra, biết lợi hại, đồn dập chạy tứ tán.

"Thời loạn lạc bên trong, cỡ này cô hồn dã Quỷ, không biết tăng bao nhiêu, muôn dân lê dân, nhiều được khó a..."

Thanh Hư thở dài, một luồng trách trời thương người tâm ý, liền lướt ra.

"Luyện khí sĩ chúng ta, tự nhiên thuận theo Mệnh trời, giúp đỡ Tiềm Long, cứu vớt vạn dân. Lần này đạo hữu lựa chọn Tiềm Long, cũng coi như xuất sắc, nhưng so với ta Thái Thượng Đạo đến, vẫn là không bằng a..."

Mộng Diệt cười nhạt nói.

Hai người này tuy là liên thủ, nhưng chỉ giới hạn ở Tổng Ngọc việc, phóng tầm mắt thiên hạ chi cục, vẫn là minh tranh ám đấu nhiều lắm.

"Ồ?" Thanh Hư cả kinh, hỏi: "Không biết Thái Thượng Đạo, tuyển người phương nào?"

Mộng Diệt cười thần bí, "Lúc này vẫn cần bảo mật, nhưng ta chỉ nói một câu: Long hổ phong thái, thiên nhật chi biểu."

Này lời bình, hầu như là Tiềm Long cao nhất, trở lên đi, chỉ có thiên tử chi giống.

Đây chính là thiên tử quân dự bị, Thanh Hư hữu chút hoài nghi, nhìn Mộng Diệt.

Mộng Diệt Chân Nhân ngạo nghễ đối lập, bình tĩnh.

Lẽ nào lần này Thái Thượng Đạo, thật sự Mệnh trời quan tâm, đạt được tiên cơ. Tại khiêm tốn bên trong, không khỏi nghĩ như vậy. Lập tức thấy buồn cười: "Chính là Chân Long, cũng có cải trang vi hành, nước cạn tôm hí thời gian, huống chi tiềm rồng thì sao? Thời loạn lạc Mệnh trời, đến tột cùng ở ai, toàn bằng thiên ý, chúng ta chỉ là hơi làm hết sức mình thôi..."

Mộng Diệt Chân Nhân biết chỉ dựa vào này điểm, thuyết phục không được Thanh Hư, chuyển đề tài câu chuyện, nói: "Này trước tiên bất luận, không biết Chân Nhân xem trận chiến này, song phương Khí số làm sao?"

"Chân Nhân tu vi, tự có thể nhìn ra Số mệnh, thấy rõ U Minh, đạo hữu cần gì phải hỏi ta?" Thanh Hư biết rõ còn hỏi.

"Lúc này Long khí tranh đấu, Số mệnh nồng nặc, chúng ta tuy có thể Quan sát, nhưng cũng sẽ tổn thương tu vi, cần phải hai người liên thủ, mới có thể nhìn ra một, hai..."

Mộng Diệt trả lời.

Thanh Hư vuốt râu, nói: "Như vậy, ta tất cả cùng đồng thời Quan sát!"

Hai người nhìn nhau nở nụ cười, Thanh Hư cùng Mộng Diệt đồng thời bấm quyết, Thanh khí bốc lên, che chở, tựa hồ mở ra một chỗ trong cõi u minh hư không.

Hai người trước mắt, đều là sáng ngời.

Chỉ thấy cách đó không xa, hai khối Quân khí chiếm giữ một phương, chính lẫn nhau thăm dò.

Ngoài thành một khối, Quân khí nồng nặc không tiêu tan, bên trên thậm chí có Bạch khí, hội tụ thành đoàn, từng tia từng tia Xích khí Quanh quần, trung gian một con giao Long, lúc ẩn lúc hiện, toả ra từng trận uy nghiêm.

"Quân khí huyền hắc, này chủ đánh trận sát phạt. Bên trên lại có hồng Bạch khí, nói rõ Số mệnh vững chắc, đạt được dân tâm, có chống đỡ, không tồi không tồi..."

"Trong này Giao Long, đã rất có dáng vẻ, này căn cơ, quả là bất phàm!"

Mộng Diệt Chân Nhân lời bình nói.

Thanh Hư Chân Nhân tuy rằng không nói gì, nhưng trong mắt mơ hồ bốc ra sắc mặt vui mừng, có thể thấy được nội tâm cũng không bình tĩnh.

"Chúng ta vẫn là nhìn Tống Ngọc Khí số, người này có thể đi ngược dòng nước, đạt được Phủ thành, tuy là có người giúp đỡ, tự thân nhưng cũng bất phàm, không thể coi thường..." Thanh Hư nói.

"Tự nên như vậy!" Mộng Diệt hồi đáp.

Hai vị Chân Nhân, hướng về trong thành nhìn lại.

Liền thấy rõ một khối Quân khí, so với Lý Như Bích nhỏ gần nửa, nhưng đen kịt như mực, thật là vững chắc.

Bên trên cũng có Bạch khí bốc lên, trung gian một cái xích măng, mặc dù có chút sợ hãi, nhưng chiếm giữ thành quyền, hiện phòng thủ tư thái, tựa hồ chờ Giao Long xuất hiện kẻ hở, liền phát sinh một đòn trí mạng!

"Này Quân khí, cũng là vững chắc, xem ra là đạt được tường thành bảo vệ nguyên cố! Này chiến, không tốt đánh a..." Thanh Hư hữu chút sầu lo, chiếu này Số mệnh, nếu như ngạnh công, song phương lẫn nhau tiêu hao, Lý Như Bích coi như cuối cùng đắc thắng, tổn thất cũng tất nặng nề, đối với sau đó thống nhất Ngô Nam thậm chí Ngô Châu, đều là bất lợi.

Nếu là bởi vậy đến trễ thiên thời, cái kia càng là phiền phức.

"Ừm! Người này có măng tượng, cũng xem là tốt, nhưng so với Tiềm Long, vẫn là không đáng nhắc tới, liền xem tổn thương nhiều thiếu... Không biết cái kia hung đồ, liệu sẽ có bởi vậy xuất hiện..." Mộng Diệt cũng không nhiều như vậy sầu lo, chỉ muốn mau sớm công phá Tân An, dẫn ra người giết dây.

"Người kia ở Tổng Ngọc trên người đầu tư rất nặng, khí thế liên luy, không thể không đến, đạo hữu cứ yên tâm đi." Thanh Hư phục hồi tinh thần lại, nói.

"Ồ? Này nhưng là Mệnh trời ở Tiềm Long, không dùng tới tiêu hao thời điểm, tổn thất nhân thủ." Mộng Diệt nhìn Phủ thành phương hướng, nhưng là có phát hiện.

Thanh Hư cả kinh, nhìn Phủ thành. Liền thấy Lý Như Bích Số mệnh bên trong, đột nhiên sinh ra một đạo kỳ Quang, công hướng về Tân An, Tân An Quân khí, tự động nứt ra đầu đường, phối hợp công kích.

"Chuyện này... Chủ Tân An có người phản nghịch, Tiềm Long dạ tập. Được! Được! Tống Ngọc đến cùng căn cơ nông cạn, Tiềm Long có danh tiếng đại nghĩa, quả nhiên đạt được lòng người." Thanh Hư trên mặt mang theo sắc mặt vui mừng, nói.

"Không sai, nếu là Tống Ngọc chưa kịp phản ứng, phá thành ngay khi tối nay rồi!" Mộng Diệt Chân Nhân cũng rơi xuống kết luận.

Hai vị Chân Nhân nhìn thẳng Tân An Phủ thành, trong mắt mang theo kỳ vọng vẻ.

Lúc này Tống Ngọc, chính đang đi ngủ, nhưng một trận khiếp đảm, đột nhiên kéo tới, để hấn trong nháy mắt, hãi hùng khiếp vía.

Này buồn ngủ, một thoáng liền tiêu tan.

"Ta bây giờ tu vi, còn có thể như vậy, tất là có đại sự, hiện tại tình hình này, ngoại trừ ngoài thành đại quân, không còn cái khác "

Tống Ngọc tự nói, lúc này, cũng có nha hoàn nghe được tiếng vang, tới phụng dưỡng.

"Bản soái không mặc những này, năm giáp trụ đến!" Tống Ngọc từ chổi hầu gái trên tay áo choàng, mệnh lệnh.

Không lâu lắm, Tống Ngọc toàn thân giáp, trở ra môn đến.

"Đại soái!" Cửa giáp sĩ thấy rõ Tống Ngọc, khom mình hành lễ.

"Truyện Tống Hòa đến! Phải nhanh!" Tống Ngọc dặn dò, thị vệ lập tức truyền lệnh xuống xuống.

Tống Ngọc ngay vào lúc này mở ra linh nhãn, nhìn phía chân trời, nhưng hai phe Số mệnh như trước, không gặp biến hóa, Tống Ngọc hơi

ngghi hoặc một chút, thầm nghĩ trong lòng: "Vì sao như vậy? Lẽ nào trước khiếp đảm cảm giác, đều là hư vọng?"

Đang muốn, Tống Hòa liền đến, thấy rõ Tống Ngọc một thân áo giáp, biết sự tình nghiêm trọng, nửa quỳ nói: "Đại soái! Tống Hòa ở đây!"

"Người suất Phi Hồ Vệ, theo ta dò xét!" Tống Ngọc nghĩ một hồi, vẫn là thà rằng tin có, không thể tin không, ra lệnh.

Phi Hồ Vệ nằm trong chức trách, là Tống Ngọc thân quân, cách Tiết Độ Sứ Phủ gần nhất, không lâu lắm, sáu trăm người, đều chỉnh đốn xong xuôi, xếp thành quân trận, chờ đợi.

Những này quân sĩ, đều là tinh tráng tuyển tinh hảo thủ, trang bị ở Tống Ngọc trong quân, cũng là nhất đầy đủ hết. Đây là Tống Ngọc trong tay, chủ yếu nhất sức mạnh.

Tống Ngọc nhìn quét một vòng, rất là thoả mãn, cảm thấy những này qua tâm huyết, không tính bỏ phí.

Trước tiên lên ngựa, hạ lệnh: "Phi Hồ Vệ, theo ta dò xét tường thành!"

Lời còn chưa dứt, người đã đi đầu, sau đó đại quân, đều là đuổi tới.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 92: Cướp Thành

Đại quân tiến lên cực nhanh, không lâu lắm, liền đến dưới thành tường.

"Đại soái!" Một người tiến lên, quỳ xuống hành lễ.

Người này khuôn mặt lạnh lùng, không giận tự uy, chính là Tổng Hổ, tối nay phụ trách thủ thành.

"Thành phòng làm sao?" Tổng Ngọc nói thẳng.

"... Khởi bẩm đại nhân, tất cả bình thường!" Tổng Hổ có chút khiếp đảm, nhưng vẫn là nhắm mắt, trả lời nói.

"Lại tuần tra một lần, bản soái tâm thần không yên, tối nay tất có đại sự phát sinh, không muốn thất lễ." Tổng Ngọc suy nghĩ một chút, đưa tới Tổng Hòa, lại hỏi: "Lão gia nơi đó làm sao?"

Kể từ khi biết Lý Như Bích suất quân tấn công tới, Tổng Ngọc tự nhiên đem thân mật người nhà chuyển tới Phủ thành, không phải vậy, chẳng phải là thụ người lấy chuôi.

"Lão gia bữa tối dùng hai bát ngô, đã ngủ xuống!" Tổng Hòa không rảnh suy tư trả lời.

"Phủ thành bên trong, những kia thế gia Đại hộ đây?" Tổng Ngọc lại hỏi.

"Chúa công sáu ngàn đại quân đều ở trong thành, lại đặc biệt rút ra một Vệ, chuyên môn phòng Phạm thế gia Đại hộ, những này bọn đạo chích, nào dám động?"

"Không thể bất cẩn, người phải người, lại đi kiểm tra!" Tống Ngọc truyền xuống quân lệnh.

"Vâng!" Tống Hòa tuân mệnh, xuống chuẩn bị.

Tống Hồ cũng xin lỗi một tiếng, dưới đi dò xét phòng ngự, hai người này, đều là Tống Ngọc tộc nhân, có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục, Tống Ngọc rất là yên tâm.

Nhưng nhìn phương xa Số mệnh, lại là nhúu mày.

Tự lẩm bẩm: "Vấn đề đến cùng ra ở nơi nào?"

Phủ thành không xa, một đám Nha binh chính thấp phục thân thể, dựa vào bóng đêm yểm hộ, chậm rãi tiếp cận tường thành, đao thương trên đều mờ miếng vải đen, phòng ngừa tra xét, Lý Như Bích tự mình dẫn đội, nghĩ trước việc, trong lòng còn có chút không dám tin tưởng.

Sớm chút thời gian, Lý Như Bích đạt được tin tức, Tân An mấy nhà Đại hộ liên thủ, mua được tối nay thủ thành sẽ tốt, chuẩn bị dâng lên cửa thành.

Những Thế gia này, Quan hệ đan xen chẳng chịt, ở Phủ thành, càng là như vậy.

Tống Ngọc tuy rằng có đề phòng, thủ thành sẽ tốt, nhiều đánh tự các Huyện cùng lưu dân, nhưng nếu ở lâu Phủ thành, liền có cơ hội thu mua.

Lý Như Bích đạt được tin tức, lập tức quyết định đột kích ban đêm, mới có động tác này.

"Yến Phi, người xem việc này có thể được không?"

Lý Như Bích hạ thấp giọng, hỏi.

"Việc này, chủ yếu nhìn Mệnh trời!" Yến Phi trầm thấp trả lời, cố ý đè ép tiếng nói, đối với hắn mà nói, cực kỳ hiểm thấy.

"Chúa công có Thánh chỉ, này thì có danh phận, hơn nữa có thể gia quy hàng, lại có đại nghĩa, lại là công phượng, Tống Ngọc căn cơ nông cạn, luận đại thế, tất nhiên là Chúa công chiếm ưu!" Yến Phi không rảnh suy tư hồi đáp.

"Nhưng Bình hung chiến nguy, Chúa công vẫn là tọa Trấn đại doanh, do thuộc hạ công thành cho thỏa đáng, nào đó nguyện lập xuống quân lệnh trượng, tất làm Chủ công bắt thành này..." Yến Phi đổi đề tài, khuyên can nói.

"Việc này, bản tướng tự nhiên biết, nhưng can hệ trọng đại, không thể không đến!" Thấy rõ Yến Phi một mặt sầu lo, lại cười cợt, an ủi nói: "Bản tướng tự sẽ không tự thân ra trận, chỉ là tọa Trấn phía sau, nói vậy sẽ không có gì nguy hiểm..."

"Như vậy, kính xin Chúa công thân vệ một tắc cũng không rời!"

"Ta hiểu được." Lý Như Bích lại hỏi: "Yến Phi, người xem Chuyện này... Có thể hay không là giả hàng?"

Yến Phi vi cúi đầu xuống, trở về nói: "Y thuộc hạ xem ra, việc này không có khả năng lắm, hôm nay mới là ngày thứ nhất, muốn giả hàng, cũng không sẽ chọn ở hiện tại, quá giả... Lại nói, phía sau đại doanh cũng đã động viên, chỉ cần mở ra cửa lớn, liền không thể tìm được bọn họ..."

"Cũng là! Bản tướng lo xa rồi!" Lý Như Bích trải qua vạch trần, cũng là yên tâm không ít.

"Phân phó, hành sự cẩn thận, thiết không thể lộ ra vết tích, nếu như phá thành này, người người Quan thăng cấp một!" Lý Như Bích phát xuống mức thưởng.

Yến Phi thấp giọng đồng ý, đem mệnh lệnh truyền xuống, dưới đáy sĩ tốt, đều là trong lòng hừng hực, ngừng thở, chậm rãi tới gần, lúc này sắc trời toàn hắc, không biết từ đâu bay tới một đám mây đen, đem nguyệt Quang hoàn toàn che khuất, càng là khó gặp.

Lý Như Bích trong lòng đại hỉ, "Này là trời cao giúp ta!", không lâu lắm, tinh binh đã tìm thấy dưới cửa thành.

Tình thế một thoáng rơi vào tình thế nguy cấp!

Tống Ngọc đứng ở trên tường thành, trong lòng rung động cảm giác, không những không có giảm bớt, phản theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nghiêm trọng, không khỏi có chút nôn nóng, mò trên chuôi đao, lúc này mới tốt hơn một chút.

Tống Ngọc nhìn chăm chú phương xa, nội tâm điện thiểm, suy tư bây giờ cục diện.

"Kỳ quái, vì sao không gặp Số mệnh biến động!" Tống Ngọc đáy lòng linh Quang lóe lên, nhưng là có phát hiện, Nhân Đạo Số mệnh linh hoạt đa dạng, hiện tại này không hề lay động tình huống, chính là to lớn nhất không bình thường!

Có này hiểu ra, chỉ là quấy nhiễu, tự nhiên không thể chương mục.

Tống Ngọc Thần lực trong cơ thể lưu chuyển, dựa vào Bản tôn trợ lực, gột rửa tự thân.

Nếu có Chân Nhân ở bên, tự có thể nhìn thấy, hồng kim vẻ, qua lại đèn đáp lại, giới rửa Tống Ngọc tự thân.

Ở Thần lực này dưới, Tống Ngọc rốt cục nhìn thấy, từng làn từng làn màu đen xúi quẩy, quần Quanh tự thân, đặc biệt hai mắt, bị tầng tầng che chắn, quấy rầy phán đoán.

"A, Số mệnh gút mắc, khiến người mê loạn sao?" Tống Ngọc cười khở, lại có chút vui mừng: "May là trải qua Luân Hồi, Bản tôn khí tức cùng ta không giống, lúc này mới không bị ảnh hưởng, có thể giúp ta thoát vây."

Lúc này thời gian cấp bách, Tống Ngọc lập tức nhìn phe địch Số mệnh.

Liên thấy từ ngoài thành đột xuất một đạo kỳ Quang, mang theo gào thét, xông thẳng tự thân, xích mãng dưới đáy, một luồng Số mệnh rục rà rục rịch, làm dáng muốn đánh.

"Thật tặc tử! Đây dạ tập dấu hiệu, bên ta còn có người phản nghịch quy hàng..."

Tình huống này, vạn phần nguy cấp, Tống Ngọc thở phào: "Tống Hòa ở đâu!"

"Thuộc hạ ở!" Tống Hòa thấy Tống Ngọc ánh mắt lạnh lùng, không khỏi căng thẳng trong lòng, linh cảm đến muốn xảy ra vấn đề rồi.

"Người suất hai doanh người, chạy đi đông môn, đem thủ vệ người giết, tiếp thu phòng ngự!" Đây đông môn trông coi, chính là phản loạn người, ở Tống Ngọc linh nhãn dưới, không chỗ che thân.

"Vâng!" Tuy rằng người này, là theo Tống Ngọc lập nghiệp lão nhân, nhưng Chúa công làm như thế, khẳng định có đạo lý. Hiện tại gia tộc nhà họ Tống vinh nhục an nguy, tự thân toàn gia tính mạng, đều thắt ở Chúa công trên người, nếu có bất trắc, cái kia...

Tống Hòa lập tức lĩnh mệnh, mang theo sát khí lui ra.

"Người đi truyền lệnh, tối nay thay phiên nghỉ chi tướng, toàn bộ trở lại quân doanh, chinh đồn sĩ tốt, dự bị đại chiến!"

Tống Ngọc lại gọi thân vệ, dặn dò nói.

Lúc này Tống Ngọc đi tới cửa thành, theo tường mà nhìn, tuy rằng bóng đêm thâm trầm, phàm mắt thường khó gặp. Nhưng ở trong mắt Tống Ngọc, một làn sóng tinh nhuệ nha binh, mặc giáp chấp nhuệ, đã là đến đông môn phía dưới, mấy hô hấp, liền có thể xung phong mà qua!

"Không kịp, Phi Hồ Vệ, theo ta đi vào đông môn!" Tống Ngọc phát hiện này điểm, phòng chừng đối phương kế hoạch liền muốn phát động, Tống Hòa e sợ không kịp, lại phát ra lệnh.

Mang theo còn lại Phi Hồ Vệ, lao thẳng tới đông môn.

Tối nay đông môn chức thủ, chính là Hà Xa, vốn là Vũ Long Huyện lưu manh, theo Tống Ngọc khởi sự, dựa vào phần này tư lịch, tuy rằng tài năng bình bình, nhưng cũng nên đến doanh chính. Tổ được coi trọng, phòng thủ cửa thành trọng trách, cũng giao cho hắn.

Hà Xa sờ sờ cằm, nhìn trên người thiết giáp, không khỏi có chút đặc ý.

Nhưng lập tức, phản nghịch Chúa công sỉ nhục, liền nổi lên trong lòng, sau này, chính mình phải chịu trách nhiệm bồi chủ hạng người tên gọi, ở trước mặt mọi người không ngốc đầu lên được.

"Ai... Làm đều làm, còn có thể làm sao?" Hà Xa thở dài, trong lòng mặc nói: "Chúa công, không phải ta bất trung, chỉ là Lý gia thanh thế quá lớn, trận chiến này chỉ có thua mà không có thắng, chúng ta tự tìm lối thoát..."

Đương nhiên, Tân An Phủ bên trong thế gia đưa tiền tài mỹ nhân, sau đó đồng ý ruộng tốt mỹ trạch, Hà Xa liền mang tính lựa chọn không nhìn.

Đang lúc này, bên ngoài truyền đến trầm thấp tiếng kêu to, hốt ngăn hốt trường, vang lên ba tiếng, nhưng là ước định tín hiệu đến.

Hà Xa chăm chú đao trong tay chuôi, "Vinh hoa phú quý, ở phen này!"

Hạ lệnh nói: "Mở cho ta cửa thành!"

"Này! Đại soái có mệnh, ban đêm không được mở thành, người vi phạm xử trảm!" Một cái đội trưởng đi ra, nói.

"Khà khà..." Hà Xa cười gằn, uống: "Động thủ!"

Lập tức liền có mấy chục người rút đao ra thương, đối với chu vi đồng đội ra tay.

Chỉ nghe đao kiếm đâm vào thân thể tiếng không ngừng lọt vào tai, máu tươi lưu thành dòng suối nhỏ. Hà Xa cười gằn, đem chết không nhắm mắt đội trưởng đá văng ra, "Đừng trách huynh đệ! Ai bảo đây là thời loạn lạc đây?"

Hắn vì là doanh đang đông nhật, trên tay có thể gia trợ giúp, tự nhiên thu đến tâm phúc, toàn bộ trong doanh trại, có hơn ba mươi, đều nghe hiệu lệnh, dự mưu tạo phản.

Tiếng la giết đồng thời, khẳng định giấu không được bao lâu, Hà Xa điểm ấy, vẫn là rõ ràng, hô to: "Nhanh mở ra cửa thành, vinh hoa phú quý, đang ở trước mắt a!"

Sĩ tốt nghe được hiệu lệnh, đang chuẩn bị động thủ.

Đột, một tiếng quát lớn truyền đến: "Thật tặc tử, dám tạo phản!" Nhưng là Tống Hòa mang theo hai doanh người chạy tới.

Hà Xa cả kinh, nhỏ xuống mồ hôi lạnh, đầu tiên nghĩ đến, nhưng là kế hoạch bại lộ.

Nhưng xem được đối phương mới 200 người, trong lòng xoay ngang, uống: "Còn lo lắng làm chi, mau mau mở ra cửa thành, nghênh đón vương sư, mới có sinh cơ!"

"Còn lại, theo ta lên, chỉ cần chống đỡ quá thời khắc này, kim ngân mỹ nhân, đều không thể thiếu." Không thể không nói, này Hà Xa, thời khắc mấu chốt, vẫn có một kích dừng khí.

Dưới đáy huynh đệ, cũng là biết, làm việc này, ở Tân An, đã không còn đất đặt chân, như bị bắt, tất nhiên tử thảm không thể nói.

Dồn dập hồng mắt, theo Hà Xa nhào trên, tranh thủ thời gian. Những người khác, luống cuống tay chân mở ra cửa thành.

Tổng Hòa muốn rách cả mí mắt, nhưng cửa thành nhỏ hẹp, 200 người, không thể lập tức toàn trên, lại vẫn cứ bị Hà Xa mang người, gắt gao ngăn chặn, không thể đi tới, mắt thấy cửa thành, "Kẹt kẹt" một tiếng, từng tắc từng tắc mở ra.

Ngoài thành, Lý Như Bích cũng nghe được tiếng la giết, thấy rõ cửa thành mở ra, có chút chần chờ nhìn Yến Phi.

"Vừa đã mở đến cửa thành, tuyệt đối không thể chần chờ, đây là cơ hội trời cho! Chúa công không thể tự mình mạo hiểm, thuộc hạ xin mời lệnh, suất quân công thành!" Yến Phi nhìn ra Lý Như Bích ý tứ, hồi đáp.

"Được, nếu như có thể dưới thành này, người chính là công đầu! Ta ở đây, chờ tin tức tốt của người!" Lý Như Bích rốt cục ra lệnh.

“Vâng!”

Yến Phi dập đầu, hét lớn một tiếng, mang theo tinh nhuệ nha binh, lao thẳng tới cửa thành.

"Phốc", Hà Xa đem xông lên một cái sĩ tốt chém bay, máu tươi nhào tiên một thân, nhưng không chút nào giác, thân thể lão đà lão đảo, nhưng cắn răng, đáy lòng, có chút hối hận, lẽ nào lần này, thật sự làm sai?

Đang lúc này, theo tiếng la giết, một đội thân mang Lâm Giang quân phục sĩ tốt giết vào, đều thân mang giáp da, trong ánh mắt, mang theo sát khí, không nói một lời, rút đao chém giết.

Người cầm đầu, chính là Yến Phi, hẩn nhìn Hà Xa, nhàn nhạt an ủi: "Là Hà Xa sao, không sai, sau đó không thể thiếu người trọng thưởng!" Đối với bậc này phản chủ hạng người, Yến Phi đáy lòng, khá là xem thường, nhưng tình thế như vậy, không thể lạnh lẽo lòng người.

Hà còn lâu mới có được phát hiện, không để ý nơi này vẫn là chiến trường, một chân quỳ xuống: "Đa tạ! Đa tạ Đại nhân ân điển!"

Trong lòng, đột nhiên nổi lên vui sướng.

"Thật tặc tử, nạp mạng đi!" Tống Hòa cái cổ đỏ lên một vòng, đột nhiên nhào trên.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 93: ĐẾN BẢO ĐẢM

Tống Hòa thấy rõ Hà Xa, trong mắt đỏ chót, đột nhiên lao lên.

Yến Phi mang đến, cũng là cùng Phi Hồ Vệ như thế tình nhuệ, không coi là nhiều, chỉ có một Vệ khoảng chừng.

Nhưng Tống Hòa chỉ có hai doanh người, dần dần rơi vào hạ phong.

Tống Hòa tử chiến không lùi, cao giọng hô chiến.

Yến Phi hơi nhường mảy, thời gian quý giá, nếu để cho đối phương phản ứng lại, liền nhiều hơn không ít biến số, rút ra trường đao, uống: "Theo ta tiến lên!"

Hắn trời sinh Thần lực, đã từng tay không, đánh chết một cái con cạp, rất có dũng danh, lại biết rõ binh Pháp, còn thiện luyện binh, trong thôn rất có danh tiếng, Bạch Vân Quan bỏ ra rất nhiều sức lực, mới vì là Lý Như Bích chiêu mộ được dưới trướng.

Tống Hòa trường quát một tiếng: "Các huynh đệ! Liều mạng!"

Chu vi sĩ tốt, dồn dập hô to: "Liều mạng!"

Hai người phe mã, mạnh mẽ đụng vào nhau, máu thịt tung toé, tiếng rít không ngừng lọt vào tai.

Tống Hòa với Yến Phi giao thủ, không lâu lắm, đã là người mặc mấy sang, máu tươi chảy ròng. Yến Phi lên ái tài chi tâm, nói: "Người võ nghệ không tệ, không bằng hàng rồi, ta hiền chủ tên, người cũng nghe qua, nhất định phải đặc xá..."

"Phi..." Tống Hòa phun ra khẩu bọt máu, "Lão tử sinh là người nhà họ Tống, chết là Tống gia Quý! Nhiều lời ích lợi gì!"

"Chẳng trách, hóa ra là Tống gia người, nhưng là không thể để người sống nữa rồi!" Yến Phi trong lòng, có chút đáng tiếc, nhưng nếu là Tống Ngọc tộc nhân, vậy chỉ có đuổi tận giết tuyệt, trong mắt sát khí ứa ra, chuẩn bị chấm dứt này tính mạng người.

"Chúa công, Tống Hòa kiếp sau trở lại dưới trướng hiệu lực!" Vào đúng lúc này, Tống Hòa tựa hồ người được hơi thở của cái chết, kêu to nói.

Yến Phi ánh mắt khen ngợi, trong tay nhưng không ngừng chút nào, chỉ thấy lưỡi dao đã đến Tống Hòa cổ.

Đang lúc này, chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang lớn, Yến Phi trong tay rung mạnh, trường đao tuột tay mà bay, thủ đoạn run rẩy.

"Là ai!" Yến Phi đem run mu bàn tay đến mặt sau, chấp tay hỏi.

"Lấy người mạng chó người!" Tống Ngọc hét vang.

Hắn chỉ so với Tống Hòa chậm nửa khắc, rốt cục đuổi tới, cứu đến Tống Hòa một mạng. Lúc này nhìn quét giữa trường, thấy cửa thành còn chưa hoàn toàn thất thủ, không khỏi ám thử một hơi.

Nếu như lại trễ một khắc, cho quân địch hoàn toàn chiếm cửa thành, cái kia sau đó đại quân giết tới, liền không thể cứu vãn. Hiện tại hai phe còn ở cửa thành giằng co, không tính quá muộn, còn có thể cứu lại.

Tống Ngọc thấy rõ Yến Phi, thân cao tám thước, báo đầu hoàn mắt, không khỏi hơi kinh ngạc, dùng tới Linh nhãn, càng kinh hãi hơn.

Chỉ thấy này Yến Phi, đỉnh đầu hồng hoàng khí tập hợp, dày đặc một đoàn, thật là vững chắc, trung gian nhẹ xuất màu xanh, một đường bản mệnh ngạo nghễ đứng thẳng.

"Tiềm Long Số mệnh thật thịnh, cùng là chiếm một Phủ, thủ hạ ta, một cái sánh được người này tướng lĩnh đều không có." Tống Ngọc có chút thờ dài, màu xanh tuy rằng chỉ so với màu vàng cao một cấp, nhưng liền khác nhau một trời một vực.

Màu vàng là tướng tài, màu xanh là soái tài. Một cái chỉ có thể dẫn dắt sĩ tốt, một cái khác nhưng có thể chỉ huy chư tướng, một mình chống đỡ một phương.

Nhưng cùng lúc, Tống Ngọc đáy lòng sát ý, nhưng là đại thịnh, đối phương chỉ anh hùng, ta chi quân giặc, người này vừa là phe địch Chủ tướng, vậy cũng chỉ có giết.

Cho tới chiều hàng cái gì, ở Số mệnh vượt quá Tiềm Long trước, cân nhắc cũng không muốn cân nhắc.

Yến Phi thấy rõ Tống Ngọc, cũng là cả kinh, hỏi: "Tân An Tiết Độ Sứ Tống Ngọc!"

Nhìn Tống Ngọc uyên đình núi cao sừng sững tư thái, cũng là trong lòng thầm khen: "Không hổ là làm được một Phủ Tiết Độ Sứ nhân vật, này phong thái khí độ, hầu như không ở Chúa công bên dưới, bàn về vũ lực, càng là còn có hơn!"

Những ý niệm này, nói đến nhiều, kỳ thực thời gian, chỉ là quá một cái chớp mắt.

Yến Phi thét: "Các huynh đệ nghe! Đây là phe địch Tiết Độ Sứ, ai giết đến người này, Quan tăng ba cấp, thưởng ngân vạn lạng!"

Dưới đáy sĩ tốt, nghe được này mức thưởng, dồn dập hồng mắt, gào thét lao lên, chỉ cần giết đến Tống Ngọc, nửa đời sau vinh hoa, liền không cần sầu, thực là đầy trời đại công!

Tống Ngọc nở nụ cười, cũng chỉ vào Yến Phi, uống: "Ai lấy người này đầu chó, ta thưởng hăn Quan thăng cấp một, bạc ròng trăm lạng!"

Đối mặt này cố ý nhục nhã, Yến Phi sắc mặt không hề thay đổi, bình tĩnh bình tĩnh, chỉ huy đại quân lao lên, hăn trải qua trước giao thủ ngăn ngại, biết mình võ nghệ không bằng Tống Ngọc, chỉ có chỗ dựa đại quân, mới có thể giết chết. Tự sẽ không bên trong này chỉ là phép khích tướng.

Tống Ngọc hơi có chút thất vọng, mang theo Phi Hồ Vệ, hội hợp Tống Hòa quân, cùng Yến Phi chém giết cùng nhau.

Này hai phe, đều là không tiếc vốn liếng tinh binh, lại có tiếng ngón tay giữa vung, người tới ta đi, đem ngộ lương tài, Số mệnh cùng võ nghệ, vô cùng nhuần nhuyễn phát huy.

Lúc này, Tống Ngọc nhĩ lực hơn người, mơ hồ nghe được tiếng vó ngựa, biết không tốt, nếu là lại cho kéo dài thời gian, quân địch kỵ binh liền muốn vọt tới.

Trước cướp thành, ngựa ẩn giấu không dễ, không thể sử dụng, Lý Như Bích thấy rõ tình thế giằng co, phát xuống quân lệnh, kỵ binh từ đại doanh vọt tới cửa thành, cũng không cần một khắc.

Tống Ngọc thở dài một hơi, lúc này, nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

Trong mắt ánh vàng lóe lên, đã là vận dụng thần đánh thuật.

Phượng Minh lên cấp từ Lục phẩm sau, nhiều lần sử dụng Thần lực màu kim hoàng, đã tìm tòi ra không ít tâm đắc, nay Thần lực màu kim hoàng, dùng để thôi thúc thần thông, có thể tăng mạnh công hiệu.

Tống Ngọc là Phượng Minh Phân Thần, nay thần đánh thuật, tự động thì có cao nhất uy năng, lần này Bản tôn Thần lực không ngừng chống đỡ, lại dùng tới Thần lực màu kim hoàng, hiệu quả ngoài ý muốn tốt.

Tống Ngọc chỉ cảm thấy từ trong cơ thể, cuồn cuộn không ngừng tuôn ra đại lực, nhất cử nhất động, vậy không bằng ý.

Liên Quan tự thân áo giáp binh khí trên, đều hiện lên ra một tầng kim Quang, mắt trần có thể thấy. Trong đêm đen, càng rõ ràng hơn, soi sáng đến Tống Ngọc, phảng phất là cái giáp vàng thần nhân.

"Chuyện này... Thân mang dị tượng!" Yến Phi kinh hãi, không khỏi nghĩ đến Sử bí thư tài, tiền triều thời loạn lạc, Sở vương Lưu Hạo, cũng là thân có cảnh tượng kì dị, mấy ngày không lui, bách tính cho rằng dị nhân, sau đó thành tựu vương nghiệp!

Này Tống Ngọc, lẽ nào cũng có Mệnh trời?

Tống Ngọc không Quan tâm những chuyện đó, múa đao một chém, chu vi mấy cái nha binh, bị chém ngang hông thành hai đoạn ngã xuống, nhất thời tạt khí máu tươi, chảy đầy đất, người lại nhất thời bất tử, lớn tiếng kêu thảm, chu vi sĩ tốt, tuy là lão Binh, nhìn quen chiến trường, cũng kinh sợ không ngớt, dồn dập lui lại.

"Không phải sợ, theo ta lên!" Yến Phi hét lớn, tiếp nhận sĩ tốt dâng trường đao, mang theo thân binh tiến lên.

Tống Ngọc bóng người hơi động, mang theo ác liệt kinh phong, Yến Phi chỉ cảm thấy lợi đao cắt diện, bản năng múa đao chặn lại.

Chỉ nghe "Coong" một tiếng, Yến Phi bay ngược ra ngoài, trên tay bách luyện trường đao, bị khảm thành hai đoạn. Liền ngay cả trước ngực thiết giáp, cũng phá tan cái miệng lớn, máu tươi chảy ròng.

Tống Ngọc đã nghĩ tiến lên, kết quả người này.

Lúc này một cái thân binh vác lên Yến Phi, nhanh chóng lùi về phía sau, còn lại mười mấy người, sắc mặt kiên nghị, che ở Tống Ngọc phía trước.

"Các người muốn chết!" Đây là giết Yến Phi, đoạn Tiềm Long một tay cơ hội thật tốt, màu xanh nhân tài, há lại là tốt như vậy đến? Như giết Yến Phi, tất có thể giảm nhiều Tiềm Long Số mệnh, Tống Ngọc tự sẽ không như thế buông tha.

Thân binh lao lên, cùng Tống Ngọc giết cùng nhau, chỉ thấy phổ thông binh khí, chém vào Tống Ngọc trên người, liền giáp vàng đều đâm không phá, đúng là Tống Ngọc trường đao hướng về, bất kể là binh khí áo giáp, đều là một đao cắt đứt, sắc bén cực kỳ.

Trường đao liền khảm, kim Quang lóng lánh. Tống Ngọc đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi, mấy lần sau, chu vi nhiều là tàn chi đoạn hài, Yến Phi thân binh, tử thương hầu như không còn.

Chu vi nha binh, dồn dập sợ hãi, Tống Ngọc thấy Yến Phi đã bị bối ra khỏi thành ở ngoài, thở dài, biết đã mất cơ hội.

Lúc này phục hồi tinh thần lại, làm gương cho binh sĩ, cắn giết nha binh.

Nha binh thấy chủ soái trọng thương bỏ chạy, Tống Ngọc lại dừng không thể đỡ, sĩ khí hạ, như nước thủy triều lui ra ngoài thành.

"Nhanh! Đóng lại cửa thành!" Tống Ngọc hét lớn, soái lĩnh Phi Hồ Vệ, đem cửa lớn chậm rãi đóng lại.

Lúc này, phe địch mã kỵ đã đến cửa thành bên dưới!

"Đại soái!" Diệp Hồng Nhạn cùng Tống Hồ rút cục mang binh chạy tới.

Tống Ngọc trong lòng buông lỏng, hạ lệnh nói: "Điều người bắn tên với trên tường thành, bắn giết quân địch!"

“Vâng!”

Diệp Hồng Nhạn tiếp nhận thành phòng, hẳn chỉ huy có cách, thu nạp người bệnh, sắp xếp thủ vệ. Chỉ thấy không lâu lắm, người bắn tên vào chỗ, kéo dài sừng trâu cung, tiễn như mưa rơi.

"Đáng trách! Đáng trách!" Lý Như Bích giận dữ, rút ra trường kiếm, lấy kiếm kích, nhiều thời cơ tốt! Rõ ràng đã mở đến cửa thành, toàn bộ Tân An Phủ, hầu như chính là vật trong túi, cũng không biết nơi nào xảy ra sự cố, càng mơ mơ hồ hồ thất bại.

Liên Yến Phi, đều trọng thương đi ra, đây chính là tâm phúc của hẳn ái tướng! Đều suýt chút nữa chiết ở chỗ này.

Lý Như Bích phát tiết qua đi, vẫn là tỉnh táo, biết sự không thể làm, hận hận nhìn tường thành một chút, cắn răng, hạ lệnh: "Lui lại, kỵ binh phía sau!"

Đại quân chậm rãi trở ra, phía sau cùng là kỵ binh.

Bên ngoài kỵ binh, ở tường thành ở ngoài, xoay chuyển vài vòng, rút cục vẫn là không cam lòng rời đi.

Tống Ngọc thấy này, rốt cục thở dài một hơi, lúc này, thần đánh thuật thời hạn cũng quá, thân thể dâng lên một trận mệt mỏi cảm giác.

Tống Ngọc trên mặt không hiện ra, sắp xếp khắc phục hậu quả công việc.

Kiểm kê hạ xuống, mới biết, lần này tổn thất không nhỏ.

Trông coi cửa thành Hà Xa một doanh, hầu như tử thương hầu như không còn, biên chế diệt sạch.

Phi Hồ Vệ, cũng chết trận hơn trăm, Tống Hòa người mặc tám sang, hầu như bỏ mình, đã bị đuổi về, thích đáng cứu trị. Những này, có thể đều là Tống Ngọc tâm huyết, nhìn ra hãn tâm thương yêu không dứt.

Đương nhiên, quân địch cũng tổn thất nặng nề, cứ điều tra, đêm qua công thành, hãn là Lý Như Bích nha binh, cũng ở này chết rồi hơn trăm, tù binh cũng có trăm người, bàn về tổn thất, vẫn là Lý Như Bích trọng điểm, nhưng hãn gia đại nghiệp đại, có Binh hơn vạn, Tống Ngọc chỉ có mấy ngàn, này hoàn toàn không đáng.

Sáng sớm Tiết Độ Sứ Phủ, tựa hồ dẫn theo thấy lạnh cả người, liền với qua lại tội tở, đều là cúi đầu, một câu nói cũng không dám nhiều lời, chỉ lo chịu liên lụy.

Phòng nghị sự, Tống Ngọc ngồi cao chủ vị, hỏi: "Hà Xa tằm tích làm sao?"

Tuy không nhiều lời, nhưng dưới đáy mọi người, cùng Tống Ngọc ở chung lâu ngày, biết lần này, Chúa công là tức giận rồi.

Diệp Hồng Nhận đi ra, bẩm báo nói: "Kiểm kê qua đi, ở trong loạn quân, phát hiện hãn thi thể, không biết là ai giết chết..."

"Hừ! Tiện nghi hản." Tống Ngọc vẫn chưa hết giận, truyền xuống hiệu lệnh: "Đem nhà hản người bắt, gia sản toàn bộ sung công!" Cổ đại làm việc, chính là chú ý liên lụy. Đây là quy củ, mọi người tuy bình thường có cùng Hà Xa Quan hệ tốt, nhưng đều cúi đầu, không dám nói nhiều một câu.

"Còn có, lần này việc, tất không phải Hà Xa một người gây nên, khẳng định có nội ứng, ha ha, những thế gia này, xem ra trước còn không được đủ giáo huấn!"

"Trần Vân!"

Trần Vân đi ra, mồ hôi lạnh trực dưới, lần này, hản cũng có sai lầm chết chi tội.

"Người trước tiên đi lĩnh hai mươi quân côn, lại lập công chuộc tội, đem lần này liên lụy thế gia đều tra cho ta ra hạ ngục, một con chó cũng không buông tha, nếu là thiếu một người, người cũng không cần trở về rồi!" Nay vẫn là xem ở Trần Vân làm việc để tâm, mới có.

"Tạ đại soái! Ty chúc tất vì là đại nhân làm tốt việc này, nếu như không được, đưa đầu tới gặp!" Trần Vân trong lòng buông lỏng, mau mau tạ ân.

"Tống Hồ, Hà Xa là người thuộc hạ, người quản giáo vô phương, cũng được hai mươi quân côn!"

Tống Hồ ra khỏi hàng: "Ra việc này, ty chúc xấu hổ, hận không thể lấy tử tạ tội! Cam chịu quân Pháp!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 94: Chống Đỡ

Xa xa, hai cái Chân Nhân nhìn ra Phủ thành phương hướng, thở dài.

Thanh Hư nói: "Xem ra, Tống Ngọc người này, đã sớm chuẩn bị, cần phải lấy đường đường chính chính đánh đi vào mới có thể, này tiêu hao..."

"Không sao cả! Hiện tại Tiềm Long nhưng ổn chiếm thượng phong, đặt xuống Tân An, chỉ là thời điểm sớm muộn thôi!" Mộng Diệt Chân Nhân nhàn nhạt an ủi nói, trong lòng nghĩ như thế nào, nhưng là ai cũng không biết.

"Tuy là thủy ma công phu, nhưng cũng cần thời gian, một mực Tiềm Long, giờ khắc này thiên cơ phát động, không nắm chặt, thiên thời liền quá, có thể nào toàn bộ lãng phí ở đây?" Thanh Hư Chân Nhân trong lòng âm thầm nghĩ, làm sao Mộng Diệt không phải Bạch Vân Quan người, lúc này chỉ có cười trên sự đau khổ của người khác phần, muốn nói hỗ trợ, đó là muốn cũng đừng hòng. Liền không tự rước lấy nhục.

Chuyển ngôn hỏi: "Y đạo hữu xem, Tân An khi nào có thể dưới?"

Mộng Diệt khẽ mỉm cười, nói: "Thế tục chiến trường, thay đổi trong nháy mắt, bản đạo cũng chỉ có thể đoán được một, hai... Theo ý ta, phá thành ngày, ngay khi năm tháng trước sau!"

Thanh Hư gật đầu, dưới cái nhìn của hắn, cũng là như thế, không nói thêm, nhìn phương xa phía chân trời, suy tư.

"Không biết màn này sau bố cục người, khi nào xuất hiện?"

...

Lý Như Bích ngày thứ hai, vận đến khí giới công thành, khốc liệt công thành chiến, liền bắt đầu.

Song phương rơi vào giằng co bên trong, hầu như mỗi ngày, đều có tử thương.

Huyết hỏa lan tràn, khói thuốc súng tràn ngập, hấp dẫn Ngô Châu tất cả thể lực lớn nhỏ ánh mắt.

Ở loại này căng thẳng trạng thái bên trong, thời gian bất tri bất giác quá khứ hai tháng.

Tiến vào mùa hạ, khí trời dần nóng.

Tân An tường thành, khắp nơi ao hãm. Còn mang theo màu đen vết tích, tự từng bị lửa thiêu.

Lý Trung Nghĩa lau một cái mồ hôi nóng, hô quát: "Máy bắn đá. Phát!" Hẳn là Lý Như Bích tộc nhân, từ khi Yến Phi trọng thương, hẳn liền thay quyền quân sự.

Dưới đây một đội người, thao túng một cái to lớn làm bằng gỗ khí giới, lên bàn kéo, đem đá tảng đẩy tới, một cái tiểu giáo tiến lên. Nhắm vào, hét: "Thả!"

Kéo động cơ quát. Máy bắn đá "Ầm" một tiếng, hùng vĩ sức mạnh mang theo đá tảng, mạnh mẽ đập lên thành tường, tường thành chấn động. Lộ ra một cái ao động, thạch sa rải rác.

Lần này, Lý Như Bích đầy đủ điều hơn hai mươi giá máy bắn đá, không ngừng đưa lên đá tảng.

Làm sao máy bắn đá cần bảo dưỡng, mỗi ngày chỉ có thể đầu phát ba luân, liền phải nghỉ ngơi, thay đổi linh kiện.

Đến hiện tại, cũng chỉ là đem Tân An tường thành đánh cho tàn phế không ít, nhưng Lý Như Bích đã mệnh lệnh phía sau. Gia tăng chế tác, cuộn cuộn không ngừng đưa tới, máy bắn đá số lượng vẫn tăng cường. Thành phá chỉ là vấn đề thời gian.

Đợi đến ba luân qua đi. Yến Phi thét: "Va môn xe, thang mây, tiến lên!"

Phía sau quân trận, thì có mấy đầu lao lên, phía trước là to lớn xe giá, mang theo va mộc. Mặt sau sĩ tốt, giơ lên thang mây. Còn có người bắn tên, thuận bài thủ yểm hộ, đột tiến cửa thành phạm vi.

Sông đào bảo vệ thành, ở trước nguyệt liên bị điền, quét sạch một trở ngại lớn.

Sĩ tốt dựa vào thang mây, nghĩ phụ công thành, mặt trên binh lính thủ thành, ở doanh chính hô quát dưới, tiến như mưa rơi, thỉnh thoảng thả xuống lẫn thạch lôi mộc, đập ra một mảnh màu máu.

Thỉnh thoảng có dũng sĩ leo lên tường thành, làm sao không mảnh đất cầm dùi, vừa không có trợ giúp, rất nhanh bị cắn giết, thì thể ném.

Lý Trung Nghĩa vẻ mặt bất động, tình cảnh này, ở hai thán bên trong, hẳn nhìn nhiều lắm rồi.

Chiến tranh bây giờ độ chấn động, so với trước, đã toán nhỏ bé, liền với hai thán đại chiến, Lý Như Bích cùng Tống Ngọc đại quân, tổn hại không ít, đã có chút đến cực hạn, trong đó, Tống Ngọc phương diện, càng là có chút không chống đỡ được, có trước tiên ngã xuống xu thế.

Hiện tại, giao chiến song phương so đấu, chính là nghị lực.

Lý Trung Nghĩa liếc mắt nhìn bóng mặt trời, truyền xuống hiệu lệnh: "Đánh trống thu binh!"

Theo quân lệnh, công thành đại quân chậm rãi lui ra, đầu tường thủ Binh, không tự chủ được hoan hô một tiếng.

Lý Trung Nghĩa không Quan tâm những chuyện đó, thu nạp người bệnh, vùi lấp thi thể sau, đi tới trung tâm lều lớn.

Đi vào, liền thấy rõ một người, mục sinh Trùng Đồng, bốc ra tử ý, chính là Lý Như Bích, quỳ xuống hành lễ: "Thuộc hạ bái kiến Chúa công!"

Này hai tháng chinh chiến, ở Lý Như Bích trên người, cũng lưu lại một chút vết tích, mang theo huyết đao khói lửa khí tức, Lý Như Bích liền như tỉnh thiết, bị ngàn chuy bách đánh, ngưng luyện thành cương, để lộ ra thiết huyết phong thái, nhưng là bù đắp trước khuyết điểm.

Hiện tại Chúa công, mới là thời loạn lạc bên trong, anh minh quả quyết, trầm ổn cương nghị quân chủ, có thể gặp Minh chủ, tương đại sự, cũng là nhân sinh vinh hạnh, Lý Trung Nghĩa trong lòng nghĩ, càng nhiều một phần cung kính.

Bẩm báo nói: "... Hôm nay, bên ta trận vong năm mươi bảy người, còn có người bệnh, đã nhắc đến hậu cần cứu trị..."

Lý Như Bích nghe xong, nhú nhú mày, tổn thất này, để hấn đau lòng, hai tháng đại chiến, đến hiện tại, hấn tổn thương nhân thủ, đã vượt qua bốn ngàn người, trong quân đội, dần sinh bất ổn.

Tuy rằng mặt sau, Lý Huân cùng Bạch Vân Quan căn rằng chống đỡ, lại đem chút lính mới lại đây, miễn cưỡng đem đại quân duy trì ở vạn dặm, nhưng lương thảo tiêu hao, lại có chút giết gấu vá vai.

Tổng Ngọc trước, liền đem các Huyện lương khố hết thảy chuyển tới Phủ thành, Lý Như Bích đại quân, không chiếm được bổ sung, chỉ có dựa vào phía sau truyền máu, thời gian này càng dài, càng là căng thẳng.

Tân An Đại hộ, tuy rằng rất xem trọng Lý Như Bích, nhưng cũng không đến khuynh xuất gia tư, trợ giúp tiếp tế mức độ, ngoại trừ vừa bắt đầu, hơi hơi cho điểm, ý tứ ý tứ dưới sau, Lý Như Bích lại thúc, nhưng là cố chết cắn răng, một hạt lương thực cũng không chịu cho.

Hiện tại còn chưa mùa thu hoạch, bách tính trong nhà cũng không bao nhiêu lương thực dư, tuy nhưng đã phái người đi nơi khác chọn mua, nhưng về số lượng trước tiên không nói, này xa thủy không cứu gần hỏa, muốn làm sao vận tải lại đây, cũng là cái vấn đề lớn.

Lý Như Bích nhìn về phía một người, hỏi: "Phía sau tình huống làm sao, lương thực khi nào có thể đến, ta quân hiện tại, có thể chỉ có mười ngày chi lương..."

Người này chính là Tuân Tĩnh, hẩn mắt sáng lên, hồi đáp: "Khởi bẩm Chúa công! Lão gia ở phía sau trù điều lương thực, cũng không dễ dàng, dù sao thời loạn lạc bên trong, lương thực chính là sinh mạng... Các đại thế gia, có bao nhiêu từ chối, tuy đã hết lực trù bị, nhưng nhanh nhất cũng cần sau năm ngày..."

"Năm ngày?" Lý Như Bích lông mày tụ tập cùng một chỗ, hẩn hiện tại cũng cảm nhận được thế gia kiềm chế lực lượng.

"Không thể nhanh hơn nữa chút sao, lương là Binh chi đảm, này như kéo dài, sợ có nổi loạn..." Yến Phi ra ngoài, lớn tiếng nói. Hẩn hai tháng trước bị thương nặng, không thể không giao ra binh quyền, nhưng trải qua điều dưỡng, hiện tại đã có thể nghị sự.

"Thực là không thể nhanh hơn nữa, đồng thời, về số lượng, cũng chỉ đủ nửa tháng tác dụng..." Tuân Tĩnh cười khổ nói.

"Đã như thế, chỉ có ở này nguyệt, đặt xuống Tân An, mới có thể giữ được vẹn toàn!" Lý Như Bích lẩm bẩm nói.

"Chúa công không cần lo lắng! Tân An quân coi giữ, cũng tổn hại không ít, sĩ khí hạ, phá thành ngày, ngay khi tháng này!" Tuân Tĩnh tiến lên, phân tích nói.

"Ồ?" Lý Như Bích sáng mắt lên, hỏi: "Như Hoa có gì dạy ta?" Đây Như Hoa, chính là Tuân Tĩnh tự.

"Đây hai tháng đại chiến, ta quân bỏ đi bốn ngàn, Tổng Quân tuy có tường thành, nhưng cũng bị tổn thương, hai ngàn là ít nhất. Tổng Ngọc tổng cộng mới có Binh sáu ngàn, lần này, chính là đi tới ba phần mười thực lực."

"Ta quân còn có thể có phía sau bổ sung, vẫn còn có vạn người, nhưng Tổng Ngọc ngoại trừ điều tráng đinh, còn có biện pháp? Ta hôm nay Quan sát, cửa thành thủ tốt, đã xuất hiện các gia gia đình tôi tớ."

"Tân An các thế gia thấy Tổng Ngọc suy yếu rồi, khẳng định lại có tâm tư, tuy rằng trước Hà Xa mấy nhà bị diệt môn, rất là kinh sợ một nhóm, nhưng hiện tại Tổng Ngọc sơn cùng thủy tận, có ai sẽ đồng ý chôn cùng đây?"

"Chúa công sau lưng có một Phủ sáu Huyện trợ giúp, theo thông báo, ngày mai thì có năm chiếc máy bắn đá vận đến, những này, đều không phải Tổng Ngọc có thể so với."

"Coi như không có nội ứng, ta quân tháng này, cũng có thể đặt xuống, bất quá là tiêu hao thật nhiều thôi..."

Tuân Tĩnh êm tai nói, phân tích minh tế, một thoáng liền đẩy ra rồi sương mù.

"Không sai!" Yến Phi trong mắt sáng choang, thanh như hồng chung, "Cô thành không thể giữ, Tống Ngọc động tác này, phạm vào binh gia tối kỵ, tất bỏ mình Binh bại, làm Chủ công khai lộ..."

Lý Như Bích đại hỉ, nói: "Nhờ có hai vị, một lời thức tỉnh người trong mộng, ta ngày mai liền truyền xuống hiệu lệnh, đại quân toàn công, không tránh đao thương, ta ngược lại muốn xem cái kia Tống Ngọc, còn có cái gì tiền vốn?"

Yến Phi chúc mừng nói: "Chúa công động tác này, mới là binh gia chính đạo, lâm chi với đường đường chính chính chi sư, đợi đến công phá Tân An, Chúa công uy danh, tất có thể truyền khắp Ngô Nam, đến lúc đó đại quân một đến, như bẻ cành khô..."

Lý Như Bích trong lòng hừng hực, sắc mặt bất động: "Vẫn cần hai vị giúp ta, Như Bích tất không phụ lòng!" Trước tiên hành lễ.

"Chúng ta tất tận tâm tận lực!" Tuân Tĩnh, Yến Phi quỳ xuống đáp lễ.

"Ha ha... Được! Được! Có các người phụ tá, ta lo gì đại sự không thành?" Lý Như Bích ngửa mặt lên trời cười to.

...

Tân An trong thành, Tiết Độ Sứ Phủ.

Tống Ngọc phê duyệt xong cuối cùng một quyển công văn, thở dài.

Tuân Tĩnh suy đoán không sai, Tống Ngọc đã tiếp cận sơn cùng thủy tận.

Lần trước Hà Xa việc, đã tổn thất lớn sĩ khí, tuy rằng sau đó cướp mấy nhà, đạt được tài vật, khao thưởng sĩ tốt, nhưng đã kích tâm khí, nhưng là không về được.

Này hai thảng thủ bên dưới thành đến, càng là tổn thương không ít, không đủ nhân lực, không thể không điều tráng đinh, cho thế gia nhúng tay cơ hội.

"Đại nhân!" Ngoài cửa, truyền tới một giọng nữ.

"Là Hoa Lan a, vào đi!" Tống Ngọc nói.

Hoa Lan đẩy cửa đi vào, còn nâng cái khay, nói: "Lão gia thấy thiếu gia ngày đêm vất vả, đặc biệt dặn dò nhà bếp luộc canh sâm đưa tới..."

Tống Ngọc nét mặt nhu hòa hạ xuống, nói: "Vừa vặn có chút khát, đoan lại đây!"

Hoa Lan vạch nắp, một luồng nồng nặc tham hương, liền xông vào mũi.

Tống Ngọc tinh thần chấn động, mấy cái uống xong, liền cảm thấy một luồng ấm áp tự trong bụng bay lên, xua tan nhiều ngày đến uể oải cảm giác, không khỏi cười nói: "Phụ thân đại nhân hữu tâm, những này qua, ta không có đi vào thỉnh an, cũng là bất hiếu..."

"Thiếu gia vội vàng quân quốc đại sự, lão gia đặc biệt dặn dò, không nên quấy rầy..." Hoa Lan liền vội vàng nói.

"Ha ha... Không nói những này, người cũng có chút thảng ngày không theo ta đi, đêm nay liền nghỉ ở đây!" Tống Ngọc nhìn Hoa Lan mỹ hảo tư thái, nói.

"Vâng..." Hoa Lan sắc mặt đỏ chót, trong mắt tựa hồ muốn bốc ra thủy đến, lại mang theo chút chờ mong.

"Ha ha..." Tống Ngọc tiến lên, ôm lấy Hoa Lan.

Một đêm đều xuân.

...

Ngày thứ hai, Tống Ngọc dò xét tường thành, âm thầm nghĩ: "Đối đầu kẻ địch mạnh, ta vậy cũng là hoang dân vô độ đi!"

Nhưng không thể không nói, trải qua việc này, Tống Ngọc đáy lòng tích góp lệ khí, cũng hóa giải không ít, đại giác sáng khoái.

Nhìn quân địch trận doanh, nói: "Lý Như Bích thực sự là gia đại nghiệp đại, mấy tháng này, cũng bẻ đi nhanh bốn ngàn chữ? Lại còn có vạn người!"

Diệp Hồng Nhạn tiến lên: "Đại soái, ta quân cũng có tổn hại, có hay không năm hộ ra một đình, hiệp trợ thủ thành?" này dùng Đại hộ trang đình, thường thường là đại họa chi nguyên, Diệp Hồng Nhạn đáy lòng, vẫn là muốn dùng bách tính bình thường.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 95: Ra Tay

Tống Ngọc nở nụ cười, nói: "Bản soái biết người có gì kiêng kỵ, nhưng này hai quân đối lập cục diện, không đến bao lâu."

Diệp Hồng Nhạn cùng mọi người cả kinh, nhìn Chúa công.

"Phân phó, hôm nay Phi Hồ Vệ cùng Đông Sơn cũng không cần thủ thành, Hắc Vũ Kỵ cũng là, nói cho La Bân, dùng tốt nhất mã lương, tích trữ mã lực!"

Tống Ngọc sắc mặt kiên nghị, truyền xuống hiệu lệnh.

"Chuyện này..." Diệp Hồng Nhạn sắc mặt đại biến.

Phi Hồ Vệ cùng Hắc Vũ Kỵ, một cái là Tống Ngọc thân binh, một cái là kỵ binh, ở này hai tháng, tổn hại ít nhất, Đông Sơn Đô có Diệp Hồng Nhạn chỉ huy, Binh chế cũng coi như hoàn chỉnh, là Tống ngọc trên tay cuối cùng để dùng binh lực.

Hiện tại này quân lệnh, chính là muốn đập nồi dìm thuyền liều chết đến cùng.

"Vâng!"

Diệp Hồng Nhạn trong mắt như lửa, lớn tiếng đáp ứng.

Cái khác chúng tướng, cũng là trầm giọng tuân mệnh.

Tống Ngọc nhìn phía xa Lý Như Bích quân trận, hấn hiện tại động thủ, tự nhiên có nguyên nhân, tự thân nhanh đến cực hạn là một mặt, to lớn nhất tự tin, vẫn là ngoại viện đến.

Tống Ngọc ánh mắt lóe lên, khóe miệng hiện lên ý cười.

...

An Xương Huyện, Thành Hoàng Pháp vực, Phương Minh theo dõi kiệu, nhìn phía dưới quân trận.

Tạ Tấn dẫn trước, mặt sau là Trịnh Kinh, Hứa Viễn các loại Vệ tướng, lại mặt sau, chính là các doanh Doanh chính, đều là báỉ xuống, "Thuộc hạ tham kiến Chúa công!"

Trên quảng trường, đều là Âm Binh, một mảnh đen kịt, đều thân mang giáp da, khuôn mặt nghiêm túc, theo báỉ xuống, "Xin chào Chúa công!" Xem quân trận, có tới năm mươi doanh, năm ngàn Âm Binh.

Này hai tháng, Phương Minh không ngừng thu thập, các nơi lại là đại chiến không ngừng, quân hồn có khởi nguồn, rốt cục thu mãn năm ngàn. Lại trải qua huấn luyện, hôm nay rốt cục thành quân!

Theo quân đội thành hình, từng tia từng tia Quân khí không ngừng sinh thành. Hội tụ thành đoàn, đen kịt như mực, mang theo âm lãnh sát ý.

"Âm Binh Quân khí, quả cùng Dương thế Quân khí không giống!" Phương Minh nhìn quân trận phía trên, nhàn nhạt nghĩ.

Lăng liệt Hắc khí cuối cùng có vân hình, bên trên sinh ra Bạch khí, màu trắng dần nùng. Cuối cùng mang theo màu đỏ thẫm. Hội tụ đến Phương Minh trên người.

"Đáng tiếc! Lúc này Quân khí, đối với ta mà nói. Chỉ là có chút ít còn hơn không!" Phương Minh nhàn nhạt nghĩ.

Nhưng những này, đối với Tạ Tấn Hứa Viễn nhóm người, nhưng là rất lớn bổ ích, chỉ thấy các tướng. Trên đỉnh mây khói hội tụ, cũng có biến hóa rất lớn, theo Phương Minh phồng chùng, Tạ Tấn nhóm người hiện tại trình độ, thêm vào Quân khí tăng thêm, cũng so với được với Đạo môn đệ tử Chân Truyền.

Tạ Tấn bầm báo nói: "Âm Binh đã tập kết xong xuôi, xin mời Chúa công hạ lệnh!"

"Được! Truyền cho ta hiệu lệnh, Binh phát Tân An!" Phương Minh trầm giọng nói.

Lúc này, hắn đã không che giấu nữa.

"Vâng!" Tạ Tấn, Hứa Viễn nhóm người. Cũng là hôm nay mới biết Phương Minh kế hoạch, lớn tiếng đáp ứng.

"Lên đường!" Tạ Tấn hét vang.

Chúng Âm Binh đồng ý, hét lớn: "Vạn thắng! Vạn thắng!"

Lập tức. Liền thấy năm ngàn Âm Binh, hội tụ thành hắc vân, bao vây thiên nhật, gió nổi mây vần, ngự khí mà đi!

An Xương Thị Trấn bên trong người, nhất thời nhìn thấy một màn kỳ cảnh!

Miếu Thành Hoàng bên trong một tiếng thanh ngâm. Tựa hồ mở ra cửa gì hộ, từ bên trong đi ra đại quân bóng mờ. Ngay ngắn có thứ tự, bằng hư ngự phong, chen chúc một chiếc kiệu, theo tiếng quân hào, mở hướng về nơi nào đó.

"Thành Hoàng Pháp giá xuất hành rồi!" Dưới đáy người coi miếu, dồn dập hô, quỳ xuống cầu khẩn.

"Hóa ra là Thành Hoàng đại nhân!" Tín đồ cũng là bái xuống, dập đầu như đảo toán.

Vốn là đại quân tiến lên, các loại khó khăn, một ngày năm mươi dặm, liền rất tốt. Nhưng Phương Minh dưới trướng, đều là Âm Binh, ít đi không ít phiền phức.

Một đường phân trì điện xế, không tới mấy cái canh giờ, liền đến Tân An địa giới.

Lúc này, Lý Như Bích đại doanh bên trong, Ngọc Hành chính đả tọa Luyện khí, làm hôm nay bài tập, đột nhiên, một trận chợt dạ không yên, khí huyết di động, muốn phá thể mà ra!

"Chuyện này... Là điềm đại hung! Vì sao như vậy?" Ngọc Hành trên mặt mang theo một Vệt không bình thường ửng hồng, ba chân bốn cẳng, đã nghĩ ra doanh kiểm tra.

Hất lên lều trại, nhưng là đến một chỗ không biết tên vị trí.

Bốn phía phảng phất có một nguồn sức mạnh, đông lại hư không, để Ngọc Hành ra vào không được.

"Trận Pháp?" Ngọc Hành cả kinh, "Ở đây, có Quân khí huyết khí Trấn áp, lại còn có uy lực như thế, lẽ nào, là cái kia người giật dây ra tay rồi sao?"

Vừa bấm quyết, hơi nướng mảy, "Quả nhiên, không liên lạc được ngoại giới."

Lại là cú đầu vừa nghĩ, thì có chút giờ chân: "Bên ngoài tất có đại biến, ta nhưng nhắc nhở không được Tiềm Long, nên làm thế nào cho phải?"

"Nguyên khí đất trời, nghe ta hiệu lệnh, tốc đến!" Ngọc Hành thi Pháp, muốn phá trận này.

Chu vi một cơn chấn động, nhưng là cái gì cũng không phát sinh, Ngọc Hành hít vào một ngụm khí lạnh, "Mà ngay cả nguyên khí đều ngăn cách không ít, uy lực Pháp thuật giảm nhiều, muốn phá trận này, nhưng là phiền phức."

Bên ngoài, Phương Minh nở nụ cười, hẳn còn triển khai ảo cảnh, người ngoài làm đến nơi này, chỉ có thể nhìn thấy một cái trống rỗng lều trại, phòng ngừa quấy rầy.

Những này, nhưng là tối nay muốn hạ kỳ Binh, không thể tùy ý này nhân mở đến Linh Nhãn Giả ở đây nhắc nhở.

Ngọc Hành mười lăm năm trước liền không phải Phương Minh đối thủ, hiện tại chênh lệch càng lớn, hơn ngay cả mặt mũi cũng không thấy, liền bị đùa bỡn với cổ tay bên trên.

"Tiếp đó, mới là ngạnh chiến, hai cái Chân Nhân, tuy có chút bất ngờ, nhưng còn đang tính toán bên trong!"

Phương Minh nhìn một chỗ ngọn núi, lâm bầm lâu bầu.

Hắn vừa đến Tân An địa giới hay dùng thần thông tập kích Ngọc Hành, chính là vì phòng ngừa Chân Nhân nhúng tay, hiện tại, hẳn là đã bại lộ.

Trên ngọn núi, Thanh Hư cùng Mộng Diệt, đã phát hiện đầu mối.

"Ồ!" Mộng Diệt có phát hiện, nói: "Đạo hữu mau nhìn!"

Thanh Hư cả kinh, mở Linh Nhãn, liền thấy rõ Tân An Tổng Ngọc Số mệnh, phát sinh ra biến hóa.

Nguyên vốn đã có chút mỏng manh Số mệnh, lúc này lại là đại thịnh. Số mệnh phía trên, có thêm một đại nhật, soi sáng tứ phương, này bên trong mang hồng ngoại kim, chu vi mang theo Xích khí, thả ra kim Quang, hiển hách cực kỳ!

Này đại nhật mang theo kim diễm, Lý Như Bích Quân khí tiến lên thăm dò, đều bị tiêu diệt.

Xích mãng đạt được đại nhật sự giúp đỡ, thân hình tăng vọt, vảy giáp trên cũng dẫn theo hỏa diễm, ngọn lửa này đối với cự mãng không ngại, đối diện Thanh Giao nhưng có chút kiêng kỵ, sợ đầu sợ đuôi.

Này hai bên, Số mệnh trên nhưng là bằng nhau, thậm chí, Tổng Ngọc khí vận, đối với Tiềm Long, còn mơ hồ có khắc chế.

"Hơi thở này, tựa hồ là... An Xương Thành Hoàng! Hóa ra là này tặc tác quái!" Thanh Hư gặp Phương Minh, này vừa ra tay, liền nhận ra.

Nghĩ đến trước đối Phương Minh nhận định. Thì có chút tức đến nổ phổi, đối phương nói vậy trước liền sớm có dự mưu, nhìn mình nháy nhót từng bừng. Hắn nhưng ẩn thân hậu trường, trong bóng tối giúp đỡ Tổng Ngọc khởi sự, lòng dạ đáng chém!

Thanh Hư hữu chút cẩn rắng.

"Ồ? Đạo hữu nhận ra người này?" Mộng Diệt mau mau hỏi.

"Là Ngô Nam địa giới trên một cái Tổ Linh, có chút thần dị, ta vẫn không yên tâm trên, không muốn nhưng là nhìn lầm!" Thanh Hư cười khổ

nói.

"Chỉ cần biết rằng là ai, liền dễ làm! Dám giết ta Thái Thượng Đạo người. Ta tất quất nó chi hồn, điểm thiên đăng! Cần phải dẫn vật mấy trăm năm. Mới tiêu mỗi hận trong lòng của ta!" Mộng Diệt chi ngữ, sát khí đậm đặt.

"E sợ không thể như đạo hữu chi nguyện rồi!" Đột ngột, một cái Thanh Thanh như ngọc âm thanh truyền đến.

Thanh Hư cùng Mộng Diệt cả kinh, lại nhìn chu vi. Chẳng biết lúc nào, đã có thêm một người, khuôn mặt thanh tú, thân như lưu ly, mang theo kim hồng vẻ. Sau lưng như thiên luân, Quang điểm tứ tán, này mang đến uy thế, liền Chân Nhân, đều âm thầm hoảng sợ.

"Phương Minh!" Thanh Hư thét.

"Từ biệt mười lăm năm. Chân Nhân phong thái như trước, thật đáng mừng!" Phương Minh nhàn nhạt nói. Vung tay lên, không biết nơi nào đến Âm Binh. Đem hai vị Chân Nhân hoàn toàn vây Quanh, đao thương ở tay, cung tên thượng huyền, động một cái liền bùng nổ!

Mộng Diệt nhìn quét một vòng, cười nhạt nói: "Chỉ bằng những này cô hồn dã Quỷ, liền muốn giữ lại bản tọa. Khó tránh khỏi có chút bất cần."

Lại nhìn chăm chăm Phương Minh: "Ta Thái Thượng Đạo Thánh nữ Tô Hà, nhưng là chết ở người tay? Thái Bình Ấn hiện ở nơi nào?"

"Hóa ra là Thái Thượng Đạo Chân Nhân!" Phương Minh gật đầu: "Không sai. Tô Hà xác thực là ta giết, Thái Bình Ấn cũng ở trên tay ta!"

"Như vậy, người nên biến thành tro bụi!" Mộng Diệt trong mắt bạch quang lóe lên, một tấm bùa bay ra, mơ hồ có lôi âm.

Phương Minh nhạt cười một tiếng, màu vàng phun trào, bùa chú ở giữa không trung hóa thành tro bụi, nhìn ra hai vị Chân Nhân đều là hơi nhướng mày.

Mộng Diệt dùng, chính là Thái Thượng Đạo thần tiêu phù, ẩn chứa lực lượng sấm sét, có thể gây tổn thương cho hồn phách, tu đạo bên trong người, không tránh kịp, không nghĩ tới Phương Minh như vậy hời hợt liền đón lấy.

Thanh Hư căng thẳng trong lòng, sắc mặt nặng nề.

Chậm rãi nói: "Trước vốn còn muốn giữ lại, vì là Tiềm Long tiên phong, không muốn làm cho người này đã có thành tựu, Mộng Diệt đạo hữu, chúng ta vẫn là đồng thời động thủ, bắt này gian hùng!"

Phương Minh có thể tới đây nơi, tự nhiên có chút nắm, thấy rõ như vậy, liền vận dụng một hạng thần thông.

Hắn đạt được Mục Thanh ký ức, này thần thông cũng không có thiếu, trong đó thảo phạt loại, cũng tìm tới một ít.

Trong đó có một môn, Phương Minh trước động dùng Thần lực, nhưng thúc không thể động vào, mãi đến tận lên cấp, có Thần lực màu kim hoàng, mới có thể miễn cưỡng sử dụng, uy lực là có thần thông bên trong to lớn nhất.

Này thần thông, tên là "Ngôn Xuất Pháp Tù" .

Phương Minh há mồm, trong thiên địa đột nhiên một tĩnh.

"Nguyên khí tận tán!" Theo tiếng nói, Thanh Hư cùng Mộng Diệt, ngờ ngác phát hiện, nơi đây nguyên khí đất trời, chính lấy nhanh chóng tốc độ tiêu tan.

Này động dùng Pháp thuật, cũng cần ngoại giới nguyên khí chống đỡ, Phương Minh lần này, liền phế bỏ hai người một nửa thực lực.

"Phương Pháp này phạm vi có hạn, chúng ta khác tìm chiến trường!" Thanh Hư tâm tư thay đổi thật nhanh, phải ra Phương Minh thần thông nhược điểm, đối với Mộng Diệt nói.

Vốn là này "Ngôn Xuất Pháp Tùy" thần thông, chỉ cần Thần lực đầy đủ, phạm vi tự nhiên quảng đại vô bờ, không sợ kẻ địch đào tẩu, nhưng Phương Minh Thần lực có hạn, chỉ muốn rời khỏi khoảng cách nhất định, liền có thể thoát ly ảnh hưởng.

"Thảo Mộc Giai Binh!" Phương Minh lại mở miệng.

Vừa dứt tiếng, chu vi cây cỏ, đều bốc ra màu xanh biếc, hóa thành đao thương, bổ về phía Thanh Hư cùng Mộng Diệt.

"Mau!" Thanh Hư cùng Mộng Diệt một đầu, đạo bào trên phù văn thoáng hiện, chống đỡ tập kích.

Tạ Tấn, Trịnh Kinh, hứa thấy xa này, cùng kêu lên hô to: "Giết!"

Quân khí tụ tập, dung hợp cây cỏ đao kiếm, đồng thời thảo phạt hướng về hai cái Chân Nhân, đạo bào dần dần không chống đỡ nổi.

Thanh Hư Chân Nhân sắc mặt nghiêm nghị, từ đạo bào dưới rút ra chuôi kiếm gỗ đào, kiếm này tuy rằng kiểu dáng lão hủ, nhưng hiện ra tầng mỏng manh bạch Quang, có thể thấy được bất phàm.

Thanh Hư cầm kiếm ở tay, hô: "Đi!"

Vung kiếm một chém, cây cỏ Quân khí chi Binh, dồn dập chặn ngang mà đứt, hóa thành điểm điểm màu xanh lục Hắc khí tứ tán, này kiếm gỗ đào, càng sắc bén cực kỳ!

Thanh Hư vẽ ra chiêu kiếm này, tựa hồ cũng là đại háo thể lực, sắc mặt thấy bạch, có đổ mồ hôi.

Kiếm gỗ đào phát sinh thanh không chịu nổi bắt đầu nứt ra. Ngâm, cuối cùng vẫn là cắt thành hai tiết, rơi trên mặt đất.

Mộng Diệt Chân Nhân diện hiện tiếc hận vẻ, chuôi này kiếm gỗ đào, cũng là Bạch Vân Quan trọng khí, Mộng Diệt cũng nghe được đại danh, lịch Đại chương môn dựa vào nó, lữ lữ cường địch, xông ra uy danh hiển hách . Không ngờ hôm nay, liền chiết ở chỗ này.

"Đi!" Thanh Hư hét lên từng tiếng.

Mộng Diệt cũng là cả kinh, không có buông tha này cơ hội thật tốt, đã nghĩ phương Pháp.

Phương Minh nở nụ cười, duỗi tay một cái, Quân khí hội tụ, giết hướng về hai vị Chân Nhân.

Mộng Diệt tiến lên một bước, từ ống tay lấy ra một cái lục lạc, ném không trung, chỉ cần tranh thủ khoảng thời gian này, liền có thể cách làm thoát đi, khỏi bị thần thông ảnh hưởng.

Lục lạc phát sinh thanh ngâm, từng trận sóng gợn tản ra, chống đối Quân khí.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 96: Truy Sát

Mộng Diệt Chân Nhân tung ra chính là Tam Thanh Linh, đối với các loại Quỷ quái linh loại, có kỳ hiệu.

Chỉ cần tranh thủ này chút thời gian, Thanh Hư cùng Mộng Diệt liền có thể rời đi Phương Minh thần thông phạm vi, đến lúc đó hải khoát ngư được, trời cao chim bay. Sau đó có phòng bị, Phương Minh còn muốn như ngày hôm nay như vậy, nhưng là không được rồi.

Mộng Diệt nhìn Quân khí ở Tam Thanh linh sóng gợn dưới tiêu tan, không khỏi mặt hiện lên sắc mặt vui mừng.

Lại không phát hiện Phương Minh khóe miệng lóe lên liền qua cười gằn.

Bỗng nhiên "Ầm" một tiếng, Mộng Diệt cả kinh, tâm thần đại động, đây là Tam Thanh linh bị hủy phản phệ! Trong lòng đau xót, một ngụm máu tươi muốn phun ra.

Lập tức, một luồng nồng nặc Hương Hỏa ý chí, đánh về phía Mộng Diệt cùng Thanh Hư hai người.

Mộng Diệt cùng Thanh Hư như thấy rắn rết, chặt vật tách ra, vẫn chuẩn bị đòn thuật, nhưng là bị đánh gãy, không sử dụng ra được.

Phương Minh tay một chiêu, Hương Hỏa ý chí hội tụ, trở thành một chuôi óng ánh trường kiếm, chỉ là trong đó, mơ hồ truyền đến cúng bái cầu xin tiếng.

"Đi!" Phương Minh chỉ tay, trường kiếm tuốt tay bay ra, như có linh tính, tìm Thanh Hư hai người, muốn đâm.

Này nhưng là Phương Minh căn cứ này thế người tu đạo nhược điểm, chuyên môn khai phá thần thuật, đem Hương Hỏa ý chí hội tụ, phát sinh công kích.

Thủ đoạn này, đối với người bình thường, cơ bản vô hiệu, dù sao chỉ là hư huyền ý nghĩ, không phải thực vật.

Hương Hỏa ý chí, đối Phương Minh cùng người thường không ngại. Nhưng đối với Thanh Hư loại này tu đạo bên trong người, nhưng là đại độc, chỉ cần dính lên, đạo hạnh tổn thất lớn là nhẹ nhất.

Người tu đạo cùng thiên địa tương ứng, trực tiếp cùng nguyên khí giao cảm, nhưng là dính không được những này, bằng không, liền có đạo tâm bất ổn tai ách.

Quả nhiên. Thanh Hư cùng Mộng Diệt, đối với Hương Hỏa chỉ kiếm tránh không kịp, có lúc bị sát qua. Đầu là sắc mặt trắng nhợt, trong mắt mê loạn, thân hình bất ổn.

Phương Minh đại hỉ, lại là vừa nắm quyết, ngưng ra ba chuôi Hương Hỏa binh khí đến, đem Thanh Hư cùng Mộng Diệt hoàn toàn vây Quanh.

Thanh Hư cùng Mộng Diệt liếc mắt nhìn nhau, đều có chút cười khổ. Hai người bọn họ, đều là Chân Nhân tu vi. Không nghĩ tới hôm nay, sẽ bị một cái mới là bán Bộ Chân Nhân linh thể, bức đến mức độ như vậy.

Thanh Hư tăng hăng một cái, nhìn Phương Minh. Ánh mắt phức tạp, nói: "Thành Hoàng, này cục là người thẳng, nhưng..."

"Không cần phải nói, tiếp đó, bất quá là người Bạch Vân Quan làm sao làm sao, thực lực mạnh thịnh, khuyên ta lưu lại tình cảm..." Phương Minh nhìn Thanh Hư, trêu tức nói.

"Hừ! Đừng tưởng rằng đây chính là Chân Nhân thực lực. Nếu không là được nguyên khí đất trời có hạn, chúng ta lại sao như vậy?" Mộng Diệt không cam lòng nói.

Chân Nhân tu vi, có thể điều động nguyên khí đất trời. Nhưng có phải là Ngọc Hành các đệ tử có thể so sánh, hai vị Chân Nhân nếu có trước tu vi, cũng sẽ không rơi xuống mức độ như vậy.

Chỉ là dựa vào thao túng nguyên khí đất trời khoảng cách xa công kích, liền có thể đem Hương Hỏa chi kiếm đánh nát, không thương tự thân.

"Nhưng... Ta Thái Thượng Đạo vắt ngang ba Châu, há lại là như vậy cầu hòa? Người giết ta Thánh nữ. Từ lâu không chết không thôi..." Mộng Diệt con mắt đỏ chót, nếu là ánh mắt có thể giết người. Phương Minh nói vậy đã bị giết trăm lần, ngàn lần.

"Mộng Diệt đạo hữu!" Thanh Hư nhìn Mộng Diệt, không biết người này vì sao còn muốn kích thích đại địch.

Ở đây tình thế nguy cấp, bo bo giữ mình mới là thượng sách.

"Ha ha, đạo hữu không cần kinh hoảng, này tặc thần thông, tuy rằng kinh người, nhưng tiêu hao cũng tất không ít, người nhìn hă, từ khi sử dụng tới thần thông, ngăn cách nơi đây nguyên khí đất trời tới nay, liền hơi động cũng không động, rõ ràng nhiều hơn nữa ra mấy thanh trường kiếm, liền có thể đem ta hai người chém giết, nhưng vẫn không nhúc nhích, cùng

bọn ta độ sức... Các loại dấu hiệu, đều cho thấy này tặc hữu tâm vô lực!"
Mộng Diệt Chân Nhân điểm ra Phương Minh kẻ hở.

Phương Minh sắc mặt bất biến, cười tủm tỉm nhìn Mộng Diệt.

Trong lòng nhưng là cả kinh, từ khi vừa nảy sử dụng tới "Ngôn Xuất Pháp Tuyền" thần thông tới nay, trong cơ thể hãn Thần lực, vẫn đang nhanh chóng tiêu hao, đem hãn toàn bộ ngăn cản, có thể phát sinh Hương Hỏa chi kiếm công kích, đã là cực hạn, nếu muốn nhiều hơn nữa tăng thêm sức, cũng là không thể.

May là, hãn đã sớm chuẩn bị.

Thét: "Tạ Tấn, động thủ!"

"Vâng!" Tạ Tấn lĩnh mệnh, trong mắt tựa hồ bốc ra hỏa đến, đây chính là Trường Sinh Chân Nhân! Nói không chừng hôm nay liền muốn ngã xuống ở trên tay hãn.

"Giết!" Tạ Tấn, Hứa Viễn, Trịnh Kinh tiến lên.

Trước mấy chuỗi Hương Hỏa chi kiếm, ở Phương Minh thao túng dưới, hóa thành một lớp mỏng manh, bám vào ba trên thân thể người, đem ba người toàn bộ bao vây, tựa hồ thêm vào một tầng trong suốt áo giáp.

"Hương Hỏa chi giáp", đây là Phương Minh Hương Hỏa chi kiếm cải tiến, cho Âm Binh thêm vào một tầng phòng hộ, càng khiến Âm Binh mỗi một kích đều mang theo Hương Hỏa nguyên lực, đối phó đạo nhân, càng là hữu hiệu.

Quả nhiên, Tạ Tấn ba người, võ nghệ thành thạo, phối hợp hiểu ngầm, đem Thanh Hư cùng Mộng Diệt vi ở bên trong.

Hai vị Chân Nhân nhiều lần phá vòng vây, đều bị ba đem ngăn lại, tiên thuật công kích, tới Hương Hỏa áo giáp, liền bị suy yếu không ít, còn lại, Tạ Tấn ba người, đều là âm tướng, linh lực dày đặc, không rất lớn ngại.

Trái lại là ba đem mỗi một đao, đều mang theo nồng nặc nguyên lực, đối với tiên thuật phòng ngự, càng là có ưu thế.

Mỗi lần múa đao, Thanh Hư cùng Mộng Diệt, nhất định phải né tránh, hoặc là dựa vào trong cơ thể linh khí mạnh mẽ chống đỡ, qua mấy lần, đều là đại hao thể lực, dần dần, Thanh Hư cùng Mộng Diệt diện hiện vẻ tuyệt vọng.

Nơi này thiên địa, bị Phương Minh phong tỏa, nguyên khí không tồn, hai vị Chân Nhân vừa không chiếm được bổ sung, lại không thể mượn dùng sức mạnh đất trời, rất nhiều lực sát thương mạnh mẽ tiên thuật Đạo Pháp, liền không sử dụng ra được.

Chu vi lại bị mấy ngàn Âm Binh vây nhốt, Quân khí phong tỏa, muốn muốn chạy trốn, phải Tương quân khí ngăn cách đánh vỡ, này không phải là một tức hai tức sự, có thời gian này, Tạ Tấn mấy người, sớm nhào lên.

Thanh Hư nhìn Mộng Diệt, có chút cười khổ, bí mật truyền âm nói: "Ta chém tà kiếm cùng đạo hữu Tam Thanh linh, đều là tổ truyền Pháp khí, uy năng không nhỏ, hôm nay tổn hại, nhưng là có dấu hiệu, xem ra, chúng ta kết cục không tốt lắm a..."

Mộng Diệt cả kinh, người tu đạo, đối với Chuyện như vậy, càng là kiêng kỵ, suýt nữa bị Hứa Viễn một đao chém trúng, nguy cấp bên trong ngã xuống đất một lần, chật vật né qua, một thân ánh trắng đạo bào, cũng nhiễm phải không ít nước bùn, oán hận nhìn chăm chú Hứa Viễn một chút, truyền âm nói: "Đạo hữu có gì kế sách, có gì cứ nói, bản đạo không có không nên!"

"Như vậy là tốt rồi, chúng ta đồng tâm hiệp lực, cộng độ cửa ải khó, lão đạo nơi này còn có ba viên 'Sét đánh', một hồi toàn bộ dùng tới, Tướng quân khí đánh mở ra một lỗ hổng, muốn là có thể..."

Thanh Hư căn răng nói, này sét đánh, nhưng là Bạch Vân Quan bí bảo, chỉ có gặp đặc biệt thời tiết, mới có thể vật hái cửu thiên Lôi Đình Chi khí luyện thành, uy lực cực lớn, sử dụng thì, lại dễ dàng hại người hại mình, chính là Thanh Hư Chân Nhân tôn sư, lại là chưởng môn, trên người cũng mới ba viên mà thôi!

Này sét đánh đại danh, Mộng Diệt tất nhiên là nghe qua, sáng mắt lên, lại nhìn phía xa, bị Âm Binh tầng tầng bao vây Phương Minh, giọng căm hận nói: "Đáng tiếc này tặc cẩn thận quá mức, không phải vậy, thường hấn ba viên sét đánh, tất có thể..."

"Nhiều lời vô ích, trên người đạo hữu, hấn là cũng có Thái Thượng Đạo bí truyền 'Không Độn Phù' đi, đợi đến lão đạo đánh vỡ Quân khí phong tỏa, liền lập tức sử dụng, thiết không thể chần chờ!" Thanh Hư đánh gãy Mộng Diệt, nói ra kế hoạch.

Này Không Độn Phù, chính là Thái Thượng Đạo bí truyền, luyện chế thì, cần lẫn vào nhiều loại tài liệu quý giá, có thể dẫn người qua lại hư không, thần dị cực kỳ. Nhưng này phù, chỉ có Chân Nhân mới có thể sử dụng, trước Tô Hà, nhưng là lực có không sử dụng kịp.

Mộng Diệt cả kinh, hấn thân gánh trách nhiệm nặng nề, khi ra cửa, chưởng giáo Chân Nhân đặc biệt ban xuống một tấm độn không phù phòng thân, bậc này cơ mật, lại bị Thanh Hư biết được, không khỏi nổi lên lòng kiêng kỵ.

Bất quá hiện tại bước ngoặt sinh tử, chần chờ không , lập tức nói: "Được! Đợi đến người động thủ sau, bản đạo lập tức phát động!"

Thanh Hư gạt đầu, nhưng là lại đến gần rồi Mộng Diệt chút, đây là nên có tâm ý, hai vị Chân Nhân, tuy rằng bởi vì đối phó Phương Minh mà liên thủ, nhưng lẫn nhau nên có phòng bị, nhưng là một điểm không ít.

Khoảng cách gần như thế, chỉ cần Mộng Diệt hơi có lòng dạ khác, Thanh Hư liền có thể cách làm, đánh gãy Mộng Diệt truyền tống, đến lúc đó chia tay, lưỡng bại câu thương.

"Đạo hữu lo xa rồi, mau mau động thủ!" Mộng Diệt hơi nướng mảy, bay ra mấy tấm bùa chú, tạm thời chống đối Tạ Tấn ba người tiến công, nói.

"Được!" Thanh Hư hét dài một tiếng, vung tay áo khẩu, ba viên màu xám đen sét đánh liền bay ra, thành tam giác phân bố, va về phía một chỗ Quân khí.

Này sét đánh lớn chừng hột đào, không hề bắt mắt chút nào, nhưng vừa xuất hiện, Phương Minh khóe mắt chính là nhảy một cái, cảnh giác tâm ý nổi lên.

"Không được, mau mau tách ra!" Phương Minh truyền xuống hiệu lệnh.

Nhưng lúc này, đã không kịp.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng vang lớn, tiếng nổ mạnh liên tiếp không ngừng, vung lên một đám lớn tro bụi.

Đang nổ trung tâm, mơ hồ có ánh chớp thoáng hiện.

Đợi đến tiếng vang qua đi, nguyên lai trên đất bằng, đã xuất hiện cái hố to, nguyên trước tiên ở nơi này nơi đề phòng Âm Binh, nhưng là vô thanh vô tức biến mất không còn tăm hơi, nhìn ra Phương Minh Tâm bên trong mát lạnh, nếu không là hăn cách đến rất xa, cuối cùng này sét đánh,

khẳng định là hướng về phía hắc đế, tuy dựa vào Thần vị, không đến nỗi lập tức hồn phi phách tán, nhưng trọng thương nhưng là không thể tránh được, đến lúc đó bị Chân Nhân có cơ hội để lợi dụng được, nhưng là kết cục không ổn.

Ở Thanh Hư, Mộng Diệt hai vị thật trong mắt người, trước kia tung khắp hư không phong tỏa Quân khí, nhưng là bị nổ ra cái lỗ hồng, liên đới còn lại Quân khí, đều có chút bất ổn.

Đây là cơ hội thật tốt, Mộng Diệt nhanh chóng từ trong áo lấy ra tấm bùa chú, tấm bùa này cổ điển dị thường, dùng tài không phải phổ thông lá bùa, mà tựa hồ là dùng một loại nào đó da thú chế thành, mang theo nhàn nhạt Man Hoang khí, một chút đã biết bất phàm.

"Đi!" Mộng Diệt hét lớn một tiếng, trên bùa chú dần hiện ra chói mắt Vệt trắng.

Chỉ thấy lúc bạch quang qua đi, Thanh Hư cùng Mộng Diệt biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại dưới Tạ Tấn ba người hai mặt nhìn nhau.

"Mặc tướng vô năng, để kẻ địch chạy trốn, kính xin Chúa công giáng tội!" Tạ Tấn ba người không thể, đi tới bên ngoài trước thỉnh tội.

"Thôi! Đây cũng không trách người được!" Phương Minh rút lui Ngôn Xuất Pháp Tùy thần thông, nhưng là có loại cảm giác như trút được gánh nặng, trước bị này thần thông kiềm chế, hắc cũng là động không được tay.

"Xem ra, còn phải Bản tôn tự mình động thủ!" Phương Minh nhìn phương xa, cười nhạt nói.

Trước giao thủ, hắc đã giữ lại dưới hai người này Chân Nhân khí tức. Vừa này phép thuật, tuy rằng kỳ dị, nhưng cũng chạy không được bao nhiêu khoảng cách, Phương Minh trong tay cũng không có thiếu độn thuật thần thông, đuổi theo hai người, không có nghi ngờ.

Chỉ là, muốn đề phòng hai cái Chân Nhân, cuối cùng ngoan cố chống cự.

"Tìm tới rồi!" Phương Minh nhìn một phương hướng, lẩm bẩm nói, một giây sau, đột nhiên không thấy bóng dáng, nhưng là vận dụng độn Thổ Thần thông.

Cái khác thổ địa, chỉ có thể ở chính mình thần chức trong phạm vi khiến dùng thuật này, nhưng Phương Minh không giống, thân là Thành Hoàng, tự nhiên cũng hiểu này thuật, lại dùng trên Thần lực màu kim hoàng, đã có thể thoát ly địa vực hạn chế, cực kỳ thuận tiện.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 97: Sửa Lại Số Mệnh

"Hô..." Lúc thì bạch quang lóe qua, trong hư không xuất hiện hai vị đạo nhân.

Thanh Hư đánh giá chu vi, thở dài một hơi, nói: "Xem tình hình, nhưng là ra Tân An địa giới, bản đạo đã có thể cảm ứng được thiên địa linh khí, lần này, thực sự là..."

Nghĩ đến vừa nãy Phương Minh thần thông, còn có chút dư quý.

Mộng Diệt nhíu nhíu mày, hẳn cũng không nghĩ tới lần này kẻ địch, sẽ khó giải quyết như vậy.

Lập tức lại nhoẻn miệng cười, "Đạo hữu không cần quá mức lo lắng, người kia triển khai thần thông như thế, tất kiếm chế rất nhiều, hơn nữa, chúng ta nếu là trước đó có phòng bị, cũng sẽ không dễ dàng bị nhốt lại."

Lần này Phương Minh, có thể một lần đem hai vị Chân Nhân vây nhốt, dựa vào vẫn là xuất kỳ bất ý, nếu là có đề phòng, vậy thì phiền phức không ít, Thanh Hư Chân Nhân cũng biết này lý, sâu dung hơi hoãn.

"Này kiêu hùng khí thế chính thịnh, chúng ta nhưng là lực có không thua nhưng..., bản đạo nghĩ hướng về trong môn phái cầu viện, không biết đạo hữu..." Mộng Diệt nhìn Thanh Hư, hỏi nói rằng.

Bất kể nói thế nào, Ngô Châu vẫn là Bạch Vân Quan địa bàn, Mộng Diệt một cái Chân Nhân đến đây, đã có chút không quá hợp quy củ, hiện tại còn phải báo cho Thái Thượng Đạo, phái ra lượng lớn nhân thủ, liền không thể không trải qua Thanh Hư Chân Nhân.

Thanh Hư Chân Nhân đáy lòng có chút hỏa khí, nhưng nghĩ tới Phương Minh cùng Thái Thượng Đạo thực lực, cân nhắc luôn mãi, vẫn là nói, "Như vậy, còn..."

Thoại không ra khỏi miệng, trên đất ánh vàng lóe lên, một bóng người xuất hiện, thiếu niên dáng dấp, khuôn mặt thanh tú, chính là Phương Minh!

"Thành Hoàng Thần!" Thanh Hư cùng Mộng Diệt đồng thời kinh ngạc thốt lên.

"Hai vị vẫn là ở lại chỗ này cho thỏa đáng!" Phương Minh mặt mang ý cười, ôn hòa nói, nhưng trong giọng nói. Nhưng tràn ngập hàn ý.

Phương Minh tay ép một chút, sau lưng thiên luân không hề che giấu chút nào, màu đỏ thẫm đại nhật bay lên. Hiện ra kim Quang, như thái sơn áp đỉnh, bức bách hướng về hai cái Chân Nhân.

Này nhưng là Phương Minh biết rõ, nếu bàn về kinh nghiệm chiến đấu, Pháp lực tinh khiết, chính mình tuy có Mục Thanh ký ức, nhưng đến cùng không phải tự thân tích lũy. Không sánh được Chân Nhân muôn vàn thử thách.

Nhưng mình trên người chịu vạn dân Số mệnh, Thần lực hùng vĩ. Pháp lực hùng hồn, hoàn toàn không phải Chân Nhân có thể so với.

Này sở trường đương nhiên phải đại lực phát huy, không cùng Chân Nhân đánh nhau chết sống Đạo Pháp, chuyên môn đối với hạo Pháp lực. Dựa vào tự thân gia đại nghiệp đại, tươi sống đây đưa đến chết Chân Nhân! Mới là thượng sách!

Quả nhiên, này một chiêu đơn giản là như linh dương móc sừng, không chỗ có thể trốn, Thanh Hư Mộng Diệt bất đắc dĩ, hét lên từng tiếng, liên thủ phát sinh kim Quang, chống đỡ Phương Minh Xích khí.

Hai bên va chạm, trong không khí tựa hồ truyền đến tiếng vang. Chu vi hư không, mờ hồ gợn sóng.

Liên thấy tiên đạo kim Quang tinh khiết cực kỳ, quay về Xích khí. Đại chiếm thượng phong.

Nhưng Xích khí hùng vĩ, bị tiêu diệt sau, cuồn cuộn không ngừng, có bổ sung, tình cờ còn mang theo màu vàng, dày đặc hùng vĩ. Đem tiên đạo kim Quang đều hạ thấp xuống, hai bên nhất thời thế lực ngang nhau.

Tuy là như vậy. Thanh Hư cùng Mộng Diệt, nhưng là ám kêu không tốt, đã đoán được cái gì.

Phương Minh không hề bị lay động, lại là gia tăng phát ra, làm cho hai vị Chân Nhân cũng là như thế, phòng ngừa bọn họ thoát đi.

Theo thời gian trôi qua, Phương Minh thật rồi rãi, một bộ nhẹ như mây gió vẻ.

Thanh Hư cùng Mộng Diệt, nhưng là sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh dần dần.

Thanh Hư cười khổ, này thần Pháp lực chi chất phác, quả thực là dọa người, cùng hai vị Chân Nhân tiêu hao hồi lâu, nhưng không chút nào thấy ảnh hưởng, phải biết, hai người bọn họ, hiện tại nhưng là mượn dùng sức mạnh đất trời a!

Tuy rằng có phạm vi hạn chế, nhưng cũng là này một phương sức mạnh đất trời tại người, nhìn Phương Minh dĩ nhiên như không có chuyện gì xảy ra, Thanh Hư cùng Mộng Diệt tâm, đều chìm xuống dưới.

Lúc này, không nói hai người Pháp lực tổn thất lớn, chính là muốn đi, rút lui tiên khí kim Quang, cũng sẽ bị sau đó mà đến Xích khí trọng thương, thậm chí ngã xuống!

Thanh Hư Chân Nhân ánh mắt mê ly, nghĩ đến tám tuổi rời nhà, cô độc tu hành cô quạnh, lại ở trước mắt hiện ra khi hai mươi , đã thấy âu yếm sư muội cùng người khác kết thành đạo lữ thống khổ, cuối cùng, vẫn là thành tựu Chân Nhân thì hăng hái!

Lẽ nào ta Thanh Hư ngang dọc một đời, nhưng muốn mất mạng với này! Thanh Hư Chân Nhân cười khổ nghĩ.

Thấy rõ Mộng Diệt, cũng là xem hướng bên này, tựa hồ có cộng đồng ý nghĩ.

Phía trước, kim Quang liên tục bại lui, Xích khí ép sát, ngay lúc sắp tới hai vị Chân Nhân trước người.

Lúc này, Mộng Diệt đột nhiên mặt hiện lên tàn nhẫn sắc, trong tay kim Quang lóe lên, đem Thanh Hư kéo đến trước người, làm chống đối, liền muốn trốn khỏi!

Thanh Hư tựa hồ kinh ngạc cực kỳ, không có phản ứng, liền bị mang chế, toàn thân bị một cái kim thẳng trời buộc, kéo đến Mộng Diệt trước người.

Mộng Diệt trong mắt, sắc mặt vui mừng hiện lên, lập tức có chút biến sắc, tất cả những thứ này, quá mức dễ dàng.

Trong đầu cảnh giác tâm ý nổi lên, có thể lúc này, đã không kịp.

Chỉ thấy Thanh Hư Chân Nhân đột nhiên Quỷ dị nở nụ cười, bạch Quang lóe qua, biến mất không còn tăm hơi, chỉ có một cái người rơm, dán vào một tấm bùa chú, xuất hiện ở trước kia chỗ.

"Thế thân phù!" Mộng Diệt Chân Nhân kinh nộ hô, gọi ra bùa này tên.

Này thế thân phù như tên gọi như thế, có thể thay thế sử dụng người, tiêu mất tai ách, ở giới tu hành, hầu như là thiên kim khó cầu, không hiểu rõ hẳn lại có.

Mộng Diệt vừa bấm quyết, đã nghĩ phát động Đạo Pháp, người rơm đột nhiên hóa thành vòng sáng, đem Mộng Diệt cả người định ở tại chỗ, không thể động đậy.

Xa xa trong hư không hơi động, đột nhiên xuất hiện Thanh Hư bóng người, nhưng là cũng không thém nhìn tới bên này, liền phát động đạo Pháp, chạy như bay, mấy lần lóe lên, liền biến mất ở phía chân trời.

Xích khí không còn kim Quang chống đỡ, vọt tới Mộng Diệt Chân Nhân phụ cận.

Hồng khí lẫn lộn, dường như cuộn sóng, mênh mông cuộn cuộn, hoành không giới hạn, bao Phủ tới.

Mộng Diệt vừa lên tiếng: "Ta..." Còn chưa nói xong, liền bị Xích khí phá vỡ.

Liền thấy hồng khí lướt qua, như bẻ cành khô, Mộng Diệt Chân Nhân thân thể ngay khi hồng Quang bên trong tiêu tan.

Không lâu lắm, liền khung xương đều hóa thành tro bụi.

Lúc này, một đạo trong suốt bóng người thoáng hiện, chính là Mộng Diệt Chân Nhân chi hồn!

Mộng Diệt linh hồn vừa xuất hiện, liền bị Xích khí bao vây, chỉ thấy từng tia từng tia hồng khí tụ hợp ở trên người nó, làm hao mòn linh hồn, Mộng Diệt thần hồn, dần dần làm nhạt, chỉ lát nữa là phải tiêu tan.

"Không! Không! Đạo hữu, người không thể giết ta, ta... Ta còn biết được Thái Thượng Đạo rất nhiều bí ẩn, rất nhiều bí ẩn, cũng có thể cho đạo hữu biết... Còn... Còn có thể ở giữa, điều hòa Thánh nữ việc!" Mộng Diệt thần hồn một cơn chấn động, tỏa ra xin tha âm thanh.

"Khà khà... Không nghĩ tới bình thường tiên phong đạo cốt, ra vẻ đạo mạo Chân Nhân, chết đến nơi rồi, trò hề trăm đường, nếu như cho tín đồ nhìn thấy, còn không biết sẽ làm sao muốn!" Phương Minh trêu đùa nói.

"Chúng ta Chân Nhân. Nhìn thấy Trường Sinh môn hạm, mới càng không muốn tiêu vong! Thế gian giun dế, sao biết thiên địa tinh thái..." Mộng Diệt Chân Nhân có chút biện hộ nói.

"Lời ấy không sai. Thời khắc sống còn, quả có đại loạn a!" Phương Minh gật đầu phụ họa.

Trong tay nhưng không chút nào chậm, màu vàng ngang trời, hóa thành liệt diễm, đem mới vừa mang chút ý mừng Mộng Diệt thần hồn, triệt để tiêu diệt.

"Hừ! Thật sự cho rằng Bản tôn sẽ được đầu độc, giết một cái Thánh nữ. Chính là không chết không thôi, hưởng hồ Chân Nhân đây?" Phương Minh tự nói."Huống chi, Thái Thượng Đạo tất cả, đều ở trong lòng ta... Cần người làm gì?"

Trong thiên địa bỗng nhiên bay lên một trận gió nhẹ, nhàn nhạt vung lên Mộng Diệt tro cốt. Tựa hồ đang thương tiếc Chân Nhân ngã xuống.

Phương Minh không Quan tâm những chuyện đó, nhìn phương xa, nói: "Đúng là lão hồ ly này, chạy trốn thật nhanh, nhưng không thể dễ dàng như thế buông tha, cần phải trừng phạt một phen, nhận được giáo huấn mới có thể!"

Dưới chân giẫm một cái, thuật độn thổ lần thứ hai phát động, lần theo Thanh Hư mà đi.

Cùng lúc đó. Một chỗ sơn mạch bên trong, xuất hiện một cái đạo cô bóng người.

Này đạo cô thân thủ mạnh mẽ, một đường hiểm trở. Đều dễ dàng phi thân mà qua, trèo non lội suối như bình thường người!

Thất quả bát quả, rốt cục tới một chỗ, là một cái tân tu nghĩa địa, trên đất, còn lưu lại bái tế vết tích.

Bóng người này dừng lại. Hiện ra dung nhan, nhưng là cái mỹ phụ. Chính là Thủy Liên đạo nhân!

Thủy Liên đạo nhân nhìn mộ chế, hít vào một ngụm khí lạnh, tự lầm bầm: "Tỷ thủy có ấn, Xích khí bốc lên, đây là Xích Xà Nhiều Ấn chi tượng!"

"Đây là đại quý nơi a! Không nghĩ tới Chúa công tổ phụ càng táng ở chỗ này, cứ như vậy, Chúa công phát tài, nhưng cũng có thể giải thích được! Chính là không biết, đây là người phương nào chỉ? Lẽ nào Chúa công bên người, có khác cao nhân?"

Thủy Liên đạo nhân lại nhìn một chút, đột nhiên hơi nhướng mày, đi tới một chỗ, thân thể nửa ngồi nửa quỳ, đào ra nơi bùn đất, trực dưới khoảng một trượng.

"Không đúng! Nơi này địa mạch lực lượng, lại chẳng biết vì sao, hướng về nơi này hội tụ, càng mang ngoại lực mạnh mẽ lôi kéo gây nên..."

Mạnh mẽ thay đổi địa mạch hướng đi, này Pháp lực, xa hoàn toàn không phải Thủy Liên có thể so với, thậm chí, ở nàng tưởng tượng bên trong, đều không có như thế đại năng!

"Này tất là thiên ý, không phải là người vì là... Đây là Thiên Hữu Chúa công!" Thủy Liên đạo nhân vỗ ngực một cái, ngăn chặn hồi hộp, lăm lăm lâu bầu.

"Chúa công dặn dò ta đến sửa Phong Thủy, vốn có quy phạm Mệnh trời, cực kỳ không thích hợp, chỉ dự định nỗ lực vì đó, không được muốn gặp may đúng dịp, đã có tốt như vậy cơ sở, nói vậy lần này cách làm, cũng là nước chảy thành sông!"

Thủy Liên đạo nhân ánh mắt lấp lóe, yên lặng nghĩ.

Tình huống bây giờ, liền giống với đào giếng, nền đất cùng tình thân đều đã hoàn thành, Thủy Liên đạo nhân muốn làm, chỉ là đào hạ tối hậu một cuộc, dẫn ra nước chảy mà thôi.

Thấy rõ sắc trời, Thủy Liên lại không chậm trễ, từ ống tay bên trong lấy ra một tờ tế văn, nghiêm túc đọc diễn cảm.

Đây là Tống Ngọc tự tay viết viết, không phải vậy, tùy tiện đến cái người ngoài, đã nghĩ cải biến tổ mộ? Nằm mơ!

"Hồng nguyên huýnh phái, xương tự miên xa, sau tộc phân luân, năm hậu thừa dận. Gia tộc nhà họ Tống, chính là tiền tần Ngô vương chi phi anh, tổ đức chiêu với lương sử, gia thanh truyền cho cừu tịch. trước tiên hình thần thẳng đứng, đủ có thể ngôn rồi."

...

"Đáng tiếc tàng chu dịch xa, thệ xuyên khó thở. Chuyển mắt hoang duyên gió rít, khổ nguyệt thu minh, chính là tổ chính là tông, lăm liệt vân lập. Tổ Hạo Thiên mà võng cực, xúc hậu mà không truy. Cần chọn gia năm, tuyển này lương viên, khùng minh đồ không chỗ nương tựa, lẳng di cốc biến, thiệp hành nhìn lại, không nhìn được oanh loan; càng kiêm trôi qua

vạn năm, bỗng trì mạch tán, toại lạc trình thạch lấy hiếu , tuyên tư minh lấy vĩnh năm."

"... Thành kính tế tự, Phủ phục vẫn còn hưởng!"

Thủy Liên đạo nhân niệm xong cuối cùng một chữ, lại một mực cung kính mà tiến lên hành lễ, mới bắt đầu làm

Này cải biến tổ Phong Thủy, liên lụy rất lớn, đối với Dương thế tử tôn, cũng là như thế, không phải sinh tử chi giao, đoạn sẽ không đem việc này giả tay với người.

Nhưng Thủy Liên đạo nhân, cùng Tống Ngọc Số mệnh liên kết, Tống Ngọc như bỏ mình Binh bại, nàng cũng tất được ngũ lôi đánh xuống đầu chi hình, chết không có chỗ chôn, hồn phi phách tán, thậm không thể nói!

Từ trình độ nào đó tới nói, nàng so với cái khác Tống gia tộc người, cùng Tống Ngọc Quan hệ thân mật hơn, cũng càng đáng tin cậy.

Nếu việc Quan hệ chính mình sinh tử, Thủy Liên đạo nhân cũng là không dám thất lễ, lấy ra tổ truyền la bàn, tinh tế tính toán.

Sau một chốc, mới chỉ vào một chỗ, bấm quyết thì thầm: "Lên!"

Nhưng là sử dụng Đạo Pháp. Liên thấy hãm mộ chu vi một chỗ, tựa hồ có một chút biến hóa, nhưng nhìn kỹ, nhưng cùng trước không hề khác gì nhau.

Loại này thay đổi, Thủy Liên tổng cộng làm bảy chỗ

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 98: Long Khí

Này bảy chỗ, quay chung Quanh nghĩa địa chu vi, trong lúc mơ hồ, thì có chút thần bí khí tức lan ra.

Trải qua thi Pháp, Thủy Liên đạo nhân trên mặt, cũng có thêm vài tia đỏ ửng, xem ra làm đến việc này, cũng không dễ dàng.

Nhưng này, chỉ là vừa bắt đầu chuẩn bị công tác.

Thủy Liên đạo nhân điều tức một chút, sắc mặt trước nay chưa từng có trịnh trọng, hướng về phía đông quỳ xuống khấn thầm chốc lát, mời ra một món Pháp bảo, bút lông kiểu dáng, bút thân chu vi mơ hồ lộ ra hồng ý.

Đây là Thủy Liên đạo nhân một mạch bí tàng Pháp bảo 'Điểm Sơn Bút', chính là tổ sư Ngọc Chân đạo nhân làm ra, uy năng bất phàm, nhằm thẳng vào Số mệnh báu vật, làm sao Thủy Liên một mạch, Số mệnh không Long, vừa không có thiên thời, 'Điểm Sơn Bút' khuyết thiếu rèn luyện, khoảng cách Số Mệnh Chí bảo còn kém một tầng.

Nhưng cũng là nòng mạch này truyền thừa Chí bảo, mãi đến tận Thủy Liên sư tôn tạ thế trước, mới đem ra truyền lại cho Thủy Liên, hôm nay vẫn là lần đầu vận dụng.

"Bất hiếu đệ tử Thủy Liên, chấp chương Ngọc Chân, kim thỉnh cầu tổ sư Pháp bảo, vọng tổ sư giúp đỡ!" Thủy Liên nữ Quan ngắt lấy quyết, nói lẩm bẩm.

'Điểm Sơn Bút' theo Thủy Liên cầu khẩn, đột hơi động, tự thân hiện lên.

Ở trong hư không liên tục lấp lóe, tỏa ra từng trận màu đỏ sóng gợn.

"Mau!" Thủy Liên đọc lên cuối cùng một chữ, uống.

'Điểm Sơn Bút' phiêu đến trên mộ địa phương, đến một chỗ, tựa hồ cùng nghĩa địa có cảm ứng, trên đất khẽ chấn động.

Sau một chốc, chấn động không ngừng không có giảm bớt, trái lại càng rõ ràng, thổ địa thảm cỏ lẫn lộn, toàn bộ nghĩa địa nhưng vẫn không nhúc nhích, Thủy Liên trước định ra bảy chỗ địa phương nhưng vững chắc dị thường, giữ gìn nghĩa địa ổn định.

Đây là Thủy Liên trước đó bày xuống Thất Tinh Định Nguyên Trận. Có thể vững chắc địa khí, thuận tiện thi pháp. Này hiệu quả, cực kỳ bất phàm.

Đợi đến mặt đất bình tĩnh lại. Nghĩa địa chu vi, đã phát sinh đại biến, nhưng cụ thể là cái gì, ở bề ngoài, nhưng là không thấy được.

Thủy Liên thở dài một hơi, lau lau mồ hôi, lẩm bẩm: "Nhờ có nơi đây trước có biến hóa. Lần này sửa, mới nước chảy thành sông. Thực sự là Thiên Hữu..."

Lặng im chốc lát, mở Linh Nhân, nhìn Khí số.

Liền thấy nghĩa địa bên trên, kim khí dần thịnh. Từng tia từng sợi, tụ hợp thành vân, xán lạn huy hoàng.

Màu vàng càng đậm, mơ hồ có hình thái, ở tại trên, thậm chí còn có từng tia khói xanh sinh thành.

"Lại có Thanh khí, xem ra nơi này địa mạch lực lượng, thật là chất phác, hầu như có thể được cho loại nhỏ Long mạch..." Thủy Liên trên mặt mang theo sắc mặt vui mừng.

Này có màu xanh. Liền không phải vật phàm, coi như là Tiềm Long chi huyết, cũng bất quá màu xanh nồng nặc. Mang theo tử khí thôi.

Hiện tại này mộ chế Số mệnh, tuy vẫn là không sánh được Tiềm Long, nhưng cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ, không phải trước có thể so với.

"Có này, ta cũng có thể không phụ Chúa công chi mệnh..." Thủy Liên tự nói, lập tức Linh Nhân lại nhìn ra một màn. Kinh kêu thành tiếng: "Chuyện này..."

Chỉ thấy kim khí bốc lên, hội tụ thành hình. Lúc ẩn lúc hiện, có giao tượng, Thanh khí ngưng tụ thành hai mắt, rất là linh động.

Xem toàn thể đi, chính là một cái hai giác bốn trảo Giao Long, toàn thân kim lân, mắt mang màu xanh, uy vũ bất phàm!

"Xích Giao Nhiều Ẩn! Đây là Xích Giao Nhiều Ẩn chi cục!" Thủy Liên khiếp sợ nói.

Trước sửa, chỉ là muốn vì là Tống Ngọc nhiều thêm chút Số mệnh, tăng chút căn cơ, nhưng hiện tại, nghĩa địa lại tự mình hấp dẫn địa khí tụ tập, tự thành Long mạch.

Xích mãng hóa thành xích giao, liền có thể cỡi mây đạp gió, thoát ly vật phàm.

Tiềm Long tổ, là đại Long mạch, Số mệnh có Long tượng. Mà Tống Ngọc nơi này, chính là Giao Long chi cục, chỉ so với Tiềm Long chênh lệch một tầng, này thì có sức liều mạng!

Màu vàng Giao Long hô quát rít gào, kim khí sôi trào, mây khói hội tụ, hướng về Tân An Tổng Ngọc phương hướng bay đi!

"Tổ tiên Số mệnh đại thịnh, đây là muốn chống đỡ Dương thế rồi!"
Thủy Liên thất Thần Đạo .

...

Tân An Phủ, trên tường thành.

Tổng Ngọc chính dò xét, đột nhiên, liền cảm giác một luồng khí hạ xuống, cả người nhẹ nhàng khoan khoái không ít.

Trong lòng biết khác thường, vận lên Linh nhãn.

Chỉ thấy một đại đoàn kim khí bay tới, trung gian còn mang theo màu xanh. Đây Số mệnh cùng Tổng Ngọc tựa hồ khá là kết hợp lại, hết mức hội tụ đến Tổng Ngọc đỉnh đầu.

Màu đỏ thẩm cự mãnh hưng phấn bơi lội, phun ra nuốt vào Số mệnh.

Kim khí dần nùng, đem xích mãnh hoàn toàn bao vây...

Một lát sau, xích mãnh đi ra, thân hình tăng năm phần mười, trên đầu nhưng là thêm ra một góc, này giác xanh biếc, còn có chút hư huyền, lúc ẩn lúc hiện, không phải vô cùng ngưng tụ.

Này Long khí cự mãnh, dĩ nhiên hóa thành Cầu Long!

"Quả nhiên, đạt được Địa Mạch Long khí sự giúp đỡ, ta khí vận tăng mạnh, này màu xanh góc nhỏ, mặc dù có chút hư huyền, nhưng là còn chưa vững chắc nguyên nhân."

"Bất quá, có này, cũng đủ để cùng Tiềm Long một trận chiến!"

"Chỉ cần đánh thắng trận chiến này, ta tất có thể vững chắc Cầu Long chi tượng, chính thức vượt qua này Hóa Long chi Quan!"

Tống Ngọc tính toán, hiện tại, chính mình Số mệnh đại thịnh, Ngọc Hành bị nhốt, Mộng Diệt bị tru, Thanh Hư càng là chạy trốn không còn bóng, Tiềm Long trong quân, cũng không còn mở đến Linh Nhân Giả, có thể tiết lộ quân tình.

Hiện tại chính mình vừa tức mấy đại thịnh, miễn theo ông có thể chặn lại Tiềm Long Số mệnh, chính là cơ hội trời cho!

Tống Ngọc nhìn Lý Như Bích đại doanh, trong mắt, tựa hồ có khát vọng...

Vào đêm.

Bầu trời đen kịt như mực, từng trận gió lạnh thổi qua, tiêu mất thứ ý.

Đại quân công thành một ngày, hiện tại người kiệt sức, ngựa hết hơi, liền ngay cả gác đêm binh sĩ, đều có chút uể oải, lười nhác đứng, không muốn đại động.

Đến giờ tỵ, càng là như vậy, quân doanh rơi vào hoàn toàn yên tĩnh bên trong, đại đa số sĩ tốt, đều trầm ngủ thiếp đi.

Tân An cửa thành, vô thanh vô tức mở ra.

Từ bên trong, nhiều đội nhân mã đi ra, binh khí đều bịt kín miếng vải đen, liền ngay cả mã kỵ, đều trên đều quấn lấy một tầng, phòng ngừa tiếng vang.

Tống Ngọc tự mình dẫn đội, nhìn phương xa quân doanh, thấp giọng thét: "Kỵ binh ở trước, theo ta xông lên doanh, bộ quân sau đó đuổi tới, thành bại ở đây một lần!"

Đại quân chậm rãi tới gần Lý Như Bích trận doanh.

Tống Ngọc nhìn ra khoảng cách, vung tay lên, mã kỵ thét dài, khởi xướng xung phong!

Tống Ngọc xông lên trước, sắc mặt không đau khổ không vui, ở kiếp trước, mọi người chỉ nhìn thấy có nhiều như vậy kỳ tập án lệ, nhưng không thấy, tại sao sách sử cường điệu những này thắng lợi.

Nhân khó được, quá hiếm có, mỗi một cái thành công án lệ sau lưng, đều có hàng trăm hàng ngàn thất bại ví dụ , nhưng đáng tiếc, được làm vua thua làm giặc, chỉ có thành công giả, mới bị lịch sử ghi khắc.

Hiện tại, chính mình cũng tới dạ tập, có thể làm, đều làm, còn lại sự, liền xem thiên ý.

Kỵ binh nỗ lực nhanh chóng, mấy hơi thở, liền đến quân doanh cửa.

"Dạ tập! Dạ tập!" Thủ Vệ sĩ tốt lúc này rốt cục phát hiện kẻ địch, lớn tiếng hô.

Mới hai tiếng, Tống Ngọc phi ngựa chạy tới, vung tay lên, đầu lâu bay ra, máu tươi tung toé!

"Giết!" Tống Ngọc lớn tiếng la lên, lúc này đã không cần che giấu.

"Giết!" Mặt sau kỵ binh, do La Bân chỉ huy, tùy tùng Tống Ngọc trùng doanh.

Một trăm Thiết kỵ, như dòng lũ bằng sắt thép, nhảy vào trong quân doanh.

Tống Ngọc cùng cái khác sĩ tốt đại khảm đại sát, gào thét châm lửa.

Này toàn bộ quân doanh, đều là một thoáng rối loạn lên.

Phải biết, thời cổ quân đội, Pháp luật nghiêm khắc, lại cực hắc ám, dựa cả vào quân kỷ, mười bảy điều bốn mươi tám chém, đàn áp, mới không còn có chuyện.

Hiện tại ban đêm đột nhiên bị tập kích, liền cực dễ dàng phát sinh "Doanh khiêu" .

Hơn vạn sĩ tốt hành vi mất khống chế, phát rồ loạn gọi, tình hình này, chính là Tôn Vũ trên đời, Hàn Tín phụ thể, cũng cứu vãn không được.

Lấy hơn hai ngàn người, xung kích vạn người đại doanh, Tống Ngọc dự định, chính là muốn gọi ra doanh khiêu.

Tối không ăn thua, cũng phải đại thương quân địch, đốt lương thảo, bức Lý Như Bích lui quân.

Quả nhiên, theo Tống Ngọc kỵ binh, mặt sau bộ quân cũng gào thét, vọt vào quân doanh. Giết vào lều lớn, đem mới từ trong ngủ mê tỉnh lại, liền quần áo cũng không kịp xuyên binh lính chém giết.

Việc này, mấy như cắt rau gọt dưa giống như dễ dàng, Lý Như Bích đại trong doanh trại, máu thịt tung toé. Tiếng la giết, ở trong ánh lửa, càng vang dội.

"Chúa công!" Lý Như Bích nghe được tiếng vang, vội vã khoác lên quần áo đi ra, liền thấy Yến Phi lửa trên người, nhắc theo trường đao, đến đây hộ Vệ.

Yến Phi ngực, còn bọc lại vải trắng, đây là lần trước Tống Ngọc lưu, tuy rằng không muốn Yến Phi tính mạng, nhưng cũng lưu lại đại vết thương.

May nhờ Yến Phi thể chất hơn người, mới giữ được tính mạng, nhưng vết thương, cũng không tốt. Lúc này lại đây, đủ thấy trung thành tuyệt đối.

Lúc này, Lý Trung Nghĩa cũng mang theo hộ Vệ chạy tới, đồng hành, còn có Tuân Tĩnh.

"Trung nghĩa, nhưng là quân địch dạ tập?" Lý Như Bích mặt trầm như nước, hỏi. Hắn tâm tư thông suốt, đã đoán được.

"Đúng là như thế! Cái kia Tống Ngọc tặc tử tự mình dẫn đội, ý chí không nhỏ, kính xin Chúa công mau chóng tránh lui, ty chúc lưu lại giết địch!" Lý Trung Nghĩa nửa quỳ nói.

"Trong lúc nguy nan, chính là tướng sĩ dùng mệnh thời khắc, ta sao có thể rời đi?" Lý Như Bích kiên quyết từ chối, lúc này rời đi, tuy có thể giữ được tính mạng, nhưng đại quân thất bại chi trách, liền toàn ép ở trên người hắn.

Này tội danh không nhỏ, Lý Như Bích có chút suy nghĩ, liền hạ lệnh: "Nổi trống, ta chi thân Vệ quân, toàn bộ để lên, bản tướng tự mình đơn đốc!"

Nhưng là quyết ý áp lên tất cả, vì là quân đội tranh thủ thời gian.

"Chúa công... Không thể..." Yến Phi, Lý Trung Nghĩa, Tuân Tĩnh khuyên.

"Ta ý đã quyết!" Lý Như Bích trầm giọng nói, đi tới cổ trước, tự mình nổi trống, thùng thùng vang vọng.

"Vâng! Tất thề sống chết để Chúa công!" Lý Trung Nghĩa không cách nào, quỳ xuống dập đầu, lập tức hét: "Theo ta tiến lên!"

Dẫn dắt thân quân, hướng về ở giữa chiến trường phóng đi.

Yến Phi nói ra đơn đao, mang theo cuối cùng mấy chục tên hộ Vệ, vờn quanh Lý Như Bích bảo Vệ.

Tiếng trống truyền khắp toàn doanh, Lý Như Bích đại quân lúc này, phảng phất có người tâm phúc, sĩ tốt từ kinh hoảng bên trong khôi phục như cũ, tìm kiếm bắt tay đầu binh khí, cùng đến địch liễu chết!

Ở trong mắt Tống Ngọc, quân doanh trên ngủ say Giao Long tỉnh lại, giường nanh múa vuốt, đánh về phía Tống Ngọc trên đỉnh Cầu Long.

"Này Tiềm Long Số mệnh, quả là dồi dào cực điểm!" Tống Ngọc cười khổ nói, nửa đêm công doanh, sĩ tốt đã hơn nửa mất đi thần trí, vừa nghe đến tiếng trống, nhưng lập tức khôi phục như cũ, có thể nói khó mà tin nổi.

"Nhưng này, lại có gì phương?" Tống Ngọc cười to, trường đao hướng về, phá trận tan tác, nóng bỏng máu tươi, tiên Tống Ngọc một thân một mặt.

Tống Ngọc chỉ cảm thấy trong lồng ngực quá nhanh, sáng khoái tràn trề, lớn tiếng hô: "Hắc Vũ Kỳ, theo ta giết vào quân trận, bắt sống Lý Như Bích! Đông Sơn Đô, giết bình không phục! Phi Hồ Vệ, phóng hỏa, đặc biệt lương thảo, không muốn buông tha!"

Nói lời này thì, Cầu Long Số mệnh đại động, gia trì ở Tống Ngọc trên người, tăng thêm uy lực.

Phía sau sĩ tốt, dồn dập theo hô to: "Giết bình này doanh! Bắt sống Lý Như Bích!"

Sĩ khí không khỏi đại thịnh.

Người hai phe mã, mạnh mẽ đụng vào nhau, đan xen chém giết. Quân khí cùng Long vận, hỗn hợp tiêu hao, trên chiến trường, máu chảy thành sông, lệ khí nổi lên.

Tống Ngọc trong cơ thể thần thông, phát huy toàn bộ, múa đao liên khảm, nhiều lần phá giết địch quân.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 99: Chiến Bại

Tổ tông địa mạch biến hóa, tự nhiên không phải trời sinh.

Dù sao Ngô Châu Long khí, đã chúc ý Lý Như Bích, lại sao cho hãn chế tạo cản trở?

Này nhưng là Phương Minh ra tay.

Sử dụng Thần lực màu kim hoàng, có thể tăng mạnh thần thông uy năng, Phương Minh trước đó đi tới Tổng Ngọc tổ mộ, lấy dời núi lấp biển thần thông, mạnh mẽ cải tạo địa hình, thu lấy địa khí, tăng cường địa mạch lực lượng, mạnh mẽ đem Phong Thủy địa thế thay đổi, trở thành một nơi tiểu Long mạch.

Hơn nữa Thủy Liên Đạo Nhân điểm tình chi bút, đem Xích Xà Nhiều Ấn chi cục sửa, trở thành Xích Giao Nhiều Ấn chi tượng, mới có này Cầu Long chi vận.

Cầu Long cùng Giao Long, đều là Long chúc, Tiên Thiên khắc chế liên yếu bất không ít, Tổng Ngọc mới định ra này dạ tập kế sách.

Quả nhiên, có Tổng Ngọc làm gương cho binh sĩ, sau đó binh sĩ, đều tinh lực dâng lên, theo chủ tướng chém giết, quân địch binh sĩ, tuy rằng hoảng loạn trạng thái có hòa hoãn, nhưng đến cùng vội vàng bị tập kích, tay không tắc sắt, nhất thời cũng không tìm được Hỏa trưởng, đội trưởng các

loại đầu lĩnh, không có chỉ huy, đội hình tán loạn, nhưng là không ngăn được Tống Ngọc trật tự tinh nhiên, hiệu lệnh nhất thống đại quân.

Nhưng lúc này, một tướng mang theo thân Vệ giết ra, chính là Lý Trung Nghĩa!

Hắn suất lĩnh thân binh, đều là Lý Như Bích cận Vệ, mỗi đêm mang giáp phụng dưỡng, vừa nghe tiếng la giết, chính là cảnh giác, lại vị nơi đại doanh vị trí trung ương, nhất thời không ảnh hưởng tới, có thể thông dong chinh quân, lúc này giáp trụ đầy đủ hết, theo Lý Trung Nghĩa giết ra!

Nguồn sức mạnh này vừa đến chiến trường, liền hấp dẫn song phương chú ý, quân địch sĩ tốt, dồn dập hướng về dựa vào, Tống Ngọc thấy này, uống; "Theo ta trên, lấy người này thủ cấp giã, tầng tầng có thưởng!"

Trong lòng biết lúc này tuyệt đối không thể cho đối phương thời gian. Nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Thần đánh thuật không hề bảo lưu, thân đao bày đặt hoành mang, ánh sáng lạnh bắn ra bốn phía. Tống Ngọc thúc mã tiến lên, nhắm phía Lý Trung Nghĩa vị trí.

Dọc theo đường đi, chuôi đao liên chuyển, thỉnh thoảng có quân địch bay ra, ngã trên mặt đất, giãy dụa hai lần, liền như vậy bất động.

"Giết!" Tống Ngọc chợt quát một tiếng. Dựa vào ngựa xung phong lực lượng, múa đao chém dọc. Ánh đao lóe lên, vắt ngang trời cao, tựa hồ đem bốn phía đều hóa thành bạch ngân ngọc thế vị trí.

Một cái thân Vệ Hòa trường mặt mang kinh ngạc, tựa hồ không dám tin tưởng. Đột, cả người từ trung gian nứt ra, máu tươi tạt khí, gấn một chỗ. Càng bị Tống Ngọc từ trung gian một đao cắt đứt!

Này đã không phải thế giới võ nghệ có khả năng đạt đến cảnh giới, chu vi sĩ tốt, đều là đại loạn, gào thét: "Quý a! Quý a!"

Tối tắm trong ánh lửa, Tống Ngọc sắc mặt dữ tợn, thân mang huyết ô. Lại bên ngoài kim Quang, mấy như Quý thần hạ phàm!

Liền ngay cả luôn luôn coi núi đao biển lửa như bình thường Lý gia thân Vệ cũng có chút bối rối, Lý Trung Nghĩa nuốt ngụm nước miếng. Thét: "Không phải sợ! Hắn chỉ có một người, đều lên cho ta, dùng cung tên!"

Thân binh bên trong, tự có dẫn theo cung tên, lúc này gỡ xuống, Lý Trung Nghĩa tự mình cài tên. Tay một thả.

Xì! ! !

Mười mấy chi lang nha tiễn, bắn về phía Tống Ngọc.

Cung tên bắn tới giáp vàng. Liền bị ngăn trở, tình cờ có chút, ngoan cường đột phá kim Quang phòng ngự, cũng bị Tống Ngọc trên người thiết giáp ngăn trở, một đợt mưa tên hạ xuống, dĩ nhiên là không bị thương chút nào!

"Ha ha ha..." Tống Ngọc thét dài cười to, lại là phóng ngựa nhảy vào đoàn người, tùy ý chém giết.

"Chuyện này..." Lý Trung Nghĩa cánh tay, có chút run, này vượt qua lẽ thường một màn, thực tại có chút đả kích.

Nhưng hắn chính là người nhà họ Lý, Tống Ngọc bất tử, Lý gia tất có đại họa, lúc này cắn chặt hàm răng, thét: "Ta chi thân binh ở đâu?"

"Tướng quân, chúng ta ở đây!" Mười mấy tinh tráng hán tử đi ra, đều khoác giáp da, những này, là Lý Trung Nghĩa chính mình thân binh, bình

thường có bao nhiêu lung lạc, hãn không sợ chết, đến thời khắc mấu chốt, hoặc chiến hoặc trốn, cũng phải dựa vào bọn họ!

"Theo ta trên, giết kẻ này!" Lý Trung Nghĩa căn dặn nói.

"Tuân mệnh!" Những thân binh này, người nhà đều ở Lâm Giang, nếu là chết trận, tự nhiên có Lý gia thích đáng nuôi nấng, nếu là bỏ chạy, tất gây họa tới người thân, lúc này chỉ có thể đáp lời.

"Giết!" Lý Trung Nghĩa mang theo mười mấy thân Vệ, giết hướng về Tống Ngọc! Lúc này toàn bộ sinh ra tử chí, trí sinh tử với ngoài suy xét, võ nghệ Số mệnh đều chiếm được thăng hoa, ở trong mắt Tống Ngọc, đều có óng ánh cảm giác!

"Thật tốt dũng sĩ !" Tống Ngọc than thở, dưới chân thúc một chút, chiến mã nhắm phía những này tử sĩ.

Phốc! ! !

Tống Ngọc ánh đao lấp lóe, liên tục phá tan địch giáp, mang theo huyết hoa.

Lý Trung Nghĩa sắc mặt ửng hồng, hét: "Chúa công, thuộc hạ kiếp sau lại đi theo ngài, đặt xuống ta Lý gia giang sơn!" Thả người tiến lên, sấn Tống Ngọc chém giết một cái thân binh thời điểm, ôm lấy mã chân, múa đao đâm thẳng chiến mã trong lòng!

Tống Ngọc vỗ một cái vạt cỡi cái cổ, mã thanh hí dài, chiến mã sau đó đứng lên, đem Lý Trung Nghĩa đạp ngã xuống đất, móng trước hạ xuống, ở giữa Lý Trung Nghĩa trước người, đem ngực đâm đến ao hãm.

Lý Trung Nghĩa trong miệng chảy ra máu, trong mắt nhưng có ánh sáng, tựa hồ tiêu hao hết cuối cùng sinh mệnh, ở hét lớn bên trong, đem trường đao đâm vào chiến mã trước ngực!

Đỏ thắm đại mã không chống đỡ nổi ngã xuống đất, Tống Ngọc dưới chân một mượn lực, rời đi chiến mã, đặt chân chiến trường.

"Giết! Làm Tướng quân báo thù!" Cái khác thân binh, hồng hai mắt, gầm rú lao lên.

Lúc này rơi vào loạn quân, chu vi đao thương như rừng, Tống Ngọc trên mặt, nhưng không có một chút nào kinh sắc, không hề lay động, chân một đá, một thanh trường thương lạc ở trong tay, đầu tiên là đâm một cái, đem Lý Trung Nghĩa triệt để chấm dứt.

Sau đó tung thương đứng thẳng, lạnh lùng nhìn quét chu vi.

Lúc này, La Bân đã thấy Chúa công gặp nạn, cảm tới cứu viện.

Cái khác quân địch, cũng là không muốn sống đập tới, dù sao, chỉ cần lấy Tống Ngọc thủ cấp, chính là đầy trời đại công!

Kỵ binh ở trùng trận thì mất mã kỵ, cái kia hầu như cứu tử nhất sinh, Tống Ngọc tuy có thần đánh hộ thể, nhưng một khi kéo dài thời gian, cũng là kết cục không ổn.

"Ha ha... Sảng khoái! Sảng khoái!" Tống Ngọc cười lớn, trường thương trong tay quét ngang, đem một mặt sĩ tốt toàn bộ đánh bay.

Lại là bóng người liên tiếp, tránh thoát phóng tới mũi tên.

Thần lực trong cơ thể một làn sóng liền với một làn sóng, ở đỉnh cao chém giết bên trong được thăng hoa, cùng thân thể triệt để dung hợp, cường hóa thể lực, cuồn cuộn không ngừng.

Tống Ngọc tiếng cười dài bên trong, tay phải nắm thương, tay trái rút ra trường đao, lại là một chém, mang theo nóng bỏng nhiệt huyết.

Tả đao hữu thương, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi! Liên tục sát thương quân địch.

Tống Ngọc ngạo nghễ tung hoành, chu vi sĩ tốt, liếc mắt nhìn nhau, đều có không che giấu nổi ý sợ hãi. Dồn dập lùi về sau nửa bước.

"Chúa công!" La Bân khoái mã vọt tới, phía sau, còn theo một thớt vô chủ vật cỡi.

Tống Ngọc tung tiếng cười dài, nhảy tót lên ngựa, lúc này, mới cảm giác tay có chút run, vừa nảy chốc lát, nhưng là tiêu hao hết hãn Thần lực, lúc này có chút suy yếu.

Mãnh đến vừa đề khí, đem cảm giác suy yếu hoàn toàn đè xuống, hét: "Xung phong! Khu đuổi bọn họ!"

Tới rồi kỵ binh sắp xếp thành trận, lấy Tống Ngọc, La Bân làm tiên phong, khởi xướng nỗ lực!

Cổ đại kỵ binh, hung mãnh nhất, một khi khởi xướng xung phong, hầu như không cách nào có thể kháng cự, mang đội, lại là Tống Ngọc, La Bân các loại (chờ) hung nhân, uy lực càng sâu!

Đến mức, gào hét có tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, dĩ nhiên ở quân địch bên trong, mạnh mẽ mở ra điều đường máu đến!

Đây là tạc xuyên chiến thuật, Tống Ngọc nhìn chung Quanh, thấy kỵ binh chỉ ít đi mấy kỵ, hét: "Trở lại!" Xông lên trước, lần thứ hai khởi xướng xung phong!

Hắc Vũ Kỵ như Tử thần giáng lâm, đến mức, không ngừng thu gặt sinh mệnh.

Quân địch không còn Lý Trung Nghĩa chỉ huy, lúc này tinh lực đi qua, rốt cục bắt đầu e ngại.

Theo kỵ binh xung phong, quân địch sĩ tốt, dồn dập chạy trốn chết, đội hình tán loạn, không còn nữa thành quân.

"Khu đuổi bọn họ!" La Bân biết Chúa công ý đồ, uống.

Kỵ binh gào thét, đem du binh xua đuổi hướng về Lý Như Bích vị trí trung quân.

Hàng trăm hàng ngàn sĩ tốt, trùng hướng về phía sau mình quân doanh, tình hình một thoáng hỗn loạn không thể tả, nhất thời liền đem Lý Trung Nghĩa hi sinh tính mạng, tranh thủ thời gian, tụ hợp nổi đến bộ đội tách ra.

Phía sau Lý Như Bích, Yến Phi, Tuân Tĩnh nhìn ra này mạc, đều là nhập trụ hãm băng, tay chân lạnh lẽo.

"Chúa công! Sự không thể làm, kính xin bảo lưu tự thân, đợi đến lúc lại nổi lên!" Yến Phi tới đến Lý Như Bích trước mặt, quỳ xuống nói.

"Đúng là như thế! Kính xin mau chóng quyết đoán!" Tuân Tĩnh cũng ở bên cạnh khuyên.

Lý Như Bích nắm chặt song quyền, hàm răng hầu như đem môi dưới cắn chảy ra máu, hẳn cũng biết, lúc này đã tới tử cục, cũng không còn một tia cơ hội, trước lưu lại, là đập nổi chìm thuyền liễu chết đến cùng, hiện tại, nhưng cần tráng sĩ chặt tay!

"Hỏa! Kho lúa nổi lửa rồi!" Hô to một tiếng, hấp dẫn Lý Như Bích chú ý.

Vừa nhìn, thân Vệ chỉ vào quân doanh một chỗ, thất thanh nói. Phương hướng kia, chính là đại quân độn lương vị trí!

Lúc này đã nổi lên ánh lửa, ngọn lửa lan tràn, hầu như đem toàn bộ quân doanh rọi sáng.

Nhưng là Tống Ngọc dưới trướng không phụ trọng trách, thành công đốt Lý Như Bích lương thảo.

Lần này, chính là cuối cùng đòn nghiêm trọng, đem Lý Như Bích đá kích không nhẹ, Lý Như Bích ngực một muộn, "Oa" một tiếng, phun ra khẩu huyết đến.

"Chúa công!" Yến Phi, Tuân Tĩnh vội vàng tiến lên thăm phò.

"Ta... Vô sự, truyền cho ta hiệu lệnh, hậu quân chậm rãi trở ra!" Lý Như Bích mặt như giấy trắng, vẫn là nói.

"Tuân mệnh!" Yến Phi lập tức xuống, truyền đạt hiệu lệnh.

Lý Như Bích nhìn đại doanh phương hướng, lặng lẽ không nói.

Lần này, thực sự là triệt để thất bại!

Sau đó thu góp tàn quân, có thể có ba ngàn, nên vui mừng. Lý Như Bích nghĩ đến càng nhiều càng xa, hơn mang này đại thắng, trước Tân An quy hàng thế gia, e sợ đều sẽ phản nghịch, chính mình ở Tân An kinh doanh, triệt để hóa thành tro bụi. Chớ nói chi là, Tống Ngọc liệu sẽ có thừa cơ giết vào Lâm Giang...

Yến Phi điều quân, rất có kết cấu, bản thân của hắn, ở trong quân, cũng là uy tín không nhỏ, coi như lúc này, truyền xuống quân lệnh, các bộ cũng lẫm liệt nghe theo.

Hậu quân các bộ, còn miễn cưỡng duy trì biên chế, thừa dịp hỗn loạn còn không triệt để lan tràn đến chỗ này, chen chúc Lý Như Bích, chậm rãi lui ra đại doanh.

"Chúa công, người xem! Lý Như Bích chạy!" La Bân ghìm ngựa, chỉ vào đại quân lui lại phương hướng, nói.

Tống Ngọc viễn thị, liền thấy hơn ngàn người, chậm rãi lui ra quân doanh, trung gian một người, oai hùng bất phàm, chính là Lý Như Bích!

"Chúng ta, có hay không truy kích!" La Bân chờ lệnh nói.

Tống Ngọc trong lòng hơi động, nhưng nhìn Lý Như Bích đại quân, tuy là lui lại, nhưng cũng không đánh tới bờ, thậm chí sau quân đội, tuy có chút tán loạn, nhưng trong lúc mơ hồ cũng có kết cấu, tựa hồ hình thành túi áo, chờ kẻ địch rơi cạm bẫy.

Không khỏi thở dài, đề xuống này rất có sức mê hoặc ý nghĩ, nhìn lại nói: "Không cần, ta quân thương vong, cũng là không nhỏ... Không đuổi giặc cùng đường, trước hết giết bình này doanh, cho ta hô to, Lý Như Bích chạy trốn..."

La Bân hiểu ý, lớn tiếng hô: "Lý Như Bích đã trốn, đầu hàng không giết!" Hân âm thanh vang dội, hầu như vang vọng toàn bộ đại doanh.

Quân địch sĩ tốt, thấy rõ Lý Như Bích soái quân rời đi, triệt để không còn chiến ý, dồn dập quỳ xuống đất đầu hàng, chột có chống lại, cũng rất nhanh bị đánh giết.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 100: Khí Số Giảm Và Tăng

Tống Ngọc nhìn dần dần bình tĩnh đại doanh, không khỏi thở dài một hơi.

Truyền xuống hiệu lệnh, mệnh Diệp Hồng Nhạn xử lý khắc phục hậu quả, nhìn phương xa sắc trời từng bước, nhưng là có chút không tên cảm khái.

Cho tới giờ khắc này, hẳn còn có chút không dám tin tưởng, chính mình lại giết bại Tiềm Long!

Này Tiềm Long đại vận, một khi lên thế, liền không thể bại, một bại thì lại Khí số tổn thất lớn, hai bại thì lại thống trị bất ổn, ba bại chính là bỏ mình tộc diệt!

Chớ nói chi là, đây là Tống Ngọc cùng Lý Như Bích lần đầu ở trên chiến trường giao phong, ý nghĩa càng thêm bất phàm!

Tống Ngọc chỉ cảm thấy trên người đại khinh, có như trút được gánh nặng cảm giác, "Đây là... Tiềm Long đại thế yếu bớt, đối với ta áp chế cũng giảm nhỏ không ít!"

Lúc này Tiềm Long bị Tống Ngọc giết bại, song phương Số mệnh giảm và tăng, tất có cảnh tượng kì dị.

Tống Ngọc nghĩ như thế, vận lên Linh nhãn, xem xét tử mi song phương Số mệnh.

Xa xa, Lý Như Bích trong quân, Quân khí tổn thất không ít, Số mệnh đại thất, mây mù mỏng manh, lộ ra màu xanh Giao Long.

Này giao trên thân rồng máu me đầm đìa, một trảo hầu như toàn đoạn, không còn nữa trước thần thái, uể oải uể oải suy sụp, bị tổn thương lớn.

Này Khí số, đầy đủ gọt đi ba phần mười!

"Tiềm Long một khi lên vận, liền không thể thất bại, ta bây giờ, cũng rốt cục thấy rõ cái gì là vận đi như núi đổ... Này tan vỡ tốc độ, thực là khó mà tin nổi!" Tống Ngọc trong lòng thầm nói.

Lại nhìn tự thân, kim khí hội tụ thành vân, bên trên có màu xanh sinh thành, Xích giao một sừng, đã hoàn toàn vững chắc, lúc này hưng phấn bơi lội, ở Số mệnh trung du đặc, tư thái tao nhã, nhưng là triệt để hóa thành Cầu Long, lướt qua Hóa Long chi Quan!

"Ồ?" Tống Ngọc ánh mắt nhất động, lại có phát hiện.

Chỉ thấy tự thân chu vi trong hư không. Không ngừng có Thanh khí sinh thành, từng tia từng sợi, hội tụ ở Số mệnh phía trên. Cầu Long đạt được những này chống đỡ, thân hình to lớn hơn, tiền thân có hai cái nhô ra, tựa hồ muốn đuổi ra cái gì.

"Ta giết bại Lý Như Bích, đã chứng minh cho vùng thế giới này, thành công là chân Long tiềm lực, Long khí có linh. Tự sẽ không một lòng một dạ chống đỡ Lý Như Bích, đây chính là đối với ta đầu tư rồi!"

Tống Ngọc tâm như gương sáng, đây là từ Lý Như Bích trên người đoạt ngày nữa mạng lớn vận một phần. Chứng minh chính mình có chấp chương Ngô Châu Long khí tư cách.

Bất quá, những này, chỉ là Lý Như Bích Long khí một phần, trên người hẳn. Như trước có Long khí chống đỡ. Chỉ là cường độ không bằng từ trước, tiếp đó, chính là hai người cạnh tranh.

Chỉ có triệt để giết Lý Như Bích, mới có thể chính thức thu được Long khí tán thành, đến lúc đó Tống Ngọc liền thành Ngô Châu Long khí chủ mới!

"Hừ hừ, ta trước Số mệnh không đủ, còn có thể thắng chi, hiện tại công thủ chuyển đổi. Số mệnh giảm và tăng, Lý Như Bích còn muốn vươn mình?"

Tống Ngọc cười gằn.

Lúc này. Khóe mắt dư Quang lóe lên, nhưng là thấy rõ cõi âm kỳ cảnh!

Phía trên chiến trường, phàm mắt thường không thể nhận ra chỗ.

Hắc hồng khí lóe lên, lộ ra một bóng người, ngực ao hãm, nhưng hoạt động như thường, sắc mặt hơi trầm, lẩm bẩm nói: "Chúa công! Trung nghĩa vô năng, không giết được Tống Ngọc, có tội! Coi như hóa thành Ác Quỷ, cũng phải vì Chúa công tác Tống Ngọc chi hồn!"

Lớn tiếng quát: "Lý gia quân, đi ra liệt trận!"

Liền thấy từng tia từng tia Hắc khí, tự chiến trường góc bay lên, hóa thành từng cái từng cái sấm sét, đều thân mang huyết ô, tứ chi không trọn vẹn, không còn nữa người thường.

Lý Trung Nghĩa trên người mang theo màu đen đỏ, ở quân hồn xem ra, chung Quanh hẳn thiêu đốt ba tấc Quang diễm, không ngừng bên ngoài uy thế.

Làm Quỷ hồn, đối với Số mệnh, càng là mẫn cảm, Lý Trung Nghĩa khi còn sống, liền khá được tín nhiệm, Số mệnh Long hậu, tuy rằng bỏ mình, Khí số giảm nhiều, nhưng đối phó với những này du hồn, nhưng là dễ như ăn bánh.

Hắn lại là Quan quân, thiên nhiên trên, liền đối với Lý gia quân hồn, thì có lãnh đạo lực.

Lúc này tụ lại quân hồn, cũng có gần nghìn người. Tụ tập ở Lý Trung Nghĩa chu vi.

"Chúng ta sinh là người nhà họ Lý, chết là Lý gia Quỷ, Chúa công vẫn còn tồn tại, chính là trong bất hạnh rất may, Các người theo ta đi vào, chiếm núi làm vua, nhiễu loạn Tân An, ở Âm thế làm Chủ công hiệu lực!"

Này Lý Trung Nghĩa, cũng biết không ít bí ẩn, không có liều lĩnh tiến lên tìm Tống Ngọc báo thù.

Lúc này nhìn Tống Ngọc ánh mắt, nhưng đơn giản là như sói đói, tàn nhẫn không được sinh phệ Tống Ngọc huyết nhục.

"Ai! Bên trong chiến trường, nhiều sinh Quỷ thần!" Tống Ngọc thờ dài nói.

Này vẫn là vạn người cấp bậc chiến trường, nếu là hơn một trăm ngàn, một triệu người đại chiến đây? Đến lúc đó e sợ liền Quỷ Vương đều đề cao đến đi ra.

Tống Ngọc vốn là không dự định buông tha đối phương quân hồn, hiện tại thấy rõ có thủ lĩnh, hữu dũng hữu mưu, càng là không thể giữ lại.

Ánh mắt chuyển hướng Lý Trung Nghĩa, Lý Trung Nghĩa bị này ánh mắt nhìn chăm chú đến phát lạnh, thất thanh nói: "Người... Thấy rõ ta, làm

sao có khả năng..." Nhưng là trong lòng nổi lên ý sợ hãi, dù sao đêm qua Tống Ngọc cho hắc ấn tượng, thực là quá mức sâu sắc!

Liền muốn rời đi nơi này.

Tống Ngọc nở nụ cười, tay vừa đỡ, trong hư không, truyền đến chuông vang nhô lên tiếng.

Kim khí quét ngang, Lý Trung Nghĩa còn chưa phản ứng lại, liền bị tiêu diệt, còn lại quân hồn, cũng là như thế.

Tống Ngọc thân là một Phủ Tiết Độ Sứ, liền không phải Lý Trung Nghĩa có thể tới gần, hiện tại Long khí đại thịnh, càng là uy nghiêm cực kỳ, thậm chí, không cần vận dụng Thái Bình Ấn, bằng vào bản thân Số mệnh, liền có thể đem gần đây ngàn quân hồn xóa đi.

Còn lại Tân An quân hồn, nhưng là không cần để ý tới, sau đó tự có Hứa Viễn các loại (chờ) người đến đây xử lý.

Tống Ngọc nhàn nhạt nghĩ, lúc này Diệp Hồng Nhạn tới, bẩm báo nói: "Chúa công, quân doanh đã kiểm kê xong xuôi, đăng ký tạo sách. Tù binh đều thu rồi binh khí, giam giữ trông coi..."

"Được! Đại quân suốt đêm đại chiến, gian khổ, lập tức trở về Phủ thành nghỉ ngơi, đem Lý Như Bích Binh bại tin tức, cho ta nhanh nhất truyền đi!"

"Những kia cỏ đầu tường, lúc này tất hồi thanh ruột, ta ngược lại muốn nhìn bọn họ, làm sao tiêu Bản Soái cơ giận!" Tống Ngọc cười gằn nói.

Những Thế gia này, Lý Như Bích vừa đến, liền hận không thể đi tới ôm bắt đùi, làm dẫn đường đảng, đối với Tống Ngọc coi như người chết.

Hiện tại Lý Như Bích bỏ chạy, chỉ sợ cũng đang run sợ.

Diệp Hồng Nhạn cũng trên mặt mang theo ý cười, xem ra những Thế gia này, cho hấn ấn tượng, cũng không phải rất tốt.

Đại quân chậm rãi lên đường, áp tù binh, hướng về Tân An Phủ thành bước đi.

Cách đó không xa, trên ba con ngựa, nhìn theo Tống Ngọc rời đi.

Lý Như Bích nhìn chòng chọc Tống Ngọc đại quân, trong mắt tựa hồ muốn bốc lên hỏa đến, Tống Ngọc này một tay, triệt để đứt đoạn mất hấn phản công hi vọng.

"Đáng tiếc... Nếu là Tống Ngọc đêm qua truy kích, ta liền có thể cho hấn niềm vui bất ngờ, nói không chừng còn có thể tiếp tục đánh!" Yến Phi cũng không cam lòng nói.

Hấn có soái tài, trước bởi vì bị thương, không thể lý sự, đại quân mới giao cho Lý Trung Nghĩa trên tay, Lý Trung Nghĩa mặc dù trung thành, nhưng năng lực làm sao so với được với Yến Phi? Cho nên mới có đêm qua chi bại, nếu là Yến Phi chinh quân, cái kia đoạn không đến nỗi như vậy!

Tại lui lại, Yến Phi cường chống đỡ bệnh thể, bày xuống cạm bẫy, hi vọng có thể chuyển bại thành thắng, làm sao bị Tống Ngọc nhìn thấu, lúc này không thể cứu vãn, coi như Yến Phi ngược có vạn ngàn mưu kế, không có binh sĩ, cũng không bột đổ gột nên hồ.

Hiện tại Tống Ngọc lại sẽ người bệnh tù binh đều chuyển tới Phủ thành, có tường thành, cái kia càng là bó tay hết cách.

Tuân Tĩnh diện có vẻ ưu lo, đi ra nói: "Chúa công, hiện tại Tống Ngọc tất thả ra tin tức, cái kia trước đầu dựa vào chúng ta Thế gia, đều sẽ có tâm tư, ta quân lại gặp bại sự, đại sự không ổn!"

Lý Như Bích cả kinh, Tống Ngọc chắc chắn làm như thế, cái kia Tân An Thế gia, vì lấy lòng Tống Ngọc, giữ được tự thân, mai phục tập kích Lý gia đại quân, dâng lên Lý Như Bích thủ cấp, chính là chứng minh tốt nhất!

Dù sao, không phải vạn bất đắc dĩ, ai muốn xa xứ, Thế gia gốc rễ, đều ở trên đất, một khi rời đi cố thổ, liền không còn nữa Thế gia uy vọng, dần dần tiêu vong.

Chỉ cần giết Lý Như Bích, dâng lên thủ, cái kia Tống Ngọc nói vậy cũng sẽ không truy cứu tiếp.

Lúc này, Lý Như Bích đại quân thất bại, liền ngàn người cũng chưa tới, sĩ khí hạ, nếu như mấy nhà liên thủ mai phục, thật là có chút không thể chịu được.

"Đáng ghét!" Lý Như Bích cắn răng, từ đêm qua bắt đầu, nội tâm hẳn liền đại giác kinh hoàng, tựa hồ mất đi cái gì trọng yếu đồ vật, bây giờ nhìn đến Tống Ngọc chi quân, cảm giác càng rõ ràng hơn.

"Ngọc Hành đây? Vì sao hôm qua không gặp, lấy Bạch Vân Quan thế lực, hôm qua tất có thể phát hiện đầu mối..." Lý Như Bích nghĩ đến một người, hỏi.

"Báo! Ngọc Hành đạo trưởng cầu kiến!" Thân binh tới, bẩm báo.

"Mới đang muốn, liền đến, ta ngược lại muốn nhìn hẳn có lời gì nói?" Lý Như Bích lạnh giọng nói: "Truyện!"

Không lâu lắm, Ngọc Hành đi vào, sắc mặt xám xịt, đạo bào cũng tổn hại không thể tả, triêm không ít huyết ô, xem ra rất là chật vật.

"Đại nhân, thuộc hạ đến đây thỉnh tội!" Ngọc Hành thấy rõ Lý Như Bích, quỳ xuống tạ tội.

"Có tội gì?" Lý Như Bích hỏi.

"Hôm qua bản đạo không có đúng lúc bấm báo, đến trễ quân cơ..." Ngọc Hành chậm rãi nói, tuy rằng Lý Như Bích, tự có hệ thống tình báo, việc này, không trách được Ngọc Hành trên đầu, chỉ là thiên nộ thôi.

Nhưng lúc này, cũng chỉ có thể được.

Lý Như Bích hỏa khí phát xong, mới thanh tỉnh lại, cảm giác mình lỗ mãng, trận chiến này thất bại, sau khi nếu muốn trở mình, còn phải dựa vào Bạch Vân Quan giúp đỡ, hiện tại làm lộn tung lên, nhưng là vô cớ làm lợi Tống Ngọc.

Sắc mặt hòa hoãn không ít, hỏi: "Đạo trưởng hôm qua gặp chuyện gì?"

Ngọc Hành thấy Lý Như Bích khôi phục như thường, trong lòng mới ám thử một hơi, bấm báo nói: "Đêm qua, bản đạo với trong lều bị tập kích, bị nhốt một ngày, thẳng đến tối, mới chạy trốn ra ngoài. Nhưng trong quân doanh, đã là loạn quân liên miên, chỉ có thể giữ được tự thân..."

"Bị tập kích?" Lý Như Bích cả kinh: "Có biết là người phương nào?"

Ngọc Hành không có trực tiếp cùng Phương Minh đối mặt, liền bị vây nhốt, chỉ có thể nói: "Không biết, chỉ có thể đi đầu thông báo trong môn phái, nói vậy khẳng định có trả lời chắc chắn..."

Trong lòng, nhưng có chút bận tâm, Thanh Hư cùng Mộng Diệt hai cái Chân Nhân, vẫn ở quân doanh phụ cận, hôm qua cũng không tới cứu viện, hẳn là...

Ngọc Hành tiếp theo bật cười, thầm than chính mình là như chim sợ cành cong, Chân Nhân Pháp lực ngất trời, sao sẽ xảy ra chuyện Phong Thủy, chính mình là buồn lo vô cớ.

Trong lòng vừa chuyển động ý nghĩ mà qua, liền nghe Lý Như Bích nói: "Như vậy, coi là thật không trách đạo trưởng, hiện tại kính xin cùng ta đồng thời trở về Lâm Giang..."

"Đa tạ Tướng quân!" Ngọc Hành đáp ứng nói, trước Lý Như Bích Binh bại, đối với Ngọc Hành liền có ảnh hưởng rất lớn, đạo hạnh tổn thất lớn, nhưng Ngọc Hành Khí số đã cùng Tiềm Long liên kết, đứt ra không, chỉ có thể một con đường đi tới đen.

"Truyền lệnh xuống, thu nạp sĩ tốt, chúng ta về Lâm Giang!" Lý Như Bích xa xa nhìn Tân An tường thành một chút, lặng lẽ một lúc lâu, vẫn là nói.

"Vâng!" Yến Phi cũng là trong lòng không cam lòng, nhưng cũng biết, lúc này, đây là tốt nhất cách làm, xuống truyền ra hiệu lệnh.

Không lâu lắm, mệnh lệnh truyền ra, sĩ tốt có bao nhiêu sắc mặt vui mừng.

"Sĩ tốt chiến ý hoàn toàn không có, nghe lùì thì lại hỉ, đúng là không phải rời đi không thể." Tuân Tĩnh dò xét một vòng, không khỏi nhiều hơn mấy phần vẻ ưu lo.

Lý gia đại quân chậm rãi khởi động, rời đi chiến trường...

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 101: Kiến Nghiệp

Trong hư không, ánh vàng lấp lóe, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người.

"Nơi này, đã ra Ngô Nam rất xa, e sợ đã tới Ngô Châu bắc bộ địa giới!"

Phương Minh đánh giá chu vi, tự lẩm bầm.

Lại nhìn về phía trước, thét: "Hiện!"

Từng đạo từng đạo vết tích, bỗng dựng trời lên, lóe lên vi quang, tựa hồ là người cất bước quá dấu ấn, lưu trên không trung.

"Này Thanh Hư độn Pháp, quả nhiên không phải chuyện nhỏ, trong một đêm, liền chạy đi gần ngàn dặm..." Phương Minh không lẩm cảm khái.

Thanh Hư là Chân Nhân tu vi, khí mạch dài lâu, lại tinh thông các loại ẩn nấp Đạo Pháp, một đường dùng không biết bao nhiêu.

Nếu không là Phương Minh liền tới đối không ít thần thông lần theo, e sợ vẫn đúng là sẽ bị Thanh Hư chạy trốn mở ra.

Hai người một đuổi một chạy, đã kéo dài một ngày một đêm, làm đuổi tới Ngô Châu bắc bộ.

Phương Minh theo hư không vết tích, dưới chân độn thổ phát động, lại là đuổi theo.

Như vậy, lại quá một canh giờ.

Phương Minh nhìn phía xa cảnh tượng, hơi kinh hãi.

Lúc này, đã đến một chỗ ngoại thành, phương xa, chính là dày đặc tường thành, toàn bộ dùng tảng đá xây thành, trải qua gió táp mưa sa, lộ ra đen nhánh màu sắc, đặc biệt có vẻ kiên cố.

Thành này tường tu đến rất lớn, phía dưới, chính là sông đào bảo Vệ thành, mặt trên, thậm chí có cây nhỏ mọc lên.

"Thành này không nhỏ, chính là làm đô thành, đều đầy đủ, ta đến cùng truy tới nơi nào?" Phương Minh hơi nghi hoặc một chút, nhưng sau đó liền mở ra.

Phương Minh đi tới nơi cửa thành, thấy rõ cao cao trên tường thành, có khắc hai cái cổ văn, cứng cáp mạnh mẽ, tuy xa có thể thấy được, là "Kiến Nghiệp" hai chữ.

Nơi này, dĩ nhiên là Ngô Châu trọng Trấn. Kiến Nghiệp Thành.

Kiến Nghiệp Thành tên, bắt nguồn từ hơn ba trăm năm trước, ngay lúc đó Ngô vương phát dân phu mười vạn. Quật nam kho sơn chi thạch, lấy đá tảng dựng, diễn ra ba năm mới được, Ngô vương vì kiến thành này, tiêu hao hết sức dân, sau đó không lâu liền binh bại bỏ mình, trở thành trò cười.

Này Kiến Nghiệp Thành. Lại có "Thạch Đầu Thành" biệt hiệu.

"Không muốn lại đi tới Ngô Châu thủ Phủ Kiến Nghiệp Thành, cũng đúng, Bạch Vân Quan chính là Ngô Nam Đại phái. Ở này Kiến Nghiệp trong thành, lại sao không có bố trí..."

Phương Minh bình tĩnh thần, nhìn Kiến Nghiệp Thành, chỉ thấy nhân khí ồn ào. Pháp luật nghiêm cẩn. Từng tia từng tia Xích khí hội tụ, trung gian thậm chí có màu vàng, như là sóng lớn phun trào, càng cùng xa xa giao tiếp, tựa hồ cùng một chỗ có giao lưu.

"Nơi đó là..." Phương Minh dõi mắt viễn vọng, liền thấy màu vàng đầy mắt, thậm chí có tiếng rống ngâm, hai mắt đại thống. Trong lòng rung mình, biết nơi này. Vẫn là chưởng khống tại Triều đình trong tay, tuy rằng gặp thời loạn lạc, Triều đình khống chế lực giảm nhiều, nhưng một Châu thủ Phủ, lại sao sẽ bỏ qua?

"Tuy rằng xông vào, cũng không phải không được, nhưng hà tất lãng phí Thần lực Số mệnh đây?" Phương Minh nở nụ cười, vận lên phụ thể thần thông.

Hắn lúc này, đối với thần thông vận dụng thuận buồm xuôi gió, khai phá ra không ít tân ứng dụng.

Tỷ như trước Phân Thần phụ thể, trải qua Phương Minh cẩn thận nghiên cứu, dùng tới Thần lực màu kim hoàng sau, là có thể đem Phương Minh Bản tôn toàn thể bám vào phạm nhân trên thân thể, không phải một tia Phân Thần có thể so với.

Phương Minh thần niệm đảo qua, rất nhanh sẽ chọn xong phụ thể người.

"Chính là người rồi!" Phương Minh vận lên thần thông, hét: "Phụ!", kim Quang thoáng hiện, trên đất một người, đột nhiên, thân thể run lên, liền muốn té xỉu.

"Thư sinh, không có sao chứ?" Đồng hành một ông lão hỏi.

"Không... Không có gì, khí trời quá nóng, có chút choáng váng! Nghỉ chút sẽ là tốt rồi!" Phương Minh cười trả lời, đồng thời, nhanh chóng sắp

xếp người này ký ức.

"Hừm, nguyên lai gọi là Dương Vân, mười tám tuổi, Hàn môn xuất thân, xin dựa vào cậu, bác cái xuất thân."

Phương Minh thân là Thần linh, mấy hơi thở liền đem người này ký ức toàn bộ tiêu hóa, lúc này đóng vai lên, giống y như thật, chính là Dương Vân người thân ở đây, cũng không nhận ra được.

"Ai... Cũng khó trách, trời nóng như vậy, người lại là cái người đọc sách, thân thể đơn bạc, không liên quan, lại đi hai bước, liền đến Kiến Nghiệp." Ông lão này nói.

Ông lão chỉ có cái tính, tự xưng lão Tôn đầu. Dương Vân ở trên đường gặp phải, giúp lão Tôn đầu đọc phong thư, liền đến tôn kính, vừa vịn lão Tôn đầu cũng phải vào thành, liền kết bạn đồng hành.

Hai người tiến vào cửa thành, lão Tôn đầu liền nói: "Thư sinh, ông lão muốn đi gặp tôn nữ, ngay khi này tách ra đi, lão Tôn đầu liền ở tại lão giếng nước đợi, người phải có sự, cứ đến tìm ta..."

Nói liên miên nói, đem trên vai công lấy bao vây đưa cho Phương Minh: "Ầy, túi xách của người khóa!"

Phương Minh sắc mặt kỳ dị, lúc này mới nhớ lại, nguyên lai này bao vây, chính là Dương Vân, nhưng đáng tiếc trên đường gian khổ, lão Tôn đầu liền xung phong nhận việc tiếp nhận.

Tiếp nhận một điem, nhẹ nhàng, hầu như không cái gì phân lượng.

"Người này thể chất, đến cùng đến có bao nhiêu nhược?" Phương Minh thần niệm quét qua, "Người này đọc sách đọc choáng váng, thân thể suy nhược, hầu như có thể coi nhược đến vô dụng..."

Theo tình huống này, người này khả năng không sống nổi hai năm.

"Ta hiện tại lấy Thần lực thể người khơi thông kinh mạch, tăng cường thể chất, nhưng cũng coi như là cứu người một mạng, hai giằng co thành..."

Phương Minh nở nụ cười, trong lòng nói.

"Được rồi, liền ở đây biệt ly đi, dọc theo đường đi đa tạ người, Dương Vân ngày sau tất có báo..." Phương Minh ôm quyền nói.

"Khà khà... Lão hán đều gần đất xa trời, còn tham cái gì? Các người người đọc sách, chính là như thế !" Lão Tôn đầu cười trực xoa tay, xem ra tâm tình không giống chính mình nói tới như vậy.

Phương Minh nở nụ cười, lần thứ hai hành lễ, lưng đeo cái bao rời đi.

Kiến Nghiệp chính là một Châu thủ Phủ, khí tượng lại cùng Thị Trấn không giống. Liền với dưới chân đại lộ, cũng nhiều lấy tảng đá xanh lát thành, chỉ cái này một hạng, liền không biết muốn tiêu hao bao nhiêu.

Dọc theo đường đi, dòng người cuộn cuộn, đủ loại tiểu điểm phân loại hai bên, còn có đồ ăn vặt quán nhỏ, tiểu thương dọc đường mua đi.

Còn có vài chỗ, nhưng là vi trần đầy, trung gian mấy cái nghệ nhân, biểu diễn xiếc ảo thuật võ nghệ các loại, trong đám người thỉnh thoảng phát sinh ủng hộ, lúc này thì có người hầu tiến lên, nâng chiêng đồng, xin tiền thưởng.

Phương Minh một đường đi, một đường xem, dù là nhìn quen An Xương phong tình, cũng cảm thấy nơi đây phần hoa còn thẳng , khiến cho dòng người liền.

Tuy là như vậy, nhưng Phương Minh chủ muốn chú ý, vẫn là ở tìm kiếm Thanh Hư tung tích trên.

Hắn lúc này đã biết Thanh Hư dụng ý, lão đạo này mưu toan dựa vào Châu thành Pháp luật đem Phương Minh khứ ngoài thành.

Tối không ăn thua, có nhiều người như vậy khí che lấp, nhưng cũng có thể đem hãn tự thân khí tức che giấu, càng không dễ dàng bị phát hiện.

Phương Minh bỏ ra một buổi sáng, thuê chiếc xe ngựa. Dem Châu thành chủ yếu địa phương đi khắp, nhưng là không thu hoạch được gì.

Phương Minh xuống xe, thanh toán xe ngựa tiền. Nhìn sắc trời, Thái Dương nửa chặn nửa che mà rơi vào chân trời, nhật Quang dần tối.

"Sắc trời đã tối, hay là đi này Dương Vân nhà cậu nhìn, dù sao tốt xấu cũng là cái Thất phẩm Quan, không lớn không nhỏ xem như là một nhân vật."

Tính toán đã định, liền hướng thành đi về phía nam đi.

Khối này. Cũng là Thế gia Quan chức nhà ở, càng chạy, hai bên kiến trúc càng thêm khí thế.

Phương Minh đi tới một chỗ đỏ thăm trước đại môn. Dừng bước. Ngẩng đầu lên, nhìn bảng hiệu.

"Trình trạch, xem ra chính là nơi này." Tiến lên gõ gõ khẽ đập cửa.

Một lát sau, một cái gã sai vặt đi ra. Đánh giá Phương Minh. Có chút mê man hỏi: "Vừa nãy là người gõ môn, có chuyện gì?"

"Đây là Trình Tầm Trình đại nhân gia sao? Ta là nhà hãn chất nhi, đặc biệt đến đây bái kiến!" Phương Minh mỉm cười nói.

"Lão gia nhà ta, chính là Trình Tầm, ngài chờ chút đã, ta cho ngài thông báo!" Gã sai vặt này làm người sai vặt lâu ngày, nhãn lực nhưng là lịch luyện ra.

Xem Phương Minh tuy rằng quần áo phổ thông, nhưng đúng mực. Tự có khí độ, cũng không giống như là hư ngôn lừa gạt. Không dám thất lễ, đổi khuôn mặt tươi cười, cười làm lành nói.

"Được rồi, nhanh đi, ta chờ đợi ở đây liền có thể!" Phương Minh không để ý lắm, nói.

"Ngài đợi chút!" Người sai vật nhanh chóng chạy đi.

Không lâu lắm, cửa lớn mở rộng, "Hai ngày trước liền thu đến thư, nói là Vân nhi muốn tới, vẫn chờ đây, không muốn hôm nay liền đến rồi!" Sang sáng âm thanh truyền đến.

Theo lời nói, một đại hán cất bước lại đây, thân cao tám thước, cực kỳ xốc vác. Lúc này sắc mặt ôn hòa, nhìn Phương Minh.

Đây là Dương Vân cậu, Trình Tâm, đương nhiệm Thất phẩm Tuần Kiểm, tương đương với trưởng cục công an, ở Kiến Nghiệp, cũng coi như có chút thực quyền.

"Xin chào cậu!" Phương Minh bái chuyển về lễ.

"Ha ha... Nhanh mau đứng lên!" Trình Tâm nâng dậy Phương Minh, Quan sát tỉ mỉ dưới, nói: "Năm ngoái thấy ngươi, tuy đọc đủ thứ thi thư, nhưng khí huyết lại thiệt thòi, không đủ chi chứng, lúc đó liền khuyên muội muội lấy điều dưỡng, hiện tại quả có hiệu quả, khí sắc rất nhiều chuyển biến tốt, thật đáng mừng..."

Dương Vân sắc mặt ửng đỏ, nói: "Làm phiền cậu nhọc lòng, chất nhĩ lần này..."

"Đến, đi trong nhà nói, gặp gỡ người các đệ đệ muội muội!" Trình Tâm không đợi phương nói rõ xong, liền kéo Phương Minh cánh tay, đồng thời tiến vào Trình gia đại trạch.

"Phân phó, tạo yến , ta phải cố gắng chiêu đãi Vân nhi!" Trình Tầm mặt mày hồng hào, cười to nói.

Dưới đáy gia đình tôi tớ, mau mau động thủ, không lâu lắm, liền yến hội đều chuẩn bị xong.

"Đến đến đến... Ta vì người giới thiệu, đây là ta trưởng tử Trình Húc, các người khi còn bé gặp, hiện tại hẳn là còn có ấn tượng."

"Xin chào ca ca!" Trình Húc đi ra, hành lễ nói, cũng là có vẻ hơi vắn nhợt.

"Không dám, không dám!" Phương Minh vội vã đáp lễ.

Sau đó, Trình Tầm lại vì là Phương Minh giới thiệu mấy người, đều là con thứ mấy cái tử nữ, này thái độ, liền khá là tùy ý, Phương Minh cũng là từng cái đáp lễ.

Đợi đến yến hội qua đi, Trình Tầm mang Phương Minh đi tới thư phòng, hỏi: "Lần này người đến việc, muội muội cùng ta ở thư trên, cũng có đề cập, người nếu muốn ở Kiến Nghiệp mưu sự, cậu tự nhiên chống đỡ, nhưng hay là muốn hỏi lại hỏi người..."

"Dương Vân mặc cho cậu dặn dò!" Phương Minh không rảnh suy tư trả lời.

"Hay, hay!" Trình Tầm mặt mang ý mừng. Phương Minh trong lòng hơi động, liền nghĩ tới, trước Trình Tầm, cũng nhiều lần xin mời Dương Vân xuất sĩ, nhưng Dương Vân chính là cái con mọt sách, vẫn từ chối, bây giờ nhìn này cháu trai rất cục khai khiêu, Trình Tầm tuổi già an lòng.

"Ta chỗ này, còn có mấy cái chỗ trống, nhưng đều là thư lại cấp một, nhưng là có chút oan ức người... Như vậy, người trước hết đảm nhiệm cố

làm, đợi được sang năm, ta phía dưới, thì có mấy cái chỗ trống..." Trình Tâm hơi trầm ngâm, liền nói.

Này tự giác làm, là Quan chức tự mình nhận lệnh chúc lại, nhưng Triều đình cũng dành cho thừa nhận, xem như là cái bán lại bán Quan quá độ chức vị, quyền lực to nhỏ, liền xem hết thủ trưởng có hay không thưởng thức.

Trình Tâm vừa là Dương Vân cậu, này tự nhiên là muốn gần đây đề điểm, đại lực đề bạt.

"Cậu đại ân, Dương Vân ghi khắc..." Phương Minh bái xuống.

"Chúng ta đều là một nhà người, ta không giúp người, ai giúp người chớ?" Trình Tâm mỉm cười nói. "Người ngày mai, sẽ theo ta nhập nha, nhớ kỹ, nhìn thêm ít nói liền có thể..."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 102: Kiểm Thuật

Ngày thứ hai, Phương Minh hãy cùng Trình Tâm tới Tuân Kiểm nha môn.

Sở dĩ tới nơi này, vẫn là vì tìm ra Thanh Hư hành tung.

Dù sao, chỉ cần Thanh Hư vừa rời đi Kiến Nghiệp, liền lập tức sẽ bị Phương Minh phát hiện, lúc này, hắn vẫn cứ trốn ở trong thành, dựa vào nhân khí che lấp.

Nếu là kéo dài lâu ngày, để Bạch Vân Quan phản ứng lại, toàn phái ra hết, thậm chí mời tới ngoại viện, cái kia Phương Minh dù không cam lòng đến đâu, cũng chỉ có rút đi.

Lần này Phương Minh, coi như không thể giết đến Thanh Hư, cũng nhất định phải cho đối phương một cái đau đớn thê thảm giáo huấn, mới có thể cảnh giác một, hai.

Trong thành thần thông không tốt dùng, chỉ có thể mượn giới trần tục sức mạnh.

Trình Tâm là Kiến Nghiệp tuần bổ, chủ quản trị an phương diện, các loại trâu bò rắn rết, cũng phải cho chút mặt mũi, tin tức linh thông.

Phương Minh đánh vào tuần bổ trung tâm, cũng có thể dò thám tin tức.

Nghĩ như thế, bất tri bất giác, liền do Trình Tầm mang theo, ở Phủ nha nội đi dạo một vòng.

"Vân nhi, cảm giác thế nào?" Trình Tầm thấy Dương Vân suy tư, không khỏi hỏi.

"Rất khí thế, chỉ là..." Phương Minh muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì, liền nói mà, cậu nhất định giúp người giải quyết!" Trình Tầm vỗ ngực bảo đảm nói.

"Ta vừa tới, đối với nha môn quy củ, đều chưa quen thuộc, sợ phạm vào kiêng kỵ!" Dương Vân đỏ mặt, hơi ngượng ngùng mà nói.

"Vây đơn giản, ta phái một người cho người, có cái gì không hiểu, trực tiếp hỏi!" Trình Tầm vừa nghĩ, cảm thấy này cháu trai xưa nay có chút si mê, phóng tới công môn bên trong, vẫn đúng là có chút không yên lòng, liền nói.

"Cái kia... Đa tạ cậu rồi!"

...

Trình Tầm chỉ cho Phương Minh người, gọi là Hà Thất. Cũng là làm lão công môn, quy củ thuần thực, càng là địa đầu xà. Đối với các môn các bộ, có cái gì kiêng kỵ, đều là môn thanh, chính hợp Phương Minh tâm ý.

Bực này lão công môn, tin tức còn vì là linh thông, Kiến Nghiệp địa giới, có cái gì gió thổi cỏ lay. Đều rõ rõ ràng ràng.

Thấy rõ Hà Thất, Phương Minh cũng không nói nhiều, trực tiếp mang tới yên lặng chỗ. Liền sử dụng tới thần thông.

"Xin chào đại nhân!" Hà Thất con là ánh mắt một mê, liền phục hồi tinh thần lại, hành lễ nói.

Phương Minh triển khai thần thông, nhuận vật tế không hề có một tiếng động. Bất tri bất giác. Nhiều là trong lòng ám chỉ một loại, không dễ dàng bị phát hiện.

"Người đem Kiến Nghiệp Bạch Vân Quan gần nhất cử động, đều đánh tra rõ ràng báo lên, hiểu không?" Phương Minh dặn dò.

Nếu là bình thường, Bạch Vân Quan uy danh lan xa, ở Kiến Nghiệp Quan Phủ, đều có không ít tín đồ, xếp vào thám tử. Hà Thất ngàn vạn không dám mạo hiểm phạm, nói không chừng. Còn có thể đem Phương Minh việc báo cho Bạch Vân Quan.

Nhưng lúc này, Hà Thất một tiếng, liền đồng ý: "Tuân mệnh!"

Đuổi đi Hà Thất sau khi, Phương Minh cũng không nhàn rỗi, đi tới công văn thất, tìm đọc lên Ngô Châu cùng thiên hạ tình báo, vì là sau đó làm chút chuẩn bị.

Này tuần bổ nha môn, tin tức linh thông, lại có công văn công báo, tuy rằng che che giấu giấu, nhưng Phương Minh cỡ nào người? Nhàn nhạt vừa nhìn, liền đẩy ra sương mù, thấy rõ chân thực.

Thiên hạ này thế cuộc, càng ngày càng tan vỡ.

Tiến vào Vĩnh An mười sáu năm qua, tuy tai tinh có giảm bớt, nhưng dù sao mùa xuân trồng mầm mống xuống, cũng không thể lập tức có lương thực, trước tích lũy lưu dân, đều ở ăn đói mặc rét bên trong, các nơi khởi nghĩa rất nhiều, Triều đình sứ đầu mề trán.

Các Châu Long khí, cũng vào lúc này ngẩng đầu, đã có người tiếng tăm xa truyền, tới Ngô Châu.

Kinh Châu, đại đô đốc Chu Vũ đã chiếm Trường Sa Phủ, nhòm ngó Giang Lăng.

Đất Thục, có Tiết Độ Sứ Hạng Đĩnh Thiên, tự phong Thục hậu, đặt xuống Tam Phủ, khí thế cực thịnh.

Lại có Long Thạch Kiệt khởi sự, được xưng "Thạch vương", đến nơi, chó gà không tha, nghe nói còn lấy thịt người làm quân lương, hung uy ngập trời.

Phương Minh hơi nhướng mày, nhớ tới mười sáu năm trước thiên hàng hắc nhật, tự lẩm bẩm: "Này Long Thạch Kiệt, chẳng lẽ chính là ngày đó Quỷ Vương? Hạng Đĩnh Thiên mặc dù người mang Long khí, nhưng cũng huyền... Không biết đất Thục Đạo môn, có gì phản ứng?"

Thời gian, liền trong lúc vô tình đi qua, trung gian Trình Tầm tới một lần, nhìn thấy Phương Minh đang dụng công, không có quấy rầy, lặng lẽ lui ra.

Buổi trưa có tới tứ dân bên thức ăn, ba món một canh, rất là phong phú.

Tới buổi chiều, Hà Thất mới lại đây, Phương Minh trong lòng hơi động, biết có tin tức.

"Đại nhân!" Hà Thất hơi khom người.

"Đi theo ta, nơi này không phải nói chuyện vị trí!" Phương Minh mang theo Hà Thất đi tới một chỗ hoa viên, tiện tay bày xuống Pháp vực, mới hỏi: "Sự tình làm được làm sao?"

"Khởi bẩm đại nhân, Kiến Nghiệp Bạch Vân Quan, hai ngày nay, không có cái gì dị động. Nhưng có một chút, cực kỳ khả nghi!"

"Ồ? Cẩn thận nói đến!" Phương Minh hỏi.

"Kiến Nghiệp Bạch Vân tổng quan mặt sau, chính là Đại hộ Hứa gia tòa nhà, này Hứa gia, cũng là Bạch Vân Quan thành kính tín đồ, hôm nay buổi trưa, Hứa gia quản gia đột nhiên đi Vân Cấm lâu đặt trước tốt nhất Long đàn hương. Trong lúc lơ đãng lộ ra ý tứ, bảo là muốn chiêu đãi quý khách..."

Bạch Vân Quan ở Kiến Nghiệp, tự nhiên cũng có Đạo Quan, nơi này, liền gọi Bạch Vân Quan, là trong thế tục tổng quan, Phương Minh hôm qua liền đến xem quá, trong ngoài, cẩn thận lục soát, nhưng đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Này Long đàn hương, là loại cực kỳ quý giá hương liệu, khí thanh u tao nhã, rất được văn nhân hảo, giá so với hoàng kim, hơn nữa còn là có tiền cũng không thể mua được.

Hứa gia tuy gia đình quảng đại, cũng không thể thường thường dùng.

Này Hứa gia, lại là Bạch Vân Quan thành kính tín đồ, này liền rất khả nghi.

Phương Minh bỗng cảm thấy phấn chấn, hỏi: "Còn có không?"

"Tiểu nhân lại đi tới Tự Hợp Lâu, phát hiện Hứa gia đêm qua tiến vào chút đồ gia vị, đều là chế tác cao đẳng tổ điểm cần thiết..."

"Tổ điểm..." Phương Minh trầm ngâm, tuy rằng người tu đạo, huân tố không ky, nhưng ăn ăn thịt, nhưng là bất lợi cho tu thân dưỡng tính, cũng cùng tu hành ôn hòa tâm ý làm trái. Vì lẽ đó trong Đạo môn, ngoại trừ vừa bắt đầu, rèn luyện gân cốt, vững chắc căn cơ thời gian, ăn nhiều ăn thịt ở ngoài, đạo hạnh cao thâm giả, đều là tự động trai giới, để cầu tinh tiến.

Này Hứa gia, đột nhiên như vậy, tất là có quý khách, còn là một ăn chay.

Phương Minh mỉm cười, này dùng Hà Thất, quả nhiên thu hoạch không nhỏ, nói: "Không sai, không sai, người đi xuống đi!"

Hà Thất khom mình hành lễ, lui xuống.

Phương Minh đã ở vừa này triển khai thần thông, này Hà Thất, quá đêm nay, sẽ đem chuyện hôm nay toàn bộ quên, không để lại mầm họa.

Lại quá mấy cái canh giờ, sắc trời toàn hắc, Phương Minh cùng Trình Tâm đồng thời trở lại Trình trạch.

Đồng thời dùng cơm tối, bất tri bất giác, liền đến giờ tỵ, lúc này Trình gia cũng toàn bộ ngủ dưới, toàn bộ Kiến Nghiệp Thành, rơi vào An Bình bên trong.

"Mây đen gió lớn, thực sự là giết người thật thời tiết!"

Phương Minh một thân màu đen trang phục, nhìn bầu trời, lầm bầm lầu bầu.

Lúc này, đã tới Kiến Nghiệp Bạch Vân Quan bên tường.

Dương Vân thân thể, đã nhận được Thần lực cường hóa, nội tức chất phác, đã so với được với bình thường cao thủ võ lâm.

Phương Minh phi thân quá tường, rút ra ba thước thanh phong, ở Đại Càn, trường đao cung cứng, đều là quân chế vật phẩm, mang ở trên người, xuất hành bất tiện.

Phần ngoại lệ sinh bội kiếm, nhưng là đặc quyền, này thế văn sĩ, có bao nhiêu cầm kiếm hát vang giả, chỉ là nhất thời thịnh hành.

Dương Vân tự nhiên cũng có kiếm phòng thân, chỉ là, Phương Minh buổi chiều phát hiện, này kiếm tuy được, lại không khai phong, muốn là

Dương Vân biết mình đạo đức, cố ý hành động, miễn cho tổn thương bản thân.

Phương Minh tay một Vệt, trên thân kiếm mông một tầng mỏng manh kim Quang, này Quang cực kì nhạt, không phải trong đêm đen, hầu như không thấy được.

Nhưng là đêm này kiếm mở ra phong, còn phụ thượng Thần lực, đối với Đạo thuật Quỷ loại, có kỳ hiệu.

Phương Minh hơi suy nghĩ, trên thân kiếm kim Quang biến mất không gặp.

Tiện tay vung lên, một Vệt lạnh lạnh vể, liền tái hiện ra.

"Quả là hảo kiếm! Khi ẩm nhiệt huyết!" Phương Minh than thở nói, đi tới một chỗ, nhưng là Bạch Vân Quan phòng ngủ.

Lúc này đêm đã khuya, Bạch Vân Quan bên trong người, đều là ngủ say.

Phương Minh đi vào, lặng yên không một tiếng động, một chiêu kiếm một cái, đều cho giải đầu.

Như vậy, liên tiếp quá mấy phòng nhỏ, đem người đều giết hết.

Đến trung ương, Phương Minh đang muốn cũng vậy, đột nhiên lỗ tai hơi động, cười gằn nói: "Xem ra đều phát hiện, cùng đi ra đến đây đi!"

Lời còn chưa dứt, bóng người lấp lóe, trên đất trống, chẳng biết lúc nào, có thêm ba người.

Ba người này, khuôn mặt phổ thông, trong mắt nhưng có một luồng ôn hòa vẻ, xem điệu bộ này, rõ ràng đã xem nội công luyện tới đỉnh cao. Không chỉ có như vậy, Phương Minh mở đến Linh Nhân, liền thấy rõ ba

trên thân thể người, đều có màu đỏ thẫm, thân mang Đạo Pháp, không kém Ngọc Hành.

Này thể Luyện khí sĩ, chia làm bốn tầng.

Đạo sĩ: Đến thụ Đạo Pháp, bắt đầu Luyện khí.

Pháp sư: Có thể khu Quỷ, làm thiếp hình Pháp sư.

Đạo sư: Công lực thâm hậu, có thể làm loại cờ lớn Pháp sư, khu Ác Quỷ, có thể thu đồ đệ, truyền thụ Đạo Pháp.

Chân Nhân: Luyện khí đại thành, thành tựu không chút tì vết nói thể, có 150 thọ.

Ở trên nữa Tiên nhân, chỉ là truyền thuyết.

Ở Phương Minh xem ra, đạo sĩ cấp độ, khí màu trắng. Pháp sư hồng chơi, Đạo sư chính là Đạo môn đệ tử Chân Truyền, Số mệnh thuần hồng.

Cho tới Chân Nhân, nhưng là toàn thân vàng ròng.

Ba người này, Số mệnh thuần hồng, đều có Đạo sư cấp độ, đạo hạnh cùng Ngọc Hành ngang ngửa, đều là chân truyền cấp bậc.

Phương Minh có chút suy nghĩ, thì có đáp án, nơi này là Bạch Vân Quan thế tục mặt mũi, thế nào cũng phải có chút chân thực công phu đạo nhân, mới có thể duy trì.

Ba người này, đều là ngoại môn trưởng lão một loại, địa vị cùng chân truyền tương đương, chuyên môn phụ trách việc ở thế giới phàm tục.

Phương Minh ngoại trừ Tô Hà, vẫn là lần đầu thấy rõ võ công, Đạo Pháp đều đạt tới hóa cảnh nhân vật, lần trước giết đến Tô Hà, nhưng là dùng kế, hiện tại thấy rõ ba người này, không khỏi nóng lòng muốn thử.

Trong ba người thủ mở miệng trước: "Tôn giá người phương nào? Vì sao đến ta Bạch Vân Quan giết người?" Người này thấy rõ đệ tử chết ở Phương Minh trong tay, vẫn có thể hờ hững hỏi ra, khí độ âm trầm khó dò.

"Ta tới đây, tự nhiên là trả thù!"

"Cừu, ta Bạch Vân Quan, cùng người có gì oán cừu?" Trung gian cái kia trong mắt người hơi động, đã là nghĩ tới điều gì, nhưng hay là hỏi, đồng thời, hướng về chu vi hai cái sư đệ khiến cho ánh mắt.

Nhưng Phương Minh đã không cho đối phương cơ hội, thanh phong đập vào mặt, thả người mà lên.

Trung gian người kia chính muốn mở miệng, lúc này kinh hãi, thân hình chột lui, trong miệng hơi động, đã nghĩ phát động Đạo Pháp.

Lúc này, liền thấy rõ một luồng ánh kiếm, như trên chín tầng trời mình nguyệt, cúi xuống hạ xuống.

Đạo nhân này trên người mới vừa hiện ra ánh sáng, liền bị dải lụa xuyên qua, đạo nhân cả kinh, liền thấy một đoạn mũi kiếm, đi vào chính mình hầu bên trong.

Phương Minh thân hình lấp lóe, lại lui về tại chỗ.

Kiểm thuật chi đạo, ngay khi tiến thối trong lúc đó, Phương Minh tâm bên trong, có hiểu ra.

Đạo nhân này trong miệng ặc ặc vang vọng, một mặt không thể tin tưởng vẻ, chậm rãi ngã xuống đất, không còn khí tức.

"Sư huynh!" Bên cạnh đạo nhân bị phần hô, đã nghĩ tiến lên, Phương Minh vùng kiếm thẳng tới, mũi kiếm nổi lên ánh sáng, đâm vào người này ngực, bất kỳ Đạo Pháp phòng ngự, đều tự vô hiệu

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 103: Hậu Chiêu

"Kiếm khí túng hoành tam vạn lý, nhất kiếm quang hàn thập cửu châu."

Phương Minh xoay người lại, đạn kiếm trường mình.

"Kiếm... Ánh kiếm..." Cuối cùng đạo nhân há to mồm, hầu như không dám tin tưởng.

Đây là sử dụng kiếm giả cảnh giới tối cao, đồn đại có thể một kiếm phá vạn Pháp, luôn luôn chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, không nghĩ tới, hôm nay thật sự nhìn thấy.

Đạo nhân sợ vỡ mật nứt, xoay người liên chạy.

Không ra vài bước, thân thể dừng lại, ngực có thêm một đoạn mũi kiếm, ngã xuống đất bỏ mình.

Phương Minh rút về trường kiếm, này ánh kiếm, cũng không phải nguyên bản, mà là dùng Thần lực diễn biến mà thành.

Lúc này Quan bên trong, đã bị hấn giết hết.

Vừa nãy mấy lần, động tác mau lẹ, mau lẹ cực kỳ, bên ngoài, lại nghe không phải làm điểm tiếng vang.

Phương Minh trước khi tiến vào, thì có bố trí, nơi này coi như đánh cho Long trời lở đất, cũng truyện không đi ra ngoài.

"Bạch Vân Quan dọn dẹp sạch sẽ, tiếp đó, chính là Hứa trạch..."

Phương Minh nhìn Bạch Vân Quan phía sau, tự lẩm bẩm.

Này Hứa trạch nếu ở vào Bạch Vân Quan sau, lại cực khả năng thu nhận giúp đỡ Thanh Hư, Quan hệ này, e sợ không phải tin đồn đơn giản như vậy, hai trong lúc đó, tất có mật đạo một loại.

Phương Minh thần niệm quét qua, liền đến đến một ốc.

Này ốc cực kỳ trống trải, không nhiễm một hạt bụi, trung gian xếp đặt một tấm tiểu trác, vài món trà cụ, cộng thêm hai cái bồ đoàn, nhưng là tĩnh thất.

Phương Minh đi tới trung gian, đem một cái chén trà xoay chuyển nửa vòng.

Ầm! ! !

Máy móc tiếng vang lên, tiểu trác tự động dời, hiện ra một con đường đến.

"Quả là nơi này!" Phương Minh không chậm trễ chút nào nhảy vào.

Hiện tại có nhân thân. Lại đang bên trong tòa thành lớn, dùng thuật độ thổ, nhưng là đại phí Thần lực. Không bằng trực tiếp đi vào.

Lối đi này không dài. Phương Minh đi rồi chốc lát, liền đến đầu.

Này dưới đáy, bệnh thấp rất nặng, Phương Minh thần niệm quét qua, "Nguyên lai lối ra là ở trong giếng, cũng thật là có tâm rồi!"

Trên tay sinh biến hóa, tựa hồ có sức hút. Bám vào bám trên vách, như thần lẩn giống như bò đi ra.

"Nơi này. Hẳn là Hứa trạch hậu viện, nhìn dáng dấp, hoang phế đã lâu..." Phương Minh đánh giá một thoáng chu vi, nói.

Bóng người mấy lần lóe lên. Trong đêm đen, gần như biến mất không còn tăm hơi.

Phương Minh đi rồi vài vòng, tùy ý bắt được cái nha hoàn, hỏi ra chủ nhà họ Hứa vị trí, sử dụng tới thần thuật, để nha hoàn đem hắc mang đi.

Chủ nhà họ Hứa là cái trung niên người, khá là văn nhã khí, lúc này, chính đang một chỗ. Đồng nhất lão đạo mật đàm.

"Chưởng môn! Ta đã truyền ra tin tức, trong môn phái trợ giúp, không lâu liền đến!"

Tọa tại trung niên người đối diện. Là một ông lão, tiên phong đạo cốt, chính là Thanh Hư!

Thanh Hư gật gù, lông mày nhăn lại, u ám giăng kín, nói: "Như vậy. Còn chưa đủ, Kiến Nghiệp phòng giữ Tiền Xuân. Cũng là người của chúng ta, đây là bí ẩn, vốn không muốn dùng, nhưng tình huống bây giờ nguy cấp, người ngày mai đi đến để hắc lưu ý, bất cứ lúc nào chuẩn bị xuất binh Trấn áp!"

"Hí!" Người trung niên hít vào một ngụm khí lạnh, sớm biết trong môn phái đối với Kiến Nghiệp thâm thấu không nhỏ, không nghĩ tới liền phòng giữ đều là Bạch Vân Quan người, cứ như vậy, một khi sinh loạn, toàn bộ Kiến Nghiệp Thành, đều sẽ trực tiếp rơi vào sự môn trong tay.

Đây là cơ mật đại sự, hiện tại, lại muốn trước tiên phát động quân cờ, thực sự có chút tiếc hận. Người trung niên hỏi: "Sư thúc, cái kia Thành

Hoàng Thần, thật lợi hại như vậy? Lại muốn vận dụng quân đội, mới có thể đề lên?"

"Đâu chỉ như vậy!" Thanh Hư cười khỗ, trên mặt, hiện ra nghĩ mà sợ vẻ.

"Cái kia thần, tuy cấp độ trên, chỉ có bán Bộ Chân Nhân. Nhưng Pháp lực nhưng hùng hậu hùng vĩ đến khó mà tin nổi cảnh giới. Chúng ta kém xa tít tắp. Càng có kỳ quái phép thuật, có thể ngăn cách nguyên khí đất trời, còn có thể ngự sử Hương Hỏa nguyên lực, loại loại thần thông, đều là chưa từng nghe thấy, Mộng Diệt Chân Nhân, đã ngã xuống tay. Ta tuy là Chân Nhân, cũng không thể không tạm thời tránh mũi nhọn..."

Ầm! ! !

Người trung niên không đứng thẳng được, muốn ngã sấp xuống, miễn cưỡng đỡ bàn, mới đứng lại.

"Chuyện này... Chuyện này..." Trường Sinh cửu thị, thọ hơn trăm năm Chân Nhân, liền như thế không còn? Người trung niên trong lòng không biết là cái gì tư vị, chỉ cảm thấy chính mình mấy chục năm gian khổ tu hành, đều là vô dụng!

"Này! Định thần!" Thanh Hư Chân Nhân thấy sắc mặt người này lúc xanh lúc trắng, sướng vui đau buồn chỉ tượng từng cái hiện lên, biết người sư diệt này bị kích thích quá mức, có chút tâm ma, bấm quyết niệm nổi lên định thần chú.

Theo chú văn thanh, người trung niên sắc mặt dần dần khôi phục lại yên lặng, chỉ là toàn không có chút máu, đột nhiên, "Oa" một tiếng, phun ra khẩu huyết đến.

Tinh thần uể oải không ít, nhưng ánh mắt tỉnh lại, hành lễ nói: "Đa tạ sư thúc cứu giúp!"

"Không cần! Người đột nhiên nghe việc này, dao động tâm tình, cũng là kiếp số..." Thanh Hư lắc đầu một cái, nói.

Người trung niên cười khỗ, lần này, đạo hạnh lui bước không ít, hầu như tổn năm năm khổ công.

Nhưng lúc này, không lo nỗi cái này, hỏi: "Người sư thúc kia, này Thành Hoàng Thần, liền không thể ngăn chặn sao?"

Trong mắt, mang theo vẻ ước ao.

"Sao như vậy? Này thần tuy hung uy ngập trời, nhưng hạn chế cũng nhiều, ta cùng Mộng Diệt, cũng là đột nhiên không kịp chuẩn bị, đối với này thần giải quá ít, mới sẽ trúng kế!"

"Nếu là người Thanh Hòa sư thúc cũng ở, cái kia không đến nỗi như vậy." Thanh Hư nói, kiên định đệ tử Đạo tâm.

Cái này cũng là lời nói thật, Phương Minh lúc này, đối phó hai cái Chân Nhân, đều là toàn lực ứng phó, lại thêm một cái, Thần lực liền sắp không chống đỡ được nữa.

"Huống chi, ta Bạch Vân Quan truyền thừa mấy trăm năm, sóng to gió lớn, không biết trải qua bao nhiêu, có Chí bảo Trấn bảo Vệ khí vận, sao gãy ở đây..." Thanh Hư còn nói.

Bạch Vân Kiếm, Bạch Vân Quan Trấn Quan chi bảo, chính là Chủ công phạt, uy lực hùng vĩ.

Nếu là lần này, Thanh Hư mang đến bảo vật này, cái kia bỏ chạy, nói không chắc phải là Phương Minh.

Nói tới chỗ này, người trung niên sắc mặt hơi hoãn, trong lòng vô cùng quyết tâm, nói: "Không sai, chúng ta bên trong có Chí bảo bảo Vệ,

không đến nỗi tổn cùng căn cơ..."

Lại có chút chần chờ, nhưng hay là hỏi: "Cái kia... Ngô Nam việc làm sao?"

Một nói đến đây, bầu không khí bỗng một tầng, người trung niên cả kinh, vội vàng hành lễ tạ tội: "Sư diệt lỗ mãng..."

"Không... Chuyện không liên quan người!" Thanh Hư Chân Nhân nói, lại lặng lẽ một lúc lâu, mới nói tiếp:

"Ta ở trên đường, liền nhận ra được, Tiềm Long bay lên tư thế bị ngột , liên đới, Sơn môn Số mệnh đều chịu liên lụy, nói vậy Tân An việc, tất bại..."

"May mắn Tiềm Long chưa chết, trời phạt còn không đến mức hạ xuống, nhưng tiếp đó, nên đập nồi dìm thuyền liều chết đến cùng, vẫn là trắng sãi chặt tay, ta cũng có chút bất bí bất định..."

Người trung niên kinh hãi, Thanh Hư lời này, nhưng là có từ bỏ lần này Tiềm Long đại thế ý tứ.

Đã như thế, không chỉ lúc trước tập trung vào, toàn bộ trôi theo nước, liền với hai vị Chân Nhân, đều sẽ đạo hạnh tổn thất lớn, tuy không đến nỗi rơi xuống cấp độ, nhưng trong vòng mấy chục năm, cũng đừng nghĩ khôi phục.

Này đánh đổi, quá mức trầm trọng.

Trung niên con mắt một đỏ, âm thanh ghen ngào, nói: "Chân Nhân..."

Thanh Hư là hãn mạch này Chân Nhân, cùng trung niên này còn mang theo vài phần thân thích, người trung niên thuở nhỏ, chính là do Thanh Hư chăm sóc , này tình cảm, càng là không giống.

"Ai... Đứa ngốc, Thế gian Tranh Long, vốn là tròng đánh cược, sớm lúc trước, ta cùng người Thanh Hòa sư thúc, định ra đại kế thì, thì có chuẩn bị."

Thanh Hư cười an ủi: "Ta lo lắng giả, vẫn là chúng ta đạo thống truyền thừa! Người phải nhớ kỹ, coi như Bạch Vân Quan bị diệt môn, cũng không được vì bọn ta báo thù, càng không thể tự giận mình, làm mai danh ẩn tích, tìm được anh tài mà giáo chi, yên lặng ẩn núp, tìm cơ hội khôi phục đạo thống..."

Trung niên nhân này, cũng là chân truyền, nhưng trong môn phái, không có bất kỳ ghi chép, chỉ có hai người biết được, gánh vác đạo thống truyền thừa trọng trách. Người như vậy, còn có mấy cái, đều là Bạch Vân Quan hậu chiêu, Thế gian Đạo môn, nhiều là như vậy.

"Lần này, ta vốn không muốn đến đây, phòng ngừa bại lộ, chính là hiện tại, cũng không thể ở thêm, ngày mai sẽ đi..."

"Sư thúc, kính xin ở thêm mấy ngày, chất nhi nơi này, thật là bí ẩn... Ta còn dặn dò phía dưới, chuẩn bị trai điểm, đều là lão gia ngài khẩu vị..." Người trung niên mới nói được này.

Thanh Hư chính là một tiếng quát lớn: "Vô liêm sỉ!"

Người trung niên không rõ vì sao, Thanh Hư nhưng là thay đổi sắc mặt, lời nói vừa vội vừa nhanh: "Cái kia thần đã tìm tới, người mau rời đi, mảnh này gia nghiệp, không muốn cũng được..."

Lời còn chưa dứt, thanh Quang lấp lóe, Thanh Hư bóng người, đã biến mất không còn tăm hơi.

Nhưng là biết, lưu ở chỗ này, tất sẽ liên lụy sư diệt, lập tức đào tẩu, người sư diệt này, phản có một chút hi vọng sống.

"Đúng là thật là nhạy cảm linh giác!" Phương Minh than thở một tiếng, đuổi theo.

Người trung niên đuổi theo ra, liền thấy không trung, hai bóng người, một đuổi một chạy, biến mất ở phía chân trời.

"Trời xanh phù hộ, sư thúc thoát ly này khó!" Người trung niên quay về bầu trời, yên lặng cầu khẩn.

"Nơi đây đã bại lộ, nhưng là không thể lại đợi. Nhất định phải lập tức rời đi!" Người trung niên trong lòng nghĩ, lập tức xuống, dặn dò người nhà, thu thập kim ngân đồ tế nhuyễn, công kênh dụng cụ, đều vứt bỏ không muốn, chỉ đợi ngày mai thành cửa vừa mở ra, liền rời đi Kiến Nghiệp, mai danh ẩn tích.

Phương Minh tâm vô tạp niệm, theo Thanh Hư, bất tri bất giác, liền đến một chỗ quảng trường.

Lúc này chính là đêm khuya, ít dấu chân người, cùng xưa nay huyền ảo, thành mãnh liệt so sánh, khiến cho người sờn cả tóc gáy.

Phương Minh ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn Thanh Hư, lúc này, lão đạo này cũng ngừng lại.

"Tôn thần hà tất như vậy đuổi sát không buông?" Thanh Hư âm thanh nghiêm nghị, hỏi.

"Cái kia ngược lại muốn hỏi người rồi!" Phương Minh ánh mắt trêu tức, tựa hồ nhìn thấu Thanh Hư nội tâm.

"Trước đây việc, đều là hiểu lầm, như tôn thần chịu buông tay, ta Bạch Vân Quan, chắc chắn tiêu tan hiềm khích lúc trước..." Thanh Hư Chân Nhân âm thanh khẩn thiết, ngữ khí chân thành, tỏa ra mạnh mẽ sức cuốn hút.

"Đây là... Một loại nào đó âm công Pháp môn sao? Đúng là thú vị!" Phương Minh cảm thụ dưới, cười nói.

"Ha ha, điều trùng tiểu kế người, khó mà đến được nơi thanh nhã, để tôn thần cười chê rồi..." Thanh Hư Chân Nhân sắc mặt không hề thay đổi.

Phương Minh chấp tay phía sau, lẳng lặng chờ.

Thanh Hư Chân Nhân cũng là bất động, hiện trường, lập tức rơi vào Quỷ dị trong không khí.

Theo thời gian trôi qua, Thanh Hư Chân Nhân, trong mắt dần dần hiện lên nghiêm nghị.

"Người là đang đợi những kia đồ tử đồ tôn sao? Không cần đợi thêm, bọn họ đã đến không được rồi!" Phương Minh câu nói tiếp theo, triệt để đánh vỡ Thanh Hư huyền nghĩ.

Nơi này là một Châu thủ Phủ, Pháp luật nghiêm ngặt, đối Phương Minh có hạn chế, Thanh Hư thân có Đại Càn chức Quan, nhưng là không ngại, có thể coi là sân nhà.

Như hơn nữa đồ tử đồ tôn, đặc biệt ba người kia chân truyền, đồng thời tạo thành đại trận, vẫn đúng là có thể cùng Phương Minh so sánh hơn thua, thậm chí, giữ lấy ưu thế.

Cái này cũng là Phương Minh tại sao vừa bắt đầu, liền động thủ, giảm bớt cánh chim nguyên nhân.

"Người..." Thanh Hư râu tóc đều dựng, trước, hẳn đã có dự cảm không tốt, hiện tại thấy rõ Phương Minh như vậy, càng là khẳng định, mắng: "Tặc tử! Nhận lấy cái chết!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 104: Sơn Môn

Lưu thủ Kiến Nghiệp Bạch Vân Quan đệ tử, đều là trong môn phái tinh nhuệ.

Đặc biệt dẫn đầu ba người, đều có Đạo sư tu vi, là ngoại môn trưởng lão, đức cao vọng trọng.

Dựa theo bọn họ tu vi, sớm là có thể xin trở về núi tĩnh tu, cầu được siêu thoát.

Có thể vì môn phái đại nghiệp, ba người này, vẫn kiên trì tọa Trấn thế tục, không tiếc làm lỡ tu vi.

Ba người này chết đi lại đối với Bạch Vân Quan, cũng là một cái đòn nghiêm trọng!

Thanh Hư sắc mặt trước nay chưa từng có nghiêm nghị, lúc này, đã là sinh tử chi cục, hơi có không may, phải chết ở đây!

Trong cơ thể Pháp lực, hào không bảo lưu đưa ra, bình địa lên phong, tuy là đêm đen, Phương Minh thần nhãn, cũng nhìn ra tầng mây tụ hội, thiên địa linh khí như là sóng lớn vọt tới.

"Uống!" Thanh Hư Chân Nhân hai tay kết thành một cái kỳ dị dấu tay.

Niệm chú nói huy hoàng thiên lôi, hợp đạo ta thật, lợi trình thiên địa, ước bảo đảm Trường Sinh... Mau!"

Giữa bầu trời, hắc vân nằm dày đặc, trong lúc mơ hồ, có tiếng sấm nổ.

"Lôi Pháp!" Phương Minh thất thanh.

Đối với người tu luyện tới nói, nhất là sợ hãi, chính là thiên địa lôi đình oai, tu đạo bên trong người, đạo hạnh cao thâm giả, thì có lôi Pháp truyền xuống.

Này lôi Pháp, được xưng "Lấy tự tăng chân khí, hợp thiên địa chi tạo hóa", "Xưng là lôi đình" . Tuy rằng không sánh được trời phạt da lông, nhưng ở các loại phép thuật bên trong, cũng là uy lực to lớn nhất, hại người hại mình, không phải Chân Nhân không thể dùng.

Hiện tại Thanh Hư dùng ra lôi Pháp, đã là quyết ý liều mạng.

Thanh Hư Niệm chú kết ấn rất nhanh, không đợi Phương Minh phản ứng, liền chỉ tay Phương Minh, hét Ngũ Lôi Chính Pháp, ra!"

Xé tan! ! !

Hắc vân như bị xé rách, từ bên trong. Duỗi ra một đạo trắng sáng dải lụa, kiểu như kinh Long, thẳng tắp hạ xuống.

Phương Minh vẻ mặt trước nay chưa từng có trịnh trọng. Xoay tay một cái, Thành Hoàng đại ấn hiện lên, quay về bầu trời lôi đình, ấn xuống.

Ấn vàng ngang trời lấy ra, khí kim hoàng hội tụ thành làn sóng, hướng về lôi đình phóng đi.

Này vẫn là Phương Minh tự lên cấp Thành Hoàng đến, lần đầu vận dụng đại ấn. Uy thế bất phàm.

Thêm vào Tổng Ngọc thẳng rồi Tiềm Long, Khí số tăng mạnh , liên đới. Đối Bản tôn giúp đỡ, cũng nước lên thì thuyền lên.

Lúc này ấn vàng, so với trước, uy lực đâu chỉ tăng gấp mười lần!

Ầm! ! !

Ấn vàng cùng lôi đình tiếp xúc. Bùng nổ ra một trận vang lớn.

Phương Minh cùng Thanh Hư. Đều là sắc mặt một đỏ, muốn thổ huyết.

Kim khí cùng bạch Quang không ngừng quần quýt dập tắt, mấy hơi thở sau, hai người đồng thời tiêu hao hầu như không còn, càng là lưỡng bại câu thương!

Ấn vàng không còn nữa trước thần di, loảng xoảng rớt xuống.

Phương Minh tiếp được, nhìn ấn vàng, tuy rằng mặt ngoài ảm đạm. May mắn chủ thể không tổn hại, không khỏi trường thở một hơi. Thu vào trong cơ thể ôn dưỡng.

Lần này lôi đình, chỉ là Thanh Hư lấy Chân Nhân thủ đoạn, diễn biến mà thành, so với chân chính thiên kiếp, yếu đi đâu chỉ gấp mười lần? Phương Minh cảm nhận lôi Pháp, đối với này mệnh mệnh Thiên Đạo, càng là có thêm một phần kính nể.

"Sẽ?" Thanh Hư thấy tiêu hao phát sinh lôi Pháp, đối với Thành Hoàng Thần, lại không bị thương chút nào, không khỏi thất thanh.

Lúc này, Thanh Hư chu vi, từng tia từng tia trắng sáng ánh chớp hiện lên, thỉnh thoảng có lôi bạo tiếng vang lên.

Thanh Hư hơi đỏ mặt, phun ra khẩu huyết đến, nhưng là chịu vừa này Lôi Pháp phản phê!

Phương Minh thấy này, trái lại an tâm đến, "Này lôi Pháp lợi hại, dĩ nhiên suýt chút nữa hủy ta ấn vàng, người thi thuật khả năng không tổn

thương chút nào? Này phản phê, nhưng là hợp lý, không phải vậy, trước Mộng Diệt, sớm đã dùng..."

Thanh Hư chịu lời Pháp phản phê, khí tức càng là yếu ớt, hầu như rơi xuống cấp độ.

Lúc này, lão đạo sắc mặt dữ tợn, hét: “ coi như vạn kiếp bất phục, vì Đạo thống, cũng cần kéo người theo!” Tóc rối bù, trong mắt tỏa ra tàn nhẫn quang, trực nhìn chăm chú Phương Minh.

Cẩn phá ngón tay, kết ra ấn Pháp.

Nhất thời, toàn thân huyết thống bành trướng, nổi gân xanh, toàn bộ thân thể đều tựa hồ tăng một vòng, cực kỳ khủng bố!

"Lại muốn vận dụng tổn thất lớn thuật sao?" Phương Minh trợn địa sẵn sàng đón quân địch.

"Uống!" Đột nhiên, tự Thanh Hư trên người lỗ chân lông, không ngừng rỉ ra máu, đem đạo bào nhuộm đỏ, tựa hồ cả người, đều là ngâm ở máu tươi bên trong, đơn giản là như Tu La.

"Mau!" Thanh Hư hô to một tiếng, tinh lực lan tràn, cả người hóa thành màu máu cầu vồng, bắn mạnh mà ra, mấy như chớp giật, biến mất ở phía chân trời.

"Dĩ nhiên... Dĩ nhiên... Chạy?" Phương Minh còn có chút không dám tin tưởng.

Thanh Hư đường đường Chân Nhân, lại là Bạch Vân Quan cường môn, mới vừa rồi còn ở hùng hồn trần tũ, thề sống chết một trận chiến, lại đột nhiên bỏ chạy.

Này tương phản to lớn, để Phương Minh có chút phản ứng không.

"Ha ha... Dám lừa gạt Bản tôn..." Phương Minh giận quá mà cười.

Này huyết độn phương pháp, cực kỳ bất phàm, nhưng phản phệ cũng tất nặng nề. Thanh Hư trước liền chịu tội đình chi tổn, hiện tại thương càng thêm thương, có thể bảo Vệ cái mạng, nên vui mừng.

"Gần đủ rồi!" Phương Minh khước miệng, hiện ra một nụ cười thần bí.

Hắn hết lần này tới lần khác, đem Thanh Hư đẩy vào tuyệt cảnh, hiện tại Thanh Hư kiệt sức, bị thương nặng, chỉ có trở về Sơn môn một con đường đi, Bạch Vân Quan tổng đàn thần bí đến cực điểm, Phương Minh mười mấy năm qua, nhiều mặt tìm hiểu, đều không có một chút nào tin tức, tựa hồ không tồn tại ở Thế gian, hiện tại, rốt cục muốn vạch trần khăn che mặt.

"Hiện tại, nên giải quyết Dương Vân việc."

Phương Minh Tâm thần hơi động, liền đến đến Dương Vân thân thể trong óc một nơi.

Người chi biến ý thức, ảo diệu vô cùng, có hư có thực, này Dương Vân biến ý thức, nhưng là một chỗ trạch viện, có chút cũ nát, xem ra là nhà hắc nhà cũ.

"Xin chào tôn thần!" Dương Vân đi ra, rụt rè hành lễ.

Lúc này Phương Minh, khôi phục diện mạo thật sự, thể như lưu ly, bên ngoài Quang diễm, thẳng tới mấy trượng. Nhất cử nhất động, đều toả ra vô cùng uy nghiêm, nếu không là còn chút thu lại, Dương Vân liền gần người đều không làm được.

"Ta chiếm người thân thể, có thể có không phục?" Phương Minh cười nhạt hỏi.

"Không dám! Không dám!" Phương Minh uy thế, hầu như để Dương Vân nghệt thở, lúc này liên thanh nói.

"Đây là nhân chi thường tình, có gì phải sợ!" Phương Minh an ủi nói: "Bản tôn việc, đã xong xuôi, hôm nay liền đem thân thể này đưa về cùng người!"

"A? Đa tạ Đại nhân! Đa tạ Đại nhân!" Dương Vân đại hỉ, liên tục lễ bái. Dù sao, nhìn người khác, chiếm lấy thân thể, tự nhiên e ngại không ngớt, hiện tại được nghe phải đem thân thể trả, chịu không nổi niềm vui.

"Hừm, người chi thân thể, vốn là chỉ có một năm dương thọ, nhưng hiện tại cho ta Thần lực tẩm bổ, kéo dài tuổi thọ, cũng có thể đến, cũng không tính bạch lo lắng sợ hãi một hồi!" Phương Minh mỉm cười, còn nói ra tin vui.

"A?" Dương Vân há to mồm, nghe tới chỉ có một năm dương thọ thì, nội tâm của hắn, tự nhiên kinh hoàng không ngớt, dù sao người trong nhà chuyện nhà mình. Hắn đối với thân thể, cũng có chút hiểu biết, có thể coi là bách bệnh quần quanh người, coi như bất cứ lúc nào từ trần, cũng là khả năng.

Bây giờ nghe đến Phương Minh vì hắn dịch kinh tẩy tủy, kéo dài tuổi thọ, không khỏi bái xuống đa tạ Đại nhân! Kính xin ban xuống tên gọi, văn sinh sau, tất ngày đêm cung phụng..."

Lúc này ngữ khí, nhưng là nhiều hơn mấy phần chân tâm.

Dùng một ngày thân thể, đổi lấy tuổi thọ, tất nhiên là chiếm lợi lớn.

"Bản tôn tên gọi Thành Hoàng, chính là trời sinh Thần linh! Người có thể khắc Bản tôn tên gọi, ngày đêm cúi chào, Bản tôn thì sẽ hạ xuống phúc phận, bảo hộ cho người!" Ở Kiến Nghiệp, xếp vào một con cờ, cũng sao cũng được.

"Vân sinh ghi nhớ!" Dương Vân mau mau nhớ kỹ.

Đột nhiên, mắt tối sầm lại, lại bình tĩnh lại thì, đã đến một chỗ quảng trường.

Gió đêm thổi qua, trên người phát lạnh.

Dương Vân sờ sờ tay chân, trở về thân thể, vui mừng khôn xiết, vội vã bái xuống tạ Thành Hoàng Thần! Đa tạ Thành Hoàng Thần!"

Lúc này, Phương Minh đã ra Kiến Nghiệp Thành.

Trước hăn, ở Thanh Hư trên người ám gian lận, hiện tại, chỉ cần đi theo dấu ấn, một đường, liền có thể tìm được Bạch Vân Sơn môn.

"Ồ? Lại là nơi này?" Phương bên ngoài mang kinh ngạc.

Căn cứ dấu ấn biểu hiện, Thanh Hư bản không chạy xa, liền rơi vào Kiến Nghiệp ngoại thành một chỗ bên trong dãy núi.

Phương Minh tới chỗ này, liền thấy rõ một chỗ nho nhỏ mê trận, có mê tung hiệu quả, tựa hồ chỉ là nhắm vào phạm nhân.

Lại đi vào, cây cỏ xanh miết, hiện ra một toà tiểu đạo quán nhỏ, Phương Minh thần niệm quét qua, trong này, chỉ có mấy cái đạo sĩ, tuy là chân tu, nhưng cũng nhiều ở đạo sĩ, Pháp sư một cấp, trong cơ thể Pháp môn, đúng là Bạch Vân Quan vết tích.

Phương Minh cảm ứng Thần lực dấu ấn, Thanh Hư chỉ là ở nho nhỏ này dừng lại, liền thâm nhập thâm sơn.

"Hảo tâm kế!" Phương Minh than thở nói.

Đầu tiên, đem Sơn môn bố ở Kiến Nghiệp phụ cận, chính là can đảm can trọng, có thể làm việc người khác không thể, làm người không vì là.

Những người khác, vạn vạn không nghĩ tới, Bạch Vân Quan, lại liền đem Sơn môn, ẩn giấu ở Kiến Nghiệp ngoài thành.

Sau đó, lại cố bày nghi trận, dùng này đạo quán nhỏ yểm hộ. Coi như có tu sĩ, đánh bậy đánh bạ, nơi này, cũng chỉ có thể cho rằng là Bạch Vân Quan một chỗ tiểu phân Quan.

Này Bạch Vân Quan, vì là che giấu Sơn môn, thực sự là để tâm.

Phương Minh theo dấu ấn, dần dần thâm nhập sơn mạch, dọc theo đường đi, cây cối che trời, bách thảo um tùm, lại còn có một loại bồi hồi.

Những này, e sợ cũng là Bạch Vân Quan đặc biệt bố trí, lên che giấu hiệu quả.

Phương Minh liều mạng, chỉ chuế Thần lực dấu ấn, một đường ngộ sơn quá sơn, ngộ hà qua sông, tính toán tiến lên trăm dặm, rốt cục tới một chỗ.

Nơi này hưởng thụ sương trăng vờn quanh, nhìn không rõ ràng.

Phương Minh vận lên thần thông, nhưng có thể mơ hồ thấy rõ, một toà xanh biếc ngọn núi, ngạo nghễ đứng thẳng, trung gian còn có bóng người lấp lóe.

"Bạch Vân Sơn môn, chính là chỗ này rồi!" Phương Minh khẳng định nói.

"Nếu đến rồi, nên lên tiếng chào hỏi!"

Phương Minh hơi suy nghĩ, phía sau thiên luân hiện lên, Quang điểm sáng tỏ, hồng hoàng khí hội tụ, ngưng tụ thành một bàn tay cực kỳ lớn, phù ở sau lưng.

Đưa tay vỗ một cái, sau lưng cự chưởng, theo Phương Minh động tác, mạnh mẽ đánh về sương trắng.

Ầm! ! !

Trên đất chấn động mạnh, sương trắng bị cự chưởng đập tan, hiện ra mặt sau Bạch Vân Sơn môn.

"Thái! Ai dám ở Bạch Vân Quan trước ngang ngược?"

Trước Sơn môn, kim Quang lóe lên, xuất hiện mười tám đại hán, đều người mặc giáp vàng, người cầm đầu đi ra thét.

Đây là Hộ Pháp Thần Tướng, trước Ngọc Hành dùng qua, nhưng những này, e sợ đều là dùng Ác Quỷ tạo thành, bảo lưu trước người hung uy.

Ngọc Hành trước thần tướng, dùng chính là Ác Quỷ, này khác biệt, nhưng lớn rồi.

"Này Sơn môn hộ Pháp, chỉ sợ là Bạch Vân Quan mấy trăm năm tích lũy, mới đến. chà chà... Mười tám cái Ác Quỷ, tác phẩm không nhỏ!"

Phương Minh có chút động lòng, những người này, như bắt nghiến cứu, không chỉ có thể tra tìm Đạo môn hộ Pháp bí mật, càng là có thêm mười mấy vũ lực hơn người thủ hạ.

Cự chưởng lần thứ hai phát động, hồng hoàng khí quần Quanh, lại muốn đem này mười tám cái giáp vàng thần tướng một thể nắm bắt!

"Lớn mật!" Giáp vàng đầu lĩnh quát lớn."Giết!"

Mười tám cái Sơn môn hộ Pháp, đều là rút đao ra, kết thành đại trận, hướng về cự chưởng chém tới.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 105: Bạch Vân Kiếm

Trận Pháp này, tựa hồ có hợp lực hiệu quả, mười tám thần tướng ánh đao hội tụ thành một luồng, chém vào cự chưởng trung tâm.

Phát sinh tê hí liên hưởng, cự chưởng không chống đỡ nổi, từ trung gian bị phá tan, tán thành mây khói.

"Quả nhiên bất phàm!" Phương Minh trong mắt sáng choang, không nhúc nhích chút nào, trái lại càng thêm bức thiết.

Hai tay ấn nhẹ, trong thiên địa, mục nhiên hiện ra một nguồn sức mạnh, áp bức đối diện thần tướng.

Đầu lĩnh cả kinh, thét: "Kẻ địch lợi hại! Kết Huyện Vũ Trận!" Chỉ huy thuộc hạ, biến ảo phương vị, khí tức liên kết, phù văn thoáng hiện, thành mai rùa hình, mơ hồ có vết rách, nhưng cực kỳ kiên cố, chống đối Phương Minh áp bức.

"Ừm! Không sai! Không sai! Xem ra, Bạch Vân Quan, ở các người trên phí không ít tâm lực!"

Phương Minh gật đầu, lại là hơi động, trong hư không, cự chưởng lần thứ hai hiện lên, ước chừng mười mấy, hoặc quyền hoặc chưởng, kết thành dấu tay, tán phát ra sóng chấn động, liền để giáp vàng thủ lĩnh, sắc mặt đại biến.

"Đi!" Phương Minh hét.

Cự chưởng đồn dập mang theo sức gió, va vào Huyện vũ trận, phát sinh rung trời vang lớn.

Bàn tay lớn này cuộn cuộn không ngừng, coi như bị công phá sau, cũng sẽ rất nhanh sinh thành, lần thứ hai đánh tới.

Giáp vàng thủ lĩnh dùng không ít kế sách, đều là không cách nào.

Ầm ầm tiếng không ngừng, mai rùa phù văn, ở cự chưởng dưới, dần dần âm đạm...

Cuối cùng, nổ lớn mở tung.

"Không thể!" Giáp vàng thần sẽ không thể tin tưởng mà nhìn, con mắt hầu như muốn trũng đi ra, chờ mười tám người liên thủ, bày xuống phòng ngự, có thể chống đối Chân Nhân . Không ngờ Phương Minh mấy lần liên công, liên phá.

"Bản tôn xem các người có chút vũ dũng, không bằng theo ta đi. Giữ nhà hộ viện cũng được!" Phương Minh cười nhạt, gia tăng Thần lực.

Cự chưởng toàn bộ hóa thành màu vàng, che ngợp bầu trời đè xuống.

"Giết!" Giáp vàng thần tướng dẫn dắt chúng Vệ sĩ múa đao khảm kích. Lần này ánh đao, chém vào cự chưởng trên, chỉ là khê động, lưu lại một đạo vết đao, liền tự mình nứt ra.

Cự chưởng mặt ngoài, kim Quang lấp lóe, nhưng là nhanh chóng tu bổ vết thương. Khôi phục một tân.

Đại chưởng đánh ra mà xuống, giáp vàng thần tướng tuy có áo giáp, nhưng cũng bị ép trên đất. Hình thể tán loạn, sắp không chống đỡ được nữa.

Phương Minh nở nụ cười, cự chưởng chụp tới, đem mất đi sức chống cự mấy cái thần tướng mò lên. Dần dần thu nhỏ lại. Trở thành màu vàng viên đạn dẹt, bay vào Phương Minh ống tay, biến mất không còn tăm hơi.

"Đáng ghét! Các huynh đệ, với hãn liệu mạng!" Giáp vàng thủ lĩnh gầm thét lên, liền muốn xông lên.

"Này linh trí, lại tựa hồ như đang luyện chế thì động tay động chân, có chút không biết tiến thoái." Phương Minh nhàn nhạt lời bình.

Những này thần tướng, thấy rõ song phương chênh lệch. Không tự thoát thân, nhưng chỉ biết sính nhất thời tinh lực chi dùng. Tất là bị lau thần trí ký ức, chỉ biết tự thân chức thủ, mới có thể phấn đấu quên mình.

Nếu là giải tán lập tức, Phương Minh muốn một lưới bắt hết, nhưng là có chút phiền phức, hiện tại giải đúng chỗ ngứa.

Màu vàng bàn tay khổng lồ không ngừng bay ra, nắm lấy từng thần tướng, phong ấn thành viên Châu, thu vào ống tay.

Không lâu lắm, trước Sơn môn Hộ Pháp Thần Tướng, cũng chỉ còn lại đầu lĩnh một người.

"Những này thần tướng, mặc dù có chút ngu dại, nhưng đem ra trông cửa, cũng khá, ta Thành Hoàng Pháp Vực, đang cần cái này, vừa vặn bắt bọn họ nghiên cứu sau đó cho trông cửa..."

Phương Minh sờ sờ cằm, nhàn nhạt nghĩ, trong tay không chút nào chậm, bàn tay khổng lồ ngang trời, đem cuối cùng giáp vàng thủ lĩnh bắt, hóa thành kim hoàn, mơ hồ so với cái khác đồng loại lớn hơn một vòng.

"Ừm! Này thủ lĩnh phẩm tương tốt nhất, xem ra trước, cũng tất là Ác Quỷ bên trong hào kiệt, gần với Quỷ Vương."

Phương Minh đánh giá trong tay kim hoàn, rất là thoả mãn, đánh giá rằng.

"Tặc tử!" Lúc này, một tiếng quát lớn truyền đến, Bạch Vân Quan lúc này, rốt cục làm ra phản ứng!

Một đại hán, bên hông khoá hồ lô màu đỏ, vừa ra tới, liền thấy rõ Phương Minh đem giáp vàng hộ Pháp bắt một màn, không khỏi muốn rách cả mí mắt, thét.

Những này Sơn môn hộ Pháp, đều là Bạch Vân Quan mấy trăm năm tích lũy, hiện tại bị một võng thành cầm, coi như Bạch Vân tổ sư phục sinh, đều muốn giơ chân.

Đại hán này chính là Thanh Hòa Chân Nhân, phía sau, còn theo không ít đồ tử đồ tôn. Còn có một người, sắc mặt vàng như nghệ, che kín nếp nhăn, tóc khô héo, hình tiêu mảnh dẻ, như bộ xương, dựa cả vào người bên ngoài sảm phù, mới miễn cưỡng đứng, trên người truyền đến dấu ấn gợn sóng, lại là Thanh Hư!

Xem ra lần này triển khai huyết động thuật, thật sự tổn thất lớn nguyên khí, diệu bộ này, không làm được muốn rơi xuống Chân Nhân cấp độ.

Phương Minh ở Thanh Hư trên người, chỉ là thoáng nhìn, liền không thèm để ý.

Sự chú ý của hắn, đều bị Thanh Hòa Chân Nhân hấp dẫn tới, càng nói chuẩn xác, là Thanh Hòa vật cầm trong tay.

Này Thanh Hòa Chân Nhân, trong tay nâng một thanh trường kiếm, không phải vàng không phải mộc, không biết là dùng chất liệu gì chế thành, không có vỏ kiếm, toàn thân hiện ra xanh nhạt vẻ, bên ngoài kim Quang.

Này ngoại hình, cùng An Xương Huyện, Bạch Thủy Quan bên trong cung phụng giống nhau như đúc.

"Bạch, Vân, Kiếm!" Phương Minh từng chữ từng chữ, gọi ra Bạch Vân Quan Trấn Quan Chí bảo tên gọi. Này đương nhiên không phải Bạch Thủy Quan bên trong hàng nhái, mà là Bạch Vân Kiếm chính thể.

Thảo phạt loại Số mệnh báu vật, Bạch Vân Quan căn cơ, có thể nói, Bạch Vân Quan uy danh, có một nửa là dựa vào báu vật này chống đỡ.

Hiện tại Phương Minh giết Mộng Diệt, thương Thanh Hư, diệt đệ tử vô số, đánh tới Sơn môn, Thanh Hòa bất đắc dĩ, rốt cục mời ra này Trấn phái chi cơ!

"Bản tôn liền nói trước vì sao chỉ có này Sơn môn hộ Pháp chống đối, hóa ra là vì tranh thủ thời gian, mời ra Chí bảo!" Phương Minh nhưng là rõ ràng vì sao lúc trước hắn cùng mười tám thần tướng đánh nhau chết sống thì, trên núi không có đúng lúc trợ giúp nguyên nhân.

"Thành Hoàng Thần! Người hiện nay lập tức thả ta thủ sơn thần tướng, lại cung kính lui lại, còn có thể giữ được tự thân, không phải vậy..." Thanh Hòa kiếm chỉ Phương Minh, khuyên nhủ nói.

Này tư thái, lấy Thanh Hòa tính tình tới nói, hầu như khó mà tin nổi.

Kẻ địch đều đánh tới Sơn môn, lại chỉ là yêu cầu đối phương rời đi, thực là mất hết mặt mũi, đệ tử bên trong, rối loạn từng bưng.

Thanh Hư môi khẽ nhúc nhích, vẫn là không nói gì.

Hắn cũng biết Thanh Hòa lo lắng, Bạch Vân này kiếm, tuy rằng uy lực cực cường, nhưng mỗi lần thôi thúc, đều cần đại hao Pháp lực, chính là Chân Nhân thân thể, cũng không thể liên tiếp sử dụng.

Huống chi, vạn nhất này Thành Hoàng liều mạng phản kích, đối với Bạch Vân Kiếm tạo thành tổn thương, cái kia sau, lấy cái gì uy hiếp các phái? Bạch Vân Quan trải qua tai nạn này, đã là thực lực tổn thất lớn, lại truyền ra việc này, chỉ sợ diệt môn kỳ hạn không xa, đến lúc đó, Thanh Hư cùng Thanh Hòa, chính là môn phái tội nhân!

Bởi vì có này lo lắng, Thanh Hòa tuy rằng tính khí nóng nảy, vẫn là cẩn rằng để Phương Minh rời đi. Tận lực bảo toàn sức mạnh.

Trong này các loại, Phương Minh chỉ là vừa nghĩ, cũng đoán được một, hai.

Nhưng cũng chậm rãi lắc đầu: "Bản tôn lần này đến đây. Chính là vì kiến thức Bạch Vân Kiếm uy năng, lại sao đi đây?"

Một tiếng cự tuyệt Thanh Hòa đề nghị.

"Được! Được! Được! Bạch Vân Kiếm dưới, cũng không biết có bao nhiêu vong hồn, hôm nay liền thêm nữa một thân!" Thanh Hòa vuông vắn trả lời, liền biết chuyện hôm nay không cách nào dễ dàng, là một mất một còn chi cục, lạnh giọng nói rằng.

Đưa tay ở Bạch Vân Kiếm trên một Vệt.

Bạch Vân Kiếm hí dài. Bốc ra ánh sáng màu xanh đến, dĩ nhiên bỗng dừng dài ra ba thước!

Thân kiếm toàn thân bị ánh sáng màu xanh bao vây, mắt trần có thể thấy. Hóa thành một thanh màu xanh Quang kiếm.

Khủng bố uy thế, một thoáng giáng lâm đến trong sân, liền ngay cả Thanh Hòa phía sau đệ tử, đều không chịu nổi. Dồn dập lui lại. Để trống một đại khối đất trống.

Này uy thế, đối Phương Minh, càng rõ ràng hơn.

Phương Minh trên người bào phục không gió mà bay, bay phần phật.

"Bạch Vân này kiếm, quả không hổ là thảo phạt loại Số Mệnh Chí bảo, uy năng ngập trời." Phương Minh sắc vô hỉ vô bi, lời bình nói.

"Người này, sao bình tĩnh như vậy. Lẽ nào, có hậu chiêu?" Thanh Hòa trong lòng nghĩ.

"Không được!" Thanh Hư nhưng là nghĩ tới điều gì. Giãy dụa nói: "Sự đệ cẩn thận, hẩn có..."

Phương Minh lật bàn tay một cái, xuất hiện một viên màu xanh: "Đáng tiếc, Số Mệnh Chí bảo, Bản tôn tựa hồ cũng có đây!"

Thái Bình Ấn nhận được Bạch Vân Kiếm kích thích, bỗng dưng hiện lên, tỏa ra từng trận màu xanh sóng gợn, tựa hồ muốn cùng Bạch Vân Kiếm quyết tranh hơn thua.

Thanh Hòa sắc mặt nghiêm nghị cực điểm, chậm rãi nói: "Tôn thân Thái Bình Ấn, nhưng là chiếm được Thái Thượng Đạo Thánh nữ Tô Hà?"

"Không sai! Hôm nay, chính ngấm nghĩa cẩn thận, hai người mạnh yếu." Phương Minh mỉm cười.

Nếu biết đối phương Sơn môn có Bạch Vân Kiếm Trấn áp Khí số, Phương Minh trước khi tới, liền từ Tống Ngọc nơi đó, lấy Thái Bình Ấn, dự phòng bất trắc.

Tống Ngọc đã đánh bại Tiềm Long, tự thân Long khí trưởng thành, nhất thời thoát ly Thái Bình Ấn, cũng có thể sinh tồn.

Phương Minh tâm bên trong, cũng có để Phân Thần trải qua mưa gió, không muốn nhờ cậy Chí bảo che chở tâm ý.

Lúc này, hai phe Số Mệnh Chí bảo tranh đấu, trong hư không, Thanh khí phun trào, lẫn nhau dây dưa tiêu hao, mang theo uy năng, liền Chân Nhân đều không muốn tới gần.

Bạch Vân Quan đệ tử, nơi nào thấy rõ bức này kỳ cảnh, con mắt trừng trừng, hầu như lồi ra đến.

Chợt có mấy cái, áp sát quá gần, đều bị dư âm đánh bay, máu tươi trực phun.

Đoàn người ồn ào, lại đã rời xa một khoảng cách.

Lúc này giữa trường, chỉ có thanh các loại Phương Minh, lẫn nhau đối diện. Thanh Hư cách đến hơi gần, nhìn Thanh Hòa, trên mặt mang theo vẻ ưu lo.

"Uống!" Thanh Hòa Chân Nhân trước tiên phát động, phát lên Bạch Vân Kiếm, chính là một chém!

Thử rồi! ! !

Theo Bạch Vân Kiếm cắt xuống.

Trong hư không, đột nhiên có thêm một đạo hơn mười trượng trường ánh kiếm màu xanh, chém về phía Phương Minh!

Phương Minh vẻ mặt nghiêm túc, ở Thái Bình in lại một Vệt.

Thái Bình Ấn ánh sáng màu xanh bùng lên, hiện ra một thanh màu xanh la nắng, bên trên mơ hồ có Long khí xoay Quanh, uy nghiêm bất phàm, cùng ánh kiếm bính cùng nhau.

Ầm! ! !

Một tiếng nổ vang, thổ địa lăn lộn, lộ ra thảm cỏ.

Xa xa Bạch Vân đệ tử, đều bị chấn động ngã xuống đất, vỡ đầu chảy máu, vô cùng chật vật.

Đợi đến đứng dậy, thì có người hô to: "Sơn... Sơn môn!"

Mọi người cả kinh, nhìn về phía Sơn môn vị trí.

Hí! ! !

Chỉ thấy trước kia Sơn môn nơi, đã hoàn toàn biến mất không gặp, trực dư một cái hố to, xuất hiện ở trên.

Vừa nãy dư âm, dĩ nhiên đem Bạch Vân Sơn môn, toàn bộ xóa đi!

"Thanh Hòa sư thúc đây?" Có đệ tử kêu

Mọi người cả kinh, đi tới hố to biên giới, liền thấy rõ Thanh Hòa sắc mặt đỏ chót, cầm kiếm cùng Phương Minh đối lập.

Bạch Vân Kiếm cùng Thái Bình Ấn các hiển dị tượng, chiếm nửa bầu trời, lẫn nhau đánh nhau chết sống.

Thanh khí quét ngang, mang theo dư âm, tỏa ra to lớn lực phá hoại, đem mặt đất từng tầng từng tầng lột bỏ.

Thấy tình hình này, chúng đệ tử lòng bàn tay, đều là bóp một cái mồ hôi lạnh.

Trong sân tâm, Phương Minh cười dài: "Bạch Vân Kiếm uy năng, quả nhiên không tầm thường , nhưng đáng tiếc, nhờ vả không phải người!"

Thần lực trong cơ thể, không hề bảo lưu mà tràn vào Thái Bình Ấn bên trong, đã là dùng tới toàn lực!

Lúc này, chúng đệ tử, liền nhìn ra, một vòng màu đỏ thắm đại nhật, tự Phương Minh phía sau bay lên! Đây Đại nhật trong hồng ngoại kim, bên ngoài Quang điểm, nóng rực cực kỳ!

Này không phải Linh Nhân nhìn thấy, mà là trực tiếp xuất hiện ở Dương thế, mắt thường phàm thai, cũng có thể thấy rõ!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 106: Bức Bách

Theo đại nhật hiện lên.

Phương Minh chu vi, hồng hoàng khí đại thịnh, tụ thành quang điểm, tụ hợp vào Thái Bình Ấn bên trong.

Toàn bộ Thái Bình Ấn, đều là chấn động, toàn thân xanh đậm long lanh, mặt ngoài ánh sáng di động, hầu như muốn chảy ra nước.

Màu xanh lóng che hơi đối, thanh khí từng tia từng tia hội tụ, nường theo tiếng rỗng ngâm hồ gầm, màu xanh làn sóng bao phủ, đánh vào Bạch Vân Kiếm trên.

Thanh Hòa chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh tự trong tay truyền đến, không cầm nổi, Bạch Vân Kiếm tuột tay bay ra.

Sau đó, ánh sáng màu xanh bắn trúng Thanh Hòa ngực.

Chỉ nghe nặng nề tiếng gãy xương truyền đến.

Thanh Hòa bay ngược ra ngoài, sắc mặt trắng bệch, sau khi hạ xuống, máu chảy như suối ra, không lâu lắm, vết máu hội tụ thành một mảnh, kinh người đập vào mắt.

"Sư thúc!" Bạch Vân đệ tử hô quát, liền muốn tiến lên.

Phương Minh khi tay ép một chút, thanh khí bao phủ, xông vào trước nhất một loạt Bạch Vân đệ tử dồn dập bay khỏi, ngã xuống đất không nổi, thổ huyết không thôi.

Càng lấy một thân một người, áp chế Ngô Châu truyền thừa trăm năm đại phái!

"Hạt gạo ánh sáng, cũng dám cùng nhật nguyệt tranh huy?" Lành lạnh âm thanh, như từ cửu thiên hạ xuống.

Theo lời nói, các vị Bạch Vân đệ tử, đều cảm giác một luồng trước nay chưa từng có khủng bố kéo tới, nương theo quyền sinh quyền sát trong tay uy nghiêm.

Áp lực này, nặng trình trịch, không khỏi nửa quỳ trên đất, hướng về Phương Minh cúi đầu, có cương cường, đều là sắc mặt đỏ lên, xấu hổ muốn chết.

"Bạch Vân Quan năm trăm năm cơ nghiệp, liền muốn bị hủy bởi người các tay! Đáng tiếc! Đáng tiếc!"

Phương Minh tuy ở tiếc hận, nhưng trong giọng nói, ý đuổi tận giết tuyệt, liền biểu lộ mà ra.

Chu vi nhiệt độ, tựa hồ một thoáng hạ xuống băng điểm, lạnh lẽo băng hàn sát ý hiện lên.

Bạch Vân đệ tử cả kinh. Hiện tại, hai vị Chân Nhân đều là trọng thương, Bạch Vân Kiếm cũng không địch lại đối phương. Cái kia một khi đối phương tàn nhẫn hạ sát thủ, Bạch Vân Quan hôm nay, thật sự liền muốn hủy ở Phương Minh trên tay!

Đạo thống đoạn tuyệt nguy cơ, dường như mây đen, hiện lên ở này trăm năm cổ phái bầu trời.

Phương Minh mặt không hề cảm xúc, nhìn dưới đáy chúng sinh, hiện ra bi ai, phần nộ, sợ hãi tình. Thậm chí, còn có đệ tử, nội tâm sinh ra âm u tâm tư. Muốn bán đi sự môn, cầu được sinh tồn.

"Nhất thiết ân ái hội, vô thường nan đắc cửu. Sinh thể đa úy cụ, mệnh nguy vu thần lộ."

"Do ái cố sinh ưu. Do ái cố sinh phổ. Nhược ly vu ái giả. Vô ưu diệt vô phổ."

Đột nhiên, nhớ tới kiếp trước phật giáo kệ ngữ, nơi này yêu, chính là cảm tình. Sợ hãi là cảm tình, sầu lo là cảm tình, dẫn đưa đến ái tình, tình bạn các loại, đều là cảm tình.

Phương Minh tay niệm Thanh Ti, mỉm cười.

Thân là thần linh, không nhất định phải vứt bỏ cảm tình. Không phải vậy, cùng trí năng máy vi tính khác nhau ở chỗ nào? Có yêu. Có theo đuổi, mới là phát triển nguyên động lực.

Nếu thật sự vô dục vô cầu, còn muốn Trường Sinh làm gì?

Nhưng lúc này, Phương Minh nhảy ra vòng tròn, quan sát chúng sinh bách thái, cũng có khác lĩnh ngộ. Thần linh tuy rằng có tình, nhưng cũng cần học được nhảy ra, như ở cực ngoại, quan sát bên trong, liền có sự khác biệt ý nghĩ.

Ra vào trong lúc đó, mới thấy thật trí tuệ!

Lúc này, Phương Minh đã biết tự thân đi tới trên đường, lại đi một khối bụi gai, sau khi trở về, liền có thể lên cấp chính lục phẩm, tất là không tai không kiếp.

Tuy rằng ngộ, nhưng đáng chết, vẫn không thể buông tha.

Phương Minh vung tay lên, thanh khí hội tụ, liền muốn động thủ.

"Các Hạ. .. chậm chậm!" Suy yếu âm thanh truyền đến.

Phương Minh nhìn sang, Thanh Hư Chân Nhân quần áo lam lũ, thấy như ăn mày, nhưng trong mắt sáng sủa, trong tay nắm một vật, chính là Bạch Vân Kiếm!

"Làm sao, người còn muốn ngăn trở Bản tôn? Thanh Hòa trước, trạng thái hoàn hảo, còn không địch lại, người có thương tích tại người, liền không muốn tự rước lấy nhục nhã."

Phương Minh dừng dưới, mới nói tiếp: "Hẳn là, có cái gì dựa dẫm?"

"Khắc khục..." Thanh Hư Chân Nhân che miệng ho khan một trận, trong tay thấy hồng. Thỉnh thoảng nói: "... Luận pháp lực, lão... Lão đạo tự nhiên kém xa Tôn Thần."

"... Nhưng Tôn Thần cũng biết, ta Bạch Vân Quan tổ sư, có cảm thể sự vô thường, cho ta các loại bất hiếu hậu bối để lại cuối cùng thủ đoạn."

"Lão đạo lĩnh chức chưởng môn thì, hăng hái, lập lời thề đem ta Bạch Vân Đạo thống phát dương quang đại, không nghĩ tới, nhưng là vận dụng phương pháp này."

Thanh Hư tự trong lòng lấy ra một vật, dáng dấp thật là cổ điển, trung gian có cái chữ triện, là cái "Lệnh" tự.

"Chưởng Giáo Lệnh Bài!" Dưới đáy Bạch Vân đệ tử, kinh kêu thành tiếng.

Thanh Hư sắc mặt hiện ra một tia không bình thường ửng hồng, đem lệnh bài chưởng môn hướng về Bạch Vân Kiếm trên võ một cái.

Ánh sáng chói mắt, tựa hồ xúc động cái gì cơ quan, Bạch Vân Kiếm lần thứ hai hiện lên ánh sáng, không ngừng phụt ra hút vào, có bạo ngược cảm giác.

Từ lúc Thanh Hư nói chuyện thời gian, Phương Minh liền muốn động thủ, làm sao lúc này Thanh Hòa kéo trọng thương thân, che ở Thanh Hư trước người phòng bị, đột phá không dễ.

Răng rắc! ! !

Bạch Vân Kiếm thân, lại bắt đầu rạn nứt, hiện ra vết rách, ánh sáng màu xanh tăng vọt.

Phương Minh ở trong cõi u minh, liền cảm thấy một luồng nguy hiểm to lớn lân cận, này nguy hiểm chi lớn, lại có thể đến Phương Minh vào chỗ chết!

Tâm niệm cấp chuyển, liền la thất thanh: "Người... Người lại muốn tự bạo Bạch Vân Kiếm!"

Bạch Vân Kiếm chính là số mệnh chí bảo, trước thất lợi, chính là Thanh Hòa pháp lực thần thông không kịp Phương Minh nguyên cố, không phải chiến chi tội.

uy năng, Phương Minh hiện tại, vẫn là không kỵ ba phần.

Huống chi, chí bảo tự bạo, cùng với bình thường uy năng, căn bản là hai chuyện khác nhau, dựa vào Bạch Vân Kiếm uy năng, một khi tự bạo ra, cái kia Phương Minh, Thanh Hư, Thanh Hòa, còn có chu vi đệ tử, có một cái toán một cái, đều là chắc chắn phải chết!

Thậm chí, liền với cả tòa Bạch Vân sơn, đều sẽ bị tiêu diệt, từ thế gian xóa đi.

Đây là triệt để đồng quy vu tận phương pháp.

Chu vi Bạch Vân đệ tử, đều là ồn ào, kêu: "Sư thúc cân nhắc!"

Thanh Hư cười khổ, hôm nay, đúng là bị bức ép đến tuyệt cảnh. Đồng thời, Bạch Vân Kiếm một bạo, Bạch Vân Quan lập tức diệt môn, coi như bên ngoài còn có chút đệ tử, không còn chí bảo trấn áp khí số, chỉ có thể lưu lạc vì là môn phái nhỏ tán tu nhất lưu, trừ phi ngày sau có cơ duyên lớn, bằng không, Bạch Vân Quan là có thể ở Đại Càn Tu đạo giới xoá tên.

Thanh vẫy tay bên trong một trận, nhìn Phương Minh: "Làm sao? Chỉ cần Tôn Thần rời đi, chúng ta việc, xóa bỏ!"

Không tới hần phải chết cảnh giới, Thanh Hư cũng không muốn vận dụng phương pháp này.

Lúc này, toàn trường ánh mắt, đều hội tụ ở Phương Minh trên người.

"Thật quyết đoán! Lòng độc ác!" Phương Minh đứng thẳng một lúc lâu, mới vỗ tay than thở. Không biết nói chính là Bạch Vân tổ sư, vẫn là Thanh Hư đạo nhân.

"Nếu người có này quyết tâm. Chỉ phải đáp ứng Bản tôn một chuyện, Bản tôn liền lập tức thối lui." Phương Minh trầm giọng nói.

"Không biết là chuyện gì?" Thanh Hư Chân Nhân, trong lòng mơ hồ có dự cảm không tốt. Hỏi.

"Này Tranh Long việc, là người chờ tính toán trước, Bản tôn mới bị ép ứng chiến."

"Việc đã đến nước này, cũng không có gì để nói nhiều. Chỉ cần người này tại chỗ tự sát, Bản tôn liền thả bọn người một con ngựa, rời đi Bạch Vân sơn!" Phương Minh tay chỉ tay, chính là Thanh Hòa Chân Nhân!

"Vọng tưởng!" "Cầu tặc!" "Ta cùng người liều mạng!"

Chu vi đệ tử. Dồn dập cổ vũ, có mấy người liền phát sinh ánh sáng, giết hướng về Phương Minh.

Phương Minh cười gằn. Vài cổ màu vàng cột sáng bắn phá, đem cái kia đánh lên mấy người đánh thành bột máu! Máu tươi tung toé!

Này đẫm máu cảnh tượng, nhất thời kinh sợ mọi người.

Bạch Vân đệ tử liếc mắt nhìn nhau, đều đưa mắt. Chuyển hướng hai vị Chân Nhân.

Thanh Hư cùng Thanh Hòa lúc này. Trái lại rơi vào quỷ dị trong trầm mặc.

"Khắc khục... Tính toán việc, đều là lão đạo làm chủ, Tôn thần rất giống tìm lộn người." Thanh Hư lồm khồm thân thể, ho khan nửa ngày, nói.

"Bản tôn nói một không hai, chính là muốn được này tính mạng người, mới bằng lòng bỏ qua!"

Phương Minh cười gằn, lại mặt hiện lên tàn nhẫn sắc: "Không phải vậy. Coi như người tự bạo Bạch Vân Kiếm, Bản tôn liều mạng Thái Bình Ấn không muốn. Luôn có một chút hi vọng sống, đến lúc đó phải giết tận người Bạch Vân nói mạch!"

"Người..." Thanh Hư sắc mặt ửng hồng, một kích động, lại phun ra ngụm máu tươi.

Phương Minh sở dĩ muốn Thanh Hòa Chân Nhân tự vẫn tạ tội, tự nhiên có nguyên nhân.

Thanh Hư Chân Nhân thân có trọng thương, trong vòng mấy chục năm dừng nghỉ hồi phục. Thanh Hòa vừa này chịu đựng vết thương, nhưng

là có thể rất nhanh khôi phục, không thể lưu hấn.

Lại nói, Thanh Hư đạo nhân giỏi về ẩn nhẫn, mình coi như bức tử Thanh Hòa, vì môn phái cơ nghiệp, cũng chỉ có thể cắn răng ngạnh thôn, không tới chuẩn bị vẹn toàn, không sẽ động thủ.

Mà Thanh Hòa không giống, y đại hán này tính tình, Phương Minh Nhược giết sư huynh, tất vứt bỏ hết thảy, cùng Phương Minh không chết không thôi, này liền có chút phiền phức.

Vẫn là câu nói kia, thiện Ninja, có thể lừa gạt nhần vậy!

Huống chi, Thanh Hòa Chân Nhân tuy tử, cũng có thể chuyển thành quỷ tu, chỉ là nhất thời pháp lực tổn thất lớn mà thôi, vẫn không tính là đuổi tận giết tuyệt.

Cho tới thả hổ về rừng, tìm kiếm ngoại viện cái gì, Phương Minh dù muốn hay không, không nói hiện tại thời loạn lạc, các phái lẫn nhau thảo phạt.

Chính là trước quá bình thường tiết, như Thanh Hư kéo trọng thương thân thể, tàn binh bại tướng, đi vào phái khác cầu viện. Phái khác cũng chỉ có thể giết một thân mà đoạt bảo, diệt Đạo thống. Sẽ không đưa tay giúp đỡ.

Trong giới tu hành, chính là như thế đẫm máu tàn khốc.

Đúng là sau khi, vì Ngô Châu thuộc về, tám phần mười sẽ cùng Phương Minh xung đột, đại chiến một trận.

Phương Minh trước nói, rất nhiều uy hiếp tâm ý. Nhưng Thanh Hư không thể không cân nhắc.

Này tự bạo Số Mệnh Báu Vật, ở Đại Càn, còn thật không có quá, Phương Minh có thể không dựa vào Thái Bình Ấn tiếp tục chống đỡ, Thanh Hư bên trong, cũng là không chắc chắn, không khỏi có chút chần chờ.

Nếu là mình Đạo phái hủy diệt sạch, đối phương nhưng nhưng tồn tại, vậy thì thật là chuyện cười cũng tự.

Ngay khi Thanh Hư bắt bí bất định thời gian, Thanh Hòa thanh âm hùng hậu vang lên.

"Được, ta đáp ứng!"

"Sư thúc! !!"

"Sư đệ, không thể a!" Thanh Hư khuyên.

Thanh Hòa cười khổ: "Sư huynh, chuyện đến nước này, còn có lựa chọn khác sao? Bắn vào ta một trong tử, giữ được Đạo thống, nhưng là không sai buôn bán..."

Nhìn Phương Minh, thản nhiên nói: "Nếu ta tự sát, Tôn Thần liệu sẽ có buông tha Bạch Vân Quan?"

"Bản tôn một một lời nói ra, tứ mã nan truy! Càng có thể hứa hẹn, sau này, như Bạch Vân Quan không chủ động trêu chọc, Bản tôn cũng sẽ không đến đây sinh sự!"

Phương Minh trịnh trọng nói.

"Được! Hi vọng Tôn Thần thủ hứa!"

Thanh Hòa cười thầm nói, nhưng cũng không muốn Phương Minh tiến hành cái khác chứng minh. Dù sao, lúc này Bạch Vân Quan, đã không hề chắc khí cùng thực lực.

Đưa tay rút ra trường kiếm, nhìn về phương xa cảnh sắc, ghi nhớ:
"Triều như thanh ti mộ thành tuyết, thị phi thành bại chuyển đầu không."

Vung lên kiếm, hướng về trên cổ một vết, máu tươi tung toé!

Thanh Hòa thân thể đứng thẳng biết, mới không cam lòng ngã xuống, máu tươi tụ thành một đoàn.

"Quả là hùng hồn hào dũng chi sĩ!" Phương Minh thấy đối phương là thật sự chết rồi, mới cảm khái nói.

Vừa nhìn về phía Thanh Hư, "Nếu bọn người đáp ứng việc đã làm được, Bản tôn cũng tin thủ hứa hẹn, này liền rời đi, từ đây nước giếng không phạm nước sông, mong rằng nhớ kỹ!"

Dưới chân kim quang lóe lên, đã là dùng tới Độn Thổ Thần Thông, biến mất không còn tăm hơi.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 107: Khắc Phục Hậu Quả

Phương Minh đi rồi, chỉ để lại khắp nơi bừa bộn đất trống, còn có bên trên thi thể.

Lúc này, bốn phía tiếng khóc nổi lên.

"Sư thúc! ! !"

"Sư đệ, sư đệ a! ! !" Thanh Hư Chân Nhân vành mắt ửng đỏ, nhìn chu vi đệ tử, đã dẫn theo khóc nức nở.

Thậm chí, có chút chán chường cảm giác.

Vội vã thét: "Người sư thúc, vì ta Đạo mạch tồn tục, hùng hồn phó nghĩa, các người phải làm nhớ kỹ, sau đó nắm như băng mỏng trên giày chi tâm, tu hành tiến bộ dừng mãnh việc, đoàn kết tập thể môn nhân, không phụ nữa Thanh Hòa nỗi khổ tâm..."

"Chưởng Môn nói rất phải!" Chu vi đệ tử, dần dần dừng lại tiếng khóc.

"Huống hồ, Thanh Hòa chỉ là Binh giải, còn có Quỷ Tu một đường có thể đi, nếu có cơ duyên, cũng không thường không thể tìm được cánh cửa Trường Sinh!"

Thanh Hư bên trong, yên lặng nghĩ.

Lúc này, bình địa nổi lên một trận gió nhẹ.

Từ Thanh Hòa thi thể bên trong, bay ra một thân ảnh, nửa trong suốt hình, như sương mù ngưng tụ thành, không phải rất thực, xem khuôn mặt đáng sợ, chính là Thanh Hòa Chân Nhân!

Đây là Thanh Hòa thần hồn, chỉ có Thanh Hư cùng mấy cái tu vi cao thâm, mở đến linh nhãn đệ tử, mới có thể nhìn ra.

"Sư đệ! Người hiện tại chỉ là sinh hồn, linh lực suy yếu, mau mau chuyển thành Quỷ Tu, vững chắc thần hồn! Ta đến giúp người một tay!"

"Đa tạ sư huynh!" Thanh Hòa thần hồn chấp tay.

Liên vận lên Quỷ Tu phương pháp, Thanh Hư mở ra linh nhãn, liên kiến giải khí sôi trào, chỉ tay một cái, từng tia từng tia địa khí bốc lên, mặt ửng hồng lên, hầu như xúc động trong cơ thể thương thế.

Này địa khí huyền hắc, tới Thanh Hòa thần hồn phụ cận, liền một mạch tụ hợp vào Thanh Hòa hồn thể.

Thanh Hòa đến địa khí sự giúp đỡ, thần hồn dần dần ngưng tụ.

Âm khí càng tụ càng dày đặc. Hóa thành một đại đoàn, đem Thanh Hòa thần hồn, toàn bộ bao vây. Biến mất không gặp.

Đùng đùng! ! !

Âm khí bên trong, mơ hồ truyền đến xương cốt nổ vang tiếng.

"Ha! ! !" Thanh Hòa cắn chặt hàm răng, chịu đựng âm khí rót vào người, hẳn là Chân Nhân, tự nhiên hiểu được, người Tu Đạo chuyển thành Quỷ Tu sau, pháp lực vừa bắt đầu. Điều là du hồn cấp độ, lúc này, âm khí chịu đựng đến càng nhiều. Đối với sau đó tu hành càng mới có lợi.

Ầm! ! !

Không biết qua bao lâu, địa khí tản ra, hiện ra một cái Hồn ảnh.

Khuôn mặt rõ ràng, huyết ô diệt hết. Hoàn hảo không chút tổn hại.

Chính là Quỷ Tu Thanh Hòa.

"Sư đệ. Làm sao?" Thanh Hư thân thiết hỏi.

"Dựa vào lần đầu âm khí rót vào người, miễn cưỡng có pháp sư cấp độ, vẫn tính có thể." Thanh Hòa cười khổ.

"Như vậy, cũng xem là tốt, sư đệ trước người chính là Chân Nhân tu vi, hiện tại chuyển thành Quỷ Tu, bình cảnh không ở, một đường lên cấp đến Đạo sư. Đều là không trở ngại chút nào..."

Thanh Hư an ủi nói.

Luyện Khí sĩ chuyển thành Quỷ Tu, tự nhiên không giống. Trên lý thuyết, khi còn sống là tu vi thể nào, chết rồi tuy rằng pháp lực tận tán, nhưng trùng tu thì, sẽ không có bình cảnh, chỉ cần âm khí đầy đủ, liền có thể thuận buồm xuôi gió xuôi dòng.

Chỉ có Chân Nhân cấp độ, có chút ngoại lệ.

"Tuy là như vậy, nhưng Chân Nhân cấp độ, nhưng khác, các đời đều có Chân Nhân Bình giải, nhưng cuối cùng Quỷ Tu thành liền Chân Nhân nghiệp vị, cũng là tiền triều Minh Nguyệt Chân Nhân một người mà thôi!" Thanh Hòa cũng rộng đọc quần thư, nhiều biết bí ẩn.

Này Chân Nhân vị nghiệp, đến Quỷ Tu, nếu muốn khôi phục kiểu cũ, nhưng có một cửa ải lớn, thật là khổ sở.

Xưa nay các vị Binh giải Chân Nhân, đều là kẹt ở này bộ. Nhưng một khi vượt qua, nghe nói cũng có thần dị uy năng.

Lúc này, nhật quang hạ xuống, Thanh Hòa hồn thể, một cơn chấn động, hình như có bốc hơi lên tiêu tan chỉ tượng.

Thanh Hòa biến sắc, nói: "Ta mới là pháp sư cấp độ, không chịu nổi nhật quang, chậm chút sẽ cùng sư huynh nói chuyện."

Thanh Hư liền vội vàng nói: "Ban ngày dương khí, đối với sư đệ, là có chút gây trở ngại, mau trở lại Âm Phong Động tu dưỡng..."

Bạch Vân Quan truyền thừa trăm năm, tự nhiên có đệ tử gặp tai kiếp Binh giải, không thể không chuyển tu Quỷ Tiên, trong cửa chuyên môn mở ra một chỗ âm khí phúc địa, gọi là Âm Phong Động, cung Quỷ Tu tu hành.

Này Quỷ Tu, cùng du hồn ác quỷ tương tự, không tới tu vi nhất định, đều không chịu nổi nhật quang.

Âm Phong Động là âm khí hội tụ chỗ, bất lợi người sống, vì lẽ đó cách Bạch Vân sơn môn, có chút khoảng cách, lần này Phương Minh lên núi, một cái Quỷ Tu cũng không thấy.

Huống chi, những Quỷ Tu, nhiều nhất cũng là Đạo sư tu vi, tương đương với đệ tử chân truyền, không ngăn được Phương Minh tiện tay một đòn, đến rồi cũng là vô dụng.

Thanh Hư thất vọng nghĩ.

Phái đệ tử, cứu trị người bệnh, thanh lý sơn môn.

Bạch Vân Quan trải qua tai nạn này, nhưng là thực lực tổn thất lớn, sau đó càng có cuồng phong sóng biển, không biết nên làm sao vượt qua đây.

Thanh Hư vậy tay nắm Bạch Vân Kiếm, đột nhiên có chút lực bất tòng tâm cảm giác...

Thời gian bất tri bất giác đến buổi tối.

Người Tu Đạo, mặc dù tâm tính đậm bạc, nhưng cũng không phải là vô tình.

Lúc này, toàn bộ môn phái bên trong, tuy rằng không phải tiếng khóc nổi lên bốn phía, nhưng cũng có một luồng bi thương khí phù nhiều.

Thậm chí, mơ hồ làm cho người ta chán chường cảm giác, nhưng là có chút mất lòng dạ.

Bạch Vân Quan truyền thừa quá năm trăm năm, uy danh xa truyền, hùng bá Ngô Châu, hôm nay lại bị một người giết tới sơn môn, hai cái Chân Nhân, thêm vào trấn phái chí bảo, đều không phải địch thủ, cuối cùng thậm chí bị bức ép tử một cái Chân Nhân.

Việc này, đối với Bạch Vân đệ tử, tuyệt đối là đòn nghiêm trọng, không ít người, đều là đạo tâm bất ổn, suýt nữa tâm ma xâm lấn.

Thanh Hư ở trung ương trong đại điện, ngồi ngay ngắn bồ đoàn, cũng là mặt ủ mày chau.

"Sư huynh!" Âm phong thổi qua, trong đại điện, lại thêm một người bóng người, chính là Thanh Hòa, hẳn lúc này, hồn thể êm dịu, có ánh huỳnh quang, xem ra ở âm phong trong động, củng cố không ít.

"Sư đệ, người đến rồi!" Thanh Hư chấp tay, nói: "Lần này, vi huynh tính toán không chu toàn, hại sư đệ Bình giải, thực là..." Âm thanh không khỏi ghen ngào.

"Đây là kiếp số, cường trốn không được, hiện tại, trong môn phái liên còn lại sư huynh một vị Chân Nhân, nhưng cực kỳ coi trọng!" Thanh Hòa sắc mặt hồ hững, nhưng là nói tới mặt khác một chuyện.

Bạch Vân Quan hôm nay, hai vị Chân Nhân một chết một trọng thương, liên Bạch Vân Kiếm, đều có chút bị hao tổn.

Có thể coi là thực lực giảm mạnh, những kia vẫn bị Bạch Vân Quan áp chế môn phái nhỏ tán tu, nghe được tin tức, bảo đảm không cho phép sẽ nghe tin lập tức hành động.

Các châu đại phái, cũng sẽ nhúng tay, càng có thể hoạn giả, vẫn là An Xương Thành Hoàng Thần!

Những việc này, chỉ một cái giải quyết không chu toàn, Bạch Vân Quan, liên đối mặt họa diệt môn!

Thanh Hư lông mày tụ thành một đoàn, gân xanh khế nhúc nhích, đây là tiêu hao tâm huyết chứng minh. Lặng lẽ một lúc lâu, vẫn là nói: "Ta trước liên bị trọng thương, lại mạnh mẽ triển khai huyết độn phương pháp, có thể bảo vệ Chân Nhân cấp độ, chính là vạn hạnh, không phải bế quan khổ tu hai mươi năm không thể bù đắp!"

"Lúc này, chính là bấp bênh thời khắc, tuyệt đối không thể như vậy. Ta ý dùng Độc Long Hoàn, lại bảo đảm Bạch Vân Quan mười năm, chỉ cần ở mười năm này bên trong, có thể tái xuất một vị Chân Nhân, ta Bạch Vân nói mạch, còn có thể bảo toàn!"

Này Độc Long Hoàn, chính là Bạch Vân Quan bí dược, lấy năm trăm năm độc mãng chi đảm dịch tinh hoa, gia nhập các loại quý báu dược thảo, tinh luyện mà thành, Chân Nhân trở xuống, ăn vào ngay lập tức giết!

Chân Nhân dùng sau khi, bất luận người bị thương tật gì, đều có thể áp chế mười năm, ở mười năm này bên trong, cùng trạng thái toàn thịnh không

khác.

Nhưng mười năm sau khi, tích trữ thương thế đồng thời phát tác, chắc hẳn phải chết!

Thanh Hư động tác này, cũng là muốn lấy thân tuấn đạo, bảo toàn Đạo thống.

"Sư huynh!" Thanh Hòa thanh âm nghẹn ngào, "Nếu là lúc trước..." Thấy rõ Bạch Vân Quan tổn thất nặng nề như vậy, không khỏi nổi lên hối hận.

"Ai... Việc đã đến nước này, còn có cái gì tốt nói đây! Thế gian Tranh Long, không phải thành tựu thì tử, bản đạo sớm có giác ngộ!" Thanh Hư lại tựa hồ như đều coi nhẹ.

"Cái kia... Mộng Diệt việc, có hay không..." Thanh Hòa nhưng là lại nghĩ tới một chuyện, hỏi.

Thanh Hư cùng Thanh Hòa làm mấy chục năm sư huynh đệ, thấy Thanh Hòa vẻ mặt, liền biết, Thanh Hòa muốn dùng xưa hổ nuốt sói kế sách!

Trong lòng hơi động, nhưng lạnh lẽo chốc lát, vẫn là lắc đầu: "Không thích hợp! Không thích hợp! Bạch Vân Quan đã là thực lực tổn thất lớn, bất kỳ mưu kế, đều cứu vãn không, đây là khí số nguyên có!"

Khí số, chính là thực lực, nói cho cùng, vẫn là thực lực vấn đề. Bạch Vân Quan hiện tại thực lực bản thân không đủ, coi như mượn lấy khác Đạo lực lượng, diệt Thành Hoàng, cuối cùng cũng là trước lang sau hổ, không có kết quả tốt.

"Đem Mộng Diệt việc thông báo Thái Thượng Đạo liền có thể, ta Bạch Vân Quan, phong sơn mười năm, không để ý tới ngoại sự..." Thanh

Hư nhân bên trong sáng sủa, rơi xuống quyết đoán.

"Sư huynh..." Thanh Hòa không muốn nói. Đây chính là muốn tráng sĩ chặt tay, Bạch Vân ngoài sơn môn rất nhiều đệ tử, khổ cực tích lũy thương mại giao thiệp, đều muốn từ bỏ.

Thậm chí, liền ngay cả Ngọc Hành, đều không thể không bỏ qua.

"Cái khác, đều là cành lá, chỉ cần ta Bạch Vân Quan căn cơ vẫn còn tồn tại, buông tha cũng là không sao, nhưng Ngọc Hành sư đệ, chính là Chân Nhân hạt giống, liền như thế buông tay..." Thanh Hòa vẫn còn có chút tiếc hận.

"Ai! Ngọc Hành tinh thần thông suốt, rất hiểu đạo lý, lại biết tiến thoái. Ta luôn luôn coi là Bạch Vân Quan báu vật, nhưng đáng tiếc cùng Long khí quần quýt đã sâu, không thoát thân nổi."

"Cái kia Thành Hoàng Thần, đã là nói rõ trợ giúp Tống Ngọc, Lý Như Bích lần này Bình bại, Tiềm Long tư thế bị hao tổn, sau khi công thủ chuyển đổi, nếu muốn cứu vẫn, khó! Khó! Khó!"

Thanh Hư suy nghĩ một chút, vẫn là lắc đầu nói.

"Còn có một chuyện, sư huynh, ta Bạch Vân sơn môn vị trí, luôn luôn chỉ có Chân Nhân hiểu được, những đệ tử khác ngoại môn, đều là thông qua trận pháp dẫn dắt mà đến, cái kia Thần, là làm sao tìm tới nơi này?"

Bạch Vân sơn môn, luôn luôn bí ẩn, nếu như trước đây, có hai cái Chân Nhân tọa trấn, chí bảo bảo vệ, vẫn không tính là cái gì.

Hiện tại, Bạch Vân Quan thực lực tổn thất lớn, nếu như chỗ căn cơ cũng bị tiết lộ, cái kia thật đúng là ốc lậu gặp mưa dầm, hậu quả khó mà lường được.

"Việc này, vi huynh đang suy tính!" Thanh Hư cười khố nói: "Ta sau khi trở lại, vận dụng Bạch Vân Kiếm, gột rửa tự thân khí tức, rốt cục phát hiện, này thần ở trên người ta động tay động chân, bị một đường tùy tùng, mới tiết lộ cơ mật..."

Nói tới chỗ này, còn có chút nghĩ mà sợ, "Này Thành Hoàng Thần thông, quả nhiên quý dị, liền ngay cả ta chi tu vi, cũng không phát hiện, xem ra trước, hẳn là có ý định tha ta một mạng, dò đến sơn môn tung tích..."

"Là lão đạo hại tông môn a!" Thanh Hư nhăn bên trong một đỏ, âm thanh ghen ngào.

"Việc này, chính là Thành Hoàng gian trá, cần không trách sư huynh!" Thanh Hòa cắn răng nói.

Nhưng cùng lúc, đối với Thành Hoàng tâm kế thủ đoạn, cũng nổi lên lòng kính nể.

"Có này thần, này Ngô Châu, thiên hạ này, e sợ đều muốn loạn càng thêm loạn!" Thanh Hư nhưng nhìn ra càng xa. hơn

"Sư huynh lời ấy thật là!" Thanh Hòa gật đầu, hỏi: "Cái kia, có hay không đem việc này thông báo các phái..."

Thanh Hư lắc đầu, "Lúc này, các phái vì là tranh thiên cơ, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nơi nào quản trên việc này."

"Huống chi, người khác chỉ có thể cười ta Bạch Vân Quan vô năng, bị hư hỏng tổ sư uy danh..."

"Ngô Châu Long khí, thật liền rơi vào cái kia Tống Ngọc tay?" Thanh Hòa vẫn là không cam lòng, đợi được Lý Như Bích Bình bại, hẳn cùng

Thanh Hư, còn phải được một vòng trời phạt, tuy rằng hiện tại có thể đề chuẩn bị trước, tách ra quan hệ.

Nhưng cũng chỉ là giảm bớt trời phạt cường độ, kết cục làm sao, vẫn đúng là khó nói.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 108: Luận Chiến

Tân An phủ.

Lúc này Tiết Độ Sứ phủ, nhưng là một mảnh vui sướng. Liên với mỗi cái nha hoàn tôi tớ, đều cảm giác ung dung không ít, từ lần trước Lâm Giang Lý gia vây thành bị phá, trong phủ không khí sốt sắng, liền một thoáng hòa hoãn.

"Đại nhân, đây là Vương gia đưa tới gấm vóc, dùng sợi vàng sợi bạc dệt thành, huy hoàng xán lạn, đang cùng đại nhân xứng đôi!"

"Chương gia đưa tới năm con bảo mã, đều là từ trên thảo nguyên buôn lậu đến, nghe nói đều có Thiên Mã huyết thống, tuần tú phiêu dật..."

"Vân gia dâng lên vũ nữ mười tên, còn có nhạc công năm người, nghe nói bỏ ra đại tâm tư, rất là có tiếng đây!"

Nói lời này, là Tống Tư.

Tống Ngọc cầm lấy một thanh Như ý, tiện tay đem chơi, này Như ý toàn thân màu xanh, càng là dùng một cả khối ngọc thạch điêu khắc mà thành, xúc sinh ôn, không phải vật phàm, bình thường thế gia, đem ra coi như truyền gia bảo, đều đầy đủ.

Còn lại, cũng không phải hời hợt, đều là quý trọng đồ vật. Phổ thông bình dân, cả đời cũng không chịu nổi vài món.

Nhưng lúc này, ở đây, những xếp đầy cả phòng, soi sáng đến trên vách tường, đều là ánh huỳnh quang tràn ngập, bảo quang oanh thất.

"Xem ra, Tân An thế gia, đều rất e ngại bản soái a!" Tống Ngọc thả xuống Như ý, mỉm cười nói.

"Chúa công mệnh trời tại người, tự nhiên hơn người." Tống Tư nói tới khéo đưa đẩy.

Tân An thế gia, ở Lý Như Bích tấn công Tân An phủ thành trong lúc, có bao nhiêu cùng ám thông khúc khoản giả, hiện tại Lý Như Bích đại bại, các đại gia chủ, ở trong tối mắng Lý Như Bích vô năng thời gian, cũng không thể không đến thỉnh tội.

Mấy ngày nay, đưa tới hiểm quý dị bảo, hầu như đem toàn bộ Tiết Độ Sứ phủ tràn ngập, liền ngay cả Tống Ngọc thủ hạ, cũng có bao nhiêu chuẩn bị.

Đối với những thứ này. Tống Ngọc tâm như gương sáng, nhưng cũng chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt.

Dù sao, hẳn cũng không thể đem toàn bộ Tân An thế gia. Dù một lưới bắt hết. Ngoại trừ tình tiết đặc biệt ác liệt, nhất định phải nghiêm khắc trừng phạt ở ngoài, còn lại thế gia, cũng chỉ có thể mặc cho bằng bọn họ lừa gạt.

Tuy rằng tính toán như vậy, nhưng cần phải huyết, vẫn phải là ra.

Tống Ngọc nghĩ như thế, liền nói nói: "Ừm. Những thế gia này, nghĩ đến nghĩ phụ, cũng là có thể. Như vậy, người xuống, liền nói Tân An mới vừa kinh đại chiến, phủ thành tàn tạ. Muốn các gia ra tiền ra lương. Trợ giúp trùng kiến, đem các gia ra con số, đều cho ghi nhớ!"

“Vâng!” Tống Tư biết, những thế gia này, miễn không được xuất huyết nhiều một hồi, nhưng chỉ cần tiền lương đưa trước, chuyện lần này, coi như đi qua. Không khỏi ám thử một hơi. Những ngày gần đây, cũng không có thiếu người đến đây hướng về cầu tình. Vậy cũng là có giao cho.

Tống Ngọc nhìn Tống Tư, ánh mắt còn như thực chất, nói: "Người mấy ngày nay, trong phủ cũng là náo nhiệt không ít, nhớ kỹ một điểm, có mấy người đồ vật, nhưng là không thể nhận..."

Tống Tư cái trán, mồ hôi lạnh trực dưới, lần công thành này, có mấy nhà, nhưng làm được có chút quá tuyến, đại phạm Tống Ngọc kiêng kỵ, sớm đã bị khống chế lên, chỉ chờ đại chiến kết thúc, liền muốn giết gà dọa khỉ.

Những thế gia này, ở phủ thành, cũng quan hệ không nhỏ, chung quanh sai người cầu xin, tặng lễ vật còn nhiều.

Tống Tư một lần, cũng thiếu chút nữa động tâm, nhưng tốt xấu theo thiếu gia nhiều năm như vậy, cũng biết thiếu gia tính nết, mới nắm giữ ở.

Mau mau quỳ xuống: "Xin mời chúa công yên tâm, Tống Tư chính là Tống gia người, đối với mưu toan dao động ta Tống gia cơ nghiệp người, đều là Tống Tư không đội trời chung kẻ thù!"

"Người biết là tốt rồi, bản soái đối với người kỳ vọng rất sâu, hi vọng người không muốn sai lầm!" Tống Ngọc đương nhiên biết, này Tống Tư không có cái gì ra ngoài việc, mới chỉ là đề điểm hai câu, không phải vậy, Tống Tư liền không ở nơi này.

Xem qua danh sách, nói: "Kim ngân nhập khố, cái khác, đều đưa đến lão gia nơi đó!"

"Lão gia biết thiếu gia hiếu tâm, nhất định cực kỳ thoải mái!" Tống Tư cung kính nói.

"Ừm! Theo ta đi phòng nghị sự!" Tống Ngọc thả xuống lễ đơn, trước tiên đi ra.

Tống Tư vẫn khom người, đợi được Tống Ngọc đi ra ngoài, mới thở dài một hơi.

Thiếu gia này, từ nhỏ đã biết bất phàm. Đánh bại Lý Như Bích sau, nhất cử nhất động, đều thâm trầm như biển, cao thâm khó dò, uy nghiêm bất phàm. Liên ngay cả Tống Tư này theo hơn mười năm lão nhân, đều có chút khiếp đảm.

Theo Tống Ngọc nói chuyện, đều cực kỳ cẩn thận một chút.

Lúc này, mau mau dẫn dò hạ nhân làm việc, chính mình bước nhanh đuổi tới.

Đến phòng nghị sự, liền thấy Tống Ngọc ngồi cao, dưới đáy văn võ chúng thần đều có.

Trầm Văn Bân, Mạnh Trục đầu lĩnh, đứng ở phía trái.

Bên phải Diệp Hồng Nhạn trước tiên đứng thẳng, La Bân, Tống Hồ theo sát ở phía sau, còn có Diển Lăng, Phan Hòa chúng người.

Tống Ngọc thủ hạ ban ngành, trên căn bản, toàn ở đây.

Đợi đến nhân viên đến đông đủ, Tống Ngọc nhìn chung quanh một vòng, nói: "Lần này đại chiến, làm phiền các vị, sau đó tự có phong thưởng."

Diệp Hồng Nhạn, Trầm Văn Bân ném người đều là bái xuống: "Làm chủ công cống hiến, không cầu phong thưởng!" Đây là nên có chi nghĩa, nhưng phải làm theo, chính là kẻ ngu si!

Tống Ngọc nở nụ cười, coi như thủ hạ là vì thăng quan phát tài, theo hãnh làm, tiền lời, cũng là Tống Ngọc tự thân, bất quá lúc này, không cần phải nói phá.

Cổ đại mà, thế nào cũng phải chú ý chút hiền tên, đại nghĩa cái gì, cũng coi như là đối nội thôi.

Trong mắt ửng hồng, ngữ khí ghen ngào: "Các vị lấy thành đợi ta, Tống Ngọc tất không phụ lòng các vị!" Tống Ngọc tự giác đến cổ đại, đã càng ngày càng có ảnh đế phong thái, này da mặt dữ hậu, nói khóc liền khóc, hạ bút thành văn.

Dưới đáy thấy rõ chúa công này hình thái, cũng cảm thấy thật có khí tượng, dồn dập bái xuống: "Nguyện làm chúa công hiệu tử!"

Một bộ quân thần hài hòa cảnh tượng.

Tống Ngọc thu thập tâm tình, mới nói: "Lần này công thành, ta trấn tổn thất không nhỏ, Văn Bân, người đến nói một chút!"

"Vâng!" Trầm Văn Bân ra khỏi hàng, hãnh vốn là có tài hoa, hiện đi ngang qua chức quan số mệnh tầm bổ, càng là khí độ trầm ngưng, rất nhiều đáng vẻ.

Trầm Văn Bân âm thanh réo rắt, "Trận chiến này, ta quân chết trận 1,200 dư, trọng thương hơn năm trăm người. Còn có gần hai ngàn người, đều là vết thương nhẹ, nguyệt sau liền có thể về đơn vị."

Hí! ! !

Dưới đáy mọi người, tuy rằng trước cũng có suy đoán, nhưng chân thực nghe được, vẫn là hít vào một ngụm khí lạnh.

Trận chiến này hạ xuống, Tống Ngọc đại quân, liền bẻ đi ba phần mười còn nhiều, đã tiếp cận tan vỡ.

Nếu không là Tống Ngọc đột xuất kỳ binh, phá Lý gia đại quân, cái kia thắng bại làm sao, vẫn đúng là khó nói.

Tống Ngọc cũng là mặt trầm như nước: "Tử thương sĩ tốt trợ cấp, nhất định phải mau chóng phát xuống, yên ổn lòng người! Đây là đệ nhất việc quan trọng, ai dám kéo dài, lập tức xử trí!"

Tống Ngọc lập nghiệp, dựa vào chính là quân đội, tự nhiên cực kỳ coi trọng. Dưới đáy mọi người, cũng biết, này quân đội, chính là Tống Ngọc vận mệnh, lâm liệt tông mệnh.

Tống Ngọc gật đầu, dặn dò nói: "Văn Bản, ta luôn đảm chiêu, có thể làm quân y thể chế, mỗi doanh mấy người, chuyên môn phụ trách cứu trị người bệnh."

Những lão binh này, đều là của cải, nếu như một trận chiến hạ xuống, liền tử thương nặng nề, hơi bị quá mức lãng phí, chỉ có thể gia tăng chữa bệnh sức mạnh, hi vọng có cải thiện.

Này quân y thể chế, Đại Càn tuy rằng cũng có, nhưng khá là hỗn loạn, Tống Ngọc đã nghĩ phong phú hoàn thiện, hình thành điều luật.

"Vâng!" Trầm Văn Bản ghi chép, sau đó hỏi: "Xin hỏi chúa công, định lấy gì chế độ?"

"Cụ thể sự vụ, người tiên khảo sát, sau đó báo lên, Bản trấn chỉ nói một điểm, các doanh quân y, sáng tỏ chức trách, nghiêm minh thưởng phạt. Có thể cho Lại chức nuôi dưỡng, trở lên đi, còn có thể đề bạt Viên chức, bản trấn liền không tin, này còn hấp dẫn không biết dùng người mới."

Hiện tại quân y không đủ, đợi được nhiều người, liền có thể thiết lập chuyên môn huấn luyện, lượng lớn bồi dưỡng y hộ nhân tài, Tống Ngọc trong lòng, âm thầm dự định.

“Vâng!” Trầm Văn Bản cung kính lĩnh mệnh.

Tống Ngọc phất tay một cái, để Trầm Văn Bản nhập hàng, lúc này mới nói: "Lâm Giang Lý Như Bích, dám công ta, thực là cả gan làm loạn cực điểm, hiện tại tuy nhỏ có giáo huấn, nhưng vẫn cần diệt cỏ tận gốc!"

Chúa công đây là muốn đuổi tận giết tuyệt, phía dưới chúng tướng, liếc mắt nhìn nhau, đều có chút khiếp đảm.

Diệp Hồng Nhạn đi ra, hành lễ bẩm báo nói: "Chúa công, ta quân mới vừa kinh đại chiến, lúc này chính là nghỉ ngơi lấy sức thời khắc, nếu là muốn xuất binh phủ ở ngoài, e sợ..."

Này ý tứ, liền rất rõ ràng.

Tống Ngọc lắc đầu: "Bản trấn còn chưa phát điên, cực kì hiếu chiến đến đây. Những này, đều là sau đó đại kế, bây giờ nói cùng các người cho biết được, có chút chuẩn bị liền có thể."

"Lần này, ta quân thu được lương thảo tuy ít, nhưng quân giới đồ quân nhu, đủ có thể vũ trang một phủ chi Bình." Tống Ngọc vừa nói, ngón tay một trận một trận đánh mặt bàn, phát sinh vang ầm ầm thanh.

"Cho tới tiền lương, cái khác thế gia, thì sẽ hùng hồn giúp tiền. Tống Tư, việc này, giao cho người đi làm!"

“Vâng!” Việc này trước liền nói, hiện tại chỉ là nhắc lại một lần.

"Lần này bắt được tù binh, đều là Lâm Giang con cháu, muốn đẩy cho bọn họ tấn công Lâm Giang, nhưng là không có khả năng lắm, toàn bộ phạt

làm khổ địch."

Những tù binh này, tuy rằng đều trải qua quân doanh huấn luyện, hơi thêm chinh đồn, liền có thể dụng binh, nhưng Tống Ngọc đang chuẩn bị trước tiên dùng làm khổ địch, ma ma tính tình.

Dù sao, sau khi liền muốn tấn công Lâm Giang, những này lính, trung thành phương diện, nhưng là khó có thể bảo đảm.

"Vâng!" Diệp Hồng Nhạn có chút đáng tiếc, nhưng cũng biết, không thể không như vậy. Cũng may đặt xuống Lâm Giang sau khi, những này khổ địch, liền có thể dùng.

"Lần này đại quân có tổn thất, ngày mai liền theo ra bố cáo, chiêu mộ sĩ tốt, ta quân mang đại thắng oai, nói vậy chu vi bách tính, vẫn là rất đồng ý tòng quân."

Tống Ngọc vò vò lông mày, nói.

Ở thời loạn lạc, chỉ cần có tiền có lương, khoách quân chính là chuyện một câu nói.

Đương nhiên, quân giới cái gì, nếu như không chuẩn bị, cái kia sức chiến đấu làm sao, liền không dám hứa chắc.

Thật vào lần này Lý gia trợ giúp quân giới, đầy đủ dùng.

Lại nói, Lâm Giang lần này, tổn thương gần vạn, so với tân an, càng là không người.

Tống Ngọc biết rõ, chính mình nát không quan trọng lắm, chỉ cần đối thủ so với người càng nát là được. Lại thủy mục đại quân, mấy trận đại chiến hạ xuống, liền thành lão Binh.

Đương nhiên, vẫn phải là tận lực đánh thắng trận, mới có thể dưỡng ra quân khí, trở thành cường quân, không phải vậy, chính là một đám du tử thôi.

Lúc này, ở Ngô Nam, Tống Ngọc có thể vỗ ngực bảo đảm, chính mình đại quân, tuyệt đối là đệ nhất thế lực.

Chờ đến toàn bộ Ngô Nam đặt xuống, người lính mới kia sẽ tốt, cũng là gần như lịch luyện ra, có thể nói tinh binh.

"Trần Vân, Lâm Giang động tĩnh làm sao?" Tống Ngọc suy nghĩ đã định, liền hỏi.

"Khởi bẩm chúa công, Lý Như Bích thu nạp lưu Binh, ước chừng ba ngàn, đã lui về Lâm Giang. Trên đường thế gia, thấy Lý gia thực lực vẫn còn, không dám quấy rầy, đã thả bọn họ rời đi."

"Bực này cở đầu tường, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu." Tống Ngọc giọng căm hận nói. Nhưng kỳ thực, trong lòng rõ ràng, đây mới là thế gia sinh tồn chi đạo. Vốn là cũng không ôm cái gì hi vọng.

Lần trước Tống Ngọc đại quân, cũng là uế oải không thể tả, chỉ có thể mặc cho Lý Như Bích lui quân.

Từ xưa tác chiến, thừa thế xông lên, lại mà suy, ba mà kiệt, Tống Ngọc đối với Lý Như Bích, đã không nhìn, chỉ chờ lần sau, một lần giết chết

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 109: Thế Cuộc

Lý Như Bích người mang Long khí, trước không có gì bất lợi.

Hiện tại thế bị nghẹt, ở khí vận chuyển lên nói, liền rất không ổn.

Cái này gọi là phi long tại thiên, kiến long hữu hối. Bay lên cứu thiên, nhìn lại đại địa, mới có hối hận, đã là khó có thể cứu vãn. Tống Ngọc thấy rõ khí số, đã hiểu ra.

Đương nhiên, chiến lược trên, có thể xem nhẹ kẻ địch, nhưng chiến thuật trên, vẫn là nhất định phải coi trọng.

Dặn dò nói: "Gia tăng đối với Lâm Giang Phủ tập trung vào, ta muốn Lý gia nhất cử nhất động, đều xuất hiện ở Bản trấn trước mặt, hiểu không?"

"Vâng!" Trần Vân dập đầu, hẩn phụ trách tình báo phương diện, tự nhiên biết, chúa công đối với Lâm Giang coi trọng, hướng chi, hiện tại chúa công, đã là Ngô Nam đệ nhất thế lực, sau đó cao quý không tả nổi!

Này phương thế giới, cũng có một người đặc đạo gà chó lên trời điên cổ, hiện tại, chúa công vẫn là dân dã anh kiệt, từ long đại công, ngay khi ta tay! Một niệm đến đây, chính là trong lòng hừng hực.

Tống Ngọc nở nụ cười, tự Tân An công phòng chiến sau, người tinh tường, cũng có thể nhìn thấy ưu thế của hẩn.

Các nơi thế gia quy hàng thư, cuộn cuộn không ngừng bay tới.

Càng có không ít nhân tài nường nhờ vào, đại đại phong phú Tống Ngọc chính quyền, chí ít, này Tân An một phủ năm huyện, thiếu hụt quan lại, đều có thể bù đắp.

Biểu hiện ở số mệnh trên, chính là bách xuyên quy lưu, các nơi bạch khí dòng suối nhỏ, chảy về phía Tân An, chống đỡ Tống Ngọc khí số.

Để Tống Ngọc tự thân, đều có chút "Mệnh trời tại người" cảm giác.

""Thì lai vận chuyển giai đồng lực, vận khứ anh hùng bất tự do!"Tống Ngọc không biết sao, nhớ tới kiếp trước câu này.

Nói vậy lúc này Lý gia, Lý Như Bích tháng ngày, sống rất khổ đi. Tống Ngọc mắt nhìn Lâm Giang phương hướng, trên mặt hiện lên ý cười...

Chính như Tống Ngọc suy đoán, Lý Như Bích gần nhất. Thực sự là một mảnh mây đen mù sương.

Lúc này, Lý Như Bích chính uống muện tửu, vẻ mặt âm trầm.

Lần này đại bại, đối với thanh danh của hắn, thực là một lần đả kích nặng nề.

Trước tích lũy danh vọng, không nói toàn bộ trôi qua, cũng là tiêu tan không ít.

Chết người nhất. Vẫn là vừa này, chịu phụ thân Lý Huân quát lớn. Phải biết. Lý Huân lúc này, cũng không chỉ Lý Như Bích một đứa con trai!

Lý Như Bích mặc dù có thể thống lĩnh vạn quân, ngoại trừ tự thân mới có thể ở ngoài, dựa vào vẫn là phụ thân Lý Huân chống đỡ.

Tuy rằng Lý Huân không có sáng tỏ tỏ thái độ muốn phế trường lập ấu. Nhưng bảo đảm không cho phép cái khác dòng dõi, có tâm tư.

Coi như Lý Huân cuối cùng vẫn là đem gia nghiệp truyền cho Lý Như Bích, nhưng nếu là phân ra đi mấy phần, cho con trai của hắn, đối với Lý Như Bích, cũng là vạ phần bất lợi.

Lý Như Bích thở dài, lại uống một chén.

"Chúa công!" Lúc này, ba người đi vào, hành lễ nói.

Lý Như Bích vừa nhìn. Là Tuân Tĩnh, Yến Phi, Ngọc Hành ba người, không khỏi nói: " Các người đến rất đúng lúc, theo ta lại ra sức uống mấy chén!"

Ba người liếc mắt nhìn nhau. Vẫn là Yến Phi tính nết tối trực, đi ra lớn tiếng nói: "Chúa công! Đại trượng phu khi bất khuất kiên cường, sao có thể nhân nhất thời chi bại mà nhục chí. Cần không biết sách sử trên, Cảnh Liệt, La Nhã, đều đã từng lịch đại bại, nhưng sau đó nằm gai nếm mật. Sẽ thành một đời bá nghiệp!"

Cảnh Liệt, Đại Anh Thái Tổ. Thiếu niên khởi sự, chuyển chiến hai mươi bảy năm, mới mở đến Anh triều, trung gian gặp đại bại, sĩ tốt tử thương hầu như không còn, nhờ có bộ hạ Ngô Kiệt chi phụ, rất có dũng lực, gánh vác chạy ra, mới giữ được tính mạng.

La Nhã lại càng không đạt được, chính là tiền triều Thái Tổ, khai quốc 370 năm hơn, trong lúc có hai lần thịnh thế, ở sách sử trên, đều là minh chủ điển phạm.

Yến Phi lấy hai người này so sánh, đủ thấy kỳ vọng.

Lý Như Bích ngơ ngác nghe, chỉ cảm thấy trong lòng đại động, hồi tưởng lại chuyện cũ, càng cảm thấy xấu hổ. Trên mặt hồng bạch bất định.

Ngọc Hành định thần vừa nhìn, liền thấy Lý Như Bích trên đỉnh Long khí đại động, Giao Long dâng trào bất khuất, có dấu chí. Không khỏi trong

lòng vui mừng: "Yến Phi không hổ đại tướng tài năng, mệnh trời đem tinh, phụ tá Tiềm Long, rất ít vài câu, liền có thể kích thích Tiềm Long, lại phát đấu chí!"

Hiện tại Lý Như Bích, không phải nói lùi liền có thể lùi, ở trên người hắn, sống nhờ quá nhiều người kỳ vọng.

Coi như lúc này, Lý Như Bích muốn dòng nước xiết dừng lùi, Ngọc Hành cũng sẽ không đáp ứng.

Lý Như Bích trầm tư chốc lát, mới đứng dậy, đối với ba người này trình trọng thi lễ, nói: "Đa tạ ba vị đến đây khai đạo, Như Bích trước, nhưng là có chút nản lòng thoái chí, may mắn được Yến Phi khuyên bảo... Không sai, chính là Thái Tổ, đều có long du nước cạn thời gian, ta nhưng nhân nhất thời chi bại mà nhụt chí, thực sự là đại không nên! Ở đây tạ tội!"

"Không dám, chúa công có thể nghĩ như vậy, chính là chúng ta đại phúc!" Tuân Tĩnh mau tới trước nâng dậy, nói.

Ngọc Hành cũng là sắc mặt vui mừng. Nhưng trong lòng, vẫn có một vết mây đen. Cảnh Liệt cùng La Nghĩa, ở đại bại trước, căn cơ đã lập, số mệnh ẩn sâu, cùng Lý Như Bích tình huống, nhưng khác, nhưng lúc này, thấy Lý Như Bích một lần nữa dấy lên đấu chí, trong miệng một trận, liền không nói.

Lý Như Bích suy nghĩ đã định, khôi phục trước phong thái, cùng Ngọc Hành ba người trò chuyện với nhau thật vui.

Trung gian nhìn về phía Ngọc Hành, hỏi: "Đạo trưởng có thể tra ra lúc đó tập kích người?" Việc này, liền phát sinh ở Tống Ngọc dạ tập trước, không thể kìm được Lý Như Bích không chú ý.

Ngọc Hành lắc đầu một cái, nói: "Ta quân thất bại, khắc phục hậu quả việc rất nhiều, nhất thời không có bận tâm..."

Đây là lời nói dối, Ngọc Hành những này qua, nhiều lần phi tin trong môn phái, chất vấn Chân Nhân, nhưng một lần hồi âm cũng không có, tình huống này, để trong lòng hẩn, bỗng chìm xuống dưới.

Điều bộ này, là trong môn phái triệt để từ bỏ Tiềm Long tình hình. Liên với liên hệ, đều cần chặt đứt, tận lực giảm thiểu trời phạt.

Ngọc Hành lòng như lửa đốt, nhưng Tiềm Long nơi này, cũng là đại sự xảy ra, thoát không được thân.

Huống chi, hẩn cùng Tiềm Long khí số liên kết, đã là có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục chi cục, bên trong cửa, nếu là muốn đứt đoạn mất Tiềm Long liên hệ, vậy thì phải đem hẩn đồng thời vứt bỏ.

Này suy đoán, dường như rắn độc, liên tục cắn xé Ngọc Hành nội tâm, những này qua, Ngọc Hành đã không dám đánh tọa tu hành, phòng ngừa tâm ma xâm lấn.

Hiện tại, đã là trong ngoài đều khốn đốn chi cục, Ngọc Hành suy đi nghĩ lại, duy nhất phương pháp phá giải, chỉ có mau chóng phụ trợ Tiềm Long, đạt được thắng lợi, thành lập tự tin, mới có thể du thuyết trong môn phái, lần thứ hai chống đỡ.

Hiện tại liên thừa cơ nói: "Chúa công thất bại, tổn thất lớn hơn người tưởng. Vẫn cần nghĩ cách bù đắp mới tốt..."

Lý Như Bích cười khố: "Bây giờ còn có biện pháp?" Hẩn gặp đại bại, số mệnh đại thất, trước đây rất nhiều cung kính người, hiện tại quan hệ, đều là lạnh nhạt, quyền lên tiếng giảm nhiều.

"Trong lúc thời khắc, chỉ có một sách, mới có thể cứu vãn!" Ngọc Hành như chặt đinh chém sắt.

"Đạo trưởng dùng cái gì dạy ta?" Lý Như Bích con mắt sáng choang, hỏi.

"Đặt xuống một phủ, hiến cho đại nhân." Ngọc Hành trầm giọng nói.

"Đạo trưởng không nên chế nhạo!" Lý Như Bích sắc mặt không thích, mảy cho rằng Ngọc Hành là đến tiêu khiển hân.

Đúng là Tuân Tĩnh ánh mắt nhất động, chậm rãi nói: "Văn Xương!"

Ngọc Hành gật đầu: "Chính là Văn Xương! Ta đã tham đến tin tức, hôm qua, Chu Thập Lục đã đặt xuống Định Xa Huyện, quét sạch đi Văn Xương Phủ cản trở, tiếp đó, tất có đại chiến!"

"Chu Thập Lục tuy rằng có nhất thời khí vận, nhưng Văn Xương thế gia, cũng không phải hơi hợt, Quận Vọng Hạ gia, truyền thừa trăm năm, thực lực hùng hậu, này Chu Thập Lục lại lấy sát phạt thế gia nghe tên, việc này quan trọng còn, Văn Xương thế gia, tất nhiên liên thủ, chống đối Chu quân!"

"Chúa công trước thảo phạt Tân An thất lợi, nhưng là bởi vì Tân An từ lâu thống nhất, hiệu lệnh nhất thống, lại có phủ thành chống đỡ, mới có chút ngăn trở."

"Hiện tại Văn Xương chính là năm bè bảy mảng, vừa vặn lấy chi!"

Ngọc Hành ánh mắt toả sáng, từng cái nói tới. Cái này cũng là hân mảy ngày nay đến trầm tư suy nghĩ đi ra duy nhất phá cục phương pháp.

Này sách lược, chính là Lý Huân trước kế hoạch, sớm nên phát động. Bởi vì có Tống Ngọc việc, mới bị ép mắc cạ.

Hiện tại chuyện xưa nhắc lại, tất có thể đến Lý Huân cho phép.

Dù sao trước, đều có bố trí, hiện tại chỉ là muốn một lần nữa khởi động mà thôi.

Huống chi, Ngọc Hành từ lâu thấy rõ Chu Thập Lục số mệnh, được Tiềm Long ảnh hưởng thâm hậu, trời sinh, liền được Tiềm Long kiềm chế, nếu là Lý Như Bích tự mình xuất chinh, vậy thì là bào đình mỗ bò, bắt vào tay!

Yến Phi từng từng vỗ tay một cái: "Đạo trưởng này sách, cực kỳ có lý. Trước, đại quân xá Văn Xương không lấy, thiên đi thảo phạt Tân An, ta lão Yến liền cảm thấy không thích hợp, binh pháp chi đạo, trước tiên dễ sau khó, nào có xá dễ lấy khó lý lẽ?"

Ngọc Hành cùng Lý Như Bích liếc mắt nhìn nhau, này tổ tông cảnh báo việc, chính là đại cơ mật, coi như hiện tại, biết giả, cũng là rất ít. Yến Phi tuy rằng có suất tài, nhưng còn không chân chính tiến vào hạt nhân, đương nhiên cũng không rõ.

Lý Như Bích càng muốn, càng cảm thấy Ngọc Hành này sách, cực kỳ đúng bệnh, không khỏi gật đầu liên tục.

Yến Phi còn nói: "Chỉ muốn đánh xuống Văn Xương, đến thời điểm, lấy hai phủ thảo phạt một phủ, cái kia Tân An, lại không may mắn, tất có thể báo đến ngày xưa mối thù!"

Một nói đến đây, Lý Như Bích trong mắt, cũng là bốc ra phần hận vẻ, hăn từ khi ra đời tới nay, gặp chuyện không có không thuận, chỉ có ở Tân An, mới nhận được nhân sinh trận đầu thất bại.

Tổng Ngọc này bạn cùng lứa tuổi, hầu như đem hăn hào quang, toàn bộ đoạt đi.

Trước Ngô Nam địa giới, đối với hai người đánh giá, chính là khuynh hướng Tổng Ngọc, hiện tại, càng là lập tức phân cao thấp!

Lý Như Bích cường xả giận, đem bất bình khí đè xuống, lập tức hỏi: "Nhưng nếu là Tân An phương diện nhúng tay, Văn Xương thế cuộc, nhưng cũng sẽ khó có thể dự liệu!"

Tống Ngọc không phải người ngu, như Lý Như Bích tấn công Văn Xương, thế tất sẽ không ngồi xem, đến lúc đó hai nhà ở Văn Xương, lại không khỏi có va chạm.

"Chúa công. Lần này ta quân tuy nhỏ có sai lầm lợi, nhưng Tống Ngọc đại quân, cũng là người kiệt sức, ngựa hết hơi, tổn hại quá nửa. Nhất định phải nghỉ ngơi lấy sức. Nhưng chúng ta có chống đỡ, tiền lương không thiếu, bất cứ lúc nào có thể lại nổi lên đại quân, Tống gia nhưng là căn cơ nông cạn, lúc này sợ là giật gấu vá vai! Đây là cơ hội trời cho!"

"Huống hồ, nếu là Tống Ngọc nhúng tay, chúng ta càng ứng gia tăng động tác, không phải vậy, lại cho Tống Ngọc đạt được Văn Xương, đó chính là hấn lấy hai phủ nơi công ta, đến lúc đó thế cuộc liền thật sự bại hoại đến không thể cứu vãn cảnh giới..."

Yến Phi khẩn thiết nói.

"Không sai!" Tuân Tĩnh cũng là biểu thị chống đỡ.

Lý Như Bích thấy ba người đều là như vậy, chính mình suy tính mấy lần, cũng là cảm thấy không phải xuất binh không thể.

"Được! Ta tối nay liền lên gặp phụ thân đại nhân, xin hấn xuất binh, tấn công Văn Xương!" Lý Như Bích cuối cùng quyết định.

"Chúa công anh minh!" Ngọc Hành ba người, đều là nói.

Nhưng lúc này Ngọc Hành, nhưng trong lòng ẩn có bất an cảm giác, kinh hoảng không ngớt, lập tức lắc đầu một cái, đem ý niệm này mạnh mẽ tung ra đầu óc.

Quyết định chủ ý, sau khi trở về, liền đem nơi đây việc, tỉ mỉ bẩm báo trong môn phái, hi vọng có thể thu được trợ giúp.

Dù sao từ bỏ Tiềm Long đại thế, Bạch Vân Quan cũng sẽ tổn thương không nhỏ, nếu là có biện pháp, có thể chi trì Tiềm Long lần thứ hai bay lên, cái kia Bạch Vân Quan vẫn có công không quá, nói vậy trong môn phái, cũng sẽ nhạc thấy thành.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 110: Mời Chào

Lúc này, Phương Minh đã trở về An Xương.

Ban đêm, Phương Minh bưng bầu rượu, đối với nguyệt độc chúc.

Tâm tư nhưng không ở cảnh sắc trên, nhìn Văn Xương phương hướng, sắc mặt nghiêm túc.

"Văn Xương địa giới, màu máu trùng thiên, tất có đại chiến, tử thương nặng nề!" Phương Minh lầm bầm lầu bầu.

Điều này cũng cùng Dạ Du Thần mang về tin tức tương xứng.

Chu Thập Lục, gần nhất ngược lại cũng đúng là không chịu cô đơn, ở Tân An đại chiến thì, đánh hạ Định Xa Huyện, mở ra đi Văn Xương Phủ thành con đường. Mắt thấy Văn Xương Phủ thành bách tính, liền muốn nhận được một hồi Binh kiếp!

"Này Chu Thập Lục, đúng là rất có dã tâm! Như không phải là bị Tiềm Long đại thế mang khóa, nói vậy cũng có thể thành đến một phen vĩ nghiệp!"

Phương Minh nhàn nhạt lời bình, trước hăn, cũng được Tiềm Long đại thế ảnh hưởng, nhưng từ khi Tống Ngọc đại bại Lý Như Bích sau, liền có thể cảm giác được, chu vi thế giới lực lượng giảm nhiều. Hiện tại, Tiềm Long đại thế, đối Phương Minh kiềm chế, đã là yếu đi rất nhiều.

"Ồ?" Phương Minh lại có phát hiện, ở hắc vọng khí thần thông bên trong.

Một tia ánh sáng đỏ, tự Lâm Giang phương hướng bay lên, như cầu vồng hình, mơ hồ mang theo rồng gầm, quán hướng về Văn Xương.

"Xem ra Lý Như Bích không chịu cô đơn, cũng phải đến nhúng tay vào!" Phương Minh mỉm cười, lại uống một chén.

Leng keng! !

Hoàn bội tiếng vang lên, dễ nghe êm tai, theo thanh âm, một vị mỹ nhân chậm rãi đi tới.

Này mỹ nhân thân mang hoa phục, thân thể mềm nhẹ, da dẻ trắng nõn, hoa nhường nguyệt thẹn, càng là vị tuyệt sắc!

"Lão gia! Dạ khí thấp hàn, kính xin trở về nhà tạm nghỉ! Vừa vặn thiếp thân lại bài mấy khúc ca vũ..." Mỹ nhân khuyên.

"Ha ha! Ta chính là Thần linh thân. Sao thụ hàn?" Phương Minh nhìn trên trời minh nguyệt, cười nhạt nói.

"Là thiếp thân lo xa rồi... Mười mấy năm, vẫn là cho rằng ở Dương thế!" Mỹ nhân ánh mắt mê man. Tựa hồ nhớ ra cái gì đó.

Phương Minh tiến lên, ôm lấy mỹ nhân dưới ánh nguyệt quang mỹ nhân như ngọc.

"Mạn Vân, nhà ngươi bên trong việc, Bản tôn không hiểu nhiều lắm, lại nói tường tận!"

Phương Minh thường thức Mạn Vân thủ oán. Mạn Vân trên mặt, nổi lên hồng vân. Tiếp tục nghe đến Phương Minh chi ngữ, tay ngọc hơi co rút lại.

"Thiếp thân lai lịch, trước từ lâu bẩm cáo qua lão gia, làm quý nhân bạn bậu... Thiếp thân chính là Văn Xương nhân sĩ. Trong nhà có chút tài sản, lấy thi thư gia truyền, thiếp thân từ nhỏ thể nhược nhiều bệnh, ở An Xương vẫn an cô cô thì, không cần thận phát bệnh không cứu... May mắn ngộ đến phu quân thu nhận giúp đỡ..."

Mạn Vân nói lời này thì, con mắt nhìn chăm chăm Phương Minh, tràn đầy đều là ái mộ tình.

"Nơi nào, người tài nghệ song toàn, tinh thông ca vũ. Có người làm bạn, Bản tôn cũng rất vui vẻ chứ!" Phương Minh cười cười, một tay bốc lên Mạn Vân cằm. Thường thức Mạn Vân vô cùng mịn màng da thịt, ôn ngôn nói.

"Thiếp thân không còn gì nữa, nguyện lấy sắc nghệ phụng dưỡng phu quân..." Giai nhân trên mặt màu đỏ, vẫn lan tràn đến gáy ngọc.

"Thật là một có thể người!" Phương Minh đem Mạn Vân ôm vào trong ngực, hỏi: "Người cũng biết vì sao Bản tôn mê thiếp đông đảo, nhưng sủng ái nhất người sao?"

Mạn Vân bán dựa vào Phương Minh vai. Ôn nhu nói: "Muốn là thiếp thân biết đến tiến thoái, nhận biết cơ bản..."

Phương Minh cười to: "Không chỉ có như vậy, còn có. Người chính là Bạch Vân Quan đưa tới người, Bản tôn lại sao thất lễ đây?"

Lời vừa nói ra, kinh động thiên hạ!

Này Mạn Vân, Phương Minh mười mấy năm qua ái thiếp, càng là Bạch Vân Quan bày xuống ám!

Đồng thời, Phương Minh tựa hồ đã sớm tri tình, nhưng vẫn giường cung mà không bắn.

"Đại nhân nói nở nụ cười, cái gì Bạch Vân Quan..." Mạn Vân thân thể cứng đờ, lập tức định tránh thoát khỏi Phương Minh ôm ấp.

Phương Minh trong tay hơi dùng sức, Mạn Vân nơi nào có thể ra, sắc mặt dần dần chuyển thành trắng xám.

"Người là Bạch Vân Quan cái nào một mạch?" Phương Minh hỏi, tựa hồ đã nhận định Mạn Vân chính là Bạch Vân Quan người.

Mạn Vân là cái thông tuệ nữ tử, xem Phương Minh thần thái, liền biết lại làm sao biện bạch, đều là vô dụng, khóe miệng nổi lên một nụ cười khổ: "Thiếp thân chính là Bạch Vân Quan đệ tử ngoại môn, không có nhập môn, phụ thân nhưng là ngọc tự bồi đệ tử, thuộc về Thanh Hư Chân Nhân một mạch."

"Người thân không cách nào phát lực, xem ra vì ẩn núp, cũng hi sinh không nhỏ." Sửa chữa đạo pháp, chuyển hóa thành quỷ hồn, cùng người thường không giống, một chút liền có thể nhìn ra, nhưng Mạn Vân nhưng cùng người thường không khác.

"Bất quá là phế bỏ kinh mạch, phá khí hải Thiên môn thôi." Mạn Vân tuy rằng ở bề ngoài, nhẹ nhàng như mây khói, nhưng khẽ run thân thể, nhưng là bán đi nàng.

Người Tu Đạo này phế bỏ pháp lực, liền cùng người thường không khác. Chỉ là, tán công thì thống khổ, mấy như ngàn đao băm thây.

Mạn Vân quật cường ngẩng đầu lên, nhìn Phương Minh: "Đại nhân chuẩn bị xử trí như thế nào thiếp thân?"

Phương Minh khẽ lắc đầu, "Người tuy ẩn núp nhiều năm, nhưng đối với ta không tổn hại, có tội gì?"

Mạn Vân cười khở: "Thiếp thân giám sát bất lực, làm hại Chân Nhân ngã xuống, đã là ngập trời tội lớn! Không biết đại nhân, là khi nào phát hiện?"

"Vừa bắt đầu, liền biết rồi." Phương Minh nhàn nhạt nói: "Vốn còn muốn giữ lại, giả vờ giả vịt, truyền chút giả tin, đạt được lợi ích."

"Nhưng theo Bản tôn gần đây ý nghĩ hiểu rõ, nhưng là xem thường như vậy, phản hàng tự thân cách cục!"

Ý này, chính là Bạch Vân Quan, đã không phương pháp phối chế mình sử dụng mưu kế!

Cũng là, gặp sự tình, trực tiếp nghiền ép lên đến liền là, rõ ràng thực lực bản thân vượt quá, còn muốn làm chút âm mưu quỷ kế, nhưng là đại hạ giá trị bản thân.

Điều này cũng cùng thần linh tự thân đường hoàng tâm ý không hợp, Phương Minh gần nhất, theo tu vi ngày tiến lên, thần phẩm tăng lên, càng then chốt, là Tiềm Long đại thế yếu bớt, chỉ cảm thấy chính mình nhất cử nhất động, không ai không hài lòng Như ý.

Đã dần đến kiếp trước Khổng Tử từng nói, tông tâm sở dục bất du củ chi cảnh.

Theo Phương Minh từng nói, Mạn Vân tâm, cũng là dần dần chìm xuống dưới, bởi vậy, nàng mười mấy năm qua chịu nhục, mấy như chuyện cười.

Trên mặt màu máu diệt hết, "Đại nhân lúc này điếm ra, tất có dặn dò, kính xin bảo cho biết!"

"Quả nhiên thông toánh!" Phương Minh than thở nói: "Người đi thông báo người sau lưng, liền nói Bản tôn rất vừa ý người, để người ở lại chỗ

này. Còn có, Bản tôn nguyện cùng Bạch Vân Quan dặt tay, phụ trợ Tống Ngọc đăng cực!"

Mạn Vân chiếc miệng khê nhếch, ngốc tại chỗ.

Lập tức khí khổ: "Đại nhân hà tất tiêu khiển thiếp thân?"

"Ha ha..." Phương Minh cười to, ở người ngọc trên mặt vừa hôn: "Là người quá xem thấp chính mình, Bản tôn vừa thấy người, nhưng cũng là sắc hồn trao tặng, không kèm chế được đây! Bạch Vân Quan nếu đưa lên sắc đẹp như thế, Bản tôn lại há có không vui lòng nhận lý lẽ?"

Mình muốn, liền đi mang tới chính là.

Phương Minh ái mộ Mạn Vân sắc đẹp, liền đem cường giữ ở bên người. Ai có thể ngăn trở chi?

Mạn Vân sắc mặt đỏ bừng, miễn cưỡng nói: "Thiếp thân này liền đi vào truyền tin..." Nàng lúc này, còn ở Phương Minh trong ngực, thoát ly không được.

Phương Minh nở nụ cười, cắn Mạn Vân vành tai: "Tối nay, người đến thị tẩm!"

Đợi đến Mạn Vân thù tai đỏ sẫm như huyết, mới thả ra, Mạn Vân như cái chấn kinh nai con, phi cũng tự chạy đi.

Phương Minh nhìn Mạn Vân bóng lưng, trên mặt mang theo ý cười.

Như Phương Minh là phàm nhân, cái kia Mạn Vân lại là thiên tư quốc sắc, cũng sẽ không đem ở bên người, đồ nhạ tai họa.

Nhưng âm thể không giống, thần linh sức mạnh to lớn, quy về tự thân.

Mỗi kém một cái cấp độ, về mặt sức mạnh, chính là khác nhau một trời một vực.

Hiện tại Phương Minh, chính là đứng ở nơi đó, mặc cho Mạn Vân triển khai, đều tổn thương không được bán cọng lông măng.

Lại có Vọng Khí Thần Thông, nếu có địch ý, có thể rất nhanh phát hiện, căn bản không sợ đối phương ra tay, mới lưu Mạn Vân ở bên người.

Bây giờ nhìn lại, nữ tử này cũng là thông tuệ, không có không tốt ý nghĩ.

Cùng Bạch Vân Quan trung gian, có thêm cái liên lạc người, cũng là không sai. Phương Minh vuốt cằm, nhàn nhạt nghĩ.

...

Cùng lúc đó, Tân An Tiết Độ Sứ phủ, Tổng Ngọc viết chữ như rồng bay phượng múa, không lâu lắm, liền tả thành một phong thư, đợi đến văn chương khô rồi, mới thu vào phong thư.

"Người đem này tin, đưa đến Kiến Nghiệp Bạch Vân Quan!"

Tổng Ngọc đem tin giao cho một người, người này thân mang đạo bào, ba mươi, bốn mươi tuổi, cầm chuôi phất trần, rất có vài phần Đạo ý.

Đây là gần đây nương nhờ vào tu sĩ, đạo hiệu Phong Nhàn, có Đạo sư tu vi, số mệnh thuần hồng, chính là một nhà tán tu tông phái "Tam Nguyên Sơn" Tông chủ.

Phong Nhàn Đạo Nhân cung kính tiếp nhận, cúi đầu. Hỏi: "Chúa công, thuộc hạ không biết Bạch Vân sơn môn vị trí, chỉ có thể đưa đến tổng quan phụ cận, sợ là làm lỡ canh giờ..."

"Không sao cả!" Tống Ngọc cười nhạt, đem Bạch Vân sơn môn vị trí nói rồi.

Cuối cùng, phân phó nói: "Người đem này tin giao cho Bạch Vân Quan liên có thể, những khác, đều không cần nhiều lời, nhanh đi mau trở về!"

"Tuân mệnh!" Phong Nhàn trong mắt kinh ngạc chợt lóe lên, đối với chúa công thực lực, lại nhiều hơn mấy phần phán đoán.

Trước thấy Tống Ngọc vẫn cứ đánh bại Bạch Vân Quan khâm điểm Tiềm Long, Phong Nhàn Chân Nhân chính là trong lòng đại động, nảy lòng tham nường nhờ vào, bác đến số mệnh.

Hiện tại thấy chúa công liên Bạch Vân sơn môn cũng biết, đây chính là bí ẩn, Tống Ngọc làm sao biết được? Phong Nhàn dựa vào hành lễ, liếc mắt một cái, chỉ thấy kim khí cả sảnh đường, Cầu Long phi vũ, không khỏi phát lên sâu không lường được cảm giác, vội vã lui ra.

Trở ra phòng lớn, mới thở dài một hơi, Tống Ngọc Long khí uy nghiêm, như trùng sơn, ép tới Phong Nhàn có chút thở dốc bất tiện, hiện tại đến bên ngoài, chính là ngực một khối, nhẹ nhàng khoan khoái không ít.

"Nhân đạo số mệnh, quả nhiên không phải chuyện nhỏ, chúa công có này khí tượng, tương lai tất cao quý không tả nổi!" Phong lòng thanh thần thảo luận, vội vã lên đường chạy tới Kiến Nghiệp truyền tin.

Bên trong đại sảnh, đợi đến Phong Nhàn đi ra ngoài, sau tầm bình phong, mới chuyển ra một người.

Vừa nãy Phong Nhàn ở đây, lấy Đạo sư tu vi, lại không có phát hiện!

"Người xem người này làm sao?" Tống Ngọc thường thức bắt tay trên cái chặn giấy, thuận miệng hỏi.

"Phong Nhân Đạo Nhân, ở Ngô Nam, cũng có chút tiếng tăm. Lần này nương nhờ vào, bất quá là vì đến chút số mệnh, giúp đỡ tu hành, không toán đại sự gì."

Người này âm thanh ôn nhu, càng là cái nữ tử.

Cũng là đạo sĩ trang phục, chính là Thủy Liên Đạo Nhân!

"Ừm!" Tống Ngọc gật đầu.

"Đúng là chúa công, ở trong thư cho Bạch Vân Quan viết nội dung gì, Thủy Liên đúng là thật tò mò đây?" Thủy Liên Đạo Nhân nở nụ cười, đánh bại Lý Như Bích sau, đặt ở nàng trong lòng mây đen cũng tiêu tan không ít, lúc này, cả người, đều có một loại hoạt bát sinh khí, nhìn ra Tống Ngọc, đều là trong mắt hơi động.

"Cũng không có gì, chính là nói ta ngưỡng mộ Thanh Hư đạo nhân pháp lực cao thâm, tinh thông điển tịch, đặc biệt phái người truyền tin, xin hẳn lại đây phụ tá một, hai!" Tống Ngọc cười nhạt, nói ra lời nói, nhưng là kinh động thiên hạ.

"Việc này, có thể được không?" Thủy Liên che miệng, hỏi.

Người chúa công này, làm việc quả nhiên thiên mã hành không, mới vừa cùng Bạch Vân Quan đại chiến một trận, đã nghĩ mời chào.

Thủy Liên vẫn là không biết ngày đó tường tình, nếu là biết được Tống Ngọc liền đối với Phương Chân Nhân đều bức tử một cái, e sợ liền con người đều sẽ trừng đi ra.

"Có bảy, tám phần mười năm." Tống Ngọc ánh mắt khẽ nhúc nhích, phân tích nói: "Thanh Hư Chân Nhân, xưa nay biết được tiến thoái, hiện tại Tiềm Long, đã sợ không thể làm, nương nhờ vào ta, nhưng có thể tránh trời phạt... Tống hội động tâm..."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 111: Dời Đì

Sau ba ngày, Bạch Vân sơn môn.

"Sư huynh, ngài vận dụng phi tin đưa thư gọi ta lại đây, đến cùng vì chuyện gì?"

Thanh Hòa hồn thể phập phù, bán phù với không, không rõ hỏi.

Cung điện này tuy bày trận pháp, có thể giữ được linh thể, nhưng nào có Âm Phong Động tiện lợi? Thanh Hòa từ khi trở thành Quỷ Tu, liền vẫn ở âm phong bên trong động, một lòng bù đắp tu vi.

Hiện tại nhận được Chương Môn sư huynh truyền tin, cực kỳ không rõ, nhưng biết, tất có chuyện quan trọng, vội vàng tới rồi, vừa vào cửa liền hỏi.

"Sư đệ, người đến rồi!" Thanh phai mờ nhạt bắt chuyện, sắc mặt biến ảo không ngừng, nói: "Vi huynh hôm nay tiếp được hai tin, đều can hệ trọng đại, không dám chuyên quyền, đặc biệt mời sư đệ đến đây thương lượng..."

Thanh Hư chỉ tay trên bàn, Thanh Hòa lúc này mới thấy rõ, ở giữa cung điện, đàn mộc tiêu trên bàn, chính bày hai phong thư.

"Sư huynh không phải đã quyết định, phong sơn mười năm, không để ý tới ngoại sự sao?" Thanh Hòa nhàn nhạt nghĩ, nhưng không có nhiều lời,

thăng tiến lên.

Trong tay hơi quang lóe lên, liền đem phong thư cầm lấy.

Tuy rằng này tin, là Dương thế đồ vật, nhưng Thanh Hòa đến cùng là Chân Nhân, Bạch Vân trong môn phái, cũng không có thiếu bí pháp, nhẹ nhàng vận dụng Dương thế đồ vật, vẫn là có thể được.

Này hai phong thư, một cái là trong môn phái tình báo, một cái mới là người ngoài tới, nhưng nói, gần như là cùng một chuyện.

"Hí! ! !" Thanh Hòa hít vào một ngụm khí lạnh.

"Này Tống Ngọc, dĩ nhiên xin mời sư huynh xuống núi phụ tá. Thực sự là..." Này Tống Ngọc, cùng Bạch Vân Quan, quan hệ tuyệt đối không thể nói được tốt. Trong chớp mắt, xin mời Bạch Vân Quan giúp đỡ, Thanh Hòa bản năng, liền muốn cự tuyệt.

Nhưng nhìn sư huynh vẻ mặt. Nhưng là giật mình.

Nếu là bình thường, sư huynh sớm là có thể tự mình quyết đoán, hiện tại gọi cho hắn đến. Nói rõ trong lòng, đã là có chút ý động.

Thanh Hòa lại một liên tưởng đến Bạch Vân Quan bây giờ tình thế, liền rõ ràng Thanh Hư cân nhắc.

Thế gian Tranh Long, không thành tựu chết.

Bạch Vân Quan tuy nhưng đã quyết định từ bỏ lần này Tiềm Long đại thế, phong sơn tự vệ.

Nhưng này, há lại là dễ dàng như vậy liền có thể thu tay lại?

Dù sao, Bạch Vân Quan từ mười sáu năm trước. Liền bắt đầu trong bóng tối giúp đỡ Tiềm Long, khí số gút mắc. Lập luận sắc sảo.

Hiện tại từ bỏ, Ngọc Hành chắc chắn phải chết, Bạch Vân Quan, cũng sẽ khí số tổn thất lớn. Liền ngay cả Thanh Hư cùng Thanh Hòa hai vị Chân Nhân, cũng có một hồi trời phạt muốn ai.

Nếu như trước, hai vị Chân Nhân hoàn hảo không chút tổn hại, lại dựa vào Bạch Vân Kiếm, luôn có thể vượt qua.

Nhưng tất cả những thứ này, từ khi Phương Minh đánh tới sơn môn sau, liền không giống rồi!

Thanh Hòa bỏ mình, trở thành Quỷ Tu, đạo hạnh tổn thất lớn. Hiện tại mới là pháp sư tu vi.

Thanh Hư tuy rằng dựa vào Độc Long Hoàn, áp chế thương thế, nhưng cũng không thể dễ dàng động thủ. Miễn cho thương thế sớm phát tác.

Cho tới bị Bạch Vân Quan coi là bảo vật trấn phái Bạch Vân Kiếm, cũng bởi vì lúc trước việc, chịu tổn thương, Thanh Hư tuy rằng tận lực tu bổ, nhưng trong thời gian ngắn, cái nào thấy hiệu quả?

Hiện tại Bạch Vân Quan. Thực sự là trải qua không nổi khúc chiết rồi!

Thanh Hòa trầm ngâm nói: "Sư huynh đảm chiêu, ta cũng có thể đoán được một, hai. Nhưng này Tống Ngọc, thực sự là Minh chủ không? Huống chi, còn có cái kia Thành Hoàng Thần, có đồng ý hay không?"

"Hiện tại thiên cơ tối nghĩa, từ khi Tống Ngọc quật khởi, đánh bại Tiềm Long sau, càng là hỗn loạn từng bừng, Ngô Châu việc, từ lâu thoát ra chúng ta chương khống."

"Cái kia Tống Ngọc, nếu có thể thắng được Tiềm Long, người mang, tất không ngừng Đại Càn Thái Tổ chi Long khí, hoặc là, này khí chính là che giấu?"

Thanh Hư vỗ về râu dê, sáp thanh nói.

Thanh Hòa gật đầu, qua lại Tranh Long, cũng từng có lúc này tình huống, Chân Long khí che giấu, mượn Giao Long khí tự vệ, để lúc đó đầu tư mấy nhà, suýt chút nữa thiệt thòi xuất huyết bản, từ giới tu hành xoá tên!

Lý Như Bích tổ đức dày đặc, Giao Long khí sung túc, Tống Ngọc chỉ bằng một tia Long khí, xác thực không có khả năng lắm ở Lý Như Bích thủ hạ chống đỡ, cũng cuối cùng đạt được thắng lợi.

"Người này khí số, có Long khí che lấp, còn có cái kia Thành Hoàng Thần, vì đó yếm hạp, ta cũng nhìn không ra theo hầu."

Thanh Hư lắc đầu một cái, búi ngùi than thở. Tiềm Long thua chuyện, hẳn tự nhiên không cam lòng, trở lại trong môn phái, nhiều lần tính toán, suýt chút nữa sớm xúc động trong cơ thể thương thế, có thể vẫn là không thu hoạch được gì.

"Nhưng nếu không nhìn nổi khí số, cũng có thể từ Dương thế về mặt thực lực, so sánh một, hai."

"Ta từ lần trước, liền vẫn thu thập Tống Ngọc tình báo, hiện tại, có thể vì sự đệ giải thích."

Thanh Hư đi tới một bên, đi tới trước kệ sách, cầm lấy dày đặc một tờ công văn, đối với Thanh Hòa nói.

"Nguyễn nghe tường!" Thanh Hòa làm lắng nghe hình.

"Này Tống Ngọc xuất thân, thật là bình thường. Bất luận là Tống gia, vẫn là mẫu tộc Trầm gia, đều không coi là cái gì danh môn, vừa Đại Hộ mà thôi!"

"Cũng không biết, cái kia Thành Hoàng Thần, là làm sao tuyển chọn hẳn, đem Long khí tặng cho, nghĩ đến Long khí từ đó mà khởi đầu, từ đây đã xảy ra chuyện là không thể ngăn cản."

"Giết Dư Đại Thành, bại Tần Tông Quyền, tự phong Tân An trấn Tiết Độ Sứ, xưng bá một phủ!"

"Tới hiện nay, đã đại bại Tiềm Long, cầm binh gần vạn, ở Ngô Nam, có thể coi là thực lực đệ nhất."

"Phóng tầm mắt toàn bộ Ngô Châu, triều đình chường khống lực lượng dần yếu, tuy rằng Kiến Nghiệp, còn bị ở chường khống, nhưng các nơi phiên trấn, người nào không phải lén lút chiêu binh mãi mã, mở rộng thực lực? Ngày trước, Bành Trạch cùng Dư Chương hai người còn nổi lên binh đao, sau đó, triều đình tuy rằng có quát lớn, nhưng toàn bộ Ngô Châu, còn có ai nghe lệnh đây?"

"Lúc này, như có người có thể thừa thế xông lên, tất có thể bao phủ toàn bộ Ngô Châu, thành tựu bá nghiệp!"

"Vốn là, đây là Tiềm Long cơ hội, nhưng lúc này, Tiềm Long bay lên tư thế đã chiết, chỉ có Tống Ngọc, mới có thể kế..."

Thanh Hư chậm rãi nói, đối với Ngô Châu cùng Tống Ngọc, hiểu rõ rất sâu, xem ra rất là rơi xuống một phen công phu.

"Như vậy, sư huynh rất xem trọng cái kia Tống Ngọc?" Thanh Hòa hỏi.

"Không như vậy, có thể tuyển ai đó?" Thanh Hư cười khổ, hỏi ngược lại.

Thanh Hòa môi giật giật, vẫn là không nói gì, đáy lòng cũng phải thừa nhận, cái kia Tống Ngọc, quả thật có nhất thống Ngô Châu hi vọng.

"Chúng ta như lúc này nương nhờ vào, không chỉ có thể tránh thiên kiếp, đợi được ngày sau, Tống Ngọc thành tựu Ngô vương, cái kia dĩ vãng tội nghiệt, cũng có thể xóa bỏ, còn có thể nhận được nhân đạo sắc phong, tu bổ Bạch Vân Kiếm."

Thanh Hư âm thanh réo rắt, nhưng Thanh Hòa vẫn là từ bên trong, nghe ra một tia vẻ kích động.

"Nếu có thể như sư huynh nói, tự nhiên rất tốt, nhưng Thành Hoàng Thần cái kia..." Thanh Hòa có chút lo lắng, từ lần trước Phương Minh đại phát thần uy, ở Thanh Hòa trong lòng, cũng lưu lại một vết bóng tối.

"Việc này không sao, Thanh Hòa sư đệ, người có biết, chúng ta xếp vào ở Miếu Thành Hoàng ám tử, đã truyền đến tin tức, cái kia Thành Hoàng Thần, càng cũng có cùng bọn ta liên thủ tâm ý!"

Thanh Hư sắc mặt thận trọng, lúc trước vì thăm dò Phương Minh thực lực, đặc biệt chọn mấy cái ưu tú đệ tử ngoại môn, phế bỏ tu vi, đưa vào An Xương, không muốn cái gì hữu dụng tin tức cũng không có.

Còn sai cổ Thành Hoàng thực lực, tạo thành hôm nay tai họa.

Bây giờ, càng là liên năm vùng đều bị phát hiện.

Nếu không là cái kia Mạn Vân, còn khá được Thành Hoàng sủng ái, Thanh Hư đã sớm đem những người này, triệu hồi vấn tội.

"Cái kia Thần vì sao làm như thế? Không sợ chúng ta phân số mệnh sao?" Thanh Hòa có chút không rõ.

"Tự nhiên là coi trọng ta Bạch Vân Quan rễ sâu lá tốt, đối với Ngô Nam, càng là rõ như lòng bàn tay, đối với Tống Ngọc đại nghiệp, giúp ích không nhỏ."

"Trước hẳn một đường giúp đỡ, cùng Tống Ngọc quan hệ, không hề tầm thường, hào không lo lắng chúng ta đoạt địa vị."

Không thể không nói, trải qua chuyển thế đầu thai, thần hồn của Tống Ngọc khí tức, đều có thay đổi, mặc cho Thanh Hư làm sao suy đoán, đều là vọng nhiên.

"Này thần dễ dàng như vậy liền buông tha chúng ta?" Cái kia Thành Hoàng Thần, tính toán chi li, lần này sẽ tốt bụng như vậy, trợ Bạch Vân Quan, thoát ly cửa ải khó, Thanh Hòa cái thứ nhất không tin.

"Cái nào có đơn giản như vậy, có yêu cầu, để chúng ta dâng lên Tiềm Long, làm đầu nhận dạng." Thanh Hư cười khổ, nói.

Việc này, cũng là tự nhiên, phòng ngừa Bạch Vân Quan chân đạp hai thuyền, làm cỏ đầu tường.

Liền đem Ngọc Hành hiến kế, Lý Như Bích quyết tâm tấn công Văn Xương việc nói rồi.

"Chuyện này... Tiềm Long lúc này, đã như cao ốc đem khuynh, không thể cứu vãn, buông tha cũng là buông tha, nhưng Ngọc Hành, vẫn còn có chút đáng tiếc..."

Thanh Hòa trầm ngâm một lúc lâu, đối với từ bỏ Tiềm Long, thật không có cái gì mâu thuẫn, dù sao, lúc trước, cũng đã định ra. Nhưng nhìn có biện pháp, có thể thoát thân, nhớ tới Ngọc Hành ngày xưa, không khỏi vẫn là khuyên.

"Vì Đạo mạch tồn tục, chúng ta đều có thể hi sinh! Tin tưởng Ngọc Hành, cũng sẽ lý giải chúng ta khổ tâm." Thanh Hư trầm giọng nói, trong giọng nói, hiển lộ hết người Tu Đạo chi vô tình!

Thế ngoại Luyện Khí sĩ, ngoại trừ cầu được tự thân thành tiên, tiêu dao tự tại, chính là đối với Đạo thống tồn tục, còn có chút quan tâm, còn lại, đều là lãnh đạm.

Thanh Hòa có thể hai lần hỏi, đã là đủ thấy chân tình.

Hiện tại thấy Thanh Hư làm quyết đoán, rốt cục thu khẩu, không khuyên nữa.

Lúc này, Ngọc Hành còn không biết Thành Hoàng chính là Tổng Ngọc hậu trưởng, mới sẽ hiến kế, tấn công Văn Xương.

Việc này, chỉ cần Bạch Vân Quan liên Ngọc Hành đồng thời đã lừa gạt, ở bề ngoài, vẫn là chống đỡ Tiềm Long, trong bóng tối, nhưng cùng Tổng Ngọc liên thủ.

Cái kia lần này thảo phạt Văn Xương, Tiềm Long thế khó may mắn thoát khỏi.

Cái này cũng là nương nhờ vào Tổng Ngọc, dâng lên đầu nhận dạng!

"Sư huynh vừa đã quyết định chủ ý, vậy ta cũng chỉ có tán thành, nhưng việc quan hệ Bạch Vân Quan tồn tục, mong rằng sư huynh, thích đáng xử trí!"

Thanh Hòa chấp tay nói.

"Vi huynh để ý tới đến!" Thanh Hư thấy Thanh Hòa đã không có dị nghị, cười nhạt nói.

Thấy Thanh Hòa trên mặt, có chút không cam lòng, lại khuyên: "Cái kia Thành Hoàng Thần, bây giờ thế lớn, mong rằng sư đệ, tạm thời nhẫn nại, sau khi, nói không chừng còn phải vi thần cùng triều..."

Thanh Hòa cười khố: "Sư huynh yên tâm, ta sẽ không hành động theo cảm tình!"

Thanh Hư thấy Thanh Hòa sắc mặt hơi bại, hơi có chút nản lòng thoái chí thái độ.

Trong lòng không đành lòng, vẫn là đem dự định nói thẳng ra.

"Sư đệ yên tâm, cái kia Thành Hoàng Thần, đánh vỡ sơn môn, bức sư đệ Bình giải cứu, vì huynh đều cho nhớ kỹ, luôn có một ngày, muốn cái kia Thành Hoàng Thần, nhận được báo ứng..."

Thanh Hòa trong mắt tựa hồ có hỏa diễm, này giết chết thân thể, đứt đoạn mất Dương thể tiên đồ mối thù, sao có thể đã quên? Trước, hẳn nghe được quan bên trong muốn cùng cái kia Thành Hoàng Thần liên thủ hòa giải, mặc dù biết đây là hiện nay tốt nhất xử trí, nhưng trong lòng vẫn cứ tích tụ, bây giờ nghe thanh lời nói xuyên khí, tựa hồ có pháp bảo thù, trong lòng ngực nhiệt khí bay lên, trên mặt, khẩn thiết vẻ hiển lộ hết.

"Hắc! Tiềm Long tâm tính, trên là quyết chí tiến lên, huống hồ thật rỗng thì sao?"

"Cái kia Tống Ngọc, tuy rằng trước, mượn đến Thành Hoàng giúp đỡ, mới có thể thành sự, nhưng người xem, hiện tại Tân An phủ bên trong, có mấy nhà Miếu Thành Hoàng đây?"

Thanh Hòa trong mắt sáng ngời, "Người là nói?"

"Không sai, nói vậy Tiết Độ Sứ trong lòng, đối với cái kia Thành Hoàng, cũng là có chút kiêng kỵ, dù sao, khu trực thuộc âm chính, sao có thể toàn bộ trao tay một người? Chính là Đại Càn, thiết Cẩm Quỷ Ty, cũng chia cho các châu Đạo phái quản lý, không có toàn bộ ủy thác cho Thái Thượng Đạo."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 112: Tam Phương Động Thái

Đại Càn Thái Tổ, thiết Cấm Quỷ Ty, quản lý thiên hạ Ác Quỷ âm linh việc.

Cấm Quỷ Tổng Ty, có từ Tam Phẩm vị cách, các đời, đều là Thái Thượng Đạo Tông chủ chấp chương.

Trung ương cấp một Cấm Quỷ Ty, cũng nhiều là Thái Thượng Đạo đệ tử đảm nhiệm chức vụ. Tra xét Quỷ loại, siêu độ Hung Quỷ.

Nhưng tình huống này, đến các Châu, liền có sự khác biệt.

Ở Châu cấp một, Cấm Quỷ Ty các chức, chính là quy các Châu Đạo phái chấp chương, Thái Thượng Đạo không có quyền hỏi đến, hơi có chút nghe điều không nghe tuyên ý vị.

Cái này cũng là Đại Càn Thái Tổ phân hoá kế sách.

"Sư đệ, người xem, cái kia Tổng Ngọc, gần nhất lại trong bóng tối truyền ra bảng cáo thị, mời chào kỳ nhân dị sĩ. Ngô Nam Tam Nguyên Sơn, Chương giáo Phong Nhàn, đã nương nhờ vào, nhận được trọng dụng. Còn có mấy nhà môn phái nhỏ, đều có chút ý động."

"Cái kia Tổng Ngọc như vậy làm việc, cùng Thành Hoàng Thần, tất là càng ngày càng nội bộ lục đục, này nhưng là chúng ta cơ hội. . ."

Thanh Hư vuốt râu dê, cười nhạt nói, trong mắt sự thù hận, chột lóe lên.

"Không sai! Không sai!" Thanh Hòa tăng tăng một đòn quyền.

"Đến lúc đó, chúng ta đều có thể thừa lúc vắng mà vào, dựa vào Long khí, càn quét Thành Hoàng, trả ngày xưa mỗi thù!"

Cái này cũng là Thần quyền cùng Vương quyền đấu tranh, vô luận là ở đâu phương thế giới, đều có vết tích, khác nhau chỉ ở rõ ràng hay không.

Phương Minh Nhược là ở đây, cũng đến đại tán.

Này nhưng là trước hăn không muốn nương nhờ vào Tiềm Long hoặc là một phương hào kiệt nguyên nhân.

Dù sao hai người này, trời sinh trên, liền có gì đó không đúng lắm, đều muốn đưa tay vào đối phương lĩnh vực.

Phương Minh tuy là Thần linh, nhưng đối với này, nhưng không có cái gì rất tốt biện pháp giải quyết, nếu là chọn một phương Tiềm Long phụ tá, cuối cùng thế tất hình thành đối lập chi cục. Để trước tập trung vào, toàn bộ bạch đổ xuống sông xuống biển.

Vì lẽ đó thà rằng chính mình làm một mình, tuy rằng có hung hiểm. Nhưng chỉ cần chịu đựng, liền không sợ ly gián.

Thanh Hư kế này tuy được, từ vừa mới bắt đầu, liền nhất định sẽ không thành công.

Nếu là Thanh Hư biết được Tống Ngọc thân phận, nói không chừng, đến tươi sống khí chết rồi.

Nhưng lúc này, Thanh Hư cùng Thanh Hòa. Đều cảm thấy, kế này đại diệu.

"Hừm, vừa đã quyết định. Nhưng đến đề chuẩn bị trước." Thanh Hư trầm ngâm nói: "Truyền tin cho Ngọc Hành, nói là hai vị Chân Nhân vô sự, trước cũng là trong môn phái có chuyện quan trọng khác, mới đi đâu trở về. Để hãn kế tục phụ tá Lý Như Bích. Cái khác ám mạch. Cũng có thể lại giúp đỡ một nhóm lương bổng, dẹp an tâm."

"Còn có, sau đó ta sẽ xuất thủ, che đậy Ngọc Hành thiên cơ!"

Trong lòng, đã đem Ngọc Hành xem là người chết.

Thân làm quân cờ, chính là bị thảm như vậy, vì một điểm lợi ích, liền bị bắt ra giết.

Bạch Vân Quan muốn gạt quá Ngọc Hành. Nhưng là đơn giản đến cực điểm, Thanh Hư lại là Chân Nhân. Ra tay che đậy thiên cơ, Ngọc Hành liền bói toán phương pháp đều sẽ mất đi hiệu lực, đưa ra trống đánh xuôi, kèn thổi ngược kết quả.

Thanh Hòa thở dài, nhớ tới trước, nhận lệnh Ngọc Hành vì là chương môn đệ tử, xuất thế giúp đỡ Tiềm Long thì, cũng là ở cung điện này, ngay lúc đó Ngọc Hành, phong Thần ngọc lẫm, anh dũng không quần, khiến cho lòng người chiết, hiện tại nhưng muốn rơi vào tử cảnh!

Đồng thời, động thủ, vẫn là sự phụ của hãn sư thúc, không khỏi bay lên thế sự vô thường, sinh tử xoay chuyển cảm giác.

Cùng ngày, một phong mật thư, liền từ Bạch Vân Quan phát sinh, trải qua đường dây bí mật, đưa đến Ngọc Hành trong tay.

Lý Như Bích đạt được giúp đỡ, thuận lợi thuyết phục Lý Huân, có thể lần thứ hai lĩnh binh, trước làm lại rút về ba ngàn người, hơn nữa gần đây chiêu mộ hai ngàn sĩ tốt, tập hợp năm ngàn người, đối ngoại được xưng vạn người, giết hướng về Văn Xương!

Đại quân uốn lượn, trở ra cửa thành, binh nghiệp bên trong, Ngọc Hành mở ra linh nhãn, nhìn thiên cơ, sắc mặt nghiêm nghị.

Chỉ thấy xa xa Thanh Sơn sơn mạch bên trong, rồng gầm không ngừng, từng tia từng tia số mệnh sinh thành, sôi trào bất định. Dưới đáy, thậm chí có màu đỏ thẫm, đỏ sẫm như máu.

Cuối cùng, một đại đoàn hoàng thanh khí tuôn ra, tụ hợp vào Lý Như Bích số mệnh bên trong, Thanh Giao đạt được những này, khỏi hẳn thương thế, giường nanh múa vuốt, tựa hồ cũng đang chuẩn bị đại chiến!

"Long khí sôi trào, đây là dốc toàn lực ra hết rồi!" Ngọc Hành cảm khái, Long khí cũng có tiêu hao, Lý Như Bích lần trước đại bại, số mệnh liền tổn thương không ít, hiện tại, lại muốn xuất binh.

Không thể vững chắc căn cơ, số mệnh ẩn sâu, không chiếm được vạn dân số mệnh chống đỡ, tự thân chi ra, rồi lại không ngừng gia tăng.

Đại Thanh Sơn Long mạch tuy rằng chất phác, cũng kinh không được như vậy tiêu hao.

Hiện tại Long khí dưới đáy xuất hiện màu máu, nhưng là tổ tông đã không tiếc tiêu hao bản nguyên, khuynh lực trợ giúp.

"Lần này như không thể thắng, cái kia Lý gia khí số, tất tan vỡ đến không thể cứu vãn, đến lúc đó bỏ mình tộc diệt, đều là khả năng!" Ngọc Hành tự nhiên hiểu được, này cảnh tượng, ý vị như thế nào.

Trong lòng, không khỏi nổi lên không rõ cảm giác.

"Không! Sẽ không." Ngọc Hành an ủi chính mình.

"Đêm qua bói toán, nhưng là đạt được tốt nhất đại cát chi tượng, chúa công lần này, tất có thể kỳ khai đắc thắng, thuận lợi đặt xuống Văn Xương,

đến lúc đó Tân An Tổng Ngọc, bắt quá vai hễ, tiện tay liền diệt. . ."

"Đúng là lần này Văn Xương cuộc chiến, cái kia Thành Hoàng Thần, thế tất cũng sẽ xuất thủ."

Vừa nghĩ tới Phương Minh, Ngọc Hành trên mặt, liền hiện ra vẻ phức tạp, hẳn bị ẩn giấu tình báo, đối Phương Minh ký ức, cũng dừng lại ở mười mấy năm trước, nhưng coi như vậy, cũng là khắc sâu ấn tượng.

Dù sao, hẳn tự xuống núi đến, lần đầu chiến bại, chính là chiết ở Phương Minh trên tay!

"Cũng còn tốt, sư phụ lần này, cũng đáp ứng ra tay, sư phụ chính là Chân Nhân tu vi, cái kia Thành Hoàng Thần, lần này cho dù lại có tâm kế, cũng chạy không thoát kiếp số. . ."

Ngọc Hành trong lòng không biết sao, có chút khoái ý.

Thúc mã tiến lên, hận không thể sớm ngày tới Văn Xương, lại gặp ngày xưa chi địch.

. . .

Lúc này, Tân An Phủ.

Cửa thành mở ra, các doanh liệt trận mà ra.

Các quân sĩ sắc mặt nghiêm nghị, đội hình chỉnh tề, đao thương dưới ánh mặt trời, bốc ra nhàn nhạt hàn ý.

Phía trước nhất, là Tổng Ngọc, lúc này cũng thân mang giáp trụ, oai hùng bất phàm.

Tổng Hòa sắc mặt bình tĩnh, đi theo phía sau. Vết thương trên người hẳn căn bản không nên lành nhanh như vậy. Nhưng Tổng Ngọc vì lần này

đại chiến, trong bóng tối đối với Tống Hòa triển khai Xuân Về Phù, lại dựa vào thảo dược, Tống Hòa thương thế, thật đến nhanh chóng, hiện tại đã có thể theo quân xuất chinh.

"Chúa công, lần này xuất binh, có hay không có chút vội vàng?"

Diệp Hồng Nhạn thúc ngựa tiến lên, nói.

Lúc này, đại quân đã đi ra, thoáng vừa nhìn, mới mười cái doanh, hơn một ngàn người. Miễn cưỡng đầy một đều biên chế.

"Ta quân lúc trước, bị hao tổn không nhỏ, quân sĩ cũng cần tu dưỡng, lại đi đi thủ thành sĩ tốt, những này, đã là tối hơn nhiều."

Tống Ngọc nhàn nhạt về, nhưng khỏe miệng. Cũng là có chút cười khổ.

Hắn tự có hệ thống tình báo, lại đạt được Bạch Vân Quan tin tức, biết lần này Lý Như Bích. Dẫn theo ròng rã năm ngàn người.

Trong này, tuy có Bạch Vân Quan giúp đỡ, nhưng trọng yếu nhất, vẫn là Lý gia tự thân.

Tống Ngọc gần nhất, cũng đạt được chút chống đỡ, nhưng muốn chuyển hóa thành tinh nhuệ sĩ tốt, nhưng vẫn cần thời gian. Đối với chuyện này so với, để hắn không thể không cảm thán Lý gia căn cơ thâm hậu.

Nếu là bình thường, hắn tự sẽ không đi vào. Lấy trứng chọi đá, nhưng hiện tại không giống, Bạch Vân Quan làm bên trong Quý, lần này chính là cơ hội trời cho.

Cùng Tiềm Long chi ân oán. Cũng có thể một lần giải quyết.

Diệp Hồng Nhạn khẽ cắn răng. Hắn cũng biết tin tức, biết lúc này, tuyệt đối không thể để Lý gia thuận lợi đạt được Văn Xương, không phải

vậy, cái kế tiếp, tất là Tân An không thể nghi ngờ, đến lúc đó, thực lực cách biệt gấp đôi. Tân An liền không còn cơ hội may mắn.

Hắn bản chủ trương, Tân An tình nguyện ra hết. Thề muốn ngăn trở Lý gia với Văn Xương ở ngoài.

Nhưng Tống Ngọc tựa hồ có tính toán khác, chỉ điểm Bình một Đô, Diệp Hồng Nhạn tuy rằng không rõ, nhưng những năm này, tùy tùng Tống Ngọc, đối với Tống Ngọc tính toán không một chỗ sai sót, cũng là sâu sắc bách phục, lúc này thấy Tống Ngọc tính toán đã định, cũng không nói nhiều.

"Lúc này, Lý Như Bích cũng tất ra quân, xem ra, lần này, rốt cục có thể triệt để thoát đến Tiềm Long kiềm chế, từ đây trời cao biển rộng."

Tống Ngọc nhìn Văn Xương phương hướng, càng phát giác thiên cơ huyền diệu, khó mà tin nổi.

Lúc này Văn Xương phủ thành, nhưng là rơi vào một mảnh núi đao biển lửa bên trong.

Văn Xương phủ thành, thành cao trì thâm, phòng giữ nghiêm ngặt, lúc này vẫn còn có hơn ngàn phủ Binh.

Các thế gia đề cử quận vọng Hạ gia dẫn đầu lĩnh, minh ước tử thủ Văn Xương, tập hợp một ngàn trang đình hộ viện, hiệp trợ thủ thành.

Như vậy, Văn Xương phủ thành hiệu lệnh nhất thống, không nói tường đồng vách sắt, nhưng cũng không phải Chu Thập Lục trước gặp thị trấn có thể so với.

Lúc này Chu Thập Lục, cũng chỉ có lính chừng hai ngàn. Còn lại, tất cả đều là mang bao bọc lưu dân, sức chiến đấu bạc nhược, không có tác dụng lớn.

Chu Thập Lục vì tiêu hao quân coi giữ binh lực, xua đuổi phụ cận bách tính, nghĩ phụ công thành.

Nhất thời đem Văn Xương thành, rơi vào một mảnh thây chết thành núi, máu chảy thành sông.

Các nơi bách tính bị xua đuổi mà đến, lão nhược đều có, có thậm chí toàn gia đều ở, một mặt vẻ kinh hoàng.

Những người dân này, bị phát trúc thương loại hình, có thậm chí tay không, liền bị ép công lấy bao cát, nhằm phía tường thành.

"Thả!" Quân đội vốn là trấn áp tác dụng, lúc này tự nhiên không có cái gì không dám động thủ câu chuyện.

Ở thủ tướng mệnh lệnh ra, dồn dập kéo dài cung tên, quay về phía dưới bách tính, tiến hành xạ kích.

Xì xì! ! !

Lưu dân cùng bách tính thân không phòng hộ, thỉnh thoảng trúng tên ngã xuống đất, máu nhuộm lỗ châu mai.

Lão nhân cùng đứa nhỏ đều la lên, chảy nước mắt, nhưng ở phía sau Chu Thập Lục quân đao thương dưới, theo đại đội nhằm phía tường thành, cuối cùng ngã ở trên đường.

"Hả?" Chu Thập Lục dò xét một vòng, có chút cau mày, suy nghĩ một chút, kết thân Bình nói.

"Truyền cho ta hiệu lệnh, những này lưu dân, ai nếu như có thể điền ba bao bao cát, hoặc là giết đến thủ tốt một người, liền có thể thả hãn rồi đi.
.."

Này nhưng là phải cho lưu dân một tia hư vô hi vọng, đem bọn họ một giọt máu cuối cùng hãn trá ép sạch sẽ.

"Tướng quân đại nhân, việc này, có hay không có chút không thích hợp, bọn họ, cũng là bình dân. . ." Bên cạnh một người, thực sự có chút xem không đi, đi ra khuyên.

Chu Thập Lục thoáng nhìn, người này là Từ Xuân.

Lúc này đại hán, trong mắt ửng hồng, có chút mang lệ, vẻ thương hại đại hiển.

"Những này, không phải là dân chúng vô tội, trên người bọn họ, đều có tội lớn!" Chu Thập Lục cười gằn nói

"Có tội gì?" Từ Xuân cắn răng, đối với Chu Thập Lục trên người hàn ý, ngoảnh mặt làm ngơ, quật cường hỏi.

"Bọn họ bất kính Thành Hoàng, chính là tội lớn, hiện tại bản tướng khu khiến cho bọn họ, vì là Thành Hoàng tín ngưỡng khai cương khoách thổ, chính là hi vọng hãn các loại vì là Thành Hoàng xuất lực, trung hoà trước tội lỗi, người vì bọn họ cầu xin, hãn là, cũng phải phản tín ngưỡng?"

Chu Thập Lục con mắt nhìn chăm chăm Từ Xuân, tựa hồ chỉ cần nghe được một cái "Đúng" tự, liền muốn đem Từ Xuân tha đi, chém đầu răn chúng.

"Không sai! Tướng quân nói thật là. Những này ngu dân, chỉ có như thế, mới có thể đem khi còn sống tội nghiệt, trung hoà một, hai, tướng quân này sách, thật là cao minh, ta xem thành trên quân coi giữ, đã hiện bì tượng, phá thành ngày không xa. . ."

Lúc này, thì có người bên ngoài nói.

Từ Xuân tâm bên trong, nhưng dần dần chìm xuống dưới. Lúc này Chu Thập Lục, đã không phải trước dáng vóc tiều tụy người coi miếu. Đắm chìm ở vương quyền bên trong Chu Thập Lục, đối với Thành Hoàng tín ngưỡng, đã chuyển thành lợi dụng tâm thái, hơn nữa, chỉ mấy lần trước, Thành Hoàng Thần đều chưa hiển linh, dẫn đến Chu Thập Lục lá gan, cũng càng lúc càng lớn.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 113: Hạ Gia

"Ty chúc. . . Ty chúc biết tội!"

Từ Xuân biết lúc này như lại có dị nghị, lập tức chính là đại họa sát thân!

Dĩ đầu kích địa, khái xuất huyết lai, bất cảm vọng động.

Này tư thái, liền bãi rất thấp. Chu Thập Lục thấy, lửa giận trong lòng, tiêu tan không ít, lại nhớ tới này Từ Xuân chính là hãn tử nhỏ theo huynh đệ, không thể quá quá nghiêm khắc, lạnh lẽo phía dưới lòng của người ta.

Thuận miệng nói: "Người vừa đã biết tội, cái kia Bản tướng cũng không thể không phạt, nghiêm minh quân kỷ. . . Sau khi công thành, người giành trước doanh, xếp hạng trước nhất."

"Nặc! Ty chúc tất làm Tướng quân đặt xuống thành này!" Từ Xuân lần thứ hai sâu sắc dập đầu, cung kính lui ra.

Trong lòng, nhưng là âm thầm thở dài không ngớt.

"Báo!" Lúc này, lại có một thân binh tiến lên, nói.

"Khởi bẩm Tướng quân, ta phương thám mã đến báo, Lâm Giang Lý gia, xuất binh năm ngàn, lấy tướng Lý Như Bích, xuất binh Văn Xương, ít ngày nữa tức đến. . ."

"Hừ! Lý gia thật là to gan, Lý Như Bích? Bại quân chi tướng, Bất kham ngôn dũng. . ."

Chu Thập Lục đầu tiên là giận dữ, sau đó nghĩ đến trong tình báo, Lý Như Bích thứ lấy hơn vạn chi chúng, tấn công Tân An, lại bị Tống Ngọc lấy hơn năm ngàn Binh đánh tan chuyện, trong lòng vô cùng quyết tâm, xem thường nói.

Nhưng lúc này, còn phải hỏi: "Kế tiếp nên làm sao?"

Tuy rằng ở bề ngoài, Chu Thập Lục không đem Lý Như Bích đại quân để ở trong mắt, nhưng trong lòng, nhưng vẫn là khiếp sợ không nhỏ, dù sao, dưới tay hắn, cũng mới hai ngàn có thể chiến chi sĩ, coi như có lưu dân, cũng không có tác dụng lớn, đối đầu Lý gia năm ngàn tinh binh, nhưng là có chút chột dạ.

Một cái người coi miếu đi ra, nói: "Kế trước mắt, chỉ có đặt xuống Văn Xương phủ thành, lấy tường thành ngăn địch. . ."

Chu Thập Lục gật đầu. Rất là tán thành.

Trước ở Tân An, Tống Ngọc cũng là dựa vào tường thành, đem Lý Như Bích đại quân nhuệ khí ma tận. Mới xuất kỳ Binh đột kích ban đêm, một lần phá tan đại quân.

Hiện tại, Chu Thập Lục cũng có thể dùng kế này.

Nhưng về thời gian, nhất định phải nhanh, không phải vậy, chính là Văn Xương cùng Lý Như Bích trong ứng ngoài hợp, đồng thời giáp công Chu Thập Lục chi cục. Đến lúc đó, hậu quả khó mà lường được.

"Truyền lệnh xuống, để lưu dân. Lại công một lần, trung gian, lẫn vào ta quân tinh nhuệ. . ."

Chu Thập Lục suy nghĩ đã định, ung dung không vội. Phát xuống hiệu lệnh.

Kỳ thực việc này. Còn có một sách, chính là lui ra phủ thành phạm vi, trở về thị trấn cố thủ.

Nhưng cứ như vậy, Chu Thập Lục cố gắng trước đó, liền toàn bộ uống phí, để hẳn làm sao cam tâm?

Huống chi, xuân hạ chi giao, càng là thiên tai thời khắc. Văn Xương năm nay, đại chiến liên miên. Lương thực khiết thiếu, đã có người chết đói.

Chu Thập Lục cướp đến lương thảo, cũng không đủ. Đây mới là hẳn chuẩn bị liều mạng một lần căn nguyên!

Lúc này, Chu Thập Lục bị bức ép đến tuyệt nơi, trước lưu manh tính nết, liền bạo lộ ra, không tiếc để lên tất cả, tiến hành đánh cược.

Thành, chính là danh tướng sự tích, truyền tụng hồi lâu. Nói không chừng còn có thể sử sách trên, lưu lại một bút, thời khắc mấu chốt này, đem dòng dõi toàn bộ để lên, dám đánh ngạnh chiến, chính là danh tướng tố chất.

Bại thì lại bỏ mình tộc diệt, vì thiên hạ cười.

Được làm vua thua làm giặc, chính là đơn giản như vậy!

Chu Thập Lục đối bó sát người nội giáp, bên ngoài khoác lên tầng bách tính bình thường ăn mặc, người hầu đưa lên binh khí, xem tư thế, dĩ nhiên muốn tự mình xuất chinh!

"Tướng quân vạn kim thân thể, há có thể mạo hiểm, vẫn để cho ta đến đây đi!" Thang Xa đi ra, mau mau khuyen.

"Ta quân thành bại, ở ngay lúc này, Bản tướng có thể nào bình yên tọa trấn, xem các huynh đệ khoác tiền đầm máu? Ta ý đã quyết, không cần khuyên nữa!" Chu Thập Lục ánh mắt kiên nghị, trầm giọng nói.

“Vâng!”

Chu vi Bình tướng, thấy chủ soái tâm ý đã định, tự mình ra trận, không tránh đao thương, đều là sĩ khí đại chấn, đồn dập hô quát, muốn cùng thủ thành sĩ tốt quyết một thư hùng, phá Văn Xương phủ thành.

"Được! Sĩ tốt có thể dùng!" Chu Thập Lục hoan hỉ, vung tay lên.

Thuộc hạ truyền ra quân lệnh.

Hết thầy lưu dân, đều bị tụ tập, phân dưới trúc đao trúc thương, xua đuổi công hướng về cửa thành.

Này thanh thế, trước nay chưa từng có, từ cửa thành nhìn xuống đi, tối om om đầu người, như là kiến hôi, hướng về tường thành vọt tới, thỉnh thoảng, màu đen liên lan tràn đến tường thành ở giữa.

Cửa thành thủ tốt, nhất thời bị uy thế nhiếp, đã quên công kích.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, lên cho ta, bắn cung! ! !" Thủ tướng thấy này, đem trước mặt còn đang ngăn người sĩ tốt đá một cái bay ra ngoài, rút đao thét.

Cái khác quan quân, đồn dập tỉnh ngộ lại, giục thủ tốt bắn cung.

Xì xì! ! ! Tiễn như mưa rơi.

Lưu dân bách tính đồn dập trúng tên, quăng xuống tường thành, bắn lên một mảnh, gào khóc thanh nổi lên bốn phía.

"Giết!" Một cái mặt đồ nông dân, nhưng dị thường xốc vác đại hán, leo lên tường thành, múa đao chém liên tục, đem thủ thành sĩ tốt bổ ra, giết ra một khối đất trống, đặt chân đầu tường.

Đây là Chu Thập Lục thân binh, lấy vũ dũng chi sĩ sung chi, đối với Chu Thập Lục trung thành tuyệt đối.

"Tướng quân, có phe địch nha binh, lẫn vào bách tính!" Thủ tướng bên người, một văn sĩ nhắc nhở.

"Bản tướng biết, nếu không là chi mấy lần trước lưu dân công thành, đại háo các huynh đệ thể lực, nào có dễ dàng như vậy?"

Thủ tướng không cam lòng nói, vừa lớn tiếng rít gào: "Thương trận, tiến lên!"

Lập tức thì có một hỏa thương binh, kết thành trận hình, ở Hỏa trường mệnh lệnh ra, kết trận hướng về thân binh đại hán giết đi.

Trường thương như rừng, hầu như không thể tránh né.

Người thân binh này đại hán muốn tránh cũng không được, rít gào một tiếng, múa đao giết tới: "Liều mạng!"

Phù phù! ! !

Đao thương đâm vào huyết nhục thanh âm vang lên, đại hán này thân bên trong mấy thương, bị sống sờ sờ đỉnh ra khỏi thành đầu.

Theo thương Binh trên tay vừa thu lại, người thân binh này đại hán, trên người năm, sáu cái lỗ hồng, máu chảy như suối, rớt xuống.

"Được, cho ta cẩn thận nhìn chăm chăm, nơi nào có phản tặc tới, đều là thương trận hầu hạ, tuyệt không thể để cho địch đại quân người, ở trên tường thành, có đất cắm dùi. . ."

Thủ tướng nhìn này cảnh, thoả mãn gật đầu, lại truyền xuống hiệu lệnh.

"Đáng ghét!" Chu Thập Lục xen lẫn trong lưu dân trong quân, chu vi đều là thân binh, có hơn năm mươi người, cũng hoá trang yểm hộ, hỗn tạp ở hơn vạn lưu dân bên trong, không một chút nào bắt mắt.

"Này phủ thành, quả nhiên không giống!"

Chu Thập Lục cũng sâu sắc cảm nhận được thời cổ đại thành khó đánh.

Không chỉ có thành này tường, so với thị trấn cao hơn không ít, leo lên không dễ. Liền với quân coi giữ, đều là nhân số tăng nhiều, quân bị sung túc, trang bị đến tận răng.

P phủ thành chi phú, hầu như có thể so sánh với năm huyện cộng lại!

Chu Thập Lục trong lòng tính lên, ra kết luận, nhưng đối với này Văn Xương phủ thành. Càng thêm khát vọng.

"Hắn là thời điểm rồi!"

Chu Thập Lục nhìn Văn Xương phủ thành phương hướng, suy tư.

Hắn không phải người ngu, biết rõ Văn Xương khó đánh. Còn để lại chịu chết, sở dĩ dám làm như thế, hay là bởi vì trong tay hắn, nắm một tấm đầy đủ thay đổi Văn Xương thế cuộc lá bài tẩy!

"Người chi phụ thân, thật sự sẽ động thủ?"

Chu Thập Lục nhìn về phía bên người một người, hỏi.

"Tự nhiên, cha ta vừa đã quyết định. Lại sao đổi ý?" Người này chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi, nhưng mi thanh mục tú, hai mắt linh động. Vừa

thấy bất phàm.

"Này vẫn là quá mức không thể tưởng tượng nổi, Bốn Tướng quân mới không thể không xác nhận, dù sao, người Hạ gia. Nhưng là Quận Vọng. Lại sẽ đầu hàng cho ta, thực sự là. . ."

Chu Thập Lục hiện tại, còn có chút không dám tin tưởng.

Thiếu niên này, càng là Văn Xương Quận Vọng Hạ gia người! Đồng thời, vẫn minh ước chống đối Chu Thập Lục Hạ gia, dĩ nhiên cùng Chu Thập Lục ám thông khúc khoản, chuẩn bị hiến thành!

Hạ gia, nhưng là Quận Vọng thế gia. Địa vị chỉ ở các cửa lớn phiệt bên dưới, đặt ở toàn bộ Ngô Châu. Đều là có danh vọng, gia phong nghiêm cẩn, danh tiếng cao quý, vì là toàn bộ Ngô Châu xưng hàng đầu.

Thế gia như vậy, càng sẽ nương nhờ vào Chu Thập Lục?

Chu Thập Lục là ai? Ăn mày xuất thân, triệt triệt để dưới tam lưu, liên bình dân bách tính cũng không bằng.

Hạ gia coi như cả nhà tuyệt diệt, cũng sẽ không làm cớ này không thể tưởng tượng nổi việc, liền Chu Thập Lục chính mình, đều cảm thấy như ở trong mơ. Không khỏi nhiều lần đặt câu hỏi.

"Tướng quân trên Thừa mệnh trời, có Thành Hoàng Thần che chở, Văn Xương phủ, đã là không thể bảo đảm, cha ta, chỉ là vì tử tôn kế. . ."

Người tuổi trẻ này, dĩ nhiên là Hạ gia con trai trưởng, cũng bị chủ nhà họ Hạ sai tới, coi như con tin.

Chu Thập Lục nhìn người thanh niên này, đúng là yên tâm không ít.

Hắn từ khi khởi sự bắt đầu, liền chú ý tình báo thu thập, này Hạ gia, chính là Văn Xương thế gia đứng đầu, tự nhiên coi trọng nhất.

Thanh niên này, tên là Hạ Đông Minh, chính là Hạ gia chi con trưởng đích tôn, tốt được yêu thích, nếu như chủ nhà họ Hạ, lấy ra người này, liền vì lừa gạt Chu Thập Lục một lần, cái kia Chu Thập Lục cũng nhận.

Dù sao, hắn cũng sẽ không cái thứ nhất trùng thành, đến lúc đó như có cạm bẫy, cũng chỉ là tổn thất tiên phong.

Năm một cái con trai trưởng, đi đổi một ít tiện dân tính mạng, chủ nhà họ Hạ trừ phi nước chảy vào đầu, mới sẽ như vậy.

Hạ Đông Minh nhìn sắc trời, nói: "Cùng gia phụ ước định đã đến giờ, Tướng quân có thể sớm làm chuẩn bị!"

Chu Thập Lục gật đầu: "Lần này như đoạt xuống Xương phủ thành, người Hạ gia chính là đệ nhất công! Bốn Tướng quân nhất ngôn cửu đỉnh, tất không mấy may tơ hào, còn rất nhiều ca ngợi. . ."

Như Hạ gia hiển thành là thật, cái kia đối với lần này chiến cuộc, thực sự là cực kỳ có lợi. Chu Thập Lục cũng vui lòng trọng thưởng!

"Đa tạ Tướng quân!" Hạ Đông Minh chấp tay hành lễ, cử chỉ trong lúc đó, tự có một luồng không nói ra được văn nhã khí độ.

Nhìn ra người chung quanh, đều là trong bóng tối tâm chiết, than thở Hạ gia không hổ Quận Vọng, này đi ra người, chính là không giống, nhất cử nhất động, đều là nho nhã tuấn tú.

Chu Thập Lục tuy rằng trước, cũng nhận được không ít người chi lễ.

Nhưng xuất thân cao quý như vậy, vẫn là chỉ có Hạ Đông Minh một người.

Trong lòng, cũng là nói không ra úy thiếp, trên mặt bất động, cười nhạt nâng dậy.

Đột ngột, trên tường thành, một mảnh huyền ảo, mơ hồ có tiếng la giết truyền đến.

Cửa thành "Kẹt kẹt" một tiếng, chậm rãi mở ra.

"Tướng quân!" Hạ Đông Minh uống.

"Được! Được! Được! Toàn quân xuất kích!" Chu Thập Lục phát xuống quân lệnh, mặc kệ thật hàng hay là giả hàng, chỉ cần đại quân vào thành, liền không thể kìm được bọn họ.

"Giết!" Từ Xuân mang theo giành trước doanh, xông vào trước nhất, hấn tụy bởi vì lưu dân việc, đối với Chu Thập Lục có chút cái nhìn, nhưng trong lòng rõ ràng, tự thân sinh tử vinh nhục, kỳ thực đều là thắt ở Chu Thập Lục trên người, đối với việc này, cũng là cực kỳ tích cực.

Từ Xuân vọt qua cửa thành, liền thấy mặt sau hỗn loạn từng bừng, gọi giết nổi lên bốn phía.

Giữa trường, tuy rằng sĩ tốt quần áo tương đồng, nhưng một làn sóng người, trên cổ vây quanh khăn đỏ, đây là lúc trước ước hẹn ám hiệu, chính cầm lái cửa thành, cũng cùng đến đây ngăn cản thủ tốt chém giết.

"Tiến lên! Vây quanh khăn đỏ, đều là huynh đệ mình, còn lại, giết chết không cần luận tội!" Từ Xuân phát sinh hiệu lệnh.

Phía sau tinh nhuệ, đều là gào thét nhào trên.

Từ Xuân cầm đao tiến lên, mấy lần phát tay, ánh đao lấp lóe bên trong, đầu người bay ra, càng không ai đỡ nổi một hiệp!

Hắn võ nghệ thuần thực, tự lĩnh binh đến, lại đọc binh thư, sớm không phải tên ngố.

Liên thủ hạ doanh, đều bị huấn luyện đến như hổ như sói, một thoáng liền mở ra cục diện.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 114: Tương Hội

"Được, theo ta tiến lên!"

Chu Thập Lục đưa mắt viễn vọng, thấy Từ Xuân giết vào thành bên trong sau, cũng không trúng mai phục, biết lần này, Hạ gia chính là thật hàng, vui mừng khôn xiết, thét.

Làm gương cho binh sĩ, dẫn dắt đại quân, vọt qua cửa thành.

Này thủ thành, dựa vào chính là tường thành, một khi bị đại quân công vào trong thành, cái kia sĩ khí giảm nhiều, hầu như không thể tránh khỏi, đại sự liền thành một nửa.

"Xin chào Tướng quân!" Chu Thập Lục vào thành, liền thấy rõ một người trung niên, mang theo ba sợi râu dài, rất là nho nhã.

Nhưng lúc này, trên cổ vây quanh khăn đỏ, trong tay nhắc theo trường kiếm, còn dính nhuộm vết máu, có chút chật vật, chính hướng về hãn hành lễ.

"Phụ thân đại nhân!" Hạ Đông Minh liền vội vàng tiến lên quỳ xuống.

Người này, dĩ nhiên chính là đương đại Hạ gia chi chủ!

"Ừm!" Chu Thập Lục gật đầu: "Hạ gia lần này hiến thành, công lao rất lớn, sau đó tự có phong thưởng, hiện tại, người còn có bao nhiêu người?"

"Khởi bầm Tướng quân, còn có hơn ba trăm người, đều là nhà ta hộ viện!" Chủ nhà họ Hạ không chậm trễ chút nào nói.

"Đều theo ta công thành!" Chu Thập Lục không rảnh suy tư, ra lệnh.

"Vâng!" Chủ nhà họ Hạ kéo lại sắc mặt đỏ lên Hạ Đông Minh, trầm giọng đáp lời.

"Được! Giết! ! !" Chu Thập Lục đối với chủ nhà họ Hạ mờ ám ngoảnh mặt làm ngơ, người trẻ tuổi mà, không như vậy, Chu Thập Lục trái lại muốn khả nghi tâm!

Chu Thập Lục có hai ngàn sĩ tốt, hơn vạn lưu dân, hơn nữa còn có Hạ gia 300 người làm nội ứng, này một công vào trong thành, liền thế như chẻ tre.

Trên tường thành, thủ tốt thấy rõ quân địch đã tiến vào tường thành, dồn dập sĩ khí giảm nhiều, có ý lui.

Bị các lộ Người coi miếu đại quân công lên thành tường, trong lúc nhất thời. Trên tường thành, rơi vào hỗn loạn cực kỳ.

"Đáng ghét! Sao như vậy?" Tướng giữ thành gầm thét lên, nhìn về phía dưới đáy quan quân.

Dưới đáy mọi người hai mặt nhìn nhau. Đều có chút đầu óc mơ hồ, lòng sinh ý lui, lúc này, một người đi ra, suy đoán nói: "Cư ty chức nhìn thấy, hẳn là có người mở ra cửa thành, mới có này họa. . ."

Nhưng vào lúc này. Một sĩ tốt chạy tới, trên người còn mang theo vết đao, lưu lại một đường vết máu.

"Tướng. . . Tướng quân. Không tốt, Hạ gia. . . Phán, đi đầu mở ra cửa thành, thả nghịch tặc Chu Thập Lục đi vào. . ."

Tin tức này. Như sấm sét giữa trời quang. Tướng giữ thành như bị sét đánh, ngốc tại chỗ, nửa ngày, đều là bất động.

Dưới đáy mọi người, cũng là ồn ào, đều có không dám tin tưởng, như ở trong mơ cảm giác.

Hạ gia truyền thừa trăm năm, thanh quý cực kỳ. Làm sao sẽ cùng nghịch tặc giảo cùng nhau? Tin tức này, đơn giản là như Thái Dương từ phía tây bay lên như thế. Khiêu chiến mọi người thần kinh.

Nửa ngày, Tướng giữ thành mới phục hồi tinh thần lại, một phát bắt được binh sĩ cổ áo, uống: "Hoang đường! Người dám nói dối quân tình, có tin hay không Bản tướng lập tức chém người?"

"Tiểu nhân không dám lừa gạt, Tướng quân, người xem! ! !" Sĩ tốt giãy giụa, vết thương vỡ tan, chảy ra gan ruột, mắt thấy không sống, liều mạng cuối cùng một hơi, chỉ về một chỗ.

Tướng giữ thành thả ra sĩ tốt, phóng tầm mắt nhìn tới, liền thấy một đám sĩ tốt, trên cổ vây quanh khăn đỏ, chính mang theo Chu Thập Lục đại quân, giết hướng về nơi này, cùng trên tường thành giết tới quân địch, thành giáp công tư thế.

Người cầm đầu, tất cả mọi người nhận thức, chính là Hạ gia hộ viện đứng đầu, trước còn đồng thời thương thảo quá thủ thành công việc.

Xem tình hình này, bất kể như thế nào khó có thể tin, Hạ gia là thật sự phản.

Tướng giữ thành trên mặt, toàn không có chút máu, run rẩy lui ba bước.

Nhìn không ngừng áp sát quân địch, cười thảm ba tiếng, nói: "Quý Vân có phụ hoàng mệnh, lúc này lấy tử tạ tội!"

Rồi hướng Thiên Minh thề: "Chu Thập Lục, còn có Hạ gia, sau khi ta chết, dù hóa thành ác quỷ, sát các người chi hồn! !!"

Âm thanh thê thảm, như chim quyên đầm máu và nước mắt, khiến cho người không rét mà run.

Dứt lời, Tướng giữ thành rút ra trường kiếm, vung tay lên, trên cổ xuất hiện một đạo vết máu, ngã trên mặt đất, cuối cùng bất động.

"Tướng quân!" Chu vi thân binh, cũng theo tự sát.

Cái khác quan quân, không phải phá vòng vây, chính là chết trận hoặc là bị bắt, trên tường thành, rất nhanh đều là Chu Thập Lục người.

Chu Thập Lục đi tới trên tường thành, nhìn ra Tướng giữ thành phụ cận tình hình, thở dài, nói: "Đúng là cái người trung nghĩa, táng đi!"

Sĩ tốt tuân mệnh, lui xuống.

Chu Thập Lục đứng sừng sững đầu tường, nhìn Văn Xương phủ thành chuyện bên trong của cảnh, này phủ thành rất lớn, trung gian lại có các đường phố, đem khu dân cư phân cách ra, thành phương khối trạng, phóng tầm mắt nhìn, hầu như không nhìn thấy phần cuối.

"Này Văn Xương phủ thành, rốt cục vẫn là rơi vào ta tay!" Chu Thập Lục trong lúc nhất thời, đặc ý vô cùng, rất nhiều nhân sinh khi (làm) như thế cảm giác.

...

Văn Xương phủ thành, bị Chu Thập Lục đặt xuống tin tức, rất nhanh truyền tới hữu tâm nhân trong tai, tạo thành sóng to gió lớn, còn đang kéo dài.

Một chỗ đại doanh bên trong.

"Cái gì? Hạ gia hàng rồi? Văn Xương rơi vào Chu Thập Lục tay?" Lý Như Bích nhìn trên tay tình báo, còn có chút không thể tin tưởng.

Này Hạ gia, ở Ngô Châu thanh danh, còn ở Lý gia bên trên, như vậy nhân gia, sao nương nhờ vào một nghịch tặc? Không biết xấu hổ sao?

"Thuộc hạ nghe được tin tức này thì, cũng là không thể tin được, nhưng nhiều lần tra xét sau, xác định là sự thực, mới đến trình báo chúa công!"

Tuân Tĩnh ở phía dưới, còn có kinh sắc.

Xem ra việc này, đối với hãn xung kích, cũng là không nhỏ.

"Hạ gia đến cùng vì sao phản bội?" Lý Như Bích hỏi ra quan tâm nhất việc.

"Hãn là vì kéo dài huyết thống, dù sao Chu Thập Lục, mỗi đến một chỗ, Thế gia máu chảy thành sông. . .giúp chiếm Văn Xương, đối với Hạ gia, vẫn là không may mắn ảnh hưởng."

"Nhưng đã như thế, Hạ gia mấy trăm năm tích lũy thanh danh, đều không có, động tác này biết bao không khôn ngoan! !"

Tuân Tĩnh bầm báo nói, xem ra, đối với này hiểu rõ không ít.

Lý Như Bích xoa xoa huyết Thái dương, có chút đau đầu, "Chu Thập Lục vừa đã đặt xuống Văn Xương phủ thành, cái kia đại quân ta, còn tiếp tục tiến lên không?"

Trước kế hoạch, là thừa dịp Chu Thập Lục công thành, cùng Văn Xương Thế gia, trong ứng ngoài hợp, một lần diệt chi!

Nếu là hoạt động tốt, còn có thể một lần lấy Văn Xương, danh tiếng sẽ không bị hao tổn, thực là tốt nhất buôn bán.

Nhưng hiện tại, Chu Thập Lục đặt xuống Văn Xương, tất cả liền không giống.

Này cùng lần trước tấn công Tân An, có gì khác biệt?

Tuy rằng Chu Thập Lục lĩnh, so với Tống Ngọc ít đi gần nửa, nhưng Lý Như Bích lần này, tận lên đại quân, cũng mới năm ngàn số lượng!

Năm này năm ngàn người, tấn công phủ thành, trừ phi có nội ứng, không phải vậy, toàn bộ chết hết, đều chưa chắc có thể leo lên tường thành.

Lý Như Bích tự sẽ không như vậy không khôn ngoan. Trong lòng, thì có ý lui.

"Chúa công! Tuyệt đối không thể!" Tuân Tĩnh cả kinh, mau mau khuyên.

"Lần trước xuất binh. Chúa công đã là bị được trong phủ chỉ trích, lần này có thể lần thứ hai lĩnh binh, thực là Tri phủ đại nhân nhiều mặt chu toàn, cho chúa công cuối cùng cơ hội rồi!"

"Nếu là tay trắng trở về, một cái hao tiền tổn của, không có chút công lao, liền muốn giam ở chúa công trên đầu. Đến lúc đó. . ." Chuyện tiếp theo, Tuân Tĩnh không hề nói tiếp, nhưng Lý Như Bích. Cũng có thể suy đoán đến.

Hắn lần này xuất binh, chính là vì đạt được đại thắng, quét qua lần trước Binh bại đồi khí, chứng minh cho những người khác xem. Hắn Lý Như Bích vẫn là từ trước cái kia anh minh thần võ. Cường nghị quả quyết quân chủ.

Nếu là tay trắng trở về, không chỉ danh vọng đại hạ, liền ngay cả Lý Huân, đều sẽ lên tâm tư.

Dù sao một lần chiến bại, còn có thể nói bất ngờ, nhưng liền với hai lần, chính là thiên ý! ! !

Nếu ông trời đều không muốn Lý Như Bích thành sự, cái kia Lý Huân. Cũng chỉ có cân nhắc, thay đổi người thừa kế vấn đề.

Nếu là như vậy. Cái kia Lý Như Bích địa vị, liền rất lúng túng. Tuy rằng Lý gia không phải hoàng thất, không đến nỗi một chén độc tửu vận mệnh, nhưng giam lỏng việc, nhưng là miễn không được.

Đối với Lý Như Bích tới nói, này còn không bằng chết rồi.

Lúc này trải qua Tuân Tĩnh nhắc nhở, Lý Như Bích mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, nói: "May là quân sư đề điểm, Như Bích suýt nữa phạm vào sai lầm lớn!"

Lại hỏi sách nói: "Theo quân sư góc nhìn, ta quân phải làm làm sao?"

"Như y ty chức góc nhìn, ta quân có thể từ bỏ Văn Xương phủ thành, lật đổ Tam Hợp, An Bình hai huyện, đây là Chu Thập Lục lập nghiệp căn cơ, nếu có thể làm cho hãn rời đi phủ thành, cùng ta quân dã chiến, tất nhiên là đại thiện, nếu là không thể, đặt xuống mấy huyện, quay về trong phủ, cũng có thể có câu trả lời, Văn Xương các huyện tàn tạ, chúa công đều có thể ở đây luyện quân , tích trữ thực lực. . ."

Tuân Tĩnh không hổ quân sư tài năng, ngắn trong thời gian ngắn, nghĩ ra mưu kế, liền thật là cao minh.

Này là rút củi dưới đáy nồi kế sách, Văn Xương các huyện, trải qua Chu Thập Lục một phen cướp bóc, ngoại trừ An Xương huyện ở ngoài, các huyện bách tính, đều là thân không tí thể chi y, gia không cách đêm chi lương.

Các nơi Thế gia, lại bị giết giết không ít, để trống đất ruộng, đều là vô chủ, Chu Thập Lục đặt xuống Văn Xương, cũng không thể đem ruộng vườn đồng thời đóng gói mang đi.

Lúc này, Lý Như Bích đều có thể lấy ở những này huyện thu nạp lưu dân, tiến hành luyện quân, tích trữ thực lực.

Chu Thập Lục tuy rằng chiếm Văn Xương phủ thành, không sợ vây công, nhưng coi như phủ khố như thế nào đi nữa phong phú, cũng luôn có dùng hết ngày.

Lý Như Bích tay cầm Văn Xương cái khác năm huyện, lại có Lâm Giang trợ giúp, hậu kinh dồi dào, đủ để đem Chu Thập Lục tươi sống tha chết.

Đến lúc đó bắt Văn Xương phủ thành, dễ như ăn bánh.

Lý Như Bích ở Văn Xương luyện quân, cũng tránh được cùng Lâm Giang Phủ phong ba, yên lặng tích trữ thực lực, số mệnh ẩn sâu.

Cái này cũng là tướng ở bên ngoài mà an đạo lý.

Kế sách này, Lý Như Bích càng nghĩ càng là có vị, không khỏi cảm khái nói: "Lần trước, ở Tân An, Như Bích chính là phạm vào khinh địch chi sai, nếu là vững vàng, đem còn lại năm huyện, tất cả đều tới tay, chậm rãi đồ chi, sao có thể có bại trận?"

Dưới đến ghế dựa, đối với Tuân Tĩnh, chính là thi lễ.

"Quân sư đại tài, kính xin giúp ta, như không đáp ứng, Như Bích không còn muốn sống." Nói, nước mắt đều chảy ra.

"Không dám! Không dám!" Tuân Tĩnh liên tục xua tay.

"Chúa công không lấy thần đề tiện, đề bạt với chuyện vật bên trong. Trong vòng một năm, liền thăng cấp năm, như vậy sung ái, Tuân Tĩnh lúc này lấy tử báo đáp, máu chảy đầu rơi." Tuân Tĩnh trong mắt, cũng là ửng hồng, xem ra, là chân tình biểu lộ.

Giữa lúc này quân thần hài hòa thời khắc.

"Chúa công, có tình báo!" Thanh như cự lời, nhưng là Yến Phi đến.

Lý Như Bích cùng Tuân Tĩnh thu thập tâm tình, liền thấy Yến Phi bước đi như bay, đi vào lều trại, trước thương thế, đã khỏi hẳn.

"Trình lên!" Lý Như Bích tiếp nhận Yến Phi quyển sách trên tay tin, chưa đọc vài hàng, chính là thất thanh nói: "Quả nhiên, Tống Ngọc cũng tới rồi!"

Tâm trạng khiếp sợ không thôi.

"Chúa công?" Tuân Tĩnh tiến lên một bước, hỏi.

"Người xem một chút!" Lý Như Bích đem thư tín đưa cho Tuân Tĩnh.

Tuân Tĩnh tiếp nhận, tình báo này, ngắn ngắn vài hàng, chỉ viết một chuyện.

Tống Ngọc lĩnh binh một ngàn, hướng về Văn Xương mà đến, xem phương hướng, chính là chạy Văn Xương phủ thành đi.

Này Tống Ngọc, cùng Lý Như Bích, bản không liên quan, nhưng trải qua lần trước đại chiến, hai người sớm thành tử địch! Lần này hẳn đến, sẽ đối với Văn Xương thế cuộc, tạo thành cỡ nào ảnh hưởng?

Tuân Tĩnh trong lòng, yên lặng tính toán.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 115: Hiến Kế

"Chúa công!" Yến Phi ra ngoài, sắc mặt ửng hồng: "Lần này Tống Ngọc chỉ mang binh hơn ngàn, ta quân có tới năm ngàn, chính là cơ hội tốt a!"

Cổ đại quân đội, ở phương diện khác gần như tình huống dưới, nhân số có thêm mấy phần mười, chính là ưu thế cực lớn, bây giờ, Lý Như Bích đại quân, đầy đủ là Tống Ngọc năm lần, tình huống này, chỉ cần Chủ tướng không phải người ngu, cái kia tất thắng không thể nghi ngờ!

Lý Như Bích trong mắt, cũng có ý định động vẻ lóe qua, lần trước một mũi tên mỗi thù, hẳn làm sao không muốn báo?

Đồng thời, nếu có thể bắt Tống Ngọc thủ cấp, liền có thể cạo rửa lần trước sỉ nhục! Cứu vãn thanh danh! Chuyện này đối với Lý Như Bích mê hoặc, tuyệt đối vượt quá tưởng tượng.

Nhưng lúc này, Lý Như Bích đưa tay ép một chút, "Yến Phi, Tống Ngọc luôn luôn gian trá, làm sao dám chỉ mang binh hơn ngàn, liền độc thân nhập cảnh, không muốn sống sao?"

"Trong này, nhất định có trò lừa, vẫn là nhờ được những người khác đến, cùng nhau thương nghị mới là!"

"Mặt tướng lỗ lã!" Yến Phi lúc này mới tỉnh táo, mau mau tạ tội nói.

Hắn lần trước, bị Tống Ngọc trọng thương, thật nguy hiểm mới kiếm về cái tính mạng, đối với Tống Ngọc, tất nhiên là hận thấu xương, ngày nhớ đêm mong, đều là làm sao báo đến đại thù!

Lần này nghe được tin tức, cho rằng cơ hội trời cho, mới có chút kích động, mất đi thường ngày bình tĩnh, kinh Lý Như Bích một điểm, mới giật mình tỉnh lại.

"Ừm! Truyền xuống hiệu lệnh, Doanh chính trở lên quan quân, đều đến nghị sự!" Lý Như Bích gật đầu, nói.

Hắn ở trong quân, thường có uy vọng, tuy rằng trải qua lần trước Tân An việc, có tiêu giảm, nhưng tích uy vẫn còn, hiệu lệnh bên dưới, các quan quân không có không tuân theo, không lâu lắm, Lý Như Bích chủ trong lều, đầu người nhiều, Lý gia quân hạt nhân tinh nhuệ, hội tụ một đường.

Lý Như Bích ngồi ngay ngắn chủ vị. Nhìn phía dưới quan quân, trở tay hướng về trong hư không ép một chút, lều lớn bên trong. Nhất thời một tĩnh.

Lý Như Bích thoả mãn gật đầu, nói: "Bản tướng vâng mệnh, tấn công Văn Xương, hiện tại thế cuộc, các người cũng biết, lại có Tống Ngọc suất quân chính hướng về Văn Xương mà đến, ít ngày nữa tức đến. Các người có gì đối sách, cũng có thể nói đến!"

Dưới đáy một mảnh châu đầu ghé tai, một tướng đi ra. Nói: "Cái kia Tống Ngọc Bình bất mãn ngàn, lại dám bốn ba mà đến, mặt tướng xin mời chiến! Tất lấy cái kia tặc đầu chó, tế điện Vương huynh đệ trên trời có linh thiêng."

Lần trước dạ. Lý gia trong quân. Có bao nhiêu bị Tống Ngọc chém ở dưới ngựa, những người này, ở trong quân, tự nhiên có bạn tốt huynh đệ các loại, hiện tại quần tình xúc động, cũng gọi là hét báo thù rửa hận.

Lúc này, Yến Phi ra ngoài, tấu nói: "Các vị đồng đội cừ. Tự nhiên đến báo, nhưng này Tống Ngọc luôn luôn quỷ kế đa đoan. Lần này, tự có mưu đồ, không thể bất cần..."

Hắn kinh Lý Như Bích đề điểm, bản thân lại là danh tướng, cũng cảm giác được trong cõi u minh không thích hợp, ra khỏi hàng nói.

"Thái! Yến Phi! Người lần trước bị Tống Ngọc trọng thương, liền rút rờ như thế, cả khi gặp địch năm lần đại quân, cũng không dám chiến, rốt cuộc có gì tâm?"

Trước xin mời chiến tướng lĩnh, lập tức đỏ mặt, gầm hét lên, đồng thời, bàn tay đặt tại trên chuôi đao, tựa hồ chỉ cần Yến Phi nói năng lỗ mãng, liền muốn động thủ!

"Không sai! Tống Ngọc giết ta đồng đội, chúng ta tự nhiên vì các huynh đệ báo thù, bằng không, thiên lý ở đâu?"

Không thiếu tướng lĩnh, đồn dập phụ họa.

Yến Phi cúi đầu, không nói nữa, móng tay vẫn bấm ở thịt bên trong, suýt nữa khu ra máu.

Yến Phi bản mệnh thuần thanh, chính là Đại soái tài năng, nương nhờ vào Lý gia sau, liền bị Lý Như Bích thương thức, thường có đề bạt, trong vòng một năm, liền từ một giới tiểu binh, đề bạt đến phòng giữ phó tướng!

Này đãi ngộ, cỡ nào hậu đãi? Nhất thời vượt quá rất nhiều lão nhân.

Những này Lý gia lão nhân, đều là theo Lý gia mười mấy năm, thậm chí mấy đời trước, chính là Lý gia gia sinh tử, tổ được sủng ái tin.

Lý gia khởi sự, dựa vào cũng nhiều là những này gia sinh tử, làm làm trụ cột nòng cốt.

Yến Phi chớp giật quạt khởi, một thoáng chiếm giữ bọn họ bên trên, tự nhiên có đỏ mắt, hiện cùng nhau phát tác ra.

Việc này, liền ngay cả Lý Như Bích, đều không tiện nhúng tay, dù sao, môi hở răng lạnh. Không thể bắt công, bằng không, một cái cay nghiệt thiếu tình cảm tên tuổi, liền chạy không thoát.

Bởi vậy, chỉ là lạng lẽ, tùy ý phía dưới huyên náo.

"Chúa công, thần có việc tấu!" Lúc này, một cái thanh âm trong trẻo vang lên, vì là Yến Phi giải vây.

Yến Phi nhìn lại, chính là Tuân Tĩnh, ra khỏi hàng tấu.

"Chuyện gì?" Lý Như Bích cũng vui vẻ đến nói sang chuyện khác, mau mau hỏi.

"Tổng Ngọc lần này, tuy chỉ mang binh hơn ngàn, nhưng Tân An phủ bên trong, còn có mấy ngàn sĩ tốt, bản thân của hãn lại sở trường về thuật cưỡi ngựa, coi như Binh bại, e sợ cũng có thể trốn chạy, nhất định phải bày ra vẹn toàn, mới có thể động thủ, không cho người này một điểm sinh cơ..."

Lý Như Bích cùng Yến Phi đều là chấn động, nhớ tới đêm đó, Tổng Ngọc ngang dọc vô địch, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi bóng người, đều có chút khiếp đảm.

Tổng Ngọc vũ lực hơn người, nếu là Binh thất bại thì, đoạt mã mà chạy, thật là có chút không ngăn cản nổi.

Cứ như vậy, làm sao tể cáo đồng đội?

Dưới đáy tướng lĩnh, đều là một tỉnh, dồn dập nhìn kỹ Tuân Tĩnh, nhìn hãn có gì kế sách.

Những tướng lĩnh này, đều là thầy chất thành núi, máu chảy thành sông bên trong giết ra đến, trên người sát khí không nhỏ, bình thường, bằng vào ánh mắt, liền có thể dừng tiểu nhi đêm ngừng khóc.

Lúc này tầm mắt toàn bộ tụ tập, thay đổi người thường, đã sớm hai cổ chiến chiến, hiện ra các loại khó coi cử chỉ.

Nhưng Tuân Tĩnh nhưng như gió xuân ấm áp, thân hình kiên cường, liền ngữ âm, cũng không biến, không nhanh không chậm, nhìn ra các tướng, đều là trong lòng thầm khen một tiếng, "Trước nhìn hãn, bất quá một hủ nho người! Không muốn cũng có chút dũng cảm khí độ..."

"Người có gì sách?" Lý Như Bích hỏi.

"Ngô Nam Ngũ phủ, Văn Xương, Lâm Giang, Tân An giàu có nhất, lại hổ thành thế đối chọi, ai có thể chiếm được, cái kia Trường Nhạc, Vũ Di, tất không cách nào chống đối, Ngô Nam nhất thống, ngay trong tầm tay."

Tuân Tĩnh không nói kế sách, phản nói đến đại thế đi tới, nghe được chúng tướng, đều là trong lòng quỳnh lên.

Có người uống: "Những này, người nào không biết? Mau mau nói, có gì kế sách?"

"Hiện tại ba phủ, Tống Ngọc danh tiếng tối thịnh, thực lực mạnh nhất, Lâm Giang Lý gia kém hơn, Chu Thập Lục cuối cùng! Những này tình thế, hãn nói vậy cũng thấy rõ."

"Lần này, Tống Ngọc tuy chỉ có ngàn Binh, nhưng ai biết, mặt sau, có bao nhiêu trợ giúp đây?"

"Như cho Tống Ngọc lại bại Lý gia, cái kia Lâm Giang, đã không thể chiến chi Binh, Tống Ngọc chỉ cần một chỉ hịch văn, liền có thể lấy. Đến

lúc đó Chu Thập Lục, còn có đường sống sao?"

Chu Thập Lục khởi sự đến, trên đời trong nhà thanh danh thế nào, còn phải nói sao?

Cái khác Thế gia xuất thân phiến soái, một khi bắt được Chu Thập Lục, đầu tiên muốn làm, chính là giết chết mà truyện thủ, lấy An Thế gia chi tâm.

Lý Như Bích như vậy, Tống Ngọc cũng sẽ không ngoại lệ.

"Hiện tại Chu Thập Lục, tuy rằng có Văn Xương phủ thành, nhưng người tinh tường đều nhìn ra được, thế không dài, lần này Tống Ngọc đến đây, cũng là tích trữ lấy Văn Xương tâm tư, Chu Thập Lục sớm đem Văn Xương coi là vật trong túi, sao ngồi xem..."

"Ta quân đều có thể liên hợp Chu Thập Lục, cộng lại chừng đối phó Tống Ngọc đại quân, như vậy, ta phương thiên thời địa lợi nhân hoà tận chiếm, Tống Ngọc liền đoạn không có may mắn!"

Tuân Tĩnh nhàn nhạt nói, nhưng lời nói, nhưng là kinh động thiên hạ.

"Cái gì? Để Bốn tướng quân cùng Chu Thập Lục liên thủ?"

Lý Như Bích bán nhếch miệng, có chút không thể tin tưởng.

"Lớn mật! Chu Thập Lục chính là nghịch tặc, người ra này sách, trí chúa công với nơi nào?"

Một tướng nhảy ra, chất vấn giả.

Ở Đại Càn, này thanh danh, vẫn là xưa nay bị thiên hạ xem trọng.

Đừng quên, Lý gia, ở bề ngoài, vẫn là Đại Càn triều đình sắc phong tri phủ phòng giữ, Chu Thập Lục, nhưng là từ đầu đến đuôi nghịch tặc, Lý gia

như làm như thế, cái kia thanh danh, nhưng là triệt để phá huỷ.

"Đây chỉ là nhất thời kế tạm thời, chỉ cần ta quân cùng Chu Thập Lục quân liên thủ, giết đến Tống Ngọc sau, tướng quân đều có thể lấy thảo làm trái tên, lại giết Chu Thập Lục... Như vậy, Văn Xương, Tân An Nhị phủ, tận nhập tướng quân trong rổ ròi!"

"Hả?" Lý Như Bích sáng mắt lên, này lợi ích, rất là để hấn động lòng.

Thời loạn lạc bên trong, tuy rằng danh tiếng rất trọng yếu, nhưng nếu như nhìn ra so với tính mạng còn quý giá, vậy thì thành kẻ ngu si.

Trong lịch sử tuy nhiều có hy sinh vì nghĩa hạng người, nhưng các đời Thái Tổ, nhưng sẽ không như vậy. Bọn họ coi trọng, vẫn là lợi ích, lúc cần thiết, không tiếc ô thân, mới có thể vượt mọi chông gai, mở đến thịnh thế thiên hạ.

Nhìn Hạ gia, thanh danh còn ở Lý gia bên trên, gặp phải nạn binh hoả, không như thường hàng ròi.

Huống chi, chỉ cần sau đó giết Chu Thập Lục, cái kia trước liên minh, liền thành giả vờ giả vịt, chịu nhục.

Cái gì? Sẽ bị coi là xảo trá?

Ha ha? Trên đời Thế gia trong mắt, chỉ có ngang nhau Thế gia, mới có tương giao tư cách, trong lúc này, phản bội Minh Ước, mới sẽ bị ngàn người công kích, thậm chí, ở sử sách trên, đều lưu lại bêu danh.

Tiêu chuẩn này, nhiều nhất mở rộng đến bình dân bách tính.

Nhưng Chu Thập Lục là thân phận gì? Ăn mày xuất thân nghịch tặc! Lý Như Bích bội ước giết chết, người trong thiên hạ chỉ có thể khen hay, ca

tụng Lý Như Bích trí dũng song toàn, không ai sẽ vì Chu Thập Lục kêu oan.

Đương nhiên, nếu là Chu Thập Lục cuối cùng thành Chân Long Thiên tử, cái kia lại không giống. Chỉ là, lúc này, Chu Thập Lục liền không phải nghịch tặc, mà là trên đời này to lớn nhất Thế gia!

Những này suy nghĩ, chỉ là ở Lý Như Bích đáy lòng xoay một vòng.

Ở bề ngoài, từ khi Tuân Tĩnh hiến kế qua đi, Lý Như Bích, liền rơi vào trầm ngâm bên trong.

Lúc này, Lý Như Bích trong lòng, đã là rất là ý động, nhưng đến cùng không ký mặt mũi, không có nhiều lời.

Nhưng đầy tớ, cỡ nào khôn khéo, này phỏng đoán trên ý công phu, càng là nhất tuyệt.

Thấy Lý Như Bích thần thái, liền biết rất vừa ý kế này, dồn dập mở miệng tán thưởng: "Quân sư này sách, quả nhiên bất phàm! Có thể nói một mũi tên hạ hai chim!"

"Chúng ta tán thành!"

"Ừm!" Lý Như Bích thoả mãn nở nụ cười, nhìn chung quanh một vòng, hỏi: "Nếu các vị đều đồng ý, vậy thì như vậy định ra đi!"

Lại hỏi: "Ai muốn ý làm sứ giả, đi sứ Văn Xương?"

Này hỏi vừa ra, dưới đáy hai mặt nhìn nhau, đều là im lặng không lên tiếng.

Này Chu Thập Lục tự xuất đạo tới nay, sát tính rất nặng, diệt đến Thế gia vô số.

Xưa nay, tuy rằng có hai quân giao chiến, không chém sứ giả lời giải thích, nhưng đây chỉ là Thế gia, thông hành quy tắc trò chơi, Chu Thập Lục có thể không tiếp thu bộ này!

Làm sứ giả, bị Chu Thập Lục không nói hai lời, kéo ra ngoài chém, cái kia nhiều oan a! Dù sao, Lý Như Bích suất quân đến Văn Xương, nhưng là ý nghĩa bất lương, này Chu Thập Lục nói vậy cũng rõ ràng.

Tuân Tĩnh ra khỏi hàng, mỉm cười nói: "Này sách, là thần hiển, người sứ giả này, tự cũng là thần tự mình đi, mới thích hợp!"

Đây là trước đã nghĩ thật, dù sao, Tuân Tĩnh này sách, đối với Lý gia thanh danh, vẫn có nguy hiểm, để tránh bị coi là bụng dạ khó lường đồ, về tình về lý, cũng phải tự mình đi vào.

"Chuyện này..." Lý Như Bích trong lòng, có chút chần chờ, Tuân Tĩnh tâm tư kín đáo, làm việc kín kẽ không một lỗ hổng, chính là tốt nhất quân sư tài năng, này mạo muội rơi vào hiểm cảnh, có chút không muốn.

Nhưng Tuân Tĩnh nói tới hợp tình hợp lý, Lý Như Bích trong lòng, cũng tích trữ để Tuân Tĩnh đi thử xem, kiểm nghiệm trung tâm ý nghĩ.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 116: Sứ Giả

Này thì có chút do dự.

Chính đang do dự thời gian, Ngọc Hành ra khỏi hàng, nói: "Chúa công an tâm! Tuân quân sư lần này đi, tất có thể mã đáo thành công! Thuyết phục Chu Thập Lục!"

Chu Thập Lục nội tình, Ngọc Hành còn không rõ ràng lắm sao? Tuy rằng theo Tiềm Long đại thế yếu bớt, đối với Chu Thập Lục kiềm chế, cũng có chút tiêu giảm.

Nhưng Chu Thập Lục lập nghiệp, dựa vào chính là Tiềm Long số mệnh!

Này căn cơ đều là người khác, hiện tại gặp phải chính chủ, kết cục thế nào, còn phải nói sao?

Nếu là Phương Minh ở đây, nhất định sẽ cảm thán một câu, đi ra hỗn, hay là muốn trả lại. Chu Thập Lục mượn Tiềm Long đại vận lên gia, hiện tại, chính là cần phải trả thời điểm.

Ngọc Hành có thể kết luận, lần này Tuân Tĩnh đi vào, không chỉ không kinh không hiểm, nói không chừng, còn có thể thừa cơ thuyết phục Chu Thập Lục nương nhờ vào, tận đến Văn Xương phủ thành cùng đại quân. Không uống một Bình một tốt.

Lý Như Bích nhưng là biết, Ngọc Hành không chỉ pháp lực cao cường, còn tinh thông bói toán phương pháp, không có không trúng. Vừa đã nói tới lần đi này không ngại, cái kia tất là thuận buồm xuôi gió.

Liên nói: "Được! Xin mời quân sư làm sứ giả, đi vào cùng Chu Thập Lục phân trần..."

"Vâng!" Tuân Tĩnh trịnh trọng hành lễ, "Tất không phụ Chúa công nhờ vả!"

"Quân tình khẩn cấp, người này liền xuất phát!" Vừa đã quyết định quyết tâm, Tống Ngọc đại quân lại ít ngày nữa tức đến, cái kia nhất định phải dành thời gian chuẩn bị, mới có thể giết Tống Ngọc một trở tay không kịp.

Tuân Tĩnh cung kính lui ra, trở ra ngoài trường, chỉ dẫn theo hai cái tùy tùng, khiên ba con ngựa, liền một đường hướng về Văn Xương phủ thành mà tới.

Lý Như Bích đại quân, lúc này khoảng cách Văn Xương phủ thành, đã là không xa, ba người khinh xe giản từ, cố gắng càng nhanh càng tốt, chưa tới một canh giờ. Liền đến Văn Xương bên dưới thành.

"Đứng lại, làm gì?"

Văn Xương phủ thành lúc này, còn dính nhuộm vết máu. Tường dưới tử thi, cũng không triệt để vùi lấp. Túm năm tùm ba nhặt xác người, chính đem thi thể thu thập, chồng chất cùng nhau, đốt cháy vùi lấp, tiêu thiêu khí hỗn hợp xác thối, khiến cho người nghe ngóng muốn ói!

Tuân Tĩnh cùng hai cái tùy tùng. Đều có chút sắc mặt trở nên trắng.

Tuân Tĩnh nhìn Văn Xương thảm trạng, trong lòng yên lặng nghĩ: "Thời loạn lạc bách tính, quả nhiên chó lợn không bằng... Muôn dân hà cô?"

Đại trượng phu sinh ở thời loạn lạc. Làm phụ tá Minh chủ, bảo vệ xã tắc, Không uổng công nhân gian một hồi!"

Thủ thành sĩ tốt, từ lâu đổi thành Chu Thập Lục nhân mã. Cùng tầm thường huyền Binh, không khác biệt gì, chỉ là trên cổ, đâm điều khăn đỏ, cái này cũng là Chu quân tiêu chí.

"Đứng lại! Làm gì?" Thủ tốt thấy rõ Tuân Tĩnh ba người, lớn tiếng quát hỏi.

"Chúng ta chính là Lâm Giang Lý gia sứ giả, tới gặp nhà người Tướng quân, còn không mau mau thông báo!" Việc này. Đương nhiên không cần Tuân Tĩnh tiến lên, tự có tùy tùng đi làm.

"Sứ giả?" Nếu có thể bị đem ra thủ thành. Này sĩ tốt, so với cái khác đầu dùng tốt, vẫn tính có chút kiến thức, chỉ ít biết, Lý Gia sứ giả, là món đồ gì.

Lại thấy Tuân Tĩnh khí độ bất phàm, không giống làm bộ, liền nói: "Người chờ ở đây, đợi ta bẩm báo đội trưởng, lại tiến hành thông báo."

Rồi hướng về thành lầu chạy đi.

Không lâu lắm, một đại hán đi tới, trên người mặc giáp da, rất là xốc vác. Đây chính là thủ thành đội trưởng.

Này đội trưởng nghi ngờ nhìn Tuân Tĩnh, nói: "Nhà ta Tướng quân, cùng Lý gia, tựa hồ không có quan hệ gì, đúng là các người Lý gia, ngay Tướng quân tấn công Văn Xương thời gian, mang binh nhòm ngó, lòng mang ý đồ xấu, lúc này lại tới làm gì?"

Lời này vừa nói ra, cửa thành bầu không khí, liền có chút sốt sắng, thủ thành sĩ tốt tay cầm đao thương, chỉ chờ đội trưởng ra lệnh một tiếng, liền muốn động thủ, đem ba người này loạn đao phân thân!

Tuân Tĩnh phía sau hai cái tùy tùng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng mà xuống, hầu như muốn té xuống mã đến.

Tuân Tĩnh sắc mặt không hề thay đổi, nói: "Nơi đây việc, nhiều có hiểu nhầm, sau đó, ta thì sẽ hướng về Thần Ân Tướng Quân giải thích."

Lại rút ra một tin, đưa cho đội trưởng: "Nơi này có chủ công nhà ta cho Thần Ân Tướng Quân thư đích thân viết tiên, người trước đem này tin giao cho Tướng quân, chúng ta liền chờ đợi ở đây, nếu là Tướng quân thấy này tin, còn cố ý muốn chúng ta tính mạng, cái kia muốn giết muốn quả, tự nhiên muốn làm gì cũng được."

"Không phải vậy, đến trễ quân cơ, coi như đại nhân, cũng đến ăn liên lụy..."

Câu cuối cùng, nhưng là trực tiếp uy hiếp.

Đội trưởng trên mặt, sát khí lóe lên, nhưng lại cứng rắn sinh ép xuống, cười to nói: "Ha ha... Thật là can đảm! Thực sự là thật là can đảm! Liên trùng này độ lượng, có thể thấy được bất phàm... Ở bậc này, nhà ta vì người thông báo..."

Tuân Tĩnh mỉm cười gật đầu: "Đa tạ Đại nhân!"

Này nhất đẳng, chính là đầy đủ một canh giờ, Thái Dương đều sẽ tây dưới thời gian, này đội trưởng mới trở về, sắc mặt kỳ dị, nói: "Tướng quân truyện triệu các người, đi theo ta thôi!"

Trước tiên dẫn đường, Tuân Tĩnh ba người theo ở phía sau.

Tuân Tĩnh xem xét tỉ mỉ, dọc theo đường đi, ngói vỡ tường đổ không ít, nhưng đã qua thu dọn, thủy tích chưa khô, mơ hồ vẫn còn có chút huyết tinh chi khí.

Xem ra trước, Chu Thập Lục quân, cũng trải qua một hồi khốc liệt hạng chiến.

Này Văn Xương phủ thành, bị Chu Thập Lục coi làm căn cơ, dự bị thích đáng kinh doanh, thật không có cho phép lưu dân Bình tây thành, so với trước các huyện, nhưng là may mắn không ít.

Đội trưởng dẫn Tuân Tĩnh ba người, mãi đến tận một chỗ đại trạch trước, mới dừng lại.

Đây chính là Chu Thập Lục tạm thời chỗ.

Phủ nha các loại trải qua đại chiến, còn chưa dọn dẹp sạch sẽ, Hạ gia lập tức dâng lên đại trạch một toà, còn có rượu nguyên chất mỹ cơ, cung Chu Thập Lục tiêu khiển.

Chu Thập Lục tuy rằng ở thị trấn bên trong, cũng dùng qua không ít sắc đẹp, nhưng phủ thành Quận Vọng từ nhỏ bồi dưỡng, vẫn còn có chút không giống, chính đang vui đến quên cả trời đất thời khắc.

"Bình khí đỡ xuống, người hai cái tùy tùng, cũng không cần đi vào, chờ đợi ở bên ngoài là được!" Đội trưởng dặn dò.

"Được!" Tuân Tĩnh gật đầu, đem bên hông bội kiếm giao cho tùy tùng: "Các người chờ đợi ở đây, không thể sinh sự!"

"Tuân mệnh!" Hai cái tùy tùng lĩnh mệnh.

Tuân Tĩnh rồi mới hướng cái kia đội trưởng nói: "Kính xin Tướng quân dẫn đường!"

"Ừm!" Đội trưởng móc ra tấm lệnh bài, giao cho thủ vệ sĩ tốt, sĩ tốt nhìn kỹ một chút, mới nói: "Được! Lệnh bài kia có thể mang hai người, vào đi thôi!"

Đội trưởng nói tiếng cảm ơn, mới dẫn Tuân Tĩnh tiến vào đại trạch.

Tòa nhà này tu đến rất lớn, bố trí tinh diệu, nhà thủy tạ lầu, hoa viên tiểu uyển, đều trải qua đặc biệt bố trí, một bước một cảnh, có thể thấy được lúc trước thiết kế người, rất là bỏ ra tâm huyết.

Đúng là Tuân Tĩnh, trong lòng có chút khiếp sợ, không lo được thưởng thức mỹ cảnh.

"Này Chu Thập Lục, tuy xuất thân đê tiện, nhưng ngực có chí khí, điều quân nghiêm ngặt, mưu đồ không nhỏ!" Tâm tư này, chỉ là vừa qua, đáng vẻ càng hạ thấp mấy phần.

Ước chừng thời gian đốt hết một nén hương, hai người đến một chỗ trước đại môn, đội trưởng nói: "Nhà ta Tướng quân, đang ở bên trong, người cũng không nên thất lễ, không phải vậy, ai cũng cứ không được người!"

"Ta đây tỉnh đến!" Tuân Tĩnh mỉm cười nói.

"Biết là tốt rồi!" Đội trưởng trước tiên, mở cửa đi vào.

Đập vào mắt, là một chỗ cực kỳ trống trải phòng khách.

Nơi này, vốn là Gia chủ đãi khách vị trí, Chu Thập Lục đến sau, liền trở thành phòng nghị sự.

Lúc này, Tuân Tĩnh liền thấy một cái hán tử trung niên, ăn mặc giáp vàng, cầm hơi vênh lên, ngồi cao chủ vị. Hai bên còn đứng những người này, đều thân mang áo giáp, là vũ dũng hạng người.

"Bái kiến Thần Ân Tướng Quân!" Tuân Tĩnh sửa sang lại y quan, cung kính bái dưới.

"Đứng lên nói chuyện!" Chu Thập Lục nói.

Tuân Tĩnh nghe vậy đứng dậy, Chu Thập Lục ánh mắt quét qua, chỉ thấy người này tuy rằng khuôn mặt phổ thông, nhưng ánh mắt ôn hòa, khí chất bất phàm.

Chu Thập Lục không biết sao, vừa thấy Tuân Tĩnh, thì có chút hảo cảm, phảng phất hai người không phải mới lần gặp gỡ, ngược lại là mấy chục năm lão hữu giống như vậy, trong lòng cũng là thấy kỳ lạ.

"Chủ công nhà người thư, Bốn Tướng quân đã nhìn, chủ công nhà người càng muốn cùng ta liên thủ, cùng chống đỡ Tống Ngọc! Không thể không nói, này đại ra bản tướng dự liệu a!"

Chu Thập Lục đến cùng là chúa tể một phương, sẽ không bị một chút hảo cảm ảnh hưởng, đi thẳng vào vấn đề nói.

"Tướng quân chính là nhân kiệt, ánh mắt lâu dài! Tự có thể nhìn thấy, hiện tại Ngô Nam, Tống Ngọc tư thế to lớn nhất, ta hai nhà nếu không liên thủ, sớm muộn sẽ bị phân mà hóa chi, đến lúc đó hối chi đã muộn!"

Lời này, nói thẳng đến Chu Thập Lục trong lòng, hẳn nếu chiếm Văn Xương, đối với Ngô Nam, tự cũng có mơ ước.

Nhưng cũng biết, hiện tại Ngô Nam, Tống Ngọc đánh bại Lý Như Bích sau, thanh thế dần thịnh, đã có bao phủ tư thế.

Hắn tự không muốn nhìn thấy những này, nhưng cùng Lý Như Bích liên thủ, thả lúc trước, hẳn dù muốn hay không, hiện tại, nhưng là có chút dao động.

Sắc mặt không hề thay đổi, nói: "Người người sứ giả này, đúng là thẳng thắn, liền không sợ ta đưa người giết tế cờ sao?"

"Tướng quân đối xử ta như thế nào, chỉ là chuyện một câu nói, nhưng chủ công nhà ta, cầm binh năm ngàn, ngay khi Văn Xương phụ cận."

"Tướng quân như sáng tỏ từ chối chủ công nhà ta hảo ý, vậy ta các loại cũng chỉ đành lui ra Văn Xương, để Tướng quân một mình đối mặt Tống Ngọc đại quân chính là..."

Chu Thập Lục trong lòng cả kinh, Tống Ngọc tuy chỉ có Binh hơn ngàn, nhưng năng chinh thiện chiến tên, từ lâu truyền khắp Ngô Nam, ai dám coi thường?

Huống chi, những này sĩ tốt, nói không chừng chỉ là tiên phong, mặt sau đại quân, từ lâu chờ xuất phát.

So với Lý Như Bích đến, Tống Ngọc đại quân, càng đến Chu Thập Lục coi trọng.

Lúc này mặt trầm như nước, lặng lẽ không nói.

Tuân Tĩnh thấy này, lại tăng thêm một cây đuốc: "Chủ công nhà ta, đã nhận lời, lần này, ta quân chỉ cần Tống Ngọc thủ cấp, cái khác, không lấy một đồng tiền, nguyện giao hết cho Tướng quân, đồng thời, vì biểu hiện thành ý, còn có thể trước tiên đưa lên lương thảo ngàn thạch, vũ khí..."

Chu Thập Lục sáng mắt lên, xem ra, này Lý Như Bích, vẫn rất có thành ý.

Thoả mãn gật đầu, nói: "Không muốn Lý Như Bích coi trọng như thế nhà ta, ở đây đi đầu cảm ơn! Ân... Kính xin sứ giả tạm thời dưới đi nghỉ ngơi, đợi ta cùng người khác đem thương nghị, ngày mai liền có thể trả lời chắc chắn..."

Tuân Tĩnh thấy Chu Thập Lục sắc mặt, đã biết việc này có thể thành, mừng rỡ trong lòng, cùng đội trưởng xuống.

Chờ Tuân Tĩnh đi rồi, Chu Thập Lục nhìn chung quanh dưới đây chúng tướng, hỏi: "Cái kia Lý Như Bích muốn cùng ta kết minh, cộng công

kích Tống Ngọc, các người xem làm sao?"

"Tướng quân, Thế gia Đại Hộ, từ trước đến giờ giả dối đa đoan, sao biết không phải hư ngôn lừa gạt? Việc này, tuyệt đối không thể đáp ứng!" Từ Xuân đi ra, lớn tiếng nói.

"Từ chỉ huy lời ấy sai rồi, hiện tại Ngô Nam, Lý gia thực lực, thật là yếu hơn Tống gia, vì đánh bại Tống Ngọc, chỉ có cùng Tướng quân liên thủ. Những vật tư, chính là chứng minh..."

Thang Viễn đi ra, phản bác nói.

Trước hăn, cùng Từ Xuân quan hệ, liền không thể nào thân mật, hiện tại, càng là thế thành nước lửa.

"Hừ! Lợi ích huân tâm, không biết giờ chết sắp tới!" Từ xuân hỏa khí dâng lên, bật thốt lên.

"Vô liêm sỉ!" Chu Thập Lục nộ, vỗ bàn đứng dậy.

"Ty chúc nhất thời nói sai, Tướng quân thứ tội!" Từ Xuân lời vừa ra khỏi miệng, đã hối hận, mau mau tạ tội.

"Hừ! Ngoài thành thi thế, còn chưa vùi lấp sạch sẽ, người đi đốc thúc việc này!"

Chu Thập Lục hầu như là không chút nghĩ ngợi, liền nói.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 117: Chuyển Tiếp Đột Ngột

Này thu lại thi thể tạng hoạt dơ bẩn, luôn luôn là công việc của tạp Binh, lưu dân một loại .

Hiện tại, Chu Thập Lục này lệnh vừa ra, dưới đáy ánh mắt của những người khác, thì có chút kỳ diệu.

"Vâng!" Từ Xuân mặt không hề cảm xúc, dập đầu hành lễ.

Sau đó, đứng dậy mà ra, đi lại trầm trọng.

Chu Thập Lục nhìn Từ Xuân bóng lưng, chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, tựa hồ mất đi cái gì trọng yếu đồ vật.

Liên há mồm, muốn giữ lại Từ Xuân.

Nhưng môi động động, cuối cùng dừng lại, không có nói ra.

Từ Xuân đi ra, chỉ cảm thấy thả xuống vạn cân gánh nặng, nhìn bầu trời, thân thể nhất thời nhẹ đi.

Trong lòng cũng là rơi xuống quyết định gì đó.

Không nghĩ nhiều nữa, bước nhanh rời đi.

Không có Từ Xuân ngăn cản, đón lấy nghị sự, tự nhiên là thuận buồm xuôi gió. Nhất trí thông qua cùng Lý Như Bích kết minh, cộng kích Tống

Ngọc quyết định.

Ngày thứ hai, Chu Thập Lục liền đem việc này báo cho Tuân Tĩnh, người sau đại hỉ bên dưới, lập tức trở về Lý Như Bích quân doanh, thông báo tin tức.

"Được! Việc này như thành! Quân sư cho là công đầu!"

Lý Như Bích đại hỉ, truyền xuống hiệu lệnh: "Đại quân lên đường!"

Nhất thời, toàn bộ đại doanh đều tựa hồ sống lại, sĩ tốt thu thập hành lý lều trại, nhổ trại lên đường, hướng về Văn Xương phủ thành phương hướng mà đi.

Buổi chiều, là được đến Văn Xương phủ thành bên ngoài mười dặm, dựng trại đóng quân.

Lý Như Bích nhìn Văn Xương phủ thành, trong lúc nhất thời, đặc ý vô cùng, tựa hồ giết chết Tống Ngọc, đặt xuống toàn bộ Văn Xương, đang ở trước mắt!

Tống Ngọc đại quân, cũng là một đường liên tục, hầu như cùng Lý gia quân chân trước chân sau, kỵ binh như rồng, hắc phong giống như tiêu đến, cùng Lý Như Bích đối lập.

Lúc này Văn Xương phủ thành, rơi vào ba bên tranh bá chi cục!

Tống Ngọc ghìm ngựa tiến lên. Hơi nhìn chăm chú, liền thấy rõ, ba cổ Quân khí. Quay chung quanh Văn Xương phủ thành, lẫn nhau thăm dò.

Xích khí quét ngang, kim khí uy nghiêm, mây mù tràn ngập bên trong, mơ hồ thấy rõ Giao Long bóng người.

"Này Thanh Giao, khôi phục đến thật nhanh! Đáng tiếc, căn cơ bất ổn. Đã là tường lỗ chi mật!"

Tống Ngọc xem xét tỉ mỉ Lý Như Bích số mệnh, ra kết luận.

Lúc này Lý Như Bích, tuy rằng vẫn là số mệnh cường thịnh. Nhưng Kim Thanh phiên tràng, đã bạc năm phần mười, không còn nữa trước uy năng.

Bên trên Thanh Giao, tuy rằng tận phục kiểu cũ. Long khí sôi trào. Dưới đáy nhưng có màu máu, cực kỳ không rõ.

"Tiềm Long đại vận, trước bị ta phá, ngăn trở vận thế, sớm không còn nữa trước dâng trào, tràn trề không chịu nổi!"

"Chỉ cần lần này, to lớn hơn nữa bại Lý Như Bích, cái kia Lý gia số mệnh. Chính là không may!"

Tống Ngọc trong lòng, có hiểu ra. Lại nhìn lại. Quan sát tự thân.

Hắn từ khi đánh bại Lý Như Bích sau, khí số tăng mạnh, biến chuyển từng ngày, hiện đã hầu như không ở Lý Như Bích bên dưới.

Tống Ngọc đỉnh đầu, một cái màu vàng bản mệnh khí thụ ưỡn thẳng lập, trác trác không quần.

Khí vàng óng hội tụ, thành tường vân hình, huy hoàng xán lạn, có thể vọng khí giả, cách mấy dặm, cũng có thể nhìn thấy.

Kim vân đỉnh chớp, thậm chí có từng tia khói xanh, tụ hợp bất định, xanh um tươi tốt, không phải vật phàm.

Này màu xanh, đã là đại quý khí, nếu bàn về chức quan, vậy thì là tứ phẩm bên trên, mới có thể có, Tống Ngọc lúc này, Tiết Độ Sứ vị trí, ở số mệnh trên, mới coi như chính thức đạt đến.

Kim Thanh số mệnh bên trong, một cái màu đỏ thắm Cầu Long, bay lên không bay lượn, trong đôi mắt, bốc ra kim quang, khiêu khích Lý Như

Bích Thanh Giao, hào không e ngại.

Đây là khí số tương khắc lý lẽ, tuy rằng Cầu Long so với Giao Long, vẫn tính thấp cấp một. Nhưng lý như trên nhiều thứ, Thanh Giao bị Cầu Long giết bại, liền để lại phục bút.

Sau đó Tống Ngọc đối đầu Lý Như Bích, thì có Tiên Thiên ưu thế.

Long khí Xích mãng, mặc dù có thể hóa thành Cầu Long, còn nhờ vào đoạt tự Lý Như Bích Thanh Giao long khí, hiện tại thấy, lại là nóng lòng muốn thử.

"Không nghĩ tới, ta cũng trưởng thành đến mức độ như vậy!"

Tống Ngọc có chút thất thần, biết lần này, nếu là triệt để giết bại Lý Như Bích, cái kia Cầu Long tất có thể chính thức hóa Giao, tự thân số mệnh, cũng sẽ có biến hóa to lớn, chân chính có quản lý một châu tư bản!

Nhưng vào lúc này, ba cỗ số mệnh, lại phát sinh ra biến hóa.

Chỉ thấy Văn Xương phủ thành trên ba cỗ Quân khí bên trong, vốn là Lý Như Bích mạnh nhất, Tống Ngọc thứ hai, Chu Thập Lục yếu nhất cục diện.

Trong đó, Chu Thập Lục số mệnh, lại cùng Lý Như Bích số mệnh tới gần, lẫn nhau trong lúc đó, có giao lưu, đây là hai người đã cấu kết chứng minh!

Nhưng màu đỏ thẫm Cầu Long bay lên không, đột nhiên, tự trong miệng phun ra hồng quang, như xích trụ, sắc như máu, ánh sáng xán lạn, đột nhập Chu Thập Lục số mệnh bên trong.

Này kỳ quang, mang theo tiếng rỗng ngâm hồ gầm, qua, Quân khí dồn dập tản ra, càng thế như chẻ tre, giết vào Chu Thập Lục số mệnh nơi sâu

xa.

Quân khí tản ra, lộ ra Chu Thập Lục số mệnh bản thể, liền thấy một con Thương lang, trên người mang theo hắc, hồng, kim ba màu, thái độ hung ác, hai mắt thả ra ánh sáng xanh lục, muốn nuốt sống người ta!

Quay về long khí hồng quang, lớn tiếng rít gào, đơn giản là như Thương lang khiêu nguyệt.

Nhưng này Thương lang, chung quy không phải Cầu Long đối thủ, màu đỏ thâm kỳ quang mang theo hô khiêu chi thanh, trực tiếp bắn trúng Thương lang bụng!

Ầm ầm! ! !

Thương lang bị khiêu một tiếng, sụp đổ, hóa thành từng tia từng tia mây khói, nhanh chóng tiêu tan.

"Vận đi như núi lở a!" Tống Ngọc cảm khái.

Hắn lúc này, đối với số mệnh chi đạo, đã là hiểu rõ sâu sắc, này Chu Thập Lục số mệnh bị chém, là điếm đại hung!

Dựa theo khí ở trước đó quy luật, hiện tại, ở Văn Xương bố trí, hắn là đã phát động, Chu Thập Lục, đã là không may! ! !

Tống Ngọc mắt nhìn Văn Xương phủ thành, trong mắt, tựa hồ có khác thần thái.

Lúc này Chu Thập Lục, đã đi tới trên thành tường, nhìn hai nhà quân đội, lặng lẽ không nói.

Lý Như Bích đại quân, hiệu lệnh chinh tề, uy vũ hùng tráng, một thoáng liền đem Chu Thập Lục khổ tâm chế tạo quân đội hạ thấp xuống, để hắn không khỏi nhụt chí.

Nhưng càng làm cho Chu Thập Lục chấn động, nhưng là Tống Ngọc đại quân.

Bởi vì sợ phiền phức văn sinh biến, Tống Ngọc không có đi chậm rãi, bỏ xuống bộ quân, chỉ mang theo kỵ binh, liền thẳng đến Văn Xương phủ thành mà tới.

Hắn lúc này, có Lý Như Bích thu được, đã có thể đủ năm trăm kỵ binh, đặt ở phía nam, càng là hiểm thấy!

Tống Ngọc trước tiên, dẫn hơn năm trăm kỵ, chân thực là người như gió, mã như rồng, toàn như gió, quét ngang bão táp, rồi lại kỷ luật nghiêm minh.

Lấy chỉ là 500 người, liền dám cùng Lý Như Bích năm ngàn đại quân đối lập, đồng thời, khí thế trên, không hề rơi xuống hạ phong một chút nào, nhìn ra Chu Thập Lục, đều là trong bóng tối tâm chiết, hệ so sánh so sánh tâm tư đều không có.

Đương nhiên, hắn cũng biết. Tống Ngọc sức lực, vẫn là ở kỵ binh trên, này lực cơ động. Không phải bộ tốt có thể so với.

Một khi sự tình có không tốt, hắn bất cứ lúc nào có thể thúc ngựa mà đi, ỷ vào tốc độ ưu thế, không ngừng quấy rầy bộ quân, như bày sói, đem đại quân phân phê.

Loại này chiến thuật, ở dã ngoại. Hầu như chính là khó giải, không phải vậy, Phương Minh kiếp trước Thành Cát Tư Hãn Thiết Mộc Chân. Lấy cái gì chinh phục Âu Á đại lục?

Tống Ngọc biết điều này, tự nhiên có sức lực, có thể cùng Lý Như Bích tranh đấu, đương nhiên. Ngạnh trùng đã sớm chuẩn bị quân doanh cùng tấn công tường thành chuyện ngu xuẩn như thế. Tống Ngọc là sẽ không làm.

"Này Tống Ngọc, chân nhân kiệt vậy!" Chu Thập Lục đứng im nửa ngày, mới nói.

Nhưng là có nản lòng thoái chí cảm giác.

"Có người này, ta làm sao có thể xưng bá Ngô Nam? Tiến tới phóng tầm mắt thiên hạ?" Chu Thập Lục trong lòng, yên lặng tính toán.

Nhưng lập tức, nhớ tới cùng Lý Như Bích ước định, trong lòng vừa động nóng lên.

Truyền xuống hiệu lệnh, "Quan quân tới phòng nghị sự chờ đợi. Bản tướng có việc dặn dò!"

"Vâng!" Thì có thân binh, lập tức rời đi. Lan truyền quân lệnh.

Nhìn ra Tống Ngọc quân tiên phong, Chu Thập Lục đã là triệt để hạ quyết tâm, cùng Lý Như Bích liên hợp, chém giết Tống Ngọc tại Văn Xương bên dưới thành!

Tụ tập địa điểm, vẫn là ở lần trước trong nhà lớn.

Chu Thập Lục mang binh lâu ngày, cũng hiểu được tình thế. Đối với Lý Như Bích, tuy rằng đáp ứng kết minh, nhưng cũng xưa nay chưa quên phòng bị.

Hiện ở ngoài thành, Lý Như Bích cùng Tống Ngọc đại quân, đều đang đối đầu, trong lúc nhất thời, còn không đánh được.

Không nói Văn Xương phủ thành, vừa cao mà lại dày, dễ thủ khó công.

Chính là bằng vào Chu Thập Lục hai ngàn đại quân, liền có thể ngăn địch, chớ nói chi là, còn có lưu dân Binh bổ sung, những này lưu dân bách

tính, công thành trên, tác dụng rất nhỏ, hầu như chính là bia đỡ đạn, nhưng đem ra thủ thành, vẫn là đều có thể dùng một lát.

Có thể thay thế quân chính quy gác phòng thủ, chậm ra thời gian, cung thủ tốt nghỉ ngơi.

Như vậy tiếp nhận, Lý Như Bích lại chỉ có năm ngàn người, coi như toàn bộ chết sạch, cũng đừng hòng bước lên cửa thành nửa bước, chớ nói chi là, mặt sau còn có Tống Ngọc kỵ binh, mắt nhìn chăm chăm.

Cho tới Tống Ngọc phương diện? Kỵ binh tuy rằng sắc bén, nhưng đem ra công thành, chính là trò cười!

Bởi vậy, lúc này Văn Xương phủ thành, tự nguy thực an.

Chu Thập Lục tự nhiên không muốn, bồi tiếp phía dưới hai phe, ở đây uống gió, dặn dò tâm phúc, cẩn thận phòng thủ, một có tin tức, lập tức báo cáo sau, trở về chính mình đại trách.

"Đại nhân!" Vừa vào trạch viện, một cái đôi mắt sáng liếc nhìn, dáng người mềm mại hầu gái, lập tức tiến lên, tiếp nhận Chu Thập Lục áo choàng, tỉ mỉ hầu hạ, cực kỳ chu đáo.

Đây là Hạ gia dâng lên sắc đẹp, cũng họ Hạ, có người nói, vẫn là Hạ gia họ hàng xa.

Đối với này, Chu Thập Lục rất là thoả mãn, lại hồi tưởng lại tối hôm qua giai nhân uyển chuyển rên rỉ, trong lòng chính là rung động.

Ở hầu gái trước ngực sờ soạng một cái, nhìn giai nhân ửng hồng gáy, cười ha ha.

Nhưng cuối cùng biết, lúc này không phải hoang dâm thời gian. Cố nén hỏa khí, để sắc mặt đỏ bừng hầu gái lui ra.

Đi tới trong phòng nghị sự.

Lúc này, trong đại sảnh, đã đứng mấy chục người, đều là Chu Thập Lục trong quân cao tầng, châu đầu ghé tai, bầu không khí nhiệt liệt.

"Thần Ân Tướng Quân đến!" Chu Thập Lục vừa tiến đến, tự có tuýt tùng, cao giọng xướng đến.

Dưới đáy tướng lĩnh, chính là một tĩnh, nghiêm nghị dừng lại.

Đợi đến Chu Thập Lục ngồi trên chủ vị.

Chúng tướng bái dưới: "Xin chào Thần Ân Tướng Quân!" Âm thanh ầm ầm, tựa hồ hóa thành cuộn sóng, bao phủ trong phòng.

"Các vị miễn lễ!" Chu Thập Lục hai tay phù phiếm, trong miệng nói.

"Tạ tướng quân!" Dưới đáy mọi người, lúc này mới đứng dậy, mặt kiểng buông xuống, không dám lộn xộn..

Bộ này lễ nghi, là Chu Thập Lục khởi sự sau, dùng không ít thời gian, mới rèn luyện thuộc hạ, luyện ra.

Chu Thập Lục được chúng tướng cúi chào, tâm thần hoảng hốt, tựa hồ thân đến đám mây, hai mắt híp lại, thích ý phi thường.

"Đây mới là người chủ chi nhạc! So sánh cùng nhau, rượu trì thịt lâm, khuynh thành giai nhân, cũng như đom đóm cùng Hạo Nguyệt. . ."

Chu Thập Lục trong lòng, đột nhiên có cái ý niệm này.

Lúc này, mắt hồ nhìn chung quanh, trầm giọng nói: "Trước Minh Ước, người các loại cũng biết, truyền lệnh xuống, đại quân nghỉ ngơi một ngày, ngày mai sẽ cùng Lý Như Bích hợp lực, cộng kích Tổng Ngọc. . ."

Lại hỏi phía dưới một người: "Chủ công nhà người, là nói như thế nào?"

Người này một thân áo xanh, trong mắt ôn hòa, chính là Tuân Tĩnh, hẳn về Lý gia quân doanh, báo tin tức sau, lại bị Lý Như Bích phái đến đây, coi như hai quân người liên lạc.

"Chỉ cần tướng quân quyết định, chủ công nhà ta, tất nhiên là không có không từ!" Tuân Tĩnh không rảnh suy tư nói.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 118: Thân Vãn

Lý Như Bích đối với Tống Ngọc phần hận, vậy thì thật là dốc hết Ngũ hồ tứ hải, đều khó mà rửa sạch, hận không thể sinh ăn thịt, có cơ hội, tự nhiên là trước tiên lấy Tống Ngọc làm chủ.

Đương nhiên, giết Tống Ngọc sau khi, đối với Chu Thập Lục, cũng sẽ không bỏ qua.

"Được! Ta chờ ngày mai, đồng thời động thủ, tất lấy Tống Ngọc thủ cấp!" Chu Thập Lục không biết những này, vui mừng khôn xiết, nói.

"Vâng!" Tuân Tĩnh đầu lâu buông xuống, không có khiến người ta phát hiện, trong mắt chợt lóe lên hàn mang.

"Cái kia chúng ta, định ra kế hoạch, Tống Ngọc lúc này, mang chính là kỵ binh, tuy rằng ngày mai, thì có bộ tốt chạy tới, nhưng vẫn là đi tới như gió, nếu muốn trí vào chỗ chết, cực kỳ không dễ, cần phải. . ."

Chu Thập Lục mới vừa muốn nói gì, liền nghe đến ngoài cửa một tiếng vang lớn, mơ hồ còn có tiếng hò giết.

Trong lòng chính là chìm xuống.

Lúc này, một cái thân binh mang theo máu tươi, chặt vật nhào vào, thấy Chu Thập Lục, phốc đông một tiếng, ngã quy ở mặt đất.

Gào khóc nói: "Tướng quân, việc lớn không tốt! Trong phủ không biết sao, đột nhiên có thêm một luồng phản quân, đã giết tới Cổng thành. . . Kính xin tướng quân mau mau rời đi!"

"Cái gì?" Chu Thập Lục cả kinh, sau đó rút ra trường đao, mạnh mẽ chặt ở trên bàn.

Thử lạp! ! !

Tử đàn bàn lớn, liền như thế bị một đao cắt đứt.

"Hạ gia! ! !" Chu Thập Lục trong mắt đỏ chót, "Ta Chu Thập Lục bất diệt người mười tộc, thề không làm người! ! !"

Chu Thập Lục đến cùng là bách chiến quăng đời còn lại hãn tướng, tuy rằng trước, hơi có mê muội, nhưng gặp nguy hiểm, vẫn là lập tức tỉnh táo lại.

Này trạch viện, từ trước đến giờ phòng giữ tối nghiêm, này đột nhiên tập kích, tất là có mật đạo ứng loại hình.

Nếu toàn bộ tòa nhà là Hạ gia đưa. Cái kia làm chút tay chân, dễ dàng nhất bất quá.

Chu Thập Lục nghĩ tới những thứ này, trong lòng muốn thổ huyết. Lần này, bằng vào Hạ gia, sợ là không lớn mật như thế, bây giờ phát động, tất có năm giữ, tình huống đã là vạn phần nguy cấp!

Lập tức hét: "Đại gia theo ta đi quân doanh, chỉ cần đến trong quân. Liền không sợ bọn họ, có thể nhảy ra chuyện đến!"

Kẻ địch tuy rằng chiếm tiên cơ tay, nhưng đến cùng ít người. Chỉ cần quân quyền không mất, cái kia đều có thể quay đầu trở lại.

Chu Thập Lục một thoáng liền đẩy ra sương mù, tìm ra có khả năng nhất đường sống.

"Không hổ là Thập Lục , đáng tiếc. Người cái nào cũng đi không được rồi!"

Theo tán thưởng tiếng. Môn hộ nổ tung, mấy cái thân binh ngực ao hăm, miệng phun máu tươi, ngã : cũng bay vào được, mắt thấy là không sống.

Nhưng Chu Thập Lục, liền khước mắt dư quang, cũng không tán nửa phần, tâm tư của hắn. Đều bị người nói chuyện hấp dẫn.

Thanh âm này hùng hậu mạnh mẽ, Chu Thập Lục càng là quen thuộc. Hình ảnh sâu sắc, không dám quên.

"Lý. . . Đại. . . Tráng! ! !" Chu Thập Lục sắc mặt âm trầm, gọi ra cái này hắn vẫn kiêng kỵ người tên.

Từ khi Chu Thập Lục khởi sự, không ngừng bao phủ Văn Xương, Lý Đại Tráng liền vẫn ẩn thân hậu trường, chỉ bảo vệ An Xương mảnh đất nhỏ.

Liền ngay cả những Người coi miếu, đều tựa hồ đã quên người như vậy.

Nhưng Chu Thập Lục không dám quên, hắn sâu sắc nhớ tới, ở Lý Đại Tráng trên tay ăn qua thiệt thòi. Liền ngay cả hắn Minh chủ vị trí, vẫn là Lý Đại Tráng để hắn, ở Thành Hoàng thể hệ cùng tin dân bên trong, Lý Đại Tráng địa vị danh vọng, đều ở Chu Thập Lục bên trên, không thể kìm được hắn không kiêng kỵ.

Vào giờ phút này, Lý Đại Tráng xuất hiện ở đây, đứng ở hạ phía sau nhà người là ai, còn phải nói sao?

"Lý tế tửu, người ta xưa nay nước giếng không phạm nước sông, đây là ý gì?" Chu Thập Lục sắc mặt âm trầm, theo Lý Đại Tráng đi vào, mặt sau đột nhiên lao ra hai đội nhân mã, đem phòng nghị sự hoàn toàn vây quanh.

Thân hãm sinh tử cảnh giới, Chu Thập Lục trái lại bình tĩnh lại, trầm giọng hỏi.

"Tự nhiên là vì thanh lý môn hộ!" Lý Đại Tráng thanh như hồng chung, người chung quanh, đều là lỗ tai chấn động. Vang lên ong ong.

"Thanh lý môn hộ?" Chu Thập Lục trong lòng cả kinh, thất thanh nói: "Không. . . Không thể, ta xưa nay thành kính, lại vì là Thành Hoàng lão gia, đặt xuống Văn Xương, truyền bá tín ngưỡng, làm sao có tội, người. . . Người ăn nói ba hoa!"

Hắn quân đội căn cơ, nhiều là lấy Thành Hoàng tín ngưỡng ngưng tụ, nắm quyền, cũng là trước đây Người coi miếu lão nhân, nếu là Thành Hoàng dưới chỉ tội hắn, cái kia trong khoảnh khắc, liền thành người cô đơn.

Chu Thập Lục nhất thời, tay chân lạnh lẽo, như rơi vào hầm băng.

"Là cùng không phải, tự có biện pháp chứng minh, Chu Thập Lục, người còn có thể nhờ được thần lực không?" Lý Đại Tráng nhìn chăm chăm Chu Thập Lục, hỏi.

"Uống! Cho mời Thành Hoàng thần lực trên người!" Chu Thập Lục ôm cuối cùng may mắn, trong tiếng hít thở, xúc động trong cơ thể Thần đánh Bùa chú.

Nhưng bình thường, bách thí Bách Linh bùa chú, lúc này lại vẫn không nhúc nhích, không chỉ có như vậy, theo một tiếng vang giòn, Thần đánh Bùa chú ầm ầm nứt ra, tán làm điểm điểm vết lốm đốm, tiêu tan với trong thiên địa.

Chu Thập Lục mặt xám như tro tàn, giống như bị rút đi xương, ngã quặp đang chỗ ngồi, đã là liền thoai đều không nói ra được.

" Các người cũng nhìn thấy, Chu Thập Lục Thần đánh Bùa chú bị phá, đã bị Thành Hoàng lão gia rút lui Người coi miếu chức vụ, lúc này còn không bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, càng chờ khi nào?"

Lý Đại Tráng mắt thả xích mang, đối diện Người coi miếu, đều là trong cơ thể bùa chú đại động, run run rẩy rẩy.

Lúc này, thì có mười mấy người, không chậm trễ chút nào quỳ xuống, "Tiểu nhân không dám vi phạm Thành Hoàng lão gia dặn dò!"

Quay về An Xương phương hướng, cung kính dập đầu.

Sau đó đứng dậy, đứng ở Lý Đại Tráng phía sau. Động tác này, chỉnh tề như một, không phải lâm thời nảy lòng tham, mà như trước đó thì có mưu tính.

Còn lại mười mấy người, hai mặt nhìn nhau, đột nhiên, lại có người lao ra, bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, quy ở Lý Đại Tráng phía sau.

Chu Thập Lục mặt xám như tro tàn, trong mắt nửa điểm ánh sáng cũng không có, khác nào người chết, đối với thuộc hạ phản loạn, thờ ơ không động lòng.

" Các người nghịch tặc, dám phản bội đại ca, ta cùng các người liều mạng! ! !"

Còn lại mấy người bên trong, một người nổi lên, hướng về Lý Đại Tráng vọt tới. Thân hình gầy gò, sắc mặt hung ác, chính là Thang Xa.

"Can đảm lắm!" Lý Đại Tráng đánh giá một câu, thân hình khẽ nhúc nhích, một đôi quạt hương bồ bàn tay lớn, đột nhiên đánh ra, ở giữa Thang

Xa ngực.

Lạc liệt! ! !

Chói tai xương nứt tiếng vang lên, Thang Xa bay ngược ra ngoài, ngực tổn hại, hầu như có thể nhìn thấy nội tạng, máu tươi phun mạnh!

"Đáng tiếc, có cái dừng của thất phu!"

Lý Đại Tráng thu tay lại, nhàn nhạt nói.

Thấy tình hình này, Chu Thập Lục còn lại mấy cái huynh đệ, rốt cục triệt để mất đi ý chí chống cự, dồn dập quỳ xuống: "Chúng ta đầu hàng! Chúng ta đầu hàng!"

Chu Thập Lục đối với phía dưới biến hóa, thờ ơ không động lòng, chỉ ở Thang Xa mất mạng thời gian, trong mắt hình như có hào quang loé lên.

Lúc này, sấp thanh hỏi: "Được làm vua thua làm giặc, ta cũng không có gì để nói nhiều, nhưng Văn Xương phủ thành, đều bị nghiêm mật quản chế, người là từ đâu tới nhân thủ?"

Văn Xương phủ thành, đề phòng nghiêm ngặt, Lý Đại Tráng mấy người len vào, không có cái gì, nhưng nhiều như vậy sĩ tốt, là tuyệt đối không thể lẫn vào phủ thành.

Huống chi, Chu Thập Lục ở những này sĩ tốt bên trong, còn nhìn ra mấy cái nhìn quen mắt bóng người, không khỏi hỏi.

"Quả là không gạt được tướng quân!" Một người than thở, từ đoàn người mặt sau đi ra, áo giáp tại người, khuôn mặt kiên nghị bất phàm.

"Từ Xuân! ! ! Quả nhiên là người, phản bội ta! ! !" Chu Thập Lục con mắt đỏ chót, tựa hồ hận không thể sinh ăn Từ Xuân chi thịt!

"Tướng quân, không phải Từ Xuân lòng muông dạ thú, chỉ là người đi ngược lại, Văn Xương bách tính, tử thương vô số, chính là quay về Thành Hoàng tín đồ, cũng là quyền sinh quyền sát trong tay, nửa điểm tình cảm không để lại, trong quân doanh, đã là nội bộ lục đục."

Từ Xuân quỳ xuống, âm thanh bằng phẳng.

"Càng xua đuổi dân chúng vô tội công thành, bạo ngược cực điểm, Từ Xuân không dám lấy một người chi tâm, thay thế vạn dân chi phúc lợi. . ."

"Được! Được! ! Được! ! ! Các người , đều phản bội ta. . ."

Chu Thập Lục đứng dậy, cầm trong tay trường đao, mắt hổ quét ngang, "Ta Chu Thập Lục đầu lâu ở đây, ai dám tới lấy ?"

Hắn dù sao cũng là cắt cứ một Phủ nhân vật, còn có thừa uy. Lúc này theo đề đao dài lập, khí độ bức người, cái khác quan quân, trước chính là ở Chu Thập Lục thủ hạ, hiện tại càng là phản xạ có điều kiện lùi lại.

"Có ai nguyện đi!" Lý Đại Tráng hỏi, dù sao cùng Chu Thập Lục chính là một Huyện người, bình thường có giao tình, như không phải vạn bất đắc dĩ, Lý Đại Tráng cũng không muốn tự mình lấy Chu Thập Lục tính mạng.

"Ta đến!" Hạ Đông Minh người mặc giáp da, rút kiếm ra khỏi hàng.

"Hạ gia? Vừa vặn, ta đang muốn cùng người kết thúc!" Chu Thập Lục trong mắt lửa giận lấp lóe, "Ta tự hỏi, đợi người Hạ gia không tệ, vì sao cũng phản loạn?"

"Hừ! Không tệ?" Hạ Đông Minh cười gằn: "Phá thành cuộc chiến, cha ta dục huyết phấn chiến, người mặc tám sang, nhưng bị người bức bách, tham dự hạng chiến, hiện tại bị bệnh liệt giường, suýt nữa khó giữ được tính mạng. . . Nhà ta gia đình, cũng tử thương chín phần mười, sau đó

không gặp trợ cấp, cũng không ngừng có quan quân, đến đây vợ vét! Quả là đại ân! ! !"

Chu Thập Lục tuy rằng có quân lệnh, không thể quấy rầy Hạ gia, nhưng phía dưới người, tự do quen rồi, có chút vi phạm, không thể tránh được.

Những này, đều là một đường theo Chu Thập Lục lão nhân, tự nhiên không thể trách phạt, Chu Thập Lục cũng là hồ đồ quá.

"Nhiều lời vô ích, cầu tặc chém đầu!" Hạ Đông Minh uống, rất kiếm mà trên.

Lý Đại Tráng các loại, liền thấy một đạo ánh sáng màu xanh, phá tan hư không, đến thẳng Chu Thập Lục yết hầu chỗ yếu!

Này thế văn nhân, mặc dù nhiều phối trường kiếm, nhưng nhiều là học đòi văn vẻ.

Chân chính sở trường về kiếm thuật giả, vẫn là đã ít lại càng ít, này Hạ Đông Minh, chính là một thành viên trong đó.

Lúc này, trong tay Thanh Phong Kiếm, hàn quang điểm điểm, nhẹ nhàng phiêu dật, không dấu vết, rồi lại giấu điểm sát cơ, bằng vào chiêu kiếm này, liền có thể nhìn ra, Hạ Đông Minh kiếm thuật, đã so với được với này thế cao thủ kiếm khách.

"Giết!" Chu Thập Lục tuy rằng không còn Thần đánh trợ lực, nhưng dù sao cũng là một phương hãn tướng, cầm đao chém dọc, chiêu thức thô thiển, nhưng cũng giản dị tự nhiên, "đại xảo nhược chuyết".

Đây là Chu Thập Lục bách chiến quăng đời còn lại, tự sinh tử bên trong lĩnh ngộ đao pháp, tàn nhẫn hơn người, tuyệt không chỗ trống.

"Keng" đao kiếm tương giao, phát sinh một tiếng vang giòn.

Hạ Đông Minh sửng người lại, xem ra ăn một chút thiệt nhỏ, kiếm đi nhẹ nhàng, cùng đao pháp liều mạng, là lấy kỹ ngắn, tấn công địch trường, tự nhiên ở vào hạ phong.

Hạ Đông Minh cũng biết này điểm, thân hình lóe lên, như bướm xuyên hoa, lơ lửng không cố định, cùng Chu Thập Lục du đấu.

Song phương chiến đấu dữ liệt.

Hai bóng người, đèn đáp lại bất định, mang theo liên tục tàn ảnh.

"Ầm!" Đao kiếm đâm vào thân thể thanh âm vang lên, một thân ảnh bay ngược ra ngoài, máu nhuộm đỏ trường không.

Bóng người này, chính là Chu Thập Lục!

Vừa nãy, Chu Thập Lục quen thuộc trôi chảy, đang muốn sử dụng Thần Đánh Thuật, nhưng đáng tiếc bùa chú của hắn, sớm lúc trước, liền hóa thành tro bụi, lúc này sửng người lại, bị Hạ Đông Minh nắm lấy kẽ hở, một lần đánh tan.

Hạ Đông Minh tiến lên, cắt Chu Thập Lục thủ cấp, quỳ gối Lý Đại Tráng trước mặt: "Ty chức chiếm được Chu Thập Lục thủ cấp, đến đây phục mệnh!"

"Ký người một công, lui ra đi!" Lý Đại Tráng sắc mặt như vui như buồn, nhìn kỹ Chu Thập Lục thủ cấp.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 119: Nghiệp Lực

Chu Thập Lục trước, cũng là ông Từ xuất thân.

Lý Đại Tráng thân là tiền bối, nhìn hắn cứ như vậy đi lên tuyệt lộ, không khỏi có chút thốn thức.

Chu vi ông Từ, liếc nhau, đều có chút thở tử hồ bi cảm giác.

"Đem thủ cấp truyền các Quân, tịnh tuyên đọc tội trạng. . . Đi xuống đi!" Lý Đại Tráng phất tay một cái, truyền xuống hiệu lệnh.

Sau nhìn đầu nhập vào tới được ông Từ quan quân, "Bọn ngươi, cũng cùng nhau đi vào, trấn áp không phục, cần phải chiếu tướng đội, vừng vàng nằm trong tay nơi này!"

"Vâng!" Những cao tăng này nội, Miếu Thành Hoàng chúc chiếm nhiều nhất hơn phân nửa, bình thường hay tự thành đỉnh núi, chí ít, trên tay bọn họ quân đội, hoàn toàn khả dĩ toán tác người một nhà.

Còn dư lại, Chu Thập Lục trước thân tín, cũng đầu nhập vào không ít, lại có thủ cấp uy hiếp, đại khả mượn hơi!

Còn có tử trung các loại, tự nhiên giết chi, không cần nhiều lời.

Theo mệnh lệnh phát hạ, còn có Chu Thập Lục thủ cấp uy hiếp, Chu Thập Lục quân chỗ, toàn bộ bên trong trại lính, rơi vào một cái biển máu trong.

Kinh qua một phen sát phạt, Chu Thập Lục tử trung, toàn bộ bị quét sạch.

Toàn bộ doanh địa, mùi máu tanh, tràn ngập không tiêu tan.

...

Chu Thập Lục trong đầu hỗn độn một mảnh, chỉ nhớ rõ ngực đại đau nhức, liền mất đi tri giác, rơi vào trong bóng tối.

Chẳng biết qua nhiều ít thời gian, trước mắt sáng ngời, thân thể khôi phục nằm trong tay.

"Ta, đây là sao?" Chu Thập Lục giơ lên hai tay, tỉ mỉ quan sát.

Xưa nay lỗ võ hữu lực, gân xanh củ kết bàn tay to, lúc này xem ra, lại có ta hư huyền, thậm chí những xuyên thấu qua bàn tay, thấy phía sau tình cảnh.

"Nguyên lai bản tướng quân sau khi thành hồn, hay bức này đáng đáp!" Chu Thập Lục lẩm bẩm. Có chút cười khổ.

Nhìn chung quanh một vòng, chính muốn rời đi.

Ông! ! !

Trong hư không, chợt đại chấn.

Xích quang kim khí. Từ bên ngoài không ngừng dũng mãnh vào, không bao lâu, tựa soi sáng một phòng, huy hoàng xán lạn, không giống thế gian.

Chu Thập Lục chỉ cảm thấy thân thể nhẹ một chút, tựa hồ bị cổ lực lượng dẫn theo, không tự chủ được thượng di động.

Kình phong đập vào mặt. Không khỏi nhắm hai mắt lại.

Lần thứ hai mở thì, đã đến rồi một nơi.

Ba hoa chích choè, địa dũng kim liên. Thoáng như Tiên cảnh, Chu Thập Lục mục trường khẩu ngọc, hầu như không kèm chế được.

"Giá. . . Chớ không phải là. . . Đến rồi Tiên cảnh?"

Giá thực sự không thể trách Chu Thập Lục, dù sao. Trước hăn. cũng là người phạm, thì là trong mộng, cũng không thể gặp như vậy cảnh sắc.

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời, bỗng sáng choang, cường quang thoáng hiện.

Giá cường quang, hầu như tương Chu Thập Lục hai mắt đau đớn, hăn giùng giảng. Hầu như nước mắt chảy ròng, không thấy. Một vòng kim quang giao nhau đại nhật, trống rỗng hạ xuống, bị bám trện trện rung động.

Đại nhật rớt xuống mặt đất, Chu Thập Lục cảm thấy một sóng nhiệt kéo tới, hầu như đứng thẳng bất định.

Nhưng là thấy, thiên luân trong, một bóng người, niên thiếu đáng dấp, lại vô cùng uy nghiêm, diện mục, và Thánh Hoàng thần tượng giống nhau như đúc.

Giá mới tỉnh ngộ, chợt cảm thấy quanh mình khí tức, và Miếu Thành Hoàng nội, có chút tương tự.

Hăn là lâu năm ông Từ, cũng có Thần đánh bùa, cảm giác được, nơi này trong hư không, lan tràn lực lượng quen thuộc, đó là Thành Hoàng lực, chỉ là, còn hơn ông Từ nắm giữ một tia bán lũ, lúc này thần lực, nhiều như biển rộng, thâm trầm khó lường.

Tâm niệm vừa chuyển, liền nghĩ đến một khả năng, nhanh lên quỳ xuống: "Cấp Thành Hoàng lão gia thỉnh an! Hôm nay thấy rõ Thành Hoàng pháp giá, thật lắm vinh hạnh!"

Tuy rằng Phương Minh trước, rút lui hẳn ông Từ chức vị.

Nhưng Thành Hoàng uy, vài chục năm xây dựng ảnh hưởng, há là dễ dàng như vậy đánh tan?

Càng chưa nói, đương niên, thị Thành Hoàng, nhất cử đem còn là tên khất cái Chu Thập Lục lôi ra vực sâu, Chu Thập Lục đáy lòng, cũng có cảm kích, hiện tại càng cung kính hạ bái.

Thành Hoàng không mang theo tình cảm thanh âm vang lên: "Chu Thập Lục, Bản tôn triệt người chức vị, có thể có câu oán hận?"

"Thuộc hạ không dám! ! !" Chu Thập Lục thật sâu dập đầu, không dám ngẩng đầu.

"Không dám? vẫn còn có chút." Phương Minh mỉm cười nói, hợp với hư không chu vi áp lực, đều là nhẹ một chút. Hẳn ở Thành Hoàng pháp vực, đều là thu nhiếp tự thân uy áp, nửa điểm không lọt, giá mới có thể và thường nhân không giống.

Hiện tại toàn bộ buông ra, nhất thời tựa hiện ra thần dị, vững vàng chấn nhiếp Chu Thập Lục.

Chu Thập Lục tốt xấu thị đã từng cắt cứ nhất Phủ chính là nhân vật, thì là bỏ mình, số mệnh lập giảm cữu thành, đồng thời, hoàn đang không ngừng tiêu tán trung, nhưng lúc này, cũng còn có đỏ trắng khí, không tính là chuyện vật.

Chu Thập Lục đáy lòng, thường xả giận, lúc này dửng khí nhất trắng, hỏi: "Thập Lục không dám, xin hãy thần tôn giải thích khó hiểu!"

Hắn tự vấn, ở An Xương Huyện, tổ ông Từ thì, nơm nớp lo sợ, không dám có sai.

Lúc ở Văn Xương, càng trải rộng Thành Hoàng Tín ngưỡng, tuy rằng có lúc, có chút lợi dụng tâm tư, nhưng Chu Thập Lục tự vấn, còn hơn cái khác ông Từ, hắn vẫn xứng chức.

Quay Phương Minh gây nên, tự nhiên có chút oán khí, lúc này cũng tức giận, tựa lớn mặt hỏi ra.

"Cũng được, như không dám nói, người sợ rằng thẳng đến đầu thai, cũng có oán khí, cực kỳ bất lợi, Bản tôn để người thấy rõ ràng!"

Phương Minh cười, chỉ một ngón tay, một cái kim sắc thất luyện vượn, thẳng như Chu Thập Lục trong cơ thể.

Chu Thập Lục chỉ cảm thấy hai mắt đại đau nhức, sau đó mở, chu vi thể giới, tựa hồ cũng có bất đồng.

"Bản tôn dĩ tạm thời ban thưởng người thần thông, lúc này người dùng hai mắt, hãy nhìn số mệnh, còn không tỉ mỉ quan khán tự thân!"

Phương Minh nhắc nhở nói, theo giết thượng Bạch Vân Quan, ý niệm trong đầu hiểu rõ hậu, Phương Minh trở về, tựa tấn chức Lục phẩm bài vị, tuy rằng như trước không lĩnh ngộ thần thông gì, nhưng đối với thần thông vận dụng, tựa có không ít tâm đắc.

Giá tạm thời tương thần thông ban thưởng cho người khác, hay một người trong đó pháp môn.

Chu Thập Lục trong lòng cả kinh, không dám suy nghĩ nhiều, ngưng thần quan khán tự thân khí số.

Chỉ thấy đỉnh đầu hắc, một cây kim trung đài đen bản mạng khí lung lay dục chiết, đỏ trắng khí vờn quanh, tái xa một chút, cũng nhất tảng lớn nồng hậu chí cực mây đen, mang theo huyết sắc, hầu như so với hắc tự thân số mệnh lớn hơn gấp mấy trăm lần, dục hướng tự thân phác lại.

Tuy rằng Chu Thập Lục chẳng biết, giá mây đen đại biểu cái gì, nhưng vừa nhìn thấy, tựu cảm giác có đại họa trước mắt, càng chưa nói, huyết sắc mây đen trong, còn có rậm rạp chẳng chịt mặt người, hoặc dữ tợn, hoặc phần nộ, hoặc sợ hãi, duy nhất không thay đổi, còn là trong mắt đối Chu Thập Lục oán hận ý.

Giá lãnh ý, tựa hồ xuyên thấu không gian, bắn thẳng đến ở Chu Thập Lục trên người, nhượng trong lòng hắc sợ hãi không ngớt.

Nếu không phải là có trừ một chùm thanh quang, tự thiên luân trung soi sáng ra, cách ly hai người, khiến giá oán khí mây đen, khó nhào lên.

"Xin hãy Thành Hoàng lão gia cứu mạng! ! !" Chu Thập Lục điều không phải kẻ ngu dốt, bật người lần thứ hai đại lễ hạ xuống, dập đầu liên tục.

"Đó là Nghiệp lực quán thân, Chu Thập Lục, người cũng biết, giá Nghiệp lực, là thế nào tới?" Phương Minh tiên không đáp ứng, nhàn nhạt hỏi.

"Chẳng biết. . ." Chu Thập Lục ngực, có chút suy đoán, nhưng vẫn là nói.

"Những, hay người tứ lược Văn Xương, tử thương vô số, tạo thành oán khí Nghiệp lực, vốn tương người thần hồn bao khóa, khiến người trải qua trăm vòng thiên cước, thiên đao vạn quả, ít nhất phải bị khổ ngàn năm hành hạ!"

Những này không phải Phương Minh bày bố ngu dốt Chu Thập Lục, mà là sự thực là như vậy.

Lưỡng quân giao chiến, tuy có sát thương, Nghiệp lực cực tiểu, nhưng thương cấp vô tội, họa cấp bách tính, giá Nghiệp lực, có thể to lắm.

Chu Thập Lục cái trán, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tuy là Quý Hồn, cũng tách ra mồ hôi lạnh, chỉ biết cầu xin tha thứ: "Xin hãy Thành Hoàng lão gia hóa giải! Chu Thập Lục làm trâu làm ngựa, đều phải báo đáp lão gia đại ân!"

"Hanh! Đại ân trước tiên không cần đàm, người mặc dù ngôn truyền ta tin ngưỡng, nhưng ta chỉ 《 Thành Hoàng Kinh 》, người cũng đã đọc, tự cho ta ông Từ hơn mười năm. Đương biết Tín ngưỡng chi đạo, quý ở không nhận thức được, thành kính thờ phụng."

"Bản tôn chi đạo, ở chỗ nằm trong tay âm dương, nhân tín xưng nghĩa. Tin ta người, tự nhiên có che chở, không tin người, theo hã không quan hệ!"

"Người lại dĩ việc binh đao áp đặc, bỗng cùng người khác kết làm nhân quả, liên quan Bản tôn, đều bị ảnh hưởng. . ."

Phương Minh chậm rãi nói tới.

Hắn đạo thần, vốn là công bình giao dịch, đồng tấu vô khi. Bây giờ bị Chu Thập Lục như thế nhất làm, và kiếp trước kia Tà giáo, tự có cái gì lưỡng dạng?

Nếu không phải lúc đó, Chu Thập Lục trên người, Tiềm Long đại thể đang thịnh, Phương Minh tự sớm có kế hoạch. Hắn đã sớm hiện ra Thần tích, phế đi Chu Thập Lục vị.

"Tiểu nhân. . . Tiểu nhân. . . Thực chẳng biết nội tình, vọng Thành Hoàng đại nhân thứ tội! ! !"

Chu Thập Lục lúc này, mới biết ngày xưa làm, có bao nhiêu thái quá, nhanh lên thình tội.

"Như vậy, của người địa vị ngày càng cao, làm ác càng nặng, hiện tại, cũng biết Bản tôn vì sao giáng tội người?" Phương Minh không quan tâm, nhàn nhạt hỏi.

"Tiểu nhân biết tội!" Chu Thập Lục thật sâu dập đầu.

"Ừ! Người tuy có tội, nhưng đối với ta Thành Hoàng Tín ngưỡng, cũng quả thật có công, phải có phần thưởng!"

Phương Minh lại thoải phong nhất chuyển, nói.

Vung tay lên, kim sắc Nhân đạo công đức thoáng hiện, tiêu mất đi oán khí mây đen.

Phương Minh nhậm chức Thành Hoàng hơn mười niên, không ngừng tích lũy công đức, khu trừ Hung quỷ, ơn trạch bách tính, tạo phúc nhất phương, người này nói công đức, tích lũy hùng hậu, lúc này, như kim vân, thâm trầm dày, huy hoàng chói mắt.

Nghiệp lực mây đen được kim quang soi sáng, bóng người thoáng hiện, trước oan hồn, nét mặt vẻ thống khổ diệt hết, khôi phục tướng mạo sẵn có, hướng Phương Minh thi lễ.

Phương Minh gật đầu, thần niệm khẽ động, không trung kim quang hạ xuống, thiếp nhập oan hồn cái trán.

Oan hồn cả người chấn động, hóa thành bốn nguyên chân linh.

Thằng đến oán khí hóa tẩn, lúc này công đức kim vân, cũng mỏng tròn tam thành.

Phương Minh nhìn cảnh này, không nói một lời. Giá Chu Thập Lục, đi tới trình độ như vậy, cân hấn ở phía sau màn mặc kệ nó, thậm chí trợ giúp, cũng lớn có quan hệ, không thể không cứu.

Lúc này, không trung, vô số bốn nguyên chân linh, phiêu hốt du động, thần dị không gì sánh được.

"Đây là?" Nghiệp lực tiêu mất, Chu Thập Lục chỉ cảm thấy trong lòng buông lỏng, hiếu kỳ hỏi.

"Còn đây là nhân chi Chân linh, Bản tôn dĩ đưa bọn họ oán khí hóa giải, chỉ chờ đưa vào Luân hồi. Người lúc, nhưng cũng như như vậy, tái khả đầu thai làm người!"

Giá Chu Thập Lục, cũng coi là giúp hấn bắt lấy Văn Xương, có tưởng thưởng.

"Tái. . . Đầu thai làm người!" Chu Thập Lục mắt trừng lớn, không thể tin nói.

Sừng sốt chỉ chốc lát, phản ứng kịp, "Thành Hoàng uy! Thập Lục nguyện đi theo tả hữu, xin hãy. . ."

"Không cần!" Phương Minh xua tay, Chu Thập Lục trên người liên lụy nhiều lần, hấn cũng không nguyện thu lưu.

"Những Chân linh, cũng sẽ cùng người đang chuyển thế, nhưng luân hồi lớn, toàn bằng thiên ý. Bản tôn hội thi triển pháp lực, trợ người chuyển thế, ngăn người năng thể ngộ Bản tôn dụng tâm, một lần nữa đối đãi!"

Phương nói rõ trứ, có mong đợi.

"Đa tạ Thành Hoàng đại nhân! ! !" Chu Thập Lục viền mắt đỏ lên, quỳ xuống nói.

Phương Minh nhất thủ, Chu Thập Lục trong mắt nhất mê, cũng hóa thành Chân linh bốn nguyên, thanh sắc Thiên đạo công đức đánh xuống, nương theo ở quang cầu chu vi.

Phương Minh có thể giúp Chu Thập Lục đầu thai làm người, nhưng ký ức, sẽ không tắt để lại, tăng thêm phiền não.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 120: Thần Dụ

Huống chi, trợ Chu Thập Lục chuyển đời làm người, này tiêu hao Thiên đạo Công đức, Phương Minh còn không thể nào đau lòng.

Nhưng nếu bảo lưu ký ức, này tiêu hao, liền hải đi tới.

Phương Minh tự hỏi, này Chu Thập Lục, còn không đến mức, để hẳn vì đó làm đến mức độ như thế.

Dù sao Thiên đạo Công đức, không so với người nói, hiếm thấy không ít.

"Luân Hồi! Mở!" Phương Minh hét vang.

Thần lực phun trào, trong hư không, nhất thời nứt ra rồi cái miệng lớn, lộ ra đen kịt Luân Hồi đường nối.

"Đi thôi!" Phương Minh vung tay lên.

Lít nha lít nhít Chân linh bản nguyên, toàn bộ tập trung vào Luân Hồi, ở vòng xoáy màu đen bên trong, nước chảy bèo trôi, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

Đợi đến cuối cùng, Chu Thập Lục bị thiên công bao vây, cũng tiến vào Luân Hồi, biến mất ở hắc toàn trung tâm.

"Ta cùng người chi nhân duyên, hôm nay triệt để hết!" Phương Minh lầm bầm lầu bầu. Đóng Luân Hồi đường nối.

Theo đường nối đóng, Phương Minh liền thấy rõ, Thanh Thanh nhiều hào quang, tự trên trời hạ xuống.

Phương Minh số mệnh chu vi Thiên đạo Công đức, nhất thời tăng hai phần mười.

Đây là ý trời lọt mắt xanh, đối Phương Minh tưởng thưởng.

Trước giúp Chu Thập Lục chuyển thể tiêu hao, đúng là toàn bù đắp lại, còn kiếm lời không ít.

"Xem ra siêu độ oan hồn, cũng coi như là đến Thiên công một cái thủ đoạn, sau đó nếu là Công đức khuyết thiếu, cũng có thể làm làm..."

Phương Minh âm thầm nghĩ.

Này Chu Thập Lục, nhưng là không thể không giết, dù sao, hấn lập nghiệp số mệnh, dựa cả vào Tiềm Long đại thể chống đỡ, gốc rễ trên liên trường sai lệch, hậu kỳ như thế nào đi nữa bù đắp, cũng vẫn không cứu lại được.

Cùng với ở lại Dương thế, đồ tăng biến số, không bằng đưa vào Luân Hồi. Triệt để tuyệt Tiềm Long ảnh hưởng.

Lúc này, Phương Minh hơi suy nghĩ, một luồng Thần lực đưa ra.

"Không nghĩ tới Dương thế. Cũng đến lúc này, vừa vặn, nên đi cho Tiềm Long tiền đưa rồi!"

Phương Minh mỉm cười nói, trong mắt tựa hồ xuyên thấu hư không, nhìn thấy cảnh tượng này.

Lúc này, Văn Xương phủ thành, đại quân trong doanh trướng.

Chu Thập Lục quân. Các vị cao tăng, tụ tập dưới một mái nhà, đều nhìn trên thủ một người.

Lý Đại Tráng một thân nhung trang. Trầm giọng nói: "Mông các vị không cần khách khí, ta cái này thay quyền Minh chủ, liền phát xuống hiệu lệnh, Thành Hoàng khẩn đả quân. Toàn bộ quy hàng Tống Ngọc Tiết Độ Sứ. Vì đó ra roi..."

Này lệnh vừa ra, dưới đáy, thì có chút gây rối.

Dù sao, Lý Đại Tráng trước, cũng không cùng bọn họ nói rõ, lúc này đột nhiên nói chuyện này, dưới đáy, tuy không đến nỗi nghi vấn phản loạn. Nhưng có gây rối, nhưng là không thể tránh được.

"Yên lặng một chút!" Lý Đại Tráng uống. Ngăn lại dưới đáy huyền não.

"Ta cũng biết, như thế ngạnh đến, người các loại, khẳng định có không phục, nhưng này, không phải ta lão Lý ý tứ, mà là Thần Dụ! ! !"

Lý Đại Tráng hồ mắt nhìn chung quanh, lớn tiếng nói.

"Thần Dụ!" Dưới đáy Người coi miếu, đều là đại nhạ.

Từ khi Phương Minh mười sáu năm trước, định ra giấu tài kế sách, mê muội tửu sắc tới nay, ở tín đồ trước, hiển linh ngày càng thiếu.

Tân vào Miếu chúc, đều là thông qua chuyển phong, thậm chí chưa từng gặp Thần linh Bản Tôn.

Mọi người cũng dần dần tập mãi thành quen. Nhưng hiện tại, dĩ nhiên có Thần Dụ hạ xuống?

Lúc này, lều trại xốc lên, một cô gái đi vào.

Nữ tử này tựa hồ chỉ có hai tám niên hoa, thân mang tế tự pháp bào, nhưng nhưng xinh đẹp không gì tả nổi.

Các vị Người coi miếu, nhưng không dám thất lễ, đứng dậy đón lấy: "Xin chào Ngô tế tửu!"

Nữ tử này chính là có thông linh thân thể Ngô Tâm Lăng, Phương Minh sau đó, có Thần Dụ, đều là thông qua nòng chuyển đạt, dần dần truyền ra Thần Nữ tên.

Ngô Tâm Lăng vẻ mặt lạnh lạnh, thẳng tới đài cao, Lý Đại Tráng khẽ mỉm cười, lắc mình để quá, lùi ở một bên.

Ngô Tâm Lăng đang lâm ở giữa, mới mở miệng nói: "Có Thần Chi! !!"

Theo lời nói, toàn bộ trong doanh trường, đều tựa hồ rơi vào một loại kỳ dị trong không khí, Ngô Tâm Lăng trên người, dĩ nhiên có kim quang, từng tia từng sợi, mắt trần có thể thấy.

Đây là Thần lực, chúng Người coi miếu đều là nhận ra, nhưng Ngô Tâm Lăng có thể mời tới như vậy lượng lớn chi Thần lực, nhưng là bọn hắn chờ xa kém xa tu vi.

Dồn dập quỳ xuống, lắng nghe Thần Dụ, liền với Lý Đại Tráng, cũng là như thế, tuy rằng địa vị hãn cực cao, nhưng Ngô Tâm Lăng lúc này, đại biểu chính là Phương Minh Bản Tôn, tự nhiên cũng đến quỳ xuống nghe chỉ.

"Thành Hoàng tín ngưỡng, đi tới tự do, há có thể binh đao bức bách? Ta chi tín đồ, không được bức bách... Thiên hàng thiên mệnh, chính là ở Tân An, cùng các nơi giống nhau!"

Ngô Tâm Lăng mỗi nói một chữ, trong hư không, thì có màu vàng hiện lên, hóa thành chữ vàng lơ lửng giữa trời, đợi được toàn bộ nói xong, Ngô Tâm Lăng trước mặt, thì có một phần màu vàng Thần Dụ, nổi giữa không trung, ánh vàng chói lọi.

"Thuộc hạ xin nghe Thần Dụ! ! !" Phía dưới Người coi miếu, cung kính dập đầu.

Lại cùng kêu lên khẩn thềm, niệm tụng Thành Hoàng Kinh Văn.

Màu vàng Thần Dụ ánh sáng lấp lóe, thăng lên trên không, hóa thành màu vàng mưa phùn, nhỏ nhỏ xuống.

Các vị miếu thành hoàng chúc, trực giác toàn thân thư thái, biết là Thần lực dịch kinh tẩy tủy, có nhiều chỗ tốt, có thể kéo dài tuổi thọ, bình thường nhiều hơn thành kính, cũng phải mấy năm, mới có này công, đều là đại hỉ, bái dưới tạ ân: "Đa tạ Thành Hoàng lão gia ban thưởng!"

Ngô Tâm Lăng tuyên đọc xong ý chỉ sau, liền đứng thẳng một bên, không nói nữa.

Lý Đại Tráng đứng dậy, hỏi: "Hiện tại, vị nào còn có nghi vấn?"

"Thành Hoàng ý chỉ, chúng ta sao dám làm trái? Toàn bằng Lý, Ngô tế tửu sai phái!" Các vị Người coi miếu cùng nhau bái dưới.

Trong lòng bất luận có tâm tư gì, đều là tắt xuống.

Bọn hần xuất từ Tân An, đối với Thành Hoàng uy năng, đó là khắc cốt nhập tủy.

Biết lúc này, nếu có cãi lời, vậy thì là đãi ai diệt ai, không có thương lượng. Thậm chí, không chỉ là Dương thế vấn đề, không làm được còn có thể gây họa tới người nhà, liên lụy tổ tông, cực kỳ khủng bố.

"Được! Người sau đó đi, chinh đồn sĩ tốt, mở thành cùng tổng Tiết Độ Sứ cùng đánh Lý Như Bích! !"

Lý Đại Tráng phát xuống quân lệnh.

Này Văn Xương chi biến, tuy rằng Lý Đại Tráng trước đó, có bố trí, nghiêm mật phong tỏa.

Nhưng nhiều người nhiều miệng, khó bảo toàn sẽ không tiết lộ ra ngoài.

Thời gian mỗi quá một phần, liền thêm một phần hung hiểm, đương nhiên phải càng nhanh càng tốt, mới có kì binh hiệu quả.

Nếu là bình thường đại quân, thủ đem dịch người, ít nhất cũng đến rèn luyện mấy tháng, mới có thể lôi ra đại chiến.

Nhưng Chu Thập Lục khăn đỏ quân không giống, chính là tín ngưỡng thành quân, các vị Người coi miếu, đều có ảnh hưởng rất lớn lực, lúc này toàn bộ phản loạn, mới có thể miễn cưỡng điều động.

Lúc này, Người coi miếu môn cũng biết, chính mình lão gia, e sợ cùng Tống Ngọc, đạt thành thỏa thuận gì. Đã là quyết định toàn lực giúp đỡ.

Cũng không lại keo kiệt, Thần lực như mặt nước bỏ ra đi ra ngoài.

Bọn họ có Thần Đánh Bùa Chú, đối với Thần lực vận dụng. Cũng có chút thô thiển tâm đắc, chí ít, một ít hoặc mị phương pháp, vẫn có.

Mỗi lần thỉnh cầu Thần lực, Thành Hoàng Thần đều là hữu cầu tất ứng, này thái độ, Người coi miếu tự nhiên trong lòng rõ ràng.

Dựa vào Tông giáo lực lượng. Khăn đỏ quân ở lâm trận đối tượng sau, lại vẫn cứ hoàn thành chinh bị, mặc giáp chấp kiên. Có thể xuất chiến.

Cho tới lưu dân doanh? Cái kia luôn luôn là tăng thanh thế sử dụng, thành sự không đủ, bại sự có thừa, Lý Đại Tráng. Căn bản không đi nhiều lấy.

"Báo! Tổng Tiết Độ Sứ bảy trăm bộ quân đã đến!" Thám mã nhanh chóng đến báo.

"Được! Thối kèn lệnh!" Lý Đại Tráng lệnh.

Thê lương trầm trọng kèn lệnh tiếng. Ong ong vang lên, thanh chấn động mấy dặm, ba trường một ngắn.

Đây là cùng Lý Như Bích ước định tín hiệu, một khi có kèn lệnh, hai nhà lập tức xuất binh, vây công Tổng Ngọc.

Lý Đại Tráng liên quan cười gằn, tiếp nhận hai cây đại chùy, vượt ngòi trên mã. Uống: "Ra khỏi thành!"

Một tiếng vang ầm ầm! ! !

Đóng chặt Văn Xương cửa thành, ầm ầm mở ra.

"Vâng!" Chúng Người coi miếu. Cũng là áo giáp tại người, đồng ý.

Người coi miếu có Thần đánh vào thân, lại nhiều kinh quân trận, chiêu thức thẳng thắn thoải mái, hoan hỷ nhất dùng trầm trọng binh khí.

Lúc này, Người coi miếu thân mang trọng giáp, mang theo đại đao búa tạ, đơn giản là như sắt thép cự thú, sát khí bức người.

"Giết! ! !"

Chúng Người coi miếu rộng to, mang theo mặt sau gần hai ngàn sĩ tốt, lần lượt ra khỏi thành, cùng Tổng Ngọc cùng Lý Như Bích đại quân, thành tam giác đối lập chi cục.

"Được! Lần này, tất có thể giết đến Tống Ngọc, rửa sạch nhục nhã!"

Lý Như Bích đứng ở đài cao, nhìn ra Văn Xương tình huống, một đòn quyền, nói.

"Chúa công, Tuân Tĩnh chưa đến, có hay không..." Yến Phi trong cõi u minh, cảm thấy có chút bất an, hỏi.

"Quân trận nghiêm ngặt, cái nào dung thông hành? Tuân Tĩnh lúc này, tất ở Văn Xương trong thành, không cần phải lo lắng..." Lý Như Bích không để ý lắm, nói.

Văn Xương binh biến, Tuân Tĩnh các loại lai sứ, tự nhiên cũng bị một mạch bắt giữ, chờ đợi xử lý, không thể truyền ra tin tức.

"Đạo trưởng, người xem lần này, ta quân phần thắng làm sao?" Lý Như Bích tuy rằng ngoài miệng nói, nhưng vẫn còn có chút lo lắng, đối với Ngọc Hành hỏi.

Ngọc Hành mở ra Linh nhãn, hắn lúc này, được Thanh Hư thi pháp ảnh hưởng, năm bao hàm đều mê, liên với Vọng khí thuật, đều bị mê hoặc.

Ở trong mắt hắn, Lý Như Bích số mệnh, đơn giản là như trụ trời, bay lên trời, trong đó, còn có Giao Long xoay quanh.

Hoàn toàn yên tâm, chúc mừng nói: "Tướng quân số mệnh đại thịnh, tất chủ lần này đại chiến, có thắng không bại, thuộc hạ chúc mừng tướng quân!"

"Được!" Lý Như Bích đại hỉ, hắn biết Ngọc Hành có hi vọng khí khả năng, thấy chi không có không cho phép, bây giờ nghe đến lời ấy, trong lồng ngực quá nhanh.

Thét: "Truyền cho ta quân lệnh, toàn quân xuất kích, cùng Văn Xương quân coi giữ, cùng đánh Tống Ngọc!"

“Vâng!” Yến Phi cường chế trong lòng bất an, xuống truyền lệnh.

Lý gia đại quân, cũng phun trào ra doanh, liệt trận cùng Tống Ngọc đại quân đối lập.

Lý gia quân, tuy rằng trải qua lần trước tổn thương, nhưng vẫn là quân trận chỉnh tề, hiệu lệnh nhất thống, Tống Ngọc giục ngựa, quan sát một lúc lâu, mới nói: "Quả là cường quân! Đáng tiếc..."

Diệp Hồng Nhạn tiến lên, hỏi: "Bình hung chiến nguy, quân địch ít nhất có năm ngàn, còn có Văn Xương khăn đỏ giúp đỡ, ta quân nhân ít, tựa hồ..."

Nhưng là muốn khuyên Tống Ngọc, tạm thời tránh mũi nhọn.

"Ha ha..." Tống Ngọc chỉ vào Lý Như Bích đại quân, cười to nói: "Lý gia đại quân, tuy rằng hùng tráng, nhưng ở bản trấn xem ra, như gà đất chó sành người, người xem bản trấn phá đi..."

Diệp Hồng Nhạn vẻ mặt mê man, không biết chúa công, từ đâu mà đến tự tin.

"Nhiều lời vô ích, sau đó, người tự thấy!" Tống Ngọc nói. Lại phát xuống hiệu lệnh.

"Xuất binh!"

Kèn lệnh âm âm, Tống Ngọc một Đô Binh, cũng kết thành quân trận, hung hãn nhào trên.

Tuy chỉ có một Đô, nhưng sĩ khí chi dồi dào, còn ở Lý Như Bích đại quân bên trên.

"Giết! ! !"

Hai quân tiên phong, đã giao tiếp cùng nhau, trong đụng chạm, tiếng giết nổi lên bốn phía.

Hai phe sĩ tốt, gào thét, cầm trong tay binh khí, đâm vào phe địch thân thể, mang theo nóng bỏng máu tươi.

"Này Tống Ngọc, điên rồi sao?"

Lý Như Bích thất thanh nói, đôi mắt cỡ này tình hình, nếu là Lý Như Bích, tự nhiên là tạm tránh mũi nhọn, tìm cơ hội tái chiến.

Nào có như Tống Ngọc như vậy, vừa đến đã toàn quân để lên, một trận chiến phân thắng thua đạo lý?

Dù sao, hãn nhưng là chỉ có ngàn người, nhưng muốn đối kháng gần vạn đại quân!

Lý Như Bích trong lòng, bất ngờ nổi lên dự cảm không hay.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 121: Thổ Huyết

"Không đúng, không đúng! ! !"

Lý Như Bích thiên tư thông minh, lại kinh nghiệm lâu năm chiến trận, tự nhiên biết, lúc này, Tống Ngọc đại quân, tốt nhất cách làm hãn là vứt bỏ bộ tốt, dựa vào kỵ binh tính cơ động tách ra phong mang, vòng qua quân địch, từ phía sau tiến công.

Đối với tình hthét này, Lý Như Bích đã sớm chuẩn bị, mai phục phục binh, tất để Tống Ngọc có đi mà không có về.

Nhưng Tống Ngọc động tác này, cực kỳ nằm ngoài sự dự liệu của hãn.

Bên trong chiến trường, quân trận giằng co chém giết.

"Giết! ! !" Tống Ngọc dẫn năm trăm kỵ binh, quay về gấp mười lần so với kỵ kẻ địch, khởi xướng đánh mạnh.

Quân địch tuy rằng cũng có kỵ binh, nhưng lần trước, Lý Như Bích ở Tân An ngoài thành, làm mất đi hầu như một nửa ngựa, hiện tại, Lâm Giang bên trong phủ kỵ binh, cũng là không nhiều, chỉ có hơn hai trăm, lần này, đều bị Lý Như Bích mang ra, thấy Tống Ngọc kỵ binh xuất kích, thủ đem sắc mặt một hắc.

Biết lúc này, kỵ binh xung phong, bộ tốt muôn vàn khó khăn chống đối, chỉ có cùng là kỵ binh xuất kích, mới có thể chống cự.

Có thể trên tay hắn, chỉ có hơn hai trăm kỵ, đôi mắt, nhưng là năm trăm kỵ binh, còn có Tống Ngọc, La Bân các chúng mãnh nhân dẫn dắt.

Tình hthét này, có thể nói, cửu tử nhất sinh.

Lúc này, Lý Như Bích liền ở phía sau nhìn, chạy trốn không , còn có thể gây họa tới người nhà. Quân pháp nghiêm ngặt, há lại là nói giỡn?

Kỵ tướng trong lòng xoay ngang, hét: "Các huynh đệ, theo ta lên!"

Trước tiên một giáp lưng ngựa, vật cưỡi hí lên trường hồng, như hắc vân giống như, nhắm phía quân địch.

"Liều mạng!" Phía sau kỵ binh, cùng rống to, nhiệt huyết hướng lên, theo Kỵ tướng xung phong.

"Hừ, điếc không sợ súng!" Tống Ngọc thấy thế, lạnh giọng hét.

Ầm! ! !

Hai phe như dòng lũ bằng sắt thép. Vượt xa bộ tốt, ở quân trước trận va chạm vào nhau.

Lượng lớn nhân mã ngã xuống đất, máu tươi tung toé. Thậm chí ngay cả thiết giáp, cũng có thể thấy rõ ao hãm.

Lúc này, kỵ binh xung phong lên, bị sức mạnh khổng lồ kéo, không chút nào chần chừ , mặc kệ trước mặt là ai, đều chỉ có thể một đường nghiền ép lên đi.

Coi như đồng đội. Lúc này xuống ngựa, cũng chỉ có bị đạp thành thịt nát .

Tống Ngọc mặt không hề cảm xúc. Vung tay lên, hai người đầu bay ra.

Hắn Tiên Thiên tiền vốn hùng hậu, thuở nhỏ, lại có Thần lực không ngừng tầm bổ. Coi như không dụng Thần đánh thuật, lúc này cũng là lực có thể giương đình, không ở cổ đại dừng tướng bên dưới.

Ở trên chiến trường, Tống Ngọc tựa hồ hóa thân Tu La, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, mặt sau kỵ binh, lấy Tống Ngọc vì là quân tiên phong, liên tục chém giết quân địch.

"Giết tặc a!" Quân địch kỵ tướng, rốt cục cùng Tống Ngọc tiếp xúc.

Ở trong mắt hắn. Tựa hồ có thể nhìn rõ ràng Tống Ngọc trên mặt mỗi một tắc da dẻ, thậm chí, liền với Tống Ngọc trong mắt ý lạnh. Điều là không hề che giấu chút nào.

Kỵ tướng mạnh mẽ đem trong lòng sợ hãi đè xuống, múa đao hướng về Tống Ngọc chém tới.

"Coong! ! !"

Binh khí giao tiếp tiếng vang lên.

Kỵ tướng như tao lôi phê, chỉ cảm thấy trên tay một nguồn sức mạnh vọt tới, trường đao trong tay, bắt bít bất ổn, tuột tay bay ra.

Trong lòng ám kêu không tốt. Lúc này, liền thấy ánh đao sáng lên. Sau đó mắt tối sầm lại, cái gì cũng không biết.

"Ha ha! ! !" Tống Ngọc đầm máu cười to, chợt cảm thấy sáng khoái đến cực điểm.

Tống Ngọc suất lĩnh kỵ binh, đem quân địch kỵ đội tặc xuyên, hai quân đàn xen qua đi, Lý Như Bích kỵ binh, chỉ còn rất ít mấy kỵ, không ra thể thống gì.

"Đừng có ngừng, theo ta xông lên trận! ! !" Tống Ngọc hét dài.

Hắc Vũ Ky, mang theo quán tính, lại theo Tống Ngọc, trùng hướng về phía sau bộ binh trận doanh.

Hắc Vũ Ky như gió xoáy mãnh tiêu, nhiều lần phá tan trận địa địch.

Phía sau Diệp Hồng Nhạn, mang theo bộ quân, theo Hắc Vũ Ky mở ra con đường, không ngừng sát thương quân địch.

Lý Như Bích ngưng Thần nhìn.

Chỉ thấy Tống Ngọc kỵ binh, tuy rằng dũng mãnh, nhưng đến cùng nhân số có hạn, lại bị trước kỵ binh, tiêu hao thể lực, hiện tại tuy rằng còn đang trên chiến trường khắp chạy băng băng, nhưng đã có thể thấy được không chống đỡ nổi chi tượng.

Lúc này, chỉ cần đại quân vây kín, Tống Ngọc liền thành cua trong rọ, chỉ có thúc thủ chờ bị bắt phần.

Dù sao Tống Ngọc lại là Thần dũng vô địch, ở trong vạn quân, cũng chỉ có loạn đao phân thân, đập thành thịt nát kết cục.

Nhưng lúc này, Lý Như Bích trong lòng lo lắng, không những không có giảm bớt, trái lại, càng thêm mãnh liệt.

Một đạo sáng rực, đơn giản là như sấm sét vang lên, "Không được, tất là Văn Xương có biến!"

Liền muốn mở miệng, nói cái gì.

Ngay khi thời khắc này, trên chiến trường, thay đổi bất ngờ!

"Giết!" Một cái Lý gia sĩ tốt, trên mặt mang theo vẻ nghi hoặc, chậm rãi ngã xuống.

Hắn chí tử cũng không rõ ràng, vì sao này trí mạng lưỡi đao, càng là đến từ phía sau.

Theo quân hào tiếng trống vang lên, Lý Như Bích phía sau, Văn Xương đại quân, khởi xướng tiến công!

Trước cùng Lý Như Bích minh ước, cộng kích Tổng Quân Văn Xương Khăn Đỏ Quân, ở Lý Đại Tráng dẫn dắt đi, quay giáo một đòn!

Lần này, nhất thời liền đánh vào Lý Như Bích 7 tấc trên, hãn đại quân, bị Tống Ngọc kiềm chế, quay vòng mất linh, trước tuy có phòng bị, nhưng cũng mất đi hiệu lực hơn nửa, hiện tại, lấy cái gì đi chống đối Khăn Đỏ Quân?

Lý Như Bích nhìn Khăn Đỏ Quân từ phía sau giết tiến vào trận doanh mình, một đường như bẻ cành khô, cùng Tống Ngọc đại quân, đồn thành tiền hậu giáp kích tư thế, không lâu lắm, hậu quân đã là toàn bộ tan vỡ.

Nhất thời tâm Thần hoảng hốt, tay chân lạnh lẽo, ngực một ngọt, chính là một ngụm máu tươi phun ra.

Nếu là Tống Ngọc ở đây, liền có thể nhìn thấy, theo máu tươi phun ra miệng, Lý Như Bích trên người xanh tím chi vận, cũng đang nhanh chóng tiêu tan, không lâu lắm, tử khí diệt hết, thanh khí cũng chỉ còn lại dưới một lớp mỏng manh.

Trên bầu trời, cũng là thay đổi bất ngờ, mây đen tể nhật, cuồng phong nộ hào.

Không lâu lắm, từng tia từng sợi hạt mưa liền đánh rơi xuống, mưa rơi gấp hơn, trở thành mưa rào tầm tã.

"Đây là thiên địa xúc động, vì là Tiềm Long tiền đưa sao?" Tống Ngọc thầm nghĩ trong lòng.

Cười ha ha , khiến cho: "Bản trấn đã cùng Khăn Đỏ Quân liên minh, hiện tại, Lâm Giang đại quân, đã là cung giương hết đà, dù có mưa xối xả, cũng thay đổi không , người các loại (chờ) theo ta tiến lên, không muốn thả chạy Lý Như Bích!"

Thẳng đến lúc này, Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân các tướng lĩnh, mới biết Tống Ngọc một đường tính trước kỹ càng, nhưng là căn nguyên ở đây, không khỏi tán: "Đại soái liệu sự như Thần, tính toán không một chỗ sai sót. Lý gia tiểu nhi, sao là đối thủ?"

Trong lòng, nhưng là rùng mình, bọn họ tự hỏi, ở Tân An, cũng là quyền cao chức trọng, trước đó, lại không được nửa điểm tin tức.

Xem ra Chúa công, trong bóng tối, cũng không có thiếu thế lực, hai người liếc mắt nhìn nhau, nhìn Chúa công bóng lưng, chợt cảm thấy cao thâm khó dò.

"Chúa công?" Nhìn thấy Lý Như Bích thổ huyết. Hầu như té xuống mã đến. Yến Phi, Ngọc Hành mau tới trước sảm phù.

"Tống Ngọc tặc tử, ta Lý Như Bích, cùng người không đội trời chung! !!" Lý Như Bích trên mặt. Toàn không có chút máu, chỉ thiên minh ước nói.

"Chúa công!" Yến Phi lên trước, quỳ xuống nói: "Giờ khắc này, Văn Xương ngoài thành, đã thành đầm rồng hang hổ, kính xin mau mau rời đi, bảo lưu hữu dụng thân..."

Lý Như Bích quỳnh lên. Lần này, hẳn mang ra đến. Nhưng là Lâm Giang còn lại phần lớn người, nếu là toàn bỏ vào này, sau đó, lấy cái gì chống lại Tống Ngọc quân tiên phong?

Trong lòng sốt sắng. Mới vừa muốn nói gì, mắt tối sầm lại, đã là ngất đi.

"Chúa công?" Yến Phi lên trước, tìm tòi hơi thở, may là còn có khí, nói: "Trương Đông, lý Lỗi, hai người người lưu lại chống lại, những người còn lại. Theo ta hộ tống Chúa công rời đi!"

"Vâng!" Trương Đông, lý Lỗi hai người sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng đáp lời.

Hai người này, chính là Lý Như Bích thân tín. Hiện tại biết rõ lưu lại tranh thủ thời gian, đó là một con đường chết, cũng việc nghĩa chẳng từ nan.

"Nguy nan thời khắc, mới thấy người trung nghĩa!" Yến Phi trong lòng cảm khái không thôi, lại có chút tiếc hận, hai người này. Đều là tướng tài, sau đó đều có thể một mình chống đỡ một phương. Hiện tại, chỉ sợ muốn chết ở đây.

Nhưng lúc này tình hình đã tới vạn phần nguy cấp cảnh giới, Yến Phi đem Lý Như Bích trói ở trên ngựa, mang theo cuối cùng mười mấy kỵ, khoát mã đột xuất vòng vây.

"Đại soái! Lý Như Bích chạy!" La Bân hét.

Tổng Ngọc định Thần nhìn lại, quả thấy một đội kỵ binh, hộ tống một người rời đi, đầu người này đỉnh, tuy vẫn là màu tím vương giả chi mệnh, nhưng số mệnh, đã phần lớn đều tan hết, chỉ còn lại chút khung xương, không còn nữa trước uy năng.

Trong lòng biết người này, tất là Lý Như Bích không thể nghi ngờ, khiến cho: "Diệp Hồng Nhạn, người cùng Khăn Đỏ Quân hội hợp, giết bình này doanh. La Bân, mang tới một doanh, đi theo ta!"

Vừa kéo roi ngựa, ở mã thanh trường đề bên trong, hơn trăm kỵ phi ngựa mà ra, đuổi sát Lý Như Bích mà đi.

Diệp Hồng Nhạn nhân cơ hội hô to: "Lý Như Bích đã trốn! Bọn người còn không đầu hàng!"

Dưới đáy sông tốt, cũng dồn dập hô to: "Lý Như Bích chạy trốn! Quỳ xuống đất không giết!"

Liên với phía sau Khăn Đỏ phương diện, cũng truyền đến này thanh, trong lúc nhất thời, toàn bộ chiến trường cũng có thể nghe được.

Lý gia quân sĩ tốt, nghe được tiếng vang, lại thấy Lý Như Bích, xác thực lâm trận bỏ chạy, không khỏi sĩ khí giảm nhiều, lúc này, lại là bất lợi cục diện, dồn dập quăng binh khí quân giới, quỳ xuống đất đầu hàng...

Ào ào ào! ! !

Móng ngựa dẫm lên hồ nước, phát ra tiếng vang, mưa rào xối xả, trên đất sớm có nước đọng, mã kỵ hành quá, càng là không thể tả.

"Quý tiết trời này!" Yến Phi chửi bới, theo mưa xối xả, mặt đất đầm lầy, ngựa tiến lên tốc độ, liền bị bắt luy không ít, vạn nhất có đến trễ, bị mặt sau truy binh nhắm vào, vậy thì việc lớn không tốt.

Lại nhìn một bên, Ngọc Hành sắc mặt tái nhợt, đã là như người chết.

Trước Lý Như Bích thổ huyết hôn mê thời gian, khí số giảm nhiều, Ngọc Hành cũng chịu lan đến, bị thương nặng.

Lúc này, trong cơ thể kinh mạch, vẫn là đau nhức không ngớt, không thể động vào nửa điểm pháp lực.

Nhưng, trên thân thể đau xót, lại sao cùng được với trong lòng khổ sở.

Ngọc Hành cũng là người thông tuệ, trước chịu che đậy, mới có chút âm thầm, hiện tại, cái gì đều hiểu.

Hắn tinh thông bói toán, pháp môn này, chính là sư môn bí truyền, lần này kết quả, lại trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Thành Hoàng Thần lợi hại đến đâu, cũng chỉ có thể để hắn pháp thuật mất linh, toán không ra kết quả.

Muốn giống như bây giờ, tất là sư môn Chân Nhân ra tay, mới có thể.

"Không nghĩ tới, ta Ngọc Hành vào đời Tranh Long, hăng hái, quay đầu lại, vẫn là không tránh khỏi con rơi vận mệnh..." Ngọc Hành trong lúc nhất thời, tâm nguội như tro.

"Này Ngọc Hành đạo nhân, chỉ có thể giả Thần giả quỷ, không có tác dụng lớn, như có thể thuận lợi về đến Lâm Giang, không phải xin mời tấu Chúa công, rời xa bức này phương ngoại thuật sĩ, giở trò bịp bợm hạng người..."

Yến Phi thấy này, nhưng là cho rằng Ngọc Hành bị trước tình cảnh làm cho khiếp sợ, không khỏi trong lòng khinh bỉ.

"Chúa công tỉnh rồi!" Lúc này, vẫn chăm sóc Lý Như Bích thân binh đại hỉ thét.

Tích tí tách lịch hạt mưa, đánh vào Lý Như Bích trên mặt, băng lạnh lẽo lương, nhưng rốt cục đem hắn tỉnh lại.

Mở mắt ra, liền thấy mưa rào xối xả, dưới thân xóc nảy, hai bên cảnh sắc, nhanh chóng rút lui.

"Đây là..." Lý Như Bích có chút mơ hồ, sau đó đầu óc thanh tỉnh, ba bên đại chiến, Khăn Đỏ phản chiến việc, lại ánh vào đầu óc.

Nỗ lực thét: "Đình... Dừng lại!"

Ô! ! !

Mười mấy thớt ngựa kỵ, đều là đột nhiên đình.

Yến Phi lên trước, nói: "Chúa công, ngài nhưng là tỉnh rồi! Để chúng ta rất lo lắng..."

Lý Như Bích xua tay, sắc mặt không vui.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 122: Quyển 2 Ngô Châu Tranh Long Vẫn Lạc

"Đây là nơi nào?"

Lý Như Bích nhìn chăm chăm Yến Phi, lạnh lùng hỏi.

"Nhai sơn quan đạo..."

"Vô liêm sỉ! Ta Lý gia đại quân, còn ở dục huyết phần chiến, ta thân làm Chủ soái, há có thể tự ý rời vị trí? Nhanh đưa ta trở lại!" Lý Như Bích ngược đại thống, hầu như lại muốn thổ huyết, giãy dụa nói.

Yến Phi kinh hãi, nói: "Chúa công! Lúc này tình thế, chính là Tôn Vũ phục sinh, cũng chỉ có thể không làm gì được, trở lại, cũng cứu lại không được!"

Lý Như Bích vừa nảy chỉ là nhất thời mơ hồ, hiện tại càng là trong lòng rõ ràng.

Lúc này Lý gia đại quân, không chỉ là tiền hậu giáp kích, rơi vào cạm bẫy vây quanh vấn đề, còn có Chủ tướng trốn đi, chuyện này đối với sĩ khí, ảnh hưởng nhưng lớn rồi, tất toàn quân tan vỡ.

Sau khi, Tống Ngọc như phát binh Lâm Giang, mình còn có Lý gia, lấy cái gì chống đối đây?

Lý Như Bích nhắm mắt lại, không còn dám nghĩ.

Hiện trường, nhất thời rơi vào một mảnh trầm mặc.

"Chúa công, chúng ta còn chưa thoát ly hiểm cảnh, lúc này, kính xin Chúa công bảo lưu hữu dụng thân, đợi đến trở lại Lâm Giang, chưa chắc không thể đông sơn tái khởi..."

Yến Phi lúc này, lòng như lửa đốt, biết như trì hoãn nữa, bảo đảm không cho phép sẽ bị kỵ binh đuổi theo, chính là sống còn thời gian, lớn tiếng khuyên.

"Không sai, không sai..." Lý Như Bích lẩm bẩm, lại như chết chìm người, liều mạng nắm lấy một cọng cỏ.

Lại nhìn lại, nhìn Văn Xương phủ thành phương hướng một chút, cuối cùng quyết định, xoay người lên ngựa , ra lệnh: "Chúng ta đi!"

Yến Phi đại hỉ, hô quát, liền muốn rời khỏi.

Vừa nãy an ủi chi ngữ, chỉ là thuận miệng, không muốn Chúa công liền có thể phấn chấn, quay về sau đó. Yến Phi nhưng cũng không dám lại nghĩ.

Nhưng lúc này, chỉ có thể trước tiên tận thần tử bản phận. Lại nói, thiên hạ chi đại. Còn có chỗ nào, không thể đi đến?

Quá lắm, rời đi Ngô Châu, làm lại từ đầu .

Một nhóm mười mấy kỵ, liền muốn rời khỏi.

Lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Ầm! ! ! !

Trên trời đột đặt xuống cái đại lôi, bạch quang xé rách bầu trời. Chiếu rọi đến tối tăm bầu trời, đều là sáng ngời.

Quan đạo phía trước, nhưng là đột nhiên xuất hiện mấy chục kỵ binh. Chặn lại rồi đường đi.

Người cầm đầu, trác lập bất quần, anh khí mười phần, ở cái kia bất động. Thì có một luồng mãnh liệt uy nghiêm toả ra. Để Yến Phi nhóm người, đều không khỏi sợ mất mật.

"Tổng Ngọc! ! !" Lý Như Bích hồng hai mắt, nghiêng rằng nghiêng lợi, hô lên người này tên.

"Nhiều ngày không gặp, Lý tướng quân mạnh khỏe?" Tổng Ngọc hồ hững hỏi.

La Bân nhưng dẫn dắt kỵ binh, từ hai bên chạy đi, đem Lý Như Bích nhóm người hoàn toàn vây quanh.

Những này Hắc Vũ Kỵ, đều là Tổng Ngọc tinh anh. Lúc này mang đại thắng oai, càng là quân khí bức người.

Lý Như Bích mười mấy kỵ. Thì có người đi ra, run rẩy quỳ xuống, nói: "Chúng ta đầu hàng! Đầu hàng!"

Những người này, đều là Lý gia hạt nhân, xưa nay thân đứng cao, bản thân cũng là có thể văn có thể vũ, trung thành tuyệt đối.

Nhưng lúc này, chịu quân khí bức bách, lại tâm thần vì đó nhiếp, quỳ xuống đất xin tha.

Lý Như Bích trong lòng, không biết là cái gì tư vị, như giới nước lửa, lửa giận toàn tiêu, đã là có nản lòng thoái chí cảm giác.

"Thì lai vận chuyển giai đồng lực, vận khứ anh hùng bất tự do!" Tổng Ngọc thấp giọng ngâm.

Lý Như Bích thân là Tiềm Long, lên vận thời gian, cỡ nào phong quang?

Không chỉ có văn thần võ tướng, đồn dập xin vào, càng có Tuân Tĩnh, Yến Phi nhóm người mệnh thể tài năng, cam vì là ra roi.

Lĩnh binh thể như chẻ tre, đặt xuống Lâm Giang phủ, Ngô Nam như thể nào đi nữa anh minh thần võ, cuối cùng cũng chỉ có làm người làm gả kết cục.

Sau khi lại có Bạch Vân Quan quy hàng, dâng lên Thanh Long Quan, nhờ vào đó khí thành Giao Long thái độ, uy phong ngông cuồng tự đại.

Đến suy yếu thời gian, nhưng liền tự thân thân tín, đều chỉ có quỳ xuống đất xin tha phần.

Lúc này lại nhìn Lý Như Bích, chợt cảm thấy chính là cái sắc mặt trắng bệch thanh niên, không có cái gì thần dị.

Đây là Tiềm Long số mệnh tận tán, không còn nữa trước đây nguyên cố.

Liền thủ hạ, cũng không thể hạn chế.

Tống Ngọc ngẩng đầu, liền thấy Lý Như Bích trên đầu, số mệnh phiên tràng, đã toàn bộ ngã xuống, lại không thể nhận ra, màu xanh Giao Long, cũng là chỉ còn khung xương, uế oải không thể tả, hầu như không được Long hình.

Chính mình màu đỏ thăm Cầu Long, nhưng là hoan hô nhảy nhót, du đi lên trước, hấp thụ Long khí.

Màu xanh Giao Long rít gào muốn động, rồi lại một hạ, lại không lực phản kích.

Từng tia khói xanh từ Giao Long bên trong thân thể rút ra, bị Cầu Long thôn tận, một lát sau, Giao Long thoái hóa thành xà mãng, hồng hồng giao nhau, liền với màu xanh, cũng là hoàn toàn không có.

Cầu Long một tiếng rống gầm, phong vân hội tụ, ở tiếng sấm bên trong, xảy ra biến hóa!

Một sừng chia ra làm hai, phía trước hai trảo sinh ra, ngư thân đuôi rần, cả người xích lân, mơ hồ có thể thấy được kim quang.

Nhưng là hóa thành một cái xích giao!

Xích giao tiến lên, mở ra long hôn, một cái liền đem hồng hồng con rần nhỏ nuốt vào.

Lập tức thoả mãn trở lại Tống Ngọc số mệnh bên trong, kim khí bốc lên, đem Giao Long tôn lên đến như ẩn như hiện.

"Tiềm Long khí, đã hoàn toàn bị ta đoạt!" Tống Ngọc trong lòng, có hiểu ra.

Lúc này Lý Như Bích, không biết số mệnh biến cố, giục ngựa tiến lên.

"Ta đã từng thiết tưởng quá rất nhiều sau đó tình cảnh, thậm chí, nghĩ đem bình định, còn thiên hạ lê dân, một cái lang lã thịnh thế, nhưng không nghĩ, sẽ chết tại đây..."

Lý Như Bích lúc này, tựa hồ đã đem sinh tử không để ý, nhẹ giọng nói.

Lại nhìn Tống Ngọc, muốn nói lại thôi, cười khổ: "Vốn định hướng về đại soái cầu xin, nhiều cho ta gia phụ nữ trẻ em tính mạng, thôi! Thôi!"

Thán xong, rút ra trường kiếm, ánh bạc sáng như tuyết.

Nắm tay áo một vết, liền hướng cảnh bên trong đưa tới, cổ bên trên, nhất thời có thể thấy được một đạo hồng tuyến.

Lý Như Bích rơi xuống khỏi ngựa, ngã ở trong bùn, thân thể giật mấy lần, cuối cùng bất động.

Trên trời mưa xối xả, càng lúc càng lớn, cuồng lôi liên dưới, tựa hồ cũng đang vì Tiềm Long chi vấn mà khóc lóc đau khổ.

"Chúa công! ! !" Còn lại mấy người, gào khóc tiến lên, phủ thi khóc rống.

"Người các loại, đúng là dũng sĩ, có thể nguyện nương nhờ vào?" Tống Ngọc nhìn Lý Như Bích thi thể, có chút mất mát.

"Chúng ta sinh là Lý gia người, chết là Lý gia chi quý, chính là Chúa công tận trung!" Một người hét, nâng đao tự sát.

Mặt sau mấy người, dồn dập theo, cũng là ngã vào trong vũng máu.

"Đúng là trung nghĩa! Làm tốt hậu táng!" Tống Ngọc dặn dò. Làm là kẻ địch, những người này, nhất định phải giết chết. Nhưng phải có hậu táng, lấy bao trung nghĩa.

Hiện ở giữa sân, ngoại trừ trước quỳ xuống đất, còn còn lại Yến Phi, Ngọc Hành hai người.

"Yến Phi! Người có thể nguyện hàng bản trấn, bản trấn nguyện lấy Đô chỉ huy sứ vị trí chờ người!" Tống Ngọc nhìn đại hán. Nói.

Người này là màu xanh nhân tài, lại cực giỏi luyện binh, nếu có thể nương nhờ vào. Tự vui lòng quan to lộc hậu.

Lúc này, Tống Ngọc khí số, mấy có thể so với được với Tiềm Long, lúc nói chuyện, số mệnh phát sinh gợn sóng, ảnh hưởng Yến Phi phán

đoán.

Yến Phi hình như có ý động, nhưng sau đó. Chậm rãi lắc đầu.

Nói: "Đại trưởng phu có cái nên làm, có việc không nên làm!"

Tống Ngọc hữu dũng hữu mưu, sau trận chiến này. Đã có thể khẳng định, toàn bộ Ngô Nam, sẽ rơi vào trong tay hắn, tuyệt đối được cho là cái Hùng chủ.

Nhưng Yến Phi được Lý gia đại ân. Lại lạy Chúa công. Định ra danh phận.

Cõi đời này, tuy có chịu nhục câu chuyện, nhưng càng xem thường, rất sợ chết đồ, Yến Phi nếu là hàng rồi, danh tiếng liền triệt để xú, sau đó, lấy cái gì uy tín đi thống lĩnh tam quân?

"Được. Bản trấn sẽ tác thành người!"

Tống Ngọc vung tay lên, mấy cái kỵ binh phi ngựa mà ra!

Bóng người lấp lóe. Ánh đao bóng kiếm, Yến Phi tuy rằng võ nghệ hơn người, nhưng cũng không chịu nổi vây công, mấy hiệp hạ xuống, chính là người mặc mấy sang, máu chảy như suối.

La Bân tiến lên, vung lên đao.

Ầm! ! !

Đầu lâu bay lên, mang theo một chùm mưa máu, xen lẫn trong trong mưa, càng là thê thảm.

Tống Ngọc nhưng không thể nào quan tâm nơi này, dù sao, hắn hiện tại tầm mắt ngày càng cao, một cái màu xanh nhân tài, vẫn không tính là quá mức nhìn ở trong mắt.

Đồng thời, vẫn là phe địch chi tướng.

Hắn lúc này chú ý, đúng là bị một bên khác tình hình hấp dẫn tới.

Theo Tiềm Long bỏ mình, Tiềm Long đại thế, đã là triệt để tan vỡ.

Lúc này Ngọc Hành, liền thổ ba ngụm máu lớn, đem ngực nhuộm thành màu đỏ.

Đồng thời, cảnh vật chung quanh bên trong, không biết sao, có thêm một nguồn áp lực cảm giác, coi như Tống Ngọc, đều cảm giác khá là không khỏe.

Trên trời lôi đình liên thiểm, mục tiêu nhưng là Ngọc Hành! ! !

"Đây là... Trời phạt!" Tống Ngọc kinh ngạc thốt lên.

Ngọc Hành vào đời, phụ tá Tiềm Long, lúc này khí số dây dưa rất sâu, hiện tại Lý Như Bích đã chết, thiên địa định luận, Ngọc Hành kiếp số, cuối cùng chạy trốn không được.

Ầm ầm ầm! ! !

Theo một tiếng vang lớn.

Bạch quang! ! ! Tống Ngọc trong mắt, chỉ thấy được một đạo chói mắt bạch quang, tự cửu thiên hạ xuống! Thằng tạp bối trúng Ngọc Hành vị trí.

"Sấm dậy với trên chín tầng trời! ! !" Tống Ngọc tự lẩm bẩm, đây mới thực sự là trời phạt oai! So sánh cùng nhau, Thanh Hư sét đánh thuật, lại như cháu đi thăm ông nội ngoạn ý.

Này lôi hạ xuống thời gian, chu vi mã kỵ, đều là co quắp ngã xuống đất, cứt đá cùng ra.

Liên với bách chiến quăng đời còn lại, đao sơn huyết hải trong bờ ra ngoài tinh nhuệ, đều là ngã quy ở mặt đất, toàn thân run rẩy.

Đợi đến bạch quang quá khứ, Tống Ngọc lại nhìn. Không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngọc Hành vị trí, đã bị triệt để xóa đi, tại chỗ trên, có thêm một cái hố to, biên giới, có cháy đen vè.

Ngọc Hành cả người, liên với vật cưỡi, đều ở trời phạt bên trong hóa thành tro bụi.

"Chuyện này... Chuyện này... Chuyện này..." Tống Ngọc so với thường nhân nhìn ra càng nhiều, nhưng là càng thêm hoảng sợ.

Cư hãn vừa nảy nhìn thấy, Ngọc Hành không chỉ có hồn phách bị diệt, coi như là Chân linh, cũng ở vừa nảy sét đánh bên trong hóa thành tro tàn.

Thân thể hồn phách bị diệt, còn không có gì, chỉ cần chân linh vẫn còn tồn tại, thì có một tia hi vọng, có thể chuyển thể làm lại.

Nhưng Chân linh bị diệt, vậy thì liên chuyển thể làm súc sinh tư cách đều không có.

"Đây mới thực sự là ý nghĩa trên hình thần đều diệt a!" Tống Ngọc trong lòng, không khỏi hô khẽ.

Thế gian Tranh Long, không thành tựu chết. Câu này ngạn ngữ, Tống Ngọc cũng biết, nhưng không được nghĩ, liên với chết rồi Chân linh, đều bảo đảm không lưu lại được.

Tu đạo sĩ theo đuổi Tiên duyên, coi như chuyển thể, cũng không thường không có làm lại cơ hội, nhưng Thiên đạo ngón này, chính là đem cơ hội triệt để đoạn tuyệt!

"Này phương thiên địa, đối với người tu đạo, cỡ nào nghiêm khắc a! !
!"

Tống Ngọc trong lòng, cũng không khỏi mèø khóc chuột, Thần nói cùng Tiên Đạo, đều là sức mạnh thần bí phạm trù, vùng thế giới này, sao lại nhất bên trọng nhất bên khinh?

Nếu có một ngày, Phương Minh cũng chịu trời phạt, cái kia kết cục, không thể so Ngọc Hành tốt đi nơi nào.

Tống Ngọc lặng lẽ một lúc lâu, ngơ ngác bất động.

"Chúa công?" La Bân mau tới trước thăm hỏi.

Ấm đạo vừa nãy Thiên uy, thực là kinh người cực điểm, Chúa công chớ bị ngộ thương mới tốt.

"Bản trấn vô sự, lưu mấy người, đem thi thể hậu táng, chúng ta trở về đi thôi!" Tống Ngọc lúc này, mới phục hồi tinh thần lại, truyền lệnh nói.

"Vâng!" La Bân lớn tiếng đáp ứng.

Lúc này Tống Ngọc, đã có thể nói là Ngô Nam chi chủ, địa vị lại là không giống, La Bân cẩn thận từng li từng tí một, cung kính tòng mệnh.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 123: Hỏa Đức

Chương 123: Hỏa Đức

Bạch Vân Quan.

Thanh Hư cùng Thanh Hòa nhìn lên bầu trời, lặng lẽ không nói.

Sau một lúc lâu, Thanh Hư mới than thở: "Thanh Giao khí đã chết, Xích giao bốc lên! Xem ra Tống Ngọc đã giết Lý Như Bích, tận đoạt Long khí. . ."

Thanh Hòa than thở: "Ai! Đáng tiếc Ngọc Hành sư diệt!" Quay về lương tài mỹ ngọc, hẳn vẫn còn có chút tiếc hận, đặc biệt ở Bạch Vân này quan thời kì giáp hạt thời gian.

"Bình hung chiến nguy, coi như Chân Long, cũng có ngã xuống thời gian, Ngọc Hành đầu sai quân chủ, cái này cũng là hãn kiếp số. . ."

Thanh Hư thở dài nói.

Lúc này, lại thấy phương xa tiếng sấm mơ hồ, này cùng vừa nãy mưa xối xả lôi đình không giống, mà là Trời phạt chi lôi!

Thanh Hư cùng Thanh Hòa, đều là trên mặt nhất bạch, thấy ẩn hiện mờ hôi lạnh.

Lúc này, liền thấy Bạch Vân Quan phía trên, ánh chớp thoáng hiện, nhưng có một tầng bạch khí bảo vệ, lôi đình chính là không hạ xuống được.

Này là Bạch Vân Kiếm chi che chở, Thanh Hư thấy rõ, không khỏi trường thở một hơi.

Cười nói: "May là lần này, Trời phạt lực lượng, không tính quá mạnh, còn có thể. . ."

Nói còn chưa dứt lời, liền thấy trên bầu trời, ánh chớp đại thịnh, bạch khí lao đà lao đảo.

"Không được!" Thanh Hòa thất thanh nói, "Bạch Vân Kiếm lần trước bị hao tổn, còn chưa kịp dùng Số mệnh tu bổ, lần này, sau lực không kể. . ."

Thanh Hư cười thảm gật đầu, nói: "Họa phúc tự chiêu, cùng người không vưu. Chúng ta an tâm chờ đợi chính là!"

Thanh Hòa gật đầu, vẻ mặt một thanh, khôi phục trước khí độ, hai người ngồi xếp bằng bồ đoàn, chậm đợi trời phạt.

Lúc này, phương xa một đạo tiếng rỗng ngâm truyền đến, xích khí ngang trời.

Xích khí cùng Bạch Vân Kiếm cộng đồng quét ngang, rốt cục đem trên trời mây đen xua tan, Trời phạt không có hạ xuống.

"Hô. . ." Thanh Hư thở dài một hơi. Tự lẩm bẩm, "May là chúng ta bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, đầu chủ mới. Hiện tại Tống Ngọc đã thành Giao Long, đạt được Ngô Châu thiên địa tán thành, ở hãn Binh thất bại trước, chúng ta nhưng là không ngại. . ."

"Sau lần đó, chúng ta nhưng cầu phụ tá Tiềm Long, bù đắp tổn thất, nếu có thể may mắn. Cũng không thường không thể tra tìm Tiên Đạo!"

Thanh Hư trong giọng nói, tựa hồ có một luồng khác sinh cơ, liền với trong mắt. Đều có thần thái.

Hắn cùng Thanh Hòa, nghiêm chỉnh mà nói, trên người còn có tội nghiệt, nhưng nhân Long khí che chở. Trời phạt tạm thời không rơi.

Sau lần đó. Nhất định phải rộng rãi tu công đức, đồng thời, trợ Tống Ngọc thành Long, mới có thể đem trên người tội nghiệt rửa sạch.

"Sư huynh, người xem người này, có thể được không?"

Thanh Hòa lo lắng hỏi, vừa nãy trời phạt, nếu là hạ xuống. Thanh Hư hay là người thật tu vi, hoặc có thể giữ được một mạng. Nhưng hắn mới Pháp Sư cấp độ, nhưng là chắc chắn phải chết, đối với Tống Ngọc việc, cũng là nhiều hơn mấy phần quan tâm.

"Chuyện thế gian, như thế nào nói rõ?" Thanh Hư cũng có chút cười khổ, lập tức nghiêm mặt.

"Nhưng Ngô Châu bên trong, Tống Ngọc uy thế, nhưng là mạnh nhất, nếu là hoạt động đứng lên, Ngô vương vị trí, nhưng là vững chắc."

Này thành Vương nghiệp, lập trụ trời, Tống Ngọc liền có thể toán thành Long, Bạch Vân Quan tội nghiệt, cũng là tiêu đến gần đủ rồi.

Trước lúc này, Tống Ngọc nếu là Binh bại bỏ mình, cái kia Thanh Hư cùng Thanh Hòa, vẫn là không thể thiếu muốn ở trời phạt phía dưới đi một lần.

"Ừm!" Thanh Hòa gật đầu, "Ta xem người này, Hòa Đức tuân mệnh, nhưng là cái có phúc khí."

"Không sai, các đời các đời, được thiên hạ giả, vẫn là Hòa Đức chiếm đa số, Tống Ngọc có này tượng, chiếm lợi lớn!"

Thanh Hư gật đầu, nhớ tới Lý Như Bích, lại có chút thốn thức.

Thế giới này, Tần Hán trước, vẫn là cùng Phương Minh kiếp trước tương tự, cũng có Chu uy cự bang, mệnh duy tân cổ ngữ.

Màu đỏ thắm, chính là Hỏa Đức, đại biểu duy tân, chính thích hợp thời loạn lạc, quét sạch hoàn vũ.

Này Lý Như Bích, nhưng là thanh khí, tuy rằng có đại quý chi tượng, nhưng trời sinh, liền chịu khắc chế.

Thanh khí tuy được, nhưng cũng cần xem gốc gác.

Lý gia tuy có chút danh mỏng, nhưng vẫn là Đại Hộ nhà, căn cơ không sâu, dù có tổ tông Long khí, cũng không tính đặc biệt hùng hậu.

Lý Như Bích lại là Thanh Giao chi tượng, này bạch khí hóa xích, xích hoá khí kim, kim hoá khí thanh, mỗi một bước, số mệnh đều muốn giảm ít hơn mười lần.

Như vậy, tuy rằng chất lượng đi tới, nhưng số lượng liền hi thiếu.

Đồng dạng số mệnh, Tống Ngọc chỉ cần một bước, này tiêu hao, giảm mạnh.

Tạo thành kết quả, chính là Lý Như Bích tuy rằng tự thân số mệnh cường thịnh, nhưng khuếch tán không tới toàn cảnh, chỉ có thể giữ được tự thân.

Nhưng nếu là căn cơ bị hủy, tự thân số mệnh, thì có ích lợi gì đây?

Cuối cùng Bình bại bỏ mình.

Loại này ví dụ, nói lớn chuyện ra, chính là Phương Minh kiếp trước, tự thân không có căn cơ, nhưng ngông cuồng xưng đế tạp bài hóa sắc.

Cái nào kết cục được rồi?

Thanh Hòa liên thanh xưng phải.

Thanh Hư còn nói: "Tổng Công sau trận chiến này, tất xuất binh Lâm Giang, truyền cho ta hiệu lệnh, Lâm Giang Bạch Vân Quan đệ tử, toàn bộ quy phụ Tổng Công, dò hỏi tin tức, thu mua bên trong."

Thanh Hòa lẫm liệt, này nào đó nào đó công danh xưng, nhưng là kính ngữ, Thanh Hư nói như thế, đã là triệt để đem chính mình đặt tại Thần chúc vị trí.

Nhưng lập tức, nội tâm cười khổ.

Thế gian Tranh Long, hung hiểm cực kỳ, hãn cùng sư huynh, lần này, dựa vào Tổng Ngọc che chở, tránh được trời phạt, đã là vạn hạnh.

Việc này có thể chỉ lần này thôi, còn muốn lần sau, nhưng là không thể.

Lúc này, cũng chỉ có thể tận lực phụ tá, hi vọng này Tổng Ngọc, có thể thành sự đi!

Thanh Hòa nhìn bầu trời, yên lặng cầu khẩn.

...

Nhai sơn quan đạo, Lý Như Bích ngã xuống chỗ.

Lúc này, Đại Vũ dần đình, hóa thành từng tia từng sợi, triển miên bất định.

Trước mưa xối xả, đem trên mặt đất máu tươi tẩy đi, lúc này, không khí trong lành, người ngoài không gặp trước cảnh tượng, quyết định liêu không nghĩ tới, nơi đây còn có Tiềm Long ngã xuống!

Ở phàm mắt thường không nhìn nổi chỗ, trong hư không, hồng quang thoáng hiện, một thân ảnh trời lên.

Đây là vừa mới chết du hồn, nhưng toàn thân màu đỏ thẫm, mục sinh Trùng Đồng, uy nghiêm bất phàm, linh áp bức người.

Chỉ là, trên cổ, còn có một sợi tơ hồng, ẩn hiện vết máu.

Này hồn con mắt, đầu tiên là mê man, sau đó, ký ức lượng lớn hiện lên, Ngô Châu, Lâm Giang, đại chiến, còn có. . . Tống Ngọc!

Vẻ mặt một thanh, ký ức tận phục, chính là Lý Như Bích chi hồn!

"Chúa công!" Chu vi hơi hắc khí lóe lên, mấy cái bóng người liền đi ra, là trước tự sát thị vệ, còn có Yến Phi.

Lúc này, bọn họ thân hình hư huyền, thấy rõ Lý Như Bích, đều bị linh áp nhiếp, gần không được thân, lại không dám động.

"Yến Phi! Không nghĩ tới, người cũng như vậy!"

Lý Như Bích cười khổ, lập tức thu lại trên người xích mang, Yến Phi chúng người. Chợt cảm thấy trên người nhẹ đi, như ít đi ngọn núi lớn.

Tiến lên hành lễ, "Thuộc hạ bái kiến Chúa công!"

"Ta từng nghĩ . Người chết rồi thành hồn, vốn tưởng rằng trò cười, không muốn thật sự có." Lý Như Bích sắc mặt mê man, nhàn nhạt nói.

Lại nhìn chung quanh một vòng, hỏi:

"Ngọc Hành đây? Hẳn chính là người tu đạo, nói vậy hiểu rõ càng nhiều. . ."

"Khởi bẩm chúa công, chúng ta. . . Không có thấy rõ Ngọc Hành đạo trưởng. . ." Yến Phi nhắm mắt. Đi ra nói.

Bọn họ bỏ mình, đều ở trời phạt trước, không có thấy rõ Ngọc Hành biến thành tro bụi một màn. Hiện tại, tự nhiên cho rằng Ngọc Hành còn không được kiếp, bất tử liên hàng.

Lý Như Bích đầu tiên là trên mặt giận dữ, lập tức thu lại. Nói: "Cũng được. Theo hã đi thôi, ta nghĩ về Lâm Giang nhìn, các người thì sao?"

"Chúng ta thề chết theo chúa công!" Yến Phi chúng người, đều là bái dưới.

"Được! Vậy ta cùng. . ."

Lý Như Bích mới vừa muốn nói gì, trong hư không, đột nhiên lọt cái lỗ hồng, kim quang rắc, soi sáng một phương.

Tùy theo mà đến. Còn có một luồng thống ngự chúng sinh, quyền sinh quyền sát trong tay uy nghiêm.

Này áp bức. So với vừa nãy Lý Như Bích, lớn hơn đâu chỉ gấp mười lần?

Yến Phi chúng người, lập tức bị áp bức trên đất, Lý Như Bích, cũng là thận trọng không ngớt,连连 lùi mấy bước.

Đón lấy, bọn họ liền nhìn thấy:

Một vòng vàng ròng giao nhau đại nhật, quang diễm lan tràn hơn mười trượng, hướng về bọn họ mà tới.

Theo đại nhật tới gần, Lý Như Bích thậm chí có thể cảm giác được, chu vi nhiệt độ, đều ở lên cao không ngừng, Yến Phi chúng người, đã hiện không chống đỡ nổi thái độ.

Mãi đến tận đại nhật dừng lại, Lý Như Bích mới thấy, thiên luân bên trong, hiện lên bóng người.

Đây là một chiếc tám người kiệu, bên trên, dựng thẳng hoàng la ô lớn, phía dưới một người, mặc áo bào vàng, bên hông một cái thắt lưng ngọc, chân đạp vân ngoa.

Người này bán nhắm hai mắt, tựa hồ chính đang chợp mắt.

"Thành Hoàng Thần linh giáng lâm, nhữ chúng còn không quỳ nghênh?" Một tướng đi ra thét, trên người hắc, cũng có vài thốn quang diễm, chính là Hứa Viễn.

"Hóa ra là Thành Hoàng Thần!" Lý Như Bích trong lòng, âm thầm kêu khổ, này Văn Xương tình báo, hắc tự nhiên cũng có chút hiểu biết, biết Thành Hoàng, vẫn là Khăn Đỏ Quân hậu trường, cùng chuyện hôm nay, tất nhiên trốn không ra can hệ.

Hiện ở tìm tới cửa, tất nhiên là "lai giả bất thiện".

Hắc ngược có ngạo khí, lạnh giọng nói: "Bản tướng chính là triều đình thân phong, một phủ phòng giữ, vì sao phải hành lễ?"

Kiệu trên Phương Minh, nghe thấy lời ấy, nhất thời mở hai mắt ra.

Lý Như Bích liền thấy hai đạo ánh mắt, còn như thực chất, hướng về tự thân phóng tới.

Lúc này, hắc mới có thể cảm giác được đối phương độ cao! Đó là thuần túy sức mạnh, ở hắc trăm lần, ngàn lần bên trên. Cảnh giới trên, càng từng có hơn.

Lý Như Bích bị này ánh mắt, làm cho lùi lại mấy bước, cuối cùng hai chân không chống đỡ nổi, quỳ trên mặt đất.

Này khuất nhục, thoáng chốc tràn ngập ngực, Lý Như Bích trong mắt đỏ chót, liền muốn tiến lên liều mạng!

"Âm thế bên trong, chỉ nói thực lực, Dương thế quy củ, nhưng là không quản được nơi này." Phương Minh hờ hững mở miệng.

Từng chữ từng câu, như trùng nghìn cân, đem Lý Như Bích gắt gao ép trên đất, không thể động đậy.

Phương Minh nhìn dưới đáy mắt người, nhưng là trong lòng thâm than.

Này thế bên trong, người tử thành Quỷ, nhưng cấp độ làm sao, còn xem số mệnh.

Lý Như Bích là một châu Tiềm Long, thiên tư hơn người, số mệnh Long hậu, tuy rằng bỏ mình, số mệnh biến mất chín phần mười, nhưng coi như vậy, còn có màu đỏ, cực kỳ bất phàm.

Đặt ở dương thế, chính là Đạo môn hạt nhân, Đạo sư cấp độ.

Ở âm thế, chính là Ác Quỷ tu vi, có thể ban ngày hiện hình.

Sánh với hắn, Yến Phi tuy có màu xanh bản mệnh, nhưng cũng chỉ so với phổ thông Quỷ Hồn hơi cường chút, đập ở Ác Quỷ ngưỡng cửa.

Này hóa Quỷ sau cấp độ, nhìn ra là trước người mang theo số mệnh, cùng bản mệnh khí, nhưng là không có quan hệ gì.

Coi như bản mệnh thuần tử, nếu là cái tiểu dân, chỉ có vài tia bạch khí, cái kia chết rồi, cũng chính là du lịch hồn, nhiều nhất, so với cái khác du hồn sống được lâu dài chút, Phương Minh một hơi liền có thể thổi chết.

Đổi lại đây nói, nếu là một tiểu dân, bản mệnh bạch khí, nhưng sẽ có một ngày, tọa đến Cửu ngũ đại vị. Cái kia chết rồi, có ít nhất kim khí, liền

hiện tại Phương Minh, đều muốn kiêng kỵ một, hai. Đương nhiên, có thể làm được Hoàng đế, bản mệnh khí khẳng định không chỉ màu trắng, coi như vừa bắt đầu là, mặt sau, cũng sẽ có sửa.

"Lý Như Bích, người cũng biết, bản tôn vì sao tìm người?" Phương Minh hỏi.

"Hắn là chịu Tống Ngọc xin mời, đến diệt ta?" Lý Như Bích suy đoán nói.

"Cũng không phải! Dương gian việc, cùng âm thế không quan hệ, huống chi, người tử đèn tắt, còn có cái gì tốt lưu ý?" Phương Minh lắc đầu.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 124: Thanh Sắc

Quyển thứ hai Ngô Châu tranh long

Chương 124: Thanh sắc

"Đó là vì có gì ???" Lý Như Bích , lần này thật ra ta có chút không hiểu. ()()

"Tướng quân khí vận dày , nhưng có cảm giác , thành Quỷ Hồn sau , đã ở cái khác du hồn trên?" Phương Minh hỏi.

"Đúng là như vậy!" lý như bích gật đầu.

"Dương thế số mệnh , mặc dù ảnh hưởng đại mệnh , nhưng không thể nắm lấy. tới âm thế , lại có thể tăng gấp trăm lần lực , siêu phàm thoát tục!" Phương Minh giải thích.

"Thì ra là thế!" trước lý như bích , liền mơ hồ cảm thấy , mình và Yến Phi mấy người bất đồng , lực lượng xa ở trên , nguyên lai chuyện này .

"Loạn thế thảo莽 trong , phần nhiều là anh hùng hào kiệt. tưng tử vi hồn , cũng là hi sinh oanh liệt! bọn người lại có bộ hạ cũ , một ngày thành khí hậu , lại không thể ngăn chặn , chứng Quỷ Vương , gây họa nhất phương!"

"Nga? Quỷ Vương?" lý như bích nhớ kỹ , tên này hào , hẳn tựa hồ ở đâu nghe qua , Ngọc Hành cũng có lần đề cập.

"Khai phủ xây nha , thủ hạ quỷ quân hơn vạn , đó là đạo môn chân nhân , cũng phải tạm lánh phong mang..."

Đột , nhớ lại điển tịch ghi chép , lý như bích trong lòng , chính là nóng lên , tâm hướng tới chi , hận không thể tự thân , cũng có thể như thế.

Nhưng lập tức , trên người áp lực , lại để cho hãn minh bạch , chính còn là người ta dưới chân chi tù.

Không cam lòng ngẩng đầu , hỏi: "Tôn thần là sợ ta thành tựu Quỷ Vương , mới đến ngăn cản?"

"Đúng Vậy!" Phương Minh gật đầu.

Bây giờ lý như bích , chính là ác quỷ tu vi , phía trên chiến trường , lại bày Lý gia quân hồn , chỉ cần hơi chút ngưng tụ , là một đại thế lực! sau đó công thành diệt đất , hút nhân khí , mở rộng quỷ quân , thành tựu Quỷ Vương , cũng không phải chuyện không thể.

Đây đối với Tống Ngọc đại kế , có trở ngại. tự nhiên phải tiên hạ thủ vi cường.

Lời tuy như vậy , nhưng thật muốn nói ra , lại phải đổi cái phương thức.

Phương Minh thanh âm từ từ: "Quỷ Vương lĩnh quân hơn vạn. giết chóc rất nặng , bản tôn để ngô đất bách tính phúc lợi , phải đến đây ngăn cản..."

Ngôn ngữ tuy nhẹ , nhưng lý như bích trong lòng , lại trầm xuống.

Phương Minh lời này , rõ ràng là nói phải chém tận giết tuyệt.

Hắn há là ngồi chờ chết chi nhân , cả người xích quang chớp động. sẽ vượt lên trước phát tác.

" cần gì phải?" Phương Minh thủ vừa lộn , kim sắc cự chưởng hiện lên , mang theo di sơn đảo hải uy nghiêm. đem lý như bích gặt gao đè xuống đất.

"Chủ công! ! !" yển phi mấy người mắt đỏ , sẽ nhào tới.

"Om sòm!" Phương Minh tay bắn ra , một viên kim hoàn bắn trúng nhất thị vệ , thị vệ kia nhất thời hóa thành hắc khí tứ tán.

Kim hoàn phù không. đột nhiên. hóa thành một kim giáp thần nhân , cầm trong tay pháp đao , mặt vô biểu tình.

Yển phi sửng sốt , sau đó giành trước nhào tới. uống: "Cùng tiến lên , hãn chỉ có một người!"

Kim giáp thần nhân quơ đao chém liên tục , mấy người thị vệ đều là ngã xuống , hôi phi yên diệt.

Tràng thượng , chỉ còn yển phi một người.

Yển phi nhìn chung quanh. cười khổ không thôi , âm thế. quả cùng dương gian bất đồng , những tận trung thị vệ , bọn chúng đều là trong trăm có một thật là tốt tay chân , coi như đối thủ là Tống Ngọc chi lưu , cũng có thể chống đối phút chốc.

Nhưng kim giáp đại hán , ngạnh sinh sinh bị vài kích , lại như không có việc gì , lại người mang thần lực , mỗi đao chém ra , như dất sấm gió , làm trò quyết đoán , đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi.

"Không nghĩ tới , ta lão Yển , trong vòng một ngày , lại muốn liên tử hai lần..." yển phi cười to , sau đó cùng kim giáp thần nhân chém giết cùng một chỗ.

Hắn mặc dù võ nghệ thành thạo , nhưng chưa kịp kim giáp thần tướng , trời sinh thần lực , dĩ lực phá xảo.

Mấy cái hiệp sau , cũng bị một đao đâm thủng ngực .

Yến phi nhìn ngực thân đao , mặt mang cười khổ , hét lớn nói: "Chủ công! thuộc hạ đi trước!"

Lời còn chưa dứt , thân ảnh tản ra , hóa thành nhè nhẹ hắc khí.

" kim giáp thần tướng , xem ra uy lực không nhỏ!" Phương Minh nhìn , đối với kim giáp thần tướng , cũng thấy thoả mãn.

Đây là hãn lần trước , đã thưởng bạch vân quan , thu được chiến lợi phẩm.

Một lần nữa mới luyện chế lai , mười tám cái thần tướng , đã nhận thức Phương Minh làm chủ , Phương Minh ban thưởng danh hào , từ nhất kim vừa đến kim thập bát , đơn giản dễ nhớ.

Từ Phương Minh phóng xuất kim giáp thần tướng , đến lý như bích thuộc hạ toàn diệt , bất quá là chỉ chốc lát việc.

Lý như bích sắc mặt dữ tợn , vẫn nhìn , toàn thân , hồng quang bùng lên , tựa hồ muốn bạo khởi.

Nhưng kim sắc cự chưởng , vẫn không nhúc nhích , chỉ có trên mặt đất , bị nhấc lên một tầng , hạt sắc trong đất , lộ ra thực vật rễ cây.

"Đây cũng cần gì?" Phương Minh ai thán , tâm ý khẽ động , bàn tay không lồ tản ra.

Lý như bích được tự do , rít gào một tiếng , liền hướng Phương Minh vọt tới , cả người xích khí bao vây , cũng có vài phần khí tượng.

Nhưng Phương Minh , chỉ là cười.

Bắn ra móng tay , trong hư không , kim quang liên tiểm.

Lý như bích thân hình bị kiềm hãm , như hổ phách trung côn trùng , bị sờ sờ định ở giữa không trung , không thể động đậy.

Chỉ có con người , còn đang loạn chuyển , tựa hồ đang tìm kế thoát thân.

Phương Minh cười , lại buông ra không chế , lý như bích rơi xuống đất , sắc mặt kinh nghi bất định.

"Người vì sao mấy lần ba lần , trêu chọc ta?" lý như bích sau một thời gian , cũng khôi phục lý trí , hỏi.

"Không bằng này , người thì như thế nào chịu tâm bình khí hòa nghe bản tôn chỉ dụ?" Phương Minh nhàn nhạt nói , tựa hồ trước giết kỳ nhân mà nhất định kỳ thân , cũng chỉ là chỉ đùa một chút , việc nhỏ nhất cái cọc.

"Tôn thần nhưng thật ra nói giỡn , như vậy , còn muốn ta tâm bình khí hòa." lý như bích sắc mặt âm trầm , nhưng không có đón động thủ , xem chuyện khi trước , đối với hấn đả kích , cũng là không nhỏ.

"Tôn thần dùng cái gì dạy ta?" lý như bích lặng lẽ chỉ chốc lát , còn là mở miệng trước.

"Người cũng hiểu , bản tôn sẽ không tha mặc cho người rời đi , nguy hại văn xương bách tính. hôm nay , người chỉ có hai điều lối thoát , nhất là bị bản tôn hình thần câu diệt , hai là bản tôn xuất thủ , tổng người nhập Luân Hồi..."

Phương Minh nói rõ lời bình thản , lại tựa hồ như mang theo uy nghiêm không thể kháng cự.

Ở rất ít mấy lời trung , liền quyết định một cái tiềm long sinh tử!

"Hình thần câu diệt... đưa vào Luân Hồi..." lý như bích lâm bầm , hai lựa chọn , đối với hắc mà nói , đều không coi vào đâu tốt lộ , nhưng trước giao thủ , đã khiến hắc minh bạch , tên địch nhân này , điều không phải hắc có khả năng chống lại.

Đứng im một lúc lâu.

Phương Minh cũng quá mức có kiên trì , vẫn chờ.

Thời gian chẳng biết qua mấy phần , mới nghe lý như bích sắp thanh nói: "Ta... chọn điều thứ hai!"

Sinh tử nằm trong tay người , chuyện như thế không thể tránh được.

"Như vậy rất tốt!" Phương Minh gật đầu , vung tay lên , trong hư không , Luân Hồi thông đạo mở.

"Tọa Vong thần thông!" Phương Minh quát khẽ.

Trong tay lấy kháp pháp quyết , trong hư không. mục nhiên xuất hiện cái kim sắc bùa , mơ hồ là một chữ triện , cứu kỳ ý tứ. chính là quên mất ý.

"Đi thôi!" Phương Minh lần thứ hai vừa quát.

Kim sắc thần thông bùa bay ào lý như bích trán , lý như bích vốn muốn giãy dụa , nhưng chẳng biết nghĩ đến cái gì , còn là lạng lẽ bất động , mặc cho bùa , tiến nhập trong óc.

Theo thần thông phát động , lý như bích bản thân. cũng hóa thành chân linh bốn nguyên.

Quang cầu chu vi , hồng quang mơ hồ , ngay cả hình thái. cũng so với khác bốn nguyên , lớn vài vòng.

"Không hổ là tiềm long , ngay cả hồn phách , đều là không giống người thường." Phương Minh khen một tiếng.

Thần lực phát động. đem lý như bích đưa vào Luân Hồi.

Đợi đến Luân Hồi thông đạo đóng. Phương Minh ngực , mới ám thờ phào.

lý như bích , tuy rằng bình bại bỏ mình , hóa thành quỷ loại , nhưng cũng là đã làm tiềm long chính là nhân vật , tại đây Ngô Châu , còn là bị thiên địa sủng ái.

Nếu là Phương Minh , mạnh mẽ muốn đem hãn hồn phách đánh tan. nói không chừng , sự tình còn có thể nổi bật khúc chiết. dẫn cái gì không tốt hậu quả lai.

Hiện tại tiềm long tự nguyện chuyển thế , cũng miễn đi hãn rất nhiều phiền phức.

Cho tới giờ khắc này , khóa Phương Minh tiềm long đại thế , mới coi là triệt để phá vỡ.

Phương Minh chỉ cảm thấy , ngực buông lỏng , không nói ra được tự tại. toàn bộ thể xác và tinh thần , đều tựa hồ kinh qua rửa , tâm tư tinh thuần , như trụ đám mây.

Hợp với cùng cả cái thiên địa , đều tựa hồ vén lên sau cùng một tầng sa mỏng , rõ ràng có thể thấy được.

Phương Minh cười to , biết hãn vốn là dị giới người , cùng thiên địa này , còn là tồn một tầng lá mỏng , cho nên , thiên địa mới có thể đánh xuống tai kiếp ma luyện.

Hiện tại nếu tự thân vượt qua kiếp nạn , vậy dĩ nhiên có lợi thật lớn , chỉ ít , cùng này phương thiên địa ngăn cách , đã triệt để hóa đi.

Sau đó lĩnh ngộ thiên địa đại đạo phép tắc , đều cần phải dễ không ít.

còn không chỉ , Phương Minh trong lòng khẽ động , nhưng là Tống Ngọc chỗ đó , cũng truyền đến tin tức.

Văn xương phủ thành , phủ nha nội.

Phòng nghị sự , Tống Ngọc ngồi ngay ngắn chủ vị , nhìn phía dưới mọi người.

Trong này , vừa có trước kia thành viên tổ chức , lá hồng nhận , la bàn đám người , cũng có lý đại tráng , từ xuân chờ nguyên khăn đỏ quân cao tầng.

Còn có một niên thiếu , mặc quần áo thanh sam , phong lưu tiêu sái , nhưng là Hạ gia con trai trưởng hạ đông Minh.

Hạ gia gia chủ , lúc trước chiến giữa thụ thương , còn đang tu dưỡng , hiện tại Hạ gia , do hạ đông minh chủ sự , hẳn dĩ thiếu niên nhân , lại cũng có thể trấn áp ở , đem các chuyện phòng the vụ xử lý ngay ngắn rõ ràng.

Tống Ngọc nhìn trên đầu hẳn đàm thanh sắc bản mạng khí , mỉm cười.

Như thế ngoài ý muốn phát hiện.

Trước , Hạ gia tiền gia chủ , Phương Minh trà đầu , hạ Ngọc Thanh chủ động chờ lệnh , dụ hàng Hạ gia.

Nghĩ là thấy Phương Minh phát triển , không muốn gia tộc của chính mình , châu châu đá xe.

Hạ gia chính là quận vọng , thanh danh thực lực , đều là không nhỏ , nếu có thể đầu nhập vào , đối với Tống Ngọc , cũng là nhất đại trợ lực.

Phương Minh Vì vậy đáp ứng , thi triển nhập mộng thần thông , đem hạ Ngọc Thanh và Hạ gia gia chủ đang kéo vào cảnh trong mơ.

Hạ gia gia chủ , chính là hạ Ngọc Thanh con trai trưởng , làm được sủng ái ái.

Không phải vậy , thế nào đồng ý không tiếc danh dự gia đình , làm năm vùng.

Lần này Hạ gia , ở văn xương đại chiến trung , thực bày xuất lực rất nhiều , vừa định gia dĩ đề bạt , vô ý sẽ đưa cái thanh sắc nhân tài đến.

Đây là tiềm long đại vận dĩ phá , lại vô áp chế lực , các loại nhân tài , đều tranh nhau hiện lên , nhập ta hủ trung.

Tống Ngọc trong lúc nhất thời , chí đặc ý mãi.

Lúc này , trên đầu một tiếng thanh ngâm.

Tống Ngọc ngẩn ra , ngưng thần nhìn lại. chỉ thấy đỉnh đầu kim sắc bản mạng , đột nhiên nổ tung , từ đó vươn một cây đạm thanh sắc bản mạng lai.

Bản mạng xanh nhạt , khí thành Giao Long , như vậy cách cục , lại là có thể vấn đỉnh một châu đại vị.

Quyển này mệnh khí sửa thời khắc , là tiềm long lý như bích nhập Luân Hồi là lúc!

Nguyên lai , người sau khi , vẫn cùng trời đất , có liên hệ , trên người thiên mệnh , còn không có triệt để tán đi , chỉ có vào Luân Hồi , chân linh chuyển thế , mới là chân chính đáp quan định luận.

Tống Ngọc trong lòng , có hiểu ra.

Cũng may mắn không ngớt , may là bản tôn , mạnh mẽ đem lý như bích đưa vào Luân Hồi , không có buông trôi bỏ mặc , không phải vậy , thật đúng là khả năng cấp lý như bích âm thầm bay qua thân lai.

Lúc này , ý niệm trong đầu hiểu rõ , hồn phách Thanh Thanh oánh oánh , cơ hồ muốn thả ra ánh sáng đến.

Tống Ngọc lúc này , nếu qua chuyển tu tiên đạo , tất thị thuận buồm xuôi gió , không hề bình cảnh , bị coi là trăm năm khó gặp kỳ tài , đạo môn quật khởi chi báu vật.

Nhưng , đắc đạo thành tiên , nào có hồng trần thế tục , tới sảng khoái?

Tống Ngọc mỉm cười , hắc dĩ hồng trần luyện tâm , để đạo và thần đạo...song song , lại sao là đơn độc Tiên Đạo có thể sánh bằng? (chưa xong còn tiếp. .)u

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 125: Công Phạt

Chương 125: Công phạt

Tống Ngọc âm thầm tự định giá xong , mới nhìn xuống phía dưới mặt , chỉ thấy Lý hồng nhận và Lý đại tráng đám người đều ở.

Lúc này , mọi người Cũng lặng lẽ đợi chủ công sai khiến.

Bây giờ Tống Ngọc , đã Tân An , văn xương Nhị phủ đứng đầu , có thể đoán được , theo sau , Lâm Giang cũng sẽ rơi vào trong tay.

Tam phủ thoáng cái , toàn bộ ngô nam , nhất thời tái vô lực trống lại.

Lúc này thiên hạ , mặc dù đại loạn , nhưng như Tống Ngọc thế này , cắt cứ Ngũ phủ , còn chưa thấy nhiều.

Nhưng coi là nhất phương đại chư hầu. nói không chừng , phong vân tế hội , còn có thể vấn đỉnh người trong thiên hạ vị!

Thuộc hạ trong đầu , cũng Vậy sinh ra vài phần theo trong lòng , thái độ thượng , càng cung kính.

Tống Ngọc thấy phía dưới mọi người tư thái , chợt cảm thấy thoả mãn , nói: "Bốn trấn đức tài nông cạn , không muốn cơ duyên xảo hợp , thêm vì Nhị phủ đứng đầu , mỗi ngày thức khuya dậy sớm , như lý bạc băng , cũng huyền vị mà đợi đại đức..."

Dưới mọi người , đều quỳ gối: "Chủ công thượng Thừa Thiên mệnh , xuống an bách tính , tài năng hưởng thử đại vị. đây là chủ công đức hạnh tu vi , cũng an hưởng phúc lợi..."

Như vậy một phen , Tống Ngọc mới chánh thức đáp ứng.

Đây là tiểu tràng diện , nếu là ngày khác xưng đế , cần phải quần thần đủ loại quan lại , lại chọn mạo diệt đại biểu , tam nhượng tam thụ tài mới có thể.

Bản thân không coi vào đâu , cũng cái nhất định phải trải qua nghi thức , không phải vậy , là thành vị bất chính , làm người lên án.

Tống Ngọc lúc này , mới chánh thức thụ phía dưới đủ loại quan lại lễ bái , "Vi thần gặp qua tiết độ sứ đại nhân!"

Nhưng trong lòng thì thở dài , Tân An trấn tiết độ sứ tên phân , đối chưởng quân Tân An , có trọng dụng , nhưng theo Tống Ngọc địa bàn dần dần rộng rãi , liền hơi lộ ra không đủ , nên đổi cái danh hào , đây cũng là triệt để cắt đứt triều đình ảnh hưởng. rút củi dưới đáy nồi chi kế.

Bất quá lúc này , còn có thể tiên dùng , chờ đánh hạ toàn bộ ngô nam. là xưng hậu là lúc!

"Bình thân!" những ý niệm này , chỉ là một cái thoáng , phía dưới mọi người , chợt nghe được Tống Ngọc réo rất êm dịu thanh âm vang lên.

"Tạ đại nhân!" mọi người mới đứng dậy , đánh giá Tống Ngọc.

Chỉ thấy nói thượng thủ một người , đầu đội nhất kim quan , mặc áo măng bào. bên hông , treo một cái ngọc đai , trán rộng sáng sủa. mặt mày giữa , anh khí bức người.

Để cho nhân khó quên , nhưng là đôi mắt , ôn nhuận đen kịt. hiện lên ánh huỳnh quang. tựa hồ muốn đem lòng của người ta thần , đều thu hút đi vào.

Đây là Tống Ngọc , Tân An trấn tiết độ sứ , tọa ủng lưỡng phủ nơi , Thành Hoàng thần chi khâm định thiên quyền người!

Dưới ông từ , còn là lần đầu thấy rõ Tống Ngọc , không khỏi âm thầm quan sát , cùng Lý Như Bích đối lập.

"Tống công kỳ khí. Như thâm trầm biển rộng , bí hiểm. Lý Như Bích tuy rằng thân khác thường giống , nhưng khí độ thượng , cũng thật to không bằng..."

Lý đại tráng Vậ âm thầm tự định giá.

Không thể không nói , Tống Ngọc lúc này khí tượng , còn là kém nói Lý Như Bích một phần , nhưng ở thuộc hạ xem , Tống Ngọc khí độ , là hơn xa Lý Như Bích.

Từ trước được làm vua thua làm giặc , là như vậy.

Tống Ngọc nhìn chung quanh một vòng , nói: "Văn xương khăn đỏ quân , từ hôm nay , chính thức nhập vào Tân An trấn danh sách! người chờ sau này , đều là đồng liêu , nhưng thân cận nhiều hơn!"

Lại xuống tới , chấp nhất Lý đại tráng tay của , đi tới Lý hồng nhận trước người , giới thiệu nói: "Này là ta trấn Đông Sơn Đô Chỉ Huy Sứ Lý hồng nhận , võ tướng đệ nhất."

Lý đại tráng và phía sau ông từ , nhanh lên chào.

Lá hồng nhận biết được , chủ công đối với những người này , hay là thật tâm mượn hơi , Vậ trịnh trọng hoàn lễ.

Sau đó , Tống Ngọc lại dẫn chúng ông từ , nhất nhất giới thiệu ở đây Tân An cao tầng.

Đây là phải có chi nghĩa , đợi được hai bên đều cho nhau gặp qua lễ , đã qua cận nửa canh giờ.

Đợi đến mọi người trở về vị trí cũ , Tống Ngọc trở lại đài cao , trầm giọng nói: "Bốn trấn ban bố pháp lệnh , từ nay về sau , tháo bỏ bốn trấn khu trực thuộc nội sở hữu hoàng thất tông miếu , đổi thành miếu thành hoàng vũ , làm theo mừng một , mười lăm thiết tế , nhưng quan viên không cần thăm viếng..."

Đây là Tống Ngọc đã sớm tưởng thực thi chính sách , nhưng trước , để giấu diếm dữ hào quan hệ , vẫn không cần , hiện tại con bài chưa lật ra hết , giết được tiềm long , cũng không cố kỵ nữa.

Pháp lệnh vừa ra , phía dưới ồn ào.

Tống Ngọc trước , cũng chỉ là che tông miếu , không được tế tự mà thôi , coi như cấp hoàng thất để lại tầng bộ mặt , như bây giờ , là phản tâm không thêm che giấu.

Lý hồng nhận chờ lão tướng trong lòng , cũng khẽ động , thầm nghĩ , đây là chủ công chiêu hàng khẩn đả quân điều kiện , còn không toán quá mức nghiêm khắc , chỉ là , đồng ý sở hữu hạt đất , lại bày có hơi quá.

Tống Ngọc nhìn phía dưới bộ hạ cũ thần tình , đã biết trong lòng bọn họ suy nghĩ.

Âm thầm cười , Vậy không nói ra. dù sao , hắc là Thành Hoàng thần , Thành Hoàng thần chính là hắc , hai người tâm ý tương thông , tuy hai mà một.

Thật muốn tích cực đứng lên , Tổng gia tổ tiên , mới là là người ngoài , sau đó Tống Ngọc nếu là được thiên hạ , vậy dĩ nhiên cũng sẽ không tương tín ngưỡng tương nhượng!

Hiện tại , chính là muốn mai phục phục bút.

Phía dưới ông từ , thấy rõ Tống Ngọc chính mồm hứa hẹn , cũng vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

"Mặt khác , đem chu mười sáu đứng đầu cấp , huyền thị các huyền!" Tống Ngọc nói , chu mười sáu , tương văn xương thể gia , thể nhưng huyết tẩy phân nửa , không bằng pháp , không thể yên ổn kỳ tâm.

Về phần trước kia đoạt tới đại trạch ruộng đồng , Tống Ngọc nhưng là nói cũng không nói.

Thuộc về chu mười sáu một phần , hiện tại tự nhiên thuộc về Tống Ngọc. còn dư lại , đều bị các ông từ chia cắt , còn có , cũng phân cho phía dưới có công chi tương và lưu dân.

Những người này , đều là Tống Ngọc bây giờ chấp chính căn cơ. nếu là thay thế gia , còn không biết hiểu thì như thế nào đây!

Có những người này , đem văn xương thể gia thay đổi phân nửa máu , lại thu phục quận vọng Hạ gia , sau này văn xương , không thể , so với Tân An còn muốn an ổn vài phần.

Về phần khổ chủ? cơ bản đều bị chu mười sáu giết sạch rồi , ai tới kêu oán?

Dù cho còn có huyết mạch , hiện tại cũng chỉ dám cụp đuôi , cúi đầu đối đãi , nếu là nhảy ra , Tống Ngọc trên mặt nổi , tuy rằng không dự định thế nào , nhưng ngầm , không thiếu được muốn giết người diệt khẩu!

Những thế gia này di mạch , đều là ẩn nhẫn người khôn khéo , nói vậy cũng sẽ không như thế chẳng trí.

"Văn xương sút mẻ , cũng miễn thuế một năm , thu nạp lưu dân khai khẩn..." Tống Ngọc lại nói , lần này , cũng là dân sinh.

Chu mười sáu làm hại rất nặng , văn xương nội phủ , có thể nói thập thất cửu khoảng không , nhưng cũng trống đi không ít đất hoang , có thể cung cấp lưu dân khai khẩn.

Trên tờ giấy trắng dễ vẽ tranh , bây giờ văn xương , chính là lớn giữa không trung bạch , đại khả an bài bản thân thế lực , bồi dưỡng căn cơ , số mệnh ẩn sâu.

"Chủ công yên tâm , thần tất cúc cung tận tụy , là việc chính công tận tụy!" nói chuyện , là mạnh trực , Tống Ngọc giết được Lý Như Bích hậu , liền suốt đêm Phi thư Tân An , đem phái văn lại đến đây.

Hiện tại văn xương trong phủ quan viên , Vây cơ hồ bị chu thập lục giết sạch , hoặc là bỏ quan chạy trốn , nếu không phải mạnh trực mang theo tân bồi dưỡng một nhóm quan lại chạy tới tiếp nhận , không làm được thật đúng là hội chính lệnh bốn hội.

"Người làm việc , bốn trấn từ trước đến nay yên tâm!"

Mạnh trực là Tống Ngọc khéo tay tài bồi , đối kỳ năng lực , lòng biết rõ.

Tống Ngọc để mạnh trực lui ra , vừa nhìn về phía Lý đại tráng , hỏi: "Hiện tại khẩn đồ quân , còn có bao nhiêu nhân mã?"

Lý đại tráng trước , tuy là thô nhân , nhưng vài chục năm phú quý sinh sống , Cũng nuôi được vài phần khí độ.

Đi ra hành lễ , nói: "Khởi bẩm chủ công , quân ta trận chiến này , trận vong hơn trăm , bị thương nhẹ viên hơn bốn trăm , tới hiện nay , còn dư một ngàn rưỡi bách tá hữu!"

Tống Ngọc gật đầu , trầm ngâm phút chốc , tới khiến nói: "Lưu dân doanh , ngay tại chỗ giải tán , trạch kỳ tinh tráng nhập quân , còn lại , do mạnh trực đài lĩnh , khai khẩn đất hoang... khẩn đồ quân còn muốn chọn luyện sàng lọc , tuyển ra chút ngàn hai trăm nhân , thiết chút cũng , bốn trấn ban thưởng danh hào , đã bảo khẩn đồ cũng."

Lại một ngón tay Lý đại tráng , "Lý đại tráng , bốn trấn phong người vi chính thất phẩm chiêu vũ giáo úy , nhâm hồng khẩn đều Đô Chỉ Huy Sứ! còn lại ông từ , tất cả thuộc về khẩn đồ đều quản hạt , làm vệ tương doanh chính , người sau đó viết cái điều trần nói lên!"

"Ty chúc tuân mệnh!" Lý đại tráng quỳ xuống , nghiêm nghị lĩnh mệnh.

Tiếng nói vừa dứt , Tống Ngọc liền thấy , Lý đại tráng đỉnh đầu còn khí hội tụ , chỉ là , có chút bất ổn chi giống.

Trong lòng thở dài , Lý đại tráng , trước kia chỉ là thanh ngọc thôn nhất giới tiểu dân , bản mạng thuần trắng.

Sau đó mặc dù có đề bạt , đương đắc ông từ , có kỳ ngộ , theo vài chục năm tu thân dưỡng tính , quyền này mệnh , cũng có sửa , mang theo nhè nhẹ xích sắc , đỏ trắng giao nhau.

Vị này cách , cũng chỉ có thể làm đạo chính bát phẩm vị , trở lên đi , cũng có chút trấn không đè ép được.

Nhưng Lý đại tráng thống lĩnh ông từ , dựa vào là , không phải là bản thân lực , hơn phân nửa dựa vào Thành Hoàng uy năng.

Những ông từ , chân chính thuần phục , cũng là Thành Hoàng thần , liền mới không có vắn đề lớn lao gì.

"Tạm thời , cứ như vậy đi , nói không chừng , Lý đại tráng bị vận , bản mạng khí , còn có thể sửa..."

"Nếu là thực sự không được , đổi lại không muộn..."

Tống Ngọc trong lòng , nhàn nhạt nghĩ.

Lại truyền xuống hiệu lệnh: "Khăn đỏ đều chỉnh đốn , phải ở hai tháng nội hoàn thành , bốn trấn lần sau , sẽ phát binh Lâm Giang , diệt Lý gia!"

"Nặc!" Lý đại tráng nghiêm nghị nghe lệnh , khăn đỏ quân và lưu dân doanh , đều là đánh giặc , từng thấy máu. hiện tại , chỉ là trạch kỳ tinh tráng , một lần nữa quen thuộc mà thôi , không cần một tháng , liền có thể thành quân.

Đợi đến cuối tháng , Tân An tu dưỡng tốt , cũng có thể hồi phục hơn phân nửa , đến lúc đó , ... ít nhất ... Có thể có năm nghìn chiến cảnh quân.

Nhưng thật ra Lâm Giang phương diện , Lý Như Bích hai lần đại bại , hao binh tổn tướng , hiện tại , đã có thể nói là không người.

Hơn nữa , bạch vân quan âm thầm làm khó dễ , sợ rằng đại quân nhất tới , là diệt vong lúc.

Lần này , tất muốn tiêu diệt Lý gia.

Tống Ngọc nhìn Lâm Giang phương hướng , âm thầm tính toán nói.

Lý gia , hai lần công phạt cho hãn , thật coi Tân An không người sao?

...

Vĩnh Yên mười một niên , chín tháng.

Tân An trấn tiết độ sứ Tống Ngọc , lấy Lý Huân giả truyền thánh chỉ , đại nghịch bất đạo làm lý do , xuất binh đánh Lâm Giang phủ.

Tân An phương diện , còn truyền ra hịch văn , liệt kê từng cái Lý gia bát điều đại bất kính chi tội , hô hào ngô nam thế gia , tấn tới công cán.

Lúc này Tống Ngọc , ở ngô nam , nhưng coi là nói một không hai tồn tại , thanh thế cực thịnh. trong lúc nhất thời , ngô nam trên dưới , lâm vào một mảnh quỷ dị trong trầm mặc.

Tống Ngọc nhưng không lo nổi nhiều như vậy.

Đại quân lần nữa an , văn xương lưỡng lộ ra phát , đánh vào Lâm Giang , mở ra chiến hỏa.

Lúc này Lâm Giang phủ , kinh qua Lý Như Bích hai lần đại bại , tiềm lực chiến tranh , đã hao hết.

Thì là Lý Huân có nữa tài cao ngất trời , Vậy bầy không thể tránh được.

Tống Ngọc mang theo khăn đỏ cũng , phi hổ vệ , hắc vũ kỵ , tổng cộng hai nghìn hơn ba trăm nhân , theo văn xương xuất phát , Lý hồng nhận mang theo Đông Sơn đều , còn có tổng hổ , diễn lăng chờ , tổng cộng hơn ba ngàn nhân , lần nữa an xuất phát.

Lưỡng lộ đại quân , được xưng vạn nhân , đều là thế như chẻ tre , xem tình hình , là muốn ở Lâm Giang phủ thành hạ hội sư.

Lúc này Lâm Giang phủ , lại hầu như liên thủ thành người đều tìm không ra , trong một đêm , đã bị đánh xuống lưỡng huyền , nhất thời , Lâm Giang chấn chỉ. (chưa xong còn tiếp. .)u

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 126: Vây Thành

Quyển thứ hai Ngô Châu tranh trong Chương 126: Vây thành

Chín tháng mười một , Tống Ngọc đại quân Bình tới cổ sơn huyện thành hạ <>

Lúc này cổ sơn Huyện lệnh , xem xét tình thế , mở rộng cửa xin hàng , dâng lên quan ấn cập hộ tịch văn thư

Việc này vừa ra , đối Lâm Giang Lý gia danh vọng , càng chút đại đả kích

Dù sao , cổ sơn huyện , thế nhưng Lý gia lập nghiệp nơi , tuy rằng xong , đại bộ phận đều dời đi Lâm Giang phủ thành , nhưng ở cổ sơn di lưu thế lực , còn là không phải chuyện đùa

Hiện tại , ngay cả cổ sơn huyện , cũng không nhìn tốt Lý gia , chủ động quy hàng , Lâm Giang thế gia bách tính , còn có thể định thế nào Lý gia ni?

Thụ ảnh hưởng này , cái khác lương huyện , đợi đến Tống Ngọc hãm thành , cũng là bất chiến liên hàng .

Đến rồi chín tháng thập lục , Tống Ngọc và Lý hồng nhận đại quân , đã vu Lâm Giang phủ thành hạ hội sư , chuẩn bị giải quyết dứt điểm .

Lâm Giang bên ngoài phủ , doanh địa liên miên , án đều vệ chia làm Phương Cách , trên đó dựng thẳng khắp nơi đại kỳ .

Ở giữa nhất , chính là Tổng Ngọc soái kỳ , ngạo nghễ sừng sững , thống nhiếp khắp nơi chư tướng .

Thành Lâm Giang đầu , Lý Huân nhìn phía dưới , tinh kỳ như rừng , uy vũ hùng tráng , phe mình tướng lĩnh , cũng thần hơi bị đoạt , sắc mặt trắng bệch , nhất niệm , không khỏi trầm xuống .

Từ lúc nguyệt tiền , nghe được Lý Như Bích binh bại bỏ mình tin tức , Lý Huân liền già nua đi rất nhiều , đã nhiều ngày , liên tiếp không ngừng tin tức xấu truyền đến , càng đem lão nhân này đánh không nhẹ .

Trước kia Lý Huân thân thể , coi như khoẻ mạnh , sắc mặt hồng nhuận .

Hiện tại , hình dung tiêu tụy , trên đỉnh tóc , đã trắng phao , như gần đất xa trời .

Nhưng lúc này , mỗi thù giết con , kịch liệt ở trong lồng ngực cuộn cuộn , hùng hực nóng hổi , nhượng hấn tứ chi , cũng có chút khí lực .

Hai mắt đỏ bừng , nhìn quét một vòng . người sau lưng , thấy rõ ánh mắt , đều là ngực rùng mình .

Chợt nghe mặt trên . Lý Huân cười nhạt có tiếng truyền đến: "Bọn người sợ cái gì?"

"Tổng Ngọc mặc dù lĩnh quân năm nghìn , nhưng ta Lâm Giang phủ thành , há là tốt như vậy xuống?"

"Bản phủ lại tù các gia tộc trưởng , thu hết trang đình hộ viện , hơn nữa trước quân coi giữ , cũng có hai nghìn . "

"Bằng vào phủ thành , tất để cho Tống Ngọc tặc tử . hao binh tổn tướng . . . "

Dưới mọi người , cũng là lớn xông xáo , nhốt tộc trưởng . thu hết tư Binh , thế nhưng đem Lâm Giang thế gia , một nãi đả tội ngoan , Lý gia ở Lâm Giang căn cơ danh vọng . một chút hủy hết .

Lại chống lại Tống Ngọc đại quân . nếu là sát thương thảm trọng , Tống Ngọc phá thành xong , Vậy không thiếu được thấy máu , cái này , cũng đem đường lui của bọn họ đều đoạn không sai biệt lắm .

Lý Huân nhìn phía dưới Tống Ngọc đại doanh .

Không khỏi cười nhạt: "Nhữ chờ yên tâm , bản phủ đã tám trăm dặm khẩn cấp , hướng triều đình và châu lý cầu viện , đừng quên . ta thế nhưng nghiêm chỉnh lâm Giang tri phủ đây . . . "

"Không ra hai tháng , triều đình Thiên binh . liền có thể xuống tới , quân ta , chỉ cần thủ phá hai tháng , tất để cho Tống Ngọc , giỏ trúc mức nước , còn muốn bồi thượng tính mệnh , cho ta nhi chôn cùng!"

Nhớ tới Lý Như Bích bỏ mình , Lý Huân trong lồng ngực , lửa giận càng đốt càng vượng .

Không khỏi cuồng tiếu: "Ha ha . . . ha ha . . . đến lúc đó , cùng lắm thì , dâng lên Thanh Long quan và Lâm Giang phủ , ta đây Lý gia , còn là trung thần . danh tiếng không hư hại!"

"Nhưng này Tống Ngọc , cũng không chết không có chỗ chôn không thể . "

"Lão phu hận không thể đem người này băm thây vạn đoạn , Phương Minh mỗi lão phu mỗi hận trong lòng . . . "

Ý thái điên cuồng , ít phục trước lãnh tỉnh cơ trí thái độ .

Đầy tớ , tròng lớn hai mắt , há hốc mồm , hai mặt nhìn nhau .

Lý Huân động tác , chính là muốn hoàn toàn buông tha tranh phách đường .

Nhưng tỉ mỉ vừa nghĩ , đây cũng là điều tìm sống trong chết diệu kế .

Lý gia trải qua hai lần đại bại , tảo sẽ không có mang tất cả khả năng , đồng thời , triệt để ác Tống Ngọc , nếu là Lâm Giang phủ thành bị phá , toàn tộc người tính mệnh , đều là kham ưu .

Không bằng mời được triều đình ra mặt , chỉ cần đau nhức trần lợi hại , triều đình và châu lý , Vậy tất không muốn thấy rõ có người nhất thống ngô nam .

Tuy rằng triều đình có chút ngoài tầm tay với , nhưng châu mục bên kia , tất nhiên phải phái châu Bình xuống tới bình loạn .

Thanh Long quan , lại đang Lý gia trên tay , đại khả công rắn cắn gà nhà .

Tuy rằng Lý gia tâm tư , đã người qua đường đều biết , nhưng ít ra , trên mặt nổi , không có phản tích , cùng lắm thì , buông tha quan chức , còn có thể bảo toàn .

Nhưng Tống Ngọc bên kia , cơ bản đại nghịch bất đạo chuyện , tất cả đều làm , cần phải cùng châu Bình , hợp lại cái người chết ta sống bất khả .

Kể từ đó , cũng có thể mượn người tay , báo phải tất sát đại thù!

Vì thế , cho dù đắc tội ta thế gia , lại sợ cái gì? quay về với chính nghĩa xong , Lý gia có thể hay không ở ngô nam an cư , còn là hai chuyện .

Đây là đồng quy vu tận căn kế .

Nếu là thành công , Lý Gia Hòa Tống Ngọc , đều triệt để tuyệt tranh phách thiên hạ chi vọng

Thuộc hạ tự định giá rõ ràng , không khỏi đều là đảo hít một hơi khí lạnh .

Thầm than Lý Huân lão nhi cay độc , chiêu thức ấy , thực làm khó đối phó , thoát nhìn , cũng không có bởi vì đau mất thương con , mà mất lý trí .

Có chút trong đầu khác biệt dạng tâm tư , cũng không khỏi ép xuống .

Lý Huân nhìn ánh mắt , thoả mãn cười , nhìn phía dưới đại doanh , trong mắt hình như có hỏa diễm .

...

Tống Ngọc đại quân doanh địa .

Tống Ngọc một thân nhung trang , dò xét quân doanh , thỉnh thoảng , cùng bên người Lý hồng nhận , Lý đại tráng mấy người nói cái gì đó .

Lúc này , một thân binh tiến lên , nửa quỳ bầm báo nói: "Đại soái , bạch vân quan người đến!"

"Dễ! mang đi lều lớn , bốn trấn sau đó đi ra . "

Tống Ngọc mỉm cười nói , mây trắng này quan , ở ngô đất thế lực , quả nhiên không phải chuyện đùa , rắc rối khó gỡ . rang ra ra thật lớn hé ra mạng lưới quan hệ .

Từ Tống Ngọc xuất binh , cuộn cuộn không ngừng tình báo , đã bị đưa đến công văn trên bàn , đối Lý gia nhất cử nhất động , cơ hồ là rõ như lòng bàn tay .

Trước , cổ sơn kỹ huyền không đánh mà hàng , Vây ít nhiều bạch vân quan thu mua nội ứng phát lực .

Đương nhiên , chủ yếu nhất , còn là hiện tại Tống Ngọc thế lớn , Lâm Giang phủ lại phòng ngự trống rỗng , đánh mất lòng tin , không phải , Vây mới dễ dàng như vậy , đã bị thuyết phục .

Tống Ngọc và Lý hồng nhận hoàn thành tuần doanh , trở lại lầu lớn , chỉ thấy chút người áo xám , đã đang đợi .

thấy rõ Tống Ngọc , trước mắt sáng ngời , nhanh lên chào: "Gặp qua tiết độ sứ đại nhân!"

"Ừ! Lâm Giang phủ gần nhất , tình thế làm sao?" Tống Ngọc khoát khoát tay , miễn người này lễ , hỏi .

"Lâm Giang tri phủ Lý Huân , đêm qua thiết yến , mở tiệc chiêu đãi Lâm Giang các thế gia gia chủ , ở chỗ ngồi , đột nhiên giờ mặt , đem các gia chủ nhốt , đồng thời , thu hết tư Binh . . . "

"Trái lại dễ quyết đoán , nhưng kể từ đó , đem Lâm Giang thế gia , cũng là đắc tội ngoan . bất quá là kéo dài hơi tàn!" Tống Ngọc nhàn nhạt đánh giá nói , lại hỏi: "Còn nữa không?"

"Lý Huân hình như có dị động , hướng châu lý phái ra người mang tin tức , khẩn cầu viện quân!" tin tức này , còn là trước vừa tìm hiểu đi ra ngoài , nhưng vô cùng trọng yếu , Tống Ngọc ngược , là cả kinh .

Hắn cũng Vây minh bạch , trước , bày Lý gia khóa Thanh Long quan , cắt đứt ngoại bộ nhúng tay , ngô nam đại chiến , tài tịch thu phái ngoại giới ảnh hưởng .

Nhưng Lý gia nếu chốt mở hiến môn , ngô nam tình thế , một cái đã bị đánh loạn .

Dù sao Tống Ngọc hiện tại , hoàn chỉ có lương phủ nơi , không có nhất thống ngô nam , lính và lương hướng , cũng không thể cùng châu lý chống lại .

"Lý Huân hành động , là muốn ngọc thạch câu phần sao?" Tống Ngọc cười nhạt .

Bất quá lúc này , Ngô Châu các nơi , cũng không quá mức ổn , châu mục yếu điều lính , cũng không phải một ngày hai ngày việc , chỉ ít cần một tháng thời gian , châu Bình mới có thể tới ngô nam .

Nếu không thể trước lúc này bắn rơi Lâm Giang phủ và Thanh Long quan , Tống Ngọc phải đối mặt cục diện , liền rất bất lợi .

Thì là ra lại kỳ mưu , đánh bại châu Bình , Vậy tất hao binh tổn tướng , hao tổn thì liên miên , mất đi thiên thời , không có thành long cơ hội .

Nhưng nhìn phía dưới người áo xám , Tống Ngọc vừa cười .

"Người bạch vân quan , biết được tin tức này , lại không hề cấp bách tình , nói vậy dĩ là có đối sách , dứt lời! nếu là có thể thành , bốn trấn cũng không lộn ban cho . . . "

Người áo xám hành lễ , nói: "Đại nhân pháp nhãn như đuốc , chỉ là , cũng bọn ta chủ ý , mà là Thiên Hữu đại nhân . "

"Lâm Giang thế gia , đối Lý Huân gây nên , đều là bất mãn , nguyện quy phụ chiếu tướng , dâng lên Lý Huân thủ cấp!"

"Lý Huân mặc dù đem thế gia gia chủ nhốt , nhưng trông coi trung , lại có người của chúng ta , tư Bình quấy rầy nặng biên , cũng có thể xâu chuỗi , ít ngày nữa là được phát động . "

Lâm Giang thế gia , lực ảnh hưởng cũng là không nhỏ , Lý gia tân đến , bị thẩm thấu một ít , cũng là không thể tránh được , lại có bạch vân quan nhìn chăm chăm , làm người trung gian , liên hệ khắp nơi , Lý gia , là cá trong chậu .

"Thiện!" Tống Ngọc gật đầu .

Vừa nhìn về phía người áo xám , vẻ mặt , cũng có chút nghiền ngẫm ý .

"Trịnh huyền , Lý Như Bích , coi như học sinh của người , người lại phản bội , cho ta quân truyền lại tin tức , Lý Như Bích nếu còn đang thế , biểu hiện trên mặt , nói vậy sẽ rất đặc sắc thôi!"

người áo xám vốn là khom người , hình dung hèn mọn , bây giờ nghe phải lời ấy , thân thể chút đĩnh , ban đầu khí tức đại biến .

Chỉ thấy người này khuôn mặt kỳ cổ , mặc dù mặc áo xám , nhưng cũng che giấu không được trên người phú quý khí , văn nhã phong độ .

Lui từng bước , còn là vừa , úy úy súc súc nô bộc nhất lưu .

Tiến lên một , cũng con mắt nếu sao Mai , tươi thắm bất phàm .

, chính thị trịnh huyền , Lý Như Bích chi sư , bạch vân quan ngoại môn đệ tử . hiện tại thao tác bạch vân quan và Tống Ngọc bên này người liên lạc .

Chỉ nghe trịnh huyền khuôn mặt bất biến , nói: "Ta thu Như Bích làm đồ đệ , cũng chỉ là phụng sư môn cản mệnh , người này tài sáng tạo bén nhạy , ngược lại cũng là một tốt nhất người đọc sách mồm mống , đáng tiếc , chống lại thiên mệnh , đây cũng là hãn kiếp số . . . "

Lại chấp tay thi lễ , "Chiếu tướng thượng ứng với thiên mệnh , chịu tải vạ ý chí của dân vận , bọn ta , khởi hữu không đến giúp đỡ , đem bình loạn thế chi để ý?"

"Đây là đại nghĩa , trước tiểu tiết , cũng chỉ có thể ném!"

Tống Ngọc gật đầu , "Người lời ấy , hơn phân nửa chính là xuất phát từ chân tâm , người đọc sách Minh tâm kiến tính , cũng là bất phàm . "

trịnh huyền , ở Ngô Châu văn đàn , danh vọng rất cao , lợi dụng tốt lắm , nhưng so một vạ đại quân .

Trước việc làm , Còn là bị bạch vân quan sai phái , Tống Ngọc nếu liên bạch vân quan đều có thể thu nhập dưới trướng , đối trịnh huyền , cũng không có gì thành kiến .

Chỉ là , đối tâm tính , vẫn còn có chút khinh thường .

Ngược tự định giá , đề xuống không nói , hỏi ngược lại: "Lâm Giang thế gia , khi nào bất đắc dĩ phát động?"

"Việc này làm sớm không nên chậm trễ , ngày mai giờ tý , là phá thành cơ hội , chiếu tướng nhưng sớm làm chuẩn bị , vu Đông Môn . . . "

Trở lại chính sự , trịnh huyền Vậ khôi phục trước hình thái , cẩn thận tỉ mỉ .

Đợi đến hai phe chi tiết , đều thương lượng xong tất , lại ước định ám hiệu , trịnh huyền mới được lễ ly khai .

"Đại soái! trịnh huyền , có thể hay không?"

Lý hồng nhận tiến lên , hỏi . hần là côn đồ xuất thân , đối về người đọc sách , từ trước đến nay phản cảm .

Đặc biệt , trịnh huyền , còn là Lý Như Bích lão sư , làm theo bán đứng Lý gia , khúm núm , làm cho trong lòng hằn , càng khinh thường .

Không khỏi có chút lo lắng , tiến lên nhắc nhở . (chưa xong còn tiếp mới có thể mới có thể)u

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 127: Hiến Thành

"Việc này bản Trấn tự có chừng mực, Hồng Nhạn không cần lo ngại."

Tống Ngọc đi tới trong doanh trung tâm, nhìn sa bàn, thuận miệng nói.

Này sa bàn trên, gò núi dòng sông, đều là trông rất sống động, càng có một toà đại thành, ở vào trung tâm, cùng Lâm Giang Phủ thành tương tự.

Trong quân tuy có sa bàn, nhưng nào có thần dị như vậy, tất nhiên là Văn Xương Người Coi Miếu dâng lên.

Diệp Hồng Nhạn vừa liếc mắt là đã nhìn ra giá trị của nó, kiến nghị toàn quân đều trang bị trên.

Tống Ngọc đi tới sa bàn trước, thôi diễn một lúc lâu.

Lại sẽ một mặt cờ nhỏ, cắm ở Lâm Giang Phủ cửa thành đông, mới cười nói: "Huống chi, mở ra cửa thành, liền không thể kìm được bọn họ."

"Nếu là trá hàng, cũng nhiều lắm tổn thất chút sĩ tốt mà thôi, sợ cái gì?"

Lời này, dẫm máu, nhưng Diệp Hồng Nhạn không để ý lắm, từ không nắm giữ Binh đạo lý đến hẳn từ lĩnh quân ngày thứ nhất bắt đầu, liền biết rồi.

Vừa nãy sở dĩ nói nhắc nhở, là sợ Chúa công tự thân mạo hiểm, hiện tại thấy Chúa công không có ý này, liền yên lòng, cũng không lại nói.

Hiện tại Tân An Quân, phần lớn, vẫn là dựa vào Tống Ngọc một tay đẩy lên.

Tân An Quân hiện tại, lương nhiều Binh tinh, coi như trúng rồi trá hàng, tổn thất chút lính, cũng không có cái gì.

Nhưng Tân An đại nghiệp, toàn bộ nằm trên Tống Ngọc một thân, nếu là Tống Ngọc có cái gì chuyện bất trắc, cái kia toàn bộ Tân An Quân, tất chia năm xẻ bảy không thể.

Tuy rằng Tống Ngọc còn có cái phụ thân, nhưng Diệp Hồng Nhạn tự hỏi, hẳn tuy rằng thấy, có thể cung kính hành lễ, nhưng muốn cúi đầu nghe lệnh, ngoại trừ mấy cái Tống gia xuất thân tướng lĩnh, nhưng là ai cũng không thể.

Tống Ngọc nhìn ra Diệp Hồng Nhạn tâm tư, nhưng là cười nhạt.

Hắn cùng Bạch Vân Quan thỏa thuận, hoàn toàn không phải người bên ngoài có thể rõ ràng. Dù sao, hiện tại Bạch Vân Quan, đã cùng Tống Ngọc khí số liên kết. Hẳn như Binh bại. Cái kia toàn bộ Bạch Vân Quan, cũng không thể thiếu diệt phái đại họa.

Tống Ngọc lại thân có hi Vọng Khí Thần Thông, có thể sớm phát hiện sát cơ, bên trong có hay không mai phục.

Nếu muốn đánh bại Tống Ngọc, ngoại trừ số mệnh hơn xa, che đậy Vọng Khí Thần Thông ở ngoài, cũng chỉ có lấy đường đường chính chính chi Binh. Mang Thái Sơn đè trứng tư thế, mạnh mẽ trấn áp, đều không có con đường nào khác.

Ở Ngô Nam. Tống Ngọc lúc này, nhưng là không sợ bất luận người nào!

Một ngày, rất nhanh đi qua.

Lúc này, đã là ngày thứ hai. Sắc trời toàn đen.

Yến Tiểu Lục nhìn chu vi rơi vào hắc ám. Gió lạnh thổi qua, không khỏi rung mình một cái, hẳn là Lâm Giang người địa phương, Lý gia đặt xuống Lâm Giang Phủ sau, trắng trợn chiêu binh, hẳn sẽ ở đó thì tông quân.

Trong quân huấn luyện tuy khổ, nhưng khế căn rằng, cũng có thể chống đỡ lại đây. Đúng là mỗi ngày thức ăn, để trước chịu đủ cơ hàn. Suýt chút nữa chết đói Yến Tiểu Lục, hạnh phúc như đến Thiên Đường.

Duy nhất có chút lo lắng, chính là trước huấn luyện chung quân tốt, đều bị điều, nghe nói, là đi tấn công người nào, sau đó biết rồi, chính là hiện tại mang quân ở bên ngoài Tống Ngọc Tiết Độ Sứ.

Đáng tiếc, hai lần đại chiến, đều là đại bại.

Nghe may mắn trốn về một mạng huynh đệ giảng giải lúc đó thảm trạng, Yến Tiểu Lục chính là cái cổ co rút lại, sợ không thôi.

Hắn bởi vì thân thể suy nhược, bị tuyển nhập thủ tốt, không có can hai lần trước đại chiến, xem như là kiếm về cái mạng nhỏ.

Nhưng hiện tại, nhân gia đánh tới cửa rồi, nhưng là trốn cũng trốn không xong.

"Ai... Tại sao muốn đánh trận đây? Ta chỉ cần có thể ăn no, mới sẽ không đi làm những kia chuyện ngu xuẩn..." Yến Tiểu Lục lầm bầm lầu bầu.

Nắm thật chặt binh khí trong tay, hiện tại, cũng chỉ có như vậy, có thể mang đến cho hắn chút cảm giác an toàn.

Tổng Ngọc đại quân một đến, Lâm Giang Phủ quân, thì có chút bất ổn, dù sao trước tuổi trẻ lực tráng, đều bị điều, tổn thất nặng nề, hưởng hồ bọn họ?

Trước quân doanh, thì có đào binh, bị bắt được, chính là chém thẳng không tha, đầu lâu treo ở nơi đóng quân cửa, Yến Tiểu Lục mỗi lần trải qua, đều là cái cổ mát lạnh.

Lại nói, trong quân doanh, tốt xấu còn có thể ăn cơm no, so với ở bên ngoài chết đói, Yến Tiểu Lục vẫn còn có chút không quyết định chắc chắn được.

Lại nhìn sang một bên, mấy đại hán, cánh tay hầu như so với hắn bắp đùi còn thô, mấy cái làm thành một đoàn, không cùng bọn họ giao du.

Yến Tiểu Lục đẩy đẩy đồng bạn, nói: "Người xem những người này, nghe nói là trong thành nhà giàu gia đình tư binh, ai ya, nhìn là tốt rồi hung a! Bất quá luôn kiên trì một bộ người chết mặt, cho ai xem đây?"

Đồng bạn nuốt ngụm nước bọt, nhẹ giọng nói: "Những người này, đều là cho Tri Phủ đại nhân xem, mới đến thủ thành, có thể có hoà nhã mới là lạ... Nhanh dừng lại! Đội trưởng đến rồi!"

Yến Tiểu Lục trong lòng rung mình, mau mau nghiêm nghị dừng lại, mắt nhìn thẳng.

Liên thấy một cái đội trưởng tuần tra lại đây, phía sau, còn theo hai cái thân binh.

Nhìn Yến Tiểu Lục khối này, liền nói: "Các anh em lại gian khổ chút, quá tối nay, không phải ta chờ trực ban, ta sớm chuẩn bị rượu thịt, sẽ chờ..."

Nghe được rượu thịt hai chữ, Yến Tiểu Lục không khỏi nuốt ngụm nước miếng.

Này đội trưởng chính nói, nhìn thấy mấy cái gia đình, vẫn là tự thành một đoàn, tự mình việc, không khỏi hơi nhường mày.

Những này gia đình, nhiều là tinh tráng, có dũng lực, nhưng ngoại trừ từng người gia chủ, cái khác hiệu lệnh, chính là không nghe, để này đội trưởng, cũng có chút đau đầu.

Tiến lên thét: "Các người mang chức trách tại người, vì sao tự ý rời vị trí, không sợ quân pháp sao?"

Dẫn đầu trang đình, mũi cao vót, thô mi mắt to, cười gằn nói: "Lão tử là Trương gia hộ vệ, mắc mớ gì tới người?"

Đội trưởng trong lòng giận dữ, thét: "Mục vô thượng cấp, gan lớn thật, hai bên, mang xuống cho ta, trùng đánh hai mươi quân côn!"

Trong lòng đã là quyết định, muốn giết gà dọa khỉ, dựng đứng quân uy, đem những này gia đình tư binh, thật dễ sửa trị một phen.

"Quả là thật là uy phong, thật sát khí a!" Đại hán cười gằn nói.

Không khí này, thì có chút không đúng, đội trưởng trong lòng cả kinh, tay liền nắm lấy chuôi đao.

Lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Liền thấy hàn quang lóe lên, này đội trưởng đầu lâu, bay cao mà lên, mang theo nóng bỏng máu tươi, tung một chỗ.

Nhưng là đội trưởng thân binh sau lưng động thủ.

Đại hán trên mặt mang theo cười gằn, thét: "Động thủ!"

Yến Tiểu Lục trong đầu, vẫn còn có chút đại ra, không nhận rõ đến cùng xảy ra chuyện gì, lúc này, liền thấy mũi đao, tự ngực đâm quá, máu chảy như suối.

Trong người nhiệt khí, tựa hồ một mạch tiết ra, toàn thân giá lạnh.

Yến Tiểu Lục mắt tối sầm lại, cuối cùng ý nghĩ, vẫn là, "Ai, rất nhớ lại ăn một bữa thịt a..."

Ngoài cửa thành, Lý Đại Tráng nghiêm nghị đứng thẳng.

Thân binh tới, bẩm báo nói: "Đại nhân, đã thấy tín hiệu!"

"Được! Truyền cho ta hiệu lệnh, xung phong!"

Lý Đại Tráng vẻ mặt bình tĩnh. Phát xuống hiệu lệnh. Liền thấy một đám hắc y binh sĩ, quay về Lâm Giang Đông môn, khởi xướng xung phong.

Tựa hồ là vì hô ứng. Theo đại quân xung phong, Lâm Giang Đông môn, từ từ mở ra...

Lý Huân tuổi không nhỏ, lúc này, lại muốn bận tâm thành phòng, khó tránh khỏi có chút tinh lực không đủ, rất sớm ngủ dưới.

Lúc này. Bị một trận huyền não đánh thức.

"Lý Vân! Xảy ra chuyện gì?" Lý Huân đứng dậy, chỉ khoác một cái áo khoác, đi ra hỏi.

"Lão gia. Không tốt rồi!" Lý Vân quỳ nằm nhoài Lý Huân trước người, vẻ mặt hoảng loạn, càng là mười mấy năm qua hiếm thấy, Lý Huân trong lòng. Chính là chìm xuống.

"Đến cùng xảy ra chuyện gì. Mau nói đi!"

"Trương gia, Hồ gia, toàn bộ phản, mở ra Đông môn, Tống Ngọc đại quân, đã giết vào thành bên trong... Lão gia, chúng ta, có chạy không!"

Lý Vân sắc mặt trắng bệch, hần bồi tiếp Lý gia. Trải qua mấy chục năm phong vân, từ trước đến giờ nơi biển không sợ hãi. Hiện tại, nhưng chân thực là bị làm sợ.

Sâu sắc biết, lúc này, Lý gia đã là sống còn bước ngoặt!

Tin tức này, đơn giản là như sấm sét giữa trời quang! Lý Huân ngực, chính là một giọt, trong miệng hiện ra tinh huyết, mạnh mẽ đè xuống, hỏi: "Những thế gia này, lại dám động thủ? Không muốn gia chủ tính mạng sao? Lý Quá đây? Là chết rồi? Vẫn là hàng rồi?"

Những thế gia này, lại dám động thủ, tất nhiên là không sợ sợ ném chuột vỡ đồ.

Lý Quá cũng là Lý gia họ hàng gần, phụ trách trông coi các thế gia gia chủ, hiện tại, khẳng định là hần nơi đó, xảy ra vấn đề!

"Trông coi bên trong, có thế gia người, đột nhiên làm khó dễ, Lý Quá đã chết trận..." Lý Vân bi thảm nói.

"Tặc tử! Lão phu cùng người không đội trời chung!"

Lý Huân quát lớn, một ngụm máu tươi, rốt cục áp chế không nổi, phun bột mà ra, hóa thành mưa máu.

"Báo! Quân địch đã giết tới Phủ Nha trước nhai, ta quân tổn thất nặng nề!" Một cái thân binh, trên người mang theo huyết ô, như trận gió giống như tiêu đi vào, quỳ xuống đất nói.

"Lão gia! Lưu được núi xanh ở, không sợ không củi đốt a!" Lý Vân quỳ xuống đất, tầng tầng khải, vỡ đầu chảy máu.

Lý Huân, cuối cùng về mặt một thanh.

Thét: "Đi mã phòng, chúng ta từ hậu môn rời đi, đi Thanh Long Quan, sẽ nhờ triều đình đại quân, rửa sạch nhục nhã!"

Lúc này Lý Huân, nhưng chuẩn bị bại thú còn đấu.

“Vâng!”

Mấy người đi tới hậu môn, xoay người lên ngựa, liền muốn rời khỏi.

"Chạy đi đâu!" Lúc này, quát lớn âm thanh truyền đến.

Nhưng là La Bân, mang theo Hắc Vũ Kỳ chạy tới, trận chiến này, lấy bắt giết Lý Huân là thứ nhất đại công, hắn là kỵ binh, có ưu thế, trước tiên chạy tới chặn lại.

"Lão gia, đi mau!"

Lý Vân mang theo mấy cái thân binh tiến lên ngăn cản, vì là Lý Huân tranh thủ thời gian.

"Ngày hôm nay, các người ai cũng đi không rồi!" La Bân cười gằn.

Này đại công, làm sao có thể để cho chạy? Huống chi, hắn mang theo mấy chục kỵ, đối phương mới chỉ có mấy người!

Giục ngựa xung phong, hai bên bóng người lóe qua.

Lý Vân mang theo mấy kỵ, lại chạy băng băng một lúc, mới âm âm ngã xuống.

"Lý Tri Phủ, ta khuyên người vẫn là đầu hàng đi! Khỏi bị da thịt nổi khổ!"

La Bân dẫn người, đem Lý Huân hoàn toàn vây quanh, đi ra chiêu hàng.

"Hừ! Ta Lý Huân thân là Đại Càn thần tử, có thể nào chịu được các người phản tặc sỉ nhục!"

Lý Huân lúc này, cũng không biết nhớ tới cái gì, cả người, quý dị mà bình tĩnh lại.

Lại chỉ thiên thét: "Tổng Ngọc tặc tử, lão phu coi như chết rồi, cũng phải hóa thành Ác Quỷ, Diệt người chi hồn!"

Ngũ khí thâm, như lão lang bi hào.

La Bân chúng người, đều là trong lòng cảm thấy lạnh lẽo.

"Tiến lên!" La Bân thét, mấy kỵ lao ra.

Lý Huân rút ra trường kiếm, cùng kỵ binh giao phong, hẳn là quan văn, tuy cũng luyện chút võ nghệ, cũng chỉ là vì cường thân kiện thể, cái nào trải qua quân trận sát phạt?

Chỉ vừa thấy mặt, liền bị chặt bỏ thủ cấp, máu chảy đầy đất.

Lúc này, tự có thủ hạ tiến lên, đem thủ cấp gói kỹ, thích đáng bảo quản.

Đây chính là chính Ngũ phẩm Tri Phủ thủ cấp, giá trị rất cao.

La Bân thoả mãn nở nụ cười, khiến cho: "Đem Phủ Nha xong bao vây hết, một con chó cũng không muốn buông tha!"

"Vâng!" Theo tiếng trả lời, móng ngựa như gió, sẽ tới Giang Phủ Nha hoàn toàn vây nhốt.

...

Vĩnh Yên mười một năm, tháng chín mười bảy.

Lâm Giang Phủ thế gia hiển thành, Lâm Giang Tri Phủ Lý Huân, chết trận giữa trường.

Cái khác quân coi giữ, cũng không có chiến ý, đồn dập đầu hàng, Tống Ngọc đại quân, thương vong cực nhỏ.

Một đêm qua đi, toàn bộ Lâm Giang Phủ thành, đều là rơi vào Tống Ngọc trong tay.

Liên với toàn bộ Lý gia, đều bị Tống Ngọc toàn bộ giam cầm.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 128: Quyết Ý

Lâm Giang Phủ thành, tuy rằng trải qua một hồi Bình tai.

Nhưng may mắn Bình kiếp tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, Tống Ngọc đại quân, lại quân kỷ nghiêm túc, không có quấy nhiễu dân chúng, xem như là trong bất hạnh rất may.

Tri Phủ Phủ Nha nội, lúc này, đã trải qua tàn sát.

Tống Ngọc có lệnh, người nhà họ Lý, toàn bộ hạ ngục, người chống cự, trực tiếp giết không tha!

Đêm qua nơi này, sát phạt tối thịnh, đến lúc này, vẫn là mùi máu tanh tràn ngập không tiêu tan.

Phủ Nha trên đại sảnh, đứng đầy các sắc nhân các loại.

Phóng tầm mắt vừa nhìn, có Trương gia, Hồ gia thế gia gia chủ, cũng có đêm qua quy hàng tướng lĩnh, lúc này, khó tránh khỏi có chút trong lòng lo sợ.

Nhiều nhất, vẫn là Tống Ngọc trước kia thủ hạ tướng lĩnh, lúc này, đều diện có thai sắc. Tống Ngọc thế lực, lại khoách lớn không ít, liên đới, bọn họ những người này, cũng là nước lên thì thuyền lên.

"Tiết Độ Sứ đại nhân đến!" Theo một tiếng thanh xướng, Tống Ngọc chậm rãi đi vào.

Lúc này, đã không ai đem hấn coi là thiếu niên tuổi đôi mươi, chỉ cảm thấy long hành hổ bộ, có hùng chủ phong thái.

Dưới đáy mọi người, đều là sáng mắt lên.

Tống Ngọc ngồi, lúc này không có che giấu, một luồng thâm trầm cương nghị, lại cơ trí anh minh khí độ, liền tự nhiên mà sinh ra.

Đây là Tống Ngọc chính là Thần linh, lại lĩnh binh chinh chiến, bồi dưỡng được đến.

"Tuy nghe Tống Công chỉ là tiểu gia xuất thân, nhưng không nghĩ, thật sự có chút đáng vẻ, chẳng trách có thể nhất thống Tam Phủ, Ngô Nam trong tầm mắt!" Không ít gia chủ, chính là trong lòng thầm nghĩ.

Tống Ngọc nhìn chung quanh một vòng, mỉm cười nói; "Lần này, bản Trấn có thể nhìn xuống Lâm Giang, còn nhiều thiết thòi chư vị giúp đỡ!"

Phía dưới mọi người, đều là liên tục nói không dám.

Tống Ngọc khoát tay chặn lại, phía dưới âm thanh đồn dừng.

Chỉ nghe Tống Ngọc ngâm: "Nghĩ tương thặng dũng truy cùng khẩu, bất khả cô danh học Bá vương!"

Này thế giới. Cũng có Bá Vương điển cố, nhưng nói, liền không phải Hạng Vũ.

Phía dưới mọi người. Nhưng chưa từng nghe tới này cú, đều giác dư vị vô cùng, dùng đến thời khắc này, càng là phù hợp.

Diệp Hồng Nhạn ra khỏi hàng, hỏi: "Chúa công nhưng là lo lắng Thanh Long Quan việc!"

"Nhiên! Thanh Long Quan chặn Ngô Nam yết hầu, xưa nay, chưa bao giờ mất Thanh Long Quan mà giữ được Ngô Nam. Bản Trấn muốn nhất thống Ngô Nam. Thanh Long này quan, không cướp lấy không thể, chừ vị. Ai muốn làm Bồn Trấn phân ưu?"

Tuy chỉ là vừa hỏi, nhưng người phía dưới, cái nào cảm thất lễ, dồn dập quỳ xuống: "Nguyện làm Chúa công ra roi!"

"Thiện! Diệp Hồng Nhạn. Người mang theo Đông Sơn Đô. Còn có Điển Lăng, Phan Hòa hai Bộ, đi đầu một bước, bản Trấn sau đó sẽ đến!"
Tống Ngọc phát xuống hiệu lệnh.

"Vâng!" Diệp Hồng Nhạn tự nhiên biết, lúc này Thanh Long Quan, tuy rằng trên danh nghĩa, còn ở Lý gia chưởng khống, nhưng binh lực trống vắng, hầu như có thể nói là không người.

Lý Huân đã chết. Toàn bộ Lý gia, đều là rơi vào Tống Ngọc trong tay. Quân coi giữ ý chí dao động, bất chiến mà hàng khả năng rất lớn, nếu có thể chiêu hàng, chính là đại công!

Coi như không thể, chính mình ba ngàn Binh đi qua, Thanh Long Quan thủ tốt, lúc này cũng mới mấy trăm, nào dám xuất quan mà chiến? Chỉ cần đem bọn họ chặn ở quan nội, đợi được Tống Ngọc yên ổn Lâm Giang Phủ, lại mang đại quân lại đây, cũng là có công!

Này rõ ràng chính là đề bạt, cho hẳn cơ hội lập công. Diệp Hồng Nhạn trong lòng kích động, đột nhiên quỳ xuống dập đầu: "Xin mời đại soái yên tâm, ty chức coi như tan xương nát thịt, cũng phải vì đại soái làm tốt việc này!"

"Như vậy liền được! La Bân, người dâng lên Lý Huân thủ cấp, cũng là đại công, trước tiên cho nhớ kỹ, đợi được Thanh Long Quan dưới, đồng thời trọng thưởng... Hiện tại, còn phải làm phiền người, mang theo Hắc Vũ

Ky, tuần tra Lâm Giang, giám sát không hợp pháp, Trấn áp dị động, nếu có người, dám vào lúc này ra mặt, đều cho giết, không muốn kiêng kỵ!"

Tống Ngọc quay đầu, nhìn La Bân, dặn dò nói.

Này La Bân, không hổ là đại tướng tài năng, ở này mấy trận đại chiến bên trong, lũ lập chiến công, hầu như đem Diệp Hồng Nhạn đều hạ thấp xuống.

Lúc này nghiêm nghị đồng ý, màu vàng bản mệnh ngạo nghễ dựng đứng, toả ra nhàn nhạt ánh vàng, cực kỳ Thần quái.

Trên đỉnh mây khói, cũng là xích khí tập hợp, thậm chí, còn có hoàng khí, từng tia từng tia mà sinh.

Khí tượng này, đều sắp đuổi kịp Diệp Hồng Nhạn.

Này La Bân cùng Diệp Hồng Nhạn, chính là Tống Ngọc hiện ở trong tay, mạnh nhất tướng lĩnh, đều có màu vàng bản mệnh, đại tướng chi khí.

Luận Văn Thần, nhưng là có chút hơi yếu, nhưng trước phát hiện Hạ Đông Minh cái này màu xanh nhân tài, nhưng cũng là rất nhiều bổ sung, chỉ chờ đề bạt tới liền có thể.

Tống Ngọc tính toán chính mình dưới trưởng, càng cũng có mấy phần lông cánh đầy đủ cảm giác, lại nhìn tự thân số mệnh, kim vân hội tụ, phía trên nhẹ xuất màu xanh, trong đó có Xích Giao xoay quanh, một cái màu xanh bản mệnh, thẳng tắp đứng thẳng, quản lý chư khí.

Không khỏi cười to, trạng cực vui vẻ.

Hiện tại, chính mình nhưng là chính thức đã có thành tựu, Phương Minh trước đầu tư, đã có thể nói, đều thu về.

Lại tiếp sau đó, chính là đại kiếm lời thời gian.

Phượng Minh phân ra Phân Thần, mục đích chủ yếu nhất, vẫn là đánh vỡ Tiềm Long Đại Thế, thoát ra số mệnh công xiềng.

Hiện tại, lý như bích Binh bại bỏ mình, mục đích chủ yếu nhất, có thể coi là đạt đến.

Nhưng theo Tống Ngọc thế lực càng lớn, Phượng Minh phóng tầm mắt thiên hạ, lại phát hiện, chính mình càng cũng có tranh cướp Chân Long đại vị cơ hội, không khỏi động lòng.

Người này nói tranh bá, đoạt được số mệnh, có thể so với Phượng Minh khổ cực bồi dưỡng tín đồ, tới cũng nhanh hơn nhiều.

Dựa vào Vương quyền, truyền bá tín ngưỡng, tốc độ này, cũng là cấp tốc không ít.

Mấy năm tiến độ, thậm chí so với được với Phượng Minh mấy trăm năm tích lũy.

Phượng Minh tự nhiên không muốn liên như thế buông tay.

Đã là quyết định, ở thiên hạ này tranh bá bàn cờ trên, cũng hạ xuống chính mình một con cờ.

Dù sao, hẳn là Thần linh, điểm xuất phát, rồi cùng phạm nhân không giống.

Tống Ngọc hiện tại, đã toán về bản, Phượng Minh trước tập trung vào, đều bù đắp lại.

Lại xuống đến, đặt xuống bao nhiêu, đều là lợi nhuận ròng, có kiếm lời không bồi.

Đương nhiên phải phát triển mạnh, tranh cướp thiên hạ. Tối không ăn thua, cũng phải cắt cứ Ngô Châu, hùng bá một phương.

Cái khác, cũng không cần quản.

Coi như đến lúc đó, Chân Long xuất thế, chuyện tới không thể trái cảnh giới, Tống Ngọc lại không còn sức đánh trả, cũng không cần sợ.

Quá mức, dâng ra Ngô Châu, chịu đòn nhận tội.

Tuy rằng trong lịch sử, có bao nhiêu Thần tử đánh bại, Quận chúa không thể hàng ví dụ, Tống Ngọc như hàng, có lẽ có cái gì hậu vị sắc phong, nhưng trải qua hai năm, tất thiếu không được "Chết bệnh" "Rơi xuống nước" cái gì. Liền với Tống gia, đều không kết quả gì tốt.

Nhưng từ Phương Minh xem ra, Tống Ngọc chủ động đầu hàng, miễn đi Ngô Châu Bình kiếp, trước lại ơn trạch một phương, miễn đi Ngô Châu bách tính chiến loạn nổi khổ, này nhân duyên, có thể coi là trả hết nợ. Tống Ngọc phân Thần, đối với Ngô Châu, có công không quá.

Thật muốn tính ra. Không chỉ không có tội nghiệt, trái lại có đại công.

Đến lúc đó, đem phân Thần thu hồi chính là. Lại ra tay, bảo toàn Tống gia huyết thống, cũng coi như toàn một hồi duyên phận.

Như vậy, Tống Ngọc tuy tử, nhưng toàn bộ Ngô Châu. Cũng có thể rộng rãi bố Thành Hoàng Thần tín ngưỡng, này một vào một ra, nhưng vẫn là kiếm lời.

Thần linh cùng phàm nhân xem thế giới góc độ. Chính là không giống.

Phương Minh (Tống Ngọc) chính là Thần linh, tự nhiên đem vị trí bãi cực chính, chỉ cần có lợi cho Thành Hoàng Thần tín ngưỡng, cũng có thể làm . Còn thế tục đại nghiệp. Nhưng là thành cũng vui vẻ, bại cũng đáng mừng.

Đương nhiên, đây chỉ là xấu nhất dự định.

Tống Ngọc lúc này, từng bước dẫn trước, nhưng cũng có một hồi Chân Long cơ hội!

Kiếp trước, không có Thần Đạo bên trong người, thành tựu Chân Long đại vị ví dụ, nhiều nhất. Trước tiên trở thành Chân Long, chết rồi có linh. Lại chứng Thần vị. Nay một là bởi vì thiên đạo giám sát, không được vi phạm. Hai là có Tiên Đạo nhúng tay, hoành sinh biến số.

Nhưng Đại Càn thế giới, ở Phương Minh trước, Thần Đạo không tồn, thiên đạo quản giáo lực lượng, cũng là cố không tới khối này.

Đồng thời, Tiên Đạo thế lực, không có Phương Minh kiếp trước cường thịnh, không có khả năng nắm giữ toàn bộ .

"Ta có thể tới đây thế, nhưng cũng là đại khí vận, đại phúc duyên!" Tống Ngọc trong lòng, yên lặng nghĩ.

Vừa đã quyết định, tranh cướp Chân Long đại vị, vậy thì không cần chần chờ.

Tống Ngọc cảm xúc dâng trào, nhìn phía xa, suy tư.

...

Ngày 20 tháng 9, Diệp Hồng Nhạn liền lĩnh quân tới Thanh Long Quan dưới.

Diệp Hồng Nhạn giục ngựa tiến lên, nhìn nguy nga Thanh Long Quan, không khỏi than thở.

Thanh Long này quan địa thế cực kỳ hiểm trở, sách cổ có nói "Đại thanh sơn đông tây lưỡng sơn đối trì, kỳ hình như môn, nhi thanh long xuất vu kỳ gian, cố danh."

Lại có "Ngô châu cửu tắc, thanh long vi thủ." Câu chuyện.

Hùng Quan dựa vào núi bàng hiêm, cao chiếm Đại Thanh sơn trên. Đồ vật hai cánh, dãy núi chập trùng. Lưng núi trường thành, thế uốn lượn. Quan có đông, tây cổng trong, đều lấy cự gạch điệp thế, quá nhận xuyên vân, khí độ hiên ngang, môn ngạch phân biệt điêu khắc "Nơi hiểm yếu", "Địa lợi" hai biển. Đồ vật cổng trong trên từng có xây thành lầu, sừng sững lừng không, bên trong tổ Vũ gia nhóm tượng, cũng ở đông ngoài cửa thành.

Diệp Hồng Nhạn viễn vọng Thanh Long Quan, không khỏi cảm thán: "Như vậy hùng quan, quả là dễ thủ khó công cực điểm!"

Trong lòng tính toán, như muốn ngành công, coi như thủ thành ít người, nhưng dựa vào thành phòng, chính mình này ba ngàn người, coi như toàn chiết ở đây, cũng không nhất định biết đánh nhau dưới.

"Này quan chỉ nghi dùng trí, không năng lực địch a!" Diệp Hồng Nhạn than thở.

Truyền xuống hiệu lệnh: "Phái người đi vào kêu hàng!"

Lập tức thì có một giọng nói lớn quan quân, đan kỵ đi tới Thanh Long Quan dưới, lớn tiếng quát: "Đóng lại thủ tướng nghe! Ta chủ Tống Ngọc, chính là Tân An tiết độ, sở hữu Tam Phủ, anh minh Thần võ... Trước, Lý gia chống lại đại quân, đã bị bắt, chờ đợi xử lý! Bọn người như hàng, ta chủ khoan hồng, tất có thể trọng dụng, nếu không, đại quân một đến, hối hận thì đã muộn!"

Quan quân này âm thanh chất phác, Thanh Long Quan trên, đều có thể nghe nói.

Lời này, vẫn hô ba lần.

Quan trên lầu, rơi vào một mảnh trầm mặc.

Một lát sau, một mũi tên hạ xuống. Này nhưng là không hàng tâm ý.

Quan quân sắc mặt tái xanh, thúc mã trở lại.

Đi tới Diệp Hồng Nhạn mã trước, xuống ngựa tạ tội: "Ty chúc vô năng! Kính xin đại nhân giáng tội!"

Diệp Hồng Nhạn cũng là hơi nhượng mảy, nói; "Này cần không trách người, đi xuống đi!"

Lại truyền xuống hiệu lệnh: "Đại quân đóng trại!"

Ba ngàn đại quân, nhất thời tản ra chia ra tự thủ.

Ngày kế, Diệp Hồng Nhạn lần thứ hai chiêu hàng, làm sao thủ tướng, ngu xuẩn mất khôn, chỉ có thể bắt đầu công thành.

Mấy ngày kế tiếp, tổn thất nặng nề, không thể không đình chỉ, chậm đợi Tống Ngọc đại quân.

Đến tháng mười, Tống Ngọc chinh đồn xong Lâm Giang sự vụ, mang theo ba ngàn đại quân chạy tới, lại triệu tập Tân An viện quân.

Lúc này đại quân, chân chính quá vạn người, đại doanh kéo dài mấy dặm, khí thế phi phàm.

"Ồ? Vẫn là không hàng sao?"

Tống Ngọc ăn mặc giáp vàng, nhìn Thanh Long Quan khẩu, hỏi.

Trước hăn đích thân viết thư, bắn vào Thanh Long Quan chiêu hàng, hứa lấy quan to lộc hậu, điều kiện cực kỳ phong phú.

Nhưng này, còn không đáp ứng, thì có chút khả nghi.

"Đại soái, thủ tướng lý bành, chính là Lý gia tộc thân, kim chủ thượng hứa hẹn chuyện cũ sẽ bỏ qua, còn phóng thích gia thuộc, đều không đáp

ứng, tất có gì đó quái lạ!"

Diệp Hồng Nhạn cũng là có phát ra giác.

Thanh long này quan, không giống trước phỏng chừng, một công liền xuống.

Ngược lại là lính sung túc, lương thảo đủ, này mấy lần công thành, đều bị đỡ

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 129: Tây Quan

Diệp Hồng Nhạn nói ra nghi hoặc, đã thấy Tống Ngọc, mắt có sát khí, trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng.

Trong lòng rùng mình, biết người Chúa công này, xưa nay tâm tư kín đáo, đồng thời, có Thần bí con đường, biết rất nhiều.

Không khỏi hỏi: "Chúa công nhưng là có suy đoán!"

"Không sai!" Tống Ngọc lạnh giọng nói.

Không đợi Diệp Hồng Nhạn đặt câu hỏi, lại tiếp tục nói: "Việc này quý dị, tất là Ngô Châu thậm chí nơi khác, có người không chịu nổi ta nhất thống Ngô Nam, cho Thanh Long Quan trợ giúp, thề muốn trì hoãn Bản Trấn đại nghiệp, quả là đáng chết!"

Tống Ngọc lúc này, có Giao Long chi tượng, hầu như chính là khác một cái Tiềm Long, nhất cử nhất động, uy nghiêm sâu nặng.

Sát ý đồng thời, tuy rằng không phải quay về Diệp Hồng Nhạn phát ra, nhưng Diệp Hồng Nhạn, cũng là cảm giác chu vi, tựa hồ rơi vào trời đất ngập tràn băng tuyết, hàn ý thấu xương.

Liền nghe Tống Ngọc âm thanh, lạnh lẽo băng hàn, tựa hồ không mang theo một điểm tức giận:

"Đã có ăn trộm cầu trâu hạng người, mưu toan kéo dài Bản Trấn đại nghiệp, Bản Trấn thiên không cho hãn toại nguyện!"

"Truyện Bản Trấn hiệu lệnh, ngày mai toàn quân để lên, ngày đêm công thành!"

"Trước tiên leo lên cửa thành giả, lập tăng ba cấp, thưởng ngân ngàn lạng!"

"Phá quan sau, không đầu hàng, tẩy quan ba ngày, Bản Trấn muốn Thanh Long này quan, chó gà không tha!"

Tống Ngọc nhìn Thanh Long Quan phía trên, phát xuống quân lệnh.

"Vâng!" Diệp Hồng Nhạn trong lòng đại lẫm, đây chính là nếu không kế đánh đổi, bất kể tổn thất, mạnh mẽ tấn công Thanh Long Quan.

Diệp Hồng Nhạn một suy đoán thương vong, thì có chút choáng váng, loại này quyết đoán, hãn tự hỏi, là không bỏ ra nổi.

Đương nhiên, Tống Ngọc đại quân như vậy, quân coi giữ cũng sẽ không tốt đi nơi nào, đồng thời. Phá quan sau, đúng là muốn máu chảy thành sông, giết thành đất trống mới có thể.

Nhìn Diệp Hồng Nhạn xuống truyền lệnh. Tống Ngọc sắc mặt khôi phục lại yên lặng, mở ra Vọng Khí Thần Thông.

Ở trong mắt hãn, Thanh Long Quan trên, quân khí nghiêm nhiên, lại có mấy đại cổ số mệnh, không ngừng trợ giúp.

Trong đó vài cổ, mang theo hồng hoàng vẻ. Vẫn không tính là làm sao kinh người, nhưng có một luồng, bạch khí dày đặc. Thậm chí, mang theo điểm điểm xanh tím vẻ.

"Triều đình, Châu lý, còn có mấy cái Quận Vọng thế gia sao?" Tống Ngọc phân biệt.

Hắn không chỉ tư duy kín đáo, tin tức linh thông, càng có hi Vọng Khí Thần thông. Có thể lẫn nhau xác minh. Một thoáng liền đẩy ra rồi chiến tranh sương mù.

Hiện tại, Tống Ngọc chiếm Tam Phủ, như lại cho rơi xuống Thanh Long Quan, cái kia Ngô Nam, ngay lập tức sẽ là nhất thống.

Tình hthét này, trong lịch sử đều có.

Nhưng hiện tại, quá sớm rồi! Bất luận là Triều đình, vẫn là Châu lý thế gia. Đều không muốn nhìn thấy này cảnh, mới sẽ liên thủ trợ giúp.

Cần phải kéo dài Tống Ngọc nhất thống Ngô Nam thời gian. Cho chính bọn hắn thành Long.

Nhưng hắn tinh binh hãn tướng, há lại là dễ dàng như vậy chịu thua?

Hiện tại Thanh Long Quan bên trong, nhiều nhất, trợ giúp ngàn người không tới, hơn nữa rất nhiều quân giới lương bổng.

Như lại kéo dài, cho Châu lý thời gian, phái đến châu Bình hạ xuống, đây mới thực sự là đại sự không ổn.

Tống Ngọc hạ lệnh, toàn quân công thành, chính là muốn ở châu Bình đến trước, đặt xuống Thanh Long Quan, đem quyền chủ động cầm trong tay. Dựa vào Thanh Long Quan chi hiểm, ngăn cách bên ngoài ảnh hưởng, trở lại thông dong nhất thống.

Quan nội người, nói vậy cũng rõ ràng này điểm, tất là tử thủ không lùi.

Xem ra ngày mai, nơi đây tất huyết trạm liên miên, đúng là cái thu nạp quân hồn nơi đến tốt đẹp!

Tống Ngọc nhìn Đại Thanh sơn cảnh sắc, không biết sao, đột nhiên nghĩ đến này điểm, phảng phất trước, hời hợt, không đáng nhắc tới.

"Đây chính là kỳ thủ tâm thái sao?" Tống Ngọc tự lẩm bẩm.

Ngày thứ hai.

Tân An Quân đội, toàn bộ bày ra, chuyển trên khí giới công thành, thay phiên công thành.

Lý Bành đứng ở quan lâu, nhìn phía dưới, vô số Tân An Quân, gào thét, hẳn không sợ chết xông lên.

Khung cảnh này, dù hãn kinh nghiệm lâu năm chiến trận, cũng là mồ hôi lạnh trực dưới.

"Tống Quân điên rồi!" Lý Bành tự nói.

Này Tân An Quân đội điên cuồng, đại ra Lý Bành dự liệu, liền với trước thủ vững tự tin, cũng tiêu giảm không ít, đáy lòng, lần thứ nhất, sinh ra hối hận tâm ý.

Nhưng lúc này, chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Thét: "Các huynh đệ! Bắn cung! Không nên để cho Tống Quân tới!"

Lại thét: "Chỉ cần kiên trì nữa mấy ngày, Châu lý thì có viện binh hạ xuống, đến thời điểm, người người đều có trọng thưởng, thăng quan phát tài!"

Tuy rằng như thế thét, nhưng viện quân khi nào có thể đến? Chính mình có thể Phủ thủ đến viện quân đến chi thời khắc, liền ngay cả Lý Bành chính mình, trong lòng đều có chút không chắc chắn.

Tình thế phát triển, vượt quá Lý Bành dự liệu.

Ở Tân An Tổng gia quân điên cuồng công thành dưới, Thanh Long Quan chỉ là kiên trì mười ngày, liền bị đánh vỡ.

Phá quan ngày, thiên hàng mưa xối xả, máu chảy thành sông.

Tổng Ngọc đại quân, ba ngày không phong đao, Thanh Long Quan bên trong, chó gà không tha!

Lý Bành mấy cái tướng lĩnh, bị tóm lấy, Tổng Ngọc tự mình hạ lệnh, thực thi lăng trì chi hình, ở tam quân trước mặt, đem những người này, ngàn đao băm thây!

Cư diễm tịch ghi chép, ngay lúc đó Thanh Long Quan, thi chất đầy đất, hầu như toàn bộ cửa ải, đều bị dòng máu nhuộm thành đỏ sẫm.

Sau đó thu lại tử thi, ròng rã dùng hơn mười ngày, ở quan ngoại, xây núi thây, cao tới mấy trượng.

Bởi vì đánh không ra nhân thủ vùi lấp, cuối cùng đều là một cây đuốc đốt, khói đặc tể nhật, xác thối mấy tháng không tiêu tan.

Tổng Ngọc đứng sừng sững bước ngoặt, nhìn quan nội tình hình, sắc mặt, cũng khó nhìn.

Lần này đại chiến, tuy rằng đặt xuống Thanh Long Quan, nhưng Tổng Ngọc mang đến đại quân, tử thương quá nữa.

Những này, có thể đều là hãn sau đó tranh bá thiên hạ tiền vốn!

Lúc này, Diệp Hồng Nhạn tới, cũng là mặt trầm như nước.

"Đô thống kế đi ra sao?" Tổng Ngọc hỏi.

"Đều kiểm kê, ta quân chết trận 1,300 dư, trọng thương hơn bảy trăm." Những này, đều là triệt để tổn thất nhân thủ.

Không nói thời cổ, chữa bệnh điều kiện lạc hậu, những này trọng thương, coi như có Người Coi Miếu Hồi Xuân Phù, cũng sẽ chết đi quá nữa. Chính là may mắn cứu sống, cũng chỉ có thể cời giáp về quê, không thể lại chinh chiến.

"Vết thương nhẹ 2,500 dư, bởi vì có Thành Hoàng Thần phù thủy, phối hợp quân y, hơn nửa khỏi bệnh sau, cũng có thể về đơn vị!" Diệp Hồng Nhạn nói tới chỗ này, sắc mặt mới đẹp dễ mấy phần.

Tống Ngọc trong lòng, cũng là nhất định, tổn thất này, hẳn còn chống đỡ nổi.

Tiện tay đem một phần công văn đưa cho Diệp Hồng Nhạn, nói: "Hồng Nhạn, người xem một chút!"

Diệp Hồng Nhạn tiếp nhận, định Thần nhìn lại, hóa ra là phân quân báo, rất ngắn, liền rất ít vài hàng.

Nhưng nội dung, nhưng là không phải chuyện nhỏ.

Châu mục đạt được Lý Huân tin tức, điều đại quân. Có tới vạn người, do Hoắc Lập suất lĩnh, đêm tối lao tới Ngô Nam.

Bây giờ cách Thanh Long Quan. Chỉ có không tới năm mươi dặm!

Diệp Hồng Nhạn mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, vui mừng nói: "Hoắc Lập đại danh, thuộc hạ cũng từng nghe nói, có người nói người này, không chỉ giỏi về dụng binh, càng có thể thủ thành. Từng ở nước Yến, lấy bất mãn ngàn người. Chống lại Hồ lỗ hơn vạn Thiết kỵ, kiên trì gần ba tháng lâu dài... Có thể nói danh tướng!"

"Như cho người này, suất quân tiến vào Thanh Long Quan. Hậu quả kia, không thể tưởng tượng nổi!"

Diệp Hồng Nhạn hướng về Tống Ngọc hành lễ: "Chúa công minh thấy vạn dặm, Nhất Diệp Tri Thu, ty chúc bội phục!"

Cái này cũng là trong lòng hân hoan. Nếu là lại buổi tối mấy ngày. Cái kia Tống Ngọc tử thương, cũng không chỉ là năm ngàn đơn giản như vậy.

Nói không chừng, nhất thống Ngô Nam bá nghiệp, đều phải bị ngăn trở.

Hiện tại một bước đi qua, chính là trời cao biển rộng.

Tống Ngọc mỉm cười nói: "Chiến trường chi đạo, sống còn, ngay khi trong nháy mắt, người làm tướng. Phải có tra!"

"Cần cứ thám mã đến báo, hiện tại Hoắc Lập đại quân. Đạt được ta quân đặt xuống Thanh Long Quan tin tức, chần chờ không trước! Khả khả... Hiện tại ta quân truân tại quan nội, hân nếu dám tới, tất là đón đầu thống kích!"

Diệp Hồng Nhạn gật đầu.

Muốn đối phó Thanh Long Quan bậc này hùng quan, phải có gấp mười lần binh lực, tổn thất nặng nề, mới có thể đánh hạ.

Tống Ngọc trước, lấy vạn đại quân người, tấn công lên, đều là tử thương quá nửa, khi đó quan nội, quân coi giữ có thể chỉ có hơn ngàn.

Hiện tại Tân An Trấn, có năm ngàn đại quân ở đây, Hoắc Lập lại là danh tướng, cũng ít nhất đến có năm vạn người, mới có thể thử nghiệm tiến công.

"Hoắc Lập người này, ngược lại có mấy phần bản lĩnh, khi cần quyết đoán thì sẽ quyết đoán đạo lý, hân vẫn là hiểu được, Bản Trấn phòng chừng, quá không được mấy ngày, hân tất sẽ rút quân!"

Tống Ngọc nhìn phương xa, nói ra phán đoán của chính mình.

"Sau trận chiến này, Chúa công tất có thể nhất thống Ngô Nam, vang danh thiên hạ, ty chúc chúc mừng Chúa công!" Diệp Hồng Nhạn quỳ xuống chúc mừng.

Tống Ngọc mỉm cười.

Từ khi đặt xuống Thanh Long Quan sau, hắc số mệnh, đã triệt để vững chắc, đồng thời, Xích Giao hậu thân, cũng có thêm hai cái nhô ra, xem ra, rất nhanh sẽ có hai trảo sinh ra.

Hiện tại Xích Giao còn chỉ có hai chân, xem như là ấu giao, đợi được sau sinh đủ chân, vậy thì là chính thức thành niên, có thể hô mưa gọi gió!

Thanh Long Quan cuộc chiến, quả nhiên truyền vang thiên hạ.

Lúc này Tống Ngọc, đã có thể khẳng định, có thể thống nhất Ngô Nam, cắt cử Ngũ Phủ nơi.

Hiện tại toàn bộ thiên hạ, có thể sánh được Tống Ngọc, cũng mới rất ít mấy người mà thôi, đều là một phương chư hầu.

Này Tống Ngọc tiểu gia xuất thân, nhưng có này thanh uy, nhất thời khiếp sợ thiên hạ.

Các thế lực lớn, dồn dập phái ra thám tử, thâm nhập Ngô Nam, tìm hiểu Tống Ngọc sự tích.

Ngô Nam một chỗ, nhất thời hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Đương nhiên, cũng không có thiếu người, trong bóng tối cắn nát hàm răng.

...

Những này, Tống Ngọc đều là biết được.

Lúc này, hắn đã quay lại Lâm Giang Phủ thành, chính đang hậu hoa viên bên trong du thưởng, bên cạnh bồi tiếp một người, cẩn thận từng li từng tí một, khuôn mặt âm đức, chính là Trần Vân.

Tống Ngọc cười nói: "Ngô Nam gần nhất, nhưng là không bình tĩnh a!" Có ý riêng.

Trần Vân trả lời: "Ty chức đang muốn bẩm báo, cứ ty chức biết, ngày gần đây, có bao nhiêu phe thế lực thám tử, đều lẫn vào Ngô Nam, tìm hiểu tin tức, có, thậm chí còn mưu toan xếp vào đến đại soái bên trong Phủ..."

"Bàn tay quá dài, trực tiếp chặt chính là!" Phương Minh hồ hững nói, hắn bây giờ, có này sức lực.

"Cho tới bình thường thám tử, đánh tra rõ ràng sau, giữ lại giám thị chính là, nói không chừng, còn có thể có chút thu hoạch ngoài ý muốn."

Tống Ngọc nhàn nhạt dặn dò.

Trần Vân cũng không dám bất cần, quỳ xuống nói: "Vâng!"

Tống Ngọc đi tới hoa viên chòi nghỉ mát, mới vừa ngồi xuống, thì có tô tở, dâng lên nước chè xanh.

Tống Ngọc cầm lấy chén trà, khẽ mím môi một cái, hỏi: "Lý gia ám mạch, tra thế nào rồi?"

Đây là trước dặn dò Trần Vân làm sự.

Này đời đời gia, vì gia tộc tồn tục, nhọc lòng, có bao nhiêu hậu chiêu.

Nhiều nhất, vẫn là ám mạch.

Này ám mạch, chính là đem mấy cái con riêng, nhiều là thiếp tỳ sinh, trong bóng tối đưa ra, thích đáng thu xếp, để ngừa vạ nhất.

Những này ám mạch, bí ẩn đến cực điểm, có ngay cả mình đều không biết, đương sự giả lại nhiều bị diệt khẩu, càng là khó tra.

Trần Vân trong lòng âm thầm kêu khổ, mau mau quỳ xuống thỉnh tội.

"Ty chức vô năng, chỉ tìm tới một chỗ, đã toàn bộ bắt..."

Tống Ngọc đúng là không để ý lắm, bực này tồn tục bí mật, thế gia từ trước đến giờ ẩn giấu rất nặng, Trần Vân có thể tra đến một chỗ, đã là năng lực xuất chúng.

Hắn tìm Lý gia ám mạch, ngược lại không phải vì đuổi tận giết tuyệt, mà là có tính toán khác.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 130: Điều Được Thưởng

Tống Ngọc sở dĩ tra tìm Lý gia ám mạch, nhưng là vì Lý gia Long khí!

Lý gia tổ đức Long hậu, nhập táng Long mạch, ra Lý Như Bích này điều Tiềm Long.

Tống Ngọc tuy rằng giết đến Lý Như Bích cùng Lý Huân hai người, tận đoạt Long khí, nhưng cũng chỉ có chín phần mười.

Còn lại một thành, nhưng là tổ đức ngưng, cướp đoạt không được , không phải là phân tán ở Lý gia hậu duệ trên, chính là tự mình tiêu tan.

Long khí quý giá, Tống Ngọc lại muốn tranh bá thiên hạ, một phần cũng không thể lãng phí, tự muốn làm chút nỗ lực.

Bây giờ nhìn lại, Dương gian, có thể làm được, liền nhiều như vậy.

Còn lại, vẫn cần bản tôn ra tay, dù sao, Lý gia ám mạch, tất nhiên cùng Lý gia khí số liên kết, này tìm căn nguyên, theo đẳng mò qua, nhưng là bắt vào tay.

Lý gia dù sao mới là Đại Hộ, có thể xếp vào mấy chỗ? Nói không chừng, liền Ngô Châu đều không ra được. Chỉ như Môn Phiệt Quận Vọng, không làm gì không được đúng cả thiên hạ bố loại, số mệnh liên miên, giết chết bất tận.

Liền liền nói: "Việc này, liền như vậy chấm dứt đi!"

“Vâng!” Trần Vân trong lòng, cũng là ám thở một hơi.

Lúc này, một Văn lại lại đây, bầm báo nói: "Đại nhân, Bản Trấn văn võ quan chức, đều đã đến đông đủ, chính đang đại sảnh chờ đợi!"

"Bản Trấn này liền đi!" Tống Ngọc đứng dậy.

Trần Vân đuổi theo sát.

Hiện tại, Tống Ngọc sở hữu Tam Phủ, địa bàn mở rộng gấp ba không ngừng, các loại chức vị, đều cần điều chỉnh, chớ nói chi là, còn muốn luận công hành thưởng.

Lâm Giang Phủ Nha đại sảnh, xây dựng đến thật là rộng lớn, lúc này Tống Ngọc thuộc hạ đều có, cũng chưa chấp được.

Tống Ngọc đi vào, liền thấy rõ bạch khí hội tụ, vàng ròng vẻ bốc lên, đem toàn bộ đại sảnh, đều chiếu rọi đến xán lạn huy hoàng.

Đây là Thần thông nhìn thấy. Phàm nhân nhưng là không nhìn nổi.

"Khi nào, ta chỗ này, có thể cả sảnh đường đều xanh tím. Mới có thể nói, thiên hạ ở tay!" Tống Ngọc âm thầm nghĩ, nhanh chân đi tiến vào.

Văn võ quan chức, thấy Tống Ngọc, đều là hành lễ: "Thuộc hạ bái kiến Tiết Độ Sứ đại nhân!"

"Miễn lễ!" Tống Ngọc hai tay khê nâng, miễn đi mọi người chi lễ, lúc này mới nhìn xuống.

Này thế quy củ. Văn tả vũ hữu.

Ở trong đại sảnh, cũng phân là thành hai hàng.

Bên trái, mặc phủ trường lại Trầm Văn Bân, hộ ty tham sự Mạnh Trục, công ti tham sự Tôn Miếu. Còn có Tổng Khuyết, Tổng Tư hai cái Huyện lệnh đều ở, phía sau, còn theo không ít quan văn, có chính là tân tiến vào nường nhờ vào giả. Có chính là chính sự đường đi ra. Trong đó, tối dẫn chú ý, nhưng là Hạ Đông Minh, một thân thanh bào, anh dũng bất quần.

Bên phải, nhưng là Đông Sơn Đô chỉ huy sứ Diệp Hồng Nhạn, khăn đỏ Đô chỉ huy sứ Lý Đại Tráng, Hắc Vũ Kỳ thống lĩnh La Bân, ba người trước tiên, Tổng Hồ, Điền Lãng, Phan Hòa theo sát phía sau, đón lấy. Chính là mỗi cái doanh chính. Mọi người đều là một thân nhung trang, giáp trụ tại người. Sát khí bức người.

Còn có Tổng Hòa, lúc này đứng ở Phương Minh phía sau, sắc mặt nghiêm nghị.

Những này, chính là Tổng Ngọc toàn bộ thành viên nòng cốt.

Tổng Ngọc nhìn phía dưới mọi người, chậm rãi nói: "Mấy tháng này đại chiến, biết đánh nhau dưới hai Phủ, các vị, đều là có công chi Thần! Phải làm trọng thưởng!"

Dưới đáy mọi người, đều là quỳ gối, "Thuộc hạ bé nhỏ công lao, cái nào có thể ban thưởng?"

"Không cần đa lễ, đều đứng lên thôi, có công có thưởng, mới là lâu dài chi đạo, các người hãn là, muốn Bản Trấn, làm cái nói không giữ lời người?" Tổng Ngọc mỉm cười nói.

Lúc này Tổng Ngọc uy nghiêm sâu nặng, coi như là nói cười, đầy tớ, cũng liên tục nói không dám, lần thứ hai bái tạ, mới đứng dậy.

Tổng Ngọc âm thanh chuyển thành thận trọng, nói: "Diệp Hồng Nhạn ở đâu?"

Diệp Hồng Nhạn ra khỏi hàng, quỳ xuống: "Thuộc hạ ở!"

"Này mấy lần đại chiến, người bày mưu nghĩ kế, đều có công lớn, Bản Trấn phong người vì là chính Ngũ phẩm Du Kích Tướng Quân, lĩnh quân một Phủ! Tọa Trấn Thanh Long Quan!"

"Hồng Nhạn, người có thể nguyện làm Bản Trấn phân ưu?"

Này Du Kích Tướng Quân, chính là chính kinh tướng quân chức vị, đồng thời, lĩnh binh một Phủ, có tới sáu ngàn người!

Là Tổng Ngọc hiện tại dưới trướng cao nhất.

Mà tọa Trấn Thanh Long Quan, chính là đem Ngô Nam yết hầu, toàn bộ giao phó.

Này núi cao hải thâm tín nhiệm, làm cho Diệp Hồng Nhạn này nam nhi bảy thước, suýt nữa rơi lệ.

Mau mau quỳ xuống: "Chúa công đối với mặt tướng như vậy ân trọng, mặt tướng chính là tan xương nát thịt, cũng phải vì Chúa công bảo vệ tốt Thanh Long Quan!"

Tổng Ngọc ý khen ngợi, mỉm cười gật đầu.

Ở trong mắt hắc, Diệp Hồng Nhạn lúc này, trên đỉnh kim khí tập hợp, giống như đám mây, cùng bản mệnh khí thuần hóa một màu, đồng thời, có hình thái, tuy rằng hư huyền, nhưng cũng mơ hồ có thể thấy được.

Trong lòng biết này Diệp Hồng Nhạn, không hổ có đại tướng chi khí, tất có thể ngồi vững vàng đại vị, bảo vệ tốt Thanh Long Quan.

Chờ Diệp Hồng Nhạn lui về hàng ngũ, mới lại lệnh: "La Bân!"

"Thuộc hạ ở!" La Bân ra khỏi hàng, lớn tiếng đáp ứng, hần thấy trước Diệp Hồng Nhạn liền thẳng cấp bốn, trong lòng, không khỏi cũng là hừng hực.

"Người suất kỵ binh lũ phá trận địa địch, lại giết đến Lý Huân, Bản Trấn phong người vì là chính Lục Phẩm Du Kích phó tướng, Hắc Vũ Kỵ cũng phải mở rộng, kiến mãn ngàn người. Vẫn cứ do người đảm Nhiệm thống lĩnh!"

"Mặt tướng đa tạ Chúa công!" La Bân lớn tiếng đáp ứng, dập đầu đồng ý.

Tiếng nói vừa dứt, hần trên đỉnh, cũng có kim khí hội tụ, chỉ là thanh thế, so với vừa nãy Diệp Hồng Nhạn, liền nhỏ một bậc.

"Tổng Hổ, Tổng Hòa, Điển Lăng, Phan Hòa!"

Tổng Ngọc phát tay, để La Bân lui ra. Lại lệnh.

"Thuộc hạ ở!" Bốn người ra khỏi hàng, quỳ xuống nghe lệnh.

"Các người tùy tùng tác chiến, cũng có quân công, đều lên cấp chính Thất phẩm Chiêu Vũ Giáo Úy, đảm nhiệm một Đô chỉ huy sứ!"

"Tạ Chúa công!" Bốn người cùng kêu lên cảm ơn.

"Bản Trấn ban xuống tên gọi, Phi Hổ Vệ đổi thành Phi Hổ Đô, nhưng do Tổng Hòa đảm nhiệm chỉ huy sứ."

"Lại tân thiết Tiên Đăng, Hãm Trận, Huyền Sách ba Đô."

"Tổng Hổ đảm nhiệm Huyền Sách Đô chỉ huy sứ, Điển Lăng đảm nhiệm Hãm Trận Đô chỉ huy sứ, Phan Hòa đảm nhiệm Tiên Đăng Đô chỉ huy sứ!"

“Vâng!” Bốn người đều là lĩnh mệnh, cung kính lui ra.

"Cái khác doanh chính quan quân, đều có phong thưởng, sau đó tự có công văn!"

Tống Ngọc còn nói, lập tức, mắt hồ nhìn quét: "Các người hiện tại, trước tiên quản bộ hạ cũ, chờ Bản Trấn huấn luyện đến tâm tốt, thì sẽ vì các người bù đắp biên chế."

"Nhưng... Như để Bản Trấn phát hiện các người lén lút mộ binh, hoặc là không lệnh điều động trừ thân binh bên ngoài quân đội, cái kia ba thước Long tuyền, cũng là vì là các người mà thiết!"

Long khí Xích Giao cũng là mở Long mục, tùy theo quét ngang.

Phía dưới tướng lĩnh, chợt cảm thấy núi lớn đè xuống, hô hấp không khoái, mồ hôi lạnh thấm ướt vạt sau, mau mau quỳ xuống, liên thanh nói: "Thuộc hạ không dám!"

"Như vậy liền được!"

Tống Ngọc gật đầu, nói: "Đều lên thôi! Bản Trấn chỉ là trước đem lời nói trước. Đến lúc đó, cũng không phải không giáo mà tru!"

Dưới đáy tướng lĩnh, đều là trong lòng phát lạnh. Buông xuống mặt kiể, không dám lộn xộn.

Tống Ngọc thấy thế, cũng không nói nhiều.

Cho tới Lý Đại Tráng các người, đều là tân hàng chi tướng, trước đề bạt, đã đầy đủ, không cần lần thứ hai lên cấp.

Nhìn về phía quan văn đội ngũ. Nói: "Tống Tư, Tống Khuyết ra khỏi hàng!"

Hai người đi ra. Dập đầu nói; "Xin chào đại nhân!"

"Lần này đại chiến, các người ở phía sau điều hành, cũng có công lao. Các người hai người. Đảm nhiệm Huyện lệnh làm việc."

"Tổng Tư, người cho phép Bản Trấn mặc phủ lại ty tham sự!"

"Tổng Khuyết, người nhậm chức cho Bản Trấn hình ty tham sự!"

"Đa tạ Chúa công!" Hai người đại hỉ, tuy rằng này tham sự cùng Huyện lệnh. Đều là chính Thất phẩm chức vụ. Nhưng một cái ở ngoại địa, một cái ở hạch tâm, thân cận Tổng Ngọc, tất nhiên là thăng chức.

Huấn chi, này mặc phủ sáu tham sự, sau đó chính là sáu ty thậm chí lục bộ mô hình, tiền đồ thật là quang đại. Không phải nhỏ nhỏ Huyện lệnh có thể so với?

"Hạ Đông Minh!" Tổng Ngọc lại truyện.

"Có tiểu dân!" Hạ Đông Minh ra khỏi hàng, hành lễ nói.

Hắn là này công đường. Duy nhất không có viên chức, nơi này liệt. Chính là người người chú ý.

Nhưng Hạ Đông Minh dường như chưa phát hiện, nhất cử nhất động, ung dung không vội, hiển lộ hết phong cách quý phái.

"Người Hạ gia lần này, chịu nhục, giết đến trảm thổ phủ Chu Thập Lục, đều là đại công, Bản Trấn rút người vì là chính Thất phẩm Lễ ty tham sự, cho phép lập phủ!"

Tổng Ngọc thanh âm ôn hòa, một thoáng liền đem Hạ Đông Minh từ thảo dân đề bạt đến chính thất phẩm vị trí!

Nhận lệnh một thoáng, Hạ Đông Minh đỉnh đầu, mây khói hội tụ, thật là vững chắc, hẳn có màu xanh bản mệnh, làm cái thất phẩm quan văn, tất nhiên là thành thạo điều luyện.

Dưới đây mọi người, tuy có chút gây rối, nhưng rất nhanh sẽ bình tĩnh lại.

Tổng Tư cùng Tổng Khuyết, đều là lão nhân, tự Tổng Ngọc khi còn bé, liền một đường tùy tùng, tư cách rất lão.

Hạ Đông Minh chính là Quận Vọng con trai trưởng, tương lai chủ nhà họ Hạ, có địa vị này, liền đầy đủ dè những người không phục.

Dù sao này thế, vẫn là Môn Phiệt thế gia thiên hạ!

Càng khởi nói, còn có đại công, đề bạt lên, có đủ lý do.

Bởi vậy, phía dưới tuy có gây rối, nhưng cuối cùng, nhưng là không lời nào để nói.

Tổng Ngọc thoả mãn nở nụ cười, còn nói: "Hiện tại các Phủ, tạm không thiết Tri Phủ, các huyện sự vụ, đều báo danh đại soái Phủ, do sáu ty tham sự xử lý!"

Tổng Ngọc hiện tại, địa bàn quá nhỏ, tổng cộng gộp lại, cũng mới ba cái Phủ, mười mấy huyện.

Như thiết Tri Phủ, chẳng phải là muốn đem một phần ba quyền to giao ra? Đồng thời quản lý trên, cũng có chút mập mạp.

Còn không bằng tạm thời thuộc về Tiết Độ Sứ Phủ thống nhất quản lý.

Như vậy, cũng chính là đem Tam Phủ cũng thành một cái đại Phủ, do năm cái sáu ty tham sự, thay thế Phủ Nha các ty, xử lý chính sự, cuối cùng do Tổng Ngọc quyết đoán.

Hiện tại cũng mới mười mấy huyện, hoàn toàn quản được lại đây.

Chờ đến sau đó, địa bàn lớn hơn, tái thiết Tri Phủ quản lý không muộn.

Cho tới Bình ty tham sự, Tống Ngọc từ trước đến giờ đều là tự mình chưởng quân, không cho người ngoài nhúng tay, hiện tại một là không có thích hợp người, hai là đồ thêm phiền phức, là lấy tạm thời không thiết.

"Cho tới các huyện Huyện lệnh, sau đó tự có công văn, các người chậm đợi lại ty công văn!" Tống Ngọc nói.

“Vâng!” Các quan văn, đều là bái dưới.

Tống Ngọc nhìn phía dưới, cũng có chút thoả mãn, lần này, mới cuối cùng sẽ có chút hỗn loạn quân chính hệ thống làm theo.

Sáu ty cũng đại bộ phận phong phú, sau đó, chính là chút tu bổ công tác mà thôi.

Ở dương thế nhân đạo hệ thống, cũng là thành lập.

Tống Ngọc mỉm cười, quay về dưới thủ mọi người, chậm rãi nói: "Sau đó người các loại, mỗi người quản lý chức vụ của mình, không muốn phụ lòng Bản Trấn một phen khổ tâm..."

"Bản Trấn còn phán người các loại, có thể theo ta đồng thời khám bình thời loạn lạc, còn thiên hạ bách tính, một cái sáng sửa Càn Khôn..."

Đây là Tống Ngọc lần đầu, ở trước mặt thuộc hạ, triển lộ ra đối với thiên hạ dã vọng.

Dưới đáy mọi người, đều là ngũ tạng như đốt, cảm xúc dâng trào.

Phía dưới văn Thần võ tướng, đều là bái dưới. Nói:

"Xin nghe đại nhân giáo huấn! Chúng ta tất tận trung chức thủ, làm chủ công đại nghiệp hiệu lực!"

Tống Ngọc ngồi cao, chỉ thấy theo mọi người đại lễ cúi chào.

Trước kia trên đại sảnh, có chút tán loạn số mệnh, một thoáng liền vững chắc xuống, ngay ngắn rõ ràng, đồng thời, có thuần hóa một màu xu thế, không khỏi trong lòng đại hỉ.

Số mệnh tán loạn, chính là thống trị còn không vững chắc, quyền uy không thể thâm nhập.

Hiện tại, nhưng là thể chế dần thành chi tượng!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 131: Nạp Thiếp

Tống Ngọc ngồi cao, vận lên Vọng Khí Thần Thông.

Trong mắt, liền thấy rõ một màn kỳ cảnh!

Chỉ thấy, theo phát xuống phong thường, thành lập thể chế.

Trên đại sảnh, trước kia có chút tán loạn số mệnh, đã là dần dần rơi xuống, cuối cùng triệt để vững chắc.

Quân khí tối nùng, huyền hắc như mực, bên trên, có một tầng dày đặc bạch dịch, giống như là ngọc thạch, êm dịu ánh sáng.

Trở lên, chính là màu đỏ thẫm, nồng nặc như lửa, bốc lên bất định.

Đỉnh chớp nhất, còn có từng tia từng tia kim khí, hội tụ mà sinh.

Này bốn màu, ánh sáng lưu chuyển, vừa thấy bất phàm.

Tống Ngọc trong bóng tối gật đầu, khí tượng này, là văn võ thể chế chi tượng, màu đen, chính là quân khí.

Màu trắng, là vì là dân khí, còn vàng ròng vẻ, nhưng là bên trong thể chế bộ quan chức hiện.

"Quân khí cùng dân khí, đều là sung túc, chỉ ở cao cấp quan chức trên, có chút khiếm khuyết..."

Tổng Ngọc quan sát khí tượng, âm thầm nghĩ.

Điều này cũng cùng hần hiện tại trì dưới tình huống tương xứng, Tổng Ngọc hiện tại, có thể nói nhất thống Ngô Nam. Thanh thế coi như ở toàn bộ thiên hạ, đều là không nhỏ.

Nhưng, thích hợp quan văn võ tướng, vẫn là khuyết thiếu.

"Hiện tại, trên tay ta màu xanh nhân tài, cũng là Hạ Đông Minh một người, còn Diệp Hồng Nhạn, La Bân, cũng chỉ có kỳ vọng theo số mệnh tầm bố, có thể sửa mệnh cách..."

Có câu nói, cư di khí, dưỡng di thể, coi như là thảo dân vị cách, bản mệnh màu trắng, chỉ cần không tiếc số mệnh, đại lực bồi dưỡng, quá cái mấy năm mười mấy năm, tự nhiên có cải thiện.

Lấy Tổng Ngọc hiện tại số mệnh quyền uy, đem một cái tiểu dân bồi dưỡng đến bản mệnh đỏ đậm, vẫn có niềm tin.

Trở lên đi. Muốn ra cái màu vàng, liền tổn hại to lớn, liền Tổng Ngọc đều đau lòng hơn.

Cho tới màu xanh nhân tài. Liền chỉ có thể nhìn số trời.

Nhưng Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân hai người, nhưng có cơ hội, hần hai người, vốn là có Đại Tướng chi khí, bản mệnh vàng ròng, không cần từ nhỏ dân bồi dưỡng, này liền bớt đi một số lớn chi tiêu.

Đồng thời. Tổng Ngọc hiện tại, chính thức đánh bại Lý Như Bích. Đoạt Tiềm Long vị trí.

Này Ngô Châu thiên địa, đối với dưới trướng hần, tự nhiên có ơn trạch, vì là Tổng Ngọc dựng thành viên nòng cốt.

Nói đơn giản. Chính là thả ra quyền hạn, hai người này, bản mệnh sửa độ khó, rất là giảm nhỏ.

Xem như là đuổi tới đi nhờ xe.

Nếu là tự thân thêm ít sức mạnh, cái kia bản mệnh thuần thanh, nhưng là có hi vọng.

Một khi có màu xanh, liền cực kỳ bất phàm, có thể một mình chống đỡ một phương, làm quan trên. Liền có thể làm đến chính Tam phẩm, chính là Châu Mục, cũng chỉ đến như thế mà thôi.

Tống Ngọc trong mắt. Có chờ mong.

Ầm ầm! ! !

Theo mọi người đứng dậy, chính thức vâng mệnh, khí tượng này, lại có biến hóa.

Như nước thủy triều số mệnh, hướng phía ngoài tuôn ra, Tống Ngọc dôi mắt viễn vọng. Là hướng về Lâm Giang, Văn Xương, Tân An ba phương hướng mà đi.

Trong hư không, số mệnh dây dưa. Thành vông cách hình, trải rộng Tam Phủ!

"Đây là... Pháp luật?" Tống Ngọc cả kinh, bật thốt lên.

Trước, Phủ Thành bên trong cũng có Triều đình khí vận pháp luật, nhưng theo Ngô Nam đại loạn, này lưới pháp luật, cũng tàn tạ đến gần sập rồi.

Tới Tống Ngọc đặt xuống Tam Phủ, một lần nữa thành lập thể chế.

Này pháp luật, nhưng cũng cần một lần nữa đổi quá.

Theo Tống Ngọc pháp luật xác lập, số mệnh vông lớn trải rộng toàn Phủ.

Trong hư không, chính là hơi động, một tấm tàn tạ Đại Càn pháp luật, bị xa lánh mà ra!

Này Đại Càn pháp luật, tàn khuyết không đầy đủ, có bao nhiêu tổn hại chỗ, nhìn rất là khó coi, đồng thời, gần như tất cả đều là màu xám trắng, chỉ ở ở trung tâm nhất, còn có chút điểm hồng khí.

"Từ này số mệnh lưới pháp luật, liền có thể nhìn ra, Đại Càn ở Ngô Nam thống trị, từ lâu chỉ còn trên danh nghĩa rồi!"

Tống Ngọc nhìn, cảm khái vạn phần.

Này khí độ lưới pháp luật, cũng có thể nhìn ra vương triều khí tượng.

Màu xám trắng, nhưng là dân tâm bán thất, chính lệnh không thông chi tượng.

Nếu là thuần trắng, mới là vừa vững chắc.

Tất cả đều là màu đỏ thẫm, chính là uy nghiêm thâm nhập lòng người, hiệu lệnh nhất thống, không có không từ chối chi tượng.

Cho tới màu vàng, đó là Vương triều thịnh thế, mới có khí tượng, một khi hai, ba trăm năm thời gian, cũng bất quá mười mấy năm mà thôi.

"Không biết ta phương pháp độ, khí tượng làm sao?"

Tống Ngọc nhìn chăm chú nhìn lại.

Chỉ thấy lưới pháp luật đông đúc, trải rộng Ngô Nam Tam Phủ.

Nhưng các nơi hình dạng sắc thái, nhưng khác.

Phủ Thành dày nhất, có màu đỏ thẫm, đến thị trấn, liền bạc trên một phần, lưới pháp luật cũng thừa thớt một ít, chỉ có hồng bạch vẻ.

Nông thôn ít nhất, lưới pháp luật tối bạc, chỉ có màu trắng.

"Này lưới pháp luật, là lấy Phủ huyền làm trung tâm, hướng ra phía ngoài phóng xạ!" Tống Ngọc trong lòng, có hiểu ra.

Về mặt tổng thể xem, này khí số, cũng coi như vững chắc. Tống Ngọc cũng rất là thoả mãn.

"Không biết ta mở Triều đại, sẽ có gì sắc?" Tống Ngọc yên lặng nghĩ, không khỏi có chút xuất thần.

Bất quá vẫn là rất nhanh hồi phục lại.

Lúc này phía dưới văn võ, cũng được lễ xong xuôi, Tống Ngọc nói: "Người chờ đợi, các hành việc! Thẩm Văn Bản, Mạnh Trục lưu lại!"

"Vâng!" Bách quan lui ra, lúc này công đường, liền còn lại Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục hai người.

Hai người này, đều là tâm phúc, Tống Ngọc nói chuyện, cũng là tùy tiện một ít, nhân nhạ hỏi: "Lần này, hai người người, cũng là có công, còn ở Tống Tư, Tống Khuyết bên trên, các thưởng bạc ngàn ngàn lạng, ruộng tốt bách mẫu!"

Mấy tháng này đến, Tống Ngọc ở tiền tuyến đại chiến, phía sau mọi việc, nhờ có Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục hai người chăm sóc.

Đồng thời, còn muốn trừ bị lương bổng, vì là Tống Ngọc cung cấp trợ giúp.

Tống Ngọc nghe Trần Văn bẩm báo, hai người này, mỗi ngày đều ngủ không tới hai canh giờ, lo lắng hết lòng, lúc này, đều có chút sinh ra sớm

tóc bạc thái độ.

Liên khuyên: "Các người, đều là Bản Trấn xương cánh tay, sau đó còn nhiều hơn nhiều dựa dẫm, có thể nào hiện tại liên tổn thương thân thể? Bản Trấn còn phán trăm nghìn năm sau, người ta quân thần tương đắc, thành tựu một cái giai thoại!"

Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục nghe, chỉ cảm thấy trong lồng ngực hừng hực, tiến lên hành lễ: "Cảm ơn chúa công!" Trong giọng nói, đã là có chút ghen ngào.

Trước vất vả, chợt cảm thấy có giá trị, không phải uổng công.

Tống Ngọc lại cố gắng hai người một phen, mới nói tới chính sự.

"Còn có, hai người người, chuẩn bị, này Tiết Độ Phủ, ít ngày nữa bên trong, đem có chuyện vui!"

Thẩm Văn Bản, Mạnh Trục từng cái kinh, hiện tại, cũng không là Tống Ngọc cùng cha ngày mừng thọ, cũng không có đại sự gì.

Tiệc khánh công ngay khi tối nay, cũng không thể nói được ít ngày nữa bên trong.

Huống chi, lấy Tống Ngọc địa vị bây giờ, có cái gì. Còn có thể coi việc vui?

Thẩm Văn Bản tâm tư thay đổi thật nhanh, hỏi: "Hắn là? Hôn nhân việc?"

Thấy Tống Ngọc mỉm cười gật đầu, trong lòng chính là kinh hãi.

Lấy Tống Ngọc địa vị bây giờ. Có thể xứng với, cũng là Quận Vọng trở lên nữ nhất lưu, nếu là như vậy, sớm nên có nghe nói, vì sao hoàn toàn không có tin tức?

Đồng thời, Tống Ngọc đại hôn, tự muốn thông qua Tống Tử Khiêm cho phép. Nói không chừng, vẫn là lão Tống chính mình quyết định.

Nếu là như vậy đại sự. Đều gặt Thăm gia, cái kia... Thăm Văn Bản cái trán, thì có mồ hôi lạnh, chảy ròng ròng mà xuống.

Tống Ngọc vừa thấy Thăm Văn Bản như vậy. Chính là nở nụ cười, "Văn Bản đừng sợ, Bản Trấn tuy muốn kết hôn nữ, nhưng bất quá là Nạp thiếp mà thôi..."

Thăm Văn Bản lúc này mới thở được đến, lau đi mồ hôi lạnh, tạ tội nói: "Vi thần thất lễ, xin hỏi chúa công, vừa ý người phương nào?"

Này thiếp địa vị, liền so với chính thê thấp rất nhiều. Chỉ so với phổ thông tỳ nữ cao chút.

Ở Đại Càn, chính thê thậm chí có thể mang tiểu thiếp đánh chết tươi, sau đó chỉ phải báo cho Trương phu một tiếng liền có thể.

Này thê Môn Phiệt con cháu Thế gia. Đến Tống Ngọc tuổi đời này, không nói đại hôn, chí ít cũng nạp mấy môn thiếp, cả ngày mùi hương nồng nàn nhuyển ngọc trong ngực.

Tống Ngọc hiện tại, nhưng vẫn là cô độc, chỉ có cái nha đầu tiêu hỏa. Người ở bên ngoài xem ra, đã là tự hạn chế đến khó mà tin nổi.

Này Nạp thiếp. Liền không cần cỡ nào trịnh trọng , còn ba thư sáu lễ cái gì, chỉ là chính thê đãi ngộ, thiếp tỳ hàng ngũ, chưa từng có.

Tống Ngọc thu thiếp, liền Tống Tử Khiêm đều không cần kinh động, đều có thể mình làm chủ.

Chỉ cần tùy tiện tuyển cái ngày tốt, từ cửa hông nghênh tiến vào liền có thể, sau đó thông báo một tiếng là được.

Đương nhiên, cũng có thể long trọng một ít, xem biết tiểu thiếp được sủng ái trình độ.

Thẩm Văn Bân nhưng là trong lòng hơi động, Thẩm gia tuy là Tống Ngọc mẫu tộc, nhưng quan hệ trên, có thể nhiều gần một phần, cũng là thật, trước thì có ý này, nhưng bị chiến sự trì hoãn, hiện tại, nhưng cũng là cái cơ hội, không khỏi sáng mắt lên.

"Bản Trấn muốn nạp, nhưng là hai vị. Các người tuy chưa từng gặp, nhưng nhất định quen thuộc!"

"Một vị tên là Ngô Tâm Lăng, một vị tên là Lý Tú Phương."

Tống Ngọc mỉm cười nói, trong mắt, nhưng rất có vài phần cân nhắc về.

Quả nhiên, dưới đáy hai người, há to mồm, hầu như trật khớp, nửa ngày chưa hoàn hồn lại.

"Chuyện này... Chuyện này... Chuyện này..." Thẩm Văn Bân cùng Mạnh Trục, nhất thời bị kinh hãi không nhẹ, có chút lắp ba lắp bắp.

Ngô Tâm Lăng cùng Lý Tú Phương tên, hẳn hai người, tự cũng nghe qua.

Ngô Tâm Lăng chính là Thanh Ngọc người trong thôn, bình dân xuất thân, địa vị có chút hạ thấp, nhưng vừa là làm thiếp, nhưng không có gì. Nhưng nữ tử này, chính là Thành Hoàng Thần tế tửu, khá có danh thanh, người ngoài cũng lưu truyền đến mức thần dị, bị An Xương coi là Thần Nữ hạ phạm, không dám mạo hiểm phạm.

Cho tới Lý Tú Phương, chính là là ai cơ chứ?

Thẩm Văn Bân cùng Mạnh Trục liếc mắt nhìn nhau, đều là cười khổ.

Này Lý Tú Phương, chính là Lý Huân nữ, Lý Như Bích cùng phụ cùng mẫu chi bào muội!

Trước tấn công Lâm Giang, người nhà họ Lý, toàn rơi vào Tống Ngọc trong tay, trong đó, lấy nữ quyến vì là nhiều, Tống Ngọc đem Lý thị bộ tộc, đàn ông toàn bộ hạ ngục, nữ quyến nhưng thích đáng thu xếp, không muốn căn nguyên ở đây!

Mạnh Trục hít sâu một cái, tiến lên một bước, thận trọng khuyên:

"Chúa công! Cái kia Ngô Tâm Lăng tuy xưng An Xương Thần Nữ, nhưng thực là phương ngoại cửu lưu, địa vị thấp hèn. Cổ ngữ có vân, quân tử xa chi! Huống chi người chủ đây?"

"Cho tới Lý Tú Phương, càng là nghịch tặc con gái, có thể nào thân cận? Chúa công không sợ tương lai, hoạ từ trong nhà sao?"

"Chúa công anh tư bộc phát, đại nghiệp tại người, xác thực hẳn là quảng nạp Mỹ Cơ, sinh sôi dòng dõi, nhưng này hai nữ, nhưng không cần phải!"

Thẩm Văn Bân cũng tỉnh táo lại đến, tiến lên nói: "Mạnh Trục nói, cực kỳ có lý... Chúa công, này vạn vạn không được a!"

Tống Ngọc nhìn phía dưới hai người, có chút cười khổ nói: "Bản Trấn nạp này hai nữ, cũng không phải vì sắc đẹp!"

"Cưới Ngô Tâm Lăng làm thiếp, nhưng là cùng Thành Hoàng Thần thể lực hoà đàm điều kiện, lúc đó tình hình, các người cũng biết, nếu không đến Thành Hoàng Thần sự giúp đỡ, Bản Trấn muốn giết đến Lý Như Bích, còn có một phen phiền phức!"

"Lúc đó nếu đáp ứng, lại há có thể thất tín?"

"Cho tới Lý Tú Phương nữ tử này, nguyên nhân ở trong, nhưng là không đủ vì là người ngoài nói vậy!"

"Nói chung, Bản Trấn tâm ý đã quyết, các người chuẩn bị là được!"

Tống Ngọc trầm giọng nói.

Lúc này, hẳn là lấy Tiết Độ Sứ thân phận hạ lệnh.

Tống Ngọc hiện nay, chính là Tam Phủ tiết độ, lập tức liền có thể nhất thống Ngô Nam, thân phận này số mệnh, há lại là giả?

Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục, liền chợt cảm thấy núi lớn ép đỉnh, hầu như thở không nổi, có lời gì, đều là nuốt xuống.

Lúc này dù không cam lòng đến đâu, cũng chỉ có thể cúi đầu hành lễ, nói: "Thần lĩnh mệnh!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 132: Cường Bức

"Như vậy, các người liền xuống chuẩn bị!" Tống Ngọc nhìn hai người cúi đầu, ngữ khí rất cực khôi phục lại yên lặng, nhàn nhạt nói.

"Vâng!" Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục liếc mắt nhìn nhau, vẫn là cung kính lui ra.

Nhìn hai người này bóng lưng, Tống Ngọc chậm rãi lắc đầu, xem hai người này thái độ, liền biết, trong Phủ mọi người, đối với lần này việc thái độ.

Có thể lén lút dự định, thực sự không thể nói, hiện tại, cũng chỉ có lấy Quận chúa oai, mạnh mẽ đè xuống.

Cũng may mắn, lần này, Tống Ngọc chỉ là chuẩn bị nạp hai nàng này làm thiếp, nếu là bình thường loại hình, e sợ toàn bộ Tiết Độ Sứ Phủ, đều muốn loạn xị bát nháo, liền với Tống Ngọc chi phụ Tống Tử Khiêm, cũng sẽ không đáp ứng, sinh ra rất nhiều chuyện đoán.

Nghĩ như thế, Tống Ngọc đứng dậy, chuyển tới hậu viện. Trần Văn như một cái bóng đen, từ trong góc xoay chuyển đi ra, đi theo Tống Ngọc mặt sau, cẩn thận từng li từng tí một, rập khuôn từng bước. Xem ra cực kỳ cẩn thận một chút.

"Cái kia Tuân Tĩnh, thế nào rồi?" Tống Ngọc hỏi, tranh bá thiên hạ, nhân tài coi trọng nhất, chính là người chủ, cũng đến tập chúng, mới có khí

số, Tuân Tĩnh chính là đại tài, Tống Ngọc tự nhiên có chút quan tâm.

Trước Lý Đại Tráng giết vào Chu Thập Lục trong Phủ, này Tuân Tĩnh cũng ở, bị tại chỗ bắt, hẳn chỉ là cái văn sĩ, tay trói gà không chặt, cũng phản kháng không, chỉ được bó tay chịu trói.

Lý Đại Tráng đạt được Thành Hoàng Thần ý chỉ, cũng không nhiều làm khó dễ, vẫn sành ăn cung cấp, chính là không được tự do, tương đương với giam lỏng.

Hiện tại quá này chút thời gian, Tống Ngọc nhớ tới, liền hỏi.

"Việc này, ty chức đang muốn hướng về chúa công bẩm báo..." Trần Vân âm thanh, có chút trầm thấp, nghe được Tống Ngọc, đều là hơi nhướng mày.

"Cái kia Tuân Tĩnh. Khởi đầu, vẫn tính bình tĩnh, mỗi ngày đọc sách luận kinh. Thỉnh thoảng uống trà chơi cờ, rất là an ổn."

"Nhưng đêm qua, ty chức phụng chúa công chi mệnh, đem Lý gia kết cục, làm bộ trong lúc lơ đãng, để lộ cho Tuân Tĩnh sau, hôm nay... Hôm nay..."

"Hẳn là. Tự sát?" Tống Ngọc nhàn nhạt hỏi.

Lúc này, hẳn đã đi tới Tiết Độ Phủ hẻo lánh chỗ. Chu vi cỏ dại nảy sinh, có chút hoang vu tâm ý.

Nơi này, nguyên bản là Phủ nha hậu viện, mấy năm trước. Nháo quá quý, khá là chết rồi mấy người, liền với tri Phủ, cũng bị kinh sợ dọa, lưu lại mầm bệnh, không thể không rút lui.

Này liền là vì là không rõ, hoang phế đi. Hiện tại bị Tống Ngọc lại một lần nữa, làm giam lỏng nhân vật trọng yếu vị trí.

Này không phải suy đoán, mà là Tống Ngọc trong mắt. Đã thấy rõ, cách đó không xa, giam cầm Tuân Tĩnh chỗ. Có hơi hắc khí lan tràn, trung gian nhẹ xuất một điểm màu xanh.

"Đã bỏ mình thành quỷ sao?" Tống Ngọc âm thầm nghĩ.

Nhưng lúc này, liền thấy màu đỏ thẫm lưới pháp luật, bỗng dừng hiện lên, trung gian, thậm chí mang theo điểm điểm màu vàng. Liền muốn dè xuống, tiêu diệt này hồn.

"Thôi!" Tống Ngọc trong mắt hơi động. Lưới pháp luật theo hấn tâm ý, lại tiếp tục biến mất, không gặp trước uy năng.

Tống Ngọc là pháp luật chi chủ, lại thân có thần quái, tự nhiên có thể khởi động lưới pháp luật, hoặc là đặc xá quỷ hồn.

Lúc này, liền thấy một hỏa âm Binh lại đây, đem mới vừa chạy ra đại nạn Tuân Tĩnh chi hồn phách mang đi.

Đây là Bản Tôn đạt được tin tức, phái tới nhân thủ.

"Chúa công liệu sự như thần!" Bên này, Trần Vân còn ở bầm báo: "Hôm nay buổi sáng, tôi tớ quét tước sân thì, liền phát hiện Tuân Tĩnh, đã tuyệt thực tự sát, cứu sau, đại phu nói, đã là không còn sống lâu nữa."

"Ngay khi vừa nãy, Tuân Tĩnh đã bỏ mình, là lấy thuộc hạ đặc biệt đến đây bầm báo..."

Trần Vân nói lời này thì, thân thể, còn có chút hơi run, dù sao, này trông giữ bất lợi chi tội, nhưng là làm sao cũng trốn không thoát, Trần Vân làm, đều là bí ẩn âm u việc, đối với Tống Ngọc chi hiểu rõ, hầu như còn ở Trần Văn Bản cùng Mạnh Trục trên.

Lúc này, mồ hôi lạnh trên trán, chảy ròng ròng mà xuống, hầu như thấm ướt trước sam.

"Đúng là cái trung thần, có di ngôn gì không?"

Tống Ngọc không có xử trí Trần Vân, hỏi ngược lại lên cái khác việc vật vãnh đến.

"Có! Lưu lại một phần di thư!" Trần Vân mau mau đáp lời, từ trong tay áo, lấy ra một khối vải vóc trình lên.

Tống Ngọc tiếp nhận, triển khai vừa nhìn, tinh lực mơ hồ, này di thư, càng là dùng huyết tả liền!

Huyết tự loang lỗ, hiện tại, đã có hắc hạt vẻ, nhìn có chút khủng bố, nhưng Tống Ngọc cỡ nào người? Liền khước mắt đều không động một cái, tùy ý nhìn xuống.

Một lúc lâu, biểu hiện mới có chút biến hóa, thở dài nói: "Tuân tiên sinh quả chính là đại tài, làm sao thiên ý trêu người, kiếp này nhưng là dừng tại đây, nhưng đáng tiếc, đáng tiếc!"

Lại hỏi: "Này Tuân Tĩnh, còn có người thân không?"

"Có một thê một thiếp, còn có một cái con trai trưởng, chỉ có ba tuổi!" Trần Vân chường quản Cẩm y vệ, tìm hiểu bí ẩn, đối với những việc này, đều là thuần thực, không rảnh suy tư nói.

"Trong nhà tứ điền bách mẫu, bạc ròng năm mươi hai, mặt khác, lại tìm khối đất tốt, đem Tuân Tĩnh hậu táng!" Tống Ngọc dặn dò nói.

"Vâng!" Trần Vân không dám thất lễ, vội vàng ghi xuống.

"Đúng là người, lần này, cũng coi như trông giữ bất lợi. Vốn là, này sau mấy lần đại chiến, người dò hỏi địch tình, cũng coi như có công lao,

phải làm lên cấp, hiện tại, liền ưu khuyết điểm giăng co, đều miễn thôi..."

Tống Ngọc thuận miệng, liền nói ra đối với Trần Vân xử trí.

"Đa tạ chúa công!" Trần Vân trong lòng, trái lại buông lỏng, chỉ cần không đoạt hãn Cẩm y vệ Chỉ huy sứ chức vụ, chính là đối với hãn còn có tín nhiệm, này so cái gì đều trọng yếu, tuy rằng không thể lên cấp, có chút đáng tiếc, nhưng thiên hạ lớn đây! Sau đó, còn sợ không có công lao sao?

"Chúa công... Nhưng là phải gặp gỡ Tuân tiên sinh di thể?" Trần Vân trong lòng buông lỏng, không khỏi hỏi.

"Khí ta đi giả, hôm qua ngày không thể lưu. Còn quản hãn làm gì?" Tống Ngọc nhưng là hỏi ngược lại nói.

Hãn hiện tại, theo thể lực tăng mạnh, khí số dần tăng, đã càng ngày càng cảm thấy uy phúc tự dụng, hài lòng như ý.

Này Tuân Tĩnh, bất quá là cái đại tài, nếu là nương nhờ vào, tự nhiên thân nặng chi, nhưng nếu lấy tử minh chí, vậy còn cố hãn làm gì? Lúc trước hậu táng cùng ớn trạch vợ con, cũng chỉ là biểu hiện thủ đoạn, qua đi liền không để ở trong lòng.

Tống Ngọc mặc kệ Trần Vân, thẳng xuyên hành, không lâu, liền đến đến một chỗ sân phía trước.

Viện tử này, so với cái khác kiến trúc, nhiều hơn mấy phần trang nghiêm, trên vách tường, còn ngờ ngợ có thể thấy được trát phấn vết tích, xem ra mới vừa tu không lâu.

"Đại soái!" Cửa hai cái vệ sĩ, thấy Tống Ngọc, đều là hành lễ.

"Miễn!" Tống Ngọc xua tay, hỏi: "Bên trong người, hai ngày nay thế nào?"

"Bẩm Đại soái, hôm qua, bảo là muốn muốn gặp cái khác người thân, chúng ta ngăn cản, cũng không có lại nháo..." Một người trong đó vệ sĩ, bẩm báo nói.

"Rất tốt!" Tống Ngọc gật đầu, chậm rãi đi vào này viện.

Trần Vân theo ở phía sau, sắc mặt, thì có chút kỳ dị. Đây một khối, hẳn tự nhiên nhận ra, chính là giam giữ Lý thị nữ quyền vị trí.

Này bên trong trạch viện, trụ, tự nhiên là Lý Tú Phương.

Nữ tử này, Trần Vân cũng đã gặp, tuy rằng vẫn tính có chút sắc đẹp, nhưng muốn nói chúa công mê muội với nữ sắc, mà cố ý tới đây, Trần Vân cái thứ nhất không tin.

Thấy rõ Tống Ngọc đi vào, Trần Vân vừa muốn nhắc chân lên đuổi tới, cũng không biết nghĩ đến cái gì, cuối cùng vẫn là không có tiến vào này trạch, ngược lại cùng hai cái vệ sĩ, đồng thời trông coi cửa lớn.

Tống Ngọc tiến vào này trạch, thì có chút cau mày.

Này trạch viện, tuy rằng vừa tu quá một lần, nhưng chuyện xảy ra bất ngờ, lại là trông giữ phạm nhân vị trí, thợ thủ công liền không thể nào để tâm, hiện tại, còn có thể nghe đến một luồng gay mũi mục nát khí tức.

Ở sân phía trước, một mảnh đất trống nhỏ trên, đang có một cô thiếu nữ, cung trang trang phục, nhu quần tha, da thịt trắng nõn như tuyết, nhuận như mỹ ngọc, đúng là cái hiếm thấy mỹ nhân.

Chỉ là lúc này, sắc mặt trắng bệch, nhìn Tống Ngọc, ngón tay nắm chặt, thân thể hơi run, tựa hồ đối với, không phải nhân, mà là cái mãnh thú.

Này tất nhiên là Lý Tú Phương, bên cạnh, còn có mấy cái thô khiến bà hầu hạ, thấy Tống Ngọc tới đây, đều là hành lễ lui ra.

Bên trong khu nhà nhỏ, cũng chỉ còn lại Tống Ngọc cùng Lý Tú Phương hai người.

"Người này ác tặc! Vì sao trả lại nơi này? Mẹ của ta đệ đệ đây? Ở nơi nào?" Lý Tú Phương cùng Tống Ngọc đối diện nửa ngày, rốt cục lấy hết dũng khí, hỏi.

Nàng từ nhỏ, cũng đọc đủ thứ thi thư, gia giáo quá mức nghiêm, câu này tặc tử, chính là phần hận nhất chữ.

"Bản Trấn tới đây, chính là phải nói cho người một chuyện!" Tống Ngọc nhàn nhạt nói, trong mắt, không chút nào lộ vẻ.

"Bản Trấn đã hạ lệnh, Lý gia tam tộc bên trong đàn ông, không dám là mạo diệt ông lão, vẫn là tã lót trẻ con, đều nơi cực hình, ít ngày nữa hỏi chém!"

Lời vừa nói ra, Lý Tú Phương thân thể chính là run lên, muốn ngã sấp xuống, xem Tống Ngọc ánh mắt, càng là lửa giận hùng hùng, hận không thể thực chi thịt!

Tống Ngọc sắc mặt không đau khổ không vui, hẳn còn có một chút không nói, lần này, không chỉ có là Lý gia đàn ông, liền ngay cả con rể nhất lưu, đều bị bắt, muốn đồng thời hỏi chém, ngăn cản giả cùng tội.

"Người nói với ta những này, đến cùng vì sao?" Lý Tú Phương hầu như đem môi dưới cắn phá, mới không cam lòng hỏi.

"Tất nhiên là muốn người!" Tống Ngọc nói.

"Muốn... Ta?" Lời nói này, thực sự có chút quái dị, Lý Tú Phương lưỡng lưỡng, cũng là không thể tin được.

Nàng là nữ tử thông minh, từ vừa nãy Tống Ngọc ngữ khí thần thái, liền có thể nhìn ra, đối với nàng cũng không ái mộ tâm ý, lại luận Tống Lý hai nhà quan hệ, thì càng là buồn cười.

Nhưng lúc này, giai nhân cắn chặt ngọc nha, trầm giọng nói: "Được... Nếu người thả ta chi thân thiết, ta liền... Mặc người làm!"

Nói ra lời này, tựa hồ tiêu hao hết dũng khí của nàng, Lý Tú Phương hai quai hàm ửng đỏ, ánh mắt né tránh, tăng thêm một phần kiều diễm.

Này giai nhân e thẹn thái độ, tất có thể dẫn tới Thế gian phần lớn nam tử động tâm, vì đó lên núi đao, xuống biển lửa, không chối từ.

Nhưng Tống Ngọc, liền khoe mắt cũng không động đậy.

Âm thanh lạnh giá như băng: "Lý gia đàn ông, nhất định phải toàn bộ giết, dù là ai cầu xin, đều là giống nhau!"

"Vậy người vì sao tới đây?" Tống Ngọc lời vừa ra khỏi miệng, Lý Tú Phương trên mặt, màu máu tận thốn, thất thanh hỏi.

"Lý gia đàn ông tuy diệt, nhưng cũng không có thiếu nữ quyền, đều ở trên tay của ta." Tống Ngọc mỉm cười nói, nhưng ở Lý Tú Phương xem ra, này như ác quỷ, "Người như bé ngoan đáp ứng ta, làm Bản trấn chi thiếp, các nàng kia, còn có thể bảo toàn, Bản Trấn có thể trả về Lý gia tộc, lấy cung dưỡng..."

"Nếu không, toàn bộ sung làm doanh kỹ, vì là vạn người chi luân!" Tống Ngọc âm thanh bình tĩnh, nhưng bất luận người nào, cũng không cảm thấy được hần là đang nói đùa.

Lời vừa nói ra, Lý Tú Phương như bị sét đánh, cũng lại đứng thẳng bất định, bán co quắp trên mặt đất.

"Người có thể có ba ngày cân nhắc, ba ngày qua đi, người chị dâu, thím môn, sẽ chờ không được..."

Tống Ngọc nói xong, liền xoay người rời đi, không chút nào dừng lại tâm ý.

Ngay khi sắp bước ra cửa viện thì, mặt sau truyền tới một âm thanh: "Được! Ta đáp ứng người!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 133: Nguyên Do

Đúng là cái thông tuệ kiên cường nữ tử đây! Tống Ngọc trong lòng, âm thầm tán thưởng, bước chân liên tục, đi ra tiểu viện.

Trong lòng đã quyết định, nữ tử này vào cửa sau, nơi ở chu vi, đều muốn phái binh trông coi, bình thường nha hoàn tôi tớ, cũng đến xếp vào, giám thị nhất cử nhất động.

Nữ tử này sau đó sinh hoạt, tất là như bị đánh vào hậu cung phi tử, chờ đợi, chính là vô cùng thời gian giam lỏng, chỉ là, có thể không thấy Tống Ngọc thôi.

"Ta động tác này, thật là có chút kiếp trước ác bá phong độ, chính là không biết, hậu thế, sẽ sao sinh đánh giá?"

Tống Ngọc lúc này, còn có tâm sự loạn tưởng.

Lấy Lý thị toàn tộc Nữ quyến vì là áp chế, ngạnh nập Lý Tú Phương làm thiếp, với cách này, bức lẳng ấu nữ tên tuổi là chạy không thoát.

Nhưng này, thì lại làm sao đây?

Xưa nay việc, chỉ có được làm vua thua làm giặc, Tống Ngọc sau đó, nếu có thể đăng cực đại vị, thành tựu Chân Long, phóng tầm mắt thiên hạ, lại có mấy cái dám nói?

Lần này Nạp thiếp việc, Tống Ngọc trong lòng, nhưng là có tâm tư.

Lý? Không? Sai? Tú phương tuy rằng toán cái mỹ nữ, nhưng vẫn không có thể để Tống Ngọc làm ra việc này đến, Tống Ngọc lần này, nhưng là Hạng Trang múa kiếm, ý ở bên trong.

Tống Ngọc lúc trước, giết đến Lý Như Bích cùng Lý Huân hai người, Lý gia Long khí, liền đoạt chín phần mười.

Còn có một thành, nhưng là ở Tổ đức trong, không làm gì được.

Như y lẽ thường, này Long khí, ở Lý Như Bích cùng Lý Huân bỏ mình sau, không phải phân tán ở Lý Huân cái khác dòng dõi thân, chính là ở trong tối mạch trên, nói chung, ra không được tam tộc.

Tống Ngọc lần này, nhưng là đem Lý gia tam tộc, nhổ tận gốc, chó gà không tha.

Thậm chí, liền ngay cả mấy nhà ám mạch, đều do Bản Tôn ra tay, kiểm tra số mệnh. Tìm căn nguyên tổ nguyên, nhổ cỏ tận gốc.

Nếu không, này một thành Long khí. Cũng sẽ chỉ ở Lý gia dòng dõi bên trong truyền lưu, đồng thời, Lý Như Bích khởi binh sau khi, chưa thành đại thế đã bỏ mình.

Tuy không được vạn dân số mệnh cung dưỡng, nhưng cũng không tạo thành bao lớn Binh kiếp, này chịu đến oán khí, cũng cực nhỏ.

Dựa vào này còn lại Long mạch khí. Lý gia tất có thể phúc phận lâu dài, tử tôn bên trong, cũng có thể trở ra đại quý chi mệnh. Dẫn dắt Lý gia phục hưng.

Nhưng tất cả những thứ này, đều bị Phương Minh đánh gãy.

Như riêng là như vậy, cái kia Lý gia Long khí, cũng không tới phiên Tống Ngọc kế thừa.

Long khí lạnh lẽo. Quyết chí tiến lên. Lại sao dễ dàng cúi đầu? Phương Minh Nhược đơn thuần đứt đoạn mất Lý gia hương hỏa, cái kia quá mức quá tay, Long khí tự mình tán quy thiên, có lẽ có phần nhỏ, sẽ bám vào Lý gia con rể trên người.

Luận quan hệ, này nữ nhi đã gả ra ngoài, nước đã đổ ra, ở tông pháp trên. Đều không có quyền thừa kế.

Nhưng nếu Lý gia đàn ông chết hết, Long khí không chỗ nương tựa. Liền còn có như vậy mấy phần khả năng, do con rể kế thừa.

Trong đó quan khiếu, Tống Ngọc rõ ràng trong lòng, mới không tiếc hưng thịnh ngục giam, đem Lý gia tam tộc, liền với con gái con rể, đều một lưới bắt hết.

Vì lẽ đó, chỉ có đem Lý gia đàn ông cùng con rể sát quang, triệt để đứt đoạn mất Long khí hi vọng, Tống Ngọc, mới có thể chia sẻ một, hai.

Tuy rằng lúc này, vẫn cứ cướp đoạt Long khí, dựa vào Tống Ngọc Tiềm Long vị cách, cũng không phải không được, nhưng tất bị hư hỏng hão.

Việc này, Tống Ngọc suy tư một lúc lâu, cuối cùng vẫn là quyết định, lấy nhu phá mới vừa, chậm rãi chờ.

Này Lý Tú Phương, nhưng là Lý Huân nữ, Lý Huân lại từ trước đến giờ là Lý gia mạch, chủ trì gia tộc đại sự, thân phận này, liền rất tới gần hạt nhân.

Tống Ngọc nạp Lý Tú Phương làm thiếp, cái kia miễn cưỡng cùng Lý gia, cũng có thể dính líu quan hệ, này thì có giảm bớt khả năng.

Đương nhiên, thiếp tỳ hàng ngũ, trời sinh, thì có chút danh phận không đủ, lại nói, Tổ đức có linh, coi như bởi vì Lý Như Bích tranh long

thất bại, Tổ linh dập tắt, nhưng Long khí cùng Lý gia thân cận lâu ngày, hoàn toàn có thể coi như là một cái khác Tổ linh, sao nhân Tống Ngọc nạp Lý Tú Phương làm thiếp, liền đem Long khí nhường cho?

Vì lẽ đó, việc này, còn phải có bước cuối cùng.

Tống Ngọc lấy Lý Tú Phương sau, tất chiêu cáo Lý gia tổ từ, sau này, hai người nếu có dòng dõi, tất chọn đổi họ Lý, kế thừa Lý gia khói hương.

Như vậy, coi như Tổ linh Long khí như thế nào đi nữa không muốn, vì Lý gia tồn tục, cũng chỉ được chống đỡ Tống Ngọc.

Đây chính là Tống Ngọc vì sao tâm tư ra tận, không tiếc trên lưng bêu danh, đều mạnh hơn nạp Lý Tú Phương làm thiếp nguyên nhân!

Những này dự định, sự thiệp thần quái, quay về dưới trướng văn võ, nhưng là giải thích không , đúng là Thủy Liên Đạo Nhân, tựa hồ nhìn ra đầu mối gì.

Tống Ngọc nghĩ như thế, nhanh chân đi ra đình viện.

"Chúa công!" Trần Vân thấy, mau tới tiến lên lễ, hăn vẫn thủ ở bên ngoài, coi như trông cửa nhân vật, lúc này lại tiến lên phụng dưỡng, cực kỳ ân cần.

Này tư thái, liền bãi cực thấp, Trần Vân tiểu dân xuất thân, làm việc này, nhưng là trong lòng không trở ngại chút nào, nói đến liền tới.

Tống Ngọc tuy phát giác Trần Vân động tác này, có chút làm ra vẻ, nhưng cũng thấy rõ trung tâm, Trần Vân sở cầu, chính là như vậy.

Đối với thuộc hạ bậc này tâm tư, Tống Ngọc xem thường suy đoán, nhàn nhạt nói: "Trong viện người, rất hầu hạ, Bản Trấn ít ngày nữa, liền muốn nghênh cưới vào nhà..."

Trần Vân cũng là lần đầu tiên nghe được việc này, tuy rằng trước đó, thì có phỏng đoán, nhưng thật sự nghe được Tống Ngọc dặn dò việc này, vẫn là cảm giác trong đầu một ngất, có chút khó có thể tin.

“Vâng! Thuộc hạ chắc chắn Lý gia tiểu thư, thu xếp thỏa đáng, nhưng...” Trần Vân lập tức đáp lời, nhưng là muốn nói lại thôi.

"Bản Trấn biết người muốn nói cái gì, này Lý Tú Phương giam lỏng, vẫn là không cần giải trừ, sau khi nhập ta Tống Phủ, người vẫn cần nhiều hơn giám thị, chính là sau đó, có dòng dõi, Cấm y vệ, cũng không thể buông lỏng cảnh giác, hiểu không?" Tống Ngọc vung vung tay, lạnh giọng nói.

Trần Vân sửng sờ, quang từ này lệnh, liền có thể nhìn ra, Tống Ngọc hoàn toàn không đem nữ tử này để ở trong lòng, nhưng vì sao, lại mạnh hơn nạp nữ tử này?

Trong lòng, thì có chút suy đoán, nhưng trên mặt không lộ, mau mau quỳ xuống, nói: “Vâng!”

Trong bóng tối nhưng là thở dài, này Lý Tú Phương, bất luận nhiều thiên tư quốc sắc, sau đó, đều là nhất định thảm đạm kết cuộc.

Cùng lúc đó.

Lý Đại Tráng bên trong Phủ, cũng tụ đến không ít người, trên căn bản, An Xương Người Coi Miếu, tất cả đều ở.

Còn có một nữ, phong thái yếu điệu, nhưng là Ngô Tâm Lăng.

Lúc này bán khăn che mặt, có lúc gió thổi lên một tia bán tuyến, lộ ra mặt sau ẩn giấu lệ sắc, đều là để chúng Người Coi Miếu sửng sờ, suýt nữa thất thố.

Lý Đại Tráng lúc này, còn đang nói: "Vì biểu hiện thành ý, Tổng Tiết Độ Sứ, còn có thể cưới vợ Thần Nữ làm thiếp, làm song phương chi minh..."

Lời vừa nói ra, phía dưới ồn ào.

Này Ngô Tâm Lăng vì là An Xương Thần Nữ, nhiều được kính yêu, dưới đây Người Coi Miếu, cũng có chân thành giả, bây giờ nghe, càng muốn Thần Nữ làm cho người ta làm thiếp, không khỏi quần tình xúc động.

Một thanh niên Người Coi Miếu đứng ra, lớn tiếng nói: "Việc này tuyệt đối không thể, Ngô Tế Tửu chính là ta An Xương Thành Hoàng Thần Thần Nữ, có thể nào gả cho phàm phu tục tử, không sợ dơ thân phận, nhận được thần phạt sao?"

"Không sai! Trương Coi Miếu nói tới có lý!"

"Ta cũng đồng ý, để Thần Nữ cho người ta làm thiếp, chẳng phải là không công làm thấp đi chúng ta?"

Phía dưới Người Coi Miếu, thì có người đáp lời nói.

Lý Đại Tráng hơi nhướng mày, liền muốn nói gì.

"Vẫn để cho ta tới nói thôi!" Ngô Tâm Lăng nhưng cướp trước một bước, đi vào giữa trường.

Lúc này, Ngô Tâm Lăng một thân Tế Tửu pháp phục, vạt áo tha, tế bào tuy rộng lớn, nhưng cũng không che giấu được lời lỗm có hứng thú vẻ đẹp tư thái.

Dưới đây chúng Người Coi Miếu, đều là mặt đỏ lên. Liền với Lý Đại Tráng, đều có mấy phần hoa mắt cảm giác, trong lòng ám lẫm.

Hắn cùng Ngô Tâm Lăng, chính là cùng thôn người, lại hầu như là đồng thời, nhận được Thành Hoàng Thần bùa chú, có thần thông pháp lực.

Nhưng Ngô Tâm Lăng thần thuật trình độ, nhưng trên hắn rất ra, chỉ nhìn Ngô Tâm Lăng cũng năm gần ba mươi, nhưng những mạo như thiếu nữ, Lý Đại Tráng tuy tỉ mỉ bảo dưỡng, nhưng nhìn kĩ sau, đã có thể thấy được tóc bạc, liền có thể thấy rõ một đốm.

Lý Đại Tráng tự hỏi, đối với Thành Hoàng Thần, cực kỳ thành kính, mỗi ngày sớm ngọ muộn, đều đốt hương cầu khẩn tế, chưa bao giờ gián đoạn.

Nhưng Ngô Tâm Lăng, nhưng là toàn bộ cả người, đều chú ở Thành Hoàng Thần thần trên, đối với Thành Hoàng Thần, đã không thể đơn thuần phải nói là tín ngưỡng, mà là tiếp cận cùng hòa hợp ở tại, có thể nói tín đồ bên trong hạt giống thật sự.

Ngô Tâm Lăng còn đang chầm chậm nói: "... Lần này cùng Tống Ngọc Tiết Độ Sứ liên thủ, cũng là Thành Hoàng Thần ý chỉ, vì thủ tín với người, Tâm Lăng chỉ là thân thể tàn phế, lại đáng là gì?"

Chúng Người Coi Miếu, không khỏi trầm mặc, tuy rằng ở An Xương, Thành Hoàng Thần hệ thống bên trong Người Coi Miếu Tế Tửu, địa vị cực cao, tổ đến bách tính kính yêu.

Nhưng ra An Xương, cái kia vẫn bị coi như phương ngoại đạo sĩ pháp sư nhất lưu, đối với người đọc sách tới nói, càng là khinh bỉ.

Lại trở ra Chu Thập Lục việc này, toàn bộ Văn Xương, đối với Miếu Thành Hoàng ấn tượng, có thể tốt rồi mới là lạ!

Trước Người Coi Miếu môn, vẫn còn có chút chìm đắm ở An Xương trong ảo tưởng, hiện tại bị Ngô Tâm Lăng không chút lưu tình bóc trần, trên mặt, thì có chút biến thành màu đen.

Cho dù trong miệng không nữa nguyên, bọn họ không thừa nhận cũng không được, lúc này, cùng Tống Ngọc thông gia, xác thực là vững chắc hai phe biện pháp tốt nhất.

Tuy rằng làm thiệp, là có chút thấp, nhưng Tống Ngọc Tam Phủ tiết độ, địa vị cao quý, nếu là lấy một Vu bà vì là chính thê, thủ hạ kia, còn không lập tức phản thiên? Liền tới, còn có thể bị toàn bộ thiên hạ cười nhạo, coi như trò cười!

Vì là chính thê, là không thể. Nhưng chỉ cần Thành Hoàng Thần thể lực vẫn còn, chính là Ngô Tâm Lăng kiên cường hậu thuẫn, có bọn họ ở bên ngoài trợ giúp, Ngô Tâm Lăng cuộc sống sau này, thì có bảo đảm.

Đồng thời, Ngô Tâm Lăng ở Tống Ngọc bên trong Phủ, cũng có thể vì là Thành Hoàng Thần thể lực giương mắt, đây là song huệ việc.

Chính trị hôn nhân, từ xưa giờ đã như vậy, bách thí khó chịu.

Vì này, cái gì cái khác lo lắng, cũng có thể không nhìn. Tỷ như, Tống Ngọc cùng Ngô Tâm Lăng trong lúc đó, chênh lệch ròng rã mười lăm tuổi!

Trong lịch sử, chính trị thông gia, lão phu thiếu thê, hoặc là thiếu phu lão thê ví dụ, còn thiếu sao?

Thậm chí, còn có tã lót bên trong, liền kết hôn, không cũng như thế lại đây.

Cái khác Người Coi Miếu, trong lòng tính toán, lời nói thanh, liền thấp xuống.

Chỉ có trước hết lên tiếng họ Trương Người Coi Miếu, còn ở thét: "Ngô Tế Tửu thân là Thần Nữ, sao có thể gả cho người ngoài? Muốn thông gia, ta An Xương, còn ra không được nữ tử sao?"

Lời ấy mới vừa vừa ra khỏi miệng, liền cảm thấy thất lễ, mau mau lui ra.

Quả nhiên, lúc này, chúng Người Cõi Miếu đều hướng về hẳn nhìn kỹ. Thông gia nữ tử, tự nhiên có, nhưng muốn ở Thành Hoàng Thần hệ thống bên trong ngôi ở vị trí cao, lại Vân anh chưa gả, cũng là Ngô Tâm Lăng một người mà thôi.

Tên này Người Cõi Miếu, bình thường liền đối với Ngô Tâm Lăng, có chút tình ý, hiện tại, còn ở kịch liệt chống lại.

Lúc này, Trương Cõi Miếu lại muốn nói gì.

Ngô Tâm Lăng nhưng đánh gãy nói: "Việc này, chính là thông qua Thành Hoàng Thần lão gia cho phép, các người không cần lại luận rồi!"

Nàng là Thần Nữ, nhất cử nhất động, đều là đại biểu Thần Linh, lời kia vừa thốt ra, Phương Minh không có thần hàng phản đối, liền nói rõ tất cả.

Tên kia Người Cõi Miếu, nhất thời như bị giật mình, co quắp ngã xuống đất.

Nhìn ra chúng Người Cõi Miếu, đều là trong lòng thở dài.

Lập tức cùng kêu lên nói: "Nếu lão gia lên tiếng, chúng ta tự không có dị nghị!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 134: Mỏ Vàng

Thời gian vào đêm.

Chúng Người Coi Miếu, đều đã thối lui, liền với tên kia Người Coi Miếu, tuy có chút hồn bay phách lạc, nhưng cũng bị chúng Người Coi Miếu kéo ra, không có gây chuyện.

Lý Đại Tráng cầm hỏa chiết, tiến lên thắp sáng ngọn đèn.

Độ đại đốm lửa sáng tối chập chờn, soi sáng đến trong phòng, đều có chút tối tăm tâm ý.

Lúc này trong đại sảnh, cũng chỉ có Lý Đại Tráng cùng Ngô Tâm Lăng hai người.

"Ngô gia cháu gái, lần này, thật đúng là khổ người rồi!" Lý Đại Tráng cùng Ngô Tâm Lăng chính là cùng thôn, trước đó, còn nhận được Ngô lão phu tử ân huệ, nhìn Ngô Tâm Lăng, lại như chính mình con gái, hiện tại, không khỏi nói.

"Này có cái gì, vì Thành Hoàng Thần đại nghiệp, ơn trạch vạn dân. Tâm Lăng tan xương nát thịt, cũng không chối từ!" Ngô Tâm Lăng ngữ khí kiên định, theo lời nói, trong mắt, tựa hồ có dị dạng ánh sáng lộng lẫy.

"Ai! Cũng được, nếu Thành Hoàng Thần lão gia đều định, ta lão Lý cũng không thể nói gì được, Tâm Lăng cháu gái, sau đó, nếu là ở Tống gia

bị bắt nạt, cứ đến tìm ta, ta lão Lý liều mạng này cái tính mạng, cũng phải vì người chỗ dựa!"

Lý Đại Tráng nhìn kỹ Ngô Tâm Lăng, giọng nói vô cùng vì là thành khẩn.

"Như vậy, liền đa tạ Lý bá bá rồi!" Ngô Tâm Lăng vì thi lễ, nói.

Dừng một chút, lại nói: "Tổng Tiết Độ Sứ, chính là anh minh quả quyết, vô cùng cẩn thận người, nói vậy gia đình bên trong, sự tình như thế cũng ít, bá bá không cần lo lắng."

"Huống chi, hẳn đối với ta các người coi Miếu Thành Hoàng, còn nhiều có nhờ vào chỗ, nói vậy cũng sẽ không làm khó..."

"U! Còn chưa xuất giá đây, liền cho phu quân nói chuyện rồi!" Lý Đại Tráng mở cái miệng rộng, trêu ghẹo nói.

Ngô Tâm Lăng sững sờ, lập tức nhớ tới Tổng Ngọc khuôn mặt. Trong ấn tượng, thiếu niên anh tư bộc phát, tuần tú bất phàm.

Sắc mặt không khỏi đỏ bừng. Kéo nhẹ góc áo, không nghe theo nói: "Lý bá bá không nên trêu ghẹo nhân gia..."

Lý Đại Tráng ngẩn ngơ, lúc này Ngô Tâm Lăng, đơn giản là như bị đánh rơi trần thế tiên nữ, tuy rằng thiếu một phen cao cao tại thượng xuất trần khí, nhưng càng thấy thiếu nữ e thẹn.

Trong lòng, cũng không khỏi có chút vui mừng.

"Lão Lý vốn là xem người tâm tư đều nhào vào Thành Hoàng Thần trên. Liền việc kết hôn đều trì hoãn, thực sự là lòng như lửa đốt."

"Hiện tại thấy rõ người như vậy, nhưng cũng là thả hơn nửa tâm sự..." Trong mắt. Ấn ấn lệ lóe qua.

"Đa tạ bá bá!" Đây Lý Đại Tráng, đối với Ngô Tâm Lăng, hầu như là xem là chính mình con gái ruột đối xử, so với đại ca của nàng đại tẩu còn thân hơn gần. Ngô Tâm Lăng âm thanh. Cũng là không khỏi ghen ngào.

...

Tiết Độ Sứ Phủ. Trong thư phòng.

Tống Ngọc cầm sách, sự chú ý, nhưng không ở phía trên, hỏi: "Nạp thiệp việc, chuẩn bị đến làm sao?"

Phía dưới hai người, một là Thẩm Văn Bản, một là Mạnh Trục, đều là tâm phúc thân tín. Đại quản gia nhất lưu.

"Khởi bẩm chúa công, các sự đều đã hoàn bị. Chỉ chờ chúa công chọn lựa ngày tốt liền có thể!" Nếu là chính thức đón dâu, nào có dễ dàng như vậy, buổi sáng dọn đồ hạ xuống, buổi tối sẽ làm được rồi.

Ba thư sáu lễ, qua lại hôn thư, bên nào, không cần thời gian?

Nhưng cưới thiệp không giống, tùy tính điểm, liền tiệc mừng đều không cần làm, tiểu thiệp liền kiệu hoa cũng không cần thừa, trực tiếp vào Phủ hầu hạ liền có thể.

Người ở bên ngoài xem ra, tiểu thiệp cùng nô tỳ, thực là nhất lưu.

Nhưng Tống Ngọc, đến cùng không phải này thế người, trong lòng, còn có chút ngưỡng cửa, đã nghĩ làm được hơi hơi long trọng chút, bởi thường một, hai.

Liền hỏi: "Cái nào mấy ngày là ngày tốt?"

Mạnh Trục tiến lên, trả lời nói: "Tháng này mười lăm, tháng sau sơ chín, đều là ngày tốt, nghi xuất hành, gả cưới..."

Tống Ngọc hơi trầm ngâm, liền nói: "Vây thì tháng này mười lăm, Bản Trấn chính hôm đó, cưới hai nữ xuất giá..."

“Vâng!" Mạnh Trục cùng Thẩm Văn Bản liếc mắt nhìn nhau, vẫn cảm thấy sự có kỳ lạ, nhưng chúa công không nói, vẫn là chỉ có thể nhin.

Tống Ngọc thấy rõ như vậy, trong lòng thì có tính toán, trước tiên không nói, hỏi: "Vừa nãy chỉ là việc nhỏ, tiếp đó, mới việc quan hệ Bản Trấn hưng suy, không thể bất cần!"

Nói lời này thì, Tống Ngọc sắc mặt, nghiêm nghị cực điểm.

"Kính xin chúa công bảo cho biết!" Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục, mau mau bái dưới nói.

"Mạnh Trục, người làm gốc Trấn hộ ty tham sự, kiểm kê công tác, làm được làm sao?" Tống Ngọc nhưng hỏi trước.

"Khởi bẩm chúa công! Ty chức đã đem Bản Trấn hộ khẩu, kiểm kê xong xuôi. Tổng cộng có dân mười vạn hộ, hơn năm trăm ngàn người. Đương nhiên, đây chỉ là trong danh sách nhân số, Thế gia tôi tớ, còn có lưu dân, đều không ở bên trong..."

Mạnh Trục tố có tài cán, từ lúc Tân An Phủ, nhậm chức Hộ Ty Tham Sự, đối với những này số liệu, đều là thuận miệng liền đến, không hề vương vís.

Tống Ngọc gật đầu, hiện tại là Vương triều tận thế, thổ địa biến đổi nghiêm trọng, Thế gia ẩn giấu nhân khẩu, ít nhất cũng có hơn 20 vạn.

Không thiếu, bị trở thành lưu dân nhân số, cũng gần như là này tính.

Tuy rằng trước có chiến loạn, nhưng nhiều là hạn chế một chỗ, không có lan đến toàn Phủ, hộ khẩu tổn thất không lớn.

Như thế tính được, Tống Ngọc lúc này, đã là trăm vạn quân dân chi chủ!

Điều này cũng và khí vận tương xứng, theo Tống Ngọc, hắt trên đỉnh, thanh khí hội tụ, cũng thành công hình chi tượng.

Này thanh khí, liền không phải vật phàm, ở quan, tất là đại quý, ra vào thừa xe, trên có lọng che, uy thế cực thịnh.

"Xem ra, này thế nhân nói thanh khí, cần phải địa bàn quản lý trăm vạn trở lên, mới có thể có."

Tống Ngọc trong lòng, lăm bằm lâu bầu.

"Ta hiện tại thực tế vị cách, cũng miễn cưỡng chính tứ phẩm mà thôi, số mệnh trên, cũng là Kim Thanh nửa nợ nửa kia."

"Như muốn số mệnh thuần thanh, thậm chí... Tra tìm Vương nghiệp, nhất định phải bắt Ngô Châu toàn cảnh mới có thể!"

Tống Ngọc trong bóng tối suy nghĩ.

Lập tức nói: "Bản Trấn muốn thiết trại tân binh, ở địa bàn quản lý chiêu binh, lần này, vì là chính là sau đó đại chiến, nhất định phải chiêu mãi hai vạn người!"

Dưới đây, Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục, đều là không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Này mức độ, liền rất lớn, hầu như đạt đến sức dân cực hạn.

Thẩm Văn Bản ra khỏi hàng, hỏi: "Chúa công! 20 ngàn tân tốt, này huấn luyện tiêu hao, đều là đến hàng mấy chục ngàn, sợ là..."

Hai vạn người, chỉ là lương thực tiêu hao, đều theo vạn thạch đến tính toán, chỉ bằng hiện tại Tổng Ngọc Tiết Độ Phủ, nhưng là không bỏ ra nổi đến.

Một bên khác, Mạnh Trục cũng là chau mày, hẳn biết chúa công chưa bao giờ ra hư ngôn, vắt hết óc, nghĩ Tổng Ngọc chuẩn bị như thế nào giải quyết.

Tổng Ngọc cũng không thừa nước đục thả câu, nói: "Các người nhìn cái này!"

Liền đem một phần công văn, đưa cho Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục hai người.

Hai người tiếp nhận vừa nhìn, chính là không kịp suy tư nói: "Đây là Thiên Hữu chúa công!"

Nguyên lai, Tổng Ngọc cho hai người này nhìn ra, nhưng là một phần tình báo, ở Lâm Giang cảnh nội, phát hiện một cái mỏ vàng!

Này mỏ vàng ở Lâm Giang biên giới, một cái dãy núi nhỏ bên trong. Hầu như bán là lộ thiên, khai thác cực kỳ tiện lợi.

Này nhưng là thiên hàng hoành tài.

Nghĩ tới đây, Tổng Ngọc thì có chút cười khố.

Này hoành tài, cũng không phải cho hắn, mà là trời cao, cho Lý Như Bích này điều Tiềm Long dự bị.

Lại nói, Phương Minh thân là Thành Hoàng Thần thần linh, lại từng làm thổ địa, đối với địa khí, có cảm ứng, gặp phân thần muốn vào đời Tranh Long, sao không ở phương diện này động chút tâm tư?

Từ lúc Tống Ngọc vẫn là trẻ nhỏ thời gian, Phương Minh liền trong bóng tối dò xét Ngô Nam sơn mạch, hi vọng phát hiện mỏ vàng ngân khoáng loại hình, vì tương lai tranh bá làm chuẩn bị.

Đáng tiếc, ở Tân An Xương, hầu như là không thu hoạch được gì.

Coi như may mắn, phát hiện mấy cái ngọc khoáng ngân khoáng cái gì, cũng cách dấu chân quá xa, chôn dấu cực sâu, hàm lượng lại thấp, miễn cưỡng muốn khai thác, cũng chỉ là cái được không đủ bù đắp cái mất.

Phải biết, này thế, rừng sâu núi thẳm nhiều Hung Quỷ.

Nhưng không ít mỏ quặng, lại ở vào thâm sơn ít dấu chân người nơi, như phát hiện mỏ giàu, mỗi lần, đều cần Triều đình ra tay, phát đại quân trấn áp Quỷ loại, lại trưng tập hơn vạn dân phu, mới có thể thuận lợi khai thác.

Những điều kiện này, ngay lúc đó Tống Ngọc, đều không có, coi như Phương Minh trong bóng tối giúp đỡ, cũng chỉ có thể thâm hụt tiền.

Chính là hiện tại, lấy Tống Ngọc thế lực, cũng không làm được như vậy.

Nhưng này Lâm Giang mỏ vàng không giống, không chỉ có hàm lượng phong phú, khoảng cách thành trì, cũng không tính xa. Khai thác vận tải cực kỳ tiện lợi.

Theo Phương Minh phỏng chừng, này hàm lượng, tổng cộng có mười vạn lạng vàng trên dưới.

Có này, chính là sau đó tranh bá thiên hạ tiền vốn!

Lại liên tưởng đến này khoáng liền xuất hiện ở Lâm Giang, rõ ràng chính là trời cao cho Lý Như Bích lập nghiệp tư bản!

May là Lý gia chương không chưa ổn, liền quân tiên phong, bị Tống Ngọc đại bại.

Nếu là Lý gia tạm thời nghỉ ngơi lấy sức, lại đến mỏ quặng hoàng kim sự giúp đỡ, cái kia Tống Ngọc lại là thủ đoạn ngấp trời, cũng có lật úp tai họa!

Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục cũng nghĩ đến đây, mới nói là Thiên Hữu.

"Bản Trấn đã phái Tống Hồ mang theo một Đô đi vào, đem mỏ quặng phong tỏa. Lại mệnh Tôn Miếu triệu tập thợ thủ công, ít ngày nữa liền trước phó khai thác! Này mỏ vàng trữ lượng cực phong, đầy đủ chống đỡ đại quân mấy năm."

Tống Ngọc cười nhạt nói, hẳn thay thế được Tiềm Long vị trí, này mỏ vàng, cũng biến thành hỗ trợ lực, đã như thế, tiền kỳ phát triển rất một khối to chỗ hồng, liền bù đắp.

"Này là chúa công rất may!" Mạnh Trục tiến lên, rồi lại khuyên can nói: "Nhưng gặp thời loạn lạc, lương giới tất trưởng! Chúa công có thể phái tâm phúc ra Thanh Long quan chuẩn bị thêm một chút..."

Gặp thủy hạn đại tai, lương thực tình quý, lại gặp Thế gia thương hộ trữ hàng cư kỳ, này lương giới, là lớn dần lên, có lúc, thậm chí đến có tiền cũng không thể mua được cục diện.

Vàng không thể làm cơm ăn, chỉ là một đồng vật chết, nhất định phải mau chóng chuyển hóa thành thực lực, mới có tác dụng.

Ai biết Tống Ngọc chỉ là nở nụ cười, xua tay nói: "Đám này hoàng kim, Bản Trấn chuẩn bị dùng để sung làm quân lương, hoặc là đặt mua quân giới, nhưng không chuẩn bị chọn mua lương thực."

"Lại nói, ra Thanh Long Quan mua, dễ dàng lộ vết tích, đến lúc đó trái lại sắp thành lại bại..."

Ra Thanh Long quan, liền không phải Tống Ngọc địa bàn, nhiều như vậy lượng lương thực giao dịch, không đưa tới cái khác thế lực chú ý mới là lạ, đến lúc đó ra tay can thiệp, Tống Ngọc cũng là ngoài tầm tay với

Thẩm Văn Bân cùng Mạnh Trục hai mặt nhìn nhau, lập tức nói; "Chúa công tất là định liệu trước, phúc có thượng sách, kính xin cho biết!"

"Ha ha... Thực sự là cái gì đều không gạt được các người!" Tống Ngọc cười to nói.

Lập tức sắc mặt có chút kỳ dị, hỏi: "Người các loại, cũng biết An Xương mẫu sản?"

Thẩm Văn Bân ra khỏi hàng, nói: "Ty chức có nghe thấy, nghe nói An Xương dân phong kỳ dị, chỉ cần đã lạy Thành Hoàng Thần thần, thành tâm khẩn cầu, liền có thể giữ được năm sau được mùa, đồng thời, tăng sản gần một thành!"

"Chúa công dưới trướng Khăn Đỏ nhất hệ, liền nhiều là Miếu Thành Hoàng chúc!"

Cổ đại xã hội nông nghiệp, coi trọng nhất, chính là đất ruộng sản xuất, An Xương tình cảnh như thế, có thể nào không trêu đến lân cận đỏ mắt điều tra.

Tống Thẩm hai nhà, trước cũng có điều tra, nhưng này thì, Phương Minh một lòng giấu tài, phong mang không lộ.

Phì Thần Thông, cũng nghiêm lệnh thuộc hạ, không từng chiếm được độ sử dụng, chỉ cho tăng sản một thành, chính là cực hạn. Quay về Huyện khác, càng là nửa điểm ơn trạch cũng không có.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 135: Đại Sách

Tổng Thẩm hai nhà người, điều tra một lúc lâu, cũng đến ra này Thần Thần thông, chỉ có An Xương một chỗ phúc phận kết luận.

Chỉ có thể tăng sản một thành, còn chỉ ở An Xương hữu hiệu.

Này bình thường, còn khá là sức mê hoặc, dễ dàng sinh xảy ra chuyện.

Nhưng hiện tại là thời loạn lạc, thổ địa diễn biến nghiêm trọng, Thế Gia hầu như chiếm thổ địa bảy, tám phần mười trở lên.

Thổ địa có dư, lại gặp nạn binh hoả cùng lưu dân, tin tức lưu thông không khoái, mới không có đại sự gì.

Như ở bình thường, coi như An Xương tứ đại gia liên thủ, cũng không cần được đàn sói chi khẩu.

"Nếu là An Xương Thành Hoàng Thần, nguyện quy phụ Chúa Công, khiến địa bàn quản lý mẫu sản, đều tăng một thành, vậy cũng là đại công đức!" Mạnh Trục sáng mắt lên, mau mau nói.

Nếu là Tổng Ngọc địa bàn quản lý, mẫu sản đều tăng một thành, này tổng hợp lên, liền không phải số lượng nhỏ.

Chớ nói chi là, có Thổ Thần ở, có thể giữ được lê dân được mùa, miễn đi thủy hạn chi cận, này tạo thành thanh thế, nên lớn bao nhiêu?

Mạnh Trục chỉ là ngấm lại, liền cảm thấy cảm xúc dâng trào, không kèm chế được.

"Ha ha. . . Không chỉ như vậy, Bản Trấn vẫn cùng Thành Hoàng Thần đạt thành thỏa thuận, đem Bản Trấn tín ngưỡng, toàn bộ giao phó, mà Thành Hoàng Thần Thần, thì lại bảo đảm, Bản Trấn khu trực thuộc, mỗi Huyện lại mở mười vạn mẫu ruộng tốt, mỗi mẫu tăng trưởng năm phần mười!"

Tống Ngọc mỉm cười, tung tin tức, nhưng là kinh động thiên hạ!

"Mười. . . Mười vạn? Năm. . . Năm phần mười?"

Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục bán hạ trên đất, có chút thất Thần chán nản, nhưng Tống Ngọc làm như không thấy.

Đây mới là lẽ thường, người bình thường nghe được, đều sẽ coi như trò vui ngữ. Nhưng Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục tùy tùng Tống Ngọc lâu ngày, tự nhiên biết, Chúa Công từ trước đến giờ không nói lời nói xuông. Tin tức này, nhưng là chân chính kinh thiên động địa!

Mỗi Huyện lại mở mười vạn ruộng tốt, mỗi mẫu tăng trưởng năm phần mười. Là khái niệm gì?

Chuyện này ý nghĩa là mỗi một Huyện, cũng có thể sống thêm mấy vạn nhân khẩu, thực lực tăng lên dữ dội gấp đôi còn chưa hết!

Càng không cần phải nói, bởi vậy mang đến danh tiếng.

Người nào đó dưới tay, Quý loại không tồn, mở điền mệnh mang, mẫu tăng năm phần mười!

Việc này vừa ra. Bất luận Tống Ngọc đối thủ như thế nào đi nữa dân vật, cũng Phủ định không được Tống Ngọc Mệnh trời tại người kết luận!

Này đại nghĩa danh phận. Một thoáng thì có rồi!

Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục vừa nghĩ tới này, cũng là kích động đến kém chút không thể tự chế.

Một lúc lâu, Mạnh Trục mới đứng dậy, tạ tội nói: "Vi Thần thất lễ. Xin hỏi Chúa Công, vừa nãy nói như vậy thật là?" Nhưng là vẫn không thể tin tưởng.

"Đây là tự nhiên, bằng không, Bản Trấn sao đáp ứng, đem địa bàn quản lý tín ngưỡng quyền to, tận nhường giao ra?"

Tống Ngọc mười ngón giao nhau, trầm giọng nói.

"Nhưng Thành Hoàng Thần dưới trướng, Người Cõi Miếu không đủ, hiện tại. Chỉ có thể đầu tiên Phước trạch một Phủ!" Tống Ngọc lại bổ sung nói.

Này thế có bao nhiêu Hung Quỷ, chiếm giữ vùng ngoại ô, giết đến bách tính. Hấp thụ nhân khí.

Ở thế giới này, người tử thành hồn, lúc này liền xưng du hồn, bình thường bảy ngày tức tán, chân linh tập trung vào Luân Hồi. Bản mệnh cao giả, cũng bất quá có thể nhiều kéo dài hơi tàn mấy ngày.

Nếu là hấp thụ người khí. Liền có thể duy trì hồn khu, cường lưu Thế Gian. Lúc này, chính là Hung Quỷ!

Du hồn sẽ không làm người ta bị thương, nhưng Hung Quỷ lấy người sống làm thức ăn, người sống chớ gần.

Hung Quỷ hấp thụ nhân khí dần nhiều, liền có thể lên cấp, thông hiểu âm lực biến hóa, lúc này chính là Ác Quỷ.

Ác Quỷ giết người đồ thành, tội ác đầy trời, liền thành Hung Quỷ, có thể ban ngày hiện hình.

Tới Quỷ vương, nhưng là mở Phủ kiến nha, cắt cứ một chỗ, thanh uy ngập trời, liền Chân Nhân cũng phải tạm thời tránh mũi nhọn.

Đại Càn bách tính, nhiều y thành tụ cư, chính là nông thôn, cũng là tận lực tới gần thành trì, tụ chúng khí vận pháp luật lấy tự vệ.

Vùng ngoại ô, thì có du đảng Hung Quỷ Ác Quỷ nhất lưu, cực kỳ hung hiểm, điều này cũng tạo thành các nơi giao lưu bất tiện.

Phổ thông thôn dân hương dân, thông qua tế tự, trên người chỉ có vài tia che chở khí, quay về một hai Ác Quỷ, còn có thể chống đỡ, nhưng gặp Hung Quỷ, chính là không may.

Vì lẽ đó mỗi ngày canh tác qua đi, trước lúc trời tối, đều phải trở về trong thôn, phòng ngừa bất ngờ.

Khoảng cách này, liền không thể quá xa, vì lẽ đó thị trấn chu vi, còn có thể khai phá chỗ trống.

Chỉ cần đem du đảng Hung Quỷ Ác Quỷ nhất lưu đuổi đi, đều có thể lại mở điền trăm ngàn mẫu, đôi này : chuyện này đối với thực lực tăng trưởng, liền không phải một chút.

Đáng tiếc, nhân gian, có thể đối kháng Quỷ loại, liền cái kia vài loại, Quan khí cùng Quân khí, muốn trấn áp thị trấn, không thể khinh động.

Tổ linh tế tự, cũng bị hạn chế, di không thể động vào, đồng thời, uy lực có hạn, không thể đánh tan, quét qua Quỷ loại.

Còn lại, chỉ có Đạo Môn thế lực.

Nhưng Đạo Môn tử đệ, luôn luôn ít ỏi. Nay thế Đạo pháp, đối với tư chất yêu cầu rất cao, đồng thời, vẫn cần thân có linh mạch, Thiên môn thông suốt mới có thể.

Quang điểm này, liền đem chín phần mười cầu Đạo người, đổ ở ngoài cửa.

Huống chi, Đại Càn làm chủ, cuối cùng triều đình, sao tùy ý Đạo Môn ở thiên hạ cướp đoạt hạt giống? Trong đó có bao nhiêu cản trở.

Như vậy hạ xuống, có chút Đạo mạch, thậm chí không tìm được thích hợp người thừa kế, dẫn đến Đạo thống đoạn tuyệt!

Bằng những này Đạo sĩ con số, nếu muốn lê thanh một Phủ, đều có chút khó khăn, chớ nói chi là, Quỷ loại không phải sát quang liền có thể, dù sao, mỗi ngày đều có tân du hồn Hung Quỷ sinh ra, phải nghĩ thoáng đến ruộng tốt, nhất định phải thường trú bảo vệ mới được.

Có như thế nhiều khó khăn, Đại Càn khai quốc trăm năm, nhưng không thể tăng cường khai khẩn, rốt cục dẫn đến thời loạn lạc.

Này xã hội nông nghiệp thời loạn lạc, chính là quá nhiều người, điền quá ít, trồng ra lương thực không đủ ăn, chỉ có đại sát một phen, đem người khẩu hủ diệt một ít, mới có thể dẹp loạn.

Nhưng từ khi Phương Minh xuyên việt tới, hết thảy đều không giống.

Phía thế giới này, có thêm Thần Đạo!

Phương Minh dưới trướng Người Coi Miếu, đối với tư chất cái gì, hoàn toàn không có yêu cầu, chỉ cần tín ngưỡng thành kính liền có thể.

Đồng thời, chỉ cần Thần ân tại người, liền có thể nhanh chóng đề bạt, không trở ngại chút nào.

Hiện tại Ngô Tâm Lăng, gần gần mười mấy năm, ở Thần thuật trên trình độ, khá là Đạo Môn, đã là bán Bộ Chân Nhân tu vi, đem rất nhiều Đạo Môn tử đệ, nửa đời khổ tu, đều hạ thấp xuống.

Chính là Lý Đại Tráng, cũng có đệ tử nòng cốt tu vi, không thể khinh thường.

Chỉ cần Thần lực đầy đủ, Phương Minh liền có thể bồi dưỡng được đến ngàn vạn kẻ Người Cõi Miếu, những này Người Cõi Miếu, đối phó bình thường Hung Quỷ Ác Quỷ hàng ngũ, nhưng là đầy đủ.

Càng không cần phải nói, còn có Thành Hoàng Thần âm Bình, âm thầm ra tay.

Như vẫn không được, sau đó Thổ Thần, Âm Bình thống lĩnh, cũng sẽ nhúng tay. Đến cuối cùng, Phương Minh cũng sẽ không ngồi xem.

Hiện tại Ngô Nam, còn có ai có thể chống đối?

Chờ đến Người Cõi Miếu bồi dưỡng được đến, đầy đủ đem toàn bộ Ngô Nam Quỷ loại, quét đi sạch sành sanh!

Nhưng hiện tại, Thành Hoàng Thần tín ngưỡng, vẫn là hạn chế An Xương một chỗ, bồi dưỡng được đến thành viên nòng cốt, cũng chỉ đủ bình định một Phủ Quỷ loại, Phì Thần Thông, cũng là như thế.

Nhiều hơn nữa, Phương Minh Thần lực, liền muốn phá sản, này tuyệt đối không thể.

"Một Phủ, cũng đầy đủ rồi!" Mạnh Trục tự lẩm bẩm, lại hỏi: "Chúa Công muốn tuyển cái nào Phủ?"

"Tự nhiên là Tân An!" Tống Ngọc không rảnh suy tư nói.

Tân An là Tống Ngọc lập nghiệp nơi, này ý nghĩa trên, liền không phải chuyện nhỏ, đầy đủ ngăn chặn thiên hạ ngôn luận.

Đồng thời, đợi được Tân An toàn bộ mở phát ra, Tân An bách tính, há lại là kẻ ngu si, biết rồi Thành Hoàng Thần Thần chỗ tốt, thì sẽ thành kính thờ phụng.

Tích lũy ra Thần lực, liền có thể dùng ở tại dư Nhị Phủ khai phá trên, như vậy, lại như tuyết cầu, càng lăn càng lớn.

Thẩm Văn Bân rốt cục phục hồi tinh Thần lại, trình trọng bái dưới chúc mừng: "Chúa Công quả là Mệnh trời tại người! Thuộc hạ này sinh, có thể gặp Minh Chủ, cộng tương đại sự, quả thật suốt đời mong muốn. . ."

Đối với Tống Ngọc cưới vợ Thần nữ Ngô Tâm Lăng quyết ý, nhưng là lại không hai thoại.

Lớn như vậy lợi ích, nếu không là còn muốn kiêng kỵ danh tiếng, chính là cưới làm chính thê, cũng là có thể.

Tống Ngọc gật đầu, nói: "Tân An miếu thành Hoàng Vũ, đã ở kiến, tháng này liền có thể hoàn công, các người nhớ kỹ, sớm làm chuẩn bị!"

"Vâng!" Thẩm Văn Bân cùng Mạnh Trục kích động đến mặt kiêu đồ chót, lớn tiếng đáp lời.

"Có này cơ sở, rất nhiều chuyện, liền có thể làm!" Tống Ngọc cầm lấy chén trà, nhấp khẩu nước chè xanh, nói.

"Kính xin Chúa Công bảo cho biết!" Thẩm Văn Bân cùng Mạnh Trục xem Tống Ngọc không quan tâm hơn thua thái độ, cũng là thu lại tâm tình, cùng kêu lên hỏi.

"Chi mấy lần trước đại chiến, Bản Trấn lão Binh, vì đó khoác can lịch huyết, tử thương nặng nề, không thể không có báo lại! Văn bản, Bản Trấn trước, là làm sao làm được?"

"Người chết trận, thưởng ngân hai mươi hai, do gia thuộc đại lĩnh. Thương tàn không thể về đơn vị giả, thưởng ngân mười lạng, giúp đỡ xuất ngũ!" Việc này vẫn đang làm, Thẩm Văn Bản thuận miệng liền nói.

"Quá thấp, quá thấp rồi!" Tống Ngọc bất mãn nói: "Bản Trấn chi cơ nghiệp, nhiều lại sĩ tốt dùng mệnh, này ân thưởng, vẫn là thấp! Nhất định phải có đồng ruộng, mới có thể thấy được Bản Trấn tâm ý!"

Nguyên lai Chúa Công, là muốn nói chuyện này, Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục liếc mắt nhìn nhau, đều có chút bực tình, không khỏi hỏi: "Cụ thể làm sao? Kính xin Chúa Công bảo cho biết!"

"Người chết trận, ngoại trừ bạch ngân ở ngoài, thêm tứ ruộng tốt ba mươi mẫu. Thương tàn giả, thêm tứ ruộng tốt hai mươi mẫu!"

Tống Ngọc nói ra suy nghĩ đã lâu dự định, có ba mươi mẫu ruộng tốt, đầy đủ một gia đình sống qua, hơn nữa Thổ Thần Phì Thần Thông, tặng sản năm phần mười, là có thể trải qua hậu đãi.

"Sau đó, trăm thửa công lao, cũng phải thêm vào đồng ruộng ban thưởng!"

"Phàm là trăm thửa cấp một giả, thưởng ngân năm lạng. Nơi này không tứ đất ruộng."

"Trăm thửa cấp hai, thưởng ngân mười lạng, tứ điền năm mẫu." Có thể giết địch hai người, vận may này thành phần, liền nhỏ đi rất nhiều, tất là vũ dũng hạng người.

"Trảm thủ cấp ba, thưởng ngân mười lăm hai, lại tứ điền mười mẫu!" Thêm vào trước năm mẫu, thì có hai mươi mẫu ruộng tốt.

"Trảm thủ cấp bốn, thưởng ngân hai mươi hai, thêm tứ điền mười lăm mẫu!" Đây chính là ba mươi lăm mẫu ruộng tốt, xem như là phú nông giai cấp.

"Trảm thủ cấp năm, thưởng ngân ba mươi hai, tứ điền hai mươi lăm mẫu, nếu là không Quan, thì lại bảo đảm nâng nhập Diễn Võ Đường tiến tu, sau khi ra ngoài, lập thụ Hỏa trường!"

Này có điền sáu mươi mẫu, hầu như có thể coi là tiểu địa chủ. dù sao có thể giết năm cái quân địch, cũng không phải cái gì thân có dũng lực liền có thể giải thích, vận may, võ nghệ, thiếu một thứ cũng không được. Người này mới, liền không thể lãng phí.

"Hỏa trường trở lên, lấy chiến công luận, không tính trảm thủ!"

"Trở lên ban thưởng, chỉ đang đại chiến qua đi phát xuống, hoặc là chết trận, do người nhà kế thừa." Tống Ngọc lại bù đắp câu cuối cùng, này mới là trọng yếu nhất!

Này ban thưởng đất ruộng ngân lượng, đều cực kỳ phong phú, nhưng chỉ có Tống Ngọc chính quyền tồn tại, mới có tính hợp pháp. Vì không gà bay trứng vỡ, sĩ tốt cũng sẽ liều mạng phấn khởi chiến đấu.

Những thứ đồ này, lão Binh nếu muốn có, trừ phi đánh bại kẻ địch, hoặc là chết trận, do người nhà hưởng thụ.

Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục nghe, đều là nghiêm nghị, thật lâu không nói.

Đợi đến Tống Ngọc chén trong tay tràn đã lương, Mạnh Trục mới mở miệng.

"Chúa Công động tác này, tất có thể kích đến sĩ tốt tử chiến! Nhưng mức thường, tựa hồ có hơi quá mức. . ."

"Không như vậy, có thể nào kích đến sĩ tốt dùng mệnh đây?" Tống Ngọc xua tay, đánh gãy Mạnh Trục lời nói

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 136: Khoa Học Kỹ Thuật

"Bản Trấn biết người sầu lo chuyện gì! Có Thành Hoàng Thần mới mở đồng ruộng, còn có mỏ vàng, những này mức thưởng, Bản Trấn vẫn là phát đến dưới!"

"Hơn nữa, đây chỉ là thời chiến chi sách, đến bình định sau khi, tự có biến cách!"

"Chỉ cần có thể thực hành xuống, không có cắt xén, vậy ta Trấn tất trăm trận trăm thắng!"

"Các người nhớ kỹ, cũng nói cho người thủ hạ, này là điểm mấu chốt, như cho Bản Trấn phát hiện cái gì vấn đề, cái kia diệt tộc, đều là chuyện nhỏ!"

Đây là Tổng Ngọc chiến sách, quan hệ thiên hạ thuộc về, không cho phép nửa điểm qua loa.

Nói lời này thì, liền đằng đằng sát khí.

"Vâng! Nếu có kẻ nào dám mật, dám phá hỏng Chúa Công đại sự, không cần Chúa Công, thần là người đầu tiên động thủ giết chết!" Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục, đều là mồ hôi lạnh rơi xuống, biết Chúa Công lần này, thực sự là vạn phần coi trọng, bảo đảm nói.

"Như vậy liền được!" Tổng Ngọc Thẩm giọng nói.

Có này chính sách, chỉ cần chấp hành xuống, không ra mấy năm, liền có thể cuốn khắp thiên hạ, đây là dương mưu, không sợ khác Trần học đi.

Dù sao, điều này cần đồng ruộng, không phải con số nhỏ, liền ngay cả Môn Phiệt Thế gia, đều không nhất định cầm được đi ra.

Nhưng có Thành Hoàng Thần thần thông, ở các Huyện, cũng có thể mở điền mười vạn Tổng Ngọc, có này sức lực!

Hơn nữa, những lão binh này, đều là Tổng Ngọc thống trị căn cơ, phân cho lợi ích, cũng là bồi dưỡng lớn mạnh tâm ý.

Nếu là lấy trước, Tổng Ngọc quật khởi, chỉ có hai con đường có thể đi.

Một là tiêu diệt trước lợi ích giai cấp, nắm thế lực của chính mình bù đắp, nhưng này, liền mất đức vọng, dường như Chu Thập Lục, danh tiếng liền không được, được thiên hạ hi vọng, cũng là nhỏ nhất.

Dù sao, đắc nhân tâm giả được thiên hạ, người này tâm. Chính là thiên hạ Thế gia chi tâm!

Hai là cùng cự lợi ích giai cấp thỏa hiệp, thu được giúp đỡ. Hay là có thể tiêu diệt chút phần tử ngoan cố, ăn chút thịt đến. Nhưng này dù sao cũng là số ít. Bởi vậy, Quận chúa tự thân lợi ích liền thiếu, thực lực một yếu, quyền lên tiếng liền tiểu, này liền dễ dàng nhận được Môn Phiệt Thế gia kiềm chế.

Các đời Thái Tổ, đều là ở hai con đường này trong lúc đó dung đưa, trong đó nắm độ. Liền xem hết tự thân trình độ.

Nhưng ngày hôm nay, Tổng Ngọc nhưng có con đường thứ ba ——

Khai quật ra tâm lợi ích, bồi dưỡng tự thân thống trị căn cơ.

Mới mở này đồng ruộng. Tống Ngọc một tắc đều không chuẩn bị cho Thế gia, mà là phân cho chính mình thế lực.

Ngoại trừ dự bị ban thưởng ở ngoài, còn lại, đều là Tân An Tiết Độ Phủ tự thân tiêu hao.

Trong đó. Tống Gia chiếm đầu to. Thẩm Gia theo sát phía sau.

Còn có Diệp Hồng Nhạn Diệp Gia, Mạnh Trục Mạnh Gia, đều sẽ phân đến không ít đất ruộng, trong nháy mắt ở đồng ruộng trên, không thua thị Trấn Đại Hộ.

Này Diệp Hồng Nhạn cùng Mạnh Trục phát tài sau, tự có thân thích đến đây nương nhờ vào, hình thành tự thân thế lực, xưa nay đều là như vậy. Tống Ngọc cũng vui vẻ thấy thành.

Có những này, căn cơ liền ổn. Hơn nữa, không bị người ngoài ảnh hưởng.

Hơn nữa trước từ thế lực cũ bên trong đoạt được lợi ích, Tống Ngọc hiện tại thực lực tổng hợp, cũng ở Ngô Nam Thế gia bên trên.

Không chỉ có danh tiếng không có bị hao tổn, còn có thể tự lập tự mạnh, không bị bên ngoài ảnh hưởng, tranh cướp đại vị!

Có này thế lực, cái khác Thế gia, còn không thành thật sao?

Như vẫn là không phục, cái kia diệt chi không có hai lời, nghe lời, liền thưởng mấy cái thang uống, đầy đủ đem Ngô Nam Thế gia gõ thần phục, không có không từ.

Như vậy Ngô Nam, mới thật sự là Đế Vương chi tư!

Sau đó xuất binh, chính là đường đường chính chính, lấy thế đè người!

Tống Ngọc trước, tiền vốn quá nhỏ, không thể không nhiều ra kỳ mưu, người bên ngoài chỉ nhìn thấy Tống Ngọc anh minh quả quyết cực điểm, nhưng sẽ không nghĩ đến, một khi sự tình hơi có sai lầm, chính là lật úp tai họa!

Không phải là không muốn lâm chi với đường đường chính chính chi Binh, thực là không có cái kia tiền vốn!

Nhưng hiện tại, hết thấy đều không giống.

Quá cái mấy năm, Thành Hoàng Thần tín ngưỡng truyền khắp Ngô Nam, Tống Ngọc thực lực, cũng sẽ tăng lên dữ dội mấy lần, đồng thời, mỗi đến một chỗ, chỉ cần tu dưỡng mấy tháng, liền có thể rất nhanh khôi phục, đồng thời, đặt xuống một Phủ, tương đương với người khác hai Phủ!

Đây là bao lớn ưu thế? Có những này, Tống Ngọc đối với tự thân cướp đoạt thiên hạ, đã không có bất kỳ ý nghi ngờ!

Cùng này so với, cái gì khoa học kỹ thuật, mở ra dân trí cái gì, cũng có thể vút ở một bên!

Tống Ngọc thân là người "xuyên việt", tự nhiên cũng cân nhắc qua lợi dụng kiếp trước khoa học kỹ thuật cái gì, nhưng suy nghĩ luôn mãi, vẫn là từ bỏ.

Muốn truyền thụ khoa học kỹ thuật, cần, không phải là một người hai người lực lượng, mà là rỗng rã một cái giai tầng tinh anh nhu cầu!

Phương Minh kiếp trước xem tiểu thuyết, nhân vật chính đầu vổ một cái, khoa tay khoa tay, cái gì xưởng công binh liền làm lên, nông nghiệp kỹ thuật cũng cải tiến, coi là thật là thuận tiện cực kỳ.

Nhưng hiện tại xem ra, hoang đường cực kỳ!

Khoa học kỹ thuật tiến bộ, cùng toàn bộ xã hội tiến bộ hỗ trợ lẫn nhau, không trải qua hơn trăm năm tích lũy, liền muốn một lần là xong, làm sao có khả năng?

Huống chi, các loại hiện đại khoa học kỹ thuật, cần nhân thủ, đều là đồ công nhân, tốt xấu cũng phải có sơ trung văn bằng!

Nhưng ở Đại Càn, biết chữ người đều ít, trên cái nào tìm nhiều người như vậy đi?

Này cũng chỉ có mở rộng dân trí, mới có mấy phần khả năng, không nói lãng phí thời gian.

Chỉ nói, mở ra dân trí, đối với Tống Ngọc, mới có lợi sao?

Bất luận là Phương Minh Thần Linh thân phận, vẫn là Tống Ngọc giai cấp địa chủ, đều là lợi ích vừa đến giả, cái mộng quyết định đầu.

Tống Ngọc vị trí, tự nhiên cũng là xếp đặt đến mức cực chính.

Xưa nay cổ đại người thống trị, đều không hèn mà cùng thẳng lấy chính sách ngu dân, chính là bách tính có tri thức, sẽ loạn tưởng, nhu cầu càng nhiều quyền lực, dẫn đến vừa đến lợi ích giả diệt vong.

Tống Ngọc chính là người thống trị, sau đó còn muốn tranh cướp Chân Long đại vị, tự sẽ không đào chính mình căn cơ.

Hơn nữa, khoa học phát triển, Chí Thần Đạo với nơi nào?

Tống Ngọc thọ chỉ có trăm năm, mà Thần Linh, nhưng có thể trường tồn!

So với dương thế đại vị, Phương Minh vẫn là càng trọng thị Thần Đạo phát triển!

Huống chi, ai không có chuyện gì sẽ ký một đồng lớn vô dụng công thức dây xích, xuyên qua qua đi, còn có thể từng cái lại hiện ra.

Ngoại trừ tự thân quan tâm đồ vật, ai sẽ không sao rồi giải cái khác ngành nghề, đồng thời, vẫn là từ nguyên liệu, gia công, kết cấu, tất cả đều bối dưới, lấy chờ sau dùng?

Thật sự có loại này, không phải siêu nhân, chính là biến thái!

Tống Ngọc tự nhận là, hai người đều không phải, hẳn kiếp trước, đối với những này, luôn luôn quan tâm rất ít, liền ngay cả hỏa dược cái gì, cũng chỉ nhớ rõ có lưu huỳnh, hoặc là than củi quặng KNO_3 cái gì, còn tỉ lệ, cũng không chú ý.

Này chiến sự trên, làm hai cái phát minh, tăng cường thực lực, vẫn là có thể, Tống Ngọc liền viết, ném cho Tôn Miếu, hứa lấy trọng thưởng, để hẳn mê mê, liền liều mạng.

Nhưng khả năng bởi vì là hai cái thế giới, liền với vật lý pháp tắc, đều có biến hóa rất nhỏ, Tôn Miếu hiện tại, cũng không thể ra cái gì thành quả, liền ngay cả nổ chết người sự đều không phát sinh.

Nói chung một câu nói, Tống Ngọc đối với này thế khoa học kỹ thuật, không ủng hộ, cũng không phản đối, liền như thế nhìn, mặc cho tự do phát triển. Ngược lại theo Tống Ngọc phỏng chừng, chỉ cần hẳn không nhúng tay vào, này phong kiến xã hội nông nghiệp, còn có thể duy trì hơn một nghìn năm!

Có thời gian này, đầy đủ Phương Minh phát triển.

Ở trong lòng hẳn, còn có mặt khác tâm tư.

Chỉ cần Tống Ngọc đăng cực, đem Thành Hoàng Thần tín ngưỡng phân tán thiên hạ, cái kia toàn bộ thiên hạ, cũng có thể mở diễn vô số,

người sống hơn trăm triệu!

Chuyện này đối với Nhân đạo, là nhiều đại công đức?

Huống chi, từ đây, Phương Minh tín ngưỡng, rồi cùng thiên hạ bách tính, hoàn toàn quần lấy nhau.

Nếu là hậu thế Hoàng Đế, dám phế Thành Hoàng Thần tín ngưỡng, cái kia không còn Người Coi Miếu cùng thần thông, thiên hạ bách tính, trước hết đến chết đói một nhiều hơn phân nửa!

Hậu quả này, chính là Hoàng Đế bản thân, đều không gánh vác được!

Thử hỏi? Ai dám coi trời bằng vung, ngạnh phế Thành Hoàng Thần?

Đây chính là Phương Minh vì là lên cấp Cổ thần thất bại, mà lưu lại hậu chiêu!

Dù sao, nếu như có thể chứng vị Cổ thần, không bị ràng buộc, tất nhiên là tốt nhất. Nhưng Phương Minh Tâm tư kín đáo, chưa có thắng trước tiên lo bại, đương nhiên phải vì là sau đó, làm chút bảo hiểm.

Có những này, coi như không thể chứng vị Cổ thần, Phương Minh cũng có thể trở thành người thắng cuối cùng, trường tồn cùng Thế gian, từ từ tích lũy.

Hiện tại, Phương Minh chính là phải đem Thần lực tín ngưỡng làm thành đệ nhất sức sản xuất, dựa theo hiện đang phát triển, này hoàn toàn có thể. Dù sao, mỗi mẫu tăng sản năm phần mười, không phải là con số nhỏ.

Trừ phi nông nghiệp sinh sản kỹ thuật, một thoáng tăng nhanh như gió, xuất hiện nhiều lần cách mạng tính biến cách, bằng không, cũng không thể vượt quá.

Vì trường tồn, vì siêu thoát, Phương Minh không ngại đem Đại Càn muôn dân, đều bắt cóc trên chính mình chiến xa!

Những ý niệm này, đều là chợt lóe lên.

Dưới đáy, Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục, còn ở dập đầu.

Tống Ngọc không khỏi bật cười, chỉ là muốn lên sau này dự định, chính mình cũng có chút mơ tưởng mong ước, không kèm chế được.

Nhìn phía dưới hai người, chậm rãi nói: "Bản Trấn mới vừa kinh đại chiến, còn lại, chính là nghỉ ngơi lấy sức! Trường Nhạc Vũ Di Nhị Phủ, có thể có cái gì hướng đi?"

Những này, trong âm thầm, Trần Vân đã sớm báo lên, nhưng Tống Ngọc vẫn là muốn nghe một chút Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục ý kiến.

Ngô Nam tổng cộng có Ngũ Phủ, trong đó, Văn Xương, Tân An, Lâm Giang là hạt nhân tinh hoa, hiện tại đều ở Tống Ngọc trong tay.

Còn lại Vũ Di, Trường Nhạc Nhị Phủ, không chỉ vị trí hẻo lánh, hơn nữa nhiều núi non trùng điệp, ruộng tốt ít ỏi, lại có Sơn Việt dã tộc làm loạn, bách tính có bao nhiêu lưu vong, hiện tại đã là mười thất chín không. Liền ngay cả Tri Phủ, đều đang lưu vong, Châu Lý lại không người nguyện đi, dẫn đến Tống Ngọc cùng Lý Như Bích ở Ngô Nam đại chiến thời gian, này hai Phủ vẫn là năm bè bảy mảng, không nhúng tay vào được.

"Này hai Phủ, thực lực suy nhược, không đỡ nổi một đòn, thậm chí, chỉ cần Chúa Công một hịch, liền có thể bình định. Chỉ là, Sơn Việt dã tộc, nhưng là phiền phức!"

Nói đến đây cái, Mạnh Trục cũng có chút lắc đầu.

"Không sai! Chúa Công, Sơn Việt tính tình hung hãn, không nghe giáo huấn, lại giả dối dã man, rất khó đối phó, đồng thời, ở Vũ Di Trường Nhạc Nhị Phủ, mấy có mấy chục vạn chi chúng..."

Này Sơn Việt cùng bách tính bình thường không giống, nhân vì cuộc sống điều kiện nghiêm khắc, lão nhân đứa nhỏ, cũng có thể vì là Binh, ra trận đánh trận.

Tuy rằng vũ khí quân giới nguyên thủy, nhưng quang số lượng này, liền rất phiền phức.

" Các ngươi, có gì sách? Có gì cứ nói!" Tống Ngọc trực tiếp hỏi.

Mạnh Trục tiến lên: "Thần cho rằng, chỉ có một sách, chia để trị! Tuyệt đối không thể để cho xâu chuỗi!"

Tống Ngọc gật đầu, này Sơn Việt, là Ngô Nam bách tính, đối với dã tộc gọi chung, trong bọn họ bộ, còn chia làm Thiên Cung, Hắc Hổ các Bộ, lẫn nhau thảo phạt, lúc này mới không có trở ra Nhị Phủ, bừa bãi tàn phá Ngô Nam.

Nhưng nếu cường bức quá đáng, để bọn họ nổi lên liên hợp ý thức, thậm chí, tuyển ra Minh Chủ Vương Giả, thống nhất hiệu lệnh, liền đại sự không ổn.

"Chúa Công! Thần tán thành, chỉ có chia ra bao vây, hóa mà trì chi, mới là thượng sách! Cấp thiết không được!" Thẩm Văn Bân cũng nói.

Hắn tự mình Mộ Phủ trường sử, đối với Ngô Nam thế lực, liền lưu tâm không ít, này Sơn Việt hồ sơ, ở các Phủ, đều là chất thành tràn đầy một ốc, các đại Minh Chủ Võ Tướng, thử các loại phương pháp, đều hiệu quả rất ít.

Chỉ có này sách, Tiền triều Ngô vương dùng, đại phá Sơn Việt, được xưng "Tù binh mười vạn, chọn thanh niên trai tráng 3 vạn nhập quân, còn lại hết mức trở thành là nông hộ..."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 137: Công Tử

Tống Ngọc gật đầu: "Hai vị nói như vậy, một lời bên trong, Bản Trấn hiện tại, vẫn là lấy nghỉ ngơi lấy sức vì là trên, không được ra binh chinh phạt!"

Chờ đến Thành Hoàng Thần tín ngưỡng bá xuống, mở điền mệnh mang, mấy lần được mùa, cái kia Tống Ngọc thực lực, mấy có thể tăng vọt mấy lần!

Đến lúc đó, coi như Sơn Việt có mười mấy vạn, cũng là nghịch thiên không sợ.

Điểm ấy, Thẩm Văn Bản cùng Mạnh Trục đều là hiểu được, gật đầu đồng ý.

...

Vĩnh An mười một năm, mười tháng mười lăm.

Trải qua mấy ngày nay, Lâm Giang Phủ bách tính, cũng dần dần từ sợ hãi bên trong, ung dung lại đây, chỉ ít, trên đường, đã có thể thấy được người đi đường, tình cờ còn có tiểu thương, dọc đường bán, xem như là có chút sinh khí.

Cho tới mấy nhà mẽ hành Bồ Điểm cái gì, nhưng là ở Tống Ngọc vừa vào thành, liền bị cưỡng chế khai trương, dẹp an dân tâm.

Quay về Tống Ngọc cái này đem Lý gia tam tộc đều diệt, liền con rể đều không buông tha ngoan nhân, những cửa hàng này mặt sau Thế gia, cái nào dám phản kháng?

Đều là không dám làm trái, giá gạo công bố giới, liền với trà mét dầu diêm giá tiền, đều cùng với bình thường như thế.

Cứ như vậy, dân tâm, liền cấp tốc định.

Lâm Giang Phủ bách tính, đầu tiên là ở Ngô Khởi cắt cứ dưới, nơm nớp lo sợ mười mấy năm, chỉ lo một ngày kia, Triều đình đại quân, liền xuống đến Phủ, sẽ tới Lâm Giang tàn sát.

Xưa nay quân đội, đặc biệt nơi khác quân đội, đụng với diệt cướp việc, này quân kỷ, căn bản không cần phải nói.

Càn quấy trong thôn, khá tốt, sợ nhất chính là giết lương mạo công, hiện tại Triều đình, kỷ cương buông thả, đại có thể.

Những này Lâm Giang bách tính, bất kể nói thế nào, một cái "Phụ nghịch" tội danh, nhưng là chạy không được, tự nhiên sợ mất mật.

Sau đó, Triều đình Thiên binh chưa đến. Nhưng đến rồi Lý gia.

Tuy rằng Lý gia, có Thánh chỉ đại nghĩa, nhưng đến cùng có người rõ ràng. Lý gia là có dự định, Lâm Giang bách tính, cũng gần như toàn biết.

Nhưng xem ở Lý gia thường có nhân tên, vào Phủ sau, lại quân kỷ nghiêm ngặt, không có quấy nhiễu dân việc phần trên, Lâm Giang bách tính. Cũng là như thế ngầm thừa nhận.

Nhưng không quá mấy tháng, Lý gia Binh bại tộc diệt, Lâm Giang lại rơi vào Tống Ngọc chương khống.

Coi như Tống Ngọc tự thân Thánh chỉ là thật. Hãn cũng chỉ là một Tân An Tiết Độ Sứ, này chưa qua Triều đình quân lệnh, phát binh tấn công, liền chiếm hai Phủ. Uy phúc tự dụng. Bất luận nhìn thế nào, đều là từ đầu đến đuôi phản tặc hành vi!

Nhưng quá lâu như vậy, cũng không có nghe Triều đình can thiệp, làm như đem Ngô Nam một chỗ, triệt để quên.

Này thế, cũng có tục ngữ, sự bất quá ba.

Như thế hết lần này tới lần khác, Lâm Giang bách tính. Đối với Triều đình tự tin, liền rất thành vấn đề.

Ở một số trường giả mạo diệt nhìn tới. Đây chính là vương triều tận thế chi tượng! Đối với Triều đình pháp luật, cũng là triệt để thất vọng.

Hiện tại, chỉ cần Tống Ngọc thống trị, có thể duy trì ba năm, này mấy Phủ, thậm chí liền có thể triệt để chuyển hóa thành tư hữu.

Hơn nữa, có Thành Hoàng Thần Thần lực, quá trình này, còn có thể tăng nhanh!

Lúc này trên đường, đang có một nhóm chủ tớ hai người.

Nhưng là một người thanh niên công tử, dẫn trước đi dạo, mặt sau, một cái hắc y tôi tớ, năm thốt cao đầu đại mã, rập khuôn từng bước theo sát theo.

Thanh niên này mi thanh mục tú, khí vũ hiên ngang, nhìn cũng mới mười lăm, mười sáu tuổi, trên mặt nhưng không thấy ngây ngô, trái lại rất có anh khí.

Trong lòng, cũng là âm thầm rung mình: "Này Tân An Quân, quả là quân kỷ nghiêm minh, ta ngựa này, chính là thảo nguyên Thiên Mã sau khi,

giá trị vạn kim, nhưng tuần tra vệ sĩ, đều làm như không thấy, khủng bố đáng sợ!"

Đối với cái kia Tống Ngọc, càng là nhiều hơn mấy phần kiêng kỵ, này bạn cùng lứa tuổi, đột nhiên xuất hiện, hầu như đoạt đi thiên hạ trẻ tuổi đồng lứa hết thầy phong mang!

Liên với thanh niên này chi phụ, cũng nhiều năm Tống Ngọc thí dụ dạy con, thường có "Sinh tử làm như Tống Tân An!" Chi ngữ.

Tống Ngọc quan trên mặt, vẫn là Tân An Trấn Tiết Độ Sứ , dựa theo này thế cách gọi, từ trước đến giờ là tên sau khi, thêm cái địa danh.

Đây là tôn xưng tâm ý, đại diện cho Tống Ngọc, ở Tân An, mấy có độc nhất vô nhị ảnh hưởng!

Nghĩ xưa nay phụ thân giáo huấn, thanh niên này, trong bóng tối căn rắng, đầu nhưng là đột ngột vừa nhắc, hơi có chút không chịu thua tâm ý vị!

Này chủ tớ hai người, bảy chuyển tám chuyển, nhưng là đi tới một chỗ khách sạn trước.

Tiểu nhị mắt sắc, mau mau chào đón, hỏi: "Công tử là nghỉ trọ vẫn là ở trọ?"

"Ở trọ!" Thanh niên này công tử thuận miệng nói, thẳng đi tới trước quầy.

Đem mấy lạng bạc vụn, chiếu vào trên mặt bàn. Trong lúc lơ đãng, nhưng là lộ ra chỉ một viên bạch ngọc nhẫn, chiếc nhẫn này tạo hình cổ điển, trong đó, thậm chí có tơ máu từng sợi, rất là kỳ dị.

Nếu là có cao thủ thợ thủ công ở đây, liền có thể nhận ra, đây là "Huyết ngọc", nhân ngọc bên trong mang huyết, vô cùng hiếm thấy, trường kỳ đeo, càng có ôn dưỡng khí huyết, dưỡng tinh tráng sinh cơ kỳ hiệu! Đối với lão niên, còn rất là hữu dụng.

Chỉ riêng này một chiếc nhẫn, liền giá trị mấy vạn lượng bạc trắng!

Xem đến nơi này, vừa vốn là có chút lười nhác chương quỹ, trong mắt đột nhiên chính là có quang lóe qua. Lần này, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Vèn vèn phát sinh trong nháy mắt, sau một khắc, này chương quỹ lại khôi phục trước bại hoại đáng dấp.

Thanh niên này thoáng như chưa phát hiện, đặt trước hai gian phòng hảo hạng, dọn đồ tiểu nhị, đem cơm nước đưa vào trong phòng, liền đóng chặt cửa phòng, nửa bước không ra.

Thời gian dần dần đến buổi tối.

Thanh niên công tử bên ngoài phòng, nhưng là bóng đen lóe lên, một người như con báo giống như lách vào khe cửa.

Bên trong gian phòng, nhưng là minh chúc cao chiếu, thanh niên công tử cùng tôi tớ đều có, xem ra, vừa bắt đầu, liền biết người này sẽ đến.

Ở ánh nến bên trong, bóng người diện mạo rõ ràng lên, dĩ nhiên chính là khách sạn này chương quỹ.

"Tuy rằng người đã đoán ra thân phận của ta, nhưng dựa theo quy củ, vẫn phải là cho người xem dưới cái này!" Thanh niên công tử tự trong tay tung tấm lệnh bài, lệnh bài kia vẽ ra trên không trung một đạo đẹp đẽ đường pa-ra-bôn, rơi vào chương quỹ trong tay.

Chương quỹ mắt hiện ra hào quang, cẩn thận phân biệt, lệnh bài kia toàn thân ngăm đen, mạo không đáng chú ý, nhưng mơ hồ có phong cách

cổ, gần xem, còn có thể nghe một luồng mùi thơm, khó có thể quên.

"Không sai! Hiệu lệnh đều đúng!"

Chưởng quỹ lâm bầm lâu bầu, lập tức quỳ xuống, đại lễ cúi chào, "Tiểu nhân Phan Trác, gặp Đại công tử! Đại công tử lúc này, thực sự không nên tới đây, đặt mình vào nơi nguy hiểm!"

"Ồ? Vì sao nói như vậy?" Thanh niên kì kèo trên ngón tay huyết ngọc nhẫn, nhàn nhạt hỏi.

"Tân An Tổng Ngọc, thật là khôn khéo, năm Phủ một tháng, toàn bộ Lâm Giang, đã là rơi vào chưởng khống, hiệu lệnh không có không từ, công tử vạn kim thân thể, có thể nào vượt vào hiểm cảnh?" Chưởng quỹ đúng mực nói, xem ra, địa vị cũng là không thấp.

"Ta đây cũng biết, nhưng hiện tại, Tổng Ngọc ở bề ngoài, vẫn là Triều đình Tiết Độ Sứ đây! Bốn công tử lại vô tội tích tại người, hấn lấy tên gì nghĩa đụng đến ta?"

Thanh niên tự nhiên không phải hạng người lỗ mãng, lời này ý tứ, chính là hai quân giao chiến, còn không chém sứ giả.

Thanh niên này, chính là Ngô Châu một cái thế lực lớn hậu bối, nếu là có tổn thương, đối với song phương, đều là vô ích.

Cho tới trối làm con tin, làm áp chế? Thực là chuyện cười!

Phải biết trong đại tộc, không cho phép nửa phần ôn nhu, thanh niên này phụ thân, cũng không ngừng hấn một đứa con trai!

Coi như gia chủ đồng ý nhượng bộ, những người khác, cũng sẽ không đáp ứng.

Tống Ngọc cũng phải biết, nếu là như vậy, ngoại trừ hai phe kết oán, triệt để không chết không thôi ở ngoài, không còn chỗ tốt! Hẳn là người khôn khéo, tự sẽ không như vậy.

Lúc này thanh niên, tự nguy thực an. Từ này rất ít vài câu, cũng có thể nhìn ra, thiếu niên này, cũng là người tâm tư kín đáo, cũng không người ngu ngốc hạng người.

"Bốn công tử không thừa nhận cũng không được, này Tống Ngọc, chính là nhân kiệt một đời! Ngô Nam việc, tuy rằng có mặt báo, nhưng không tự mình đến đây, ta thực sự không thể thả tâm!"

Thanh niên này vừa khổ cười nói.

Chưởng quỹ giật mình, đầu thả đến càng thấp hơn, nói: "Công tử anh minh."

Thanh niên xua tay, hỏi: "Chuyện phiếm thiếu đề, ta ngày mai, cũng đến mau chóng rời khỏi, người sẽ nhắt Lâm Giang tình huống, lặp lại lần nữa!" Tuy rằng Tống Ngọc không sẽ động thủ, nhưng cái khó bảo đảm sẽ không có thanh niên Thế gia kẻ địch ra tay, gây xích mích cùng Tống Ngọc quan hệ, điểm ấy, vẫn là không thể không đề phòng.

"Vâng!" Chưởng quỹ gật đầu, suy nghĩ một chút, lại bấm báo nói: "Tống Ngọc đại quân sau khi chiếm được Lâm Giang Nhị Phủ sau khi, cũng là uế oải! Tuy rằng thu hàng nạp phản, vẫn cứ được xưng vạn người, nhưng đại quân tổn hại, lại cần chinh hợp tân cự, chí ít trong vòng nửa năm, là không thể có đại chiến!"

"Coi như như vậy, ủng quân hơn vạn, sau lưng, lại có Tam Phủ, này thế lực, quá thịnh..." Thanh niên lẩm bẩm nói, lông mày chăm chú nhăn lại.

"Này Tống Ngọc, nhất thống Ngô Nam tư thế, đã là không thể tránh khỏi, sau khi, thế tất Binh ra Thanh Long, chinh phạt Ngô Châu! Cha ta

cũng có ý định Ngô Châu, này hai hồ tranh chấp, tất có một người bị thương, ta trước làm trừ tính!" Thanh niên trong lòng, âm thầm nghĩ.

Lúc này, Diệp Hồng Nhạn mang theo một Phủ sáu ngàn người, Trấn thủ Thanh Long quan, không phải mười vạn không thể phá.

Toàn bộ Ngô Nam, đã không cái gì thế lực, có thể nhúng tay Ngô Nam thống nhất.

Thanh niên sắc mặt nặng nề, hỏi: "Diệp Hồng Nhạn bên kia, có thể ảnh hưởng không?"

Chưởng quỹ mặt lộ vẻ khó khăn, nói: "Này Diệp Hồng Nhạn, chính là thảo dân xuất thân, bị Tống Ngọc coi trọng, một đường đề bạt, tới chính Ngũ phẩm Du Kích Tướng Quân vị trí, xưa nay trung thành tuyệt đối, người của chúng ta, nhưng là không ảnh hưởng tới!"

Này Diệp Hồng Nhạn, chính là Tống Ngọc một đường giản rút, đãi ngộ đầy, không gì sánh kịp.

Lúc này, như muốn phản loạn, chỉ sẽ phải chịu người trong thiên hạ phỉ nhổ.

Đồng thời, trong hệ thống giữ chính Ngũ phẩm thực Quyền tướng quân chức vị, nhưng cũng không bỏ ra nổi đến.

Phương diện này, đã có thể từ bỏ.

Thanh niên tâm tư nhanh quay ngược trở lại, lại hỏi: "Sơn Việt tình huống làm sao?"

"Sơn việt dã tộc, ngôn ngữ không thông, lại hung hãn bừa bãi, ta lúc trước phái ra mấy làn sóng nhân thủ, đi vào liên lạc, đều là tin tức hoàn toàn không có..."

"Phương diện này không muốn keo kiệt, nhân thủ không còn, liền lại chiêu! Đồng ý đi, thưởng ngân năm trăm lạng, trong nhà toàn bộ do chúng ta chăm sóc!" Thanh niên không rảnh suy tư nói, này Sơn Việt thế lực, là hiện tại Ngô Nam, duy nhất khả năng ảnh hưởng Tống Ngọc thống nhất nhân thủ

Bất luận trả giá bao nhiêu đời giới, chỉ cần có thể liên hợp Sơn Việt, cho Tống Ngọc chế tạo cản trở, đều là đáng giá!

"Thuộc hạ ngày mai sẽ làm!" Chương quỹ gật đầu lĩnh mệnh.

"Không có chuyện gì, người liền đi xuống trước, chúng ta quan hệ, vẫn là không thích hợp bại lộ... Đúng rồi, ta hôm nay ở trên đường, nhìn thấy nhiều chỗ giảng đèn kết hoa, tựa hồ có gì vui sự, người nhưng có biết?"

Thanh niên đang muốn phái chương quỹ rời đi, cuối cùng, nhưng quỹ Thần xui khiến, hỏi câu này.

Nói đến đây, chương quỹ sắc mặt, thì có chút kỳ dị, nói: "Việc này công tử không hỏi, ta cũng muốn bẩm báo, hôm nay, Tống Phủ có việc vui, Tống Ngọc muốn nạp hai tên tiểu thiếp xuất giá!"

"Ồ?" Thanh niên này hứng thú, hiếu kỳ hỏi: "Là nhà ai nữ tử? Trương gia vẫn là Vân gia?"

Ngang ngược hưng khởi, cùng có từ lâu thế lực thông gia, vốn là tầm thường.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 138: Tẩn Đắc

Tại Thế gia, cũng có bao nhiêu chính trị thông gia, liền thanh niên này công tử, cũng thu rồi mấy cái. Thanh niên yên lặng nghĩ, vừa là làm thiếp, cái kia tự không phải Môn Phiệt Vọng Tộc, hoặc là, là Đại Hộ nhất lưu?

"Đều không phải!" Chương quỹ lắc đầu nói: "Này hai tên tiểu thiếp, xuất thân đều là kỳ dị, ta mấy phương hỏi thăm, mới đến tin tức xác thật, một nữ tên là Ngô Tâm Lăng, chính là An Xương Thanh Ngọc Thôn bách tính. Rất có vài phần Thần dị."

"Còn có một nữ, càng là quý dị, càng là Lý gia nữ, tên là Tú Phương!"

"Lý gia, cái nào Lý gia?" Thanh niên có chút không phản ứng kịp, hỏi.

"Tất nhiên là Lý Huân Lý gia! Này Lý Tú Phương, chính là Lý Huân nữ, Lý Như Bích bào muội!" Chương quỹ Thầm giọng nói.

"Chuyện này..." Thanh niên công tử che lại miệng, có chút thất thố.

Cười một cái thôn cô, còn có thể nói là tú sắc khả xan, lưu luyện sắc đẹp. Nhưng nạp một cái kẻ thù con gái làm thiếp, hàng đêm phụng dưỡng khoảng chừng, này Tống Ngọc đầu óc, đến cùng là làm sao trường?

Thanh niên lắc đầu một cái, có chút khó hiểu.

Lập tức trầm tư, này Lý Tú Phương, có thể hay không là một viên rất tốt quân cờ đây?

Giữa lúc thanh niên này trầm tư suy nghĩ thời gian, nhưng không nhìn thấy, lúc này bên trong gian phòng, không biết sao, càng có thêm một người!

Phượng Minh nhìn thanh niên này, thấy buồn cười: "Nâng đầu ba thước có Thần minh, người này, dĩ nhiên ở địa bàn của ta trên, có ý đồ với ta, là nên nói người không biết không sợ, vẫn là nói, vô cùng ngu xuẩn đây!"

Đương nhiên, cái này cũng là hai bên tin tức không ngang nhau. Thanh niên này, tuy rằng biết được, Thành Hoàng Thần thể lực, nương nhờ vào Tống Ngọc, nhưng sẽ không hiểu được, Thành Hoàng Thần Thần linh, có cỡ này Thần thông!

Phượng Minh hiện tại, pháp lực nhật trưởng. Quay về tự thân lãnh địa, cũng là chừng không càng tốt.

Thần linh uy năng, càng là có Thần dị. Chỉ cần ở lãnh địa bên trong, có người hô Thần tên, liền có thể cảm ứng. Đối với Tống Ngọc tên, cũng là như thế.

Thanh niên này không biết được trong đó quan khiêu, mạnh mẽ đem chính mình bại lộ.

Phượng Minh đánh giá thanh niên này, sẽ cùng tình báo so với, liền nhận ra."Hóa ra là cái kia gia người, thảo nào có thể mang tay xuyên đến địa bàn của ta tiến lên! Xem ra, nhà này. Đối với Ngô Châu, cũng có ý nghĩ đây!"

Nhưng là không có lập tức ra tay, đem mấy người này bắt dự định.

Thanh niên này, tuy rằng có mấy phần tài cán. Nhưng cũng là như vậy. Không coi là cái gì lạ kỳ.

Hơn nữa, bắt người này, chân tâm vô dụng!

Phương Minh tự sẽ không cho rằng, chỉ cần bắt đối phương con trai trưởng, liền có thể khiến cho Thế gia quy hàng, muốn như vậy, đều là kẻ ngu si!

Vô luận là ở đâu bên trong, khoảng chừng tất cả. Vẫn là lợi ích!

Giữ lại mấy người này, còn có thể trong bóng tối không chế. Thao túng tin tức. So với toàn bộ nắm lên, nhưng là càng có giá trị.

Nghĩ như thế, Phương Minh khẽ mỉm cười, vung tay liền đi, chỉ có vài điểm kim quang, bám vào ba người này trên người, biến mất không còn tăm hơi.

Ba người này, hoàn toàn không biết, đã ở trước Quỷ Môn Quan, đi một lượt. Còn ở nói liên miên không ngớt, tìm cách âm mưu quỷ kế!

...

Đảo mắt một đêm đã qua, đã là sáng sớm.

"Mộng xuân Vô Ngân a!" Tống Ngọc lười biếng đuổi người, chỉ cảm thấy khắp toàn thân, hoàn toàn tỉnh Thần sáng khoái, khoan khoái cực kỳ.

Đêm qua, Tống Ngọc liền ngủ hai nữ.

Này Ngô Tâm Lăng cùng Lý Tú Phương, có thể nói xuân lan thu cúc, các thiện thắng tràng.

Vừa đã gả cho Tống Ngọc, cũng là uốn mình theo người, để Tống Ngọc rất là hưởng một cái diễm phúc.

Nếu không là Tống Ngọc trời sinh tiền vốn hùng hậu, lại có Thần lực tâm bồ, e sợ hiện tại, còn không lên nổi giường.

"Phu Quân!" Hai nữ lên, nhìn thấy Tống Ngọc, đều là thấp giọng kêu, hơi có chút chịu không nổi e thẹn phong tình.

Tống Ngọc cười ha ha, nói: "Các người lên thật vừa lúc, cùng ta đồng thời dùng bữa đi!"

Ba người đi tới một chỗ thiên đình, sớm có hầu gái, chuẩn bị kỹ càng bữa sáng.

Một chậu ngao đến nồng đậm cháo hoa, mặt trên tràn đầy chúc dầu, đã thả một quãng thời gian, không nắng không lương, vừa vặn vào miệng.

Còn có mấy đĩa ăn sáng, đều là tinh xảo, mùi thơm nức mũi, chỉ là chút dưa muối hoa làm loại hình, nhưng có một phen đặc biệt tư vị.

Tống Ngọc hiện tại, đều có thể sơn trâm hải vị, mỗi ngày thay đổi.

Nhưng lúc này, hắn đã không cần lấy này biểu hiện địa vị. Trái lại đối với đầu bếp lão Vương vài đạo việc nhà ăn sáng, cực kỳ yêu thích.

Này lão Vương, cũng là bếp trưởng, nghe nói tổ tiên, còn tiến vào ngự phòng ăn, gia truyền tài nghệ, cũng cực kỳ bất phàm.

Đặc biệt hiện tại, theo từng trải dần tăng, đã có phản phác quy chân tâm ý, này vài đạo ăn sáng, đều là với bình thường bên trong, thấy chân thực công phu!

Đem Tống Ngọc trước ăn qua sơn hào hải vị món ngon, đều hạ thấp xuống.

Nhu quần hầu gái đem chúc thịnh được, cung kính vì là ba người bưng lên, sau đó lui ra.

Thân thể thướt tha, càng cũng là cái mỹ nhân, chỉ là trong ánh mắt, tựa hồ có không nói ra được u oán.

Tống Ngọc sờ sờ mũi, có chút cười khố. Người này, tất nhiên là Hoa Lan, Tống Ngọc cười vợ bé, nàng không khỏi có chút lo sợ, chỉ lo Tống Ngọc có người mới, liền đã quên cựu yêu!

Bàn tay lớn ở Hoa Lan trên mũi vỗ một cái, nhìn giai nhân e thẹn lui lại, cười nói: "Người cô nàng này, cũng học cái gì khố tình hí sao? Yên tâm, Bản Trấn sẽ không quên cựu người. Tháng sau liền cưới người xuất giá, cũng nên cái chủ nhân!"

Hoa Lan mặt đỏ như máu, liền lỗ tai đều hồng thắm, nhưng trong mắt, nhưng có không che giấu nổi kinh hãi. Mặc dù đối với Tống Ngọc phía trước khố tình hí vân vân, có chút không rõ, nhưng câu cuối cùng, nhưng là rõ ràng lọt vào tai, một trái tim, liền định đi.

Tuy rằng cũng là làm thiệp, nhưng về mặt thân phận, liền cùng nô tỳ không giống, huống chi, nàng cùng Tống Ngọc thanh mai trúc mã, có này tình nghĩa, sau đó chỉ cần không đáng tối kỵ, mặc áo gấm ngọc thực, còn có thể phúc phận người nhà, nhưng là không vấn đề chút nào.

Chu vi nô tỳ, đều có vẻ hâm mộ.

Tống Ngọc cười ha ha, quay về Ngô Tâm Lăng cùng Lý Tú Phương nói: "Ở ta bên trong Phủ, đều là người trong nhà, không cần gò bó!"

"Phải!" Hai nữ đều là đáp ứng, cùng Tống Ngọc đồng thời dùng bữa.

Này cổ đại quy củ, chú ý thực không nói thầm không nói.

Tống Ngọc cùng Lý Tú Phương, đều là xuất thân Thế gia, Ngô Tâm Lăng mười mấy năm người coi miếu tế tửu, cũng học được lễ nghi, bữa sáng thời tiết, yên tĩnh không hề có một tiếng động, liền ngay cả chén đĩa bát đũa tương giao âm thanh, đều là cực nhỏ.

Đợi đến dùng hết, Tống Ngọc liền nói: "Tâm Lăng đi về nghỉ, Tú Phương, người đi theo ta!"

Lập tức nhanh chân đi ra.

"Muội muội còn không mau đuổi tới!" Hai nữ đồng thời nhập môn, nhưng Ngô Tâm Lăng lớn tuổi chút, tự nhiên cư tỷ tỷ.

"Phải!" Lý Tú Phương khinh thị lễ, nhắc theo làn váy, nát tan bộ đuổi tới.

Tống Ngọc đặc biệt chậm lại bước chân, đợi được Lý Tú Phương tới, mới nói: "Theo ta đi một nơi!"

Liền mang theo Lý Tú Phương, đi tới Tiết Độ Sứ Phủ một chỗ.

Đây là một hẻm lánh tiểu phòng, Tống Ngọc đẩy ra thủ vệ, tự mình mở cửa lớn ra.

Một luồng đàn cây mộc hương khí, chính là nhào tới trước mặt, "Còn không tiến vào!" Tống Ngọc nhanh chân đi vào, thuận miệng nói.

Lý Tú Phương khẽ cắn răng, đi vào này ốc.

"A!" Tình cảnh trong nhà, nhưng là làm cho nàng che miệng nhỏ, lã chã rơi lệ.

Này gian nhà không lớn, trung gian một tấm bàn thờ, mặt trên, lít nha lít nhít, đều là Thần chủ vị, phía trước nhất mấy cái vẫn là tân chế, trong đó có Lý Huân cùng Lý Như Bích tên.

Nơi này, dĩ nhiên là Lý gia tông miếu!

Này Tiết Độ Sứ Phủ, trước kia là Lâm Giang Phủ nha, vì là Ngô Khởi chiếm cứ.

Lý gia phụng chỉ khởi binh, giết đến Ngô Khởi sau, nghiêm nhiên lại thành Lý trạch.

Chờ đến Tống Ngọc tiến vào Lâm Giang, này Lý trạch, tự nhiên đổi họ Tống.

Lý gia tam tộc, đều diệt ở Tống Ngọc trong tay, nhưng này tổ tông bài vị, Tống Ngọc lại không một cây đuốc, toàn bộ đốt, mà là rời khỏi tông miếu, bày ra ở đây.

"Phụ thân! Ca ca!" Lý Tú Phương nhìn những này bài vị, không khỏi khóc rống thất thanh.

Tống Ngọc cũng không ngăn cản, lẳng lặng chờ.

Một lúc lâu, Lý Tú Phương mới ngừng lại tiếng khóc, nhìn Tống Ngọc, Thần sắc phức tạp, hỏi: "Đại nhân vì sao mang thiếp thân tới đây?"

"Nơi này, là người Lý gia Tông Miếu, người có thể tế bái, chiêu cáo tổ tiên!" Tống Ngọc lại nói.

Lý Tú Phương nhìn chăm chăm những này bài vị, nơi này, có chút, là nàng từ nhỏ bái tế, có chút, mấy chục ngày trước, nhưng vẫn là sống sờ sờ, cùng nàng vừa nói vừa cười, không muốn hiện tại, nhưng là Thiên nhân cách xa nhau!

Này trước mắt chi cảnh, đưa nàng bị ép gả cùng kẻ thù, khuất thân xu nịnh sự bất đắc dĩ hạnh chưa, toàn bộ vạch trần, làm cho nàng mấy có ở trời đất ngập tràn băng tuyết bên trong, trần truồng cảm giác.

"Đây là phải làm gì, hưởng thụ thắng lợi vui vẻ sao?" Nàng là cực nữ tử thông minh, lại là trưởng thành sớm, tự nhiên biết, hơi lớn nhân vật, thì có một số kỳ dị ham mê.

Trong lòng, liền có chút sợ hãi.

Nhưng Tống Ngọc thoại đã mở miệng, nhưng là thay đổi không , Lý Tú Phương lấy hương dây, đốt hương cầu khẩn, nhắm mắt mặc kỳ. Thân thể, còn ở khẽ run.

"Ta có khủng bố như vậy sao?" Tống Ngọc sờ sờ cằm, có chút không rõ, nhưng cũng không chút nào để ý.

Yên lặng nói: "Lý gia tổ tông ở trên, Tống Ngọc hôm nay, cưới Lý Tú Phương làm thiếp, ngày sau đến, tất chọn người thừa kế, khiến Lý gia khói hương, bất trí đoạn tuyệt, tổ tông có linh, kính xin giúp ta!"

Lời vừa nói ra, Lý gia tông trong miếu, tựa hồ thì có biến hóa.

Tống Ngọc mở ra Vọng Khí Thần Thông, liền nhìn thấy một màn kỳ dị chi cảnh!

Chỉ thấy từng tia từng tia xanh tím khí, tự các bài vị bên trong bay lên, tụ hợp bất định, càng tụ càng nhiều, cuối cùng, trở thành một mảnh nhỏ xanh tím chi vân, trôi nổi ở Thần chủ vị bầu trời.

Xanh tím khí lẫn nhau quần quýt, mơ hồ có long hình.

"Hống! ! !" Được này ảnh hưởng, Tống Ngọc đỉnh đầu, số mệnh hơi động, Long khí xích giao tái hiện ra, lắc đầu quấy đuôi, oai phong凛冽.

Long khí Xích Giao thấy này vân, càng là đại hỉ nhào trên.

Xanh tím chi vân hơi động, nhưng không chống cự, mặc cho xích giao hấp thụ.

Xích Giao trường long hấp thủy giống như vậy, đem xanh tím số mệnh hút hết, thể hình nhất thời tăng ba thành, vậy giáp ánh sáng thoáng hiện, càng thấy uy nghiêm!

Tống Ngọc hoàn toàn yên tâm, biết mình nạp Lý Tú Phương làm thiếp, lại nhận lời cho làm con nuôi một con trai, kế thừa Lý gia hương hỏa, cuối cùng đạt được Lý gia Long khí cho phép.

Này còn lại một thành Long khí, đã là toàn bộ đạt được!

"Lý gia Tổ đức long hậu, tổ tông gặp may đúng dịp, táng nhập Long mạch, mới có Lý Như Bích này điều Tiềm Long xuất thế.

"Như đem Ngô Châu Long khí, chia làm mười phần, cái kia ít nhất có sáu phần mười, rơi vào Lý Như Bích trên người, còn lại, mới bị Ngô Châu cái khác quần hùng chia cắt."

"Chính vì như thế, Lý Như Bích mới là Tiềm Long, có Vương giả chi mệnh! Ta đánh bại Lý Như Bích, đoạt được chín thành Long khí, đặt ở toàn bộ Ngô Châu, cũng là năm phần mười bốn phần."

"Này một nửa Long khí, muốn đoạt Ngô Châu, nhưng là có chút khúc chiết, tiêu hao to lớn, bất lợi cho sau đó tranh bá!"

"Nhưng hiện tại, Lý gia cuối cùng tổ tông Long khí, đều bị ta đến, ta hiện tại Long khí, ít nhất có sáu phần mười, bao Phủ Ngô Châu, nắm càng to lớn hơn!"

Tống Ngọc hiện tại, đối với Long khí nhận thức, tinh chuẩn hơn.

Nhưng cũng biết, Long khí cũng không phải nhất thành bất biến, trì dưới sản vật phong phú, nhân khẩu phát sinh, tự nhiên cũng sẽ sinh ra Long khí.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 139: Cải Trang

Chờ đến Thành Hoàng Thần mở điền chính sách truyền đạt, cái kia tăng trưởng Long khí, ít nhất còn có hai phần mười.

Nói cách khác, Tống Ngọc tương lai, đem lấy tám thành Long khí, thảo phạt còn lại bốn thành Long khí.

Đồng thời, này bốn phần mười, còn không là quy về một người, Ngô Châu cái khác kiêu hùng, lẫn nhau, cũng ở tranh cướp giết chóc.

Tống Ngọc chiếm gấp ba ưu thế, phe địch lại là năm bè bảy mảng, này tình hình trận chiến, tất là như bẻ cành khô, đánh tan chỉ cục.

Nghĩ như thế, bên kia, Lý Tú Phương đã bái tế xong xuôi.

"Người vừa nhập ta Tống gia, lại chiếu tổ cáo tổ tiên, tất nhiên là nhà ta người, chỉ mong ta hai có thể cử án tề mi, phương không phụ phụ thê một hồi tình cảm..."

Tống Ngọc nhìn Lý Tú Phương, ôn ngôn nói.

Nghe vậy, Lý Tú Phương ngẩng đầu lên, mê man hai mắt nhìn Tống Ngọc, tất cả những thứ này, hầu như làm cho nàng có chút mê loạn.

Tống Ngọc mặc kệ, tiến lên chấp lên giai nhân tay ngọc, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay ngọc, hơi co rút lại, sau đó lại giãn ra.

Không khỏi rất là vui mừng. Nếu có thể phu thê tương hài, sân sau an khang, tất nhiên là Tống Ngọc mong muốn.

Này Lý Tú Phương, ngày sau, nếu như an thủ bản phận, không ngừng tự thân vinh hoa có hi vọng, liền ngay cả Lý gia, còn lại nữ quyến, đều phải nhận được đặc xá, nếu không... Tống Ngọc có thể vẫn để Trần Vân giám sát bí mật, lôi đình mưa móc, đều xem Lý Tú Phương mình lựa chọn.

Những ý niệm này, chỉ là hơi động, Tống Ngọc mỉm cười nói: "Đi thôi, còn phải cho phụ thân đại nhân vấn an đây!"

Lý Tú Phương mắc cỡ đỏ mặt, trầm thấp đáp một tiếng: "Phải!"

...

"Này Tam Phủ việc, đều đã sắp xếp thỏa đáng, tiếp đó, nhưng là nên đi Vũ Di, Trường Nhạc Nhị Phủ nhìn, thuận tiện. Cũng có thể thấy nhận thức dưới, nghe đồn bên trong Sơn Việt..." Lâm Giang Phủ ở ngoài, Phương Minh nhìn lại nhìn tường thành một chút. Tự lẩm bẫm.

Tự trở thành Thần Linh sau, hẳn liền vẫn rùa rụt cổ với An Xương, rất ít đi ra.

Hiện tại, đại địch đã qua, không khỏi có chút tĩnh cực tư động, nghĩ ra được một nhóm. Mặt khác, mười mấy năm qua. Phương Minh tìm hiểu Thần Đạo quy tắc, cũng ngộ đến một chút bình cảnh, những này nghi nan. Có thể không người nào có thể thảo luận, chỉ có đi ra, nhìn có thể không ở du lịch bên trong đột phá.

Thần Linh chi đạo, không thể nhắm mắt làm liều. Nhân đạo cùng Thiên Đạo. Cũng phải chú ý, Phương Minh đối với tín đồ hương hỏa chi đạo, đã hiểu rõ rất sâu, nhưng đối với này phương thiên địa, còn chưa triệt để thăm dò, nhất định phải đi ra, du lịch một phen, lấy thiên địa vi sư. Ngộ đến trong đó đại đạo chí lý, mới có thể không ngừng tinh tiến.

Lại nói. Tân An, Văn Xương, Lâm Giang nhất thống, còn lại Vũ Di, Trường Nhạc Nhị Phủ, chính là đón lấy việc cấp bách.

Tuy rằng Tống Ngọc cùng thủ hạ định đại kế, dẹp an ổn là hơn. Nhưng cái bên trong tình huống, không tự mình đi vào kiểm tra một phen, có thể nào đến chân thực?

Tống Ngọc chính là Quận chúa, tự không thể cải trang xuất hành, không sợ cải trang vi hành sao?

Nhưng bản tôn chính có thể ra tay. Như mỗi một loại này, để Phương Minh định ra kế hoạch, tự mình xuất phát, đi tới Trường Nhạc, Vũ Di Nhị Phủ tra xét, thuận tiện, còn có thể cảm ngộ dưới thiên địa, kỳ vọng có thể ở lữ đồ bên trong, có thu hoạch.

Nếu là một chuyến cảm ngộ lữ trình, tự nhiên không cần mang theo tôi tớ phụng dưỡng, Phương Minh độc thân ra đi, cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng không có triển khai Thần thông chạy đi, một đường vừa đi vừa nghỉ, lộ trình thật chậm, mấy ngày sau, mới đến Vũ Di Phủ biên giới.

Ngày hôm đó, Phương Minh chính dọc theo đường núi cất bước, trong tay, thỉnh thoảng có phù văn thoáng hiện, tự hợp biến hóa, đi khắp bất định, nhưng là trước, có linh cảm, chính đang thí nghiệm.

Đang lúc này, phía trước mơ hồ truyện đến nói chuyện tiếng: "Công tử, hiện tại Bình hung chiến nguy, tuy rằng Tống Ngọc Tiết Độ Sứ, đã nhất thống Tam Phủ, có binh sĩ tuần tra, vẫn tính an ổn, nhưng nơi này, nhưng là Vũ Di biên giới a! Nghe nói những kia Sơn Việt, mỗi người thân cao tám thước, đều là ăn sống người sống dã thú, nếu như gặp gỡ, chúng ta này gần hai trăm cân, còn chưa đủ nhân gia nhét kẽ răng đây..."

Âm thanh non nớt, trong giọng nói, còn rất có hoảng loạn tâm ý.

Phương Minh nổi lên hứng thú, tiến lên nhìn, hẳn chính là Thần Linh thân, chỉ cần không cố ý hiện thế, người phàm bình thường, tự nhiên xem chi không gặp.

Hai người này, nhưng là một đôi chủ tớ, phía trước, chính là một người thiếu niên công tử, một thân thanh sam, nhưng có chút tẩy trắng bệch.

Mặt sau, chính là vừa nãy lên tiếng người, thư đồng trang phục, còn là một choai choai hài tử, công lấy cái thư lâu, đang tự không ngừng kêu khổ.

Xem tình huống này, liền biết, chuyện này đối với chủ tớ, không phải nhà giàu chi thứ, chính là xuất từ hương thân nhà.

Dù sao gia đình giàu có, mấy thớt ngựa ky, vẫn là trở ra đến, tối không ăn thua, cũng có con la các loại thay đi bộ.

Nhưng lại đọc thư, có thư đồng, liền khẳng định không phải bình dân.

Này thế thông lệ, chỉ có người đọc sách, mới vừa vận thanh sam, đồng thời, thư tịch đắt giá, không phải gia cảnh tương đối giàu có nhà, căn bản cung không nuôi nổi.

Nhưng chuyện này đối với chủ tớ trong lúc đó, rồi lại có vẻ hơi tùy tiện, liền với thư đồng, cũng dám hướng về chủ nhân oán giận.

Hơn nữa, thanh niên này thư sinh, cũng có chút chán nản chi tượng.

Phương Minh nhìn, khá nổi lên chút hứng thú, không nhanh không chậm theo sát.

Lúc này, thanh niên thư sinh nhìn lại, nói: "Nghỉ Nhi, chính là bị người nhờ vả, hết lòng vì việc người khác, ta vừa đã đáp ứng Hứa huynh, nên vì hẳn truyền tin, tự nhiên làm được! Huống chi, hiện tại Hứa huynh

bệnh nặng, gấp muốn thấy rõ người nhà, ta chính có thể hơi tận sức mọn, lại sao có thể từ chối?"

"Coi như vậy, tùy tiện gọi cái tuần thành mã đưa đi, không là tốt rồi, cần gì phải đến tự mình đi vào đây!" Gọi là Nghiễn thư đồng nhưng vẫn là bất mãn nói.

Hiện tại Tam Phủ đại chiến mới vừa hết, ven đường trị an, đều là có chút không quá an ổn, này chủ tớ hai người, có thể tới đây, đã là trời xanh che chở, có thể lại đi vào, nhưng là Vũ Di địa giới, so với Tân An Tam Phủ, còn muốn loạn trên vài lần!

Chuyện này đối với chủ tớ lại không hiểu võ nghệ, há không phải dè vào miệng cọp?

Nghiễn xem phải hiểu, dọc theo đường đi, không biết khuyên quá người công tử này bao nhiêu lần, nhưng thanh niên này công tử, chính là có một luồng kiên cường, cần phải tự mình ra đi, vì sợ cha mẹ phản đối, thậm chí gạt người nhà, rời nhà trốn đi.

"Ta cùng Hứa huynh ngang hàng luận giao, cha mẹ hấn, chính là ta trưởng bối, há có thể thất lễ? Lại nói, Phu tử trước liền giảng quá, người đọc sách, hấn là thư phá vạn quyển, đi vạn dặm đường, vừa được trong đó chân ý! Ta tuy rằng kinh nghĩa trên đạo lý, còn chưa thuần thực, nhưng cũng nên xuất hành trăm dặm, tăng chút từng trải!"

Thư đồng cười khỗ, biết Thiếu gia này, xưa nay thì có chút ngờ nghệch, hiện tại phát tác lên, càng là không phải chuyện nhỏ, âm thầm hối hận, lúc trước không có đúng lúc thông báo lão gia phu nhân, ngăn lại Thiếu gia, hiện tại lúc này đã muộn.

"Này ngược lại là cái diệu người!" Phương Minh ở một bên, nghe được trải qua, chính là nở nụ cười.

Trong lúc lơ đãng, vận lên vọng khí Thần thông, liền thấy rõ, thanh niên này công tử đỉnh đầu, mang theo ừng đỏ, không tính là gì, thế nhưng ở giữa, vài cổ cầu tứ khí, xanh um tươi tốt, ngược lại có chút hiểm thấy.

"Ta vừa thấy rõ người này, chính là duyên phận, không ngại một đường tuý tùng, xem có thể thấy rõ cái gì?" Đang lúc này, Phương Minh chỉ cảm thấy trong lòng hơi động, tựa hồ nắm lấy cái gì, rồi lại lúc ẩn lúc hiện, thì có chút suy đoán, quyết định chủ ý.

Cái này cũng là tâm huyết dâng trào một loại, bất quá, không phải mang ý nghĩa đại họa, mà là có cơ duyên! Phương Minh đi ra, không phải là cầu được cái này sao? Không khỏi mau mau theo.

Này chủ tớ hai người, cước trình không nhanh, đến nhanh vào đêm, còn chưa tới đến dưới cái thôn xóm.

Tới vào đêm, này vùng hoang dã, tự sẽ trở thành du hồn hung Quỷ nơi tụ tập, cực kỳ hung hiểm. Những này, chủ tớ hai người, đều là biết được, không khỏi tăng nhanh bước chân.

Thanh niên này vừa đi nhanh, vừa răn dạy: "Đều là người, trì hoãn thời điểm, như thiếu chút oán giận, chúng ta liền có thể đã tìm đến Chí Phủ thôn, tìm người ta tá túc, làm sao đến mức này?"

Thư đồng Nghiễn tựa hồ cũng biết đuối lý, cúi đầu không nói lời nào, chỉ lo chạy đi.

Không lâu lắm, thanh niên này thở hồng hộc dừng lại, nói: "Hô... Hô... Ta không chịu được nữa, muốn nghỉ ngơi mới có thể kế tục chạy đi..."

Thanh niên này từ nhỏ áo cơm không lo, quay về chạy đi nổi khổ, vốn là có chút không chịu nổi, nhưng dựa vào một khang thư sinh khí phách, nỗ lực chống đỡ, hiện tại một trận đi nhanh, nhất thời thì có chút không chịu

nổi, chỉ cảm thấy hai chân như quán duyên hồng, trầm trọng vô cùng, một khắc cũng không muốn động, bán ngồi phịch xuống.

"Ai u! Ta Thiếu gia a! Này có thể không thể so trong thôn thị trấn, trời vừa tối, các loại răng nanh Ác Quỷ, liền đi ra, nghe nói, thích nhất hấp chúng ta những năm này thanh niên thân trên dương khí, chỉ cần bị nó quần lấy, 'Vèo' như vậy một thoáng, cả người, liền thành thây khô..."

Nghiễn thấy Thiếu gia dừng lại, không khỏi sốt sắng, liền thanh nói.

Này trong hương thôn, có bao nhiêu bởi vì trì hoãn, không có đúng lúc trở về, bị hấp thành người khô, Thiếu gia này, tự cũng đã gặp mấy cái, nghĩ đến cái kia khô vàng tóc, cùng khô quắt gần như tứ chi, không khỏi trong lòng đại sợ.

Đứng lên, lại đi vài bước, chỉ là trong miệng, còn không chịu chịu thua, nói: "Bốn công tử thuở nhỏ đọc đủ thứ thi thư, Phu tử cũng đã nói, hạo nhiên chính khí, có thể tránh Quỷ hồn, chỉ cần có Ác Quỷ tới, ta liền như thế hét một tiếng, tất để cái kia Quỷ hồn phi phách tán..."

"Phải! Là! Là! Thiếu gia Thần uy, liền thả những kia Quỷ loại một con ngựa... Vẫn là mau mau đi thôi!" Nghiễn mau mau nói.

Này một chủ một phó, lại lần nữa khởi hành.

Phương Minh một đường tùy tùng, nghe chuyện này đối với chủ tớ đối đáp, cũng thấy buồn cười.

Này thế đại nho, không những có hạo nhiên chính khí, càng giáo thụ dục nhân, học trò thiên hạ, địa vị cao thượng, hội tụ số mệnh tại người, mới có thể hét một tiếng tránh lui Quỷ hồn.

Thanh niên này, dựa vào trên đỉnh vài tia hồng khí, đã nghĩ lùi đến Quỷ loại, nhưng là có chút nói mê.

Bất quá, thanh niên này, đúng là xuất thân không thấp, tốt xấu, còn có vài tia tổ tông che chở xích khí tại người, mới có thể miễn cho Hung Quỷ du hồn quấy rầy, đi tới hiện tại.

Nhưng theo màn đêm hạ xuống, âm khí sâu sắc thêm, các loại yêu ma Quỷ quái, đều sẽ xuất hiện, chỉ dựa vào này hộ thân số mệnh, nhưng là có chút không đủ.

Chính nghĩ như thế, phía trước chủ tớ, lại gặp tình huống mới!

Nghiễn mang theo công tử, một đường hoảng sợ, đột nhiên, dừng bước lại, chung quanh chu vi, có chút đại ra.

"Nghiễn, vì sao lại ngừng lại, ta còn có thể chống đỡ, đi mau! Đi mau!" Thanh niên này ngược lại cũng có mấy phần tự mình biết mình, trước nói, bất quá là hí ngừ.

Hiện tại thấy thư đồng dừng lại, không khỏi có chút sợ sệt, mau mau giục.

Nghiễn quay đầu lại, vẻ mặt đưa đám, nói: "Công tử, không phải tiểu nhân : nhỏ bé không muốn đi, mà là... Chúng ta lạc đường rồi!"

"Cái gì?" Thanh niên kinh hãi, nhìn quét chu vi, quả nhiên, lúc này hai người, đã không ở trên quan đạo, chu vi cảnh sắc, càng là xa lạ, cực kỳ hoang vu.

Màn đêm thâm trầm, hầu như triệt để đem ánh sáng đoạn tuyệt!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 140: Ngộ Yêu

"Chuyện này... Chuyện này... Chuyện này... Làm sao có khả năng, chúng ta trước, không phải vẫn ở trên quan đạo cất bước sao? Sao đi tới nơi này?" Thanh niên công tử lẩm bẩm nói. Vẫn không dám tin tưởng.

"Chúng ta... Sợ là gặp gỡ nghe đồn bên trong Quỷ đả tường rồi!" Nghiễn suýt nữa khóc ra thành tiếng,

"Quỷ đả tường!" Thanh niên công tử cả kinh, này thế trong truyền thuyết, cũng có thuyết pháp này, nghe nói Quỷ hồn yêu tà, nhiều thích dùng phương pháp này, nhốt lại người sống, tiêu diệt tinh Thần khí huyết, lại ra tay, tình chút khí lực.

"Ta... Chúng ta, lẽ nào gặp gỡ Quỷ loại?" Thanh niên này suy đoán nói, hai cổ chiến chiến.

"Ta... Vẫn luôn là dọc theo đường núi đi, làm sao sẽ đi tới nơi này, tất là có Quỷ loại yêu tà quấy phá..." Nghiễn hàm răng run rẩy đụng nhau, phát sinh "Khanh khách" tiếng vang. Hiện ra là nội tâm, đã cực kỳ sợ hãi.

Hắn rõ ràng nhớ tới, vài bước trước, chu vi cảnh sắc, vẫn là trên quan đạo.

Nhưng không biết sao, liền đi tới nơi này, không chỉ có chu vi tình cảnh, cực kỳ xa lạ, liền ngay cả dưới chân, cũng là cỏ dại rậm rạp, loạn thạch đá lởm chởm, nhưng là đi tới một vùng núi nơi sâu xa.

Này thế bách tính, quay về thâm sơn, thì có sợ hãi, hiện tại Nghiễn thấy này, càng là không biết liên nghĩ đến cái gì, hầu như co quắp ngã xuống đất.

Thanh niên công tử thấy này, định quát lớn, nhưng chu vi dần dần rơi vào hắc ám, càng làm cho trong lòng hắc, bằng thêm phần sợ hãi, trong mắt nóng lên, hầu như cũng khóc lên, mau mau quay đầu, mạnh mẽ nhìn xuống.

Nhưng vào lúc này, khóe mắt đã thấy vài điểm ánh sáng, to bằng đậu tương, tỏa ra ấm áp ánh sáng.

Thanh niên này đại hỉ, đá Nghiễn một cước, nói: "Lên, lên! Mau nhìn! Có đèn đuốc, chúng ta có cứu!"

Nghiễn giãy dụa bò lên, cũng thấy đèn đuốc, hoàn toàn yên tâm, vỗ bộ ngực: "Tổ tông phù hộ! Ông trời che chở! Đây thực sự là trở về từ cõi chết..."

Bọn họ từ nhỏ, cũng nghe được chỉ dạy tạp ngữ, tự nhiên biết, này Quý loại yêu tà, coi như có lửa, cũng là ám lục nhất lưu, vừa nhìn liền biết, này minh hoàng đèn đuốc, nhưng là nhân gia chi tượng.

Thanh niên cùng Nghiễn hoàn toàn yên tâm, cũng không suy nghĩ, này hoang trong núi, đột nhiên xuất hiện nhân gia, là một cái cỡ nào quái dị việc, chỉ cảm thấy đi đứng có khí lực, ba chân bốn cẳng, hướng về đèn đuốc phương hướng chạy đi.

Theo khoảng cách càng gần, thanh niên cùng Nghiễn cũng nhìn thấy, này đèn đuốc, chính là xuất từ một chỗ nhân gia!

Đây là một chỗ nông viện, bên ngoài, còn vây quanh một vòng ly ba, cỏ tranh khô vàng, có chút tro bụi, xem ra cũng dùng không ít năm tháng.

Thanh niên công tử hoàn toàn yên tâm, tiến lên khấu gõ cửa.

Không lâu lắm, cửa lớn mở ra, một cái âm thanh lạnh lạnh vang lên, "Ai vậy? Hơn nửa đêm còn gọi cửa? Có nhường hay không người ngủ?"

Ngữ âm kiều nhu, nhưng là cái nữ tử tiếng!

Thanh niên công tử chỉ cảm thấy sáng mắt lên, trước mặt, liền có thêm cái thiếu nữ, mắt ngọc mày ngài, trát hai cái mái tóc, một đôi nước long lanh mắt to thiểm a thiểm, hầu như phải đem người hồn phách đều nhiếp đi vào.

Thiếu nữ này tuy không tính được là vô cùng tuyệt sắc, nhưng ở thanh niên cùng Nghiễn xem ra, nữ tử này Thần thái, thì có một loại không nói ra được kiều mị cảm giác!

Thiếu nữ này thấy thanh niên, liền hỏi: "Người là ai a? Nửa đêm gõ cửa nhà ta làm gì?"

Thanh niên cả kinh, này mới phục hồi tinh Thần lại, làm cái ấp, hành lễ nói: "Tiểu sinh Mã Đăng Nguyên, cùng thư đồng Nghiễn muốn hướng về Vũ Di truyền tin, nhưng bất giác lạc đường, lại là sắc trời đã tối, mới đến quấy rầy, chớ quấy rầy, kính xin chớ trách!"

"U! Lời này vẻ nho nhã, người là cái người đọc sách sao?" Thiếu nữ trong mắt sáng ngời, lại tiến lên, ôm lấy thanh niên công tử cánh tay, lay động hỏi, rất là kinh hỉ đáng đáp.

Thanh niên sắc mặt đỏ lên, hắn tuy rằng ở trong nhà, cũng từng cùng tỳ nữ pha trộn, nhưng cùng thiếu nữ này so sánh, mấy như trân châu cùng minh nguyệt, không thể đánh đồng với nhau.

Theo thiếu nữ phụ cận, một luồng thiếu nữ thể tức, lẫn vào không biết tên hương vị, liền lao thẳng tới mà tới.

Trên cánh tay, còn có thể cảm giác được thiếu nữ trước ngực kinh người độ cong, để thanh niên, không khỏi có chút thay lòng đổi dạ.

Nhưng đến cùng đọc mấy năm thư, định Thần công phu còn chưa hạ xuống.

Trong lòng một thanh, yên lặng niệm hai câu phi lễ chớ nhìn, đưa tay từ thiếu nữ trong lòng rút ra, lui lại vài bước.

Thiếu nữ này còn muốn tiến lên, lúc này, liền thấy thiếu niên trên đầu, vài tia hồng khí lấp lóe, đem thiếu nữ đẩy ra, thiếu nữ mặt lộ vẻ vẻ ngạc nhiên nghi ngờ, thật không có dây dưa nữa.

"Văn sinh đúng là đọc vài cuốn sách, bắt quá một chút nhận ra vài chữ, thực sự làm trò cười cho người trong nghề!" Thanh niên không có phát hiện những này, vẫn là nói.

"Như vậy a! Thư sinh, vậy người liền vào đi!" Nhìn thiếu niên có chút câu nệ Thần thái, thiếu nữ phù phù nở nụ cười, nghiêng người né ra, để ra cửa, nói.

"Như vậy, đa tạ rồi!" Thanh niên lại cúi chào, mới mang theo Nghiễn tiến vào cửa lớn.

Thiếu nữ dẫn hai người đi tới tiền sảnh, nói: "Ta đi gọi gia gia! Các người trước tiên chờ! Trên bàn có trà bánh, đói bụng trước hết ăn chút, cũng không quan trọng!"

Mã Đăng Nguyên chính chính y quan, nói: "Đêm khuya làm phiền lão nhân gia, chân thực là băn khoăn!"

"Hi hi... Người người này, thật biết điều..." Thiếu nữ cười duyên, chuyển nhập hậu đường.

Này ngậy thơ Thần thái, nhìn ra Mã Đằng Nguyên cùng Nghiễn, đều là có chút thất Thần.

Nghiễn tuổi còn quá nhỏ, đối với chuyện nam nữ kiến thức nửa vời, rất nhanh hồi phục lại, nhìn trên bàn, bày hai cái thô sứ chén lớn, thịnh chút nước trà, vừa trên mâm, còn có chút hoa quả khô trái cây.

Hắn đuổi một ngày đường, cái bụng chính ục ục gọi, nhìn chủ nhà không ở, mau tới trước, cầm lấy bát trà, ừng ục ừng ục uống một hớp lớn, mặc dù có chút cay đắng, nhưng rất giải khát, chỉ là trong bụng, đói bụng cảm giác càng nặng, mau mau lột mấy cái hoa quả khô, gặm lấy gặm để.

Còn nhét vào Thiếu gia trong tay, nói: "Thiếu gia, người cũng đói bụng không, ăn mau đi chút, lót lót cái bụng..."

"Chủ nhà chưa đến, há có thể thien động?" Thanh niên lắc đầu nói, nhưng cũng không có ngăn lại.

Không lâu lắm, tiếng ho khan vang lên, Mã Đằng Nguyên mau mau thấp giọng uống: "Lão nhân gia đến rồi, còn không mau mau thả xuống, không nên mất lễ nghi!"

Nghiễn nghe vậy, trướng đỏ mặt, đem trong miệng ngũ cốc, toàn bộ nuốt xuống, thè đến yết hầu đau đớn, mau mau lại uống mấy ngụm lớn trà, mới giác tốt hơn một chút.

Theo ho khan tiếng, một ông già, ở vừa nãy thiếu nữ sầm phù dưới, chậm rãi đi vào.

Thấy Mã Đằng Nguyên cùng Nghiễn, hành lễ nói: "Lão hủ có bệnh tại người, không thể tới thì ra nghênh đón, thất lễ quý khách, kính xin chớ trách!"

Mã Đăng Nguyên mau mau đáp lễ, nói: "Văn sinh lạc đường, đi nhầm vào nơi này, có thể đến thu nhận giúp đỡ, đã là vạn hạnh!"

Ông lão sờ sờ trên cằm râu dê, rất là thoải mái đáng dấp, lại hỏi hai người tên.

Mã Đăng Nguyên nói sau, người lão giả này mới nói: "Khắc khục... Khắc khục... Lão hủ tên là Hồ Xuân Sinh, chính là Di ỹ Di nhân sĩ, nhân một hồi ôn dịch, mang đi ta cái kia số khổ hài nhi cùng người vợ, chỉ để lại một cái ấu nữ, cùng lão hủ sống nương tựa lẫn nhau..."

"Lại gặp thiên tai, không thể không vứt bỏ gia nghiệp, bỏ qua đất ruộng trạch viện, tới chỗ này, may mắn lão hủ cũng sẽ chút hộ sản bản tài nghệ, cũng liền ở đây an nhà dưới đến, hai vị, vẫn là năm gần đây thủ khách..."

Cứ việc ông già này, giao cho lai lịch thời gian, kẻ hở rất nhiều, cũng không có thiếu bất tận không thật chỗ, nhưng Mã Đăng Nguyên cùng Nghiễn, thoáng như chưa phát hiện, theo lão nhân giảng giải, thậm chí nổi lên đồng tình chi tâm, suýt chút nữa đã rơi lệ.

"Ai! Người lão, thì có chút đông dài, công tử chớ trách chớ trách, đến đến! Kính xin dùng trà!" Ông lão lại ho khan thanh, mới nâng chung trà lên bát, kính tặng nói.

Mã Đăng Nguyên cùng Nghiễn, mau mau cũng giơ lên bát trà, lễ nhượng qua đi, liền dùng để uống.

Này trà vừa vào khẩu, Mã Đăng Nguyên chính là chau mày, nhưng nghĩ nông gia hộ sản bản, có thể có vật gì tốt, liền này, cũng cực kỳ không dễ, để tránh chà đạp lão nhân hảo ý, vẫn là mạnh mẽ nuốt xuống, liền muốn nói gì.

Nhưng vào lúc này, bất ngờ xảy ra chuyện!

Nghiễn nỉ non một tiếng, "Sao sinh đau đầu quá?" Thân thể lung lay mấy hoảng, rốt cục ngã xuống đất, hôn ngủ thiếp đi.

Mã Đăng Nguyên cả kinh, đã nghĩ đứng dậy, lúc này, trong não, cũng là ngất ngất ngây ngây, trước mắt lay động bất định.

Lúc này, ở trong mắt hắc, người lão giả này hẹp dài mặt hình, lại có biến hóa, càng thêm cao gầy, không giống mặt người, căng tròn trong mắt, cũng tựa hồ thả ra ánh sáng xanh lục.

Toàn bộ mặt xem ra, lại như một con cáo già.

Mã Đăng Nguyên rốt cuộc biết, trúng rồi cạm bẫy, còn không tới kịp nói cái gì, cũng là mắt tối sầm lại, choáng váng ngã xuống.

Thiếu nữ nhìn trên đất hai người, vỗ tay cười nói: "Gia gia Mê Hồn Tán thật là lợi hại, hai người này liền như thế ngã, đặc biệt người này, trên người số mệnh thật là lợi hại, suýt chút nữa tổn thương Vân Nhi đây!"

Nói, vẫn chưa hết giận, tiến lên đá Mã Đăng Nguyên một cước, Mã Đăng Nguyên như người chết, nửa điểm bất động.

Ông lão sờ sờ râu mép, cười nói: "Đó là đương nhiên, những người này tộc, hộ thể số mệnh long hậu, như người này, coi như là gia gia người, không ra chút thủ đoạn, cũng không cầm nổi."

"Nhưng cần gì phải đây? Một bao Mê Hồn Tán, không phải đều giải quyết sao? Đỡ phải không ít khí lực!"

Lại chỉ vào Mã Đăng Nguyên, nói:

"Vân Nhi, người có phúc, này họ Mã, trên người số mệnh bất phàm, gia thế không thấp, lại đọc đủ thứ thi thư, có nho nhã, người lấy hắc tinh khí, đạo hạnh tăng nhanh như gió, là điều chắc chắn..."

Gọi là Vân Nhi thiếu nữ, nhìn hôn mê bất tỉnh Mã Đăng Nguyên, trên mặt, liền hiện lên vẻ do dự, nói: "Ta như lấy hãn tinh khí, vậy người này, có thể hay không tử a?"

"Đương nhiên sẽ không, chúng ta chính là yêu tinh, giết người thì có tội nghiệt khí, tương lai độ kiếp, càng là phiền phức, người lấy hãn tinh khí, nhiều nhất để người này, bệnh nặng một hồi, sẽ không đẩy hãn vào chỗ chết..."

Nhìn Vân Nhi diện hiện vẻ do dự, không khỏi giục nói: "Còn không mau mau! Người là lần thứ nhất lấy người tinh khí tu luyện, người này liền đưa tới cửa, chẳng phải là Thiên Tứ sao? Lại là trên món hàng tốt, bắt hãn trúc cơ, cố bản bồi nguyên, tương lai thành tựu, không thể đo lường..."

"Gia gia! Nhưng là..." Vân Nhi trên mặt, liền hiện lên giây dụa, do dự nói

"Còn chờ cái gì? Nhanh lên một chút động thủ!" Ông lão hét.

Vân Nhi vừa nhắm mắt lại, liền muốn tiến lên!

Lúc này, một thanh âm, dường như tự trên chín tầng trời truyền đến: "Ta nói là cái gì, hóa ra là hai con hồ ly, được rồi, hí cũng xem xong rồi, người các loại vẫn là rời khỏi sàn diễn đi!"

Theo lời nói, tổ tôn hai người, liền thấy một vòng vàng ròng giao nhau mặt trời đỏ, tự trong hư không hiện lên.

Thiên luân bên trên, còn có quang điểm ngang trời, tăng vọt mấy trượng!

Nông gia tiểu viện, cái bàn trang trí, đều theo liệt dương chiếu xuống, hóa thành khói xám tứ tán.

Một lát sau, chỉ còn một vùng đất trống, mặt trên, nằm giữa hai người, bên cạnh, còn có hai con cáo trắng, tụ tập cùng một chỗ, run run!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 141: Yêu Tinh

Phương Minh một đường tùy tùng cái kia chủ tớ hai người, tự nhiên phát hiện kỳ lạ.

Ở trên quan đạo, này chủ tớ hai người, giống như trúng tà thuật, càng chạy càng xa, tự thân nhưng còn tưởng rằng phương hướng đối diện, cuối cùng đi tới đây.

Này tất là Quỷ loại Yêu tà nhất lưu Tinh Thần mê pháp, che đậy hai người này cảm quan.

Nhưng hẳn trước tiên không la lên, mà là trong bóng tối kiểm tra.

Hiện tại thấy rõ Hồ nữ muốn hấp thụ nhân khí tu luyện, tuy rằng có đúng mực, nhưng cái khó bảo đảm Mã Đẳng Nguyên không sẽ nhờ đó dương thọ tổn thất lớn, thậm chí chết tại chỗ, liền ra tay.

Phương Minh này thế tuy là Thần Linh, nhưng trước, cũng nên hơn hai mươi năm phàm nhân, này lập trường, tất nhiên là bãi cực chính.

Bởi vì ta là loài người, vì lẽ đó người ăn cầm thú, chính là thiên kinh địa nghĩa! Mà cầm thú ăn thịt người, chính là đạo trời không tha, thấy chi tắc diệt!

Đây chính là địch ta chi biện, chủng tộc lập trường!

Phương Minh kiếp trước, đối với những kia đem sủng vật tính mạng, nhìn ra so với người chi tính mạng còn trọng yếu hơn, luôn luôn khịt mũi con thường.

Này thế tuy là Thần Linh, nhưng căn cơ, vẫn là ở Nhân Đạo trên, đối với chuyện như vậy, vẫn là không vừa mắt.

Nhưng vừa là Thần Linh, không còn nữa làm người, mười mấy năm qua, cũng học được lãnh đạm, rồi hướng này hai Yêu, có chút hứng thú, mới không một thoáng đánh chết, chỉ là phá Yêu pháp.

Nói là Yêu pháp, ở Phương Minh xem ra, thực sự thô lậu vô cùng, bất quá là lấy Thần Hồn tu vi, biến ảo ra đến cảnh vật, vừa này nông gia tiểu viện, cái bàn dụng cụ, đều là hư huyền.

Phương Minh Thần nhãn, tự có phá hư pháp lực, vừa này, liền thấy này chủ tớ hai người, ở trên đất trống lại gõ cửa, lại bái phỏng.

Quay về hai con cáo trắng cúc cung chấp tay, như kịch bản, thực sự buồn cười.

Ở kiếp trước. Còn tưởng rằng phạm là Yêu tộc, tự có thể hóa người, bây giờ nhìn lại. Này hai con cáo trắng, rõ ràng không tới tầng thứ này, chỉ có thể lấy Thần Hồn hiện ra, bản thể trên, vẫn là hai con Hồ ly.

Phương Minh hiện tại, chính là chính Lục phẩm Thần Linh, diệt quá Chân Nhân nhân vật hung ác. Chỉ là thoáng lộ chút khí tức, liền đem này hai con cáo trắng bày xuống ảo cảnh phá vỡ.

Thậm chí, còn có thể thấy được đến hai cái hoảng loạn Thần Hồn. Như như chim sợ cành cong, đi vào hai con cáo trắng Thiên Linh bên trong.

"Xem ra, này thế Yêu tộc, tu đến chính là Thần Hồn. Này hai con Hồ ly. Rõ ràng đến Thần Hồn xuất khiếu cảnh giới, chính là không biết, ở Yêu tộc bên trong, xem như là mấy lưu?"

Phương Minh có chút ngạc nhiên, nhìn còn ở rì rào run, tứ chi bát cáo trắng, khẽ mỉm cười, Thần niệm hơi động.

Này đất hoang bốn phía. Lại có biến hóa.

Một chỗ pháp vực, như có như không. Tự trong hư không diễn sinh, rất nhanh, liền đem chu vi chiếm cứ.

Bốn phía cảnh sắc, Mau biến đổi, xanh vàng rực rỡ, đình đài lầu các, không thiếu gì cả, hai con Hồ ly, lại bị thu tới một chỗ đại sảnh, này đại sảnh cực kỳ quảng đại, tràn ngập uy nghiêm nghiêm túc khí, trực đem này hai con Hồ ly, suýt chút nữa tươi sống dọa ngất đi.

Đây là pháp vực, Phương Minh lên cấp chính Lục phẩm sau, đã có thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, bày xuống kết giới, hình thành một khối nhỏ pháp vực, cực kỳ thuận tiện, ở pháp vực bên trong, chính là Thần Linh sơn nhà, còn có đủ loại không nói ra được chỗ Thần diệu.

Cái này cũng là một ý nghĩa khác trên lĩnh vực! Đối với này hai con tiểu Yêu, tự không cần thận trọng như thế, Phương Minh chỉ là dựa vào pháp vực chi liên, ngăn cản ngoại lai nhòm ngó thôi, cái này cũng là Phương Minh cẩn thận chỗ!

"Các người còn không hiện hình, muốn chờ Bản Tôn động thủ sao?" Phương Minh nhìn xuống diện hai con cáo trắng một chút, nhàn nhạt nói.

Tuy ngữ khí bình thản, nhưng Phương Minh chính là Thần Linh, mở miệng thành phép thuật, này hai con Hồ ly, cũng không biết sao, song song nhắm mắt, mê man trên đất, hai đạo khói trắng, tự Thiên Linh bên trong bay lên, hóa thành một già một trẻ, chính là vừa này một đôi ông cháu!

Người lão giả này sắc mặt trắng bệch, mau mau mang theo tôn nữ quý xuống, "Tiểu Tinh Hồ Xuân Sinh, gặp đại nhân! Đại nhân vạn phúc! Như có mạo phạm, còn xin thứ tội..."

Này Hồ nữ cũng quý theo dưới, chỉ là mang theo giáo hoạt vẻ, lén lút ngẩng đầu lên, tà mị Phương Minh, làm như đánh giá, nhưng lập tức hai mắt đại thống, biết lợi hại, mau mau cúi đầu xuống, không dám nhúc nhích.

"Thái! Hoa Lan, người sao có thể mạo phạm, còn không mau một chút tạ tội!" Hồ Xuân Sinh mới vừa vì khế nâng lên đầu, liền thấy chính mình tôn nữ điếc không sợ súng cử động, suýt chút nữa không bị dọa ngất đi, mau mau dập đầu tạ tội.

Hồ Hoa Lan cũng biết lợi hại, mắt to bên trong hiện ra nước mắt, theo bái dưới, khá làm người thương Yêu Yêu.

Nhưng Phương Minh coi như không thấy, đúng là trong lòng hơi động, này Hồ nữ, cũng gọi là Hoa Lan, đây chính là duyên phận, nói không chừng tâm huyết dâng trào, chính là ứng ở đây.

"Các người cũng biết, ta vì là Thần Linh, che chở Nhân tộc, các người trước gây nên, phạm ta tối kỵ, làm Hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh!"

Tuy rằng trong lòng chuyển khác ý nghĩ, nhưng trước tiên cần phải đe dọa một phen, chiếm cứ chủ động.

Quả nhiên, Hồ Xuân Sinh nghe được lời ấy, trong lòng âm thầm kêu khổ, mau mau nói: "Tôn Thần dung bẩm, ta ông cháu hai người, vẫn là lần đầu hành đến việc này, vừa nãy chủ tớ hai người, cũng chỉ là trúng rồi tiểu Tinh Mê Hồn Tán, không ra trong thời gian ngắn, liền có thể tự tỉnh... Chúng ta tuy có làm ác chi tâm, nhưng không có làm ác, kính xin đại nhân khai ân, bỏ qua cho lúc này đi..."

Phương Minh không tỏ rõ ý kiến, lại hỏi, "Người tự xưng tiểu Tinh, xem ra, xem như là Tinh Quái nhất lưu, chính là không biết, ở Hồ trong tộc, xem như là xếp thứ mấy?"

Hồ Xuân Sinh cười khố, nói: "Đại nhân! Đại Càn tuy rằng cầm thú sinh sôi, chủng tộc đông đảo, nhưng mở ra linh trí giả, vẫn là cực nhỏ, toàn bộ thiên hạ Hồ Yêu, đều không nhất định có bao nhiêu, từ đâu tới cái gì xếp loại ? Muốn thật bàn về đến, lão hủ bất tài, cũng có thể coi là toàn bộ Ngô Nam Hồ tộc tộc trưởng..."

"Ồ! Càng là như vậy, người tinh tế nói đến! Bản Tôn chưa chắc không thể tha cho người lúc này!" Phương Minh đúng là không ngại học hỏi kẻ dưới.

Này Hồ Xuân Sinh, mặc dù có chút không rõ, nhưng những này Yêu Tinh việc, chỉ cần tuổi tác lâu ngày Đạo môn, đều có chút hiểu rõ, cũng không phải bí ẩn gì, cũng là từng cái nói đến, hơi có chút biết gì đều nói hết không giấu diếm tư thế.

Trải qua Hồ Xuân Sinh giảng giải, Phương Minh mới hiểu được, này thế Yêu tộc, cùng kiếp trước trong tiểu thuyết, đến cùng không giống.

Ở đây phương thế giới, chỉ cần là chim bay cá nhảy nhất lưu, chỉ cần mở đến linh trí, cũng có thể toán Yêu Quái nhất lưu.

Nhưng coi như điểm ấy, cũng là khá khó đạt đến, ngoại trừ gian khổ tu luyện, thêm vào gặp may đúng dịp ở ngoài, cũng chỉ có trải qua Đại Yêu "Điểm hóa" . Coi như như vậy, mở ra linh trí, cũng bất quá là có chút linh tuệ, so với cùng tộc, thật nhiều suy nghĩ, vẫn là cầm thú nhất lưu.

Đã có linh trí, liền có thể tu luyện, lúc này, tu luyện chỉ có thể là Thần Hồn , còn thân thể hoá hình? Nằm mơ! ! !

Chờ đến Thần Hồn xuất khiếu, có thể triển khai ảo cảnh mê người, lúc này, liền có thể xưng "Tinh", ở Yêu Quái bên trong, cũng coi như thoát ly tầng dưới chót, có lực tự bảo vệ.

Lại mặt sau, theo Thần Hồn tu vi sâu sắc thêm, có thể thoát ly thân thể mà tồn, lúc này Tinh Quái, liền có thể xưng "Yêu", này Yêu Hậu diện tu luyện, thì có hai con đường.

Một là đoạt xác, chính là tìm được nhân loại phụ nữ có thai, Thần Hồn triệt để thoát ly Yêu thân, bám vào phụ nữ có thai thai nhi bên trong, theo mười tháng hoài thai giáng thế, liền có thể làm người, bởi vì không có trải qua Luân Hồi, tự có thể bảo lưu Tinh Quái thì ký ức. Đến lúc đó, liền có thể tìm được Đạo môn phép thuật tu hành, để cầu siêu thoát.

Nhưng này thế nhà giàu Thế gia, che chở khí sung túc, số mệnh long trọng, thậm chí gặp con trai trưởng xuất thế, còn có thể nhờ được Đạo môn đại tu, đến đây bảo vệ, nếu muốn đột phá, cỡ nào không dễ! Bởi vậy, đoạt xác, nhiều là tiểu gia nhà nghèo!

Loại này, liền xưng "Yêu tu" !

Hai là chuyên tâm đánh bóng Yêu thân, lúc này Tinh Quái, liền có thể đột phá vốn là tuổi thọ, thể hình cũng sẽ tùy theo đại biến, Phương Minh kiếp trước, cũng từng nghe đến cái gì năm trăm năm đại mạng, có sừng Giao Long, chính là loại này!

Loại này, liền xưng "Đại Yêu" !

Cho tới sức chiến đấu làm sao, như thế nào phân chia, Hồ Xuân Sinh nhưng là không biết.

Dù sao Yêu tộc chủng loại đông đảo, lại không được hệ thống, làm sao có cái gì tỉ mỉ phân chia? Liền những thứ này, vẫn là Hồ Xuân Sinh vì là Tinh lâu ngày, chính mình tổng kết ra.

"Ừm! Đầu tiên là mở ra linh trí, lại là Tinh Quái, sau đó mới là Yêu sao?" Phương Minh gật đầu, này Hồ Xuân Sinh, đúng là cái hữu tâm nhân, để Phương Minh đối với Yêu tộc, cũng có chút hiểu rõ.

Theo nói như vậy, lúc này Hồ Xuân Sinh cùng Hồ Hoa Lan, đều vẫn là Tinh Quái nhất lưu. Tuy rằng Thần Hồn có thể xuất khiếu mê người, nhưng cũng thoát ly không được Yêu thân, cũng không thể đoạt xá sống lại.

Phương Minh gật đầu, suy tư, hỏi tiếp: "Vậy người cùng cháu gái người, đều là Tinh Quái tu vi?"

Hồ Hoa Lan gật đầu, nói tiếp: "Tiểu Tinh tu vi cao chút, có thể ở ban ngày Thần Hồn xuất khiếu, tôn nữ Hoa Lan đạo hạnh còn thiển, chỉ có thể ở buổi tối đi ra... Tôn Thần pháp lực ngất trời, nơi này thật là Thần địa, không bị ban ngày đêm đen hạn chế, Tinh Quái nhất lưu, cũng có thể xuất khiếu hiện hình."

Nhìn đại sảnh chu vi, Hồ Hoa Lan trong mắt, tràn đầy hâm mộ, này pháp vực, dưới cái nhìn của hã, thực là bồi dưỡng Yêu tộc tuyệt hảo nơi đi!

Phương Minh gật đầu, hã này pháp vực, vốn là chứa đựng sinh Hồn, này Yêu tộc Thần Hồn, cũng là Hồn phách một loại, tự nhiên có có ích.

Lại hỏi: "Các người vừa mở linh trí, không ở thâm sơn khố tu, phản tới đây cướp đoạt người sống Tinh khí, đến cùng vì sao? Nói thật đi!"

Hồ Hoa Lan cười khố trả lời: "Tinh Quái tu hành không dễ, Hồ tộc lại tuổi thọ có hạn, không thể không Bình hành nước cờ hiểm, để cầu đột phá, đại nhân thứ tội..."

Lại cẩn thận giải thích lên.

Phương Minh lúc này mới hiểu được, mở ra linh trí Yêu tộc, cũng mới tương đương với bảy, tám tuổi nhi đồng trình độ, này muốn tu luyện, biết bao khó khăn?

Đồng thời, không đột phá thành Yêu, này tuổi thọ, vẫn là sẽ phải chịu chủng tộc hạn chế.

Nếu là Rùa đen vương bát loại này, còn có thể dựa vào tuổi tác, dần dần tu hành, có thể lộn núi Hồ ly loại hình, tuy không thể nói là triệu sinh mộ tử, nhưng thời gian tu hành, cũng tuyệt đối không tính là sung túc, không thể không đi chút Tà đạo!

Ôn hòa chút, chính là do tu vi cao thâm Tinh Quái hạ sơn mời tiên sinh đến dạy học, cho mới vừa mở linh trí cảm thú nhận thức chữ, thông qua đọc sách dưỡng khí, bồi dưỡng trí tuệ, gia tốc trưởng thành.

Phương Minh ở này thế, cũng đọc chút chí Quái tiểu thuyết, trong đó có nào đó nào đó bị hiệp khách cao nhân, mời vào thâm sơn, giáo sư cảm thú đọc sách cổ sự. Văn nhân nhiều cho rằng này là Nho Đạo đại thịnh, giáo hóa vạn tộc, cũng không biết căn nguyên ở đây.

Còn có một pháp, liền khá là máu tanh, chính là hấp thụ người sống Tinh khí, trúc cơ tu luyện. Người là vạn vật linh trưởng, này Tinh khí, đối với Tinh Quái, liền có tác dụng lớn, có thể tăng nhiều tu vi.

Nhưng làm như thế, thì có tội nghiệt khí quần quanh người, sau đó không thể thiếu muốn quá chút kiếp số.

Này Hồ Xuân Sinh thấy tôn nữ tu luyện đình trệ, không được tiến thêm, vì là cầu đột phá, mới tới nơi này, tiến hành phương pháp này.

Lần này đối với Mã nguyên Đăng chủ tứ hai người, trên là lần thứ nhất ra tay.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 142: Lang Yêu

Phương Minh ngồi cao, nhìn phía dưới chính đang cầu xin không ngừng Hồ Tinh, sắc mặt hào không gợn sóng. . .

Mười mấy năm qua, hẳn nhận được vạn ngàn bách tính tế bái, tuy rằng phía dưới, Hồ Xuân Sinh khóc đến lão lệ tung hoành, nhưng ở Phương Minh xem ra, điểm ấy trận chiến, liền lông mày đều không cần nhú một cái.

Quát: "Người chi tội nghiệt, chờ Bản Tôn điều tra rõ, tự có phán xét, còn không thu Hồi bực này nhi nữ tư thái, bằng không, trì người cái coi rẻ công đường chi tội!"

Thanh như lời đình, này Hồ Xuân Sinh, lại như bị chặn lại yết hầu con vẹt, lại quỳ rạp dưới đất.

Phương Minh suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Hồ Xuân Sinh, Bản Tôn hỏi người, ở Ngô Nam, có thể có cái gì lợi hại Yêu Tinh?"

Tuy rằng thủ hạ Đạo môn tán tu, cũng có con đường, trở lại liền có thể hỏi, nhưng cái nào so với được với Hồ Xuân Sinh cái này bên trong Quỷ?

Hồ Xuân Sinh trong lòng cả kinh, mau mau nói: "Khởi bẩm tôn Thần, này Ngô Nam, ngoại trừ lão hán ta, hầu như liền không có gì khác Yêu Quái..."

"Đây là vì sao?" Phương Minh đến rồi hứng thú, hỏi.

"Này Ngô Nam, Tân An, Lâm Giang, Văn Xương Tam phủ, Nhân Đạo hưng thịnh, số mệnh long hậu, có pháp luật, Yêu Quái không gần, liền ngay cả Trường Nhạc, Vũ Di Nhị phủ, tuy rằng kỷ cương buông thả, pháp chế bại hoại, thích hợp Yêu Tộc An gia, nhưng làm sao đã có một đám Ác Quỷ chiếm cứ, há để người khác nhúng tay? Liền ngay cả lão hán, cũng chỉ có ở chỗ này chỗ, mới có thể an ổn..."

Hồ Xuân Sinh cười khố nói.

Này thế chủ lưu, vẫn là Nhân Đạo, Yêu tộc Quỷ loại, cũng chỉ có tuyển pháp luật kỷ cương bại hoại Man Hoang nơi, mới có thể tu hành.

Coi như là Quỷ vương nhất lưu, cắt cứ, cũng nhiều là thâm sơn cùng cốc, địa thế hiểm yếu nơi.

"Ác Quỷ?" Phương Minh hỏi: "Có bao nhiêu?"

"Ước chừng không xuống năm ngón tay số lượng, những này Ác Quỷ. Nhiều được Sơn Việt các bộ cung phụng, còn thu không ít Sơn Việt năng sĩ chi Hồn, tự thành thế lực. Liền hợp lại, coi như Quỷ vương, cũng có mấy phần kiên ky!"

Hồ Xuân người sống lâu thành tinh, đối với những này, đều là thuộc lòng, lúc này êm tai nói.

Phương Minh sắc mặt, có chút trầm trọng. Những này Ác Quỷ, tổ được Sơn Việt cung phụng, lẫn nhau trong lúc đó. Tuy có thảo phạt, nhưng tựa Hồ có luyện binh thu Hồn tâm ý, thật muốn gặp ngoại lai thế lực nhúng tay, nhất định sẽ liên hợp lại. Đến lúc đó. Coi như trấn áp xuống, cũng tất bị tàn phá bởi chiến tranh, tổn thất nặng nề.

Này không phải là hấn muốn nhìn đến, lại cẩn thận hỏi Ác Quỷ tình huống.

Hồ Xuân Sinh biết gì đều nói hết không giấu diếm. Cuối cùng, còn bổ sung một câu, "Đại nhân, Ngô Nam tuy rằng không có cái gì trên người chịu nổi danh chi Yêu. Nhưng ở Ngô Châu, nhưng có một người. Chính là Yêu Tu chuyển thể, pháp lực ngất trời, được xưng 'Yêu Tiên', cực kỳ bất phàm!"

" 'Yêu Tiên?' điếc không sợ súng, người phương nào lớn mật như thế!" Phương Minh nhíu mày. Này Tiên tự, không phải là có thể dùng linh tinh, coi như Đạo Môn, cũng chỉ có Chân Nhân, này Yêu lại dám tự xưng Yêu Tiên, tất có chỗ hơn người, bằng không, sớm bị Bạch Vân Quan diệt, cái nào dung túng tiêu dao đến nay.

"Ngô Châu Đại tướng Hoắc Lập!" Hồ Xuân Sinh vừa mở miệng, liền nói ra một cái để Phương Minh bất ngờ tên.

Lần trước, nếu không là Tống Ngọc quyết định thật nhanh, không tiếc vốn liếng, đặt xuống Thanh Long Quan, này Hoắc Lập, sẽ lĩnh quân chạy tới, đến lúc đó tự không thể thiếu một trận đại chiến.

Nói không chừng, Tống Ngọc phần thắng, còn nhỏ hơn tới mấy phần, dù sao Hoắc Lập, chính là đương Đại danh tướng! Lại có Châu lý Triều đình trợ giúp.

Như vậy nổi danh chi tướng, thậm chí đã có nho sinh, nên vì Hoắc Lập thẳng thư lập truyện, không muốn người này, càng là Yêu Tộc xuất thân!

Nhưng Phương Minh tỉ mỉ nghĩ lại, nhưng có mấy phần hiểu được.

Này Hoắc Lập, xuất thân thấp hèn, nhưng lấy một cái giết lộ, đi đến địa vị hôm nay, không có mấy phần lá bài tẩy, làm sao có khả năng?

Nếu là Yêu Tu chuyển thế, cái kia tất cả liền đều nói xuôi được.

Xuất thân thấp hèn, mới thích hợp hơn đoạt xác, có trước tu hành pháp lực, chiến trận sát phạt, tự nhiên thuận buồm xuôi gió. Mới có thể làm cho tới bây giờ chức vị.

Tương lai Tổng Ngọc xuất chinh, cũng không thể thiếu muốn cùng người này giao thủ. Đây liền lưu chăm chú lên, hỏi: "Hoắc Lập? Bản Tôn cũng cũng nghe được người này tên, có thể nói đương đại danh tướng, không biết là Yêu gì xuất thân?"

"Đây Hoắc Lập, vốn là Đại Thanh Sơn bên trong một cái Hắc Lang, có trăm năm đạo hạnh, xưa nay chính là một Bá Chủ. Ba mươi năm trước, tu luyện thành Yêu, chuyển thế làm người, chính là Hoắc Lập. Lão hán nghe nói, này Yêu không chỉ có pháp lực cao thâm, còn đem Hắc Lang bản thể da lông, luyện thành một cái 'Hắc Lang Giáp', cực kỳ Thần dị, đao thương bất nhập, nước lửa bất xâm, thiếp thân mặc. Lại lấy bốn trảo, hơn nữa phương tây Tinh kim, chế thành một bộ kỳ môn binh khí 'Đoạt Hồn Trảo', phối hợp Yêu lực sử dụng, càng là xuất Quỷ nhập Thần, cực khó chống đỡ..."

Này Hồ Xuân Sinh, vương vấn mình lộ ra rất hứng thú tâm ý, vội vàng đem tự thân biết, hết thảy đều nói rõ không sót, để cầu mạng sống.

"Ừm! Bực này Yêu Tu trên người vật liệu, luyện chế ra đến, đều là Thần binh lợi khí, chính là không biết, những kia nhất ý đánh bóng tự thân Đại Yêu, thế phách Yêu khu, lại nên cỡ nào kinh người?"

Phương Minh nhàn nhạt nghĩ. Nhìn còn ở phía dưới quỳ cáo trắng ông cháu hai Tinh, cười nói: "Nếu người các loại, không có ác tích, cái kia tha lần này, cũng là có thể!"

Không đợi Hồ Xuân Sinh dập đầu tạ ân, còn nói: "Nhưng lòng sinh ác ý, phải có phạt!"

Theo lời nói, hai đạo ánh vàng, ngang qua trời cao, đi vào này hai Tinh Thiên linh.

Này Yêu loại, chủ tu Hồn phách, Thiên Linh chi quan, cực kỳ trọng yếu, chút nào tổn không thể tổn thương, Hồ gia hai người, đều là sợ đến sắc mặt tái nhợt, liên tục dập đầu: "Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng!"

"Tội chết có thể miễn, mang vạ khó nhiều. Bản Tôn phạt các người vì ta Thành Hoàng Thần khổ dịch, trên trán Phù văn, chính là bằng chứng, các người trước về An Xương miếu thành Hoàng Vũ, tự có người đến xử trí!"

Theo ánh vàng nhập thể, Hồ Xuân Sinh cùng Hồ Hoa Lan cái trán, đều có một cái phù văn màu vàng, ánh sáng lưu chuyển, cực kỳ Thần dị.

Hồ Xuân Sinh trong bóng tối mình tưởng tự thân, lại không phát hiện bất kỳ không đúng, không khỏi cười khổ, biết này Thần pháp lực, hơn mình xa, liền ngay cả thân đã bị hạ thủ đoạn, cũng không phải tự thân có thể phát hiện.

Biết điểm ấy, mang theo tôn nữ lần trốn tâm tư, liền tan thành mây khói, dập đầu nói: "Xin nghe pháp chỉ!"

"Như vậy rất tốt, các người tự đi!" Phương Minh gật đầu, rút lui pháp vực.

Hồ Xuân Sinh cùng Hồ Hoa Lan hai cái Thần Hồn, như sương trắng, tản vào trên đất hai con Hồ ly trong cơ thể. Chỉ là, theo Hồn phách nhập thể, liền Hồ ly trên đầu, đều có Thần lực dấu ấn.

Phương Minh mỉm cười, loại Thần thông này, trừ phi Thần lực cao hơn nhiều Phương Minh hạng người ra tay, bằng không, chính là khó giải, ngoại trừ định vị ở ngoài, còn có giám thị khả năng.

Này Hồ Xuân Sinh, mèo già hóa cáo, không hẳn không có cái gì ẩn giấu, có này Thần thông, còn có thể dò xét một, hai.

Hai con cáo trắng sau khi tỉnh lại, nhìn Phương Minh, có chút rụt rè, sau đó đứng thẳng người lên, quay về Phương Minh, hai cái chân trước khép lại, lạy ba bái, thấy rõ Phương Minh cho phép, mới xoay người chạy đi, đi vào trong bụi cỏ, biến mất không còn tăm hơi.

"Này thế sinh linh, đúng là kỳ diệu!" Phương Minh nhìn hai con cáo trắng cực kỳ nhân cách hoá hóa động tác, không khỏi mỉm cười nói.

Lần này, tuy rằng không có phát hiện cơ duyên gì, nhưng có thể gặp này Tinh, nghe được không ít bí ẩn, cũng coi như có thu hoạch đi về.

Huống chi, này hai Tinh, đã rơi vào Phương Minh tay, sau đó, vẫn là tốt nhất nghiên cứu vật liệu, Phương Minh đối với này thế Yêu tộc, khá có chút ngạc nhiên.

Lúc này trên đất trống, ngoại trừ Phương Minh, còn có Mã nguyên Đăng chủ tứ hai người, vẫn còn ngã xuống đất ngủ nhiều!

"Đúng là một đôi vai hề!" Phương Minh mỉm cười, vung tay lên, Thần lực phun trào.

Hai người này, tựa Hồ bị một luồng lực vô hình giơ lên, tung bay ở giữa không trung.

"Cũng được, nếu đồng hành lâu như vậy, Bản Tôn sẽ đưa các người đoạn đường, cũng coi như toàn một hồi nhân duyên!" Phương Minh lầm bầm lầu bầu.

Mang theo hai người, tấn nhanh rời đi.

Hắn từ Hồ Xuân Sinh nơi đó, biết không ít Trường Nhạc, Vũ Di bí ẩn, quay về cái kia mấy cái Ác Quỷ liên minh, cuối cùng có chút không quá yên tâm. Muốn mau chóng đi tới, tìm tòi hư thực.

Lúc này không phải du ngoạn, vận lên Thần thông, một đường nhanh như chớp, không tới trong chốc lát, liền đến đến một chỗ đại ngoại ngoại ô, Phương Minh đem Mã nguyên Đăng chủ tớ thả xuống, tự thân biến mất không gặp.

Sau một chốc, Mã nguyên Đăng khinh rên một tiếng, tỉnh lại. Nhìn chung quanh một chút, có chút mê hoặc.

"Ha... Đúng là cái mộng đẹp!" Mã nguyên Đăng còn tưởng rằng đêm qua việc, đều là mộng ảo, thấy Nghiễn, mau tới trước, đá một cước, kêu: "Còn không đứng lên! Đều mặt trời lên cao ba cây rồi!"

Nghiễn ngủ như chết, Mã nguyên Đăng liền đạp mấy đá, đều là bất tỉnh, cuối cùng không cách nào, nâng lên ấm nước, hút một đại khẩu, hết mức phun ở Nghiễn trên mặt.

"A!" Nghiễn kinh hô một tiếng, rốt cục tỉnh lại.

Nhìn thấy Mã nguyên Đăng, kêu: "Công tử, người làm gì dùng thủy giội ta?"

"Ta xem người ngủ đến lợn chết mới làm, không như vậy, người e sợ còn phải ngủ trên ba ngày ba đêm, đến lúc đó ở trong mơ, cùng Chu Công đàm luận huyền luận kinh, tuy là vui sướng, nhưng thân thể nhưng đến chết đói, lúc này mới cứu người một cứu, còn không mau mau nói cảm ơn!"

Mã nguyên Đăng cười ha ha, trêu ghẹo nói rằng.

"Đêm qua không biết vì sao, đầu thật trầm trọng, công tử, chúng ta không phải ở nhân gia trong nhà làm khách sao? Hiện tại là ở nơi nào? Hồ

lão gia tử đây?"

Nghiễn đứng dậy, nhìn chu vi cảnh sắc, nhúu chặt lông mày, hỏi.

"Này! Người cũng mơ tới, ta còn tưởng rằng chỉ có ta làm cái này mộng đây?" Mã nguyên Đăng kinh hỉ hỏi.

"Công tử! Đêm qua không phải nằm mơ, người còn nhớ không? Chúng ta lạc đường, đi nhầm vào thâm sơn, còn gặp một cái Hồ tính thiếu nữ..." Nghiễn lấy tay phủ ngực, có chút không nói gì, biết người công tử này, tố có mấy phần ngờ nghệch, hiện tại lại phát tác.

"Ồ! Nguyên lai cái kia không phải là mộng!Ồ! Vậy bây giờ là ở nơi nào?" Mã nguyên Đăng như vừa tỉnh giấc chiêm bao, mau mau hỏi.

"Công tử người trước tiên ở này nghỉ ngơi, ta trước tiên đi xem xem!" Nói đến chính sự, này Nghiễn, vẫn là tôi tớ, tự nên tiên phong.

Nhanh chân chạy đi, không lâu lắm, sẽ trở lại, trên mặt, vẫn mang theo vài phần không thể tin tưởng về, còn có chút Hồn vía lên mây hình dáng.

Mã nguyên Đăng thấy thế, mau mau hỏi: "Người tại sao lại ngây người, chúng ta đến cùng là ở nơi nào?"

Nghiễn sắc mặt tự bi tự hỉ, nghi ngờ không thôi, nói: "Công tử! Chúng ta đến Vũ Di, nơi này, chính là Phủ Sơn Thị Trấn ở ngoài!"

"Phủ Sơn Thị Trấn?" Mã nguyên Đăng cũng là cả kinh, hôm qua, bọn họ mới đến Vũ Di biên giới, khoảng cách nơi này, ít nhất còn có mấy ngày lộ trình, làm sao một đêm lại đây, liền đến nơi này?

Nghĩ tới đây, đêm qua Hồ Xuân Sinh cuối cùng khuôn mặt liền nổi lên, đặc biệt trong mắt ánh sáng xanh lục, để Mã nguyên Đăng tóc gáy dựng thẳng.

Nghiễn cũng là nghĩ đến đây, vẻ mặt đưa đám, nói: "Công... Công tử, chúng ta đi qua, mặc... Hẳn là? Đừng phải Yêu tà?"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 143: Sơn Việt

Mã Đăng Nguyên mạnh mẽ hất đầu, nói: "Đến đâu thì hay đến đó, cái kia Yêu Quỷ, nếu không làm tổn thương người ta, lại đưa chúng ta đoạn đường, nghĩ đến cũng không có ác ý, hay là, chỉ là chỉ đùa một chút..."

Nhưng lời này, liền chính hắn đều không tin.

Lập tức vỗ đầu một cái: "Hứa huynh cao đường, không ngay Phủ Sơn trong Thành sao? Chúng ta vẫn là trước tiên đi truyền tin lại nói..."

Nghiễn mau mau gật đầu, Huyện Thành này, pháp luật nghiêm cẩn, có thể cho hắn cực thỏa mãn cảm giác an toàn, tất nhiên là mau mau vào Thành là hơn.

Mã Đăng Nguyên đang muốn đi, lại là một trận, kêu: "Nghiễn, mau mau lấy văn chương đến!"

Nghiễn một mông, không khỏi hỏi: "Công tử, người hiện tại còn muốn văn chương làm chi?"

"Ta đêm qua kỳ ngộ, có thể nào không ghi chép xuống, lấy di tử tôn..." Mã Đăng Nguyên đương nhiên nói.

"Người công tử này, không cứu..." Nghiễn lấy tay Phủ ngạch, liếc mắt...

Phương Minh tất nhiên là không biết, phía sau chuyện này đối với vai hề cử động, hẳn lúc này, đã thâm nhập Vũ Di quần sơn biên giới.

Lúc này, chính thấy một màn.

Một đám dã tộc, ở trần, lộ ra ngăm đen lồng ngực, phía dưới chỉ có một cái màu chàm khăn khổ, kết bè kết lũ, chính đang một chỗ thôn trang càn quấy.

Thình thoảng có thôn dân, trương hoàng chạy, vừa chạy, còn vừa hô to: "Sơn Việt, Sơn Việt!"

Phốc! Cốt tiễn xuyên không, bắn vào người này lồng ngực, thôn dân lại chạy vài bước, mới ầm ầm ngã xuống đất.

Cầm đầu Sơn Việt, trên mặt thoa mấy mặt du thai, hồng lục giao nhau, rất là kỳ dị, gào thét, giục phía dưới Sơn Việt tiến lên.

Chỉ thấy phía dưới Sơn Việt, thình thoảng vọt vào nông hộ. Theo vài tiếng kêu thảm, liền mang theo túi gạo đi ra, ngẫu nhiên. Còn gánh nôi sắt biều bồn những vật này.

Phương Minh, những này Sơn Việt, chỉ có thể coi là hai Phủ Sơn Việt tầng dưới chót.

Mười mấy vạn Sơn Việt nhân khẩu, chỉ dựa vào trong ngọn núi vật tư, khẳng định là không nuôi nổi, chỉ có xuống núi, chiếm cứ bình nguyên canh tác. Mới có thể phát triển lớn mạnh.

Vũ Di, Trường Nhạc Sơn Việt, cũng là như thế, chỉ có số ít. Còn ở trong núi ngòi xồm, cái khác Sơn Việt, đều là xuất ngoại, cướp giết bình nguyên canh tác. Thu được thu hoạch. Mới có thể đem người khẩu sinh sôi đến vạn viên trở lên.

Nhưng Sơn Việt bên kia, chế độ xã hội nguyên thủy, sinh sản kỹ thuật lạc hậu, coi như có màu mỡ thổ địa, thu hoạch vẫn còn có chút không đủ toàn bộ nhân khẩu cần thiết, lúc này, cũng cần xuất ngoại cướp bóc, thỏa mãn nhu cầu.

Đồng thời. Cũng có thể cướp đoạt cái khác tài nguyên.

Còn có điểm trọng yếu nhất, chính là cướp giết người sống. Trở lại huyết tể!

Phương Minh liền thấy rõ, lúc này Sơn Việt, tuy đem lương thảo vật tư thu thập lên xe, chuẩn bị áp vận, cũng không dừng lại tay, mà là lấy ra dây thừng, đem tù binh bách tính buộc chặt, chuẩn bị đồng thời mang đi. Trong này, nhiều là thanh niên, tuổi lại cực nhỏ.

"Vừa vận, những này Sơn Việt, tổ chức nghiêm mật, xem ra, không phải Bộ Lạc nhỏ, chính có thể tìm tòi hư thực!" Phương Minh ý nghĩ hơi động, chọn vừa này Sơn Việt thủ lĩnh, vận dụng Phụ Thể Thần Thông!

Này Sơn Việt thủ lĩnh, chỉ cảm thấy đầu một ngất, đã là triệt để hôn mê, bị Phương Minh đoạt đi ý thức!

Phương Minh vừa tiêu hóa này Sơn Việt thủ lĩnh ký ức, vừa phát ra mệnh lệnh, để thủ hạ đem vật tư thu cần thận, dẹp đường hồi Phủ.

"Ừm! Đây thủ lĩnh là Sơn Việt Thiên Cung Bộ, có hơn vạn người, là cái Đại Bộ Lạc! Gọi làm Hô Hòa sao?"

Thần Linh tư duy, cường đại cỡ nào? Chỉ là chốc lát, này Hô Hòa từ nhỏ đến lớn ký ức, đều bị Phương Minh hiểu, coi như là người thân, cũng không nhận ra.

Từ Hô Hòa trong ký ức, Phương Minh biết ngày này Cung Bộ, ở Sơn Việt bên trong, cũng là cao cấp nhất thế lực, còn cung phụng cái Đồ Đằng,

có thể phù hộ tộc nhân, khỏi bị Du Hồn quấy rầy.

Mà Thiên Cung Bộ bên trong, địa vị tối cao, là Mộc Thủ cùng Đại Tế Ty.

Sau đó, chính là các cấp võ sĩ Đầu Mục, lấy trên mặt sắc thái phân chia. Từ thấp nhất một đạo đến cao nhất ngũ sắc đầy đủ, xưng là "Bồi Lỗ Đặc", chính là dũng sĩ Đầu Mục, địa vị cực cao, gần như chỉ ở Mộc Thủ cùng Đại Tế Ty bên dưới, đồng thời, có đặc quyền, ăn thức ăn tốt nhất, ngủ nữ nhân đẹp nhất.

Hiện tại Hô Hòa, trên mặt có ba đạo vệt sáng, xem như là cái trung tầng, quản chừng trăm hào Sơn Việt hăng sĩ.

Ngày hôm nay, chính là đến phiên hăn đến đây săn thú. Này cướp giết đồ ăn, giết chóc bách tính, ở Sơn Việt xem đến, chính là săn thú!

"Quả là dã tộc! Không thông giáo huấn!" Phương Minh trong bóng tối lắc đầu, ở bề ngoài, vẫn là cái kia vũ dũng hơn người Hô Hòa dũng sĩ, giục thủ hạ chạy đi.

Một nhóm Sơn Việt trong lúc đó, đúng là vừa nói vừa cười, thỉnh thoảng tiến lên trao mấy cái bách tính tìm niềm vui, tới sắc trời toàn hắc, đã trở lại Sơn Việt đại bản doanh.

Càng chạy, Phương Minh trong lòng, nhưng càng là trầm trọng "Những này Sơn Việt, tính tình hung hãn, rất thích tàn nhẫn tranh đấu, nói riêng về vũ dũng, mỗi cái đều ở Tân An bình sĩ bên trên, đối phó lên, cực kỳ không dễ!"

Nói là Thiên Cung Bộ bản doanh, nhưng ở Phương Minh xem ra, chính là một chỗ rất lớn doanh trại.

Sơn Việt tộc nhân, còn chưa tới xây công sự mà cư mức độ, nhưng cũng có mấy phần khí tượng.

Doanh trại trên trạm gác, thấy rõ Phương Minh một nhóm, đều là hoan hô: "Hô Hòa dũng sĩ trở về rồi! La lên dũng sĩ trở về rồi!"

Phương Minh cười to, phất tay ra hiệu, rất nhanh sẽ có người đi vào thông báo, không lâu, nơi đóng quân cửa lớn, "Loảng xoảng" một tiếng, ầm ầm mở ra.

Phương Minh vung tay lên, dưới đây Sơn Việt hăng sĩ, áp bách tính cùng vật tư, lần lượt thông qua cửa lớn.

Phương Minh cuối cùng tiến vào, nhìn một người thủ vệ, hỏi: "Mục Thủ cùng Đại Tế Ty đây? Ta muốn thấy bọn họ!"

"Mục Thủ cùng Đại Tế Ty đều ở bên trong đại trướng, nói là Hô Hòa dũng sĩ vừa đến, liền đi thấy bọn họ!" Thủ vệ trên mặt chỉ có một vết vết sáng, chính là tối hạ đẳng dũng sĩ, quay về Hô Hòa, tự nhiên không dám thất lễ, mau mau nói.

"Được! Ta này liền đi!" Phương nói rõ, trực tiếp đi tới doanh trại trung ương, nơi này, lấy vải vóc đắp Thành một cái lều trại, còn lấy các loại vật sáng trang sức, bốn phía, càng cắm vào không ít lông chim, tươi đẹp chói mắt.

Đây chính là Mục Thủ lều trại.

Sơn Việt tuy rằng hạ sơn, học được canh tác. Nhưng Mục Thủ bên này, còn cải không được từ trước tập tính, thỉnh thoảng liền muốn di chuyển, cái này cũng là vì trấn áp các nơi, cướp đoạt tài nguyên tâm ý.

Phương Minh xốc lên lều trại đi vào, liền thấy một đám Sơn Việt, làm Thành một vòng, đều là ngồi trên mặt đất, trung gian, còn bày một con

khảo sơn dương , toả ra dầu mỡ mùi thơm!

Trung gian hai cái, đơn độc ngồi, một người chu vi, còn ngồi mấy cái Sơn Việt hầu gái, một con mái tóc, vuông góc hạ xuống, đen thui xinh đẹp, không thêm bất kỳ gò bó, mặc trên người xán lạn dị tộc hầu hạ, ngược lại cũng có một phen đặc biệt phong tình.

Người này đã là trung niên, dưới đáy, còn có một tầng thâm, cùng người chung quanh, rõ ràng không giống.

Nhìn Phương Minh, cười to nói: "Hô Hòa, con trai của ta, người trở về, ngày hôm nay thu hoạch thế nào?"

Hô Hòa một chân quỳ xuống, bẩm báo nói: "Mục Thủ, người là trên trời hùng ứng, ý chí của người chính là sứ mạng của ta, ta ngày hôm nay không chỉ có đạt được mấy xe lương thực, còn đánh tới không ít bạch trư, đầy đủ Tế tự rồi!"

Này Mục Thủ còn chưa nói, vừa người liền mở miệng trước: "Hô Hòa! Người là chúng ta vĩ đại đại thụ Đồ Đằng chúc phúc quá dũng sĩ, ta liền biết, người sẽ không để cho ta bộ Đồ Đằng thất vọng..."

Đây là Thiên Cung Bộ Đại Tế Ty, ông lão dáng dấp, da dẻ nhú chặt, vóc dáng kỳ ải, nhưng một đôi mắt, nhưng cực kỳ sáng sủa, hầu như có thể chiếu rọi hắc ám.

Hô Hòa hướng về Đại Tế Ty hành lễ: "Tôn kính Đại Tế Ty, như không có người chỉ dẫn, ta lại như lạc đường cừu con, không tìm được phương hướng, lần này, vẫn là nhờ có ngài vạch ra con đường, ta mới có thể có nhiều thu hoạch như thế!"

Ông lão trên mặt cười Thành một đóa hoa cúc, "Ha ha... Này đều là Đồ Đằng chỉ dẫn! Con trai của ta, người không cần phải sợ mê man, phải nhớ kỹ, vĩ đại đại thụ Đồ Đằng, liền ở bên cạnh người..."

Này bạch trư, chính là phổ thông thanh niên bách tính, muốn Tế tự ác Quỷ, thanh tráng niên hiệu quả, tự nhiên so với người lớn tuổi, tốt hơn không ít.

Này Đại Tế Ty, trên người cũng có kỳ dị gợn sóng, không phải phạm nhân, Phương Minh cẩn thận thu lại tự thân khí tức, tu vi của hắn, xa cao hơn nhiều Đại Tế Ty, ngược lại cũng chưa cho phát hiện.

"Đến đến! Các dũng sĩ, trong ngọn núi con cộp lợi hại đến đâu, cũng đánh không lại đàn sói, ngày hôm nay, chúng ta dũng mãnh nhất đầu lang tên gì?"

Nhìn Đại Tế Ty ở cái kia tuần tuần giáo huấn, Mục Thủ trong mắt hết sạch lóe lên, lớn tiếng hỏi.

Một người hô to: "Là Hô Hòa! Là Hô Hòa!" Cái khác Sơn Việt hăng sĩ, cũng theo hô to.

Mục Thủ cười ha ha, hỏi: "Chúng ta đầu lang, nên có cái gì thưởng!"

"Hắn là ban thưởng hắn sơn dương trên người đẹp nhất thịt!" Mọi người cùng kêu lên hô.

"Đúng, chính là như vậy!" Mục Thủ tiến lên, tự có thủ hạ dâng lên một cái màu vàng chủy thủ, Mục Thủ tiếp nhận, cắt một đại khối thịt dê, hiện ở kim trên khay, đoạn cho Hô Hòa.

"Ta tuyên bố, đợi được sau ba ngày đại tế, ta đem ban tặng Hô Hòa thân phận là Ba Lỗ Đặc!" Mục Thủ nhìn chung quanh một vòng, lớn tiếng nói.

Này Ba Lỗ Đặc rất, chính là bốn cái vệt sáng dũng sĩ, này vượt qua, chính là từ trung tầng, đến cao tầng, độ khó không nhỏ.

Hiện tại toàn bộ Thiên Cung Bộ Lạc, đều chỉ có ba cái Ba Lỗ Đặc quyền lực rất lớn. Có thể nói là đại ân.

"Mục Thủ, ngài là chúng ta Lang Vương, ta chính là ngài thủ hạ trung Thành nhất đầu lang, nguyện trước sau tùy tùng ngài bước chân! Xé nát kẻ địch phía trước!"

Hô Hòa mau mau quỳ xuống đất. Lớn tiếng nói.

"Được! Được!" Mục Thủ tự mình đem Hô Hòa nâng dậy, càng làm màu vàng chủ thủ cho hắn, "Vật này, sẽ đưa ngươi thôi!"

Vừa Đại Tế Ty, sắc mặt, nhưng là mục nhiên âm trầm lại.

Phương Minh giả vờ không biết, trở lại đứng sĩ quần bên trong, ăn từng miếng thịt lớn, uống từng ngụm lớn tửu.

"Này Thần quyền cùng vương quyền mâu thuẫn, đã kịch liệt đến nước này sao?" Trước đây Hô Hòa, ngơ ngơ ngác ngác, không chút nào phát hiện bên người cuộn cuộn sóng ngầm, nhưng Phương Minh không giống, lão với nhân sự hắn, một thoáng liền từ Mục Thủ cùng Đại Tế Ty cử động bên trong, ngửi ra mùi vị khác thường.

Tiệc rượu sau khi kết thúc, Hô Hòa trở lại nhà ở của chính mình.

Sơn Việt bên này, kết cấu nguyên thủy, vẫn là chế độ công hữu xã hội. Hô Hòa tuy là trung tầng đứng sĩ, chính mình phòng ốc, cũng chẳng tốt đẹp gì.

Thậm chí, ngủ trên giường vẫn là cỏ khô.

"Hô Hòa, Hô Hòa! Ngươi ở không!" Phương Minh chính muốn nghỉ ngơi, bên ngoài, liền truyền đến tiếng la.

Thanh âm này, Hô Hòa trong trí nhớ, rất là quen thuộc, là hân huynh đệ tốt Ba Nhan.

Phương Minh nếu làm bộ là Hô Hòa, quay về huynh đệ, tự nhiên không thể quá lạnh nhạt, nhanh đi ra ngoài.

Ở dưới ánh trăng, một đại hán, tướng mạo hàm hậu, còn mang theo mỉm cười, nhìn Hô Hòa: "Chúc mừng ngươi, huynh đệ của ta, Mục Thủ đã nói rồi, muốn thắng ngươi vì là Ba Lỗ Đặc! Ta liền biết, ngươi là trên trời hùng ưng, sẽ không bị bụi gai ràng buộc..."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 144: Báo Ân

Này đại hán, trên mặt cũng có ba đạo vết sáng, cùng Phương Minh bằng nhau. Nhưng Phương Minh cũng sẽ không bị hấn này tẩm hàm hậu bề ngoài lừa dối, ở Hô Hòa trong ký ức, này Ba Nhan, một khi ra trận, liền dường như hổ điên, thế không thể đỡ.

Đặc biệt giết đến đỏ mắt sau, này Ba Nhan, còn Yêu thích xé xác người sống, phệ huyết nhục, như là Tu La!

Không biết tại sao, này Ba Nhan cùng Hô Hòa quan hệ, nhưng là vô cùng tốt, chính là Hô Hòa ở Thiên Cung Bộ bên trong, vì là không nhiều mấy cái huynh đệ tốt một trong.

"Huynh đệ của ta, người nỗ lực, ta tin tưởng, Mục Thủ cùng Đại Tế Ty, nhất định nhìn ở trong mắt, người rất nhanh cũng có thể trở Thành Ba Lỗ Đặc..."

Phương Minh lúc này, đem chính mình đại nhập Hô Hòa, khuyên lớn nói, nhất cử nhất động, liền Ba Nhan đều không nhìn ra kẽ hở.

Đại hán này trong mắt, cũng có chút ửng hồng, hét lớn một tiếng, nói: "Đi, chúng ta đi uống rượu! Ngày hôm nay, người từ Càn dân nơi đó cướp đến rượu mạnh, ta cũng uống, mùi vị thực là không tồi, một so ra, tự chúng ta nhường, lại như mã niệu, lại tao lại sấp..."

"Ta đặc biệt cho người để lại chút, đi, cùng uống đi! Ha ha... Những này Càn người, đánh nhau không được, làm ra đến đồ vật, đúng là rất tốt, nên đi cướp bọn họ..."

Theo Ba Nhan giọng nói lớn, hô các loại Ba Nhan, càng chạy càng xa...

"Ầm!", "Ầm!", "Ầm!"

Bụi bặm tung bay, một đại hán, bị Hô Hòa mạnh mẽ quán trên đất, đập ra cái hố to.

Tuy rằng bùn đất xối, nhưng đập ra như thế cái hố to, nói vậy vẫn là rất đau đớn.

Đại hán này nhưng thoáng như chưa phát hiện, cười to nói: "Ha ha... Hô Hòa. Mấy ngày không gặp, sức mạnh của người, lại tăng trưởng. Trước tỷ thí, vẫn không có khí lực lớn như vậy đi!"

Lại quát: "Ta cũng phải chăm chỉ, người cẩn thận!" Trạng thái biến đổi, con mắt đỏ chót, đơn giản là như điên cuồng, thả người nhào lên.

Mang theo kinh phong, đều mang Hô Hòa góc áo nhắc lên.

Phương Minh chỉ cảm thấy kinh phong đập vào mặt. Nếu là người bình thường, gặp gỡ này Ba Nhan. Chỉ là khí thế, liền bị triệt để áp đảo.

Bằng vào lực lượng này cùng tốc độ, bình thường cái gọi là "Cao thủ võ lâm", gặp gỡ này Ba Nhan. Chỉ sợ cũng là không may.

Nhưng Ba Nhan tuy dũng mãnh hơn người, cũng phải nhìn đối tượng là ai? Phương Minh khẽ mỉm cười.

Thân hình lóe lên, tránh thoát Ba Nhan bổ một cái, sau đó cầm lấy Ba Nhan cánh tay, một tiếng quát lớn, dĩ nhiên đem Ba Nhan toàn bộ giờ lên,

quăng bay ra đi.

Này một suất bên trong, Phương Minh còn dùng lên xảo lược. Chỉ thấy Ba Nhan bay ra, trên đất lộn mấy vòng. Chính là bò không đứng lên.

Đến nửa ngày, mới đứng dậy, hỏi: "Khá lắm Hô Hòa. Đây là làm sao làm, nhanh dạy dỗ ta!"

Hô Hòa lắc đầu, nói: "Đây là ta không có chuyện gì thì, một người suy nghĩ ra được, đúng là cùng Càn người võ công, có chút tương tự. Người muốn học, sẽ dạy người thôi!"

"Võ công?" Ba Nhan lắc đầu. "Càn người những thứ đó, ta luôn luôn không hiểu, thế nhưng trước, cái kia bị ta hoạt xé, không phải được xưng cái gì Vũ Di đệ nhất cao thủ sao? Cũng không thấy rõ làm sao lợi hại..."

Hô Hòa cười to, hỏi: "Vậy còn có học hay không?"

"Học! Không học chính là kẻ ngu si!" Ba Nhan lớn tiếng trả lời.

"Muốn học có thể, bất quá, những kia tửu, đến toàn quy ta..." Hô Hòa chỉ tay Ba Nhan mang đến bầu rượu, nói.

"Được... Bất quá người có thể chiếm được Bảo đảm, nhất định phải dạy dỗ!" Ba Nhan nuốt ngụm nước miếng, mới căn răng nói.

"Yên tâm, nhất định dạy dỗ người!" Phương Minh cười to, cảm thấy đại hán này, cũng rất có chút ý tứ.

Đùa giỡn qua đi, Ba Nhan mới nói: "Huynh đệ tốt, người lỗ đến nhiều như vậy bạch trư, ta nợ người một lần, sau đó có chuyện gì, cứ nói với ta!"

Ngữ khí vô cùng chân Thành.

Phượng Minh sững sờ, lúc này mới nhớ lại đến. Lần này Hô Hòa đi ra ngoài săn thú mục đích.

Này Sơn Việt, nếu có thể ở thâm sơn tú cư, tự nhiên có biện pháp, có thể chống lại Hung Quỷ.

Biện pháp của bọn họ, chính là Tế tự Ác Quỷ!

Mỗi tháng đều muốn làm người, Tế tự cho Ác Quỷ, xưng là "Huyết tế" ! Này Ác Quỷ đạt được tế phẩm, liền có thể trường tồn, đồng thời, còn có thể nuôi trồng thủ hạ, tụ Thành thế lực.

Như vậy, tự nhiên sẽ đem chu vi du đăng cô hồn dã Quỷ đánh đuổi, Bảo vệ Thiên Cung tế dân.

Nhưng theo Ác Quỷ tu vi sâu sắc thêm, thu nạp Ác Quỷ Hung Quỷ tăng nhanh, điều này cần tế sống, cũng là càng ngày càng nhiều.

Thiên Cung Bộ một khi không thể dâng lên tế phẩm, cái kia Ác Quỷ sẽ trước tiên quấy phá, làm hại Thiên Cung.

Thiên Cung Bộ tế phẩm, luôn luôn là cùng những khác Bộ Lạc chinh chiến sau, chiếm được tù binh, hoặc là hạ sơn cướp bóc mà đến Đại Càn bách tính!

Một khi số lượng không đủ, vậy cũng chỉ có dùng tộc nhân mình trên đỉnh!

Đây là truyền thống! Dù sao, hi sinh mấy người, dù sao cũng hơn toàn tộc chịu tội đến hay nhiều lắm.

Lần này, Thiên Cung Bộ lúc trước cùng Hắc Hồ Bộ chiến đấu bên trong thất lợi, không chỉ có không có bắt được tù binh, trái lại bồi thêm không ít chính mình dũng sĩ.

Cứ như vậy, thực lực tổn thất lớn Thiên Cung Bộ, này nguyệt tế phẩm, liền thu thập không đủ.

Dựa theo quy củ, đến từ Thiên Cung trong Bộ Lạc tuyển người, thay thế tế phẩm.

Nhưng Ác Quỷ có linh, lão người tức giận suy nhược, cũng là không muốn, chỉ có trẻ tuổi tế phẩm, mới sẽ tiếp thu.

Lần này, liền đến phiên Ba Nhan muội muội!

Tuy rằng Ba Nhan, nhiều lần mang binh đi ra ngoài, cướp bóc nhân khẩu, nhưng Đại Càn bách tính, cùng Sơn Việt nhiều năm như vậy hàng xóm hạ xuống, có thể sống sót, tự cũng không phải bình thường, không phải chạy trốn tới biệt Phủ, chính là cư Bảo mà thủ, rất khó cướp giật.

Ba Nhan xuất binh, trái lại tổn hại không ít, bắt tới được, cũng chỉ có chỉ là mấy cái, xa còn lâu mới có được đạt đến Tế tự con số.

Vẫn là Hô Hòa, dám mạo hiểm kỳ hiểm, mang theo trăm người, thâm nhập Càn dân địa giới, cực kỳ không dễ, rốt cục hoàn toàn thắng lợi, cướp giật không ít, thỏa mãn này nguyệt nhu cầu.

Này cứu mạng đại ân, Ba Nhan tự nhiên cực kỳ cảm động.

"Chúng ta là anh em, muội muội người, chính là muội muội ta, không cần phải nói lời này..." Hô Hòa quán một ngụm rượu lớn, nhìn phương xa phía chân trời, nói: "Này nguyệt được rồi, còn có tháng sau đây! Những ngày tháng này, lúc nào, mới là cái đầu? Chúng ta Thiên Cung máu tươi, không thể không công di chuyển..."

Ba Nhan ánh mắt mê man, lẩm bẩm nói: "Không như vậy, lại nên làm gì? Ta bộ người, thiếu không được Đồ Đằng a!"

Này Đồ Đẳng, chính là Ác Quỷ đánh dấu, chúng nó không dám lấy tên thật được tể, miễn cho trở Thành trói buộc linh, không công thu được ràng buộc, đều là mưu Đồ Đẳng tiêu chí hiện ra tể.

"Người nói. Tại sao Càn người, không cần người sống Tể tự đây?" Hô Hòa lại uống một hớp rượu, đem rượu ấm vớt cho Ba Nhan. Tùy ý hỏi, chỉ là trong mắt, tựa hồ có hào quang loé lên.

"Cái này?" Ba Nhan tiếp nhận bầu rượu, uống một hớp lớn, lại mặt lau miệng ba, nói: "Ai biết được? Khả năng là bởi vì bọn họ trụ ở trong Thành, Hung Quỷ không vào được?"

Hô Hòa vỗ tay một cái. Nói; "Vậy chúng ta Thiên Cung, nếu như cũng tiến vào vào trong Thành. Không cũng có thể không sợ Hung Quỷ sao?"

"Vào Thành?" Ba Nhan ánh mắt co rụt lại, "Người điên rồi! Thượng giới Mục Thủ, chính là muốn di chuyển vào Thành, mới bị đại thụ Đồ Đẳng giết..."

Nghĩ đến lúc đó cảnh tượng. Liền ngay cả Ba Nhan người Man này, đều không khỏi cái cổ co rụt lại.

Phương Minh nở nụ cười, này Ác Quỷ, sở dĩ Bảo vệ Thiên Cung Bộ, còn không phải là vì huyết tể?

Nhưng nếu Thiên Cung Bộ vào Thành mà cư, có pháp luật, cái kia thậm chí liền ngay cả Ác Quỷ, cũng không thể dễ dàng tiến vào.

Như vậy tự quật căn cơ sự, kẻ ngu si mới đi làm!

Ác Quỷ Đồ Đẳng. Tự nhiên hi vọng, Thiên Cung Bộ có thể vĩnh viễn duy trì xã hội nguyên thủy kết cấu, pháp luật phân tán. Mới có nó giả Thần giả Quỷ chỗ trống.

Thượng giới Mục Thủ, chủ trương vào Thành, đại phạm vào kỵ húy, bất tử mới không có thiên lý.

Nhưng nhân tính bản năng, chính là theo đuổi cuộc sống tốt đẹp, Phương Minh Thần niệm. Rõ ràng chú ý tới Ba Nhan đáy mắt, lóe lên một cái rồi biến mất động tâm cùng ước ao. Trong lòng chính là nhất định.

Liên với Ba Nhan cái này hung nhân, đều ngóng trông yên ổn, cái khác Sơn Việt tộc nhân, còn phải nói sao?

Thấy huynh đệ tốt hình như có lay động, Ba Nhan mau mau khuyên: "Hô Hòa, ta biết, ngươi là vì chúng ta Bộ Lạc được, nhưng việc này, sau đó cũng không muốn nói rồi..."

"Yên tâm!" Hô Hòa vỗ vỗ bạn tốt vai, "Ta chỉ là lung tung nghĩ, ngủ quá liền đã quên!"

Lại ngáp một cái, nói: "Muộn như vậy, ta hãy đi về trước ngủ!"

Ba Nhan không có giữ lại, chỉ là vẻ mặt, có chút quái lạ, nhìn chăm chăm Hô Hòa, nói: "Là nên về sớm một chút, khà khà... Không làm được đêm nay, có kinh hỉ nha!"

"Cái gì kinh hỉ?" Hô Hòa sờ sờ đầu, hỏi.

"Đi thì biết, quản nhiều như vậy làm gì?" Ba Nhan nhưng là ý tứ rất khẩn trương, đẩy Hô Hòa một cái, "Nhanh đi! Nhanh đi!"

Nếu là trước Hô Hòa, nhất định tiếp theo hỏi lại, nhưng Phương Minh, gật gù, xoay người rời đi.

Đến cửa, Phương Minh Thần niệm quét qua, chính là dở khóc dở cười: "Ngược lại thật sự là khá lắm 'Kinh hỉ' a!"

Bình tĩnh Thần, đẩy cửa mà vào.

Dựa vào ánh trăng, liền thấy rõ, trên giường của chính mình, nằm một cái choai choai thiếu nữ, thân thể trần truồng, hiện ra bằng phẳng bụng dưới cùng bên trên gò núi.

Người này, Hô Hòa đúng là nhận thức, không khỏi nói: "A Gia, người tới đây làm cái gì?"

Thiếu nữ này, chính là Ba Nhan em gái ruột, hiện tại, cũng chỉ có mười bốn, mười lăm tuổi, tuy rằng Phương Minh liền đoán được, là báo ân cử chỉ, nhưng hay là hỏi.

"Người cứu A Gia, A Gia chính là người của người, việc này... Anh cũng là đồng ý."

Thiếu nữ trầm thấp nói.

Phương Minh sờ sờ mũi, có chút cười khổ. Đây Sơn Việt, dân phong mở ra, thậm chí có lộ thiên dã hợp. Đây A Gia, nói vậy cũng nhìn đến mức quá nhiều.

Tuy rằng thiếu nữ này, vẫn còn toán tú sắc khả xan, càng có một luồng bình dân bách tính không có dã tính, nhưng Phương Minh thâm thiếp Thành đàn, đều là tuyệt sắc, khẩu vị sớm bị dưỡng điều.

Liền với Tống Ngọc, cũng là mới vừa ăn hai cái, chính là tình thâm ý thiết thời gian, đối với việc này tâm tư, cũng là phai nhạt.

Bất quá không thể không nói, thiếu nữ này lựa chọn Hô Hòa, không chỉ là báo ân đơn giản như vậy.

Dù sao luận chu vi, cũng không có so với Hô Hòa xuất sắc hơn nam tử, theo Hô Hòa, không chỉ có thể báo ân, càng là sau đó hậu đãi sinh hoạt Bảo đảm!

"Nói vậy Ba Nhan cũng là nhìn thấy điểm ấy, mới không phản đối đi!"
Phương Minh âm thầm nghĩ.

Liên tiến lên, ôm thiếu nữ, cảm thụ trong lồng ngực rì rào run thân thể mềm mại, chính là nở nụ cười.

"Ta hiện tại rất mệt, qua mấy ngày lại muốn ngủ!"

Nói xong, Hô Hòa ở trên mặt dính vết sáng, ở thiếu nữ cái trán, vẽ cái kỳ dị phù hiệu.

"Hiện tại, người chính là người của ta, ngủ đi!"

Sơn Việt bên trong, nam nữ kết hợp, tự nhiên không cái gì cha mẹ chi mệnh, mỗi chức nói như vậy. Hai người để ý, lại không người khác ra đến cướp đoạt, liền có thể trụ đến đồng thời.

Ký hiệu này, chính là Hô Hòa đánh dấu. Ở A Gia cái trán vẽ lên, liền đại biểu, này A Gia là Hô Hòa người, sau đó, nếu là còn có nam tử, muốn truy cầu A Gia, trừ phi đánh bại Hô Hòa, hoặc là chinh đến Hô Hòa đồng ý mới có thể.

Ký hiệu này một vẽ lên A Gia cái trán, thiếu nữ thật giống như trải qua một hồi lột xác, trong ánh mắt, cũng có thêm mấy phần ôn nhu.

Phương Minh cảm giác được, trong lòng thiếu nữ, cũng không lại run rẩy, không khỏi nở nụ cười, ngủ thiếp đi.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 145: Hoàng Kim Huyết Thống

Ngày thứ hai, Hô Hòa mới vừa tỉnh lại, liền thấy rõ thiếu nữ bận rộn bóng người.

Năng sớm mờ mờ, soi sáng ở thiếu nữ mặt đỏ thắm giáp trên, tuy rằng đã gần đến mùa đông, nhưng cái trán, vẫn có mồ hôi nóng, liễu lĩnh từng tia từng tia bạch khí.

"Người tỉnh rồi?" A Gia thấy rõ Hô Hòa đứng dậy, mau mau lại đây hầu hạ.

Sơn Việt có áo bông ít lại càng ít, A Gia ăn mặc không nhiều, Phương Minh thậm chí có thể nhìn thấy thiếu nữ trước ngực tròn vo hai vú, theo chạy, đung đưa không ngừng.

"Đúng là có thể ăn đây!" Phương Minh âm thầm nghĩ.

"Hô Hòa ca, người tỉnh rồi, A Gia làm cơm lam..." Thiếu nữ nháy nước long lanh mắt to, quyến rũ tự nói.

"Vừa vặn đói bụng, bưng lên, chúng ta đồng thời ăn đi!" Hô Hòa cười nói.

A Gia đồng ý, chuyển đi nhà bếp, bưng ra một cái chậu lớn, bên trong, còn có mười mấy tiết gậy trúc, đều liễu lĩnh từng tia từng tia nhiệt khí.

Phương Minh tận đến Hô Hòa ký ức, tự nhiên biết, này cơm lam, là Sơn Việt hằng ngày món chính, chính là lấy cơm tẻ đổ vào ống trúc, lại trải qua chưng luộc các loại trình tự, làm ra mỹ thực.

Lúc này, cầm lấy một cái trúc tiết, tiện tay đẩy ra, "Thử rồi", nhiệt khí bốc lên, bên trong trắng toát một mảnh, đều là chưng thực cơm ngũ cốc.

Phương Minh khuynh đảo vào miệng, chợt cảm thấy ngoại trừ cơm tẻ mùi thơm, còn có một luồng gây trúc thanh u mùi vị, không khỏi gật đầu.

Một bên khác, A Gia cũng là từng ngậm từng ngậm ăn, tuy rằng chỉ có cơm tẻ, cũng không cái gì ăn với cơm ăn sáng loại hình, nhưng thiếu nữ vẫn là ăn được rất vui vẻ.

"Xem ra, những này thức ăn, nàng cũng không phải thường thường ăn được!" Phương Minh thầm nghĩ.

Thông qua Hô Hòa ký ức, Phương Minh tự nhiên biết. Những này Sơn Việt, canh tác kỹ thuật lạc hậu, xã hội nguyên thủy. Lương thực sản lượng cực thấp, thường thường thỏa mãn không được chính mình nhu cầu.

Lúc này, liền cần xuất ngoại, cướp bóc Càn dân sống qua. Nhưng chuyện như vậy, toàn xem thiên ý, có lúc thu hoạch được, toàn tộc cũng có thể ăn no nê.

Có lúc hạt tròn không được. Thậm chí tổn thất nhân thủ, cái kia toàn bộ Sơn Việt bộ lạc, cũng chỉ có theo nhẫn cơ chịu đói.

Những này lương thực. E sợ vẫn là hôm qua Hô Hòa cướp giết đến, bởi vì hắn là thống lĩnh, phân đến một phần, cũng khá lớn. Bữa này bữa sáng. Ở toàn bộ Thiên Cung Bộ, cũng là tốt nhất trình độ.

"Kiếp trước nhìn ra nhật quyển tiểu thuyết, thì có viết, Chiến quốc thì, bách tính bình thường, trước khi chết nguyện vọng lớn nhất, chính là ăn

một bữa cơm, này Sơn Việt. Cũng gần như..."

Sau một chốc, hai người ăn xong. A Gia chủ động bắt đầu quét tước.

Phương Minh nhìn xuống chính đang làm lụng thiếu nữ, rất là hài lòng nói: "Ta đi ra ngoài trước đi một chút..."

Bước dài ra, hôm qua, hẳn vẫn không có cần thận đi dạo toàn bộ Thiên Cung Bộ, hiện tại vừa vận bù đắp.

Hô Hòa chấp hai tay sau lưng, dọc theo đường nhỏ chậm rãi đi dạo, tình cờ, cùng mấy cái đi ngang qua dừng sĩ chào hỏi.

Một vòng hạ xuống, đúng là đối với Sơn Việt nhà ở phân bố, có chút một chút hiểu rõ.

Những này Sơn Việt, bởi vì thỉnh thoảng cần di chuyển, lại ở lâu trong núi, này nơi ở, đều là lấy nhẹ nhàng gọn là hơn.

Nhiều lấy trúc mộc làm ra, lại lấy diêm lệ lông chim trang sức, trước Mục Thủ lều lớn, chỉ sợ là tự quan quân bên trong, cướp giật mà đến.

Nơi này nơi ở, cũng là theo địa vị phân chia.

Địa vị càng cao giả, nơi ở vị trí, liền càng tới gần trung gian, đồng thời, phòng ốc cũng càng lớn, trang sức lông chim, cũng là càng nhiều. Đây cơ hồ chính là quy củ.

Tỷ như Hô Hòa nhà, vào chỗ khắp cả Thiên Cung Bộ lạc, trung gian gần bên trong chút vị trí, Tam Nhan, cũng là như thế.

"Tuy rằng chế độ lạc hậu, nhưng đẳng cấp sâm nghiêm sao?" Phương Minh âm thầm nghĩ.

Loại biến hóa này, hẳn là không phải Sơn Việt tự mang, cùng Ác Quỷ Đồ Đằng ảnh hưởng, tất thoát không khai quan hệ.

Còn có, toàn bộ Thiên Cung trung gian, chính là tế tự Đồ Đằng tế đàn vị trí, vẫn luôn có một cái Ba Lỗ Đặc, mang theo tình nhuệ dũng sĩ tuần tra, không tới lúc tế tự khắc, ai cũng không thể tiếp cận, bằng không, chính là tội lớn! Sẽ bị hiến cho Đồ Đằng huyết tế!

"Này tế đàn, nếu bị nghiêm mật canh gác, nói không chừng, sẽ có cái đó bí ẩn, đáng giá tìm tòi... Vì không đánh rã động cở, chỉ có tuyển ở đại tế thời gian, mới động tay. Dù sao, khi đó, toàn bộ bộ lạc người, đều sẽ tụ tập."

Phương Minh đối với này Ác Quỷ huyết tế chi đạo, cũng có mấy phần hứng thú, yên lặng nghĩ.

"Hô Hòa!" Phương Minh chính âm thầm tính toán, liền nghe một thanh âm, từ phía sau vang lên.

Xoay đầu lại, liền thấy một đại hán, lúc này chính cười tủm tủm nhìn hắn. Bình thường tổ giác hàm hậu trên mặt, càng cũng nhiều hơn mấy phần trêu ghẹo tâm ý.

Người này, tự nhiên chính là Tam Nhan.

Phương Minh tiến lên, dùng sức vỗ vỗ Tam Nhan vai, uống: "Thật người cái Tam Nhan! Đêm qua, cũng không nói với ta rõ ràng..."

"Khà khà..." Tam Nhan không nói, chính là cười khúc khích. Nhìn ra Phương Minh, bất giác có khí.

Giọng căm hận nói: "Như người vậy, không sợ ta sau khi trở về, dùng sức dẫn vật người muội đi!"

Tam Nhan cười to: "A Gia đi qua, chính là người của người, bất luận người làm sao đối với nàng, đều là chuyện của nàng..."

Lại nháy mắt mấy cái: "Cứ việc dùng sức dẫn vật đi, nếu là có tiểu Hô Hòa, ta liền càng vui vẻ hơn... Ha ha... Ha ha..."

Nói xong, chính là cười to.

"Thật người cái Tam Nhan!" Phương Minh cười to, tiến lên cùng Tam Nhan đùa giỡn lên.

Hai tên đại hán, truy đuổi đùa giỡn, nhắc lên một trận bụi bặm. Chu vi Sơn Việt, không những không có tiến lên khuyên can, trái lại đều cười hì hì nhìn.

Sơn Việt trong tộc, vẫn là thuần phác, hô các loại Tam Nhan, cũng là hơn hai mươi tuổi người, có thể đùa giỡn lên, cũng là như ngoan đồng.

Đặt ở Đại Càn, đó là vạn vạn sẽ không như vậy, còn có thể bị nói thành "Có thương tích phong hoá" .

Ở Sơn Việt, nhưng có thể duy trì thiên tính, cũng không biết này hai bên, cái nào ưu việt?

Phương Minh vừa cùng Tam Nhan đùa giỡn, vừa xong.

Một lúc lâu, hai người có chút mệt mỏi, lúc này mới tìm một khối tương đối bằng phẳng mặt đất, ngồi trên mặt đất.

"Hô Hòa! Ta đem A Gia giao cho người rồi!" Tam Nhan nhìn Hô Hòa, trầm giọng nói, hẳn lúc này, ánh mắt cương nghị, nơi nào còn có vừa nãy tính trẻ con?

"Ta đáp ứng người!" Hô Hòa nói, cùng Tam Nhan một đôi quyền.

"Ta đây liên yên tâm, toàn bộ Thiên Cung Bộ, người nào không biết, Hô Hòa hứa hẹn, so với đá hoa cương còn kiên cố..." Tam Nhan trường thở một hơi, nói.

"Tam Nhan, tại sao ta Sơn Việt dừng sĩ, còn không đi ra ngoài săn thú? Lười biếng lang khuynh, là sẽ bị chết đói!"

Phương Minh chuyển qua đề tài, lại nhìn thấy không xa, mấy cái Sơn Việt hăng sĩ, cũng ở không có việc gì, chính lấy đầu sức tìm niềm vui, không khỏi hỏi.

Hô Hòa hôm qua săn thú, thu hoạch rất nhiều, nghỉ ngơi mấy ngày, có thể lý giải.

Nhưng Tam Nhan cùng cái khác Sơn Việt hăng sĩ, còn không đi ra ngoài săn bắn, cướp giết ngũ cốc áo bông qua mùa đông, thì có chút không còn gì để nói.

Vừa nhắc tới cái này, Tam Nhan sắc mặt, liền trở nên âm trầm, hầu như có thể nhỏ xuống thủy đến.

"Đại Tế Ty là có này ý đồ, nhưng bị Mục Thủ ngăn lại, nói là Hắc Hồ bộ lạc, có chút dị động, muốn dừng sĩ lưu lại, bảo vệ quê hương..."

"Thật nát lý do!" Phương Minh bên trong đánh giá, này đến mùa đông, mỗi cái Sơn Việt bộ lạc, qua mùa đông dự trữ, đều có chút khan hiếm.

Như không rất cướp bóc một phen, nói không chừng, một trận tuyết lớn hạ xuống, liền muốn đông chết chết đói không ít tộc nhân.

Vào lúc này, bất kể là Thiên Cung Bộ lạc, hoặc là Hắc Hồ bộ lạc, đều sẽ không dễ dàng bốc lên chiến sự.

Dù sao, so với hung hãn dã man Sơn Việt bộ lạc, vẫn là dịu ngoan mềm yếu Đại Càn bách tính, càng tiện hạ thủ, được vật tư, cũng phong phú hơn.

Mỗi cái bộ lạc Mục Thủ, đều không phải người ngu, sao xá dễ lấy khó?

Đạo lý này, liền Tam Nhan đều nhìn ra rồi.

"Thiên Cung bên trong bộ lạc mâu thuẫn, đã trở nên gay gắt đến nước này sao?" Phương Minh nhưng nhìn ra càng sâu.

Trước hăn, liền cảm thấy Thiên Cung trong bộ lạc, Vương Quyền cùng Thần Quyền, có mâu thuẫn, nhưng không nghĩ tới, đã trở nên gay gắt đến trình độ này, đã có thể nói là động một cái liền bùng nổ.

Hồi tưởng lại trước Hô Hòa ký ước, hăn thuộc về phái trung gian, bên kia mệnh lệnh đều nghe, nhưng không có sáng tỏ khuynh hướng.

"Cử chỉ này, chính là cò đầu tường a! Nếu là trước, mâu thuẫn còn không rõ hiện ra thời gian, nói không chừng, dựa vào xoay trái xoay phải, cũng có thể không việc gì, thậm chí, đến chút chỗ tốt. Nhưng gặp hai bên khai chiến, cái thứ nhất diệt chính là hăn, dù sao, ai cũng không muốn giữ lại biến số, làm sau đó ngư ông..."

Phương Minh âm thầm nghĩ.

Lại liếc nhìn Tam Nhan, hàng này cùng Hô Hòa là một đường, cũng không biết là thiếu thông minh vẫn là giả bộ hồ đồ, cũng là cái phái trung gian, từ trước đến giờ bất thiên bất y.

Vào lúc này nói lời này, hăn là, có ý riêng?

Phượng Minh nháy mắt mấy cái, cười nói: "Như vậy càng được chứ sao? Ung dung tự tại?"

"Trên ngọn núi lớn sói hoang, chỉ có kết bè kết lũ, mới có thể đánh bại sư tử nhưng một cái bầy sói, là không tha cho hai con Lang Vương..."

Tam Nhan nhìn chăm chăm Hô Hòa mặt, tựa hồ muốn ở Hô Hòa trên mặt nhìn ra đóa hoa đến. Trầm giọng nói.

Lời này, liền rất thú vị, này Tam Nhan nhìn thô lỗ, cũng không phải cái không tâm tư. Phượng Minh âm thầm nở nụ cười.

Bán năm hạ thân tử, nhìn bầu trời, lặng lẽ một lúc lâu, mới nói: "Này có biện pháp gì, chỉ có chờ hai con Lang Vương, quyết ra người thắng, chúng ta lại tùy tùng Vương giả là được rồi!"

"Như thế làm! Người cam tâm sao?" Tam Nhan nhưng là hỏi ngược lại. Không đợi Hô Hòa mở miệng, lại tiếp tục nói.

"Hô Hòa, trên người người, cũng có Hoàng Kim Huyết Thống, bất luận đắc thắng chính là ai, đều sẽ không dễ dàng buông tha người!"

Này Sơn Việt bên trong, cũng có huyết thống luận, tục truyền, đời thứ nhất Sơn Việt thủ lĩnh, tự trong ngọn lửa sinh ra, huyết dịch hiện màu vàng, cùng phong chi mẫu thân kết hợp, lúc này mới có Sơn Việt bộ tộc.

Từ đó, Sơn Việt thủ lĩnh một mạch, liền được gọi là Hoàng Kim Huyết Thống, là địa vị cùng vinh dự tượng trưng!

Vì lẽ đó các đời Sơn Việt Mục Thủ, đều là do có Hoàng Kim Huyết Thống giả đảm nhiệm.

Này các loại Thiên Cung Mục Thủ, trên lý thuyết nói, vẫn là thân thích, tuy rằng, không biết cách mấy đời.

Trải qua Tam Nhan như thế nhắc lên, Phương Minh đúng là nghĩ tới. Nay Hô Hòa, tổ tiên cũng từng ra Mục Thủ, nhưng thịnh cực mà suy, mới bị cái khác có Hoàng Kim Huyết Thống tộc nhân thay thế được.

Thiên Cung Bộ Mục Thủ, vừa nhìn huyết thống, hai xem thực lực!

Nay Hô Hòa, trên lý thuyết, cũng có đảm nhiệm Mục Thủ khả năng!

Liên nhân điểm ấy, Hô Hòa khi còn bé, thường thường nhận được chèn ép, thường thường muốn trả giá so với người khác càng nhiều nỗ lực, mới có thể chiếm được thu hoạch.

Hô Hòa sắc mặt, một thoáng âm trầm lại, đứng lên, nói: "Không như vậy, lại có thể làm sao đây?"

Tam Nhan cũng đi theo đến, hạ thấp giọng nói: "Hô Hòa, người là anh em tốt của ta, bất luận ai muốn động người, cũng phải trước tiên quá ta này quan!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 146: Đồ Đằng Tế Tự

Tam Nhan lại nháy mắt mấy cái, một cái hàm hậu đại hán, lúc này làm cho người ta cảm giác, lại có chút giao hoạt.

"Huống hồ, phía ta bên này, cũng không phải một người, mấy vị tộc lão, đều là chống đỡ đây!"

Lời này, gần như trắng trợn, Phương Minh nghe được, nhưng có chút cười khổ, xem ra, quyền lực đấu đá, ở nơi nào, đều là giống nhau.

Đại Càn như vậy, coi như Sơn Việt, cũng là như vậy.

Nhưng chuyện này với hắn, tự mới có lợi. "Hô Hòa" thân thể chấn động, cũng là thả thấp giọng, mấy như muỗi kêu: "Huynh đệ tốt, người nói, đều là thật sự?"

"Vậy còn giả bộ, nếu là ta Tam Nhan nói dối xong, liền để ta mất đi sức mạnh, chết ở hoang vu trên đất, thi thể bị quạ đen gặm nhấm!"

Tam Nhan nói, còn phát ra một cái ở Sơn Việt bên trong, là nhất độc ác lời thề.

Bởi vì quạ đen ăn thịt thối, vì lẽ đó ở Sơn Việt trong tộc, đều bị coi là sứ giả của tử thần. Truyền thuyết, bị nó ăn đi người, liền với linh hồn, đều sẽ rơi vào Cửu U vực sâu, thậm chí không thể nói.

Tam Nhan phát này thề, tất nhiên là cực kỳ nghiêm trọng.

"Tam Nhan! Huynh đệ của ta, ta tin tưởng người! Dù sao, chúng ta lúc trước, quay về lam thiên đại địa, phát xuống quá lời thề!" Hô Hòa cực kỳ cảm động, thấp giọng nói.

Lại nhìn chu vi, bọn họ trước, thanh âm nói chuyện cực nhỏ, Hô Hòa Tam Nhan, lại là đồng thời đùa giỡn quen rồi, cũng không gây nên cái gì chú ý.

"Tam Nhan! Người tối hôm nay, hay là đi ta dạy cho người kỹ xảo địa phương, học ba tiếng chim quyên kêu to. Ta liền ra tới, đến lúc đó, người lại cẩn thận nói với ta."

Hô Hòa tới gần Tam Nhan, ở bên tai thấp giọng nói.

"Được! Ta biết rồi!" Tam Nhan trầm giọng đáp ứng.

Ngày này Cung Bộ, đúng là một đống lửa được đây! Không bằng. Liền để ta, đến cho nó thêm vào cuối cùng một đốm lửa đi! Phương Minh Tâm bên trong, cười gằn nghĩ.

Hai ngày sau. Đúng là trải qua gió êm sóng lặng, đảo mắt, liền đến mỗi tháng tế tự thời điểm.

Sơn Việt bộ tộc lúc tế tự, chính là tuyển ở mỗi tháng mười lăm, mặt trăng tối viên thời điểm.

Này tế tự Đồ Đằng, có thể loại bỏ Hung Quỷ, là bộ lạc trường tồn bảo đảm. Toàn bộ Thiên Cung Bộ, đều cực kỳ coi trọng, toàn bộ doanh trại. Tự sáng sớm, là được động lên.

Dựa theo Sơn Việt tập tục, hôm nay là "Ngày lễ", dũng sĩ cùng phụ nữ. Lão nhân cùng đứa nhỏ. Cũng không cần làm lụng.

Toàn bộ Sơn Việt bộ lạc tộc nhân, đều tụ ở doanh trại trung gian đại trên quảng trường, mở nổi lên yến hội long trọng.

Mọi người ngồi trên mặt đất, trước mặt bày ra thảm, mặt trên, xếp đầy các loại mỹ tửu mỹ thực. Những này, ở bình thường, đều là chỉ có Mục Thủ, đại Tế Ty, Bối Lỗ Đặc mới có thể hưởng. Nhưng ngày hôm nay, mỗi cái tộc nhân đều có thể thoả thích ăn nhiều.

"Lần này tiêu hao. Qua mùa đông có thể làm sao bây giờ?" Đối với này, Phương Minh có chút không rõ, nhưng không ai có thể trả lời.

Lúc này, trong sân, còn có nhiệt tình mỹ lệ Sơn Việt nữ, vừa múa vừa hát, bên cạnh, còn có thanh niên Sơn Việt cầm các loại tự chế nhạc khí đệm nhạc.

Phương Minh tự xuyên qua đến, cũng thấy rõ các loại ca vũ, chính mình còn chuyên môn nuôi cái nhạc ban tìm niềm vui, lúc này thấy, tự bất giác có cái gì. Thế nhưng Sơn Việt múa đạo, thẳng ở thuần phác tự nhiên, cũng có một phong vị khác.

Sơn Việt chúng nữ, tận tình ở trên sàn đấu tùy ý mồ hôi, có lúc rời vị trí đến, còn có thể hạ xuống, mời dừng sĩ đi tới bạn nhảy.

Vậy cũng là là một loại xã giao. Nếu là hai phe xem vừa mắt, sẽ lẫn nhau trao đổi tín vật, làm chứng minh, đêm đó liền có thể trụ đến đồng thời.

Hô Hòa trước, chính là trung tầng dừng sĩ, Mục Thủ lại bắn tiếng, muốn thẳng hấn vì là Ba Lỗ Đặc, thêm vào Hô Hòa lớn đến cũng không tính kém, khuôn mặt đạo tước rừ đục, rất có nam tử khí khái, ngược lại cũng đến không ít thiếu nữ ưu ái, liên tiếp tiến lên yêu vũ.

Nhưng hấn chí không ở chỗ này, chỉ là mỉm cười từ chối.

Cầm lấy thảm trên hoa quả, khinh cần nhẹ, thưởng thức thiếu nam thiếu nữ vũ đạo, thời gian, liền như thế bất tri bất giác quá khứ.

Tới sắc trời đã tối, trong sân, từ lâu dấy lên một đồng to lớn lửa trại, hỏa diễm cao tới mấy trượng, soi sáng đến toàn bộ sân bãi, đều là giống như ban ngày.

Toàn bộ tiệc rượu bầu không khí, cũng là đến dày đặc nhất thời khắc!

Ở mọi người tiếng hoan hô bên trong, hai bóng người, sóng vai đi tới phía trước nhất. Một là trung niên, một cái nhưng là lão nhân, vóc dáng thấp bé. Chính là Thiên Cung Mục Thủ cùng đại Tể Ty!

"Các con dân của ta! Để chúng ta đồng thời hoan hô, tiếp thu đến từ đại thụ Đồ Đằng chúc phúc!" Mục Thủ lớn tiếng nói.

"Đại thụ! Đại thụ!" Dưới đáy Sơn Việt, điên cuồng mà hô, trạng thái điên cuồng.

Ở này một mảnh trong tiếng kêu âm ỉ, đại Tể Ty giơ lên tay khô héo cánh tay, hằn bề ngoài xấu xí, nhưng vừa giơ tay, toàn bộ sân bãi, mục nhiên yên tĩnh, cùng với trước huyền não, hình thành so sánh rõ ràng.

"Vĩ đại đại thụ Đồ Đằng, là chúng ta Thiên Cung người bảo vệ, thấp kém con dân, mời ngài giáng lâm, hưởng dụng tế phẩm..."

Đại Tể Ty gỡ xuống trên cổ đeo không biết tên bộ xương trạng dây chuyền, lớn tiếng cầu khẩn.

Lại truyện ra lệnh, "Mang tới tế phẩm!"

Nhất thời, đoàn người tản ra một con đường, một đám Sơn Việt hăng sĩ, đề lên tù binh, đi vào hội trường.

Những tù binh này, nhiều là Đại Càn bách tính, lúc này cả người trần truồng, bị bác đến hết sạch, rất giống từng con từng con rõ ràng trư.

Phương Minh thô thô vừa nhìn, thì có hơn trăm người.

Trước hẳn, cũng đã gặp Hung Quỷ loại hình, đối với Quỷ loại, cũng có chút hiểu rõ.

Nói như vậy, một người thanh niên người, có thể cung cấp một cái Hung Quỷ, tiêu hao một tháng. Sau khi, liền cần bổ sung.

Nơi này, nếu mỗi tháng cần hơn trăm cái tế phẩm, cái kia tụ tập Hung Quỷ, hẳn là có trăm mấy khoảng chừng .

Dù sao, Ác Quỷ cùng Ác Quỷ, không chỉ cần yếu nhân khí duy trì tiêu hao, càng cần hấp thu người sống tinh khí, cung cấp tu luyện, này con số, liền cực kì lớn như biển, nói chung, chính là càng nhiều càng tốt.

Những người dân này, đều bị trói gô, liền với miệng, đều bị phong trụ, kệt kệt có tiếng, muốn là đang liều mạng xin tha.

Mà có bách tính, đã nghe nói qua Sơn Việt huyết tế, lúc này, chỉ sợ đến cả người xụi lơ, suýt chút nữa không ngất đi, phải dựa vào dũng sĩ điều khiển, mới có thể tiến lên.

Đại Tế Ty lúc này, đi tới đài cao, triển khai một bức cờ xí, này cờ xí rất là cũ kỹ, hơi ố vàng, màu đen vì là để, mặt trên hội một cây đại thụ, cành lá rậm rạp, màu sắc u lục.

Đây chính là Thiên Cung Bộ lạc đại thụ Đồ Đằng. Quả nhiên rất là đơn sơ a. Phương Minh âm thầm nghĩ, từ này Đồ Đằng trên, hẳn không có cảm giác đến nhận chức hà kỳ dị gợn sóng, xem ra, chính là cái lừa người đồ vật, chân chính trọng yếu, vẫn là đại Tế Ty trên cổ dây chuyền!

Nhưng chu vi Sơn Việt, rõ ràng không phải như thế nhìn ra, quay về cờ xí, đồn dập quỳ xuống, cùng kêu lên cầu khẩn lên.

Phương Minh thầm mắng một tiếng, cũng quỳ theo dưới, làm bộ thành kính bái tế.

Theo mọi người bái tế, đặc biệt, liền với Mục Thủ, cũng phải hướng về Đồ Đằng hành lễ, cảm giác này, rõ ràng để đại Tế Ty say sưa, liền với trên mặt, đều nhiều hơn vài tia ửng hồng, lớn tiếng quát: "Đem tế phẩm đưa lên pháp đàn!"

Lúc này, Thiên Cung Bộ lạc, trước vẫn nghiêm mật phòng thủ tế đàn, rốt cục xuất hiện ở Phương Minh trước mắt.

Tuy rằng trước, hẳn cũng ở Hô Hòa trong ký ức từng thấy, nhưng lúc này, nhưng muốn bật cười, kêu to vài tiếng "Khang Đa" !

Theo sắc mặt nghiêm túc thủ vệ, đem tế đàn chu vi màn che vài cuốn lên lấy ra.

Toàn bộ tế đàn, liền hiện ra ở toàn bộ Thiên Cung Sơn Việt con dân trước mặt.

Liền thấy rõ, cái gọi là "Tế đàn", bất quá là cái hố sâu, bề sâu chừng mấy trượng, dưới đáy đen nhánh, còn có chút đỏ sậm vẻ.

Mơ hồ có oán khí bốc lên. Phương Minh lúc này mới hơi nhướng mày.

Lúc này, áp giải tù binh Sơn Việt hăng sĩ, liền đem da trắng trư đẩy vào trong hầm, nhắc lên một trận kêu thảm.

Này tế đàn hố sâu, đào đến rất lớn, chứa đựng trăm người, thừa sức.

Đợi đến hết thả tù binh đều bị rơi xuống hố sâu, đại Tế Ty mới lệnh: "Tế tự bắt đầu!"

Lúc này, hết thấy Sơn Việt tiến lên, trong tay nâng bùn đất, thả vào trong hầm, dĩ nhiên là phải đem những tù binh này miễn cưỡng chôn sống!

Dưới đáy tù binh, tự nhiên đại lực giãy dụa, nhưng làm sao tay chân bị trói, hành động bất tiện, liền đứng lên cũng khó khăn, coi như có may mắn đi ra, cũng rất nhanh bị chờ đợi ở một bên dừng sĩ đá xuống đi.

Theo tích thổ càng nhiều, phía dưới tù binh ánh mắt, cũng là càng ngày càng tuyệt vọng, cuối cùng thậm chí là mất cảm giác, bị đất vàng vùi lấp.

"Hắn là đến rồi!" Phương Minh tử quan sát kỹ chu vi, làm bầm lâu bầu.

Thổ chất xộp, những tù binh này, còn có thể sống trên chốc lát, nhưng quá đoạn này, liền thật sự bị tươi sống muộn tử, không có ai khí có thể dùng.

Quả nhiên, nhưng vào lúc này, giữa bầu trời, phát sinh dị biến!

Phương Minh mở ra thần nhãn, liền nhìn thấy một màn: Kết bè kết lũ Hung Hồn, như hắc vân đè xuống, hầu như đem trên trời nguyệt quang, đều che lại.

"Bách Quỷ dạ hành!" Phương Minh tự lẩm bẩm.

Những này hung hồn bên trong, Hung Quỷ một cấp, chiếm đa số, còn có mấy cái Ác Quỷ, trên đỉnh liêu lĩnh hắc hồng khí, người cầm đầu, nhưng là cái nam tử gầy gò, cũng là Sơn Việt đánh phần, trên đỉnh màu vàng, màu đỏ, màu đen khí vận, quần quanh bất định, càng có còn lại Hung Quỷ Ác Quỷ số mệnh chống đỡ, mơ hồ có hung hình! Cực kỳ khiếp người!

"Nguồn thế lực này, cũng không tính là nhỏ, chính là ở Quỷ vương thuộc hạ, cũng là một phương đại tướng!" Phương Minh so sánh nói.

Lúc này, hần bám thân Hô Hòa, thần lực ẩn sâu, liền với Ác Quỷ thủ lĩnh, đều không có phát hiện.

"Đại thụ Đồ Đằng đến rồi!" Theo chúng Quỷ đến, đại Tể Ty trên tay dây chuyền, phát sinh mờ mịt vi quang, đại Tể Ty vừa nhìn, liền kinh hãi kêu, đi đầu hướng tế đàn hổ sâu bái dưới.

Sơn Việt tộc dân, cũng cùng nhau theo bái dưới, cùng kêu lên cầu khẩn.

Này Ác Quỷ thủ lĩnh dường như không nghe thấy, vung tay lên, dưới đáy bách Quỷ đều nhào vào hố lớn bên trong, hấp khiếp người khí!

Cách tầng đất, phía dưới tù binh kêu thảm, mấy không nghe thấy được, nhưng mặt trên cầu khẩn Sơn Việt, đều là trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, mau mau cúi đầu, càng thành kính cầu khẩn lên.

"Đúng rồi! Này quần Hung Quỷ, như thế nào đi nữa tự xưng là vì là Đồ Đằng bảo vệ cái gì, nói cho cùng, cũng là Quỷ loại nhất lưu. Này hấp khiếp người khí sau, lưu lại thân khô, chính là minh chứng!"

"Sơn Việt tuy rằng rất hàm hậu, nhưng cũng không phải người ngu, nếu là thấy rõ thi thể, có so sánh, chỉ sợ cũng không phải tốt như vậy lừa gạt."

"Nhưng hành công việc này chôn phương pháp, nhưng là đại thiện. Không chỉ có cách tầng đất, có thể suy yếu kêu gọi, duy trì thần bí. Càng có thể vùi lấp vết tích, không để tiết lộ. Những này Hung Quỷ, đều là hư thể, chỉ là tầng đất, đối với chúng nó, tự nhiên không ngại. Đồng thời, cái nào Sơn Việt, dám gan to như vậy, đào ra tế đàn kiểm tra? Là lấy có thể kéo dài đến nay!"

Phương Minh nhưng là nhìn ra trong đó môn đạo.

"Cho tới giây chuyển kia, âm khí rất nặng, xem ra là đại Tể Ty cùng Ác Quỷ trong lúc đó liên lạc đồ vật."

Phương Minh đến đây, đối với Ác Quỷ Đồ Đằng tế tự, đã là rõ như lòng bàn tay, không đáng một sái.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 147: Linh Thực

Dựa vào hơn người nhĩ lực, Phương Minh nghe được, dưới nền đất kêu thảm, chỉ là kéo dài chốc lát, liền lặng yên không một tiếng động.

Sau đó, bách Quỷ bay ra, đều là hài lòng thái độ.

Chúng Quỷ hút nhân khí, thân thể càng ngưng tụ mấy phần, rõ ràng có thể nhìn thấy, chúng Quỷ đầu đỉnh, lại nhiều hơn mấy phần màu đen, đây là oán khí, mơ hồ mang theo bách tính kêu thảm thiết khóc hào.

Lúc này Hung Quỷ Ác Quỷ, thấy rõ mặt trên bái tế Sơn Việt, vẫn có chút bất mãn đủ, làm dáng muốn lao vào.

May mắn lúc này Ác Quỷ đầu lĩnh, hét dài nhanh uống, lại phi thân tới, đánh đổ mấy cái kêu gào đến lợi hại nhất Hung Quỷ, mới miễn cưỡng đè ép bãi, ngăn cản chúng Quỷ rối loạn.

"Chẳng trách Ác Quỷ không cùng Thiên Cung bộ lạc một chỗ, bình thường rời xa, chỉ có gặp Đại Tế Tì tín hiệu, mới tới đón được tế phẩm, nguyên lai còn có này duyên cớ. . ."

Phương Minh trong bóng tối suy nghĩ. Xem tình hình này, liền biết, những này Hung Quỷ, đối với nhân khí khát vọng.

Nhờ có Ác Quỷ thủ lĩnh tách ra, mới không còn gây ra đại sự, nhưng một khi hai người hỗn cư, thủ lĩnh lại nhất thời xem không quản được, liền

dễ dàng ra đại sự.

Đương nhiên, này Ác Quỷ thủ lĩnh, hiện tại sở dĩ bảo vệ phổ thông Sơn Việt tế dân, cũng bất quá là tính toán lâu dài, vì sau đó tiền lời thôi, ngược lại không là có cái gì hương hỏa tình.

Chúng Hung Quỷ trước đã thực biết dùng người khí, lại bị thủ lĩnh quát bảo ngưng lại, ngược lại cũng yên tĩnh không ít, không có nháo xảy ra chuyện gì đến.

Nhưng Ác Quỷ thủ lĩnh vẫn là lớn tiếng giục thủ hạ rời đi, xem ra là vì để tránh cho đêm dài lắm mộng.

"Đạt được những người này khí, này quần Hung Quỷ, chỉ ít có thể duy trì một tháng. Trong lúc này, bọn họ rồi cùng Thành Hoàng Thần âm Bình như thế, chủ động thủ vệ Sơn Việt bộ lạc. Phái ngoại lai Hung Quỷ. . ."

Phương Minh nhìn tế tự, trong lòng, thì có một chút suy đoán.

Nói như thế. Này Sơn Việt Ác Quỷ trong lúc đó, dĩ nhiên hình thành một loại Quỷ dị phối hợp quan hệ. Sơn Việt lấy tù binh tế tự Ác Quỷ, Ác Quỷ thì lại bảo hộ Sơn Việt bộ lạc bình an.

Này lợi ích chặt chẽ liên kết, coi như trước Mục Thủ tế tự, có phát hiện không đúng, cũng sẽ chủ động che lấp.

Này tín ngưỡng, mới có thể truyền lưu ngàn năm!

"Muốn tiêu diệt nơi này Ác Quỷ. Đúng là phiền phức rồi!" Phương Minh trong lòng biết không tốt.

Bằng hăn Thần lực, đối phó mấy cái Ác Quỷ, cũng không phải phí cái gì tí tẹo sức lực. Nhưng cái khó liên khó ở sau này Sơn Việt. Bảo đảm không cho phép lại sẽ từ nơi khác đưa tới Ác Quỷ tế tự.

Nếu muốn triệt để bình định chỗ này, then chốt, hay là muốn giải quyết Sơn Việt thế lực!

Vấn đề quay một vòng, lại trở về nguyên bản trên đường. Chỉ là. Này Sơn Việt. Có tới hơn mười vạn chúng, Tống Ngọc lại muốn yên ổn bên trong Phủ, trong thời gian ngắn, cũng là đánh không ra bao nhiêu binh lực.

Huống chi, muốn bình định nhiều như vậy Sơn Việt, cần nhân lực vật lực, liền như biến đi tới.

Coi như bình định hạ xuống, cũng tất tiêu hao rất lớn. Tốn thời gian liên miên, mất đi tranh cướp toàn bộ thiên hạ cơ hội tốt!

Ngay khi Phương Minh âm thầm suy tư thời gian. Đại Tế Ti đứng lên, lớn tiếng nói: "Đại Thụ Đồ Đằng ở trên, đã hưởng dụng Thiên Cung bộ lạc tế phẩm! Hoan hô đi! Các con dân!"

Dưới đáy Sơn Việt, bất luận lão nhân đứa nhỏ, đều là đứng dậy, lớn tiếng hoan hô. Bầu không khí một thoáng liền trở nên cực kỳ nhiệt liệt!

Những người này vui sướng, cũng là xuất phát từ nội tâm, dù sao, này cùng bọn họ thiết thân lợi ích, cùng một nhịp thở.

Phương Minh thao túng Hô Hòa thân thể, cũng theo đồng thời hoan hô, chỉ là trong lòng, nổi lên nhàn nhạt bi ai. Những này Sơn Việt an toàn, nhưng là xây dựng ở cùng tộc hi sinh bên trên.

Hay là, trong bọn họ tâm, cũng không đem chính mình coi như Nhân tộc.

Theo tiếng hoan hô, tế tự nghi thức, cũng tiến hành đến thời khắc cuối cùng!

Đại Tể Ti tự tay đem một cây mầm cây nhỏ, trồng ở hố lớn bên trên, theo cây giống xuống mồ, này hố lớn bên trong oán khí, càng cũng tiêu mất mấy phần, tựa hồ chịu đến cái gì trấn áp!

"Ừm! Này cây giống có chút ý tứ, có thể hơi hơi hóa giải oán khí!" Phương Minh ánh mắt sáng lên, này cây giống giống, liền hẳn cũng không nhận ra được, muốn là một loại nào đó Linh Thực.

Tuy rằng chỉ có thể hơi hơi hóa giải oán khí, nhưng cũng có thể coi là bất phàm.

Oán khí chỉ là một trận, lại tiếp tục bốc lên, nhưng cũng bị Linh Thực trấn áp, hung hiểm hạ thấp không ít. Xem ra coi như Ác Quỷ, cũng không muốn bị quá nhiều oán khí quấn quanh người, mới tìm được này Thụ, trấn áp oán khí.

Đáng tiếc, chỉ là như muối bỏ biển.

Phương Minh tự nhiên hiểu được, như oán khí dễ dàng như vậy liền bị hóa giải, cái kia toàn bộ thiên hạ, đã sớm đại loạn rồi!

Ở Phương Minh kiếp trước, cũng có Chương Thụ, Đào Mộc các loại Linh Thực, có tránh Quỷ khả năng. Này Sơn Việt Linh Thực, nhưng là thu nạp oán khí, làm tự thân chất dinh dưỡng!

Đương nhiên, mấy trăm người đột tử oán khí, biết bao sâu nặng? Này Linh Thực loại ở chỗ này, liền một phần ngàn đều hấp không đi.

Nhưng có thể thiếu một phân, tương lai gặp kiếp nạn, cũng khinh một phần, chênh lệch này, liền có thể có thể là sống và chết khác nhau!

"Này Linh Thực không sai, hôm nào thu hồi chính mình nghiên cứu một chút!" Phương Minh thành thật không khách khí, đem này cây Linh Thực, đánh tới họ Phương nhãn mác.

Đã có coi trọng đồ vật, đạt được đánh đổi lại không lớn, Phương Minh dĩ nhiên là muốn bỏ vào trong túi. Dù sao, Phương Minh tự xuyên qua tới nay, liền xưa nay không cho là mình là người tốt đây!

Ngay khi Phương Minh đánh giá tể tự Linh Thực thời điểm, trong sân, lại đột nhiên có dị biến!

"Đại Thụ Đồ Đằng nói rồi, chúng ta bộ lạc Linh vật, chỉ có đạt được máu tươi tươi, mới có thể khỏe mạnh trưởng thành!"

Đại Tế Ti chậm rãi nói, ngữ khí có ý riêng. Phương Minh hơi nhướng mày, trước tể tự, có thể không thói quen này, lại nói, Ác Quỷ thủ lĩnh đều rời đi, còn có cái gì Quỷ Đồ Đằng?

Nhưng ở Thiên Cung bộ lạc, Đại Tế Ti, chính là nhất ngôn cửu đỉnh, có lúc, thậm chí còn ở Mục Thủ bên trên.

Hắn nếu mượn cơ là Đồ Đằng chi mệnh, cái khác Sơn Việt, cũng tìm không ra Đồ Đằng đến phản bác!

"Tể tự chi đạo, mục dương nhân mới là then chốt a!" Phương Minh nhìn Đại Tế Ti bẻ cong mệnh lệnh, giành tư lợi, không khỏi cảm khái nói, trong lòng âm thầm rung mình.

Rất nhiều lúc, mệnh lệnh điểm xuất phát, đều là thật, chính là phía dưới chấp hành giả xảy ra vấn đề, mới sẽ khiến cho người người oán trách.

Phương Minh mỗi gặp sự tình, liền yêu thích nghĩ lại bản thân, bù đắp không đủ.

Nhìn ra này mạc, đã nghĩ đến Thành Hoàng Thần phía dưới người coi miếu, tuy rằng không có này Đại Tế Ti như thế trắng trợn không kiêng dè, nhưng cũng cần thời khắc cẩn thận, tiêu diệt mạnh mẽ.

Thần Đạo dựa vào với Nhân Đạo, vì Trường Sinh không thể không cần trọng, chỉnh sửa tác tệ! Phương Minh hiện tại, tuy tu vi ngày một cao, danh vọng nguyệt long, nhưng càng ngày càng như băng mỏng trên giấy, không dám có chút lười biếng.

Tự thân căn cơ ở đây, không thể không thận trọng. Nếu muốn siêu thoát, tiêu dao tự tại, vẫn là cần chứng được Cổ Thần!

Chỉ cần một thành liên Cổ Thần vị cách, Phương Minh là có thể triệt để xin nhờ hương hỏa ràng buộc, đồng thọ cùng trời đất, nhật nguyệt cùng chiếu sáng!

Ý niệm này, vừa vào đầu óc, liền mọc rễ nảy mầm, hầu như để Phương Minh tâm trí thần diệu, không kèm chế được.

Nhưng nhìn ra đỉnh chóp số mệnh, lại là tự nở nụ cười.

Phương Minh quan sát tự thân số mệnh, chỉ thấy ấn vàng bên trong, màu vàng đại thịnh, hầu như đem màu đỏ thâm triệt để đồng hóa, số mệnh trầm trọng thâm hậu, dường như kim dịch, khiến toàn bộ đại ấn, cũng càng thấy ngưng tụ, hầu như liền muốn hiển hiện ra, hóa thành thực vật.

Số mệnh chu vi, màu vàng Nhân Đạo công đức cùng màu xanh thiên đạo công đức, hoà lẫn, dường như tua rua, từng tia từng tia buông xuống.

"Này công đức, muốn chứng vị Cổ Thần, nhưng còn rất dài một quãng đường rất dài phải đi!" Phương Minh căn cứ Mục Thanh ký ức, phỏng chừng ra chính mình tiến độ.

Hắn bây giờ, chỉ cần chờ đến Tống Ngọc nhất thống Ngô Nam, vậy thì có thể trực thăng hai cấp, một lần lên cấp chính Ngũ phẩm Thần vị!

Chính Ngũ phẩm, chính là số mệnh vàng ròng, này thế Đạo Môn Chân Nhân vị cách!

Phương Minh mấy lần trước, đều là đột nhiên tập kích, lại dựa vào đến chí bảo lực lượng, hơn nữa này thế Đạo Môn , đối với Thần Đạo thủ đoạn, lại là không biết gì cả, không có cách nào phòng bị, mới có thể chiếm được tay. Nếu để cho thời gian chuẩn bị, kết quả kia lại sẽ không giống.

Căn cứ Phương Minh chính mình suy đoán, hẳn lúc này, có thể thông dong chiến thắng hai cái Chân Nhân liên thủ, nhưng nếu là có ba cái Chân Nhân, kết quả kia làm sao, liền không thể đoán được.

Những này, vẫn là xây dựng ở song phương đều không dùng tới số mệnh chí bảo tiền đề bên trên. Dù sao, thiên hạ Đạo Môn , gốc gác thâm hậu, chỉ là Thái Thượng Đạo, thì có ba cái số mệnh báu vật!

Tuy rằng, trong đó một cái Thái Bình Ẩn, đã tới tự thân trong tay.

Nghĩ đến đây, Phương Minh chính là trong lòng hơi động, hẳn giết chết Thái Thượng Đạo Mộng Diệt Chân Nhân, tự nhiên có chuẩn bị, đỡ lấy đối phương phản phệ. Nhưng tới hiện tại, còn không thấy Thái Thượng Đạo ra tay.

"Xem ra Đại Càn sắp cũng không bình tĩnh a!" Phương Minh mỉm cười.

Thái Thượng Đạo trước, liền tổn thất Thái Bình Ẩn, số mệnh bẻ đi hai phần mười, hiện tại lại có một cái Chân Nhân ngã xuống, có thể coi là nguyên khí đại thất. Hơn nữa, muốn bố trí phương bắc, phòng bị cái khác Đạo Môn đồn bí mật, những ngày tháng này, cũng là không được tốt quá.

Không phải vậy, cũng không đến nỗi Mộng Diệt bỏ mình đến nay, cũng không gặp tin tức. Những này, đều là Phương Minh căn cứ thủ hạ tán tu cung cấp tình báo, cùng tự thân số mệnh, phán đoán ra được.

Chuyện này đối với Phương Minh, đương nhiên là chuyện tốt, có thể thông dong tăng lên.

"Nhưng bị giết Chân Nhân, đã không phải làm mất mặt không làm mất mặt vấn đề, mà là chân chính không đội trời chung sinh tử đại thù! Lúc này bình tĩnh, báo trước lần sau mưa to gió lớn phản công a!"

Phượng Minh đương nhiên sẽ không ngây thơ đến cho rằng Thái Thượng Đạo liên viễn viễn không tìm hấn báo thù.

"Này để cho thời gian của ta, sẽ không quá dài, nhanh nhất sang năm, trễ nhất năm sau, đợi được Tống Ngọc vừa ra Thanh Long Quan, chính là Thái Thượng Đạo động thủ thời gian!"

Phượng Minh tinh Thần trong suốt, không lấy cái gì bói toán thuật, liền có thể tính ra thiên cơ.

Thanh Long này quan, trấn giữ Ngô Nam, có nó ở tay, Tống Ngọc ở Ngô Nam, chính là không có gì bất lợi!

Này không chỉ có biểu thực lực bây giờ trên, ở số mệnh cùng huyền diệu khó hiểu thiên cơ bên trong, cũng có thể hiện.

Đơn giản tới nói, Tống Ngọc vừa là Ngô Nam sinh ra, lại có Thanh Long Quan ở tay, ở Ngô Nam chuyện sẽ ở trong cõi u minh được này phương thiên địa này trợ lực!

Trái lại Thái Thượng Đạo, vừa là người ngoài, lại là chú trọng cùng thiên địa giao cảm tu sĩ, tới Ngô Nam, cùng Tống Ngọc đối phó, bản thân thực lực, ít nhất muốn tước mất ba phần mười!

Những tu sĩ này, đều là tiếc mệnh, sao như vậy bỏ qua ?

Chỉ có Tống Ngọc xuất quan mà thời chiến, không còn nơi hiểm yếu trợ lực, mới thật sự làm việc.

Lúc này, người ở bên ngoài xem ra, Phương Minh cùng Tống Ngọc, tự nhiên là một nhóm, vì đối phó Phương Minh, trước hết giảm bớt Tống Ngọc, đoạn căn cơ.

"Quả là giỏi tính toán! Tốt Thái Thượng Đạo Mộng Bạc Đạo Nhân, tinh thông thôi diễn, này tất là hẩn thụ ý!" Phương Minh âm thầm nghĩ.

Chỉ tiếc, hẩn là dị giới người, lại thân có hương hỏa số mệnh dây dưa, Thần lực hùng vĩ, đều là bất kỳ thôi diễn bói toán thuật tối kỵ!

Này Mộng Bạc Chân Nhân, coi như thủ đoạn thông thiên, cũng miễn không được muốn thất bại trầm sa!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 148: Huyết Đấu

Ngay khi Phương Minh âm thầm suy nghĩ thời gian.

Trên đài Đại Tế Ti, cũng niệm xong đại đoạn tế văn, trên mặt, cũng có thêm vài tia đỏ mặt, quát: "Đem Linh vật tế phẩm dẫn tới!"

Phía dưới, thì có dừng sĩ, đem một cái buộc chặt tế phẩm áp lên.

Phương Minh nhìn, con người chính là co rụt lại. Đây tế phẩm ăn mặc màu chàm trang phục, tóc rối tung, che khuất mặt, thân hình thướt tha, càng là cái nữ tử! Đồng thời, vẫn là Thiên Cung Bộ Lạc chính mình tộc nhân!

Phương Minh Thần nhãn đi tới, đã thấy rõ người này khuôn mặt, sắc mặt một thoáng âm trầm xuống dưới.

Trên đài Đại Tế Ti còn đang lớn tiếng nói: "Đại Thụ Đồ Đằng nói rồi, chỉ có đáng vóc tiều tụy tín đồ máu, mới là Linh vật cần chất dinh dưỡng, Thiên Cung Bộ Lạc các con dân, nói cho ta, các người đồng ý vì là Đồ Đằng Linh vật hiến thân sao?"

"Đồng ý! Đồng ý!" Dưới đáy phổ thông Sơn Việt, đều cao giọng hô to, tiếng gầm một làn sóng cao hơn một làn sóng.

"Khắc khắc. . . Ha ha. . ." Đại Tế Ti sắc mặt ửng hồng, lại lồm khồm hạ thân tử, mạnh mẽ ho khan vài tiếng, mới nói: "Vì là vĩ đại Đại Thụ Đồ

Đằng dăng lên sinh mệnh, là hết thấy Thiên Cung con dân vinh hạnh!
Người đến, đem tế phẩm lấy máu, đúc Linh vật!"

Hai cái dũng sĩ, đem tế phẩm giải đến bị lấp bằng hố lớn trước, cắn eo đao, đem tế phẩm tọc tụ ở sau gáy, xem ra, là phải làm tràng cắt yết hầu lấy máu!

Tế phẩm tọc bị hiên đến mặt sau, lộ ra một tấm thanh lệ thiếu nữ mặt đến, dĩ nhiên chính là A Gia!

"Muội muội!" Trong đám người, Tam Nhan hô to, thế như hổ điên, nhưng bị chu vi mấy cái dũng sĩ, gắt gao đè lại, nhìn đáng dấp, càng là đã sớm chuẩn bị!

Lúc này đoàn người, cũng là tất cả xôn xao. Không ít Sơn Việt, đều đưa mắt tìm đến phía Hô Hòa vị trí. Dù sao, mấy ngày nay. A Gia là Hô Hòa nữ nhân tin tức, đã truyền khắp toàn bộ Thiên Cung Bộ Lạc.

Phương Minh thân hình bất động, lại nhạy cảm phát hiện bốn phía giấu diếm nhân thủ, còn có ánh mắt không có ý tốt!

Lúc này, trước tiên thông thả, Phương Minh khống chế Hô Hòa, để cầu trợ ánh mắt. Nhìn về phía Mục Thủ.

Lúc này Hô Hòa, mắt hồ rưng rưng, tám thước hán tử. Xem ra, càng có mấy phần đáng thương! Tuy là tâm địa sắt đá, cũng sẽ bị đánh động!

Nhưng Mục Thủ, chỉ là mặt không hề cảm xúc. Chu vi thủ hạ. Cũng là đồn dập biểu thị ra thương mà không giúp được gì đáng dấp.

"Xem tình huống này, Mục Thủ cùng Đại Tế Ti, đã quyết định động thủ, trước tiên giảm bớt phái trung gian, lại quyết một trận thắng thua!"
Quang qua nét mặt của này, liền tiết lộ rất nhiều tin tức, Phương Minh một thoáng liền đẩy ra sương mù, phát hiện chân tướng!

Hô Hòa cùng Tam Nhan. Đều là lưng chừng phái sức mạnh trung kiên, thông qua một cái A Gia. Liền có thể một mũi tên hạ hai chim, biết bao tiện lợi!

"Này là tình thế chắc chắn phải chết a!" Phương Minh nhìn đã bị trói lên Tam Nhan, âm thầm nghĩ.

Nếu là trước Hô Hòa, đụng với loại cục diện này, như cứu, trước tiên không nói có thể hay không cứu đến ra, chỉ là một cái vi phạm Đồ Đằng vinh quang mũi, liền đủ giết hẳn trăm nghìn lần.

Nếu là không cứu, cái kia Hô Hòa ngồi xem chính mình nữ nhân bỏ mình, mặc dù là Đồ Đằng mệnh lệnh, có thể thông cảm được, nhưng ở thượng võ Sơn Việt trong tộc, danh tiếng liền triệt để xú rơi mất. Không còn vũ dũng danh tiếng, Hô Hòa sức ảnh hưởng, cũng là giảm nhiều, không còn nữa trước uy hiếp.

"Kế hay! Kế hay! Không biết là Mục Thủ, vẫn là Đại Tế Ti suy nghĩ. Đáng tiếc, các người vụn vụn không nghĩ tới, lúc này muốn đổi phó, không phải Hô Hòa, mà là Bản Tôn!"

Phương Minh cười gằn, đột nhiên ra tay!

Phương Minh cỡ nào người? Này vừa ra tay, chính là kinh động thiên hạ!

Hắn hít sâu một hơi, trong hư không, lại mơ hồ có thể thấy được khí lưu màu trắng, bị Phương Minh hấp vào trong bụng, theo hô hấp, Hô Hòa thân thể, bạo tăng ba thành, nhìn như Thần ma!

Một bước nhảy ra, ngang qua mấy trượng, đi tới một cái mai phục dũng sĩ trước mặt.

Này dũng sĩ đại sợ, lùi về sau một bước, lập tức linh tính phát tác, rút ra eo đao, gào thét nhào lên.

Một đao bổ ra, càn cùn có thoáng qua phong thế, lực cánh tay hơn người, có thể thấy được này dũng sĩ, coi như ở toàn bộ trong bộ lạc, cũng không phải cái gì hạng xoàng.

Nhưng lập tức, ánh đao liền dừng lại ở giữa không trung! Bởi vì một bàn tay lớn, dường như cương đội thiết đúc, tóm chặt lấy cánh tay của hắn!

Này dũng sĩ sắc mặt đỏ lên, nhưng dù là không rút ra được! Hô Hòa tiếp theo một quyền, ở giữa này dũng sĩ ngực!

Ầm! ! ! Này dũng sĩ bay lơ lửng lên trời mấy trượng, mới ầm ầm ngã xuống đất.

Chói tai xương cốt tiếng vỡ nát, cũng vang lên theo, trên đất máu tươi lan tràn, mắt thấy này dũng sĩ là không thể sống.

Hô Hòa xoay người lại, nhìn mặt sau đuổi tới mấy người! Mắt hồ bên trong tựa hồ lóe điện quang, cực kỳ khiếp người!

Những này vây công dũng sĩ, đều là Đại Tế Ti tâm phúc tinh nhuệ, thấy rõ này cảnh, không chỉ có không có lui về phía sau, phản mà liếc mắt nhìn nhau, vây kín nhào tiến lên!

Những này Sơn Việt dũng sĩ, thể phách khoẻ mạnh, ở trong núi lớn lên, thuở nhỏ liền cùng sói hoang con cọp làm bạn, cầu được sinh tồn, lúc này đánh ra tư thế, tuy rằng xem không được tốt lắm, nhưng nhất cử nhất động, đều là muôn vàn thử thách, phối hợp hiểu ngầm, đem Hô Hòa đường lui hoàn toàn đóng kín.

Tuy rằng những này Sơn Việt dũng sĩ, sẽ không vô công gì chiêu thức, nhưng có thể nói, đối mặt này bổ một cái, toàn bộ Ngô Nam, chín mươi

chín phần trăm cái gọi là cao thủ võ lâm, đều muốn nuốt hận!

Nhưng Phương Minh không ở nơi này cái gọi là chín mươi chín phần trăm cao thủ võ lâm bên trong! Hẳn quang luận võ nghệ, liền ít nhất so với toàn bộ Đại Càn cao thủ tuyệt đỉnh, còn muốn vượt qua mấy cái cấp độ!

Chỉ thấy Hô Hòa chột quát một tiếng, toàn bộ thân thể, như con quay giống như chuyển lên, nhào trên Sơn Việt dừng sĩ, đụng vào Hô Hòa thân thể, liền bị quăng! Tàn nhẫn mà rơi trên mặt đất, nửa ngày bất động.

Hô Hòa thể như mãnh hổ, vài bước cướp công, giết vào Tam Nhan chu vi.

Nhất cử nhất động, một quyền một chưởng, đều tựa hồ mang theo vỡ bìa nứt đá dừng mãnh đại lực, quay về Sơn Việt dừng sĩ, dồn dập bị đánh bay, máu nhuộm đỏ trường không!

Thành thạo, liền đem Tam Nhan chu vi áp giải Sơn Việt dừng sĩ, triệt để đánh đổ!

"Huynh đệ tốt!" Tam Nhan kích động kêu to.

Hô Hòa tiến lên, hai tay cầm buộc chặt Tam Nhan dây thừng, chỉ là kéo một cái, này bình thường dùng để buộc chặt con mồi, liền ngay cả mãnh hổ đều tránh thoát không được ngâm du ma thẳng, càng bị sống sờ sờ xả đoạn!

"Nhanh! Nhanh đi cứu A Gia!" Tam Nhan vừa được tự do, không vấn an huynh đệ vì sao như vậy Thần uy, mà là mau mau kêu.

"Yên tâm!" Hô Hòa hờ hững an ủi.

Này Đại Tế Ti cùng Mục Thủ, bất quá là muốn bức bách Hô Hòa cùng Tam Nhan, còn A Gia? Bất quá là cái công cụ! Hiện tại cục diện mặc dù có

chút mất khống chế, nhưng Hô Hòa cũng là cái lệnh ra tay, đến cùng đạt đến mục đích.

Nhưng vì là phòng áp chế, vẫn phải là cứu nàng một cứu! Phương Minh âm thầm nghĩ, dưới chân một đá!

Hai viên cục đá, phát sinh gào thét phong thanh, ma sát ở trong hư không, dĩ nhiên có điểm điểm đốm lửa!

Chỉ nghe "Ầm!" "Ầm!" Hai tiếng!

Trước hạn chế A Gia hai tên Sơn Việt dừng sĩ, cái trán xuất hiện lão đại cái lỗ máu, ngưỡng sau ngã xuống đất.

"Hô Hòa!" "Ca!" A Gia mừng đến phát khóc, như chỉ chấn kinh nai con, chạy đến Hô Hòa sau lưng, ôm Hô Hòa góc áo, hai tay, còn ở rì rào run.

Phương Minh vỗ vỗ thiếu nữ vai, làm an ủi, rồi hướng Tam Nhan liếc mắt ra hiệu: "A Gia trước hết giao cho người rồi!"

Tam Nhan gật gù, mang theo thiếu nữ, biến mất nhập đoàn người.

Lúc này, toàn bộ quảng trường, mới tất cả xôn xao!

Vừa nãy mấy lần, động tác mau lẹ, sét đánh không kịp bưng tai cực điểm, liền với Mục Thủ cùng Đại Tế Ti, còn không phản ứng lại, Hô Hòa liền đánh bại đông đảo dũng sĩ, cứu đi A Gia, mãi đến tận A Gia cùng Tam Nhan ẩn vào trong đêm tối, đoàn người mới phản ứng được.

Trên đài Mục Thủ cùng Đại Tế Ti, cũng là bán nhếch miệng, khiếp sợ không thôi.

Bọn họ tự nhiên biết hai người này, thường có dũng lực, vậy công Hô Hòa cùng Tam Nhan, đều là tinh nhuệ, tất cả đều là trên mặt vẽ ra ba cái vết

sáng trung tăng võ sĩ, thậm chí, còn có một cái bốn cái vệt sáng Ba Lỗ Đặc dẫn dắt.

Không muốn liền như thế thất bại, hơn nữa, vẫn là thất bại thảm hại!

Lúc này, Hô Hòa nhanh chân tiến lên, mục tiêu nhắm thẳng vào trên đài Đại Tế Ti!

Đại Tế Ti lợm khộm thân thể, có chút không bị khống chế đến khởi xướng run đến. Hẳn lúc này, tuy rằng chưa từng nghe qua cái gì gọi là gần bộ ba thước, người đều địch quốc, nhưng nhất định lĩnh ngộ đến phi thường sâu sắc!

Nhớ tới vừa nãy Hô Hòa Thần Ma tự biểu hiện, bốn phía thủ vệ, cũng không thể mang đến cho hắn một tia cảm giác an toàn.

Trong lòng, mơ hồ nổi lên hồi hận tâm ý.

Không khỏi lớn tiếng nói: "Chậm. . . Đứng lại! Hô Hòa, ngươi muốn làm gì? Muốn vi phạm Đại Thụ Đồ Đằng ý chỉ sao?"

Vừa nhắc tới Đại Thụ Đồ Đằng, chu vi dừng sĩ, một thoáng thẳng tắp sống lưng, tựa hồ lại có tự tin.

Liền với phía dưới Sơn Việt tộc nhân, cũng là sắc mặt khó coi, mắt hiện ra hung quang.

"Đại Thụ Đồ Đằng ánh sáng soi sáng Thiên Cung, ta nào dám mạo phạm đây? Chỉ có điều là muốn cùng Đại Tế Ti, ở hỏa diễm chứng kiến bên dưới, đến một hồi 'Huyết Đấu' thôi!"

Phương Minh nhìn trên đài Đại Tế Ti, đột nhiên chính là nở nụ cười, lớn tiếng nói.

Lời kia vừa thốt ra, dưới đáy mực nhiên một tĩnh, mà Đại Tế Ti, nhưng là sắc mặt trắng bệch, hùng hực lui vài bộ!

Sơn Việt dã tộc, tác phong dũng mãnh, dã man thượng võ! Bình thường tộc nhân, nếu là có mâu thuẫn, lại không phục Mực Thủ Đại Tế Ti điều giải, liền có thể cùng đối thủ, đưa ra Huyết Đấu!

Này Huyết Đấu, chính là hai người ở hỏa diễm chiếu rọi xuống, thả ra tất cả, quyết định sinh tử, chỉ có một người có thể sống! Bại giả, liền bị tập trung vào đại hỏa, thiêu cháy thành tro bụi!

Bởi vì ở Sơn Việt trong truyền thuyết, Sơn Việt tổ tiên, chính là bắt nguồn từ hỏa bên trong, vì lẽ đó này Huyết Đấu, cũng có mấy phần thánh Thần không thể xâm phạm ý nghĩa!

Ai như từ chối Huyết Đấu, cái kia hầu như sẽ bị toàn bộ Sơn Việt khinh thường!

Này Huyết Đấu, đối với thân phận của song phương địa vị, đều không có yêu cầu, chỉ cần là Sơn Việt tộc nhân liền có thể.

Nhưng bình thường, Đại Tế Ti tổ được tôn trọng, uy tín cực cao, lại có cái nào không có mặt, dám đến vuốt râu hùm?

Lâu dần, liền Đại Tế Ti đều không cho là, chính mình sẽ nhận được Huyết Đấu! Nhưng ngày hôm nay, Hô Hòa một mực cứ làm như vậy rồi!

Nhìn trước Hô Hòa biểu hiện, Đại Tế Ti tuy rằng theo Ác Quỷ, vẽ đường cho hươu chạy, có một chút âm lực tại người, nhưng cũng không có niềm tin chắc chắn gì, liền có vẻ hơi chần chờ!

Không khỏi nhìn sang một bên Mực Thủ, hôm nay đại kế, là hai người bọn họ lẫn nhau hiểu ngầm phối hợp, mới có thể định ra. Hiện tại có phản phệ, Đại Tế Ti cũng sẽ không một người gánh chịu.

Nhưng Mục Thủ quay đầu đi, chỉ làm không gặp, ý này, liền rất rõ ràng.

Hắn muốn quan hai hồ đánh nhau, cuối cùng trai cò tranh nhau, người ông đắc lợi!

Cáo già! Đại Tể Ti trong lòng, thầm mắng một tiếng, nhưng cũng không thể nào giật mình, đổi làm là hắn, cũng sẽ làm này lựa chọn.

Nhưng hắn đến cùng cáo già, trong chốc lát, đã nghĩ thật đối sách, quay về dưới đáy một người, nháy mắt.

Người này hiểu ý đi ra, nhìn chăm chăm Hô Hòa, lớn tiếng nói: "Đại Tể Ti thân phận cao quý, há lại là người nói khiêu chiến liền có thể khiêu chiến, nếu muốn hướng về đại nhân động thủ, phải trước tiên quá ta này quan!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 149: Bối Lỗ Đặc

Người này trên mặt, ngũ sắc đầy đủ, hình thành một cái Quỷ dị đồ án.

Chỉ là vừa đứng, thì có một loại uyên đình núi cao sừng sững, cao như dãy núi khí thế, tựa hồ hẳn chính là trong thiên địa ngọn núi, ngạo nghễ bất khuất!

"Bối Lỗ Đặc!" "Bối Lỗ Đặc!" Phía dưới Sơn Việt, đều là tinh thần chấn động, lớn tiếng hô.

"Mạc Nhan Cốt! Người cũng phải đến ngăn trở ta sao?" Hô Hòa lớn tiếng hỏi.

Này Mạc Nhan Cốt, chính là Thiên Cung trong bộ lạc, duy nhất Bối Lỗ Đặc, vũ lực số một!

Ở Sơn Việt bên trong, bốn cái vệt sáng Ba Lỗ Đặc, có thể có rất nhiều, nhưng ngũ sắc đều có Bối Lỗ Đặc, chỉ có thể có một người!

Địa vị này, gần như chỉ ở Mục Thủ cùng Đại Tế Ti bên dưới, chưởng quản hết thảy Sơn Việt dũng sĩ!

Ở Sơn Việt bên trong, Mục Thủ nắm giữ chính trị kinh tế quyền to, Đại Tế Ti chủ quản Thần quyền, mà Bối Lỗ Đặc trên danh nghĩa chưởng quản hết thảy võ sĩ, chủ quản Quân quyền!

Này Mạc Nhan Cốt, chính là Thiên Cung Bộ Lạc duy nhất Bối Lỗ Đặc, trước kia Hô Hòa người lãnh đạo trực tiếp!

"Không nghĩ tới, này Mạc Nhan Cốt, dĩ nhiên cũng bị Đại Tế Ti lôi kéo, nếu không là hiện tại bại lộ, sau khi hai hồ tranh chấp, Mục Thủ thất bại tỷ lệ, vượt quá chín phần mười. . ."

Hô Hòa hướng về Mục Thủ phương hướng thoáng nhìn, quả nhiên, Mục Thủ sắc mặt tái xanh, nhìn đáng sợ, hơi có chút không ứng phó kịp thái độ.

Nhìn về phía Đại Tế Ti ánh mắt, cũng là mang theo hung ác, hầu như liền muốn động thủ!

"Tự đời thứ nhất Mục Thủ định ra này Huyết Đấu chi quy tới nay, này Huyết Đấu, còn chưa từng nghe nói, có thể thay thế!" Hô Hòa đối với Mạc Nhan Cốt khiêu chiến, không để ý chút nào, lớn tiếng nói.

"Bất quá! Mạc Nhan Cốt, ngươi là trước kia Thiên Cung Bộ Lạc Bối Lỗ Đặc. Ta hiện tại liền muốn khiêu chiến ngươi, đoạt được Bối Lỗ Đặc vinh dự! Chứng minh ta Tam Nhan mới là Sơn Việt đệ nhất dũng sĩ!"

Nhìn Mạc Nhan Cốt mặt âm trầm sắc, Hô Hòa nở nụ cười. Quay về phía dưới Sơn Việt, lớn tiếng nói.

"Huyết Đấu!" "Huyết Đấu!" Sơn Việt thượng võ, được nghe Hô Hòa lời ấy, để xuống núi càng, nhất thời cùng kêu lên hét lớn, cá biệt dũng sĩ, sắc mặt đỏ chót. Cái cổ nở lớn một vòng, nhiệt huyết sôi trào. Hận không thể cũng tiến lên một hồi.

Quần tình kích động, liền Đại Tế Ti cùng Mục Thủ, đều có chút không thể làm gì.

"Được, cứ làm như thế! Hô Hòa khiêu chiến Mạc Nhan Cốt. Người thắng thu được Bối Lỗ Đặc vị trí, bại giả trở về tổ tiên ôm ấp!"

Đại Tể Ti thấy rõ này cảnh, trong mắt loé ra không tên hào quang, đứng ra lớn tiếng quát.

Đối với hãn thâm dự định, Phương Minh rõ ràng trong lòng, bất quá khẽ mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến.

Mạc Nhan Cốt nhìn Hô Hòa, trong mắt vẻ kiêu dè lóe lên, trước Hô Hòa Thần uy. Hãn cũng là nhìn ở trong mắt, nhưng lúc này, tuyệt đối không thể tránh lui. Chỉ có thể nói: "Được! Quả nhiên là tốt tử tôn, người đến! Dem sân bãi thu dọn đi ra!"

Hãn lúc này, vẫn là Thiên Cung Bộ bên trong nói một không hai Bối Lỗ Đặc, lúc này phát xuống hiệu lệnh, tự có tầng dưới chót dừng sĩ động thủ.

Không lâu lắm, trong sân trung tâm lửa trại chu vi. Liền bị thanh ra một khối đất trống.

Chu vi Sơn Việt, tự giác lui lại. Dem sân bãi để cho Hô Hòa cùng Mạc Nhan Cốt hai người.

Mạc Nhan Cốt tiến vào sân bãi, sắc mặt không đau khổ không vui, chỉ có trên người, da hổ đại bào hơi theo gió đong đưa, vẫn lay động bên trong, tựa hồ cả người, chính là một con mãnh hổ!

Mạc Nhan Cốt trời sinh Thần lực, lúc mười ba tuổi, liền một mình chém giết hai con mãnh hổ, đồng thời giết hổ lấy bì, làm thành này một thân áo bào, coi như kỷ niệm, xưa nay bị coi là vinh dự tượng trưng.

Hiện tại Mạc Nhan Cốt, theo tuổi tác dần trưởng, thể phách càng là khoẻ mạnh, kinh nghiệm cũng càng lão lạt hơn, Hô Hòa trong ký ức, mỗi

lần thấy rõ Mạc Nhan Cốt, đều là như thấy biển rộng núi cao, sâu không lường được, chớ nói chi là khiêu chiến.

Nhưng hiện tại cùng Mạc Nhan Cốt đối diện không phải Hô Hòa, mà là Phương Minh, đường đường chính Lục phẩm Thần Linh, nếu không là muốn bảo lưu thân phận của Hô Hòa, không thể quá kinh thế hãi tục, loại này dũng sĩ, đối Phương Minh mà nói, liền như hạt bụi nhỏ, thổi một hơi liền có thể quét tới một đám lớn!

Coi như hiện tại, muốn duy trì nhân gian hạn, đối phó Mạc Nhan Cốt, vẫn là việc nhỏ như con thỏ.

Chu vi Sơn Việt, liền thấy Hô Hòa nhanh chân vào sân, mỗi đi một bước, mặt đất, đều là hơi chấn động một cái.

Theo Hô Hòa đến gần, đối diện Mạc Nhan Cốt, cảm giác càng rõ ràng hơn, mấy như có tòa núi cao, áp bức mà đến, này trầm trọng khí phách, làm cho hẩn, hầu như chưa chiến trước tiên khiếp, nổi lên trốn tránh tâm ý.

"Mạc Nhan Cốt, ngươi là cái dũng sĩ! Hiện tại, còn có cơ hội, chỉ cần ngươi nhường ra Bối Lỗ Đặc vị trí, ta Hô Hòa bảo đảm, ngươi vẫn là huynh đệ của ta. . ."

Đây là cuối cùng chiêu hàng, dù sao, này Mạc Nhan Cốt võ nghệ, như đặt ở thế gian, vậy thì là một đấu một vạn! Bất kỳ Quận chúa đạt được, cũng phải đại yến ba ngày chúc mừng.

"Ha ha. . ." Mạc Nhan Cốt cười to: "Phía trên thế giới này, chỉ có chết trận Bối Lỗ Đặc, chưa từng có chủ động thoái vị Bối Lỗ Đặc, Hô Hòa, ngươi là muốn nhục nhã ta sao?"

Không đợi Hô Hòa trả lời, liền trường quát một tiếng, dưới chân giẫm một cái, trên đất mục nhiên xuất hiện cái hang lớn, có thể thấy được kinh lực mạnh!

Dựa vào này cỡ động lực, Mạc Nhan Cốt thân thể, như cung tên bình thường bắn ra, lao thẳng tới Hô Hòa!

Một quyền vung ra, đến thẳng bên trong cung!

Hắn đây là vứt bỏ hết thầy hoa thức cùng kỹ xảo, thẳng thắn thoải mái, chỉ mang theo quyết chí tiến lên quyết ý!

Khi sức mạnh đến nhất định giới hạn, cái gọi là kỹ xảo võ nghệ, bất quá là trò cười!

Mạc Nhan Cốt có cảm giác, cú đâm này, hội tụ hẳn hết thầy tinh khí Thần, coi như phía trước là khối đá hoa cương, hẳn cũng có lòng tin, có thể một đòn mà phá!

Ầm! ! !

Bụi bặm tung bay, mang theo Mạc Nhan Cốt vô hạn động năng năm dặm, bị một bàn tay ổn định, cương ở giữa không trung.

Tình hình này, lại như sóng lớn va vào đá ngầm, tuy rằng phát sinh kinh thiên tiếng vang, nhưng đá ngầm vẫn là sừng sững bất động.

Lúc này Hô Hòa, chính là núi cao đá ngầm, mặc cho gió táp sóng xô, chính là ngạo nghễ sừng sững.

"Chuyện này. . . Chuyện này. . . Chuyện này. . ." Mạc Nhan Cốt liên lùi lại ba bước, thất thần chán nản, ở tự thân am hiểu nhất phương diện thua thất bại thảm hại, cảm giác này, so với chết rồi còn để hấn khổ sở!

Chu vi Sơn Việt, khác nào bị chặn lại yết hầu con vịt, thanh âm gì cũng không phát ra được.

Trước, bọn họ tuy rằng cũng thấy rõ Hô Hòa Thần uy, đáy lòng, đối với Mạc Nhan Cốt có thể không thắng được thắng lợi, tồn ba phần nghi

ngờ. Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, Mạc Nhan Cốt sẽ bị bại nhanh như vậy! Như vậy chi thảm!

Chênh lệch này, hầu như chính là trời cùng đất!

"Không! Ta không tin!" Mạc Nhan Cốt trong mắt vẫn vện tia máu, đột nhiên hét lớn. Không để ý phía sau kinh ngạc thốt lên, lại là nhào tiến lên!

Hắn lúc này. Giống như thua mù quáng dân cờ bạc, muốn áp lên tất cả, liều mạng một lần!

"Cần gì chứ?" Hô Hòa than thở. Một tay nhấn ra.

Cánh tay của hắn tuy rằng không lớn, cũng chưa chắc có bao nhiêu tráng kiện, nhưng một chưởng nhấn ra, theo Mạc Nhan Cốt, bàn tay này, mang theo khó mà diễn tả bằng lời Quỷ Thần lực lượng, lại như toàn bộ bầu trời. Đều một thoáng sụp xuống.

Bất luận hắn làm sao trốn, đều là không tránh khỏi này nhấn một cái!

"Ha ha ha! ! !" Hô Hòa cười dài. Chỉ thấy theo Hô Hòa một chưởng nhấn ra, tràng ở ngoài Sơn Việt, liền nghe đến phịch một tiếng vang lớn!

Theo bụi bặm tung bay, Mạc Nhan Cốt bị một chưởng ấn tới trên đất. Hai tay đều bị Hô Hòa cầm ở trong tay, tránh thoát không được.

Theo Mạc Nhan Cốt kịch liệt giãy dụa, trên đất, đều bị nhấc lên một cái hố to, thổ bì mở ra, lộ ra trong đó thực vật rễ cây.

"Còn muốn gắng chống đối?" Hô Hòa quát lạnh, trên tay lại bỏ thêm mấy phần lực.

"Thử rồi!" Mạc Nhan Cốt trên cánh tay, đột nhiên truyền đến tiếng gãy xương hưởng, cả người cũng bị đè nằm trên mặt đất. Cũng lại không thể động đậy.

Theo đau nhức, trong mắt của hắn, cũng tựa hồ khôi phục tỉnh táo. Về mặt một thanh.

Cảm giác được người dưới đình chỉ giây dựa, Hô Hòa khẽ mỉm cười, buông tay ra, Mạc Nhan Cốt đứng dậy, hai cái tay cánh tay xuất hiện không bình thường vận vẹo, thậm chí. Còn có màu máu.

"Thế nào? Mạc Nhan Cốt, chỉ cần người đầu hàng. Trước ước định, vẫn có hiệu!" Hô Hòa nhìn có chút thất Thần chán nản Mạc Nhan Cốt, hỏi.

Mạc Nhan Cốt trong mắt, hầu như tức giận hoàn toàn không có, lúc này nghe được Hô Hòa câu hỏi, cũng chỉ là cười thảm một tiếng, nói: "Thất bại Mạc Nhan Cốt, liền không phải Mạc Nhan Cốt rồi!"

Theo lời nói, liền thấy Mạc Nhan Cốt thả người hướng về trung gian lửa trại bên trong nhảy một cái!

Hùng hùng hỏa diễm, nhất thời nuốt chửng Mạc Nhan Cốt bóng người!

Theo ngọn lửa liếm trên Mạc Nhan Cốt tứ chi, phát sinh xì xì tiếng vang, đối mặt này phàm nhân khó có thể chịu đựng đau nhức, hắn nhưng không có một chút nào lên tiếng, chỉ là lẳng lặng mà ở tại hỏa bên trong, mặc cho hỏa diễm đốt cháy!

"Khá lắm Mạc Nhan Cốt!" Đối mặt này cương như sắt thép tâm tính, dù là Phương Minh, cũng không nhịn được tán thưởng nói.

Theo Mạc Nhan Cốt, chu vi Sơn Việt, một thoáng liền rơi vào trầm mặc bên trong.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thì có một cái dừng sĩ hô to: "Hô Hòa! Bối Lỗ Đặc! Hô Hòa! Bối Lỗ Đặc!"

Theo hần hoan hô, chu vi mấy người, cũng theo hô to.

Này tiếng la tựa hồ sẽ truyền nhiễm, sau đó không lâu, trong cả sân Sơn Việt, đều hô to: "Hô Hòa! Bối Lỗ Đặc! Hô Hòa! Bối Lỗ Đặc!"

Sơn Việt bộ tộc, tôn trọng vũ dũng chi sĩ. Hô Hòa nếu ở dưới con mắt mọi người, quang minh chính đại đánh bại Mạc Nhan Cốt, vậy hẳn chính là tân Bối Lỗ Đặc!

Nếu như ở Đại Càn, quyền lực này giao tiếp, cũng không có thiếu phiền phức. Nhưng Sơn Việt xã hội nguyên thủy, thủ lĩnh quyền uy còn không thâm nhập, cũng không cái gì điều ước pháp luật, này ràng buộc, liền rất nhỏ.

Liền ngay cả cùng sau lưng Mạc Nhan Cốt mấy cái dũng sĩ, cũng là theo đồng thời hô to, nhìn Hô Hòa ánh mắt, cũng nhiều là kính phục ngưỡng mộ, xem ra là đem Hô Hòa, coi như bọn họ tân thủ lĩnh!

"Nguyên tưởng rằng còn có một phen khúc chiết, không muốn thuận lợi như vậy!" Phương Minh âm thầm nghĩ.

Lúc này, vung tay lên, chu vi la lên, nhất thời yên tĩnh lại.

Hô Hòa nhìn Đại Tế Ti, trầm giọng hỏi: "Thế nào? Cao quý tế tự đại nhân? Hiện tại, ứng giờ đến phiên người rồi!"

Theo Hô Hòa lời nói, trước theo Mạc Nhan Cốt Sơn Việt dũng sĩ, cũng dồn dập thay đổi đầu súng, nhắm ngay Đại Tế Ti một nhóm.

"Khắc khắc. . ." Đại Tế Ti vừa tàn nhẫn ho khan vài tiếng, hầu như khiến người ta cho rằng, hẳn liền sẽ như vậy khắc thở chí tử.

Sắc mặt, nhưng mang theo một vết không bình thường đỏ ửng, Đại Tế Ti thỉnh thoảng nói: "Hô. . . Hô Hòa. . . Ta thừa nhận trước coi thường

người, người vũ dũng, lại như vạn thú chi vương, không thể chống đối. Thế nhưng, chỉ có vũ dũng, nhưng là không đủ. . . Động thủ!"

Theo Đại Tế Ti quát lớn, toàn bộ sân bãi chu vi, lại có dị biến!

Không biết từ chỗ nào đi ra Sơn Việt võ sĩ, cầm đao thương cung tên, đem toàn bộ sân bãi vững vàng vây quanh, cốt tiễn trên cung, nhắm ngay Hô Hòa!

Phương Minh nhìn quét một vòng, những này Sơn Việt, trên tay binh khí, tuy rằng không chắc có bao nhiêu tinh xảo, thậm chí có thể nói là thô lậu, nhưng đối phó với tay không tấc sắt bọn họ, nhưng là đầy đủ.

"Khắc khắc. . . Hô Hòa, người cho rằng ta tại sao phải đáp ứng người cùng Mạc Nhan Cốt luận võ? Khắc khắc. . . Chính là vì kéo dài thời gian. . . Một mình người mạnh hơn, có thể nhanh hơn được cung tên? Đánh thắng được trăm nghìn người sao?"

Đại Tế Ti ho khan nói, âm thanh đứt quãng, trong giọng nói, nhưng có không che giấu nổi tự đắc tâm ý!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 150: Tình Thế Nghịch Chuyển

Bối Lỗ Đặc tuy rằng trên danh nghĩa, thống lĩnh hết thầy võ sĩ, chương quản Sơn Việt quân quyền.

Nhưng Mục Thủ cùng Đại Tế Ti, sao cam tâm? Cho tới nay, đều là trong bóng tối tích lũy thực lực, lôi kéo dũng sĩ, bồi dưỡng tự thân vũ lực.

Những này cử động, Bối Lỗ Đặc đều là không thể làm gì, dù sao, những này Bối Lỗ Đặc, tuy là trong tộc đệ nhất dũng sĩ, nhưng bàn về âm mưu quỷ kế, so với Mục Thủ cùng Đại Tế Ti, liền kém xa lắm.

Trước Mạc Nhan Cốt, nhiều nhất chỉ chương quản Sơn Việt Thiên Cung Bộ bên trong ba phần mười dũng sĩ. Còn lại bảy phần mười, nhưng là bị Mục Thủ, Đại Tế Ti cùng một ít phái trung gian chia cắt.

Trước, Đại Tế Ti sắp xếp Mạc Nhan Cốt cùng Hô Hòa huyết đấu, hấp dẫn đoàn người chú ý, trong bóng tối nhưng phát sinh tín hiệu, điều đến mình nhân thủ, vũ khí trang bị, đem quảng trường vững vàng phong tỏa.

"Đại Tế Ti, ngươi đây là muốn làm cái gì?"

Gặp đại tế, tộc nhân đều ở, trung với Mục Thủ Sơn Việt dũng sĩ, cũng ở giữa sân, bị Đại Tế Ti dưới trướng vây quanh.

Đại tế bên trong, nhân thủ hỗn loạn, lại ra Hô Hòa việc này, giữa trường hỗn loạn không thể tả, Đại Tế Ti bí mật điều động nhân thủ, lại

không bị phát hiện, hiện tại liền với Mục Thủ đồng thời vây quanh, ý này, liền rất rõ ràng.

"Ta muốn làm gì? Mục Thủ, người còn không thấy được sao?"

Đại Tế Ti thấy rõ kế hoạch sắp sửa thành công, cảm xúc dâng trào, liền với ho khan, đều có chuyển biến tốt. Trong mắt, hiện ra dị dạng ánh sáng.

Chậm rãi nói: "Mục Thủ, Đại Tế Ti, Bối Lỗ Đặc... Toàn bộ Thiên Cung Bộ Lạc, phân quá tản đi, sức mạnh không thể ngưng tụ thành một luồng, mới sẽ có trước đối với Hắc Hồ Bộ Lạc thảm bại!"

"Ta không muốn Thiên Cung Bộ Lạc tiếp tục như vậy, vì toàn bộ Thiên Cung, ta một giới thân thể tàn phế. Lại đáng là gì đây?"

"Vì lẽ đó, người hôm nay, liền muốn đem Mục Thủ cùng Bối Lỗ Đặc một lưới bắt hết!" Phương Minh lạnh lùng bổ sung.

"Không sai. Toàn bộ Thiên Cung, chỉ có thể có một thanh âm!" Đại Tế Ti nhìn Mục Thủ cùng Hô Hòa, lớn tiếng nói.

"Ta muốn cho Thiên Cung Bộ Lạc, phần vinh hưng thịnh, trở thành Sơn Việt đệ nhất đại bộ lạc..." Đại Tế Ti sắc mặt ửng hồng, liền với âm thanh, cũng có khẽ run.

Đây là trong lòng hăn mong muốn. Cũng là hăn lần đầu trước mặt mọi người, thẳng thắn trong lòng hoài bão, chỉ cảm thấy không nói ra được sáng khoái!

"Đại Tế Ti. Người thẳng, không nghĩ tới, ta cuối cùng, vẫn thua ở trong tay người. Nay bao quần áo. Liền xin nhờ người, hi vọng người có thể hoàn thành chúng ta giấc mơ!" Tới lúc này, Mục Thủ trái lại tựa hồ thả ra tất cả, mỉm cười nói.

Dứt lời, nhắm mắt không nói, một bộ ngẩn cổ chờ định đoạt đáng dấp!

"Mục Thủ đại nhân, ta biết, người cũng là có như vậy lý tưởng. Đáng tiếc, Thiên Cung Bộ Lạc. Chỉ có một cái, nơi này ồ kiến lý tưởng, liền do lão hủ thay thế người hoàn thành đi!"

Đại Tế Ti lúc này, biểu hiện trịnh trọng, quay về Mục Thủ, sâu sắc thi lễ.

Chu vi Sơn Việt, nhìn hai người này, trong lòng không biết sao, một dòng nước nóng, liền không ngừng dâng lên, không ít người, đã là trong mắt rừng rừng!

Này Mục Thủ cùng Đại Tế Ti, đối với Thiên Cung Bộ Lạc cảm tình, không phải giả tạo. Chỉ tiếc, một núi không thể chứa hai cọt, toàn bộ Thiên Cung Bộ, cũng không tha cho hai cái lãnh đạo, mà bọn họ bất luận một ai, cũng không phải tình nguyện chịu làm kẻ dưới hạng người, có này kết cục, nhưng là bất ngờ, hợp tình hợp lý.

Đại Tế Ti hành xong lễ, cánh tay khô gầy vung lên, liền muốn hạ lệnh động thủ!

"Chậm đã!" Nhưng vào lúc này, Hô Hòa một tiếng quát lớn, đánh gãy Đại Tế Ti động tác.

"Ta nói, Đại Tế Ti, Mục Thủ đại nhân, các người tựa hồ đem ta quên đi rồi!" Hô Hòa hai tay ôm ngực, thái độ nhàn nhã nói.

"Ta làm sao sẽ đã quên chúng ta Hô Hòa dũng sĩ đây? Chỉ cần người quay về thánh hóa xin thề, vĩnh viễn trung thành với ta, ta Đại Tế Ti, lấy Đại Thụ Đồ Đằng bảo đảm, sẽ đưa người coi là huynh đệ của ta, sau đó, liền do chúng ta khai sáng một cái tân Thiên Cung Bộ Lạc..."

Đại Tế Ti hai tay giơ lên cao, trong mắt, tựa hồ thiêu đốt lửa.

"Nói rất khá , nhưng đáng tiếc, Đại Tế Ti, ta ở trong mắt người, chỉ nhìn thấy sài lang giả dối, nhưng chưa thấy mảy may thành ý!"

Hô Hòa lắc đầu, trầm giọng nói.

Tuy rằng Đại Tế Ti ngôn ngữ, tựa hồ phát ra từ đến thành ý, nếu là trước Hô Hòa, khẳng định biện không nhận ra, coi như hiện tại, toàn bộ Thiên Cung Bộ Lạc tộc nhân, cũng tất cả đều tin tưởng hãn lời giải thích.

Nhưng Phương Minh thần niệm, nhưng là phát hiện Đại Tế Ti ẩn giấu nơi sâu xa sát ý!

Này Đại Tế Ti, ngữ phát đến thành ý, nhưng lại sát cơ giấu diếm, coi như người trong hào kiệt, cũng sẽ bị che đậy.

Đây mới thực sự là kiêu hùng phong thái! Quang từ điểm đó, Phương Minh liền biết, này Đại Tế Ti, thắng rồi Mục Thủ không chỉ một bậc, này Mục Thủ, bị bại không oan!

"Khắc khục... Lão hủ chính là toàn tâm toàn ý vì Thiên Cung! Nếu có giả tạo, liền để thánh hỏa đem hồn phách của ta, dẫn vật hơn một nghìn năm!"

Đại Tế Ti chậm rãi nói, từng chữ từng chữ, mỗi cái tự, đều tựa hồ phát ra từ phế phủ, nắm giữ mạnh mẽ sức cuốn hút lượng!

Đây là đại tư hóa công, này Đại Tế Ti, đã đem toàn bộ Thiên Cung Bộ Lạc, xem thành hãn tư hữu đồ vật! Đương nhiên phải tận lực giữ gìn.

Lại như Đại Càn hoàng đế, bởi vì toàn bộ đế quốc, đều là hãn tư hữu đồ vật, đương nhiên sẽ không tham ô loại hình, ngược lại sẽ phép nghiêm hình nặng, khiến quốc gia ổn định và hoà bình lâu dài. Mà phía dưới quan

lại, lại không cái này giác ngộ, cũng không cái này vị cách, một có cơ hội, vẫn là liều mạng mò tiền! Nhân vì là quốc gia này, vốn là không phải hăn.

Này Đại Tế Ti, cũng là nằm ở trạng thái này.

Hiện tại thấy rõ Hô Hòa, chính là dao động hăn thống trị nền tảng, trên mặt sát khí sôi trào, lớn tiếng quát: "Hô Hòa! Người nếu cãi lời Đại Thụ Đồ Đảng ý chỉ, nhưng là hăn là lột bỏ tứ chi, chảy khô máu tươi mà chết! Sơn Việt các dũng sĩ! Đem cái này khinh nhờn đồ đảng người giết!"

Chu vi trực thuộc Đại Tế Ti dũng sĩ, binh khí nhắm ngay Hô Hòa, liền muốn động thủ!

Đối mặt mấy chục hơn trăm vũ khí trang bị Sơn Việt dũng sĩ, coi như Hô Hòa như thế nào đi nữa thần dũng, cũng chạy không thoát kiếp nạn này, nhất định lực kiệt mà chết, bị loạn đao phân thân, huống chi, còn có người bắn tên ở bên ngoài cảnh giới, này Hô Hòa, ngay cả chạy trốn đi khả năng đều không có.

Đại Tế Ti chấp tay, tựa hồ tiên đoán được Hô Hòa tử trạng!

Nhưng Hô Hòa quay về những này dũng sĩ, nhưng mặt không sợ hãi, để vẫn quan sát Đại Tế Ti, đáy lòng, chính là chìm xuống, có dự cảm không tốt!

Quả nhiên, Hô Hòa cười to, thanh chấn động mấy dặm, hét: "Tam Nhan!"

Đại Tế Ti cả kinh, vừa nãy giữa trường hỗn loạn, Hô Hòa huynh đệ tốt Tam Nhan mang theo muội muội biến mất ở trong đám người, lại như tích thủy lẫn vào biển rộng, liền Đại Tế Ti đều nhất thời bất cần, không chú ý.

"Ha ha... Hô Hòa huynh đệ, ta ở chỗ này đây!" Theo một trận cười to, Đại Tế Ti dũng sĩ trong đội ngũ, đột nhiên phát sinh đại biến!

Không ít dừng sĩ, đột nhiên trở mặt, quay về chu vi người ra tay, đồng thời, từ trong đám người, nơi bóng tối, cuồn cuộn không ngừng đi ra không ít nhân thủ, đem Đại Tế Ti đội ngũ vây quanh.

Trở bàn tay trong lúc đó, trung với Đại Tế Ti dừng sĩ, liền bị tước vũ khí, buộc chặt trên đất.

Toàn bộ sân bãi, tình thế đại biến, công thủ tư thế, ngay khi trong nháy mắt chuyển đổi!

Theo thủ hạ đều bị đánh đổ, Đại Tế Ti hùng hực liền lùi lại vài bước, suýt chút nữa ngã ngối trên đất, hai mắt thất thần, lẩm bẩm: "Không thể! Không thể!"

Lại đột nhiên hô to: "Ô Hợp! Ô Hợp!" Âm thanh thê thảm, như lão lang kêu rên.

Này Ô Hợp, chính là Đại Tế Ti thủ hạ dừng sĩ đầu lĩnh, hẳn muốn phải hiểu, coi như Hô Hòa Tam Nhan dưới đáy phái trung gian phản ứng lại, cũng tuyệt đối không có cách nào như vậy như bẻ cành khô, ra việc này, ngoại trừ Ô Hợp phản loạn, không còn khả năng!

"Đại Tế Ti!" Theo tiếng la, một cái Sơn Việt đại hán đi ra, trên mặt, mang theo bốn cái vết sáng, cũng là Ba Lỗ Đặc, nhìn Đại Tế Ti, sắc mặt phức tạp.

"Tại sao... Tại sao..." Đại Tế Ti hai mắt vô thần, tựa hồ chỉ có cái này chấp niệm.

"Cái vấn đề này, hay là chúng ta qua lại đáp đi!" Theo lời nói, mấy cái bóng người, tự trong bóng tối đi ra, tóc trắng xoá, đều là mạo diệt ông lão.

"Tộc Lão!" Thịnh thoảng có Sơn Việt, cung kính hành lễ kêu.

Những lão giả này, đều là trước Thiên Cung cao tăng, uy tín rất nặng, bởi vì thân thể nguyên nhân, trước đây vẫn luôn ở ẩn cư, không được xuất bản sự, không muốn lần này cũng đi ra.

Tô Hợp yên tĩnh không nói, đứng ở Tộc Lão sau lưng.

Thấy tình cảnh này, còn có cái gì không hiểu? Đại Tế Ti cười thầm một tiếng, nói: "Nguyên lai Tô Hợp cũng là người của các người!"

Có này nội ứng phản bội, lại có Tộc Lão uy vọng trấn áp, Đại Tế Ti thủ hạ bị thâm thấu, bị bại như vậy chi thảm, nhưng là có giải thích.

Đại Tế Ti vừa nhìn về phía Hô Hòa: "Hô Hòa! Tất cả những thứ này, đều là người sắp xếp sao?"

"Phải!" Hô Hòa thản nhiên thừa nhận: "Lúc đó chỉ là tự vệ chi sách, không muốn thật hữu dụng một ngày, dùng Đại Càn lại nói, bất quá là tương kế tựu kế mà thôi!"

"Được lắm tương kế tựu kế!" Đại Tế Ti thản thanh nói.

Lại tự trên cổ kéo xuống bộ xương pháp liên, trầm giọng nói: "Nhưng ta còn không thua! Đại Thụ Đồ Đằng, sẽ phù hộ nó người hầu..."

Thấy rõ cái này, Tộc Lão cùng Tam Nhan Tô Hợp, đều là biến sắc, bọn họ có như vậy ưu thế, còn chần chờ, không chịu động thủ, chính là sợ cái này!

Hiện tại, Đại Tế Ti rốt cục muốn nhờ được đồ đằng trợ trận, Thiên Cung trước lịch sử, cũng có mấy lần, nhưng kết quả khó liệu. Có trợ tế tự giết hết phản bội, cũng có trừng phạt tế tự, chính là bởi vì này, Đại Tế Ti không tới hết sức khẩn cấp, cũng không muốn nhờ được đồ đằng!

Đại Tế Ti cầm dây chuyền, liền muốn phát sinh tín hiệu!

Lúc này, bóng người lóe lên, Đại Tế Ti còn không phát hiện không đúng, cả người liền quăng trời cao, tung xuống một chùm máu tươi!

Hô Hòa đứng ở nguyên lai Đại Tế Ti vị trí, trên tay, còn nhiều một cái tay khô héo cánh tay, chính là Đại Tế Ti tay! Trên bàn tay, còn chăm chú lôi dây chuyền.

Tuy rằng coi như Ác Quỷ đột kích, Phương Minh cũng có thể dễ dàng đối phó, nhưng cũng bất lợi cho sau khi dự định, là lấy động thủ.

Phương Minh đem bộ xương pháp liên duệ ra, tiện tay đem khô cánh tay ném đi, đánh giá dây chuyền, này Pháp liên, mang đến cho hắn một cảm giác, không giống người đồ vật, ngược lại càng tự âm lực biến thành.

"Này Đại Tế Ti, trường kỳ thân cận âm lực kết tinh, có thể âm lực nhập thể, có một chút thần dị! Đáng tiếc... Này âm lực, cùng thân người hoàn toàn không hợp, coi như miễn cưỡng áp chế, cũng sẽ tổn thất lớn căn cơ, nói không chừng, còn sẽ ảnh hưởng tuổi thọ!"

Căn cứ Hô Hòa ký ức, lúc này Đại Tế Ti, cũng bất quá chừng năm mươi tuổi, nhưng xem bên ngoài, coi như nói là chín mươi cao tuổi, cũng có người tin, đây chính là âm lực chi hại.

Tiện tay bấm cái pháp quyết, cách ly dây chuyền cảm ứng, Hô Hòa lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn Mục Thủ cùng ngã trên mặt đất, chỉ còn bán cái tính mạng Đại Tế Ti.

Sau đó, xử lý như thế nào những người này, mới là đại sự!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 151: Đời Mới Mục Thủ

Hô Hòa nhìn quanh sân bãi, hẳn lúc này, đã chường không toàn trường.

Hết thầy trung với Đại Tế Ti Sơn Việt dừng sĩ, đều bị bắt, Mục Thủ thuộc hạ, cũng ở trong vòng vây, cùng trước không khác.

Hiện tại, chỉ cần đưa tay vĩ thu cẩn thận, liền có thể bình yên kế thừa Mục Thủ vị trí, không! Là độc chường toàn bộ Sơn Việt quyền to!

Đại Tế Ti đến cùng tuổi không nhỏ, lại nhận được âm lực ăn mòn, thân thể không lớn bằng lúc trước, bị xả đoạn một tay sau, ngã xuống đất kêu thảm, hiện tại, đã là thở ra thì nhiều hít vào thì ít đáng dấp, cũng sắp không hoạt!

Đúng là vừa Mục Thủ, bởi vì trước biến hóa, tạm thời giữ được một mạng, hiện tại, nhìn về phía Hô Hòa ánh mắt, chính là xích, lửa lửa kiêng kỵ thêm kinh hãi.

Thấy Hô Hòa ánh mắt nhìn về phía tự thân, Mục Thủ cười thảm một tiếng, nói: "Tổ Ư cái kia tử tôn, Sơn Việt Hoàng kim huyết thống, lại muốn tự giết lẫn nhau sao?"

Tổ Ư vậy thì là Sơn Việt tổ tiên, truyền thuyết tự trong ngọn lửa mà sinh, huyết mạch của hẳn, liền gọi hoàng kim huyết thống, nắm giữ thống trị Sơn Việt bộ lạc chính trị tính hợp pháp.

Nhưng hoàng kim huyết thống trong lúc đó, vì quyền lực, tranh cướp chém giết sự, còn thiếu sao? Chính là trước, Hô Hòa tổ tiên, cũng là bại vào Mục Thủ tổ tiên, mới mất đại vị.

Hô Hòa nhìn Mục Thủ, lúc này trung niên, tuy sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng thân hình sừng sững, không có mất trước khí độ, không khỏi gật đầu, nói: "Tôn kính Mục Thủ, người cũng là Tổ U' cái kia tử tôn, tại sao muốn kể cả Đại Tế Ti, đồng thời đối phó huyết mạch của chính mình huynh đệ?"

Mục Thủ cười khố, hẳn cùng Đại Tế Ti, có hiểu ngầm, muốn một lần tiêu diệt phái trung gian, lại phân ra thắng bại, hoàn thành Thiên Cung Bộ Lạc quyền to Quy Nhất!

Những thứ này. Đều là âm mưu dự định, trước công chúng, nhưng là không tiện nói ra. Ai nghĩ, ra Hô Hòa biến số này, dĩ nhiên mạnh mẽ trở mình, mình và Đại Tế Ti, có thể nói là thua thất bại thảm hại.

Bất quá, Thiên Cung có này hùng chủ, ngày sau có hy vọng phục hưng!

Mục Thủ nhìn Hô Hòa. Thần sắc phức tạp, dừng một chút. Tự trong lòng rút ra cái màu vàng ngấn trượng đến.

Này ngấn trượng hiện ra kim quang, càn toàn thân đều là hoàng kim tạo nên, thân trượng sức lấy đủ loại trân châu bảo thạch tô điểm, càng lộ vẻ hào quang phi phàm!

Hô Hòa trong mắt một trận. Đây là các đời Mục Thủ tín vật, Thiên Cung Bộ quyền lực tượng trưng!

"Này quyền trượng, liền trao trả cho người thôi!" Mục Thủ xem trong tay quyền trượng, trong mắt loé ra hồi ức vẻ, cuối cùng, vẫn là đem đuổi tay một cái, nhắm mắt nói.

Hô Hòa người tài cao gan lớn, tự nhiên không sợ này Mục Thủ sẽ sái hoa chiêu gì, nhanh chân tiến lên. Tiếp nhận quyền trượng, này quyền trượng phân lượng rất nặng, xem ra càng là thành thực.

"Làm Tổ U' cái kia tử tôn. Ta yêu cầu dành cho Hoàng kim huyết thống tử vong tôn nghiêm!"

Thấy Hô Hòa tiếp nhận quyền trượng, này Mục Thủ thở dài một hơi, mọi người liền thấy rõ, lúc này Mục Thủ, tuy rằng dáng dấp không thay đổi, nhưng rõ ràng mất đi tinh khí thần. Tựa hồ một thoáng năm già đi rất nhiều.

Này hoàng kim huyết thống, tử vong lúc đó có đặc quyền. Có thể yêu cầu không thấy máu mà chết.

Xưa nay quyền lực đấu đá bên trong, cực nhỏ có hoàng kim huyết thống thấy máu mà chết, đây là Sơn Việt truyền thống.

"Lấy thánh hỏa xin thề, ta Hô Hòa, đáp ứng người thỉnh cầu!" Đây chỉ là việc nhỏ, Hô Hòa không rảnh suy tư đáp ứng rồi.

Nháy mắt một cái, Tam Nhan mang theo mấy cái dừng sĩ, áp Mục Thủ đi tới một chỗ lều lớn sau, Mục Thủ cũng coi như cái hào kiệt chi sĩ, tự nhiên không thể nhục.

Này tử hình, cũng đến tránh mọi người, hoặc tuyến bạch lăng tự ái, hoặc tuyến độc tử, nói chung, sẽ không thấy rõ máu tươi, làm nhục gia tộc hoàng kim vinh quang.

Không lâu, Tam Nhan đi ra, sắc mặt có chút tối tăm, càng nhiều, nhưng là phấn chấn, nhìn Hô Hòa, gật gật đầu.

Chu vi Sơn Việt, đều là rõ ràng, lúc này Mục Thủ, tất là không may! Trong lúc nhất thời, trong đám người, thì có chút gây rối, nhưng dừng sĩ

cùng kêu lên hô quát, lại là trấn áp xuống.

Lúc này, một cái Tộc Lão đi ra, nhìn Sơn Việt tộc nhân, lớn tiếng nói: "Nếu Cốt Thê đã bỏ mình, Thiên Cung Bộ Lạc, nên do cùng là Hoàng kim huyết thống Hô Hòa kế nhiệm Mục Thủ vị trí, các người có gì dị nghị không?"

"Ta Tam Nhan đồng ý!" Tam Nhan tự nhiên cực lực chống đỡ, lớn tiếng quát, một đôi mắt hổ, hiện ra hung quang, nhìn chăm chăm tộc nhân, tựa hồ chỉ cần cái nào trong miệng dám phun ra cái "Không" tự, liền lập tức nhào lên!

"Ta đồng ý!" Khẩn đón lấy, tùy tùng Hô Hòa Tam Nhan phái trung gian dừng sĩ cũng là theo hét lớn.

Vũ lực một khi thuộc về, thanh uy chính là đại thịnh, này không chỉ có biểu hiện ở số mệnh trên, cái khác Sơn Việt tộc nhân, thấy rõ cầm đao phối cung dừng sĩ đều chống đỡ, đã biết đại thế, dồn dập mở miệng, tán thành Hô Hòa kế vị.

Tuy rằng Mục Thủ còn có mấy đứa trẻ, nhưng Sơn Việt bên trong, không nói bộ này, nếu là bình thường, Mục Thủ khi còn sống bố trí, đưa tay trên sức mạnh chậm rãi giao lại cho hài tử, hay là còn có như vậy mấy phần kéo dài khả năng, nhưng hiện tại, Hô Hòa không đuổi tận giết tuyệt, liền đủ thấy nhân từ.

Sơn Việt đã man thượng võ, hiện tại Hô Hòa, vừa nắm giữ quân đội, lại biểu hiện ra phi phạm vũ dũng, bản thân lại là Hoàng kim huyết thống, có thống trị đại nghĩa, này dưới đáy Sơn Việt, chỉ là chần chờ chốc lát, đều là thần phục, dồn dập quỳ xuống, hô: "Hô Hòa! Hô Hòa!"

"Người là trên trời Thái Dương, tuân theo hỏa diễm mà sinh, chính là Mục Thủ vị trí, dẫn dắt lạc đường đàn sói, chinh phục dưới chân mỗi một tấc đất..."

Các vị Sơn Việt, ở Tộc Lão dẫn dắt đi, ngâm xướng nổi lên cổ lão thơ.

Đây là viễn cổ Sơn Việt truyền xuống, tự tế văn không phải tế văn, tự văn chương không phải văn chương, nhưng mỗi lần Sơn Việt Mục Thủ kể vị, cũng phải niệm tụng cái này.

Theo mọi người nhận Hô Hòa làm chủ, la lên tiếng gầm một trận cao hơn một trận, theo mọi người bái dưới, Phương Minh liền thấy rõ, từng tia từng tia bạch khí hội tụ, ngưng tụ thành vân hình, ở Hô Hòa đỉnh đầu dừng lại.

Bạch khí êm dịu, dần sinh màu đỏ. Từng tia từng tia xích khí, ở Hô Hòa trên mặt xoay quanh, dần dần bóng loáng một mảnh.

"Hô Hòa hiện tại, có thể nói nắm đại quyền, cũng mới đồ đậm vị cách, xem tới vẫn là nhân số quá ít nguyên cố, toàn bộ Thiên Cung Bộ Lạc, cũng mới vạn người, có thể nào trở lên?"

Này Hô Hòa vốn là tương bản tính, nhưng có chút đơn bạc, hiện tại đạt được số mệnh, quả nhiên sửa.

Phương Minh thấy này, nhưng là như có ngộ ra. Người này mặt tương mệnh cách, cũng không phải nhất thành bất biến, gặp đại sự, vẫn là sẽ phong từ mây tụ, coi như hướng vì là điền xá lang, cũng không thường không thể mộ lên trời đường!

Bạch khí là tiểu dân khí, bình dân chỉ có vài tia vài sợi, như thành đoàn ngưng tụ, thì có viên chức.

Theo Phương Minh xem ra, chính cửu phẩm bên dưới, cơ bản vẫn là bạch khí. Tới chính bát phẩm, chính là hồng chói.

Huyện lệnh chính thất phẩm, số mệnh thuần hồng, chương quản một huyền quyền to, chính là trăm dặm hậu.

Chính lục phẩm, như thường hồng hoàng khí tập hợp, chỉ có chính ngũ phẩm, mới có thể khí vàng óng trực trong suốt đường, số mệnh vàng ròng!

Hiện tại Phương Minh, thật luận tự thân vị cách, mới là hồng hoàng. Đúng là Tống Ngọc, thanh khí đã sinh, đã có chính tứ phẩm khí vận cách cục.

"Nhân Đạo số mệnh, quả là thật, nồng nặc nóng rực, ánh sáng sáng quắc!" Phương Minh nghĩ Tống Ngọc số mệnh, không khỏi than thở.

Hắn bây giờ, đối đầu Chân Nhân, đó là lẫm liệt không sợ. Dù sao Chân Nhân chỉ có tự thân pháp lực vị cách, coi như có tán quan tại người, nhưng này không gần quân dân, không nắm giữ thực quyền, có thể giúp bao nhiêu số mệnh?

Trái lại quay về Nhân Đạo quan chức, còn có mấy phần kiêng kỵ.

Đặc biệt nắm đại quyền thực quyền chủ quan! Dù sao quan chức đến tri dưới bách tính khí vận, nùng dày vô cùng, tuy rằng tự thân không thể vận dụng, nhưng đem ra phòng thân, nhưng là thừa sức.

Phương Minh cũng là mang theo vận dân khí vận, mới có thể nhất cử nhất động, đều mang theo tràn trề đại lực, thần lực hùng hồn không thấy đáy, đem Chân Nhân tươi sống dây dưa đến chết.

Nhưng đối đầu với quan chức, hai bên số mệnh đối với hạo, nhưng là có chút phiền phức.

Đương nhiên, quay về lục phẩm trở xuống quan chức, cái kia liền có thể không nhìn, bởi vì Phương Minh tự thân số mệnh, liền vượt xa quan lại số mệnh. Nhưng đối với ngũ phẩm bên trên, thì có chút lực bất tòng tâm.

"May là này thế, quan chức không thể tu pháp, không phải vậy, như cho sáng tỏ số mệnh pháp môn, thì càng là khủng bố đáng sợ!"

Bất luận là Phương Minh kiếp trước hoặc là Đại Càn, đều không có quan chức tu tiên thành công ví dụ. Trong này, bí ẩn sâu sắc, liền với Phương Minh, cũng là không hiểu rõ lắm.

"Hiện tại Hô Hòa, có đồ đậm vị cách, đây là quân quyền ở tay, miễn cưỡng đem số mệnh đẩy lên!"

Vốn là, này Hô Hòa, thống lĩnh vạn người, hẳn là bạch khí hội tụ, có thể có vài tia hồng khí, chính là rất may!

Nhưng hẳn trì dưới, đều là Sơn Việt, tính tình hung hãn, nhiều là dũng sĩ.

Thật muốn bàn về đến, có thể ra ba ngàn tinh binh! Thực lực này, liền không phải chuyện nhỏ, có đồ đậm vị cách, chẳng có gì lạ.

Điều này đại biểu, Hô Hòa thực lực bây giờ, hầu như vượt qua một huyện binh lực!

"Này vẫn là một cái Thiên Cung Bộ Lạc, nếu để cho Sơn Việt toàn bộ liên hợp, vậy thì thật sự đã có thành tựu, không thể ngăn chặn!" Phương Minh đáy lòng, bất ngờ nổi lên một tia kiêng kỵ.

Lúc này, dưới đáy Sơn Việt, đã đem nghi thức tiến hành xong xuôi, hiện tại Hô Hòa, đã có thể coi là Thiên Cung Bộ Lạc tân Mục Thủ.

Một cái Tộc Lão mặt đỏ lừ lừ, liền muốn nói cái gì. Lại đột nhiên bị một thanh âm đánh gãy.

"Khắc khục... Khắc khục... Đại Thụ Đồ Đằng a! Người người hầu đồng ý dâng lên hết thủy huyết nhục linh hồn, làm tế phẩm, xin người giáng lâm đi!"

Đại Tế Ti tự trên đất bò lên, không để ý chu vi Sơn Việt dừng sĩ đao thương, cùng mình nhưng đang chảy máu cánh tay chỗ hông.

Lớn tiếng ngâm xướng, hần lúc này, tựa hồ tiến vào một loại sâu xa thăm thẳm cảnh giới, trước tuy bị thương nặng, nhưng tia không ảnh hưởng chút nào hoạt động. Theo ngâm xướng, một luồng gợn sóng liên sinh thành, nhanh chóng hướng về phương xa truyền đi.

Phương Minh nếu là nguyện ý, tự nhiên có thể ngăn cản, nhưng hần trong mắt chợt lóe sáng, nhưng là chấp tay bất động, mặc cho Đại Tế Ti triệu hoán.

"Không được! Mau ngăn cản hần!" Tộc Lão hô to.

"Ha ha... Đã muộn! Các người, theo ta cùng chết thôi!" Đại Tế Ti trong mắt, hiện ra hơi ánh sáng xanh lục, âm thanh cũng như đến từ Cửu U minh, khiến người ta nghe tóc hàn.

Theo Đại Tế Ti hoàn thành ngâm xướng, phương xa, cũng nổi lên gợn sóng, một tiếng thê thảm quỷ kêu vang lên, coi như là thế gian tục nhân, cũng có thể nghe thấy.

Phương Minh sắc mặt bất động, liền thấy bách quỷ dạ hành chi cảnh, lại là tái hiện!

Chúng quỷ kết thành mây đen, cách mặt đất ba thước, tự khói nhẹ giống như bay tới, mang theo gió lạnh, liền để chu vi Sơn Việt, không khỏi sợ hãi, muốn quỳ xuống.

"Hừ! Rác rưởi!" Cầm đầu Ác Quỷ vừa thấy này cảnh, cái nào còn có cái gì không hiểu, xem thường mắng một câu.

Thanh âm này, xuyên thấu âm dương cách trở, liền với phổ thông Sơn Việt tộc nhân, cũng có thể nghe thấy, mang theo băng hàn, hầu như để dòng

máu của bọn họ ngưng tụ, không ít Sơn Việt, đều là hai chân run rẩy!

Đại Tể Ti nhưng trên mặt mang theo sắc mặt vui mừng, gào thét: "Đồ
đăng đến rồi! Các người! Đều phải chết!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 152: Dục Hỏa

Theo Đại Tế Ti lời nói, Ác Quỷ cũng có cử động!

Chỉ thấy nó không biết dùng gì pháp, toàn bộ trong hư không, tự nhiên hắc khí đại thịnh.

Sơn Việt tộc nhân, liền thấy rõ, trong hư không, hắc quang lóe qua, một "Người" đứng lơ lửng trên không.

Người này khuôn mặt phổ thông, thân mang Sơn Việt trang phục, chu vi nhưng ngưng tụ hắc vân, vờn quanh bốn phía, bóng người nửa trong suốt, mơ hồ có thể nhìn ra phía sau cảnh sắc.

Nó vừa xuất hiện, toàn bộ sân bãi, liền âm phong nổi lên, liền với nhiệt độ, đều tựa hồ hàng rồi mấy độ!

"Ồ...Ồồ đẳng hiển linh rồi!" Một cái Sơn Việt dừng sĩ kinh thanh nói, không tự chủ được quỳ xuống, run rẩy lên.

Cái khác Sơn Việt, cũng là đại sợ, dưới chân mềm nhũn, đồn dập quỳ theo dưới, run cầm cập.

Đối với tình cảnh này, Phương Minh nhưng là không cảm thấy kinh ngạc, hắc thu thập Lệ Quỷ Ác Quỷ loại hình, cũng không phải số ít, chỉ là trên tay, liền còn có mười tám cái Ác Quỷ chế thành thần tượng đây!

Này Ác Quỷ, có thể ban ngày hiện hình, hung uy cực thịnh, hiện tại vẫn là ban đêm, âm thịnh dương suy, tự nhiên càng rõ ràng hơn.

Chu vi Sơn Việt, không biết trong này duyên cớ, thấy rõ Ác Quỷ, đầu tiên liền tự khiếp mấy phần, dừng khí một suy, bình thường dám chém giết sư hổ dũng sĩ, lúc này càng như bạch thỏ như thế!

"Vĩ đại đồ đằng, ta là ngài trung thật nhất người hầu, triệu hoán ngài giáng lâm, quét sạch Thiên Cung Bộ Lạc phản loạn..." Đại Tế Ti dựa vào trong cơ thể âm lực, cũng nhận ra người này thân phận, đây là vượt xa hẳn âm lực cấp độ, mau tới trước, phục sát đất bái dưới, âm thanh như khắp như tổ.

"Phế vật vô dụng, vẫn là thực hiện trước người hứa hẹn, dâng lên máu thịt của người linh hồn đi!" Ác Quỷ vung tay lên, thì có mấy cái hắc khí đập ra. Trung gian, còn bí mật mang theo cười gằn.

Đây là nương nhờ vào Ác Quỷ thủ hạ, nhiều là Lệ Quỷ cấp độ. Tuy rằng không thể ban ngày hiện hình, nhưng cũng thông hiểu âm lực biến hóa, lại gặp ban đêm, dựa vào Ác Quỷ hung uy, cũng có thể thấy được đến hắc khí.

Cho tới phổ thông Hung Quỷ, nhưng là liền hắc khí cũng không chịu nổi.

Này vài tia hắc khí, quay về Đại Tế Ti. Chính là bổ một cái! Đại Tế Ti trên mặt, mang theo kinh ngạc vẻ, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng. Bị mấy cái hắc khí, chui vào trong cơ thể.

"Bùm bùm!" Đại Tế Ti trong cơ thể, liền như tiến vào vài con con chuột, ở huyết nhục hạ du đi. Nhìn ra Sơn Việt tộc nhân. Đều là trong lòng đại hàn.

Theo vài tiếng cười quái dị, hắc khí rời đi Đại Tế Ti thân thể, nhưng lúc này tại chỗ, chỉ còn một cổ cây khô, hai mắt bạo đột, làm như không dám tin tưởng!

"Quý, quý a!" Chu vi Sơn Việt, tuy rằng rất hàm hậu. Nhưng không phải người ngu, này tử trạng. Nhất thời để bọn họ nổi lên liên tưởng, không khỏi bật thốt lên.

Này cây khô tử trạng, nhưng là Hung Quỷ làm ác tiêu chí, chu vi Sơn Việt tầng dưới chót, nhất thời tất cả xôn xao!

Này bình thường bá tử Đại Thụ Đồ Đằng, lẽ nào chính là Ác Quỷ? Rất nhiều Thiên Cung tộc nhân, nhất thời rơi vào hoang mang, sợ hãi, trong mê loạn.

Ác Quỷ khà khà cười gằn, tựa hồ hoàn toàn không có che giấu tâm ý, nhìn ra Phương Minh, đều là có chút cau mày.

Lại nhìn quét giữa trường, chỉ thấy tầng dưới chót Sơn Việt, có đứng dậy muốn trốn, có vẫn là quỳ, còn có mờ mịt đứng thẳng, tay trắng không sách gĩa, có thể coi nhân gian bách thái.

Cho tới mấy cái Tộc Lão cùng Sơn Việt cao tầng, nhưng là trên mặt mang theo vẻ không hiểu, nhìn Ác Quỷ, tựa hồ đang chờ giải thích.

"Xem ra, liên quan với Đại Thụ Đồ Đằng, chính là Ác Quỷ việc làm, toàn bộ Thiên Cung cao tầng, đều là rõ ràng trong lòng, cùng Ác Quỷ đạt thành hiểu ngầm, ngầm hiểu ý..."

Phương Minh vừa nhìn, liền đoán ra một, hai.

Lúc này, Ác Quỷ đầu lĩnh, đem tầm mắt chuyển tới Hô Hòa trên người: "Ta nhận ra ngươi, gọi làm Hô Hòa, cũng là Hoàng kim huyết thống! Làm sao? Thấy Đại Thụ Đồ Đằng, còn không bá dưới?"

Nói đến phần sau, âm thanh chuyển thành nghiêm khắc, Phương Minh thậm chí cảm giác được từng tia từng tia sát cơ!

Ở Ác Quỷ hung uy bên dưới, như vẫn là trước Hô Hòa, tự nhiên không chịu nổi bao lâu, phải phục sát đất, tâm thần bị đoạt.

Nhưng điểm ấy áp lực, đối phương minh tới nói, nhưng là như lựa mỏng, chút nào không tạo thành được trở ngại.

Thất thanh nở nụ cười, tiếng cười kia tuy nhỏ, nhưng ở tĩnh mịch trên sân, nhưng là có vẻ còn vì là đột ngột!

"Phạm nhân! Người cười cái gì?" Ác Quỷ thủ lĩnh lại không lập tức nhào lên, mà là thưởng thức trong tay hắc khí, cân nhắc hỏi.

"Ta Hô Hòa, trước cũng là võ sĩ thủ lĩnh, đối với Đồ đảng, cũng có chút hiểu rõ. Như vậy! Cao quý Đại Thụ Đồ Đảng, ngài vì sao vứt bỏ trước hiểu ngầm, muốn hiện ra nội tình, tàn sát người con dân đây?"

Hô Hòa nhìn Ác Quỷ, trầm giọng hỏi.

"Ha ha... Đó là bởi vì, chúng ta đã không cần che giấu rồi!" Ác Quỷ thủ lĩnh cuồng thanh cười to, trước kia âm đức trên mặt, càng thấy dữ tợn.

"Trước đây có Đạo môn cùng triều đình áp chế, chúng ta huynh đệ, mới không thể không dựa vào phạm nhân, ẩn nấu thân hình, làm một số chuyện, cũng phải che che giấu giấu, mấy thế trôi qua đều như vậy..."

Ác Quỷ thủ lĩnh nói tới chỗ này, trong mắt hiện ra hung quang, nhìn quét một vòng, "Còn phải che chở những người phạm tục, vì đó điều động, thực là chúng ta vô cùng nhục nhã!"

Lời nói này, mang theo sát khí, nhìn ra Thiên Cung Bộ Lạc bên trong người, đều là trong lòng đại lẫm.

"Ha ha... Ha ha... Nhưng hiện tại, Đại Càn cảnh vận đã đến lúc cùng đường, rốt cục tiến vào thời loạn lạc, liên với Đạo môn, cũng là âm thầm tranh đấu, thực lực giảm mạnh, này chính là chúng ta mạnh mẽ lên cơ hội!"

"Chúng ta Ngũ Việt Ác Quỷ, đã kết thành đồng minh, hẹn ước cộng đồng khởi sự, nói không chừng, chúng ta huynh đệ, lên cấp quý vương cơ hội, liền ở đây nơi! Đến lúc đó, phóng tầm mắt toàn bộ Ngô Châu, lại có ai người có thể địch!"

Ác Quỷ thủ lĩnh ngửa mặt lên trời cười to, tựa hồ toàn bộ Ngô Châu, đều là vật trong túi như thế.

Vừa nãy đại tể thời gian, vẫn là tất cả bình thường, làm sao đột nhiên thì có biến hóa? Phương Minh tâm tư thay đổi thật nhanh, liền đoán ra đáp án.

"Vừa nãy, tất là thấy người ngoài, đến không ít tin tức, bị thuyết phục đi!" Hô Hòa nhàn nhạt hỏi, trí tuệ vững vàng.

Bàn về Sơn Việt, này Ngũ Việt Ác Quỷ liên minh, mới có thể coi là hậu trường người nắm quyền. Người ngoài muốn gây xích mích quan hệ, dựa vào Sơn Việt khởi binh, đối kháng Tống Ngọc, sao không bắt đầu từ đây?

Tuy rằng Ác Quỷ cùng Sơn Việt, đều là hung tàn, đối với người ngoài, càng là hiếm có buông tha, nhưng nếu không tiếc vốn liếng, nhiều lần thử nghiệm, nhờ số trời run rủi, càng cho thành công xâu chuỗi!

"Hô Hòa! Người rất thông minh! Hiện tại, quỳ xuống, xin thề hướng về ta cống hiến cho, đây là người cuối cùng mạng sống cơ hội!" Ác Quỷ nghe Phương Minh nhận định, trong lòng sát ý nổi lên, nhưng kiềm chế lại, nói với Hô Hòa.

Ác Quỷ đến cùng không phải người sống, muốn hoàn toàn chường khổng Thiên Cung Bộ Lạc, trong thời gian ngắn, vẫn là không thể thiếu Hô Hòa nhóm người.

Đối với chiêu này ôm đồm, Hô Hòa bật cười, khẽ lắc đầu một cái: "Ta là Tổ U cái kia tử tôn, Hoàng kim huyết thống người thừa kế, có thể nào hướng về thấp kém sâu hành lễ?"

Này ngôn ngữ, chính là xích, lửa lửa khiêu khích, Ác Quỷ chu vi, hắc vân đột nhiên hơi động, bản thân nhưng là mặt không hề cảm xúc: "Nếu người tự tìm đường chết, thì nên trách không được ta, ta phải đem hồn phách của người, đặt ở u hỏa bên trong, đốt cháy hơn một nghìn năm..."

Vung tay lên, thì có mấy cái Lệ Quỷ, hóa thành hắc khí nhào lên!

Xa xa, Tam Nhan sốt sắng, rít gào một tiếng, đoạt thanh đao liền muốn tiến lên!

Đối với hắc khí kia, Hô Hòa nhưng là không tránh không né, trái lại xướng nổi lên viển cổ ca dao: "Ở trong thiên địa luân thứ nhất nắng sớm chiếu xuống thời điểm, Tổ U cái kia tự hỏa bên trong mà sinh, cái kia nhảy lên ngọn lửa, là Tổ U cái kia tươi đẹp tóc dài, hắc cùng phong chi mẫu thân mấn nhau, liền với tinh tinh cùng Thái Dương, đều muốn cho bọn họ chúc phúc..."

Để xuống núi càng, đều là ngẩng đầu lên, nhìn trẻ tuổi Mục Thủ, xướng Sơn Việt nghe nhiều nên thuộc ca dao.

Khẩn đón lấy, trong mắt bọn họ, liền thấy rõ một màn kỳ cảnh!

Liền thấy Hô Hòa vung tay lên, trong sân tâm hùng hùng thiêu đốt lửa trại, liền tựa hồ bị cái gì xúc động, đột nhiên tăng vọt, hình thành một con rồng lửa!

Hỏa Long giương nanh múa vuốt, đem hô và toàn bộ vây quanh, hô và toàn bộ thân thể, đều tắm rửa ở trong ngọn lửa, nhưng không thương một phần một hào!

Nhào lên Lệ Quý, ngộ lửa, lại như tuyết trắng thấy ánh mặt trời, rất nhanh bị hóa đi.

Có một đạo hắc khí thể tới hơi chậm, thấy rõ đồng bạn kết cục, chính là đại sợ, lập tức trở về triệt, đã thấy hỏa diễm bay lên không đuổi theo, thiêu đốt bóng đen.

Khói đen đột nhiên nổ tung, mọi người tại đây, tựa hồ mơ hồ nghe được có tiếng kêu thảm thiết, liền thấy hắc khí hoàn toàn bị ngọn lửa nuốt chửng, không thấy tăm hơi.

"Tổ Ừ cái kia! Tổ Ừ cái kia!" Này dự hỏa không thương, ở trong truyền thuyết, chỉ có Sơn Việt thủy tổ, Tổ Ừ đó mới có thể làm đến.

Dưới đáy Sơn Việt, dường như nhìn thấy tự thân thần linh, trong hai mắt, chảy ra nước mắt, dồn dập quỳ xuống hô to.

Tam Nhan mới lao ra vài bước, liền nhìn thấy cảnh này, cũng là há to miệng, đao trong tay chuôi "Loảng xoảng" một tiếng rơi trên mặt đất, nhưng chút nào không lo được, chỉ trợn mắt lên, nhìn ở trong ngọn lửa Hô Hòa, hầu như coi chính mình liền ở trong mơ!

Lúc này Hô Hòa, chu vi quần quanh lửa, ánh sáng sáng quắc, soi sáng tứ phương.

Trên mặt không đau khổ không vui, lại như khoác lửa áo giáp Chiến Thần, nhìn Ác Quý.

Trong lòng, nhưng là thầm nói: "Này Trách Hỏa Thần Thông, quả là dùng tốt! Đem ra giả thần giả quỷ, càng là có một phen đặc biệt hiệu quả!"

"Người... Người đến cùng là ai?" Ác Quỷ thủ lĩnh, thu lại trước hung uy, sắc mặt trước nay chưa từng có trịnh trọng, nhìn Phương Minh, trầm giọng hỏi.

"Thiên Cung Bộ Lạc Mục Thủ, Bối Lỗ Đặc Hô Hòa!" Hô Hòa hét lớn một tiếng, không cho Ác Quỷ thủ lĩnh nói chuyện cơ hội, mang lửa để lên.

Thân hình lướt qua, trên đất đều bị thiêu ra một đạo cháy đen vết tích.

Một chưởng nhấn ra, Hỏa Long quấn quanh, sóng nhiệt bao phủ, bốn phía âm u bầu không khí, nhất thời quét đi sạch sành sanh.

Ác Quỷ thủ lĩnh đã biết, lúc này chính là sống còn chi khắc, chợt quát một tiếng, hắc vân nổi lên, liền với chu vi Hung Quỷ, Lệ Quỷ, cũng bị bắt vào vân bên trong, này hắc vân nhất thời lại tăng mấy phần, theo Ác Quỷ tâm ý, hóa thành màu đen cự đao, ngang trời chém ra!

"Dĩ nhiên hấp nhiếp dưới trướng chúng quý, làm này một kích! Đúng là thật là độc ác tính!"

Phương Minh nhìn này cảnh, tự nhiên biết, này Ác Quỷ đem thủ hạ toàn bộ hiến tế, tụ hợp vào hắc vân bên trong, tăng cường âm khí, nhưng là một lần đem thủ hạ hi sinh, đổi lấy nhất thời uy lực!

Này nhân lực, quyết đoán, đều là không thể khinh thường.

Đáng tiếc, cũng là như vậy, nếu là Quỷ Vương, tập kết hơn vạn quý quân, Phương Minh cũng vẫn cần kiêng kỵ, tránh né mũi nhọn, nhưng cái này Đại Thụ Đồ Đằng, mới Ác Quỷ tu vi, dưới trướng chúng quý, cũng mới bất quá chừng trăm, coi như toàn bộ hi sinh, có thể có bao nhiêu uy lực?

"Mẽ lạp chi huy, cũng dám tỏa ánh sáng!" Phương Minh trong lòng cười gằn.

Thần niệm hơi động, sau lưng thiên luân hiện lên, từng tia từng tia màu vàng, liền bám vào hỏa trên thân rồng.

Này Hỏa Long mang theo màu vàng, dò ra một trảo, chụp vào màu đen cự đao.

"Ầm! ! !" Vuốt rồng cùng cự đao chạm vào nhau, nhấc lên một trận cuộn sóng, đem phụ cận quỳ lạy Sơn Việt, đều xốc mấy cái bồ nhào.

"Không... Không thể!" Ác Quỷ nhìn vuốt rồng đem cự đao đánh nát, thất thần hô to.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 153: Sứ Giả

Hỏa Long đem màu đen cự đao đánh tan sau, không chút do dự mà hướng về Ác Quỷ thủ lĩnh đập tới.

Ác Quỷ thủ lĩnh lúc này trong lòng đại sợ, đột nhiên trong lòng mát lạnh, nghĩ đến then chốt, hô: "Người là..."

Nói còn chưa dứt lời, liền bị Hỏa Long bao phủ.

Bên ngoài Sơn Việt, liền thấy ánh lửa ngút trời, sau đó thu lại, trên đất bằng có thêm cái hố to, còn có hỏa thiêu vết tích, Ác Quỷ thủ lĩnh, cũng đã tung tích hoàn toàn không có!

Ác Quỷ thủ lĩnh cấp độ, kỳ thực chỉ kém Phương Minh nửa bậc, nhưng vì Phương Minh thân là thần linh, nhất cử nhất động, không ai không mang theo vạn dân khí, tràn trề khó chặn, lại trước đó không có phòng bị, mới bị một đòn tức diệt!

Nhưng tại trong mắt Sơn Việt tộc nhân xem ra, này càng là Hô Hòa đạt được tổ tiên sức mạnh to lớn chứng minh!

Tổ U cái kia tiếng la, một làn sóng cao hơn một làn sóng.

Phương Minh mỉm cười, ánh lửa thu lại, leo lên đài cao, mắt nhìn phía dưới Sơn Việt bách tính, lúc này Sơn Việt tộc nhân, đều một mặt thành kính hùng hực mà nhìn Hô Hòa, Phương Minh không nghi ngờ chút nào, lúc

này, coi như dưới làm bọn họ đi chết, cũng sẽ có không ít người sẽ nghe theo.

Hô Hòa nở nụ cười, quay về phía dưới Sơn Việt, giơ lên quyền trượng vàng óng.

Dưới đáy bầu không khí, nhất thời một tĩnh.

"Ta Hô Hòa, kế thừa Tổ U' cái kia ý chí, muốn dẫn dắt Thiên Cung Bộ Lạc, hướng đi phú cường! Ta muốn con của chúng ta, có thể mỗi ngày đều hưởng thụ gạo trắng tấm bố! Ta muốn con dân của chúng ta, không cần được Hung Quỷ quấy rầy huyết tể! Ta muốn chúng ta Thiên Cung Bộ Lạc, trở thành Sơn Việt đệ nhất bộ tộc!"

Hô Hòa vang vọng âm thanh, nhất thời truyền khắp toàn trường. Theo lời nói, dưới đáy Sơn Việt tộc trong mắt người, tựa hồ bốc cháy lên hỏa diễm.

Dồn dập hô: "Hô Hòa Mục Thủ! Hô Hòa Mục Thủ!"

Hô Hòa nhìn phía dưới tiếng gầm. Cười nhạt, lập tức lớn tiếng nói: "Bắt đầu từ hôm nay, ta Hô Hòa. Không chỉ là Thiên Cung Bộ Lạc Mục Thủ Bối Lỗ Đặc, ta muốn làm toàn bộ Sơn Việt Vương!"

Lời này vừa ra khỏi miệng, trong hư không, tựa hồ chính là hơi động, toàn bộ Thiên Cung Bộ Lạc, linh giác hơn người giả, đều suy tư.

Lập tức. Sân bãi trên, liên bạo phát càng to lớn hơn làn sóng!

"Sơn Việt Vương! Hô Hòa!", "Sơn Việt Vương! Hô Hòa!", "Sơn Việt Vương! Hô Hòa!"

Theo phía dưới Sơn Việt đến tỉnh tỉnh mê mê không giống. Phương Minh thân cư linh nhãn, đã thấy rõ, theo Hô Hòa phát sinh lời thề, này

phương địa giới. Đột có biến hóa!

Từng tia từng tia địa khí, tự Thiên Cung Bộ Lạc bên trong sản sinh, như bách xuyên quy lưu, hội tụ đến Hô Hòa trên người.

Có những này gia trì, Hô Hòa vị cách, dĩ nhiên có hướng lên trên xu thế.

Màu đỏ thắm trở lên, chỉ có kim khí!

"Đây là... Sơn Việt bộ tộc trăm ngàn năm qua tâm nguyện sao?"
Phương Minh nhìn từng tia từng tia địa khí, như có ngộ ra.

Sơn Việt bộ tộc, tuy rằng hung mãnh dũng mãnh. Nhưng thật luận sinh hoạt trình độ, như thế nào sánh được Đại Càn bách tính? Chớ nói chi là, lại bị Ác Quỷ chiếm cứ. Yêu cầu huyết tể, mỗi tháng kéo dài cho Sơn Việt lấy máu!

Này các đời các đời anh linh, đều dốc hết tâm huyết, vì là Sơn Việt đại nghiệp, phách kinh chém cức, coi như chôn xương nơi này. Hồn phi phách tán, cũng không quên chí lớn!

Hiện tại Hô Hòa phát sinh lời thề. Nhất thời cùng Sơn Việt đại thế kết hợp lại, đạt được khí số!

Nhưng tùy theo mà đến, còn có phản phệ! Phương Minh thần nhãn, đã có thể thấy rõ, Hô Hòa số mệnh chu vi hơi hắc khí, lúc này số mệnh hưng thịnh, tự nhiên không có động tĩnh, nhưng một khi suy yếu, chính là đại họa sát thân!

"Đây chính là căn cơ, như Hô Hòa thật có thể nhất thống Sơn Việt, vậy thì thật sự có đại quý chi mệnh, đến lúc đó căn cơ hùng hồn, tự nhiên không sợ. Bằng không, cũng chỉ là nhất thời lộng triều, căn cơ không sâu, thừa không chịu được cái này đại vận!"

Lúc này, nhìn phía dưới hoan hô nhảy lên Sơn Việt tộc nhân, Phương Minh đáy lòng, nhưng là ám thở dài...

Theo thời gian dần muộn, Hô Hòa phát xuống hiệu lệnh, toàn bộ Thiên Cung, cuối cùng cũng coi như từ cuồng nhiệt bên trong thoáng khôi phục, các về nghỉ ngơi, hôm nay buổi tối, phát sinh quá nhiều chuyện, những này rất hàm Sơn Việt, nhất thời còn có chút không phản ứng kịp.

Nhưng người khác có thể nghỉ ngơi, lúc này Hô Hòa, nhưng là chút nào bận bịu bên trong thâm nhàn thời gian đều không có.

Thiên Cung Bộ Lạc trung ương, Mục Thủ lều lớn, lúc này đã thay đổi chủ nhân. . . . Đây cắm đầy điểm lệ lông chim cùng vệt sáng lều vải, theo Phương Minh, thực sự có chút không ra ngô ra khoai, chớ nói chi là, vẫn là thu được đến quân trưởng, nghiêm túc có thừa, nhưng ít đi mấy phần thư thả.

Bất quá lúc này, cũng không cố trên những thứ này. Toàn bộ bên trong đại trưởng, đèn đuốc sáng choang, toàn bộ Thiên Cung Bộ Lạc Tộc Lão cao tăng, toàn bộ đều có, Tam Nhan cũng ngồi trên mặt đất, nhìn chủ vị một đại hán, mang theo không nói ra được vui mừng vẻ.

Tuy rằng, đáy lòng, mơ hồ còn có chút tâm tình, nhưng rất nhanh sẽ bị đè xuống.

Cái này cũng là nhân chi thường tình. Hãn cùng Hô Hòa, từ nhỏ hiểu biết, lẫn nhau cách biệt cũng là không nhiều. Nhưng Hô Hòa có Hoàng kim huyết thống, hãn không có, đây chính là chênh lệch! Cũng trực tiếp quyết định địa vị hôm nay!

"Tôn kính Tổ U' cái kia tử tôn, hỏa bên trong Tinh Linh, thống lĩnh toàn bộ Thiên Cung Bộ Lạc, Sơn Việt vương giả, Hô Hòa đại nhân, ngài con dân ở đây, hướng về ngài dâng lên trung thành chúc phúc!"

Một cái mặt mũi nhăn nheo, tóc hầu như đi quang Tộc Lão đi đầu, hướng về Hô Hòa hành lễ, còn lại Tộc Lão cao tăng, cũng là theo.

Coi như trước, còn có tâm tư gì, có thể thấy được Hô Hòa dùng lực, lại gặp Hô Hòa ngự sử hỏa diễm kỳ cảnh, tuy là lại có thêm dã tâm người, không thừa nhận cũng không được, lúc này Hô Hòa, đã đạt được toàn bộ Thiên Cung Bộ Lạc cống hiến cho, bất kỳ cử động, đều là châu chấu đá xe, chỉ có thể bị người dân làn sóng áp đảo.

Không thể không thu thập tâm tình, quay về Hô Hòa cung kính dưới bái. Đây mới thực sự là thừa nhận Hô Hòa thống trị địa vị!

Hô Hòa nhìn, tự nhiên cực kỳ cao hứng, nói: "Ta tuân theo tổ tiên di chí, vốn là lo lắng, năng lực chính mình có hạn, đảm đương không được đại vị, hiện tại có các vị, lại như chim nhỏ có cánh, có thể ở lam thiên trên bay lượn!"

Tất cả mọi người là không dám, nói: "Tôn kính Mục Thủ đại nhân, ngài là trên trời hùng ưng, chúng ta chính là trên đất chó săn, nguyện vẫn đi theo ngài bước chân..."

Đây chính là chính thức tỏ rõ thái độ rồi, Hô Hòa rất là thoả mãn, liền thấy theo mọi người chính thức quy thuận, trước còn có chút phù phiếm số mệnh, một thoáng vững chắc.

Này số mệnh, đầy đủ chừng khống toàn bộ Thiên Cung. Phương Minh trong lòng, âm thầm suy nghĩ, nhìn thấy Tam Nhan, lại hỏi: "Thế nào? Người bắt được sao?"

"Mục Thủ đại nhân! Dựa theo phân phó của ngài, chúng ta canh gác mấy cái yếu đạo, suốt đêm tìm tòi, một thoáng đã bắt đến rồi!" Tam Nhan đi ra, lớn tiếng nói.

Vừa này một hồi, hẳn đã triệt để hiểu rõ, lúc này Hô Hòa, địa vị càng cao, đối với hẳn càng mới có lợi, tất lại còn có cái em gái ruột đây!

Trước nhỏ nhỏ đổ kị, bất quá là thiếu niên tâm tính, Tam Nhan đã thành nhân, có thời gian bình tĩnh suy nghĩ, vẫn là triệt để dè xuống, không còn nữa lại nghĩ.

Hiện tại thái độ, càng là cung kính.

"Được! Dẫn tới!" Hô Hòa ngồi xếp bằng, phát ra lệnh.

Tam Nhan tuân lệnh đi ra ngoài, sau đó không lâu, liền ép tới một mình vào đây, thân hình gầy gò, Càn người trang phục, thấy rõ trong doanh trướng Sơn Việt, càng là run cầm cập!

Không đợi Tam Nhan quát lớn, liền mau mau quỳ xuống, dập đầu liên tục, "Các vị Sơn Việt gia gia tha mạng! Tiểu nhân chỉ là đi nhầm vào thâm sơn! Vạn vạn không có mạo phạm tâm ý!"

Càng cũng nói tới một cái lưu loát Sơn Việt thổ ngữ. Này thế Sơn Việt, tự nhiên có chính mình ngôn ngữ, đồng thời, chỉ có đồng nhất bộ lạc, khẩu âm mới chuẩn, một khi ra bộ lạc, này thổ ngữ phát âm, cũng có chút thay đổi, người ngoài càng là đầu óc mơ hồ. Này Đại Càn người dĩ nhiên có thể nói tới Sơn Việt Thiên Cung Bộ Lạc thổ ngữ, tự nhiên để mọi người cực kỳ kinh ngạc một cái.

Trong doanh trướng Tộc Lão, đều là nổi lên chút hứng thú, trước kia không thèm để ý biểu hiện, cũng thu lại, quan sát tỉ mỉ người này, ánh mắt tụ vào, càng làm cho người này, cúi đầu.

"Hừ! Nhu nhược Càn nhân, không phải dũng sĩ!" Tam Nhan xem thường nói. Cái này cũng là đại thể Sơn Việt cái nhìn.

Đối với Sơn Việt tới nói, lúc này như người này, có thể ngạo nghễ không sợ, thậm chí đối mặt, lấy thêm ra thủ đoạn, đánh đổ mấy cái Sơn Việt dưng sĩ, cái kia trái lại càng đến kính trọng, nói không chừng, chuyện hôm nay, liền có thể chuyển nguy thành an. . . .

Quý người này tự nhiên cũng là rõ ràng trong đó tin tức, nhưng hẳn hiểu hơn chính mình cân lượng. Muốn ra vẻ ngang nhiên bất khuất, tất nhiên là dễ dàng, có thể sau khi Sơn Việt khiêu chiến, liền hoàn toàn không phải là đối thủ, đồ tăng nguy hiểm, vẫn là rút đầu cho thỏa đáng.

Người này tự nhiên chính là Ngô Châu thế lực lớn phái tới liên hợp Sơn Việt thế lực thám tử.

Nhân là bản địa chiêu mộ, cũng sẽ chút Sơn Việt thổ ngữ, bình thường, cũng cùng Sơn Việt trong bóng tối cấu kết, là lấy quen thuộc địa hình, có thể một đường tìm tới Ác Quỷ, hiểu lấy lợi hại.

"Người cũng không cần giấu ta! Nếu quen thuộc Sơn Việt ngôn ngữ, vậy khẳng định không phải nơi khác người, chỉ có phụ cận đại tộc, mới có loại người như người... Không muốn phủ nhận, thật giả hay không, ta đem trong tộc phụ trách đối ngoại giao dịch người gọi tới, một nhận liền biết!"

Hô Hòa nhìn người này, ánh mắt tựa hồ trực thấu thân thể, nói.

Này Sơn Việt thổ ngữ, cực kỳ nhiều khẩu khó học, người ngoại địa học cũng vô dụng, lượng này hậu trường thế lực, nhất thời cũng tìm không ra, hiện tại xuất hiện tình huống như vậy, chỉ có một khả năng, chính là có Trường Nhạc, Vũ Di Nhị phủ thế gia nhúng tay!

Chớ có cho là, này Nhị phủ tàn tạ, sẽ không có thế gia chiếm giữ.

Vừa vặn ngược lại, nơi đây thế gia, phần có không ít, hầu như so với cái khác Tam phủ, đều trải qua thoải mái, trong này, dựa vào chính là Sơn Việt!

Sơn Việt mười mấy vạn người, coi như cướp đoạt, cái khác sinh hoạt vật tư, cũng là tự sản không , với bên ngoài muối ăn, thiết liệu chờ chút nhu cầu rất lớn.

Những thế gia này, bồi dưỡng nhân thủ, chuyên môn cùng Sơn Việt mậu dịch, thấp mua cao bán, vận đến Sơn Việt cần gấp thiết liệu, muối ăn những vật này, đổi lấy Sơn Việt thu gom quý trọng da lông, các loại dược thảo, còn có cướp đến kỳ trân đồ cổ.

Này trung gian lợi nhuận, gấp có mười mấy lần!

Vì lớn như vậy một món tiền bạc, cái khác những người cản đường, đều là thù không đội trời chung. Trước tri phủ, hữu tâm sửa trị, liền bị những thế gia này cấu kết Sơn Việt, làm loạn bức bách xuống đài.

Người này, chính là thế gia trong bóng tối bồi dưỡng, chuyên môn phụ trách giao dịch, tự nhiên một cái Sơn Việt thổ ngữ, lưu loát dị thường.

Hiện tại Ngô Châu cái khác thế lực, như ra giá cao thu mua, vẫn là có thể cấu kết đến mấy cái thế gia, ra những người này đến, đảm nhiệm hướng đạo thuyết khách, liên hợp Sơn Việt các bộ, cần phải làm trẻ Tống Ngọc nhất thống thời cơ! Vì bọn họ sáng tạo cơ hội!

Người kia vừa nghe, thân thể chính là run lên, trái lại không run lên, ngẩng đầu lên, nhìn Hô Hòa. Nói: "Hết thấy đều không gạt được đại nhân!"

Này vừa ngẩng đầu, hiện ra một tấm gầy gò mặt đến, Tam Nhan nhìn kỹ, chính là vô đầu một cái: " Quy Tôn! Ta nói trước làm sao nhìn quen mắt, hóa ra là người! Cái kia cái gì Triệu gia ba quản gia, khanh cho chúng ta thật là khổ, lần trước chính là người, một cái năm trăm năm lão sơn tham, dĩ nhiên mới ra mấy trăm cân thiết liệu... Hiện tại rốt cục rơi xuống gia gia trên tay..."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 154: Chiếm Đoạt Khởi Nguồn

Tam Nhan nói xong, trong mắt bốc ra hung quang, không có ý tốt mà nhìn quân gia kia, sẽ chờ Hô Hòa ra lệnh một tiếng, liền muốn triển khai các loại thủ đoạn, để này hắc tâm tiểu thương biết được lợi hại!

Qua hăn lời nói, tộc khác lão, cũng là bưng tỉnh. Chẳng trách lúc trước người này, muốn cúi đầu che giấu, hóa ra là vì che lấp thân phận!

Này Triệu phủ quân gia, chính là thường ngày cùng Thiên Cung Bộ Lạc giao dịch người dẫn đầu, Thiên Cung Bộ Lạc bên trong nhận thức, thực tại không phải số ít, hiện tại vừa là đêm đen, trước chạy trốn bên trong lại triêm không ít bùn đất bôi lên, mới nhất thời không nhận ra, hiện tại vừa nhìn, có thể không phải là!

"Quả nhiên không gạt được các vị!" Này Triệu quân gia cười khổ, lại nhìn Hô Hòa phương hướng, sắc mặt kinh ngạc: "Trước, tiểu nhân cũng thấy rõ Hô Hòa đại nhân mấy lần, không muốn lần thứ hai gặp lại, đại nhân đã thành Thiên Cung Mục Thủ, này mây gió biến ảo, thực sự là khó nói..."

Hô Hòa trước, cũng chỉ là một trung tầng dũng sĩ thủ lĩnh, mấy lần cùng này Triệu gia giao dịch, đều có hăn phụ trách áp giải.

"Người hiện tại vịn tình cảm, nhưng là muốn xin tha?" Hô Hòa không để ý lắm, thuận miệng hỏi.

"Giun dế còn muốn sống, hưởng hồ người đâu?" Triệu quản gia hồ hững nói, không chút nào khuất nhục cảm giác, hăn tự chuyện vật bên trong dọc theo đường đi bò, đã sớm đã thấy ra, cái gì vinh nhục, đều là giả, chỉ có sống sót, mới có thể đặc sắc!

Phần này thân nhiên cảm giác, đúng là để Phương Minh trong lòng hơi động, cười to nói: "Có thể thẳng thắn sợ, cũng là hiếm thấy, xem ở chỗ này phần trên, ta liền cho phép người lần thứ hai trần biện, nếu là lại có thêm ẩn giấu, cũng chỉ có bắt người nuôi sói..."

Tuy là cười to, nhưng này Triệu quản gia, nhưng là trong lòng rung mình, này Sơn Việt dã man, giết đến người sau. Không chỉ có không táng, còn có thể quăng thi hoang dã, coi như cạm bẫy. Bắt giết mãnh thú!

Này nuôi sói chi ngữ, không phải là hư ngôn đe dọa. Vừa nghĩ tới hơi có gì bất bình thường, sẽ chôn thân cầm thú chi khẩu, này Triệu quản gia cái trán, không khỏi có thêm một tầng tỉ mỉ bạch hãn.

Mau mau dập đầu: "Tiểu nhân không dám ẩn giấu... Tiểu nhân xác thực là Triệu gia ba quản gia, phụ trách cùng quý bộ thương mậu vãng lai."

"Trước, chủ nhà đến rồi mấy người. Gia chủ thịnh tình tiếp đón, sau đó liền truyền ta đi, mệnh mang theo thuộc hạ. Tìm kiếm quý bộ!"

"Bởi vì chủ nhà thúc đến rất gấp, không đợi ước định giao dịch thời gian, tiểu nhân liền tự ý đi vào."

Nói tới chỗ này, này Triệu quản gia. Cũng là còn có thừa quý . Không ngờ trong núi, so với tưởng tượng gian nguy, không còn đầu lĩnh Sơn Việt, hăn mang người, hầu như ở trong núi tử quang!

"Không muốn sơn đạo khó đi, nhất thời lạc đường, do vận may run rui, mới thấy rõ quý bộ Đồ đằng..."

Này Triệu quản gia. Vì mạng sống, có thể nói biết gì đều nói hết không giấu diếm. Như thế trước sau một đôi chiều. Sự tình đại khái, liền hiện lên ở Phương Minh đầu óc.

Ngô Châu thế lực, không chịu nổi Tống Ngọc nhất thống, trong bóng tối nhúng tay, muốn thu mua Sơn Việt, cho Tống Ngọc chế tạo phiên phúc.

Vì thế, liền tìm đến Triệu gia, cũng không biết đạt thành thỏa thuận gì, này Triệu gia rất là nhiệt tình, lập tức liền phái ra nhân thủ, liên hệ Sơn Việt khởi sự.

Nhưng Sơn Việt thế gia tuy rằng cấu kết, lén lút, nhưng là mỗi người có phòng bị. Giao dịch thời gian điểm, đều là trước đó thông báo, nghiêm phòng bí mật lộ ra ngoài.

Hiện tại Triệu quản gia, mang theo mấy người, liền đâm đầu thẳng vào thâm sơn, muốn tìm đến Thiên Cung Bộ Lạc, này biết bao khó khăn?

Có thể một đường đụng vào Đồ đảng trên tay, đã coi như bọn họ phúc lớn mạng lớn rồi!

Không nghĩ, trước một hồi biến đổi lớn, Đồ đảng càng là Ác Quỷ công kích, Hô Hòa lại đại phát thần uy, diệt Ác Quỷ, này Triệu quản gia trong lòng tự khiếp, liền muốn chạy trốn, không muốn bị Tam Nhan một lần bắt được!

Sự tình cơ bản trải qua, chính là như vậy, Phương Minh cũng xem thường hỏi kỹ, liền nói: "Người có biết, đến nhà người, đến cùng là cái nào châu lý đại tộc?"

"Cái này... Tiểu nhân thực là không biết!" Triệu quản gia mặt lộ vẻ khó khăn, hẳn chỉ là một cái ống loa như thế mặt hàng, bởi vì phải liên hệ Sơn Việt, mới mang theo cái quản gia tên tuổi, thực tế quyền lực, nhưng là cực nhỏ, không vào được hạt nhân, tự nhiên cũng không biết bí ẩn!

Triệu quản gia lại tiếp tục nói: "Hô Hòa đại nhân thần dũng vô địch, tiểu nhân đều là bội phục, hiện tại làm Thiên Cung Mục Thủ, có thể nói là mục đích chung."

"Hiện tại, nhà ta chủ thượng, nguyện sinh ra thiết năm ngàn cân, cũng lấy muối ăn, vài vốc những vật này, xin mời đại nhân ra tay, đối phó một người!"

"Tê..." Trong lều mọi người, đều là hấp một cái khí lạnh. Liên với Phương Minh, cũng có chút vi giật mình, ngón này bút, thực sự là không nhỏ.

Thế gia ngàn năm tích lũy, quả nhiên không phải nhà giàu mới nổi có thể so với!

"Là người phương nào?" Muốn đối phó ai, Phương Minh tự nhiên rõ ràng trong lòng, nhưng ở bề ngoài, hay là hỏi.

"Người này là Càn nhân trong Tiết Độ Sứ, gọi là Tống Ngọc, thủ hạ cũng có hơn vạn dũng sĩ, thế lực rất lớn..." Triệu quản gia không biết chính mình muốn đối phó chính là trên ngai người, đã ở trước quỷ môn quan quá một vòng, vẫn là tận lực đầu độc.

"Hừ! Càn nhân nhu nhược đến lại như cừu con, chúng ta một cái Sơn Việt dũng sĩ, liền có thể đánh cho mười cái!" Tam Nhan ở một bên, nhưng là không phục nói.

Phương Minh nghe xong, nhưng là âm thầm lắc đầu, những này Sơn Việt, ở Trường Nhạc, Vũ Di Nhị phủ hung hăng ngang ngược quen rồi, không khỏi coi thường anh hùng thiên hạ.

Tống Ngọc thủ hạ binh sĩ, tuy rằng ở cá nhân vũ dũng trên, đối với Sơn Việt hơi kém, có thể quân giới tinh xảo, lại hiệu lệnh nhất thống ,

tương tự nhân số dưới. Nếu như mười người trăm người đối chiến, cái kia Sơn Việt khả năng còn chiếm ưu thế.

Nếu là người đếm tới ngàn người vạn người, cái kia Sơn Việt chính là toàn tộc áp lên, cũng chỉ có thua thất bại thảm hại kết cục.

Nhưng lúc này, đương nhiên sẽ không nói như vậy, Triệu quân gia liền thấy Hô Hòa ngửa mặt lên trời cười to, nói: "Không sai! Càn nhân chính là cừu con, chỉ có thể mặc cho chúng ta lấy dùng!"

Triệu quân gia trong lòng thầm mắng man di, nhưng vẫn là sắc mặt hân hoan, nói: "Chính là như vậy! Mục Thủ dừng sĩ vừa đến, cái gì Tổng Ngọc, chỉ có thể chạy trốn chết..."

Dừng một chút, còn nói: "Việc này trọng đại, có phải là, muốn cùng bộ lạc khác liên thủ?"

Một cái Thiên Cung Bộ, tự nhiên không đủ, chỉ có liên hợp toàn bộ Sơn Việt, mới có thể tạo lên thanh thế, cho Tổng Ngọc tạo thành cự phiên toái lớn.

"Khà khà... Cái khác không nói, chính là trước, Hắc Hồ Bộ Lạc, còn bắt được ta không ít dừng sĩ đi hiến tế, có thể nào như thế buông tha?" Hô Hòa sắc mặt không thích, trầm giọng nói.

Này Triệu quân gia đã nghĩ khuyên nữa, ai biết Hô Hòa khoát tay chặn lại: "Thiên Cung cùng Hắc Hồ, là trời sinh tử địch, chỉ có thể có một cái, có thể thấy trên trời thái dương, người lại muốn nói, ta liền đem người đốt sài lang..."

Lời này đi ra, Triệu quân gia chính là cả người phát lạnh, mới nhớ lại sinh tử còn ở nhân thủ, ngoại trừ cười khổ, còn có thể nói tới cái gì đây?

"Muốn giúp các người đối phó Càn nhân, cũng là có thể! Trước điều kiện, nhưng là thiếu, nói cho Triệu đông minh, ta muốn gang 20 ngàn cân, vải vóc vạn thớt, mới sẽ xuất thủ!"

Đây chính là giờ công phu sử tử ngoạn, nhưng Triệu gia người phía sau, cuối cùng vì ngăn Tống Ngọc, vẫn là sẽ đáp ứng, cứ sao mà không làm đây?

Đồng thời, lớn như vậy vật tư điều động, liền không tin không lời đuôi!

Cũng mặc kệ Triệu quản gia sắc mặt khó coi, Hô Hòa uống: "Tam Nhan! Đem người này mang đi, cẩn thận trông giữ! Ngày mai đưa xuống núi đi!"

Tam Nhan lớn tiếng đáp ứng, áp Triệu quản gia lui ra.

"Mục Thủ! Chúng ta vừa nãy giá tiền, có phải là tàn nhẫn điểm?" Tam Nhan vừa mới khoản chi, thì có bộ tộc lão đi ra nói.

Này Sơn Việt, quyền lực uy nghiêm còn không thâm nhập, bình thường trên dưới trong lúc đó, thì có chút tùy tiện.

Phương Minh cũng không để ý lắm, thuận miệng giải thích: "Ta Sơn Việt tốt đẹp dũng sĩ, có thể nào làm Càn nhân chó săn? Những này, bất quá là thăm dò..."

Tộc Lão ánh mắt sáng lên: "Lẽ nào, này Triệu gia, thật xảy ra đến?"

"Triệu gia ra không , nhưng người sau lưng, tự nhiên trở ra!" Hô Hòa cười gằn nói.

Mặc kệ này tộc Lão có chút mê man ánh mắt, lại chậm rãi nói: "Nếu là Triệu gia thật sự ra, chúng ta có những này vật tư, đủ có thể vũ trang tộc

nhân, nếu Càn nhân như vậy chi phú, đến lúc đó tự nhiên liền với Triệu gia, một cái nuốt vào!"

Tộc Lão ánh mắt sáng lên, trước Thiên Cung, thực lực vẫn không tính là quá mạnh, không thể không cùng Nhị phủ bên trong thế gia liên thủ, làm đao thương, đoạt được lợi ích, nhưng là thế gia cầm đầu to. Hiện tại Hô Hòa lời này, chính là muốn làm một mình, càng muốn cắn thế gia một cái!

Tộc Lão cũng là Sơn Việt, đương nhiên sẽ không coi Càn nhân vì là cùng tộc, đối với ruộng bỏ thê ước, cũng không có cái gì chịu tội cảm giác, nhưng đối với thực lực bản thân, vẫn còn có chút lo lắng, không khỏi hỏi: "Chúng ta Thiên Cung thực lực, muốn muốn làm như vậy, nhưng là không đủ a!"

"Yên tâm! Trải qua mấy ngày, liền sung túc rồi!" Hô Hòa đứng lên, xốc lên lều trại, nhìn phương xa dãy núi, làm như lằm bằm lằm bằm.

...

Xa xa, lại là một ngọn núi càng doanh trại, từ xa nhìn lại, chẳng chịt có hứng thú, dĩ nhiên so với Thiên Cung Bộ Lạc càng lớn hơn mấy phần đáng vẻ.

Lều trại ở giữa, có thể thấy được một cây cò lớn Đồ đằng, mặt trên một con màu đen cự hổ, hung uy lâm liệt, muốn nuốt sống người ta!

Đây là Sơn Việt Hắc Hổ Bộ Lạc, Thiên Cung tử địch, trước một trận đại chiến, còn bắt được không ít Thiên Cung dũng sĩ, toàn bộ tế Hắc Hổ Đồ Đằng!

"Mục Thủ! Người của chúng ta đều đến đông đủ rồi!" Tam Nhan đè thấp thân thể, lại đây nói.

"Được! Binh khí đều che khuất, không muốn tiết lộ tin tức!" Hô Hòa hạ thấp giọng, nhìn quét nói.

"Yên tâm! Ta Thiên Cung Bộ Lạc dũng sĩ, đều muốn dùng kẻ địch máu tươi, để rửa sạch trên người sỉ nhục..." Tam Nhan nói, trong thanh âm, có không nói ra được phần chần, liền với ánh mắt, cũng nhiều hơn mấy phần khát máu!

Đây là Hô Hòa trở thành Thiên Cung Mục Thủ nửa tháng sau. Trong lúc đó, Hô Hòa giờ công phu sư tử ngoạm, hướng về Triệu gia tác phải lượng lớn vật tư.

Triệu gia khởi điểm không đáp ứng, nhưng Hô Hòa từ từ tiến sát, càng là uy hiếp muốn trực tiếp nương nhờ vào Tống Ngọc, rốt cục làm cho Triệu gia nhả ra, đầu tiên đưa năm ngàn cân gang, cũng lấy một ít quân giới cùng lượng lớn muối tinh tới.

Có những này, Thiên Cung Bộ Lạc vũ trang trình độ, liền một thoáng lên.

Lần này, Hô Hòa tận lên Thiên Cung Bộ Lạc, đủ ba ngàn dũng sĩ, liền muốn một lần đặt xuống đại địch Hắc Hồ Bộ Lạc!

"Giết!" Hô Hòa nhìn ra đã tìm thấy đại trại phía dưới, bất cứ lúc nào có thể bị phát hiện, không che giấu nữa, phát xuống tiến công hiệu lệnh!

Thiên Cung Bộ Lạc dũng sĩ, nhất thời cùng kêu lên, như hít thuốc lắc, gào thét nhằm phía Hắc Hồ Bộ Lạc.

Bởi vì có bị coi là Tổ U' cái kia chuyển thế Hô Hòa dẫn dắt, những này dũng sĩ, đều là hân không sợ chết, sĩ khí cực thịnh!

Lại có muối ăn bổ sung thể lực, binh khí quân giới cũng ở Hắc Hồ Bộ Lạc bên trên. Hơn nữa đột nhiên đánh lén, như vẫn là chịu không nổi, chính

là thiên muốn tiêu diệt!

Hồ Hòa làm gương cho binh sĩ, xông vào vị trí đầu não, trường đao chém liên tục, mới vừa lên đến hai cái hắc hổ dũng sĩ, liền kẻ địch đều không thấy rõ, liền đầu lâu bay ra, ngã trên mặt đất.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 155: Lại Diệt Đồ Đằng

Hô Hòa giết tiến vào cửa trại, liền dừng lại bất động, hô quát Thiên Cung dừng sĩ, không ngừng nhảy vào Hắc Hồ doanh trại.

Hắn đến hiện tại, cũng coi như kinh nghiệm lâu năm chiến trận, biết lúc này, chỉ cần cửa trại không mất, cũng đã có thể quyết định chiến cuộc, là lấy tự mình trấn thủ, cái này cũng là cho phía dưới dừng sĩ một cái tôi luyện cơ hội.

Quả nhiên, theo Thiên Cung Bộ Lạc dừng sĩ nhảy vào, này Hắc Hồ Bộ Lạc, chỉ có thể vội vàng ứng đối, các dừng sĩ liên binh khí đều không ở trong tay, không phải như hổ như sói Thiên Cung dừng sĩ đối thủ?

Hầu như như cắt rau gọt dưa giống như bị chém giết, chột có chống lại, cũng là rất nhanh bị vây mà diệt.

"Báo!" Một cái dừng sĩ lại đây, cung kính hành lễ, ánh mắt ngưỡng mộ, mang theo vẻ hưng phấn, nói: "Vĩ đại hỏa diễm chi chủ, Hô Hòa Mục Thủ, chúng ta đã giết Hắc Hồ Mục Thủ, chỉ có Hắc Hồ Bối Lỗ Đặc cùng Tế Tự, còn ở Mục Thủ trong doanh trường trú đóng ở, chúng ta dừng sĩ chính đang tấn công. . ."

"Được, giữ lại một đội người, trông coi cửa lớn, những người khác, đi với ta!" Hô Hòa phát xuống hiệu lệnh.

Này Hắc Hồ Bộ Lạc, cùng Thiên Cung chế độ tương tự, này Mục Thủ lều trại, cũng ở chính giữa vị trí, Hô Hòa mang theo dũng sĩ, xuyên qua đã là một mảnh núi đao biển lửa chiến trường, liền thấy rõ chính mình dũng sĩ, chính vây quanh một cái lều lớn, cung tên căng lên, lại nhất thời bất động.

Này tự nhiên là Hắc Hồ Mục Thủ lều trại.

Các dũng sĩ nhìn thấy Hô Hòa lại đây, đều là lớn tiếng hoan hô: "Tổ Ư cái kia! Tổ Ư cái kia!"

Người cầm đầu, chính là Tam Nhan, tới nói: "Mục Thủ đại nhân! Ta đã đem Hắc Hồ Bộ Lạc Bối Lão Đặc cùng Đại Tế Ti, đều nhốt ở bên trong, chờ ngài xử lý!" Thần thái thật là cung kính, không chút nào bởi vì là Mục Thủ khi còn bé huynh đệ mà kiêu ngạo.

Hô Hòa gật đầu. Này Tam Nhan, nhưng là hữu tâm.

Thiên Cung Bộ Lạc lần thứ nhất chinh phục cuộc chiến, Hô Hòa thân là thủ lĩnh. Tự nhiên không thể không công chưa có lập uy, này Tam Nhan đem quân địch nhân vật trọng yếu vây mà không giết, chính là phải cho Hô Hòa hiển công! Đồng thời, này Đại Tế Ti có tà dị, có thể triệu hoán Ác Quỷ, như không Hô Hòa ngọn lửa chi chủ ở đây, Tam Nhan cũng có chút nhút nhát.

Đúng là cái biết tiến thoái người! Phương Minh trong lòng thầm khen.

Tiến lên một bước. Thét: "Hắc Hồ Bộ Lạc Bối Lão Đặc cùng Tế Tự nghe đây. Ta là Hô Hòa, Thiên Cung Bộ duy nhất Mục Thủ. Tuân theo Tổ Ư ý chí. Muốn trở thành Sơn Việt Vương nam nhân! Các người như hiện tại đầu hàng, hôn môi ta dưới chân thổ địa, ta tạm tha thứ các người, tiếp nhận các người tiến vào Thiên Cung Bộ Lạc. Từ nay về sau chính là huynh đệ, bằng không, liền các người máu tươi, tung khắp vùng đất này. . ."

Hô Hòa âm thanh tuy rằng không tính quá lớn, nhưng toàn trường có thể nghe, thậm chí ngay cả các dũng sĩ trong tay đồ sắt, đều bị chấn động đến mức vang lên ong ong.

Thấy tình cảnh này, Thiên Cung dũng sĩ, càng là tinh thần chấn động mạnh. Thét: "Hô Hòa! Vương giả! Hô Hòa! Vương giả! . . ."

Cùng với đối ứng, trong doanh trường khí tức, nhưng là mục nhiên chìm xuống.

Quá một lúc lâu. Mới đi ra mười mấy người, trung gian là một cái xóc vác dũng sĩ cùng mạo diệt ông lão, chính là Hắc Hồ Bộ Lạc Bối Lỗ Đặc cùng Đại Tế Ti!

Đại Tế Ti mở to mắt nhìn con người, nhìn Hô Hòa, hẳn có chút âm lực, có thể thấy chút người thường không thể thấy cảnh sắc. Lúc này nhìn tới, liền nhìn thấy xích khí lan tràn. Thậm chí mơ hồ có màu vàng, quang điểm dài đến mấy tấc, không khỏi đại lẫm.

Đây là Hô Hòa tự thân vị cách , còn Phương Minh, này Đại Tế Ti công hành thấp kém, nhưng là phát hiện không được, nhưng chỉ là này, đối với Đại Tế Ti, đều là rất lớn uy hiếp!

Không khỏi trầm giọng nói: "Hô Hòa đại nhân! Người thật sự là Thiên Cung Bộ Lạc anh hùng! Có thể muốn trở thành Sơn Việt Vương giả, nhưng vẫn là xa xa không đủ!"

"Ồ? Vậy còn muốn thế nào mới có thể?" Hô Hòa ôm hai tay, làm bộ rất hứng thú đáng vẻ, hỏi.

"Chỉ có thể cho chúng ta Sơn Việt hết thấy bộ lạc Đồ đẳng tán thành Mục Thủ, mới thành công vì là Vương giả tư cách!" Đại Tế Ti ngửa mặt thành kính, quay về bầu trời làm tế bái cầu khẩn hình, lẫm lẫm nói.

"Được! Vậy người liên triệu hoán các người Hắc Hồ Đồ Đằng, xem nó có nhận biết hay không ta người Vương giả này!" Hô Hòa đáy mắt, vẻ lạnh lùng lóe lên, ra lệnh.

Nghe vậy, Đại Tế Ti đáy lòng run lên, nhưng vẫn là rút ra cái pháp trượng, quay về bắt đầu cầu khẩn, mặt sau Hắc Hồ Đồ Đằng còn lại dừng sĩ, cũng là như thế.

Một luồng gợn sóng, liên tự pháp trượng bên trong sinh thành, lan tràn ra đi.

Hô Hòa nhàn nhã chờ, này Hắc Hồ Đồ Đằng, như vậy chém giết, vốn là giấu không được bao lâu, sẽ bị Ác Quỷ phát hiện, hiện tại cũng chỉ là thoáng sớm chút mà thôi.

Quả nhiên, theo Đại Tế Ti cầu khẩn, tự phương xa trong núi, liên bay ra một mảnh mắt trần có thể thấy hắc vân, hướng về nơi này đập tới, trong đó mơ hồ có bóng người!

Hắc vân chưa đến, những này Sơn Việt, từ nhỏ ở sơn dã bên trong rèn luyện ra linh giác, liên cảm thấy rất lớn nguy hiểm, nhưng nhìn Hô Hòa sừng sừng bóng người, rồi lại là trước nay chưa từng có an tâm, dừng khí tự sinh, lại ưỡn ngực dừng lại.

Đại Tế Ti thấy cảnh này, không biết sao, cảm giác mình tựa hồ làm một cái sai lầm lớn việc, liên trong lòng, cũng hối hận không thôi.

Hắc vân chớp mắt tới gần, người trung gian ảnh vừa nhìn tình cảnh này, rít gào một tiếng, hắc khí lơ lửng giữa trời, liên muốn động thủ!

Đang lúc này, Hô Hòa đột nhiên cười to, mấy để Đại Tế Ti cho rằng nhìn thấy người điên, nhưng đáy lòng bất an, lại một lần kịch liệt phù thẳng đến cực hạn!

"Hắc Hồ Bộ Lạc Tế Tự a! Người không phải muốn ta thu được Đồ đẳng thừa nhận sao? Ta cũng muốn hỏi một chút, nếu là Đồ đẳng không còn? Còn muốn ai tán thành?" Hô Hòa vừa cười lớn, vừa lớn tiếng nói.

Lập tức duỗi tay một cái, trong hư không, mục nhiên xuất hiện một luồng sóng nhiệt!

Hồng quang! Chiếu rọi ở Hắc Hồ Tế Tự trong mắt, chính là chói mắt hồng quang! Hầu như đâm nhói hai mắt của hắn, nước mắt chảy xuống!

Đón lấy, hắn liền há to miệng, suýt chút nữa trật khớp! Mặt sau Bối Lỗ Đặc, tuy rằng thân kinh bách chiến, ý chí so với sắt thép còn ngạnh, cũng là tỏ rõ về nhiệt lệ, rốt cục quỳ xuống, thất thanh nói: "Tổ U' cái kia tổ tiên a! Ngài rốt cục giáng lâm nhân thế sao?"

Ở trong mắt hắn, Hô Hòa trên người, bỗng dưng có thêm một đám lửa, đem Hô Hòa toàn bộ bao vây, rồi lại không thương mảy may, thoáng như cho Hô Hòa phủ thêm một tầng hỏa diễm thần giáp!

Ngọn lửa này bốc lên mấy trượng, đem bên trong Hô Hòa, chiếu rọi đến dường như thiên thần hạ phàm!

Quả nhiên là Tổ U' cái kia uy năng! Đây Sơn Việt tổ tiên cố sự, nhưng là ở toàn bộ Sơn Việt trong phạm vi truyền lưu, Hắc Hồ cùng Thiên Cung, đều là giống nhau, này Bối Lỗ Đặc vừa nhìn, liền cũng cho rằng Hô Hòa là Tổ U' cái kia chuyển thế!

Vừa để ý, nhưng có chút cay đắng, này Tổ U' cái kia, vì sao lựa chọn, nhưng là Hắc Hồ Bộ Lạc đại địch!

Bất luận cái này Bối Lỗ Đặc làm sao không cam, cũng thay đổi không được giữa trường cảnh tượng, chỉ thấy Hô Hòa cả người quần quanh liệt diễm, quay về hắc vân phương hướng, hơi nhún một cái!

Trong hư không, Mạc Nhiên có thêm một mảnh hồng vân, tự hắc vân đỉnh đầu sinh thành, lấy sét đánh không kịp bưng tai tứ thế đè xuống!

Hắc vân bên trong Ác Quỷ, rít gào liên tục, lại đột xuất mấy cái hắc khí, mưu toan chống lại hồng vân, nhưng những này cử động, đều như bộ ngựa đấu xe, ở hồng vân chèn ép xuống, liền trong chớp mắt đều không tranh thủ đến, liền bị bốc hơi lên tứ tán.

Rốt cục, hồng vân cuộn cuộn, ở Ác Quỷ tuyệt vọng trong ánh mắt, đem hắc vân toàn bộ ép vỡ! Trong đó Hung Quỷ Lệ Quỷ loại hình, liền hàng đều không kịp kêu một tiếng, liền bị hồng vân tan rã.

Này Ác Quỷ, chỉ là so với bọn thủ hạ nhiều chống đỡ chốc lát, cũng ở hồng vân bên trong, hóa thành hắc khí tứ tán, đây là hồn phi phách diệt chi tượng!

"Tổ Ừ cái kia!", "Tổ Ừ cái kia!", "Tổ Ừ cái kia!"

Thiên Cung Bộ Lạc dừng sĩ, nhìn Hô Hòa lần thứ hai đại phát thần uy, không khỏi quỳ xuống, thành kính hô to, liền với Hắc Hổ Bộ Lạc dừng sĩ, cũng có chút theo quỳ xuống, tự lẩm bẩm.

"Chuyện này. . . Không thể! Hắc Hổ Đồ Đằng, chính là ta Hắc Hổ Bộ Lạc người bảo vệ, sao dễ dàng như thế, liền bị tiêu diệt. . ." Đại Tế Ti xụi lơ trên đất, thất thần chán nản nói.

"Người bảo vệ? Hừ! Bất quá là cái Ác Quỷ thôi! Còn trắng trợn yêu cầu đồ ăn cung dưỡng! Hơi có không từ, liền tung quỷ đồ trại, tính là gì bảo vệ? Ta Thiên Cung Bộ Lạc cái kia, cũng là bị Hô Hòa Mục Thủ tiêu diệt!"

Một bên khác, Tam Nhan khinh thường nhìn Đại Tế Ti, thuận miệng nói.

Đại Tể Ti hai mắt thất thần, cũng không biết nghe không nghe thấy, đúng là mặt sau Bối Lỗ Đặc, cả người chấn động, này Đồ đằng chân tướng, hẳn cũng là biết được, nhưng vì tộc nhân an bình, vẫn là giả vờ không biết, thậm chí, còn có chút trợ Trụ vi ngược cử chỉ, bây giờ nghĩ lại, mồ hôi lạnh ướt đầm áo lót.

Không khỏi cười thảm nói: "Tổ U cái kia ở trên, ta có lỗi với ta tộc nhân, liền để ta dùng máu tươi, đến trả lại tội nghiệt của ta đi!"

Rút ra trong lòng chủ thủ, liền muốn hướng về ngực đâm vào!

Lúc này, một đạo ngọn lửa ngang trời, đem chủ thủ đánh bay, lại không thương Bối Lỗ Đặc mảy may.

"Này?" Bối Lỗ Đặc ngẩng đầu lên, nhìn Hô Hòa, có chút không rõ: "Hỏa diễm chi Tinh Linh a! Người lẽ nào ngay cả ta tự sát quyền lực, đều muốn đoạt đi không?"

Hô Hòa đem hỏa diễm toàn bộ thu liễm, nhìn Bối Lỗ Đặc, chậm rãi nói: "Tự sát chết đi chỉ là kẻ nhu nhược hành vi, người nếu thật muốn trả lại đối với Sơn Việt tộc nhân tội nghiệt, liền gia nhập ta dưới trướng, vì ta nhất thống Sơn Việt đại nghiệp xuất lực!"

Bối Lỗ Đặc trong mắt, mục nhiên hiện lên mấy chút hy vọng hào quang, quay về Hô Hòa, thân nhiên quỳ xuống, hôn môi thổ địa, nói: "Tổ U cái kia chuyển thế giả, điều khiển hỏa diễm Tinh Linh a! Từ nay về sau, ta Mạc Trát, chính là ngài trong tay sắc bén nhất đao kiếm. . ."

Theo Mạc Trát quy thuận, cùng sau lưng hắn đứng sĩ, cũng đồn dập quỳ xuống, đối với Hô Hòa hành lễ.

Vốn là, Thiên Cung cùng Hắc Hổ, chính là tử địch! Tuyệt đối không thể có thể xuất hiện này cảnh. Nhưng Hô Hòa thân phận không giống, ở bên trong mắt người, chính là Tổ U cái kia chuyển thế, bất kỳ Sơn Việt, đều

hàng dưới trướng, đều không phải phản bội, mà là trở về tổ tiên, có đại nghĩa.

Huống chi, theo Đồ đảng chân tướng công bố, những này Sơn Việt, chính là tín ngưỡng tan vỡ thời gian, vừa vận gây ảnh hưởng.

Chuyện này đối với Hô Hòa, cũng mới có lợi.

Dù sao, muốn nhất thống Sơn Việt, chỉ dựa vào Thiên Cung một bộ, nhưng là còn thiếu rất nhiều, chỉ có thu nhận bộ lạc khác, mới có thực lực.

Nhiều như vậy Sơn Việt dùng sĩ, nếu như một mạch đều giết, cũng là vô cùng lãng phí.

Hắc Hồ Bộ Lạc bên trong, Bối Lỗ Đặc cũng cùng Thiên Cung Bộ Lạc tương tự, bị Mục Thủ cùng Đại Tế Ti không tưởng, thế lực xem như là yếu nhất, nhưng lại có danh phận, chính là Hắc Hồ Bộ Lạc nhân vật số ba, đối với Hô Hòa dựng đứng thu nạp bọn đầu hàng phản bội cộc tiêu, nhưng là lại thích hợp bất quá.

Cho tới Mục Thủ cùng Đại Tế Ti, coi như nương nhờ vào, Phương Minh cũng không muốn!

Hai người này trước địa vị quá cao, giữ lại, nhưng là mầm họa, trong bóng tối uy hiếp đến Hô Hòa thống trị.

Nháy mắt một cái, Tam Nhan đạt được ra hiệu, mặt mang cười gằn, tiến lên vùng lên đao.

"Ầm!" Đại Tế Ti đầu người lảo đảo xuống. . .

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 156: Thực Lực

Theo Hắc Hồ Bộ Lạc Đại Tế Ti bỏ mình, Hô Hòa nhìn quét toàn trường. Chỉ thấy Thiên Cung dừng sĩ, đã triệt để đem Hắc Hồ Bộ Lạc bắt.

Này Mục Thủ lều lớn chu vi dừng sĩ, đã mất cuối cùng sức mạnh chống cự.

"Truyền mệnh lệnh của ta! Đem tù binh dừng sĩ toàn bộ kêu gọi, đồng ý thần phục, ngay khi ta bộ cờ xí dưới phát huyết thệ, đồng thời, ở Hắc Hồ Đồ Đằng trên cắt trên một đao, coi là vĩnh quyết. . ."

Đây là Sơn Việt cổ lão nghi thức, đồng ý gia nhập bộ lạc tộc nhân, nhất định phải ở bộ lạc Đồ đằng cờ xí dưới phát sinh huyết thệ, nếu là tù binh, còn nhất định phải cùng với trước bộ lạc phân rõ giới hạn.

Sơn Việt tuy đối với người ngoài giả dối, nhưng tộc nhân mình bên trong, đối với cái này, vẫn là nhìn ra rất nặng, dùng phương pháp này, liền có thể nhận biết không ít dị tâm.

"Nếu không nguyện, trực tiếp giết!" Hô Hòa cười gằn, nếu ngay cả này mặt ngoài đều không muốn thần phục dừng sĩ, còn giữ cần gì dùng? Đồ gây phiền toái cho mình.

"Phải! Vĩ đại Hô Hòa Mục Thủ! Mệnh lệnh của ngài, chính là ý chí của chúng ta!" Tam Nhan đi đầu lĩnh mệnh, xuống chuẩn bị.

Mạc Trát môi hơi động, nhưng cuối cùng không có mở miệng. Làm đã quy thuận con dân, hắn không thể không đứng ở Hô Hòa lập trường trên. Lại nói, Hô Hòa hiện tại gây nên, đã xem như là khá là nhân từ cử động.

Theo Tam Nhan xuống, trước bị bắt được tù binh Hắc Hồ Bộ Lạc dũng sĩ, đều bị mang tới trung tâm quảng trường, lúc này quảng trường, trải qua một phen huyết chiến, khắp nơi còn có thể thấy được đến vết tích, nhưng thô thô trải qua quét tước, cũng miễn cưỡng có thể dùng.

Lúc này, trung gian dừng đứng đại kỳ, từ lâu đổi thành Thiên Cung Bộ Lạc cờ xí, trước kia Đại Thụ Đồ Đằng, tự nhiên bỏ qua không cần, hiện tại cờ xí, toàn thân huyền hắc. Trung gian một đại đoàn màu đỏ thẫm hỏa diễm, tựa hồ muốn phá kỳ mà ra!

Đây là Phương Minh chinh đồn Thiên Cung Bộ Lạc sau, lựa chọn định tân cờ xí!

Hỏa diễm ở Sơn Việt tộc trong lòng người. Vẫn giữ lấy địa vị trọng yếu, liên với mấy cái đại bộ phận, cũng không dám coi đây là tiêu chí, nhưng Hô Hòa kế thừa Tổ U' cái kia ý chí, bị coi là Tổ U' cái kia ở nhân gian hóa thân, tự nhiên có thể dùng.

Tam Nhan đem tù binh dũng sĩ giải đến dưới cờ, nhìn những tù binh này. Có bao nhiêu thương tại người, nhìn phía Tam Nhan ánh mắt, nhưng những mang theo hung ác. Như sói đói, không khỏi thoả mãn cười to.

Những này hứa sự thù hận, hắn tự nhiên không sợ, cùng này ngược lại. Trong lồng ngực. Nhưng là quanh quẩn đại thù đến báo vui vẻ.

Tuy rằng hận không thể đem những người này, toàn bộ giết, nhưng Hô Hòa mệnh lệnh ở trước, Tam Nhan vẫn là ngăn chặn sự thù hận, đem Hô Hòa ý tứ nói rồi.

Phía dưới này dừng sĩ, nhất thời rối loạn từng bừng, có chút liên muốn lên động thủ, nhưng lập tức bị chu vi Thiên Cung dừng sĩ loạn tiền bắn chết. Còn lan đến chu vi mấy người.

Như thế qua mấy lần, trong sân. Triệt để rơi vào một mảnh trầm mặc.

"Các người trước, cũng nhìn thấy, các người Hắc Hồ Đồ Đằng, chính là Ác Quỷ biến thành, đã bị chúng ta hỏa diễm Tinh Linh, Tố U cái kia chuyển thể Hô Hòa Mục Thủ diệt đi, còn không tỉnh ngộ lại, trở lại tổ tiên ôm ấp sao?"

Tam Nhan nhìn phía dưới tù binh, hơi nhướng mày, cuối cùng hỏi.

Nếu là hỏi lại hai lần, còn không đáp lời, cái kia cũng chỉ có toàn bộ giết.

"Ta đến!" Đang lúc này, một người tiến vào giữa trường, thể hình hùng tráng, dừng mảnh tuyết luân, chính là Mạc Trát!

"Bối Lỗ Đặc đại nhân!" "Bối Lỗ Đặc đại nhân. . ." Nhìn bóng người của hắn, trong sân tù binh, cuối cùng sắc mặt có biến hóa.

Mạc Trát liêu mạng, đầu tiên là quay về trên đất Hắc Hồ cờ xí, mảnh đạp một chân, nhìn ra chu vi tù binh, không phải khóc rống, chính là chửi ầm lên.

Nhưng Mạc Trát thoáng như không nghe thấy, lại lấy ra chủy thủ, nhìn Hắc Hồ Đồ Đằng, ngừng lại một chút, vẫn là động thủ, ở phía trên vạch một cái, "Thử!", cờ xí mặt trên, nhất thời bị cắt rời ra một đạo vết đao.

Này một đao, tựa hồ không ngừng cắt ở Đồ đằng trên, cũng là cắt ở Hắc Hồ tộc trong lòng người, theo Mạc Trát cắt xuống này một đao, chu vi quần tình xúc động Hắc Hồ tộc người, một thoáng liền như mất đi người tâm phúc giống như, ngã trên mặt đất.

Mạc Trát lại đang chính mình ngón cái trên cắt một đao, chảy ra máu tươi, nhiễm ở trên trán, quay về phía trên hỏa diễm cờ xí, phát sinh lời thề: "Ta Mạc Trát! Đồng ý thần phục vĩ đại hỏa diễm chi, dâng lên ta hết thảy tất cả, bao quát linh hồn, nguyện. . ."

Đây là Sơn Việt tộc huyết thệ, phát xuống cái này, chính là hoàn toàn thần phục, sau đó như lại phản loạn, không chỉ Thiên Cung Bộ Lạc thề sống chết giết chết, liền ngay cả Hắc Hồ Bộ Lạc, cũng sẽ không nhận nạp, ở toàn bộ Sơn Việt danh tiếng, chính là triệt để bại hoại, mỗi cái Sơn Việt tộc nhân, đều sẽ giết chết mà yên tâm.

Theo Mạc Trát phát xuống huyết thệ, trước theo hắc Sơn Việt dũng sĩ, cũng là đồn dập như vậy.

Thấy rõ này cảnh, tù binh bên trong, cũng có chút người, tâm tư lấp lóe. Thịnh thoảng thì có mấy cái đi ra, phát xuống huyết thệ, tuyên bố thoát ly Hắc Hồ Bộ Lạc, gia nhập Thiên Cung.

Tam Nhan ba tiếng quát hỏi qua đi, thấy rõ trong sân, nhưng có tù binh, lúc này mặc dù con mắt tro nguội, nhưng không khuất phục, làm như chỉ cầu vừa chết!

Không khỏi nhìn về phía Hô Hòa. Hô Hòa gật đầu, nói: "Đúng là dũng sĩ! Chí tử không du! Toàn giết đi!"

Này trung thành, nếu là đối với hắc, tự nhiên rất tốt, nhưng vừa là kẻ địch, cũng chỉ có thể triệt để giết chết.

Theo Hô Hòa hiệu lệnh, Thiên Cung dũng sĩ, đồn dập bắn cung bắn giết, trung gian tù binh, vừa bị trói ở tay chân, thoát vây không , lại lúc trước chịu nặng nhẹ bất nhất thương thế, hiện tại ở mưa tên dưới, tránh né không , bị trát xuất huyết động, ngã trên mặt đất.

Trung gian quảng trường, nhất thời bị màu máu nhuộm đỏ.

Này sên sệt dòng máu, mang theo mùi tanh nước mũi, để chu vi dững sĩ, không khỏi cau mày, một mặt khác phụ nữ trẻ em bên trong, đã là tiếng khóc mơ hồ.

Lại nói, Sơn Việt bên trong, tranh đấu chém giết, sớm có quy chế.

Sơn Việt đàn ông, phạm là cao hơn bánh xe, đều coi là dững sĩ, chính là toàn bộ giết Tế Tự, cũng hợp tình hợp lý, nhân từ điểm, liền quá huyết thế này quan, vì là bộ lạc tăng thêm tân huyết.

Còn lại phụ nữ trẻ em, nếu là không có chống lại, vậy thì không được giết lục, mà là sẽ xem là chiến lợi phẩm, phân phát có công dững sĩ.

Phục tùng cường giả sinh tồn, này một tự nhiên pháp tắc, đã sâu sắc khắc vào Sơn Việt bộ tộc trong huyết mạch! Cái này cũng là mức độ lớn nhất bảo lưu Sơn Việt nguyên khí.

Hiện tại Hô Hòa nhìn lại, những này phụ nữ trẻ em trong mắt, không có phần hận vẻ, nhiều nhất, nhưng là mất cảm giác!

Cũng không biết chuyện như vậy, trải qua mấy lần, nói không chừng, liền có không ít, là tự Thiên Cung bên trong bị đoạt đi.

Không khỏi âm thầm thở dài, nói với Tam Nhan: "Thời gian không còn sớm, đem chiến lợi phẩm thu sạch được, trước khi trời tối, chúng ta trở về bộ lạc!"

"Phải! Đại nhân!" Tam Nhan vẻ mặt phấn chấn, mấy muốn ngửa mặt lên trời gào to.

Chu vi dững sĩ, nhìn Hô Hòa ánh mắt, so với trước càng thêm cung kính. Điều này là bởi vì Hô Hòa dẫn dắt bọn họ, diệt đại địch Hắc Hổ bộ, ở trong tộc uy tín, càng là tăng lên trên một tầng.

...

Thời gian vào đêm, Thiên Cung Bộ Lạc, Mục Thủ lều lớn bên trong.

Triệu quản gia về mặt đưa đám, nhìn Hô Hòa: "Vĩ đại Mục Thủ! Nhà ta chủ thượng, cho ngài vũ khí muối ăn, là mời ngài liên hợp tộc nhân, đối phó Tổng Ngọc, ngài. . . Ngài. . . Làm sao. . ."

Nhưng là có chút nói không được, dù sao tình hình khó khăn, hiện tại vẫn là ở Sơn Việt địa giới, cần thận họa là từ miệng mà ra.

"Này không cái gì! Sơn Việt các bộ, há lại là tốt như vậy liên hợp? Ta hiện tại đặt xuống các bộ, không cũng là loại chinh hợp sao? Yên tâm! Chờ ta đem bộ lạc khác thu sạch phục, tự nhiên sẽ xuất binh trợ người. . ."

Hô Hòa không để ý chút nào khoát tay chặn lại, thuận miệng phái nói.

Này rõ ràng qua loa chi từ, phản để Triệu quản gia không khỏi cười khỗ.

Tỉ mỉ nghĩ lại, này Hô Hòa đạt được giúp đỡ, không đi liên hợp, trái lại tấn công địch bộ, nhưng cũng là nhân chi thường tình. Sơn Việt các bộ, đều có cừ oán, nếu muốn liên hợp, nhưng là khó càng thêm khó, nếu thật có thể nhất thống các bộ, ngược lại cũng đúng là cái biện pháp.

Nhưng đã như thế, Sơn Việt liền không thể ngăn chặn, đối với chủ nhà là họa không phải phúc.

Trong lòng không khỏi thầm hận, nếu không là Triệu gia chỉ có thể liên lạc với Thiên Cung Bộ, tội gì bị này Hô Hòa chiếm đi nhiều như vậy tiện nghi?

Lúc này cũng là không cách nào, thấy Hô Hòa đã diện hiện về không kiên nhẫn, mau mau cáo từ đi ra ngoài.

Chờ này Triệu quân gia vừa ra đi, Tam Nhan liền cười gằn nói: "Mục Thủ đại nhân! Chúng ta có hay không. . ." Nhưng là bị Triệu gia của cái điệu hoa mắt, nổi lên thềm nhỏ dãi chi niệm!

"Yên tâm! Lớn như vậy cái gia tộc, chạy không được. . ." Hô Hòa cười, "Sớm muộn cũng có một ngày, bọn họ lương thực mỹ nữ, tất cả đều là chúng ta! Hiện tại, nói không chừng trải qua mấy ngày, còn có thể đưa chút tới đây. . ."

Nhìn Triệu quân gia rời đi bóng người, thì có chút cân nhắc ý cười hiện lên.

"Này Triệu gia. . . Sẽ không như thế ngốc chứ?" Tam Nhan sờ sờ đầu, có chút không tin, coi như là hấn, bị đã lừa gạt một lần sau, cũng sẽ không ngốc đến lại tới một lần nữa.

"Chuyện như vậy, ai nói rõ được đây?" Hô Hòa mỉm cười.

Hiện tại Sơn Việt, chính là Ngô Châu thế lực cuối cùng nhánh cỏ cứu mạng.

Biết rõ để Sơn Việt thống nhất là nuôi hổ thành hoạn, lúc này giúp đỡ Sơn Việt, chính là uống rượu độc giải khát, nhưng vì ngăn được Tống Ngọc, cũng không kịp nhớ nhiều như vậy.

Đồng thời, chỉ cần sau này Thiên Cung Bộ Lạc vẫn mãnh liệt phát triển, những thế gia này, coi như tìm tới những khác bộ lạc, vì gia tộc thống nhất, cũng chỉ có thể thế lực ủng hộ to lớn nhất giả, lấy tận lực rút ngắn thời gian, bảo tồn sức mạnh, cùng Tống Ngọc quyết đấu.

Hiện tại Thiên Cung Bộ Lạc, ở chiếm đoạt Hắc Hồ Bộ Lạc sau, ở Sơn Việt bên trong, có thể coi số một! Còn lại, bất quá là đánh tan, tận diệt Càn Khôn thôi.

Những này suy nghĩ, chỉ ở đáy lòng chợt lóe lên, Hô Hòa liền hỏi: "Hắc Hồ Bộ Lạc nương nhờ vào dũng sĩ, sắp xếp đến thế nào?"

Nói đến chính sự, Tam Nhan nghiêm mặt: "Tôn kính Mục Thủ! Dựa theo phân phó của ngài, ta đem đầu hàng dũng sĩ gia quyến, đều trao trả cho bọn hăn, còn lại dũng sĩ, cũng lựa chọn phòng ốc thu xếp."

"Còn lại phụ nữ trẻ em, cùng cái khác chiến lợi phẩm, đều phân chia được rồi, chỉ chờ ngài ra lệnh một tiếng, liền phân phát các dũng sĩ!"

"Được! Rất tốt! Chúng ta Thiên Cung hiện tại, có bao nhiêu nhân khẩu? Dũng sĩ lại có bao nhiêu thiếu?" Hô Hòa vỗ tay hỏi.

"Chúng ta hiện tại, nếu như tính luôn Hắc Hồ bộ mới tới tù binh, tổng nhân khẩu đã tiếp cận 20 ngàn! Chính là dũng sĩ, cũng có năm ngàn số lượng!"

Tam Nhan âm thanh run rẩy, ánh mắt hừng hực, thực lực này, đã có thể coi là Sơn Việt đệ nhất đại bộ phận, dù sao, toàn bộ Sơn Việt, cũng mới mười mấy vạn nhân khẩu.

"Ừm! Hắc Hồ Bộ Lạc nương nhờ vào giả, vừa nhưng đã phát xuống huyết thệ, chính là chúng ta Thiên Cung huynh đệ, người truyền cho ta hiệu lệnh, không thể có kỳ thị, không phải vậy, chính là vi phạm mạng của ta lệnh! Vi phạm Thiên hỏa vinh quang!"

Hô Hòa trầm giọng nói, này dung hợp sức mạnh, chinh đốn lòng người, nhưng là việc cấp bách.

"Vâng theo ngài hiệu lệnh, ta xuống ngay truyền đạt!" Tam Nhan trong lòng rung mình, âm thầm nghĩ mà sợ, hăn đối với tù binh, cũng là có chút miệt thị, hiện tại thấy Hô Hòa như vậy, trong lòng mau mau thu lại.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 157: Thuần Phục

Hô Hòa tiếp đó, lại xử lý một chút trong tộc đại sự, mới phái mọi người rời đi.

Lúc này bóng đêm đã sâu, trở lại sau trường, liền thấy một nữ tới, diện như Hồng Hà, không khỏi nở nụ cười: "A Gia! Ta nghĩ một người lẳng lẳng, người đi ra ngoài cùng bọn họ nói, buổi tối cũng không nên quấy rầy ta. . ."

Nhìn thiếu nữ mang theo vẻ thất vọng rời đi, Hô Hòa lắc lắc đầu, hắn mấy ngày nay, đều không lấy dùng nữ tử này, nhưng là có chút tổn thương thiếu nữ chi tâm.

Nhưng hắn có tính toán khác, tự nhiên không thể dùng này thân thể làm việc, lưu lại nhân duyên.

Hắn ở Thiên Cung Bộ bên trong, đã xem như là nhất ngôn cửu đỉnh, A Gia đi ra ngoài lưu truyền đến mức mệnh lệnh sau, sau trường chu vi đã không có người nào.

Thiên Cung dừng sĩ, đối với Hô Hòa vũ dũng, tất nhiên là ấn tượng sâu sắc, hào không lo lắng thủ lĩnh an toàn.

Phương Minh nở nụ cười, tâm thần chìm vào biến ý thức.

Người chi biến ý thức, vốn là hoàn toàn giống trứng gà, một đoàn hắc ám, chỉ có mở đến linh tuệ giả, mới có thể ở chính giữa có một khối nhỏ địa bàn.

Hô Hòa trước, cũng không nơi đây, nhưng Phương Minh bám thân sau, liền lấy thần thông, mạnh mẽ vì hắc mở ra biến ý thức, ở trong hư không, mở ra một mảnh đất trống.

Phương Minh khôi phục diện mạo thật sự, giáng lâm mặt đất.

"Người là Càn nhân bảo vệ Đồ đẳng sao? Tại sao muốn nhốt lại ta?" Một cái nam tử, khuôn mặt chính là Hô Hòa đáng dấp, nhìn Phương Minh, trong mắt có không che giấu nổi khiếp sợ, sợ hãi, nhưng nơi sâu xa, rồi lại có lang hung ác, tựa hồ chính đang súc thế, muốn liều mạng một lần!

Theo Phương Minh giáng lâm, này phương biến ý thức, mục nhiên sáng choang.

Vàng rờng vẻ phủ kín mặt đất, Phương Minh một thân pháp bào, ăn mặc vân ngoa, sau lưng đại nhật kim luân hiện lên, chỉ có tận cùng bên trong, còn tồn chút màu đỏ thẫm.

Này uy thế. So với bộ lạc Đồ đẳng, nhưng cao hơn gấp mấy chục lần, hơn trăm lần. Hô Hòa trong lòng thầm nghĩ. Nhưng muốn chiếm lĩnh ta Hô Hòa thân thể, nhưng cần phải liều mạng không thể!

Phương Minh nhìn Hô Hòa vẻ đề phòng, khẽ mỉm cười, cong ngón tay búng một cái, một điểm kim quang bay ra, rơi vào Hô Hòa trên người.

Tuy chỉ có to bằng hạt vừng điểm, nhưng vừa rơi xuống ở Hô Hòa trên người. Nhưng thật giống như nặng ngàn cân! Đem hô và toàn bộ người, đều là đè bẹp trên đất, không thể động đậy.

"Bản Tôn như muốn tiêu diệt người hồn phách. Nhưng là trong nháy mắt việc, hà tất như vậy!" Phương Minh trải qua như thế ít ngày cùng Sơn Việt ở chung, đối với này Sơn Việt tính nết, nhưng cũng hiểu rõ. Biết không hiện ra chút bá đạo thủ đoạn. Sợ là thu phục không được.

Kim quang này, nặng như Thái Sơn, Hô Hòa sắc mặt đỏ lên, rồi lại cái gì đều không nói ra được.

Há to miệng, vù vù vang vọng, trực như chỉ ếch!

Phương Minh nở nụ cười, thu hồi kim quang, này Hô Hòa nằm trên mặt đất. Há mồm thở dốc, nhưng cũng không dám lại nhìn Phương Minh.

"Hiện tại. Có thể tĩnh tâm nghe Bản Tôn nói hay không?" Phương Minh phía sau, tự động hiện lên nhuyễn toà, hắc đở lưng ghế dựa, hờ hững nói.

Hô Hòa cúi đầu, không nói một câu, làm như ngằm thừa nhận.

"Bản Tôn trước, tuy rằng đoạt người thân thể xác, lại không đứt đoạn mất thần hồn liên hệ, người phải làm cũng có thể thấy được đến ngoại giới tình cảnh!"

"Người môn tự vấn lòng, như Bản Tôn không ra tay, mặc cho sự tình phát triển, vậy người sẽ có gì hậu quả?"

Hô Hòa không nói một lời, nhưng trong lòng rõ ràng, hắc cùng Tam Nhan phái trung gian hệ, tất sẽ bị Đại Tế Ti cùng Mục Thủ, liên thủ rút lên.

Phương Minh thấy hắc trầm mặc, cũng không chờ đợi, nói tiếp.

"Bản Tôn cứu người một mạng, mượn dùng người thể xác mấy ngày, nhưng là đại món hời lớn, người mặc đang ở phúc bên trong mà không tự biết. . ."

"Mấy ngày?" Hô Hòa sững sờ, lập tức diện hiện sắc mặt vui mừng.

"Người rất thông minh, Bản Tôn sẽ không ở người thể xác bên trong ở lâu, tối nay liền sẽ rời đi!" Phương Minh âm thanh từ từ.

Tuy rằng có thể phân ra phân thần, đem Hô Hòa thần hồn đưa vào Luân Hồi, triệt để chiếm lĩnh này thân, nhưng làm như thế, cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Chỉ là một cái Sơn Việt, toàn bộ nhân khẩu, cũng mới mười mấy vạn, có thể có chỗ lợi gì?

Huống chi, phân thần quá nhiều, cũng không phải chuyện tốt, đặc biệt loại này lâu dài.

Phương Minh phụ thể thần thông, tuy rằng thời gian đại đại kéo dài, nhưng cũng không thể năm này tháng nọ. Trừ phi trải qua Luân Hồi, nhưng này, tiêu hao quá lớn, cái được không đủ bù đắp cái mất.

So sánh cùng nhau, nếu có thể thu phục này Hô Hòa, nhưng là nhất là có lời.

Đương nhiên, như này Hô Hòa, chết cũng không hối cải, cái kia cũng không cách nào, giết chết chính là, nhiều nhất, phân ra phân thần trấn áp, hoặc là lại từ nơi khác tìm chút du hồn đến mượn xác hoàn hồn, nhiều nhất phiền phức chút.

Sơn Việt dã tộc, tuy rằng hung hãn, nhưng gặp không thể kháng cự sức mạnh thì, thần phục cũng là bản năng.

Phương Minh đối với này, có tự tin!

Quả nhiên, nghe được lời ấy, Hô Hòa đại hỉ, có thể quay về thân thể vui sướng, nhất thời doanh đầy ngực khang, nhìn về phía Phương Minh ánh

mắt, cũng không còn nữa trước hung ác!

Quả là dã tộc tâm tính, Phương Minh nhàn nhạt nghĩ, nhưng không mở miệng, hỏi: "Hô Hòa, ta uy năng, người cũng thấy rõ, hiện tại nói cho người biết, Bản Tôn chính là Thành Hoàng Thần linh, thiện có thể giáng phúc tin dân, chưởng quản Sinh Tử Luân Hồi, người có thể nguyện thờ phụng?"

Hô Hòa sắc mặt chần chờ, hỏi: "Ta nếu như thờ phụng người, người có thể cho ta cái gì?"

Phương Minh mỉm cười, âm thanh dập dờn ở bốn không, tựa hồ xuyên thấu qua tương lai, con mắt không đau khổ không vui, nhìn phía dưới đặt câu hỏi phàm nhân.

"Người lúc trước chỉ là một cái trung tầng võ sĩ, mệnh như giun dế. Hiện tại, nhưng là Thiên Cung Mục Thủ, địa vị đâu chỉ tăng lên gấp trăm lần. Nhưng nhưng tự lòng người không đủ. . ."

Chỉ là thoáng nói một câu, Hô Hòa chính là đại khủng, bái ngã xuống đất.

"Vĩ đại Thần linh! Ta vô ý mạo phạm ngài uy nghiêm. Nhưng Hô Hòa chỉ là một phàm nhân, không có ngài vĩ đại sức mạnh, như thế nào kinh sợ được phía dưới dũng sĩ? Sợ là đi ra ngoài không tới một ngày, sẽ bị coi như mất đi tổ tiên vinh quang rác rưởi, đưa vào thánh hỏa thiêu chết. . ."

Lời này hợp tình hợp lý. Như ngày thứ hai Thiên Cung tộc nhân, phát hiện bọn họ Mục Thủ dĩ nhiên mất đi thần lực, trở thành phàm nhân. Vậy còn không sợ hãi vạn phần, đem cái này mất đi "Tổ tiên ân sủng" trước Mục Thủ Tế Tự đi.

"Cũng được! Bản Tôn liền tứ người vì ta Miếu Thành Hoàng chức, trao tặng Thần Đánh Bùa Chú cùng Trách Họa Thần Thông, chỉ cần người

mỗi ngày thành kính tế bái, cái kia thì sẽ trời sinh thần lực, có thể tránh hỏa diễm!"

Phương Minh nở nụ cười, tình huống này, hẳn sớm có dự liệu, tay chỉ tay, kim quang lấp lóe, nhanh như chớp giật, hóa thành hai cái phù văn, đi vào Hô Hòa trong cơ thể.

Hô Hòa con mắt một ngất, lập tức hiểu được, tấm bùa này bên trong, bao hàm rất nhiều tin tức, trong đó có Thành Hoàng kinh cùng bùa chú cách dùng.

Sâu sắc quỳ xuống dập đầu: "Vĩ đại Thành Hoàng Thần linh, ngài ánh sáng, so với trên trời Thái Dương còn muốn sáng sủa, soi sáng tứ phương. Hô Hòa nguyện vĩnh viễn làm ngài người hầu!"

"Thiện!" Phương Minh con người lóe lên, nói.

Lại hỏi: "Bản Tôn tối nay liền muốn rời khỏi, người hiện tại thần lực, nhiều nhất đối phó Lệ Quỷ nhất lưu, nếu là bộ lạc khác Đồ đảng nhân cơ hội đột kích, người dùng cách gì lùi địch?"

Hô Hòa trừng lớn hai mắt, hẳn cái nào cân nhắc qua cái này, lắc đầu hỏi: "Kính xin Thành Hoàng Thần linh dạy ta!"

Phương Minh nở nụ cười, vung tay lên, đột nhiên xuất hiện một cái đất nặn tượng thần, rơi xuống Hô Hòa trong tay.

"Đây là Bản Tôn chi thần như, các người chỉ cần thành tâm cung phụng, tự có thể loại bỏ Ác Quỷ!"

Kỳ thực, trước Sơn Việt, bản thân dân khí tuy rằng không đủ, nhưng quân khí dồi dào, nếu có thể trên dưới một lòng, chưa chắc không thể chống lại Ác Quỷ.

Nhưng sợ hãi Đồ đảng uy nghiêm, mạnh mẽ công rắn cắn gà nhà, nhưng phải trách không được người khác.

Hiện tại Phương Minh giáo lấy Tế Tự Thành Hoàng, chính là muốn ngưng tụ tín ngưỡng ý nghĩ, bảo vệ bộ lạc. Đồng thời, có thể thật nhiều tín đồ, cũng là chuyện tốt.

"Không biết Thần linh đại nhân, mỗi tháng muốn bao nhiêu huyết tế?" Hô Hòa đem tượng thần thu cẩn thận, nhưng là cắn răng hỏi.

"Thái!" Phương Minh hét một tiếng, Hô Hòa thân thể đại run, xụi lơ trên đất.

"Bản Tôn cũng không Ác Quỷ nhất lưu, Tế Tự chỉ cần thành tâm liền có thể, không cần huyết tế, người mà lại nhớ rõ. Nếu là lần sau, phát hiện các người còn có huyết tế chuyện này, Bản Tôn cũng sẽ để người, biết được như thế nào báo ứng!"

Từng chữ từng câu, đều tựa hồ nện ở Hô Hòa trong lòng, làm cho này nam nhi bảy thước, quỳ lạy như máy, liên tục nói không dám.

Phương Minh thấy uy hiếp mục đích đã đạt đến, mới còn nói: "Người đạt được ta chúc phúc, thì có thống nhất Sơn Việt sức mạnh! Người lần đi, nhất định phải ở trong vòng một năm, nhất thống Sơn Việt, trở thành toàn bộ Sơn Việt thủ lĩnh!"

Hô Hòa cảm ứng trong cơ thể bùa chú, có cái này, Thiên Cung lại do Phương Minh đặt xuống cơ sở, trong vòng một năm, chinh hợp Sơn Việt thế lực, nhưng là không sợ, nói: "Tôn kính Thần linh, ý của ngài chí, chính là sứ mạng của ta!"

"Thiện! Người thu phục Sơn Việt sau, nhất định phải chặt chẽ ràng buộc, không được vọng tạo sát nghiệt, chậm đợi thiên thời, đến lúc đó đi vào giúp đỡ một người!"

"Xin mời Thần linh bảo cho biết tục danh!" Hô Hòa cẩn thận nghe.

"Tổng Ngọc! Hẳn kế thừa Bản Tôn vinh quang, số mệnh an bài, chính là Càn nhân bên trong Vương giả. . ."

Theo âm thanh, kim quang tiêu tan, Phương Minh bóng người, cũng dần dần đi xa.

Hô Hòa cả kinh, đột nhiên mắt tối sầm lại, rơi vào mê man bên trong.

Tỉnh lại lần nữa thời gian, sắc trời đã sáng choang, Hô Hòa sờ sờ cánh tay của chính mình, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ mừng rỡ như điên: "Ha ha ha. . . Ta rốt cục đi ra. . ."

"Không chỉ có như vậy, có này thần thông, ta Hô Hòa, chính là Thiên Cung Bộ Mục Thủ! Tổ U' cái kia truyền nhân!" Hô Hòa nghĩ Phương Minh ban xuống thần thông, không khỏi thoả thuê mãn nguyện.

Lại muốn trước Phương Minh nói, sắc mặt chìm xuống.

"Ta tự nhiên thống nhất Sơn Việt, trở thành Sơn Việt Vương giả. Nhưng giúp đỡ Càn nhân?" Hô Hòa trong mắt, hình như có vẻ kinh dị lóe qua.

"Ầm!" Nhưng vào lúc này, Hô Hòa cảm thấy trong cơ thể đau nhức, sắc mặt nhợt nhạt, ngã trên mặt đất.

Này đau nhức mấy như ngàn đao băm thây, để hắc cái này Sơn Việt dã hán, cũng là không chịu nổi.

"Hừ! Quả là lòng muông dạ thú!" Hô Hòa trong cơ thể bùa chú, truyền ra Phương Minh âm thanh.

"Vĩ. . . Vĩ đại Thần linh, xin mời tha thứ người người hầu lần này đi!" Hô Hòa hiện tại, nơi nào còn không biết hiểu phát sinh cái gì, mau mau quỳ

xuống, dập đầu như đảo toán.

"Bản Tôn loại ở bên trong cơ thể người bùa chú, không chỉ có thể trợ người thần lực, cũng có thể đưa người rơi vào vận kiếp bất phục cảnh giới, lần này coi như vô tâm chi thất, lần sau không được vi phạm lần nữa!"

Tùy theo bùa chú một tĩnh, đau nhức biến mất.

Hô Hòa kịch liệt thở hỗn hển, trên đất phục nửa ngày, mới đứng dậy, trên mặt, hiện lên nghi mà sợ vẻ.

"Tôn kính Mục Thủ đại nhân, nhưng là có việc?" Bên ngoài, truyền đến thị vệ âm thanh.

"Không. . . Ta không có chuyện gì! Các người không nên vào đến!" Hô Hòa cả kinh, lớn tiếng nói.

Lúc này dáng vẻ chật vật, sao có thể để người ngoài nhìn thấy?

Bên ngoài dừng sĩ, mặc dù có chút kỳ quái, nhưng đến cùng không dám chống đối Hô Hòa mệnh lệnh, cung kính lui ra.

Hô Hòa lúc này mới thở dài một hơi, mồ hôi lạnh trên trán rì rào trực dưới.

Nhớ tới Phương Minh trước dáng dấp lời nói, càng là cả người run rẩy, không khỏi lần thứ hai quỳ trên mặt đất, niệm lên Thành Hoàng kinh văn.

Trực tụng ba lần, mới cuối cùng cầu khẩn: "Vĩ đại Thành Hoàng Thần linh a! Xin mời tha thứ người người hầu tội lỗi, mệnh lệnh của ngài, ta tất không chút nào vi. . ."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 158: Hiểu Biết

Xa xa Phương Minh, nhưng là suy tư.

"Này Sơn Việt, đã tính khó thuận, cần phải lúc nào cũng gõ mới có thể. . ."

Hắn phát xuống Thần Đạo phù lục, đều các tàng đòn bí mật, bởi vì Thần Đạo ở đây phương thế giới, vẫn là lần đầu đến hiện, cũng không sợ người khác nhìn thấu.

Sơn Việt đã tộc, hung hãn giả dối, nhất định phải dùng tới ngao ưng tuần cầu phương pháp, mới có thể thu phục.

Này ban xuống Thần Đạo phù lục, vừa là lợi khí, cũng là vòng cổ, dễ dàng cho Phương Minh điều khiển.

"Ở Sơn Việt bên trong, mai phục này viên quân cờ, sẽ chờ nở hoa kết quả ngày. . ." Phương Minh nhìn Thiên Cung Bộ Lạc phương hướng, tự lẩm bẩm.

Có Hô Hòa ở, Sơn Việt liền cơ bản không thể bị người khác thống nhất.

Cho tới Ác Quỷ Đồ đẳng loại hình, lấy truyền thụ cho Hô Hòa Tế tự chi đạo, đủ có thể chống đỡ, Phương Minh sau khi trở về, chỉ cần lại phái ra Âm binh đến đây càn quét liền có thể.

"Tân An đại sách, cũng nên bắt đầu rồi, là nên trở về tọa trấn!" Phương Minh lần này đi ra, một là vì giải Sơn Việt, hai là vì tìm kiếm đột phá cơ duyên.

Hiện tại điều thứ nhất cũng coi như đạt thành , còn mục đích thứ hai, tuy rằng không có tìm được cụ thể cơ duyên, nhưng cũng coi như có chút mặt mày, Phương Minh nhưng là biết rõ tốt quá hoá dở đạo lý, quyết định dẹp đường hồi phủ.

Thần niệm hơi động, toàn bộ thân thể, mục nhiên hóa thành hỏa diễm, trên không trung biến mất. . .

Thành Hoàng Pháp Vực một chỗ, ruộng tốt thành khoảnh, đạo hạnh thiên mạch.

Liên ngay cả ven đường, đều đủ loại không biết tên cây ăn quả, mặt trên kết đủ loại hoa quả tươi, khẩu vị vui tươi nhiều trấp.

Trên đất chợt có chim trĩ thỏ rừng chạy quá, không một chút nào sợ người lạ, có chút ngốc lớn mật cảm giác.

Trên thực tế cũng đúng là như thế, liền thấy một cái nho sinh trung niên, cầm cây gậy gỗ, nhẹ nhàng quét qua. Một con chim trĩ né tránh không kịp, liền bị đánh rơi trên đất, không ngừng ai đề.

Này nho sinh trung niên nhú nhú mày, vẫn là tiến lên, nhấc lên gà rừng. Hướng về một chỗ thôn trang đi đến.

Nói là một chỗ thôn trang, có thể này nho sinh nghe được lão nhân đã nói, đã xây dựng thêm mấy lần, lan tràn mấy chục dặm, phòng ốc nghiêm nhiên, hầu như chính là cái tiểu huyện thành nhỏ.

Cư hân tìm hiểu. Như vậy nông thôn, còn không hết một chỗ, này bày xuống Pháp vực này Thần linh, thực là khủng bố đáng sợ!

Người trung niên trong lòng rung mình, không ngừng bước. Không lâu lắm, liền đi vào thôn trang.

"Ai! Tuân thư sinh, đã về rồi!" Bên đường một người, liền như thế lười biếng nằm trên đất, chào hỏi.

"U! Lại bắt được chỉ chim trĩ, không sai, không sai, đều nói chuyện thư sinh tay trái gà không chặt. Bây giờ nhìn lại, tất cả đều là vọng ngôn mà! Không phải nói với người, nếu như trong bụng đói bụng. Có thể tới nhà của ta đồ ăn sao?"

Người này nói, thì có chút bồn chồn tâm ý.

Tuân Tĩnh chỉ làm không gập, trong lòng biết người này coi như không tệ, chính là thích chiếm chút đầu lười tiện nghi, mỉm cười trả lời: "Chi mấy lần trước, nhận được khoản đãi. Sao có thể lại thêm quấy rầy!"

"Tuân Mỗ tuy rằng chỉ là cái thư sinh, nhưng may mắn nơi đây. Sản vật phì nhiêu, để ta hầu như cho rằng đến thế gia phúc địa. Cũng không lo không có kế sinh nhai. . ."

Năm người lắc lắc đầu: "Người đọc sách. Chính là có chút nghe không hiểu. . . Quên đi, người nếu có nhân hạ, cũng có thể tới nhà của ta, dù sao nhiều như vậy lương thực, làm sao ăn được xong đây. . ."

Tuân Tĩnh chấp tay hành lễ cảm ơn, lại tự đi tới. Không lâu lắm, đi tới một cửa tiệm phô trước.

Cửa hàng này tuy nhỏ, nhưng củi gạo dầu diêm tương thổ trà, đều là đủ, đồng thời mọi thứ đều là thượng phẩm, liền nói bách tính ắt không thể thiếu diêm, nơi này bán, màu sắc thuần trắng, mơ hồ hiện ra thanh, chính là thanh hồ phủ đặc sản 'Thanh diêm', chính là hoàng gia cống phẩm.

Gia đình bình thường, liền thấy đều không chịu nổi. Xưa nay giới so với bạch ngân, một cân thanh diêm, liền có thể đổi được một cân bạch ngân.

Ở đây, nhưng xếp đặt rỗng rã một đại vại, ước chừng có hơn trăm cân. Nhìn ra thư sinh hai mắt trực tiếp lảng không, tuy không phải lần đầu đến đây, nhưng cũng bị rung động thật sâu.

"Hậu sinh tử, lần này muốn mua chút gì?" Chủ quán cười ha ha hỏi.

"Làm phiền Quách lão, cho ta nửa cân thanh diêm, trở lại một bình thổ, hai bao lá trà!" Tuân Tĩnh không dám thất lễ, hành lễ nói.

Hắn tâm tư thông suốt, tuy lúc đi vào ngăn ngủi, nhưng đối với nơi này, có chút hiểu rõ.

Cái khác du hồn, đối với này tiệm tạp hóa chủ, đều là cung kính rất nhiều, không dám mạo hiểm phạm, nói vậy lai lịch không nhỏ, tất nhiên là lễ nghi chu toàn, không thể đặc tội.

"Được! Đến, cầm cẩn thận!" Chủ quán tuy nhìn tuổi không nhỏ, tay chân nhưng nhanh nhẹn, ba lần hai lần, liền đem đồ vật tán thưởng, bao thành một bao, đưa cho Tuân Tĩnh.

Tuân Tĩnh tiếp nhận, lại thi lễ một cái, liền tự mình đi ra ngoài, lại không có trả tiền.

Chủ quán cũng là không hỏi, liền như thế cười híp mắt nhìn Tuân Tĩnh rời đi.

Tuân Tĩnh mới vừa vừa đi ra khỏi cửa lớn, khóe mắt thoáng nhìn, liền thấy rõ, trước lấy diêm diêm vại, lại mẫn lên, tựa hồ không chút nào giảm thiểu.

Trong lòng trực thán: "Này phô bên trong các vật, không chỉ có chất lượng thượng thừa, càng là lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn, chủ quán cũng là dị nhân, lại mặc cho thôn dân lấy đi, không thu một văn. . ."

Trở lại chính mình đại trạch, cửa không có khóa, mở cửa lớn ra, viện tử này không nhỏ, so với Lý gia ban thưởng cho Tuân Tĩnh trạch viện, còn muốn lớn hơn một vòng.

"Ngoại trừ không có hầu gái phó đồng loại hình, trong này sinh hoạt, đã so với ta ở Lý gia còn muốn hậu đãi! Thành Hoàng thật là thiên thần vậy!" Tuân Tĩnh thở dài.

Nếu không ai giúp đỡ, cũng chỉ có thể tự mình động thủ, đem chim trĩ liệu lý, tuy rằng hẳn không thiện đạo này, nhưng vật liệu phong phú, lại cam lòng lãng phí, mấy ngày kế tiếp, không nói có thể có tay nghề nấu ăn tuyệt vời, nhưng ít ra có thể làm ra đồ ăn chín, không cần phải đi người khác tổng tiền.

Này chim trĩ mùi vị cực tiên, Tuân Tĩnh ăn được rất là sáng khoái, chính là không có tửu, có chút tiếc nuối!

Vừa nãy phô bên trong, đúng là có tửu bán, đồng thời đều là rượu ngon, làm sao này rượu ngon chính là duy nhất lấy tiền đồ vật, còn không đến chịu nợ.

Nơi này dùng tiền, Tuân Tĩnh cũng thấy, chính là một loại màu trắng đồng tiền lớn, mặt trên còn có phù văn, linh lóng lánh, rất là thần dị.

Này màu trắng đồng tiền lớn, tựa hồ không ngừng có thể dùng tới mua rượu ngon, lần trước, Tuân Tĩnh liền thấy rõ, một cái du hồn, không biết sao, thiếu mất một tay, khóc hào không ngớt, trùng hợp có cái đi ngang qua người hảo tâm, không đành lòng, đem tiền này thả vào hồn thể, nhất thời cái kia du hồn khỏi hẳn thương thế.

Cái này cũng là Tuân Tĩnh lần đầu thấy rõ loại này tiền, nhưng từ người hảo tâm kia thịt đau sắc mặt đến xem, này tiền e sợ cực kỳ quý giá, không phải như vậy dễ dàng có thể đến, chí ít, Tuân Tĩnh đến rồi nhanh mười ngày, cũng không thấy rõ nơi nào có công tác, có thể phát này đồng tiền lớn.

Trải qua Tuân Tĩnh quan sát, có tiền này, đều không phải người thường, Tuân Tĩnh thậm chí có thể từ trên người bọn họ, cảm nhận được nhàn nhạt áp bức cảm giác.

Đồng thời, những này du hồn thân thể, phổ biến so với Tuân Tĩnh thâm hậu.

"Tuân Mỗ duyệt tận bách thư, cũng từng thấy rõ người chết hóa thành quỷ ghi chép, trước kia, cho rằng bất quá trò cười, không muốn hiện tại, Tuân Mỗ chính mình, cũng thành quỷ loại, này nhưng vì sao lại nói thế đây. . ."

Tuân Tĩnh cười khở tự nói, tâm tư không khỏi bay trở về mười ngày trước.

Ngày đó, hắn đạt được Quận chúa bỏ mình, thậm chí bị khám nhà diệt tộc tin tức, không khỏi mất đi hết cả niềm tin, lựa chọn tự sát.

Không muốn chết sau, cũng hóa thành Quỷ Hồn, cơ hồ bị Tiết Độ Phủ sổ mệnh pháp luật tiêu diệt.

May mắn cuối cùng không biết sao, pháp luật tự động thối lui, bỏ qua cho cái mạng nhỏ của hắn, mới có thể kéo dài hơi tàn.

Sau khi cảnh tượng, Tuân Tĩnh ký ức chưa phai.

Hai đại hán, quan binh trang phục, trên người toả ra sát khí, đột nhiên xuất hiện, nhìn Tuân Tĩnh một chút, uống: "Chính là người rồi!"

Một người cầm lấy một tay, đem Tuân Tĩnh mang đi, hẳn là văn nhân, bản mệnh tuy được, nhưng không bao nhiêu số mệnh tại người, coi như thành quý, cũng không có căn cơ gì pháp lực, chống lại không, chỉ được bị chế ngự mang đi.

Hai người này Âm binh chạy như bay, đi được nhanh chóng, Tuân Tĩnh chỉ cảm thấy một trận cười mây đạp gió, chờ đến khi dừng lại thì, đã tới một chỗ đại điện.

Cung điện này rất lớn, xem quy chế, lại vẫn chỉ là một chỗ Thiên điện, Tuân Tĩnh mới vừa ngăn chặn trong lòng khiếp sợ, liền nghe nhìn tới điện âm thanh: "Đường dưới người phương nào? Hãy xưng tên ra!"

Ngẩng đầu nhìn lên, là cái thanh niên quan lại, trên người uy nghiêm không nhỏ, Tuân Tĩnh hầu như không thể đối diện.

Liền báo họ tên, thanh niên cầm lấy một phần công văn, tinh tế nhìn, mới nói: "Ừm! Gọi là Tuân Tĩnh, Lâm Giang Phủ người, cũng vẫn có một phần hương hỏa ở. Cha mẹ người đi sớm, thê tử hài tử, cũng không phải Thành Hoàng tín đồ, chỉ có thể tự dụng rồi!"

Nói xong, vung tay lên, một đạo bé nhỏ bạch trụ, liền rơi vào Tuân Tĩnh thân thể, Tuân Tĩnh chỉ cảm thấy một giòng nước ấm xẹt qua, thư thái nói không nên lời úy thiếp.

"Người tự đi nông thôn đặt chân!" Thanh niên tựa hồ rất bận, không đợi Tuân Tĩnh đặt câu hỏi, liền đuổi đi.

Sau khi, liền bị mang đến nơi này, có thể hưởng thụ mười ngày.

Nhớ tới thanh niên kia quan lại nói một phần hương hỏa, Tuân Tĩnh không khỏi cười khổ.

Hắn lập chí khuông bảo vệ xã tắc, sao đối với Ngô Nam không bỏ thêm giải? Trẻ tuổi thời gian, cũng từng chu du Ngô Nam các phủ huyện, tìm hiểu tình báo, tăng cường từng trải.

Vừa nghe hương hỏa này từ, lại nhìn thấy Âm binh cung điện, nơi nào còn không biết được, là đến Thành Hoàng địa giới.

Nói đến, Thành Hoàng này Thần linh, nếu chống đỡ Tống Ngọc, tất nhiên là Lý gia kẻ địch.

Tuân Tĩnh trước, du lịch An Xương, cũng từng đi đến Miếu Thành Hoàng, trên đến một nén nhang, không muốn liên như vậy, kết làm duyên phận, chết rồi còn bị tiếp về phụng dưỡng.

Tuân Tĩnh cũng không kiên trì nữa cái gì văn nhân khí khái, dù sao tử quá một lần, cái gì đều đã thấy ra.

Lại nói, bất luận là ai tới xem, Tuân Tĩnh vừa nhưng đã lấy tử báo Lý gia tri ngộ đại ân, vậy kể tiếp, liền thanh toán xong.

Hiện tại Tuân Tĩnh, xem như là thân thể tự do, đương nhiên muốn vì chính mình dự định.

Tuân Tĩnh yên lặng nghĩ, hắn nhiều như vậy nhật lại đây, cũng đem chu vi tình huống, triệt để thuộc nằm lòng.

Cư hân giải đến tình huống, phụ cận du hồn, giống như hân, đều là Thành Hoàng tín đồ, hoặc là có hương hỏa. Chết rồi bị đem đến nơi này thu xếp.

Đương nhiên, cũng có thể thân mời đi ra ngoài, nhưng ra Pháp Vực, tuổi thọ lập giảm một nửa, ngoại trừ thật sự điếc không sợ súng, cái nào dám làm như vậy?

Nhưng ở tại Pháp Vực, cũng không phải liên vẫn bất tử, Tuân Tĩnh thường thường thấy, có không ít du hồn, ở mơ hồ nhanh nhất không gặp thì, bị Âm binh mang đi.

Nghĩ đến kết cục cũng sẽ không thật tốt.

Căn cứ truyền lưu lời giải thích, phổ thông Quỷ Hồn, tuổi thọ là bảy ngày, ở Pháp Vực bên trong, liên có thể có mười bốn ngày, mặt khác, khi còn sống tín ngưỡng càng thành kính, hương hỏa càng nhiều, liên sống được càng lâu, Tuân Tĩnh trong lòng hơi động, nghĩ đến ngày đó dòng nước ấm, thì có chút suy đoán.

Nhưng người chết rồi thành hồn, liên không tính tín ngưỡng, cũng không có hương hỏa, chính là ngày ngày khẩn cầu, cũng là vô dụng.

"Ta tới đây nơi, đã mười ngày. Dựa theo lúc bình thường, có thể có thể kiên trì không được bao lâu, sẽ bị Âm binh mang đi. . . Tuy rằng ta hồn khu, cũng không có suy yếu mơ hồ, nhưng cũng không thể không đề phòng!"

Tuân Tĩnh mơ hồ cảm thấy, mình và cái khác du hồn, có chút khác nhau, nhưng vẫn là theo lúc bình thường dự định.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 159: Đề Bạt

Tuân Tĩnh tự nhiên không biết, hẳn có màu xanh bản mệnh, tuy rằng số mệnh mỏng manh, chết rồi liền cái Âm binh cũng đánh không lại.

Nhưng tốt xấu có nội tình ở, có thể so sánh cái khác du hồn, sống được càng làm trường hơn cửu, ở Pháp Vực bên trong, càng rõ ràng hơn.

"Trải qua mấy ngày nay tìm hiểu, như muốn lâu dài, biện pháp tốt nhất, chính là gia nhập Thành Hoàng hệ thống, làm một người Âm binh hoặc là Văn lại!"

Tuân Tĩnh nhàn nhạt nghĩ.

"Này chọn ngày bất định, nhưng gần đây nghe được phong thanh, Thành Hoàng tựa hồ muốn trắng trợn mở rộng, nói vậy chỗ hồng rất nhiều, có cơ hội!"

Tuân Tĩnh tài học hơn người, chỉ cần có chọn lựa, cái kia tất nhiên sẽ không hạ xuống.

"Dựa theo dĩ vãng quy luật, ngay khi mấy ngày nay rồi!" Tuân Tĩnh một phất ống tay áo đứng lên, nhìn phương xa bầu trời.

Trên mặt, thì có chút cười khố: "Nói đến, Thành Hoàng này Thần linh, cùng ta trước Chủ công, vẫn là đối thủ, hiện tại ta nhưng muốn chủ động đầu dưới trưởng. . ."

"Thế sự thực sự là kỳ diệu, khiến người ta không biết vì sao lại nói thế. . ."

Giữa lúc Tuân Tĩnh cảm thán nhân sinh Vô Thường thời gian, xa xa, đột nhiên chuông và khánh chi tiếng nổ lớn, liền với nông thôn bên này, cũng có thể nghe thấy.

"Đây là nghênh chủ chi nhạc! Lễ nào Thành Hoàng trước chính là ra ngoài, hiện tại mới về sao?" Tuân Tĩnh trong mắt hơi động, âm thầm đo.

Kim quang lan tràn bên trong, Phương Minh chậm rãi đi vào Thành Hoàng Pháp Vực đại điện, theo hắc tiến vào, đại điện hai bên chuông và khánh, đột nhiên Vô Phong tự mình, thanh chấn động trầm dậm. Toàn bộ Thành Hoàng Pháp Vực, đều tựa hồ đang hoan hô nhảy nhót, cung nghênh chủ nhân đến.

Những này cảnh tượng, phàm nhân tất nhiên là kinh hãi không tên, nhưng đối với Phương Minh tới nói, nhưng là nhìn ra quen rồi, cũng không thêm để ý, thẳng trên chủ vị ngồi.

Chuông và khánh tiếng. Liên tiếp vang lên ba lần, đợi được bụi bậm lắng xuống, lúc này bên trong cung điện. Đã là đứng đầy người tay.

Thần Đạo sức mạnh to lớn, quy về tự thân, Phương Minh những này thủ hạ, theo ít nhất cũng có vài năm, đạt được thần lực tài nguyên, lại ngày ngày tôi luyện, hiện ở một cái cái. Hồn khu ngưng tụ, thậm chí còn mang theo pháp văn, thả ra quang đến. Thật ở tại bọn hắc biết rõ biết thuộc hạ chi đạo. Tận lực ràng buộc, bằng không, toàn bộ đại điện, đều sẽ biến thành tranh kỳ đấu điểm vị trí.

Những thứ này. Chính là Phương Minh toàn bộ thành viên nòng cốt. Hiện tại muốn đi Tân An khai khẩn. Toán toán nhân thủ, lại có chút không đủ.

Phương Minh nhìn tới, phía dưới mọi người, đều là văn tả vũ hữu sắp xếp, đồng loạt hành lễ: "Cung nghênh Thành Hoàng lão gia hồi cung!"

Bên tay trái, chính là Lục Sự Điển Sử Quách Thịnh, Khu Bệnh Ti lại Trịnh Khoan, Phì Địa Ti lại Lý Không, Tổng Tử Ti lại Lý Minh này mấy cái trực thuộc, trong đó Trịnh Khoan ba người trải qua nhiều năm như vậy, cũng mới rút cấp một. Từ Lệnh lại tới Ti lại.

Sau đó, chính là thôn Thổ Địa Vương Trung, ngô Hồng Vũ, Chu Tư, Vương Đăng mấy người. Chu Tư, Vương Đăng hai người. Trước kia ở Phương Minh nơi này, đảm nhiệm Thư lại loại hình, mặt sau cũng dưới thả ra ngoài, đảm nhiệm Thổ Địa, nhìn dáng dấp, làm được cũng không tệ lắm.

Cuối cùng chính là hậu tiến hiền tài, mặc dù mới có thể còn ở lão nhân bên trên, nhưng cũng chỉ có thể đành phải ghế hạng bét, Lưu Ôn, Quan Lễ cũng ở nhóm này.

Bên phải, Tạ Tấn xông lên trước, hẳn chính là chính thất phẩm Đô chỉ huy sứ, ở Phương Minh thủ hạ, địa vị tối cao, rất được coi trọng.

Đáng tiếc Phương Minh trước liền quyết định, võ tướng chức vụ, không thụ Thần Vị, tự nhiên cũng chịu không nổi hương hỏa, so với những người khác bên ngoài Thổ Địa, là tốt hay xấu, liền xem mọi người kiến giải.

Sau đó, chính là Trịnh Kinh, Hứa Viễn hai người, bọn họ bị Phương Minh đề bạt thành chính bát phẩm Chấn Uy Giáo Úy, thủ hạ cũng có năm trăm Âm binh, tuy rằng không có Thần Vị, nhưng quân khí ngưng tụ không tiêu tan, cũng là rất lớn chống đỡ.

Lại mặt sau, chính là một ít Doanh Trưởng Đội Trưởng loại hình, nhiều vô số, cũng có mấy chục người, hồng bạch khí tràn ngập, Phương Minh coi trọng nhất, nhưng là Tạ Minh, Tôn Tư, Bảo Côn Hùng ba người.

Ba người này, hiện tại đều là Doanh Trưởng, nhưng mới có thể đột xuất, bản mệnh cũng không sai, tuy rằng trước không có thiên thời, đề bạt không được.

Nhưng nếu vào Phương Minh Pháp Nhân, sau đó tự nhiên cơ hội rất nhiều.

Ngoại trừ khoảng chừng ở ngoài, còn có Cố Hiếu Liên nữ tử này, thân mang Tế tự pháp bào, đứng ở Phương Minh bên cạnh người phụng dưỡng, như hầu gái, nàng vốn là Quý tu, sau đó làm Thành Hoàng dưới trưởng Linh nữ, đạt được Phương Minh sự giúp đỡ, pháp lực ngày một tiến xa, không dưới Đạo Môn hạt nhân.

Cái khác, còn có Hạ Ngọc Thanh, Trần Châu các loại, đều là tạp vụ thị tỳ, không vào này diện.

"Những người này, đầy đủ một Phủ sử dụng, nhưng nếu mở rộng đến Tam Phủ, liền có vẻ giật gấu vá vai. . . Thủ hạ nhân tài, vẫn là thiếu. . ."

Phương Minh kiểm kê tất cả nhân thủ sau, nhưng là thầm than, lập tức quyết ý ở tín đồ trùng chiêu thu chút Văn lại.

Mặc dù là mò kim đáy biển, nhưng bảo đảm không cho phép liền có thể gặp di châu, coi như không có, chỉ cần công văn thành thạo, làm cái Điển Sử ty lại loại hình, cũng là thừa sức.

Phương Minh hiện tại tín đồ đông đảo, Pháp Vực bên trong, cũng thu đến không bớt tin đồn hòng phách, nhiều tìm xem, đều là có chút. Tuy rằng tiểu dân khí, nhiều là màu trắng, nhưng chỉ cần có tài năng, cao nhất cũng có thể đảm nhiệm đến chính cử phẩm thần chức.

Có những này, tầng dưới chót cái giá, cũng có thể dựng lên đến rồi.

Phương Minh nhàn nhật nghĩ, nhìn phía dưới chúng thần, ban dưới pháp chỉ, từng chữ từng câu, đều như khẩu hàm thiên hiển, để lộ ra sâu không thấy đáy khí tức.

"Bản Tôn đã cùng Tân An Tiết Độ Sứ Tổng Ngọc đạt thành thỏa thuận, hãn đem Tam phủ tín ngưỡng đưa lên, Bản Tôn bảo đảm hãn mưa thuận gió hòa, thu hoạch được mùa, mở đến đồng ruộng, mấy ngày nay, liền muốn di chuyển Pháp Vực, đi vào Tân An phủ thành, các người đương sự trước tiên chuẩn bị. . ."

"Chủ công uy nghiêm khí độ, càng ngày càng thâm trầm. . ." Dưới đáy mọi người, quay về Phương Minh, đều có đôi mắt núi cao biển rộng cảm giác, không khỏi đồn dập bái dưới: "Vâng!"

"Miễn lễ!" Phương Minh hờ hững xua tay: "Hiện tại không thể so trước đây, chỉ là chỉ là một huyện, muốn chưởng quản một phủ, còn nhiều hơn lại các vị sự giúp đỡ. . ."

Lập tức phát xuống hiệu lệnh: "Quách Thịnh!"

Quách Thịnh ra khỏi hàng tiến lên, quỳ lạy hành lễ, nói: "Quách Thịnh ở!"

"Người làm việc cần khẩn, cùng Bản Tôn thật lâu, xử lý âm hồn việc, cũng là có lý có điều, phải có thưởng! Bản Tôn phong người vì là chính bát phẩm Thành Hoàng Thông Phán, chưởng quản sinh hồn họa phúc, không thể bất cần!"

"Vâng!" Quách Thịnh quỳ lạy, trước hãn, chỉ là chỉ là Điển Sử, còn nhập không được thần phẩm, nhưng Phương Minh thuận miệng một phong, liền thấy Quách Thịnh trên người, Điển Sử pháp phục rút đi, đổi thành chính bát phẩm quan phục!

Phương Minh vung tay lên, Thần Vị hạ xuống, Quách Thịnh trên người, thần lực ngưng tụ, khí tức tăng vọt, lại một thoáng liền đuổi theo Trịnh Kinh, Hứa Viễn tu vi!

Thần Đạo bên trong, chức quan chính là pháp lực. Chỉ cần đạt được sắc phong, thần khu pháp lực ngay lập tức sẽ là tăng nhanh như gió!

Mọi người xung quanh, nhìn đều là ước ao. Nhưng Quách Thịnh tuy từng rất sớm, lại là Phương Minh trực thuộc, thường có công lao, đạt được những này, cũng không thể nói cái gì, chỉ là tiến lên chúc mừng.

Phương Minh mỉm cười, hần ban xuống Thần Vị, tự nhiên đều có hậu chiêu, có thể khống chế, nhưng trừ đó ra, cũng bao hàm gắng sức, chiếm được lập tức gà chó lên trời.

Hần trực thuộc dưới thần, tự nhiên không thể nhận được hương hỏa, ở Tân An phủ kiến Miếu Hoàng Vũ, cũng không Quách Thịnh vị trí, so với cái khác bên ngoài Thổ Địa, đến cùng ít đi chút tự do, không có một phương năm đại quyền vui vẻ. Nhưng thân cận Chủ công, tự có thể nhanh chóng đề bạt, có thể nói có lợi có hại.

"Vương Trung ở đâu?" Phương Minh lại uống.

Vương Trung ra khỏi hàng: "Thuộc hạ ở!"

"Người giao tá Thổ Địa việc, vì ta Thành Hoàng Tuần Kiêm, cũng là chính bát phẩm!"

Trước Phương Minh, dùng chính là Âm binh làm Tuần Kiêm hoạt, thả ở kiếp trước, liền giống với dùng quân nhân làm cảnh sát, khó tránh khỏi có chút đại tài tiểu dụng, nguời đao giết gà.

Trước địa bàn còn nhỏ, vì giảm thiểu tiêu hao, cũng là miễn cưỡng dùng.

Nhưng hiện tại, không khỏi quyền trách không rõ, vẫn phải là đình chính lại đây. Vương Trung vốn là quan võ xuất thân, lại trải qua thổ địa rèn luyện, làm này Tuần Kiểm chức vụ, nhưng là vừa vặn.

"Tạ Chủ công!" Từ chính cửu phẩm Thổ Địa lên tới chính bát phẩm Tuần Kiểm, tự nhiên cũng là đề bạt, Vương Trung tạ ân, chỉ là trong nháy mắt, pháp phục sinh thành, thần lực đại tiến.

"Trịnh Khoan, Lý Minh, Lý Không. Các người ba người, giao lại công việc trước đây nhậm chức một thôn Thổ Địa, nhìn các người có thể giáng phúc một phương, không phụ Bản Tôn kỳ vọng cao!"

Phương Minh lại tiếp tục nói. Hắn có ý định phỏng theo dương gian Lục Tào, thiết lập phủ thành cơ cấu, ba người này, mới có thể bản mệnh, nhưng có chút không đủ, vẫn là bên ngoài cho thỏa đáng.

Bên ngoài thành một thôn Thổ Địa, cũng có thể nắm đại quyền, phương diện này, chỉ cần không quá Phương Minh điểm mấu chốt, cái khác, Phương Minh đều là thả đến mức rất nhẹ, có thể nói một phương thẳng chột làm vua xứ mù, đồng thời, từ Ti lại lên cấp chính cửu phẩm, cũng là đại đại vượt qua!

Ba người này tự biết cân lượng, cũng là cung kính bái tạ.

"Bản Tôn ở trong phủ thiết lập phì, khu bệnh, đưa, cầu mưa bốn tào, đều là chính bát phẩm thần chức!" Phương Minh sau khi suy tính, chậm rãi nói.

Này mấy cái chức vị, đều là đại lợi, dưới đây mọi người con mắt toả sáng, ngưỡng thần nghe.

"Chu Tư! Bản Tôn phong người hai cấp, phong người vì là Phì Địa Tào!"

"Ngô Hồng Vũ! Bản Tôn phong người vì là Khu Bệnh Tào! Vương Đăng! Bản Tôn phong người vì là Tổng Tử Tào!"

Ba người này, bản mệnh đều có thuần hồng, lại làm mười mấy năm Thổ Địa, đối với những này thần thông, đều là tinh thực, có thể rất nhanh bắt tay vào làm.

"Tạ Chủ công!" Chu Tư ba người liếc mắt nhìn nhau, mặc dù là thăng chức, thần lực cũng tiến nhanh, nhưng tiến vào trung ương, mỗi tiếng nói cử động, phải gò bó, không thể so thổ địa thời gian.

Nhưng ba người bọn họ, tùy tùng Phương Minh nhiều năm, cũng biết rõ Phương Minh tính cách, chỉ cần trung thành tuyệt đối, để tâm làm việc, tự nhiên có thể lâu dài, cũng là cung kính tạ ân.

Phương Minh gật đầu, phát xuống Thần Vị. Lập tức ánh mắt chuyển tới bên cạnh Linh nữ trên người.

"Chủ công có gì phân phó?" Cố Hiếu Liên thấy rõ, lập tức hành lễ hỏi.

"Người làm Bốn tôn Linh nữ lâu ngày, có thể nguyện làm Bản Tôn phân ưu?" Phương Minh cười nhạt hỏi.

"Làm chủ công cống hiến! Vạn tử không chối từ!" Cố Hiếu liên trịnh trọng nói, nàng cũng coi như là lão nhân, đối với người chúa công này, thực sự là sâu sắc kính nể, chỉ cảm thấy sâu không lường được.

"Được! Bản Tôn phong người vì là chính bát phẩm Cầu Mưa Tào, ban tặng Cầu Mưa Thần Thông, chủ quản Ngô Nam Tam phủ mưa gió việc!"

Phương Minh gật đầu nói, vung tay lên, Thần Vị mang theo thần thông, đi vào Cố Hiếu liên đỉnh đầu.

Cố Hiệu liên đạt được Thần Vị, trên người pháp bào đại biến, uy nghiêm nghiêm túc, cả người xem ra, đều nhiều hơn mấy phần thánh thần cảm giác!

"Lưu Ôn! Người làm làm Bản Tôn dưới trưởng chủ bộ, chính bát phẩm, quản lý khoản!"

Phương Minh ánh mắt nhảy đến mặt sau, nói với Lưu Ôn.

"Tiểu lại tài năng kém cỏi, sợ là có gánh trách nhiệm nặng nề. . ." Lưu Ôn đi ra, dập đầu nói.

"Khanh có đại tài! Bản Tôn vẫn là tin tưởng, không muốn chối từ rồi!" Phương Minh vung tay lên, đánh gãy Lưu Ôn lời nói.

Này Lưu Ôn, nhưng là bản mệnh thuần thanh, có mệnh thể đại tài, sao có thể bỏ qua?

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 160: Chọn Lựa

Phương Minh nếu thành lập thể chế, phải chú ý một cái tới trước tới sau.

Lưu Ôn là tới sau, tuy rằng có tài năng, nhưng vẫn không được trọng dụng, chỉ có thể làm cái Văn lại.

Hiện tại có chỗ trống, Phương Minh trước tiên đã nghĩ đến hần.

Quách Thịnh nếu thân là Thông Phán, chương quản Tam phủ tín đồ chết rồi phúc lợi, này thiên đầu vạn tự, đều muốn hần đến từng cái làm rõ, đã có chút không thoát thân được.

Lại ghi chép khoản, nhưng là có chút lực bất tòng tâm, lại nói, quyền lực cũng quá lớn rồi chút.

Thần lực này khoản, chính là Phương Minh hệ thống căn cơ, không thể không coi trọng. Hiện tại giao cho Lưu Ôn, nhưng là có thể yên tâm.

"Như vậy! Đa tạ Chủ công!" Lưu Ôn khẽ trầm mặc một chút, vẫn là bái xuống tạ ân.

Tiếng nói vừa dứt, Phương Minh trên đầu sổ mệnh, liền phân ra một luồng, truyền vào Lưu Ôn đỉnh đầu.

Lưu Ôn trước kia, bất quá là tiểu lại một tên, chỉ có từng tia từng tia bạch khí, nhưng hiện tại đạt được Phương Minh sự giúp đỡ, bạch khí lập

tức no đủ, lộ ra màu đỏ, màu xanh bản mệnh khế động, số mệnh ngưng tụ thành đoàn, càng là lập tức củng cố!

"Này Lưu Ôn, không hổ là có căn cơ, từ Tiểu lại tăng lên tới chính bát phẩm, cũng là không hề áp lực!" Phương Minh thầm khen.

Lại thấy Lưu Ôn đạt được số mệnh sau, màu xanh bản mệnh chấn động, phân ra một điểm màu xanh, tập trung vào Phương Minh số mệnh bên trong.

Phương Minh ánh mắt ngưng lại, xem xét tỉ mỉ tự thân ẩn vàng số mệnh, nhưng là không bao giờ tìm được nữa. Muốn là màu xanh quá nhỏ, bị cái khác số mệnh che giấu.

"Trong cổ thư nói, đạt được hiền tài, Quận chúa đều có thể số mệnh đại thịnh, không nghĩ tới Thần Đạo, tuy rằng cũng có giúp ích, nhưng không coi là cái gì..."

Tống Ngọc đạt được Lưu Ôn, ở số mệnh trên lập tức có thể hiện, thanh khí đầy đủ tăng vừa thành : một thành. Không nghĩ tới ở Phương Minh nơi này, chỉ là bỏ thêm một điểm màu xanh. Trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa, thậm chí cho rằng là ảo giác.

Phương Minh có chút âm u, điều này đại biểu, Thần Đạo con đường, càng về sau. Càng là không cho phép may mắn, coi như có hiền tài trợ lực, cũng không nổi bật.

Nhưng hãn nhân vật cỡ nào, chỉ là nháy mắt, lại hồi phục lại.

"Thiên hành kiện! Quân tử làm không ngừng vươn lên! Này Lưu Ôn cũng là số mệnh hạ thấp, đối với ta giúp ích. Cũng là nhỏ bé, nhưng sau đó theo địa vị tăng lên, chưa chắc không thể thay đổi!"

"Đồng thời! Trên đời người hiền tài bị chết sớm còn nhiều, dù sao cũng hơn còn sống sót nhiều lắm, chỉ cần ta nhiều hơn thu thập. Một cái hai cái, còn không rõ hiện ra, nếu là ngàn cái vạn cái đây..."

Vừa nghĩ tới đó, Phương Minh lòng dạ, lập tức bình phục, khôi phục không hề lay động thái độ.

Thần Đạo bên trong, không có tâm ma loại hình, nhưng Phương Minh tăng lên tiến độ. Thực tại có chút nhanh hơn, chỉ là mười mấy năm, liền từ cửu phẩm lên cấp chính lục phẩm. Kiếp trước những Thần linh đó. Muốn làm đến bước này, cái nào không cần hàng trăm hàng ngàn năm tích lũy?

Phương Minh tinh tiến quá nhanh, tự nhiên có chút nho nhỏ khúc chiết, nhưng hãn hai đời làm người, tâm tư kiên định, lại có Mục Thanh ký ức lấy làm gương. Ngay lập tức sẽ có thể giải quyết, không tạo thành được họa lớn.

Những ý niệm này. Chỉ là một cái thoáng, phía dưới. Lưu Ôn đã đổi chính bát phẩm quan phục, khí thể uy nghiêm, càng tôn lên cho hãn mặt như ngọc, mục như sao sớm, khiến cho người vừa thấy không quên được.

Những này nhận lệnh một phát dưới, quan văn phương diện liền bố trí đến gần đủ rồi.

Phương Minh nhìn về phía tay phải vị trí.

Nhàn nhật dặn dò: "Tạ Minh, Tôn Tư, Bảo Côn Hùng ra khỏi hàng!"

Ba người đi ra quỳ xuống, dập đầu nói: "Thuộc hạ ở!"

"Các người ba người, có thể văn có thể vũ, lại điều quân có cách, Bản Tôn thăng các người vì là Vệ Tướng Chấn Uy Giáo Úy, thống lĩnh năm trăm Âm binh!"

"Vâng!" Ba người này, trước đều là Doanh Trưởng, hiện tại, chính là lên tới cao tầng, nhất thời lộ sự vui mừng ra ngoài mặt, lập tức nghĩ còn ở điện trên, lập tức thu lại.

"Các người ba người, mang tới từng người sĩ tốt, cùng Trịnh Kinh, Hứa Viễn đồng thời, đi đến Vũ Di bên trong Phủ Sơn Việt Thiên Cung Bộ Lạc. Nơi đó Mục Thủ Hô Hòa, chính là Bản Tôn Người Coi Miếu, các người trong bóng tối hiệp trợ hãm loại bỏ Ác Quỷ!"

Năm người này, tuy rằng bản thân pháp lực, hay là còn không sánh được Ác Quỷ, nhưng thêm vào quân khí sự giúp đỡ, liền có thể địa vị ngang nhau.

Cũng đều là vệ tướng, mang theo năm trăm Âm binh, tổng cộng thì có 2,500 người, này con số, hầu như so với hết thảy Sơn Việt Hung Quỷ gộp lại còn nhiều!

Trước Ngũ Việt liên minh Ác Quỷ, lại bị Phương Minh giảm bớt hai cái, còn lại không còn bao nhiêu đội quân này đối với Ác Quỷ liên minh, cũng là một đòn nặng nề!

Này năm tướng, mỗi người có mới có thể số mệnh, Hứa Viễn càng là có đại tướng chi khí. Đối phó còn lại Ác Quỷ, đều có thể chiếm được ưu thế.

Lần này không rõ ràng nhận lệnh thủ lĩnh, đối với này năm tướng, cũng là một lần rèn luyện, phải lớn hơn lãng đào sa, tuyển ra chân chính tướng tài!

Năm người này, cũng nghĩ đến đây, đều là ánh mắt tối tăm, lớn tiếng lĩnh mệnh: "Thuộc hạ tuân mệnh!"

"Được!" Phương Minh vỗ tay một cái, vừa nhìn về phía đứng thẳng vừa Tạ Tấn: "Tạ chỉ huy khiến!"

"Ty chức ở!"

Tạ Tấn đi ra, sắc mặt bình tĩnh, không chút nào vì là vừa nãy việc lay động.

"Người theo Bản Tôn đi vào Tân An tọa trấn!" Có Vương Trung đảm nhiệm Tuần Kiêm, này sau khi Tam phủ cô hồn đã quỷ, liền không cần Tạ Tấn ra tay, sau đó Âm binh đại quân, chuyên môn phòng bị ngoại địch, một khi ra tay, chính là đại chiến!

"Vâng!" Tạ Tấn dập đầu.

"Còn có Tổng Ngọc mộ tổ, cần phải một doanh Âm binh trấn thủ!" Phương Minh âm thầm nghĩ. Đây là tư mật việc, không thích hợp lộ ra, sau đó phong cái Sơn thần, mang theo một doanh thân vệ Âm binh đi qua chính là.

"Các khanh mỗi người quản lí chức vụ của mình, mong không phụ Bản Tôn kỳ vọng!" Phương Minh mỉm cười nói.

Theo nhận lệnh triệt để ban bố, dưới đây mọi người, đều là lần thứ hai hành đại lễ: "Thuộc hạ tuân mệnh!"

Phương Minh gật đầu. Đã như thế, tân quyền lực cơ cấu liền thành lập.

Ở Thành Hoàng hệ thống bên trong, Phương Minh nằm ở cao nhất, bàn tay quyền to, quyền sinh quyền sát trong tay.

Quan văn phương diện, có Thông Phán chương quản tín đồ Quỷ Hồn hậu sự, phì, khu bệnh, đưa, cầu mưa bốn tào phụ trách phát xuống thần thông bảo hộ. Chủ bộ chủ quản khoản, ở giữa điều hòa.

Võ tướng phương diện, Hứa Viễn năm người vệ tướng, sau khi trở lại liền có thể theo công đề bạt, đến lúc đó nhận lệnh mấy cái Đô chỉ huy sứ,

này năm ngàn Âm binh, liền cũng có thể phân công xuống.

Phương Minh luôn luôn yêu thích đem quyền lực độc chưởng ở trong tay mình, thờ phụng trong tay thực lực, nhất định phải vượt quá thuộc hạ tổng, lãnh địa một nhiều hơn phân nửa, đều được trực thuộc.

Lần này, một cái hương Thổ Địa Thần đều không nhắc tới rút, chớ nói chi là thị trấn hoàng loại hình.

Tuy rằng sắp hàng trải ra, có chút quảng đại, nhưng đều có thể ở các tào ty phía dưới tái thiết Điện Sử Ti lại loại hình, mở rộng nhân thủ.

Trực thuộc chỗ tốt, chính là hương hỏa thần lực trước tiên cần phải trải qua Phương Minh, mới có thể chảy vào thuộc hạ trong tay, hình thành thần thông phát xuống.

Cứ như vậy, vạn vạn không sợ thuộc hạ phản loạn. Phương Minh để ý nhất, cũng là này điểm, cùng này so với, tạo thành cơ cấu mập mạp cái gì, đều là da lông chi hoạn!

"Bản Tôn muốn thống lĩnh Tam phủ tín ngưỡng, đem Thành Hoàng phúc phận phát xuống, những này ban ngành, nhưng là có chút không đủ a!" Phương Minh than thở, lại lệnh: "Truyện Bản Tôn hiệu lệnh, tự tín đồ du hồn bên trong, chiêu mộ tài trí nhanh nhẹn, hành văn thành thạo giả, sung viết văn lại! Lưu Ôn, người phụ trách việc này!"

"Vâng!" Lưu Ôn lĩnh mệnh nói.

Này chọn lựa Thần Đạo Văn lại, đối với phía dưới du hồn tới nói, chính là thiên đại kỳ ngộ, một khi tuyển chọn, liền hầu như có thể Trường Sinh.

Chỉ cần có thần lực cung dưỡng, không tới hồn phách tuổi thọ cực hạn, thì sẽ không tiêu tan, cái này cũng là trình độ nào đó trên Trường Sinh,

ở tuổi thọ trên, hầu như một bước liền so sánh với Chân Nhân tu vi, thậm chí càng vượt quá.

Dù sao Chân Nhân coi như chuyển thành Quỷ tu, cũng không sống hơn ngàn tuổi!

Lưu Ôn bàn tay này quyền, để phía dưới mọi người, đều có chút đỏ mắt, đồng thời, phía sau của bọn họ, đều có một cái gia tộc, hàng năm đều có du hồn sinh thành, cần tẩm bổ.

Này một khi tiến vào hệ thống, không chỉ tự thân tài nguyên, toàn bộ cung cấp, càng có thể có bổng lộc, có thể làm phúc cho đời sau, chính là tự dụng, cũng là tuyệt không thể tả.

Suy nghĩ, có phải là đi làm chút quan hệ, chỉ cần người mới có thể đạt đến hợp lệ tuyển, nói vậy Chủ công, cũng sẽ không để ý nhiều.

Đối với thuộc hạ những tâm tư, Phương Minh rõ ràng trong lòng, nhưng cũng không lắm lưu ý, chỉ là mấy cái lại viên, hẳn còn không để vào mắt.

Đúng là loại này, chương quản chúng sinh sinh tử vinh nhục cảm giác, để hẳn không khỏi có chút say mê.

"Nói cho cùng, đều là Trường Sinh cùng sức mạnh a!" Phương Minh thầm than.

Quang Trường Sinh không được, không có sức mạnh, vinh nhục liền trong tay người, lại như dưới tay hẳn văn võ quan lại.

Huống chi, không có sức mạnh bảo vệ Trường Sinh, chính là trong gió lục bình, chịu không nổi ngoại lực, loại này giả tạo, há lại là Phương Minh mong muốn?

"Chỉ có Trường Sinh cùng sức mạnh gồm nhiều mặt, ta mới có thể theo đuổi vượt qua, theo đuổi sống mãi a!"

Phương Minh hai mắt, tựa hồ xuyên thấu toàn bộ thế giới, có Nhật Nguyệt Sao trời sinh diệt, phát sinh thăm thẳm ánh sáng...

...

"Bang!", "Bang!", "Bang!"

Thâm trầm dày nặng tiếng chiêm trống, ở Tuân Tĩnh vị trí thôn trang bên trong vang lên.

Vừa nghe này thanh, trước kia có chút lười nhác du hồn chính là biến sắc, tranh nhau chen lấn về phía trong thôn trung tâm tuôn tới.

Bọn họ tự nhiên hiểu được, mỗi khi này chiêm đồng vang lên, chính là Thành Hoàng có lệnh phát xuống thời gian, mệnh lệnh này, nhiều là chiêu mộ Âm binh Văn lại.

Này thôn trang sinh hoạt, như Thiên Đường, nhưng chúng du hồn rõ ràng trong lòng, bọn họ tuổi thọ có hạn, điều kiện cuối cùng không dài.

Nếu là hồng phúc tề thiên, bị Thành Hoàng lão gia tuyển chọn, vậy thì có thể thoát ly hương hỏa tuổi thọ hạn chế, vĩnh hưởng đại phúc!

Loại này mê hoặc, để bọn họ không khỏi chạy như bay, chạy trốn nhanh chóng.

Sợ bị người khác đoạt cơ duyên đi.

Trước, còn có du hồn, bản tính lười nhác, bỏ qua cơ duyên, cuối cùng nện ngực giậm chân, khóc thét không ngớt, cũng không thể làm gì, từ từ tiêu tan tình cảnh, còn rõ ràng trước mắt.

Bọn họ những này, lại sao dám thất lễ.

Tuân Tĩnh kẹp ở hồn lưu bên trong, theo đại lưu di động, hẳn trước đây còn không biết hiểu, này thôn, lại sẽ có nhiều như thế du hồn.

Không lâu lắm, tới quảng trường, liền thấy trung gian, bày một tấm to lớn chiêm đồng, hai bên dựng đứng Âm binh, chính ra sức gõ, phát sinh to lớn tiếng ông ông hưởng.

"Ba lần đã qua! Không cần chờ rồi!" Nói lời này, chính là một cái lão phụ nhân, thân hình kiện khang, hồn thể ngưng tụ.

Tuân Tĩnh trong lòng hơi động, biết người này gọi là Quách lão, chính là trong hương thôn chính.

Đừng xem khuôn mặt già nua, trước thu thập lên không nghe quản giáo du hồn đến, nhưng là dễ như ăn cháo.

Người này, chính là Quách Thịnh lão mẫu, nàng chịu Quách Thịnh bổng lộc cung dưỡng, cũng coi như là cái Thần Đạo tiểu lại, tự nhiên có pháp lực, không phải tầm thường du hồn có thể địch.

"Phải!" Theo trả lời tiếng, thì có mấy Âm binh tiến lên, bảo vệ lấy giao lộ, không cho phép du hồn lại tiến vào.

Chậm một bước du hồn, tất nhiên là nện ngực giậm chân, thậm chí gào khóc, khổ sở cầu xin, nhưng Âm binh khuôn mặt lạnh lùng, chính là không cho.

Quách mẫu nhìn phía dưới mọi người nóng bỏng ánh mắt, không khỏi nói: "Lần này, Thành Hoàng lão gia ban dưới pháp chỉ, muốn chọn chút Văn lại, các người, ai như đối với tự thân hành văn, có tự tin, liền có thể tới báo danh!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 161: Văn Cử

"Lần này, không chiêu Âm binh, lão thân xin khuyên các người, không muốn mưu toan lừa dối qua ải! Không phải vậy, Thành Hoàng pháp luật, tuyệt không dễ tha!"

Quách mẫu nhắc nhở nói.

Nhìn phía dưới rõ ràng thất vọng sắc mặt, có không đành lòng, nhưng cũng không thể làm gì.

Tín đồ du hồn đông đảo, Phương Minh cần Âm binh Văn lại, cuối cùng số ít. Tự nhiên thỏa mãn không được nhu cầu.

Nàng đảm nhiệm bên trong chính, cũng có chừng mười năm, sớm nhìn đến cảnh này quá nhiều.

Thấy tình cảnh này, một ít thể phách hùng vĩ hạng người, cũng bắt đầu lui ra.

Sân bãi ở giữa, cũng chỉ còn sót lại mười mấy cái thư sinh văn nhân, Tuân Tĩnh cũng ở trong đó, này Đại Càn thế giới, tri thức khổng lồ nghiêm ngặt, người đọc sách thân mang thanh sam, khí chất cũng cùng nông hộ vũ phu không giống, rất tốt phân biệt.

Quách mẫu đánh giá một chút, gật gật đầu, mỗi người phát xuống một mảnh ngọc phù.

Tuân Tĩnh tiếp nhận vừa nhìn, ngọc phù này toàn thân màu xanh, chỉ ở chính giữa có cái phù văn, ánh sáng lấp lóe, liền nghe mặt trên nói:

"Đây là thông hành bùa chú, các người năm chi, có thể đi Thành Hoàng cung điện, đến lúc đó tự có người sắp xếp cuộc thi, thông qua giả liền có thể vì là Thành Hoàng Văn lại, thoát khỏi hồn thò quấy nhiễu!"

Quách mẫu tinh tế giải thích.

Thành Hoàng này Pháp Vực, ngoại trừ này mấy khối cho tín đồ đất phần trăm, những địa phương khác, đều có Âm binh tuần tra, cái nào dung đi loạn?

Ngọc phù này, chính là thông hành bằng chứng!

Tuân Tĩnh biết lợi hại, xưa nay không biết qua quy củ, hiện tại biết được trong đó quan khiếu, lại thăm kêu may mắn, cùng chư vị thư sinh đồng thời hành lễ cảm ơn.

"Thử thách ngày, liền vào ngày mai, không nên bỏ qua!" Quách mẫu lại liên miên nói, mới mang theo Âm binh rời đi.

Này còn lại thư sinh hai mặt nhìn nhau bên dưới, lẫn nhau, lại ánh mắt lấp lóe, có khá là tâm ý.

Tuân Tĩnh thờ ơ lạnh nhạt. Từ xưa văn nhân tương khinh, càng gặp này sinh tử đại sự, không có lập tức động thủ, đã là chư vị gia giáo nghiêm ngặt.

Lúc này, mặt sau thôn dân cũng tới trước chúc mừng. Các thư sinh mặt mang mỉm cười ứng đối, trong con người, lại cất giấu chút ngạo nghễ.

"Tốt! Ta liền biết thư sinh người không phải người bình thường, hiện tại kỳ ngộ đến rồi... Tương lai phát tài, cũng không nên đã quên huynh

đệ..." Tuân Tĩnh bên này, cũng có người đến thấy sang bắt quàng làm họ.

"Đây là tự nhiên!" Tuân Tĩnh chấp tay nói: "Tích thủy chi ân vẫn còn làm dũng tuyến báo đáp. Tuân Mỗ như vong ân phụ nghĩa, chẳng phải thành tiểu nhân?"

"Như vậy cũng tốt... Như vậy cũng tốt..." Hán tử kia, tự nhiên là ngày đó nằm đối mặt Tuân Tĩnh người, hiện tại lo được lo mất, cái nào còn có trước tiêu sái?

Tuân Tĩnh trong lòng cười khỗ. Nơi này tuy được, nhưng còn có tuổi thọ hạn chế, nếu không là không hề hi vọng, ai muốn như vậy? Hiện tại thấy hẳn có siêu thoát hi vọng, lập tức đến đây nịnh bợ, nhưng cũng là nhân chi thường tình!

Trong mắt chợt lóe sáng, tiến lên vài bước, ở hán tử kia bên tai nói: "Vừa vặn! Ta có việc muốn làm phiền đại ca!"

"Chuyện gì? Cứ việc nói! Ta Hồ Hán Tam tuy rằng không tính là gì. Nhưng trong thôn còn có mấy cái huynh đệ..." Hán tử vỗ ngực nói.

"Chính là..." Tuân Tĩnh ở Hồ Hán Tam bên tai nói nhỏ vài câu.

Hồ Hán Tam nhìn Tuân Tĩnh, lại nhìn xa xa mấy cái thư sinh, nói: "Thì ra là như vậy. Người yên tâm chính là..."

"Như vậy! Đa tạ rồi! Tuân Tĩnh nếu có thể tuyển chọn, tất không quên huynh đệ sự giúp đỡ!" Tuân Tĩnh biết này Hồ Hán Tam tâm tư, lần thứ hai bảo đảm nói.

"Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!" Đây vốn là đầu tư cử chỉ, đôi bên cùng có lợi sự, Hồ Hán Tam đương nhiên sẽ không phản đối.

Thấy rõ Tuân Tĩnh bảo đảm, càng là thâm cảm thấy chính mình tìm đúng rồi người.

Đảo mắt đã là ngày thứ hai. Tuân Tĩnh rất sớm nổi lên, ở Hồ Hán Tam hộ tổng dưới. Ngược lại cũng lên đường bình an.

Hồ Hán Tam mang theo mấy cái huynh đệ, đem Tuân Tĩnh vẫn đưa đến làng biên giới nơi. Nơi này tự có Âm binh, lại có âm mưu quỷ kế gì, cũng là vô dụng, mới tung nhiên chia tay.

Âm binh kiểm tra Tuân Tĩnh ngọc phù, phân ra một người, đem hẫn đưa đến một chỗ thiên thánh.

Này một đường, cũng đi rồi mấy cái canh giờ, dù là Tuân Tĩnh thân là hồn thể, cùng người sống không giống, cũng cảm thấy có chút không chịu nổi.

"Này chẳng lẽ cũng là thử thách?" Tuân Tĩnh trong lòng âm thầm suy nghĩ, càng là không dám thất lễ, để tâm lưu ý chu vi.

Đến thiên thánh, Âm binh nhưng không đi vào, Tuân Tĩnh hành lễ cảm ơn sau, nhanh chân đi tiến vào.

Liền thấy này tuy là thiên thánh, nhưng cũng đồng đình hồng tất, chu lương ngọc thể, liền với trên đất, đều là thủy ngọc thạch ăn mỗi, sáng đến có thể soi gương.

"Chính là công hầu nhà, cũng chỉ đến như thế thôi, ở đây, nhưng chỉ là nơi thiên thánh!" Tuân Tĩnh chấn động không ngớt.

Lại nhìn quét chu vi, này trong đại sảnh không, xếp đặt hàng trăm tấm cái bàn, mặt trên còn có giấy và bút mực các loại văn phòng tứ bảo.

Có vị trí, đã có người ngồi xuống, vừa nhìn nhận thức, chính là bản trong thôn người, thấy rõ Tuân Tĩnh, hoặc gật đầu vì là lễ, hoặc mắt lạnh quan sát.

Tuân Tĩnh thi lễ một cái, cũng tìm cái không vị ngồi, lúc này, phương giác trong phòng toả ra từng tia từng tia đàn hương, theo hô hấp, trước hồn thể uể oải cảm giác, chính là quét đi sạch sành sanh, chỉ cảm thấy cả người tinh lực dồi dào, không không như ý.

Tuân Tĩnh tâm trạng cảm thán, nhưng từ khi trở thành du hồn sau, ở Pháp Vực bên trong, thấy rõ kỳ dị việc, hầu như so với hẳn trước đây nghe thấy tổng còn nhiều, nhưng cũng có chút sức đề kháng, không có tại chỗ thất thổ.

Ước chừng đợi một canh giờ, phòng khách cánh cửa chậm rãi đóng lại, Tuân Tĩnh cùng chúng thư sinh, đều là trong lòng rung mình, biết chủ sự đến rồi.

Lúc này, một cái quan văn trang phục thanh niên đi vào giữa trường, trên người trong lúc lơ đãng, toả ra uy nghiêm, liền để chúng thư sinh không dám nhìn thẳng, dồn dập cúi đầu.

Này quan văn, tự nhiên chính là Lưu Ôn. Hẳn hiện tại chính là Thành Hoàng chủ bộ, chính bát phẩm thần chức, coi như có ý định thu lại, này thả ra uy thế, cũng không phải bình thường du hồn có thể dễ dàng chịu đựng.

Đợi đến Lưu Ôn đứng lại, chúng thư sinh đồng thời hành lễ: "Xin chào đại nhân!"

Lưu Ôn gật đầu: "Đều lên thôi!" Chờ chúng thư sinh đứng dậy, còn nói: "Bản quan Lưu Ôn, chính là lần này chủ khảo!"

"Hiện tại canh giờ đã đến, không có đến đây, liền là vì là tự động từ bỏ!"

Tuân Tĩnh nhìn một chút còn có chút không vị trí, tâm trạng cảm thán.

Trong này, còn có hẳn người quen, Tuân Tĩnh cùng hẳn nói qua, xem như là một nhân tài, bình thường thì có chút tiếng tăm, nhưng quá mức lộ hết ra sự sắc bén, hiện tại chính là gặp đòn bí mật, mất cơ hội.

Tuy rằng làm ra việc này, sau khi điều tra, nhưng là tránh không thoát. Nhưng chỉ cần thi đậu, liền có thể thông dong hóa giải.

Này làm ác người, tự nhiên là tâm tư này, dù sao không thành thần lại, sau đó không lâu, chính là hồn phi phách tán! Đương nhiên phải liều mạng một lần!

Tuân Tĩnh xưa nay nhưng là giấu tài, lại có Hồ Hán Tam mang theo huynh đệ bảo vệ, mới may mắn thoát khỏi với khó.

"Này chọn lựa cuộc thi, tự hôm qua liền bắt đầu a!" Tuân Tĩnh âm thầm cảm thán.

Nhưng lại nghe được Lưu Ôn âm thanh: "... Làm quan chi đạo, trì dân phương pháp. Cũng có thể ngôn chi! Lấy hai canh giờ làm hạn định!"

Tiếng nói vừa dứt, phòng khách phía trước, liền bỗng dưng có thêm cái lư hương, trung gian còn cắm vào một cái bích lục trường hương, này hương có tới thành nhân lớn bằng ngón cái. Thiêu quá chậm, xem ra chính là lấy kế này thì, Tuân Tĩnh cùng chúng thí sinh liếc mắt nhìn nhau, mau mau ngồi xuống, hoặc là cúi đầu minh tư, hoặc là múa bút thành văn. Hiện ra nhân sinh bách thái.

Lưu Ôn gật đầu, nếu là người, tự nhiên còn muốn phái đến binh sĩ, trấn áp trật tự, nhưng âm thế không giống.

Bằng vào hẳn thần lực cấp độ. Liền có thể trấn áp toàn trường, đồng thời quan sát tỉ mỉ, các thư sinh nhỏ bé nhất cử nhất động, đều sẽ ở Lưu Ôn

trước mắt chút nào tất hiện, ở Pháp Vực bên trong muốn đối trá? Chỉ là tự tìm đường chết mà thôi!

Ở chúng thí sinh vắt hết óc bên trong, thời gian liền bất tri bất giác đi qua.

Đợi đến hương dây đốt sạch, Lưu Ôn uống: "Canh giờ đến! Thí sinh đình bút!"

Chợt có mấy cái thí sinh, còn không đình bút. Liền thấy Lưu Ôn hừ lạnh một tiếng, cũng không thể nào động tác, này mấy cái thí sinh. Chính là thân thể mềm nhũn, co quắp ngã xuống đất.

"Nhiều loạn trật tự, trục xuất trường thi, thành tích hết hiệu lực!" Lưu Ôn lạnh giọng nói, lập tức thì có hai cái Âm binh lại đây, đem khóc hào thí sinh kéo đi ra ngoài.

Tuân Tĩnh cái trán không khỏi mồ hôi lạnh trực dưới. Ở Phương Minh này Pháp Vực bên trong. Người đọc sách, tuy không tính rất nhiều. Nhưng thẳng ở cuồn cuộn không dứt, theo sau đó địa bàn mở rộng. Có thể dự kiến, còn có thể tăng cường.

Nhưng những này sĩ tử, ngoại trừ nương nhờ vào Phương Minh, nhưng là không có lựa chọn nào khác, loại này không giống, nhất thời tạo thành địa vị không ngang nhau.

Lưu Ôn nhìn mình một lời, liền biếm truất mấy người, không khỏi cũng là có chút thất thần. Lập tức phục hồi tinh thần lại, âm thầm than thở: "Đây chính là quyền lực tư vị sao? Quả dịch khiến người ta mê muội..."

Trên mặt không hiện ra, thần lực phun trào, còn lại thí sinh trên bàn bài thi đều bị thanh phong nâng lên, bay tới Lưu Ôn trong tay.

"Các người trước tiên từng người trở lại, chậm đợi tin tức, trong vòng ba ngày, liền có kết quả!" Lưu Ôn hòa hoãn ngữ khí, ôn ngôn nói.

Chúng thí sinh liếc mắt nhìn nhau, cũng là không cách nào, hành lễ nói: "Học sinh hiểu được!"

Dồn dập nối đuôi nhau mà ra, đều giác tâm tư tiêu hao hết, chỉ muốn ngủ nhiều mấy ngày.

Tuân Tĩnh cuối cùng lại liếc mắt một cái phòng khách, lập tức cảm thán nói: "Nhân sự đã hết, liền nhìn mệnh trời rồi!"

Không lại bồi hồi, đi nhanh ra.

Thời gian vào đêm, nhà nước bên trong, Lưu Ôn chính thẩm duyệt thí sinh bài thi.

Hắn học thức hơn người, làm những việc này, tất nhiên là không tốn sức chút nào, từng chương từng chương duyệt quá, thấy rõ những văn chương, tuy rằng hành văn không coi là nhiều ưu mỹ, nhưng ít ra đạo lý lưu loát, làm cái Thư lại, nhưng là đầy đủ, không khỏi gật đầu.

Lại phiên đến cuốn một cái, chỉ thấy rồng bay phượng múa, viết chữ như rồng bay phượng múa, kiểu chữ tráng kiện bên trong lại mang theo một tia phiêu dật, quyến diện lại là cực nhẹ nhàng khoan khoái, nhất thời tinh thần đại chấn.

Lại nhìn mới đầu, liền bị hấp dẫn, bất tri bất giác đọc xong toàn thiên, lại giác dư vị vô cùng, không khỏi lại nhìn một lần.

Tĩnh tế phẩm đọc, nhất thời đạt được chút chân ý, chỉ cảm thấy toàn bộ văn chương, đều là tự tự châu ngọc, không khỏi gõ nhịp than thở: "Thật là đại tài vậy!"

Lại nhìn họ tên, nhưng là Tuân Tĩnh!

"Như vậy anh tài, cũng không phải ta có thể định đoạt, làm trình báo Chủ công!" Lưu Ôn quân tử khiêm tốn, tự sẽ không lên cái gì đổ mới chi tâm, nhưng là lập tức đứng dậy, cầm Tuân Tĩnh bài thi, cầu kiến Chủ công.

"Ồ! Dĩ nhiên có liền người đều tán phục bài thi, Bản Tôn ngược lại muốn gặp gỡ!" Bên trong thư phòng, Phương Minh rất hứng thú nói.

Tiếp nhận Lưu Ôn đưa lên bài thi, Phương Minh ánh mắt quét qua, liền thấy rõ Tuân Tĩnh tên, không khỏi bật cười: "Ta tưởng là ai? Nguyên lai càng là người này! Chẳng trách! Chẳng trách!"

"Chủ công nhận thức người này?" Lưu Ôn hỏi.

Trước hăn chính là nhàn chức, đối với Ngô Nam thế cuộc, không hiểu nhiều lắm, nếu nói là là Lý Như Bích hoặc Chu Thập Lục các loại đại danh鼎鼎 người, tự nhiên hiểu được, nhưng trước Tuân Tĩnh chỉ là Lý Như Bích huy cái kế tiếp nho nhỏ mưu sĩ, thanh danh không nổi, Lưu Ôn không có nghe nói cũng là lẽ thường.

"Người này trước kia chính là Lý Như Bích dưới trướng..." Phương Minh thả xuống bài thi, thuận miệng giải thích.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 162: Lại Trị

Trước Tuân Tĩnh bỏ mình thành Âm hồn thì, Phương Minh thì có mời chào cơ hội. Nhưng hãn ngạnh tự nhịn xuống, chính là muốn mai một ma người này tính tình.

Dù sao, vào Pháp Vực, sinh tử đều ở Phương Minh tay, tự có thể Lã Vọng Buông Cần.

Bây giờ nhìn lại, hiệu quả không nhỏ, thấy rõ nhiều chuyện như vậy, Tuân Tĩnh rốt cục nổi lên nường nhờ vào tâm ý.

"Chuyện này. . ." Lưu Ôn muốn nói lại thôi, hãn tuy rằng trước không biết được Tuân Tĩnh thân phận, nhưng Phương Minh thái độ, hãn vẫn là biết đến.

Chính mình Chủ công, chống đỡ chính là Tống Ngọc, đã diệt Lý gia tam tộc, người này chính là Lý gia dưới trướng, dùng là không cần?

Đối với Tuân Tĩnh tài năng, vẫn còn có chút tiếc hận, không khỏi nói: "Chủ công! Tuân Tĩnh người này có đại tài, tuy rằng trước phụ nghịch, nhưng người tử đèn tắt. . ."

"Người không cần phải nói rồi!" Phương Minh cười xua tay, đánh gãy Lưu Ôn lời nói.

"Dương thế việc, tự sẽ không mang tới côi âm, Tuân Tĩnh nếu theo đuổi tiến tới, Bản Tôn lại sao ngăn cản đây?"

"Liền lấy hãn vì là án thủ, người lại tuyển ra chín người, đồng thời sung viết văn lại! Bổ sung các ty!"

"Chủ công anh minh!" Lưu Ôn hành lễ.

Phương Minh cười ha ha, hãn nắm giữ Trường Sinh cùng tiến tới con đường, những người này mới, bất luận làm sao thiên tư ngang dọc, cuối cùng vẫn phải là để cho hãn sử dụng.

Chuyện thế gian, quả là lũng đoạn sáng khoái nhất!

...

Đây là một mảnh bờ ruộng, đã mở đến không ít đất ruộng, bên đường dòng suối nhỏ thắt lưng ngọc cũng tự, chậm rãi chảy qua.

Cách đó không xa, còn có thể thấy được đến guồng nước bóng người to lớn. Ven đường nông phu, tuy rằng trên mặt chảy mồ hôi, nhưng một mặt hạnh phúc thỏa mãn vẻ.

Một chiếc xe ngựa, duyên đại lộ dò xét. Mặt sau, còn theo gần trăm kỵ sĩ hộ vệ, đều mặc giáp chấp cung. Xốc vác bức người.

Trên xe ngựa, Tống Ngọc vén rèm lên, nhìn bên ngoài cảnh sắc, nói: "Xem ra, nơi này khai khẩn, rất là thuận lợi! Mạnh Trục, người làm được không sai!"

Mạnh Trục nghiêm nghị về: "Này đều là Chủ công công lao! Chủ công có lệnh. Phàm là khai khẩn người có công, đều có đất ruộng ban xuống, bách tính nhiều là nhậy nhót. Lưu dân cũng hồi tụ tập ở đây! Không cần thiết mấy tháng, liền có thể mở điền vạn mẫu!"

Tống Ngọc gật đầu, hắc Bản Tôn tuy rằng còn chưa tự mình đến đây, nhưng đã phái đến Tạ Tấn cùng Vương Trung. Đi đầu càn quét Tân An quỷ loại.

Hung Quỷ vừa trừ. Tự nhiên có thể lượng lớn khai khẩn, tới hiện tại, các huyện đều có thai tấn, thấp nhất đều là năm ngàn mẫu, nhiều thì có hơn vạn.

Này vẫn là Tân An một phủ, đợi được sau lực đuổi tới, cái khác hai phủ, cũng có thể khai phá.

Tống Ngọc ngưng thần nhìn lại. Liền thấy từng tia từng tia bạch khí, tự đồng ruộng bên trong sản sinh. Tự thành dòng suối, tự hợp vào tự thân số mệnh, không khỏi mừng lớn.

Này mỗi quá một ngày, thực lực của hắc, đều là tăng vọt!

Tống Ngọc có kiếp trước học thức, tin chắc mâu thuẫn xuyên qua sự vật phát triển trước sau. Đạo lý này phóng tới Đại Càn, cũng có thể áp dụng. Gặp tận thế, Thổ Địa diễn kịch, quan chức kết đảng, tham ô chi phong thịnh hành, giết chết bất tận.

Này nông dân cùng địa chủ, thậm chí nông dân cùng nông dân, địa chủ cùng địa chủ trong lúc đó mâu thuẫn, đều là ngày càng sắc bén.

Tình hình đã tới thói quen khó sửa chi cục, chỉ có bỏ cũ lập mới, mở đến tân triều, mới có thể giảm bớt.

Tống Ngọc ở đây cơ sở trên, mở ra lối riêng, mở ra càng một khối to lợi ích, giảm bớt mâu thuẫn, này giải thả ra thực lực, há lại là người khác có thể so với?

Này vẫn là mới mở đồng ruộng, đợi được Thành Hoàng vào chỗ, thu hoạch tăng vọt năm phần mười thời khắc, cái kia càng là số mệnh như hỏa!

Đến lúc đó thì có cuốn khắp thiên hạ tiền vốn!

Tống Ngọc dò xét xong đông khắn, rất là thoả mãn, xe ngựa vừa mới đến Tiết Độ Phủ, thì có Trần Văn Bân tới bẩm báo: "Chủ công! Các gia tiên cống nhân tài, cùng chính sự đường đang tiến hành học tập sinh, đều ở Văn Hoa Các chờ đợi. . ."

"Ừm! Bản Trấn này liền đi gặp thấy!" Tống Ngọc gật đầu, hướng về Văn Hoa Các bước đi, tay áo lớn phiêu phiêu, mơ hồ có long hành hổ bộ chi tư, nhìn ra mọi người, không khỏi tâm chiết.

Việc này, tự nhiên là Tống Ngọc dặn dò, hẳn coi như trúng tuyển nhân tài, cũng phải ở trong lòng quá cái để.

Hiện tại cấp độ, làm khoa cử việc, nhưng là quá sớm, nhưng làm cái nho nhỏ thi diện, vẫn là có thể được.

Này Tam phủ thế gia, trừ diệt mấy nhà ngu xuẩn mất khôn, đối với cái khác nhà giàu, chỉ cần không đáng Tống Ngọc pháp lệnh, đều là gia đình bình an.

Tống Ngọc đạt được mới mở ruộng tốt, cũng không cần hướng về thế gia thỏa hiệp hoặc là từ thế gia cái kia lấy máu, coi như có phân chia, cũng chỉ là một hình thức, cho thấy phục tùng thống trị.

Ngô Nam thế gia, cũng không phải người mù, Tống Ngọc tươi tốt, bọn họ lại sao không chuẩn bị sớm?

Con trai trưởng loại hình, còn không nở lòng bỏ, nhưng mấy cái con thứ bàng chi, nhưng là không sao. Đến lúc đó coi như thua chuyện, cũng có thể thần lẩn đoạn vĩ.

Hơn nữa chính sự đường vận hành lâu như vậy, cũng rất cục có chút thành quả, Tống Ngọc liền quyết định đồng thời thấy. Thuận tiện thi thi tài

cán, để hẩn trong lòng hiểu rõ.

Nghĩ đến chính sự đường, Tống Ngọc liền không khỏi thở dài, hẩn vẫn còn có chút đánh giá thấp này thế pháp luật chi nghiêm.

Những kia con cháu nhà nông, nghe được miễn phí giáo sư học thức, còn cung cấp ăn mặc, học thành sau còn có sắp xếp, bổng lộc không thiếu, vốn là nhảy nhót. Ở Tống Ngọc đặt xuống Tam phủ sau, báo danh thiếu niên, hầu như đem chính sự đường ngưỡng cửa xé rách, Tống Ngọc không thể không lại thêm pháp lệnh, tuyên bố tiến vào chính sự đường, cũng đến trải qua chọn lựa cuộc thi, xoạt dưới những người này, miễn cho tài nguyên không đủ.

Vậy cũng là là khoa cử mô hình.

Nhưng hiện tại Tống Ngọc dùng người, vẫn là tiến cử làm chủ, những này chính sự đường học viên, nếu muốn ra mặt, nhất định phải thi quá hai tràng, một hồi nhập môn, quá mới có ở chính sự đường học tập tư cách.

Mà ở học tập sau, lại cần cùng con cháu thế gia cùng tỷ thí, cần được nhận lệnh cơ hội.

So sánh lẫn nhau mà nói, con cháu thế gia không vền vẹn cần thông qua một hồi, liền có thể có xuất thân, đồng thời có gia tộc trợ giúp, sau đó đề bạt tốc độ, cũng không phải chính sự đường học viên có thể so với.

Tống Ngọc bản thân, cũng chỉ là muốn dùng những học viên này thoáng áp chế thế gia kiêu ngạo, cũng không thay thế được tâm ý, dù sao thời cơ không đúng.

Coi như vậy, những này con cháu nhà nông, quay về một tia hi vọng, cũng chết tử năm lấy, Tống Ngọc liền nghe đến Trần Vân tấu, những học viên này, có không ít suốt đêm học tập, thậm chí đọc sách đọc được thổ huyết giả!

Đi lại mấy bước, liền đi vào Văn Hoa Các, Tống Ngọc thẳng tới chủ vị ngồi.

Phía dưới hai làn sóng người, đều là quỳ lạy hành lễ: "Xin chào Tiết Độ Sứ đại nhân!"

"Miễn lễ!" Tống Ngọc nhìn phía dưới, dưới đây mấy chục người, phân biệt rõ ràng, vừa cảm y ngọc phục, dáng vẻ bất phàm. Vừa nhưng là vải thô áo tang, nhưng giặt hồ đến cực kỳ sạch sẽ, biểu hiện tự ti bên trong lại mang theo một chút vẻ quyết tâm.

Tống Ngọc một ra hiệu, Trầm Văn Bân tiến lên nói: "Chư vị vào chỗ!"

Đợi đến mọi người ngồi xong, tự có tôi tớ đem bài thi phát xuống, này bài thi cực kỳ đơn giản, liền hai đạo đề.

Một đạo sách luận, nói thoả thích đại thế, thi chính là thí sinh cái nhìn đại cục. Một đạo nhưng là thực sự án lệ, muốn thí sinh viết ra cụ thể cách giải quyết.

Chúng thí sinh lúc này cũng không kịp nhớ đối địch, dồn dập rơi vào múa bút thành văn bên trong.

Tống Ngọc ở trên cao nhìn xuống, trong lòng hơi động, vận lên vọng khí thần thông, nhìn xuống dưới.

Trong sảnh khí tượng, ở Tống Ngọc Pháp Nhân bên dưới, nhất thời không chỗ che thân, hiện ra thần dị.

Chỉ thấy tràn ngập không khí phấn khởi bạch khí tràn ngập, Tống Ngọc không khỏi gật đầu, con cháu thế gia, nếu có thể bị tiến cử, vậy cũng là có chút tài học, coi như là chính sự đường học viên, trải qua lâu như vậy rèn luyện, có chút màu đỏ, cũng là bình thường.

Tống Ngọc phóng tầm mắt nhìn tới, đại đa số thí sinh đều là hồng chơi, thuần trắng giả rất ít, nhưng điều này cũng không cái gì, bản mệnh thuần trắng, cũng có thể đảm nhiệm chính cửu phẩm vị trí.

Này trung gian, lại có mấy cái thuần hồng bản mệnh, chính là một huyện Tuấn ngạn.

Cuối cùng, ở này hồng bạch khí bên trong, lại có vài tia màu vàng, ánh sáng xán lạn.

Tống Ngọc trong lòng hơi động, nhớ rồi này tên của mấy người.

Cuộc thi qua đi, Tống Ngọc thiết yến khoản đãi thí sinh, Trầm Văn Bản nhưng mang theo mấy cái phó giám khảo ở phía sau chấm bài thi.

Chờ đến yến hội xong xuôi, công việc này cũng làm được gần đủ rồi.

Đợi đến thí sinh xin cáo lui, Tống Ngọc chuyển nhập hậu đường, liền thấy Trầm Văn Bản nâng một tờ bài thi chờ.

Thấy rõ Tống Ngọc tiến lên, hành lễ nói: "Chủ công! Chúng ta đã lập thứ tự!"

Tống Ngọc tiếp nhận, nhìn kỹ, liền thấy rõ, luận đến ánh mắt đại thế, vẫn là con cháu thế gia chiếm ưu, có bao nhiêu làm người sáng mắt lên chi ngữ. Nhưng nói đến thực tế thao tác, rồi lại là chính sự đường học sinh cái sau vượt cái trước.

Không khỏi lộ ra nét mừng: "Này chính sự đường, hay là dùng tâm làm, sơn trường nên ký một công!"

"Vâng!" Bên cạnh tự có Văn lại, nắm bút ký dưới.

Tống Ngọc lại nhìn họ tên, thấy hẳn lưu ý mấy cái thuần hồng cùng màu vàng, đều ở mười vị trí đầu hàng ngũ, không khỏi nở nụ cười, nói:

"Mười người đứng đầu đều lấy từ cửu phẩm văn Lâm lang nhập sĩ mộ phủ! Còn lại, phát đến các huyện, kiến tập các ty, đãi ngộ cùng Ti lại ngang ngửa!"

Này tương đương với thực tập, trước tiên tích lũy kinh nghiệm, lại trao tặng thực chức.

"Vâng!" Trầm Văn Bản cung kính tuân mệnh, lại hỏi: "Trong này, còn có con cháu thế gia, chỉ vì Lại viên, có hay không quá thấp?"

"Bản Trấn còn hiềm quá cao cơ chứ?" Tống Ngọc cười gằn. Còn nói: "Đại Càn quan chức, ba năm một đời, nhưng chỉ biết xuyên tạc văn chương, không quá quản sự, nhiều bị Lại viên không tưởng, đây là khởi nguồn của họa loạn. . ."

Sau đó, Tống Ngọc không nói, nhưng Trầm Văn Bản rõ ràng trong lòng. Những này Lại viên, cùng thế gia cùng một giuộc, tạo thành thế gia ngàn năm không ngã căn cơ, có lúc liền ngay cả hoàng đế đều không thể không thoái nhượng.

"Hiện tại Bản Trấn tay trắng dựng nghiệp, chính là quét sạch cổ tặc thời gian, Lại viên thế tập, quả thật đại hại! Truyện Bản Trấn pháp lệnh, sau đó Lại viên, đều là ba năm một kiểm tra, tốt đẹp giả đề bạt, dưới dưới giả ngay tại chỗ cách chức!"

"Nếu là Điển Sử ba lần đánh giá đều là loại ưu, vậy thì lập thăng từ cửu phẩm, ban tặng viên chức!"

"Này lệnh tự hôm nay chấp hành, lúc trước nương nhờ vào Lại viên, nhưng có thể cho cái ân điển, hứa truyền thừa ba đời!"

Tống Ngọc đứng dậy đi dạo, từ từ nói.

Việc này hẳn suy nghĩ đã lâu, nhất định phải làm. Hiện tại Đại Càn, tuy rằng ở bề ngoài đều là quan chức làm đầu, thực tế phía dưới làm việc, đều là Lại viên, chỉ cần can đảm can trọng, liền có thể quan tướng viên không tưởng, tùy ý bên trong no túi tiền riêng, có việc nhưng là quan chức gánh tội thay, này tại sao có thể?

Hiện tại, Tổng Ngọc chính là đánh vỡ Lại viên thể tập chế, quét sạch đời phong!

Việc này mặc dù sẽ đối với thể chế tạo thành xung kích, nhưng Tổng Ngọc tay trắng dựng nghiệp, chịu đến hạn chế quá nhỏ, hoàn toàn có thể chịu đựng được. Trái lại không thể kéo dài, càng kéo dài, càng là cố tật khó phản.

Nhưng đối với Lại viên, cũng không thể một gậy đều đánh chết, Tổng Ngọc cũng cho động viên.

Này số một, chính là miễn đi lên cấp. Lúc trước, này Lại viên, nếu như không có đại công, cái kia cả đời đều là Lại viên, tuy mỡ sung túc, nhưng danh tiếng không tốt, càng không có viên chức, trên bản chất, vẫn là tiểu dân! Hiện tại thì có cơ hội!

Thứ hai, chính là đối với đó trước nường nhờ vào Lại viên, phát xuống ân điển, để bọn họ còn có thể truyền thừa ba đời, ba đời sau khi, mới nhét vào kiểm tra thể chế.

Có hai điểm này, cũng có thể động viên không ít, còn lại, như còn dám có oán hận, vậy dĩ nhiên lôi đình xử trí, tuyệt không hai lời!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 163: Thủy Sư

Trầm Văn Bân sờ môi, cau mày, nửa ngày sau, mới giãn ra.

Hành lễ nói: "Chủ công mắt sáng như đuốc, thuộc hạ hiện tại mới hiểu được, này ô lại chi hại, càng sâu tham quan, xác thực đến nên thanh lý thời điểm. . ."

Tống Ngọc gật đầu, nói: "Việc này người trước tiên cùng Mạnh Trục thương nghị, định vị chương trình báo lên!"

Lập tức còn nói: "Tuy rằng lục phê sĩ tử, nhưng này Tam phủ mười lăm huyện, vẫn có chỗ trống, các người có thể có thích hợp ứng cử viên?"

Đây chính là tiến cử, Đại Càn này thế, vẫn không có khoa cử, Lại viên nhiều là thế tập, còn quan chức, dựa vào chính là tiến cử!

Này tiến cử quyền lực, cũng không phải người bình thường có thể có.

Tống Ngọc dưới trưởng, cũng là rất ít mấy cái, có quyền lực này, còn có Ngô Nam thế gia Đại Hộ, cũng có này quyền, đương nhiên, hiện tại Tống Ngọc mới là Quận chúa, báo lên sau, lục không ghi lại? Lấy gì chức vị? Đều là hãn càn cương độc đoán.

Triều đình nhận chức quan, dùng tự nhiên cũng là này tiến cử chế, này tuyển, tự nhiên là thế gia đại tộc. Phổ thông người đọc sách, không có cơ hội này?

Nông gia người đọc sách, nếu muốn nổi bật hơn mọi người, có viên chức, nhất định phải dựa vào đến thế gia tiền cử, mới có nhận chức quan cơ hội.

Nhưng làm như thế, coi như triệt để bán mình thế gia, từ đây đánh tới dẫu ẩn, không được thoát ly.

Đồng thời, tiêu chuẩn có hạn, thế gia chính mình bên trong đều không nhất định có thể thỏa mãn, trừ phi thực sự là văn động nhất thời, bằng không đều là hư vọng!

Này thế, đối với phổ thông người đọc sách tới nói, nếu muốn có viên chức, đơn giản là như lạch trời! Tống Ngọc xây dựng chính sự đường, người theo như mây, không tiếc dốc hết tâm huyết, thì có này cố.

Nghe được Tống Ngọc đặt câu hỏi, Trần Văn Bân nghĩ một hồi. Khom người nói: "Thần tiền cử một người, tên là Dương Nguyên, cùng hạ quan chính là bạn học. Hiện tại Vũ LongTư gia, đảm nhiệm dạy học tiên sinh. . ."

Mạnh Trục đi ra, nói; "Thần tiền cử Chúc Văn Siêu, người này tài hoa, hạ quan luôn luôn bội phục, càng kiêm mới biện vô song, xuất khẩu thành chương!"

Này ngược lại là cái ngoại giao nhân tài. Tống Ngọc mỉm cười, nói: "Rất tốt, đều do Tiết Độ Phủ phát công văn xin mời chi! Bản Trấn nguyện lấy một huyện huyện tôn chờ đợi!"

Đây chính là thiên kim mua mã cốt. Có này ví dụ, cái khác đại hiền, chỉ cần còn có xuất sĩ nguyện vọng, liền không khỏi không động lòng!

Hai người này. Đều không phải thế gia xuất thân. Xem ra các vị thuộc hạ, ở Tống Ngọc còn chưa sáng tỏ đối với thế gia thái độ trước, nhưng rất là cẩn thận.

"Ừm! Có những này, Bản Trấn nhân thủ, hoặc có thể thỏa mãn. . ."
Tống Ngọc suy nghĩ, chính sự đường hiện tại chuyện gấp phải tòng quyền, ngắn nhất ba tháng, dài nhất sáu tháng. Thì có một nhóm học viên học tập. Mỗi ngày lại có không ít hàn môn, yết đến tuyển hiền bằng cáo thị tự tiến cử.

Hơn nữa thế gia cùng thuộc hạ tiến cử nhân tài. Nay Tam phủ quan chức chỗ hống, nhưng cũng được rồi.

Nhưng Tống Ngọc ánh mắt há lại là như thế thiên cận? Trường Nhạc, Vũ Di Nhị phủ, chỉ cần Sơn Việt bình định, vậy thì là một tấm hịch văn sự, này hai phủ quan lại khuyết thiếu, đều cần Tống Ngọc bổ sung, không thể không phòng ngừa chu đáo, làm thêm chút chuẩn bị.

Còn có sau đó tranh cướp Ngô Châu thậm chí thiên hạ, người này mới chỗ hống, như núi tựa như biển, Tống Ngọc hiện tại cơ bản là ai đến cũng không cự tuyệt, chỉ cần là chân tâm nương nhờ vào, lại có văn tài, vậy thì là càng nhiều càng tốt.

Bây giờ nhìn lại, quan văn phương diện, vẫn tính thỏa mãn, Tống Ngọc sắc mặt nhu hòa, khẳng định nói: "Này Tiết Độ Phủ hệ thống, có thể ở Tam phủ thuận lợi vận chuyển, các người đều là có công, Bản Trấn ký ở trong lòng, sau đó tất rất nhiều ân, lấy thưởng công lao!"

"Chúng thần được Chủ công giản rút ra nước bùn, vốn là nên máu chảy đầu rơi, không chối từ, cái nào còn có thể muốn cái gì ân thưởng đây?"

Phía dưới quan văn, do Trầm Văn Bản dẫn, đi ra hành lễ.

"Thiện!" Tống Ngọc tán thưởng, nhưng sẽ không coi là thật. Đứng dậy nói: "Chuẩn bị xe, Bản Trấn muốn ra ngoài!"

Dưới đáy quan văn, lập tức đi ra ngoài truyền lệnh, dựa vào Tống Ngọc hơn người nhĩ lực, còn có thể nghe nơi rất xa đột nhiên vang lên huyền não tiếng.

Hắn chính là Tam phủ Tiết Độ Sứ, coi như xuất hành, nghi trượng vệ đội, cũng phải chuẩn bị, này không chỉ là phô trương, cũng là an toàn cần thiết, tuy rằng Tống Ngọc tự thân vũ dũng hơn người, không cần cái này.

Nhưng kiếp trước tam quốc Tôn Kiên dẫm vào vết xe đổ còn đang, Tống Ngọc không thể không phòng.

Hắn hiện tại mỗi lần xuất hành, đều là tôi tớ như mây, hộ vệ như mưa, không chỉ thanh uy cực thịnh, cũng làm cho không ít có tâm người trong bóng tối cắn nát hàm răng, bỏ đi chủ ý.

Chờ đến Tống Ngọc đi ra ngoài, xe ngựa nghi trượng chờ đều an bài xong, lúc này Tống Hổ tiến lên hỏi: "Chủ công muốn hướng về nơi nào?"

"Đi thuỷ quân đại doanh!" Tống Ngọc dặn dò. Lập tức tiến vào xe ngựa.

"Vâng!" Tống hổ lên ngựa, hét: "Xuất phát!"

Đoàn xe chậm rãi khởi động, chu vi đều có chuyên môn đội danh dự cầm kỳ bài, kim phủ những vật này, uy nghiêm bất phàm.

Bốn phía bách tính, vừa thấy đều biết là Tiết Độ Sứ đi tuần, đồn dập quỳ gối ven đường, không dám động dấy.

Tống Ngọc nhắc lên một góc màn cửa sổ, nhìn tới om om đầu người, trong lòng đột nhiên dâng lên hào tình vạn trượng, này là người chủ chi nhạc! Kiếp trước Hán Quang Vũ đế Lưu Tú, thời niên thiếu thấy nghi trượng, cảm thán: "Sĩ hoạn coi như chấp Kim Ngô, cưới vợ nên phải Âm

Lệ Hoa!" . Đây là kiêu hùng chi nữ. Tống Ngọc hiện tại, thâm lên cộng hưởng, nổi lên đại trượng phu khí như thế cảm giác.

Khẽ mỉm cười, cũng không để ý tới, nhắm lại màn xe, lẳng lẳng nhắm mắt dưỡng thần.

Hiện tại Đại Càn, thế cuộc càng ngày càng không thể tả, các nơi đều có loạn, triều đình tuy phát văn quát lớn, nhưng không có mấy cái cúi đầu nghe lệnh.

Cho tới Ngô Nam bên này? Thanh Long Quan cùng cái khác con đường đều có Tống Ngọc thân tín canh gác, sớm đạt được ám lệnh, chỉ cần có triều đình sứ giả, mang theo bất lợi tin tức, con kia quản giết, không cần kiêng kỵ!

Cứ như vậy, triều đình như muốn ở bề ngoài đối phó Tống Ngọc, nhưng là không thể . Còn mặt chỉ loại hình, đều có thể xưng giả tạo, ngược lại Tống Ngọc liên thủ năm chính quy thánh chỉ Lý gia đều diệt, cũng không để ý nhiều hơn mấy cái.

Chớ nói chi là, hiện tại trong triều đình bộ, cũng là không lắm bình tĩnh!

"Năm nay là Vĩnh An mười một năm, tiểu hoàng đế cũng nhanh mười lăm thôi, nên hành quan lễ, thân chính rồi! Liền không biết Viên Tông Đại tướng quân, sẽ ứng đối như thế nào?"

Tống Ngọc nhớ lại quan bên trong tình báo, âm thầm suy nghĩ.

Triều đình suy thoái, Viên Tông lấy giết đến Trần Vĩnh Khánh công lao, bị bãi vì là Đại tướng quân, quyền khuynh triều chính, miễn cưỡng có thể duy trì trụ quan trung cuộc diện.

Nhưng ấu ố thành niên, này hai bên mâu thuẫn, càng ngày càng trở nên gay gắt, đã sắp bộc phát ra.

"Đế mạch lưu lạc, đã thành chắc chắn a!" Tống Ngọc cảm thán.

Lần này bất luận Đại Càn hoàng đế là thành là bại, cục diện đều sẽ ôn hội, quan bên trong lại dẫn ngọn lửa chiến tranh đều là tất nhiên.

Nói vậy thiên hạ có kiến thức chi sĩ, cũng có thể thấy rõ cục diện, biết thiên hạ chính thức tiến vào cách đỉnh chi cực, giao lý nổi lên bốn phía, long xà lên lục, các tranh cái kia một đường thiên cơ!

Tống Ngọc càng muốn, càng cảm thấy thì không thể chờ "Trước đặt xuống Tam phủ, đã đại hao thực lực của ta số mệnh, lại thúc cộc quá mức, chính là mới vừa cực dễ chiết, thịnh cực mà suy. . ."

"Năm nay là Vĩnh An mười một năm, sang năm có thể yên ổn dưới Trường Nhạc, Vũ Di Nhị phủ, chính là đại thiện, một năm này, cũng phải tha ở đây!"

Này vẫn là Phương Minh ra tay, thu phục Sơn Việt bộ lạc nguyên cố. Nếu là Sơn Việt liên hợp làm loạn, thời gian này, còn muốn dời lại cái mấy năm!

Trường Nhạc, Vũ Di Nhị phủ vừa lấy dưới, lại phổ biến Thành Hoàng tín ngưỡng, khiến bách tính được mùa, này hai vòng hạ xuống, lòng người liền định rồi!

Phía sau yên ổn, Tống Ngọc mới có thể an tâm ra Thanh Long Quan chinh chiến!

Một năm này, Tống Ngọc đối thủ môn, lại nên mở rộng bao nhiêu địa bàn? Tích trữ bao nhiêu thực lực?

"Tuy rằng cơ bản là như vậy, nhưng có chút phương diện, không ngại đi đầu, lưu chút hạt giống, liền nói thí dụ như —— thủy quân!"

Tống Ngọc âm thầm nghĩ.

Ngô Châu vị trí đông nam, nhiều Giang Lưu sông lớn, thủy vận tiện lợi, nam thuyền bắc mã, há lại là vọng ngôn?

Xưa nay Ngô Châu, liền lấy thủy sư nổi danh, dựa vào Trường Giang nơi hiểm yếu, chính là an phận ở một góc bình phong! Coi như muốn chiếm đoạt Kinh Châu, cũng không thể thiếu thủy quân trợ lực!

Xưa nay Ngô Châu thành sự giả, hoàn toàn là trước tiên lấy Kinh Châu. Lại đến đất Thục, Giao Châu, dựa vào nơi hiểm yếu, hoa giang mà thủ.

Tống Ngọc muốn thành tựu Chân Long, hoàn thành lấy nam thống bắc tráng cử, thủy sư cũng vạn vạn không thể thiếu.

Nhưng Ngô Nam tình huống, lại có sự khác biệt. Ngô Nam nhiều vùng núi đồi núi, chính là có thủy vận, cũng nhiều là tiểu Giang sông nhỏ, điều kiện như thế này, hành một ít thương thuyền còn có thể, nhưng muốn huấn luyện ra tinh nhuệ thủy quân, nhưng là vọng tưởng!

Khắp cả Ngô Nam, cũng chỉ có Lâm Giang Phủ, còn có mấy cái cảng, xem như là có chút quy mô, tuy rằng không sánh được Bành Trạch, Ngô Quận Nhị phủ, có thể dựa vào hồ lớn diễn luyện thủy quân, nhưng làm một nhánh nho nhỏ đội tàu, làm chút hạt giống, tích lũy kinh nghiệm, vẫn là miễn cưỡng có thể được.

Tống Ngọc trước, liền đem 3 vạn lượng bạc, mua hàng sáu cái chiến thuyền, biên luyện một vệ thủy quân. Hiện tại, chính là mau chân đến xem khí tượng làm sao.

Đoàn xe được rồi mấy có một canh giờ, mới tới một chỗ nơi đóng quân.

Sớm ở trên đường, Tống Hồ liền phái người thông cáo, hiện tại doanh môn mở ra, sĩ tốt như cái đình giống như xếp hạng hai bên, xin đợi Tống Ngọc đại giá.

Tống Ngọc mới vừa xuống xe ngựa, thì có một tướng tiến lên chào: "Ty chúc gặp Chủ công!"

Này đem đồ thăm mặt, hai bên thấy rõ lạc quai hàm, thân hình không cao, nhưng cũng có chút dáng vẻ.

"Hong Toàn, đứng lên đi!" Tống Ngọc nói: "Ngô Châu bắc, thủy vực đông đảo, người nơi này, là ta quân sau đó then chốt, không thể sai sót. . . Thủy quân huấn luyện đến làm sao?"

Thủy quân huấn luyện tốt xấu, trực tiếp quan hệ đến Tống Ngọc sau đó tranh bá thiên hạ thành bại, không thể kìm được hẳn không trọng thị. Lúc này phóng tầm mắt nhìn lại, toàn bộ thủy quân nơi đóng quân phía trên, từng tia từng tia quân khí hội tụ, chu vi còn có chút sóng nước.

Xem tình huống, coi như không tệ, Tống Ngọc âm thầm nghĩ, lại nhìn Hồng Toàn số mệnh, liền thấy trên người người này, hồng khí đại thịnh, mang chút minh hoàng vẻ, trên đỉnh một cái bản mệnh khí, hồng bên trong mang hoàng, nhưng cũng không cao lắm.

Này Hồng Toàn, chính là yết nâng hiền bảng cáo thị tự tiến cử nhân tài, đối với lực quân tới nói, chỉ có thể coi là bình thường, nhưng có một chút chỗ tốt, chính là sẽ luyện thủy quân, Tống Ngọc đại hỉ bên dưới, cho phép mệnh vì là thủy quân người đầu tiên nhận chức đô đốc, toàn quyền phụ trách thủy quân huấn luyện công việc.

Bây giờ nhìn lại, này Hồng Toàn vẫn tính xứng chức, không có phụ lòng Tống Ngọc kỳ vọng.

"Xin mời Chủ công yên tâm! Ngô nam nhi, đều là trong nước phao đại, thuở nhỏ liền hiểu biết kỹ năng bơi, lính không thiếu! Tuy rằng sân bãi có hạn, nhưng hiện tại đầy đủ sử dụng, đã tiến hành rồi mấy lần diễn tập, các huynh đệ biểu hiện, đều là không sai. . ."

Hồng Toàn sắc mặt có chút đỏ lên, lớn tiếng nói.

Dù sao, thuộc hạ làm được nhiều hơn nữa, cũng phải nhường Chủ công biết được, mới có công tích, hiện tại Tống Ngọc tự mình đến đây dò xét, càng là không giống.

"Ồ?" Tống Ngọc hứng thú, dặn dò: "Tổ chức một hồi đối kháng, Bản Trấn cũng phải nhìn xem!"

"Vâng!" Hồng Toàn cung kính lĩnh mệnh, nói: "Xin mời Chủ công đợi chút, ty chức này liền xuống đi truyền lệnh. . ."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 164: Diễn Võ

Hồng Toàn tuy bản mệnh không tính quá cao, nhưng luận đến điều quân, nhưng là một tay hảo thủ, chỉ thấy mệnh lệnh không ngừng phát xuống, trong chốc lát, đã đáp được rồi đài cao, xin mời Tống Ngọc đi tới xem.

Tống Ngọc nhìn, không khỏi gật đầu, này Hồng Toàn, trì này một vệ sáu trăm thủy sư, nhưng là thừa sức.

Lấy hãn tài hoa, tối thiểu cũng có thể thống lĩnh nhất Đô. Nếu như có thể thành khẩn nắm quyền, đi học tinh tiến, sau này khi đến thủy sư đại đô đốc, thống lĩnh sáu ngàn thủy quân, cũng là khả năng.

Tống Ngọc lên đài viễn vọng, này đài cao liền xây ở cảng một bên, ở trên cao nhìn xuống, liền thấy sông lớn chảy qua, ánh mặt trời chiếu sáng ở sóng nước trên, nổi lên mảnh miếng vảy vàng.

Ở kim ba đập dờn bên trên, lại có hai làn sóng thủy quân đối lập, chia làm hồng bạch hai phe, mỗi người có ba cái thuyền, khoảng ba trăm người.

Tống Ngọc thấy thủy sư có chút quy mô, không khỏi nở nụ cười, nói: "Quân sĩ đủ, sĩ khí dồi dào, Hồng Toàn, xem ra ngươi là dụng tâm..."

Tiếng nói vừa dứt, này Hồng Toàn đỉnh đầu, liền có thêm chút kim khí, đây là Tống Ngọc lọt mắt xanh, hạ xuống sổ mệnh.

Tống Ngọc hiện tại tuy rằng còn không sánh được hoàng đế, có thể khấu hàm thiên hiển, một lời cải mệnh. Nhưng ở Ngô Nam, cũng là một nhà độc đại, mỗi tiếng nói cử động, cũng có thể thay đổi dân vận mệnh, cái này cũng là trình độ nào đó trên tạo mệnh chi chủ!

"Đa tạ Chủ công khích lệ!" Hồng Toàn đại hỉ dưới bái, hẳn rõ ràng trong lòng, ở thủy sư bên trong, chỉ cần Chủ công ân sủng không dứt, không có mất đi tín nhiệm, cái kia dựa vào khai sáng nguyên lão thân phận, sau đó chỉ cần thoáng nỗ lực, chính là vô số vinh hoa phú quý, vợ con hưởng đặc quyền, tất cả phải nhờ nó rồi.

Lại hỏi: "Chủ công! Có hay không bắt đầu diễn tập?"

Thấy Tống Ngọc gật đầu, Hồng Toàn đứng dậy. Xoay người sau, khí thế lập tức biến đổi, trở lại sát phạt quyết đoán thủy sư đô đốc bản sắc.

Quay về lính liên lạc. Trầm giọng thét: "Truyền ra hiệu lệnh, diễn tập bắt đầu!"

Kỳ binh đạt được ra hiệu, lập tức tự trên lưng gỡ xuống hai cây cờ xí, vung vẩy tín hiệu. Chu vi tiếng trống, cũng thùng thùng vang lên, xa truyền mấy dặm.

Ở trên mặt sông đối lập hai bên quân hạm, liền chậm rãi di động. Hướng về đối phương giết đi.

Theo "Ầm" một tiếng, hai bên đụng vào nhau, thủy binh gào thét. Vung vẩy trong tay làm bằng gỗ đao thương, hướng về đối thủ giết đi.

Những này quân giới, tuy là làm bằng gỗ, nhưng chém giết quá mạnh. Quá dụng lực trùng. Cũng sẽ người chết!

Nhưng Tống Ngọc không để ý lắm, chiến tranh không phải là quá gia gia, chính là huấn luyện, cũng có thiết huyết sát khí, rất sớm liền đưa ra tử

vong chỉ tiêu, còn cố ý dận dò, người chết theo chết trận phát xuống trợ cấp.

Tổng Ngọc đối xử binh sĩ, luôn luôn đãi ngộ rất tốt. Hiện tại lại có điền phát xuống, quyết không nuốt lời. Nay đã đáng giá sĩ tốt dùng tính mạng đi đổi lấy.

Tổng Ngọc ngưng thần nhìn hai phe giao chiến.

Liên thấy thủy quân sĩ tốt, nhiều không được giáp, có thậm chí xích, lửa trên người, liền áo ngắn đều không mặc, sử dụng binh khí, cũng nhiều là khéo léo một loại.

Trong lòng biết mặc kệ là trúc giáp vẫn là giáp da, đều rắn chắc công kênh, lục địa đánh trận, tất nhiên là đại thiện, nhưng thủy nộ lên trận, một khi rơi vào trong nước, có thêm mấy chục cân gánh vác, chính là rơi vào hẳn phải chết cảnh giới, áo giáp liền càng không cần phải nói.

Vì lẽ đó thủy quân sĩ tốt, nhiều chỉ xuyên thủy dựa vào tác chiến, chính là Đội Trưởng loại hình quan quân, cũng là tận lực tuyển nhẹ nhàng giáp da.

Cho tới tướng quân loại hình, bởi vì không cần tự mình chém giết ở tuyến đầu tiên, phản có thể thân mang thiết giáp.

Lúc này trên mặt sông, hai thuyền đụng vào nhau, đã là tiến vào kịch liệt nhất tiếp huyền chiến, thỉnh thoảng có sĩ tốt rơi xuống nước, nhắc lên một mảnh lớn bọt nước.

Tổng Ngọc tử quan sát kỹ, liền thấy thủy quân sĩ tốt, nhiều là thân thủ linh hoạt, ở trên boong thuyền như giẫm trên đất bằng.

Lục địa chiến trận, tất nhiên là chú trọng thâm hậu tàn nhẫn, nhưng đặt ở thủy trên, nhưng là lấy nhẹ nhàng linh hoạt thủ thắng.

Này ở sĩ tốt trên người, liền có thể có thể thấy. Lục quân tuyển người, nhiều muốn thân hình cao lớn, khôi ngô khỏe mạnh hạng người, mà thủy quân sĩ tốt, nhiều là thân khinh thể kiện lộng triều!

Chiến đấu kéo dài đến nửa khắc đồng hồ sau khi, cuối cùng hồng phương chiếm ưu thế, Hồng Toàn đạt được Tống Ngọc ra hiệu, liền làm minh kim thu binh.

"Ừm! Trận chiến này hồng phương thắng lợi, phải làm tướng thưởng, truyện Bản Trấn hiệu lệnh, nhà bếp giết tới mấy con lợn béo, để sĩ tốt ăn no nê!"

"Vâng!" Hồng Toàn truyền xuống hiệu lệnh, không lâu toàn quân đều là phấn chấn, chào quân lễ hô: "Cảm ơn đại soái!"

Lúc này trong quân, còn có chút Tần Hán bầu không khí, lợn béo trên người thật thịt, tất nhiên là Doanh gia hưởng thụ, nhưng hạ thủy cùng trư tạp loại hình, bại giả cũng có thể chiếm được chút, một đỡ thềm tiên! Bởi vậy toàn quân đều là đại hỉ phấn chấn.

"Hồng Toàn, này diễn tập rất tốt, sau đó còn có thể cải tiến..."

Tống Ngọc nhàn nhạt lời bình, tình cờ đề chút ý kiến, Hồng Toàn đều là lắng nghe.

Đợi đến nói xong, Tống Ngọc lại hỏi: "Người thao luyện thủy quân, có thể có cái gì nghi nan? Có gì cứ nói! Bản Trấn tất vì người giải quyết..."

Hồng Toàn biết này không phải Chủ công khách sáo chi ngữ, có cái gì thì nói cái đó: "Khởi bẩm Chủ công, hiện tại nhân thủ sân bãi, đều là đủ, nhưng quan quân khuyết thiếu, Doanh Trưởng cùng Đội Trưởng, đều có chỗ trống..."

Tống Ngọc nghe xong, trong lòng thì có chút cười khố.

Hắn xuất thân tuy không tính mỏng manh, nhưng Tống gia cũng không phải cái gì Quận Vọng, này nội tình cùng danh vọng, đến cùng vẫn là nông cạn chút.

Vừa bắt đầu, liền với lục quân quan quân đều là đại khuyết, mà cái khác hào kiệt cất bước thời gian, liền có không ít tướng môn hổ tử, quân lữ thế gia nương nhờ vào, hoặc là căn bản chính mình liền bồi dưỡng không ít.

Lại như thời Hán, Tào Tháo cùng Tôn Kiên, tùy tiện hồi hương liền có thể kéo ba, bốn ngàn, năm, sáu ngàn người.

Những này, lẽ nào đều là trên trời rớt xuống? Tất cả đều là chính mình bồi dưỡng tư binh nhất lưu! Bình thường thu binh làm điền, toán làm tá điền, tới năm quyền, tùy tiện lôi ra một cái đều là ngũ trường Hỏa trường tài năng!

Có này cơ sở, sau đó khoách quân hơn vạn, còn không là chuyện một câu nói?

Nhưng đến phiên Tống Ngọc, liền không chuyện tốt như vậy. Không thể không thiết lập Diễn Võ Đường, giáo dục những kia một chữ không nhìn được nông phu quân hán.

Những này quan quân, để bọn họ lấy đao giết người, đó là một điểm không sợ! Nhưng muốn bọn họ học được vài chữ, nhưng là còn khó hơn lên trời!

Tống Ngọc mỗi lần hồi ức, đều có chút chuyện cũ nghĩ lại mà kinh cảm giác.

Nhưng cũng may theo địa bàn mở rộng, danh tiếng dần truyền, cũng không có thiếu Binh gia con cháu nương nhờ vào, mà Diễn Võ Đường trải qua lâu như vậy vận chuyển, cũng dần dần trên đến quỹ đạo, phong phú Tống Ngọc dưới trưởng.

Hiện tại thủy sư, cũng là gặp phải như thế vấn đề.

"Thủy sư quan quân sao?" Tống Ngọc tự nói, đứng dậy đi dạo, cười khổ nói: "Như ở ngô bắc, cái kia muốn bao nhiêu có bao nhiêu, nhưng Ngô Nam nhiều sơn, này nổi danh thủy sư thế gia, cũng thật là không có..."

Đột nhiên linh quang lóe lên, nhìn xa một bên sắc trời, cười nói: "Nhưng trong vòng ba bước, tất có phương thảo, Hồng Toàn! Người theo Bản Trấn đi một chỗ, nói không chừng, liền có thể giải quyết việc này..."

Lập tức rơi xuống đài cao, trở lại đoàn xe, Hồng Toàn theo sát phía sau.

Tống Hồ một tiếng hiệu lệnh, đoàn xe nghi trượng lại chậm rãi khởi hành.

Lần này, nhưng là hướng về phủ thành phương hướng mà đi, Hồng Toàn nghĩ vừa nãy Chủ công lời nói, trong lòng, thì có chút chờ mong, tâm tư theo ngựa không ngừng chập trùng.

Đại đội nhân mã tiến lên ở trên quan đạo, mang theo từng trận khói bụi, mấy như một cái màu vàng Cự Long lăn lộn, không lâu lắm liền đến chỗ cần đến.

Hồng Toàn vừa nhìn, đây là một mảnh tân nập kiến trúc, quy kiến đến chỉnh tề, như đao phách rìu đục giống như vậy, tràn ngập dương cương khí tức.

"Hóa ra là Diễn Võ Đường!" Hồng Toàn tự lẩm bẩm.

Hắn dù chưa đi vào nơi này, nhưng Diễn Võ Đường đại danh đỉnh đỉnh, cũng là như sấm bên tai. Chỉ là, này Diễn Võ Đường, chính là lục quân vị trí, có thể tìm thủy sư nhân tài không?

Diễn Võ Đường sơn trường là một cái trung niên quân nhân, khá là uy nghiêm khí độ, nghe được Tống Ngọc tự mình đến đây, cũng là kinh hoàng tiến lên chào: "Ty chúc gặp đại soái!"

"Ừm! Đứng lên đi!"

Tống Ngọc bình tĩnh nói, lại xem sắc trời đã tối, nói: "Truyện Bản Trấn hiệu lệnh, thiết yến khoản đãi Diễn Võ Đường học sinh!"

Cái này cũng là muốn đồng thời thấy, quan sát khí số. Tống Ngọc thân có hi vọng khí thần thông, còn sợ tìm không ra mấy cái hợp dùng sao?

"Vâng!" Này sơn trường quân nhân xuất thân, làm việc khá là sấm rền gió cuốn ý vị, lập tức xuống chuẩn bị.

Không tới nửa canh giờ, liền thu dọn ra một gian phòng khách, mang lên buổi tiệc, Diễn Võ Đường học sinh quan quân, cũng hết mức đến đông đủ.

Đây chính là đại soái tự mình mời tiệc! Vinh dự cực kỳ, hưởng chi, nếu là may mắn vào được đại soái Pháp Nhân, đôi kia sau đó quân đồ, chính là bao lớn trợ lực?

Diễn Võ Đường học sinh đều không ngoại lệ, toàn bộ đến đông đủ, cung kính chờ đợi Tống Ngọc giá lâm.

Tống Ngọc tới giữa trường, nhìn thấy, chính là như thế lộ ra cục diện.

Cảnh tượng như thế này, tự hân thưởng vị tới nay, đó là nhìn nhiều lắm rồi, lúc này từ thông dong dung trên đất đi ngồi xong, hưởng thụ bách quan đại lễ.

"Thuộc hạ gặp đại soái!" Diễn trong võ đường, tự nhiên đều là quân nhân, hành cũng là quân lễ, này cúi đầu dưới, một luồng thân chất thành

núi, máu chảy thành sông nghiêm túc khí tức, liền tràn đầy hiện lên, lan tràn trong sảnh.

Tống Ngọc phóng tầm mắt nhìn lại, phía dưới ngòi đầy quan quân, những thứ này đều là cơ sở sĩ quan, ngũ trường Hỏa trường nhất lưu.

Hiện tại Diễn Võ Đường, vẫn tính là quan quân giáo dục cơ sở.

Tống Ngọc lại phát hiện trong đó lợi được, không chỉ có thể quang minh chính đại hút ra quan quân, phòng ngừa đỉnh núi lớn mạnh. Đồng thời sau đó điều tra thời gian, cũng có rất tốt lý do.

Chuyện này đối với suy yếu tướng môn thế gia, cũng là có ích.

Trong lòng nhất thời quyết định, phải tăng cường Diễn Võ Đường kiến thiết, sau đó đề bạt trung cấp quan quân, cũng đến đến đây nơi này học tập, mới có thể thả ra nhận lệnh.

Thậm chí còn có thể bồi dưỡng cao cấp quân sự nhân tài, đây chính là sau đó giành chính quyền đáng tin bảo đảm!

Đương nhiên, đây chỉ là cái quy hoạch, cần giải quyết vấn đề rất nhiều. Tống Ngọc hiện tại chỉ là thiết lập cơ sở huấn luyện, giao cho ngũ trường Hỏa trường cơ bản nhất quân lệnh cùng binh pháp, cũng đã dẫn tới không thiếu tướng môn bất mãn, nếu là còn muốn gia tăng, này phản công nhất định sẽ càng thêm mãnh liệt!

Nhưng Tống Ngọc vẫn là quyết định hiện tại liền bày xuống quân cờ, bắt đầu cải cách, dù sao, hiện tại vạn sự đều là sáng lập, giấy trắng thật vẽ tranh, gặp phải lực cản, cũng là nhỏ nhất.

Nếu là đợi được sau đó, chính mình bên trong vừa đến lợi ích giả phản ứng lại, cũng ra tay cản trở, đó mới là thói quen khó sửa.

Tống Ngọc phục hồi tinh thần lại, liền thấy rõ dưới đáy sông, có khoảng trăm người, hồng bạch khí phân tán, hội tụ thành biển mây, tràn ngập trong sông.

Trong này, vẫn là bạch khí chiếm đa số, màu đỏ rất ít.

"Ai!" Tống Ngọc trong bóng tối thở dài, nhân tài nào có tốt như vậy đến? Có màu đỏ, chính là nhất thời tuần ngàn, nếu là quan văn, liền có thể quan đến huyện phủ, nếu là vũ đồ, hầu như có thể làm được một Đô chỉ huy sứ, quản lý 1,200 tinh tốt, lại há lại là bình thường?

Người ngũ trưởng này cùng Hỏa trưởng chức vị, bản thân nhưng đều là bạch khí, có thể có màu đỏ, vẫn là quan quân tự mang bản mệnh và khí vận.

"Cũng không phải có thể quá mức quá nghiêm khắc rồi!" Tống Ngọc trong lòng than thở.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 165: Miếu Thờ

Tống Ngọc nâng chén, nói: "Các vị đều là lương tài! Sau đó theo Bản Trấn khai cương khoách thổ, tự có cơ hội kiếm đến viên chức, vợ con hưởng đặc quyền..."

Lời này có chút thô, nhưng rất đúng phía dưới sĩ quan khẩu vị, nhiều là một bộ hai mắt sáng lên, hận không thể lập tức ra trận đánh đập!

"Đến! Cùng Bản Trấn cộng ẩm này chén!" Tống Ngọc uống một hơi cạn sạch chén tràn bên trong rượu ngon.

"Tạ đại soái!" Phía dưới sĩ quan, cũng không dám thất lễ, dồn dập nâng chén uống cạn.

Những này sĩ quan, nhiều tự dân gian bên trong một đường chém giết đi ra, bản tính thô lỗ, Tống Ngọc cũng không nói chút thi từ ca phú, lời khoác lác suông cái gì, chỉ đem sau đó hậu đãi đãi ngộ nói chuyện, lại nhận lời có công liền thưởng, tuyệt không kéo dài, nhất thời đại đặc nhân tâm, chúng tướng đều là lòng ngựa ngáy khó nhìn, hận không thể lập tức ra trận giết địch!

Đợi đến tiệc rượu kết thúc, sơn trường thấy Tống Ngọc tự có lời, lập tức uống: "Toàn thể nghe lệnh! Liệt trận nghe huấn!"

Cổ đại tửu số ghi không cao, lại nói Tống Ngọc người chúa công này ở phía trên, lại có cái nào dám thoải mái chè chén? Những này sĩ quan, đều

là tỉnh táo, lập tức ấn lại bình thường trình tự liệt trận.

Trong đại sảnh, nhất thời yên tĩnh không hề có một tiếng động, Tống Ngọc nhìn, rất là thoả mãn.

Tăng hắng một cái , khiến cho: "Sở trường về kỹ năng bơi giả, tiến lên một bước!"

Chúng tướng có chút đầu óc mơ hồ, nhưng quân nhân phục tùng thiên tính, vẫn để cho mấy người bước ra một bước.

Tống Ngọc thấy, nhiều là bạch khí, nhưng trong đó cũng có hai cái, hồng khí lan tràn, nhất thời tương đối hài lòng, chậm rãi nói: "Bản Trấn mới xây thủy sư, hiện tại khuyết thiếu nhân thủ, các người ai muốn ý đi, ngay tại chỗ đề bạt!"

Hóa ra là cái này? Không trách muốn hỏi trước kỹ năng bơi! Chúng tướng bừng tỉnh, lập tức thì có chút động lòng.

Bọn họ mặc dù là lục quân. Nhưng kỹ năng bơi thành thạo, tự cũng không sợ đại giang đại hà, hướng chi. Có Chủ công nhận lời, đi giả lập có thể đề bạt, đây chính là muốn ở trên chiến trường chém giết bao nhiêu người đầu? Lập nhiều lắm thiếu đại công? Mới có thể có?

Nhất thời liền có mấy người đi ra: "Nguyện làm Chủ công ra roi!"

Tống Ngọc vừa thấy, hai cái màu đỏ cũng ở trong đó, thoả mãn gật đầu, lại hỏi mấy người này tên.

Mới biết hai người này màu đỏ bản mệnh người, một người tên là Dương Bình, một người tên là Từ Lô. Trước đây đều là ngũ trưởng, lập quân công, bị cử đi học đến Diễn Võ Đường tu tập.

Học thành sau khi rời khỏi đây. Liền có thể lập thụ Hỏa trưởng!

Tống Ngọc làm bộ không khỏi ý, nói: "Nhìn đều là dũng sĩ, đều làm Doanh Trưởng thôi!" Đây chính là liên thăng cấp bốn.

Dương Bình cùng từ lời đại hỉ, lập tức quỳ xuống tạ ân: "Tất không phụ đại soái kỳ vọng cao!"

Chu vi quan quân. Thấy đều là ước ao. Đây là đại soái thân phong, liên sát hạch đều không cần, có thể nói một bước lên trời.

"Những người khác, đều làm Đội Trưởng!" Tống Ngọc nhàn nhạt nói.

Lại gọi tới Hồng Toàn, vì mọi người giới thiệu nói: "Đây là thủy sư đô đốc Hồng Toàn, các người có thể bái kiến!"

Chúng tướng liếc mắt nhìn nhau, hành lễ nói: "Bái kiến đô đốc!"

"Sau đó đại gia cộng sự, còn các người giúp đỡ!" Hồng Toàn nâng dậy mọi người. Ôn hòa nói.

"Cái khác Diễn Võ Đường học sinh, đều tứ bách ngân mười lạng. Vải vóc ba thớt!" Tống Ngọc dặn dò nói, cái này cũng là cùng dính mưa, rộng rãi thi ân huệ cử chỉ!

Cái khác đỏ mắt này mấy cái chuyển đi thủy sư học sinh, lúc này đều là quỳ xuống tạ ân.

"Ừm! Chuyện hôm nay đã xong, Hồng Toàn, người tự mang thuộc hạ quay lại thủy sư đại doanh!" Tống Ngọc quay đầu, nói với Hồng Toàn.

"Vâng! Ty chúc tất không phụ lòng đại soái, thề sống chết vì là đại soái luyện được tinh binh!" Hồng Toàn tầng tầng quỳ xuống, bảo đảm nói.

Tống Ngọc đối với Hồng Toàn, có thể nói yếu nhân làm cho người ta, cần lương cho lương, các loại vật tư, đều là đủ, có yêu cầu gì, cũng là tận lực thỏa mãn.

Nếu như vậy, còn luyện không ra một nhánh tinh nhuệ thủy sư đến, cái kia Hồng Toàn cái này đô đốc, cũng chỉ có lấy tử tặc tội.

Nhìn dáng dấp, Hồng Toàn cũng là người rõ ràng, biết được đạo lý này.

Tống Ngọc gật đầu, nói: "Bản Trấn quay lại Tiết Độ Sứ phủ, các người tự đi thôi!"

Vẫn là trước kia đoàn xe, chỉ là lúc này sắc trời, đã toàn hắc, không trung mang theo uốn cong câu nguyệt, đem trên mặt đất nhiễm đến một mảnh hoa âm.

Ngân hà ngang trời, thỉnh thoảng có đầy sao lấp lánh, sáng tối chập chờn.

Tống Ngọc ngồi ngay ngắn trên xe, nhìn bóng đêm, không khỏi tâm tư chập trùng.

"Thủy sư có Hồng Toàn, lại kéo bao nhiêu nhân tài đi qua, trong thời gian ngắn, hẳn là không cần lại bận tâm rồi!"

"Lục quân hiện tại trọng yếu nhất, vẫn là nghỉ ngơi lấy sức, biên luyện sĩ tốt, ít nhất phải sáu tháng thời gian, mới có thể tướng quân khí triệt để lắng đọng, hình thành đội mạnh!"

"Sau đó phải chú trọng, vẫn là văn sự cùng nông tang! Đây đều là căn bản cơ nghiệp!"

Lại nhìn ra trên trời tinh sắc, không khỏi than thở.

"Mỗi khi gặp thời loạn lạc, đều có mệnh trời hạ xuống, chính là ngôi sao, cũng có giáng thế phụ tá Tiềm Long. Cái này kêu là trên ứng tinh mệnh!"

"Nếu theo kiếp trước lại nói, hiện tại Tiềm Long, đều là tử vi mệnh cách, muốn từng người tranh cướp, thành tựu thân thể Chân Long, tử vi thật mệnh!"

"Nhưng cái khác ngôi sao, cũng có giá trị thế, đây là số mệnh thế đại tài, thiên định khai quốc văn thần võ tướng!"

"Ta dưới trướng, nhưng là một cái đều không có!"

"Vốn là, Yến Phin nhất định là, nhưng làm sao người này là ngu trung hạng người! Không thể phân công!"

"Cho tới Lưu Ôn cùng Tuân Tĩnh, tuy rằng cũng có tinh mệnh, nhưng theo bỏ mình, tinh mệnh cũng đã sớm dời đi, hoặc trở về phía chân trời, hoặc tìm mặt khác kế thừa..."

"Đúng là từ nơi nào, tìm đến những này đại tài đây?"

Tống Ngọc mơ màng, lập tức thấy buồn cười, "Là ta vọng tưởng, bức này nhân tài, mỗi có một cái, cũng có thể tăng mạnh khí số! Há lại là dễ dàng như vậy liền có thể đến? Nếu là ta thành Ngô Châu chủ, cái kia còn có mấy phần hi vọng..."

Lập tức nghĩ tự thân thành viên nòng cốt, ở dưới trướng hãn, hiện nay chỉ có Diệp Hồng Nhạn, La Bân, Mạnh Trục các loại rất ít mấy người, có vàng óng ánh bản mệnh, mới có thể cũng đồng dạng đột xuất, chính là thủ hạ chủ yếu nhất nhân tài.

Có màu xanh, vẫn là chỉ có một cái Hạ Đông Minh, nhưng chính là tân tiến vào nường nhờ vào, đề bạt đến Lễ ty tham sự, chính là cực hạn.

"Ta sau đó ra ngoài chinh chiến, này phía sau trống vắng, nhất định phải có người trấn thủ! Hạ Đông Minh, Diệp Hồng Nhạn mấy người bọn

hắn không phải muốn theo ta xuất chinh, chính là tài năng không đủ, một phủ một huyện, còn có thể xử lý, nhưng Ngũ phủ nơi, liên lực có chưa đủ!"

Tống Ngọc nghĩ như thế, lông mày dần dần nhú lên...

Thời gian cực nhanh, trong nháy mắt, Tân An phủ thành cùng các nơi Miếu Hoàng Vũ, đều là chinh kiến đủ, sẽ chờ khai quang.

Một khi Phương Minh vào ở, vậy thì lập có thể bắt đầu vận chuyển, tiếp thu hương hỏa, bảo hộ con dân.

Tống gia tộc người đối với này đương nhiên là có chút lời oán hận, nhưng Tống Ngọc mở ra đồng ruộng, nâng đỡ tộc nhân, hầu như mỗi cái Tống gia tộc người, đều có chí ít mười mấy mẫu ruộng tốt vào sổ, Tống gia tổng cộng có hơn 700 miệng ăn, lần này, chính là hơn vạn mẫu ruộng tốt phát xuống!

Như vậy vô cùng bạo tay, lập tức đem trong tộc oán khí tách ra. Dù sao cùng chết rồi so với, trước mắt này thấy được, mò lợi ích, càng có thể đánh động lòng người.

Huống chi, phổ thông tộc nhân, nơi nào biết được chết rồi bí ẩn?

Cho tới mấy cái Tộc Lão cùng tổng Tử Khiêm, Tống Ngọc nhưng là không nhìn, chỉ để ý khư khư cố chấp.

Dù sao, thật muốn bàn về đến, Tống Ngọc cùng Phương Minh chính là một thể, này Tống gia tổ linh, mới là người ngoài, tự muốn bảo hộ chính mình lợi ích. Vạn vạn sẽ không đem tín ngưỡng nhường cho.

Theo Tống Ngọc nắm quyền lâu ngày, trong tộc quyền lực, cũng nhiều hướng về Tống Ngọc nghiêng, Tống Tử Khiêm cùng tộc khác lão, thấy rõ Tống Ngọc như vậy, tộc khác người, lại là có đất ruộng, hân hoan nhảy

nhót, ngưng tụ không , ngoại trừ thở dài thở ngắn, cũng là không cách nào có thể tưởng tượng.

Ngày đó, trời mới vừa tờ mờ sáng, Tân An phủ thành bên trong, trước kia hoàng thất tông miếu, hiện tại Miếu Hoàng Vũ nơi, liền đứng đầy người.

Miếu Thành Hoàng bên trong, nhưng có hai hàng giáp sĩ gác, thủ vệ trật tự.

Bên ngoài bách tính chỉ chỉ chỗ chỗ, nghị luận sôi nổi, có vẫn không thể tin được.

"Đây chính là hoàng thất tông miếu a! Dĩ nhiên cho hủy đi..." Đây là thán phục.

"Sách liền hủy đi! Dù sao, hiện tại Ngô Nam, nhưng là Tổng Ngạc Tổng Tiết Độ Sứ định đoạt!" Một người trầm thấp nói, giảng đến Tổng Ngạc tục danh thời gian, âm thanh càng là thấp không nghe thấy được.

"Thành Hoàng này thần, là cỡ nào Tổ linh? Trước làm sao chưa từng nghe nói..."

"Khà khà... Đây chính là người kiến thức nông cạn đi! Ta lão Lý vào nam ra bắc, nhưng là biết, Thành Hoàng này Thần linh, chính là Văn Xương Phủ An Xương Huyện thần linh Tế tự, nghe nói rất là linh nghiệm..."

"Này Tiết Độ Phủ, công nhiên đem Miếu Hoàng Vũ đón vào phủ thành, Tổng Tiết Độ cũng là một đường hát vang tiến mạnh, số mệnh dồi dào, nói không chừng, hai người này, sẽ có cái đó tin tức giao dịch loại hình..."

"Xuyt... Cấm khẩu! Không muốn sống sao?" Một người mau mau lôi kéo trước người nói chuyện cánh tay, trong bóng tối chỉ chỉ giáp sĩ phương hướng.

Nói chuyện lúc trước người tự biết nói lỡ, vội vã câm miệng không nói, nhanh nhanh rời đi.

Nhưng cách đó không xa, mấy cái trên người mặc thường phục Cấm vệ, đã là nhìn chăm chăm hai người này, dồn dập theo dõi mà đi.

Những này âm u bên trong giao phong, Tống Ngọc tự không thèm quan tâm, có Trần Vân nhìn liền đầy đủ.

Hắn hiện tại, đứng ở Miếu Hoàng Vũ phòng khách, nhìn Thành Hoàng Kim thân, chịu không nổi cảm khái: "Ta cũng rốt cục đi đến một bước này, chỉ cần trở ra lên tiền, thế gian tổ cái Kim thân, đúng là dễ dàng. Nhưng chân chính muốn chuyển hóa, nhưng là khó càng thêm khó!"

"Đại nhân! Canh giờ đến rồi!" Trầm Văn Bản không biết Tống Ngọc trong lòng ý nghĩ, tiến lên nhắc nhở.

"Được! Bắt đầu đi!" Tống Ngọc phục hồi tinh thần lại, nhàn nhạt nói.

Theo mệnh lệnh phát xuống, Miếu Hoàng Vũ cửa lớn, âm âm mở ra, bách tính nối đuôi nhau tràn vào.

Này phủ thành miếu thờ, lại cùng thị trấn không giống, chỉ là diện tích, liền lớn hơn vài lần không ngừng, dùng liêu cũng càng là xa hoa.

Toàn bộ miếu thờ, uy nghiêm nghiêm túc, xanh vàng rực rỡ, một luồng hơi thở thần thánh, liền mục nhiên hiện lên, khiến bách tính bình thường, không dám hơi có làm càn.

"Kính xin đại nhân trên đệ một nén nhang!" Trầm Văn Bân nâng tốt nhất đàn hương, lại đây nói.

"Không cần rồi! Người đại Bản Trấn đi vào!" Tống Ngọc nhưng xua tay nói.

"Vâng!" Trầm Văn Bân có chút mê hoặc, nhưng cho rằng Chủ công chỉ là có chút không cam lòng. Dù sao Tam phủ tín ngưỡng, đối được mẫu sản tăng gặp bội, cũng không tính lỗ vốn.

Nhưng chính mình Tổ linh Tế tự bị cướp, đều sẽ có chút oán khí.

Cũng không để ý lắm, nhen lửa trong tay hương dây, quay về Thành Hoàng Kim thân bái xuống, yên lặng chúc kỳ, sau đó đem hương dây xen vào trước tượng thần trong đình đồng.

Theo Trầm Văn Bân sau khi, chính là mỗi cái quan chức, tuy rằng Tống Ngọc sớm có pháp lệnh, quan chức không cần tự mình tế bái, nhưng người lãnh đạo trực tiếp đều đến rồi, bọn họ lại sao dám vắng chỗ?

Trong quan trường, luôn luôn như vậy.

Đối với này, Tống Ngọc cũng chỉ là cười nhạt, coi như thủ hạ quan chức, bị hút đi chút số mệnh, chỉ cần không mỗi ngày bái tế, cũng không thể coi là cái gì.

Huống chi, này số mệnh cũng chỉ là tay trái chuyển tay phải mà thôi, xét đến cùng, vẫn là nắm giữ ở Phương Minh trong tay.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 166: Di Chuyển

Bách quan trên xong hương sau, liền đến phiên bách tính bình thường.

Này đỉnh đồng bên trong hương hỏa, càng ngày càng dồi dào, dần dần dấy lên minh hoàng hỏa diễm!

Sau khi bỏ ra hương dây, rất nhanh liền thiêu xong, yên khí bốc lên, quanh quần toàn bộ đại điện.

Tống Ngọc trong cõi u minh, liền thấy rõ một khối Pháp Vực sinh thành, lấy tượng thần làm trung tâm, không ngừng hướng bốn phía khuếch tán.

"Đây chính là Pháp Vực sinh ra, nhìn dáng dấp, so với An Xương Huyền thành, càng lớn hơn vài lần không ngừng, phủ thành Tế tự, quả nhiên không phải huyện hương có thể so với..."

Tống Ngọc âm thầm cảm thán.

Này thế Thần Đạo, vẫn là Phương Minh khai sáng, rất nhiều chuyện, đều là tìm tòi đi tới, có chút biến hóa, liền hẳn cũng không lắm hiểu rõ. Này Pháp Vực, chính là chịu tín đồ đáng vóc tiêu tụy ý nghĩ cung phụng, tự nhiên sinh thành.

Chỉ cần có Tế tự, coi như là trong thôn nho nhỏ tế đàn, cũng có thể sinh ra thần quái, mở đúng phương pháp vực đi ra. Chỉ là địa bàn, có chút

nhỏ hẹp thôi.

Tế tự càng dồi dào, tín đồ càng nhiều, mở ra Pháp Vực, cũng là càng lớn.

Đại Càn phủ thành, nhân khẩu hầu như so với được với còn lại mấy huyện tổng, này mang đến hương hỏa Tế tự, lại nên cỡ nào thịnh vượng?

Này mở ra Pháp Vực, tự nhiên cũng hơn xa thị trấn.

"Nghe Hạ Ngọc Thanh các loại đã nói, này Pháp Vực... Cùng thế gia hoàng tộc phúc địa, cực kỳ tương tự, chờ ngày nào đó thấy, hoặc nhưng cần thận tra xét một phen, có thể thì có thu hoạch..."

Tống Ngọc đối với phúc địa, luôn luôn khá là hứng thú.

Nhưng phúc địa quý giá, không phải nghe tên thiên hạ Môn Phiệt Thế gia cùng Hoàng thất không thể được, Ngô Nam tự nhiên một cái đều không có, Tống Ngọc cũng là vô duyên nhìn thấy.

"Nghe nói phúc địa bên trong, tuy rằng sản vật dồi dào, không biết cơ cặn, nhưng cách vực lực lượng rất nghiêm. Cho phép vào không cho phép ra, coi như muốn lan truyền chút tin tức, cũng đến đại hao phúc phận... Này nhưng cùng Pháp Vực không giống..."

Theo Phương Minh, này thế gia phúc địa, thì có chút âm ty minh thổ mô hình. Nếu có thể tra tìm trong đó huyền bí, đối với hần sau đó tu hành, cũng rất mới có lợi.

Đang lúc này, Tống Ngọc cảm ứng được cái gì, khẽ mỉm cười: "Bản Tôn đến rồi!"

Lúc này, phàm nhân bách tính còn ở đốt hương mặc kỳ.

Nhưng mở đến linh nhãn giả. Liền có thể thấy rõ, ở mắt thường phạm thai không thể nhận ra trong hư không, đột nhiên có thêm một nhánh âm quân!

Âm quân sắp xếp thành trận, sĩ tốt đều xuyên giáp da, uy vũ hùng tráng. Phía trên còn có quân kỳ khai triển, từng tia từng tia quân khí hội tụ bên trên, hiện ra bất phạm, huyền hắc quân khí ngưng kết thành vân khối, hầu như liền muốn kết thành hình thái!

Âm binh chen chúc mấy người, tự ở bảo vệ, trong những người này, nhiều là quan văn trang phục. Trên người mang theo pháp văn, tỏa ra từng trận gợn sóng, ở chính giữa. Nhưng là vừa nhắc tám người kiệu, liêm mặc buông xuống, trong đó mơ hồ tọa đến một người.

Này quần quý thần mệnh mộng cuộn cuộn lái vào Pháp Vực, tượng thần đạt được cảm ứng, nhất thời tỏa ra mắt trần có thể thấy kim quang! Nhất thời dẫn tới phía dưới chú ý!

"Chuyện này... Mau nhìn!" Một tín đồ bái xong sau không khỏi ý thoáng nhìn, thất thanh nói.

Mọi người ngẩng đầu. Liền thấy Thành Hoàng tượng thần phát sinh nhàn nhạt kim quang, hơi nổ vang. Tựa hồ cũng ở vui mừng nhảy nhót.

Này kỳ dị sức mạnh, nhất thời để bách tính kính nể. Nguyên vốn có chút coi thường tâm, cũng lập tức chìm xuống dưới.

"Thành Hoàng thần hiển linh rồi!" Bách tính bên trong, thì có người hô, quỳ xuống dập đầu, âm âm vang vọng, "Kính xin Thành Hoàng che chở a..."

Có hẳn đi đầu, người này quần lập tức quỳ xuống, một mảnh đen kịt, đều ở khẩn cầu Thành Hoàng ơn trạch.

"Chuyện này..." Trầm Văn Bản thấy cảnh này, thì có chút chần chờ hỏi.

Trước có thể không này ước định, đồng thời, Thành Hoàng này thần nếu có thể ban ngày hiển linh, pháp lực sâu không lường được, liền để Trầm Văn Bản trong lòng, nổi lên chút kiêng kỵ.

"Không sao cả!" Tống Ngọc khoát khoát tay, nhìn phía dưới thành kính tế bái bách tính, trong con người, không biết nghĩ cái gì, có vẻ kinh dị thoáng hiện.

Hiện tại bách tính, mới thật sự là ở bái thần, trước, bất quá là lo ngại Tống Ngọc pháp lệnh, tới làm cái dáng vẻ, cơ bản tất cả đều là hiện ra tín đồ, liền phổ thông tín đồ đều rất ít.

Đây là lẽ thường, dù sao bách tính ngu muội, muốn tiếp thu một cái tân sự vật, nhanh nhất cũng phải mấy năm thời gian.

Phương Minh thân là Thần linh, chỉ cần hạ xuống phúc phận, lại chú ý tuyên truyền, liền có thể rút ngắn rất nhiều, nhưng lại cố gắng thế nào, mấy tháng cũng là muốn.

Phương Minh thời gian quý giá, chờ không được lâu như vậy, lần này tuy rằng không phải chân thân hiện ra ở người trước, nhưng có thể tượng thần phát quang, tự nhiên cũng không phải vật phàm, hơn nữa Tống Ngọc trong bóng tối bảo vệ, dùng không được mấy ngày, liền có thể đem tín ngưỡng tán toàn phủ, vững vàng trát dưới căn cơ!

Trầm Văn Bản thấy Chủ công trầm ổn sắc mặt, có chút không rõ, nhưng nếu Chủ công đều là nói như thế, hẳn cũng chỉ có thể cười khổ lui ra.

Tống Ngọc tuy rằng nhìn trong miếu tình hình, nhưng một trái tim tư, nhiều ở Bản Tôn Phương Minh bên kia.

Lúc này tiến vào Pháp Vực, liền thấy rõ một khối đại địa, tựa hồ nổi giữa không trung, mấy có cách viên ngàn dặm, tất cả mọi người là trở nên hoảng hốt.

"Này cách giới lực lượng, càng rõ ràng, này Pháp Vực, cũng là càng ngày càng ngưng tụ, hầu như chính là một thể giới nhỏ!"

Phương Minh thu hồi thần niệm, cảm thán nói.

Tự thành thể giới, nạp tu di với giới tử, này Phương Minh cũng có, chính là mở ra đến động thiên.

Thành Hoàng này Pháp Vực, đạt được phủ thành tín ngưỡng, nhất thời có loại tự thành một giới, hướng về động thiên chuyển hóa ý vị.

Nếu là sẽ có một ngày, thu hết thiên hạ tín ngưỡng, cái kia sinh thành Pháp Vực, chỉ sợ cũng là một cái tiểu thể giới, chính là không biết, trong đó có gì thần dị?

Phương Minh mơ màng, lập tức bật cười: "Ngày sau đạt được thiên hạ, liền nhưng có biết rồi!"

phía dưới văn thần võ tướng, Tạ Tấn, Vương Trung, Lưu Ôn nhóm người đều có, đều là chờ Chủ công dặn dò.

Phương Minh ý nghĩ hơi động, trước kia một mảnh nguyên thủy đại địa bên trên, nhất thời phát sinh âm âm vang lớn.

Từng toà từng toà cung điện màu vàng óng, vụt lên từ mặt đất, hình thành một mảnh cung điện hùng vĩ. Thiên hoa loạn trụ, lạc xuống mặt đất, hình thành ngọc thạch bàn đạp, tầng tầng làm nền, sáng đến có thể soi gương.

Chỉ là trong nháy mắt, trước kia đất trống trên, thì có Thành Hoàng pháp điện bỗng dựng sinh thành!

Này pháp điện kéo dài mấy chục dặm, so với trước thị trấn cung điện, lớn hơn đâu chỉ vài lần?

Tạ Tấn các loại người, tuy không phải lần đầu tiên thấy đây cơ hồ là khai thiên tích địa cảnh tượng, nhưng vẫn là không khỏi thán phục, bái xuống nói: "Chủ công thần uy!"

"Ha ha..." Phương Minh thu hồi thần niệm, cười nhạt: "Bất quá tiểu kỹ người!"

Thành Hoàng này Pháp Vực, tự sinh thành tự cùng Phương Minh có liên hệ, ở Pháp Vực bên trong, Phương Minh hầu như chính là nửa cái Tạo hóa, làm chút cung điện đi ra, bất quá là việc nhỏ như con thỏ!

"Bản Tôn lần này, đem dời đến nơi đây, cái khác tín đồ hồn phách, nhưng là vẫn giữ An Xương phụng dưỡng!"

"Các người đi vào dàn xếp, Lưu Ôn, người phụ trách việc này!" Phương Minh vẻ mặt chuyển thành nghiêm túc, dặn dò nói.

"Vâng!" Lưu Ôn đi ra, cung kính lĩnh mệnh.

"Tạ Tấn! Người mang theo Âm binh, đi quân doanh thu xếp!" Phương Minh nói, lại là một mảnh quân doanh vụt lên từ mặt đất!

"Tuân mệnh!" Tạ Tấn đi ra, hành quân lễ.

Hứa Viễn mấy cái vệ tướng, các lĩnh năm trăm Âm binh, tiến vào Trường Nhạc, Vũ Di Nhị phủ, tiêu diệt Ngũ Việt Ác Quỷ liên minh, nghe quân báo, một đường thế như chẻ tre.

Bọn họ năm người, mang đi 2,500 Âm binh, Phương Minh nơi này, còn lại cũng là số này.

Này còn lại hơn hai ngàn Âm binh, tạm thời sắp xếp Tạ Tấn thống lĩnh, trước liền bị phái đến Tân An, loại bỏ Hung Quỷ, đã kích ác linh, khá thấy hiệu quả, tới hiện tại, đã đem Tân An thanh lý đến gần đủ rồi.

Lần này, cùng Phương Minh đồng thời tiến vào Thành Hoàng Pháp Vực.

Sau đó, tự nhiên là Vương Trung cái này Tuần Kiểm sự, Phương Minh cũng là thu hồi Âm binh, ở Pháp Vực bên trong thu xếp.

Dù sao, dùng Âm binh đi tiểu cá biệt giặc cỏ, luôn có chút nguơ đao giết gà cảm giác, điều này cũng không công tiêu hao thực lực, bất lợi số mệnh.

Nghĩ đến đây, Phương Minh trong lòng hơi động, mình coi tự thân.

Liền thấy từng tia từng tia số mệnh, tự trong hư không vọt tới, từng sợi bạch khí, hội tụ thành màu đỏ, lại không ngừng thu nhỏ lại, hóa thành màu vàng, truyền vào trên đỉnh ấn vàng.

Ấn vàng bên trong, đã sắp bị hoàn toàn tràn ngập, màu đỏ dần dần bị đặt ở dưới đáy, mấy không thể nhận ra.

"Số mệnh đã đến này bước sao?" Phương Minh tự lẩm bẫm.

Trước có Văn Xương tín ngưỡng, hẳn số mệnh chính là đại thịnh, thần khu trên màu vàng cũng là dần dần viên mãn, đến hiện tại, màu vàng nồng nặc, tròn trùng trực, ánh sáng hoa, có một loại kim tính bất hủ ý nhị.

"Nhanh hơn! Chỉ cần đem Ngô Nam tín ngưỡng toàn bộ bỏ vào trong túi, ta là có thể vượt qua từ ngũ phẩm, trực tiếp tiến vào chính ngũ phẩm

Thần Vị, Kim thân đại thành!"

Vàng rờng chính thần, ở Mục Thanh trong ký ức, đã không phải tiểu thần, chính là Thần Đạo sức mạnh trung kiên, chúa tể một phương!

Mục Thanh chính mình, cao nhất thì, cũng chỉ là một chính thất phẩm Thành Hoàng, thấy ngũ phẩm kim thần, cũng đến một mực cung kính, không dám hơi có thất lễ.

Ở Đại Càn thế giới, càng là vị nghiệp đuổi theo Chân Nhân, đến lúc đó, dựa vào phía sau số mệnh hương hỏa chống đỡ, phổ thông Chân Nhân, đã xa xa không phải là đối thủ, đã có thể hoành hành vô kỵ.

Hay là chỉ có số mệnh chí bảo, cùng thế tục xanh tím khí, mới có thể làm cho Phương Minh hơi có sự kiêng dè.

Vì đến bước này, Phương Minh đã đợi quá lâu quá lâu.

"Muốn thu đến tín ngưỡng, cũng hoàn toàn củng cố, này mở điền cùng tăng sản, nhưng là trọng yếu nhất!"

Tới thời khắc mẫu chốt này, Phương Minh càng là tinh thần thông suốt, liền dặn dò nói: "Chu Tư!"

"Thuộc hạ ở!" Chu Tư đi ra, cung kính hành lễ.

Hắn là An Xương Chu gia Tổ linh, vốn là bị cầm cố ở Tế tự bên trong, sau đó bị Phương Minh giải cứu ra, trước tiên mặc cho Văn lại, sau bên ngoài Thổ Địa Thần, gần nhất lại bị triệu hồi trung ương, đảm nhiệm Phì Địa Ti.

Này tư lịch cùng tài cán, đều là thâm hậu.

"Người phải nhanh một chút phong phú thuộc hạ, phân công nhiệm vụ, đem cái giá dựng lên đến! Bản Tôn lập cái chương trình, Tân An bên

trong phủ, mỗi hương phái một cái Phì lệnh lại, trong huyện chính là Ti lại cấp, phụ trách ruộng màu mỡ công việc, đều thuộc về người quản hạt!"

Vốn là, chỉ cần nhận lệnh mấy cái Thổ Địa Thần, liền có thể giải quyết.

Nhưng vừa đến thuộc hạ vẫn không có lập đến đại công, có thể nào nát đất phong thưởng? Hai là Phương Minh vì tăng cường bản thân thống trị, thà rằng nhiều chiêu chút thần lại, coi như có chút lãng phí, cũng là cam nguyện.

Bất kể là Phì lệnh lại, Ti lại, thậm chí là chính bát phẩm Phì Địa Tào, trong cơ thể thần chức, cũng chỉ có phì thần thông một hạng, thậm chí còn không sánh được Chu Tư vì là Thổ Địa Thần thời gian!

Bởi vậy, tất nhiên là gia tăng Quận chúa quyền uy! Vì thế lưu lại cơ cấu mập mạp các loại hậu hoạn, nhưng là không lo được.

Nói tới chỗ này, Phương Minh tinh thần quét qua, liền thấy rõ Tuân Tĩnh thân mang Lại viên pháp bào, mặt kiêu buông xuống, đứng ở đội ngũ biên giới, không dám đại động.

Trong lòng chính là nở nụ cười, hẳn cố ý đem Tuân Tĩnh mang tới, chính là chuẩn bị đặt ở Chu Tư thuộc hạ.

Này Phì Địa Tào, ở sau đó đại kế bên trong, địa vị trọng yếu, đề bạt cơ hội cũng nhiều, chính thích hợp Tuân Tĩnh thượng vị!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 167: Áo Xám

Tuân Tĩnh có màu xanh bản mệnh, chính là mệnh thế đại tài, đã có áp sát tâm tư, Phương Minh lại sao cự tuyệt ở ngoài cửa?

Nhưng lập tức đề bạt nhưng là không được, dù sao có thể chế quy củ, coi như là Giao Long mãnh hổ, cũng đến bàn ngoại!

Phương Minh thân là Thần Linh, nhưng không thể đi đâu phá hoại, dù sao, hấn đến lợi ích to lớn nhất.

Chỉ có thể cho Tuân Tĩnh tận lực sáng tạo cơ hội, liền xem bản thân hấn năm.

Phương Minh đối với này, vẫn rất có tự tin, người như thế, coi như người đem hấn vui vào bùn đất bên trong, đều có thể dựa vào tự thân bò lên, hưởng hồ chuyên môn cho cơ hội đây?

Một bên khác, Chu Tư hành lễ: "Thuộc hạ rõ ràng, tất không phụ Chủ công kỳ vọng!"

Phương Minh gật đầu, nói, "Hiện tại mới mở cơ nghiệp, vạn mong mỗi người quản lí chức vụ của mình, đem Tân An quản lý được, như vậy, Bản Tôn há lặn trọng thưởng. . ."

Phía dưới trong lòng mọi người hơi động, ý này, hấn là ám chỉ lập công giả, còn có đại đề bạt?

Lưu Ôn các loại vì là Phương Minh thuộc hạ lâu ngày, tự nhiên biết, Chủ công luôn luôn ngôn ra tất tiến!

Trong bọn họ, đã có người làm đến chính bát phẩm thần chức, còn muốn đề bạt, trừ phi là. . . Chính thất phẩm Thành Hoàng Thần Vị! ! !

Một ngộ đến chỗ này, không ít người trong mắt, chính là sáng choang!

Bọn họ ước ao Thổ Địa Thần đã lâu, thậm chí có mấy cái tự thân coi như quá Thổ Địa, tự nhiên biết chủ quản một chỗ chỗ tốt.

Vậy cũng là âm ty quyền to tận trao tới tay, chỉ cần không phản loạn, cái kia Phương Minh luôn luôn mặc kệ, có thể nói tự do cực điểm, đồng thời, ở chính mình địa bàn bên trong, nhưng dù là quyền sinh quyền sát trong tay, che chở phạm vi, cũng tăng cường rất nhiều, chí ít, muốn ỡn trạch gia tộc, đó là đầy đủ.

Từng cái từng cái trong mắt, đều tựa hồ bốc lên hỏa diễm. Ngực hùng hực, hầu như hận không thể lập tức động thủ, đem chính mình việc xấu làm tốt. Lại lập xuống đại công, cầu được ban thưởng!

Phương Minh nhìn thuộc hạ tính tích cực đều bị điều động đáng dấp, cũng là cười nhạt một tiếng.

Chỉ cần Tân An việc viên mãn, cái kia tích trữ thần lực tín ngưỡng, đầy đủ hắt lên cấp chính ngũ phẩm Thần Vị, Kim thân thành tựu.

Đến lúc đó chừng không Ngũ phủ mấy chục huyện, thưởng dưới mấy huyện. Cũng là có thể được!

Dù sao Thần Đạo không phải một cái liền có thể khai sáng, liền ngay cả Thượng Đế, được xưng nhất thần giáo. Không cũng lôi kéo thiên sứ đại kỳ, trong bóng tối mời chào không ít tay chân thuộc hạ.

Lúc này lấy sau địa bàn mở rộng đến một châu thậm chí toàn bộ thiên hạ thời điểm, những kia xa xôi nơi, chỉ sợ cũng thật sự không quản được. Nhất định phải thiết Thần linh trấn thủ!

Phương Minh hiện tại. Cũng muốn bồi dưỡng một ít Thần linh đi ra, làm cánh chim.

Dù sao, hãn phát xuống thần chức phù văn, đều có đôn bí mật, có thể bảo đảm khống chế thủ đoạn, hơn nữa ân uy cũng thi. Chính hãn lại là Thần Đạo người khai sáng, thần phẩm trước sau cao hơn nhiều thủ hạ.

Có những thủ đoạn này, thủ hạ hay là còn có thể thu được đầu độc. Mật mưu phản phản, nhưng muốn thành sự. Nhưng là đừng hòng!

Đồng thời, tung cái này mỗi nhử, còn sợ thuộc hạ không liều mạng nắm quyền?

"Vâng!" Phía dưới mọi người, đợi đến kích động qua đi, đều là lập tức bái xuống, lớn tiếng nói.

Bọn họ đều là có cấp bậc Thần quan, thân mang pháp văn, này vừa ra khỏi miệng, nhất thời thanh chấn động mấy dặm, đồng thời còn rất xa truyền bá!

"Ha ha. . ." Phương Minh ngửa mặt lên trời cười to, "Có các người ở, Bản Tôn lại có gì lự?"

Vung tay lên, thuộc hạ văn võ quan chức vội vội vàng vàng rời đi, bố trí công việc, đều muốn rất sớm làm ra thành tích, vì là chính mình bác đến ra vị! ! !

...

Này Phương Minh chỉ huy văn võ quan chức, tiến vào Thành Hoàng Pháp Vực một màn, cũng rơi vào không ít thân có thần quái giả chi nhân.

Cái kia ngập trời quân khí, Thần linh mang theo sóng thần lực, xa xa truyền bá ra, nhất thời gây nên kinh sợ!

Cái này cũng là Phương Minh cố ý hành động, trước là giấu tài, an tâm tích lũy, một tiếng hét lên làm kinh người!

Hiện tại nhưng là muốn biểu hiện thực lực, kinh sợ bọn đạo chích! Quả nhiên, không ít trong bóng tối nhòm ngó người, sắc mặt tro ngói, không dám tin tưởng, lại mau mau cúi đầu, thân thể đi vào trong bóng tối, biến mất không còn tăm hơi. Nhưng là bỏ chạy, đem nghe thấy mang cho phía sau chủ nhân.

Khoảng cách Thành Hoàng Pháp Vực một chỗ không xa từ quán trên.

Lúc này bởi vì truyền ra Tiết Độ Sứ Tống Ngọc tự mình Tế tự Thành Hoàng tin tức, không ít bách tính đều đi vào quan sát, bình thường từ lâu đầy ngập khách từ lâu, lúc này lại có vẻ hơi quạnh quẽ, chỉ có vãn vãn mấy người, còn ở tự rót tự uống.

Dựa vào song một bàn, ngồi một cái người áo xám, trước mặt còn xếp đặt vài đạo thức ăn chay, đều là mùi thơm nức mũi, nhưng người này dường như không nghe thấy, một lòng một dạ, đều không ở nơi này nơi.

Trong mắt của hắn, mơ hồ bốc ra quang đến, nhưng là có nói Toàn Chân, mở đến linh nhãn, chính đang quan sát Thành Hoàng động tĩnh.

Đợi đến nhìn thấy vừa này cảnh, nhưng là thân thể run lên, sắc mặt như tro ngói!

"Quân khí ngưng kết thành hình, này quý quân, không thể so Quý Vương thân binh thua kém. . . Càng là văn võ phong phú, hộ vệ khoảng chừng không ít, năm đó một ý nghĩ sai lầm, không muốn thật cho này thần đã có thành tựu, khó hơn nữa ngăn chặn!"

Người áo bào tro cười khở một tiếng, cầm lấy trên bàn màu xanh ngọc sứ chén rượu, liền uống một hơi cạn sạch!

Dựa vào ánh sáng, hiện ra một tấm người trung niên mặt đến, trên đầu nhưng có bao nhiêu màu trắng, hình dung có chút tiêu tụy, tựa hồ đạt được không đủ chỉ chứng.

Người này, tự nhiên chính là Thanh Hư Chân Nhân, hẳn giúp đỡ Tống Ngọc, diệt đến Lý gia sau khi, đã là triệt để vào Tống Ngọc dưới trướng, cũng lại thoát đi không , đối với Tống Ngọc phát triển, tự nhiên quan tâm, không tiếc tự mình đến đây.

Không muốn vừa tới Tân An, liền thấy rõ tình cảnh này!

Thanh Hư thân là Chân Nhân, thẩm nhuần yếu ớt, tự nhiên biết, Thành Hoàng này Thần linh tuy rằng thần uy hiển hách, nhưng có tín ngưỡng nhược điểm, vẫn tính có thể chữa.

Nhưng quan văn võ tướng đều có, liền khá là phiền toái, Tiên Đạo bên trong, tuy rằng coi trọng tự thân tiêu dao, nhưng gặp đại kiếp nạn, cũng cần người bảo vệ. Này người đông thể mạnh đạo lý, bọn họ tự nhiên cũng hiểu!

Phương Minh nếu là một thân một mình, vậy còn không sợ, nhưng nếu lông cánh đầy đủ, muốn đối phó lên, liền cần tốn nhiều không ít công phu.

Tuy rằng Thanh Hư Chân Nhân cùng Phương Minh, hiện tại đều là phụ tá Tống Ngọc, xem như là đồng nhất trận doanh, nhưng này giết tới sơn môn, đánh chết đánh cho tàn phế đệ tử không toán, càng cứng rắn hơn sinh bức tử một cái Chân Nhân đại thù, há lại là dễ dàng như vậy quên?

Thanh Hư Chân Nhân đến đây, ngoại trừ quan sát Tống Ngọc khí tượng, tế cứu mệnh lý, nghĩ cách giúp đỡ ở ngoài, còn có một lần đem Phương Minh đánh rơi bụi trần tâm tư.

Dù sao chỉ cần long khí không thích, cái kia Thành Hoàng thần ở Ngô Nam tín ngưỡng, lập tức liền muốn giảm thiểu hơn nửa, căn cơ tổn thất lớn Phương Minh, tự nhiên không ngăn nổi Bạch Vân Quan vây quét, đến lúc đó nhờ được long khí trấn áp, giết này thần như giết một con người!

Đáng tiếc, thiết tưởng tuy được, lại không nghĩ rằng, Tống Ngọc cùng Phương Minh chính là cùng một người, Thanh Hư âm mưu, còn chưa bắt đầu, cũng đã nhất định thất bại kết cục!

Lúc này Thanh Hư Chân Nhân, hồn nhiên không biết những này, hẳn chính là Thành Hoàng thế lực tăng mạnh mà khổ não!

"Không nghĩ tới Tống Công dĩ nhiên đem Tam phủ tín ngưỡng nhường cho, không muốn cho chính mình tổ tông sao?"

Thanh Hư Chân Nhân nghĩ đến trước đến tin tức, càng là có chút tâm hoảng sinh thành.

Tuy rằng hẳn cũng biết, so với Thành Hoàng thần đưa ra lợi ích, những này tín ngưỡng, quả thực không đáng nhắc tới.

"Khà khà! Thủ đoạn cao cường! Thực sự là thủ đoạn cao cường! ! !"
Thanh Hư Chân Nhân lại uống một chén, rượu này chính là nhà này bảng hiệu, chính là lấy hai mươi năm trước, ngũ cốc rất nhiều thiên thời, tinh tuyển ngũ cốc, hơn nữa tuyết thủy sản xuất, lại chôn dấu gần hai mươi năm, có thể nói cao cấp nhất thượng phẩm!

Hàng năm chỉ bán năm mươi đàn, hào làm 'Ngũ Tuyết Xuân', coi như ở toàn bộ Ngô Châu, đều có chút tiếng tăm.

Nhưng từ lâu này, kỳ thực chính là Bạch Vân Quan chi mạch mở, Thanh Hư Chân Nhân đến đây, tự nhiên không cần tiền cống trên.

"Này thần coi là thật thật ần nhãn, mười mấy năm qua, cùng ta Bạch Vân Quan, cũng coi như lảng giềng mà cư, càng cũng không biết nó còn có loại thủ đoạn này. . . Có thể mở điền mệnh mang, mẫu tăng năm phần mười, lớn như vậy ưu thế, trước những ần nhãn không ra, chính là sợ đạt được kiêng ky, hiện tại thời cơ một đến, tung đối được Tam phủ tín ngưỡng, này phiên vận phúc vũ thủ đoạn, thực sự là. . ."

Thanh Hư Chân Nhân cảm thán.

Thành Hoàng này thần ần nhãn, cùng then chốt thời kì có can đảm áp lên tất cả, buông tay một kích tâm thái, liền với hần, cũng không khỏi không ngờ một tiếng "Bội phục!" .

Thanh Hư thân là Chân Nhân, nhìn ra càng xa, hơn có Thành Hoàng này ở, Tống Ngọc trì dưới, thực lực đâu chỉ tăng gấp đôi? Càng dựa vào mẫu sản, có thiên quyền đại nghĩa danh phận, thực sự là đã xảy ra là không thể ngăn cản!

Đồng thời, sau đó Quận chúa, ai chịu liều lĩnh lương thực giảm sản lượng nguy hiểm, mạnh mẽ trục xuất Thành Hoàng tín ngưỡng?

Coi như có thể nhất thời đầu độc, nhưng mệnh lệnh sợ là còn chưa mở miệng, sẽ bị thần tử liều mạng chặn lại, dân gian cũng sẽ bị mắng thành hôn quân dong chủ!

Có thể nói, này sách vừa ra, Thành Hoàng thần căn cơ, chính là vững như núi Thái! ! !

Thành Hoàng thần cùng Tống Ngọc, chính là một cái song thẳng cục diện. Có thể Bạch Vân Quan vị trí, thì có chút lúng túng.

Thanh Hư cau mày, trong miệng Ngũ Tuyết Xuân, cũng tựa hồ trở nên không hề mùi vị.

Hắn vốn định ở Thành Hoàng thần cùng Tống Ngọc trung gian, chế tạo chút sự cố, dẫn tới hai người ly tâm, lại từ từ đồ chi, để Tống Ngọc vứt bỏ Thành Hoàng.

Thần quyền cùng vương quyền trong lúc đó, bất luận ở thế giới nào, trời sinh thì có mâu thuẫn, Thanh Hư muốn làm, chỉ là đổ thêm dầu vào lửa mà thôi, có thể nói, là đường hoàng dương mưu, không kể có thể phá.

Nhưng hiện tại xem ra, có đồng ruộng, Thành Hoàng thần cùng Tống Ngọc trong lúc đó mâu thuẫn, liền rất là giảm bớt, hai người liên minh, càng củng cố.

Chuyện này đối với Bạch Vân Quan, tự nhiên không phải tin tức tốt gì.

Thanh Hư Chân Nhân búi ngùi thở dài, "Xem ra, đối phó Thành Hoàng việc, còn phải bàn bạc kỹ càng. . . Chính là không biết Thanh Hòa có thể không bước qua bậc cửa này. . ."

Trong lòng hắn, còn càng lo lắng một điểm.

Tống Ngọc đã có Thành Hoàng vì đó trợ lực, cái kia Bạch Vân Quan vị trí, lại nên đi cái nào bãi?

Nếu không thể thân cận long khí, như thế nào lập công, thu được công đức số mệnh?

Dù sao hắn cùng Thanh Hòa trên người, còn có ba thước tội nghiệt, chưa từng tẩy đi, đây chính là treo ở trên cổ một thanh đao mệnh lợi kiếm! Chẳng biết lúc nào sẽ chặt bỏ!

Thanh Hư vốn là dự định, chính là chen đi Thành Hoàng, do chính mình trên đỉnh.

Dù sao, hắc hiện tại, hay là người thật tu vi, chỉ cần hơi lộ trên mây tay, còn sợ thuyết phục không được Tống Ngọc sao?

Cho tới cái khác tán tu loại hình, tu vi không bằng Thanh Hư cao thâm, thế lực sau lưng càng là kém xa, tự nhiên không cách nào so sánh cùng nhau.

Sau khi lại phụ trợ Tống Ngọc, bình định Ngô Châu, này thu được số mệnh công đức, liền gần như có thể mang Thanh Hư cùng Bạch Vân Quan tội nghiệt trung hoà, theo Tống Ngọc yên ổn địa phương, phúc phận bách tính, này mang đến số mệnh công đức, còn có thể tăng cường, đến lúc đó thì có tiền lời.

Nếu là Tống Ngọc có thể đánh hạ mấy châu, tự lập thành vương, cái kia Bạch Vân Quan thế lực, cũng có thể ở Thanh Hư trên tay, được mở rộng, khi đó Thanh Hư coi như bỏ mình, cũng không thẹn với chư vị tiền bối.

Huống chi, Tống Ngọc nếu có thể thành tựu Chân Long, cái kia phúc phận Đạo Môn hậu thế mục tiêu, cũng không phải không có khả năng đạt thành!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 168+1 Năm

Thanh Hư Chân Nhân ý tưởng, tự nhiên là vô cùng tốt, nhưng vừa nhìn Tân An tình huống, trong lòng liền lập tức nguội hơn nửa.

Chỉ vừa thấy ngoài thành mở điện, Thanh Hư liền rõ ràng, lúc này Thành Hoàng, chiếm thiên ý dân tâm đại thế, tùy tiện cùng chống đỡ, bất quá là tự tìm đường chết cử chỉ, chỉ có thể đem kế hoạch đề xuống, sau đó lại tính tiếp.

Hiện nay, cũng chỉ có trước tiên dẫn thân vào Tiết Độ Phủ, phụ trợ Tống Ngọc, mới là chính đề.

Hắn có Tống Ngọc tự tay viết thư, muốn đầu chạy tới, chỉ là chuyện một câu nói. Nhưng muốn ở đông đảo tán tu cùng Thành Hoàng hoàn lý dưới ra mặt, nhưng là không phải dễ dàng như vậy.

Đang muốn nên dùng cỡ nào thủ đoạn, chiếm được với vị này gặp gỡ, liền nghe hai bên đường đi chung cổ cùng vang lên, người qua đường đều là nói: "Tiết Độ Sứ đi ra rồi!"

Thanh Hư biểu hiện chấn động, "Vừa vặn nhìn lại một chút người này khí số!"

Thả tay xuống bên trong xanh ngọc chén rượu, ngưng thần quan sát.

Liền thấy hai hàng giáp sĩ nối đuôi nhau mà ra, phân loại hai bên, đều mặc giáp chấp kiên, trong ánh mắt, mang theo sát khí, chỉ là một chút, Thanh Hư liền hiểu được, những này, đều là bên trong chiến trường, muôn vàn thử thách, cứu tử nhất sinh bồi dưỡng được đến hân tốt!

Loại này giáp sĩ, khí huyết doanh mãnh, tinh khí lang yên, lại tự mang thiết huyết sát khí, phổ thông pháp thuật, đối với bọn họ đều là vô hiệu.

Nếu như trăm người cùng nhau tiến lên, lại có cung tên, vậy cho dù lúc này Thanh Hư, cũng không chắc chắn có thể sống rời đi!

"Người này đúng là cảnh giác!" Thanh Hư Chân Nhân gật đầu, khen ngợi nói.

Thời loạn lạc bên trong, tôn trọng cá nhân võ lực, tất nhiên là không sai, nhưng nếu như làm được Tam phủ Quận chúa, còn yêu thích chơi cái trang vi hành, vậy thì là nào tàn!

Tống Ngọc giáp sĩ không rời khỏi người, nhưng là tính tình thận trọng, tâm tư kín đáo biểu hiện.

"Lúc trước ta còn lo lắng, Tống công thiếu niên đặc chí. Ngăn ngăn năm hứa, liền bao phủ Ngô Nam, không khỏi sinh ra chút kiêu ngạo tâm tư, coi thường anh hùng thiên hạ, bây giờ nhìn lại. Nhưng là ta lo xa rồi..."

Thanh Hư Chân Nhân âm thầm nghĩ, đối với Tống Ngọc tương lai, càng nhiều một phần hi vọng.

Đang lúc này, văn võ quan lại, chen chúc một vị thiếu niên đi ra.

Thanh Hư không cần suy nghĩ nhiều, liền biết thiếu niên này tất là Tống Ngọc. Bận bịu ngưng thần nhìn lại.

Liền thấy Tống Ngọc lúc này tuy vẫn là nhược quán, nhưng mặt như ngọc, mục tự điểm tất, giữa hai lông mày, càng là mang theo bừng bừng anh khí.

"Ừm! Thiên Đình viên mãn. Nhĩ như châu khuếch, nhưng là đại quý chi tượng, không có kẻ hở!"

Thanh Hư Chân Nhân gật đầu, "Chính là không biết số mệnh làm sao?"

Nhắm mắt mình tưởng, nhưng là vận lên Bạch Vân Quan bí truyền quan khí pháp thuật!

Tuy rằng ở Đại Càn, chỉ cần mở đến linh nhãn giả, liền có thể quan sát số mệnh, nhưng số mệnh ẩn sâu. Há lại là dễ dàng như vậy liền có thể xem tận.

Tâm thường linh nhãn, chỉ có thể nhìn đến mặt ngoài, không thể tế tra căn cơ. Liền dễ dàng phát sinh phán đoán sai, trước Ngọc Hành linh nhãn, cũng là loại này.

Thanh Hư vận lên pháp môn, tên là "Linh Tê Thông Minh Nhãn", chính là Bạch Vân tổ sư truyền lại, không phải Chân Nhân không thể tu.

Một khi vận lên phương pháp này. Không chỉ có thể quan sát số mệnh, còn có thể tế cứu căn cơ. Tìm căn nguyên tố nguyên, nếu có thể tu đến cảnh giới tối cao. Thậm chí có thể đoán trước số mệnh hướng đi, quan sát mệnh trời long vận!

Chỉ thấy theo Thanh Hư lần thứ hai giương đôi mắt, trong mắt của hắn, thì có u quang lóe qua.

Lúc này Thanh Hư, tựa hồ đẩy ra rồi một tầng sương mù, nhìn thấy thế giới chân thực, chu vi một bàn một đấng, đều tựa hồ có sự sống, ở thuật nói

gì đó.

"Đây là thi pháp quá mức, thấy rõ u ám Huyền Cảnh!" Thanh Hư đối với này sớm có dự liệu, Tống Ngọc khí số, quan hệ Bạch Vân Quan tương lai, hẳn không dám thất lễ, thôi thúc hoàn toàn pháp lực, đem Linh Tê sáng rực mắt phép thuật, mở ra to lớn nhất.

Lúc này ám niệm tĩnh tâm pháp chú, đưa mắt chuyển tới Tống Ngọc trên người.

Liền thấy lúc này Tống Ngọc, Kim Thanh khí hội tụ không tiêu tan, kết thành dày đặc mây khói, tung bay ở Thiên môn phía trên.

Mây khói thâm hậu quảng đại, còn cùng này Tam phủ số mệnh, có giao lưu, thỉnh thoảng thì có bạch khí hội tụ, truyền vào Tống Ngọc đỉnh đầu.

"Ừm! Kim khí nồng nặc, thanh khí đã sinh, thống trị Ngô Nam, nhưng là đầy đủ!" Thanh Hư gật đầu, nhìn kỹ mây khói trung ương.

Linh Tê sáng rực mắt phép thuật, cũng mở ra to lớn nhất.

Cái môn này tổ sư truyền xuống thần thông, quả nhiên không tầm thường, Thanh Hư ánh mắt, nhất thời xuyên thấu tầng tầng số mệnh, thấy rõ Tống Ngọc hạt nhân khí số.

Mây khói trung gian, một cái màu xanh bản mệnh, ngạo nghễ đứng thẳng, quản lý chư khí, càng có màu đỏ thẫm Giao Long xoay quanh, hai trảo ba chỉ, ngư thân đuôi rắn, vảy chu vi, hiện ra nhàn nhạt kim quang, hậu thân còn có hai cái nhô ra, làm như muốn lại đưa ra hai trảo đến.

"Màu xanh bản mệnh, chính là công hầu chi tượng, đại cát đại quý, nhưng ở Tống Công, nhưng có chút thấp!" Dù sao liền ngay cả Lý Như Bích, đều có màu tím.

"Nhưng này Xích Giao, rồi lại uy nghiêm cực kỳ, có thể bao phủ một châu, xem ra long khí thật là sung túc..."

Lúc này, xích giao tựa hồ phát hiện cái gì, mở con mắt màu vàng óng.

Thanh Hư trong lòng rung mình, mau mau thu hồi phép thuật, không lại quan sát.

Ý niệm trong lòng nhanh quay ngược trở lại: "Tổng côngbản mệnh, làm được công hầu, đều là có thể được, nhưng không phải Vương Giả chi mệnh, nhưng Xích Giao lại đang, càng có màu vàng, chỉ là hiện tại khí tượng, liền đầy đủ chúa tể Ngô Châu!"

Cau mày: "Tổng côngchi tượng, thực sự là kỳ dị, ta cũng giải không được!"

Lập tức bật cười: "Quản nhiều như vậy làm chi? , lẽ nào hiện tại, còn có thể thay đổi địa vị hay sao? Ta chỉ cần xác định Tổng côngcó nhất thống Ngô Châu chi tượng liền có thể, cái khác, ở Ngô Châu chưa chiếm trước đó, đều là dư thừa..."

Trong lòng quyết định, chờ Tổng Ngọc hồi phủ sau khi, liền cầm thư đích thân viết trước đi đầu quân.

Tổng Ngọc vươn mình lên xe ngựa, đợi đến liêm mạc thả xuống, che khuất khóe miệng hẩn ý cười.

Này Thanh Hư, vừa vào Ngô Nam, Tổng Ngọc phải tin tức, mới vừa rồi bị nhòm ngó cảm giác, tất là người này ra tay, nói vậy liền muốn đến đây nương nhờ vào.

Thanh Hư mặt sau, đứng, chính là toàn bộ Bạch Vân Quan, ẩn tại thế lực không phải chuyện nhỏ.

Có bọn họ trong bóng tối giật dây, vừa ra Thanh Long Quan, liền không phải hai mắt tối thui, cái này cần đến trợ lực, khó có thể tính toán!

Có lớn như vậy lợi ích, Tống Ngọc đương nhiên sẽ không đổi với trước đó xung đột, tính toán chi li.

Huống chi, hẳn biết được Bạch Vân Quan nội tình, bọn hắn bây giờ, ở không tấy đi trên người tội nghiệt trước, cùng Tống Ngọc, chính là có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, hoàn toàn không sợ chần chừ, có thể yên tâm phân công.

Trong lòng quyết ý, người này một nương nhờ vào, liền có thể trọng dụng ngay!

"Nhanh hơn!" Tống Ngọc thần du vật ở ngoài, trong lòng tự nói.

Này tín ngưỡng bá dưới, chỉ đợi nở hoa kết quả, dương gian phương diện, văn võ đều là yên lặng chuẩn bị, cánh chim dần phong, chỉ đợi hai lần được mùa, người an lòng, liền có thể vững chắc căn cơ.

Đến lúc đó, Sơn Việt vấn đề, cũng gần như giải quyết, Trường Nhạc, Vũ Di Nhị phủ, chính là đảo mắt tức có.

Ngô Nam nơi, liền muốn hoàn toàn rơi vào Tống Ngọc một người chi chương!

Suy nghĩ đến đây, Tống Ngọc không khỏi nở nụ cười, lúc này thiên hạ, chư hầu đều ở quật khởi, nhưng tốc độ của hắn, tuyệt đối là nhanh nhất cái kia một nhóm, quay về mới xuất hiện kiêu hùng, liền chiếm có rất lớn ưu thế.

Bước đi này trước tiên, liền từng bước trước tiên, nói không chừng, còn có thể tra tìm Chân Long đại vị!

Tống Ngọc nhắm hai mắt lại, theo vết bánh xe không ngừng đi tới, nhưng là rơi vào một loại trong cõi u minh ý cảnh.

...

Xuân đi thu đến, trong nháy mắt, liền đến Vĩnh An mười hai năm.

Tuân Tĩnh ăn mặc Ti lại pháp bào, phía sau còn theo hai cái thể hình cao to người hầu cận, chính là trước Hồ Hán Tam cùng hãn một cái huynh đệ. Tuân Tĩnh thông qua văn tuyển, đến nhập Phì Địa Ti vì là Lại.

Hãn có đại tài, làm việc kín kẽ không một lỗ hổng, ngoài ra, còn có một việc chỗ tốt, hãn có thể đem thưởng cấp chưa suy nghĩ thỏa đáng việc làm tốt, rồi lại không kể công, cùng đồng liêu quan hệ, cũng là vô cùng tốt.

Như vậy thuộc hạ, ai không muốn? Bởi vậy, không tới tháng ba, liền thu được lên cấp. Sau khi thêm ân không ngừng, hiện tại đã làm được Phì Địa Ti lại, chủ quản một huyện đất ruộng.

Hãn cũng là cái thủ tín người, đạt được tiện lợi, liền đem trước đây Hồ Hán Tam mấy người vợ vết mà đến, sung làm người hầu thuộc hạ.

Hồ Hán Tam mấy người, ở cảm ân đại đức sau khi, cũng là triệt để biết được Tuân Tĩnh tiềm lực, cam vì là nanh vuốt ra roi.

Tuân Tĩnh chạy như bay, ngựa không mà đi, dò xét dưới chân đất ruộng, nhìn nông dân bận rộn nhưng mang theo ý mừng khuôn mặt tươi cười, trong lòng thầm than.

"Trước tiên ra Âm binh, quét sạch Tân An quỷ loại, lại phái đến Vương Trung vì là Tuần Kiểm, quét sạch cảnh nội, này mấy lần nghiêm đánh xuống, Tân An bên trong phủ du hồn Hung Quỷ, chính là một không, trước có thể mở ra trăm ngàn mẫu ruộng tốt đến!"

"Có những này, Tống Ngọc thực lực, đâu chỉ tăng gấp bội?"

"Chủ thượng lại mỗi hương các phái Phì lệnh lại, mỗi huyện phái ra Phì Địa Tì lại, mặc kệ ước nguyện hay không, đều triển khai phì thần thông, để Tân An mẫu sản, nhất thời tăng vọt năm phần mười! Bởi vậy tiêu hao đồng tiền lớn, mấy có mấy trăm vạn khoảng cách!"

"Như vậy không tiếc vốn liếng hạ xuống, Tân An năm nay lương thực, muốn không lớn thực cũng khó! Tân An chính là Tống Ngọc lập nghiệp nơi, Tống Ngọc nhờ vào đó, ngay lập tức sẽ đạt được thiên quyền, nguyên lai vẫn cần ba năm mới có thể ổn định lòng người, hiện tại một năm liền có thể đạt thành, hiệu quả còn muốn càng tốt hơn!"

"Lớn như vậy thế! Coi như Lý gia phục sinh, cũng vậy..."

"Ai..."

Tuân Tĩnh thở dài, liền không nghĩ nhiều nữa. Hẳn cũng biết, có những này, coi như Lý Như Bích phục sinh, cũng chỉ có thể có khóc cũng không làm gì mà thôi!

Phương Minh vì cho Tống Ngọc tạo thế, hạ lệnh bất luận tín đồ có hay không ước nguyện, cũng không nhìn hương hỏa, Tân An bên trong phủ mỗi khối đất ruộng, đều muốn dùng thượng thần thông tăng sản.

Vì thế tiêu hao thần lực màu trắng, khoảng có mấy trăm vạn khoảng cách.

Nhưng Phương Minh tích lũy mười mấy năm, xuất thân giàu có, lại có Tân An tín ngưỡng bổ sung, cũng chống đỡ nổi.

Đương nhiên, quá khoảng thời gian này, tự nhiên vẫn là khôi phục trước cách làm, có ước nguyện, hương hỏa đầy đủ, khấu trừ sau khi, mới có thể vì là tín đồ triển khai thần thông.

Không phải vậy, mặc cho thần lực như núi như biển, cũng không nhận được như vậy tiêu hao.

Tuân Tĩnh không biết chủ thượng dự định, một đường dò xét, liền thấy hai cái nông gia hán tử đi qua, tuy rằng thân hình gầy yếu, nhưng trên mặt tốt xấu có chút màu máu.

Hai người này, vừa đi, vừa nói chuyện phiếm, không chút nào thấy rõ Tuân Tĩnh mấy người.

"Lão Trương, năm nay hoa mẫu, dài đến nhưng là quý quái, ta tính toán một chút, hầu như mỗi mẫu đều có ba thạch khoảng chừng..."

"Đây là chuyện thật tốt a! Lương thực ở tay, này trong lòng, mới chân thật, ta cũng không muốn lại quá trước tháng ngày rồi!" Lão Trương cảm thán nói, một bộ còn có thừa quý đáng đáp.

"Đó là..." Bắt đầu người nói chuyện, không biết nghĩ đến cái gì, cũng là khiếp đảm không ngớt.

Cái kia đoạn chạy nạn tháng ngày, thực là hăn tối không muốn nhìn lại thời gian, mỗi gia hầu như đều có mấy cái, chết ở bên trong.

"Hiện tại không phải có ngày thật tốt sao? Này nhờ có Tổng Tiết Độ Sử a!" Lão Trương nhìn ân tình này tự có chút trầm thấp, vội vã an ủi nói.

"Không sai! Nhờ có Tổng Ngọc tiết độ! Ta nghe nói, trong thôn muốn duyệt Binh, liền chuẩn bị để nhà ta hai tiểu tử đi qua..."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 169: Nương Nhờ Vào

Theo lời nói, hai cái nông dân càng đi càng xa.

Tuân Tĩnh cẩn thận nghe, đột nhiên thở dài, "Căn cơ đã định a!"

Vừa nãy hai người, trước đây chính là lưu dân, Tống Ngọc mở đến đồng ruộng, tự nhiên cần tá điền loại hình.

Hiện nay, gặp thời loạn lạc, không thiếu lưu dân rất nhiều, vừa vặn đều làm tá điền. Tam phủ bên trong, đem những này lưu dân một thoáng đánh đi, trị an nhất thời đại trị, ngay lập tức sẽ khôi phục ổn định.

Quay về những này lưu dân tá điền, Tống Ngọc lấy phép nghiêm hình nặng.

Đem năm gia biên làm một giáp, tuyển ra bảo đảm trưởng loại hình, đăng ký tạo sách, đồng thời nghiêm túc pháp lệnh, khiến cho các gia lẫn nhau giám sát, một khi có phạm, lại không đúng lúc báo cáo, chính là tội liên đới!

Đang ở một chỗ, đương nhiên phải tuần hoàn một chỗ quy tắc, hiện tại Đại Càn, lưu dân hỗn loạn, chính thích hợp dùng phương pháp này.

Nhưng một mực cao áp cũng là không được, Tống Ngọc ngoại trừ dành cho mỗi nhân khẩu lương, bảo đảm sinh tồn ở ngoài, càng là ban dưới pháp lệnh, tuyên bố nghề nông đặc lực giả, không chỉ có thể thưởng nhập

dân tịch, càng có đất ruộng phát xuống, chuyện này nhất thời đạt được lưu dân tử lực mỗi ngày liều mạng làm việc.

Như vậy vừa đấm vừa xoa, rốt cục đem lưu dân thu phục, lúc này lưu dân, trên đỉnh màu xám tiêu hết, biến thành bạch khí.

Dùng thế gian lại nói, chính là toàn bộ đều thành lương dân. Lần này, nhất thời tăng mạnh Tống Ngọc thực lực.

Vốn là, quân phủ cường đạo, khí thì có màu đen, này không phải quý khí cùng quân khí, mà là Nhân Đạo số mệnh, đại biểu không phục vương pháp, hung tàn bạo ngược.

Trước lưu dân, tuy rằng không đến cái trình độ này, nhưng cũng có màu xám, đây là xen vào trắng đen trong lúc đó số mệnh, cực không ổn định, vừa có thể bị chiêu an vì là dân, cũng có thể lạc thảo là giặc.

Nhưng hiện tại, toàn bộ đã biến thành màu trắng. Này một vào một ra trong lúc đó, là bao lớn giúp ích?

Chỉ này một hạng, Tống Ngọc số mệnh chính là tăng mạnh. Hầu như có thể so sánh với lại đặt xuống một phủ.

Đồng thời, những này lưu dân, lại lấy sinh tồn Thổ Địa, đều là xuất từ Tống Ngọc chính quyền, nếu là Tống Ngọc rơi đài, cái kia tự cũng miễn không được thanh toán, coi như có thể tránh được một kiếp. Này đồng ruộng, cũng khẳng định là muốn thu đi.

Lưu dân há nguyện như vậy? Tất liều mạng bảo vệ Tống Ngọc thống trị, lấy giữ gìn tự thân lợi ích.

Những thứ này. Cũng là bình dân bên trong căn cơ!

Lại như chiêu mộ sĩ tốt loại hình, những này lưu dân rõ ràng trong đó đạo lý, đều là phái đến trong nhà con cháu, nhảy nhót báo danh. Vì là Tổng Ngọc mà chiến!

Như vậy quân đội. Mới có thể tự lập tự mạnh, sau đó chính là quay về triều đình đại quân, cũng dám xuống tay!

Tuân Tĩnh yên lặng nghĩ, sắc mặt không khỏi nghiêm nghị, Hồ Hán Tam thấy rõ cảnh này, mau mau hỏi: "Đại nhân có thể có cái gì nghi nan? Cứ việc giao cho tiểu nhân, tất vì là đại nhân xử lý thỏa đáng.."

Nhưng là đem chính mình đặt tại nô bộc địa vị, một lòng một dạ leo lên.

Tuân Tĩnh lắc đầu một cái. Bất cười nói: "Vô sự. . . Chỉ là muốn người này việc, trong lúc nhất thời. Đã quên tự thân đã phi phạm người. . ."

Hiện tại muốn những thứ này, cũng là vô dụng, Tuân Tĩnh thân là Thành Hoàng thần lại, đã cùng thế gian việc cắt đứt liên hệ, lo lắng nữa những này, chẳng phải là buồn lo vô có?

Hồ Hán Tam cười làm lành nói: "Đại nhân nhất thời xúc cảnh sinh tình, cũng là khó mà tránh khỏi, coi như tiểu nhân mấy người, theo đại nhân dò xét trong huyện, thấy rõ phạm nhân sinh hoạt tình cảnh, cũng thường xuyên cảm thán, thốn thức không ngớt. . ."

Thấy Tuân Tĩnh mỉm cười, Hồ Hán Tam tiến lên một bước, thấp giọng nói: "Đại nhân! Ngài trước dặn dò sự, tiểu nhân đã làm thỏa đáng, đã khiến người nhìn, đại nhân gia đình an khang, phu nhân và thiếu gia, đều là mạnh khỏe. . ."

Tuân Tĩnh trên mặt có chút ửng hồng, rất là kích động, tiếp tục Hồ Hán Tam cánh tay, liên thanh âm, đều có chút run rẩy, cẩn thận hỏi: "Người. . . Nói thật là?"

Hồ Hán Tam cười khố: "Tiểu nhân sao dám lừa gạt lão gia, tiểu nhân tìm mấy cái hiểu biết người, thấy có đi Lâm giang việc chung, phải làm phiền bọn họ tìm hiểu tin tức, hôm nay rốt cục đạt được tin chính xác. . ."

Tuân Tĩnh thân là thần lại, bận bịu Ti lại việc, hơn nữa âm dương cách xa nhau, tự nhiên không có thể tùy ý rời đi, vấn an người nhà.

Nhưng hẳn tự có biện pháp, thu rồi Hồ Hán Tam mấy người, này Hồ Hán Tam, cũng coi như rắn có rắn lộ, giao du rộng lớn, lại tăng thêm Tuân Tĩnh lấy Thần Đạo Phù Tiền mở đường, cuối cùng tìm được phương pháp, có thể tìm hiểu trong nhà tin tức.

Hiện tại đạt được, Tuân Tĩnh cảm xúc chập trùng, lại cẩn thận hỏi chút trong nhà tình trạng gần đây.

Hồ Hán Tam không dám thất lễ, sự không lớn nhỏ, đều là tường tận, xem ra cũng tổn không ít tâm tư.

Tuân Tĩnh nghe được người nhà đều là mạnh khỏe, trường thọ một hơi, nói: "Gian khổ người rồi!"

"Nơi nào, vì là lão gia làm việc, tiểu nhân vạn tử không chối từ!" Hồ Hán Tam trong lòng vui vẻ, mau mau biểu trung tâm.

Hắn tự biết thân phận thấp kém, kiến thức thiên cận, liền ngay cả vũ lực, cũng là thường thường, chỉ là bình thường làm người phóng khoáng, mới có chút huynh đệ giúp đỡ.

Điều kiện như thế này, chỉ có thể nói trung đẳng, còn có chút bình thường, đi chọn rút Âm binh, mấy lần đều bị xoạt dưới, Phương Minh hiện tại, đối với Âm binh chọn lựa rất nghiêm, không phải chân chính võ nghệ xuất chúng, tập đến binh pháp, chính là muốn muôn vàn thử thách quân hồn.

Như Hồ Hán Tam loại này, nếu là bắt đầu thời kì, còn có mấy phần hi vọng, nhưng đến hiện tại, tất nhiên là trực tiếp xoạt dưới.

Qua mấy lần, Hồ Hán Tam cũng chết tâm, chỉ muốn hưởng thụ một cái, mỗi ngày không có việc gì, ngơ ngơ ngác ngác.

Nhưng Tuân Tĩnh xuất hiện, lại làm cho hắn nhìn thấy một chút hy vọng.

Này Tuân Tĩnh có văn tài, tuy rằng Hồ Hán Tam không biết hắn mới có bao nhiêu, nhưng ở bình dân nhiều không biết chữ tình huống dưới, có thể tả vài chữ, đều là người đọc sách, đáng giá đầu tư một cái.

Ở thần lại chọn lựa thì, mới giúp một cái, sau khi Tuân Tĩnh biểu hiện, cũng chứng minh Hồ Hán Tam không nhìn lầm người.

Năm đó hứa đến, theo Tuân Tĩnh bộc lộ tài năng, càng được trọng dụng, Hồ Hán Tam tâm tư, cũng là theo biến đổi lại biến.

Trước là đầu tư một cái, bác chút tiền lời, sau đó thì có dựa vào chi tâm, tới hiện tại, chính là phải đem dòng dõi tính mạng toàn bộ giao phó.

Dù sao, Tuân Tĩnh chỉ chưa dùng tới một năm này, liền từ thấp kém nhất thần lại, làm đến Phì Địa Ti lại, khoảng cách lên cấp cửu phẩm, có Thần Vị, cũng chỉ kém hai bước mà thôi!

Cùng hắn đồng thời tuyển chọn thần lại, hiện tại còn nhiều ở dịch đình cấp một bồi hồi, chỉ có vền vện mấy cái, hỗn đến Lệnh lại cấp một, này đã xem như là rất tốt.

So sánh với nhau, Tuân Tĩnh tăng lên, quả thực có thể dùng tăng nhanh như gió để hình dung.

Hồ Hán Tam nổi lên nường nhờ vào tâm ý, nhưng là không thể bình thường hơn được.

"Ừm! Không sai! Không sai!" Hồ Hán Tam tâm thái, Tuân Tĩnh mắt sáng như đuốc, tự nhiên cũng nhìn ra.

Người này ở trước mặt hắn, cử động càng ngày càng cẩn thận cẩn thận, chấp lễ cung. Đây là nổi lên nường nhờ vào chi tâm.

Coi như là nường nhờ vào, cũng chia rất nhiều loại, nếu như nói, vừa mới bắt đầu, Hồ Hán Tam chỉ là tương đương với một cái khách khanh, hiện tại, chính là muốn bán rẻ thân mình, cam làm nô bộc.

Đối với tình huống này, Tuân Tĩnh trong lòng, đương nhiên rất là cao hứng, hắn cảm giác sâu sắc chính mình thế đơn sức bạc, coi như muốn làm chút sự, cũng không có ai giúp.

Này Hồ Hán Tam, vừa bắt đầu liền nhận thức, lại trải qua nhiều chuyện như vậy, lẫn nhau biết gốc biết rễ, là nhất dùng tốt bất quá.

Trước phái hắn tìm hiểu trong nhà việc, cũng có ám chỉ tâm ý.

Nhìn dáng dấp, này Hồ Hán Tam, cũng cảm giác được. Tuân Tĩnh cười, nói rằng: "Người việc này, làm được rất tốt, số tiền này, liền cầm, cùng các anh em uống chút rượu đi. . ."

Nói, liền từ trong tay áo, lấy ra năm viên màu trắng đồng tiền lớn, đây là Thần Đạo Phù Tiền, Phương Minh lấy thần lực biến thành, diệu dụng vô cùng.

Này một viên màu trắng đồng tiền lớn, chính là một tia thần lực màu trắng, không chỉ là Thành Hoàng Pháp Vực bên trong đồng tiền mạnh, cũng có thể tu bổ hồn thể, tăng cường pháp lực, cực kỳ quý giá.

Phương Minh trước, chỉ cho mấy cái trọng yếu thuộc hạ phân phát bổng lộc, đó là lúc đó thần lực thu vào nông cạn, coi như duy trì chi ra, đều có chút không đủ, có thể nào như vậy lãng phí?

Đến sau đó, theo Phương Minh thần lực dồi dào, mới ban bố này chính, cho thuộc hạ văn võ quan lại, đều hạch định bổng lộc, đúng hạn phát xuống.

Làm thử mấy tháng sau, phát hiện đối với tăng lên thuộc hạ làm việc tính tích cực, quả có không nhỏ tác dụng, liền hình thành làm riêng.

Tuân Tĩnh hiện tại là Ti lại cấp, mỗi tháng cũng có năm cái đồng tiền lớn bổng lộc.

Hồ Hán Tam thấy rõ màu trắng Phù Tiên, chính là trong mắt toả sáng.

Hắn cùng mấy cái huynh đệ, tuy rằng bị Tuân Tĩnh lấy được, làm người hầu, nhưng cũng chỉ là tô vẽ thân phận, không vào biên chế, liền cấp thấp nhất dịch đình cũng không tính, có thể mỗi ngày có một trận đồ ăn, duy trì tiêu hao, chính là đại thiện, tự nhiên cũng không có bổng lộc.

Nơi này đồ ăn, chính là thần lực biến thành, cùng trong thôn tằm thường ẩm thực không giống, có thể duy trì sinh hồn tiêu hao, kéo dài tuổi thọ, cũng là rất được vây đỡ.

Cái này cũng là bị chiêu vì là tô vẽ thù lao.

Năm cái đồng tiền lớn, không thiếu. Có thể mua trên năm đàn rượu ngon, cùng các anh em chè chén một phen, nếu là dùng ở tự thân, càng có thể bổ sung hồn khí, khiến cho trường tồn.

Hồ Hán Tam không tự chủ được tiếp nhận, con mắt có chút đăm đăm, lập tức thầm mắng mình một tiếng không tiến bộ đồ vật, mau mau hành lễ tạ ân: "Đa tạ lão gia!"

"Không cần đa lễ!" Tuân Tĩnh cười nhạt nói.

Tuy rằng này Hồ Hán Tam là bán rẻ thân mình, nhưng một ít cần phải ngon ngọt, hay là muốn cho.

"Đi thôi! Còn có huyện bắc 370 mẫu đất, cần triển khai thần thông, tăng cường độ phì, không thể thất lễ! Nếu là làm hư hại việc xấu, liền lão gia ta cũng phải ăn không được, lượn tới đi. . ."

Tuân Tĩnh dặn dò, đây là đại sự, Hồ Hán Tam cùng một cái khác người hầu mau mau nói: "Không sai! Chúng ta vẫn là mau mau hoàn thành việc mới tốt."

Một nhóm không khỏi bước nhanh hơn, một lát sau, liền tới huyện bắc một chỗ.

Chỉ thấy ruộng tốt thiên mạch, còn có một mảnh nông ốc, xây ở đồng ruộng trung gian.

Trong thôn trên quảng trường, kiến một cái nho nhỏ Thành Hoàng thần miếu, miếu trước còn giữ chút hương hỏa vết tích.

Tuân Tĩnh lấy ra một tờ công văn, đối chiếu đồng ruộng, gật gù, nói: "Chính là nơi này rồi!"

Móc từ trong ngực ra một chuỗi đồng tiền lớn đến, ước chừng có mấy chục, ngoài tròn trong vuông, mặt trên còn có phù văn, lóe lên ánh sáng màu trắng.

Tuân Tĩnh trong tay hơi dùng sức, Thần Đạo Phù Tiền hóa thành từng tia từng tia thần lực màu trắng, tràn vào trong cơ thể một chỗ.

Thần lực hóa thành một đạo dòng suối nhỏ, bị trong đan điền một khối bùa chú hấp thu.

Chính là Phương Minh ban tặng Phì Địa thần thông phù văn!

Tuân Tĩnh chỉ tay đất ruộng, nói tiếng: "Đi!"

Từng tia từng tia bạch quang, tự ngón tay bên trong tuôn ra, hóa thành lăm ta lăm tấp, tản vào đồng ruộng bên trong, biến mất không còn tăm hơi.

Tuân Tĩnh gật đầu, biết triển khai Phì Địa thần thông sau, này điền sản lượng, liền có thể tăng trưởng năm phần mười, chỉ cần không đụng tới cái gì khó có thể chống lại thủy hạn đại tai, cái kia được mùa chính là ván đã đóng thuyền việc.

Qua mấy lần, hôm nay nhiệm vụ, liền hoàn thành, Tuân Tĩnh cũng là thở dài một hơi.

Này Phì Địa thần thông, không cần mỗi ngày triển khai, chỉ cần một tháng có một lần, chính là đầy đủ.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 170: Tình Hình Trận Chiến

Tuy rằng như vậy, Tuân Tĩnh mấy lần triển khai thần thông hạ xuống, tiêu hao Thần Đạo Phù Tiên, cũng có trăm mấy.

Liên với Tuân Tĩnh hồn thể, đều có chút lay động, trên mặt, cũng hiện lên vẻ mệt mỏi.

"Lão gia..." Hồ Hán Tam tiến lên, hạ thấp giọng, muốn nói lại thôi.

Tuân Tĩnh thấy hấn ánh mắt, đã biết hấn muốn nói cái gì.

So với mỗi tháng chỉ là vài đồng tiền bổng lộc, gần đây bách thần tiên, tất nhiên là rất lớn một món tiền bạc, người này là động tham niệm!

Nhưng này, làm sao có khả năng? Phương Minh quy củ rất nghiêm, không chỉ có mỗi ngày phát xuống thần tiên, cũng phải đăng ký công dụng, không đúng giờ hạch tra.

Nếu là có cắt xén, cái kia địa vực tất sẽ giảm sản lượng, xuất hiện dị dạng, đến lúc đó phái đến sứ giả hạ xuống, nên cái gì đều rõ ràng.

Tuân Tĩnh ba người, còn có thể chiếm được thật đi không được?

Huống chi, còn có trong truyền thuyết thần dạ du, chính là chuyên môn củ sát chuyện như vậy, Tuân Tĩnh ở mặc cho tới nay, đã nghe được mấy ví dụ, bị bắt được sau, kết cục đều là cực thảm, trực tiếp đánh rơi thần

chức, hồn phi phách tán, liền với người thân bạn cũ, đều phải bị đến liên luy.

Sắc mặt trước nay chưa từng có nghiêm túc, quát lớn: "Ta biết người muốn nói cái gì! Nhưng việc này, đừng hòng mơ tới, bằng không, đừng trách ta, không nói tình cảm..."

Hồ Hán Tam thấy rõ Tuân Tĩnh vẻ mặt, cái trán đột nhiên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, quỳ xuống nói: "Tiểu nhân nhất thời mớ heo làm tâm trí mê muội, mới nói ra mê sảng, sau đó cũng không dám nữa... Lão gia khai ân a!"

Tuân Tĩnh thấy hăn có chút chân tâm, ngữ khí mới chuyển thành ôn hòa: "Những thứ này... Bất quá là cực nhỏ tiểu lợi, so với Trường Sinh, so như cặn bã cùng mỹ ngọc, người không muốn nhất thời bị mê hoặc... Lượm hạt vừng làm mất đi dưa hấu!"

"Phải! Là! Tiểu nhân sau đó tất vững vàng nhớ kỹ!" Hồ Hán Tam gật đầu như tiểu gà mổ thóc.

"Không ngừng phải nhớ, càng muốn khắc đến trong xương đi!"

"Tiểu nhân biết rồi!"

Tuân Tĩnh lúc này trên mặt, mới chuyển thành bình tĩnh, nói: "Nơi đây việc đã xong. Chúng ta trở về đi thôi!"

Một phát ổng tay áo, tự đi tới, Hồ Hán Tam cùng huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, đuổi theo sát...

Lúc này Ngô Nam, đã truyền ra Tống Ngọc Long Hưng Chi địa đạt được thiên quyển. Lương sản tăng nhiều tin tức.

Tuy rằng còn chưa tới thu hoạch mùa, nhưng thu hoạch mọc, chỉ cần có chút nghề nông kinh nghiệm người, cũng có thể có thể thấy.

Đồng thời, lần này mẫu tăng, e sợ có năm phần mười trở lên!

Tin tức này một khi truyền ra. Nhất thời truyền vang Ngô Nam, bách tính đối với Tống Ngọc thống trị, không tự chủ liền có thêm chút kính nể.

Liền với thế gia, cũng bị tin tức này ảnh hưởng, đối với Tống Ngọc càng thêm xem trọng.

Tin tức không ngừng ở Ngô Nam truyền bá. Càng ở hữu tâm nhân thúc đẩy dưới, hướng về Ngô Châu bắc bộ truyện đi, người đương thời tuy khó có thể tin, nhưng luôn có bán tín bán nghi giả, này như vậy đủ rồi!

Này vẫn không có được mùa, đợi được mùa thu, chân chính mẫu sản xuất ra, không ngừng Ngô Châu. Liền với toàn bộ thiên hạ, đều sẽ chấn động!

Nhưng Ngô Nam cái khác hai phủ, nhưng không có chìm đắm ở tin tức này bên trong. Tâm tư của bọn họ, nhiều bị trong phủ Sơn Việt đại chiến hấp dẫn.

"Các dũng sĩ! Giết a! Tổ U cái kia ý chí, ở trên trời nhìn kỹ người!"

"Các dũng sĩ! Thành Hoàng thiên thần đã hạ xuống chúc phúc, vì nó chết trận dũng sĩ, linh hồn đem trực tiếp thăng tới thiên đường!"

"Vĩ đại Mục Thủ, Thiên Cung duy nhất người thống trị Hô Hòa đại nhân hạ lệnh. Phàm là lập công, lương thực nữ nhân. Đều là trước tiên tuyển..."

Theo dũng sĩ đầu mục Hô Hòa thanh, một dũng mãnh hơn người Sơn Việt dũng sĩ. Gào thét, bính lên trong cơ thể mỗi một phân huyết khí, vung

vây binh khí trong tay, hung hãn giết tới!

Cùng bọn họ đánh với, chính là khác một làn sóng Sơn Việt, không chỉ nhân số ít, đồng thời dũng sĩ nhiều tương đối gầy gò, dùng vũ khí, cũng càng thấp kém, thậm chí còn có đồ đá cốt tiên loại hình.

Có nhiều như vậy ưu thế, Thiên Cung Bộ Lạc dũng sĩ, tự nhiên đại chiếm thượng phong.

Không tới nửa canh giờ, đã đặt vững thắng cục! Kết thúc chiến đấu.

Đại chiến sau sân bãi, che kín máu tươi hài cốt, tán loạn cờ xí mâu kiếm những vật này phẩm, hỗn độn chồng đống dưới đất, hầu như khiến người ta khó có thể cất bước.

Tam Nhan dò xét sân bãi, rất là hài lòng gật đầu.

Những này mùi máu tanh, ảnh hưởng chút nào không tới hãn, trái lại cảm thấy có chút như cá gặp nước cảm giác.

"Ba Lỗ Đặc đại nhân!" Một cái dũng sĩ tiến lên, khom người bẩm báo.

"Chúng ta giết Trường Bạch Bộ hai ngàn dũng sĩ, lại tù binh gần ba ngàn, Trường Bạch Bộ Mực Thủ Đại Tế Ti các loại, tất cả đều bị giết ở đây, toàn bộ Trường Bạch Bộ... Đã bị diệt vong rồi!"

Nói tới chỗ này, ngữ khí của hãn, không khỏi có chút run rẩy, này Trường Bạch Bộ, nhưng là Sơn Việt xếp hạng thứ nhất đại bộ phận, cũng là chống lại Hô Hòa thống trị kịch liệt nhất một bộ.

Theo này bộ bị diệt, có thể nói, đã không có bất kỳ sức mạnh, có thể ngăn cản Hô Hòa thống nhất Sơn Việt.

"Ha ha... Được!" Tam Nhan ngửa mặt lên trời cười to, nói: "Mau mau đem tin tức truyền cho vĩ đại Hô Hòa Mực Thủ!"

"Phải!" Dũng sĩ Tiểu Bào đi ra ngoài.

Tam Nhan cảm xúc chập trùng, tự thượng cổ tới nay, vẫn chia làm bộ lạc sinh tồn Sơn Việt, rốt cục cũng bị thống nhất sao?

Phần này vinh quang, tuy rằng phần lớn đều là quy về huynh đệ của hãn Hô Hòa, nhưng cũng làm cho Tam Nhan cùng có vinh yên.

Theo Thiên Cung Bộ Lạc dũng sĩ quét tước chiến trường trở về, nơi này địa giới, lại dần dần khôi phục yên tĩnh.

Có thể ở một chỗ trong hư không, phàm mắt thường không nhìn thấy phe địch, chiến đấu còn chưa kết thúc.

"Trường thương Binh! Tiến lên!" Hứa Viễn uống.

Một loạt Âm binh, đều thân mang giáp da, cao to khôi ngô, cầm thép ròng trường thương, ở ngũ trường Hỏa trường hô quát dưới, đột nhiên đâm ra!

Thương lâm như mưa, xông lên Sơn Việt Hung Quỷ, dồn dập kêu thảm ngã xuống đất, hóa thành hắc khí tản ra.

Nhưng mặt sau truyền đến Sơn Việt Ác Quỷ đe dọa, để những này Hung Quỷ, không khỏi lần thứ hai nhào lên!

"Lại đâm!" Hứa Viễn sắc mặt không hề thay đổi, truyền xuống hiệu lệnh.

"Giết!" Lại là trường thương đâm ra, xông lên Hung Quỷ, ngã một mảnh.

Qua mấy lần, thương Binh cũng có chút uể oải, Hứa Viễn mệnh lệnh lui ra, lại thét: "Đao phủ thủ, ngay tại chỗ phòng ngự!"

Thương Binh tránh ra, hiện ra mặt sau mắt nhìn chăm chăm Âm binh, đều khoác trọng giáp, tay trái cầm thâm hậu tẩm khiên, tay phải cầm lấy cán dài đại đao, hai thứ này binh khí, đều cực kỳ trầm trọng, không phải lực cánh tay hơn người giả không thể dùng.

Hơn nữa trọng giáp phân lượng, mỗi một cái đao phủ thủ, đều có thể nói hào lực chi sĩ, tinh nhuệ nha binh!

Coi như Âm binh bên trong, cũng chia không giống binh chủng, so với đơn giản dịch huấn trường thương Binh, những này đao phủ thủ, không thể nghi ngờ tiêu tổn Hứa Viễn càng đa tâm huyết.

Nhưng lúc này dùng ra, hiệu quả tốt đẹp.

Chỉ thấy đao phủ thủ cùng kêu lên quát lớn, rút ra trường đao, sáng như tuyết ánh đao, hóa thành một màn ánh sáng, đem phía trước Hung Quỷ hết mức tiêu diệt.

Mấy vòng hạ xuống, Hung Quỷ số lượng giảm nhiều, đồn dập có ý lui.

Nhưng ở chúng nó trung gian, còn có mấy cái Lệ Quỷ quan quân, cầm âm lực biến thành quân giới, chửi bậy xua đuổi Hung Quỷ tiến lên.

"Hừ! Đám người ô hợp!" Hứa Viễn xem thường hừ lạnh.

"Xạ!" Lúc này, đột nhiên có khác một làn sóng Âm binh, từ một bên giết vào chiến trường, người cầm đầu, chính là Trịnh Kinh.

Theo hắc hiệu lệnh, người bắn tên đồn dập bắn ra trên tay sắc bén, theo một kêu thảm, đối diện mấy cái Lệ Quỷ, đều là thân bên trong mấy chục tiễn ngã xuống đất, gãy dựa mấy lần, cuối cùng hóa thành hắc khí tứ tán!

Đạt được này cổ quân đầy đủ sức lực gia nhập, vốn là đối với Thành Hoàng một phương có lợi chiến cuộc, càng là hiện ra đánh tan, như bẻ cành khô tư thế.

"Giết a!" Hứa Viễn nhìn ra thời cơ chiến đấu, liền dưới ba đạo mệnh lệnh, hiệu lệnh toàn quân xung phong.

Trịnh Kinh phối hợp, đem Hung Quỷ bộ đội vây kín, tình cờ bắn giết cá lọt lưới.

Hứa Viễn làm gương cho binh sĩ, chém giết ở trước nhất, đột nhiên sáng mắt lên, đã là giết tới trận địa địch trung tâm.

Liền thấy một cái đại tướng cầm đao nhìn thềm thường, chu vi còn có mấy cái Lệ Quỷ hộ vệ, đều ăn mặc Sơn Việt trang phục, lộ ra một luồng hoang vu cổ điển khí tức.

"Trường Bạch Ác Quỷ đầu mục!" Hứa Viễn không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, đây là này chi quỷ quân thủ lĩnh, cũng là toàn bộ Ngũ Việt Ác Quỷ liên minh minh chủ!

"Nhà ta tìm người rất lâu rồi!" Hứa Viễn thét, mang theo mấy cái thân binh, hung hãn giết tới.

"Giết! Ai giết này Ác Quỷ! Quan tăng ba cấp! Bạch ngân trăm lạng!" Hứa Viễn trong mắt nổi lên hồng ti, hiện ra là kích động phi thường.

Này Ác Quỷ đầu mục, giá trị rất cao, chính là lần xuất chinh này đệ nhất đại công, sao có thể khiến nhường người khác ?

Phía dưới sĩ tốt, cũng là biết đạo lý này, lại bị trọng thưởng mê hoặc, đều là gào thét, không muốn sống nhào lên!

Ác Quỷ thủ lĩnh hét: "Đại Càn quỷ quân! Vì sao phải nhúng tay chúng ta Sơn Việt chuyện của chính mình?"

Đối với này, nó tất nhiên là nghi hoặc hồi lâu, nhân cơ hội này hỏi ra.

"Phí lời! Chúng ta chính là Binh, các người chính là tặc! Quan binh giết tặc, đây là thiên kinh địa nghĩa việc!" Một cái thân binh hét.

Bởi vì nói chuyện, thân hình hơi dừng lại một chút, nhưng vào lúc này, Sơn Việt Ác Quỷ đột nhiên nổi lên! Vung ra một đao!

Ánh đao hiện hình cung, khác nào giữa bầu trời trăng lưỡi liềm, mang theo thâm hàn quang, xẹt qua người thân binh này cổ!

Người thân binh này triệt để dừng lại, sắc mặt làm như không tin, thân thể quơ quơ, đầu lâu rớt xuống, cả người cũng tản ra, trở về thiên địa.

"Đến cùng vẫn là chưa trải qua nhiều lần chém giết! Liền này mưu kế đều không nhìn ra!" Hứa Viễn trong lòng thâm than.

Những này Âm binh, tuy rằng huấn luyện khắc khổ, trang bị lại được, nhưng không có bao nhiêu kinh nghiệm, liền như thế nông cạn kế dụ địch đều không nhìn ra.

Người thân binh này, liền vì hấn bất cẩn khinh địch, trả giá đánh đổi.

Đáy lòng ý nghĩ, chỉ là một cái thoáng, Hứa Viễn sắc mặt không hề thay đổi, trường đao vung lên, cùng cái kia Ác Quỷ chém giết ở cùng nhau.

Những người khác thân binh, thấy rõ huynh đệ chết trận giữa trường, đều bị gây nên huyết tính, cùng Ác Quỷ hộ vệ đối đầu chém giết!

Đang lúc này, Trịnh Kinh lĩnh quân giết tới!

Nhìn giữa trường tình cảnh, sáng mắt lên, liền muốn hiệu lệnh cái gì.

Đột nhiên, nghe được Hứa Viễn cười to: "Ha ha ha... Xin lỗi, Trịnh huynh đệ, đầu lâu này, là của ta rồi!"

Theo lời nói, Ác Quỷ thủ lĩnh đầu lâu bay ra, trừng lớn hai mắt, trên mặt vẫn mang theo không thể tin tưởng vẻ.

Trịnh Kinh thầm than một tiếng, sắc mặt không hề thay đổi, thét: "Đều lên cho ta!"

Cùng sau lưng hăm mươi mấy cái giáp sĩ, đều là vây lên, còn lại mấy cái Lệ Quỷ, cũng bị rất nhanh giết hết.

Thấy rõ thủ lĩnh đã chết, cái khác Hung Quỷ, đồn dập chạy tứ tán, cũng có quỳ xuống đất xin tha giả.

Nhưng Thành Hoàng Âm binh, bất luận hà giả, đều là ngay tại chỗ chém giết! Những này Hung Quỷ, đều là mây đen ngập đầu, thu rồi trái lại xấu chiếm được thân khí số, Phương Minh sao có thể thu? Bởi vậy! Hạ lệnh không đầu hàng, giết hết mới thôi!

Tới cuối cùng, Hứa Viễn dò xét giữa trường, thấy rõ chỉ có xa xa mấy cái bóng đen, còn ở chặt vật bốn thoán, không khỏi nở nụ cười.

Truyền xuống hiệu lệnh: "Các huynh đệ! Thu đội!"

"Ô ô..."

Thê lương tiếng quân hào vang lên, Âm binh đình chỉ truy sát, đồn dập về đơn vị.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 171: Diệt Sạch

Theo Hứa Viễn quân lệnh, Thành Hoàng Âm binh dồn dập trở về liệt trận, đối với may mắn chạy trốn mấy cái lộ vòng chi ngư, nhưng là xem thường.

"Các đội kiểm kê thương vong, lần lượt báo lên!" Hứa Viễn thét.

Ánh mắt nhìn về phía một bên khác, Trịnh Kinh cũng ở làm đồng dạng sự.

Này nhưng là hai người cố ý thả còn lại Hung Quỷ một con ngựa. Này không phải có tư tâm, mà là Phương Minh trong bóng tối truyền lệnh.

Hứa Viễn tâm tư kín đáo, lại tùy tùng Phương Minh lâu ngày, cũng đoán được mấy phần dụng ý.

Chủ công muốn ở Sơn Việt truyền bá tín ngưỡng, đánh vỡ trước kia Đồ đảng thống trị, cho dù có Hô Hòa chống đỡ, lại vạch trần Đồ đảng chân tướng, cũng là khó khăn tầng tầng.

Lúc này, thả ra rải rác Hung Quỷ, nhưng là có thể thỉnh thoảng quấy rầy Sơn Việt, chế tạo hung án, hình thành bầu không khí căng thẳng.

Như vậy, có thể bảo đảm trại an dân Thành Hoàng Thần linh, mới có thể bình yên nhận được Tế tự.

Dù sao Phương Minh không cần đồ ăn Tế tự, thậm chí cũng không cần cái gì cống phẩm, chỉ cần tín ngưỡng thành kính liền có thể, so với trước kia Đồ đẳng, tự nhiên dễ dàng hơn bị tiếp thu.

Ngoài ra, còn có khác một tầng tâm tư.

Dựa vào Hung Quỷ làm loạn, đem Thành Hoàng tín ngưỡng, phổ biến Sơn Việt, nhưng là muốn trong bóng tối thu đến chút quyền lực, quy về Thần linh.

Có tín đồ kiểm chế, Hô Hòa đến lúc đó nếu là đối ý, cũng có thể tiến hành phản chế!

Tuy rằng Hô Hòa trong cơ thể bị Phương Minh gieo xuống bùa chú, có thể giám thị điều khiển từ xa, nhưng cái khó bảo đảm người này không bạo phát huyết tính, lấy cái gì ngọc đá cùng vỡ cứt chỉ!

Hiện tại Thành Hoàng tín ngưỡng phổ biến xuống, chính là Hô Hòa như vậy, cũng là không sợ, quá mức, lại từ đầu tuyển cái Mục Thủ chính là.

Hô Hòa là một người thông minh, nói vậy cũng nhìn thấy điểm ấy, bây giờ đối Phương Minh mệnh lệnh. Thực sự là không chút nào dám làm trái, cam tâm trung khuyến!

"Khởi bẩm đại nhân! Đã kiểm kê xong xuôi, ta quân giết địch quá năm trăm. Tự thân chết trận ba mươi hai người, thương bốn mươi lăm người..."

Lúc này, một người quan quân lại đây, bẩm báo nói.

Thương thế kia vong cực nhỏ, có thể nói là đại thắng, Hứa Viễn trên mặt, cũng mang chút sắc mặt vui mừng.

"Ha ha... Tiểu đệ muốn chúc mừng Hứa đại ca. Lần này giết chết địch đầu lĩnh, Hứa huynh đạt được công đầu, nói vậy lên chúc không xa. Ngày

khác tạm biệt, tiểu đệ hay là liền muốn kêu một tiếng Chỉ huy sứ đại nhân..."

Trịnh Kinh đi tới, ôm quyền hành lễ nói.

"Ha ha! Nơi nào nơi nào... Đây đều là Thành Hoàng lão gia công lao! Ta thực sự là nhận lấy thì ngại a..."

Hứa Viễn nói, giọng nói vô cùng là thành khẩn.

Đây là lời nói thật. Phương Minh dưới trướng Âm binh. Liền với cấp thấp nhất cấp, đều có giáp da hộ thân, quân giới càng là tinh xảo.

So sánh với đó, Ác quỷ quân, có đao thương các loại quân giới đều là không sai, chỉ có quỷ tướng loại, mới có âm lực giáp bảo vệ phòng thân.

Đây là Ác Quỷ âm lực không đủ, hóa không ra đầy đủ quân giới vũ trang. Sao có thể cùng Phương Minh cái này cường hào sính mỹ?

Này đánh tới đến, như quan quân giết chết giặc cỏ. Tự nhiên không có gì bất lợi.

Cũng chỉ có mở phủ kiến nha Quỷ Vương, ở quân đội trên bỏ ra vốn lớn, hay là mới có thể so sánh cao thấp.

"Đây là! Thành Hoàng lão gia uy năng, chúng ta nho nhỏ giáo úy, tự nhiên không thể nào tưởng tượng được, nhưng cũng cần Hứa huynh chỉ huy như định, mới có thể chiếm được thành tích này..."

Trịnh Kinh nói, Hứa Viễn chính là Phương Minh thân binh vệ tướng, địa vị này, đồng cấp bên trong, tự nhiên so với phổ thông tướng lĩnh muốn cao hơn nửa bậc.

Hơn nữa Hứa Viễn quả thật có đại tướng tài năng, thuyết phục mọi người, lần này xuất binh, mơ hồ có lấy Hứa Viễn cầm đầu ý tứ.

"Đúng rồi! Tạ Minh, Tôn Tư, Bảo Côn Hùng mấy người làm sao?"
Hứa Viễn hỏi.

"Tạ Minh, Tôn Tư hôm qua truyền đến tin tức, đã diệt hết Nhan Đột Bộ Hung Quỷ! Bảo Côn Hùng cũng truyền đến quân báo, đã ở Sơn Âm Huyền đuổi theo trước thoát đi Nguyên Kiêu Bộ Ác Quỷ, giết chết..."

"Được! Hơn nữa vừa này Trường Bạch Ác Quỷ thủ lĩnh, này Ngũ Việt Ác Quỷ liên minh, đã là mây khói phù vân rồi!"

Hứa Viễn vỗ tay một cái, lớn tiếng nói.

"Ừm! Tiểu đệ tự biết mới có thể nông cạn, tự tiếp lệnh tới nay, vẫn trần trọc trở mình, lo lắng làm hư hại Chủ công việc xấu, chính mình bỏ mình cũng chẳng có gì, nhưng hồng rồi Chủ công đại kế, vậy thì vạn tử chớ từ chối... Hiện tại thấy Hứa huynh bày mưu nghĩ kế, đem Sơn Việt Ác Quỷ liên minh một lưới bắt hết, thực là yên tâm nặng đầu đam... Tiểu đệ bái phục không ngớt!"

Trịnh Kinh nhìn phương xa núi non chập chùng, nhìn lại đối với Hứa Viễn khom người lại, trịnh trọng hành lễ.

Hứa Viễn thân thể chấn động, trầm mặc biết, mới nâng dậy, nói:
"Người có thể nói lời này, chính là đạt được thần tử bản phận!"

Hai người nhìn nhau nở nụ cười, tất cả đều không nói bên trong.

"Sơn Việt việc đã xong, chúng ta cũng nên trở lại, hướng về Chủ công giao lệnh!"

Hứa Viễn dừng một chút, còn nói.

"Không sai! Không sai!" Trịnh Kinh liên thanh đáp ứng, muốn từ bản thân lần này, cũng bồn ba hồi lâu, thu hoạch không ít, nói vậy coi như lần

này không thể thăng chức, cũng có thể ký một đại công, Chủ công ở phương diện này, từ trước đến giờ vui lòng ban thưởng, trong lòng thì có chút hừng hực.

Hứa Viễn nở nụ cười, cũng không thêm để ý.

Âm binh ở trong, cái nào không muốn nổi bật hơn mọi người, bác đến công lao, che chở tự thân cùng gia tộc đây?

Lúc này truyền xuống hiệu lệnh, Âm binh bên trong, cũng là hỉ động màu sắc, này liên miên mấy tháng chinh chiến, tuy rằng độ chấn động cũng không hề lớn, nhưng Sơn Việt giao hoạt, nhiều với bọn hãn đánh du kích loại hình.

Khoảng thời gian này, bọn họ bồi tiếp Sơn Việt Hung Quỷ, có thể coi là đem toàn bộ Vũ Di Trường Nhạc Nhị phủ, đều chạy toàn bộ, cũng cảm thấy uể oải không thể tả, cần nghỉ ngơi, nghe được về sư chi lệnh, đều là đại hỉ.

...

Sơn Việt dã tộc, tuy rằng hạ sơn cướp đến không ít ruộng tốt, trồng trọt thu hoạch, nhưng làm lập tăng bản doanh trại, còn nhiều là thiết ở trong núi, để ngừa vạn nhất.

Sơn đạo gồ ghề khó đi, đối với phổ thông Đại Càn quân đội tới nói, chính là một hồi ác mộng.

Dựa vào nơi hiểm yếu, cũng mấy lần tránh được vây quét, bảo tồn nguyên khí.

Tập quán này, đã sâu sắc khắc ở Sơn Việt huyết dịch trong xương, dễ dàng cắt không nổi.

Hô Hòa tuy rằng nhất thống Sơn Việt, nhưng trong lúc nhất thời, cũng không tốt phạm thượng chúng nô, đem sơn trại di chuyển.

Lúc này Thiên Cung doanh trại, cùng trước so với, khoáng lớn hơn không ít, ngay cả như vậy, cũng có vẻ hơi chen chúc.

Ở chính giữa Đồ đằng Tế tự, tự nhiên sớm bị dỡ bỏ, đổi Thành Hoàng tượng thần.

Trước, vì chuyện này, trong bộ lạc Tộc Lão, còn có chút bất mãn, nhưng theo Tế tự Thành Hoàng sau khi, Hung Quỷ hại người việc suy giảm, liền ngay cả tộc nhân sinh bệnh, khẩn cầu dưới, đều có ân trạch, không uống thuốc mà khỏi bệnh, nhất thời đưa tới sùng bái.

Hiện tại Thành Hoàng Tế tự, đã có thể so sánh với trước Đồ đằng, nếu bàn về tín đồ thành kính, khả năng còn hơn lúc trước!

Mục Thủ trong doanh trướng, Hô Hòa ngồi khoan chân, nhắm hai mắt, tự ở dưỡng thần, mặt sau, chính là Thiên Cung Bộ Lạc tân hỏa diễm Đồ đằng, phía dưới mọi người thấy đi tới, lúc này Hô Hòa, tựa hồ cùng hỏa diễm trùng điệp, không phân người ta.

Này thần dị một màn, nhất thời để tộc nhân rất là kính nể, liền ngay cả một ít tân hàng thủ lĩnh, cũng là muốn, 'Hô Hòa nếu đạt được Tố U' cái kia thừa nhận, vậy ta hàng hãn, cũng không tính phản bội tổ tiên...'

Lúc này, tiếng bước chân vang lên, một cái dũng sĩ đi vào, quỳ xuống đất nói: "Vĩ đại hỏa diễm chi, Hô Hòa Mục Thủ, Tam Nhan Ba Lỗ Đặc đến báo, hãn đã giết Trường Bạch Bộ Mục Thủ Tế tự, thu được bọn họ toàn bộ lương thực, vải vóc, đồ sắt, còn có hết thầy nữ nhân..."

"Ha ha... Tam Nhan không hổ là huynh đệ của ta, truyền lệnh xuống, ta muốn thiết yến khoản đãi chúng ta Thiên Cung anh hùng..." Tam Nhan mở mắt hồ, trong mắt hình như có hào quang lóe qua, cười to nói.

Tin tức này, nhất thời dẫn tới trong doanh trường mọi người ồ lên.

Này Trường Bạch Bộ lạc, chính là Sơn Việt đệ nhất đại bộ phận, trước đây được xưng có dũng sĩ hơn vạn, vẫn chấp Sơn Việt chỉ người cầm đầu, không muốn cũng không chống đỡ được Hô Hòa đại quân.

Đã như thế, toàn bộ Sơn Việt, đã trên căn bản rơi vào Hô Hòa nắm giữ, chỉ còn dư lại rất ít mấy cái tiểu bộ, nhưng là trốn ở thâm sơn, khắp cả mấy toàn tộc, cũng không nhất định có thể tập hợp mãn một ngàn dũng sĩ, không ra thể thống gì.

"Chúc mừng vĩ đại Hô Hòa Mục Thủ! Ngài ánh sáng, chiếu khắp toàn bộ Sơn Việt, Tổ U cái kia tử tôn, đều tụ ở ngài dưới trường..."

Trong doanh trường thủ lĩnh, đều là quỳ xuống, hôn mặt đất, cung kính nói.

"Ha ha..." Tuy rằng biết rõ là nịnh hót, nhưng Hô Hòa vẫn là rất thoải mái, cười to nói: "Ta Hô Hòa, muốn thống nhất Sơn Việt, trở thành toàn bộ Sơn Việt Vương Giả!"

Chính ở tâm thần khuấy động, trong bụng lại là đau xót, này đau nhức đột nhiên xuất hiện, để Hô Hòa sắc mặt trắng nhợt, cười to đồn dừng.

"Mục Thủ! Ngài làm sao?" Vừa người hầu thân thiết hỏi.

"Không có chuyện gì! Các người lui ra đi..." Hô Hòa sắc mặt âm trầm, xua tay nói.

Lúc này Hô Hòa, ở Thiên Cung Bộ Lạc bên trong, cơ hồ bị thần hóa, có thể nói nhất ngôn cửu đỉnh, thuộc hạ mặc dù biết có một số việc phát sinh, nhưng Hô Hòa đã có lệnh, vẫn là cung kính hành lễ lui lại.

Chờ đến xác nhận toàn bộ bên trong đại trưởng đã là không có một bóng người, Hô Hòa mới hướng đông bái xuống, "Tôn kính chủ nhân, Hô Hòa hoan nghênh ngài giáng lâm!"

Trong cơ thể bùa chú hơi động, một vệt kim quang bắn ra, hóa thành một cái nhàn nhạt bóng mờ, mang đến uy nghiêm, lại làm cho Hô Hòa đem đầu chôn thật sâu dưới.

"Hô Hòa! Người làm rất tốt!" Bóng người này ăn mặc pháp bào, khuôn mặt uy nghiêm, chính là Phương Minh.

"Này đều là Thần linh che chở!" Hô Hòa thấp giọng nói.

Trải qua thời gian lâu như vậy, Hô Hòa tự không phải không hề làm gì, nhiều mặt thăm dò dưới, đối với Thành Hoàng uy năng, càng là kính nể sâu sắc.

"Người biết liền được!" Phương Minh trầm giọng nói.

Nhìn đem đầu hầu như chôn ở bên trong Hô Hòa, trong lòng nở nụ cười, biết đáy lòng người này, tất không bằng ở bề ngoài như thế cung kính, nhưng cũng không để ý lắm.

Toàn bộ Sơn Việt, đều ở hẩn nắm trong bàn tay, cũng không sợ này Hô Hòa, có thể nhảy ra bọt nước đến.

Bởi vậy thuận miệng phát xuống Thần dụ: "Hô Hòa! Ngày mai khi mặt trời lên, nắm giữ Bản Tôn hào quang người, đem từ mặt đông mà đến! Người không thể thất lễ!"

"Hẩn là Bản Tôn quan tâm, Càn nhân bên trong Vương Giả, Tổng Ngọc tiết độ sứ giả!"

"Người muốn nghe từ hãn hiệu lệnh, gom lại hãn dưới trướng, vì hãn chinh chiến, không được làm trái!"

Phương Minh từng chữ từng câu, rõ ràng rơi vào Hô Hòa trong tai.

Hô Hòa cúi thấp đầu, hai tay nắm chặt, hầu như bấm ra máu. tuy rằng trước thì có suy đoán, nhưng chính tai nghe được Thần dụ, đến cùng không giống.

"Ta Hô Hòa nam chinh bắc chiến, thống nhất Sơn Việt vinh quang, theo Thần linh, liền như thế không đáng một cười sao?"

Hô Hòa trong lòng, dấy lên hùng hùng ngọn lửa hừng hực, hầu như định rút gào mà lên.

Vi vừa ngẩng đầu, đối đầu Thần linh con mắt màu vàng óng.

Này con mắt hiện ra kim quang, không đau khổ không vui, thắm nhuần U Minh, tựa hồ thế gian tất cả sinh tử xoay chuyển, đều cùng nó có quan hệ.

Nhất thời như một chậu nước lạnh dội xuống, dội tắt tâm tư của hãn.

Lại nghĩ lên chi mấy lần trước không tuân mệnh lệnh, được trừng phạt, thân thể chính là run lên.

Đè thấp đầu lâu: "Vĩ đại Thần linh, Hô Hòa phục tùng ý chí của ngài!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 172: Đi Sứ

"Thiện!" Phương Minh mỉm cười, kim quang thối lui, hình ảnh biến mất không còn tăm hơi.

Hô Hòa mặt mày, giấy dựa đứng lên, đi ra ngoài trường.

"Vĩ đại Mục Thủ! Ngài... Có việc dặn dò sao?" Một cái người hầu thấy hô và khí sắc không đúng, trên người còn mang theo bùn đất, không khỏi tiến lên hỏi.

"Là ai? Ai cho phép người tiến lên hỏi!" Hô Hòa sắc mặt dữ tợn, lớn tiếng gầm thét lên.

Sợ đến cái này người hầu, mau mau quỳ trên mặt đất thỉnh tội, "Vĩ đại Mục Thủ, ta... Ta chỉ là xem ngài..."

"Cái gì cũng không cần nói rồi, người đến!" Hô Hòa lớn tiếng gầm thét lên.

"Đại nhân!" Lập tức thì có hai cái tinh tráng Sơn Việt dũng sĩ tiến lên, khom người hỏi.

"Đem người này mang xuống, đình ở trên cọc gỗ, ta muốn hấn chảy máu mà chết!" Hô Hòa xanh mặt, phát xuống hiệu lệnh.

"Ý của ngài chí, đem được thực hành!" Hai cái dũng sĩ hành lễ, kéo khóc hào người hầu, cung kính lui ra. Vài bước lộ, liền biến mất ở mắt tể.

Xa xa mà, còn có thể nghe thấy kêu thảm thiết vang lên.

Chu vi còn lại người hầu, đều là sắc mặt trắng bệch, liền không dám thở mạnh, mau mau cúi đầu, hận không thể bị coi như không khí.

Hô Hòa ra tâm hoá, mới thở phào một hơi, nhìn phía xa bầu trời, sắc mặt, vẫn là trước nay chưa từng có âm trầm.

...

Lúc này, một đội bí ẩn sứ giả đội ngũ, cũng tới Thiên Cung sơn mạch dưới chân.

"Đại nhân! Ngài là vạn kim thân thể, lại có thể nào mạo hiểm, vẫn để cho thuộc hạ đi vào..." Một cái người hầu khuyên can nói.

Nghe hẳn nói, chính là một người thiếu niên, thư sinh trang phục, nhưng trên người uy nghiêm khí độ, nhưng vượt quá rất nhiều người.

Đây là Hạ Đông Minh, Quận Vọng Hạ gia chi con trai trưởng, Tổng Ngọc đời mới Lễ ty tham sự.

Hạ Đông Minh nhìn hộ vệ này một chút, đây là hẳn chính mình bồi dưỡng. Trung thành tuyệt đối, chính là tử sĩ nhất lưu, chính là Quận Vọng, cũng không có bao nhiêu.

Lần này lão Hạ được yêu quý muốn thâm nhập Trường Nhạc, Vũ Di Nhị phủ loạn, mới phái ra. Làm hộ vệ.

"Không sao cả!" Hạ Đông Minh xua tay.

"Nhà ta tân phụ, tuy có chút công lao, nhưng Chủ công chính là nắm quyền thời gian, dựa vào công lao, có thể giữ được nhất thời, nhưng bảo đảm không được một đời! Như lại không làm ra chút thành tích. Ta vị trí này, sớm muộn muốn cho hiền..."

"Ta một khi lui ra, này trong phủ phủ ở ngoài, nhìn chăm chăm Hạ gia Quận Vọng vị trí, không phải là mấy cái a..."

Hạ Đông Minh cười khỗ.

Này thế gia xấu xa. Từ trước đến giờ không cho phép nửa điểm ôn nhu, hắn luôn luôn không sợ lấy dự tính xấu nhất, đến phỏng đoán Dư thế gia.

Hạ gia tuy rằng giết Chu Thập Lục, dâng lên Văn Xương Phủ thành, có chút bạc công, nhưng Tống Ngọc đem Hạ Đông Minh từ một giới bạch thân, tăng lên tới chính bát phẩm Lễ ty tham sự vị trí, liền đã tiêu hao gần đủ rồi.

Dù sao. Đây chính là tương lai đầu mối! Không biết bao nhiêu thế gia, đều nhìn chăm chăm vị trí này, Hạ Đông Minh vừa lên đi. Liền trong bóng tối đặc tội không ít.

Hắn học thức hơn người, cũng xem phải hiểu, lần này Chủ công lấy trọng trách tương thác, chính là thân tín phân công tâm ý, nhất định phải thề sống chết bắt, phương không phụ Quận chúa kỳ vọng.

Đồng thời. Nếu có thể nói hàng Sơn Việt, cái kia Trường Nhạc, Vũ Di Nhị phủ. Càng là bất chiến mà xuống, đây là đầy trời đại công. Nếu là thành, từ đây Hạ gia địa vị, chính là vững như núi Thái, có thể nào không cho hắn liều mạng một lần!

Nói tới lại nghiêm túc chút, hắn tuy là con trai trưởng, nhưng còn có mấy cái huynh đệ, chính là chết ở chỗ này, cũng là hướng về Tống Ngọc cho thấy trung tâm, đối với Hạ gia hữu ích vô hại.

Đương nhiên, những ý niệm này, chỉ là trong lòng xoay một cái, Hạ Đông Minh vẻ mặt bất biến, nói: "Vì nhà ta cơ nghiệp, Đông Minh vạn tử không chối từ!"

"Lão gia nếu là biết thiếu gia như vậy! Tất vui mừng không ngớt!" Hộ vệ đều là nói.

"Ha ha... Các người theo ta vào núi!" Hạ Đông Minh không chần chừ nữa, nhanh chân bước vào thâm sơn địa giới.

Chúng hộ vệ liếc mắt nhìn nhau, đều là yên lặng đuổi tới.

Hạ Đông Minh nếu đến đây nơi này, tự nhiên có chuẩn bị, tìm mấy cái hướng đạo.

Hơn nữa Phương Minh trong bóng tối chăm sóc, đúng là một đường không tai không kiếp, đến ngày thứ hai, liền đến đến Thiên Cung Bộ Lạc đại doanh.

Nhìn liên miên lều trại, Hạ Đông Minh hút vào khí lạnh: "Sớm nghe Thiên Cung Bộ Lạc Mục Thủ Hồ Hòa, chính là hỏa diễm hạ phạm, có thần dị, dần dần nhất thống Sơn Việt bộ lạc, hiện tại chỉ nhìn nơi đóng quân, liền có thể thấy rõ bất phạm, như vậy kiêu hùng tính tình, không tới sơn cùng thủy tận, há có thể hàng ta..."

Đáy lòng, không khỏi mạn lên một tia mây đen.

Tới cửa trại, liền bị trông coi dừng sĩ ngăn lại, lúc này, tự có hướng đạo đi tới trò chuyện.

Hạ Đông Minh thiên tư hơn người, từ khi nhận được đi sứ nhiệm vụ, cũng là tinh nghiên Sơn Việt thổ ngữ, cũng may cùng là Ngô Nam khẩu âm, luôn có chút vết tích, hẳn lại cực kỳ thông tuệ, cũng có thể miễn cưỡng nghe hiểu.

Liền nghe thấy hướng đạo nói: "Đại Càn... Đại quan... Sứ giả..."

Sơn Việt không hiểu Đại Càn lễ nghi thể chế, vẫn cần hướng đạo hệ so sánh mang hoa, mới miễn cưỡng rõ ràng ý tứ.

Đi tới Hạ Đông Minh mấy người phía trước, nói: "Các người là Đại Càn sứ giả, để van cầu thấy ta bộ thủ lĩnh, vĩ đại Hô Hòa Mục Thủ?"

"Chính là! Kính xin thông báo một tiếng!" Hạ Đông Minh nói.

Này dừng sĩ lại đánh giá Hạ Đông Minh một lần, trong mắt, thì có lang hào quang, Hạ Đông Minh sắc mặt không hề thay đổi, yên tĩnh chờ.

Dừng sĩ thấy tình cảnh này, nói: "Được! Người... Vẫn tính có chút dũng khí, không giống cái khác Càn nhân, đều là mềm yếu cừu con, ở bậc này, ta đi vào thông báo..."

Hạ Đông Minh phía sau hộ vệ, đều là nghe được lửa giận nổi lên, nhưng bị Hạ Đông Minh lấy nghiêm khắc ánh mắt ngăn lại, đều là kìm nén khẩu khí, mặt đỏ lên, may là không hề động thủ.

Chờ giây lát, cái kia dừng sĩ đi ra, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Hạ Đông Minh một chút, trong miệng nói: "Hô Hòa Mục Thủ mời các người đi qua... Đi theo ta!"

Xoay người đi đầu tiến vào doanh trại, Hạ Đông Minh mấy người đi sát đằng sau.

Hạ Đông Minh vừa vào doanh trại, liền trong bóng tối đánh giá, cùng trước đây thư bên trong ghi chép so sánh, chợt cảm thấy mở ra một phen tầm mắt.

Lại nói bóng gió hỏi một số chuyện, nhưng này dừng sĩ không biết đạt được chỉ thị gì, môi đóng chặt, càng là không nói một lời, để Hạ Đông Minh có chút không chỗ ra tay cảm giác.

Một nhóm đến Mục Thủ lều trại phụ cận, Hạ Đông Minh đang tự lo lắng, đột nhiên vô ý thoáng nhìn, thấy rõ khói hương rất ít.

Quay đầu đi, liền thấy mười mấy cái Sơn Việt, nữ có nam có, trẻ có già có, đối diện một cái đất nặn tượng thần, quỳ bái!

Này tượng thần, lại làm cho hãn có vạn phần quen thuộc cảm giác, đột nhiên linh quang lóe lên, tìm tới căn nguyên, nhất thời hoàn toàn yên tâm.

Lại thuận miệng hỏi: "Các người Sơn Việt, không phải Tế tự Đồ đẳng sao? Đây là cái gì?"

Này liên quan đến tín ngưỡng đại sự, cái kia dừng sĩ chỉ được mở miệng: "Vĩ đại Mục Thủ phế cầm máu tinh Đồ đẳng Tế tự, đổi thành tín ngưỡng Thành Hoàng thiên thần, Thành Hoàng thiên thần là khoan dung, nhân hậu Thần linh, không muốn chúng ta Thiên Cung huyết tể, nhưng hạ xuống chúc phúc..."

Thành Hoàng này hai chữ vừa vào tai, Hạ Đông Minh trong lòng triệt để định ra.

"Chẳng trách Chủ công dẫn dò ta thì, nói thẳng này Sơn Việt, tất là nói chuyện mà xuống, nhưng nguyên lai đã sớm mai phục đòn bí mật!"

"Như vậy xem ra, Thành Hoàng Thần linh sớm ở chỗ này cắm rễ, đối với ta đi sứ, nhưng là đại đại có lợi!"

"Thành Hoàng che chở! !!"

Hạ gia tự tổ tiên Hạ Ngọc Thanh báo mộng truyền tin sau, tự nhiên nhiều mặt tìm hiểu, cuối cùng toàn tộc đều thờ phụng Thành Hoàng Thần linh.

Tuy rằng đã sớm biết, Thành Hoàng chính là chính mình Chủ công minh hữu, nhưng thế lực dĩ nhiên phát triển đến Sơn Việt nơi này, vẫn để cho Hạ Đông Minh có chút kinh ngạc.

Cái kia dừng sĩ từ khi giải thích Thành Hoàng tín ngưỡng sau, liền không nữa nói nhiều, đem Hạ Đông Minh nhóm người mang tới một chỗ hoa lệ nhất lều lớn trước, nói: "Đến rồi! Đây chính là chúng ta Hô Hòa Mục Thủ lều trại, chỉ có một mình người mới có thể đi vào đi, những người khác, cũng phải chờ ở bên ngoài!"

"Đây là tự nhiên!" Hạ Đông Minh rờn rã y quan, đối với hộ vệ nói: "Các người chờ đợi ở đây!"

"Vâng!" Hộ vệ không cách nào, chỉ có thể đáp ứng.

"Xin mời!" Hạ Đông Minh đối với dừng sĩ nói.

"Được! Ta Mộc Khải thích nhất có dừng khí hán tử!" Mộc Khải tán thưởng một tiếng, trước tiên tiến vào lều trại, Hạ Đông Minh sau đó đuổi tới.

Vừa vào lều trại, thì có một luồng ngào ngạt mùi thơm, phả vào mặt.

"Hắn là đốt chút hương liệu! Nhưng giống hỗn tạp!" Hạ Đông Minh nhàn nhạt nghĩ, nhìn quét một vòng.

Liền thấy bên trong đại trưởng bộ, không ít trên mặt tô vẽ sơn sắc thái Sơn Việt dừng sĩ, từng người ngồi trên mặt đất, chính lạnh lùng theo dõi hắn, mấy như bầy sói như thế.

Trên thủ, một cái mặc áo bào trắng người đàn ông trung niên, trong tay nắm một cái toàn thân hoàng kim chế tạo ngăn trượng, chính nhìn xuống mà xuống!

"Tân An Tiết Độ Phủ, Lễ ty tham sự Hạ Đông Minh, gặp Hô Hòa Mục Thủ!" Hạ Đông Minh nằm chắc trong lòng, lúc này khom người cúi xuống, hờ hững thanh lịch, ung dung không vội, để Hô Hòa đều không khỏi âm thầm than thở.

"Người là Đại Càn quan, tại sao tới ta chỗ này?" Hô Hòa hỏi.

Sơn Việt không có nhiều như vậy quy củ, có chuyện gì, đều là thẳng vào đề tài chính.

"Vì cùng đại nhân kết minh mà đến!" Hạ Đông Minh biết được những này Sơn Việt, là nhất vẫn còn khí coi thường mạng sống bản thân, như nói mình là đến chiêu hàng, cái kia ngay lập tức sẽ bị bắt ra trăm thủ, chỉ có thể đổi lời giải thích.

Ngược lại chỉ cần cuối cùng đạt được Sơn Việt trợ lực, cái kia công văn trên, tự nhiên là muốn làm sao tả liền viết như thế nào, lẽ nào những này Sơn Việt, còn có thể xem hiểu hay sao?

"Kết minh?" Hô Hòa cười ha ha, hỏi: "Ta có dũng sĩ hơn vạn, nhà người chủ nhân, lấy cái gì đến cùng ta kết minh?"

"Ta chủ Tổng Ngọc, chính là Tân An trấn Tiết Độ Sứ! Chương không Tân An, Văn Xương, Lâm giang Tam phủ, dưới trướng hùng binh mười vạn, thượng tướng bách viên, càng có có thể bình thời loạn lạc, tiến thủ thiên hạ chí lớn!"

"Mục Thủ cũng là anh hùng, tại sao không cùng chủ công nhà ta đồng thời, khai sáng thịnh thế đây? Đến lúc đó đang ngồi người người đều là khai quốc công huân, vinh hoa phú quý, cơm ngon áo đẹp, ứng phó có thể chiếm được. Liền với Sơn Việt bộ tộc, cũng có thể thu được lượng lớn binh nguyên phi, từ đây trải qua áo cơm không lo sinh hoạt..."

Hạ Đông Minh thông dong nói.

Hắn biết Sơn Việt trong tộc, nặng bao nhiêu thực lực, cố ý đem Tống Ngọc dưới trướng, khuyếch đại vài lần, quả nhiên kinh sợ mọi người.

Lại năm sau đó cuộc sống tốt đẹp ước nguyện, quả nhiên nghe được phía dưới mấy cái đầu mục, thì có chút ý động về.

"Nghe lời người nói, chủ công nhà người, là Càn nhân bên trong anh hùng Vương Giả, đúng là đáng giá cùng ta kết minh, ruộng tốt mỹ trạch, cũng là không sai! Nhưng muốn thu được những này, cần ta Sơn Việt, trả giá cái gì?"

Hô Hòa hỏi, kỳ thực trong lòng, hận không thể đem người sứ giả này, trực tiếp tha ra nuôi sói, nhưng khiếp sợ Thành Hoàng Thần dụ, cũng chỉ có thể hạ mình, với hắn diễn vừa ra Song Hoàng.

"Chỉ cần người bộ xuất binh, trợ chủ công nhà ta bình định Ngô Châu liền có thể! Chỉ cần Mục Thủ đáp ứng, chủ công nhà ta, lập có thể đưa lên vạn mẫu ruộng tốt..."

"Ngô Châu! Khẩu khí thật là lớn, cái kia muốn ta Thiên Cung, tử bao nhiêu dũng sĩ?"

Tam Nhan nhảy ra, lớn tiếng nói.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 173: Quy Hàng

"Quý tộc dũng sĩ, vừa nãy đều là nói rồi, ta Đại Càn quan quân bách tính, đều là cừu con, mặc cho xâu xé!"

"Thiên Cung Bộ Lạc dũng sĩ, nếu là sai lang, lại sao e ngại cừu con đây?"

Hạ Đông Minh hai tay mở ra, có chút vô lại nói.

"Chuyện này..." Tam Nhan nhất thời ghen lời, hắc bản liền không quen ngôn ngữ, đang trêu đùa ky phong trên, như thế nào hơn được văn nhân sĩ phu muôn vàn thử thách?

Sắc mặt đỏ lên, nắm đấm sờ một cái, đã nghĩ trực tiếp động thủ!

"Được rồi!" Hô Hòa quát bảo ngưng lại trụ Tam Nhan, mới nhìn về phía Hạ Đông Minh, "Muốn ta xuất binh trợ nhà người chủ nhân, cũng không phải là không thể, nhưng Càn nhân nhiều gian trá, chứng minh như thế nào lời người nói, chính là thật sự?"

"Không sai! Càn nhân giả dối, Mục Thủ không thể không đề phòng!" Lời này vừa nói ra, dưới đáy Tộc Lão đầu mục, đều là dồn dập phụ họa.

Hạ Đông Minh nhìn quanh một vòng, đột nhiên khẽ cười một tiếng.

Thằng tắp nhìn chăm chăm Hô Hòa: "Nếu là Mục Thủ đại nhân có nghi ngờ, ta có thể ở quý bộ Thành Hoàng thiên thần trước mặt, phát xuống

huyết thế! Có Thần linh chứng kiến, nói vậy hai người bọn ta phương, đều sẽ không vi ước..."

"Hắn biết rồi cái gì?" Hô Hòa nghe Hạ Đông Minh lời nói, đặc biệt trong đó ám chỉ, có chút ngờ vực.

Sơn Việt bộ lạc, tuy rằng không tin Đại Càn người, nhưng đối với sức mạnh thần bí, vẫn là sâu sắc kính nể, Hạ Đông Minh nói chuyện phương pháp này, huyền ảo Tộc Lão cùng đầu mục, đều là yên tĩnh lại, nhìn Hô Hòa, chờ đợi sự quyết đoán của hắn.

Hô Hòa trầm mặc một lúc lâu, lại mở miệng thì, âm thanh trầm thấp, dĩ nhiên mơ hồ có chút khàn khàn: "Việc này, ta còn muốn cùng trong tộc thảo luận, kính xin sứ giả chờ thêm mấy ngày..."

"Đương nhiên có thể!" Lần thứ nhất gặp mặt, liền có thể đạt được cái này thành quả, đã đại ra Hạ Đông Minh bất ngờ, liền vội vàng nói.

"Được! Người đến. Đưa sứ giả dưới đi nghỉ ngơi, không thể thất lễ!"

Hô Hòa phân phó, tự có mấy cái người hầu, dẫn Hạ Đông Minh ra lều trại.

Lúc này trong doanh trường, cũng chỉ còn lại Thiên Cung Bộ Lạc người mình.

Mọi người người nhìn ta một chút. Ta nhìn người một chút, cuối cùng vẫn là Tam Nhan cùng Hô Hòa có tình cảm, lại tính khí tối trực, đi ra hỏi: "Vĩ đại Hô Hòa Mục Thủ! Hiện ở không có người ngoài, ngài đến cùng là tính thế nào, liền nói với chúng ta thôi!"

Hô Hòa bản năng đã nghĩ nói ra sự thực. Nhưng trong bụng phù văn hơi động, lại để cho hắn tỉnh táo lại.

Nhìn phía dưới cái này tình cảm chân thành, hầu như có thể giao thác sinh tử huynh đệ, chậm rãi nói: "Ta nghĩ quá, Sơn Việt muốn phát triển. Tộc nhân muốn sinh sôi, dựa vào trong ngọn núi cùng một ít cướp đến Thổ Địa, còn chưa đủ!"

Mọi người gật đầu, Sơn Việt cướp bình nguyên, nhiều là tới gần sơn mạch, lại xa một chút, liền dễ dàng nhận được vây quét.

Những này Thổ Địa, nuôi tới mười mấy vạn người. Chính là giết gấu vá vai, còn phải thỉnh thoảng đi ra ngoài cướp bóc, mới có thể miễn cưỡng thỏa mãn nhu cầu.

Nếu muốn đem Sơn Việt phát triển lớn mạnh. Vùng bình nguyên kia địa bàn, chính là trọng yếu nhất, ắt không thể thiếu.

Nhưng Sơn Việt trải qua nội loạn, chỉ là dũng sĩ, liền tử thương không ít, thực sự không thể lại phòng ngự địa bàn lớn như vậy. Nói không chừng, còn phải co rút lại một ít. Từ bỏ mấy khối bình nguyên Thổ Địa. Giảm thiểu tiêu hao.

Nhưng bởi vậy, cố gắng trước đó. Hầu như chính là uổng phí, ai chịu cam tâm?

Hiện tại không giống, chỉ cần cùng Tống Ngọc kết minh, liền có thể thu được lượng lớn Thổ Địa, đồng thời, có người thống trị học thuộc lòng sách, cũng không cần tiến hành cái khác trú quân bảo vệ.

"Chúng ta trước, không cũng nhận được mấy nhà tài vật, vì bọn họ giết người phóng hỏa sao! Hiện tại bất quá là thay cái khách hàng, xuất binh vì là Tống Ngọc đánh trận, thù lao, chính là lương thực đồng ruộng!"

Hô Hòa trầm giọng nói.

Cúi đầu xuống mực, liếc mắt nhìn nhau, ý này, chính là phải đáp ứng? Không khỏi có chút hai mặt nhìn nhau.

Tam Nhan liền hỏi: "Những này Đại Càn người, có thể tin sao?"

"Chúng ta đương nhiên muốn đề phòng một tay, nhiều nhất chỉ có thể ra một nửa dũng sĩ, đồng thời, còn cần Thần linh chứng kiến!"

Hô Hòa nói, trong lòng, nhưng có chút bi thương.

Đại Càn Tổng Ngọc, đã là Thành Hoàng Thần linh tự mình chọn lựa Vương Giả, coi như có đối ý, Thành Hoàng lại sẽ bắt hãn thế nào đây?

"Được! Các huynh đệ đao thương, đã sớm khát khao khó nhin, cần máu tươi tươi! Mực Thủ đại nhân, lần này liền do ta lĩnh quân đi!"

Phía dưới một cái Ba Lỗ Đặc, nhưng là đứng dậy nói.

Đây là gần đây nương nhờ vào Sơn Việt dũng sĩ, gọi là Khách Thạch, là nhất hiệu chiến, liền nghe Khách Thạch cười gằn nói: "Gần nhất có chút bức mình! Vừa vặn đi ra ngoài, giết đến mấy cái bạch trư đến, giải sầu..."

Loại này ngốc nghếch hạng người, liền Tam Nhan đều là có chút xem thường, âm thầm nghĩ: "Đau đầu ngốc nghếch! Nếu không là xem ở người mang đến mấy trăm dũng sĩ phần trên, sớm đã đem người giết, đi cho ăn sói hoang!"

Hô Hòa trên mặt, nhưng là lộ ra nụ cười: "Khách Thạch! Người quả nhiên là dũng sĩ! Lần sau nếu là đánh trận, nhất định cái thứ nhất gọi người!"

"Ha ha... Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!" Khách Thạch cười ha ha, sờ sờ trọc lốc đầu, ngồi trở lại tại chỗ.

Ngày thứ hai, khi Hạ Đông Minh lần thứ hai đến đây yết kiến thời điểm, Hồ Hòa liền đáp ứng rồi Hạ Đông Minh thỉnh cầu, đồng thời song phương, còn ở Thành Hoàng tượng thần phía dưới, từng người phát ra huyết thệ, ước định vĩnh viễn không bao giờ phản bội!

Ngày đó, Hồ Hòa liền phái ra ba ngàn dũng sĩ, do Khách Thạch cai quản, hộ vệ Hạ Đông Minh trở lại.

Cái này cũng là trong chính trị tỏ thái độ.

Hạ Đông Minh đi nhanh mấy ngày, đến Lâm Giang, lập tức đem việc này báo cho Tống Ngọc.

Nghị chính trong phòng, Tống Ngọc ngồi cao, chu vi đứng Trầm Văn Bân cùng mấy cái tham sự, đều đang nghe Hạ Đông Minh bẩm báo.

"Được!" Tống Ngọc gật đầu, "Đông Minh, người lần này đi sứ, càng có thể nói tới Sơn Việt quy hàng, làm ký một đại công!"

Hạ Đông Minh lúc này, cái nào còn không biết đây là Chủ công cố ý cho cơ hội lập công? Trong mắt ửng hồng, quỳ xuống nghẹn ngào: "Này toàn Chủ công bày mưu nghĩ kế! Thành Hoàng Thần linh che chở! Hạ quan nhưng là xấu hổ!"

"Ha ha... Coi như có bố trí, cũng cần người đi vào thuyết phục mới có thể, không cần quá khiêm..." Tống Ngọc đứng dậy, đem Hạ Đông Minh nâng dậy, nói.

Thiếu niên này, bản mệnh thuần thanh, chính là một khối ngọc thô chưa mài dũa, chỉ cần hơi thêm tôi luyện, liền có thể tác dụng lớn.

Tống Ngọc lần này, đem cơ hội này cho hắn, cũng là bồi dưỡng tâm ý.

Có này đại công bạn thân, sau đó đề bạt lên, bất luận người nào đều nói không chừng chuyện phiếm.

Tống Ngọc lại đạp vài bước, mới nói: "Văn Bân! Lập tức phát xuống hịch văn, tuyên dương Sơn Việt quy hàng việc!"

Tuy rằng nói với Sơn Việt là liên minh, nhưng người ở bên ngoài xem ra, đây chính là quy hàng!

"Vâng!" Trầm Văn Bân lớn tiếng đồng ý, hẳn quen thuộc mấy phủ văn dương, tự nhiên rõ ràng, hiện tại Vũ Di, Trường Nhạc Nhị phủ nha phủ, đã sớm tàn tạ, liền với tri phủ, đều là trốn đi.

Kỷ cương buông thả, liền ngay cả phủ Binh, qua mấy lần, cũng là còn lại không có mấy.

Chỉ cần mấy ngàn quân, liền có thể bắt.

Chỉ có Sơn Việt làm loạn, chính là cái khoai lang bóng tay, mới không ai đi vào tiếp nhận.

Hiện tại Sơn Việt đã bình định, còn lại Nhị phủ, còn dám phản kháng sao?

Sợ là hịch văn vừa đến, liền sẽ phái ra sứ giả, mang tới hộ tịch ấn thụ xin hàng.

"Chúc mừng Chủ công! Nhất thống Ngô Nam!" Trầm Văn Bân nhìn thấy, Mạnh Trục các chúng tham sự, cũng là biết được, đồng loạt bái xuống chúc mừng.

"Ha ha..." Tống Ngọc cười to, rồi lại rất mau dừng lại.

"Này hai phủ, nhiều là tàn tạ, muốn chuẩn bị lương thực cứu tế!" Tống Ngọc cau mày, này hai phủ, lưu vong rất nặng, bách tính khổ, nhưng

nếu tiếp nhận, liền muốn thống trị yên ổn.

Muốn trị lý địa phương, chỉ dựa vào miệng là không được, có thể dựa vào chỉ có quân đội cùng lương thực.

Có quân đội đàn áp, lại có cứu tế, địa phương tự nhiên yên ổn.

"Xin mời Chủ công yên tâm, thần đã chuẩn bị hai mươi vạn thạch lương thực, chỉ chờ ra lệnh một tiếng, liền có thể vận đến Nhị phủ!" Mạnh Trục đi ra nói.

"Lại phái Lý Đại Tráng mang theo Khăn Đỏ Đô đi vào, có Sơn Việt quân phối hợp, đầy đủ thanh lý địa phương, quét sạch không hợp pháp!" Tống Ngọc cười gằn nói.

Lời nói này bên trong, liền mang chút sát khí.

Trên sân mọi người, bị sát khí này một kích, đều là thân thể chấn động, giật cả mình!

Biết này Nhị phủ bên trong mấy cái thế gia, như Triệu gia như vậy, mang Sơn Việt tư dùng, chống cự vương pháp, lại cấu kết người ngoài, muốn kéo dài Tống Ngọc bước chân, đã là dẫn tới Chủ công sát tâm!

Thiên tử giận dữ, ngã xuống trăm vạn, chảy máu ngàn dặm!

Tống Ngọc tuy rằng không tính thiên tử, nhưng ở Ngô Nam một chỗ, cũng là trăm phần trăm không hơn không kém thẳng chột làm vua xứ mù, này một phát nộ, coi như không giết trăm vạn, nhưng muốn tiêu diệt cái mấy tộc, cũng là dễ dàng.

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Mặc dù biết này sát ý, không phải đối với bọn họ mà đến, nhưng mọi người vẫn là cúi đầu, không dám cùng Tống Ngọc đối diện.

"Cho tới Sơn Việt sao..." Tống Ngọc dừng bước lại.

Đã là có chủ ý: "Bản Trấn phát xuống công văn, thiết Sơn Việt phủ, sáu ngàn biên chế, phong Hô Hòa vì là chính ngũ phẩm chinh Bắc tướng quân, thống lĩnh Sơn Việt phủ! dưới tướng lĩnh, tự mình nhận lệnh!"

Nhìn thấy Hạ Đông Minh, lại là nở nụ cười.

"Đông Minh nếu đáp ứng rồi, muốn thưởng hăn vạn mẫu ruộng tốt, Bản Trấn cũng không thể nuốt lời! Mạnh Trục, người ở Ngũ phủ các vẽ ra hai ngàn mẫu ruộng tốt, kiến thật Trang tử, ban cho Sơn Việt!"

"Vâng!" Mạnh Trục trong lòng sáng như tuyết.

Đây là chia kế sách! Sơn Việt trải qua một hồi nội loạn, dũng sĩ tử thương gần nửa, vốn là nguyên khí đại thương.

Hiện tại lại điều tinh tráng nhập quân, phụ nữ trẻ em lão nhược phân đến các phủ, cái kia bình quân hạ xuống, một phủ vẫn chưa tới hai vạn người, thể lực nhất thời suy yếu đến cực hạn, cũng lại không bay ra khỏi cái gì bọt nước đến.

Sơn Việt sở dĩ bừa bãi tàn phá Nhị phủ, chính là ở nhân số đông đảo, có mười mấy vạn, hầu như chính là một phủ nhân khẩu một nửa, trong đó lại nhiều là thanh niên trai tráng, có vũ lực.

Dựa vào sơn mạch, khó có thể tiêu diệt, nhất thời chính là đại hại.

Hiện tại phân đến Ngũ phủ, từ trong núi thiên ra, đi tới bình nguyên, lại nhiều là phụ nữ trẻ em, nhất thời muốn tránh cũng không được, đồng thời, nhân số trên, cũng chiếm không được ưu thế.

"Thuộc hạ này liền đi làm! Nhưng Hô Hòa... Có thể đáp ứng không?" Mạnh Trục hỏi.

Sơn Việt Mộc Thủ, cũng không phải người ngu, điều kiện như thế này đều có thể đáp ứng.

"Sẽ!" Tống Ngọc khước miệng, nổi lên ý cười.

Có Hô Hòa cái này bên trong quỹ, lại rộng rãi bố Thành Hoàng tín ngưỡng, nắm giữ mấy lời ngữ quyền, này thi hành xuống, vẫn là có thể được.

Mạnh Trục biết Chủ công đã định liệu trước, cũng không lại nói, cung kính lĩnh mệnh lui ra.

"Được rồi! Các người đi làm đi!"

Tống Ngọc nhìn chung quanh một vòng, nhàn nhạt nói.

"Thuộc hạ xin cáo lui!" Lần này Sơn Việt quy hàng, thực là đại sự, những thuộc hạ này, cũng đến xuống, thu thập tâm tình, đồng thời, tùy theo mà đến sự vụ, cũng là không ít, cần chuẩn bị.

...

Mấy ngày sau, theo một đạo hịch văn, toàn bộ Ngô Nam thậm chí phía nam, đều rơi vào to lớn khiếp sợ ở trong!

Ngô Nam Sơn Việt đã tộc, dĩ nhiên tập thể quy hàng Tống Ngọc!

Tin tức này, nhất thời để rất nhiều người, rơi xuống nhân cầu, thậm chí phiền muộn đến thổ huyết.

Trước trả lại tiền cho lương, hi vọng kéo dài Tống Ngọc thống nhất, không muốn càng là toàn bộ phó chư nước chảy!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 174: Tự Lập

Rất nhiều thế gia, đều là tổn thất nặng nề.

Vũ Di Triệu gia mấy cái thế gia, càng là bồi thêm toàn tộc tính mạng!

Tam tộc đều bị bắt, đâm máu thủ cấp, treo đầy đầu tường, bị Tống Ngọc đem ra cảnh cáo cái khác sĩ tộc.

Nhưng mặc kệ cái khác thế gia hoặc kinh hãi, hoặc thống hận, hoặc nghiêng răng nghiêng lợi, đêm không thể chợp mắt, đều không thể thay đổi một sự thật —Ngô Nam Ngũ phủ nơi, liền muốn hoàn toàn rơi vào một người tay!

Tuy rằng thiên hạ đã hiện loạn tượng, các nơi phiên trấn nổi lên bốn phía, long xà lên lục, chư hầu cũng đang phát triển, nhưng Tống Ngọc lúc này địa bàn, nhân khẩu, thực lực, coi như ở toàn bộ thiên hạ, cũng có thể đầy đủ xếp vào ba vị trí đầu hàng ngũ!

Tục truyền, tin tức truyền đến quan bên trong triều đình thì, tiểu hoàng đế sắc mặt tái xanh, thái Hậu tươi sống khóc ngất đi.

Chính là Đại tướng quân Viên Tông, cũng liền quăng ngã vài cái âu yếm chén trà, nhưng sau đó, đều là không thể làm gì, trái lại càng chăm chú với cung đình đấu tranh.

Lúc này song phương, đã tới cười hồ khó xuống chi cục, bất luận phương nào thỏa hiệp, kết cục đều sẽ không quá tốt.

Diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong, bọn hãn lúc này, chỉ có tiên quyết ra người thắng, thu nạp quan bên trong thực lực, mới có thể đối phó thiên hạ dần lên Giao Long!

Đúng là các châu chư hầu, sau khi nghe thấy đều có chút dị động, nhiều nhất, chính là thu thập Tổng Ngọc từ ấu đến nay mỗi một phần sự tích, không dám hơi có để sót, thu dọn thành sách, giao cho phụ tá phân tích... Đây là sau đó đối thủ, lại giữ lấy tiên cơ ưu thế, cái nào dám thất lễ?

Ngô Châu bản địa, càng là phong vân dũng động.

Châu mục dẫn dắt bách quan, trước tiên tế bái hoàng thất tông miếu, lại mạo vũ dò xét châu binh, cũng liền phát ba đạo kịch liệt công văn, hướng về triều đình cầu viện.

Tuy rằng biết rõ lúc này triều đình. Chính là được cái này mất cái khác, lại nội bộ mâu thuẫn, căn bản đánh không ra thực lực ra sao. Nhưng bất kể nói thế nào. Những này tư thái, hay là muốn làm, không đúng vậy tất bị xem thành có ý đồ riêng hạng người.

Đối với những này, Tổng Ngọc lắm liệt không sợ.

Có Diệp Hồng Nhận lĩnh quân một phủ, trấn thủ Thanh Long Quan, cái kia không đến mười vạn đại quân, cũng chỉ có thể vọng tưởng than thở.

Ngô Nam nơi. Ở Triệu gia mấy cái thế gia màu máu ví dụ uy hiệp dưới, trước nay chưa từng có thông minh, thực sự là nửa điểm dị động cũng không dám.

Mỗi gia đều là ép sát cửa lớn. Liền với các thiếu gia tiểu thư, đều bị cấm túc ở nhà, không dám thả ra gây rắc rối.

Mặt khác, ở Hô Hòa Mục Thủ cùng một ít tín ngưỡng Thành Hoàng Tộc Lão ủng hộ. Sơn Việt phân điền việc. Vẫn là rất nhanh phổ biến xuống.

Trong tộc tuy có chút bất mãn, nhưng có Hô Hòa trấn áp, thêm vào Thành Hoàng thế lực giương mắt, cũng cuối cùng mạnh mẽ đè xuống.

Cái này cũng là Sơn Việt nhất thống, trước bộ lạc tập tính lại không cải, toàn bộ Thiên Cung Bộ, trong đó có bao nhiêu các bộ thế lực, có lúc còn có ma sát giao hòa.

Như Hô Hòa chăm lo việc nước. Lại dùng trên thời gian mười năm, hoặc có thể đem những này ngoại bộ Sơn Việt triệt để chuyển hóa. Trở thành Thiên Cung tộc nhân.

Đến lúc đó hiệu lệnh nhất thống, lòng người Quy Nhất, không làm được thật là có Vương Giả chi mệnh!

Nhưng theo Phương Minh ra tay, hết thảy đều không giống.

Hô Hòa được Phương Minh kiềm chế, nghe được Tống Ngọc chi lệnh, tuy có chút không muốn, cuối cùng vẫn là tuyển ra trong tộc ba ngàn dũng sĩ, cũng trên trước Khách Thạch dẫn dắt ba ngàn, đủ một phủ sáu ngàn, chính mình đảm nhiệm Đô chỉ huy sứ, đi tới Lâm Giang tiếp thu chinh biên.

Cũng có chút Sơn Việt tộc nhân, nghe theo Hô Hòa hiệu lệnh, từ vùng núi bên trong vùng bình nguyên đi ra, di chuyển đến Đại Càn bình nguyên ở lại.

Sơn Việt trước, tuy rằng đoạt chút bình nguyên Thổ Địa, nhưng nhiều tới gần sơn mạch, dễ dàng cho dời đi.

Nhưng hiện tại Thổ Địa, chính là ở vào các trong phủ tâm, nếu muốn chạy, nhưng là không phải dễ dàng như vậy.

Đương nhiên, Phương Minh cũng không có ý định một lần là xong, Tống Ngọc mệnh lệnh, giao do Mạnh Trục công việc, lại diện thụ ky nghi một phen, để Mạnh Trục hành sự cẩn thận.

Dựa theo Tống Ngọc thiết tưởng, Sơn Việt trước tiên thiên ra người già trẻ em, đầu tiên là sắp xếp ở Trường Nhạc, Vũ Di Nhị phủ, này hai phủ vốn là Sơn Việt chỗ ở cũ, di chuyển đi qua, chịu đến lực cản nhỏ nhất.

Trong núi sinh hoạt khốn khổ, những này dã nhân, đến bình nguyên, trụ trên rộng rãi đại trạch, ăn được là tinh gạo, ăn mặc là lông la gấm vóc, lại sao oán giận?

Có những này ví dụ, liền có thể đem còn lại Sơn Việt thiên ra, vận đến biệt phủ.

Cần phải bảo đảm Đại Càn nhân khẩu chiếm ưu thế tuyệt đối, lại chiếm địa lợi, lại điều ra tinh tráng tòng quân, tự không sợ những này phụ nữ trẻ em có hành động gì.

Tướng quân bách chiến tử, hưởng chi tiểu binh đây?

Tự có thể dùng chi, các loại sau mấy lần đại chiến, Sơn Việt dũng sĩ tử thương quá bán, đến lúc đó tự nhiên không ra thể thống gì, đợi được uy hiếp diệt hết, đều có thể thi chút ân điển, xuất ngũ vì là dân, dành cho phúc lợi.

Sơn Việt đàn ông ít ỏi, sức lao động khuyết thiếu, chỉ cần hơi thêm dẫn dắt, liền có thể dẫn vào Càn dân, lẫn vào huyết dịch.

Như vậy hạ xuống, Sơn Việt bộ tộc, thì sẽ bị đồng hóa, dần dần nhập vào Đại Càn bên trong.

Mấy đời đi qua, những này Sơn Việt, rồi cùng Đại Càn bách tính không khác, Sơn Việt bộ tộc, tự nhiên cũng là trở thành lịch sử, cũng không

tiếp tục phục uy hiếp.

Kế này vừa ra, Phương Minh cũng cảm giác được Sơn Việt khí số đại biến.

Hắn tự lên cấp chính lục phẩm Thần Vị sau, tuy rằng không lĩnh ngộ thần thông nào, nhưng vọng khí thần thông uy năng tăng mạnh, đối với phạm vi lớn trong khu vực số mệnh biến động, cũng có thể cảm ứng.

Thậm chí, còn có thể cảm ứng được bộ tộc số mệnh cùng Long mạch hướng đi.

Phương Minh thông qua vọng khí thần thông, thậm chí thấy rõ, Sơn Việt tộc khí, càng thêm suy nhược, dần dần nhập vào Ngô Nam số mệnh.

Sơn Việt tộc khí, vốn là mang theo Man Hoang khí tức, tự thành hệ thống, Bất Quy chính thống, huyền hắc vì là chính, bên trên có hồng bạch vẻ, số mệnh bốc lên, thậm chí có hắc xà chi hình!

Nhưng Phương Minh kế này vừa ra, Sơn Việt số mệnh từng tia từng tia tản đi, hắc xà không cam lòng rít gào, cuối cùng vẫn là tản ra, không thành hình thái.

Màu đen cấp tốc tan ra, biến thành màu xám, cùng với trước bạch hồng khí hỗn hợp, biến thành một đại cổ màu trắng dòng suối, chỉ ở trung tâm, còn có chút màu đỏ.

Này số mệnh dường như nhánh sông bình thường tụ hợp vào Ngô Nam số mệnh sông lớn, đến này sự giúp đỡ, Ngô Nam số mệnh, nhất thời liền tăng hai phần mười!

Số mệnh sông lớn càng thêm sôi trào mãnh liệt, nấn ná đèn đáp lại, tựa hồ xuyên qua quá khứ vị lai.

Ngô Nam tổng thể số mệnh, nhưng là hồng chơi, đại diện cho lúc này Tổng Ngọc thống trị, vẫn còn toán vững chắc.

Tổng Ngọc có vọng khí thần thông, đối với số mệnh chi đạo, tìm tòi đã lâu, cũng có không hiểm thấy giải.

Người chủ thành lập thể chế, thì có số mệnh, nhưng bắt đầu thời gian, địa bàn không thích hợp quá to lớn.

Cần biết số mệnh quý giá, một thoáng trải ra, tiêu hao quá lớn, nếu không thể đúng lúc được bổ sung, liền không trấn áp được, bỗng tiêu hao mệnh trời, thì có đại họa!

Tổng Ngọc lúc này thân có xanh nhạt vẻ, bao trùm đến toàn bộ Ngô Nam, chính là hồng bạch, chính lệnh thông, bách tính an ổn.

Nếu là một thoáng phô đến toàn bộ Ngô Châu, cái kia nhiều nhất là màu trắng, miễn cưỡng xem như là hợp lệ.

Nhưng nếu như thống trị toàn bộ phía nam thậm chí thiên hạ, vậy khẳng định là màu đen, đây chính là không quản được, binh đao nổi lên bốn phía, vừa không có trì chính dân chăn nuôi số mệnh bổ sung, cuối cùng chỉ có bỏ mình tộc diệt phần.

Đương nhiên, chỉ cần quản lại đây, bách tính yên ổn, nghỉ ngơi sĩ tốt, số mệnh ẩn sâu, trì mà hóa chi, cái kia tự có số mệnh sinh thành bổ sung, đến lúc đó liền có thể tiến thủ!

Nói cách khác, lúc này Tổng Ngọc, ở số mệnh trên, đã có thể miễn cưỡng thống trị một châu.

Như ở hãn thống trị trong lúc, quốc thái dân an, nền móng chắc cố, thực lực tăng trưởng, vậy dĩ nhiên có số mệnh sinh thành, tăng cường hãn khí số.

Số mệnh đại thịnh sau, lại mưu cầu cái khác châu, tự sẽ không có màu đen, đạt được Tân Châu sau, lại muốn yên ổn địa phương, thu được số mệnh... Như vậy từng khối từng khối từng bước xâm chiếm đi qua, mới sẽ không hiệu lệnh không thông, làm mướn không công.

"Này vẫn là hai phủ tân phụ, pháp lệnh còn chưa triệt để thực thi xuống, nếu là đợi được cứu tế kết thúc, quan chức phòng giữ cũng đến nhận chức, cái kia Ngô Nam số mệnh, có ít nhất màu hồng..."

Một chỗ trên đài cao, Tống Ngọc quan sát toàn bộ Ngô Nam số mệnh, tự lâm bẩm.

Bạch khí là miễn cưỡng hợp lệ, hồng khí chính là địa phương an tĩnh, có thể yên tâm đi ra ngoài chinh chiến.

Cho tới Hoàng Khí? Đó là thịnh thế mới có, Tống Ngọc hiện tại, căn bản không dám hy vọng xa vời.

"Nhưng là muốn lập cái tân tên gọi rồi! Cùng cự triều hoàn toàn phân rõ can hệ, tướng sĩ mới có thể không bị bên ngoài ảnh hưởng, nỗ lực tiến thủ, khai sáng cơ nghiệp..."

Tống Ngọc nhìn này số mệnh dòng lũ, nhưng vẫn còn có chút được toàn bộ Ngô Châu số mệnh ảnh hưởng, không khỏi hơi nhướng mày, âm thầm nghĩ.

Hắn lập nghiệp thời gian, dùng chính là thánh chỉ tên, tự phong Tân An trấn Tiết Độ Sứ.

Đây là hãn căn cơ nông cạn, không thể không mượn danh nghĩa triều đình đại nghĩa danh phận, để giảm bớt sức đề kháng độ, cấp tốc trát dưới căn cơ.

Tiết Độ Sứ tên gọi, trước đem ra hiệu lệnh Tam phủ, cũng đã có chút không đúng lúc.

Hiện tại Ngô Nam Ngũ phủ đều ở ở trường không, xác thực nên đến bỏ qua thời điểm!

Chỉ có triệt để vứt bỏ triều đình ảnh hưởng, mới có thể tự thành căn cơ, số mệnh cũng không bị triều đình ảnh hưởng, như vậy, mới có thể ra Thanh Long Quan, tranh cướp thiên hạ!

Chỉ là, hoàn toàn vứt bỏ triều đình đại nghĩa, này số mệnh, cũng sẽ nhận được ảnh hưởng, đặc biệt người ngoài, thì có thảo phạt danh nghĩa. Trước Tống Ngọc chần chờ, chính là vì này.

Hiện tại Ngô Nam nhất thống, đại địch đều bị che ở Thanh Long Quan ở ngoài, nhưng chính là thời điểm!

Phải đem phủ huyện triệt để tư hữu hóa, bước đi này, cũng là ắt không thể thiếu.

Lúc này, bất luận tự phong cái gì chức quan, đều không thích hợp, chỉ có lấy tước vị xưng chi, mới phù hợp thân phận của Tống Ngọc!

"Nơi này là Ngô Nam! Ta lại muốn ra ngoài phủ tranh cướp toàn bộ Ngô Châu, cái nào tên gọi thích hợp?"

Tống Ngọc âm thầm suy tư.

"Ta lúc này số mệnh, muốn xưng kích thước chuẩn vương, nhưng là xa xa không đủ, liền không muốn tự rước lấy nhục nhã rồi! Nhưng nếu xưng cái Hậu, nhưng là vừa vặn!"

Tống Ngọc đánh giá tự thân số mệnh, theo Sơn Việt quy hàng, Vũ Di, Trường Nhạc Nhị phủ bất chiến mà xuống, hẳn lúc này số mệnh, xanh um

tươi tốt, tất cả đều là màu xanh, cùng bản mệnh thuần hóa một màu, mấy không thể biện.

Màu đỏ thắm Giao Long ở thanh khí trung du động dò xét, rất là vui vẻ đáng vẻ.

Có màu xanh, liền có thể xưng Hậu!

Tuy rằng thanh khí, bị nói thành là công hầu khí! Nhưng Tống Ngọc hiện tại, chỉ có thể coi là xanh nhạt, xưng Hậu có thể, Công liền miễn.

Như muốn xưng công, ít nhất phải số mệnh thuần thanh mới có thể.

"Hậu... Nơi đây là ngô, ta lại muốn xuất binh tranh cướp Ngô Châu, xưng Ngô Hậu! Nhưng là thích hợp!"

Này thế tước hào, cũng là lấy một chữ độc nhất vì là quý, nếu là song tự, thì có chút "Không chính hiệu" cảm giác.

Này Ngô Hậu, nhưng là thượng cổ tước vị, tích trữ dày nặng, vừa nghe bất phàm!

Tống Ngọc coi trọng, cũng là này điểm.

"Chờ ta xưng Ngô Hậu, liền có thể chính thức thành lập đầu mối, mở cái tiểu triều đình!"

"Đến lúc đó các phủ cũng cần phải biết được phủ, phủ thừa loại hình, quan chức chỗ hống rất lớn, nhưng lại nhất định phải có, bằng không, sau đó địa bàn mở rộng, mọi chuyện đều trải qua trung ương, vậy còn có sống hay không..."

"Nhưng nếu chính thức xưng Hậu, chính là phản tâm không thêm che giấu, người trong thiên hạ người đều biết ta Tống Ngọc muốn phản! Kẻ nổi tiếng thì dễ bị ghen ghét, cũng là không ổn!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 175: Nguyên Cầu

Hiện tại Đại Càn, tuy rằng thiên hạ đại loạn, phiên trấn nổi lên bốn phía.

Nhưng lúc này phiên trấn chư hầu, còn đại thể mang theo triều đình chức quan.

Nhiều nhất, như trước Tống Ngọc như vậy, quả cái thánh chỉ danh nghĩa, cho mình gia phong.

Nhưng bất kể nói thế nào, đều là khoác tăng triều đình vỏ ngoài, cho triều đình để lại tăng mặt mũi!

Nhưng Tống Ngọc một khi xưng Hậu! Vậy cho dù là ba tuổi tiểu nhi, cũng biết hãnh muốn tự lập!

Coi như lúc này Đại Càn chính là cao ốc đem khuynh, nhưng nát thuyền còn có ba cân đinh đây! Tống Ngọc thủ cái xưng Hậu, này chịu đến phản phệ, cũng là mãnh liệt nhất.

Đồng thời, thiên hạ cái khác các châu Giao Long, sao lại ngồi xem, làm không cần thận, chính là toàn bộ thiên hạ cộng kích chỉ cục diện!

Tống Ngọc nếu là xưng Hậu, hoàn toàn bỏ qua triều đình danh nghĩa, cái kia lúc này số mệnh, ít nhất phải chiết ba phần mười!

Căn cơ bất ổn bên dưới, chịu đến nhiều như vậy phản phê, sơ ý một chút, chính là thua chuyện bỏ mình, liên lụy tộc nhân kết cục!

"Nhưng không như vậy, có thể nào vứt bỏ triều đình tự lập tự cường đây!"

"Muốn tranh cướp thiên hạ, thành tựu Chân Long đại vị, tôi luyện ắt không thể thiếu, càng không thể cùng tiền triều dính lên quan hệ. . ."

Tống Ngọc ánh mắt thăm thăm, đã là triệt để quyết định, muốn bỏ qua triều đình danh phận, tự lập Ngô Hậu đại vị!

"Tuy rằng quyết định tự thành hệ thống, nhưng thời cơ hay là muốn chọn xong! Thì đến tháng chín, ở thần thông phía dưới, Tân An năm nay mẫu sản, tất nhiên có thể tăng năm phần mười trở lên, đến lúc đó dân tâm quy phục, bách xuyên quy lưu, mới là triệt để thoát khỏi triều đình kiềm chế thời cơ tốt nhất!"

Trước Phương Minh đem trì di chuyển đến Tân An phủ, phái ra thần lại, triển khai Phì Địa thần thông, cần phải đem Tân An mẫu sản tăng lên, vì là Tống Ngọc tạo thế.

Hiện tại đã sắp đến tháng chín. Đợi được mẫu sản xuất ra, vang rền Ngũ phủ, cái kia mang đến số mệnh. Nên có bao nhiêu?

Có thiên quyền đại nghĩa, dân tâm một thoáng liền có thể quy phục, quang điểm này, số mệnh liền có thể tăng trưởng ba phần mười, bù đắp mất đi triều đình đại nghĩa tiêu hao.

Dân tâm quy phục, lại sẽ kéo lấy sĩ tử cùng ngang ngược, khiến cho bọn họ quy thuận. này căn cơ, một thoáng liền vững chắc.

Đồng thời, này còn có thể hướng về thiên hạ truyền lưu. Tuy rằng nơi khác thế gia nhiều là không tin, nhưng thời khắc mẫu chốt, nhưng có thể

chống đỡ hơn một trăm ngàn Binh!

"Năm nay thu phục Sơn Việt, bắt hai phủ. Thu hoạch được mùa. Lĩnh Ngô Hậu tước vị, sang năm liền có thể xuất binh tranh long! Ta ngược lại muốn xem xem, này Ngô Châu, còn có ai có thể ngăn trở ta?"

Lúc này sắc trời đem muện, rất xa tà dương chiếu rọi, đem đám mây thiêu đến một mảnh đỏ chói. Xa xa nhìn tới, lúc này bầu trời, tựa hồ bịt kín một tầng hồng sa. Đặc biệt mỹ lệ! Hồng Hà bỗng bênh, gió nhẹ thổi qua. Đám mây biến ảo, hình thành không giống hình thái.

Đột nhiên, đám mây hình ảnh ngắt quãng, huyền thành uốn lượn hình dạng, xa xa nhìn tới, tự xà tự giao, bảo vệ quanh mà tới.

Này hình thái, liền Tống Ngọc thấy, đều hơi kinh ngạc.

Lúc này cổ nhân, chú ý Thiên nhân cảm ứng, coi trọng nhất dị tượng, Tống Ngọc không khỏi cũng được chút ảnh hưởng.

"Vừa mới dưới này niệm, liền có cảnh tượng kì dị sinh thành! Này tất trời cao giúp ta!"

Tống Ngọc đại hỉ, dọc theo cầu thang mà xuống.

"Chủ công! ! !" Trầm Văn Bân, Tống Tư mấy cái, nhìn Tống Ngọc chiếu rọi ở mây lửa hình thành long xà bảo vệ quanh bên trong, anh khí bừng bừng bóng người, không khỏi cực kỳ kinh ngạc, quỳ xuống hành lễ.

"Ha ha ha! Đây là điềm lành, trời cao hữu ta!" Tống Ngọc cười to, lại dặn dò nói: "Mau mau đem việc này lan truyền xuống, thiên hàng Xích long, chính là ta trấn hưng thịnh dấu hiệu!"

"Vâng!" Trầm Văn Bân nhìn Chủ công, đều giác so với bình thường càng uy nghiêm, không khỏi buông xuống mặt kiể, trầm giọng đáp ứng.

Không lâu, thiên hàng Xích long, bảo vệ quanh Tiết Độ tin tức, liền truyền khắp toàn phủ, lại hướng về những nơi còn lại lan tràn.

Tống Ngọc trở lại phủ đệ, liền thấy từng tia từng tia bạch khí, hướng về tự thân vọt tới.

"Nếu là trước, hay là còn có chút giúp ích, nhưng đến hiện tại, chỉ là như muối bỏ biển mà thôi. . ." Tống Ngọc nhìn nho nhỏ này số mệnh, bật cười nói.

Này dao động đến số mệnh, cũng không coi là nhiều, nếu là hội tụ ở nhất bạch khí trên người, có lẽ có thất phẩm chi vọng.

Nhưng đặt ở Tống Ngọc trên người, không làm giàu trước, chính là rất lớn tài nguyên.

Chờ đến công chiếm Tân An phủ, liền chỉ có thể coi là không thể không có lợi. Đến hiện tại, chiếm lĩnh Ngũ phủ, xanh um tươi tốt, có thể coi Hậ, những này số mệnh, nhưng chỉ có thể coi là như muối bỏ biển.

Nhưng có thể thêm một phần, cũng là thật, chính mình có chút lòng tham không đủ, Tống Ngọc lắc đầu bật cười.

. . .

Nhật nguyệt xoay chuyển, thời gian như thoi đưa, thời gian không phát hiện đến tháng chín.

Kim thu tháng chín, chính là thu hoạch mùa.

Lúc này, Tân An một phủ, nhưng là rơi vào một mảnh hỉ khí bên trong, bất luận tóc húi cua bách tính vẫn là quan phủ thế gia, đều trên mặt mang theo sắc mặt vui mừng.

Từ khi nghênh đón Thành Hoàng Thần sau, không gần như chỉ ở Tân An các nơi, mở điền hơn vạn, này trở nên trống không đất ruộng, một thoáng liền đem lưu dân cùng không thiếu tá điền rút đi.

Cứ như vậy, Tân An trị an áp lực liền rất là giảm bớt, bình dân cùng thế gia mâu thuẫn thiếu, Tân An tự nhiên chính là đại trị.

Theo Phương Minh, chính là vi phạm pháp lệnh việc giảm nhiều, xã hội trên lệ khí, cũng tiêu mất không ít.

Lúc này trên đường, hai cái nông hộ trang phục ông lão, sóng vai đi tới, chính lẫn nhau chuyện phiếm.

"Ngô lão đầu, năm nay lúa nước dài đến thật tốt, ta quên đi dưới, ít nhất có thể nhiều thu trăm cân, này thật đúng là Thành Hoàng Thần linh che chở. . ."

"Ta làm sao nghe nói là Tổng Tiết Độ Sử đạt được thiên quyền, này Long Hưng Chi địa, mới có thần quái đây?" Ngô lão đầu có chút khó hiểu nói.

"Ta xem là Thành Hoàng ơn trạch! Từ khi Thành Hoàng lão gia sau khi đến, này hương hỏa chính là dồi dào, bất luận là trong nhà súc vật có nhanh, hay là muốn cầu đưa phúc, đều có linh nghiệm, An Xương không cũng có tin tức truyền đến, này thờ phụng Thành Hoàng, liền có thể giữ được Thổ Địa được mùa. . ."

"Vậy ta hỏi người! Sát vách Trương gia không tin Thành Hoàng, vì sao nhà hắn Thổ Địa, cũng là được mùa? Chẳng lẽ, Thành Hoàng này thần liền hắn cũng che chở?" Ngô lão đầu nở nụ cười, nhưng là nhàn nhạt hỏi.

"Chuyện này. . ." Nói chuyện lúc trước ông lão có chút ghen lời, cường tự nói: "Nói không chừng là Thành Hoàng lão gia thương hại, xem Trương gia sinh hoạt không dễ, mới ban xuống ơn trạch. . ."

"Được! Liền như người nói, cái kia Tân An phủ toàn bộ tăng sản, cũng là Thành Hoàng ơn trạch?" Ngô lão đầu nói, âm thanh thì có chút trêu tức tâm ý.

"Mau mau câm miệng của người lại! Bên đường phải báng Thần linh, cẩn thận báo ứng a!" Ông lão vội vã ô trên Ngô lão đầu miệng, lại tứ phương chấp tay, trong miệng nhắc tới: "Thành Hoàng lão gia chớ trách! Thành Hoàng lão gia chớ trách!"

Trong lòng nhưng là có chút hối hận, cùng này không tin Thành Hoàng Ngô lão đầu đàm luận việc này.

"Được rồi, mau mau trở về đi thôi! Lại chậm chút, việc nhà nông liền muốn trì hoãn. . ." Ngô lão đầu mặc dù đối với này quỷ thần việc, có chút không tin, nhưng bình thường nghe được hơn nhiều, cũng có chút ba người thành hồ, cũng là âm thầm hối hận, nhưng không nói cái gì nữa, mau mau giục ông lão trở lại.

"Chính là! Trong nhà lúa nước, còn muốn thu đây! Coi như muốn lên giao Lý gia năm phần mười, xóa thuế má, cũng còn có thể lưu không ít, có thể quá cái thật năm. . ."

Một nói đến đây sự, ông lão trên mặt mây đen diệt hết, có sắc mặt vui mừng.

"Đúng đấy! Đúng đấy!" Ngô lão đầu đáp lời. Lại nhìn một chút thiên, thấy xa xa có chút mây đen, trong không khí lại có chút bệnh thấp, nhất thời đại kêu không tốt.

"Lão Tôn đầu, người xem một chút, ngày này hẳn là muốn mưa chứ?" Ngô lão đầu cả đời làm việc nhà nông, kinh nghiệm phong phú, vừa nhìn sắc trời này, đã biết việc lớn không tốt.

"Hắn nường 诶!" Lão Tôn đầu ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, không khỏi chửi bậy.

Một khi trời mưa, trong ruộng hoa màu coi như xong, cái kia quanh năm suốt tháng gian lao, liền toàn trôi theo nước!

"Ngày hôm qua thấy rõ, còn rất tốt, sao bắt đầu mưa. . ." Ngô lão đầu hầu như đứng thẳng không được, liền muốn co quắp ngồi dưới đất.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Tôn lão đầu khóc không ra nước mắt, có chút không biết làm sao.

Ngô lão đầu lúc này không biết khí lực ở đâu ra, đột nhiên nhảy lên, kéo một cái Tôn lão đầu ống tay áo, nói: "Còn lo lắng làm gì? Mau mau về nhà thu lúa a!"

Lúc này hắc vân dần mật, hạt mưa lại không hạ xuống, nhưng người qua đường cũng thấy rõ không đúng, có bao nhiêu nông phu, ở ven đường khóc hào, hoặc là cảnh tượng vội vã, trở lại cướp ở chèo xuân thu gặt, giảm thiểu tổn thất.

"Không kịp rồi!" Lão Tôn đầu nhìn phía chân trời, lão lệ rốt cục ngang dọc: "Cực khổ rồi hơn nửa đời người, rốt cục có chút hi vọng, không muốn chính là như vậy, trời xanh a, người đời ta biết bao bạc vậy!"

"Người. . . Ai. . ." Lão Ngô đầu giậm chân một cái, có chút bất đắc dĩ.

Hắn cũng biết, xem sắc trời này, Đại Vũ không tới chốc lát liền xuống, coi như lúc này trở lại, có thể thu nhiều lắm thiếu?

Lúc này, liền nghe mấy cái nông phu kết bạn hướng về phủ trung tâm thành chạy đi, trong gió mơ hồ truyền đến nói chuyện tiếng: "Nghe nói Thành Hoàng này thần, không chỉ có thể bảo đảm Thổ Địa được mùa, gia

đình bình an, càng quản ty vũ, lúc này, chính là ngựa chết coi như ngựa sống y, cũng đến thử xem!"

Lão Tôn đầu vừa nghe, trong mắt có hào quang, lôi kéo lão Tôn đầu cánh tay liền hướng Miếu Hoàng Vũ phương hướng chạy đi.

"Ai! Lão Tôn đầu, người hẳn là bị thương quá mức, mê chứ? Chúng ta không ở bên kia. . ." Lão Tôn đầu lúc này lực tay vô cùng lớn, lôi kéo lão Ngô đầu đau đớn.

"Ta không điên!" Lão Tôn cũng không quay đầu lại, nhưng âm thanh nhưng là trước nay chưa từng có bình tĩnh: "Ông trời không trông cậy nổi, về nhà cũng thu không được bao nhiêu lương thực, chỉ có đi cầu cầu Thành Hoàng lão gia, xin hãn phát phát từ bi, phù hộ chúng ta. . ."

Lão Ngô đầu bản năng liền muốn cự tuyệt. Nhưng lúc này thêm tuyệt cảnh, coi như cọng cỏ, cũng muốn tóm lấy.

Nghe được lão Tôn đầu nói như vậy, mặc dù ngay cả thán hồ đồ, nhưng cũng không có tránh thoát, theo lão Tôn đầu đồng thời đến Miếu Hoàng Vũ.

Phủ trung tâm thành, lúc này Miếu Hoàng Vũ, đã quỳ đầy tín đồ, đều đang cầu khẩn.

Từ xưa dân dĩ thực vi thiên, một phủ thu hoạch, chính là thiên đại việc, trong chốc lát, chính là tín đồ tập hợp, nếu là qua một thời gian ngắn nữa, không làm được quan phụ mẫu đều sẽ đến đây tưởng niệm, khẩn cầu Thành Hoàng Thần linh đại triển thần uy, xua tan vũ vân, giữ được được mùa!

Lão Tôn đầu xem thấy phía trước thực sự người đông như mắc cửi, không chen vào được, liền trực tiếp ở trên quảng trường quỳ xuống, nhắc

tới: "Thành Hoàng lão gia che chở, kính xin xua tan vũ vân, cho ta gia một con đường sống đi. . ."

Âm thanh thành kính, lại quỳ bái, hành quỳ lạy đại lễ.

Lão Ngô đầu bị lôi kéo, chu vi cũng đều là tín đồ, nghĩ chính mình thu hoạch, thờ dài, cũng là quỳ xuống, hăn tuy bình thường không tin quỷ thần, lúc này cũng không khỏi mặc kỳ: "Nếu là thật có thần minh, kính xin hiển linh. . ."

Dáng vóc tiều tụy tín ngưỡng hương hỏa, mang theo kỳ nguyện, hóa thành màu vàng làn sóng, tiến vào Thành Hoàng Pháp Vực.

Bên trong tĩnh thất, Phương Minh mở hai mắt ra, trong con ngươi màu vàng lấp lóe, đã là rõ ràng tình huống ngoại giới.

"Lúc này có vũ, nhưng là bất lợi được mùa, lại có tín đồ cầu khẩn, này chuyện phải làm!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 176: Xua Tan

Phương Minh thân là Thành Hoàng Thần chi, tự muốn bảo đảm cảnh an dân, hiện tại thu đến tin đồn cầu cứu, nhất thời có phản ứng.

"Việc này ngược lại không cần Bản Tôn tự mình động thủ..." Phương Minh khẽ mỉm cười, trong tay một điểm kim quang lóe lên, đột phá hư không không gặp.

Vẫn là ở Thành Hoàng Pháp Vực, một gian nhà nước bên trong, bày không ít văn án quyển sách, mấy cái thần lại qua lại bận rộn, trung gian ngồi, nhưng là một cô gái, thân mang chính bát phẩm Thần Đạo pháp bào, vì là bên trong nhà này cao nhất.

Cô gái này Thiên môn có linh quang, mang chút cuốn sách khí, lại có chút Yên Thị Mị Hành, chính là Cố Hiếu Liên nữ tử này!

Lúc này, một điểm kim quang đột nhiên tự trong hư không giáng lâm, mang theo Thần linh uy nghiêm.

Trong phòng thần lại, ở Cố Hiếu Liên dẫn dắt đi, cung kính lễ bái: "Cung lĩnh Thành Hoàng lão gia Thần dụ!"

Kim quang lấp lóe, phát sinh Phương Minh âm thanh: "Cầu Mưa Tào Cố Hiếu Liên, Tân An chính trực được mùa thời khắc, nhưng có vũ vân quấy rầy thu hoạch, nhữ thân là Cầu Mưa Tào, chương quản ty vũ công việc, có thể đi vì là tín đồ giải này khó..."

"Xin nghe pháp chỉ!" Cổ Hiếu Liên lại bái, kim quang thu lại, hóa thành một tấm lệnh bài, rơi vào Cổ Hiếu Liên trong tay.

Cảm thụ kim bài bên trong truyền đến mệnh môn thần lực, Cổ Hiếu Liên đôi mắt đẹp nhắm lại, "Chủ công thần lực, lại là tiến nhanh rồi!"

Đem kim bài thu cẩn thận, Cổ Hiếu Liên đứng dậy nhìn chung quanh: "Các người tự đi làm việc!"

"Vâng!" Văn lại đều là đứng dậy, bắt đầu vội vàng công vụ.

Cổ Hiếu Liên lại không ra Pháp Vực, mà là ở bên trong cung điện đi vòng vài vòng, đi tới một chỗ đại điện.

Cung điện này nhân khí cực vượng, không ít trên người mặc Thần Đạo pháp phục Lại viên sắc mặt nghiêm túc, ra ra vào vào, thỉnh thoảng còn ôm văn điệp cuốn sách, cảnh tượng vội vã.

Cổ Hiếu Liên thân là chính bát phẩm Thần linh, vừa tiến đến, cái khác thần lại đều là bái xuống: "Xin chào tào ty đại nhân!"

"Miễn! Lưu chủ bạc ở đâu?"

Cổ Hiếu Liên nhìn một ông lão. Hỏi, ông lão này thân mang Điển Sử pháp phục, Cổ Hiếu Liên nhận ra, chính là chủ bộ dưới trưởng Điển Sử, ở đây. Ngoại trừ Lưu Ôn, địa vị xem như là cao nhất.

Ông lão này khuôn mặt gầy gò, thân hình lom khom, nhìn có chút hèn mọn tâm ý.

Thấy rõ Cổ Hiếu Liên, trên khuôn mặt già nua cười mở ra một đóa hoa cúc: "Ở đây! Ở đây! Chủ bạc đại nhân chính ở hậu điện kiểm kê... Nếu không, ta cho ngài thông báo một tiếng?"

"Được rồi. Người đi thôi!"

"Ngài chờ một chút!" Ông lão hành lễ, Tiểu Bào lui lại.

"Đúng là thông minh , nhưng đáng tiếc..." Cố Hiếu Liên trong lòng cảm thán nói.

Ông lão này, nàng trước cũng từng nghe nói, chính là Hà Đông. Cái thứ nhất tùy tùng Phương Minh văn nhân, nếu có thể thận trọng từ lời nói đến việc làm, bằng vào này từ long công lao, tiền đồ cũng là không thể đo lường, chí ít, hiện tại chính bát phẩm thần chức, khẳng định có hãn một vị.

Sau đó nghe nói miệng phong không nghiêm, tiết lộ cơ mật. Phạm vào Chủ công kiêng kỵ, bị đánh rơi phàm trần.

Nhưng tốt xấu có tình cảm ở, này Hà Đông mười mấy năm qua cũng là tĩnh tư ngẫm lại lỗi lầm. Rất nhiều đổi mới. Thêm vào trước quan hệ giúp đỡ, hiện tại mới làm được chủ bộ thánh Điển Sử vị trí.

Sau đó Lưu Ôn người, trái lại địa vị ở trên hãn.

"Nhưng mười mấy năm qua mài giũa, có thể thay đổi ma tính tình, cũng là phúc không phải họa!" Cố Hiếu Liên tinh thông đạo pháp, có thuật xem tướng. Này Hà Đông, chân núi phí thời gian. Có cảnh đêm thê lương chi tượng, hiện tại lại có khí xuyên qua. Hung tượng dần nhạt, nhưng là chuyển hóa thành phúc tướng.

Nhất thời biết người này nếu là không có trước kiếp nạn, tất phát sinh ngạo mạn chi tâm, loại họa không nhỏ, hiện tại đã trúng đánh đòn cảnh cáo, trái lại học được nghĩ lại, lại có mấy chục năm nhân sinh kinh nghiệm, nhưng là sẽ không tái phạm sai lầm lớn, này thì có đại phúc!

Không lâu lắm, Hà Đông đi ra, hành lễ nói: "Chủ bạc xin mời đại nhân đi vào!"

Cố Hiếu Liên gật gù, nhẹ nhàng bước liên tục, chuyển đi vào điện.

Thành Hoàng Thần điện nhiều là rộng rãi, này bên trong điện, cũng là tu đến rất lớn, bốn phía liệt to lớn giá sách, thần lại có lúc cần đỡ cây thang, mới có thể từ trên giá sách gỡ xuống công văn.

Như vậy giá sách, hầu như xếp đầy toàn bộ đại điện, để chu vi, đều đầy rẫy thư hương văn chương khí tức.

Lưu Ôn đứng thẳng chờ đợi, thấy Cố Hiếu Liên, vi thi lễ, nói: "Mới vừa tiếp được Chủ công lệnh dụ, không muốn liền đến... Mau mau mời ngồi!"

Tự có thần lại nhanh tay nhanh mắt thu dọn ra mấy cái chỗ ngồi, Cố Hiếu Liên nhàn nhạt cảm ơn, mới ngồi xuống.

Nhìn chu vi, than thở: "Lưu chủ bạc nơi này quả là thanh bần! Văn án rồi lại rõ ràng rõ ràng, có thể thấy được đề tâm!"

Lưu Ôn hướng đông vừa chấp tay: "Chủ công giản rút thần với lực bình, lại miễn đi ta hồn phi phách tán nỗi khổ, ôn há có thể không tận tâm tận lực, báo lại Chủ công vạn nhất..."

"Lưu đại nhân nói chính là!"

Cố Hiếu Liên sắc mặt nghiêm nghị, mời ra Thành Hoàng kim lệnh, Lưu Ôn thấy rõ, không dám thất lễ, lập tức đứng dậy, quay về kim lệnh hành lễ.

"Ta phụng Chủ công hiệu lệnh, muốn đi vào vì là Tân An bách tính khu vũ... Theo biên chế, chiếm được người này báo bị!" Cố Hiếu Liên nói.

"Ta cũng tiếp được Chủ công khẩu dụ, công văn từ lâu chuẩn bị kỹ càng, kính xin đồng ý chính là..."

Lưu Ôn nói, tiếp nhận vừa tiểu lại đưa lên công văn, giao cho Cố Hiếu Liên.

Thấy Cố Hiếu Liên đề bút viết. Lại cười khổ nói: "Người cũng biết, ta chỗ này, chỉ là cái ở ngoài khố, nên vì một phủ khu vũ, cần thiết thần lực, nếu theo bùa Thần Lực tiền toán, mấy có mười vạn khoảng cách..."

"Điểm ấy đại nhân không cần phải lo lắng, đây là đặc sự đặc bạn, Chủ công đã xem thần lực tồn nhập lệnh bài, không cần tiến hành cái khác lãnh!"

Cố Hiếu Liên họa xong áp, cười nhạt nói.

"Như vậy cũng tốt! Như vậy cũng tốt!" Lưu Ôn trong lòng cũng là thở dài một hơi.

Mười vạn Phù Tiên, nơi này đương nhiên cầm được đi ra, nhưng đều cho Cố Hiếu Liên, cái khác cần thần lực triển khai thần thông che chở Lại viên làm sao bây giờ?

Phương Minh tuy rằng nhận lệnh Lưu Ôn làm chủ bạc, tổng quản thần lực ra vào, nhưng cũng nhiều là khoản loại hình, chân chính thần lực lưu động, vẫn là Phương Minh chính mình chưởng khống.

Từ khi lên cấp lục phẩm Thần Vị, Phương Minh trong cơ thể, đã mở ra đến Linh Hải thần trì.

Này Linh Hải thần trì, nạp tu di với giới tử, bên ngoài tuy rằng chỉ là một điểm, bên trong bộ nhưng có Càn Khôn, tự thành không gian, có thần dị, có thể chứa đựng thần lực.

Phương Minh hiện tại, trong cơ thể Linh Hải thần trì, phạm vi có tới vài chục trượng, thần lực hội tụ thành chất lỏng, đem thần trì lấp kín hơn nửa, trên hồng dưới kim, nồng nặc cực kỳ.

Phương Minh làm Thành Hoàng, tích góp mười mấy năm thần lực, còn có gần nhất mấy phủ thu vào, chín phần mười đều là tồn ở đây, là nhất an ổn bất quá.

Lại phân ra linh tinh thần lực, hóa thành Thần Đạo Phù Tiên, tồn tại Lưu Ôn nơi này, cung thần lại lấy dùng.

Mỗi một quãng thời gian, lại đối chiếu khoản, bổ sung thần lực.

Lưu Ôn tuy chường khổng thần lực ra vào. Có thể nhiều là trên giấy đồ vật, chân chính có thể điều động thần lực, nhưng là cực nhỏ, còn có nghiêm ngặt hạn chế.

Nếu là Cố Hiểu Liên một lần lấy đi mười vạn Phù Tiên, Phương Minh lại không đúng lúc bổ sung. Vậy này chủ bạc thính, còn liên thật đến lập tức đóng cửa.

Phương Minh cũng là biết được việc này, mới đưa thần lực tồn nhập kim lệnh, phân phát Cố Hiểu Liên.

"Tuy rằng như vậy, nên đi thủ tục, vẫn không thể thiếu!" Cố Hiểu Liên nói. Dù sao, bên ngoài thì có một cái ví dụ ở đây!

Đem công văn đưa trả lại cho Lưu Ôn, "Đại nhân! Như vậy không sai đi!"

Lưu Ôn tiếp nhận, nhìn kỹ, nói: "Khám hợp không có sai sót!"

"Được! Vậy ta liền đi rồi!"

Cố Hiểu Liên nhắc theo gấu quần. Vì thi lễ, đứng dậy đi ra đại điện, Lưu Ôn đứng dậy đưa tiễn.

Mãi đến tận Cố Hiểu Liên chập chờn thân ảnh biến mất, Lưu Ôn mới ngồi xuống.

Hắn đối với Chủ công phân công nữ tử làm quan, luôn luôn có chút cái nhìn, suy nghĩ tìm một cơ hội, liền hướng Chủ công gián ngôn!

Nhưng nữ tử này mặc dù có chút Yên Thị Mị Hành, bình thường nhưng tố không việc xấu. Lại chưa từng trì hoãn công sự, nếu muốn cái lý do khuyên Chủ công bãi miễn nữ tử này chức quan, cũng là phiền phức...

Bây giờ nhìn lại. Nữ tử này cũng coi như trung cần chức sự, không thua tu mi, lại thật cẩn thận, tựa hồ cũng không cần như vậy.

Lưu Ôn thụ phong kiến gia tộc giáo dục lớn lên, đối với nữ tử làm quan, bản năng thì có chút chống cự. Nhưng hắn lòng dạ trống trải, ánh mắt siêu quần. Dần dần lại có ý tưởng khác.

Cố Hiểu Liên lại không nghĩ rằng Lưu Ôn trong lòng chuyển qua nhiều như vậy tâm tư.

Mới ra thần điện, liền vận lên thần lực. Bay lên không bay ra Pháp Vực.

"Tuy rằng Pháp Vực có thần quái, canh giờ cùng thế gian không giống, nhưng cũng không thể trì hoãn, hòng rồi Chủ công đại sự, đến lúc đó trách tội xuống, ta chỉ là một cái tiểu nữ tử, nhưng là chịu trách nhiệm không nổi..."

Vượt qua Pháp Vực giới cách, đi tới thế gian.

Lúc này Thành Hoàng bên trong cung điện, không bớt tin đồ quý một chỗ, còn có nhiều người, cái trán dĩ nhiên khải ra máu.

Cố Hiểu Liên hướng về nhìn ra ngoài, lúc này bầu trời, càng thêm âm trầm, gió lạnh gào thét mà qua, mang theo từng mảnh từng mảnh lá khô bay lượn.

Đã có chút tích tí tách lịch hạt mưa đặt xuống, có chút tín đồ sắc mặt, chính là tuyệt vọng.

"Bách tính nhiều gian khó! May mắn được Ngô gia Chủ công, thương hại thể nhân, mệnh ta đến đây giải thoát các người cực khổ!"

Cố Hiếu Liên theo Phương Minh, làm mười mấy năm dưới trướng Linh nữ, nhân gian bi hoan ly hợp, tất nhiên là nhìn nhiều lắm rồi, nhưng được chúng quảng đại như vậy, hương hỏa nguyện cầu như vậy dày đặc tai kiếp, cũng là ít thấy!

Ngay sau đó không chần chừ nữa, móc ra Thành Hoàng kim lệnh, cầu khẩn nói: "Cầu Mưa Tào Cố Hiếu Liên, xin mời thần lực giúp đỡ, triển khai thần thông, cứu chúng sinh qua Khổ hải..."

Kim lệnh chấn động, hóa thành trạng thái lỏng tản ra, lách tách kim dịch, tràn vào Cố Hiếu Liên trong cơ thể.

Đây là cô đọng sau thần lực, đồng thời vẫn là vàng ròng hàng cao cấp sắc, có thể tăng cường thần thông uy lực!

Dựa theo Phương Minh thiết tưởng, một tia thần lực màu trắng, chính là thấp nhất đơn vị, có thể hóa thành một viên Thần Đạo Phù Tiền.

Trở lên đi, chính là thần lực màu đỏ, mười tia hội tụ thành một lượng bạc trắng, khen thưởng thuộc hạ, chính là dùng nó! Thần Đạo một lượng bạc trắng, liền có thể đổi được một trăm viên đồng tiền lớn!

Cho tới thần lực màu vàng óng, mười tia hội tụ thành hoàng kim một hai, chỉ riêng này một lượng vàng, chính là mười lượng bạc trắng, ngàn viên đồng tiền lớn!

Này kim bài phân lượng rất nặng, ít nhất có mấy chục hai, đây chính là mấy vạn thần lực màu trắng!

Thần lực màu vàng óng như Kim xà giống như ở Cổ Hiếu Liên trong cơ thể lẫn trốn, Cổ Hiếu Liên hầu như dùng hết thần niệm, mới chỉ huy Kim xà hướng về thần thông phù văn áp sát.

Kim xà đầu đụng vào đến phù văn, liền lập tức giống như cá voi hút nước bị phù văn hấp thụ.

Cầu Mưa Thần Thông phù văn đạt được thần lực màu vàng óng, ánh sáng tăng vọt, phù văn thoáng hiện, hầu như liền muốn tự động hiện ra thể!

Cổ Hiếu Liên vẻ mặt trịnh trọng, cuối sợi tóc nhỏ xuống đồ mồ hôi, tận lực khống chế.

Nàng khi này Cầu Mưa Tào, cũng có đoạn thời gian, triển khai thần thông số lần, cũng có mười mấy, nhưng chưa bao giờ có một lần, sẽ là như vậy mất công sức.

Nếu là bình thường tiểu Vũ, tự không cần như vậy tiêu hao tinh thần, nhưng lần này muốn xua tan, nhưng là một Phũ mưa xối xả!

Cổ Hiếu Liên trước triển khai, bất quá là cấp huyện phạm vi, lúc này tự nhiên vất vả.

Nhưng vào lúc này, trong cõi u minh, liền truyền đến Phương Minh lời nói: "Tĩnh tâm an thần, ý thủ phù văn!"

Thanh âm này tựa hồ mang theo vô thượng uy nghiêm, phù văn màu vàng một thoáng yên tĩnh không ít.

Cổ Hiếu Liên thở dài một hơi, mau mau theo lời làm.

Vừa bấm quyết, nói tiếng: "Sắc!"

Cầu mưa phù văn hóa thành lưu quang, nhảy vào tầng tầng trong mây đen.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 177: Được Mùa

Cầu Mưa Thần Thông, kế thừa tự kiếp trước Thành Hoàng Mục Thanh, không chỉ có thể hội tụ vũ vân, cầu được cam lâm, còn có khu vũ hiệu quả!

Dưới đáy tín đồ, có cực kỳ đáng vóc tiêu tụy, tâm cùng thần hợp, liền thấy rõ một vệt kim quang tự Miếu Thành Hoàng bên trong lao ra, hóa thành kim trụ, va vào liên miên mây đen bên trong.

Kim quang này đối với mây đen, chỉ là cực kỳ nhỏ bé một điểm, nhưng vừa rơi xuống đến trong tầng mây, liền gây nên biến chất!

Tầng tầng mây đen, dường như tuyết trắng ngổ dương giống như tan ra, lộ ra mặt sau bầu trời đến.

Mới vừa lên hạt mưa, cũng lập tức ngừng, ánh mặt trời xuyên thấu qua mây đen tung xuống, còn mang theo vài đạo cầu vồng.

"Mưa tạnh rồi!" Dưới đáy tín đồ, nhất thời liên thanh hoan hô.

Lại dồn dập quỳ xuống: "Cảm tạ Thành Hoàng lão gia phù hộ, tín đồ tương lai tất cho trên đến đại tế..."

"Này vũ... Thật sự ngừng?" Lão Ngô đầu miệng há hốc, rất giống chỉ cóc lớn, có chút khó có thể tin.

Tình cảnh này, đối với hẳn nhiều năm qua nhân sinh quan, đều tạo thành xung kích.

"Ha ha... Ta liền nói Thành Hoàng lão gia nhân từ, tất sẽ không ngại xem..." Lão Tôn đầu vỗ vỗ lão Ngô đầu vai, cười to nói.

Nhìn còn đang ngẩn người lão Ngô đầu, mau mau kéo một cái ống tay áo, "Còn lo lắng làm chi? Nhanh cho Thành Hoàng lão gia dập đầu tạ ân!"

Lão Ngô đầu ngơ ngơ ngác ngác, bị lôi kéo quỳ xuống.

Lúc này một giạt mình: "Như này thần thật có thể che chở bách tính, vậy ta trước, nhưng là sai rồi, như vậy Thần linh, xác thực nên được cung phụng..."

Dập đầu vang vọng, âm âm có tiếng.

Lúc này có chân tâm, nếu là Phương Minh ở đây, liền có thể thấy rõ, một đạo tín ngưỡng tuyến, tự lão Ngô đầu đỉnh sinh thành , liên tiếp Pháp Vực.

"Ừm! Lần này khu vũ. Không chỉ có giữ được Tân An được mùa, còn thuần hóa tín ngưỡng, thu hoạch không bớt tin đồ!"

Phương Minh cảm ứng tâm sinh tín ngưỡng tuyến. Mỉm cười nói.

Nguy nan thời khắc mới thấy trung thành, lần này khu vũ, không chỉ có cứu dân với thủy hỏa, để trước tín đồ, càng thêm thành kính, càng cảm hóa không ít không tin người, trở thành tín đồ.

Thần niệm đảo qua. Thấy Cố Hiểu Liên cũng trở về chuyển Pháp Vực, chính là nở nụ cười.

Nếu là mọi chuyện đều muốn Phương Minh tự thân làm, còn muốn thuộc hạ làm gì?

Lần này việc. Có Cố Hiếu Liên đi làm, bớt đi Phương Minh không ít thời gian tinh lực.

Chính là mặt sau cần Phương Minh cứu tràng, có chút thất phân.

Nhưng cũng không cái gì, dù sao thủ hạ đời mới. Có chút không quen. Cũng là không thể tránh được.

Đồng thời, cũng nổi lên tôi luyện hiệu quả, Cố Hiếu Liên kinh đến này dịch, tương tất đối với Cầu Mưa Thần Thông điều khiển, tất có thể nâng cao một bước!

Sau đó liền có thể chương quản một phủ ty vũ công việc!

...

Vũ quá thiên tình, nhưng nông gia vẫn là mau chóng về nhà, chuẩn bị già trẻ cùng tiến lên trận, gặt gập lương thực. Để ngừa vạn nhất.

Dù sao lần này có Thành Hoàng lão gia che chở, xua tan vũ vân. Chính là vạn hạnh, cũng không ai dám đem tính mạng mình, lấy thêm đi một đánh cược!

Mênh mông vô bờ màu vàng ruộng đồng trên, không thiếu nông hán khom lưng cắt lúa nước.

Già trẻ ở bên cạnh giúp đỡ, nhặt lên rơi xuống đạo tuệ.

Nông phụ chảy mồ hôi nóng, đem hạt thóc bó được, chuẩn bị chở về đi tiến hành gia công.

Ở nông thôn bên trong, thu gặt lúa nước, chính là cực kỳ hao tổn thể lực việc, nếu là địa chủ dựa ở, vậy ít nhất muốn cung cấp một ngày ba bữa, còn phải có thức ăn mặn mỡ, mới có thể thỏa mãn thể lực nhu cầu.

Nhưng vì chính mình, những người dân này, bùng nổ ra mười hai thành nhiệt tình cùng nhiệt tình, ra sức phấn đấu.

Bờ ruộng trên, hai cái quan chức dáng dấp người, chính đi khắp dò xét, phụ cận, còn có nha dịch cùng Thư lại đi theo, hai người này đều thân mang bát phẩm quan phục, uy nghiêm khí độ, đều là bất phàm, cái khác nông gia, xa xa thấy, chính là tách ra đại lộ, ở đạo bàng hành lễ.

"Văn Bản! Người xem này điền mọc làm sao?"

Mạnh Trục muộn dưới eo, xoa xoa trong ruộng đạo tuệ, trong lúc lơ đãng, liền hỏi.

Này đạo tuệ no đủ thâm hậu, nặng trình trịch, trực đem đạo cái ép tới loan loan, hầu như liền muốn đựng tới mặt đất, viên viên hạt thóc hiện ra màu vàng, như kim hạt, làm cho người ta mang đến được mùa dồi dào cảm giác.

Mạnh Trục cũng là xuất thân nông hộ, tỵ làm Thổ Địa nhiều năm, cũng chưa từng thấy mọc giỏi như vậy lúa!

"Ở Ngô Nam, mỗi mẫu nhiều là đạo sản ba thạch, mạch sản hai thạch." Trầm Văn Bản cũng là ngôi xóm xuống, nhìn kỹ lúa nước mọc.

Hai người này thân là Thượng Quan, làm này tư thái, thì có chút bất nhã, nhưng ai cũng không để ý những thứ này.

Làm phong kiến vương triều, đồng ruộng thu hoạch, chính là cả nước đại sự, quan hệ vận nước dân sinh, hai người thấy rõ này điền, có chút thất thố, cũng là không thể tránh được.

Trầm Văn Bản kiểm tra hồi lâu, mới đứng lên, hoạt động hơi tê tê đi đứng.

"Ta quan này điền, nhưng có bốn thạch, mẫu sản tăng bốn, năm phần mười!"

"Thành Hoàng này thần, thật là có đại năng, ta mãi đến tận hiện tại, thấy này điền, vẫn còn có chút không dám tin tưởng..."

Tống Ngọc cùng Phương Minh chính là một người việc, đến nay nhưng bị che giấu rất khá, dù sao trải qua Luân Hồi, thần hồn của Tống Ngọc khí tức, đều có thay đổi, chính là dùng tới thần thông tính toán, cũng tuyệt đối toán không ra cùng Phương Minh can hệ.

Đã như thế, người ở bên ngoài nhìn ra, chính là Tống Ngọc lấy Tam phủ tín ngưỡng, đổi lấy Thành Hoàng trợ lực.

Giao dịch này, lúc trước rất nhiều người, đều cho rằng không khôn ngoan, nhưng bị Tống Ngọc mạnh mẽ đè xuống.

Trầm Văn Bản cùng Mạnh Trục, thân làm trụ cột, nhiều người cơ mật, cũng biết này điền sản công việc, chính là giao dịch điều kiện một trong.

Nhưng chân thực nhìn ra, vẫn còn có chút không thể tin tưởng cảm giác.

"Hô..." Mạnh Trục cũng là đứng dậy, thở dài một hơi, tự tùy ý nói: "Mỗi mẫu đều có bốn thạch, Tân An năm nay, hầu như so với trước nhiều năm thu rồi gấp đôi lương thực, này 3 vạn quân cấp dưỡng, đều đi ra..."

Phương Minh trước, ở Tam phủ rộng khắp chiêu binh, đầy đủ chiêu 20 ngàn, thêm vào trước, thì có 3 vạn hồ lang!

"Người tính sót Sơn Việt Binh, thêm vào Hô Hòa bộ, ta quân mấy có 40 ngàn, châu Binh cũng mới 3 vạn không tới, này về mặt binh lực, vẫn là ta phương chiếm ưu..."

Trầm Văn Bản bổ sung, mặc dù đối với Sơn Việt quy hàng việc cực kỳ kinh ngạc, nhưng Hồ Hòa ra hết tinh nhuệ nương nhờ vào, lại sẽ phụ nữ trẻ em thiên đến phủ thành phúc địa, nhưng là chân chính đem sinh tử giao ở Tống Ngọc tay, cũng lại không giả được!

"Sơn Việt hung man, nhiều không nghe hiệu lệnh, nếu thật sự muốn dùng chi, cần phải mạnh mẽ thao luyện mấy lần, để bọn họ tập đến quân pháp kỷ luật mới có thể..."

Mạnh Trục cũng không quay đầu lại nói, thân là chính thống người đọc sách, đối với vùng hẻo lánh man di, trời sinh trên thì có chút tâm lý cảm giác ưu việt, dù là Mạnh Trục, cũng không thể ngoại lệ.

"Cũng đúng thế thật..." Trầm Văn Bản nhớ tới trước gặp Sơn Việt tướng lĩnh, đặc biệt cái kia như hổ như sói ánh mắt, nhất thời giật cả mình.

Lập tức lắc đầu một cái, tựa hồ phải đem hồi ức tung đầu ở ngoài.

Nhìn phụ cận không người, nông hộ tránh ra thật xa, tùy tùng người hầu cận đều chuế ở phía xa, để hai người tự đang nói chuyện.

Liên lên trước, tiếng nói ép tới cực thấp, nói: "Mạnh Trục, người gần đây hầu hạ Chủ công, có thể nhìn ra cái gì?"

"Nhìn ra cái gì?" Mạnh Trục mỉm cười hỏi ngược lại.

Không đợi Trầm Văn Bản trả lời, liền nhìn phương xa, tự ở tự lẩm bẩm: "Sửa chữa phủ nha, còn có thể nói là vì làm công! Có thể thu thập quý báu gỗ, kiến tạo tông miếu, lại mời tộc trưởng đến đây, chuẩn bị nghênh tiếp năm đời tổ tông đi vào, đây chính là muốn tiến thêm một bước nữa..."

Này thế Tế tự quan hệ sức mạnh, vì lẽ đó quy cách càng nghiêm.

Theo biên chế, bình dân chỉ có thể Tế tự một đời, sĩ tộc ba đời, công hầu năm đời, Vương tước liền có thể Tế tự bảy đời , còn chín đời đều tế, vậy chỉ có hoàng tộc mới có thể.

Nơi này Tế tự, nói chính là tiếp thu người ngoài tưởng niệm, đương nhiên, các hướng nhiều có sự khác biệt, tỷ như Đại Càn, lại bỏ thêm quy định, Quận Vọng bên dưới, đều chịu không nổi tưởng niệm.

Chỉ có rộng rãi được người ngoài Tế tự, thu đến hương hỏa số mệnh, Tổ linh mới có thể mạnh mẽ, thậm chí mở ra phúc địa, che chở tộc nhân hồn.

Này ở Đại Càn, là phần lớn bên trong tiểu thế gia, cả đời theo đuổi.

Quận Vọng loại hình thế gia, có thể làm cho chính mình tổ tông nhận được người ngoài Tế tự, nhưng bị vướng bởi quy củ, chỉ có thể Tế tự ba đời, trừ phi tái xuất cái công hầu!

Nhưng có thể tập công hầu, chính là Môn Phiệt thế gia ngưỡng cửa, luôn luôn bị nắm giữ rất nghiêm, không gặp thiên hạ biến đổi lớn, đó là muốn cũng đừng nghĩ.

Không ít Quận Vọng thế gia, chính là bị kẹt ở này bước lên, mấy trăm năm, đều là không được tiến thêm, vô số anh hào gia chủ, cũng là dừng lại ở đây, dẫn vì là suốt đời chuyện ăn năn.

Hiện tại Tổng Ngọc, muốn xây dựng tông miếu, Tế tự năm đời tổ tiên, chính là xưng Hậu dấu hiệu!

Chủ công muốn chính mình xưng Hậu rồi!

Đây là Tổng Ngọc cố ý thả ra phong thanh, chính là muốn xem thủ hạ thái độ.

Này đồng liêu, chính là Chủ công mẫu tộc, biết đến tin tức, còn có thể so với mình thiếu?

Chỉ là đến đây tìm hiểu chính mình ý tứ thôi! Nhưng Mạnh Trục nếu xuất sĩ Tống Ngọc, một thân vinh nhục hưng suy, thậm chí sống còn, đều thắt ở Tống Ngọc trên người, hiện tại thấy Chủ công có thể tiến thêm một bước, cũng là cực kỳ vui mừng.

Lúc này nói: "Trục được Chủ công đại ân, thề sống chết theo! Hiện tại thấy Chủ công chói lọi tổ tiên, cũng là nói không ra khuây khoả... Lên làm tấu chúc mừng..."

Phương Minh muốn xưng Hậu, chính là triệt để đi tới triều đình phía đối lập, tương đương với quang minh chính đại xả kỳ tạo phản, này hung hiểm tự nhiên có, nhưng Mạnh Trục một đường lại đây, đối với Tống Ngọc chí hướng, có hiểu rõ, cũng cho là mình Chủ công, có như vậy mấy phần cơ hội, có thể chia sẻ cửu đỉnh.

Đồng thời, lên thuyền, còn muốn dưới? Mạnh Trục tùy tùng Tống Ngọc, sớm bị đánh tới dấu ấn, tuyệt đường lui, bất luận Chủ công làm sao, cũng chỉ có thể một con đường đi tới đen.

"Được! Ta đã biết Mạnh Trục người chính là trung thần xương cánh tay!" Trần Văn Bân đại hỉ nói.

Nếu là Tống Ngọc xưng Hậu, Thẩm gia thân là mẫu tộc, địa vị tự nhiên cũng là nước lên thì thuyền lên.

Hắn cũng biết, Mạnh Trục thân là tâm phúc hạt nhân, căn bản không có đường lui, mới hầu như là quang minh chính đại hỏi, mà không phải lấy cái khác càng mịt mờ sách lược.

"Cái kia sau khi trở về, ta tất cả cùng đồng thời thượng biểu, khuyên can Chủ công xưng Hậu!"

Trầm Văn Bân lúc này mới nói ra mục đích thực sự.

"Ha ha... Tự nên như vậy!" Mạnh Trục vỗ tay nói.

Từ xưa tới nay, này từ long công lao cùng ủng lập công lao, nhưng là vụn vụn bỏ qua không , Mạnh Trục làm đến chậm một chút, so với một đường tùy tùng Tống Ngọc lập nghiệp lão nhân, tư lịch hơi thiển, không tính là từ đầu rỗng công, vì lẽ đó này ủng lập công lao, nhưng là tuyệt đối không thể lại bỏ qua.

Hai người nhìn nhau nở nụ cười, lẫn nhau, càng cảm thấy thân cận không ít, tăng chút hiểu ngầm.

Đang lúc này, rất xa tiếng hoan hô truyền đến,

"Bốn thạch!", "Bốn thạch!", "Bốn thạch!"

Nhưng là phương xa bách tính, cắt hạt thóc, xưng ra một mẫu sản lượng, đều là hoan hô nhảy lên.

Liên có không ít ông lão, đều là nước mắt đều dưới, hướng về phủ thành dập đầu, cảm tạ Tiết Độ đại nhân cùng Thành Hoàng Thần chi.

Mạnh Trục cười to: "Đây chính là Thiên Hữu Chủ công rồi! Mới chịu tự lập, thì có bức này thiên quyền, dân tâm liền một thoáng định, thiên hạ này chi cục, rất có khả năng a! ! !"

"Không sai! Không sai!" Trầm Văn Bân ánh mắt toả sáng, liên thanh phụ họa.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 178: Bảo Gia

"Ồ? Đây là?"

Tiết Độ Phủ ngoại bộ, phòng giữ nghiêm ngặt, mười bộ một cương, năm bộ một tiểu, đến nội viện, nhưng không thấy vũ khí sát khí, tôi tớ như mây, hầu gái vờn quanh, có chút mùi hoa say lòng người khí tức.

Tống Ngọc đang từ Ngô Tâm Lăng trong sân đi ra, thấy rõ bên trong phủ lười biếng cảnh tượng, chính là nở nụ cười.

Lúc này Tiết Độ Sứ bên trong phủ bộ, bề ngoài trên, mặc dù là một bộ không đề phòng tư thái, nhưng trong bóng tối, nhưng có rất nhiều ám bộ thủ vệ.

Tống Ngọc gần chút thời tiết, cũng thu không ít cái gọi là cao thủ võ lâm, phương ngoại dị nhân.

Có chút không hợp dùng, liền hết thầy ném cho Trần Vân Cẩm y vệ, ngược lại nơi đó cũng cần nhân thủ.

Còn lại thành thật nghe lời, lại trải qua huấn luyện, thủ vệ bên trong phủ.

Trong này, thậm chí có Thanh Hư, Thủy Liên Đạo Môn tu sĩ, bố trí pháp trận phòng ngự, phòng bị ngoại đạo tập kích.

Đã như thế, không chỉ có thể chống đỡ ngoại lai thế gian vũ lực, liền ngay cả vu pháp chú thuật quỷ vực thủ đoạn, cũng không cách nào thực hiện được.

Toàn bộ Tiết Độ Sứ phủ, nói là vững như thành đồng vách sắt cũng không quá đáng!

Trước, cũng từng có mấy lần sóng diếc không sợ sủng hạng người, đến thăm dò qua Tiết Độ Phủ tin tức, nhưng kết cục tất cả đều là bị chôn ở hậu viện, coi như phân bón. Trong này, thậm chí còn có một cái tán tu Tông chủ.

Hiện tại Tiết Độ Phủ hung danh, trong bóng tối, đã truyền ra, ít có mâu tặc, dám đến làm càn.

Nhưng vào lúc này, Tống Ngọc thân thể hơi chấn động một cái, cảm giác tựa hồ có cổ khí hạ xuống, để hẩn tinh thần sáng khoái.

Trong lòng biết khác thường, lập tức mặc vận thần thông, quan sát tự thân khí số.

Mở thần nhãn, liền thấy rõ, từng tia từng tia bạch khí, hội tụ thành bạch vân, không ngừng tụ hợp vào tự thân màu xanh bên trong.

Tuy rằng bạch khí muốn hóa thành màu xanh. Đến trải qua nặng bao nhiêu chuyển hóa, thường thường ngàn tia bạch khí, mới có thể tụ thành một tia màu xanh.

Nhưng mây trắng này mênh mông cuộn cuộn. Hầu như vọng không tới bờ, trực tiêu hao gần nửa canh giờ, mới triệt để hóa tận.

Lúc này Tống Ngọc màu xanh mây khói, tăng vọt đầy đủ ba phần mười, Xích Giao xoay quanh trong đó, nuốt mây nhả khói, trên người màu vàng dần thịnh!

"Này số mệnh! Hầu như so với được với năm cái Quận Vọng nương nhờ vào!"

Tống Ngọc nhìn tự thân thanh khí. Lắm bầm nói.

"Tất là mẫu sản truyền ra, dân tâm quy phụ, mang đến số mệnh!"

Tống Ngọc trước. Tuy rằng đoán được mẫu sản việc, đại ích khí số, nhưng cũng không nghĩ tới càng sẽ như vậy dày đặc!

Khí số biến hóa, còn chưa kết thúc. Tống Ngọc liền thấy rõ. Ở tự thân chu vi, một đạo đỏ đậm bên trong mang chỉ ra hoàng số mệnh dòng suối nhỏ, chậm rãi chảy xuôi, không ngừng truyền vào đỉnh đầu.

Tuy rằng dòng suối quá nhỏ, nhưng thỉnh thoảng liền có từng tia từng tia bạch khí tràn vào trong đó, càng là cuộn cuộn không ngừng!

"Đây chính là dao động đến mệnh trời rồi!"

Tống Ngọc nhìn này số mệnh, hiểu ra nói.

Này Tân An, chính là Tống Ngọc Long Hưng Chi địa. Hiện tại thu hoạch được mùa, chẳng phải là thiên ý quan tâm?

Tuy rằng phần lớn thế gia. Đều sẽ không tin tưởng, nhưng chỉ cần bình dân bách tính tin tưởng là được!

Lời nói dối nói rồi vạn lần, vẫn còn sẽ trở thành chân lý! Tống Ngọc có thần thông, triển khai thần tích bên dưới, còn sợ người ngoài nghi vấn hay sao?

"Ngày này mệnh số mệnh tuy rằng nhỏ yếu, nhưng thẳng ở kéo dài, theo ta sau đó thanh thế dần thịnh, cái này cần đến số mệnh, còn có thể càng nhiều, đến cuối cùng, liền sẽ trở thành thật sự mệnh trời rồi!"

Tống Ngọc nhìn số mệnh dòng suối, trong con người, thì có chút chờ mong.

...

Vĩnh An mười hai năm, tháng chín, Tân An phủ đến thiên quyền, mẫu sản bốn thạch.

Tin tức này, như cơn lốc giống như, không những ở Ngô Nam gây nên to lớn tiếng vọng, càng là lan tràn đi ra ngoài, truyền tới Ngô Châu, thậm chí toàn bộ thiên hạ, gây nên sóng lớn mênh mông.

Kiến Nghiệp, Châu Mục phủ để bên trong, mơ hồ truyền đến loạn tượng.

Thình thoảng còn có tôi tớ bước nhanh chạy ra, đều là một mặt hoảng loạn về.

Cái khác quan chức, đều là hai mặt nhìn nhau, có cơ linh, liền trong bóng tối phái ra thuộc hạ, sau đó không lâu, rốt cục tìm hiểu ra tin tức chính xác.

"Châu mục thấy rõ Ngô Nam mật báo, đột nhiên thổ huyết ngã xuống đất!"

Ngô Châu châu mục Triệu Bàn, chính là hoàng thất dòng họ, đã có sáu mươi cao tuổi, ở cổ đại, xem như là cao thọ, vốn là sớm thối lui dưới, nhưng nhìn Đại Càn xã tắc phong vân phiêu diêu, vẫn là cắn răng cứng rắn chống đỡ bệnh thể, hiện tại rốt cục bị đả kích thổ huyết.

"Tục truyền châu mục đại nhân dốc hết tâm huyết, phê duyệt công văn, mỗi ngày mới ngủ hai canh giờ, ai. . . Chính là người tuổi trẻ, cũng không chịu được như vậy a!"

Thì có người than thở, gây nên một mảnh tiếng phụ họa.

"Cổ huynh, người xưa nay tin tức linh thông, có thể nghe được cái gì?" Lại có người hỏi.

"Còn không là cái kia Tống Ngọc việc!" Cổ huynh nói đến Tống Ngọc hai chữ, cũng không thể tránh khỏi hạ thấp giọng, tựa hồ sẽ phạm đến cái gì kiêng kỵ, có cung kính.

"Cư nhà ta tin tức, Ngô Nam Tân An phủ, Tống Ngọc lập nghiệp nơi, đạt được thiên quyền, lúa mẫu sản bốn thạch!"

Này Cổ huynh không hồ tin tức linh thông tên, cùng Mục Thủ nhận được tin tức thời gian, cũng là xấp xỉ như nhau.

"Hí! ! !" Bốn phía, quả nhiên truyền đến hút vào hơi lạnh âm thanh.

Mẫu sản bốn thạch ý nghĩa, những này cửu làm quan liêu, tự nhiên càng là rõ ràng, không ngừng mang ý nghĩa thực lực tăng cường, càng đại diện cho mệnh trời! ! !

Mà có cái này, thì có tranh cướp thiên hạ đại nghĩa danh phận! Sau đó mỗi đến một chỗ, chống lại đều sẽ yếu bớt không ít.

Lẽ nào này Ngô Châu thậm chí toàn bộ Đại Càn thiên, liền muốn thay đổi?

Chúng quan lại liếc mắt nhìn nhau, trong con người, đều có chút không tên ý vị!

Kiến Nghiệp Thành nam bộ, mười dặm liên phường, xe ngựa như mây, ốc đồng như mưa.

Nơi này là quý tộc cùng quan chức tụ cư khu, được xưng đàm tiếu có Hồng Nho, vắng lai không dân thường, ở phong thủy trên, cũng là long hổ

tụ hội, cát khí nổi lên, đại phú đại quý.

Ở này trung gian, nhưng có một chỗ trạch viện, so với cái khác tòa nhà, lớn hơn đầy đủ lần hứa.

Tuy rằng ở vào vị trí tốt nhất, nhưng tòa nhà này, nhưng không thấy xanh vàng rực rỡ, sơn son ngọc đồng, vôi tất quá đầu tường, thậm chí bò chút rêu, bốc ra màu xanh biếc.

Nhưng đi ngang qua người đi đường, nhìn về phía tòa nhà này thì, nhưng mang theo kính ngưỡng tâm ý.

Liền ngay cả quan chức đi ngang qua, cũng sẽ xuống ngựa lạc kiệu, lấy đó cung kính.

Tòa nhà này nháo bên trong lấy tĩnh, đồ sộ trước đại môn, đình chín mươi chín viên đồng đình, trải qua năm tháng đánh bóng, hiện ra êm dịu ánh sáng lộng lẫy.

Ở này cửa lớn bên trên, nhưng có tất kim tấm biển.

Mặt trên, rồng bay phượng múa viết mấy cái đại tự " Sắc Tạng Tĩnh Quốc Công Phủ " ! ! !

Nơi này, dĩ nhiên là nghe tên thiên hạ thế gia, thế tập Tĩnh Quốc Công, Bảo gia phủ đệ.

Bảo gia chính là nghe tên thiên hạ Môn Phiệt thế gia. Không chỉ gia chủ thế tập Tĩnh Quốc Công, đồng thời, mỗi đại đều có người ở trung ương triều đình nhậm chức. Quyền cao chức trọng.

Không chỉ có như vậy, Bảo gia tổ tiên, còn có thể nhận được bách tính tưởng niệm, quang minh chính đại thu thập hương hỏa.

Thiên hạ này tên, bách tính chi vọng, tận chiếm được sau, liền mở được phúc. Che chở toàn tộc anh linh.

Có phúc địa, Bảo gia các đời âm hồn cũng có thể đi vào hưởng phúc, so với cái khác du hồn. Chỉ có thể khổ sở giấy dựa, hồn phi phách tán hoàn cảnh, nhưng là tốt hơn vạn lần! ! !

Những này, đều là nhìn xuống tư bản. Bảo gia tự không cần lại lấy vàng ngọc trang sức. Đến đột hiện ra tự thân cao quý.

Đình viện sâu thẳm, có một chỗ trúc viên, trong vườn tu tiểu đình, bên cạnh, còn đưa tới dòng suối, làm thành phi bộc lưu châu, cùng yên tĩnh rừng trúc tôn nhau lên thành thú.

Này từng cộng cây ngọn cỏ, đều đường nét độc đáo. Có đặc biệt ý nhị.

Nếu là có Phương gia ở đây, tất sẽ hiểu. Này tất là mời tông sư cấp một nhân vật bố trí, đồng thời, còn bố trí trận pháp, tự lại linh khí, trường ở chỗ này, có thể điều chỉnh cả người, ích thọ duyên niên.

Tiểu đình bên trong, ngồi một bóng người.

Bóng người này chỉ mặc áo xanh, ba sợi râu dài, theo gió phiêu dật, tuy đã đến trung niên, nhưng sắc mặt hồng hào, không gặp nửa điểm nếp nhăn.

Bên cạnh đứng thẳng cái đồng tử, luộc đỏ chót trà lô hầu hạ.

"Gia chủ! Trà được rồi!" Đồng tử đối với này trà đạo, tựa hồ rơi xuống khổ công, đặc biệt cuối cùng này phân trà, nhất cử nhất động, đều mang theo một luồng không nói ra được ý nhị, vui tai vui mắt, tự nhiên mà thành.

Trung niên nhân này, dĩ nhiên chính là Bảo gia gia chủ! Đương đại Tỉnh Quốc Công!

Bảo gia tuy rằng các đời đều có người vào triều làm quan, nhưng có tổ huấn, gia chủ luôn luôn tọa trấn trong nhà, nắm giữ căn cơ số mệnh.

Này chủ nhà họ Bảo, tên là Bảo Đình Bác, thường có thủ đoạn, tại vị đến nay, Bảo gia tuy không có cái gì mở rộng, nhưng căn cơ càng ngày càng vững chắc.

Gây dựng sự nghiệp dễ dàng giữ vững sự nghiệp khó! Chỉ có chân chính trải qua, mới biết trong này độ khó!

Này Bảo Đình Bác, ở thiên hạ thế gia bên trong danh vọng rất cao, đến ngô, càng là nằm ở minh chủ địa vị, chấp nhất châu người cầm đầu!

"Ngọc Nhi! Thủ nghệ của người, càng ngày càng tiến bộ rồi!"

Bảo Đình Bác nghe nước mũi trà hương, nhàn nhạt khoa một câu, nâng chén trà.

Tên là Ngọc Nhi đồng tử buông xuống mặt kiếm, cung kính nói: "Tạ gia chủ!"

Hắn tất nhiên là biết, người gia chủ này xưa nay hỉ nộ không hiện rõ, nếu muốn lâu dài, vẫn là biết điều cho thỏa đáng.

Bởi vậy, không dám hơi có hí hửng vẻ.

Gió thu thổi mà qua, mang theo hàn ý, phối hợp rì rào rừng trúc, càng hiện ra u triệt.

Ngọc Nhi không khỏi giật cả mình, lén lút nhìn gia chủ một chút, thấy không để ý, đáy lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Bảo Đình Bác trên người thanh sam, tuy hình thức mộc mạc, nhưng là lấy dị chủng thanh tâm ti diệt thành, thợ may ngày, lại đặc biệt mời Bạch Vân Quan Chân Nhân triển khai đạo pháp, hơn nữa phù văn.

Này làm được thanh sam, đã có thể coi linh khí! Không chỉ có đông ẩm hè mát, còn có phòng hộ công năng, có thể so với được với bình thường thiết giáp.

Như vậy một cái linh y, thả ở bên ngoài, chỉ ít giá trị 50 ngàn lượng bạc trắng, nhưng đến Bảo Đình Bác nơi này, nhưng là có mấy cái, thay phiên sử dụng.

Có này linh y che chở, Bảo Đình Bác tự nhiên bất giác này chỉ là trận gió, có cái gì hàn ý.

Hắn lúc này tâm thần, đều bị trên bàn thư hấp dẫn.

Nho nhỏ bàn trên, bày ba tấm giấy viết thư.

Một tấm đến từ Ngô Nam, chính là Bảo gia mật thám phát tới ám kiện, trong đó, liền tỉ mỉ ghi chép Tống Ngọc gần đây thi chính cùng huyên nào nhốn nháo mẫu sản công việc.

Một phần khác giấy viết thư trên, văn chương chưa khô, như là gần đây tả liền, miêu tả Châu Mục phủ bên trong Triệu bàn thổ huyết ngất việc.

Cuối cùng một phần, bị chôn ở hai tấm chỉ dưới, chỉ hơi lộ ra một góc, hiện ra kí tên.

Nhưng là chữ Thảo "Mộng Tiên" hai chữ!

Bảo Đình Bác kiến thức uyên rộng rãi, càng là bình giám Hành gia, vừa nhìn đã biết, này bút tích mang theo phiêu dật không quần, cái giá rồi lại có sắc bén khí tức, tự thành một phái, quang luận thư pháp, đặt ở đương đại thư pháp danh gia, cũng đủ có thể đứng vào danh sách năm vị trí đầu!

Phần ngoại lệ pháp chỉ là việc nhỏ không đáng kể, Bảo Đình Bác thân là Môn Phiệt gia chủ, Tĩnh Quốc Công, tự nhiên biết này Mộng Tiên hai

chữ, đại diện cho cái gì?

Chân Nhân tu vi! Thái Thượng Đạo đương đại Tông chủ! Chấp chương cấm quỷ ty! Thậm chí mơ hồ truyền ra quốc sư tên gọi!

Thái Thượng Đạo ở bắc, hầu như là một nhà độc đại, Mộng Vân thân là chương giáo Chân Nhân, lại có từ tam phẩm viên chức, địa vị không phải chuyện nhỏ, liền với Bảo Đình Bác, cũng có mấy phần kiêng kỵ.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 179: Đêm Trước

Gió thu hiu quạnh, thổi đến mức đồng tử run cầm cập.

Bảo Đình Bác tuy rằng không cảm giác được ngoại giới hàn khí, nhưng trong lòng lạnh lẽo, rồi lại cũng không chỉ là gió lạnh có thể so sánh.

"Thái Thượng Đạo... Thái Thượng Đạo... Ai..."

Bảo Đình Bác đột nhiên đứng lên, thở dài.

Lại nằm lên tự Thái Thượng Đạo, Mộng Tiên tự tay viết thư, nhẹ giọng nói: "Mộng huynh! Không phải tiểu đệ không giúp người, chỉ trách này tin, làm đến thực sự quá muộn! ! !"

Dứt lời, khước miệng, lại có cười khổ tâm ý.

Thế gia trong lúc đó, cùng tu đạo tông phái, vốn là có chút trong bóng tối liên lụy, Bảo Đình Bác thân là Môn Phiệt gia chủ, siêu phẩm Tỉnh Quốc Công, cùng này Mộng Tiên Chân Nhân, cũng có chút tư giao.

Nhưng quan hệ này, bất quá hời hợt, vì đó đặc tội một cái có hi vọng cắt cứ Ngô Châu, kiến chế xưng vương nhân vật, nhưng là có chút không đáng.

Dù sao, Bảo gia căn cơ, ngay khi Ngô Châu đây!

Nếu là trước, Ngô Nam lòng người chưa ổn, Thái Thượng Đạo lại cam lòng vốn liếng, cái kia Bảo Đình Bác cũng sẽ xuất thủ một kích!

Môn Phiệt thế gia, đại thế giữ nghiêm tổ huấn, trừ phi thật sự có thiên hạ chi vọng, bằng không chắc chắn sẽ không trực tiếp tham gia tranh long!

Chúng nó nhiều nhất, vẫn là bồi dưỡng người đại lý, làm hậu trường kỳ thủ.

Này không phải là không có dã tâm, mà là thế gian tranh long, hung hiểm dị thường, nếu là bo bo giữ mình, Môn Phiệt thế gia, dựa vào tổ tiên di trạch, tự thân lại căn cơ cắm sâu, có danh vọng, bất luận cái nào quá tổ tiên vị, đều sẽ không liều lĩnh triều chính bất ổn nguy hiểm, trường, phong, xuống tay với bọn họ.

Nhưng một khi trực tiếp tranh bá thiên hạ, Binh hung chiến nguy, đại hao số mệnh, lại trực tiếp chịu đựng vạn dân oán khí, bất luận trước tích lũy bao nhiêu danh vọng dân tâm, cũng sẽ rất nhanh tiêu hao hết. Nếu không thể đúng lúc được bổ sung, vậy thì rất nguy hiểm, nếu là binh bại. Đối thủ tất sẽ không bỏ qua phía sau gia tộc.

Đến lúc đó cửu tộc liên luy, coi như có chút ám mạch, có thể lưu truyền xuống, cũng chỉ có thể rứt đầu sống qua ngày, muốn khôi phục tổ tiên vinh quang, liền không biết là năm nào tháng nào.

Cái này cũng là đảm đương vấn đề, Môn Phiệt thế gia không có cái này dừng khí quyết đoán. Dem cả gia tộc, đặt vào thiên hạ đánh cược!

Coi như cá biệt gia chủ, có dã vọng. Cũng sẽ rất nhanh bị trong tộc chống lại.

So với một người đế vị, vẫn là thế gia phúc lợi, ơn trạch đến càng rộng hơn, tộc nhân đều không phải người ngu. Tự biết lựa chọn thế nào.

Các đại thế gia. Đều có thể nhìn thấy điểm ấy, ở bí ẩn gia phả bên trong, đều sáng tỏ nhớ kỹ, bất quá mười đời, không thành tài được, không vào tranh long!

Bảo Đình Bác tự nhiên không dám mạo hiểm đại không vi, thỏa mãn chính mình tư dục.

Chỉ là ẩn lại quy củ, chọn mấy cái dự bị. Chuẩn bị lại nhìn tình huống đặt cược.

Đây chính là Môn Phiệt thế gia sức lực! Chỉ cần không rõ ràng tỏ thái độ, cái kia Ngô Châu thế lực khắp nơi. Ở chiếm lấy toàn bộ Ngô Châu trước, cũng không dám bức bách.

Bảo Đình Bác lại cầm lấy Ngô Nam mật báo, nhìn kỹ, một lúc lâu, mới than thở: "Mở điền trăm ngàn mẫu, mẫu sản tăng bán, cũng thật là thiên duyên người này..."

"Sớm chút Bạch Vân Quan từng ám chỉ, Tiềm Long chính là Lý gia chi Lý Như Bích, nhưng hiện tại xem ra, so với này Tống Ngọc, nhưng là kém xa tít tắp rồi!"

Nghĩ này Lý Như Bích, Bảo Đình Bác liền lại là thở dài.

Hắn thân là truyền thừa ngàn năm Môn Phiệt bá chủ, đối với Tiềm Long câu chuyện, tự nhiên có hiểu rõ.

Chính là mấy lần trước thay đổi triều đại, Bảo gia còn trong bóng tối giúp đỡ quá mấy cái Tiềm Long, hi vọng nhờ vào đó làm tiếp tăng lên, cuối cùng đều là kỳ kém một chiêu.

Bạch Vân Quan chính là Ngô Châu bản địa Đạo Môn, ở thời loạn lạc đến thời khắc, cùng Bảo gia, thì có điểm cùng nhau trông coi ý vị.

Bảo Đình Bác từ Bạch Vân Quan nơi này đạt được Tiềm Long tin tức, vốn là đối với Lý Như Bích kỳ vọng rất sâu, trong tộc đều chuẩn bị một cái nữ, sẽ chờ Lý Như Bích thống nhất Ngô Nam, liền thương nghị chuyện đám hỏi, nhưng thiên ý trêu người, Lý Như Bích đại nghiệp chưa thành, cũng đã bỏ mình, may là còn chưa chân chính nhắc tới việc kết hôn, bằng không, Bảo gia cũng phải không lớn không nhỏ ném cái thể diện.

Bảo Đình Bác đa mưu túc trí, tự có hai tay chuẩn bị, còn có cái khác Hầu tuyển nhân.

Hoắc Lập, Triệu Bàn đều ở trong đó!

"Đáng tiếc... Cái kia Hoắc Lập, ta mấy lần mời tiểu tỵ, muốn mời Thanh Hư đạo nhân, nhìn ra khí số tiền đồ, nhưng mỗi lần chối từ, tựa hồ phát hiện cái gì..."

Bảo Đình Bác vừa nghĩ tới Hoắc Lập, trong đầu, liền hiện ra một cái trung niên, lang coi ửng râu dáng vẻ đến.

Này Hoắc Lập, cũng là cái dự bị, nhưng xuất thân thấp hèn, ở Bảo Đình Bác trong lòng, bài vị liền khá là thấp.

"Tổng Ngọc... Tổng Ngọc..."

Bảo Đình Bác nghiền ngẫm danh tự này, đối với này đột nhiên hưng khởi thể lực, có chút bất mãn cùng lo lắng.

Hắn chủ trì đại tộc số mệnh, chỉ cầu ổn thỏa, đối với này đột nhiên xuất hiện biến số, bản năng thì có chút phản cảm.

Ở Ngô Nam chưa dưới, Tổng Ngọc đặt chân chưa ổn trước, nếu là Thái Thượng Đạo đến đây dắt tay, cùng với cộng kích Tổng Ngọc, bóp tắt mầm họa manh mối, cái kia tất nhiên là cực tốt đẹp.

Nhưng hiện tại, quá muộn rồi! ! !

Sơn Việt bình định, phản tâng vạn Bình, lại đến thiên quyền, dân tâm tư định, càng có Thanh Long nơi hiểm yếu, coi như Bảo gia hùng cứ Ngô Châu, kéo dài ngàn năm, đối với này Tống Ngọc, đều có chút kiêng kỵ.

Huống chi, Bảo gia muốn ở Ngô Châu tự vệ, sao vô duyên vô cớ, đặc tội lúc này có hy vọng nhất, đoạt được toàn bộ Ngô Châu Tống Ngọc?

"Thời cơ như vậy chi đúng dịp, lẽ nào, này Tống Ngọc, thật sự có mệnh trời tại người?"

Bảo Đình Bác lại là ánh mắt trác tuyệt, kiến thức uyên bác, cũng chung quy là cổ nhân, nhận được quan niệm ảnh hưởng, tâm tư này, thì có chút biến hóa.

"Thôi... Vẫn là chờ một chút, nhìn lại một chút..."

Bảo Đình Bác trường xuyt khẩu khí, chậm rãi ngồi xuống.

Tống Ngọc vững chắc thống trị, tự sẽ xuất quan tiến thủ, đến lúc đó trận đầu, liền có thể nhìn ra song phương khí số, như Tống Ngọc thực sự là Tiềm Long, có Ngô vương chi vọng, đến lúc đó lại nương nhờ vào không muộn...

Nếu là cái khác Quận Vọng Đại Hộ, tự đặc sớm đứng thành hàng, phòng ngừa thanh toán.

Nhưng Bảo gia không giống, bất kể là ở Ngô Châu thậm chí thiên hạ danh vọng, vẫn là trong bóng tối tiềm tàng thế lực, đều nhất định, bất kể là ai thống trị Ngô Châu, chỉ cần không từng làm giới, cái kia đều chỉ có động viên.

Mặc kệ ngoại giới làm sao, Thanh Long Quan bên trong, Ngô Nam địa giới, lúc này đều bị một cái tin kinh hãi!

Đầu đường cuối ngõ, trà lâu tửu quán, không ít người đi đường tửu khách, cúi đầu nói nhỏ, trên mặt biến ảo không ngừng.

Nói tới, nhưng Hầu như là cùng một chuyện: "Nghe nói sao? Tống Ngọc Tống Tiết Độ Sử, liền muốn xưng Hầu rồi! ! !"

Đại Càn tuy rằng thống trị suy nhược, nhưng tốt xấu có mấy trăm năm, thâm căn cố đế, các đời các đời, mỗi đến cách đỉnh thời khắc, đều sẽ ra tới rất nhiều chí sĩ đầy lòng nhân ái, đây chính là chưa đại vương triều cuối cùng số mệnh, Đại Càn tự nhiên cũng có.

Một người thư sinh trang phục sĩ tử, liền vỗ bàn đứng dậy: "Này Tống Ngọc, vĩnh được hoàng ân, nhưng tiếm càng Hầu vị, mưu toan hành cắt cử việc! Thực sự đáng trách! Nếu không là ta..."

"Xuyt! Cấm khẩu!" Thư sinh còn chưa nói xong, liền bị đồng hành người kéo xuống.

"Không muốn sống sao? Cẩn thận bị Cấm y vệ nghe xong đi, đến lúc đó không chỉ người có phiền toái lớn, còn muốn gây họa tới người nhà..."

Thư sinh mặt đỏ lên, cũng không biết nghĩ đến cái gì, cắn giận ngồi xuống, chỉ là cúi đầu uống rượu.

"Chương quỹ, trở lại hai đàn!"

"Thật nhếch! !" Chương quỹ thấy thư sinh không lại bàn luận việc này, đáy lòng thở dài một hơi.

Vừa nãy thư sinh nói chuyện thời gian, chương quỹ trong lòng, ngay khi nhắc tới Thành Hoàng che chở! Bang này đại gia, không giữ mồm giữ

miệng, nhưng chớ có cho mình chuốc họa mới được!

Hiện tại thấy rõ thư sinh cầm miệng, không lại bàn luận việc này, coi là thật là mở cờ trong bụng, chính là miễn này một bàn tiền thưởng, đều là tâm cam!

Mau mau phái tiểu nhị, cho thư sinh bàn kia lên hai vò rượu ngon, lần này đặc biệt trong bóng tối dạn dò, trên đến chính là thuần nhường.

Thư sinh một vạch trần nê phong, hương tửu chính là xông vào mũi, không khỏi tán một tiếng: "Rượu ngon!"

Cùng đồng bạn nâng bát ra sức uống, nhưng có hiệu ngấm, cũng sẽ không tiếp tục đề vừa này việc.

Trải qua thời gian lâu như vậy, Cẩm y vệ uy danh, cũng là dựng lên, Trần Vân mang theo một đám không lọt chỗ nào thủ hạ, thực tại làm vài kiện đại án, liền ăn cắp ba cái thế gia, ở Ngô Nam, cũng là đến danh tiếng có thể dừng tiểu nhị dạ đề mức độ!

Tuy rằng Tống Ngọc, chỉ cho Cẩm y vệ trong bóng tối dò hỏi tình báo quyền lực, như muốn hành truy bắt thẩm phán quyền lực, nhưng vẫn là cần Tống Ngọc thủ lệnh.

Nhưng coi như như vậy, cái này tăng mạnh hoàng quyền, với văn võ quan chức hệ thống ở ngoài quái vật, vẫn là nhận được Tống Ngọc thủ hạ cộng đồng chống lại.

Trần Vân lẫm liệt không sợ, hơi có chút không quan tâm hơn thua ý vị, chỉ để ý mê đầu vì là Tống Ngọc làm việc, đúng là càng ngày càng được coi trọng.

Tống Ngọc cũng vui vẻ đến như vậy, bằng không, một cái đặc vụ đầu lĩnh, cùng thuộc hạ như thế thân cận làm cái gì, muốn tạo phản sao?

Lúc này Tiết Độ Sứ trong phủ, ở trước mặt thuộc hạ, thâm trầm khó dò Trần Vân, nhưng là ngoan ngoãn đến dường như một cái nghe lời chó con, ở Tống Ngọc trước mặt bậm báo nói.

"Khởi bẩm Chủ công! Từ khi thả ra Chủ công muốn xưng Ngô Hầu tin tức, Ngô Nam các nơi đều có chút gây rối!"

"Còn có chút Cuồng Sinh, ở trường hợp công khai, trực tiếp nhục mạ Chủ công, ty chức đã ghi nhớ danh sách quê quán... Ngài xem?"

Trần Vân nói, liền đưa lên một phần công văn.

Tống Ngọc tiếp nhận, tiện tay phiên dưới, trực tiếp bỏ trên bàn. Phát sinh "Đùng" một tiếng.

Thanh âm này tuy nhỏ, nhưng nghe ở Trần Vân trong tai, nhưng là nếu như sấm sét!

Trên trán, thì có chút lạnh hãn.

"Đại Càn dưỡng sĩ trăm năm, có những này, vẫn còn hợp tình hợp lý..."

Đối với những này, Tống Ngọc đúng là không để ý lắm.

Nếu muốn thoát ly triều đình, nhận được một chút phản phệ, nhưng là lẽ thường.

Vận lên vọng khí thần thông, liền thấy rõ mây khói trùng điệp, tự thân màu xanh mây khói, bạc một chút.

So sánh trước, cũng là ba phần mười đáng vẻ, cùng tăng sản mang đến dân khí xấp xỉ như nhau.

Điều này nói rõ, Ngô Nam phần lớn bình dân bách tính thậm chí thế gia, đối với Tống Ngọc thống trị, vẫn là cầm kháng định thái độ, chí ít sẽ

không trắng trợn phản kháng, có này bắt đầu, liền rất tốt.

Chờ đến xưng Hầu sau khi, định quân chủ danh phận, thì sẽ dần dần quen thuộc.

Cho tới những này Cuồng Sinh, nhưng không thể quá mức bỏ mặc.

Tống Ngọc chỉ là hơi thêm suy tư, liền nói: "Hiện tại, những này Cuồng Sinh, nếu là không có sáng tỏ phản tích, nhưng là không cần để ý tới sẽ!"

Ý này, chính là nếu như chỉ là dừng lại ở đầu lưỡi, vậy thì không cần quản, nhưng nếu là có hành động thực tế, cái kia giết người xét nhà, cũng không muốn nương tay!

"Đến Bản Trấn chính thức xưng Hầu sau, như lại có thêm cờ này ngôn ngữ, theo bất kính chi tội giao quan lại luận xử!"

"Vâng!" Trần Vân dập đầu, tỏ ra hiểu rõ.

"Được rồi! Người đi xuống đi! Hoán các tham sự cùng trường sử đi vào!" Tống Ngọc dặn dò.

"Thuộc hạ xin cáo lui!" Trần Vân rút lui đi ra ngoài.

Kể từ khi biết Chủ công muốn xưng Ngô Hầu, này Trần Vân nội tâm, cũng là hừng hực, theo Chủ công tiến thủ, địa vị của hắn, tự nhiên cũng là nước lên thì thuyền lên, ở bên ngoài biểu hiện, nhưng là càng thêm cảnh ngôn làm cẩn thận, hiện tại nhất cử nhất động, đều là cẩn thận từng li từng tí một.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 180: Thiên Hạ Cách Cục

Trần Vân sau khi rời khỏi đây không lâu, Trầm Văn Bản, Mạnh Trục sáu người lần lượt tiến vào.

Lúc này thấy Tống Ngọc, đều là hành lễ: "Xin chào Tiết Độ Sứ đại nhân!"

"Miễn lễ!" Tống Ngọc nhìn phía dưới mọi người mây khói, chỉ thấy hoàn toàn đỏ đậm, không khói gập đầu, đây chính là hắc quan văn hạt nhân thành viên nòng cốt, bản mệnh đều ở màu đỏ trở lên, có hướng về màu vàng chuyển hóa xu thế.

Theo Tống Ngọc đạt được thiên địa tán thành, kế thừa Tiềm Long vị trí, dưới tay hắc mệnh cách, cũng được sửa, lấy phụ tá quân chủ.

Thậm chí, xuất sắc mấy cái, như Hạ Đông Minh, thanh khí đứng thẳng, mơ hồ dẫn ra vì sao trên trời.

Đây chính là thời cơ đến vận chuyển, hấp dẫn mệnh trời giáng thế.

Nếu thật có thể cùng vì sao trên trời kêu gọi lẫn nhau, vậy thì là tinh mệnh tại người, trời sinh trì loạn năng thần!

Thời loạn lạc bên trong, Binh hung chiến nguy, nếu như không có đại khí vận hộ thể, mặc cho là tài trí hơn người, cũng dễ chết yếu.

Nếu là có tinh mệnh, cái kia an toàn trên, liền nhiều hơn mấy phần bảo đảm!

Tống Ngọc đối với này Hạ Đông Minh, vẫn là rất chờ mong.

Không khỏi hỏi: "Đông Minh! Bản Trấn xưng Hầu công việc, chuẩn bị đến làm sao?"

Hạ Đông Minh xuất từ Quận Vọng thế gia, đối với lễ nghi tinh thông, đảm nhiệm này Lễ ty tham sự, nhưng là vừa đúng.

"Khởi bẩm Chủ công, thần đã nhờ được Thanh Hư cùng Thủy Liên toán quá, sau ba ngày, chính là ngày hoàng đạo, có thể nâng hành đại lễ!"

"Tông miếu đã xây dựng hoàn thành, chờ Chủ công tự mình tế điện, liền có thể đón vào năm đời tổ tiên..."

"Ngô Hầu trong phủ, một đời diễn lễ quan, nhạc sĩ, buổi tiệc... Đều đã chuẩn bị xong xuôi, tập luyện mấy lần... Vì thần nhìn, đều là thành thạo, sẽ không thất lễ!"

"Được!" Tống Ngọc vỗ tay.

Lại nhìn dưới đáy mọi người, chậm rãi nói: "Bản Trấn sau ba ngày. Liền muốn xưng Ngô Hầu, chính thức kiến quốc, các người chức vị. Cũng nên điều chỉnh!"

Mạnh Trục liếc mắt nhìn nhau, đều là bái xuống: "Xin mời Chủ công dặn dò!"

"Các người cụ thể chức vụ bất biến, sáu ty tham sự, đều giản rút nhất phẩm hai cấp, mặc cho các ty lang trung, chính lục phẩm!"

Tống Ngọc đã sớm đánh thật phúc cáo, lúc này êm tai nói.

"Như vậy! Mạnh Trục mặc cho hộ ty lang trung, Tống Tư mặc cho lại ty lang trung, Tống Khuyết mặc cho hình ty lang trung, Hạ Đông Minh mặc cho Lễ ty lang trung, Tôn Miếu mặc cho Công ty lang trung..."

"Vâng!" Năm người đều là đáp ứng.

"Cho tới Trầm Văn Bản. Người tấn chính lục phẩm Binh ty lang trung!" Tống Ngọc vừa nhìn về phía Trầm Văn Bản, nói.

"Đa tạ Chủ công!" Trầm Văn Bản bái xuống.

Trước hăn, chỉ là mộ phủ trường sử. Thật bàn về đến, vẫn là thuộc tư nhân.

Hiện tại, chính là chính thức đảm nhiệm mệnh quan triều đình, ơn trách số mệnh đều là không giống.

Đương nhiên. Trầm Văn Bản trong lòng biết. Chủ công đối với quân sự tóm đến cực nghiêm, chính mình này Binh ty lang trung, chỉ là cái chức sông, muốn làm, vẫn là trước trường sử chủ bạc hoạt.

Nhưng có này tư lịch, chính là sau đó đề bạt căn cứ! Trầm Văn Bản tất nhiên là đồng ý.

Tống Ngọc nhìn nhận lệnh phát xuống, thuộc hạ đình đầu, hồng hoàng khí tập hợp. Không khỏi âm thầm thở dài.

Theo biên chế, này sáu ty lang trung. Nhưng là chính ngũ phẩm chức quan, số mệnh vàng ròng. Nhưng Tống Ngọc thân là Quận chúa, chế định quy tắc, khẩu hàm thiên hiến, nói là chính lục phẩm, vậy thì là chính lục phẩm! Chỉ có hồng hoàng khí!

Này một là Tống Ngọc keo kiệt số mệnh, hiện tại tay trắng dựng nghiệp, tuy rằng không phải gian khổ khi lập nghiệp, nhưng cũng gian khổ,

số mệnh quý giá, phải dùng đến lưỡi dao, hiện tại trước hết oan ức Mạnh Trục các loại (chờ) người một thoáng, tới sau đó, số mệnh long hậu thời gian, mới đưa đẳng cấp tăng cao đi tới.

Này thứ hai, nhưng là mọi người bản mệnh không đủ, ngoại trừ Mạnh Trục, Hạ Đông Minh ở ngoài, mấy người còn lại, đều là màu đỏ thắm bản mệnh, tuy không ngừng hướng về màu vàng chuyển hóa, nhưng đến cùng thời gian còn thấp, chưa hoàn thành. Coi như đề bạt đến chính ngũ phẩm, tự thân căn cơ, cũng là không chịu nổi, số mệnh liền dịch trôi đi!

Những này tâm tư, đều là bí ẩn, Tống Ngọc tự sẽ không hướng về mọi người nhiều lời.

Chờ giây lát, thấy thuộc hạ đã tiêu hóa trước điều lệnh, mới còn nói: "Hiện tại Bản Trấn quản hạt Ngũ phủ, các tri phủ Huyện lệnh, đều có chỗ hồng, các người nghĩ danh sách báo lên!"

Trước tiến cử Dương Nguyên cùng Chúc Văn Siêu, nhận Tiết Độ Phủ công văn, đều là vui vẻ xin vào, Tống Ngọc cũng không nuốt lời, đều mặc cho Huyện lệnh.

Nhưng hiện tại chính thức kiến quốc, lại tân tăng hai phủ, này quan chức, vẫn có chỗ hồng.

Cũng may có chính sự đường cùng còn lại con đường, Tống Ngọc trước lại cố ý dự trữ không ít, người này mới chỗ hồng, còn không là quá to lớn.

Chỉ cần hạt nhân ổn định kiện toàn, cái khác, bất quá là cành lá, thì sẽ dần dần sum xuê.

Đặt ở Ngô Nam, chỉ cần này sáu ty lang trung ban ngành ở, Dư tri phủ, Huyện lệnh loại hình, tự có thể chậm rãi bổ túc.

Thời gian vào đêm, Tống Ngọc đăng lâm đài cao, quan sát Ngô Nam dân tâm số mệnh.

Hắn Bản Tôn lên cấp chính lục phẩm Thần Vị sau, vọng khí thần thông, có biến hóa, có thể vọng một chỗ thậm chí thiên hạ số mệnh xu thế.

Có như vậy ưu thế, Tống Ngọc mỗi cách mấy dạ, đều muốn lên đài viễn vọng, tuy rằng số mệnh mờ ảo bất định, nhưng luôn có thể nhìn ra mấy phần xu thế, đối với sau đó đại sách, cũng là tham khảo.

Này đài cao là Tống Ngọc đặc biệt tuyển, ở vào phủ thành cao nhất, đứng ở phía trên, ngón tay tựa hồ có thể chạm tới ngôi sao.

"Nguy lâu cao trăm thước, tay có thể trích tinh thần!"

Tống Ngọc ngâm câu thơ, "So với kiếp trước Lý Bạch lên lầu thì cảm khái, ta nhưng hiểu rõ càng nhiều, biết bầu trời này người, sợ là vẫn không có!"

Này Đại Càn thế giới, vẫn không có tiên nhân sự tích, trên trời người vân vân, cũng chỉ là chúng sinh ý nghĩ, hoặc là, vẫn là một số Chân Nhân suốt đời theo đuổi.

Lúc này phóng tầm mắt nhìn tới, liền thấy sao lốm đốm đầy trời, cùng trên mặt đất túm năm tụm ba đèn đuốc kêu gọi kết nối với nhau.

Tống Ngọc tới đây, không phải là xem thế gian cảnh tượng, bình tĩnh thần, vận lên vọng khí thần thông.

Híp lại hai mắt, lại mở thì, liền thấy rõ một đốm khí, sôi trào mãnh liệt, trong đó hơi mang màu trắng, ở Lâm Giang Phủ thành mặt trên xoay quanh.

Đây là phủ thành số mệnh, có đỏ đậm, đại biểu thống trị vững chắc, cũng không phải Tống Ngọc chân chính muốn gặp.

Thần nhân nhìn xuyên phủ thành, lại tới một nấc thang.

Trong cõi u minh, Tống Ngọc chỉ cảm thấy tự thân thị giác không ngừng nâng lên, tựa hồ bay lên trời cao, có vi huyền tâm ý.

Biết đây là thời khắc mấu chốt, giữ chặt linh đài một điểm thanh minh, căn răng kiên trì.

Không biết qua bao lâu, trước mắt chính là sáng choang!

Tống Ngọc lên tinh thần, nhìn phía dưới cảnh sắc.

Trong tầm mắt khí thần thông phụ trợ dưới, Tống Ngọc lúc này, dường như tử đem toàn bộ Ngô Nam thậm chí thiên hạ, đều xem ở đáy mắt.

Lúc này liền thấy rõ, hùng vĩ vô bờ địa vực. Mang theo mệnh mông cổ điển khí tức.

Bên trên mỗi người có số mệnh, hoặc hồng hoặc bạch, còn có tinh tinh màu đen. Mỗi người chiếm lấy một phương, lẫn nhau quần quýt.

"Đây là Cửu Châu toàn cảnh!" Tống Ngọc đột nhiên hiểu ra.

Biết cơ hội hiếm có, không phải nhiều lần đều có thể thuận lợi như thế, mau mau tìm Ngô Nam địa vực.

Liền thấy rõ ở Ngô Châu nam bộ một khối, quần quanh một luồng hồng chơi số mệnh, cao tới ba trượng, trong đó. Màu đỏ hơi thật nhiều.

"Đây là toàn thể long khí, ta chỗ này, nhưng là hồng bảy bạch ba cách cục... Nếu là trước. Không có truyền ra tự lập tin tức, cái kia số mệnh, ít nhất có màu hồng..."

Tống Ngọc trong lòng nói.

Toàn thể số mệnh, chính là bao hàm Tống Ngọc toàn bộ quân chính hệ thống. Còn có dân tâm thể gia chờ chút khí số. Hội tụ thành, đây mới thực sự là long khí!

Có màu trắng, chính là thống trị hợp lệ.

Màu đỏ, chính là phía sau vững chắc, có thể ra ngoài dụng binh!

Cho tới màu vàng, đó là thịnh thế mới có, hiện tại Đại Càn náo loạn, bấp bênh. Nhưng là một chỗ cũng không có.

Màu xanh, cái kia hầu như không thể. Trừ phi văn minh trong nháy mắt tăng lên trên mấy cái giai cấp, hay là còn có mấy phần hi vọng.

Nhưng Tống Ngọc thần nhãn u triệt, liền thấy rõ từng tia từng tia hồng khí tự Ngô Nam sinh thành, không ngừng tụ hợp vào long khí bên trong, để màu trắng dần dần biến mất, có thuần hóa xu thế.

Không khỏi đại hỉ: "Đây chính là mở đến đồng ruộng, thu nạp lưu dân, lại có thiên quyền, tâm tư người định mang đến số mệnh... Chỉ cần lại trải qua thêm hai tháng, liền đủ sức cầm cự phía sau vững chắc..."

Tống Ngọc quan sát xong chính mình địa bàn, mau mau lại nhìn những địa phương khác, lúc này cơ hội hiếm có, thiên cơ hướng về hãn mở ra, các nơi thực lực, đều là không chỗ che thân.

Mau mau nhìn thiên hạ thế cuộc, yên lặng ký ở đáy lòng.

"Ừm! Ngô Châu cũng là hồng bạch vẻ, nhưng đối với bán mở, bàn về chất lượng, nhưng là không bằng ta rồi!"

Tống Ngọc bắc vọng, liền thấy rõ Ngô Nam bắc, một luồng số mệnh, hồng chơi, thành trụ trạng đứng thẳng, nhưng chỉ có cao hơn hai trượng,

nhưng còn không sánh được Ngô Nam.

"Nghe nói châu mục Triệu Bàn, chính là tôn thất, thường có dân vọng, càng kiêm trung thành tuyệt đối, không được nghĩ, vẫn phải là không tới thế gia nổi nhớ nhà..."

Tình cảnh này, nhưng là nói rõ, Triệu Bàn liền Ngô Châu năm Thành thế gia chống đỡ, đều không tranh thủ đến, bằng không, số mệnh có ít nhất màu hồng, cao tới ba trượng.

Quả nhiên, ở khí trụ chu vi, lại có không ít số mệnh, một bên, tự thành hệ thống.

Trong này, có một luồng đặc biệt rõ ràng, không chỉ có đỏ đậm vẻ, luận cùng bàng bạc, cũng xa tại những khác số mệnh bên trên.

"Này tất là thiên hạ tám cửa lớn phiệt một trong Bảo gia..."

Tống Ngọc không cần nhìn, liền biết này số mệnh theo hầu, dù sao, toàn bộ Ngô Châu, cũng lại tìm không ra nhà thứ hai đến rồi.

"Như vậy xem ra, Ngô Bắc nơi, thế gia ly tâm, năm bè bảy mảng, nhưng là rất có khả năng!"

Lại nhìn về phía Kinh Châu, liền thấy vài cổ hồng bạch khí đan xen tranh cướp, lẫn nhau dây dưa, coi như Tống Ngọc, trong lúc nhất thời cũng chia không ra đến để ai mạnh ai yếu.

"Xem ra, Chu Vũ muốn hùng bá Kinh Châu, phải đi con đường, nhưng còn rất dài..."

Thời gian có hạn, Tống Ngọc nhớ kỹ hồng khí địa vực, lại đưa mắt đầu đến đất Thục.

Ngô Châu vị trí Cửu Châu đông nam, nếu muốn Tranh Long, cần phải trước tiên đánh hạ Kinh Châu, lấy thêm Thục, tinh luyện thủy sư, dựa vào Trường Giang nơi hiểm yếu, mới có thể có tư cách.

Huống chi, mười bảy năm trước thiên hàng dị tượng, Quỷ Vương chuyển thế, cũng vẫn chôn sâu ở Tống Ngọc đáy lòng.

Lúc này, liền thấy hơn một nửa cái đất Thục, đều bị một luồng hắc vân quấn quanh, chỉ có dựa vào cận đông nam bộ một khối nhỏ, còn có chút bạch khí, trung gian mang điểm màu đỏ, còn đang chống cự.

Tống Ngọc thấy rõ này cảnh, trong lòng chính là phát lạnh.

"Xem ra Thục trung Tiềm Long, nhưng là ép không được Quỷ Vương, xem này khí số, còn có ngã xuống chi ách... Nếu để cho Quỷ Vương đạt được long khí, cái kia thì càng thêm vương tay chân..."

Lúc này coi như gấp giờ chân, cũng là ngoài tầm tay với.

Tống Ngọc ánh mắt lấp loé một lúc lâu, cũng chỉ có thể than thở: "Cũng không biết Thục trung Đạo Môn, là làm gì ăn được, càng miễn cưỡng cho rồng đá kiệt, thành lần này khí số!"

Quyết ý sau khi trở về, liền để Thanh Hư tìm hiểu, hay là có thể đến chút bí ẩn.

Thanh Hư chính là Bạch Vân Quan chi chủ, cùng các châu đạo phái, đều có đường giây liên lạc, do hãn phụ trách việc này, nhưng là lại thích hợp bất quá.

"Nhìn lại một chút bắc địa, liền có thể thu rồi thần thông!"

Tống Ngọc tự nói.

Nhưng vào lúc này, một trận hải hùng khiếp vía cảm giác, bỗng nhiên kéo tới!

Tống Ngọc bắc vọng, liền thấy phương bắc khí số, mục nhiên nổi lên đại biến! ! !

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 181: Trụ Trời Chết

Đại Càn phương bắc, quan bên trong địa vực, có triều đình trụ trời, sừng sững không ngã, trấn áp tứ phương.

Ngày này trụ màu sắc thuần hồng, lại mang điểm điểm màu trắng, bắc long khí cùng thảo nguyên hắc khí, nhận được này trụ ảnh hưởng, cũng không thể vượt qua Lôi trì nửa bước.

Tống Ngọc lúc này nhìn sang, liền thấy rõ trụ trời không biết được ảnh hưởng, dĩ nhiên đang chậm chậm đổ nát! !

"Ngày này trụ, chính là Đại Càn cuối cùng khí số, nếu là chết, cái kia Đại Càn cuối cùng dư khí, cũng là triệt để xong, lại không có bất luận cái gì phục hưng khả năng..."

"Muốn đến mức này, chỉ có Đại Càn hoàng đế có chuyện, lại có ngoại địch phối hợp, mới có này hiệu quả..."

Tống Ngọc thần sắc phức tạp.

Rầm! ! !

Đổ nát trụ trời bên trong, mục nhiên xuất hiện một cái bóng rỗng.

Giao Long bay ra, có hai giác bốn trảo, toàn thân xanh tím, uy nghiêm bất phàm.

"Chuyện này... Chính là Đại Càn long khí sao? Nguyên lai đã không phải Chân Long, chẳng trách thiên hạ Giao Long nổi lên bốn phía!"

Tống Ngọc tự lẩm bầm.

Này Giao Long chi tượng, như đặt ở một chỗ chư hầu trên người, tất nhiên là rất tốt, nhưng Đại Càn hoàng đế, lúc này vẫn là trên danh nghĩa Thiên Hạ Cộng Chủ, lại có này thiên tượng, liền rất nguy hiểm.

Không có Chân Long trấn áp, cái kia long xà quấy đảo nhưng là một cách tự nhiên.

Đổ nát trụ trời, hóa thành màu đỏ thẫm dòng lũ, Giao Long trường hồng một tiếng, cùng này khí hợp lại, thân hình tăng vọt mấy chục lần, trở thành một điều hồng kim giao nhau Xích long, nỗ lực trấn áp.

Đang lúc này, số mệnh dòng lũ bên trong, đột nhiên thoát ra một cái hắc mãng, phun ra lưỡi, tự trong miệng, phun ra huyền quang, đối với Xích long vô giết mà đi!

Thiên hạ các nơi, cũng truyền đến Giao Long tiếng gào, số mệnh gọn sóng. Hiện ra hình đến, phối hợp hắc mãng, càng là muốn hợp lực giết chết Đại Càn Xích long!

Tống Ngọc chỉ cảm thấy tự thân đỉnh đầu chấn động. Màu đỏ thẫm Giao Long hiện lên, nóng lòng muốn thử!

"Đại Càn Xích long một ngày bất diệt, chúng ta Giao Long, trước sau vẫn là nhận được kiềm chế..." Tống Ngọc cười gằn, thả ra đối với Xích Giao khổng chế.

Xích Giao hoan hô một tiếng, cũng gia nhập vây công Xích long hàng ngũ.

Liền thấy xích khí bốc lên, tự Xích Giao trên người. Đột xuất ánh sáng, xán lạn hùng hực, thẳng tắp đâm hướng về Đại Càn Xích long!

Luận cùng thanh thế. Ở thiên hạ long xà bên trong, vững vàng chiếm giữ danh sách năm vị trí đầu!

Toàn bộ thiên hạ Giao Long xà lý, liên hợp một đòn!

Mức độ này, coi như là Chân Long. Đều muốn đả thương gân động cốt. Chỉ là Xích long, lại có thể nào cùng thiên hạ hào kiệt chống đỡ?

Liền thấy Xích long gào thét, dùng hết dư lực, cùng với nó Giao Long chém giết, trên người nhiều chỗ vảy bị hao tổn, chảy ra huyền hoàng dòng máu!

"Long Chiến với dã, huyết huyền hoàng!" Tống Ngọc cảm thán.

Đại Càn Xích long, trước kia tọa trấn Đại Kiền Thiên trụ bên trong. Chỉ cần trụ trời không ngừng, cái kia bất kỳ công kích. Cũng phải trải qua trụ trời, suy yếu mấy phần, hay là còn có thể sống quá kiếp nạn này!

Đáng tiếc, hắc mãng từ trụ trời bên trong ra tay, phá Xích long bùa hộ mệnh.

Này Xích long, tuy không tính là Chân Long, nhưng cũng không phải tầm thường Giao Long có thể so với, liền với máu rồng, đều có màu huyền hoàng.

Xích long tuy rằng ra sức chém giết, cuối cùng quả bất địch chúng, thân hình bị nhiều chỗ xé rách, tán loạn ra.

Đông đảo long xà hoan hô một tiếng, tranh tương tiến lên hút long khí, sau đó trở về tại chỗ, biến mất không gặp.

Tống Ngọc Xích Giao, cũng là trở về, tuy rằng ở tranh đấu bên trong có tổn thương, nhưng theo nuốt chửng Đại Càn long khí, cũng là rất nhanh khôi phục, không chỉ có như vậy, tuy Giao Long thân hình không có thay đổi bao nhiêu, nhưng vảy trên màu vàng, nhưng là càng thêm nồng nặc.

Tống Ngọc xem xét tỉ mỉ Xích Giao, chợt cảm thấy so với bình thường, có thêm một luồng không thể giải thích ý cảnh.

"Đây là Xích Giao ít đi Đại Càn Xích long áp chế, lại nuốt chửng Đại Càn long khí, có hướng về cấp bậc càng cao hơn tiến hóa tư cách..."

Tống Ngọc tự nói nói.

Khóe mắt dư quang thoáng nhìn, liền lại thấy rõ, chiếm giữ ở quan bên trong hắc mãng, ở nuốt Đại Càn long khí sau, đầu mọc một sừng, phúc sinh hai trảo, nhưng là hóa thành một điều màu đen Giao Long! Chiếm cứ quan bên trong, hấp thụ Đại Càn dư khí!

"Này Hắc Giao..." Tống Ngọc sờ sờ cằm, rất hứng thú mà nhìn.

"Này tất là Đại tướng quân Viên Tông rồi!"

"Không muốn Viên gia thân vì thiên hạ tám cửa lớn Môn Phiệt một trong, này Viên Tông, lại dám mạo phạm tổ huấn, hung hãn gia nhập Tranh Long!"

"Thân là Môn Phiệt thế gia, có thể nhanh chóng nắm giữ Đại Càn để lại, nhưng là ngay lập tức sẽ thành Giao Long, căn cơ thâm hậu a..."

Viên gia cũng là thiên hạ hào tộc, Môn Phiệt thế gia, ở trong triều đình, có to lớn ảnh hưởng.

"Này Đại Càn long khí dị biến, tất cùng này Viên Tông có quan hệ!" Tống Ngọc khẳng định nghĩ.

Chút thời gian trước, mới tiếp được tình báo, Viên Tông cùng Đại Càn hoàng đế, thái hậu huyền não không thể tách rời ra, hiện tại thì có này tượng, nếu nói là không phải Viên Tông giành trước làm khó dễ, vậy ai đều không tin!

Đồng thời, trụ trời chết, Xích long ngã xuống, cái kia ít nhất là Đại Càn hoàng đế, đã gặp bất trắc!

"Sự tình lại sẽ nháo đến nước này... Dựa theo lẽ thường, Viên Tông sẽ không như vậy không khôn ngoan, này tất là tiểu hoàng đế muốn cướp xuống tay trước, vận dụng vũ lực giết chết, rồi lại bị phát hiện, mới đưa tới phản phệ!"

Tống Ngọc suy đoán nghĩ.

"Ta nếu là Viên Tông, tất sẽ từ tôn thất bên trong, lại chọn một người, làm con rồi, đợi đến thanh tẩy xong xuôi, căn cơ vững chắc sau, mới xưng Vương, tiến tới xưng Hoàng!"

Tống Ngọc cau mày, quan bên trong địa linh nhân kiệt, ốc dã ngàn dặm, tiềm lực này, rất là đáng sợ!

Viên gia lại là Môn Phiệt thế gia, căn cơ thâm hậu, nổi tiếng thiên hạ.

Rồi lại không giống trước triều đình, có hạn chế, đều có thể lấy thích làm gì thì làm, đây chính là đại địch!

Trước triều đình, bởi vì có Thiên Hạ Cộng Chủ danh nghĩa, tuy rằng chân chính hiệu lệnh, muốn giảm giá một chút, nhưng cũng có xanh tím khí.

Đã có đại nghĩa danh phận, cái kia toàn bộ thiên hạ họa phúc, cũng đến triều đình gánh chịu, Đại Càn trị chính mấy trăm năm, tích lũy xuống

tai hại, có thể nói thói quen khó sửa, há lại là dễ dàng như vậy liền có thể cứu vãn?

Bởi vậy, Đại Càn triều đình vẫn bó tay bó chân, khắp nơi nhận được kiểm chế.

Nhưng thay đổi Viên Tông, tất cả liền không giống.

Viên Tông chỉ cần đem quan bên trong thống trị được, cái khác, đều không có quan hệ gì với hắn.

Này ngay lập tức sẽ dỡ xuống bao quần áo, thoát ly lao tù!

Tống Ngọc biết được, này Viên Tông, nếu dám mạo hiểm tổ tông răn dạy, cũng phải tự mình Tranh Long, tất là có niềm tin cực lớn, hơn nữa Đại Càn cùng tự thân thế gia mang đến chính trị, kinh tế, quân sự tư bản, cái kia lập tức chính là đệ nhất thiên hạ đại phiên trấn!

"Phương bắc ra đại địch a! ! !"

Tống Ngọc than thở, lập tức nhớ tới cái gì, lại hướng về quan bên trong bốn phía nhìn lại.

Liền thấy không còn Đại Kiền Thiên trụ Xích long trấn áp. Bắc giao xà long khí, đều có bộc phát thịnh vượng chi tượng.

Liền với thảo nguyên hắc khí, cũng là rục rà rục rịch!

"Nếu là người tự thân tạo nghiệt. Hậu quả kia, cũng cần người đến gánh chịu..."

Tống Ngọc cười gằn, có chút cười trên sự đau khổ của người khác.

Viên Tông dứt đoạn mất Đại Càn căn cơ, tự lập làm chủ. Nhận được chỗ tốt, nhưng không ngừng hấn một nhà.

Toàn bộ bắc, thậm chí thiên hạ ngang ngược, đều sẽ phản khởi.

Này Viên Tông. Muốn tiêu diệt bắc, thậm chí phòng bị trụ thảo nguyên tập kích, nhưng vẫn cần đại tổn nhiều sức lực. Vì là Tống Ngọc tranh thủ đến thời gian.

Tống Ngọc lại quan sát một lúc. Thấy rõ số mệnh các nơi một phương, không lại biến hóa, mới thu hồi thần thông.

Trước mắt một ngất, lại bình tĩnh lại thì. Đã trở lại tự thân.

Nhìn chung quanh chu vi. Gió đêm từ từ, mang theo lạnh lẽo thấu xương, đài cao bốn phía cảnh sắc, vẫn là trước đáng dấp, tựa hồ vừa nãy thấy rõ, tất cả đều là một giấc chiêm bao!

Thân thể uể oải đến cực điểm, đặc biệt hai mắt, chỉ cảm thấy trước mắt nặng nề như núi.

Số mệnh bên trong xoay quanh Xích Giao. Hoan hô nhảy nhót, nhưng biểu hiện vừa nãy nhìn thấy. Cũng không phải là mộng ảo.

"Đây là Đại Càn số mệnh đứt đoạn, thiên cơ tiết ra ngoài, ta lại vào lúc này, mở đến thần nhãn, quan sát khí số, mới gặp may đúng dịp, nhìn thấy cảnh này, đây thực sự là thiên quyển..."

Tống Ngọc cảm thán.

Hắn vọng khí thần thông, hiện tại nhiều nhất nhìn ra toàn bộ Ngô Nam khí số.

Chỉ là vừa nãy, Đại Càn tự thân số mệnh vỡ diệt, Xích long ngã xuống, pháp luật tổn hại.

Toàn bộ thiên hạ thiên cơ lưới pháp luật, đều xuất hiện lỗ thủng, này lỗ thủng lóe lên liền qua, Tống Ngọc nhưng trùng hợp vào lúc này mở ra vọng

khí thần thông, mới có này cơ duyên lớn, xem được thiên hạ số mệnh, muốn lại tới một lần nữa, nhưng là đừng hòng!

"Khí ở trước đó! Ta mới nhìn ra dị tượng, vậy này Đại Càn hoàng đế bỏ mình việc, hẳn là vừa phát sinh, hoặc là mới vừa phát sinh không lâu, tin tức muốn truyền tới Ngô Châu, vẫn cần một thời gian, này thì có rất lớn văn chương có thể làm..."

Tống Ngọc suy nghĩ sớm biết được Đại Càn hoàng đế băng hà việc lợi và hại, nỗ lực đem lợi ích sử dụng tốt nhất.

Tâm tư nhanh quay ngược trở lại, trước mắt chính là sáng ngời!

"Hay là... Có thể mang việc này tuyên dương, làm xưng Hầu thời cơ!" Tống Ngọc lẩm bẩm nói.

Trước hẳn, mượn danh nghĩa thánh chỉ, lĩnh Tiết Độ Sứ đại vị.

Đây là tự thân căn cơ nông cạn, không thể không như vậy, lấy mượn đến đại nghĩa danh phận.

Nhưng bất luận thánh chỉ là thật hay giả, Tống Ngọc nếu lĩnh chỉ, đồng thời làm lâu như vậy Tiết Độ Sứ, vậy dĩ nhiên cùng Đại Càn hoàng đế, có quân thần quan hệ!

Chí ít, người ở bên ngoài xem ra, chính là như vậy! !

Bởi vậy, Tống Ngọc như muốn tự lập xưng Hầu, một cái phản bội danh tiếng, nhưng là chạy không được rồi!

Tống Ngọc trước cũng nghĩ tới đây, nhưng không xưng Hầu, nắm tên gì nghĩa xuất quan tranh Ròng?

Đại Càn Tiết Độ Sứ danh nghĩa? Hoặc là lại giả truyền thánh chỉ?

Đều là chuyện cười, đồng thời mầm họa rất lớn.

Tống Ngọc suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn là quyết tâm tự lập, coi như bồi chút ô tên, nhưng lịch sử từ trước đến giờ do người thắng viết, nếu là được chuyện, tự nhiên đều có thể sửa chữa, nếu là thua chuyện, vậy cũng vạ sự đừng nói.

Chính là số mệnh trôi đi, có mở điền tăng sản mang đến danh tiếng khí số, cũng có thể duy trì cân bằng.

Nhưng hiện tại, quan bên trong phát sinh đại sự, lại làm cho Tống Ngọc, thấy rõ khác một cái biện pháp giải quyết.

Vậy thì là lấy thanh quân trắc danh nghĩa khởi binh!

"Không nghĩ đến xưng Hầu thời gian, thì có việc này, gần nhất vận thế quá mức thuận lợi, lẽ nào, dao động đến mệnh trời quan tâm, đã bắt đầu sản sinh ảnh hưởng sao?"

Tống Ngọc nhìn tự thân số mệnh dòng lũ, đặc biệt vờn quanh số mệnh dòng suối nhỏ, sắc mặt thì có chút kỳ dị.

Nhưng trong lòng rõ ràng, này không phải tự thân số mệnh đại thịnh, mà là toàn bộ thiên hạ Giao Long xà lý số mệnh!

Đại Càn hoàng đế băng hà, hưởng thụ chỗ tốt, chính là toàn bộ thiên hạ ngang ngược.

Đại gia đều có danh phận đại nghĩa, có thể dứt bỏ kiêng kỵ, toàn lực phát triển thực lực bản thân.

Tống Ngọc phỏng chừng, đợi được Viên Tông hành thích vua tin tức truyền ra, các nơi ngang ngược, đều sẽ nghênh tới một người thể lực nhanh chóng thời kỳ phát triển.

Càng muốn, càng cảm thấy thì không ta chờ.

Tống Ngọc lập tức đứng dậy, lui ra đài cao.

"Chủ công?" Tống Hòa tới hỏi.

"Lập tức trở về phủ! Truyền lệnh! Sáu ty lang trung cùng Trần Vân, lập tức đến đây yết kiến!"

Tống Ngọc đi nhanh lên Tiết Độ Sứ xe đặc chủng, dặn dò.

"Vâng!"

Tống Hòa thân là thân quân thống lĩnh, mới có thể chỉ là trung bình, nhưng có hai chỗ tốt, một là trung tâm, hai là khẩu nghiêm, từ không hỏi nhiều. Có này hai cái, chính là đầy đủ.

Lúc này lẫm liệt tòng mệnh.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 182: Ngô Hầu

Tiết Độ Phủ bên trong thư phòng, đèn đuốc sáng choang, không những không có phổ thông ngọn nến yên hỏa khí, phản có nhàn nhạt hương thơm.

Cuộc sống này điều kiện, đặt ở cổ đại, chính là không giàu sang thì cũng cao quý.

Tống Ngọc bình lúc mặc dù không có quan tâm những này, nhưng phía dưới người, nhưng là đào rỗng tâm tư lấy lòng, này ngọn nến, chính là phía dưới một cái thể gia dâng lên, có người nói nguyên liệu chính là sinh ra từ Đông Hải, lấy tự vân kinh trong bụng, lấy bí pháp điều chế, cất vào hầm ba năm chính là thành, giới so với hoàng kim.

Này vân kinh, nhưng là một loại rất lớn cá voi, ở trong truyền thuyết, chính là côn.

Bởi vậy, loại này ngọn nến, cũng gọi là Côn Tiên Hương!

Bởi vì sản lượng ít ỏi, ngoại trừ Hoàng thất cùng Môn Phiệt, cái khác thể gia, đều là hiếm thấy.

Cái này hiến vật quý thể gia, vẫn là tổ tiên từng ở Đông Hải ghé qua, mới tích dưới một điểm, lần này, tất cả đều bị đưa vào Tiết Độ Sứ phủ.

Tống Ngọc ngược lại không giấu giấu diếm diếm, đem ra hay dùng, lúc này đặt ở trong thư phòng, thực sự là chiếu lên một ốc sáng sủa, rồi lại

ít đi ô uế, cực kỳ dùng tốt.

Trầm Văn Bân mấy lần đến đây, đúng là không có quá ngạc nhiên, nhưng cũng là thầm tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Tống Ngọc ngồi ngay ngắn, nhìn phía dưới bảy người, chậm rãi hỏi: "Trần Vân! Quan bên trong có thể có tin tức truyền đến?"

"Khởi bẩm Chủ công! Quan bên trong gần nhất tin tức, chính là hôm qua đưa tới, đã đưa hiện xem qua, hoàng đế nhận lệnh Cao Thống vì là ngự tiền thị vệ thống lĩnh, Viên Tông điều Viên An phòng bị kinh kỳ, vì thế còn nhận được Thái hậu quát lớn..."

Những này, Tống Ngọc đều xem qua, lúc này hỏi: "Các người nghe xong, có ý nghĩ gì?"

Sáu ty lang trung liếc mắt nhìn nhau, vẫn là Mạnh Trục tiến lên: "Viên Tông cùng Hoàng thất mâu thuẫn, nhưng là càng ngày càng sắc bén. Đều đến muốn động đao Binh mức độ, nói vậy thiên hạ có kiến thức chi sĩ, đều có thể nhìn ra. Quan bên trong lại muốn nghênh đón một hồi đại loạn..."

"Cái này cũng là chuyện không có cách giải quyết, tiểu hoàng đế lớn rồi, muốn hôn chính, quyền to nhưng nắm giữ trong tay Viên Tông, vừa không giao ra được, cũng không thể giao..." Trầm Văn Bân bổ sung nói.

Nếu là giao ra quyền lực, Hoàng đế há dung Viên Tông cái quyền này thân mạng sống? Nhưng kéo. Cũng chỉ có thể dũ hãm dũ thâm, bởi vậy chỉ có thể liều mạng một lần!

Những này hai bên, nháo đến các dẫn viện binh. Ngay lúc sắp đao thật thương thật bính trên một hồi, nhưng vẫn là hiềm thấy, dù sao, thiên hạ còn có các vị phiên trấn chư hầu. Đều là mắt nhìn chăm chăm đây!

Điều này cũng chỉ có thể nói. Mệnh trời không quyến!

"Các người nói, nếu là Viên Tông hung hãn giết tiểu hoàng đế, cướp đại vị, cái kia Bản Trấn thuận thế xưng Hầu, lấy thanh quân trặc danh nghĩa khởi binh, làm sao?"

Tổng Ngọc tự trong lúc lơ đãng, chậm rãi hỏi.

Trầm Văn Bản mấy người liếc mắt nhìn nhau, nhưng là nói thầm một tiếng: "Hí thật đến rồi!"

Biết Chủ công đêm tối hoán bọn họ tới đây. Tự không phải làm chút phỏng đoán nói như vậy, đã như vậy hỏi. Liền ít nhất có sáu, bảy phân năm!

Nhưng này nội dung, nhưng thật sự có điểm kinh động thiên hạ!

Tiểu hoàng đế băng hà? Viên Tông phải đem toàn bộ Viên gia số mệnh căn cơ, đều ép vào tranh bá đại cục?

Nếu là người ngoài nói như thế, mấy người tất cho rằng bệnh tâm thần phát tác, nhưng Chủ công nói như vậy, cũng chỉ có thể tin, đồng thời theo muốn xuống, làm chút thôi diễn.

Mạnh Trục chính là con mắt sáng choang: "Nếu là như vậy, Đại Càn hoàng đế băng hà, Viên Tông soán vị, người chúa công kia lúc này xưng Ngô Hầu, nhưng là đáp lại khí số... Cùng Đại Càn, cũng không tính vi phạm đạo làm quân thần, danh tiếng không tổn hại!"

"Không chỉ có như vậy, Chủ công còn có thể thanh quân trặc danh nghĩa khởi binh, hiệu triệu thiên hạ hào kiệt, cộng thảo viên tặc, nếu là không từ, cái kia đều có thể tấn công, dù là ai cũng không nói ra lời!"

Tổng Tư cũng là nhìn ra cất giấu trong đó to lớn lợi ích, âm thanh đều có chút run.

"Này là thiên quyền Chủ công! Kính xin Chủ công thuận theo mệnh trời, chính thức xưng Hầu!"

Mọi người sắc mặt ửng hồng, đều là báỉ xuống.

"Ha ha... Được!" Tống Ngọc cười to nói.

Viên Tông cùng hần, có thể không cái gì quan chủ quan hệ, phản hần không cần nửa điểm chần chờ, còn có thể đánh vì là Đại Càn hoàng đế báo thù cờ hiệu, chiếm cứ đại nghĩa danh phận.

"Trần Vân! Người cẩn thận thu thập quan bên trong tin tức, mặt khác, cho ta thả ra phong đi, đem Viên Tông đã tâm, cùng với muốn hành thích vua suy đoán, đều nói rõ ràng, hai ngày bên trong, Bản Trấn muốn toàn bộ Ngô Nam, coi như ba tuổi tiểu nhi, cũng phải biết được!"

"Phải!" Trần Vân quỳ xuống đất, lạnh mồ hôi nhỏ giọt, lớn như vậy tin tức, Chủ công nhưng trước tiên cho hần biết được, này thì có hành sự bất lực tội danh.

Hiện tại thấy Chủ công không có vì vậy phát tác, nhưng là ám thử một hơi.

Tống Ngọc gật đầu, nếu là hiện tại liền tuyên dương Viên Tông hành thích vua tự lập sự, cái kia không mấy cái sẽ tin.

Nhưng có thể trước tiên làm chút làm nền, ấp ủ tình thế, đến lúc đó quan bên trong tin tức truyền đến, tự nhiên lên men, hình thành đại thế!

Khi đó xưng Hầu xuất binh, đại nghĩa danh phận đều có, danh tiếng không tổn hại, coi là thật là mệnh trời ở tay!

Tống Ngọc ánh mắt thăm thăm, tựa hồ thấm nhuần huyền cơ...

Trần Vân chương quản ám điệp Cẩm y vệ, làm việc lưu loát.

Khi Ngô Nam còn chìm đắm ở Tống Ngọc sắp xưng Hầu tin tức bên trong thì, một cái khác sức bùng nổ tin tức, âm âm truyền ra, trong nháy mắt, dĩ nhiên khắp toàn bộ Ngô Nam.

Đại tướng quân Viên Tông muốn thí để tự lập! ! !

Này đồn đại, như một tảng đá lớn, tập trung vào trong hồ, gây nên ngàn cơn sóng.

Viên Tông là ai? Môn Phiệt thế gia gia chủ, trấn quốc Đại tướng quân, độc tài quan bên trong triều đình quân chính quyền to, có thể nói quyền khuynh triều chính.

Người này nếu là quay giáo, đôi kia toàn bộ triều đình, đều là một đòn trí mạng! Thậm chí toàn bộ thiên hạ, đều sẽ rơi vào liên miên ngọn lửa chiến tranh!

So sánh cùng nhau, Tống Ngọc muốn xưng Hầu tự lập tin tức, chỉ là việc nhỏ.

Nhưng lời đồn đãi dù sao cũng là lời đồn đãi, tuy vang rền Ngô Nam, nhưng chung quy không có chuyện gì thực chứng cứ, thế gia bách tính, đều ngóng trông lấy chờ quan bên trong triều đình tin tức.

Tháng mười, quan bên trong công văn truyền đến, Đại Càn hoàng đế băng hà, Đại tướng quân Viên Tông ủng lập tôn thất Triệu quá vì là đế, cải nguyên Hoảng Trị.

Viên Tông tấn thừa tướng vị, tán bá không tên, vào triều không xu, kiểm lý lên điện.

Này tuy là thù vinh, nhưng có thức chi sĩ đều có thể nhìn ra, lúc này hoàng đế, chính là con rối, triều đình quyền to, đã hoàn toàn rơi vào Viên Tông chương khống.

Ngày mùng 5 tháng 10, lại có tin tức truyền đến, hoàng đế chuyển phong Viên Tông vì là Tần quốc công, cắt tây phủ vì đó thực ấp, thiên hạ nhất thời ồn ào! ! !

Viên Tông trước, cũng có công hầu vị trí tại người, nhưng không có phong ấp.

Nếu nói là thường công, cái kia phong tứ thành, tựa hồ cũng là có thể.

Nhưng tây phủ là nơi nào?

Quan bên trong lấy Trường An làm trung tâm, lấy đông vì là đông phủ, tây vì là tây phủ.

Cắt tây phủ làm cho ấp, chính là muốn đưa trên nửa cái quan bên trong! ! !

Đại Càn hiện tại chính nơi bấp bênh thời khắc, triều đình chân chính có thể chường không. Cũng chỉ có quan bên trong một chỗ.

Bây giờ lại một thoáng muốn cắt ra một nửa!

Đây là xích, lửa lửa soán vị nhíp điệu!

"Không nghĩ tới, này Viên Tông, thật là có chút quyết đoán!"

Tiết Độ Sứ bên trong phủ. Tống Ngọc thả tay xuống bên trong bí tấu, chậm rãi nói.

So với cái khác thế gia, hẳn được tin tức càng nhiều.

Ngày 20 tháng 9, tiên đế gấp chiếu Viên Tông vào cung, ám trúng mai phục giáp sĩ, muốn một lần giết chết!

Không muốn nhưng tiết lộ tin tức, Viên Tông điều Binh nhập kinh. Hung hãn tấn công hoàng cung, giết tiên đế, thái hậu. Cũng giết lấy cung nữ, thái giám ngàn người.

Sau đó, toàn bộ hoàng cung, đều bị máu tươi nhuộm đỏ, Hoảng Trị để dâng cơ điển lễ. Đều là ở một mảnh màu máu bên trong tiến hành.

"Chủ công! Đây Viên Tông phát điên. Nhưng là đồ làm thật chủ gả y!"

"Chủ công lúc này trên ứng mệnh trời, tất có thể thu được khí số! ! !"

Dưới đây, Mạnh Trục cùng Hạ Đông Minh, đều là nói.

"Đúng là cô có chút lo được lo mất..." Tống Ngọc bật cười.

Còn nói: "Văn võ bá quan nói vậy cũng chờ cuống lên, cô này liền lên điện..."

Trước hẳn, thân là Tiết Độ Sứ, miện nói Bản Trấn.

Nhưng hiện tại đổi thành "Cô", đây là Hầu tự xưng!

Ngày hôm nay. Chính là Tống Ngọc xưng Hầu ngày!

Lúc này Tống Ngọc, không có như bình thường. Ăn mặc áo măng bào, mà là thay đổi một thân miện phục.

Miện phục, là cổ đại một loại lễ phục tên gọi. Chủ yếu do quan (miện quan), áo (huyền sắc, tức màu đen đỏ), quần dưới (bình thường vì là màu đỏ hoặc màu vàng), tích chủ thể bộ phận cùng tế đầu gối, thụ, bội cái khác linh kiện tương tạo thành.

Đây là cực kỳ chính thức trang phục, chỉ có ở trọng đại ngày lễ hoặc là lễ mừng trên mới dùng, nơi này có quy chế.

Thiên tử thập nhị lưu miện quan, Chương 12:.. Vương chín lưu miện quan, chương 9. Công thất lưu miện quan, chương 7. Hầu ngũ lưu miện quan, chương 5.

Áo lông lớn miện, phối thập nhị lưu miện quan, áo lông lớn, huyền y huân thường. Áo hội nhật, nguyệt, ngôi sao, sơn, long, hoa trùng chương 6 văn, quần dưới thêu tảo, hỏa, phấn mét, tông di, phủ, phát chương 6 văn, cộng Chương 12:, bởi vậy lại xưng Chương 12: Phục. Đây là hoàng đế mới có thể sử dụng, Tống Ngọc nếu là hiện tại mặc vào, chỉ có thể bị cười nhạo không biết lễ pháp, ngông cuồng tự đại.

Bởi vậy chỉ xuyên ngũ lưu miện quan chương 5 phục, chính thích hợp Ngô Hầu thân phận.

Vừa ra thư các, thì có người hầu hát vang: "Giờ lành đến! Thừa dư hầu hạ!"

Âm thanh lạnh lạnh, có chút chói tai.

Tống Ngọc nếu xưng Hầu kiến quốc, cái kia cung nữ thái giám, tự cần chuẩn bị.

Nhưng trong này, khó khăn nhiều, rất nhiều lễ pháp quy chế, đều là hoàng gia bí truyền, bình Thường thế gia, cái nào hiểu cái này? Chỉ có thể trước tiên thử nghiệm đến.

Đặc biệt thái giám, không cần không được, nhưng kỹ thuật không quá quan, lúc trước liền giết chết vài cái.

Vẫn là sau đó, nhờ được Miếu Thành Hoàng chúc đến đây, triển khai luân về phù phối hợp, mới đưa tỉ lệ tử vong hạ xuống đi, tích góp ra một ít.

Này người hầu, chính là thành phẩm một trong.

Tống Ngọc bước lên thừa dư, chu vi thì có cổ nhạc tiếng vang lên.

Hai bên dựng đứng cung nữ, đều dung mạo xuất chúng, sắc mặt trầm tĩnh, cầm chương phiến hầu hạ.

Theo tiếng nhạc, thừa dư chậm rãi khởi hành, đi tới Ngô Hầu cung điện.

Nói là cung điện, kỳ thực bất quá là Lâm Giang Phủ bên trong một chỗ đại trạch viện, phong thủy vô cùng tốt, lại có cơ sở, Tống Ngọc thành thật không khách khí đem ra hay dùng, hơi hơi sửa chữa dưới, coi như làm Ngô Hầu cung điện sử dụng.

Lúc này, điện bên trong nhạc tiếng nổ lớn, nhạc sĩ các theo phương hướng, lấy hoàng chung, đại lữ, ứng chung chờ chút làm chủ, lại lấy tiêu, sanh, cầm ôn tồn, chuông nhạc đồng khánh làm bạn, trang nghiêm long trọng.

Tống Ngọc thuộc hạ đều có, ẩn lại văn tả vũ hữu sắp xếp, liền với Diệp Hồng Nhạn, cũng là đêm tối tới rồi, lúc này đứng ở bên phải, sắc mặt nghiêm nghị.

Chờ tiếng nhạc dẹp loạn, lâm thời đảm nhiệm lễ nghi quan Hạ Đông Minh liền đứng dậy, hần là Lễ ty lang trung, làm việc này, việc đáng làm thì phải làm. Sắc mặt trang trọng, bước lên trước, trước tiên bái xuống hành lễ, tiếp nhận một bên thái giám nâng kim sách lớn tiếng nói: "Truyền lệnh!"

Lúc này, hết thầy văn võ đại thần, mấy chục người, đều hắc nha nha một mảnh quỳ xuống, đồng loạt khấu phía dưới đi: "Chúng thần nghe lệnh!"

Hạ Đông Minh cao giọng đọc: "Thiên hạ võ loạn, lại có Viên Tông hung hãn hành thích vua tự lập, đã tâm thiên hạ đều ngửi. Tân An Tiết Độ

Sứ Tống Ngọc, vũ khí mười vạn, Thiết kỵ ngàn bày, nghi thừa thiên được vận, cho phép Ngô Hầu, kiến quốc lập chế, lấy tạo thái bình."

Quần thần dập đầu xuống: "Chúng thần bái kiến Ngô Hầu!"

Ở văn võ quần thần bái xuống trong nháy mắt, Tống Ngọc liền cảm thấy tự thân số mệnh chấn động mạnh, tựa hồ rơi vào một loại không tên trạng thái bên trong.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 183: Phúc Địa

Trong chớp mắt, toàn bộ Ngô Nam trăm vạn quân dân tràn ngập bạch khí, tầng mây như thế vọt tới, này bạch khí mênh mông cuộn cuộn, lại cấp tốc hóa thành màu đỏ, màu đỏ dần nùng, chuyển thành màu vàng. Màu vàng lại một thoáng thu nhỏ lại, hóa thành màu xanh, mới đình chỉ biến hóa.

Tảng lớn màu xanh mây khói, truyền vào Tống Ngọc trên đỉnh.

Xích Giao hoan hô, thừa nạp số mệnh, trong nháy mắt, hậu thân lại mọc ra hai trảo, mỗi người có ba chỉ.

Nhưng là thành tựu hai giác bốn trảo Giao Long!

Trước Xích Giao, chỉ có hai trảo, chỉ có thể nói là ấu giao, hiện tại, chính là đã thành niên, có thể hưng mưa gió!

Mà gần như cùng lúc đó, số mệnh cũng một thoáng đột phá đến thuần thanh.

Trước Tống Ngọc trên đỉnh mây khói, chỉ là xanh nhạt, hiện tại hóa thành thuần thanh, càng là lên một nấc thang.

Thuần thanh mây khói, giống như đám mây, bao vây Xích Giao.

Xích Giao bay lên, tới giữa không trung, quay về toàn bộ Ngô Nam, phun ra từng tia từng tia màu đỏ lưới pháp luật, không ngừng phô dưới.

"Đây chính là muốn triệt để đem Ngô Nam chuyển thành tư hữu rồi!"
Tống Ngọc ánh mắt thăm thẳm, trong bóng tối nghĩ.

Này lưới pháp luật khuếch tán cực nhanh, chỉ là chốc lát, liền nằm dày đặc toàn bộ Ngô Nam Ngũ phủ.

Tống Ngọc định thần nhìn lại, lúc này toàn thể số mệnh, một thoáng thì có màu hồng.

Màu hồng, chính là thống trị vững chắc, chính lệnh thông, ở thời loạn lạc bên trong, có này sắc, rất tốt.

Đại biểu như không họa ngoại xâm, liền có thể thống trị lâu dài, cũng có thể ra ngoài dụng binh!

"Chư khanh bình thân!" Tống Ngọc Thanh Thanh như ngọc thanh âm vang lên.

Dưới đáy mọi người, lúc này mới đứng lên, nhìn kim chỗ ngồi Chủ công. Tống Ngọc lúc này, mới mười sáu, mười bảy tuổi, nhưng oai hùng bất phàm.

Xưng Hầu sau, càng là có thanh khí phát với chân núi, cái trán bóng loáng. Mơ hồ dường dự tử khí.

Này tướng, đã không phải lớn một cách bình thường quý, mà là cực quý chi tượng!

Không khỏi đều là tâm chiết.

Lúc này. Liền nghe Tống Ngọc nói: "Kim có Viên Tông hành thích vua mưu phản, cô muốn hành văn chiếu cáo thiên hạ, hiệu triệu có thức chi sĩ cộng thảo phản tặc!"

"Chủ công lời ấy đại thiện!"

Bách quan liếc mắt nhìn nhau, không muốn Chủ công vừa mới xưng Hầu, liền muốn tiến thủ thiên hạ, quả là sấm rền gió cuốn, anh minh quyết đoán cực điểm.

"Hạ Đông Minh. Người đến khởi thảo hịch văn!" Tống Ngọc nhìn Lễ ty lang trung, phát xuống lệnh dụ.

"Vi thần lĩnh mệnh!"

Hạ Đông Minh ra khỏi hàng hành lễ. Hắn là Lễ ty lang trung, vốn là quản việc này.

Tống Ngọc gật đầu.

Lúc này Xích Giao trở về. Lại là hơi động, một luồng thuần thanh dòng suối liền bay vào hư không, biến mất không còn tăm hơi.

"Bản Tôn bên kia, cũng phải bắt đầu rồi đi!" Tống Ngọc nhìn Miếu Hoàng Vũ phương hướng. Trong lòng tự nói.

Nhưng hiện ở chỗ này cũng là ngàn cân treo sợi tóc. Tống Ngọc đứng dậy, dẫn quần thần, đi tới tông miếu Tế tự.

Lâm Giang Phủ ở ngoài, một chỗ trên núi cao, Thanh Hư đứng sừng sững, quan sát Tống Ngọc khí số.

Thấy rõ Xích Giao bay lên, chính là kinh hãi đến biến sắc: "Trước quan sát số trời, liền thấy tử vi đế tinh âm đạm. Nói vậy Đại Càn long khí, đã diệt. Long khí tứ tán. Bị các nơi Giao Long đoạt được, nhưng Tống công đoạt được phần này, càng là như vậy dày đặc, này Xích Giao, đã sắp thành Xích long..."

Lại thấy Xích Giao thành lập pháp luật, trải rộng Ngô Nam Ngũ phủ.

Các nơi số mệnh hiển hiện, màu đỏ thắm dòng lũ hội tụ.

Vốn đang mang theo điểm điểm màu trắng, nhưng Xích Giao một đến, nhưng là lập tức hóa thành màu hồng!

"Căn cơ vững chắc! Long khí dồi dào! Tổng công thật sự có thành long chi vọng!" Thanh Hư vuốt râu mỉm cười, vui mừng nói.

Bạch Vân Quan nương nhờ vào Tổng Ngọc sau, đã cùng Tổng Ngọc khí số liên kết, hiện tại thấy Tổng Ngọc số mệnh ẩn sâu, không ngừng có Ngô vương chi vọng, chính là đặt ở toàn bộ thiên hạ, cũng đều có thể một hồi, không khỏi lòng dạ đại sướng!

Lúc này, lại thấy Tổng Ngọc tông miếu phương hướng, trong chớp mắt, chính là hồng quang đại thịnh! Hồng khí không ngừng tràn vào, tựa hồ tự trong hư không, mở ra một mảnh đất vực đến!

"Đây chính là phong tự năm đời, mở ra phúc địa rồi! Nay Tổng gia Tổ linh, thật là có chút đại phúc, có thể thoát khỏi Tế tự hạn chế, phi thăng phúc địa, từ đây thanh tịnh tự tại, chỉ cần Tế tự không dứt, Tổng gia bất diệt, cái kia cũng có thể được hưởng lâu dài!"

Tình hình này, liền ngay cả Thanh Hư thấy, đều có chút ước ao.

Tông miếu bên trong, Tổng Ngọc đầu lĩnh, dâng lên tam sinh, đồng thời lên đệ một nén nhang sau, liền thấy rõ tổ tông thần chủ xảy ra biến hóa.

Trong hư không, tựa hồ có tiếng sấm gió vang lên.

Trong lòng biết khác thường, mở ra thần nhãn, liền thấy rõ một chỗ không biết tên hư không mở ra, xích khí không ngừng tràn vào, mở rộng địa bàn.

Cảnh tượng này, cùng trước Phương Minh mở mang Động Thiên thời gian, rất là tương tự.

"Cái này chẳng lẽ chính là phúc địa?" Tống Ngọc suy đoán tự nói.

Tuy rằng hẳn đem Ngô Nam phần lớn tín ngưỡng, đều giao thác cho Bản Tôn Phương Minh.

Nhưng Tống Ngọc tốt xấu là Ngô Nam chủ quan, mỗi ngày thu đến vạn dân số mệnh, chính là không nhỏ.

Hiện tại chính thức xưng Hầu kiến quốc, đem Ngô Nam chuyển hóa thành tư hữu, đoạt được số mệnh, càng là tăng vọt mấy lần.

Chính là cùng thiên hạ tám cửa Môn phiệt so với, cũng là không kém chút nào.

Hiện tại mang theo bách quan Tế tự tổ tiên, liền dẫn tới thần quái, muốn mở ra phúc địa, cung tộ nhân âm linh sinh tồn.

Phúc địa dồi dào, lại có thể che chở sinh hồn, một cái đại tộ lực liên kết, phải dựa vào này.

Tống Ngọc trước, ở Tân An mở điền mấy vạn, phần lớn đều hoa nhập chính mình tư điền.

Hiện tại Tân An khai khẩn xong xuôi, còn lại mấy phủ, cũng tiến vào quy trình, dự tính đến sang năm, Ngô Nam khai khẩn xong xuôi, cái kia chỉ là Tống gia, liền có thể thu được ruộng tốt trăm ngàn mẫu!

Mười vạn mẫu ruộng tốt, nhưng là vượt xa Quận Vọng, so với được với Môn Phiệt đồng ruộng số lượng.

Hiện tại lại mở ra phúc địa, có thể nói, quang luận sức lực thực lực, hiện tại Tống gia, chính là một cái tân quật khởi Môn Phiệt!

Đương nhiên, tất cả những thứ này, đều là xây dựng ở Tống Ngọc trên người, nếu là Tống Ngọc Bình bại bỏ mình, cái kia Tống gia lập tức đánh

rơi, thậm chí còn có diệt tộc chi ách!

Một lát sau, phúc địa vững vàng, hồng quang không lại tràn vào.

Tống Ngọc nhìn tự thân, chỉ thấy màu xanh mây khói ít đi bốn phần mười, tuy rằng còn có Ngũ phủ bạch khí không ngừng bổ sung, không khỏi vẫn là tâm thương yêu không dứt.

"Này phúc địa sinh thành, lại cần nhiều như vậy số mệnh, ta này vẫn là thực quyền Hầu vị, lại có thành, lại cũng cần gần nửa quân lương, mới có thể mở ra. Cái kia như chỉ có Hầu vị, nhưng không thực tế thành, cũng thật là cần mấy chục năm, hơn trăm năm tích lũy, mới có thể thỏa mãn cần!"

Đại Càn phong công hầu, bình thường chỉ có tước vị, nhưng sẽ không nát đất tương phong.

Thế gia đại tộc, chỉ có yên lặng tích trữ tiếng tăm, mua đồng ruộng, sinh sôi tộc nhân, mới có thể sinh thành số mệnh, cung dưỡng phúc địa, nào có Tống Ngọc, trực tiếp chiếm cứ Ngũ phủ, tận đến số mệnh, làm đến sáng khoái tiện lợi!

Lúc này, Tống Ngọc cũng cảm giác được có ánh mắt tự cõi âm nhìn kỹ tự thân.

Trong đó, hai đôi con mắt, hiện ra màu đỏ, đều mang theo tán thưởng khen ngợi tâm ý, đặc biệt một người trong đó, còn có không nói ra được thân cận!

"Đây chính là Tổ linh, còn có một cái, nhưng là này thân tổ phụ!" Tống Ngọc thần sắc phức tạp.

Hắn này thân tổ phụ chết rồi, thân thể bị táng nhập xích xà nhiều ẩn chi cục, hồn phách tiếp dẫn trở về thành hoàng Pháp Vực dàn xếp, hiện tại phúc địa sinh thành, nhưng là chịu đến triệu hoán, đến đây chủ trì.

Hai cái Tổ linh chỉ là vừa nhìn, liền tự động nhận được phúc địa tiếp dẫn, tiến vào trong hư không, biến mất không còn tăm hơi.

"Đây là Tổ linh đi vào, chủ trì phúc địa số mệnh! Sau đó phàm là ta Tống gia tộc phổ bên trong người, chết rồi thành hồn, cũng có thể nhận được tiếp dẫn, miễn đi hồn phi phách tán nỗi khổ!"

Chức năng này, cùng Thành Hoàng Pháp Vực, tựa hồ có hơi lặp lại, nhưng Tống Ngọc vẫn cảm thấy vui mừng.

Vậy cũng là là cho Tống gia báo lại.

Phúc địa sinh thành, Tổ linh nhập trú, này cảnh tượng, liền với dương thế, đều có chút dị động.

Lúc này, ở tông miếu bên trong Tống gia tộc người cùng văn võ bá quan, đều tựa hồ thấy rõ mưa gió lôi đình lóe qua, trong hư không phúc địa mở ra.

Đặc biệt cuối cùng, hai cái Tổ linh nhập trú, khuôn mặt ngờ ngợ có thể thấy được.

Không ít tộc nhân, đều là lỗ chĩa rơi lệ.

Tống Tử Khiêm xếp hạng hàng trước nhất, nhìn ra phụ thân âm thanh dung mạo, cũng không nhận được nữa, hỏi: "Con trai của ta! Chuyện này... Hẳn là phúc địa sinh thành?" Âm thanh mang theo nghẹn ngào, mơ hồ run.

Tống Ngọc gật đầu: "Chính là! Sau đó ta Tống gia tộc người, chết rồi đều có che chở!"

Tống Tử Khiêm cũng chịu không nổi nữa, quỳ xuống gào khóc: "Liệt tổ liệt tông a! Các người nhìn thấy sao? Ta Tống gia, rốt cục cũng có tự thân phúc địa, xếp vào thiên hạ thế gia, có thể che chở tộc nhân!"

Nhớ tới trước các vị tổ tiên, khổ sở giãy dụa, tộc nhân phấn khởi, nhưng vẫn là chạy không thoát bảy ngày hồn diệt khổ sở, càng là giọt nước mắt cuồn cuộn.

Phía sau Tống gia tộc người, nghe được lời ấy, đều là diện có thai sắc, lập tức đều là báỉ xuống: "Liệt tổ liệt tông phù hộ! Ta Tống gia, rốt cục cũng ra Hầu vị, trở thành um tùm màu xanh nhà, có phúc địa!"

Có tộc nhân, tóc bạc mạo diệt, càng là mặt đáng vẻ, kêu trời trách đất.

Chết rồi đáng sợ, như cự sơn giống như, đặt ở Đại Càn phổ thông thế gia trong đầu, hiện tại rốt cục thấy rõ núi lớn chuyển đi, có thể nào không mừng đến phát khóc?

Bên cạnh văn võ quan chức, đều là nhìn, trong ánh mắt, thì có ước ao.

Này vinh quang, bọn họ chỉ dám ở trong mơ ngẫm lại.

Cá biệt mấy cái, nhưng là nghĩ Tống Ngọc năm mới mười bảy, vào chỗ cư Ngô Hầu, có thiên hạ chi vọng.

Bọn họ nếu có thể phụ tá Tống Ngọc đăng cực, cũng không thường không có công hầu vị trí hi vọng! Một niệm đến đây, đều là trong lồng ngực nóng bỏng, ánh mắt như hỏa.

Tống Ngọc mau tới trước nâng dậy Tống Tử Khiêm, khuyên lớn: "Phụ thân đại nhân, này là đại hỉ việc, kính xin thoáng dẹp loạn tâm tình, không nên tổn thương thân thể..."

"Chính là! Chính là!" Bên cạnh tộc nhân, cũng là khuyên.

Khuyên mấy lần, Tống Tử Khiêm mới ngừng lại tiếng khóc, chỉ là trong mắt, còn mang theo màu đỏ.

Cầm thật chặt Tống Ngọc cánh tay: "Con trai của ta! Người sinh ra liền có cảnh tượng kì dị, phụ thân đại nhân cùng ta, đều là mong đợi rất sâu, cho rằng Tống gia Kỳ Lân.. . Không ngờ hiện tại đến đây bộ..."

Sinh tử như vậy, tất nhiên là tuổi già an lòng.

Tống Tử Khiêm chỉ cảm thấy xưa nay có tiếng mà không có miếng ử rũ không cam lòng, đều là quét đi sạch sành sanh.

Trước Tống Ngọc thân là Tiết Độ Sứ, uy nghiêm sâu nặng, thậm chí càng vượt quá Tống Tử Khiêm, liền với tộc nhân, cũng nhiều là nghe Tống Ngọc dặn dò.

Tống Tử Khiêm nhìn ở trong mắt, sao lại không có ý kiến gì?

Chỉ là hăn biết khống chế, cũng không muốn hỏng rồi Tống gia đại nghiệp, mới giả vờ không biết, ít giao du với bên ngoài, chính là vì để tránh cho lúng túng.

Hiện tại thấy rõ Tống Ngọc xưng Hầu, chính mình phúc địa sinh thành, liền với dương thế, cũng phải điền vạn mẫu, căn cơ vững chắc. Nhất thời cảm thấy trước ẩn nhẫn trả giá, đều có thu hoạch, chính là hiện tại lập tức chết đi, cũng là phủ ngưỡng không then, có thể thấy rõ liệt tổ liệt tông.

"Hôm nay đại hỉ, chậm chút còn có yến hội, phụ thân đại nhân kính xin nghỉ ngơi một, hai..." Tống Ngọc khuyên.

Tự có hai cái người hầu thái giám, tiến lên đỡ Tống Tử Khiêm rời đi.

Tống Ngọc lúc này mới xoay đầu lại, quay về văn võ quan chức nói: "Hôm nay cô lòng rất an ủi, Lễ ty đã ở Ngô Hầu cung điện bị dưới yến hội, chư vị theo cô đi thôi!"

Tất cả mọi người là liên tục nói không dám, chen chúc Tống Ngọc quay lại cung điện.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 184: Kim Thân Đại Thành

Thành Hoàng Pháp Vực, chủ điện.

Lúc này nhận được Phương Minh dặn dò, chu vi mấy dặm, đều là không người.

Chủ điện xanh vàng rực rỡ, vào lúc này, nhưng có vẻ hơi không đăng.

Chỉ ở trên thủ kim chỗ ngồi, còn ngồi một bóng người, tự đang nhắm mắt dưỡng thần.

Thân ảnh ấy ăn mặc pháp bào, bên hông quần quít lấy thắt lưng ngọc, đầu đội kim quan, chân đạp vân ngoa, luận khuôn mặt tướng mạo, chỉ có thể nói là thanh tú, nhưng có một luồng không nói ra được uy nghiêm khí độ.

Người này chính là Phương Minh! Hôm nay Tống Ngọc xưng Hầu, hẳn cũng cảm nhận được Thần Vị lên cấp thời cơ, đặc biệt phân phát mọi người, tinh tâm chờ đợi.

Lúc này con mắt mở, lộ ra vẻ chờ mong: "Đến rồi!"

Đại điện nổ vang, một đại cổ màu xanh số mệnh, liền tràn vào.

Này khí xanh um tươi tốt, nhưng tựa hồ có hơi phù phiếm, tụ hợp bất định. Phương Minh khẽ mỉm cười, tay một chiêu, thanh khí hướng về Phương Minh bay tới.

Ở giữa không trung, thể tích thu nhỏ lại gấp mười lần, màu sắc cũng biến thành vàng ròng, lại một lần ổn định ngưng tụ, có một luồng kim tính bất hủ, vạn kiếp bất diệt ý vị!

Thần Đạo Tiên Đạo số mệnh, bởi vì có thể trường tồn, cùng Nhân Đạo số mệnh không giống, như muốn chuyển hóa, cái kia ít nhất chính là gấp mười lần tiêu hao!

Nhưng thanh khí hùng vĩ, coi như nhỏ gấp mười lần, hóa thành màu vàng, cũng hầu như đem toàn bộ đại diện tràn ngập.

Lúc này Thành Hoàng trong chủ điện, kim khí tràn ngập, hội tụ thành dòng lũ, truyền vào Phương Minh trên đỉnh ấn vàng.

Được này ảnh hưởng, ấn vàng bên trong màu đỏ thẫm, nhanh chóng biến mất không còn tăm hơi. Một lát sau, liền thấy rõ kim quang lấp lóe, thuần hóa một màu, ấn vàng ở trong, đều là màu vàng số mệnh, hóa thành kim dịch.

Lúc này ấn vàng, mới chính thức có thể xưng tụng cái "Kim" tự.

Theo màu vàng số mệnh không ngừng truyền vào, kim dịch cũng không ngừng lên cao. Đợi được kim hết giận tán thì, kim dịch cũng đem ấn vàng tràn ngập, thậm chí còn có chút khe hở.

Lúc này Phương Minh trên đỉnh. Ấn vàng, bản mệnh, số mệnh thuần hóa một màu, xán lạn huy hoàng!

Ầm! ! !

Ấn vàng nổ tung, cùng kim dịch hợp nhất, lại xuất hiện thì, thể tích mở rộng mấy lần, giống như thực chất, không có nửa điểm phù phiếm chi tượng! Phản có như núi cao thâm trầm dày nặng cảm giác!

"Số mệnh đột phá đến chính ngũ phẩm rồi!"

Chỉ có chính ngũ phẩm. Mới là vàng ròng số mệnh, lần này Tống Ngọc xưng Hầu, mang đến số mệnh. Thực sự dày đặc, dĩ nhiên một lần vượt qua từ ngũ phẩm cửa ải, để Phương Minh số mệnh trực tiếp đột phá chính ngũ phẩm!

Này thực chất hóa ấn vàng, uy lực tựa hồ không nhỏ. Phương Minh rõ ràng có thể cảm giác được. Ấn vàng bên trong ẩn giấu mệnh môn uy năng. Trong con người, không khỏi hiện lên chút vẻ chờ mong.

Ấn thụ, chính là quyền bính! Phương Minh trước, đều hỉ dùng ấn vàng đối địch, hiện tại ấn vàng uy năng tăng lên trên, nhất thời như hổ thêm cánh!

Theo đỉnh đầu số mệnh hết mức hóa thành vàng ròng, Phương Minh trong cơ thể thần lực, cũng theo phát sinh biến hóa.

Phương Minh tâm thần ngâm nhập trong cơ thể. Liên thấy Linh Hải bên trong thần trì, hùng vĩ thần lực. Cũng đang tiến hành kịch liệt chuyển biến.

Vốn là thần trì này, phạm vi hơn mười trượng, bên trong chứa đựng trạng thái lỏng thần lực, trên hồng dưới kim, chứa đầy nửa ao.

Hiện tại, thượng bộ thần lực màu đỏ, bị khinh bỉ vận ảnh hưởng, từng tia từng tia tụ hợp, hóa thành màu vàng.

Quá trình này tiến hành đến cực nhanh, hầu như là trong nháy mắt, Phương Minh trong cơ thể Linh Hải thần trì, chứa đựng thần lực, liên hết mức hóa thành màu vàng.

Sóng nước tuy rằng giảm xuống chút, nhưng thuần hóa màu vàng, tựa hồ ẩn chứa càng sức mạnh kinh người.

Thần lực màu vàng óng sôi trào mãnh liệt, theo Phương Minh thần niệm chỉ huy, hội tụ thành một cái Kim long, phi thân mà lên, đem thần chức bùa chú bao vây!

Thần lực lấy thần chức bùa chú làm trụ cột, tụ thành một viên quả cầu ánh sáng màu vàng óng, tung bay ở giữa không trung, bên ngoài ánh vàng, lấp loé không yên!

Phương Minh tinh thần trước nay chưa từng có tập trung.

Dù sao lần này, là muốn vượt qua nhất phẩm hai cấp, cùng trước không giống, này độ khó, nói vậy cũng sẽ càng to lớn hơn!

Liên thấy quả cầu ánh sáng màu vàng óng, theo thần lực dập dờn, thần chức bùa chú mặt ngoài một cơn chấn động, trước kia thần văn trở nên mơ hồ không rõ lên.

Thừa dịp lúc này, Phương Minh trầm giọng ghi nhớ: "Sắc!"

Thần niệm ngưng tụ, lấy thần lực vì là mặc, ở thần chức trên bùa chú viết lên.

Liên thấy mỗi một bút viết ra, đều tựa hồ mang theo rất lớn uy lực, dẫn toàn bộ không gian, đều có chút run rẩy. ,

Sách này tả, chính là thần văn, ẩn chứa thiên địa đại đạo huyền bí, nhất bút nhất hoạ, không chỉ có đại háo tâm thần, nếu là tích lũy cảm ngộ không đủ, vậy căn bản liên viết tư cách đều không có!

Nhưng Phương Minh có Mục Thanh ký ức, tự thân lại yên lặng tích trữ mười mấy năm, quân lương đầy đủ, đúng là một đường không ngại, thuận thuận lợi lợi mà đem thần văn tả liền!

Đợi đến cuối cùng một bút hạ xuống, trước kia thần chức bùa chú, ánh sáng bùng lên! ! !

Kim quang tản đi, lộ ra hoàn toàn mới bùa chú đến, thần văn dấu ấn bên trên, mang theo không nói ra được khí tức thần bí.

Nhưng Phương Minh vừa nhìn liền có thể rõ ràng, mặt trên thư: "Chính ngũ phẩm phủ Thành Hoàng Thần vị!"

Đây là chính ngũ phẩm Thần Vị, coi như thả ở kiếp trước, cũng là Thần Đạo sức mạnh trung kiên, chúa tể một phương!

Thần chức bùa chú chấn động, một luồng ấm áp chuyển qua toàn thân.

Phương Minh sửng sồ, liền thấy tự thân thần thể kim quang toả sáng, trọng lượng cũng một thoáng tăng vọt, trầm trọng vô cùng, dường như lấy vàng ròng đúc ra!

"Đây là... Kim thân đại thành?" Phương Minh suy đoán nói.

Chính ngũ phẩm Thần Vị tiêu chí, chính là Kim thân thành tựu! Lúc này thần linh, quang từ bề ngoài trên nhìn sang, rồi cùng người bình thường không có gì khác nhau, cũng là một ý nghĩa khác trên phản phác quy chân.

Thần chức bùa chú không ngừng điều chỉnh Phương Minh thần khu, cùng Kim thân tương thích ứng.

Lúc này thời cơ không thể mất, Phương Minh mau mau nhắm hai mắt lại, cảm ngộ truyền lưu ra thiên địa pháp tắc.

Toàn bộ bên trong cung điện, kim khí dần dần tràn ngập, Phương Minh toàn bộ bóng người, đều là biến mất ở màu vàng bên trong, không thể phân rõ.

Không biết qua bao lâu, theo một tiếng thanh minh, bên trong cung điện kim khí, mục nhiên tản ra, hiện ra Phương Minh bóng người.

Lúc này Phương Minh nhìn qua, thân thể không hề trong suốt cảm giác, cùng người phạm bình thường không khác, chỉ có chu vi còn mang theo tầng kim quang nhàn nhạt, cho thấy không cùng đi.

Càng then chốt, nhưng là quanh thân đều có một loại "Thực sự" cảm giác, không có trước hư vô cảm giác.

Thần Đạo Kim thân đại thành, không chỉ có phòng ngự tăng nhiều, liên đới, cả người xem ra cũng càng thêm thực chất hóa.

"Ta lúc này coi như ở thế gian hiển linh, cũng là bộ này hình thái, ngoại trừ kim quang, cùng phạm nhân liền không nữa điểm không giống rồi!"

Phương Minh đánh giá tự thân, tự lẩm bẩm.

"Lần này lên cấp, nhưng là để ta nhìn ra trong đó quan khiếu!" Phương Minh khóe miệng, bộc ra ý mừng.

"Thần Đạo tu hành. Tiên kỳ trùng ở hương hỏa, trung kỳ trùng ở số mệnh, hậu kỳ trùng ở pháp tắc..."

"Mà Thần Đạo Kim thân. Tuy rằng bên ngoài cùng người thường không khác, nhưng bản chất vẫn là hồn thể, đến cùng không giống."

"Nếu ta đoán không sai, chính tam phẩm màu xanh đại thần, tất là huyết nhục diễn sinh, đến lúc đó có thể ở hồn thể cùng thân thể tùy ý chuyển hóa, không bị hạn chế."

Thần Đạo Kim thân. Chính là chính ngũ phẩm Thần linh, ở Thần Đạo bên trong, xem như là trung đẳng.

Nhưng nếu có màu xanh. Vậy thì là đại thần! Thả ở kiếp trước, cũng là thỏa thỏa cao tăng!

Một khi đến chính tam phẩm, cái kia hóa thành phàm nhân, chính là chân chính phàm nhân. Không chỉ có bình thường có thể cùng người phàm không khác. Chính là cùng người phàm giao hợp, cũng có thể sinh ra dòng dõi.

"Như kiếp trước thần thoại không lừa người, những kia đập thần vết chân, có cảm mà mang thai cố sự bên trong lưu lại vết chân thần linh, liền ít nhất là chính tam phẩm màu xanh đại thần!"

Phương Minh cười nhạt, lần này, không chỉ có thuận lợi lên cấp chính ngũ phẩm Thần Vị, Kim thân đại thành. Càng nhìn được càng thưởng tăng hơn thứ một tia huyền bí, tuyệt đối xem như là có thu hoạch lớn.

Nhưng còn chỉ những thứ này.

Phương Minh lật bàn tay một cái. Một viên ấn vàng hiện lên, thâm trầm dày nặng, hiện ra ánh vàng.

"Này do hư hóa thực ấn vàng, quả nhiên không phải chuyện nhỏ!" Cảm thụ ấn vàng bên trong dâng trào uy năng, Phương Minh khóe miệng, liền hiện ra ý cười.

Hắn lần này lên cấp, không chỉ có thuận lợi đạt đến chính ngũ phẩm, ở trong quá trình, còn cảm ngộ thiên địa đại đạo, ngộ ra hai đạo thần thông đến!

Này hai đạo thần thông, đều là thảo phạt thần thông! Đầu cùng ấn vàng có quan hệ, một đạo tên là "Phiên Thiên Ấn!" Một đạo tên là "Triệt Địa Ấn" .

Phương Minh có cảm sau đó ra Ngô Nam chinh chiến, tất là thảm khốc, tự thân ấn vàng cách dùng thô ráp, cố ý ở lên cấp bên trong, cảm ngộ cùng ấn vàng khí tức tương hấp dẫn pháp tắc thần thông, rốt cục ngộ ra này hai loại!

"Này Phiên Thiên Ấn cùng Triệt Địa Ấn, đều là Thần Đạo thảo phạt thần thông, ấn vàng cũng là Thần Đạo pháp bảo, hai người này bổ sung lẫn nhau, uy lực ít nhất còn có thể tăng trưởng mấy phần mười..."

Phương Minh hồi ức thần thông tin tức, trên mặt, chính là đại hỉ, mấy muốn ngửa mặt lên trời cười dài.

"Đáng tiếc, Thần Vị lên cấp thời gian quá mức ngắn ngủi, không có thể đem hai người này thần thông lạc thượng thần chức bùa chú, bằng không, uy năng còn muốn tăng vọt!"

Phương Minh ý mừng qua đi, nhưng lại có chút tiếc hận.

Lập tức thấy buồn cười: "Là ta quá tham lam rồi! Thần văn huyền bí phi phạm, mạo muội thay đổi, chỉ có thể sai lầm, vẫn là gắng đạt tới ổn thỏa được! Huống chi, có này hai đạo thần thông, chính là đầy đủ! Ta ngược lại muốn xem xem, có Phiên Thiên Triệt Địa hai ấn, còn có ai dám chặn ta ấn vàng một đòn?"

Thần thông phối hợp pháp bảo, sản sinh uy năng, cách xa ở chỉ một như thế bên trên.

Căn cứ Phương Minh phỏng đoán, như hãn vận dụng ấn vàng, triển khai Phiên Thiên Triệt Địa khác biệt thần thông, bình thường Chân Nhân, nếu như không có chí bảo hộ thể, vậy chỉ có chạy trốn chết phần.

Hơi bất cẩn một chút, sẽ bị một đòn giết chết!

"Thái Thượng Đạo nói vậy sẽ ở Tống Ngọc xuất quan chinh chiến thời khắc động thủ, đến lúc đó liền có thể để thần thông khai trai, đưa bọn họ một cái kinh ngạc vui mừng vô cùng..."

Phương Minh ngửa mặt lên trời thét dài, chỉ cảm thấy vui sướng cực kỳ!

Này thét dài vang vọng U Minh, toàn bộ Thành Hoàng Pháp Vực, đều là rõ ràng có thể nghe.

Ầm ỉ thét dài qua đi, Phương Minh thần niệm quét qua, liền thấy rõ thuộc hạ bóng người, đều hướng về cung điện này mà tới.

Nhưng đến mấy dặm có hơn, đều là dừng lại, tựa hồ có điều vô hình giới hạn cách trở, không thể đi tới nửa bước.

Sắc mặt hoảng loạn, tựa hồ lo lắng Chủ công có chuyện.

"Bản Tôn vô sự! Các người vào đi!" Phương Minh tùy ý nói, âm thanh trực tiếp ở thuộc hạ vang lên bên tai.

Thần điện cửa lớn, cũng là không gió mà bay, ầm ầm mở ra.

Các vị thuộc hạ, đều là nối đuôi nhau mà vào. Mọi người theo địa vị lập, thấy rõ Chủ công vô sự, đều cảm giác yên tâm đầu đầu thạch.

Lại thấy Chủ công dáng dấp cùng ngày xưa không giống, có vẻ càng loại người sống.

Trong lòng biết lần này Chủ công bế quan, thu hoạch không nhỏ. đều là bái xuống ăn mừng nói: "Chúc mừng Chủ công thần lực đại tiến!"

"Ha ha... Ha ha... Không cần đa lễ, đứng lên đi!" Ở đây, đều là người mình, Phương Minh cũng là không hề che giấu, thoải mái thừa nhận.

Lại thấy Hứa Viễn, Trịnh Kinh người đều có. Liền nói: "Vừa vặn! Bản Tôn trước đây bế quan, không có phát xuống phong thưởng, hiện tại cùng nhau làm!"

Thét: "Hứa Viễn, Trịnh Kinh, Tạ Minh, Tôn Tư, Bảo Côn Hùng ở đâu?"

Năm người ra khỏi hàng: "Thuộc hạ ở!"

"Các người càn quét Ngũ nhạc Ác Quỷ liên minh, đều là có công, há có thể không thưởng?"

"Hứa Viễn, Trịnh Kinh tấn chính thất phẩm Đô chỉ huy sứ, thống lĩnh ngàn người. Tạ Minh, Tôn Tư, Bảo Côn Hùng các ký một đại công, thưởng ngàn ngàn lạng!"

Phương Minh mỗi nói một chữ, đều tựa hồ là thiên địa pháp tắc, mở miệng thành hiến!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 185: Loạn Tượng

"Đa tạ Chủ công!"

Này mức thưởng, so với dự cỡ còn nặng hơn, mặc dù biết đuổi tới Chủ công thần lực đại tiến, chính là tâm tình thật tốt thời gian.

Nhưng năm người vẫn là kích động phi thường, bái xuống tạ ân.

"Ừm! Đứng lên đi!"

Phương Minh xem thủ hạ, hiện tại, dưới trướng hẳn thì có Tạ Tấn, Hứa Viễn, Trịnh Kinh ba cái Đô chỉ huy sứ, các lĩnh ngàn người, đây chính là ba ngàn Âm binh!

Còn lại Tạ Minh, Tôn Tư, Bảo Côn Hùng, đều là vệ chính, thống lĩnh năm trăm, này lại có 1,500 Âm binh.

Này tổng cộng thì có 4,500 Âm binh, Phương Minh trước, mua chuộc quân hồn, huấn luyện thành Binh, có năm ngàn người, hiện đi ngang qua nhiều trận đại chiến, còn lại, cũng gần như là số này.

Đã như thế, thủ hạ Âm binh, liên đều có thống lĩnh.

Đến vội vàng đem này mấy cái tướng lĩnh thả xuống, để bọn họ quen thuộc quân đội thuộc hạ, này sau đó, chính là khoách quân hạt giống nòng cốt.

Lấy loại này lão Binh mang lính mới phương thức, lại dựa vào Thần Đạo thủ đoạn, sau đó coi như phát triển mấy trăm ngàn trăm vạn, đều có thể chứa chấp được, sẽ không xuất hiện chỉ huy mất linh các loại vấn đề.

Cho tới quân hồn? Ra Ngô Nam tranh bá thiên hạ, muốn chết quân nhân, còn thiếu sao?

Thần linh con mắt lãnh đạm, tựa hồ nhìn thấu tương lai, thấy rõ đại chiến liên tràng, máu chảy thành sông, vô số tinh nhuệ hân tốt, bỏ mình thành quỷ tình cảnh!

Cùng lúc đó, chính đang đại yến quần thần Tống Ngọc, cũng có cảm ứng.

Tống Ngọc cầm bạch ngọc chén rượu bàn tay, chính là hơi dừng lại một chút.

"Thành công sao?" Tống Ngọc nhìn Tân An phủ phương hướng, trong lòng tự nói.

"Không muốn lần này lên cấp, cũng là như thế thuận lợi, còn ngộ đến hai cái thảo phạt thần thông. Tăng mạnh thực lực, đây là thiên muốn giúp ta, hoàn thành đại nghiệp!"

Tống Ngọc quay về phía dưới quần thần, tộc nhân, còn có thể nhà đại biểu. Nâng chén mời rượu: "Hôm nay đại hỉ, chư vị có thể uống nhiều mấy chén..."

Hắn lúc này thân là Ngô Hầu, chương quản Ngô Nam hết thấy bách tính sinh tử họa phúc, mỗi tiếng nói cử động, đều là lôi đình, phía dưới mọi người, tuy trên đầu môi nói không cần gò bó vân vân. Kỳ thực cái nào thật sự dám?

Thấy rõ Ngô Hầu mời rượu, đều là miệng nói tạ ân, sau đó liều mạng nốc ừng ực.

Chính là bình thường triêm không được trong chén vật. Cũng nhắm mắt, liền ẩm không ít, uống đến trên mặt đỏ chót, ngã xuống đất không chống đỡ nổi. Bị mang tới xuống.

Bên cạnh người quen còn phải liên thanh bồi tội. Không dám có chút lời oán hận.

"Đây là người chủ chi nhạc!" Tống Ngọc tửu hàm nhĩ nhiệt, nâng chén ra sức uống.

"Cái này thiên hạ ván cờ, ta nhưng muốn ra một phen đặc sắc!"

...

Vĩnh An mười hai năm đông, Tống Ngọc tự lĩnh Ngô Hầu, xây dựng Tông miếu, đón vào tổ tông năm đời cung phụng.

Này xưng Hầu kiến Quốc tin tức, nhất thời vang rền Ngô Châu, thậm chí toàn bộ thiên hạ. Cùng trước đây không lâu. Viên Tông hành thích vua tự lập tình báo, liên tiếp gọi ra sóng lớn mênh mông.

Cũng không có thiếu thế gia. Biết Tống gia tông miếu hiện ra thần quái, mở ra phúc địa tin tức, đều là trong bóng tối chấn động khủng, dù sao, này liền đại diện cho Môn Phiệt thực lực!

Nhưng còn chưa mọi người tiêu hóa xong tình báo thì, một phong hịch văn, tự Ngô Nam truyền ra, nhất thời truyền vang thiên hạ, đem trước chấn động, càng đẩy tới một nấc thang!

Kiến Nghiệp, Bảo gia hoa viên, vẫn là ở rừng trúc tiểu đình bên trong.

Bảo Đình Bác xem trong tay trích sao hịch văn, sắc mặt biến ảo không ngừng.

Này hịch văn chính là Ngô Hầu Tống Ngọc phát ra, mặt trên lịch đếm Viên Tông thập đại tội trạng, hiệu triệu thiên hạ chư hầu hội minh, cộng đồng thảo phạt!

"Tống gia người này, cũng mỗi khi ngoài dự đoán mọi người, xem tình huống này, tất là chuẩn bị đã lâu... Nhưng ta Bảo gia cũng vừa mới đến quan bên trong tin tức, không muốn Tống gia, dĩ nhiên so với ta gia còn nhanh hơn, lẽ nào, nhà hãn nặc giữ bí ẩn gì con đường?"

Chủ nhà họ Bảo lông mày vo thành một nắm, nỗ lực suy tư.

Này không phải là cái gì việc nhỏ! Đại diện cho, Tống gia sau lưng, nếu là không cái gì đòn bí mật thúc đẩy, vậy thì tất là gốc gác thâm hậu, có cái gì ẩn giấu sức mạnh, mới có thể rất sớm ở quan trúng mai phục thám tử.

Nghĩ đến hồi lâu, lại cùng chính mình đoạt được tin tức từng cái xác minh, nhưng vẫn phải là không tới manh mối gì, Bảo Đình Bác thở dài, chậm rãi ngồi xuống.

Tay phải xoa lông mày, hỏi: "Này hịch văn, cho châu mục nhìn sao?"

Đứng ở một bên, là Bảo gia gián điệp bí mật tổng quản, lúc này lộn khộm thân thể, đem thân thể đi vào trong bóng tối, làm như thành quen thuộc.

"Châu mục đại nhân từ lần trước thổ huyết té xỉu sau khi, thân thể vẫn không được tốt, nằm trên giường không nổi, trước ra Viên Tông chuyện này, lại là một lần đả kích, bệnh tình càng ngày càng bệnh trầm kha. Hiện tại người thủ hạ căn bản không dám đem này hịch văn cho hãn xem, sợ kích thích bệnh tình..."

Bảo Đình Bác gật đầu, này Triệu Bàn, chính là lao lực lâu ngày thành bệnh, cần tĩnh thêm điều dưỡng, phải tránh đại hỉ đại bi.

Trong lòng biết người này, sợ là phế bỏ.

Lắc đầu một cái, đem người này từ trong lòng danh sách vạch tới.

Triệu Bàn người này, mới có thể là có, lại là tôn thất, có đại nghĩa danh phận, quan thanh rất tốt, vốn là nếu có dã tâm, cũng là một cái Tiềm Long.

Làm sao thiên không giả năm, lại có chút ngu trung, cuối cùng giao phó không được.

Bảo Đình Bác tiếc hận qua đi, lại thuận miệng hỏi: "Thiên hạ các nơi, tình huống làm sao?"

"Chỉ có thể nói, một đoàn loạn ma!"

Này gián điệp bí mật đầu lĩnh, là cái trung niên, cũng đã có vẻ già nua. Liền với âm thanh, đều có chút khàn giọng.

"Bản Châu, châu mục bệnh nặng, không thể lý sự, Hoắc Lập tự có di động, Tống Ngọc càng là mặt Binh lệ mã, xuất quan chính là này hai tháng sự!"

"Cho tới cái khác các châu, tri phủ huyện lệnh, liền với du kích phòng giữ, đều là quang minh chính đại đem phủ huyện chiếm vì bản thân có, trắng trợn mở rộng, đại chiến không gặp, tiểu đánh ba ngày hai con thì có!"

"Đáng giá chú ý, vẫn là cái kia mấy nhà!"

"Kinh Châu đại đô đốc Chu Vũ, suất thủy quân 20 ngàn, lục sư tám ngàn, tấn công Giang Lăng!"

"Ích Châu Thạch Long Kiệt, chém liên tục Lưu Xuân, Hưởng Dương, đem thế lực mở rộng đến Thành Đô!"

"Bắc địa phương diện, Viên Tông lĩnh Tần quốc công, cắt cứ tây phủ sau, triều chính ồn ào, trải qua một phen thanh tẩy, mới trấn áp xuống, triều đình chư công, ở đây dịch bên trong bẻ đi đầy đủ năm phần mười. Tam lão gia đạt được tin tức, ở nhà binh bảo vệ cho, trong bóng tối rời đi, nói vậy ít ngày nữa liền đến Ngô Châu..."

"U Châu, Tịnh châu, Lương châu đều có hào kiệt lên lực, thảo nguyên người Hồ, cũng đang nhòm ngó. Một mực Viên Tông, liền quan bên trong đều còn chưa ổn định lại, này tất có đại chiến..."

"Ai... Thiên hạ nhiều gian khó a!"

Bảo Đình Bác nghe được tin tức sau, nhưng là thở dài nói.

Biết lúc này, triều đình đại nghĩa danh phận triệt để thất lạc, các nơi chư hầu đều là phản khởi. Truy đuổi Đại Càn thất lộ.

Tranh bá thiên hạ chi cục, nhưng là tiến vào dày đặc nhất thời khắc!

Lúc này chỉ cần giữ lấy tiên cơ, vậy thì là quả cầu tuyết. Thế lực tăng vọt, bao phủ nửa cái thiên hạ, đều là khả năng!

"Ngô Hầu ngược có sơn xuyên chi hiểm a..." Làm hậu trường đuổi tay một trong Tống Ngọc, tự nhiên dẫn tới Bảo Đình Bác vạn phần kiêng kỵ, lại cứ lại không thể làm gì.

"Lúc này Ngô Hầu chuẩn bị hoàn toàn, định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt, xuất quan tranh cướp. Liền xem trận đầu làm sao rồi!"

Bảo Đình Bác đứng dậy, ngồi xuống. Nhiều lần mấy lần.

Một lúc lâu, vẫn còn do dự bất quyết. Dù sao hãn thân là thế gia gia chủ, không thể chỉ vì là cá nhân cân nhắc. Càng nhiều, còn phải chú trọng gia tộc kéo dài vấn đề.

"Thôi!" Bảo Đình Bác thở dài một tiếng, cụt hứng ngồi xuống.

"Lão phu vẫn là sống chết mặc bây, thắng bại làm sao. Vẫn để cho ông trời quyết định..."

Nhưng là lại nghĩ đến mới đến tin tức. Thái Thượng Đạo hình như có nhúng tay ý đồ.

Tuy rằng không có chứng cứ xác thật, nói rõ Thái Thượng Đạo cùng Tống Ngọc có gì cừu, muốn làm như thế đúng, không tiếc trì hoãn bắt đại nghiệp.

Nhưng Bảo Đình Bác mèo già hóa cáo, đoán cũng có thể đoán được, tất là cùng mười mấy năm trước, thánh nữ Tô Hà ngộ hại một án có quan hệ.

Ở đây án bên trong, Thái Thượng Đạo không ngừng đại mất mặt. Còn làm mất đi một cái sổ mệnh chí bảo, có thể coi là người tài hại không.

Không chỉ có như vậy. Nghe nói, ở tra án trong quá trình, còn ngã xuống một cái Chân Nhân, tuyệt đối là thương gân động cốt.

"Lẽ nào? Trước hung hãn giết Tô Hà, đốt cháy trạm dịch tội phạm, càng là xuất từ Tống gia?"

Bảo Đình Bác có chút suy đoán.

"Nếu thật sự là như thế, cái kia Tống gia thật đúng là thâm tàng bất lộ..."

"A, không đúng, còn có cái kia Thành Hoàng Thần chi, cũng rất là khả nghi..."

Bảo Đình Bác lại tiến vào trầm tư.

Ám điệp đầu lĩnh không dám đánh quấy nhiễu, yên lặng đứng chờ đợi...

...

Mặc kệ bên ngoài loạn thành kiểu gì, Tống Ngọc một lòng một dạ, đều nhào vào sự nghiệp của mình mặt trên.

Lấy Viên Tông phúc, hiện tại toàn bộ thiên hạ, đều là tiến vào loạn chiến trạng thái, ở thời loạn lạc bên trong, có Binh có súng, chính là vua cỏ.

Nắm giữ tuyệt đối vũ lực ưu thế Tống Ngọc, ở Ngô Nam, bất luận muốn làm cái gì, đều sẽ rất nhanh phổ biến xuống.

Dư thế gia, một là nhiếp với Tống Ngọc thanh thế, hai là không còn lý do làm khó dễ.

Ở bề ngoài, đều là biểu thị, chỉ cần Tống Ngọc khởi binh chính là vì cần vương, vậy dĩ nhiên chống đỡ.

Tống Ngọc không quản trong lòng bọn họ nghĩ như thế nào, chỉ cần ở bề ngoài gặt đầu, ra chút vật tư cùng nhân lực liền có thể, còn lại, tự nhiên xem sau này hành động.

Nghe lời liền thưởng, không nghe lời liền phạt, phản loạn liền giết, vài lần hạ xuống, luôn có thể thuần phục những thế gia này.

Lúc này, Tống Ngọc nhưng là ngồi thừa dư, hưởng về trại tân binh mà đi.

Từ lúc Vĩnh An mười một năm, Tống Ngọc liền hạ lệnh, ở các phủ huyện thành lập trại tân binh, chiêu mộ sĩ tốt, lần này bỏ ra vốn lớn, muốn vời đủ hai vạn người!

Phải biết, Tống Ngọc trước lão Binh tổng số, cũng mới vạn người mà thôi!

Hiện tại lập tức liền phiên gấp ba! Nếu không phải là có mỏ vàng, hoàng kim cuộn cuộn không ngừng khai thác đi ra, chống đỡ huấn luyện, cái kia Tống Ngọc liền quân lương đều có chút thiếu thốn.

Vì cho tân tốt bị trên đây đủ quân giới, Tôn Miếu không ngày không đêm ở trên năm quyền, liền với cả người, đều gây vài vòng.

Tống Ngọc vì thế, cũng trả giá không ít tâm lực.

Nhưng tốt xấu sống quá đến rồi, hiện tại chính là thu hoạch thời gian!

"Lần này tân tốt, huấn luyện vô cùng ác độc, đã cực kỳ cường binh, chỉ cần hơi hơi trên đến chiến trường, luyện chút sát khí đi ra, chính là cao cấp nhất tinh nhuệ..."

Đối với hãn một tay mang ra đến bộ đội, Tống Ngọc tự nhiên có tự tin.

"Đã như thế, trên tay của ta, chính là 10 ngàn lão Binh, 20 ngàn lính mới, hơn nữa sáu ngàn Sơn Việt dũng sĩ, đây chính là 40 ngàn đại quân!"

"Nhưng muốn trấn áp Ngô Nam, ít nhất muốn lưu lại năm ngàn. như vậy hạ xuống, trên tay có thể sử dụng, nhiều nhất chỉ có 3 vạn đại quân!"

"Ba vạn người! Nhìn không ít, nhưng đối với Ngô Châu, thậm chí toàn bộ thiên hạ tới nói, thực sự có chút không đủ..."

Tống Ngọc yên lặng tính toán, trong con người thì có chút thâm trầm.

Cổ đại chiến tranh, đều là thiếp thân chém giết, cái gọi là "Đả thương địch thủ một ngàn, tự tổn tám trăm", đây là thái độ bình thường. Ba vạn người, tử một cái liền thiếu một cái, lính mới huấn luyện, chí ít cần nửa năm, cái này cũng chưa tính điều sức lao động vấn đề, đợi được đại quân tiêu hao hầu như không còn, vừa không có bổ sung, vậy thì rất nguy hiểm.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 186: Giết Gà

"Phải làm như thế nào, mới có thể tận lực giảm thiểu thương vong?"

Tống Ngọc đang trầm tư , nhưng đáng tiếc không có kết quả.

"Khởi bẩm Chủ công! Trại tân binh đến rồi!" Lúc này, Thừa Dư dừng lại, đem Tống Ngọc từ trầm tư trạng thái đánh gãy, liền nghe bên ngoài một cái người hầu nhẹ giọng nói.

"Cô hiểu được rồi!" Tống Ngọc đứng dậy, ra Thừa Dư, liền thấy rõ một mảnh lớn quân doanh, sắp xếp chỉnh tề, ẩn ẩn giấu đi trận pháp, cảnh giới nghiêm ngặt, nếu là không biết chuyện đi vào, lập tức sẽ gặp phải vạn mũi tên bắn giết!

Lúc này, người hầu thái giám tiểu chạy tới quỳ xuống, trong thanh âm, thì có chút kinh hoàng:

"Chủ công! Thủ vệ Đội Trưởng không tiếp thu xe ngựa, muốn đưa ra quân lệnh, mới cho cho đi. . . Tiểu nhân hành sự bất lực, kính xin Hầu gia trách phạt. . ."

"Cái này cũng không trách người!" Tống Ngọc cười nhạt nói.

Như này thủ vệ, liên thông hành quân lệnh cũng không nhìn, liền trực tiếp cho đi, cái kia Tống Ngọc ngược lại sẽ thất vọng, hiện tại thấy rõ này cảnh, nhưng là lòng dạ an lòng.

Cảm thấy cái này tân tốt doanh quan trên, điều quân nghiêm cần, có đại tướng chi khí!

Từ trong tay áo lấy ra khối kim bài, vứt cho người hầu.

"Người cầm ta Ngô Hầu kim lệnh, lại đi một lần!"

"Vâng!" Người hầu hai tay nâng kim lệnh, dường như nâng ngọn núi, rút lui đi ra.

Sau một chốc, liền đến bẩm báo: "Chủ công! Trại tân binh Doanh Trường, đã đến đây bái kiến!"

"Tuyên!" Tống Ngọc nhàn nhạt nói.

Không lâu lắm, này Doanh Trường liền đến, là một cái đỏ thắm mặt đại hán, nhất cử nhất động, đều là không nói ra được già giận, hơi có chút sấm rền gió cuốn ý vị.

Doanh Trường thấy Tống Ngọc, "Đùng" đến một tiếng quỳ xuống.

"Thuộc hạ Vương Phát, bái kiến Chủ công!"

"Đứng lên đi! Quang từ thủ vệ tốt nơi này. Liền có thể nhìn ra, người này mang binh đến không sai! Không có để cô thất vọng. . ."

Này Vương Phát, Tống Ngọc tự nhiên có chút ấn tượng. Chính là Diễn Võ Đường bên trong nổi bật, nhiều lần tích công đề bạt, hiện tại đã đến chính bát phẩm vị trí.

Xem như là cái tiềm lực tướng tinh!

Mà giống như vậy quy mô trại tân binh, ở toàn bộ Ngô Nam, còn có mấy, xem như là phủ cấp một, đến trong huyện còn có.

"Chủ công quá khen rồi. Kính xin nhập doanh nhìn qua!" Vương Phát là diễn hình quân nhân, tính tình ngay thẳng.

Tống Ngọc lại cứ yêu thích như vậy tính cách, một niệm bên dưới. Liền thấy này đem đỉnh đầu, từng tia từng tia xích khí ngưng tụ, này nhưng là Tống Ngọc vừa ý, mang đến số mệnh.

Tống Ngọc hiện tại thân là Ngô Hầu. Mỗi tiếng nói cử động. Cũng có thể ảnh hưởng một triệu người, được cho gần phân nửa tạo mệnh chi chủ. Chỉ là lọt mắt xanh, liền có như thế số mệnh.

Lúc này, Tống Ngọc nhạy cảm linh giác, liền cảm nhận được, có không ít ánh mắt ghen tỵ, hội tụ đến đó đem trên người, thậm chí số mệnh chu vi. Đều có hơi hắc khí ngưng tụ.

"Cũng không phải có thể đề bạt quá mức, bằng không là họa không phải phúc!" Tống Ngọc không nói nữa. Tiểu thừa dư bộ hành, do Vương Phát dẫn, dò xét toàn bộ quân doanh.

Quay một vòng sau, nhưng là leo lên đài cao, quan sát duyệt binh.

Quân hào thối lên, tiếng trống mãnh liệt.

Theo kèn lệnh, một quân tốt, lấy doanh làm đơn vị, do Hỏa trưởng, Đội Trưởng dẫn dắt, lần lượt xếp thành hàng ngũ phương trận, trải qua khán đài.

"Đi tới" một tiếng hiệu lệnh, chỉ thấy từng cái từng cái phương trận tiến lên, lính mới mắt nhìn thẳng, ấn lại chính tề bước tiến mà đi tới, quân dung nghiêm chỉnh, coi như ở Thái Dương chiếu xuống, đội ngũ không loạn chút nào.

Những này phương trận binh, tuy là tân tốt, nhưng chỉ là đứng thẳng cất bước, liền hiển hiện ra một luồng khí tức xơ xác.

Bước chân đồng dạng, phương trận mỗi trận 100 người, tổng cộng có bốn mươi phương trận, này bốn mươi phương trận, tổng cộng thì có bốn ngàn người, vô biên vô hạn, chinh tề mà đứng, cũng cảm giác được bài sơn đảo hải như thế.

Mỗi cái phương trận đến trước đài cao, chính là vang vọng leng keng, rút ra trường đao chỉ xéo, một mảnh sáng loáng hàn quang.

Ánh đao nổi liền một màn, trắng như tuyết ánh sáng, này sắc bén, bức bách biết dùng người, hầu như không mở mắt nổi.

Đợi đến cuối cùng, bốn ngàn người đồng thời thu đao còn sao, vang vọng boong boong. Đợi đến thu đao sau, tập thể hướng về Tống Ngọc bái xuống:

"Ta chủ vạn thắng! Vạn thắng! ! Vạn vạn thắng! ! !"

Quân khí cuộn cuộn thành hải, phả vào mặt. Tống Ngọc chu vi một cái thái giám, nhận được kinh hãi, dĩ nhiên co quắp ngã xuống đất, không thể động dậy.

"Nghỉ!" Vương Phát thét, lại trở về Tống Ngọc bên người, hỏi: "Chủ công còn có gì phân phó?"

"Ừm! Sĩ khí dồi dào, võ nghệ thành thạo, Vương Phát, xem ra này quân, người là tổn không ít tâm huyết. . ."

"Chỉ là sát khí sát khí không đủ, lên chiến trận, sợ vẫn còn có chút run chân. . ." Vương Phát có chút không cam lòng nói.

"Ha ha. . . Những này, trải qua chiến trường, mấy lần liều mạng tranh đấu hạ xuống, dĩ nhiên là đều có!"

Tống Ngọc nhìn ngó phương trận, chậm rãi nói: "Tân tốt huấn luyện khổ cực, tu dưỡng hai ngày sau, liền đều vận đến Lâm Giang, chờ đợi phân phối!"

". . . Vâng!" Vương Phát thân phận địa vị, chỉ là trại tân binh Doanh Trường, tương đương với tổng giáo tập một loại, đối với binh sĩ, chỉ có huấn luyện quyền, nhưng không có quyền chỉ huy.

Tống Ngọc nhìn lại, nhìn một chút Vương Phát, đột nhiên nở nụ cười, nói: "Công lao của ngươi, cô đều nhớ kỹ đây! Sau đó xuất quan đại chiến, tự có vị trí của ngươi. . ."

Tuy là nói cười, nhưng ở Vương Phát xem ra, nhưng là lời đình!

"Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ không dám!" Vương Phát dập đầu như đảo toán, liên tục nói không dám.

Lúc này nếu có oán hận, nhưng là làm cho ai xem? Muốn chết cũng không phải như thế tìm.

Tống Ngọc nở nụ cười, nhưng cũng không nói thêm nữa.

Chắp tay đứng dậy, "Cô còn muốn dò xét cái khác trại tân binh, ngươi tự đi làm sự!"

"Vâng!" Vương khởi xướng thân, biết lần này ở Chủ công trong lòng thất không ít phân, mau mau cúi đầu rút lui đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi, còn thu hoạch không ít trong bóng tối cười trên sự đau khổ của người khác ánh mắt.

Tống Ngọc lắc đầu một cái, đối với vừa thầy ký nói: "Khiến Cô đảm chiêu!"

"Các phủ huyện thiết trại tân binh, chuyên trách huấn luyện lính mới, không có quyền điều binh. Trong huyện biên chế bốn trăm, do Huyện úy cai quản, trong phủ biên chế hai ngàn, do phòng giữ thống lĩnh, này muốn hình thành chế độ. Sau khi trở về sẽ chính thức phát xuống công văn!"

Thầy ký quỳ xuống đất múa bút thành văn, đem Tống Ngọc nói tới yếu điểm ghi nhớ.

Viết xong sau, đem công văn hiện cho Tống Ngọc nhìn, Tống Ngọc gật đầu, nói: "Có thể! Cứ làm như thế!"

Lúc này Tống Ngọc thân là Ngô Hầu, phát ra lệnh, dù cho chỉ là sai rồi một chữ, đều sẽ tạo thành không lường được hậu quả, đề phòng cẩn thận, cũng là nhất định phải.

"Nên khởi hành rồi! Hôm nay còn có cái khác lính mới, cần dò xét đây!"

Tống Ngọc nhìn sắc trời. Nói.

"Vâng!" Đoàn người đáp ứng, ra đại doanh, Tống Ngọc leo lên Thừa Dư. Đội ngũ lại chậm rãi bắt đầu khởi hành.

Như vậy liên tục hơn mười nhật, mới đưa toàn bộ Ngô Nam trại tân binh chạy khắp cả.

Tống Ngọc dò xét hạ xuống, đều tương đối hài lòng, lúc này cơ nghiệp mới lập, người thủ hạ đều có từ long tâm tư, làm việc đều là để tâm, không có tham ô cắt xén chuyện.

Tống Ngọc từng cái phát ra lệnh. Đem tân tốt tụ với Lâm Giang Phủ.

Hai tháng hai, trời vừa sáng.

Lúc này hơn vạn đại quân, chân chính hội tụ Lâm Giang. Lại nói người vừa qua vạn. Chính là vô biên vô hạn, hiện tại đại quân hội tụ, nếu là thêm vào lão Binh cùng Sơn Việt, nhất thời đột phá 3 vạn.

Coi như là 3 vạn bình dân bách tính. Đều là một luồng không nhỏ sức mạnh. Huống chi là 3 vạn huấn luyện nghiêm cẩn, quân giới không thiếu đại quân?

Theo đại quân ở ngoài thành đóng trại, lúc này Lâm Giang Phủ thành, nhưng là rơi vào hoàn toàn tĩnh mịch.

Đặc biệt Ngô Nam thế gia Đại Hộ, ở thật khi thấy đại quân sau, bất luận tâm tư gì, đều là tắt. Hiện tại phóng tầm mắt toàn bộ thiên hạ, có thể lấy ra 3 vạn đại quân chư hầu. Cũng không có mấy cái. Điều này đại biểu thực lực chênh lệch, chính là Tống Ngọc có thể bất cứ lúc nào đem Ngô Nam thế gia. Nhổ tận gốc!

Đây là xích, lửa lửa khoe khoang vũ lực, trấn áp không hợp pháp!

Người tinh tường vừa nhìn liền biết, Tống Ngọc đây là muốn xuất binh tranh cướp Ngô Châu. Trước đó, nhất định phải đem Ngô Nam thế gia rất gở một phen, miễn cho nội bộ mâu thuẫn, trì hoãn thời gian.

Tống Ngọc với Ngô Hầu cung điện thiết yến, khoản đãi Ngô Nam thế gia gia chủ.

Dắt vạn quân oai, toàn bộ Ngô Nam thế gia, đều là không có không từ, dù sao chạy trời không khỏi nắng.

Các vị gia chủ bất luận trong lòng cỡ nào bồn chồn, đều là nhắm mắt, đi tới Ngô Hầu cung điện dự tiệc.

Đại điện rộng rãi, xanh vàng rực rỡ, sắc màu rực rỡ.

Bốn phía, còn phần quý báu huân hươu, toả ra nhàn nhạ mùi thơm.

Cổ nhàn cũng biết hưởng thụ, cung điện này cấu tứ xảo diệu, đứng đứng đồng trụ trống rỗng, có đường ống, bên trong truyền vào nước nóng, tuần hoàn đều đặn lại, mang đến khí ấm, tuy là đông hàn chưa quá, nhưng cũng một điện đều xuân.

Này rất lãng phí, một đêm hạ xuống, hầu như muốn dùng đi vạn đạ tâm sai.

Tổng Ngọc lần này, vẫn còn chúc lần đầu vận dụng.

Bên trong cung điện, tuy có ý xuân, nhưng các vị gia chủ, nhưng là trong lòng chiến chiến, có gia chủ, càng là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng thấp thỏm đến cực điểm!

Lúc này, chuông vang cổ nhạc tiếng vang lên, quân đốc thái giám trường xướng: "Ngô Hầu giá lâm!"

Chư vị gia tộc mau mau đứng dậy đón lấy!

Liền thấy theo tiếng nhạc, đi đến một người thiếu niên, mặt như ngọc, mục tự điểm tất, ăn mặc một thân nhung trang, bỗng dưng có thêm chút uy nghiêm sát khí.

Trong lòng chính là chìm xuống, nhưng mọi người vẫn là bái xuống: "Xin chào Ngô Hầu!"

Tổng Ngọc ở mọi người dưới bái bên trong ung dung đi tới chủ vị kim toà, lặng lẽ một lúc lâu, mới nói: "Chư vị xin đứng lên!"

Đợi đến chúng gia chủ đứng dậy, mới nói: "Cô phụng thiên thừa vận, mở đến đại nghiệp, thề bảo đảm Ngô Nam an ổn, ở đây còn phải đa tạ các vị thể chân vạc giúp đỡ. . ."

"Không dám! Không dám!" Lời này chúng gia chủ nơi nào chịu đáp ứng, mau mau chối từ.

Tống Ngọc cũng không để ý lắm, âm thanh dần dần chuyển hàn: "Nhưng là! Nhưng có một ít ném chuột sợ vỡ đồ, cấu kết ngoại địch, mưu toan hãm Ngô Nam với ngọn lửa chiến tranh. . ."

Nói tới chỗ này, dao như thế ánh mắt, xẹt qua mọi người."Các người nói, có nên giết hay không?"

Chúng gia chủ liếc mắt nhìn nhau, đều từ lời này bên trong nghe ra thâm chất thành núi, máu chảy thành sông khí tức, chính là tự thân không có việc xấu gia chủ, cũng là hàn khí nổi lên, mồ hôi lạnh thấm ướt vạt sau.

Thấy những gia chủ này đều là trầm mặc, Tống Ngọc cười lạnh một tiếng, nói: "Dẫn tới!"

Leng keng leng keng! ! Thì có giáp sĩ, đề lên mấy cái tù phạm lên điện, xích sắt tha, phát sinh uồn lượn tiếng vang.

"Còn không quỳ xuống!" Giáp sĩ đem phạm nhân giải đến dưới bậc thang điện, chính là trên tay phát kình, một cước đá vào phạm nhân chân loan nơi.

Này phạm nhân thẳng tắp quỳ xuống đất, phát sinh đùng đùng tiếng vang, còn lại mấy cái, đều là như vậy.

Bên trong cung điện, đột nhiên rơi vào một mảnh quỷ dị trong trầm mặc.

Một cái thanh âm đột ngột vang lên: "Chuyện này. . . Không phải lâm mặc chủ nhà họ Từ từ tiến vào sao?"

Nhưng là có cái gia chủ, nhận ra một tù nhân.

"Đây là Lâm Giang chủ nhà họ Trương, Trương gia diện tích bách khoảnh, quang luận đồng ruộng, đã đủ trên Quận Vọng tiêu chuẩn, không nghĩ tới, gia chủ nhưng thành tù nhân. . ."

Âm thanh đồn dập vang lên, các vị gia chủ mới nhận ra, những tù phạm này, đều đang là thế gia gia chủ!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 187: Thanh Niên

Trước kia tương đồng thân phận một đám người, ở phía trên tòa đại điện này, một cái là tân khách, một cái nhưng là tù phạm, cách biệt đâu chỉ như thế?

Tuy rằng rõ ràng trong lòng, nhưng có người vẫn là không khỏi hỏi: "Ngô Hầu dùng cái gì phán định?"

"Cô cũng không muốn nhiều lời! Người chờ mình xem thôi!"

Tống Ngọc khoát tay chặn lại, thì có người hầu, nâng văn điệp tiến lên.

Câu hỏi người tiếp nhận vừa nhìn, nhưng là một phần phân hồ sơ, mặt trên tỉ mỉ ghi chép nào đó nhà ta chủ ở khi nào nơi nào tư sẽ người phương nào, lại nhận lời cái gì cái gì, cuối cùng, thậm chí ghi lại chứng nhân họ tên hộ tịch, cũng lấy lượng lớn vật chứng.

Đây chính là bằng chứng như núi. Câu hỏi gia chủ sắc mặt trắng bệch, nhưng là cũng lại không nói ra được một câu.

Có chuyện gia chủ, nếu biết được Tống Ngọc khốc liệt, còn dám cấu kết ngoại địch, làm việc tự nhiên cực kỳ cẩn thận một chút, không muốn ở Tống Ngọc nơi này, dĩ nhiên như vậy tường tận rõ ràng.

Loại này bí ẩn, đều có thể biết, cái kia chính mình mờ ám đây? Người gia chủ này trên mặt triệt để mất đi màu máu, suýt nữa bất tỉnh đi.

Theo các vị gia chủ truyện xem văn điệp, toàn bộ đại diện, đều là rơi vào hoàn toàn tĩnh mịch bên trong.

Tống Ngọc nhìn phía dưới cảnh tượng, trong lòng cười gằn.

Như bằng vào Cấm y vệ, tự nhiên không có hiệu quả như thế, nhưng Phương Minh thân là Thành Hoàng, toàn bộ Ngô Nam, đều ở vào sự thống trị của hắn phạm vi, lại là từ cội âm điều tra, bất luận dương thế như thế nào đi nữa phòng bị, đều là hiệu quả có hạn.

Này tự nhiên không cần phải nói rõ, duy trì thần bí, tăng cường những gia chủ này sợ hãi cảm.

"Từ Tiến, Trương Bao, hai người người có lời gì muốn nói?" Tống Ngọc hỏi.

"Dư chỉ cầu vừa chết, chỉ mong Ngô Hầu buông tha Ngô gia phụ nữ trẻ em..." Từ tiến vào giây dựa nói.

"Hắc! Bây giờ mới biết hối hận!" Tống Ngọc cười gằn.

"Chậm! Người đến, đem hai người này. Cũng lấy toàn tộc nam nữ già trẻ, không muốn lậu quá một cái, toàn bộ giết tế cờ..."

Đây là muốn tộc diệt nhíp điếu! Thì có một cái gia chủ đi ra: "Ngô Hầu dung bầm... Đây có phải hay không quá mức khốc liệt..."

"Không như vậy. Sao có thể cảnh giác thế nhân? Vẫn là... Người cũng muốn như vậy?"

Tống Ngọc cười gằn nói.

Người gia chủ này trong lòng hàn khí ứa ra, biết muốn lại nói nhiều một câu, lập tức chính là diệt tộc đại họa, mau mau quỳ xuống: "Tiểu nhân không dám! Tiểu nhân không dám!"

"Nếu không dám, cái kia lần này, liền do người giam hình! Như thiếu một cái, người chính mình ra mười cái bù đắp!"

Tống Ngọc cười gằn nói.

Lập tức liền có hai cái giáp sĩ tiến lên. Nói: "Đại nhân! Xin mời!"

Người gia chủ này dường như ăn hoàng liên, vẻ mặt đau khổ, đến cùng không dám chống đối. Bị hai cái giáp sĩ điều khiển đi vào giam chém.

Tống Ngọc nhìn điện bên trong đứng sừng sững gia chủ, đột nhiên nhoẻn miệng cười, "Đây là việc nhỏ, không cần bởi vậy hồng rồi hôm nay hứng thú. Đến! Trên yến. Chúng ta không say không về..."

Các vị gia chủ hai mặt nhìn nhau, chỉ có thể thần thờ ngồi xuống, thì có cung nữ tới, dâng lên mỹ tửu mỹ thực.

Nhưng lúc này, chính là sơn trâm hải vị, ở các vị gia chủ xem ra, cũng là nhạt như nước ốc.

Một đám người ngơ ngơ ngác ngác, mãi đến tận yến hội kết thúc. Ra Ngô Hầu cung điện, mới có tức giận.

Mỗi người đều tựa hồ từ trong nước mò ra.

"Lão gia! Ngài làm sao?" Ở xung quanh chờ đợi gia sinh tử. Mau tới trước sảm đỡ chính mình lão gia.

"Nhanh! Trở lại!" Những gia chủ này, nhưng là một khắc cũng không dám nhiều chờ, giục hạ nhân trở lại.

Hoảng Trị năm đầu ngày mừng 3 tháng 2, Tống Ngọc tập Binh 3 vạn, ở trong phủ mời tiệc Ngô Nam thế gia gia chủ.

Yến thượng, Tống Ngọc lấy thế lôi đình, liên tiếp bắt mấy cái thế gia, đưa ra bằng chứng sau, nơi lấy tộc diệt, đồng thời chiếu cáo toàn cảnh.

Ở giữa, giết Từ gia, Trương gia phản bội gia tộc gần năm ngàn người.

Bởi vì ở bờ sông xử trảm, chảy ra dòng máu, đem toàn bộ sông lớn, đều là nhuộm thành màu đỏ!

Lại đem người đầu luy thành kinh quan, lập bia ký thuật, làm đầm máu cảnh cáo!

Ngô Nam thế gia, nhiếp với Tống Ngọc khốc liệt, lại có đại quân nhìn thềm thường, toàn bộ ngừng chiến tranh, không dám đại động.

Chính là trước có chút tâm tư, ở Tống Ngọc hơi một tí khám nhà diệt tộc uy hiếp dưới, ở Tống Ngọc đại quân chưa thất bại trước, cũng là tắt vọng tưởng, kẹp chặt đuôi làm người.

Phía sau bình định, Tống Ngọc mệnh Tống Hồ tọa trấn Ngô Nam.

Không chỉ có đem Huyền Sách đều toàn bộ lưu lại, lại chuyển bốn ngàn lính mới đến Tống Hồ dưới trướng, chờ đợi sai phái.

Tống Hồ chính là Tống gia tộc người, lại là Tống Ngọc một tay đề bạt, tùy tùng nhiều năm, trung thành tuyệt đối, lúc này Ngô Nam, lại không bên trong địch, lưu Binh năm ngàn, đầy đủ ứng phó tất cả.

Cho tới Tống Ngọc, thì lại mang theo còn lại 25,000 sĩ tốt, đi tới Thanh Long Quan cùng Diệp Hồng Nhạn hội hợp.

Diệp Hồng Nhạn chính là chính ngũ phẩm Du Kích Tướng Quân, lĩnh quân một phủ sáu ngàn người.

Thêm vào những này, chính là lần này Tống Ngọc quyết ý xuất quan tranh cướp thiên hạ thành viên nòng cốt.

Tổng cộng ba mươi một ngàn người, không nhiều không ít, đặt ở Ngô Châu, tuyệt đối chính là hàng đầu, ở phía ngoài mấy châu từng người đánh ra cầu đầu óc thời điểm, không có ngoại giới quấy rầy, dùng để nhất thống Ngô Châu, nhưng là đầy đủ!

Thanh Long Quan bên trong.

Diệp Hồng Nhạn lúc này hơn ba mươi tuổi, người gần trung niên, càng hiện ra thận trọng, chính là một cái nam tử mỹ hảo nhất niên hoa.

Gặp thiên thời, lại người đoạt được công coi trọng, một đường đề bạt, làm được chính ngũ phẩm Du Kích Tướng Quân, vì là Tống Ngọc dưới trướng võ tướng đứng đầu.

Trước tuy là người sa cơ lỡ vận, cùng trong tộc ít có vãng lai, xuất hiện ở được gọi tên sau, cũng có tộc nhân đến đây nương nhờ vào.

Diệp Hồng Nhạn lấy ra Chủ công ban thưởng xuống đến đồng ruộng, xác định tế điền, lại ra tiền kiến tạo tộc học, coi đây là trung tâm, một cái nho nhỏ gia tộc, liền thành hình.

"Đại nhân!" Một người thanh niên võ quan đi vào, hành lễ nói: "Chủ công triệu ngài đi qua nghị sự..."

"Ừm!" Diệp Hồng Nhạn gật đầu, biểu thị biết rồi, lại nhìn người tuổi trẻ này, tinh mi kiểm mục, thân hình kiên cường, trong lúc đi, tự có một luồng bừng bừng phấn chấn, không khỏi chính là gật đầu.

Thanh niên này gọi Diệp Kiếm Phong, chính là Diệp Hồng Nhạn tộc nhân.

Diệp Hồng Nhạn thu nạp tộc nhân sau, liền từ bên trong chọn lựa ra có năng lực, tiến vào trong quân bồi dưỡng. Đây là thông lệ, Tống Ngọc còn lại thuộc hạ, cũng là như thế.

Tống Ngọc cũng là ngầm đồng ý, nhưng có cái độ, nhất định phải có thật mới thực làm, mới có thể đề bạt, bằng không nhiều nhất làm cái nhân chức.

Này Diệp Kiếm Phong, chính là Diệp gia xuất sắc nhất nhân tài, võ nghệ thành thạo, xử sự lão luyện, hiện tại đã làm được từ cửu phẩm nhân dũng giáo úy, có viên chức, xem như là ra mặt.

Hiện nay đảm nhiệm Diệp Hồng Nhạn thân binh Đội Trưởng chức, sau đó ở ngoài thả ra ngoài, còn có thể thêm vào cấp một, làm một người Doanh Trưởng.

Diệp Hồng Nhạn rất là yêu thích cái này bốn gia hậu sinh, liền chậm rãi nói: "Lần này nghị sự, người cũng đi theo phía sau của ta đi, chỉ nghe không nói, chú ý không muốn thất lễ! Bằng không, chính là thúc phụ cũng cứu không được người..."

Diệp Kiếm Phong con mắt sáng choang, Ngô Hầu nghị sự, từ trước đến giờ chỉ có Vệ chính trở lên, mới có dự thính tư cách.

Hiện tại Diệp Hồng Nhạn dẫn hãn đi vào, tuy rằng chỉ là làm tôi tớ, nhưng thân phận cũng một thoáng không giống, chí ít, đối với Ngô Hầu đại chính phương châm, đều có hiểu rõ, cũng có thể trông trải tầm mắt, kết bạn giao thiệp, sau đó còn sợ không có công lao sao?

Lập tức quỳ xuống: "Đa tạ Đại nhân đề bạt!"

"Lên thôi..." Diệp Hồng Nhạn đứng dậy, đi ra đại doanh: "Không nên để cho Ngô Hầu chờ đợi, bằng không chính là chúng ta thất lễ..."

Diệp Kiếm Phong trong lòng hùng hực, bước nhanh đuổi tới.

Đến phòng nghị sự, hai bên thủ vệ, thấy rõ Diệp Hồng Nhạn đến, đều là hành lễ: "Xin chào tướng quân!"

"Ừm!" Diệp Hồng Nhạn gật gù, nhanh chân đi vào phòng lớn.

Diệp Kiếm Phong hít sâu một cái, theo sát phía sau.

Hai cái vệ sĩ liếc mắt nhìn nhau, không có khuyên can. Tuy rằng này Diệp Kiếm Phong, mới ăn mặc Đội Trưởng trang phục, nhưng có thể đến thủ vệ, đều là tin tức linh thông hạng người, ai không biết được đây là Diệp Hồng Nhạn thân tộc, lại có năng lực, tương lai tiền đồ không thể đo lường.

Diệp Hồng Nhạn thân là Du Kích Tướng Quân, mang cái người hầu cận tôi tớ tiến vào, cũng ở khoan dung mức độ bên trong, bởi vậy không có động tác.

Làm chân sau cũng bước vào phòng sự thời điểm, Diệp Kiếm Phong trong lòng mới thở dài một hơi, vừa nãy, hắn liền vẫn sợ sệt sẽ bị vệ sĩ ngăn lại, chính mình mất mặt cũng không cái gì quan trọng, nhưng nếu là liên lụy thúc phụ cũng nhận được liên lụy, vậy coi như bách tử chớ từ chối.

Diệp Hồng Nhạn nhìn lại, làm như nhìn thấy trong lòng hắn thấp thỏm, mặt không hề cảm xúc, chỉ là trong mắt, vì bao hàm cổ vũ vẻ.

Diệp Kiếm Phong trong lòng ấm áp, dựa vào thúc phụ cao to bóng lưng che chắn, nhanh chóng đối với trong phòng thoáng nhìn.

Liền thấy văn võ tụ tập dưới một mái nhà, hoặc lão hoặc ít, đều có không giống khí độ dáng vẻ, duy nhất cộng đồng, chính là trên người không khỏi ý toả ra uy nghiêm khí, để mới là Đội Trưởng Diệp Kiếm Phong, có chút nhút nhát.

Diệp Hồng Nhạn ở Tổng Ngọc hệ thống bên trong địa vị rất cao, vừa tiến đến liền có không ít người tới chào hỏi.

Diệp Hồng Nhạn thông dong ứng đối, thỉnh thoảng giới thiệu đến Diệp Kiếm Phong.

Mọi người mào già hóa cáo, tự nhiên biết Diệp Hồng Nhạn này là hà nghị, bả lấy một cái ngăm hiếu ý mỉm cười, nhưng là đem Diệp Kiếm Phong họ tên tướng mạo ký ở đáy lòng.

Đây chính là giao thiệp! Quang này một thoáng, vượt qua năm năm tích lũy! Diệp Kiếm Phong sau đó con đường, liền muốn so với thường nhân bằng phẳng không ít.

Diệp Hồng Nhạn vì làm còn không chỉ như vậy, lần này đánh bạc mặt đến, trọng yếu nhất, vẫn để cho Chủ công trong lòng có ấn tượng, này so cái gì đều trọng yếu! Chỉ cần giản ở Đế Tâm, còn sợ không thể một bước lên mây sao?

Đứa cháu này, cũng không vật trong ao, Chủ công lại thường có thức người chỉ minh, hi vọng Kiếm Phong có thể vào được Chủ công Pháp Nhân đi!

Chính đang Diệp Hồng Nhạn tâm tư bách chuyển thiên hồi thời gian, liền nghe đến chuông và khánh tiếng vang lên, một cái lạnh lạnh âm thanh trường xướng: "Ngô Hầu giá lâm!"

Mau mau lôi kéo có chút sững sờ cháu trai, đi đầu bái xuống.

"Chúng thần tham kiến Ngô Hầu!"

Đây là Ngô Hầu đến? Diệp Kiếm Phong trong lòng rung mình, chỉ cảm thấy trong không khí, đều là mục nhiên hơi ngưng lại, tựa hồ có thêm chút trầm trọng cảm giác.

Quận chúa khí độ, quả thị phi cùng người thường!

Diệp Kiếm Phong trong lòng thầm nói, đột nhiên trên người mát lạnh, da đầu căng thẳng, sau lưng thì có chút lạnh hãn.

Tòng quân lâu ngày, hãn cũng sờ soạng lần mò ra một ít linh giác, biết đây là bị người nhìn chăm chăm phản ứng tự nhiên, không làm được trong bóng tối còn có cung tên loại hình nhắm vào, chỉ cần hơi có dị động, chính là loạn tiễn bắn giết kết cục!

Thân thể vừa định có động tác, liền bị đè xuống, biết Ngô Hầu cảnh vệ nghiêm ngặt, đây là bình thường thăm dò, như chấn kinh mà lên, mới thật sự có đại họa! Vội vàng đè thấp thân thể, không dám đại động!

Thời gian hay là quá hồi lâu, lại hay là chỉ quá nháy mắt, mới nghe được một cái người tuổi trẻ thanh âm vang lên: "Chư khanh bình thân!"

Âm thanh réo rắt, như châu ngọc khuấy động, Diệp Kiếm Phong chỉ cảm thấy trên người nhẹ đi, nhòm ngó cảm biến mất, nhất thời tạ ân, như trút được gánh nặng đứng dậy.

Tuy rằng rất muốn ngẩng đầu nhìn một chút quật không được hai năm, liền thống nhất Ngô Nam, xưng Hầu kiến quốc Ngô Hầu, đến cùng dung mạo ra sao, nhưng lý trí gắt gao ngăn chặn, buông xuống mặt kiếm, hai tay buông xuống, đi theo Diệp Hồng Nhạn mặt sau, cẩn thận từng li từng tí một.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 188: Nghị Sự

Làm Thần chúc, mỗi tiếng nói cử động, đều phải cẩn thận, hiện tại nếu là ngẩng đầu, lập tức chính là "Đại bất kính", không chỉ có tự thân phải bị trách phạt, chính là thúc phụ, cũng đến được chút liên lụy!

Diệp Kiếm Phong tuy là thanh niên, nhưng thận trọng, có đại khí, càng có thể tự chế, bình thường làm người xử sự, liền cực kỳ cẩn thận cẩn thận, cái này cũng là Diệp Hồng Nhạn vì sao yên tâm dẫn hắn đến đây nguyên nhân.

"Cô lần này xuất binh, chính là vì thảo phạt phản bội Viên Tông, lấy cần vương sự, quân chính đại sự, liền nhiều lại nhờ các khanh. . ."

"Thuộc hạ không dám!" Diệp Hồng Nhạn nhóm người mau mau chối từ.

Tống Ngọc nhìn thuộc hạ cẩn thận dáng vẻ, không khỏi nở nụ cười.

"Được rồi! Nơi này đều là người mình, không cần gò bó. . . Theo Cô đến đây!" Dứt lời, thẳng đứng dậy, chuyển nhập phòng khách riêng.

Diệp Hồng Nhạn bọn người là đuổi tới.

Tới phòng khách riêng, liền thấy rõ trung gian một cái sa bàn, hoàng lục giao nhau, mặt trên còn có dãy núi chập trùng, hình tượng sinh động, hầu như liền như đem một chỗ thu nhỏ lại sau dáng dấp.

Bên cạnh còn bày hai hàng cái ghế, mặt trên đều lót dày đặc da lông.

Tổng Ngọc thẳng tới chủ tọa kim vị ngồi, mới nói: "Lần này nghị đề đa dạng, tốn thời gian thật lâu, đại gia liền cùng ngồi đàm đạo!"

"Đa tạ Chủ công!" Tất cả mọi người là bái xuống tạ ân, này thế lễ pháp nghiêm ngặt, thuộc hạ phần lớn thời gian, ở Quận chúa trước mặt, chỉ có thể đứng.

Hiện tại Tổng Ngọc cách làm, dĩ nhiên để Diệp Kiếm Phong cảm thấy có chút quá mức hậu đãi.

Diệp Hồng Nhạn sau khi đứng dậy, tự đi bên phải ngồi, nơi này đương nhiên không Diệp Kiếm Phong vị trí, Diệp Kiếm Phong theo Diệp Hồng Nhạn, đang chỗ ngồi mặt sau đứng, dường như tới tứ cương vệ.

Lúc này đạt được nhàn rồi, thấy mọi người không chú ý, lén lút hướng về kim chỗ ngồi thoáng nhìn. Rất nhanh lại cúi đầu, hồi tưởng vừa nãy nhìn thấy chi cảnh.

Tuy là thoáng nhìn. Nhưng cũng thấy rõ Ngô Hầu hình dáng, Diệp Kiếm Phong liền thấy rõ một cái cùng mình gần như số tuổi người tuổi trẻ, ăn mặc hầu tước trang phục, ngồi ngay ngắn kim vị.

Chỉ là một chút, Diệp Kiếm Phong liền cảm thấy Ngô Hầu không hồ thiên quyền người. Nhất cử nhất động, đều có chứa phi phàm khí độ, chính là ngồi ngay ngắn ở đó, cũng là thận trọng như núi, cuộn cuộn vô bờ.

Nhớ tới tương đồng số tuổi chính mình, Diệp Kiếm Phong không khỏi có chút nhụt chí. Lập tức lại có chút thấy buồn cười, chính mình chỉ là Đội Trưởng, có thể nào cùng xưng hầu kiến quốc, huống không Ngô Nam trăm vạn quân dân Ngô Hầu so với?

Tống Ngọc cũng không chú ý phía dưới một cái người hầu tiểu kế vặt, nhìn chung quanh một vòng. Thấy thuộc hạ đều có.

Bên phải cái thứ nhất, chính là Du Kích Tương Quân, lĩnh binh một phủ sáu ngàn người Diệp Hồng Nhạn, đỉnh đầu vàng óng ánh số mệnh ngưng tụ, mơ hồ có từng tia khói xanh sinh thành.

Điều này nói rõ Diệp Hồng Nhạn không chỉ có vị trí rất ổn, còn có tiến thêm một bước khả năng, không khỏi gật đầu.

Ánh mắt xẹt qua Diệp Hồng Nhạn, thấy rõ phía sau hẳn người tuổi trẻ. Chính là ngấn ra!

Ở trong mắt Tống Ngọc, người tuổi trẻ này đỉnh đầu mây khói ngưng tụ, bạch khí thâm hậu. Xem trình độ, có Đội Trưởng số mệnh.

Này đều không trọng yếu, hấp dẫn Tống Ngọc ánh mắt, nhưng là người này mây khói trung gian, nhẹ xuất một điểm màu xanh!

Màu xanh, chính là đại quý khí! Người thanh niên này tuy rằng chịu sau lưng Diệp Hồng Nhạn. Nhìn dáng dấp, chính là thân tộc một loại. Nhưng cũng không đến nỗi như vậy.

Khả năng duy nhất, chính là bản mệnh hơn người!

Tống Ngọc hứng thú. Gia tăng vọng khí thần thông, xuyên thấu qua mây khói, liền thấy rõ một tia màu xanh bản mệnh, vuông góc đứng thẳng! Trong lòng chính là đại hỉ.

"Quả nhiên trong vòng ba bước, tất có phương thảo! Cương quyết định ra ngoài phủ chinh chiến, không muốn sẽ đưa tới một người đại tướng!"

Này Diệp Kiếm Phong bản mệnh, còn ở Diệp Hồng Nhạn bên trên, chính là không biết mới có thể làm sao. Nhưng có thể bị Diệp Hồng Nhạn đề bạt đến đó, nói vậy cũng là không kém.

Chỉ cần lên cấp tới, sau đó phương diện đại soái người tuyển, thì có rồi!

Tống Ngọc trong lòng mừng lớn, nhưng là không chút biến sắc, quyết định sau đó chú ý nhiều hơn, vừa nhìn về phía Diệp Hồng Nhạn ra tay vị trí.

Xếp hạng võ tướng đệ nhị, nhưng là một cái người Man, da dẻ ngăm đen, trên mặt còn có vết sáng, mang theo một luồng hung rất khí tức, rồi lại ăn mặc tướng quân quan bào, có chút không ra ngô ra khoai.

Đây là Hô Hòa, Thiên Cung Bộ Lạc Mục Thủ, Tống Ngọc tân phong chính ngũ phẩm chinh Bắc tướng quân, thống lĩnh Sơn Việt phủ sáu ngàn dũng sĩ.

Hô Hòa thấy Tống Ngọc ánh mắt xem ra, không khỏi cúi đầu, tư thái cung kính.

Tống Ngọc nở nụ cười, hiện tại toàn bộ Sơn Việt bộ tộc, đều trên tay hắn, trước lại lấy mấy vạn đại quân áp chế, rốt cục đem này quần người Man áp đảo.

Nhớ tới trước, Hô Hòa cùng thủ hạ sáu ngàn dũng sĩ, bị hơn vạn đại quân quân khí nhiếp, vô cùng chật vật tư thái, Tống Ngọc khoe miệng, thì có chút khúc lên.

Lại sau này, chính là chính lục phẩm Du Kích phó tướng, thống lĩnh hơn một nghìn Hắc Vũ kỵ La Bân!

Đây là hiểm thấy kỳ tướng, có thể phá quân giết soái, mở ra cục diện, Ngô Châu thiếu mã, vì kiếm ra này hơn một nghìn tinh kỵ, Tống Ngọc cũng là đại nhọc lòng huyết, lần này chinh chiến, Hắc Vũ kỳ địa vị vô cùng trọng yếu, Tống Ngọc trong con người, thì có vẻ chờ mong lóe qua.

La Bân mặt sau, chính là Phi Hồ Đô chỉ huy sứ Tống Hòa, Khăn đỏ Đô chỉ huy sứ Lý Đại Tráng, Hãm trận Đô chỉ huy sứ Diễn Lăng, Tiên Đăng Đô chỉ huy sứ Phan Hòa.

Những thứ này đều là chính thất phẩm Đô chỉ huy sứ, thống lĩnh 1,200 người, xem như là cao tăng tướng lĩnh.

Cuối cùng, chính là một ít vệ tướng loại hình, số lượng nhiều nhất, Tống Ngọc chỉ là hơi đảo qua một chút, liền đưa mắt, nhìn về phía bên trái.

So với võ tướng phương diện nhân tài đông đúc, quan văn vị trí, liền chỉ có vền vền mấy người, có vẻ hơi quạnh quẽ.

Mạnh Trục mấy cái, đều là các ty lang trung, chủ quản dân sinh, muốn tọa trấn phía sau, có thể nào rời đi?

Lần này Tống Ngọc xuất binh, chỉ dẫn theo Trầm Văn Bân cùng Hạ Đông Minh hai người.

Trầm Văn Bân tuy rằng quan cư Binh ty lang trung, nhưng là chức suông, làm ra vẫn là chủ bạc hoạt, Hạ Đông Minh có màu xanh bản mệnh, cũng cần tôi luyện, mới có thể nhanh chóng đề bạt, hai người này việc xấu so với những người khác, liền không phải như vậy thiết yếu, Tống Ngọc liền mệnh hai người này theo quân xuất chinh.

Lúc này Trầm Văn Bân ngồi phía trái, Hạ Đông Minh theo sát ở phía sau, còn có mấy cái quan văn, nhưng là giống như vậy, bản mệnh số mệnh đều là hơi hột, chỉ có thể cho đủ số, ẩn tượng bạc nhược.

So với bọn họ, Tống Ngọc vẫn là càng thêm xem trọng lần này theo quân chính sự đường học viên, mỗi đánh nơi tiếp theo, sau đó thống trị, liền dựa vào bọn họ.

Tống Ngọc lần này, chỉ ở toàn bộ Ngô Châu, đương nhiên sẽ không chỉ mang binh tướng.

Đã sớm chuẩn bị, mệnh Trầm Văn Bân cùng Hạ Đông Minh, thu dọn một nhóm lớn thế gia nhân tài cùng chính sự đường học tập học viên, tạo thành ban ngành theo quân xuất chinh, những người này, mới có thể bản mệnh đều có, chỉ muốn đánh xuống một chỗ, cho chút quyền lực, liền có thể rất nhanh an tĩnh địa phương.

Nhưng hiện tại, còn nhiều là Lại viên thân phận, không có tư cách dự thính.

Tống Ngọc dò xét xong xuôi, tăng hăng một cái, nói: "Đây là Ngô Châu sa bàn, mặt trên đủ loại cờ nhỏ, chính là đại biểu thế lực khắp nơi, các người có thể tiến lên cẩn thận kiểm tra. . ."

Đợi đến mọi người sau khi xem, còn nói: "Văn Bân! Cô lần này xuất binh, châu mục phản ứng làm sao, cho đại gia nói một chút. . ."

Trầm Văn Bân đứng lên, trầm giọng nói: "Châu mục đại nhân bệnh tình bệnh trầm kha, không thể lý sự, nhưng nghe được Chủ công xưng Hầu xuất binh tin tức, vẫn là cường chống đỡ bệnh thể, lên xử lý. . . Không chỉ có phát văn quát lớn, còn chinh đồn quân bị, xem ra là muốn lấy vũ lực giải quyết. . ."

Nói, còn rút ra một tấm màu vàng óng hịch văn, truyện thị chúng người.

Tống Ngọc cười lạnh, đem hịch văn tiện tay ném xuống đất, nói: "Hủ nho nói như vậy, không cần để ý tới sẽ!"

"Nhưng đại nghĩa danh phận, hay là muốn tranh thủ, Đông Minh, chúng ta bên này, cũng đồng dạng phát cái hịch văn, sao chép thiên hạ. . ."

"Ừm! Cơ bản ý tứ, chính là Cô lần này xuất binh, chính là vì Cần vương, Triệu Bàn nếu là trung thần, nên cùng cô hợp binh một chỗ, cộng kích quan bên trong Viên Tông, nếu không từ, chính là có ý đồ khó lường, mưu toan tự lập, người người có thể thảo phạt. . ."

"Vâng!" Hạ Đông Minh hành lễ lĩnh mệnh.

"Lương thảo quân giới chuẩn bị làm sao?" Tống Ngọc lại hỏi.

"Lần này Tân An được mùa, ít nhất nhiều thu rồi năm mươi vạn thạch hạt thóc, đại quân quân lương, nhưng là đầy đủ, công ty lang trung Tôn Miếu cũng đem tồn kho quân giới toàn bộ lên ra, cung cấp đại quân. . ."

Trầm Văn Bân chậm rãi nói.

Phía bên phải tướng lĩnh, đều là sắc mặt đại hỉ, chỉ cần tiền lương sung túc, quân giới tinh xảo, vậy còn có cái gì không dám đánh?

Thời loạn lạc võ tướng, nên huyết chiến chiến trường, bác đến công danh, quang tông diệu tổ, vợ con hưởng đặc quyền!

Trong con người, đều có chút nóng lòng muốn thử cảm giác.

Tống Ngọc thấy sĩ khí có thể dùng, cũng là đại hỉ, đứng dậy đi xuống kim toà.

Chủ công đứng lên, phía dưới thuộc hạ cũng là ào ào ào một mảnh đứng lên tiếng.

Tống Ngọc thẳng đi tới sa bàn trước, hầu hạ thái giám đưa lên một thanh ngọc chế như ý, ôn hòa thanh oánh, hiện ra vật phi phàm.

Tống Ngọc tiếp nhận, dùng như ý chỉ vào sa bàn một chỗ, nói: "Ta quân có 3 vạn, châu lý gần như cũng là số này, nhưng binh lực phân tán, muốn tụ tập lên, không nói các nơi phủ huyện ngang ngược có thể đáp ứng hay không, chính là sân bãi lương thảo, cũng sẽ để Châu mục đại nhân một đến thổ huyết. . ."

"Trong thời gian ngắn, Châu lý nhiều nhất chỉ có Hoắc Lập 10 ngàn châu Binh, còn có thể hi vọng. . ."

"Cư Cầm y vệ tin tức, Hoắc Lập gần nhất cũng có chút dị thường, làm như muốn tự lập. . . Nhưng mặc kệ thế nào, lấy 10 ngàn đối với 3 vạn chuyện ngu xuẩn, Hoắc tướng quân là sẽ không làm, Châu mục điều quân tốt, tụ tập nhân thủ, chí ít cần nửa tháng. . . Đây chính là cơ hội của chúng ta rồi!"

"Dù như thế nào, ở Châu lý phản ứng lại trước, chúng ta nhất định phải đặt xuống nơi này!"

Chúng tướng thân thể nghiêng về phía trước, thấy rõ sa bàn bên trên, dùng màu đen văn chương viết địa danh, chính là "Dự Chương" hai chữ!

Dự Chương Phủ, ở vào Ngô Châu trung bộ thiên nam, Thanh Long Quan vừa ra tới, chính là này phủ rồi!

Thừa dịp châu lý không kịp điều động binh lực, nhưng là có thể nhanh chóng bắt, ở Ngô giữ lấy căn cơ!

"Chủ công! Này đệ nhất trượng, liền để cho ta tới đi!" Diệp Hồng Nhạn cướp ở mấy người khác trước, hành lễ nói.

"Thiện!" Tống Ngọc ý rất khen ngợi, thủ hạ tích cực xin mời chiến, dù sao cũng hơn tránh chiến trốn tránh đến hay lắm.

Không rảnh suy tư nói: "Người lĩnh bản bộ, Cô lại cho người bốn ngàn người, tập hợp gần 10 ngàn, ngày mai liền xuất phát, trong vòng ba ngày, cho cô bắt Dự Chương Phủ!"

"Mặt tướng tuân mệnh!" Diệp Hồng Nhận đập đầu hành lễ.

Tổng Ngọc gật đầu, hẳn còn có một chút không nói, Dự Chương Phủ thành ở vào Cán Giang cùng Phàn Dương hồ giao giới, sản xuất nhiều thủy quân, đạt được dự chương phủ, lấy thêm dưới lân phủ Bành Trạch phủ, này sẵn có thủy quân căn cứ thì có, đến lúc đó Tổng Ngọc đại quân cuối cùng một khối ngăn bản, cũng có thể bù đắp!

"Dự chương phủ có Diệp tướng quân phụ trách, tiếp đó, chính là. . ."

Tổng Ngọc lại chỉ vào một chỗ, chậm rãi nói, nhưng là trình bày tranh bá Ngô Châu đại kế!

Văn võ chúng tướng, đều tập trung tinh thần nghe, Diệp Kiếm Phong đứng ở phía ngoài xa nhất, không dám cùng quan trên tranh đoạt, nhưng cũng dựng thẳng lỗ tai lắng nghe, vừng vàng nhớ kỹ, những này, đều là sau đó phương châm đại chính, có thể sớm hiểu rõ, đối với quan cương quyết sự, có nhiều chỗ tốt!

Này nghị sự thật dài, hầu như tiến hành rồi mấy canh giờ, đợi được Tổng Ngọc cùng thuộc hạ đàm luận xong xuôi, đã là đèn rục rờ mới lên lúc.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 189: Gặp Lại

Tống Ngọc ngẩng đầu lên, thấy chung quanh chẳng biết lúc nào, đã thấp đèn ngọn nến chiếu sáng, không khỏi nở nụ cười: "Không muốn đã đến lúc này, chứ vị nếu như không có nghi vấn, liền lui ra chuẩn bị!"

"Vâng!" Mọi người hành lễ lui ra.

Ở Diệp Hồng Nhạn trước khi đi, Tống Ngọc tự trong lúc lơ đãng, liền hỏi: "Vừa nãy vẫn đứng sau lưng người, là người phương nào?"

Diệp Hồng Nhạn ngăn chặn trong lòng kích động, trầm giọng nói: "Người này là mặt tướng bốn gia, gọi là Diệp Kiếm Phong, có chút công lao, lần này mang đến, để hân và chạm xã hội..."

Lại nhìn lại nói: "Không trả nổi tiền lên lễ!"

Diệp Kiếm Phong tiến lên, "Đùng" đến quỳ xuống: "Thuộc hạ gặp Ngô Hầu!"

"Không sai!" Tống Ngọc nhàn nhạt đánh giá cú, sẽ không có nhiều lời.

Đợi đến hai người ra phòng nghị sự, Diệp Hồng Nhạn nhưng là cũng lại không kiềm chế nổi, trên mặt sắc mặt vui mừng, đột nhiên hiện lên: "Kiếm Phong! Lần này Chủ công gặp mặt, nhưng là cơ duyên lớn!"

"Ta lại lĩnh quân mệnh, muốn tấn công Dự Chương, người chỉ cần theo, lập chút công huân, Chủ công lại ký ở trong lòng, cái kia đề bạt chính

là chớp mắt sự..."

Doanh Trưởng vệ tướng trở lên quan quân nhận lệnh, liền phải trải qua Tống Ngọc, này có ấn tượng, tự nhiên chiếm lợi lớn.

"Cháu trai tỉnh đến!" Diệp Kiếm Phong trong đầu nhưng có chút mê muội, nhưng vẫn là nói.

"Ha ha..." Diệp Hồng Nhạn cười to, vỗ vỗ chắt nhi vai, "Đi! Trước tiên đi quân doanh, hai chú cháu ta, muốn nói chuyện trắng đêm... Quay đầu lại để nhà bếp nhiều hơn hai cái thức ăn ngon, vì người chúc mừng... Chỉ là không thể uống rượu!"

"Đó là tự nhiên!" Diệp Kiếm Phong nói. Ngày mai liền muốn dụng binh, hiện tại uống rượu, nếu là hỏng việc, ai có thể gánh chịu?

Tống Ngọc thừa kiệu. Về đến lâm thời hành cung tạm hiết, đột nhiên, có cảm ứng. Chính là cười thần bí, dặn dò khoảng chừng : trái phải: "Hoán Thanh Hư lại đây!"

"Vâng!" Người hầu Tiểu Bào lui ra.

Này Ngô Hầu hành cung, chính là trước kia phòng giữ phủ, chính là toàn bộ Thanh Long Quan bên trong tối an ổn khí thế vị trí, lúc trước chính là Diệp Hồng Nhạn ở lại, nhưng hiện tại Tống Ngọc đến đây, tự nhiên lập tức dâng ra. Hắn thì ở lại quân doanh.

Nhân là mấy đời phòng giữ chỗ ở cũ, tòa phủ đệ này, kiến trúc thô lỗ. Thẳng thắn, hơi có chút quân nhân thiết huyết khí, thậm chí tiền viện còn có một cái nho nhỏ thao trường, trầm hương giá gỗ trên bày đao thương kiếm kích đẳng binh khí. Cung người lấy dùng. Chu vi góc, còn có khoá đá những vật này, có thể dùng đến rèn luyện khí lực.

Này vũ nhân khí tức dày vô cùng phong cách, cũng là xuất từ mấy đời phòng giữ tác phẩm.

Tống Ngọc tuy là Ngô Hầu, trước cũng là bách chiến xuất thân, thấy cảnh tượng này, không những không có cảm giác không khỏe, phản có nhàn nhạt quen thuộc cảm giác.

Như muốn gặp người. Nhưng là không thể lựa chọn nơi này.

Tống Ngọc lững thững tiến lên, đi tới phủ đệ hậu viện. Liền thấy rõ một cái nho nhỏ sân nhà.

Trong vườn ẩn có xanh biếc, làm như cảm nhận được ý xuân, này mầm mầm non, này chôn dấu với giá lạnh dưới sinh cơ bùng bùng, để Tống Ngọc rất là yêu thích, lại nhìn này sân nhà bố trí đến khá cụ tượng tâm, có nhã ý, nhưng cùng phòng giữ phủ có chút hoàn toàn không hợp, không khỏi hỏi: "Này sân xuất từ người phương nào tác phẩm?"

Bên cạnh theo thị thái giám, đều là nhìn nhau ngơ ngẩn, chỉ có một cái quan văn tiến lên, làm như bí thư một loại, bầm báo nói: "Này là trước đây triều đình nhận lệnh Thanh Long Quan phòng giữ Đặng Xuân bên trong gia quyến làm nên! Nghịch tặc Lý Như Bích công phá Thanh Long Quan sau, Đặng Xuân tự vẫn, bên trong gia quyến đều không ở trên trong loạn quân..."

Cổ đại nữ tử, coi như có tài hoa, cũng không được triển khai, trái lại nhất định phải dựa vào phu quân, lại như dựa vào đại thụ dây leo, hơi có khác người, sẽ bị nói thành bị hư hỏng phụ đức.

Từ sân nhà bố cục, liền có thể nhìn ra người thiết kế huệ chất lan tâm , nhưng đáng tiếc...

Tống Ngọc thở dài, nhưng là nhớ tới trong nhà hai nữ, Ngô Tâm Lăng cùng Lý Tú Phương, gả hãnh cũng nhanh năm hứa, bởi Tống Ngọc cố ý gây

ra, tuy rằng hầu như hàng đêm đều có ân trạch, nhưng vẫn không có con nối dõi, hai nữ gần nguyệt đến đều là mặt ủ mày chau.

"Nhanh hơn! Đợi được Ngô Châu bình định, cũng có thể cho nàng hai một đứa bé, miễn cho lão không chỗ nào y..."

Tống Ngọc nhú mày nghĩ, này dòng dõi, ở cổ đại rất là trọng yếu, Tống Ngọc có tính toán khác, mới không chế, không cho hai nữ thụ thai.

Này mưu tính trước tiên không cần phải nói, Tống Ngọc thẳng đi vào sân nhà, thưởng thức đông hàn cùng mùa xuân ấm áp giao tiếp thì, vạn vật sinh sôi mỹ cảnh.

Càng chạy càng sâu, tới một mảnh rừng tùng thì, nhưng từ trong rừng chuyển ra một người, khuôn mặt thanh tú, mặc áo bào vàng, trên người còn mang theo một tầng đậm bạc kim quang, cùng kim bào đồng hóa một màu, nếu không là để tâm quan sát, vẫn đúng là sẽ bị lừa gạt.

"Thái! Người là người phương nào? Càng dám mạo phạm Ngô Hầu ngự giá!"

"Có thích khách! Nhanh truyền hộ vệ!"

Nơi này chính là phòng giữ nghiêm ngặt Ngô Hầu hành cung, lại có thêm một cái không liên hệ người ngoài! Đồng thời, trên người cái kia một tầng kim quang, vừa nhìn liền không phải thế gian đồ vật, Tống Ngọc người hầu, nhất thời đi ra thét.

Còn có, nhưng là che ở Tống Ngọc trước người, làm trung tâm hộ chủ hình.

"Thôi! Các người lui ra! Đây là cô xin mời khách mời!" Ngay khi thuộc hạ hô to gọi nhỏ, phải gọi đến thị vệ, đem này "Yêu nhân" bắt thời gian, Tống Ngọc nhưng vung vung tay, nói.

Người hầu thái giám hai mặt nhìn nhau, nhưng nếu Tống Ngọc đều nói như vậy, cũng chỉ có thể lui về tại chỗ. Bốn phía muốn vây lên thì vậ, cũng là phần nộ lui ra.

Tống Hòa nhìn Phương Minh, trong mắt, vẻ cảnh giác không giảm.

Hắn là Tống Ngọc thân quân thống lĩnh, phụ trách Chủ công an nguy, đây là lớn đến mức nào tín nhiệm? Tống Hòa chỉ cảm thấy lấy từ đều không thể đáp lại vạn nhất, xưa nay không rời Tống Ngọc khoảng chừng, coi như ngủ, cũng là mở to con mắt, để phòng bất trắc.

Lúc này thấy rõ Chủ công nhờ được người này, tuy rằng trẻ tuổi, nhưng có thể thần không biết quỷ không hay mà tiến vào Ngô Hầu hành cung, nhất thời liền nổi lên cảnh giác.

Thân thủ như thế, nếu là làm chuyện ám sát, vậy ai người có thể ngăn?

Tống Ngọc thấy rõ Tống Hòa như vậy, nhưng là có chút cười khố, Bản Tôn lai lịch, vốn là giải thích không rõ, hơn nữa trên người kim quang, vừa thấy liền không phải vật phàm, tự nhiên không thể thông qua cửa lớn đi vào, quá đáng chú ý rồi!

Phương Minh hiện tại Kim thân đại thành, không cần tự mình hiện ra, liền có thể ở thế gian hiện thể, chỗ tốt chính là dương thể kiểm chế lực lượng càng thêm nhỏ . Còn chỗ hỏng, nếu không triển khai thần thông biến mất hành tích, cái kia bất luận đi đâu, đều sẽ bị phàm nhân nhìn thấy, đến lúc đó Thành Hoàng tín đồ thấy, còn không lập tức quỳ bái, tin tức truyền ra, cực dễ dàng bị hữu tâm nhân phát hiện.

Tống Ngọc ngăn lại thủ vệ động tác, nói: "Đây là cô bạn cũ, chỉ là tính tình quái gở, có chút không thích thấy người sống, các người đi vào chuẩn bị, cô muốn cùng hắn đánh cờ một ván!"

Dừng một chút, còn nói: "Thanh Hư nếu là đến đây, để hấn tự mình tới đây, không cần ngăn cản..."

Ngô Hầu Kim Khẩu ngọc ngôn, nếu lên tiếng, thuộc hạ chỉ có ngoan ngoãn nghe lệnh phần.

Vương Giả tập trăm vạn lực lượng, có thể dời non lấp biển, Tống Ngọc tuy rằng vẫn còn không tính là Vương Giả, nhưng cũng có thể chống đỡ nửa cái, mệnh lệnh cũng là không phải bình thường.

Người hầu thái giám chọn cái đình, thị vệ cùng tôi tớ đồng thời động thủ, dọn dẹp sạch sẽ, nhen lửa huân hương, lại mang lên bàn cờ, cái bàn những vật này, xin mời Tống Ngọc cùng Phương Minh vào chỗ.

Hoàng mộc hoa lê trên ghế dựa lớn, hiện lên một tầng dày đặc bông lót, lại miên lại ấm, khiến người ta chỉ muốn bị sa vào.

Đợi đến Tống Ngọc cùng Phương Minh đối diện ngồi xuống, cũng không biết từ đâu đến rồi một cái mắt ngọc mảy ngai hầu gái, nâng trà cụ, đến đây pha trà phụng dưỡng.

Nho nhỏ bình đồng ở hồng than bị bóng dưới, từ miệng ấm bên trong bốc lên bạch khí, cho cái này tiểu đình, mang đến mấy chút ấm áp.

"Xin mời!" Tống Ngọc nói. Cùng mình phân thân đối diện cảm giác, thực sự có chút kỳ diệu.

Phương Minh không nói một lời, chấp bạch đi trước. Cổ đại cờ vây, chính là bạch trước tiên dưới, cùng hiện đại hắc tử làm đầu dưới pháp hơi có sự khác biệt.

Đợi đến Phương Minh lạc, Tống Ngọc theo sát phía sau, ở trong bàn cờ thả thêm một viên tiếp theo hắc tử.

Hai người dần dưới nhanh dần, không lâu lắm, liền đến bên trong bàn.

Này nhưng là Phương Minh tự Mục Thanh trong ký ức được thủ đoạn nhỏ, thông qua bản thể cùng phân thân phân tâm đánh cờ, có thể rèn luyện nhất tâm nhị dụng thần thông.

Không thể không nói, cái pháp môn này, nhưng là có chút hiệu quả, theo ván cờ thâm nhập, Phương Minh muốn tiêu hao tinh thần, cũng là ngày càng lớn, dần dần đạt được chút tâm phân hai dùng bí quyết, lạc càng lúc càng nhanh!

Thanh Hư đến thời gian, nhìn thấy, chính là như thế một cảnh tượng.

Ấm áp tiểu đình bên trong, ngồi hai cái thanh niên, cúi đầu nhìn bàn cờ, đối diện dịch, lạc như gió. Bên cạnh, còn có một cái đôi mắt sáng liếc nhìn hầu gái, chính biểu diễn trà nghệ.

Thanh Hư nhưng là trước tiên thi lễ một cái: "Ngô Hầu thực sự là thật có nhã hứng!"

Hắn đi tới Tổng Ngọc nơi này, tạm thời cũng chỉ rơi xuống cái cao cấp môn khách địa vị, ở Cẩm y vệ bên trong cúp máy cái tên, cùng với trước phòng chừng, cách biệt đâu chỉ trăm dặm?

Lần này Ngô Hầu xuất binh, nhưng đem hắn mang tới, Thanh Hư chính là biết được cơ hội tới, hiện tại Tổng Ngọc truyện triệu, càng là coi trọng!

"Đạo trưởng đến rất đúng lúc! Đây là mới vừa phao Ngũ Sắc Vân Vũ Trà, đến! Xin mời!"

Đang lúc này, ngồi quỳ chân hầu gái đem ba chén nước chè xanh dâng, này nước trà màu sắc thanh hoàng, bên trên bốc hơi nóng, dĩ nhiên khúc xạ ra hào quang năm màu, tuần hoàn đều đặn.

"Đa tạ Ngô Hầu!" Thanh Hư biết này trà hiếm thấy, chính là chính hãn, trước đây cũng vô phúc hưởng dụng, không chối từ nữa, tiếp nhận chén trà, chợt cảm thấy mùi thơm ngát nức mũi, chính là thâm khen.

Cháo bột vào miệng, lại giác hơi hiện ra khổ, một lát sau, cay đắng tản đi, nhưng là dưới lưỡi sinh tân, lại mang theo cam triệt mùi thơm ngát.

Này khổ bên trong hiện ra hương tư vị, cực kỳ kỳ dị, lâu dài cực kỳ, dư vị vô cùng.

"Trà ngon! Này Ngũ Sắc Vân Vũ Trà! Chỉ sinh ra từ Đại Thanh Sơn ngũ Sắc Phong, hàng năm chỉ có nửa cân sản lượng, từ trước đến giờ đều là làm cống phẩm, hiện tại bản đạo có thể ẩm, nhưng là lấy Ngô Hầu phúc!"

Thanh Hư cảm thán nói.

"Ha ha..." Tống Ngọc cười to, lập tức dừng lại, nói với Thanh Hư: "Đến đến! Ta cho đạo trưởng giới thiệu... Đây là Thành Hoàng Thần chi, cô có thể phát tài Ngô Nam, còn nhiều nhờ hãn giúp đỡ, các người hai người, đều là đại năng hạng người, sau đó cùng điện vi thần, có thể nhiều hơn thân cận..."

Lúc này, vẫn cúi đầu, tự ở suy ngẫm ván cờ thiếu niên, cũng ngẩng đầu lên, hiện ra một tấm Thanh Hư vĩnh viễn khó quên khuôn mặt.

Thiếu niên Thần linh khẽ mỉm cười, nói: "Từ biệt kinh niên, Thanh Hư Chân Nhân khỏe không?"

"Ầm" đến một tiếng, Thanh Hư trong tay chén tràn hạ rơi xuống mặt đất, ngân bình sạ phá thủy tương bính, Ngũ Sắc Vân Vũ Trà đổ một thân, nhưng liều mạng, há hốc miệng, chỉ vào Phương Minh, tựa hồ nhìn thấy quái thú!

Không! Ở trong mắt Thanh Hư, Phương Minh so với dị thú nhất lưu còn còn đáng sợ hơn gấp mười gấp trăm lần! !

"Người... Người... Người!" Thanh Hư liên tiếp nói rồi mấy cái người tự, nhưng là có chút nói lắp.

Phương Minh nở nụ cười, nói: "Vừa nãy suy ngẫm ván cờ, không có tiến lên chào, mong rằng Chân Nhân chớ trách..."

Hắn hiện tại Kim thân đại thành, dần phản phác quy chân cảnh giới, cố ý thu lại, dĩ nhiên giấu diếm được Thanh Hư Chân Nhân Pháp Nhãn, đem vừa nãy hắn coi như người bình thường.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 190: Dạ Đàm

"Đạo trưởng có gì như vậy?"

Tống Ngọc giả vờ không biết hỏi, trước Thanh Hư thất mắt, cũng cùng hăn cố ý biểu lộ ra tự thân có quan hệ.

Dù sao Tống Ngọc chính là khai quốc Ngô Hầu, số mệnh nồng nặc, vô luận là ở đâu, cũng như cùng trong đêm tối bó đuốc giống như chói mắt, hơn nữa Phương Minh cố ý che lấp, lại một lần giấu diếm được Thanh Hư Chân Nhân.

Hăn hiện tại đóng vai, chính là Thành Hoàng Thần chi đặt cược chư hầu, tự nhiên không thể đối với Bạch Vân Quan cùng Phương Minh sự việc của nhau, biểu hiện rõ như lòng bàn tay.

"Chuyện này..." Thanh Hư cau mày, lẽ nào nói với Ngô Hầu, này thần từng đánh tới Bạch Vân Quan sơn môn, không chỉ đem sơn môn hộ pháp một thể nắm bắt, còn đánh bại hai cái Chân Nhân liên thủ, cũng tươi sống bức tử Thanh Hòa Chân Nhân?

Thật muốn nói như vậy, Bạch Vân Quan danh tiếng có còn không?

Cái kia chiến qua đi, Bạch Vân Quan vẫn ở liều mạng che lấp, không chỉ có thu nạp đệ tử, không cho phép ra ngoài, Thanh Hòa Chân Nhân cũng là làm bộ bề quan đáng vẻ, ẩn giấu Binh giải chi nguy!

Tâm tư bách chuyển thiên hồi, vẫn là căn rằng nói: "Chỉ là thấy rõ nghe tên đã lâu Thành Hoàng Thần chi, hơi kinh ngạc, Ngô Hầu chớ trách..."

"Cô tất nhiên là không trách!" Tống Ngọc nhiều có thâm ý nhìn Thanh Hư một chút, biểu hiện, liền như một cái đạt được tí tẹo tin tức, có suy đoán Quận chúa, rồi lại cho thuộc hạ lưu chút bộ mặt, không truy hỏi nữa đáng dấp.

Nói: "Bạch Vân Quan vì là Ngô Châu Đạo Môn đứng đầu, Thành Hoàng Thần chi cũng là Cô xương cánh tay, dương gian tranh bá, tự có Cô tướng sĩ dùng mệnh! Cho tới cái khác quỷ mị thủ đoạn, nhưng cần nhờ các người..."

Thanh Hư cùng Phương Minh, đều là hành lễ nói: "Không dám! Tất vì là Ngô Hầu bình này Ngô Châu!"

"Ha ha..." Tống Ngọc ngửa mặt lên trời cười to, nói: "Có các người. Cô lại có gì sợ?"

Ở Thanh Hư trước khi rời đi, lại dặn dò: "Bạch Vân Quan ở Ngô căn cơ thâm hậu, người có thể nhiều cùng Cẩm y vệ Chỉ huy sứ liên hệ. Nếu có thể giảm thiểu chút chống lại, cũng là Công đức vô lượng việc!"

Bạch Vân Quan ở ngô bắc tín đồ rất nhiều, quan hệ thậm chí có thể ảnh hưởng đến không ít quan to hiển quý, Tống Ngọc tự sẽ không bỏ qua như vậy tiện lợi.

"Bần đạo để ý tới đến!"

Thanh Hư thấy rõ Phương Minh sau khi, trong lòng càng là nhiều hơn không ít cảm giác gấp gáp, đã quyết tâm tung không ít hoa quả khô, đến bác được với vị.

Lúc rời đi. Lại nhìn Phương Minh vài lần, vẫn là không che giấu nỗi kinh hãi.

Chi mấy lần trước gặp mặt, này thần đều là hồn thể đáng dấp. Tuy rằng uy năng ngập trời, nhưng vẫn có âm tính.

Nhưng hiện tại, khác nào người sống, tất là đạo hạnh tiến nhanh. Do âm hóa dương. Ngăn ngăn thời gian, liền tinh tiến đến đó, thực là khủng bố đáng sợ!

Thời gian vào đêm, Thanh Hư ở trong phòng, nhưng là có vẻ hơi tâm thần không yên.

Chính đi tới đi lui thời gian, lông mày nhíu lên, đột nhiên ngồi xuống, mặt không hề cảm xúc.

Lúc này bên trong phòng. Tựa hồ nổi lên một trận gió nhẹ, đợi đến thanh phong đi qua. Nho nhỏ trong phòng, nhưng là nhiều hơn một người ảnh!

"Thanh Hư đạo hữu! Ban ngày gặp lại, bị vướng bởi người chủ, không thể tận hứng, Bản Tôn cố ý đến đây, cầm đuốc soi dạ đàm..."

Người này chính là Phương Minh, hẳn lúc này, trên người chỉ mặc vào kiện thanh sam, nếu không là còn có nhàn nhật kim quang vờn quanh, hầu như chính là một cái văn nhược đáng dấp thư sinh.

"Tôn giá đến đây, không biết có chuyện gì?" Thanh Hư đứng dậy, tuy rằng biết được lúc này nếu là đấu pháp, không hẳn có thể thoát được tính mạng, nhưng Ngô Hầu tôn giá ở đây, này thần cũng tất không dám quá mức làm càn, ngược lại cũng bình tĩnh lại tâm tình, chậm rãi nói:

"Ta Bạch Vân Quan cùng tôn thần, tựa hồ không có chuyện gì đáng nói..."

Âm thanh lạnh lùng, càng có không kìm nén được phần hận! Phương Minh trước đánh tới Bạch Vân Quan sơn môn, không chỉ có thu hết sơn môn hộ pháp, bức tử Thanh Hòa Chân Nhân, đoạn Bạch Vân Quan một tay, quan trọng hơn chính là, đánh vỡ Bạch Vân Quan đệ tử mấy trăm năm qua tích góp tâm khí!

Lòng dạ một thất, ngoại trừ rất ít kiên quyết không rời hạng người, những đệ tử khác, nếu muốn ở tu đạo trên đường kiên quyết tinh tiến, nhưng là không duyên cớ nhiều hơn rất nhiều khó khăn!

Này một Đại đệ tử, hầu như đã xem như là phế bỏ, Bạch Vân Quan truyền thừa, cũng xuất hiện đứt gãy! Thanh Hư mỗi khi muốn đến việc này, đều hận không thể sinh ăn Phương Minh huyết nhục!

Nhưng nơi này chính là Ngô Hầu hành cung, không thể thất lễ, mới cường tự nhẫn nại.

Đương nhiên, mấu chốt nhất chính là, Thanh Hư biết được, chính là thủ đoạn mình ra hết, cũng không nhất định có thể làm sao đạt được Phương Minh! Thậm chí, liền để Phương Minh thần thể bị hao tổn, đều không làm được!

Mạnh yếu như vậy cách xa, hầu như để Thanh Hư Chân Nhân, đều đáy lòng sản sinh âm ma, nổi lên nhụt chí tâm ý.

"Chúng ta hiện tại cũng coi như cùng ở tại Ngô Hầu thủ hạ làm việc, các người Bạch Vân Quan cùng Ngô Hầu khí số liên kết, cần phải trợ Ngô Hầu thành long, mới có thể giảm bớt tội nghiệt, đi ngược không được! Bản Tôn cũng sẽ không nhìn trước tập trung vào trôi theo nước... Có này tiền đề, chúng ta cũng không thường không có hợp tác tiền đề!"

Phương Minh không để ý lắm, rõ ràng nói.

Nếu là Thanh Hòa ở đây, vậy cho dù nói tới thiên hoa loạn trụ, cũng không có một chút nào hiệu quả, nhưng Thanh Hư không giống, làm Bạch Vân Quan chường môn, nói vậy nhất định sẽ làm ra đối với đại cục có lợi lựa chọn.

Phương Minh suy đoán không có sai, quả nhiên, theo dứt tiếng, bên trong gian phòng, nhưng là rơi vào một mảnh khôn kể trầm mặc.

Sau một lúc lâu, mới nghe rõ hư sáp thanh hỏi: "Tôn thần muốn hợp tác ra sao?"

Thanh Hư ở tới đây trước, thật có ly gián Phương Minh cùng Tống Ngọc, tùy thời trả thù dự định, nhưng vừa thấy Ngô Nam khai khẩn tăng sản, nhưng là lập tức biết sự không thể làm, sáng suốt bỏ đi ý nghĩ.

Không chỉ có như vậy, thấy rõ Tống Ngọc đem Thành Hoàng lập thành chính tự, nhưng là nổi lên cảm giác nguy cơ, trước đã là quyết định nếu không tiếc đánh đổi, tranh thủ thượng vị.

Hiện tại vuông vắn minh tung hợp tác lời tuyên bố, nhưng là không ngại làm lắng nghe tư thái, nhìn điều kiện.

Phương Minh nở nụ cười, nói: "Dương thế trước tiên bất luận, âm ty thế lực, ở Ngô Nam, ta Miếu Thành Hoàng nhưng là việc đáng làm thì phải làm, nhưng ra Thanh Long Quan, còn có chút bạc nhược... Người Bạch Vân Quan chính là mấy trăm năm địa chủ, mong rằng đối với ngô bắc tu hành thế lực, rõ như lòng bàn tay, có thể nguyện cùng Bản Tôn một lần càn quét những này bọn chuột nhắt..."

Dương thế việc, tự có Tống Ngọc đi giải quyết, nhưng này giới tu hành sự, nhưng không thích hợp trên đến triều đình, vẫn là do Phương Minh lén lút giải quyết khá là ổn thỏa.

"Tôn thần thật can đảm phách!" Thanh Hư mặc dù biết này thần lòng ham muốn không nhỏ, nhưng cũng không nghĩ tới Phương Minh như vậy gan lớn, dĩ nhiên muốn đem toàn bộ Ngô Châu giới tu hành một lưới bắt hết!

"Đương nhiên! Nếu có tán tu, có thể bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, tuân kỷ thủ pháp, Bản Tôn tự nhiên không truy xét trước quá, nhưng ngu xuẩn mất khôn hạng người, chỉ có hôi hôi..." Phương Minh cười gằn bổ sung.

Ngô Châu đạo phái, từ trước đến giờ là lấy Bạch Vân Quan một môn độc đại, có thể Công khai xây dựng đạo quan, Tế tự chí bảo.

Nhưng còn lại tán tu tông phái, có thể ở Bạch Vân Quan cao áp dưới tiếp tục sinh sống, tự nhiên cũng có sức lực, một cái hai cái, Bạch Vân Quan còn không để ở trong lòng, nhưng liên hợp lại, cũng là rất lớn một thế lực rồi!

Những tán tu này còn không tu thành tiên nhân, thiếu không được thể gian cung phụng, thường thường trong bóng tối bồi dưỡng ra mấy người đại lý, chương quản dưỡng thế tiền hàng, cung dưỡng tự thân, này liên hình thành không ít trong bóng tối thế lực.

Trước triều đình cùng Đạo Môn, bởi vì thiên cơ diễn biến, đều cố Tranh Long, hơn nữa những tán tu này thế lực, tuy rằng bình thường bất tương vãng lai, còn có tư oán các loại sự, nhưng gặp triều đình cùng Đạo Môn vây quét, lập tức môi hở răng lạnh, liền bắt tay đến, cũng khó đối phó, bởi vậy cũng là nhin!

Nhưng Phương Minh làm người chủ, lại lập chí bình định thiên hạ, đoạt được chân long khí lấy trợ Thần Đạo, sao có thể khoan nhượng thủ hạ vực có như thế một đám không nghe hiệu lệnh bí ẩn thế lực tồn tại?

Đương nhiên phải lấy thế lôi đình, một lần càn quét!

Thanh Hư gật đầu, này quần tán tu thế lực, lại như đánh không chết con chuột, tuy rằng không phải họa lớn, nhưng cũng buồn nôn, hiện tại này thần nếu đồng ý ra tay, ngược lại cũng không ngại quét sạch một phần.

Liên hỏi: "Những này, ta Bạch Vân Quan tự nhiên biết rõ không ít, chỉ là..." Có chút muốn nói lại thôi.

Phương Minh thấy này, nhưng là nói: "Này tất nhiên là không đòi không người, Bản Tôn có thể làm chủ đáp ứng, sau đó Bạch Vân Quan, ở Ngô Châu, chỉ cần báo Thượng Quan phủ cùng Miếu Thành Hoàng, liền có thể tự do kiến quan được tể..."

"Tự do kiến quan được tể?" Thanh Hư giận dữ cười: "Ta Bạch Vân Quan được Đại Càn Thái Tổ sắc phong, các đời trấn thủ ngô, trải qua trăm năm, phân quan khắp Ngô Châu... Tôn thần năm hiện hữu ban thưởng đến qua loa, chẳng phải là quá mức không có thành ý?"

Mặc dù biết triều đại không giống, nhưng Phương Minh nói như thế, nhưng là phải đem Bạch Vân Quan ở Ngô Châu đầu rỗng địa vị, miễn cưỡng đánh rơi!

Bạch Vân Quan chính là Ngô Châu đại phái, có xây dựng đạo quan, hưởng thụ hương hỏa quyền lực, nếu là cái khác tán tu tông phái, tương tự muốn như vậy, nhưng nhất định phải trải qua Bạch Vân Quan cho phép, mới có thể được sự, bằng không, coi như dâm tà Tể tự, không chỉ dù là ai càn quét, đều là có Công không quá! Quan phủ cũng sẽ định kỳ tổ chức vây quét!

Nếu theo Phương Minh từng nói, sau đó Bạch Vân Quan địa vị, không nói xuống dốc không phanh, nhưng cũng là xếp hạng Thành Hoàng sau khi, đánh mất đối với Ngô Châu cái khác tông phái quản hạt quyền to!

"Ha ha... Thanh Hư Chân Nhân nói quá lời rồi!" Đối với phản ứng này, Phương Minh nhưng tự định liệu trước, nói: "Chẳng phải gửi vua nào

triều thần nấy? Ngô Hầu cách đỉnh, tự nhiên có tân chế, Bản Tôn bất tài, nhưng đạt được Ngô Hầu nhận lời, thống lĩnh Ngô Châu âm ty quỷ sự..."

"Hừ!" Thanh Hư Chân Nhân lạnh rên một tiếng, trên mặt bất động, nhưng là cẩn thận nghe.

"Bản Tôn muốn kiến quý ty, đem Ngô Châu quỷ mị nhất lưu hết thả nhét vào quản chế, điều này cần nhân thủ rất nhiều, cũng có thể cho Chân Nhân một ít tiêu chuẩn..."

Đây là Phương Minh sớm đã có ý tưởng, phải đem Ngô Châu thậm chí toàn bộ thiên hạ tân hồn dã quỷ, thống nhất thu nhận quản hạt , dựa theo khi còn sống hành vi, phán định họa phúc, dành cho báo ứng!

Ở Ngô Nam cái kia một bộ, chỉ là trò đùa trẻ con, được chúng cũng là Thành Hoàng tín đồ.

Hiện tại, chính là muốn thành lập kiếp trước âm tào địa phủ mô hình! !
!

Đây là một đại Công trình, tiêu hao như núi như biển, nhưng nếu có thể thật thành, chiếm được thu hoạch, đem xa hoàn toàn không chỉ như thế, ít nhất có gấp trăm lần lãi kếch sù!

Nếu như thành lập toàn bộ thiên hạ âm ty, cái kia đem Phương Minh hiện tại nhân thủ, mở rộng gấp trăm lần, đều là không đủ!

Liên đem mục tiêu đặt ở toàn bộ Ngô Châu, dựa vào Phương Minh trước tích lũy nhân thủ, cũng là có chút không đủ, hẳn tự nhiên vui lòng đem một ít chức vị lấy ra, khao thưởng cho quy hàng tán tu thậm chí Chân Nhân!

Dù sao, mỗi gia mỗi phái, đều có nguyên nhân vì là các loại nguyên nhân Bình giải, chỉ có thể tu Quỷ Tiên du hồn tồn tại!

Chính là Chân Nhân, cũng nhiều nhất hai trăm thọ!

Quý tu một ngày không thành tiên, chung quy vẫn có tuổi thọ hạn chế, đợi đến thần hồn tiêu hao hết, như thường hồn phi phách tán, thậm không thể nói.

Nhưng Phương Minh Thần Đạo, lại vì những quý này tu, mở ra lối riêng.

Trở thành Thần Đạo quan lại, tuy rằng còn có hạn chế, nhưng ít ra, có thể thoát khỏi tuổi thọ quấy nhiễu, có ngàn năm chi thọ, mà có ghi chép Quý tu, nhưng từ không sống quá năm trăm ví dụ, này hai bên chênh lệch, người tinh tường cũng có thể có thể thấy.

Phương Minh trải qua ở Cổ Hiếu Liên trên người thí nghiệm, càng là khẳng định điểm ấy.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 191: Tinh Tượng

Những tin tức này, Thanh Hư Chân Nhân thông qua trước mai phục ám, cũng biết một, hai, trong lòng chính là hơi động.

Tuy rằng những này, chính là Phương Minh cố ý tiết lộ cho Mạn Vân, lại truyền tới Bạch Vân Quan, nhưng Thanh Hư Chân Nhân trải qua nhiều mặt tìm hiểu, nhưng là biết được xác thực không thể nghi ngờ!

"Ta Bạch Vân Quan đệ tử, há có thể mặt người điều động?"

Thanh Hư Chân Nhân phát tay áo nói, sắc mặt không thích.

"Bản Tôn lập chí khai sáng Thần Đạo, vì thiên hạ lê dân muôn dân mở ra một cái vĩnh sinh con đường! Ở đây đại cục bên dưới, người Bạch Vân Quan nếu dám gắng chống đối, chỉ là giun dế! Trong nháy mắt tức diệt! ! !"

Phương Minh vừa thấy Thanh Hư Chân Nhân vẻ mặt, đã biết hẩn từ lâu động lòng, nhưng còn tử lại da mặt, mưu toan nhiều chiếm chút chỗ tốt.

Luận cùng thực lực, Phương Minh hiện tại lên cấp chính ngũ phẩm Thần Vị, Kim thân đại thành, phổ thông Chân Nhân, sớm không phải địch thủ, càng không cần phải nói Thanh Hư cái này bại tướng dưới tay, nhưng là không tâm tư sẽ cùng hẩn đoán đến đoán đi, liền trực tiếp ngả bài!

"Nói thật, nếu không là xem ở người Bạch Vân Quan, ở Ngô Châu còn có chút căn cơ phần trên, Bản Tôn sớm diệt người cả nhà, thật sự cho rằng,

Ngô Hầu có thể giữ được các người?"

"Bản Tôn thoại đã đến nước này, là địch là hữu, một lời mà quyết!"

"Người!" Thanh Hư đỏ lên thể diện, trên người ánh huỳnh quang lấp lóe, liền muốn cướp động thủ trước!

Đang lúc này, Phương Minh cười lạnh một tiếng, bên ngoài thân ánh vàng rùng rục, soi sáng đến căn phòng nho nhỏ này bên trong, cũng là xanh vàng rục rờ, tựa hồ liền với bàn ghế, đều là lấy vàng ròng đúc ra!

Theo kim quang giáng lâm, Thanh Hư bên ngoài thân hiện lên ánh huỳnh quang, nhưng mạnh mẽ bị ép về trong cơ thể, phát sinh nhẹ nhàng ùng ùng tiếng vang.

Thanh Hư sắc mặt một trận ửng hồng, hầu như thổ ra máu. Nhìn về phía Phương Minh ánh mắt, càng là nhiều hơn mấy phần sợ hãi!

Trước Thành Hoàng Thần tuy rằng pháp lực hơn người, thần thông quỷ dị. Nhưng muốn đánh bại Thanh Hư Chân Nhân, cũng không phải dễ dàng như vậy việc.

Có thể hiện tại, hơi hợt, nhưng ở hợp lại trong lúc đó, liền đem Thanh Hư áp chế lại, này cảnh giới, dĩ nhiên để Thanh Hư. Có cảm giác sâu không lường được.

Tuy rằng vừa nãy hai người, có hiểu ngầm, đều là thăm dò. Có thể kết quả cũng rất là rõ ràng, nếu không có Phương Minh thả Thanh Hư một con ngựa, e sợ hiện tại Thanh Hư, cũng chỉ có nằm phần.

"Tôn thần pháp lực. Lại thấy tăng trưởng..." Thanh Hư điều tức biết. Quân quá khí đến, nhưng là cười khổ nói.

Trước làm ra tư thái, đã nghĩ nhiều gở điểm chỗ tốt, nhưng đã quên này thần chính là cương nghị quyết đoán hạng người, đối với chuyện như vậy, trời sinh chính là không thích.

Sớm biết như vậy, còn không bằng trực tiếp sắp sửa cầu đưa ra, hiệu quả phản sẽ tốt hơn.

"Làm sao? Còn muốn động thủ sao?"

Phương Minh chấp tay về tụt. Hờ hững hỏi.

"Tự không cần! Bạch Vân Quan sau này, duy tôn thần như Thiên Lô sai đâu đánh đó!" Thanh Hư đứng là cái cầm được lên. Thả xuống được hạng người, thấy rõ Phương Minh ở Tổng Ngọc trong lòng địa vị, đã là không có thể lay động, hiện tại lại pháp lực đại tiến, so với trước Bạch Vân sơn môn chi chiến thì, càng sâu không lường được, nhưng là cúi đầu chịu thua, để cầu giữ được đạo thống.

Đạo Môn tu luyện, thường có trên thiện nhược thủy chi ngữ, Đạo Môn nếu lấy thủy tự so với, vậy cũng là có được dẫn được hạng người khá nhiều.

Như thay đổi vũ gia con cháu đến đây, sợ là Phương Minh lần thứ nhất giết tới sơn môn thời gian, sẽ toàn thể liều mạng, không tiếc ngọc đá cùng vỡ, chính là dùng hết một giọt máu cuối cùng mạch, cũng là không tiếc!

"Ha ha... Thanh Hư Chân Nhân không hổ kẻ thức thời mới là tuấn kiệt vậy! ! !"

Phương Minh cười to nói.

Vung tay lên, thần thông hiện lên, Thanh Hư liền cảm thấy trên người kim quang lóe lên, trước được nho nhỏ nội thương, đã là khỏi hẳn!

Biết được Thành Hoàng này Thần linh có khử bệnh thần thông, thủ hạ Người Coi Miếu, liền thường lấy phù pháp trị bệnh, ở Ngô Nam danh dự rất cao, này thần tự nhiên cũng sẽ!

"Đa tạ tôn thần!" Thanh Hư chấp tay nói.

"Đạo trưởng yên tâm, vừa là người mình, Bản Tôn cũng sẽ không hãm hại các người, trước điều kiện, vẫn có hiệu, chúng ta cũng chỉ là phụ tá Tổng Ngọc đăng cực đồng liêu, không cần ngại phân thượng hạ..."

Tuy rằng trên thực tế là như vậy, có thể trên đầu môi bộ mặt, hay là muốn cho lưu chút.

Phương Minh tự mình đi tới trước bàn ngời, hỏi: "Ngô bắc tán tu Tông môn, cần thiết phải chú ý, có mấy cái?"

"Nếu bàn về tán tu thể lực, có Thanh Mộc Tông, Long Hồ Sơn, Đại Kỳ Minh chờ mấy cái, trong đó người nắm quyền, dù chưa đến Chân Nhân cảnh giới, nhưng có ít nhất hạt nhân chân truyền tu vi, càng hiểu được không ít bí thuật, còn có cùng đánh phương pháp..."

"Ngoài ra, mấy chỗ thâm sơn cùng cốc, âm khí hội tụ nơi, còn có mấy cái Ác Quỷ chiếm giữ, nhân vị nơi thâm sơn, rất khó càn quét..."

Thanh Hư không hổ là địa đầu xà, chỉ là cúi đầu vừa nghĩ, liền thuộc như lòng bàn tay mà đem Ngô Bắc ngoại đạo thể lực, đưa hết cho bán.

"Ồ? Chỉ có những này sao?" Phương Minh con mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Thanh Hư, tựa hồ rất hứng thú hỏi, ánh mắt mấy như thực chất, muốn xem thấu Thanh Hư nội tâm.

Bị Phương Minh ánh mắt một nhìn chăm chú, dù là Thanh Hư có Chân Nhân tu vi, cũng là không khỏi khiếp đảm.

Lặng lẽ chốc lát, mới sáp thanh nói: "Còn có một cái, Hoắc Lập Hoắc tướng quân, có thể lấy một giới bình dân, bò đến tứ phẩm địa vị cao, này hình như có chút khác thường, bần đạo mấy lần phái ra đệ tử, kiểm tra căn cơ, đều là tay trắng trở về, cũng từng muốn tự mình đi tới, quan sát số mệnh, nhưng mỗi khi đều bị người này sớm phát hiện, mượn cớ né tránh... Vì vậy hoài nghi, người này hay là người mang thần quái, hay là thì có môn phái tu đạo ở phía sau chống đỡ..."

"Rất tốt!" Phương Minh gật đầu, còn nói: "Bản Tôn có thể nói cho người, này Hoắc Lập, cũng không phải là phạm nhân, chính là tu luyện thành yêu Hắc Lang chuyển thế!"

"Quả nhiên là Đại Thanh Sơn cái kia Hắc Lang sao? Lão đạo liền nói, tại sao lâu như thế đều không nghe được kẻ này bữa bãi tàn phá tin tức, hóa ra là tu đến đoạt xác cảnh giới, có thể chuyển sinh thành nhân..."

Thanh Hư nhưng không có vì là tin tức này thay đổi sắc mặt, xem ra đã là sớm có suy đoán.

Trước ẩn giấu không báo, nhưng là lòng dạ đáng chém!

Bất quá này cũng bình thường, Thanh Hư tuy rằng ngoài miệng nói lấy Phương Minh làm chủ, trên thực tế, nếu có cơ hội, vẫn là sẽ không chút do dự mà phản phệ.

Hiện tại vương vẫn minh thế lớn, mới tạm thời nhẫn nại.

Phương Minh trong lòng cười gằn, này vẫn là hiện tại có tác dụng, mới có thể chịu, Thần Đạo tu hành, chỉ cần tín ngưỡng đầy đủ, có thể lĩnh ngộ, nhưng là xa xa so với Tiên Đạo dễ dàng, đợi được sau đó, hai người khác nhau một trời một vực thời gian, cần quét Bạch Vân Quan, dường như diệt chỉ giun dế!

Trên mặt không lộ, hỏi: "Cái kia y Chân Nhân góc nhìn, nghiêm túc Ngô Châu giới tu hành, nên từ nơi nào vào tay : bắt đầu đây?"

Thanh Hư Chân Nhân hành lễ nói: "Lấy tôn thần uy có thể, chỉ là tán tu tông phái, nhưng là tiện tay có thể diệt , còn cái kia Hoắc Lập, hiện tại cầm binh hơn vạn, tự có quân khí che chở, nhưng là đến Ngô Hầu tiêu diệt cánh chim thời gian, mới có thể động thủ..."

Nếu Phương Minh đã biết được Hoắc Lập nội tình, Thanh Hư cũng sẽ không lại chín chân nhất giả, hiếm thấy nói ra đúng trọng tâm kiến nghị.

"Đúng là lưu manh!" Phương Minh trong lòng nói thầm một tiếng, chậm rãi nói: "Không sai! Bất quá trình tự muốn điều chỉnh một chút!"

"Ngô Hầu ngày mai liền muốn khởi binh, đến lúc đó châu lý tất phải Hoắc Lập đến đây trấn áp, vẫn là trước tiên giải quyết này điều Hắc Lang, lại đem chú ý thả tại những khác tán tu trên người..."

"Thiện!" Thanh Hư sắc mặt bất động, liền với ánh mắt, đều là không hề lay động.

"Bang" !"Bang" !"Bang" !

Bên ngoài xa xa truyền đến phu canh tiếng vang.

Phương Minh hướng ra phía ngoài nhìn ngó, đột nở nụ cười, nói:

"Được rồi! Bản Tôn cũng không quấy rầy thật người tu hành, nên cáo từ rồi!"

"Tôn thần đi thông thả không tiễn!" Thanh Hư đánh cái chớp tay.

Phương Minh khẽ cười một tiếng, bên trong gian phòng, kim quang toả sáng, Phương Minh bóng người nhưng là ở kim quang bên trong chậm rãi tan rã không gặp...

Thanh Hư sắc mặt ngây ngô, đợi một lúc lâu, mới gảy ngón tay một cái, nhưng là ở bên trong cả gian phòng, đều bố tầng tiếp theo kết giới.

"Xem ra này thần thật sự đi rồi!" Cảm thụ linh giác mang về tin tức, Thanh Hư Chân Nhân thở dài một hơi.

"Không muốn càng cho kẻ này trưởng thành đến mức độ như vậy..."

Chân Nhân ở bên trong phòng đi dạo một lúc lâu, qua lại vài vòng, vẫn là bụi ngùi than thở, nếu là đặt ở mười mấy năm trước, biết được này thần hội thành đại họa tâm phúc, Thanh Hư đã sớm tận lên trong môn phái tinh anh, đến đây vây quét , nhưng đáng tiếc trên đời không có nếu như việc, ngàn phiên không cam lòng, vạn loại hối hận, cũng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài!

"Quan này thần làm việc, nhưng là rất có kết cấu, nhưng ở này âm ty việc trên, tựa hồ có hơi nóng vội... Hay là, đây chính là cơ hội của ta..."

Thanh Hư con mắt thăm thẳm, lập tức lắc đầu: "Không được! Hiện tại này thần chính là Ngô Hầu tiếp viện, như gặp sự cố, liền với Ngô Hầu, cũng sẽ nhận được liên lụy, tổn chút số mệnh, bất lợi thành long, này vốn là không cái gì quan trọng , nhưng đáng tiếc hiện tại, ta Bạch Vân Quan sơn môn số mệnh, còn dựa vào ở Ngô Hầu trên người, nhưng là bất cần không được..."

"Huống chi, điều này cũng có lẽ là cái kia thần thăm dò cử chỉ... Ta tuyệt đối không thể mất đúng mực, mạo muội ra tay..."

Thanh Hư Chân Nhân thần sắc phức tạp, trong đầu ý nghĩ, ở trong chốc lát, liền không biết xoay chuyển bao nhiêu lần.

"Lúc này Bạch Vân Quan, nghi tình không thích hợp động, vẫn là ổn thỏa chút được! Nhưng Ngô Hầu như vậy tín nhiệm cái kia thần, thân nặng

chi, theo Ngô Hầu tiến thủ, cái kia thần thu hoạch đến số mệnh, cũng sẽ càng nhiều, pháp lực ngày càng tăng lên, nhưng cũng là cái vấn đề..."

Tuy rằng biết được Thành Hoàng này Thần linh có mở điền tăng sản khả năng, bất luận đặt ở cái nào chư hầu thủ hạ, đều sẽ lập tức thu được coi trọng, nhưng Thanh Hư trong lòng, nhưng cuối cùng có chút tiếc nuối.

"Ai! Không nghe theo quốc chủ, dùng cái gì thành pháp sự? Như Ngô Hầu cố ý như vậy, ta Bạch Vân Quan, chẳng phải là muốn cả đời bị cái kia thần ép ở trên đầu?"

Thanh Hư ánh mắt lấp lóe, nhưng là nghĩ đến một vấn đề khác.

"Không! Chân Long tâm tính, há để người khác xen vào? Ta như mạnh mẽ gây ảnh hưởng, ngược lại sẽ dẫn tới long khí không thích, cái kia Thành Hoàng Thần chi, biểu lộ ra quá mức, nhưng là phạm vào tối kỵ, ta Bạch Vân Quan chỉ cần khoanh tay đứng nhìn, cũng không thường không có báo một mũi tên mỗi thù cơ hội..."

Thanh Hư Chân Nhân suy nghĩ đã định, nhưng là khôi phục trước dáng vẻ, khoanh chân ngồi tĩnh tọa.

"Quan Ngô Hầu cùng Thành Hoàng này Thần linh, đều là chuyên hành, quyết chí tiến lên tính tình, hiện tại có ngoại địch, mới có thể tạm thời liên thủ, bần đạo nhưng là không thích hợp vào lúc này động thủ, kể trước mắt, chính là tọa sơn quan hổ đấu, đợi đến Ngô Hầu cùng này Thần linh lòng sinh khoảng cách, mới là Bạch Vân Quan nhúng tay thời gian!"

Một niệm đến đây, lòng dạ đại sướng, triệt kết giới, xuất ngoại bước chậm.

Lúc này sắc trời đã tối, chỉ thấy trên trời trong sáng minh nguyệt, rắc thanh quang, cho đại địa bịt kín một tầng ngân sa.

Toàn bộ Ngô Hầu cung điện, dưới ánh trăng, dĩ nhiên có chút u bí cảm giác!

Thanh Hư thấy rõ như vậy, không khỏi thầm khen, lại quan sát Thiên Tượng. Thấy có một khối tinh vực, ánh sáng liên thiêm, nhưng là lăm bấp nói:

"Ngô Nam có tinh vọt lên, khí quán Dự Chương, nhưng là muốn động đao Binh chi tượng!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 192: Dự Chương

Thanh Hư đêm xem thiên tượng, thấy rõ tinh trùng Dự Chương, chính là binh đao chi tượng.

Chân Nhân tu vi, thẩm nhuần U Minh, Thanh Hư tuy rằng cùng Phương Minh có huyết hải thâm cừu, cũng không biết Tống Ngọc cùng Phương Minh quan hệ, hiện tại vẫn là một lòng một dạ phụ tá Tiềm Long đăng cực, tiêu giảm tội nghiệt, đối với Tống Ngọc vận thế, tự nhiên quan tâm, lại vận lên Linh Tê sáng rực pháp thuật, quan sát giao chiến song phương khí số!

Thanh Hư đọc thầm pháp quyết, mở linh nhãn, liền thấy rõ Thanh Long Quan bên trong, từng tia từng tia quân khí tràn ngập, bên trên lại có xích khí sinh thành, mây khói tập kết, thành Xích Hổ hình, gương nanh múa vuốt, uy vũ bất phàm!

Mà Dự Chương phương diện, không chỉ có số mệnh so với Thanh Long Quan nhỏ gần nửa, liền với quân khí, cũng là đạm bạc, không thành hình thế!

Này đôi phương thực lực, nhưng là vừa xem hiểu ngay!

"Ha ha... Đây thực sự là Thiên Hữu Ngô Hầu rồi!" Thanh Hư cười to nói: "Châu mục Triệu Bàn bệnh nặng, coi như hiện tại cường tự chống đỡ, cũng là bị đánh trở tay không kịp, Dự Chương phương diện, càng là liên với cũng không có chuẩn bị, tất là một công mà xuống!"

"Mà một khi đạt được Dự Chương Phủ, ở Thanh Long Quan ở ngoài, thì có căn cứ địa, có thể thông dong phát triển, đây chính là chiều hướng phát triển!"

Lập tức thu lại nụ cười, lại hơi nghi hoặc một chút nghĩ.

"Diệp Hồng Nhạn tuy rằng là cao quý chính ngũ phẩm Du Kích Tương Quân, lĩnh binh hơn vạn, nhưng cũng không nên có này Xích Hồ chi tượng!"

Khí thành Xích Hồ, vậy nói rõ quân đội sĩ khí dồi dào, thực lực mạnh mẽ, còn có chân chính tướng soái tài năng dẫn dắt, chính là trăm trận trăm thắng tinh nhuệ chi sư!

Tổng Ngọc dưới trướng, tuy rằng nghiêm chỉnh huấn luyện, nhưng mới vạn người thì có này tượng, vẫn còn có chút ngạo nhiên.

"Kết hợp tự Ngô Hầu nơi đó chiếm được tin tức, lần này chính là Diệp Hồng Nhạn lĩnh vạn quân làm tiên phong!"

Thanh Hư trong con người. Liền hiện ra Diệp Hồng Nhạn hình dạng.

"Này Diệp Hồng Nhạn, bản đạo cũng cũng đã gặp, chính là đại tướng tài năng. Nhưng muốn nói cỡ nào hiểm thấy, cũng cũng chưa chắc! Trừ phi? Lần này trong đại quân, có vị có thể khinh tướng mệnh thế đại tài?"

Ở binh tướng đều không phải như vậy sung túc thời điểm, chỉ có khả năng này!

Thanh Hư ánh mắt sáng choang: "Cỡ này suất tài, mỗi thêm một cái, cũng có thể tăng mạnh Quận chúa khí số, nhưng là hần là mau chóng tìm ra. Hướng về Chủ công dẫn tiến..."

"Không! Lần này Xích Hồ thành hình, vậy nói rõ người này ở trong quân địa vị không thấp, chí ít. Có thể ảnh hưởng chủ soái phán đoán! Có địa vị này, sớm tạm tài năng trẻ, không cần đề cử..."

"Nhưng có thể kết giao một, hai, cũng hầu như không chỗ xấu. Lần này chiến sự. Tất có thể thấy rõ người này rực rỡ hào quang! Đến lúc đó đã biết là phương nào đại tài rồi!"

Bóng đêm đi qua, sáng sớm hi quang, soi sáng ở Thanh Long Quan đầu tường trên, cho này ngàn năm hùng quan, mang đến nhàn nhật hào quang.

Ở tình cảnh này bên trong, Thanh Long Quan đóng cửa, nhưng là mục nhiên mở ra, từ bên trong tuôn ra một quân đội.

Này Ngô Hầu đại quân. Đầu thân mang chế phục, cầm quân giới.

Không ít binh sĩ trên người. Đầu ăn mặc trúc giáp, Hỏa trường Đội Trưởng bên trên, nhưng là giáp da tại người, thích hợp khéo léo, lộ ra nhàn nhật sát khí.

Đại quân áo giáp rõ ràng, đội hình chỉnh tề, đều đầu vào đấy xuất quan liệt trận.

Trên đầu tường, Tống Ngọc phóng tầm mắt tới này vạn đại quân người, liền thấy từng tia từng tia quân khí sinh thành, bên trên Xích Hồ, bỗng nhiên gầm thét lên, không khỏi chính là gật đầu.

Lúc này, Diệp Hồng Nhạn khoác sáng rực rỡ, tiến lên nửa quỳ hành lễ, nói: "Đại quân tập kết xong xuôi, xin mời Chủ công hạ lệnh!"

"Được! Cô mệnh lệnh! Đại quân xuất kích, Binh phát Dự Chương!"

"Vâng!" Diệp Hồng Nhạn lớn tiếng đáp ứng, lại gào thét: "Ta chủ vạn thắng! Vạn thắng! !"

Dưới đáy quân sĩ, cũng theo đồng thời hô to, trong nháy mắt, toàn bộ Thanh Long Quan, đều bị âm triều bao vây.

Tống Ngọc gật đầu, lại nói với Diệp Hồng Nhạn: "Người mà lại tự đi, cô mang theo 20 ngàn đại quân, cho người áp trận phía sau!"

"Thuộc hạ để ý tới, tất làm chủ công, lấy này Dự Chương Phủ!"

Diệp Hồng Nhạn lớn tiếng đáp ứng, bước nhanh rơi xuống tường thành, tự có thân binh dắt ngựa thốt tiến lên.

Diệp Hồng Nhạn xoay người lên ngựa, lại nhìn lại hướng về Tống Ngọc hành lễ, mới truyền xuống hiệu lệnh, Thanh Long Quan ở ngoài đại quân, chậm rãi hành động lên, hướng về Dự Chương Phủ phương hướng nhào tới.

Tống Ngọc liền thấy rõ Xích Hồ rút gào, hướng về Dự Chương Phủ mà đi, mà Dự Chương phương hướng, số mệnh đăm bạc, quân khí khắp nơi hầu như không còn ra hình dạng, chính là hoàn toàn yên tâm.

Hắn lần này xuất binh, chính là nhiều mặt tính toán dưới, chiếm được tiên cơ ưu thế, này trận chiến đầu tiên, phi thường trọng yếu, quyết thắng không cho bại!

Diệp Hồng Nhạn có đại tướng chi khí, lại có Diệp Kiếm Phong cái này màu xanh nhân tài ở một bên bày mưu tính kế, này trận đầu, tất có thể một trận chiến đắc thắng, đánh ra thanh thế đến!

Này bắt đầu mở rồi trận đánh, toàn bộ Ngô Châu hướng tới, liền dễ làm không ít.

Lúc này, Dự Chương phương diện, cũng được Diệp Hồng Nhạn sắp lĩnh binh đến công tin tức.

Dự Chương Phủ thành, tri phủ phủ nha nội, một cái nho sinh trung niên không để ý hình tượng chạy trốn, đem bên trong phủ yên tĩnh bầu không khí quấy rầy!

Này nho sinh tựa hồ thân phận không nhỏ, ven đường giáp sĩ hộ vệ, đều là không dám ngăn trở.

Một đường đến hạt nhân thư phòng phụ cận, này nho sinh mới dừng lại, chuyển chạy vì là bước nhanh đi nhanh, điều hoà hô hấp, thu dọn dung nhan.

Chờ đến thư phòng trước, nho sinh ngoại trừ quần áo trang phục có chút tán loạn ở ngoài, nhưng là không nhìn ra còn lại vết tích.

"Là Trương Hòa sao? Vào đi!" Trong cửa người, tựa hồ đạt được tin tức, âm thanh liên truyền ra.

Nho sinh trung niên đẩy ra đàn cửa gỗ, tiến vào thư phòng, liền thấy rõ án điệp mặt sau, ngồi nghiêm chỉnh dự Chương tri phủ Nguyễn Hiếu Tự.

"Xin chào minh phủ đại nhân!" Trương Hòa hành lễ nói.

Trước đây Nguyễn Hiếu Tự tự tuy đã năm giới năm mươi, nhưng được bảo dưỡng vô cùng tốt, tướng mạo bóng loáng, không gặp một tia nếp nhăn, vọng khí giả đều nói rất nhiều phúc tướng!

Nhưng hiện tại, cau mày, tai sau thấy ẩn hiện hoa râm, nơi nào còn có trước nửa điểm phong thái?

Thấy cái này chủ bạc như vậy, trong lòng chìm xuống, thì có chút suy đoán, hỏi: "Nhưng là cái kia Tống Ngọc, có động tĩnh?"

Từ khi biết được Tống Ngọc xưng hầu kiến quốc, đồng phát đi làm vương hịch văn tới nay, bất luận người trong thiên hạ là làm sao đến xem, chí ít Nguyễn Hiếu Tự biết, này Tống Ngọc đã tâm không nhỏ, chính mình thành trì dưới Dự Chương Phủ, lân cận Ngô Nam Thanh Long Quan, nhưng là không thể thiếu phải đi này một lần, gần nhất tâm thần không yên, đều là việc này!

Hiện tại thấy rõ Trương Hòa gật đầu, nhưng là có chút giải thoát cảm giác, lẩm bẫm nói: "Cuối cùng đến rồi!"

Liền nghe Trương Hòa âm thanh truyền đến: "Tống Ngọc lấy Diệp Hồng Nhạn làm tiên phong, thống lĩnh vạn người, lao thẳng tới Dự Chương mà đến, phỏng chừng tới hôm nay buổi chiều, liền có thể đến An Định Huyện..."

"Diệp Hồng Nhạn chính là Tống Ngọc thủ hạ số một đại tướng, lại lĩnh binh vạn người, mà ta chỗ này, chỉ có ba ngàn phủ binh... Này Tống Ngọc, thật đúng là coi trọng lão phu!" Nguyễn Hiếu Tự cười khổ nói.

Tống Ngọc quật khởi sau khi, thủ hạ họ tên sự tích, cũng là tùy theo truyền ra, đặc biệt ở Ngô Châu.

Bất luận có cỡ nào tâm tư người, cũng không thể lơ là. Nguyễn Hiếu Tự thủ hạ mưu sĩ môn, tự nhiên cũng đem Tống Ngọc dưới trướng văn võ quan chức họ tên sự tích làm thành sách dâng lên, còn dẫn theo hình vẽ cùng đại khái tính cách, không thể bảo là không để tâm!

Nhưng hiện tại, nhưng đối với tình hình này là chuyện vô bổ.

"Bản phủ trước, liền thu đến Châu mục mấy đạo kịch liệt công văn, muốn ta bảo vệ tốt Dự Chương Phủ, cần phải đem cái kia Tống Ngọc sắc bén, chống đối ở Dự Chương Phủ ở ngoài, không thể khiến chiếm được một phần quan ngoại Thổ Địa... Trương Hòa, người thường có mưu kế, xem lần này, phải làm như thế nào cho phải?"

Bất luận là một phủ vẫn là một huyện, này chủ bạc vị trí, thường thường là thân tín đảm đương, tấm này cùng cũng tương đương với Nguyễn Hiếu Tự cố vấn nhất lưu, ý vì là tâm phúc, cũng là trực tiếp hỏi.

"Minh phủ cất nhắc thuộc hạ rồi!" Trương Hòa sắc mặt hiện ra khổ.

"Lần này Diệp Hồng Nhạn thế tới hung hăng, An Định Huyện chỉ có mấy trăm Binh, tất không thể chống đối, chỉ có dựa vào Dự Chương Phủ thành, hay là còn có thể hơi chống đỡ phong mang!"

"Nhưng chặn lại rồi, thì lại làm sao đây? Tống Ngọc còn mang theo 20 ngàn đại quân ở phía sau áp trận đây!"

"Này tổng cộng gộp lại, thì có 3 vạn đại quân, hầu như là Ngô Châu binh lực tổng rồi! Thứ thuộc hạ nói thẳng, như Châu mục đại nhân không nhanh chóng phái đến viện binh hạ xuống, Dự Chương chỉ là một phủ, nhưng là chặn không được mười ngày!"

Cái này cũng là Trương Hòa tùy tùng Nguyễn Hiếu Tự lâu ngày, có tình cảm, mới chiếu nói thật, bằng không, tất bị coi như chiêu hàng gian tế tha ra trăm thủ.

"Lời này... Mặc dù biết là thật, nhưng nghe thì có hỏa khí, ở bên ngoài liền không cần nói rồi!"

Nguyễn Hiếu Tự trong mắt lóe sáng lên, nhưng là nói.

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Trương Hòa lần thứ hai hành lễ. Lại nghe được Nguyễn Hiếu Tự âm thanh truyền đến: "Theo ý kiến của người, này Dự Chương Phủ, là thủ không được?"

Trương Hòa thấy rõ Nguyễn Hiếu Tự sắc mặt, nhưng là căn rằng một cái, nói: "Nếu thật sự muốn thủ, cũng không phải không cách nào, chỉ cần tận thu trong thành đại tộc, thu đến tư binh, lại lấy đá tảng niêm phong cửa,

phát động trong thành tinh tráng thủ thành! Dựa vào trong phủ tích trữ lương thảo, vậy ít nhất có thể thủ vệ tháng ba! Thế nhưng..."

Sau đó, Trương Hòa không nói, Nguyễn Hiếu Tự cũng hiểu được.

Nếu là thành phá, cái kia Nguyễn Hiếu Tự không cần phải nói, tất bị cả nhà xử quyết, chính là nghĩ kế Trương Hòa, cũng đến gây họa tới người nhà.

Cho dù có thể thuận lợi chống được Châu binh hạ xuống thời khắc, cứu lại tình thế nguy cấp, nhưng đắc tội rồi thế gia đại tộc Nguyễn Hiếu Tự, cũng tất không chiếm được lợi ích đi.

Trọng yếu nhất, Nguyễn Hiếu Tự cũng là xuất thân đại tộc, vì sao phải bồi tiếp Triệu Bàn tuần táng?

Trương Hòa phỏng đoán Nguyễn Hiếu Tự ý tứ, thăm dò nói: "Tổng Ngọc tuy rằng tự xưng Ngô Hầu, nhưng chư hầu bảo vệ quanh thiên tử, cũng miễn cưỡng nói còn nghe được, lại là lấy Cần vương danh nghĩa khởi binh, này thì có đại nghĩa danh phận, gần nhất lại nghe đồn đạt được thiên quyến..."

"Bản phủ hiện tại, vẫn là Đại Càn tri phủ đây!" Nguyễn Hiếu Tự lạnh giọng nói.

"Đại nhân thứ tội!" Trương Hòa mau mau quỳ xuống thỉnh tội.

"Đứng lên đi! Lần sau không được vi phạm dẫn lễ này nữa!" Trương Hòa chính ám nào thì, liền nghe đến mình phủ âm thanh truyền đến, đứng dậy thoáng nhìn, liền thấy Nguyễn Hiếu Tự tuy sắc mặt có chút âm trầm, nhưng không có cái gì giận dữ thái độ, này trong lòng, chính là nhất định!

Có này tư thái, liền nói rõ, này Nguyễn Hiếu Tự đáy lòng, đối với quy hàng Tổng Ngọc, kỳ thực cũng không ghét, chỉ là nhất thời còn không bỏ

xuống được tư thái.

Biết được này đại nhân tuy rằng bình thường thích nghe thuộc hạ ý kiến, nhưng gặp loại này sinh tử đại sự, nhưng vẫn chuyên quyền độc đoán, chính mình như lại nêu ý kiến, trái lại đem Tri phủ đại nhân đẩy hướng về Tống Ngọc phía đối lập, liền câm miệng không nói, buông xuống mặt kiêu, làm biết tội tự xét lại thái.

"Được rồi! Người đi xuống trước đi! Việc này, bản phủ còn nhiều hơn ngẫm lại..."

Chờ một lúc lâu, mới nghe thấy Nguyễn Hiếu Tự có chút thanh âm mệt mỏi.

Trương Hòa trong lòng vui vẻ, trên mặt không lộ, hành lễ xin cáo lui.

Chờ đến này người thân ảnh hoàn toàn biến mất, Nguyễn Hiếu Tự bưng lên trên bàn chén trà, uống một hớp, chậm rãi nói: "Trương Hòa a! Trương Hòa! Bản phủ tự hỏi không xử bạc với người, nhưng không nghĩ khác đâu phục Bạch Vân Quan..."

Trong con người, thì có vẻ lạnh lùng lóe qua.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 193: Tiến Quân

Trên quan đạo, mệnh môn cuộn cuộn đại quân uốn lượn tiến lên.

Tổng Ngọc đại quân, đa dụng màu đỏ, lấy ứng Hỏa Đức, này xa xa nhìn qua, lại như một cái xích xà, trên đất chậm rãi bò sát.

Trong quân, Diệp Kiếm Phong giục ngựa dò xét một vòng, thấy sĩ tốt tinh thần dồi dào, hàng ngũ chỉnh tề, chính là trong lòng gặt đầu, lại thấy rõ một chỗ, nhưng có chút cau mày.

Roi ngựa vừa kéo, con ngựa bị đau bước nhanh bên đề, mang theo Diệp Kiếm Phong đi tới trong quân đội tâm.

"Thúc phụ vì sao tự có tâm sự?" Ở đây, mấy trăm Thiết kỵ vờn quanh hộ vệ, trung tâm một người, cười đỏ thắm đại mã, giáp trụ tại người, chính là Diệp Hồng Nhạn, chỉ là hăn lúc này, lông mày tức khẩn, trên mặt thì có chút tối tăm.

"Là Kiếm Phong a!" Này cháu trai âm thanh, mang theo người tuổi trẻ đặc biệt nhiệt huyết bốc đồng, lại có lo lắng tâm tình, có thể coi trẻ sơ sinh trung tâm, để Diệp Hồng Nhạn nghe xong, trong lòng rất là thoải mái, lông mày cũng thoáng triển khai.

Nhưng không trả lời, hỏi: "Ta quân tình huống làm sao?"

Đây là chính sự, Diệp Kiếm Phong không dám thất lễ, trịnh trọng nói: "Khởi bẩm tướng quân, ta quân vừa nãy ăn chán chê, lại trải qua nghỉ ngơi, hiện tại ra đi, đều là tinh thần sung mãn, sĩ khí dồi dào..."

"Được! Binh là tướng đảm! Có này tinh tốt, mới là chúng ta võ tướng dùng mệnh căn bản..." Diệp Hồng Nhạn đề điểm nói.

"Thuộc hạ rõ ràng!" Tuy rằng những này đạo lý, Diệp Kiếm Phong trong lòng sớm liền hiểu, nhưng thúc phụ đề điểm, vẫn là cung kính nghe.

Càng về sau, trong lòng càng là trịnh trọng, bởi vì Diệp Hồng Nhạn nói, chính là thực tế điều quân kinh nghiệm lời tuyên bố, Diệp Kiếm Phong tuy rằng có năng khiếu, quen thuộc binh thư, nhưng cũng không có cỡ này kiến thức, chỉ cảm thấy được ích lợi không nhỏ, mau mau đánh tới hoàn toàn tinh thần, để tâm nhớ kỹ.

Diệp Hồng Nhạn này thái độ. Bỗng cảm thấy phấn chấn, này cháu trai tuy rằng thiên phú hơn người, nhưng dù sao cũng là người tuổi trẻ, đến cùng khuyết kinh nghiệm, có chút lý luận. Chính là binh gia tướng môn tai miệng tương truyền, không rơi văn tự, Diệp Hồng Nhạn trước cũng ăn qua chút thiệt thòi, đi rồi rất nhiều đường vòng, mới đạt được chút chân ý, hiện tại dốc túi dạy dỗ.

"Thư trên binh pháp chỉ đạo. Chính là hư! Mà trên thực tế điều quân phương pháp, càng muốn nhân thì chế nghị, chính là thực! Này hư thực kết hợp, mới là dụng binh chính đạo!"

Diệp Hồng Nhạn cuối cùng dùng một câu nói tổng kết nói.

"Thúc phụ cao luận, Kiếm Phong được ích lợi không nhỏ!" Diệp Kiếm Phong chân tâm nói.

"Ha ha... Vì là thúc trên đầu môi nói. Vẫn là kinh nghiệm của ta, người lúc nào có thể nghe vào, hiểu rõ, biến thành đồ vật của chính mình,

cái kia thúc phụ khi tuổi già liền an lòng!"

Thế gian đạo lý vạn ngàn, nhưng chạy không thoát một cái "Tuyệt biết việc này muốn cung hành" ngưỡng cửa, cho dù biết được chân lý, nhưng không dễ tâm thực tiễn. Cung hành đạo lý, vậy cho dù khắp cả hiểu vũ trụ đại đạo, cũng là vô dụng.

"Thúc phụ dụng binh như thần. Lần này Dự Chương, tất là một cổ mà xuống! Kiểm Phong trước tiên ở đây chúc mừng thúc phụ, lại lập một đại công!"

Diệp Kiểm Phong làm như chúc mừng nói.

"Kiểm Phong! Người thực sự là như thế xem sao?" Diệp Hồng Nhạn chậm lại mã tốc, thoáng chờ Diệp Kiểm Phong, chỉ nhanh hơn hăn một cái đầu ngựa, tương đương với cùng cười chung mà đi. Dễ dàng hơn nói chuyện.

"An Định, Vân Sơn hai huyện, nghe được thúc phụ đại quân giáng lâm. Đều là dâng lên ấn thụ hộ tịch công văn, bất chiến mà hàng. Đại quân không chỉ không có tổn thất một binh một tốt, trái lại có thêm gần nghìn người, đồng thời, mở ra đi tới Dự Chương Phủ thành con đường, cái kia Nguyễn Hiếu Tự mặc dù có chút danh vọng, thủ hạ còn có ba ngàn phủ Binh, nhưng đến cùng là quan văn, cái nào hiểu điều quân đánh trận? Thúc phụ lần đi, tất có thể bắt Dự Chương Phủ thành, làm Chủ công cướp đoạt Ngô Châu, lập xuống công đầu!"

Diệp Kiểm Phong không rảnh suy tư nói, cái này cũng là nội tâm của hăn ý nghĩ.

Diệp Hồng Nhạn mang theo hơn vạn đại quân áp cảnh, lại có Cần vương danh nghĩa, tuy rằng người trong thiên hạ không biết có mấy cái tán đồng, nhưng tốt xấu có danh phận, không phải quân phi.

Có lúc, có hay không như vậy một bộ đồ vật, vẫn là rất trọng yếu, trực tiếp chính là nghĩa quân cùng quân phi khác nhau!

An Định cùng Vân Sơn hai huyện Huyện lệnh, trên tay chỉ có mấy trăm huyện Binh, một khi phản kháng, lại bị phá thành, vậy dĩ nhiên thiếu không được khám nhà diệt tộc.

Tống Ngọc ở phương diện này danh tiếng, cũng là truyền ra.

Người ngoài đều là biết được, Ngô Hầu có công tât thường, từng có tât phạt, nhanh chóng đầu hàng, chí ít có thể bảo đảm gia tộc, vinh hoa phú quý không thiếu, một khi gắng chống đối, nhưng là muốn gây họa tới cửu tộc!

Thanh danh này truyền bá, còn có Tống Ngọc chính mình trong bóng tối đổ thêm dầu vào lửa, chính là muốn tan rã tương lai kẻ địch phản kháng tâm tình.

Hiện tại quả nhiên thu được hiệu quả! Đây hai huyện Huyện lệnh, đều là bị tình thế ép buộc, mở thành đầu hàng!

Đã như thế, Diệp Hồng Nhạn đại quân, không những không có tổn hại, trái lại có thêm hơn một nghìn huyện Binh, cùng với hai huyện huyện khố cấp dưỡng.

Chuyện này đối với đại quân sĩ khí, cũng là rất lớn giúp ích!

Diệp Kiếm Phong nhìn ở trong mắt, đối với thúc phụ lần này đại thắng, không có nửa điểm hoài nghi!

"Kiếm Phong! Người nói rất có đạo lý! Nhưng ánh mắt nhưng là vênh vênh hạn chế với Dự Chương một phủ!" Diệp Hồng Nhạn nhìn này cháu trai một chút, vẫn là nói.

"Chủ công đã từng giáo dục quá ta, người làm tướng, phải có cái nhìn đại cục, không thể hạn chế với một thành một chỗ được mất!"

"Ngày hôm nay, thúc phụ cũng đem câu nói này đưa cho người!"

Diệp Kiếm Phong trong lòng có chút mơ hồ, nhưng lại có chút tỉnh táo, không khỏi nói: "Chất nhi ngu dốt! Kính xin thúc phụ chỉ điểm sai lầm!"

"Người cũng biết ta chủ Ngô Hầu, dưới trướng cộng có bao nhiêu người?" Diệp Hồng Nhạn chậm rãi hỏi.

"Ngô Hầu dưới trướng, kể có đại quân 3 vạn, hơn nữa Sơn Việt sáu ngàn, tổng cộng thì có 36,000 đại quân! Lần này xuất binh, ngoại trừ lưu thủ Ngô Nam năm ngàn, còn lại đều là mang tới, này thì có ba mươi một ngàn người!"

Chung quanh đây, đều là quan quân, đối với Tống Ngọc dưới trướng kiến chế, đều là lý giải, không cần ẩn giấu, Diệp Kiếm Phong cũng là ăn ngay nói thật.

Giảng tới đây, nhưng là trong lòng linh quang lóe lên, có chút lĩnh ngộ.

"Không sai! Chủ công tận lên Ngô Nam đại quân, cũng chỉ có hơn ba vạn người! Nhiều hơn nữa, liền muốn tổn hại sức dân, ảnh hưởng trồng trọt thu hoạch!"

"Ba vạn người, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, toàn bộ Ngô Châu, ngoại trừ Ngô Nam, còn lại, cũng gần như là số này! Ta quân muốn lấy ba vạn người, thống nhất Ngô Châu, tuy rằng chiếm tiên cơ tay, nhưng cũng không thể khinh thường!"

Diệp Hồng Nhạn vẻ mặt thận trọng cực điểm, hạ thấp giọng nói.

"Chủ công chỉ có ba vạn người, nhưng cho ta 10 ngàn, đây là lớn đến mức nào tín nhiệm! Nếu không thể thuận lợi bắt Dự Chương, vậy ta chẳng phải là lại không còn mặt mũi đi gặp Chủ công?"

Diệp Kiếm Phong chậm rãi gật đầu.

"Dự Chương thành chính là nha phủ vị trí, thành cao trì thâm, lại có ba ngàn phủ Binh, lương thảo sung túc, nếu như ngành công, cũng có thể bắt, nhưng tiêu hao thời gian cùng sĩ tốt, nhưng muốn bao nhiêu?"

Nói tới chỗ này, Diệp Hồng Nhạn hỏi: "Kiếm Phong! Người nói, nếu ta quân mạnh mẽ tấn công Dự Chương, muốn tốn thời gian bao lâu, tổn thương bao nhiêu người?"

Diệp Kiếm Phong cái trán thì có mồ hôi lạnh, trầm ngâm biết, mới nói: "Nếu là mạnh mẽ tấn công, lại không có nội ứng, cái kia muốn bắt dưới, đại quân ít nhất muốn tổn thương ba phần mười, tổn thời gian quá nguyệt!"

"Không sai! Đây là mức thấp nhất độ rồi! Có thể người suy nghĩ một chút, Ngô Châu bắc có hơn mười phủ, nếu như mỗi dưới một phủ, đều tổn thời gian quá nguyệt, tổn thương mấy ngàn, vậy ta quân không đợi đặt xuống Ngô Châu, liền tổn thất hầu như không còn..."

"Huống chi, Chủ công hao tổn tâm cơ, mới đoạt này tiên cơ, không cho Châu mục phản ứng, như kéo dài thời cơ, cho Châu mục chỉnh hợp cơ hội, cái kia Ngô Châu năm bè bảy mảng cục diện, liền muốn đại biến, đến lúc đó càng thêm phiền phức..."

Diệp Kiếm Phong lúc này mới chợt hiểu ra.

Lúc này thực lực chiếm ưu, muốn bắt dưới Dự Chương Phủ thành, tất nhiên là đơn giản, ai cũng không sợ. Có thể vừa muốn bảo tồn thực lực, lại không tổn thời gian, nhưng là khó làm.

Này thế vẫn là vũ khí lạnh thời đại, mỗi khi gặp đại chiến, đều là thiếp thân vật lộn, có tối đa chút cung nỏ loại hình.

Có thể ở công thành chiến trên, vẫn là tác dụng không lớn, muốn công cái kế tiếp đại thành, bắt tử những người này, làm sao có khả năng?

Diệp Kiếm Phong cũng cuối cùng đã rõ ràng rồi thúc phụ gần nhất đều là mặt ủ mày chau nguyên nhân.

Suy đoán nói: "Thúc phụ vẫn để đại quân đi chậm rãi, hẳn là tích trữ nói hàng tâm ý?"

Nếu muốn thời gian sử dụng rất ngắn, lại bảo tồn đại quân nguyên khí, trừ phi Nguyễn Hiếu Tự chính mình mở thành đầu hàng, hoặc là ở Dự Chương Phủ trong thành mai phục nội ứng hiển thành.

"Không sai! Đại quân ép sát, sẽ chỉ làm Dự Chương Phủ thành trên dưới một lòng, này lưu ra chỗ trống, thì sẽ suy nghĩ nhiều, tìm chút đường lui, lòng người từ xưa như vậy, đây chính là cơ hội của chúng ta, ta đã phái đến trong bóng tối mật thám đi vào liên lạc, ít ngày nữa liền có tin tức..."

"Nhưng cũng không thể một mực dựa vào này, thời khắc mấu chốt, coi như có tổn hại, cũng đến đón đánh!"

Diệp Hồng Nhạn nói, cương nghị trên mặt, thì có sát khí hiện lên.

"So với đại quân tổn thất, vẫn là thiên thời trọng yếu! Lẽ nào thật sự bởi vì cái kia Nguyễn Hiếu Tự do dự chần chờ, liền không đánh? Ta đưa ra thời gian, để nội ứng hoạt động, đồng thời cũng là để phía sau gia tăng chế tác khí giới công thành, như đến lúc đó Nguyễn Hiếu Tự vẫn cứ lưỡng lự, vậy cũng chỉ có thể để Dự Chương thấy máu..."

Diệp Hồng Nhạn tuy chỉ là rất ít vài câu, nhưng Diệp Kiếm Phong nhưng từ bên trong nghe ra một luồng thâm chất thành núi, máu chảy thành

sông, phả vào mặt mũi vị.

Trong lòng biết nếu là tổn hại quá lớn, chính là Chủ công không hạ lệnh, thúc phụ cũng sẽ tung Binh đồ thành, lấy khích lệ sĩ khí, đến lúc đó miễn không được muốn sinh linh đồ thán một hồi!

...

Ngày 10 tháng 2, đại quân Binh đến Dự Chương Phủ thành bên dưới.

Nguyễn Hiếu Tự đăng lâm đầu tường, phóng tầm mắt tới phía dưới Ngô Hầu đại quân, chỉ thấy quân trận liên miên, từng có vạn người, đều thân mang màu đỏ quân trang, này nhìn qua, lại như một màu đỏ làn sóng, lại khác nào thiêu đốt ngọn lửa màu đỏ, toả ra một luồng rung động lòng người sức mạnh!

Dự Chương Phủ thành trên thủ tốt, bị này uy nghiêm quân khí ép một cái, đều là tay chân run rẩy, hầu như không cầm nổi trong tay quân giới.

Những này phủ Binh, quen sống trong nhung lụa lâu ngày, mặc dù có chút huấn luyện, thể phách vẫn còn, nhưng không trải qua chiến trường chém giết, có thể nào cùng như hổ như sói Ngô Hầu đại quân tranh đấu?

Nguyễn Hiếu Tự đáy lòng, không khỏi có chút mù mịt.

Lúc này, Ngô Hầu trong đại quân, mấy kỵ ngựa khoẻ bay ra, đi tới Dự Chương Phủ bên dưới thành diện.

"Thành trên người nghe! Ta chủ Ngô Hầu, trên ứng mệnh trời, phụng chỉ cần vương... Tướng quân nhân từ, rất cho một ngày cân nhắc... Bọn người nếu là gắng chống đối, giết chết không cần luận tội, đến lúc đó hối hận thì đã muộn... Chớ bảo là không báo trước!"

Thì có một cái giọng nói lớn quan quân, lớn tiếng hô.

Quan quân này thanh như hồng chung, mấy dậm đều người. Đây là trong quân chuyên môn bồi dưỡng mắng tay, hai quân khiêu chiến, hoặc là lâm trận chiêu hàng, đa dụng bọn họ.

Lúc này trên tường thành, nghe xong quan quân lời nói, thì có chút gây rối.

Tống Ngọc đại danh, như sấm bên tai, khởi sự tới nay, càng là không có một bại, ở Ngô Châu, đã là quý như thần nhân vật.

Phổ thông sĩ tốt, thấy bên dưới thành đại quân hơn vạn, phe mình chỉ có ba ngàn, mạnh yếu tư thế lập hiện ra, tâm trạng thì có chút lo sợ.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 194: Trong Bóng Tối

Không nói bọn họ, chính là cùng tri phủ Nguyễn Hiếu Tự cùng tiến lên thành quan sát các cấp quan chức, cũng là sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh trực dưới!

Nhìn ra Nguyễn Hiếu Tự, cũng là như giội nước lã, tay chân lạnh lẽo.

"Ngô Hầu quả không phải người thường!" Nguyễn Hiếu Tự thấy thuộc hạ như vậy, tăng hăng một cái, đem chú ý hấp dẫn lại đây, chậm rãi nói.

"Chúng ta ăn lộc vua, trung quân việc, hiện tại phải làm làm sao? Kính xin chư vị dạy ta!"

Nhìn tới diện Tri phủ đại nhân đặt câu hỏi, thuộc hạ hai mặt nhìn nhau, đều là không nói một lời.

Tuy rằng dưới đây mọi người, nhiều có tâm sự, nhưng ở không biết tri phủ chân chính ý nghĩ dự định trước, ai dám nói ra? Không muốn sống sao?

Nguyễn Hiếu Tự nhìn chung quanh một vòng, thấy thuộc hạ quan lại đều là cúi thấp đầu, tựa hồ hận không thể tiến vào khe nứt bên trong, cũng may hắn đã sớm nghĩ tới đây cũng không thể nào tức giận, trái lại có chút buồn cười.

Nói: "Nếu các vị cũng không có thượng sách, vậy ta chờ vẫn là hồi phủ lại bàn..."

Phía dưới mọi người, cũng hận không thể về sớm một chút, vì là chính mình dòng dõi tính mạng, làm chút dự định, đều là âm âm đáp ứng.

Trở lại phủ đệ, mãi đến tận tiến vào thư phòng, Nguyễn Hiếu Tự sắc mặt, mới bỗng nhiên chìm xuống, nghĩ đến vừa nãy thủ hạ tan tác như chim muông mất mặt tư thái, càng là trong lồng ngực tức giận khôn cùng.

Nguyễn Hiếu Tự thư phòng, chính là phủ đệ trọng địa, không có thông báo, một khi tiến vào, chính là lập tức trượng giết phần!

Năm ngoái, thì có một phòng mới nhập tiểu thiếp, ý vào sủng ái, tự tiện xông vào, Nguyễn Hiếu Tự tại chỗ chính là giận tím mặt, không để ý thị thiếp khổ sở cầu xin, sai người tha ra đánh chết tươi!

Kinh chuyện này, hạ nhân càng thêm sợ hãi, không còn dám vượt qua ranh giới một bước!

Nguyễn Hiếu Tự tâm tư ẩn sâu, chỉ có ở này hoàn toàn thuộc về mình tư mật nơi, mới hiển hiện ra chôn dấu đáy lòng tâm tình.

"Hừ! Thăng nhãi ranh!"

Nguyễn Hiếu Tự rút ra trường kiếm, trong suốt ý lạnh. Liền lan tràn ra, quay về bàn mãnh khảm vung lên, ánh kiếm lấp lóe bên trong, này thượng giai cây mun làm ra bàn học, liền nứt thành hai khối.

Giấy trắng bay tán loạn. Như tán Hoa Hồ Điệp giống như từng mảnh từng mảnh bay xuống.

Nguyễn Hiếu Tự xả giận, vẻ mặt lại khôi phục trước bình tĩnh.

Lặng lẽ một lúc lâu, vừa mới đến một mảnh giá sách bên, lắc lắc chuông đồng!

Bên trong thư phòng truyền đến máy móc tiếng vang, giá sách dờn, lộ ra một cái đèn nhánh thông nói tới.

Hang động này u ám. Không biết đi về nơi nào, không có ánh sáng, tựa hồ một con quái thú mở ra miệng lớn, muốn nuốt sống người ta!

Không lâu, tiếng bước chân vang lên. Một người áo đen liền đi ra.

Thấy Nguyễn Hiếu Tự, chính là quý xuống hành lễ: "Xin chào gia chủ!"

Nguyễn Hiếu Tự cơ mật bên trong thư phòng, dĩ nhiên có khác ám đạo! Điểm ấy, sợ là ý vì là tâm phúc Trương Hòa, cũng không biết.

Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, nhưng cũng hợp tình hợp lý, nguyên gia chính là Quận Vọng, sao không có chút trong bóng tối thế lực.

Trương Hòa không biết. Chính là vẫn không có tiến vào hạt nhân.

"Ừm! Đợi lát nữa đem nơi này dọn dẹp một chút, lại đổi tân, cần phải cùng trước như thế!"

"Vâng!" Người mặc áo đen đáp ứng.

"Hôm nay đại quân áp cảnh. Bên trong phủ có thể có cái gì dị động?" Nguyễn Hiếu Tự thẳng đi tới một tấm ghế Thái sư trước ngò, mới chậm rãi hỏi.

Người mặc áo đen này, chính là nguyên gia ám điệp đầu lĩnh, chuyên môn phụ trách bên trong dò hỏi tin tức. Có lúc cũng phụ trách giám thị, ám sát chuyện.

Quả nhiên, liền nghe người mặc áo đen có chút thanh âm khàn khàn vang lên: "Dự Chương Phủ bên trong. Gần nhất có thêm chút khuôn mặt mới, tuy rằng ra về nơi khác khách thương. Cũng có hộ tịch cùng qua cửa công văn, lai lịch nhưng thật là khả nghi. Nghi là thám tử..."

"Hoàng phổ gia gần nhất, thu nạp gia đình hộ viện, phát xuống vũ giới, tựa như muốn có hành động..."

"..."

Người mặc áo đen này âm thanh từ từ, nhưng đem Dự Chương Phủ bên trong tình trạng gần đây, từng cái nói đến, cho thấy nguyên gia đối với toàn bộ Dự Chương Phủ thành mạnh mẽ lực chưởng khống.

Nguyễn Hiếu Tự cẩn thận nghe xong, thỉnh thoảng hỏi, người mặc áo đen từng cái trả lời, cuối cùng, Nguyễn Hiếu Tự tự trong lúc lơ đãng, liền hỏi: "Trương Hòa sự, chuẩn bị đến thế nào rồi?"

"Đều theo dặn dò chuẩn bị thỏa đáng, tìm đều là tín nhiệm người, ở Trương Hòa ẩm thực bên trong hạ độc vật, chỉ cần đại nhân ra lệnh một tiếng, liền có thể lấy tính mạng..."

Đại Càn thế gia, đối với bồi chủ người, tự nhiên sớm có một bộ quy củ, tất phải giết mà yên tâm!

Tấm này cùng, tố được Nguyễn Hiếu Tự đại ân, nhưng trong bóng tối bị Bạch Vân Quan thu mua, làm thuyết khách, còn bị phát hiện, lần này tròng, có thể tốt hơn chỗ nào?

Ở bình thường, tấm này cùng thân là chủ bạc, có viên chức, coi như Nguyễn Hiếu Tự muốn động hãn, cũng cần kiêng kỵ ba phần.

Nhưng hiện tại không giống! Gặp thời loạn lạc, lại là thời chiến, như không phải là không có thiên thời, lại có ngoại địch, dựa vào Quận Vọng

nhà sức lực, Nguyễn Hiếu Tự thậm chí có thể học những người khác, đem Dự Chương Phủ phân thành tư hữu, cũng là một phương tiểu chư hầu!

Cho dù hiện tại, có Tống Ngọc cái này đại địch, không thể không dựa vào Châu lý, Nguyễn Hiếu Tự ở Dự Chương Phủ, cũng có thể được cho một tay che trời.

Bất cứ lúc nào cũng có thể đem Trương Hòa tha ra, chém đầu răn chúng!

Chỉ là nhìn nhiều năm tình cảm, lại nhớ tới đại quân áp cảnh, mới nhàn nhạt buông tha, chuẩn bị cho cái "Chết bệnh" kết cục, cũng coi như toàn quân thần một hồi nhân duyên.

Đã sớm dặn dò nhân thủ, ở Trương Hòa ẩm thực trung hạ đến thuốc, thuốc này bản thân không độc, đối với người còn có bổ ích, chỉ là trên cơ thể người bên trong dần dần tích lũy, một khi gặp một loại khác mùi thuốc khí, liền sẽ lập tức biến thành kịch độc!

Người chết sắc mặt trắng bệch, cùng đột phát bạo bệnh nhanh rất là tương tự.

Trước hay dùng quá mấy lần, ngoại trừ mấy cái đối thủ, hiện tại hay dùng ở này cùng trên người!

Bất luận Nguyễn Hiếu Tự sau khi là chiến là hàng, tấm này cùng chỉ là một cái binh sĩ, nhưng là không quan trọng gì.

Như chiến, tấm này cùng đương nhiên phải giết tế cờ, như hàng, cờ này bồi chủ người, cũng không thể giữ lại, miễn bị phản phệ.

Ngược lại, ai sẽ vì như thế làm việc nhỏ, đến làm khó dễ một cái Quận Vọng tri phủ?

"Hiện tại trước tiên đừng phát động, chờ mấy ngày, cho nữa trương chủ bạc ra đi..." Nguyễn Hiếu Tự tâm tư chuyển động, âm thanh cũng tựa hồ mang theo hơi lạnh.

"Lão phu rất là đau lòng! Trương Hòa theo ta thật lâu, không muốn liền đi tới này bộ..."

Nói lời này thì, Nguyễn Hiếu Tự trên mặt bi tiếc vẻ đại nùng, không giống làm bộ.

Thật làm bộ thì giả cũng thật, giả làm thật thì thật cũng giả, này Nguyễn Hiếu Tự, thân là Quận Vọng gia chủ, lại trải qua nhiều năm rèn luyện, sớm lão với nhân sự.

Hiện đang chậm chậm nói đến, tựa hồ đúng là đang vì thuộc hạ tiếc hận!

Người mặc áo đen trầm giọng nói: "Trương Hòa bán chủ cầu vinh, thực sự chết không hết tội, gia chủ không cần vì là bức này người đau buồn..."

"Người lão, đều là có chút hoài cự, lão phu hiện tại còn có thể hồi tưởng hai mươi năm trước, Trương Hòa vẫn là thiếu niên, cùng lão phu du lịch Ngô, với Mai Lâm nấu rượu, trò chuyện với nhau thật vui chi cảnh..."

Nguyễn Hiếu Tự ánh mắt mê ly, hồi ức nói, lại dặn dò hạ xuống: "Người ghi nhớ... Trương Hòa cha mẹ còn ở nhân thế, cũng có con nối dõi, sau này khi chăm sóc nhiều một chút..."

"Chủ công nhân từ!" Người mặc áo đen cung kính nói.

"Được rồi! Những thứ này đều là việc nhỏ!" Nguyễn Hiếu Tự xoa một chút khóe mắt, lại sửa sang lại y quan.

Đây là thế gia bí truyền pháp môn, những động tác này qua đi, người mặc áo đen lại nhìn thì, Nguyễn Hiếu Tự dáng dấp bất biến, chỉ là khí độ cùng trước khác nhau một trời một vực.

Trước bị thương thuộc hạ lão nhân đã biến mất, còn lại, vẫn là cái kia chưởng quản một phủ, quyền sinh quyền sát trong tay, chuyên quyền độc đoán nguyên gia gia chủ!

"Ta khiến người đi, cùng bên kia liên lạc, kết quả làm sao?" Nguyễn Hiếu Tự chậm rãi hỏi, ánh mắt nếu như đao thương, muốn đâm tới người mặc áo đen đáy lòng.

Bị này ánh mắt một nhìn chăm chú, người mặc áo đen trong lòng đại lẫm, không dám thất lễ, mau mau nói:

"Việc này tiểu nhân đang muốn bẩm báo gia chủ! Ta đã cùng bên kia đạt được liên lạc! Cũng đạt được tin chính xác, việc này như thành! Nguyên gia có thể bảo toàn, không mấy may tơ hào, chính là gia chủ, cũng có thể kế tục lấy chính ngũ phẩm tri phủ xuất sĩ, đương nhiên, đến giao ra quyền cầm binh!"

"Muốn giao ra binh quyền sao?" Nguyễn Hiếu Tự cau mày, hẳn chính là Quận Vọng gia chủ, ở Dự Chương thế lực ngăm rất lớn, liên với phủ Binh, cũng ở trong lòng bàn tay.

Thời loạn lạc bên trong, có binh quyền, mới là dòng dõi tính mạng bảo đảm!

Nhưng cũng biết, bất luận kết quả cuối cùng làm sao, Dự Chương rơi vào phương nào trong tay, trừ phi đánh mình cờ hiệu tự lập cắt cứ, đồng thời đánh đuổi ngoại địch, bằng không ai cũng sẽ không để cho Quận Vọng chưởng binh quyền, này không phải mê hoặc tạo phản sao?

"Điều kiện này, không sai rồi! Có thể thấy được người tác dụng tâm!"
Nguyễn Hiếu Tự nhàn nhạt khích lệ.

Tuy rằng từ bỏ binh quyền, có chút không cam lòng, nhưng có thể bảo toàn tự thân gia tộc, kế tục nhận chức quan, cũng là không sai.

"Vì là gia chủ đại nhân tận trung, chính là tiểu nhân bản phận!"

Nghe được Quận chúa khích lệ, người mặc áo đen đáy lòng vui vẻ, nhưng trên mặt không chút nào lộ, trầm giọng nói.

Quả nhiên, Nguyễn Hiếu Tự nghe xong người này không kể công, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt nhưng trở nên nhu hòa, có cố gắng tâm ý.

Cười nói: "Ta nói người có công! Chính là có công! Chối từ cái gì?"

Dừng một chút, còn nói: "Có công há có thể không thưởng? Như vậy đi! Nhà người ở thành bắc, không phải có gần trăm mẫu điền mà! Ta lại tứ người một trăm, đủ hai trăm mẫu, đồng thời kiến cái tòa nhà, cũng coi như là cái nho nhỏ nông trang rồi!"

"Đa tạ gia chủ! Đa tạ gia chủ!" Người mặc áo đen lúc này thật đúng là bị khiếp sợ không thôi, đồng thời cảm động đến rơi nước mắt, liên tục dập đầu tạ ân!

Ban thưởng cũng chia đẳng cấp, này trực tiếp ban tặng Thổ Địa, có thể không thể so thưởng chút kim ngân những vật này, dù sao tiền tổng hội xài hết, nhưng đất ruộng, nhưng có thể cuộn cuộn không ngừng sinh ra lợi ích đến!

Chính là Quận Vọng nhà, đồng ruộng cũng không nhiều, càng kiêm chỉ điểm không tiến vào, dễ dàng sẽ không lấy ra.

Hiện tại lại một lần phong tứ bách mẫu, này có thể là không bình thường đại ân tuệ!

Tuy rằng người mặc áo đen này chính là ám điệp, làm việc quý bí, mấy không giống người.

Nhưng nếu bản chất vẫn là nhân loại, tự nhiên ngóng trông quang minh, khát vọng sinh hoạt dưới ánh mặt trời, càng là hắc người trong bóng tối, càng là như vậy.

Bây giờ, có này hai trăm mẫu điền, sau đó sinh hoạt, thì có bảo đảm!

Chính là chính mình vô phúc tiêu thụ, cũng là gia tộc quật khởi căn cơ!

Người mặc áo đen cảm xúc dâng trào, hầu như không kiềm chế được.

Nguyễn Hiếu Tự thấy này, cười nhạt, nếu là như vậy trọng thưởng bên dưới, người này vẫn là mặt không biến sắc, cái kia ngược lại thật sự là muốn nhìn với cặp mắt khác xưa, chặt chẽ phòng bị rồi!

Còn nói: "Bây giờ chính trực thời buổi rối loạn, Dự Chương Phủ trong ngoài, vẫn cần người nhiều hơn kiểm tra, một khi có bất kỳ động tĩnh gì, bất cứ lúc nào, trực tiếp mật báo cho ta..."

Lời nói này, rốt cục đem người mặc áo đen từ trong suy nghĩ kéo ra ngoài.

Biết lúc này Chủ công vui lòng trọng thưởng, còn không phải là vì phủ thành ổn định, vững vàng giao tiếp dời đi!

Như có thể hoàn thành việc này, cái kia bách mẫu ruộng tốt cùng cao trạch mỹ viện, tự nhiên có, nếu là làm hư hại việc xấu, có thể bảo vệ cái mạng nhỏ, liền có thể đốt nhang rồi!

Mau mau quỳ xuống, nói: "Xin mời gia chủ đại nhân yên tâm, tiểu nhân coi như tan xương nát thịt, cũng phải vì gia chủ làm thỏa đáng việc này!"

"Rất tốt! Người đi xuống đi!" Nguyễn Hiếu Tự nói.

Nhìn người mặc áo đen thân ảnh biến mất ở trong tối nói bên trong, sắc mặt liền biến ảo không ngừng...

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 195: Nguy Cấp

Hoảng Trị năm đầu ngày mùng 10 tháng 2, Diệp Hồng Nhận đại quân Bình lâm Dự Chương Phủ thành bên dưới.

Hai tháng mười hai, Dự Chương tri phủ Nguyễn Hiếu Tự, đại mở cửa thành, dâng lên ấn thụ cùng hộ tịch Công văn, thỉnh cầu quy hàng.

Diệp Hồng Nhận đại hỉ bên dưới, tuyên bố đại quân vào thành, không mảy may tơ hào, cũng suốt đêm phi ngựa đưa thư cho Tống Ngọc.

Có Nguyễn Hiếu Tự phối hợp, Dự Chương Phủ thành tiếp thu Công tác, tiến hành đến cực kỳ thuận lợi, chính là những người khác không đặt xuống thị trấn, đạt được Nguyễn Hiếu Tự chiêu hàng tin sau, cũng phần lớn đầu hàng.

Chỉ có Hoàng phổ gia nỗ lực phản kháng, đồng thời bày ra ám sát Diệp Hồng Nhận, nhìn thấu sau bị diệt môn.

Tới mười lăm ngày, toàn bộ Dự Chương Phủ, đã đều ở Tống Ngọc chưởng khống bên dưới!

Thái Dương treo lơ lửng trên không trung, cho đại địa mang đến chút ấm áp, chiếu rọi ở trên thân thể người, trên đất hiện ra hình chiếu.

Dự Chương Phủ thành, lúc này cửa thành mở ra, hai bên sắp xếp nghi trượng hộ vệ, làm như đang đợi người nào.

Diệp Hồng Nhạn trước tiên đầu lĩnh, sau đó chính là nguyên dự Chương tri phủ Nguyễn Hiếu Tự, còn có Diệp Kiếm Phong một đám văn võ quan lại, đều ăn mặc chính thức quan phục, lẳng lẳng lập ở phía sau.

"Báo! Chủ Công đã đến bên ngoài mười dặm!" Lúc này, một cái lính liên lạc khoái mã lại đây nói.

"Nghị trượng cổ nhạc chuẩn bị!" Diệp Hồng Nhạn uống.

Hai bên chờ đợi nhạc sĩ không dám thất lễ, dồn dập cầm lấy nhạc khí chuẩn bị.

Diệp Hồng Nhạn nhìn chung quanh một vòng, thấy tất cả đều là đều đầu vào đây, không khỏi cười nói: "Hừm, nghị trượng hộ vệ đều là chính tề, này còn nhiều thiệt thòi nguyên đại nhân giúp đỡ..."

"Ha ha... Nơi nào nơi nào, ta nho nhỏ này ban nhạc, năng lực Ngô Hưu diễn tấu, tán gẫu lấy giải trí, cũng là được tiện lợi!"

Nguyễn Hiếu Tự mỉm cười nói.

Khắp cả mấy toàn bộ Dự Chương Phủ, cũng chỉ có làm Quận Vọng nguyên gia, có thể kiếm ra một cái đủ quy cách lễ nghi ban ngành, nghênh tiếp Ngô Hưu. Không thất lễ mấy.

Vừa nhưng đã quy hàng, vậy dĩ nhiên muốn làm đến triệt để, Nguyễn Hiếu Tự nghe được Ngô Hưu sắp đến, Dự Chương Phủ thành lễ nghi nhạc sĩ khuyết thiếu, nhưng là lập tức đem nguyên phủ hết thầy nhạc sĩ ban ngành dâng lên. Lấy biểu trung tâm!

Mặc kệ trong lòng đến cùng nghĩ như thế nào, nhưng trong chính trị, chỉ xem bên ngoài tỏ thái độ.

Này tư thái, tự nhiên tiến vào Diệp Hồng Nhạn trong mắt, đối với này Nguyễn Hiếu Tự, cũng là nhiều hơn mấy phần thân cận. Lúc này nhìn lại. Thấy người này vẫn còn có chút tâm thần không yên tâm ý, không khỏi cười hỏi: "Tri phủ đại nhân có gì như vậy?"

Nguyễn Hiếu Tự cười khổ nói: "Nghĩ sắp gặp mặt Ngô Hầu, có chút thất thố, mong rằng chớ trách!"

Đối với này không tới hai mươi, liền cầm binh mấy vạn. Xưng hầu kiến quốc người tuổi trẻ, dù là Nguyễn Hiếu Tự kiến thức rộng rãi, tâm tư thâm trầm, cũng là có chút lo sợ.

"Ha ha... Nguyễn đại nhân yên tâm, Chủ Công từ trước đến giờ thường phạt phân minh, lần này đại nhân dâng lên Dự Chương Phủ, chính là bắc chinh đệ nhất Công, Chủ Công tất có ban thưởng phát xuống. Thân nặng lại có cái gì tốt lo lắng đây?"

Diệp Hồng Nhạn khuyên lớn nói. Xưa nay hàng thần hàng tướng, gặp mặt chủ mới quân thời gian. Đều có này thái, ngược lại cũng không cho rằng quái.

"Thừa tướng quân chúc lành rồi!" Nguyễn Hiếu Tự cười khổ nói.

Đang lúc này, phương xa phía chân trời, cát bay đá chạy, tựa hồ nổi lên một cái màu vàng Cự Long!

Gần chút xem ra, nhưng là một làn sóng kỵ binh chạy băng băng vết tích. Móng ngựa bước qua, vung lên tro bụi. Từng trận cát vàng bị quăng ở phía sau, tung bay bắn lên. Uyển như màu vàng đất Cự Long, ngay tại chỗ lẫn lộn.

Cự Long áp sát, hiển hiện ra trong đó mạnh mẽ kỵ sĩ bóng người.

"Đây là kỵ binh! Hơn một nghìn kỵ binh!" Nguyễn Hiếu Tự có nhãn lực, lăm băm nói.

Nhưng là biết phía nam ngựa quý giá, thường thường chính là hạn chế mậu dịch thương phẩm, này hơn một nghìn kỵ binh, ở Ngô Châu, hầu như có thể hoành hành!

"Đây là Hắc Vũ Kỵ! Nói vậy Chủ Công cũng đến rồi!" Diệp Hồng Nhạn giới thiệu nói.

Âm thanh vừa ra, Hắc Vũ Kỵ liền bão táp đến trước mặt, theo một tiếng thét ra lệnh, lập tức dừng lại, gần nghìn kỵ binh cộng thêm ngựa, động tác hầu như chỉnh tề như một, lại có chút vui tai vui mắt cảm giác.

Nguyễn Hiếu Tự liền không khỏi nghĩ, như vậy kỷ luật nghiêm minh quân đội, đến trên chiến trường, có thể phát huy ra bao lớn uy lực?

Đang lúc này, từ Hắc Vũ kỵ bên trong, truyền ra một cái thanh âm trong trẻo: "Ha ha... Hồng Nhạn quả nhiên biết rõ Cô tâm!"

Hắc Vũ kỵ tự hai bên tách ra, hiện ra trung gian một bóng người.

Bóng người này ăn mặc một thân huyền hắc áo giáp, cười ở một con ngựa ô trên, chính cười tùm tùm nhìn Diệp Hồng Nhạn.

"Hồng Nhạn! Người quả nhiên không để Cô thất vọng!"

Người này tự nhiên là Tống Ngọc, lúc này thấy Diệp Hồng Nhạn không chỉ thần tốc bắt Dự Chương Phủ, lại hầu như không có thương vong, còn tăng mấy ngàn Binh, chính là đại hỉ quá đổi.

"Mặt tướng tham kiến Ngô Hầu!"

Diệp Hồng Nhạn mau tới trước chào.

"Đây chính là không tới hai mươi liền nhất thống Ngô Nam Ngũ phủ, cầm binh mấy vạn, nhòm ngó thiên hạ Ngô Hầu sao?"

Nguyễn Hiếu Tự nhìn lập tức oai hùng anh phát thiếu niên, không khỏi có chút thất thần.

Cái khác hàng quan, cũng phần lớn như vậy.

Mã cười lên, Tống Ngọc một thân nhung trang, nhưng không mất tự thân khí độ, lúc này ở Hắc Vũ kỵ chen chúc hộ vệ dưới, càng lộ vẻ anh tư bộc phát!

Để những này quá nhi lập chi niên quan văn, hơi có chút cả đời đều sống đến cầu trên người cảm giác.

Nguyễn Hiếu Tự thất thần, chỉ là nháy mắt, nhiều năm thế gia hun đúc bồi dưỡng được đến hàm dưỡng, vẫn để cho hắn lập tức thu thần, đại lễ cúi chào nói: "Tiểu thần Nguyễn Hiếu Tự, gặp Ngô Hầu ngàn tuổi!"

Mặt sau Lục Tào cùng mấy huyện lệnh, lúc này như vừa tỉnh giấc chiêm bao, đều là theo bái xuống: "Xin chào Ngô Hầu! Ngô Hầu ngàn tuổi ngàn tuổi ngàn ngàn tuổi!"

"Đều miễn đi!" Tống Ngọc xuống ngựa nói.

"Tạ Chủ Công!" Mọi người lần thứ hai hành lễ, mới đứng dậy.

"Người chính là Nguyễn Hiếu Tự?" Tống Ngọc đi tới Nguyễn Hiếu Tự trước mặt, đánh giá lão nhân này, đặc biệt hắn trên đỉnh một cái vàng óng ánh bản mệnh, rất là hiếm thấy.

Ở bản mệnh khí chu vi, còn có đại đoàn minh Hoàng Khí vận, có chính ngũ phẩm vị trí. Chỉ là có chút phù phiếm, đây là Tống Ngọc còn chưa triệt để tiếp nhận duyên cớ.

Chỉ nhìn số mệnh, Tống Ngọc đã biết này Nguyễn Hiếu Tự ở Dự Chương Phủ, thực sự là căn cơ thâm hậu, bằng vào mượn gia thế chống đỡ, liền không thể khinh thường.

"Chính là tiểu thần!" Nguyễn Hiếu Tự không biết Ngô Hầu là ý gì, vẫn là nhắm mắt, trả lời nói.

"Người có thể quy thuận Cô, tất nhiên là thuận theo mệnh trời, có Công không quá, Cô cũng nhìn Dự Chương Phủ chí, người tại vị thì, có thể khơi thông tuần hà, khai khẩn ruộng tốt, hoạt dân mấy vạn, chính là năng thần tài năng!"

Tống Ngọc khích lệ nói, chỉ là càng nói, Nguyễn Hiếu Tự cái trán, mồ hôi lạnh càng nhiều.

Đến cuối cùng, suýt chút nữa đứng thẳng không được, miễn cưỡng nói: "Ngô Hầu... Quá khen. Không... Bất quá là một chút Công lao, cái nào đủ nói đến..."

Liền với âm thanh, đều có chút run rẩy.

"Người có thể bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, Cô cũng sẽ không nuốt lời, liền ban bố nhận lệnh. Dự Chương Phủ tri phủ Nguyễn Hiếu Tự, tri chính có Công, lại thức cơ bản, rất hợp Cô tâm, kim chuyển mặc cho Văn Xương Phủ tri phủ, tức khắc tiền nhiệm!"

Tống Ngọc lại tựa như cười mà không phải cười nhìn Nguyễn Hiếu Tự một chút. Nói tiếp:

"Người giao hàng ấn thụ quan phục sau, lập tức đi tới Ngô Nam tiền nhiệm, không được sai lầm!"

"Vâng!" Nguyễn Hiếu Tự mồ hôi tuôn như nước, sắc mặt trắng bệch đến không giống người sống, giống bị rút đi toàn bộ tinh khí cùng sức

sống. Nhưng vẫn là giấy giụa bái xuống lĩnh chỉ.

Ngay khi mệnh lệnh sinh thành trong nháy mắt, Nguyễn Hiếu Tự trên đỉnh minh hoàng mây khói, nhanh chóng tiêu tan, Tống Ngọc bên này vàng óng ánh số mệnh dâng lên, phong phú số mệnh, đồng thời một thoáng cùng cố, nói rõ này Nguyễn Hiếu Tự, tất có thể thắng Nhâm tri phủ chức vụ.

Tống Ngọc thấy này. Cười thầm trong lòng.

Trước này Nguyễn Hiếu Tự số mệnh, đến từ nguyên gia tự thân, căn cơ ần sâu. Cùng Tống Ngọc số mệnh nhưng có chút không hòa vào nhau.

Nếu là vẫn giữ mặc cho Dự Chương, vậy chỉ cần hơi có phản tâm, sẽ có phiền toái lớn.

Này chuyển mặc cho Ngô Nam, nhưng là cái thần lai chi bút.

Nguyễn Hiếu Tự căn cơ, đều ở Dự Chương, một khi chuyển qua Ngô Nam. Lại giống như không có rẽ lục bình, không nổi lên được cái gì lãng đến.

Nếu như bản phận làm tri phủ sự. Vậy dĩ nhiên ai cũng sẽ không đi quản hãn, nhưng nếu có phản tâm. Nhưng là tự tìm đường chết mà thôi!

Này Văn Xương tri phủ, cũng là chính ngũ phẩm vị trí, đồng thời ở vào Ngô Nam, rời xa chiến trường, sau đó nhiều hơn nữa thêm ban thưởng chút kim ngân những vật này, cho phép ai cũng nói không ra lời.

Như vậy, chính là muốn triệt để tiêu trừ Dự Chương Phủ bên trong không ổn định nhân tố, chuẩn bị sắp đến đại chiến!

Tống Ngọc đem Nguyễn Hiếu Tự chuyển phong đến Ngô Nam sau, rồi hướng mấy cái quy hàng Huyện lệnh, nhiều hơn cố gắng, nhưng cũng không tiến hành điều động.

Theo đại lễ qua đi, nhạc sĩ tấu lên nghênh chủ chi nhạc, Tống Ngọc một nhóm ở mọi người chen chúc dưới, tiến vào Dự Chương Phủ thành.

Đây là vui mừng việc, đương nhiên phải mở ra buổi tiệc, ở tiệc rượu trên, mọi người nói cười yến yến, liền với Nguyễn Hiếu Tự, cũng tựa hồ khôi phục lại, cùng mọi người chúc rượu chuyện phiếm, thỉnh thoảng nói chút chuyện cười, nào có trước nửa điểm đôi thái?

Yến hội qua đi, Tống Ngọc nhưng mang theo Diệp Hồng Nhạn mấy cái tâm phúc, đi tới thư phòng.

"Chủ Công như vậy cấp bách, nhưng là có đại sự?"

Người ở tại tràng, Diệp Hồng Nhạn địa vị tối cao, cùng Tống Ngọc quan hệ cũng khá là quen biết, liền thay thế mọi người hỏi.

"Không sai! Vốn là đại quân muốn sáng mai mới đến, chỉ là Cô trên đường đạt được một cái tin, mới mang theo Hắc Vũ kỳ đi đầu tới rồi!"

Tống Ngọc sắc mặt trầm trọng, chậm rãi nói.

"Hắn là? Ngô Châu bắc bộ có biến?"

Diệp Hồng Nhạn hỏi, cũng chỉ có việc này, mới có thể làm cho Tống Ngọc thay đổi sắc mặt, không tiếc thay đổi kế hoạch.

"Không sai! Cô đạt được Cẩm y vệ tin tức, châu mục Triệu Bàn cùng Hoắc Lập không biết đạt thành thỏa thuận gì, hiện nay đã hình thành trên thực tế liên minh, có Hoắc Lập giúp đỡ, Triệu Bàn thu đến các phủ binh quyền, kiểm ra hai vạn người, đều giao cho Hoắc Lập cai quản, hiện nay đã đêm tối hướng về ta quân tới rồi!"

Tin tức này, lập tức dường như đá tảng tập trung vào hồ nước, nhắc lên bọt nước vô số, thuộc hạ cũng là ồn ào, thỉnh thoảng có hút vào khí lạnh

thanh âm vang lên.

"Hoắc Lập bản bộ thì có vạn người, hơn nữa 20 ngàn, này thì có 3 vạn đại quân, sau lưng lại là Châu mục, lấy mười mấy phủ vật tư chống đỡ, thực lực này, đủ có thể cùng ta quân so sánh cao thấp!"

Diệp Hồng Nhạn trịnh trọng nói.

"Đúng đấy!" Tống Ngọc lẩm bẩm nói.

"Cô cũng biết tình hình cấp bách, mới tăng nhanh hành trình, may là Hồng Nhạn không phụ kỳ vọng cao, bắt Dự Chương Phủ, xem như là hòa nhau một ván..."

"Hiện tại chuyện gấp phải tòng quyền, Hồng Nhạn, người phân phó, Dự Chương Phủ thực hành quân quản, tiêu cấm sau không được với nhai, các gia dò xét lẫn nhau, cổ vũ mật báo, có Công không quá, đồng thời phân chia bảo giáp, thực hành tội liên đới!"

Tống Ngọc ở làm đến trên đường, đã sớm nghĩ kỹ chương trình, lúc này từng cái nói tới.

"Những này cử động, Nguyễn Hiếu Tự ngày mai đi rồi liền thi hành, đồng thời Cô bộ quân cũng nên đến, đến lúc đó Dự Chương vững như thành đồng vách sắt, càng có 31,000 đại quân, thêm vào sáu ngàn hàng Binh, vậy thì có 40 ngàn đại quân, đến lúc đó thừa thế xông lên, đem Hoắc Lập chôn thây ở đây!"

Tống Ngọc hờ hững nói, trong giọng nói, nhưng để lộ ra một luồng không gì sánh kịp tự tin!

Hiện tại Hoắc Lập dẫn dắt, chính là Ngô Châu cuối cùng sức mạnh chống cự, chỉ cần trận chiến này đắc thắng, cái kia cướp đoạt toàn bộ Ngô Châu, sẽ không có bất cứ hồi hộp gì!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 196: Trà Thiện

Thuộc hạ mọi người, nghe được Tống Ngọc kế hoạch, đều là ánh mắt sáng choang, hiển nhiên cũng là nhìn thấy trong đó lợi ích!

"Nếu là cái kia Nguyễn Hiếu Tự không chịu đi, hoặc là mượn cơ kéo dài, nên làm gì?" Diệp Hồng Nhạn hỏi.

Tuy rằng trong lòng đã sớm đoán được đáp án, nhưng tốt xấu là cái ngũ phẩm quan to, thế nào cũng phải hỏi thăm, không thể tùy tiện động thủ.

"Hắc! Lúc này đã không thể kìm được hân!" Tống Ngọc cười gằn nói.

Dừng một chút, nhưng lại nói: "Cô quan cái kia Nguyễn Hiếu Tự, nhưng không phải cố chấp tử thủ người, nói vậy cũng thấy rõ tình thế, không cần lo ngại..."

"Muốn xây dựng quân doanh, chứa đựng 40 ngàn đại quân, cũng không nhỏ sự, Hồng Nhạn, này liền giao cho người rồi!"

Tống Ngọc dặn dò nói.

"Vâng!" Diệp Hồng Nhạn khom người tuân mệnh!

"La Bân! Cho Cô chung quanh rắc du kỵ, tìm hiểu tin tức! Một có Hoắc Lập đại quân tin tức, lập tức đăng báo!"

"Vâng!" La Bân đi ra, lớn tiếng đáp ứng.

"Đám người còn lại, các theo kế hoạch làm việc!" Tống Ngọc lại dặn dò.

"Tuân mệnh!"

Thuộc hạ đồng loạt hồi đáp.

Nguyễn Hiếu Tự đến cùng là một người thông minh, tiệc rượu qua đi trước hết về Công phủ giao hàng, lập tức về nhà thu thập hành lý, chuẩn bị đi nhậm chức.

Ngày thứ hai, cửa thành mới vừa mở, liền dẫn theo mấy cái người nhà, vội vàng hướng về Ngô Nam bước đi.

Đây chính là cái thức thời vụ, Tống Ngọc đại hỉ, sau đó đem Dự Chương phòng giữ việc giao cho Diệp Hồng Nhạn, chuẩn bị đón lấy đại chiến.

Cho tới nguyên Dự Chương chủ bạc Trương Hòa, nhưng là đột nhiên bạo nhanh, bệnh trạng cực kỳ mãnh liệt, cùng ngày liền qua đời.

Đối với tin tức này, Tống Ngọc rõ ràng trong lòng, nhưng cũng không nói gì.

Ở về điểm này, Nguyễn Hiếu Tự đoán chừng phải rất đúng, không có ai sẽ vì chỉ là một con cờ đến làm khó dễ Quận Vọng gia chủ.

Này chủ bạc chết. Không có gây nên bất kỳ sóng gió, tựa hồ bị tất cả mọi người quên.

Tới buổi trưa, bị kỵ binh bỏ lại đằng sau mấy vạn bộ quân, cũng là vội vã chạy tới.

Tống Ngọc mệnh lệnh đại quân nghỉ ngơi, chuẩn bị đón lấy đại chiến.

Theo Dự Chương Phủ toàn thể tiến vào bị chiến trạng thái. Hoắc Lập mang theo 3 vạn đại quân, sắp giết tới tin tức, cũng ở Ngô Châu truyền lưu ra, người tinh tường vừa nhìn liền biết, trận chiến này, chính là quyết định Ngô Châu thuộc về then chốt một trận chiến. Người thắng hầu như liền có thể xưng Ngô Châu chi chủ!

Đối với trận chiến này tin tức, đều cực kỳ quan tâm, không ít mật thám gián điệp, đều là như ong vỡ tổ phả ra, đi tới Dự Chương tìm hiểu tin tức.

Trong lúc nhất thời. Dự Chương Phủ không khí, đều tựa hồ ngưng tụ lên, tràn ngập cảm giác ngột ngạt, vừa tựa hồ động một cái liền bùng nổ, khủng bố cực kỳ, nếu không là Tống Ngọc đứng lúc thực hành quân quản, còn không biết muốn ra loạn gì.

Đại chiến mây đen, chính thức bao phủ ở Dự Chương Phủ bên trên!

Hai tháng hai mươi. Hoắc Lập suất 3 vạn đại quân đã tìm đến Hồng Trạch Phủ, đồng tiến trú Hồng Trạch Phủ thành, ở Thanh Long Quan ở ngoài. Chính thức hình thành hai quân đối lập chi cục.

Dự Chương Phủ thành, Trích Tinh Lâu.

Diệp Hồng Nhạn vội vã lên lầu, đến tầng cao nhất, liền thấy Tống Ngọc cùng Hạ Đông Minh chính ngồi khoan chân, trung gian bày đặt bàn cờ, làm như chính đang đánh cờ. Chu vi còn xếp đặt trà cụ chén trản, một mùi thơm liền phả vào mặt.

Tống Ngọc một thân màu xanh nhạt trang phục nhà nho. Thái độ thanh thản, thỉnh thoảng niệm hạ xuống.

Loại này nhàn nhã bầu không khí. Ngay lập tức sẽ cảm hoá Diệp Hồng Nhạn, khiến cho hần không khỏi hạ thấp bước chân, tâm tình tựa hồ cũng theo bình tĩnh lại.

Đứng thẳng một bên, không dám đánh quấy nhiều.

"Là Hồng Nhạn a!" Tống Ngọc tự trong lúc lơ đãng, liền phát hiện Diệp Hồng Nhạn, nói: "Đến! Ném thử này trà!"

"Quấy rồi Chủ Công rồi!" Diệp Hồng Nhạn cung kính hành lễ.

Hạ Đông Minh lại rót một chén nước chè xanh dâng, Diệp Hồng Nhạn phụ cận tiếp nhận.

Đến lầu trung tâm, mới phát hiện tầng này bốn phía trống trải, hết thảy gia cụ đều bị mang đi, chỉ có trung tâm bàn cờ cùng trà cụ mà thôi.

Đăng lâm cao lầu, bốn phía trống vắng, hơi nhìn xuống, liền có thể thấy rõ phía dưới Dự Chương Phủ thành cảnh sắc.

Một luồng không huyền Cô tịch tâm ý, liền tự nhiên mà sinh ra.

"Lầu này quá mức yên tĩnh, tựa hồ không phải người chủ nghi cư!" Diệp Hồng Nhạn nhàn nhạt nghĩ.

Nâng chén trước tiên kính, "Thuộc hạ thất lễ rồi!"

Ngửa đầu một ẩm, này trà tuy ôn, nhưng chỉ cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, một luồng cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái cảm giác, liền từ yết hầu vẫn xuống tới trong bụng.

Lại giác tự thân tựa hồ không chỗ nào dựa vào, một loại không đất đặt chân hư vô cảm giác, liền bỗng nhiên hiện lên, trong lòng thì có sợ hãi.

Lại nhìn chu vi cảnh sắc, Diệp Hồng Nhạn con mắt nóng lên, hầu như rơi lệ.

"Này Trích Tinh lầu, chính là Nguyễn Hiếu Tự kiến, Cô dùng tầng cao nhất, cố ý đem bốn phía thanh không, lại phối lấy này đủ lương đủ hương

nước chè xanh, thưởng thức trà chơi cờ, thỉnh thoảng quan sát chúng sinh chi cảnh, đúng là có một phen đặc biệt tư vị!"

Tống Ngọc lại rơi xuống một con trai, thản nhiên nói.

"Chủ Công đại tài, mặt tướng nhưng là vô phúc tiêu thụ rồi!" Diệp Hồng Nhạn xoa một chút mắt, lại thi lễ một cái, cảm ơn quân trước thất nghi chi tội.

"Thuộc hạ thất thổ, kính xin Chủ Công giáng tội!"

"Ha ha... Không sao, chính là Đông Minh, vừa bắt đầu tới thời gian, cũng có sai lầm thái, người thân là võ tướng, dễ dàng hơn cảm thụ trong đó chân ý, nhưng là hợp tình hợp lý!"

Tống Ngọc vung vung tay, lại hỏi: "Người cảm thấy cảnh này trà này làm sao?"

Diệp Hồng Nhạn đem đầu sâu sắc đè thấp, nói: "Cực thanh! Cực tĩnh! Hồng Nhạn đến đây, liền cảm thấy tự thân nhỏ bé, thời gian trôi qua, trăm năm dường như chớp mắt, nhân sinh huyễn diệt, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi..."

Lại trịnh trọng khuyên giới: "Chủ Công thân là Ngô Hầu, Lục phủ trăm vạn quân dân chi chủ, nghi anh dũng tiến thủ, hùng tâm tráng chí, trường cư lâu này, tựa hồ có hơi không thích hợp..."

Thân là thuộc hạ, nói lời này, liền hơi quá rồi.

Nếu là gặp lòng dạ nhỏ mọn Chủ Công, còn có ngã xuống chi ưu.

Nhưng Diệp Hồng Nhạn tùy tùng Tống Ngọc nhiều năm, một khang hùng tâm hoài bão, đều thất ở Tống Ngọc trên người, thực sự không muốn này oai hùng anh phát Chủ Công có sơ xuất, mới không tiếc tự thân nói.

"Hong Nhận hữu tâm rồi!" Đạo lý này, Tống Ngọc tự nhiên biết, cũng là có chút cảm động, nói: "Người không cần sầu lo, Cô kiến lâu này, chính là muốn lấy này tự nỗ lực!"

Không đợi Diệp Hồng Nhận đặt câu hỏi, liền giải thích nói: "Mỗi khi bước lên lâu này, cảm thụ trống vắng Cô quanh ý cảnh, Cô nhưng càng muốn đem hơn này sinh mệnh nồng nặc, tùy ý ở thiên hạ trên đường!"

"Đối với Cô tới nói, này trà thiện chi đạo, chỉ là đá mài dao, mỗi gặp người sinh huyền diệt, nhưng là kiên định hơn Cô tự tin!"

Lại ngâm: "Nhân sinh năm mươi năm, đi sự thoáng như mộng ảo, dưới thiên bên trong, há có trường sinh bất diệt giả tai!"

Này không tính là thơ từ, Diệp Hồng Nhận nhưng từ bên trong nghe ra một loại đại giác ngộ, đại kiên định, đó là định ra mục tiêu sau, vì đạt được mục đích, không tiếc tự thân quyết ý! ! !

Không khỏi lại bái: "Chủ Công chí lớn!"

Tống Ngọc mỉm cười, cái này cũng là lần đầu, ở trước mặt thuộc hạ, chính thức giao tâm, biểu lộ ra thiên hạ tâm ý, nói: "Người là Cô xương cánh tay, Cô luôn luôn đối với người mong đợi rất sâu, ngày hôm nay liền làm rất khá, sau đó nếu là Cô có sơ hở, cứ việc gián ngôn..."

Theo Tống Ngọc địa vị ngày càng cao, uy nghiêm càng nặng, có thể ở trước mặt hần như thường người nói chuyện cũng ngày càng ít.

Này không phải chuyện tốt, dù sao mỗi ngày nghị chính cùng Cẩm y vệ mật báo, cũng đại biểu không được toàn thể. Dù là Tống Ngọc trí tuệ thâm trầm như biển, cũng khó tránh khỏi có sơ hở, này liền cần người đến nhắc nhở.

"Chủ Công bày mưu nghĩ kế, anh minh thần võ, sao có chỗ sơ suất?" Lời này, nhưng là để Diệp Hồng Nhạn cái trán có chút mồ hôi lạnh, mau mau nói.

"Ha ha... Hồng Nhạn, người ta thuở nhỏ quen biết, lại là lén lút trường hợp, nhưng là không cần phải nói những lời khách sáo này..."

Diệp Hồng Nhạn từ Tống Ngọc trong lời nói, nghe ra chân tâm.

Không khỏi trong lồng ngực nóng bỏng, hai mắt đỏ chót, chỗ mai phục dập đầu: "Vâng! Chủ Công yên tâm, mặt tướng coi như tan xương nát thịt, cũng phải trợ Chủ Công hoàn thành đại nghiệp!"

Liên với trong thanh âm, cũng là dẫn theo khóc nước nở.

"Được rồi, đứng lên đi!" Tống Ngọc tiến lên nâng dậy Diệp Hồng Nhạn, đều cảm giác quan hệ càng thêm thân cận.

Lại hỏi: "Hồng Nhạn lần này đến đây, nhưng là có việc?"

Nói đến chính sự, Diệp Hồng Nhạn mau mau thu lại tâm tình, lại khôi phục điều quân hơn vạn hùng đem bản sắc.

Sắc mặt cương nghị, dường như đao tước rìu đục, từng chữ từng câu nói: "Cư trong bóng tối cùng thám mã đến báo, Hoắc Lập đã chính thức nhập trú Hồng Trạch Phủ, đại quân nhân số có 3 vạn, đồng thời, còn bốn phía dạt ra du kỵ, dò xét Dự Chương động tĩnh..."

"Ừm!" Tống Ngọc gật đầu, nhưng liên lông mày đều không nhú một cái, lại rơi xuống một con trai, đối với cộng địch Hạ Đông Minh nói: "Đông Minh, không cần tiếp tục tâm, liền muốn thua..."

Đối diện Hạ Đông Minh cái trán thấy hãn, cười khổ nói: "Chủ Công kỳ lực cao siêu, bố cục tinh diệu, kính xin dung thuộc hạ suy tư chốc lát..."

"Ha ha... Theo người!"

Tống Ngọc mỉm cười nói, vừa nhìn về phía Diệp Hồng Nhạn, chậm rãi nói: "Người cảm thấy Hoắc Lập động tác này, đại diện cho cái gì đây?"

"Đại diện cho cái gì?" Diệp Hồng Nhạn không khỏi tự lẩm bẫm, tự đang hỏi chính mình.

Lại thấy Tống Ngọc có ý riêng ánh mắt, trong lòng dường như xẹt qua một tia chớp, đột nhiên rõ ràng, không khỏi bật thốt lên: "Hoắc Lập cố gắng lên!"

"Đúng vậy! Đại quân vừa tới Hồng Trạch, không cố gắng tu dưỡng một trận, nhưng bốn phía tìm hiểu, tìm kiếm thời cơ chiến đấu, không thể chờ đợi được nữa cùng ta quân quyết chiến, này quá vội vàng!"

Tống Ngọc khẳng định nói, lại phân tích nói: "Ta quân thêm vào hàng tốt, mấy có 40 ngàn, mà Hoắc Lập chỉ có 3 vạn, này mười ngàn đại quân, không phải là số lượng nhỏ, hẳn không vững vàng, từ từ đồ chi, trái lại gấp muốn cùng ta quân quyết chiến, Hồng Nhạn, người từ bên trong, nhìn ra chút gì?"

Đây cơ hồ là chỉ ra, Diệp Hồng Nhạn không rảnh suy tư nói: "Tất là phía sau bất ổn, gấp muốn lập Công kinh sợ!"

Lại nhìn Tống Ngọc cổ vũ ánh mắt, suy đoán nói: "Hẳn là... Châu mục nơi đó có biến?"

"Cũng không phải!" Tống Ngọc lắc đầu: "Viên Tông thiết quốc, thiên hạ chư hầu cùng xuất hiện, ở Ngô Châu, cũng có Cô ở, trị này bấp bênh thời khắc, này Ngô Châu quan vị cao nhất văn võ hai người, nếu không lại đồng tâm hiệp lực, nhưng là tự tìm đường chết... Hai người này đều là người thông minh, tất không đến nỗi này!"

Lại tự trong tay cầm lấy một tờ Công văn, đưa cho Diệp Hồng Nhạn, nói: "Đây là Cẩm y vệ dò thăm tin tức mới nhất, người xem một chút thôi!"

Diệp Hồng Nhạn tự nhiên biết Chủ Công kiến cái Cẩm y vệ, chuyên môn phụ trách dò hỏi tin tức, nghe nói tam giáo cửu lưu, không chỗ nào mà không bao lấy, được xưng không lọt chỗ nào, trong lòng còn có chút không phản đối.

Nhưng tiếp nhận vừa nhìn, chỉ thấy chữ viết lít nha lít nhít, tiểu như ruồi ngửi, nhưng mọc đầy chính tờ giấy trắng, đều là Ngô Châu bắc tin tức.

Trong đó ghi chép chi tường tận rõ ràng, để Diệp Hồng Nhạn cái này kinh nghiệm lâu năm chiến trận tướng quân, đều không khỏi nhỏ xuống mồ hôi lạnh.

Như vậy tường tận tin tức, đến cùng là làm sao đến, nếu là dùng ở chính mình những người này trên người, lại sẽ như thế nào?

Diệp Hồng Nhạn không khỏi ngửi, đáy lòng chính là một trận hồi hộp bất an.

"Người xem coi thế nào?" Tống Ngọc âm thanh, đem Diệp Hồng Nhạn từ kinh hoảng bên trong lôi ra.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 197: Dương Mưu

Diệp Hồng Nhạn mạnh mẽ bình tĩnh lại tâm thần, lại muốn trên giấy tin tức.

Lại một liên hệ Hoắc Lập động tác, nên cái gì đều hiểu.

Nói: "Ngô Châu bất ổn, gặp sự cố, cũng không phải châu mục, mà là xuất hiện ở các phủ, hoặc là nói, là các phủ thế gia trên người!"

"Không sai! Không sai!" Tống Ngọc gật đầu. Tiếp lời nói rằng:

"Quang luận binh mã, Ngô Bắc tuy chỉ có 3 vạn, nhưng nhân khẩu đông đảo, vật tư phong phú, mấy có thể lại nổi lên 3 vạn, đã như thế, lấy 60 ngàn đại quân, thảo phạt ta 40 ngàn, mới có thể ổn chiếm thượng phong!"

"Đáng tiếc, tự Viên Tông hành thích vua soán nghịch tới nay, Đại Càn triều đình, hầu như liên bị không tưởng, này Triệu Bàn địa vị, liên rất lúng túng rồi!"

Triệu Bàn thân là tôn thất, lại là triều đình nhận lệnh châu mục, vốn là địa vị củng cố, có thể hiện tại tôn thất sinh tử thao với Viên Tông tay, triều đình chỉ còn trên danh nghĩa, này Triệu Bàn, lại lấy tên gì nghĩa thống trị Ngô Châu?

Càng khởi nói, Đại Càn thất lộ, thiên hạ Giao Long nổi lên bốn phía, không ít dân gian hào kiệt, anh hùng thế gia, cũng là thừa cơ quật khởi, cắt

cứ một huyện thậm chí một phủ tự lập.

Ngô Châu bắc thế gia, cũng là như thế, không nhưng đối với Triệu Bàn mệnh lệnh dương thịnh âm suy, thậm chí trong bóng tối mở rộng tư binh quy mô, nhòm ngó vị trí huyện lỵ nha phủ quyền to.

Này vẫn là Bảo gia không có ra tay, biết điều làm việc duyên cớ, bằng không, Triệu Bàn liên châu mục vị trí đều không gánh nổi.

Nhưng coi như Bảo gia không có ra tay, chỉ là cái khác thế gia áp lực, liền đủ Triệu Bàn cố gắng uống một bình.

Ở này chưa từng có dưới áp lực, mới khiến cho Triệu Bàn không tiếc uống rượu độc giải khát, cùng dã tâm bưng bưng Hoắc Lập liên thủ.

Này Hoắc Lập, cũng là biết, nếu không thể đánh bại Tống Ngọc, cái kia cái khác tất cả mưu tính, đều chỉ là không tưởng, cũng lấy ra chân tâm. Cùng Triệu Bàn hợp tác.

Hai người này hợp lực, mới có thể đè xuống cái khác thế gia, thu đến các phủ huyện một phần binh quyền, kiếm ra này 3 vạn đại quân!

Nhưng này, chính là cực hạn rồi! Hoắc Lập mang ra này 3 vạn quân sau khi. Lưu ở phía sau Triệu Bàn, hầu như chính là chỉ huy một mình, dựa cả vào trước đây danh vọng, cùng Hoắc Lập uy danh duy trì.

Này Hoắc Lập trên tay 3 vạn đại quân, chính là hai người toàn bộ tiền vốn! Một khi bính quang, cái kia kết cục tất vô cùng thâm thảm!

Nhưng không bính cũng là không được. Nếu không thể đánh bại Tống Ngọc, áp chế Tống Ngọc quân tiên phong, cái kia hai người mưu đồ, cũng là hoa trong gương, trăng trong nước.

Này là trước lang sau hổ cảnh giới!

"Không muốn tình huống đã bại hoại đến như vậy cảnh giới, châu mục đại nhân. Vì sao không để lại những người này tay, cũng có thể thoát kinh sợ!" Diệp Hồng Nhạn khó mà tin nổi nói.

"Kỳ thực này Hoắc Lập cùng châu mục, cũng không phải là không muốn lưu lại nhân thủ, chỉ là người xem, hiện tại Hoắc Lập tận lên tiền vốn, cũng chỉ có 3 vạn, kém hơn ta quân, như còn lưu thủ. Bất quá là tự tìm đường chết!"

"Hai người này, hành chính là đập nồi dìm thuyền liều chết đến cùng kẻ sách!" Tống Ngọc tổng kết nói.

Xác thực, hiện tại Hoắc Lập. Hoặc là đánh bại Tống Ngọc, dựa vào uy danh trấn áp Ngô Châu, hoặc là Binh bại bỏ mình, liền với châu mục Triệu Bàn, cũng là kết cục thê lương, ngoài ra. Lại không đường khác tạm biệt.

"Này Hoắc Lập, đã là chuẩn bị liều mạng một lần rồi!" Diệp Hồng Nhạn hiểu ra nói.

"Chủ Công! Chúng ta có hay không?" Này lợi dụng kẻ địch khiêu chiến sốt ruột. Bố trí cạm bẫy, nhưng là binh thư hơn trăm đàm luận không nề thủ đoạn. Diệp Hồng Nhạn lúc này trong mắt, cũng không khỏi hiện lên nóng lòng muốn thử vể.

"Hồng Nhạn! Người tương rồi!" Tống Ngọc đối với này sách, nhưng là có chút lắc đầu.

Điều này làm cho Diệp Hồng Nhạn, thậm chí vừa theo thị Hạ Đông Minh, đều lộ ra vẻ không hiểu.

Dù sao Tống Ngọc dụng binh, nhiều ra kỳ mưu tiếng tăm, cũng đã sớm truyền ra. Mấy lần đại chiến, đều là đột ra kỳ mưu, lấy yếu thắng mạnh, mới đặt xuống to lớn cơ nghiệp, thanh chấn thiên hạ!

Hiện tại, đối với này đại lợi chi cục, vì sao nhưng muốn từ bỏ?

Tống Ngọc xem thủ hạ ánh mắt khó hiểu, vẫn là giải thích nói: "Hong Nhận? Người có nhớ Tân An đại chiến thời gian, Cô nói với người quá cái gì?"

Diệp Hồng Nhận tâm thần hoảng hốt, tựa hồ trở lại đi qua thời gian bên trong.

Cũng là ở nghị sự thời gian, đối mặt Tần Tông Quyền đại quân, hãn kiến nghị y thành mà thủ, mà lúc đó Chủ Công, là nói như vậy đến:

"Người làm Soái, nhưng không thể chỉ cố nhất thời chi được mất."

"... Chỉ có chính diện đánh bại Tần Tông Quyền, trải qua huyết hỏa, ta quân mới có đường đường chính chính tư thế, trở thành tinh binh, ta cũng có thể nhờ vào đó thanh thế, hiệu lệnh toàn phủ!"

Lúc đó Chủ Công, còn có chút non nớt, hiện tại nhưng là triệt để thành thực, trở thành sở hữu Lục phủ, thống quân 40 ngàn Ngô Hầu!

Không khỏi nói: "Chủ Công lần này ý tứ, hẳn là muốn lâm chi với đường đường chính chính chi sư?"

Tuy là suy đoán nói như vậy, nhưng hầu như đã khẳng định.

"Không sai! Tình huống lúc này, cùng lúc đó Tân An bên trong phủ, có chút tương tự!"

"Cô tuy có chút danh vọng đức hạnh, nhưng muốn bằng này, hào làm cả Ngô Châu, nhưng có vẻ hơi không đủ, chỉ có lấy đường đường chính chính chi sư, chính diện đại bại Hoắc Lập, Cô mới có thể nhờ vào đó thanh thế, uy chấn toàn châu, hiệu lệnh bên dưới, không có không từ!"

Tống Ngọc ánh mắt kiên nghị, chậm rãi nói. Lập tức, lại có chút cười gằn:

"Đồng thời, các người đều biết Cô dùng tốt kỳ mưu, Hoắc Lập lại sao quên?"

"Các người thiết yếu nhớ kỹ, thiện tù giả thường thường chết vào nịch, này là dẫn vào vết xe đổ!"

Hoắc Lập chính là danh tướng, lại là dòng dõi tính mạng đều áp lên một trận chiến, sao không thăm dò đối thủ tính cách?

Như vẫn không nỡ bỏ hi sinh, vọng tưởng lấy kỳ giành thắng, chỉ có thể rơi vào cái tròng.

Diệp Hồng Nhạn trải qua Tống Ngọc một điểm, lập tức chính là mồ hôi tuôn như nước, đem vật sau thẩm ướm, tạ tội nói: "Đa tạ Chủ Công đề điểm! Mạt tướng suýt nữa phạm vào sai lầm lớn!"

"Người có thể tỉnh ngộ là tốt rồi! Biết sai có thể thay đổi, thiện lớn lao yên!" Tống Ngọc thấy này đại tướng tỉnh ngộ lại, cũng là vui mừng.

Còn nói: "Cô trước tiên vốn quá nhỏ, không thể không nhiều ra kỳ mưu, đây là làm hiểm, hơi bất cần một chút, chính là toàn bộ tận không chi cục!"

"Hiện tại không giống, căn cơ vững chắc, nhưng là làm đường hoàng dương mưu, lấy ưu thế tuyệt đối, đánh bại đối phương!"

"Đây chính là núi lớn ép trứng, coi như Hoắc Lập biết được, cũng là không cách nào có thể phá!"

"Chủ Công cao luận!" Diệp Hồng Nhạn bái phục nói.

Tống Ngọc còn nói: "Tuy rằng không thể dùng kỳ mưu, nhưng có mấy sách, vẫn là có thể dùng!"

Truyền xuống hiệu lệnh: "Người sau khi trở về, ghi nhớ kỹ căn thủ phòng tuyến, không thể đại động, miễn bị tìm có thể sẵn cơ hội!"

"Đồng thời có thể phái ra tiểu cổ quân đội quấy rầy, ngộ kẻ địch đại đội thì lại tránh, tán dừng thì lại giết, lấy tích lũy sĩ khí, tiện thể luyện binh!"

"Thế nào cũng phải nói đến, chính là muốn phòng ngừa chủ lực quyết chiến, đồng thời tích trữ thực lực!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Diệp Hồng Nhạn trịnh trọng đáp ứng, chỉ là mặt mày, có chút vẻ không hiểu.

Tống Ngọc thấy vậy, vẫn là giải thích nói: "Người quan Hoắc Lập quân lương, có thể chống đỡ bao lâu?"

Diệp Hồng Nhạn có chút xấu hổ, lập tức chăm chú suy tư, trầm tư traten, mới nói: "Hoắc Lập hành quân rất nhanh, mang quân lương nhiều nhất chỉ đủ ba ngày, hơn nữa Hồng Trạch chống đỡ, chỉ cần mở ra lương kho, cái kia đầy đủ 3 vạn đại quân, duy trì một tháng. Như lại có thêm châu lý chống đỡ... Hả?"

Âm thanh chính là một trận, lập tức ánh mắt sáng choang.

"Châu lý đã chống đỡ không được, Hoắc Lập đại quân ở bên ngoài, châu mục trên tay không Binh, lấy cái gì đi uy hiếp thế gia, giao ra lương thực?"

"Không sai!" Thấy thủ hạ này rốt cục hiểu ra, Tống Ngọc cũng là gật đầu.

"Mấy năm qua thiên tai hạ xuống, các phủ lương thực dư, đều là không nhiều, lại bị thế gia nắm giữ, mỗi cái lương khố, tuy còn mang theo triều đình danh nghĩa, nhưng trên thực tế, cũng là rơi vào những kia thế gia địa đầu xà tay, ở thời loạn lạc bên trong, lương thực chính là tính mạng! Không gặp vàng ròng bạc trắng, hoặc là đao thương kiếm kích, sao chịu giao ra?"

"Trước bức các gia giao ra một phần binh quyền, đã là cực hạn, như lại muốn lương, tất gây nên phản kháng!"

"Chủ Công nói tới thật là! Hiện tại Hoắc Lập, nhìn như hung mãnh, kỳ thực đại quân chỉ có một tháng chi lương! Binh pháp chi đạo, ác nhất chớ quá cạn lương thực, chỉ cần thủ vững một tháng, vậy này 3 vạn đại quân, liền bất chiến tự tan!"

Diệp Hồng Nhạn nói, đối với Chủ Công mưu tính, đã rõ ràng hiện lên ở trước mắt.

"Không sai! Không sai! Chính là như vậy!" Tống Ngọc gật đầu.

"Mặc cho cái kia Hoắc Lập kỳ mưu chông chất, Cô bên này đại quân đều là như núi chi bất động, cùng hăn đối với háo, Cô nơi này phía sau an ổn, lương thực lại là đại thực, thu hoạch tới, đủ có thể chống đỡ đại quân nửa năm sử dụng, chỉ cần quá một tháng, cái kia Hoắc Lập đại quân, liền trong nháy mắt có thể diệt..."

"Nói chung, chúng ta bên này, binh lực mạnh hơn Hoắc Lập, lương thảo lại là giàu có, thực lực cách xa ở Hoắc Lập bên trên, chỉ cần không tự loạn trận cước, cái kia thủ thắng chính là chuyện tất nhiên!"

Này tổng kết lên, chính là một cái "Tha" tự, ỷ vào tiền vốn hùng hậu, tươi sống đem đối thủ liên lụy chí tử!

Đây là tối đường hoàng dương mưu, không cách nào có thể phá, trừ phi đối thủ tiền vốn một thoáng tăng vọt vài lần!

"Chủ Công dụng binh như thần, mặt tướng bội phục!" Diệp Hồng Nhạn nói, này hoàn toàn là chân tâm thực lòng.

"Đây chỉ là lấy Công chính ôn hòa chi sách mà thôi!" Đối với này thuộc hạ nịnh hót, Tống Ngọc ngược lại không là rất lưu ý, nói: "Người làm tướng, còn có thể tìm ra tư chút kỳ mưu kế sách, nhưng nên vì tam quân thống suất, nhưng vẫn là lão luyện thành thực là hơn!"

"Mặt tướng thụ giáo!" Diệp Hồng Nhạn khiêm tốn tiếp thu.

Tống Ngọc biết, hẳn đây là chân tâm nghe vào, bởi vì ở số mệnh bên trong, thì có biểu hiện.

Vận lên vọng khí thần thông, liền thấy Diệp Hồng Nhạn đỉnh đầu mây khói chấn động mạnh, màu vàng óng bản mệnh bên trên, bám vào từng tia từng tia màu xanh, tự ở ngoan cường cải tạo.

Người gốc rễ mệnh, cũng không phải từ nhỏ như vậy, không thể thay đổi.

Có đại Công đức, đại khí vận gia thân, hoặc là học thức hiểu rõ, thông qua tôi luyện, cũng có thể sửa mệnh cách.

Tống Ngọc trước, cũng mới màu đỏ bản mệnh, một huyện tài năng, có thể thông qua luân phiên đại chiến, tới hiện tại, đã là bản mệnh thuần thanh, vấn đỉnh Ngô Hầu đại vị!

Hiện tại, Tống Ngọc sở dĩ đối với này Diệp Hồng Nhạn nhiều hơn đề điểm, cũng là hy vọng có thể đem hẳn bản mệnh mau chóng tăng lên, tương lai liền có thể chịu trách nhiệm quan trọng hơn trọng trách.

Thấy Diệp Hồng Nhạn bản mệnh chuyển hóa tiến độ lại nhanh hơn một chút, không khỏi rất là vui mừng, hiếm thấy nhiều lời vài câu.

"Cô xưng Ngô Hầu, lấy Cần vương danh nghĩa khởi binh, đã xa xa đi ở thiên hạ cái khác chư hầu phía trước, Hồng Nhạn người lại bắt Dự Chương Phủ, có hướng dẫn Ngô Châu lô cốt đầu cầu, có thể nói, đại thế đã ở Cô bên này rồi!"

"Dựa vào những này, Cô chính là tiêu hao mấy tháng, cũng là tha nổi, chỉ cần đánh bại Hoắc Lập, cái kia Ngô Châu chính là năm bè bảy mảng, trong nháy mắt có thể lấy xuống!"

"Đến lúc đó, Ngô Châu rơi hết với tay, Cô hay là cũng phải thay cái tên gọi..."

Ở đây, đều không phải người ngoài, Tống Ngọc cũng là thân nhiên đem kế hoạch cho biết.

Ngô Châu chính là thiên hạ Cửu Châu một trong, không muốn hiện tại, liền muốn hoàn toàn rơi vào Chủ Công một người tay! Diệp Hồng Nhạn sắc mặt đỏ chót, cảm xúc dâng trào không ngớt.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 198: Ra Khỏi Thành

Tống Ngọc lấy không tới hai mươi chi linh, liền thống trị một châu, cỡ này võ công, liền với Đại Càn Thái Tổ, cũng có thiếu sót!

Chiếu tình huống này tiếp tục phát triển, một cái vương vị, nhưng là miễn không được, một khi xưng vương, vậy thì là đáng giá sử quan ghi lại việc quan trọng, lưu danh sử sách nhân vật!

Chính là vấn đề toàn bộ thiên hạ, cũng có mấy phần hi vọng!

"Hong Nhận đời này, có thể gặp mình chủ, tương đại sự, thực là nhân sinh quá nhanh vậy!" Diệp Hong Nhận âm thầm nghĩ.

Nhưng vào lúc này, Hạ Đông Minh cầm trong tay bạch để vào kỳ bên trong hộp, quỳ xuống hành lễ, một lời hai ý nghĩa nói:

"Ngô Hầu bày mưu nghĩ kế, mình thấy vạn dặm, thuộc hạ thua tâm phục khẩu phục!"

"Ha ha ha..." Tống Ngọc vui vẻ cười to, từ Trích Tinh lâu nhìn xuống chúng sinh bách thái, trong mắt tựa hồ dấy lên u nhiên hỏa diễm, phải đem đối địch người đốt thành tro bụi!

...

Biết Tống Ngọc định ra đại sách sau, Diệp Hong Nhận bất luận Hoắc Lập làm sao khiêu khích, đều là đại quân bất động như núi, tình cờ phái ra

tiểu cổ tinh ky quấy rầy, lấy duy trì sĩ khí.

Ngay khi loại này cục diện giằng co bên trong, thời gian liền bất tri bất giác đi qua hai tháng.

Đảo mắt, đã là đến bốn tháng, xuân sắc dần nùng, xuân về trên đất nước, vạn vật sinh sôi, thậm chí, gió ấm say lòng người.

Dự Chương Phủ thành bên trên, Tống Ngọc đứng chấp tay, tựa hồ đang thưởng thức xuân sắc. Diệp Hồng Nhạn, Trầm Văn Bân chờ lặng lẽ theo ở phía sau.

"Không muốn này Hoắc Lập, thật là có mấy phần vẻ quyết tâm!"

Sau một lúc lâu, mới nghe thấy Tống Ngọc thanh âm nói chuyện.

Vốn là, Hồng Trạch Phủ thành tồn kho, chỉ đủ 3 vạn đại quân dùng tới một tháng khoảng chừng, liền khó mà chống đỡ được.

Không muốn Hoắc Lập dĩ nhiên ở quân lương thực tận sau khi, hung hãn tung binh cướp lương, thậm chí mạnh mẽ hướng về Hồng Trạch Phủ bên trong các đại thế gia phân chia, hơi có không từ. Chính là khám nhà diệt tộc!

Này sách vừa ra, liền với Diệp Hồng Nhạn, đều cho rằng này Hoắc Lập điên rồi! Càng làm ra cỡ này tự quật căn cơ việc.

Nhưng dựa vào cướp đến lương thực, Hoắc Lập 3 vạn đại quân, cũng là chống đỡ đến hiện tại.

"Này tung binh cướp lương. Nhưng là tự tuyệt khắp thiên hạ, bỏ mình binh thất bại nhật không xa, Hồng Trạch thế gia, chịu đủ loạn binh nổi khổ, đã trong bóng tối hướng bên này truyền đến quy hàng thư tín..."

Trầm Văn Bân lập tức đi ra nói.

"Này cũng không phải người này phát điên, thực là bị bức ép bất đắc dĩ a!" Tống Ngọc lại đột nhiên nở nụ cười. Nói.

"Nguyễn nghe Chủ công cao kiến!" Thuộc hạ đều là lên tinh thần nghe.

"Ngô Bắc tin tức, các người cũng là biết được, hiện tại châu mục, đánh mất đối với bắc các phủ quân hạt lực lượng, các phủ đều có tự lập chi tượng. Phải dựa vào Hoắc Lập cùng đại quân uy danh kinh sợ rồi!"

"Hiện tại nếu đánh một trận không đánh liền rút đi, cái kia Hoắc Lập tất thanh danh quét rác, liên đới các phủ đều sẽ chính thức độc lập, thậm chí liên hợp tiêu diệt!"

"Vì lẽ đó, hiện tại Hoắc Lập, thân hãm cười hổ khó xuống chi cục, coi như tung binh cướp lương, vợ vét thế gia. Cũng không muốn rút đi!"

Hạ Đông Minh ra khỏi hàng nói: "Chủ công hiểu biết chính xác, một lời bên trong, lúc này Hoắc Lập. Đã là không tiếc uống rượu độc giải khát... Nói vậy lúc trước, thả hãn vào thành Hồng Trạch tri phủ, hiện tại liền ruột đều muốn hồi thanh đi!"

Nói, trên mặt, dĩ nhiên có mấy phần bồn chồn vẻ.

Mọi người nghe xong, cũng là trên mặt mang theo ý cười.

"Không chỉ như này!" Tống Ngọc cười nhạt nói: "Cô đã đạt được tin tức. Hồng Trạch Phủ bách tính lưu vong rất nặng, liên với không ít thế gia. Cũng là trong bóng tối dời đi tài sản, toàn bộ Hồng Trạch Phủ lương thực. Đã chống đỡ không được mấy ngày rồi!"

"Chủ công? Cái kia Hoắc Lập có thể hay không lại đi cướp lân phủ lương thực?"

Diệp Hồng Nhận ra khỏi hàng hỏi, trên mặt thì có chút lo lắng, Hoắc Lập kế này, tuy rằng tàn bạo, mất đi dân tâm, nhưng hiệu quả cũng rất rõ ràng, đại quân ăn chán chê, mới có thôn địch lực lượng, hiện tại 3 vạn đại quân, còn rất có sức chiến đấu, nếu là lại cướp mấy phủ, cái kia chiến sự còn phải kéo dài.

Như cho Triệu Bàn phản ứng lại, chinh hợp phía sau, vận chuyển cấp dưỡng, cái kia cục diện đem lập chuyển, đến lúc đó chính là Tống Ngọc này phương, trái lại ở thế yếu.

Tuy rằng chuyện này không có khả năng lắm, nhưng cũng không thể không đề phòng!

"Vô sự!" Đối với này, Tống Ngọc nhưng biểu hiện rất là bình tĩnh, kêu lên một người, nói: "Trần Vân, người đến cho đại gia nói một chút!"

Tự chỗ tối đi ra một người tới, trên người mặc chính thất phẩm quan phục, khuôn mặt âm đức, chính là Cẩm y vệ Chỉ huy sứ Trần Vân!

Ở đây văn thần võ tướng, nhìn thấy Trần Vân, sắc mặt đều không phải rất tốt.

Dù sao, đối với này độc lập với quyền lực cơ cấu ở ngoài, một mực lại quyền lực rất lớn, có thể trực tiếp tấu lên trên đặc vụ cơ cấu, dù là ai đều có mấy phần kiêng kỵ.

Lại cứ này Cẩm y vệ, đại biểu chính là Chủ công ý chí, không thể công khai phản đối.

Nhưng trong bóng tối chống lại sự, cũng là không ít.

Trần Vân đối với những ánh mắt này, đúng là không để ý chút nào, trước tiên đối với Tống Ngọc hành lễ, nói: "Vâng!"

Chính là đứng dậy, cúi thấp đầu, hoàn toàn không nhìn ra ở bên ngoài oai phong lẫm liệt đáng dấp.

"Ty chúc nhận được tin tức, Hoắc Lập là có cướp giết phụ cận mấy phủ kế hoạch, nhưng tin tức sớm tiết lộ, các phủ thế gia, đều là tổ chức dân binh, cũng đóng chặt cửa thành, nghiêm phòng tử thủ!"

Chu vi mấy phủ, tuy rằng điều một chút sĩ tốt, nhưng còn có nội tình, càng kiêm thế gia tư binh không ít, đối với việc này, đều là đồng tâm hiệp lực, cộng đồng thủ thành.

Có sĩ tốt, lại có tường thành bảo vệ, vậy cho dù ngàn người, cũng có thể ở hơn vạn đại quân vây công dưới chống đỡ rất lâu.

Huống chi, hiện tại Hoắc Lập, chí ít vẫn là triều đình nhận lệnh võ tướng, cùng châu mục lại là liên minh, vẫn chưa thể xé rách thể diện, trắng trợn tấn công triều đình phủ thành.

Nghe được tin tức này, Trầm Văn Bân nhóm người sắc hơi ngui, nếu là như vậy, cái kia Hoắc Lập quân lương, cũng là chống đỡ không được bao lâu, phá địch ngày không xa!

"Báo!"

Nhưng vào lúc này, một cái thân binh đi nhanh lại đây, bẩm báo nói: "Khởi bẩm Chủ công! Thám mã đến báo, Hoắc Lập tận lên đại quân, ra Hồng Trạch Phủ thành, với trên quan đạo đóng trại..."

Tin tức này, không những không có để Tống Ngọc cau mày, trái lại để hân lộ ra nét mừng: "Ha ha! ! Trời cao trợ Cô, này Hoắc Lập, rốt cục đến cùng đường mặt lộ rồi!"

"Mặt tướng chúc mừng Chủ công!" Diệp Hồng Nhạn cũng là nhìn ra rồi, tiến lên chúc mừng nói.

Vốn là, Hoắc Lập đóng quân với phủ thành, ỷ vào tường thành bảo vệ, cái kia Tống Ngọc coi như có 40 ngàn đại quân, cũng là công chi không phá, thậm chí tổn hại quá lớn, tạo thành công thủ dịch thế.

Nhưng Tống Ngọc không phải người ngu, cũng không bị thắng lợi choáng váng đầu óc, tự sẽ không làm này ngu hành.

Hiện tại Hoắc Lập đại quân ra khỏi thành, với bình nguyên liệt trận đóng quân, chính là yếu chiến tâm ý rồi! Bởi vậy cũng có thể nhìn ra hần hậu cần chi gấp gáp, đã đến cấp bách thời khắc!

Tống Ngọc binh lực còn cao hơn với Hoắc Lập, ba vạn người đi tiến công có bốn vạn người đóng quân phủ thành, việc này liền kẻ ngu si cũng sẽ không làm!

Hoắc Lập điểm mấu chốt, chính là ở trên vùng bình nguyên, hai quân liệt trận giao chiến!

Suy nghĩ rõ ràng sau, Tống Ngọc trên, thì có chút trầm trọng: "Xem ra, này Hoắc Lập, rất chắc chắn a!"

Coi như hai phe đều không tường thành ưu thế, lấy 3 vạn đối với 40 ngàn, Hoắc Lập vẫn là chịu thiệt, nhưng vẫn cứ như vậy, tất là có cái gì lá bài tẩy!

"Chủ công! Không bằng ta quân vẫn là bất động như núi, chỉ cần các loại (chờ) cái mấy ngày, Hoắc Lập đại quân lương thực tận, thì sẽ tan vỡ..."

Hạ Đông Minh gián ngôn nói.

Này vốn là cẩn thận chi sách, không ngờ Tống Ngọc nghe xong, nhưng là lắc đầu: "Không thể!"

Thấy thuộc hạ có chút mê hoặc, liền giải thích nói: "Hoắc Lập động tác này, không chỉ tự thân đập nồi dìm thuyền liễu chết đến cùng, cũng là đang bức bách Cô!"

"Hiện tại phe địch đại quân ra khỏi thành đóng quân, nếu là ta quân ở nằm ở ưu thế tình huống dưới, vẫn là cố thủ phủ thành, đối với sĩ khí, chính là rất lớn đả kích, này một trong số đó!"

"Nếu ta quân vẫn là thủ vững không ra, cái kia Hoắc Lập thì sẽ lĩnh binh về sư, tuy rằng như vậy, hãn cùng châu mục, đều là danh tiếng tổn thất lớn, liền với Ngô Châu bắc bộ thế gia, đều sẽ rục rà rục rịch, nhưng có 3 vạn đại quân tiền vốn, chí ít có thể cắt cứ mấy phủ, tiêu dao nhất thời!"

"Nhưng đã như thế, Cô phải nhanh một chút bình định Ngô Châu ý tưởng, liền thành hoa trong gương, trắng trong nước! Này thứ hai!"

"Ai Binh không thể khinh nhục, hiện tại Hoắc Lập đại quân, chính là ai Binh, nếu có xem thường, tất tự rước quả đắng, này thứ ba!"

"Kể trước mắt, cũng chỉ có ra khỏi thành đại chiến, diệt hết Hoắc Lập chủ lực ở đây, mới có thể phá cục!"

"Này Hoắc Lập, không hổ là danh tướng, ở thế yếu bên trong, còn có thể đem Cô bức đến đây cảnh!"

Tống Ngọc ánh mắt xuyên thấu, tựa hồ nhìn thấy phương xa Hoắc Lập, lẩm bẩm nói.

"Chủ công? Vậy ta nên làm gì?" Diệp Hồng Nhạn cắn môi, nói.

Tình huống trước mắt, rất là rõ ràng, Hoắc Lập ra khỏi thành yêu chiến, Tống Ngọc chỉ có diệt hết quân địch ở đây, ít nhất phải xoá sạch hãn chủ lực, mới có thể thông dong thu thập Ngô Châu non sông, bằng không

bị tàn phá bởi chiến tranh, tốn thời gian thật lâu, chỉ có thể kéo dài thời gian, để Tống Ngọc mất đi thành long cơ hội!

Như vậy, chính là Tống Ngọc, Hoắc Lập, Triệu Bàn đồng thời đồng quy vu tận, làm thật chủ mở đường.

Tống Ngọc đặc đi vài bước, mơ hồ có long hình hổ bộ phong thái, đột dừng lại, lập tức cười to: "Cô đứng dậy hàn vi, trải qua bách chiến, tổ không một bại, lại sao sợ với nho nhỏ một cái Hoắc Lập?"

"Truyền lệnh xuống, đại quân ra khỏi thành, cùng Hoắc Lập đại doanh đối lập!" Tống Ngọc cười xong, nhưng là truyền xuống quân lệnh.

"Vâng!" Diệp Hồng Nhạn, La Bân các tướng lĩnh, còn có Trầm Văn Bân các loại quan văn, đều là lẫm liệt quỳ xuống, biết lần này, chính là quyết định sau đó Ngô Châu xu thế then chốt một trận chiến! Lúc này nhìn oai hùng anh phát Chủ công, đều là tràn ngập tự tin!

Bà Dương bình nguyên, ở vào Dự Chương Phủ cùng Hồng Trạch Phủ chỗ giao giới, địa thế bằng phẳng, Thổ Địa màu mỡ, xưa nay đều là giàu có nơi.

Chỉ là ngày hôm nay, theo hai lần sóng đại quân vào ở, toàn bộ Bà Dương bình nguyên, đều là rơi vào hoàn toàn tĩnh mịch bên trong.

Không chỉ có phụ cận nông hộ đồn dập mang nhà mang người di chuyển tị nạn, chính là liên với các loại động vật, đều tựa hồ cảm giác được đại biến sắp xảy ra, các loại chim muông ngư trùng, đều là từ các nơi góc đi ra, hội tụ đồng thời, hình thành thoát đi làn sóng!

Sắc trời cũng một thoáng âm trầm lại, nhìn đáng sợ, còn có Đại Vũ!

"Hắc! Không ngừng vạn vật sinh linh, liên với thiên địa, đều có cảm ứng sao?"

Tống Ngọc ngẩng đầu, nhìn càng thêm âm trầm sắc trời, lại nghĩ tới sinh linh tuyệt tích tình cảnh, không khỏi nói.

Nếu như ở kiếp trước, chính là mấy triệu đại quân đánh với chém giết, cũng không đến nỗi như vậy.

Có thể Đại Càn thế giới không giống! Đây phương thế giới, quỷ thần có thể trực tiếp hiển thế, vạn vật có linh, cũng có thể tu luyện, để cầu siêu thoát.

Như vậy thế giới, tự nhiên có thần quái! Đồng thời cho thấy tình huống khác thường!

Hiện tại sắp đại chiến, bị tàn phá bởi chiến tranh, tử thương nặng nề bên dưới, chính là Quỷ Vương, nói không chừng cũng sẽ sinh thành!

Vạn vật có linh, đều là trốn tránh! Thiên địa xúc động, do đó tỏ rõ!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 199: Lục Mang

Tuy rằng thiên địa xúc động, còn bi thương hóa vũ.

Nhưng Tống Ngọc trong lòng sát cơ, nhưng là trước nay chưa từng có nòng nặc!

Loại này lãnh khốc bầu không khí, liền với thuộc hạ, đều là cảm giác được, Tống Ngọc chu vi, một luồng lạnh lẽo mà hơi thở sát phạt, liền không ngừng lan tràn.

Chỉ có sớm nhất tùy tùng Tống Ngọc mấy cái lão tướng mới biết, đây là Chủ công sát cơ đã lên dấu hiệu!

Chi mấy lần trước, đều là lấy máu chảy thành sông phần cuối, lần này, cũng tất không thể ngoại lệ!

"Chủ công! Đại doanh đã xong, các tướng sĩ đều có thứ tự nhập trú!"

Tuy rằng sát cơ nòng nặc, nhưng đối với Diệp Hồng Nhạn chờ mấy cái lão tướng tới nói, nhưng là dần dần quen thuộc, hiện tại tuy rằng trong lòng đại lẫm, nhưng còn có thể duy trì lễ nghi.

"Ừm! Rất tốt! Cô quan khí trời, có lẽ có vũ, hậu cần phải chú ý chuẩn bị canh chừng khu hàn, dự phòng dịch bệnh!" Tống Ngọc mí mắt khẽ nâng nói.

"Vâng!" Diệp Hồng Nhạn hành quân lễ.

Lại là gián ngôn nói: "Nếu có Đại Vũ, đối địch ta đều là bất lợi, hiện tại Chủ công tay cầm hùng binh 40 ngàn, không bằng chờ đại quân nghỉ ngơi qua đi, liền một luồng làm khí, ra doanh khiêu chiến..."

Nhưng là tới hiến kế.

Dù sao dù là Hoắc Lập cơ quan toán tậ, mười ngàn đại quân chênh lệch, cũng không phải dễ dàng như vậy san bằng!

"Không cần! Từ Dự Chương Phủ thành đến đây, tuy không tính là lặn lội đường xa, nhưng sĩ tốt cũng sẽ uể oải, tùy tiện tiến quân, thực sự không thích hợp, đối phương lại là ai binh, này liền dễ dàng sinh xảy ra chuyện! Vẫn cần trấn chi lấy tĩnh!"

Tống Ngọc lúc này nhìn qua, sát cơ hoàn toàn ẩn đi, lại có chút thật chỉnh lúc rồi rãi tư thái.

Đế Diệp Hồng Nhận thấy, đều không khỏi bội phục.

Hắn lĩnh quân hơn vạn, đều có chút cảm thấy không chịu nổi gánh nặng, hiện tại này mười vạn người cấp bậc đại chiến, thực sự dễ hấn thấp thỏm trong lòng.

Dù sao toàn bộ thiên hạ. Tuy rằng đại loạn, nhưng loại này cấp số đại chiến, vẫn là tương đối hiếm thấy, bất luận người nào đều không có kinh nghiệm.

Tống Ngọc nhìn Diệp Hồng Nhận, nhưng trong lòng là có chút thờ dãi.

Thời loạn lạc đại chiến. Mọi người đều là nằm ở tìm tòi giai đoạn, lúc này liền muốn xem bình thường tích lũy cùng mọi người độ lượng.

Diệp Hồng Nhạn đến cùng bản mệnh có hạn, còn chưa chuyển hóa, mới có thể tuy có, lúc này lại có chút cấp thiết.

Cái này cũng là vì sao Tống Ngọc đích thân tới tiền tuyến chỉ huy duyên cớ.

Này 40 ngàn đại quân, ngoại trừ Tống Ngọc. Bất luận người nào đều không có cái này độ lượng duy trì, tùy tiện giao phó, không trấn áp được, chỉ có thể sai lầm!

"Truyền Cô mệnh lệnh! Các doanh tăng mạnh đề phòng, các loại ẩm thực, quân giới, đều muốn dựa theo quân quy đến. Một khi trái pháp luật, lập tức xử trí! La Bân dò xét các doanh, tra xét không hợp pháp!"

Nói tới chỗ này, lại nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Dự Chương Phủ hàng binh, hiện tại sắp xếp ở đâu hàng đơn vị trí?"

Diệp Hồng Nhạn trong lòng rung mình, mau mau nói: "Dự Chương Phủ hàng tốt, trải qua chinh biên sau. Đều sắp xếp ở phía sau doanh, do mấy cái vệ tướng thống lĩnh!"

"Cho Cô điều Hãm Trận Đô, Tiên Đăng Đô đến hậu doanh hai cánh đóng quân!" Tống Ngọc không rảnh suy tư nói.

Đây chính là rõ ràng nghi kỵ, Diệp Hồng Nhạn cái trán. Thì có mồ hôi lạnh hạ xuống, thấy Chủ công sắc mặt như băng, nhưng vẫn là căn răng nói: "Khởi bẩm Chủ công! Những này hàng tốt, thuộc hạ đều nhất nhất bài điều tra, mấy cái vệ tướng, cũng là xuất từ Ngô Nam. Trung thành tuyệt đối!"

"Cô tự nhiên biết, chỉ là hiện tại gặp đại chiến. Nửa điểm không qua loa được! Cô điều này cũng chỉ là để ngừa vạn nhất thôi!"

Tống Ngọc nói.

Trong lúc đại chiến thời khắc, song phương đều là áp lên chính mình tất cả. Thực sự là nửa điểm sơ hở cũng không phải, thà rằng giết sai một ngàn, cũng không thể buông tha một cái!

"... Vâng!" Điểm ấy, Diệp Hồng Nhạn cũng là biết được, rốt cục không khuyen nữa, lăm liết vâng mệnh.

"Ừm!" Thấy Diệp Hồng Nhạn tiếp nhận mệnh lệnh, Tống Ngọc sắc mặt mới thoáng hòa hoãn.

"Cô đại quân, mấy ngày nay vững vàng, không muốn xảy ra chủ lực cùng Hoắc Lập quyết chiến, đồng thời, mệnh trong bóng tối chung quanh truyền bá Hoắc Lập quân lương đã hết tin tức..."

Tống Ngọc suy nghĩ một chút, nhưng là nói như vậy.

"Chủ công?" Lần này, không chỉ là Diệp Hồng Nhạn, liền với phía dưới tướng lĩnh, đều có chút không rõ.

"Hắc! Nếu là lấy trước, Hoắc Lập ở quân lương thực tận sau, đều có thể bỏ thành mà đi, Cô cũng là ngoài tầm tay với. Nhưng hiện tại, hai quân đối lập, nếu là hắc còn dám trốn, Cô liền dám hàm theo sau giết, tất khiến cho quân thân chất ngàn dặm!"

Hoắc Lập thủ đoạn ra hết, bức Tống Ngọc ra khỏi thành quyết chiến, cũng là trả giá đánh đổi, chỉ ít, hắc hiện tại, cũng là bắt ra không được.

"Cô hiện tại, lương thảo giàu có, Hoắc Lập đại quân khuyết lương, nhưng là sự thực, mới buộc Cô quyết chiến! Nay nhưng không thể để cho hắc toại nguyện!"

Tống Ngọc chậm rãi nói: "Hiện tại đại quân đối lập, chỉ cần nghiêm phòng tử thủ, kéo dài mấy ngày, cái kia Hoắc Lập quân lương, thì sẽ dùng hết!"

"Hơn nữa trong bóng tối truyền bá tin tức, dao động quân tâm, quân tất sẽ khí đại suy, đến lúc đó Cô lại lấy đại quân tinh nhuệ tiến công, nhất định phải đại thắng, giết Hoắc Lập như giết một con người!"

Này sách, vẫn là trước Trích Tinh lâu nguyên kế cải bản, trọng điểm chính là lợi dụng tự thân ưu thế, tươi sống tha tử đối phương!

Bởi vì là dương mưu, vì lẽ đó chỉ cần cầm công chính chi tâm, liền sẽ không xuất hiện kẽ hở!

Quả nhiên, thủ hạ tướng lĩnh nghe xong, đều là bái phục: "Chủ công anh minh!"

Tối tăm khí trời, vẫn duy trì chín ngày, trong lúc này, Tống Ngọc đại quân đều là cùng Hoắc Lập đại quân đối lập, rồi lại không khởi xướng tiến công.

Hoắc Lập chỉ có 3 vạn, đến cùng không dám ngạnh trùng có phòng bị đại doanh, tuy rằng lòng như lửa đốt, nhưng cũng là kéo dài thêm.

Lúc này, trong quân doanh, cũng là có không tốt lời đồn đãi xuất hiện.

Nói tới nhiều nhất, chính là Hoắc Lập quân lương đã hết tin tức, điều này làm cho Hoắc Lập giận dữ, đem đàm luận sĩ tốt, toàn bộ bêu đầu thị chúng, mới trấn áp xuống.

Nhưng quân lương thiếu, nhưng là sự thực, rất nhanh, sĩ tốt liền phát hiện mỗi ngày ba món ăn thức ăn giảm vì là hai bữa, từ lương khô biến thành bạc chúc.

Đây cơ hồ gây nên nổi loạn, vẫn là Hoắc Lập nhìn đau giết không ít chiến mã, phát xuống ăn thịt, mới miễn cưỡng trở nên bình lặng.

Ở Tổng Ngọc đại doanh bên trong, Diệp Hồng Nhạn lớn tiếng nói: "Chủ công! Quân địch đã cạn lương thực! Quân tâm bất ổn, hầu như nổi loạn, này là cơ hội tốt a!"

"Thuộc hạ tán thành!" Điểm ấy, cái khác quan quân, cũng có thể nhìn thấy, đồn dập xin mời chiến.

"Kính xin Chủ công mệnh thuộc hạ làm tiên phong, tấn công địch doanh!" Thì có một tướng đi ra nói.

"Thuộc hạ xin mời chiến!"

Lúc này xuất chiến, hầu như chính là tự nhiên kiếm được quân công, tất nhiên là người người giành trước.

"Các người cho rằng, lúc này chính là cơ hội tốt sao?" Tổng Ngọc nhưng sắc mặt nhàn nhạt, nói hỏi.

Chúng tướng hai mặt nhìn nhau, vẫn là nói: "Kẻ địch quân tâm đã động, chính là phá địch cơ hội tốt!"

"Cũng không phải! Lúc này quân lương tuy tận, kẻ địch nhưng cũng thành ai binh, theo trong bóng tối báo lại, cái kia Hoắc Lập giết mã lấy thịt, khao thưởng sĩ tốt, lúc này xuất kích, nhưng là thất sách!"

Tổng Ngọc không nói, nhưng có Hạ Đông Minh ra để giải thích nói.

Hạ Đông Minh thân là Quận Vọng con trai trưởng, ánh mắt Trác Việt, Tổng Ngọc lại cố ý bồi dưỡng, đến cùng là màu xanh nhân tài, bản mệnh tài cán đều có, rất nhanh sẽ hiện ra bất phàm đến.

Bây giờ có thể một chút nhìn thấu tình thế, phần này nhãn lực, vẫn là rất để Tổng Ngọc kinh hi.

Nói: "Đông Minh nói như vậy, rất hợp Cô ý!"

"Hiện tại không thích hợp xuất chiến, nhưng ai binh không thể cửu, đồng thời, coi như giết chiến mã, lại có thể ăn đến mấy ngày đây?"

"Tạm thời để này Hoắc Lập, lại sống tạm mấy ngày... Sau ba ngày hừng đông, cũng chính là hai mươi ba ngày, chúng ta lại khởi xướng tổng tiến công, đến lúc đó liền muốn các vị dùng mệnh rồi!"

"Vâng!" Chúng tướng nghe được, đều là cúi đầu nói.

Tống Ngọc lúc này chỉ ăn mặc màu trắng ngoại bào, cầm quạt giấy, nhưng ở chỉ là mấy ngón bên trong, chỉ điểm giang sơn, quyết định cầm binh 3 vạn đại tướng sinh tử!

Phần này ung dung không vội phong thái, nhất thời để thuộc hạ tâm chết.

Hay là, chỉ có như vậy độ lượng Chủ công, mới có thể xưng đến Ngô Hầu, thậm chí bình định thiên hạ đi!

Diệp Hồng Nhạn cùng Hạ Đông Minh liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có cảm khái như thế!

Lại không phát hiện, Tống Ngọc đáy mắt, vì bao hàm trào phúng tâm ý!

Hoảng Trị năm đầu ngày 22 tháng 4, dạ.

Liên với mấy ngày, đều là trời đầy mây, coi như ban đêm, trên trời mây đen, cũng che khuất nguyệt quang, không có một chút nào thấu dưới, đưa tay không thấy được năm ngón.

Tống Ngọc đại doanh, lúc này cảnh giới nghiêm ngặt, các nơi đều có lửa trại, minh hoàng hỏa điểm lấp lóe lên, phát sinh ánh sáng, xua tan hắc ám, rọi sáng ra một mảnh đến!

Thình thoảng thì có tuần dạ sĩ tốt, tinh tráng cường hãn, cầm trong tay quân giới đi qua, hai mắt thả ra tinh mang, nhìn quét tất cả chỗ khả nghi.

Tổng Ngọc đại quân tâm tốt, đều phải trải qua trại tân binh chỉnh huấn, những khác không dám nói, chỉ ít này quân lệnh như núi, là sâu sắc khắc ở trong đầu.

Lại có trải qua Diễn Võ Đường huấn luyện cấp thấp quan quân dẫn dắt, này biểu hiện ra, chính là làm việc có nề nếp, rất có kết cấu!

Toàn bộ đại doanh, lại như một cái tinh vi máy móc, đều đâu vào đấy vận chuyển.

Chính là đêm khuya, phòng bị cũng chưa từng xuất hiện sơ hở.

Hoặc Lập mấy lần thăm dò, đều là không có kết quả, phản tổn hại không ít, gần đây tựa như từ bỏ đột kích ban đêm!

Nhưng gác đêm quan quân, nhưng không một chút nào dám thả lỏng đề phòng.

Lúc này, thì có một cái vệ tướng dáng dấp quan quân dò xét, thân cao thể tráng, bội eo đao, phía sau còn theo hai cái như hổ như sói thân binh.

Vài vòng hạ xuống, thấy sĩ tốt đều là để tâm, cũng không có phát hiện cái gì chỗ sơ suất, này vệ tướng nhưng vẫn còn có chút cau mày.

"Đại nhân tựa hồ có tâm sự?" Một cái thân binh liền hỏi.

"Không sai! Ta tối nay tâm thần không yên, luôn cảm thấy có việc phát sinh!" Thân binh tình cảm không giống, này vệ tướng nói chuyện cũng liền tùy ý.

"Đại quân cảnh giới nghiêm ngặt, không có sơ hở, còn có chuyện gì? Đại nhân hoặc là nằm trong chức trách, nhất có suy nghĩ, dạ có mộng..."

Thân binh liền khuyên lơn nói.

"Cũng là! Nay gác đêm việc xấu, làm được đến ta là lo lắng đề phòng... May là! Chỉ cần quá tối nay, ngày mai sẽ là tổng tiến công, cũng không tiếp tục cần như vậy, cũng đỡ phải nhà ta lao tâm..."

Tuy rằng này tổng tiến công thời gian, chính là cơ mật, nhưng này vệ tướng chính là tự phía dưới thăng lên đến, lại là đối với mình tâm phúc, liền không có để ý.

"Đúng đấy! Tuy rằng làm cái này, không chỉ ban ngày có thể nghỉ ngơi, còn có ăn thịt khao thưởng, nhưng cũng lao tâm phí công, hơi có sơ hở, chính là hoạ lớn ngập trời!"

Thân binh nói như vậy, đối với này tuần dạ việc xấu, xem ra cũng là có chút xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

"Không sai! Đúng là như thế!" Vệ tướng nói.

Đột nhiên, khóe mắt dư quang, liền thấy rõ ngoài doanh trại tấm màn đen bên trong, điểm điểm màu xanh lục.

Này màu xanh lục như bảo thạch, hiện ra ánh sáng, thân là quân nhân hăn, thậm chí có thể từ bên trong, cảm nhận được máu tanh hung tàn tâm ý!

Bị này hơi lạnh một kích, vệ tướng lập tức tỉnh táo, gào thét: "Đề phòng!"

"cheng" đến một tiếng, rút ra trường đao.

"Bảo vệ đại nhân!" Thân binh cũng là rút ra vũ khí, bảo vệ vệ tướng.

Đón lấy, bọn họ liền thấy rõ, ngoài doanh trại ánh sáng lấp loé, như sao lốm đốm đầy trời, chỉ là mang theo quý dị màu xanh lục!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 200: Bầy Sói

Đang lúc này, chỉ nghe một tiếng thê thảm dã thú rít gào chi âm vang lên:

"Gào a! ! !"

Có mấy năm hộ săn bắn kinh nghiệm thân binh, rốt cục nhận ra, thất thanh hô: "Lang! Bầy sói!"

Vệ tướng bừng tỉnh, lúc này lại nhìn, mới phát hiện bên ngoài ánh sáng xanh lục, đều là sơn lang hai mắt, phát ra ra khát máu sát ý!

"Vào lúc này, lại là ở đây, sao sẽ xuất hiện nhiều như vậy bầy sói?" Vệ tướng sẽ không thể tin tưởng nói.

Lúc này ở nơi đóng quân ở ngoài bầy sói, quang từ con mắt đến xem, thì có hơn một nghìn!

Như vậy quy mô bầy sói, hầu như là phụ gần trăm dặm tổng số, sao một mạch xuất hiện ở đây?

Vệ tướng từ bên trong, khúu ra không giống bình thường mùi vị!

Nhưng lúc này, đã không còn kịp suy tư nữa, vừa nãy lang hồng, tựa hồ chính là tín hiệu, bầy sói đạt được chỉ lệnh, lập tức hướng về quân doanh vồ giết mà đến!

"Hừ! Nhà ta tùy tùng Chủ công, thân chất thành núi, máu chảy thành sông đều lại đây, chính là tự tay giết qua người, cũng vượt quá bách mỷ, sao sợ bày súc sinh này!"

Vệ tướng một tiếng quát lạnh, gào thét: "Giết!"

Nơi này là quân doanh, chu vi có hàng rào chiến hào, bày sói tuy nhiều, một thoáng cũng là càn chi bất quá.

Sĩ tốt đạt được quân lệnh, đều là không chậm trễ chút nào đâm ra trên tay trường thương.

Bình thường huấn luyện kết quả, hiện tại liền nhìn ra rồi, liền tăng trường thương dường như Độc Long giống như đâm ra, dễ dàng đâm vào sơn lang trong cơ thể.

Lại là một giáo, đem sơn lang nội tạng, giáo thành phần vụn!

Được này trọng thương thanh lang, cuối cùng không chống đỡ được, rên rỉ một tiếng, bay nhảy ngã trên mặt đất.

"Thu!" Ngũ trường Hỏa trường uống, lại là hô: "Lại đâm!"

Lại là một loạt trường thương đâm ra, trúng đạn bày sói dồn dập ngã xuống đất.

Cách đến gần rồi, vệ tướng mới phát hiện, này bày sói thật là hỗn tạp. Quần thể rất nhiều, có hôi lang, thanh lang, Hắc Lang, còn có. Thân hình già nua, lực trong mắt nhưng bộc ra giả dối hung ác, hầu như có trí tuệ ánh sáng, đây là độc lang, trong bày sói đấu tranh người thất bại, luôn luôn độc lai độc vãng. Chí tử bất biến!

Những này, nhưng đều tụ tập cùng một chỗ, trùng kích quân doanh!

Để vệ tướng hầu như cho rằng là ở trong mơ!

Lang tính giả dối, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, này quân doanh. Chính là xương cứng bên trong xương cứng, chỉ cần hơi có chút bản năng, thì sẽ không tới đây kiếm ăn.

Này vệ tướng mạnh mẽ bấm chính mình một cái, xác định là ở trong hiện thật, nhìn thấy chi cảnh, cũng không phải hư vọng.

Nhưng này, lại làm cho hấn rơi vào trịch trục bên trong.

Làm vệ tướng, lại là trực đêm. Phụ trách đoạn này phòng tuyến an nguy, nếu là gặp địch tình, cái kia đều có thể đăng báo! Cũng gửi thư báo cảnh báo!

Nhưng hiện tại. Mặc dù có chút tình huống, còn ở phạm vi khống chế, lại nói, cũng không phải quân địch dạ tập này liền để này sẽ có chút hiện ra khó.

Quân quy nghiêm ngặt, binh sĩ lại là thần kinh căng thẳng nghề nghiệp. Thời khắc nằm ở dưới áp lực mạnh, trong đêm khuya. Một khi xuất hiện đĩa ăn, liền cực dễ dàng phát sinh "Nổ doanh" . Mấy vạn đại quân, mất đi lý trí, lẫn nhau cắn xé đâm đạp, thậm chí chém giết, đều có khả năng!

Này đem nếu là mao muội phát sinh cảnh cáo, không làm được thì có thất tra chi tội, phải bị quân pháp xử trí!

Nhìn liên miên lều trại, chỉ có phụ cận mấy cái, tựa hồ bị sói tru kinh động, phương xa, vẫn là hoàn toàn yên tĩnh.

Này sắp hết với hạ quyết tâm, đang muốn phát ra mệnh lệnh, liền thấy rõ muốn rách cả mí mắt một màn!

Theo cao thấp chập trùng sói tru.

Vốn là không có chương pháp gì, chỉ biết cùng nhau tiến lên bầy sói, tựa hồ có chỉ huy.

Hắn không sợ chết nhào lên, mặc cho đao thương khảm ở trên người, dòng máu một chỗ, chí tử không ngớt!

Lang thi dần dần chông chất, lấp bằng chiến hào, dần lũy dần cao.

"Không được!" Vệ tướng mới vừa nghĩ đến cái gì, liền nói.

Đáng tiếc, lúc này đã không kịp, chỉ thấy một con thanh lang, ở lang đồng xác nhảy một cái, xẹt qua một đạo màu xanh đường vòng cung, vững vàng mà rơi vào bên trong trại lính.

Lập tức đánh gục có chút thất thần binh lính, mõm sói một tấm, lộ ra răng nanh sắc bén, trực tiếp cắn tới người binh sĩ này yết hầu!

"Sáu!" Mắt thấy ngày xưa đồng đội, liền như thế bị chết với cầm thú chi khẩu, tuy là quân nhân, có giác ngộ, lúc này cũng là đỏ mắt nhào lên.

Mấy lần đao ảnh lóe qua, nhưng là phụ cận mấy cái sĩ tốt, đều là bay người lên trước, đem này thanh lang loạn đao phân thân!

"Gào a! ! !" Theo sói tru, càng ngày càng nhiều sơn lang thông qua đồng xác mượn lực nhảy qua lan can, đi tới bên trong trại lính bộ làm khó dễ! ! !

Càng làm cho vệ tướng đáy lòng hàn khí đại mạo chính là, vẫn còn có hôi lang, đi tới hàng rào phía dưới, nằm rạp trên mặt đất, chân trước nhanh chóng bào đào, càng là muốn dao động hàng rào căn cơ!

"Cõi đời này, càng có như thế thông minh lang?"

Vệ tướng đầu tiên nghĩ tới, nhưng là cái này, lập tức gào thét: "Còn lo lắng làm gì? Mau thả tiễn, đem những kia hôi lang bắn giết!"

"Nếu để cho đào đoạn rào chắn, cái kia chúng ta, đều phải bị quân pháp xử trí! ! !"

Chu vi sĩ tốt, này mới phục hồi tinh thần lại, quân pháp nghiêm khắc, đặc biệt đối với bọn họ, làm như gác đêm sĩ tốt, lại làm cho phòng tuyến xuất hiện tổn hại, này tình tiết nhưng là nghiêm trọng, chính là toàn bộ chém đầu rắn chúng, cũng là khả năng!

Một niệm đến đây, những này sĩ tốt, rốt cục phục hồi tinh thần lại, thì có cung thủ tiến lên, giương cung cài tên, bắn ra trên tay mũi tên! ! !

Tiến như mưa rơi, bào hôi lang đồn dập trúng tên, dòng máu một chỗ, nghẹn ngào không còn động tác.

Lúc này, lập tức liền có cái khác hôi lang tiến lên, đem đồng bạn thi thể tha dưới, kế tục tiến hành trước công tác.

Loại này xoá bỏ bản năng, không nhìn sinh tử trạng thái, liền ngay cả bách chiến quăng đời còn lại lão binh, nhìn cũng là trong lòng phát lạnh.

Thì có trước làm lão hộ săn bắn, không khỏi nói: "Đây là Lang Vương tuần phòng, Bách Linh tránh lui! Chúng ta vẫn là..."

"Phốc!" Này thợ săn già còn chưa có nói xong, trên cổ liền mở ra cái lỗ hồng, mang theo đại bông máu tươi, tùy ý mà xuống!

Vệ tướng rút đao xoay người lại, lạnh giọng nói: "Dao động quân tâm giả! Chém! ! !"

Lại lấy đao kích, rống lớn: "Bất quá là quần súc sinh mà thôi, có gì đáng sợ chứ, còn không mau giết cho ta! ! !"

Sĩ tốt thấy chủ tướng như vậy, cũng là thoáng thu lại sợ hãi tâm tình, tiến lên cùng bày sới chém giết.

Làm sao bày sói số lượng thực sự đông đảo, chỉ là vệ tướng thấy, liền vượt quá ngàn mấy, còn không biết có bao nhiêu, núp trong bóng tối.

Quả thực chính là giết chết bất tận!

Rốt cục, theo sĩ tốt không ngừng ngã xuống, cái phòng tuyến này, cũng là lão đà lão đảo.

"Ầm! ! !" Nhưng vào lúc này, một tiếng vang lớn.

Nguyên lai trải qua hồi lang tre già măng mọc nỗ lực, rốt cục đào đứt đoạn mất rào chắn, đàn sói gào thét mà trên. Rào chắn phát sinh không chống đỡ nổi tiếng, ầm ầm ngã xuống đất!

Đòn đánh này, trở thành cuối cùng rơm rạ, triệt để đánh tan sĩ tốt tâm khí.

"A! ! ! Ta không nên bị ăn a! ! !"

Một cái vòng tròn mặt sĩ tốt, thấy rõ có Hắc Lang. Trực tiếp gặm nhấm thi thể trên đất, tình cờ ngẩng đầu lên, xanh mượt ánh mắt nhìn chăm chăm tự thân, tự đang quan sát cái nào khối thật ngon ăn, rốt cục không chịu nổi, bôn hội rồi!

Bỏ xuống binh khí. Kêu khóc hướng về phía sau chạy đi.

Chính chạy, đột nhiên cảm thấy một đôi lông bù xù tay đập trên bờ vai, bất giác quay đầu lại, liền thấy một tấm mặt, trong mắt bắn ra ánh sáng xanh lục. Răng nanh trực tiếp cắn ở thanh niên trên cổ, máu tươi tung toé!

"Đáng ghét! Đừng chạy!"

Vệ tướng thấy sĩ tốt bôn hội, chạy tứ tán, liền chém mấy cái, đều là chế không ngừng được, không khỏi uống.

"Đại nhân! Tình thế nguy cấp, kính xin đi thôi!"

Hai cái thân binh, đúng là còn ở trước mặt. Chỉ là trường đao mang hồng, trên người, có bao nhiêu huyết nhục vết tích. Còn có sơn lang nanh vuốt dấu vết.

"Ta không thể đi! Chủ công đem nơi này giao cho ta, ta vô năng, bị quần súc sinh công phá phòng tuyến, nơi nào còn có khuôn mặt, đi gặp Chủ công!"

Này đem căn răng nói.

"Này không phải chiến chi tội, dù sao trước. Ai có thể nghĩ tới, sẽ có bầy sói dạ tập (đột kích ban đêm). Chủ công anh minh, chỉ cần đem tình huống nói rõ. Tất sẽ thu được lượng giải..."

Dù là thân binh hao hết miệng lưỡi, này vệ tướng chính là không đi, mắt thấy bầy sói càng gần, thủ tốt càng ít.

Hai cái thân binh liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời nói: "Như vậy! Kính xin tướng quân cho phép chúng ta đi theo!"

Đại tướng không lùi, thân là thân binh, nếu như trước tiên trốn, không chỉ có muốn bêu đầu thị chúng, đồng thời còn sẽ liên lụy người nhà.

Hai người này thân binh, một là lo ngại quân pháp, hai là có cảm này vệ tướng bình thường hậu đãi, hiện tại thấy chủ tướng không đi, đều là quyết ý tử chiến! ! !

"Được!" Vệ tướng cười to, "Chúng ta chủ tớ ba người, cộng đồng phó khó, cũng coi như là cái giai thoại!"

Nắm thật chặt trường đao, quyết ý cùng bầy sói tử chiến đến cùng! ! !

Bầy sói vây kín, đem này chủ tớ ba người vây vào giữa.

Nhìn chu vi ánh sáng xanh lục, dù là ba người này đã quyết ý chết trận, cũng cảm giác đáy lòng có chút lạnh cả người.

Đang lúc này, vệ tướng liền nghe thấy một cái có chút thanh âm quen thuộc.

"Đạp! Đạp! Đạp!"

Quy luật mà có nhịp điệu thanh âm vang lên, bán trực tiếp ở ngoài mà đến, dần dần áp sát.

Hành quân kinh nghiệm nhiều năm, đến cùng để này đem nhớ tới, thất thanh nói: "Đây là chiến mã chạy băng băng tiếng!"

"Gào a!"

Lại là sói tru truyền đến, bầy sói tản ra, hướng về phía sau nơi đóng quân nhào tới.

Chỉ là lúc này vệ tướng, không chút nào may mắn còn sống mừng rỡ, lẩm bẩm nói: "Đêm khuya lang tập, quả là người vì là!"

Trường lớn hai mắt, muốn nhìn một chút bầy sói mặt sau, là cỡ nào người?

Lúc này, kỵ binh đi tới doanh trước, liền nghe đến chinh tề như một tiếng gào vang lên: "Giết!"

Vệ tướng liền nhìn thấy, mấy trăm kỵ binh, dường như mây đen giống như, từ phòng tuyến chỗ hồng nơi tràn vào.

Này kỵ binh trang phục, là quen thuộc như vậy, chính là đối diện Hoắc Lập quân đội!

"Hả? Làm sao còn có người sống?" Một cái âm lãnh thanh âm vang lên.

Đón lấy, chính là mấy trăm kỵ gào thét mà đến, vệ tướng chỉ kịp vung ra trường đao trong tay, liền cảm thấy một nguồn sức mạnh vọt tới, trường đao trong tay bay ra, ngực đại thống, lập tức trước mắt triệt để rơi vào trong bóng tối...

Mấy trăm kỵ binh bước qua, đem ba người này ép thành thịt nát, không chút nào thấy dừng lại, lại hướng về phía sau quân doanh nhào tới!

"Giết cho ta! Sát quang này doanh! ! !"

Kỵ binh trung tâm, thì có một thanh âm vang lên, băng hàn thấu xương, mang theo lạnh lẽo sát ý!

Theo kỵ binh vọt qua, mặt sau lại đuổi tới lít nha lít nhít, như là kiến hôi bộ quân.

Nhờ ánh lửa, có thể xem thấy trên người bọn họ, đều ăn mặc triều đình quân phục.

Sĩ tốt gào thét nhảy vào, trong mắt tựa hồ thiêu đốt lửa, gào thét giết hướng về lầu lớn, tình cờ truyền đến gào thét cùng binh khí nhập thể âm thanh.

Dĩ nhiên là Hoắc Lập, giành trước ở Tổng Ngọc làm khó dễ trước, tiến hành đột kích ban đêm! ! !

Lấy bầy sói làm tiên phong, kỵ binh theo sát, mặt sau lại là bộ tốt, như một cái đao nhọn, mạnh mẽ đâm vào Tổng Quân đại doanh.

"Nhanh! Một đội sát quang phản kháng! Một đội phóng hỏa! Không muốn cho bọn họ phản ứng lại thời gian!" Tướng lĩnh dồn dập gào thét.

Hoắc Lập nhưng không quan tâm những chuyện đó, dẫn bày sói cùng kỵ binh, lao thẳng tới đại doanh ở giữa!

Ở đại doanh trung tâm, một cái hào hoa phú quý lều lớn yên tĩnh đứng thẳng, phía trước dựng thẳng soái kỳ, thêu một cái màu vàng "Tống" tự!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 201: Phục Kích

Hoắc Lập mang theo kỵ binh, lao thẳng tới Tổng Ngọc đại quân hạt nhân soái trưởng!

Hắn thấy rất rõ ràng, Tổng Ngọc căn cơ đã lập, chính là lần này đại bại, cũng có thể quay đầu trở lại.

Vì lẽ đó, lần này kỳ tập, quan trọng nhất một chiêu, chính là đạt được Tổng Ngọc trên gáy đầu người!

Tổng gia bá nghiệp, hầu như tất cả Tổng Ngọc một thân, chỉ cần đòi hỏi Tổng Ngọc, cái kia toàn bộ Ngô Nam, lập tức thì sẽ sụp đổ!

Hoắc Lập trong mắt, bắn ra khát máu ánh sáng, nhưng không quên hô: "Giết a! ! ! Ai giết Tổng Ngọc, bản tướng bảo đảm hẳn quan thăng cấp năm, hoàng kim vạn lạng!" Âm lãnh trong thanh âm, liền mang theo kỳ dị dụ, hoặc lực lượng.

Như vậy đầy trời đại công, đang ở trước mắt, không ít kỵ binh trong mắt, cũng là đỏ chót!

Dồn dập gào thét: "Vinh hoa phú quý, vợ con hưởng đặc quyền, ở phen này!"

Càng là khởi động dưới khố ngựa khỏe, hướng về soái trưởng nhào tới.

"Uống!" Hoắc Lập rút đao, cắt chặn đường lều vải, lại là mấy lần liên thiêm, tránh thoát loạn tiễn, phóng ngựa tiến lên, ánh đao lướt qua, mang theo mưa máu!

Liên tiếp phá tan mấy cái lều trại, trường đao chém vào võ khẩu, rốt cục đi tới đại doanh ở giữa.

Lúc này Hoắc Lập, khoảng cách soái trưởng, hầu như chỉ có vài bước xa, khoảng cách này, phóng ngựa nhảy một cái liền đến.

Thiên vào lúc này, Hoắc Lập trong cõi u minh linh giác, nhưng là cảnh tiếng nổ lớn!

Không đúng! Đây không đúng! ! !

"Ô!" Hoắc Lập đột nhiên ghìm ngựa, để kỵ binh phía sau, cũng không khỏi dừng bước.

Binh sĩ hơi nghi hoặc một chút mà nhìn chủ soái, nhưng lúc này Hoắc Lập, nhưng nhìn chu vi, máu và lửa bên trong, không ít Ngô Nam sĩ tốt, còn đang chống cự, cùng dạ tập Hoắc quân chém giết.

Quá dễ dàng rồi! Quân địch chống lại quá yếu! Nhân số cũng tựa hồ quá thiếu! ! !

Hoắc Lập đột nhiên ý thức tới nơi nào không đúng, nơi này là Tổng Ngạc soái trưởng, đại quân hạt nhân, nhưng chống lại quá mức bạc nhược.

"Không được! trúng phục kích rồi! ! !" Hoắc Lập bật thốt lên. Cái trán lập kiến mồ hôi lạnh.

"Nhanh! Truyền cho ta quân lệnh! Đại quân mau lui!"

Hoắc Lập lớn tiếng quát.

Đáng tiếc, lúc này đã muộn.

Liền nghe một cái thanh âm trong trẻo vang lên: "Hoắc tướng quân quả không phải người thường! Đáng tiếc! Hiện tại mới phát hiện, vì là thì quá muộn! !!"

Bốn phía lều vải, đột nhiên kéo dài, hiện ra mặc giáp chấp kiên tinh nhuệ Tổng Quân.

Đại quân từ bốn phía cuộn cuộn tuôn ra. Đối với trung gian Hoắc Lập quân đội, thành vây quanh tứ thế, cung tên thượng huyền, sắc bén hàn quang, liền nhắm ngay Hoắc Lập quân đội.

Mấy ngàn cây đuốc giơ lên, đem toàn bộ đại doanh. Chiếu một mảnh sáng sủa.

Ở loại này trận thế dưới, chính ở trung tâm bừa bãi tàn phá châu binh, động tác liền không khỏi ngừng lại một chút.

"Hoắc tướng quân có thể ở trong thời gian ngắn ngủi, liền đem đã đánh tan trùng biên Dự Chương binh một lần nữa xâu chuỗi, hẹn ước khởi sự. Thậm chí có thể ở Cô lập nghiệp cự người trong, xếp vào gian tế, dò hỏi quân tình, thực sự không thể không để Cô nói 'Bội phục' !"

Ở Tổng quân trong, chúng tướng vờn quanh một chiếc xe lớn, Tổng Ngọc ngồi ngay ngắn bên trên, chậm rãi nói.

Âm thanh tuy rằng không lớn, nhưng quỷ dị đáp số bên trong có thể nghe. Nghe được Hoắc Lập cùng thủ hạ châu binh, đều là trong lòng hàn khí đại mạo!

"Tối nay kỳ tập, trước tiên lấy bày sói mở đường. Lại ra hết đại quân, như Cô thực sự là chuẩn bị ngày mai đại chiến, cái kia sĩ tốt tất có lười

biếng, ở vào tình thế này, lại có Dự Chương binh phản bội, cái kia Cô vẫn đúng là có thể sẽ thất bại thảm hại!"

"Tướng quân động tác này. Thực sự là tận đến binh pháp quý nói tinh túy!"

Tống Ngọc làm như bội phục nói.

Nhưng Hoắc Lập rõ ràng có thể cảm giác được, Tống Ngọc trong thanh âm. Có chứa một luồng động viên lòng người sức mạnh, được này ảnh hưởng. Dưới tay hấn trong mắt khát máu vẻ, cũng đang dần dần biến mất.

"Không được!" Hoắc Lập kinh hãi.

Hấn chính là Hắc Lang yêu chuyển thế, được xưng "Yêu Tiên", tự nhiên cũng có thần dị, có thể khiến pháp thuật.

Trước, liền đối thủ hạ sĩ tốt, triển khai yêu thuật mê hoặc tâm thần, lấy tăng cường kỳ tập năm.

Vốn là đại quân hội tụ, tự có thiết huyết sát khí hộ vệ, "vạn pháp bất xâm".

Nhưng Hoắc Lập thân là tam quân chủ soái, có trời sinh ưu thế, pháp lực lại cực kỳ cao thâm.

Triển khai, cũng không phải cái gì cao thâm phép thuật, mà là tinh thần hướng dẫn, kích thích sĩ tốt khát máu tâm ý, này khéo léo tùy thời, mới có thể thành công!

Hiện tại Tống Ngọc, dựa vào nói chuyện, nhưng là trong bóng tối không biết triển khai gì pháp môn, dĩ nhiên đem hấn triển khai yêu thuật, toàn bộ phá vỡ!

Sĩ tốt tinh lực vừa qua, đầu óc liền tỉnh lại, thấy rõ tự thân rơi vào đại quân vây quanh, lại bị cung nỏ chỉ vào, nhất thời chính là đại sợ, có trong tay buông lỏng, trường thương "Loảng xoảng" một tiếng, rơi trên mặt đất.

Đây chính là khiến dùng pháp thuật chỗ hỏng, như ở bình thường, không có được phép thuật ảnh hưởng sĩ tốt, ở phá doanh giết địch sau khi, nào có nhanh như vậy liền từ trạng thái bên trong đi ra? Nhưng hiện tại, phép thuật vừa vỡ, tinh lực liền thất, liền với dũng khí, cũng là nhanh chóng giảm thiểu!

Thân hãm trùng vây, lại là sĩ khí hạ, lẽ nào ta Hoắc Lập, liền muốn mất mạng với này sao?

Hoắc Lập nắm thật chặt trên tay trường đao, chỉ là trong nháy mắt, liền từ ủ rũ bên trong hồi phục lại, nhìn Tống Ngọc, trên mặt liền lộ ra hung ác vẻ.

Cùng lúc đó, Tống Ngọc cũng đang quan sát Hoắc Lập.

Liền thấy người này ăn mặc áo giáp màu đen, mặt hình gầy gò, một đôi mắt, càng là hẹp dài, mơ hồ bốc ra lực mang.

Toàn bộ mặt một nhìn qua, liền có vẻ hơi cay nghiệt, không giống người sống, càng như dã thú!

"Đây là Lang Cố Quyển Vuông chi tượng! Thật không biết trước đây châu mục, là nghĩ như thế nào, dĩ nhiên để Hoắc Lập ngồi trên tướng quân vị trí!"

Tống Ngọc hơi hơi nheo cặp mắt lại, liền thấy rõ Hoắc Lập đỉnh đầu, số mệnh ngưng tụ, hóa thành một điều màu đen cự lang, chân trước chỗ mai phục, làm dáng muốn lao vào!

Trong lòng biết người này giả dối, hay là còn chuẩn bị tùy thời làm khó dễ!

Nhưng không dự định cho hãn cơ hội , khiến cho: "Quý xuống đất xin tha giả không giết! Còn lại, hết mức tru trừ!"

"Vâng!" Tổng Quân cùng kêu lên đáp lời.

Mấy cái tướng quân liền làm "Người bắn tên, ưu tiên bắn giết kỵ binh, thương binh chuẩn bị, vây kín kẻ địch, không muốn thả chạy một cái!"

Theo mệnh lệnh, người bắn tên liền bắn ra trong tay mũi tên!

"Xì!" "Xì!" "Xì!"

Đổi mặt mưa tên, Hoắc Lập phía sau kỵ binh dồn dập người bị trúng mấy mũi tên, ngã xuống đất không nổi.

"Trường thương binh! Đi tới!"

Thương binh liệt trận, trường thương về phía trước, hình thành sắc bén thương trận, hướng về kẻ địch tiến sát mà đi.

Bước tiến chinh tề, động tác đồng dạng, sắc bén đầu súng, hầu như xếp thành một đường thẳng, hàn quang liên thiểm.

Đối diện châu binh, không ngừng lùi lại, bị ép sát co lại thành một khối.

Lúc này, thì có châu binh không chịu nổi áp lực nặng nề, hướng về phía sau chạy đi!

Có cái thứ nhất. Thì có thứ hai, toàn bộ Hoắc Lập đại quân, âm âm bồn hội, đông đảo quân ô hợp, tranh nhau chen lấn về phía trước chỗ hồng nơi bỏ chạy.

Đại quân chen thành một đoàn. Vì tranh cướp cơ hội đào sinh, đao kiếm trong tay, liền không tiếc hướng về đồng đội trên người chém tới.

Chờ đến châu binh chạy ra quân doanh, mới phát hiện nhân số ít gần nửa, cái khác, không phải nhưng bị chiếm đóng ở trong quân doanh. Chính là ngã vào ngày xưa chiến hữu dưới đao!

Nhưng chiến tranh xa chưa kết thúc, liền thấy Tống Ngọc quân doanh cửa lớn, âm âm mở ra, từ bên trong tuôn ra nhiều đội kỵ binh đến!

Trước tiên một người, chính là Hắc Vũ Kỵ thống lĩnh La Bân. Uống: "Liệt trận! Xung phong!"

Kỵ binh liệt trận, hướng về tán loạn châu binh xung kích mà đi.

Lúc này châu binh lòng dạ đã mất, lại biên chế hỗn loạn, kỵ binh xuyên thấu lên, hầu như không tổn sức chút nào.

Mấy cái qua lại hạ xuống, liền đem châu binh triệt để tách ra, móng ngựa mang huyết, dưới chân oan hồn vô số.

Thấy đã triệt để tiêu diệt kẻ địch phản kháng sức mạnh. La Bân mới hét lớn: "Quỳ xuống đất xin tha giả không giết!"

Cái khác kỵ binh, cũng theo hô to, thỉnh thoảng chặt bỏ mấy cái còn đang chạy trốn châu binh đầu lâu!

Rốt cục. Có châu binh không chịu nổi, làm mất đi binh khí trong tay, quỳ xuống đất nói: "Chúng ta nguyện hàng! Chúng ta nguyện hàng!"

Này vì ba khuyết một, hàm theo sau giết, nhưng là binh pháp chính đạo.

Trước tiên lấy đại quân vây giết, rồi lại lưu cái chỗ hổng. Thừa dịp kẻ địch chạy tán loạn thời gian, lại hàm theo sau địch. Trắng trợn chém giết, tự

thân hầu như không có thương vong gì.

La Bân lại đuổi theo chém giết một trận. Mới lệnh: "Chủ công có lệnh, bóng đêm thâm trầm, kỵ binh đuổi theo ra mười dặm sau, liền không được lại tiến vào!"

Đây là nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, dù sao lúc này vẫn là đêm đen, trong vòng mười dặm, dựa vào quân doanh lửa trại cùng trong tay cây đuốc, còn miễn cưỡng có thể coi vật.

Một khi đuổi theo ra mười dặm, liền không phải truy sát, mà là tự sát.

"Vâng!" Hắc Vũ Kỵ binh mặc dù có chút không cam lòng, nhưng vẫn là ghìm lại vật cười.

"Chúng ta trở lại! Thu nạp tù binh, nếu có phản kháng, lập tức chém giết!" La Bân liền làm.

Lần này truy sát hội quân, tự thân thương vong cực nhỏ, hầu như là tự nhiên kiếm được công lao, Hắc Vũ Kỵ binh, đều là vô cùng phấn khởi, theo chủ tướng về sư.

Nhưng vào lúc này, La Bân trên mặt mát lạnh, đưa tay một vệt, nhưng là thủy châu.

Ngước đầu nhìn lên, liền thấy sắc trời càng sâu sắc thêm hơn trầm, gió lạnh gào thét, hạt mưa liền ào ào đánh xuống đến.

Mưa rơi cực đột nhiên, chốc lát liền dường như như trút nước, không chỉ tưới tắt cây đuốc, còn để bóng đêm, đen kịt một màu, càng sâu sắc thêm hơn trầm.

La Bân nhíu chặt lông mày: "Làm sao lúc này bắt đầu mưa?"

Lại nhìn phía quân doanh phương hướng: "Chỉ mong Chủ công phương diện vô sự!"

Lúc này cũng là không cách nào, vẫn là lớn tiếng quát: "Dùng dây thừng đem tù binh bó lên, không cần đi một cái!"

Trong lòng biết ngộ khí trời, tù binh chạy tứ tán, nhưng là khó mà tránh khỏi, liền với chiến công, đều muốn thu nhỏ lại, không khỏi chau mày.

Tống Ngọc đại doanh bên trong.

Khi Châu binh chạy ra một nửa sau, Tống Ngọc đại quân liền dâng lên, ngăn chặn chỗ hống.

Trước có mấy vạn châu binh, nếu là đập nồi dìm thuyền liễu chết đến cùng, vậy cũng sẽ cho Tống Ngọc đại quân mang đến không ít tổn thất, cực kỳ không đáng.

Nhưng hiện tại lưu lại những này, nhưng là hoàn toàn có thể ăn, đồng thời, thương vong quá nhỏ!

"Đại quân chậm rãi vây kín, không cần đi một cái!" Tống Ngọc lệnh.

"Trước chạy tán loạn hơn vạn, bởi vì bóng đêm, cho dù để La Bân mang theo Hắc Vũ Kỳ truy sát, tận lực tù binh, cũng nhiều nhất giết tán biên chế, tù binh hai ngàn!"

"Nhưng nơi này không giống, có tới hơn vạn sĩ tốt, đều là Cô vật trong túi! Đây có thể đều là trải qua huấn luyện, trải qua chiến trường lão binh, chỉ cần hơi thêm chinh biên, ngay lập tức sẽ là tinh nhuệ chi sư!"

"Thu sạch biên, Cô không cái này hy vọng xa vời, nhưng cho dù chỉ có một nửa, vậy cũng là năm, sáu ngàn tinh tốt! Còn lại quân giới chiến mã,

liền càn không cần phải nói..."

Theo quân lệnh, Tống Ngọc đại quân vây lên, đem châu binh chia ra bao vây.

Lúc này châu binh, còn chưa hoàn toàn bôn hội, lấy từng người vệ chính Doanh Trưởng làm trụ cột, làm thành một vòng chống lại.

Tống Ngọc thấy này, hơi nhướng mày: "Điều người bắn tên đi qua, giết bình phản kháng!"

"Vâng!" Lính liên lạc xuống, điều động người bắn nỏ, liền thấy mưa tên chảy xuống ròng ròng, linh tinh phản kháng, rất nhanh sẽ bị chế phục.

Tống Ngọc tâm tư, nhưng không có thả ở cái này mặt trên, hơi hơi dưới sự chỉ huy sau, liền đưa mắt chuyển tới Hoắc Lập trên người.

Này Hoắc Lập, không hổ là Yêu tiên chuyển thế, vừa nãy mưa tên, phần lớn đều bị tránh thoát, chợt có mấy chi, mới vừa bắn tới hắc giáp, liền bị ngăn trở, liền điểm trắng cũng không lưu lại.

Lúc này, chính mang theo cuối cùng mấy chục kỵ tâm phúc tinh nhuệ, xông khắp trái phải, tứ kỵ phá vòng vây.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 202: Mưa To

Nhưng vào lúc này, gió lạnh đột nhiên nổi lên, mưa to hạ xuống.

"Này mưa làm đến tà môn, khủng có yêu nhân quấy phá!" Tống Ngọc lông mày hơi trướng, âm thầm nghĩ.

Lại truyện quân lệnh, "Tuy rằng hiện tại có mưa, nhưng đại cục đã định, lệnh các đem ẩn lại kế hoạch làm việc!"

"Vâng!" Lúc này mưa rào xối xả, đánh diệt không ít cây đuốc, chu vi tia sáng, đều là đột nhiên ngấm hạ, thân binh đạt được mệnh lệnh, nhưng là lập tức phân ra mấy người, đi tới các nơi báo tin.

Tống Ngọc thấy tình cảnh này, lại lệnh: "Phi Hổ Đô gần đây hộ vệ, có kẻ tự tiện xông vào giết chết không cần luận tội!"

Hắn thấy rất rõ ràng, hiện tại, chính là ông trời phải giúp Hoắc Lập, cũng là hữu tâm vô lực, dù sao, ai cũng không thể bỗng dưng biến ra lương thảo cùng đại quân đến.

Nhưng nếu để cho Hoắc Lập chạy trốn, thậm chí thừa dịp bóng đêm yểm hộ, lấy mấy chục kỵ hoàn thành trăm thủ, đánh giết Tống Ngọc, cái kia thật đúng là hoạt thiên hạ chi đại kê rồi!

Hiện tại bốn trận bất động như núi, chính là không cho kẻ địch bất kỳ có thể sản cơ hội!

"Vâng!" Tống Hòa lập tức đáp lời, thân là thân quân thống lĩnh, tự nhiên cũng hiểu được những thứ này.

Lập tức gào thét: "Phi Hồ Đô ở đâu?"

"Tướng quân! Chúng ta ở!" Chu vi sĩ tốt, đều là lớn tiếng trả lời nói, những này Phi Hồ Đô sĩ tốt, đãi ngộ cao hơn phổ thông quân sĩ, thể trạng cũng càng thêm hùng tráng, hiện tại gặp thời khắc nguy cấp, lập tức cử đi tác dụng lớn!

"Duy trì cảnh giới, đao thương ở tay, cung tên thượng huyền, không quân lệnh mà tới gần giả, giết chết không cần luận tội!"

Tuy rằng mệnh lệnh này, khẳng định có ngộ thương, nhưng so với Tống Ngọc an nguy đến, liền không đáng một cười, Tống Hòa phát xuống này lệnh, nhưng là không chần chờ chút nào.

"Tuân mệnh!"

Ngay sau đó, 1,200 Phi Hồ Đô giáp sĩ, lấy Tống Ngọc làm trụ cột, hướng bốn phía cảnh giới.

Phía ngoài xa nhất. Là thân mang giáp da thương binh, giơ lên trường thương, quay về bên ngoài, mặt sau, chính là người bắn tên. Tuy có mưa xối xả, nhưng vẫn là cầm cung tên, bất cứ lúc nào chuẩn bị xạ kích.

Bất luận người nào muốn muốn vọt qua tầng này phòng tuyến, đều muốn trả giá không ít đánh đổi.

Tống Ngọc chu vi, càng có tinh nhuệ giáp sĩ, cầm Phi Hoàng Liên Nỗ. Mắt nhìn chăm chăm.

Tới gần mấy cái thuẫn binh giáp, cầm một người cao thuần khiên kim loại, hộ vệ Tống Ngọc, hình thành một đạo thiết mạc!

Có Phi Hồ Đô hộ vệ, Tống Ngọc ở đêm đen Mưa to bên trong. Cũng là an ổn như núi.

Thấy Tống Hòa chỉ huy như định, Phi Hồ Đô tinh nhuệ chỉnh tề, Tống Ngọc cười to, lại dặn dò nói: "Cho Cô nhen lửa đồng lửa, dội trên dầu hỏa, tuy là Mưa to, hẵn là cũng có thể thiêu đốt, để toàn quân nhìn ra Cô tọa trấn ở đây!"

"Vâng!"

Thì có mấy cái giáp sĩ. Thu thập củi lửa vãi vốc các loại dịch nhiên vật, dội trên dầu hỏa, điểm nổi lửa diễm.

Đây là đặc chế mãnh dầu hỏa. Tăng thêm không ít chất dẫn cháy đồ vật, một khi đốt, hỏa thế cực mãnh!

Sáng sủa ngọn lửa, đem gỗ liếm láp, theo đại cổ yên khí, nhất thời liền dấy lên dài mấy trượng hỏa diễm. Liền với Mưa to, cũng không thể tưới tắt.

Này cho càng ngày càng mờ quân doanh. Mang đến một tia sáng.

"Đến! Thêm gỗ vãi vốc, đừng có ngừng!"

Hỏa thế hung mãnh đánh đối. Chính là dưới đáy thiêu đốt cực nhanh, Tống Hòa liền chuyên môn phân ra một đội người đến, không gián đoạn hướng về đồng lửa bên trong tập trung vào củi gỗ những vật này.

Thấy rõ hỏa diễm ổn định, Tống Hòa thở phào nhẹ nhõm, vừa lớn tiếng uống: "Theo ta gọi, Chủ công có lệnh, các quân theo : đề kế, vây quét kẻ địch!"

Hẳn kinh nghiệm lâu năm quân lữ, cũng rèn luyện làm ra một bộ giọng nói lớn, hiện tại hống ra, cũng là chấn động đến mức chu vi binh sĩ màng tai đau đớn!

"Chủ công có lệnh! Các quân theo : kế tiếp! Vây quét kẻ địch!"

"Chủ công có lệnh! Các quân theo : kế tiếp! Vây quét kẻ địch!"

...

Phi Hồ Đô sĩ tốt, đều là theo hô to, âm thanh vang vọng toàn bộ quân doanh.

Xa xa mà, cũng truyền đến tiếng la: "Diệp Hồng Nhạn lĩnh mệnh! Tất thề sống chết giết địch!"

Nhưng là Diệp Hồng Nhạn nghe được tiếng la, lập tức nghĩ đến Chủ công dụng ý, mệnh lệnh thuộc hạ phối hợp.

"Hãm trận Đô chỉ huy sứ Diên Lăng lĩnh mệnh!"

"Tiên Đăng Đô chỉ huy sứ Phan Hòa lĩnh mệnh!"

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!"

...

Các quân tướng lĩnh lĩnh mệnh âm thanh không ngừng truyền đến.

Chu vi Tổng Quân sĩ tốt, thấy rõ chủ soái chỗ hỏa diễm sáng sủa, nhưng là vô sự, lại nghe thấy các quân chỉ huy âm thanh, trong lòng chính là định ra, cũng uống: "Ta chủ vạn thắng! Vạn thắng! !"

Tuy rằng Mưa to vẫn là lướt xuống, nhưng không do dự nữa chần chờ, tuý tùng chính mình ngũ trưởng, Hỏa trưởng, hướng về châu binh phương hướng bức bách mà đi.

"Được!"

Tống Ngọc ngồi ngay ngắn, tự có thị vệ, ở phía sau chống đỡ che mưa, vì là Tống Ngọc che chắn.

Hắn khác hẳn với người thường, thần nhãn đi tới, thấy rõ sĩ tốt dùng mệnh, trên mặt chính là đại hỉ!

Chỉ cần Tống gia quân không lay được, cái kia còn lại châu binh, nhưng là không lật nổi cái gì sóng lớn đến.

Tuy rằng, nhân khí trời, khẳng định có thất tán, tù binh cũng sẽ chạy mất không ít, nhưng chỉ cần sau đó phái người thu thập, phần lớn vẫn là có thể trở về kiến chế, này sẽ không có cái gì quá đáng lo.

Đột nhiên, Phi Hồ vệ bên trái, liền truyền đến chém giết tiếng.

Này tiếng gào hung mãnh kịch liệt, tựa hồ gặp cái gì hung vật, chính đang mãnh liệt chống đối.

Tiếng la giết hỗn hợp dã thú tiếng rít, thậm chí ngay cả tiếng mưa rơi đều cho che đi qua.

"Tống Hòa ở đâu?" Tống Ngọc thở phào hỏi.

Tống Hòa ăn mặc thiết giáp, tùy ý nước mưa đổ xuống, cũng không đi lau thức, quỳ xuống đất nói: "Thuộc hạ vô năng, để bày sói áp sát, quấy nhiễu Chủ công! Tội chết!"

Nước mưa lẫn vào bùn đất, hình thành lầy lội, ở tại Tống Hòa trên người, nhưng không quan tâm chút nào.

"Bầy sói?" Tống Ngọc nghe xong, khước miệng nhưng hiện lên cười gằn!

"Quả là không cam lòng, còn muốn trở mình?"

Lập tức lệnh: "Người tự mình đi, mang tới Cô Phi Hoàng Liên Nỗ, đem bầy sói giết hết!"

"Vâng!" Tống Hòa đáp ứng, lập tức chính là một trận áo giáp dờn đi tiếng.

Phi Hồ Đô cánh tả, lúc này chính đang khốc liệt chém giết.

Một phương là Phi Hồ Đô tướng sĩ, một phương khác, nhưng là bầy sói, phát sinh dã thú gào thét, liên tục nhào lên, thậm chí không tiếc cùng binh sĩ đồng quy vu tận.

Loại này hung tàn đấu pháp, đối với sĩ tốt tới nói, tất nhiên là rất lớn gánh nặng, nhưng Phi Hồ Đô mặt sau chính là Chủ công vị trí, quân pháp nghiêm khắc, cũng chỉ có thể liều mạng tử chiến.

Người bắn tên gặp ngày mưa, dây cung bị ẩm, hoàn toàn không phát huy ra uy lực, chỉ có thể bỏ quên cung tên, rút đao ra thương, cùng bầy sói chém giết gần người!

Ngay lúc sắp không chống đỡ nổi thời gian, Tống Hòa mang theo mấy chục hắc giáp thị vệ chạy tới.

Những giáp sĩ này, toàn thân áo đen, sắc mặt lạnh lùng, trong tay. Còn cầm màu đen cơ quan hộp, vuông vức, không biết cất giấu huyền cơ gì.

"Cho ta thả!" Tống Hòa biết ơn thế nguy cấp, mau mau lệnh.

Hắc giáp vệ sĩ, liền cầm trong tay cơ quan hộp một mặt quay về bầy sói. Nhấn máy móc! ! !

"Ầm!" "Ầm!" "Ầm!"

Theo cơ quan khởi động tiếng, đối diện bầy sói một mặt, đột nhiên mở ra, hiện ra lít nha lít nhít động không, như tổ ong!

Từ động không bên trong, bé nhỏ mũi tên. Liền không ngừng bắn ra!

Cơ quan này hộp, dĩ nhiên chính là Phi Hoàng Liên Nỗ!

Liền thấy này cung tên không cần lên đạn, phóng ra cực nhanh, mấy chục người thay phiên không ngừng, tên bắn ra thả. Che ngợp bầu trời, như hoàng mưa!

Mũi tên tuy rằng bé nhỏ, nhưng mang theo rất lớn động năng, cùng không khí ma sát, phát sinh tiếng xèo xèo hưởng.

Đối diện bày sỏi, không ngừng trúng tên ngã xuống đất, có trên người, thậm chí cắm đầy mũi tên. Đồng bạn kêu rên, tự ở bị thương, tuy là súc sinh. Tình cảnh cũng vô cùng thảm!

"Hừ! Súc sinh dù sao cũng là súc sinh!" Tống Hòa xem thường nói.

Lại nhìn hắc giáp vệ sĩ, nói chuẩn xác, chính là hắc giáp vệ sĩ trong tay Phi Hoàng Liên Nỗ.

"Này Phi Hoàng Liên Nỗ, cũng thật là dùng tốt, nhưng đáng tiếc chỉ có trăm thanh, cũng không thể dùng xa..."

Này Phi Hoàng Liên Nỗ. Vẫn là Tôn Miếu dâng lên, cấu tứ cực kỳ tinh xảo. Chế tác lại cực kỳ tốn thời gian, chính là lấy Tống ngọc trên tay tài nguyên. Tới hiện tại, cũng mới làm ra hơn trăm.

Bởi vì linh kiện nấp trong bên trong hộp, không sợ mưa tuyết khí trời, lại có thể liên phát, uy lực kinh người, ở cự ly gần có thể bắn thủng thiết giáp!

Theo Tống Ngọc, này Phi Hoàng Liên Nỗ, thực là cơ quan thuật đại thành tác phẩm!

Bởi vì tâm bản nguyên nhân, không thể dùng để hai quân đánh với, nhưng dùng để phòng thân, nhưng là lại thích hợp bất quá.

Trăm chiếc Phi Hoàng Liên Nỗ tạo thành căn giết tuyến, đủ có thể đem bất kỳ lòng mang ác ý thích khách hàng ngũ, xạ thành cái sàng!

Hiện tại Tổng Ngọc điều mấy chục giá lại đây, cũng là uy lực kinh người, một thoáng liền cứu vãn lại cục diện.

"Lại xạ!" Tổng Hòa không chút do dự mà lệnh.

Máy móc phát động tiếng vang lên, lại là mưa tên bắn ra, đem còn lại bày sói, toàn bộ giết chết!

"Thuộc hạ thất trách!"

Lúc này, phòng thủ Doanh Trường lại đây, hành lễ nói.

"Này cần không trách người, ai sẽ nghĩ tới, này bày sói, lại như vậy chỉ huy có cách, lại hãn không sợ chết!"

Tổng Hòa nhưng là lắc đầu nói, đối với này bày sói, hãn vẫn còn có chút lòng vẫn còn sợ hãi.

Nhưng cái này, không cần phải nói, chỉ là hơi hơi ở trong lòng quá dưới, Tổng Hòa liền nói với Doanh Trường: "Gia tăng đề phòng! Không muốn lại xảy ra vấn đề rồi!"

"Vâng! Nếu có sơ xuất, thuộc hạ đưa đầu tới gặp!"

Này Doanh Trường lớn tiếng đáp ứng.

"Hừ! Như Chủ công có cái gì sơ xuất, ta muốn đầu của người thì có ích lợi gì?"

Tổng Hòa tuy ngữ khí không quen, nhưng sắc mặt đến cùng hoà hoãn lại, lại nhìn chu vi sĩ tốt, nói: "Ta sau đó lại điều một đội người lại đây! Người bên này, chuẩn bị sẵn sàng!"

Thấy Doanh Trường đáp ứng, lại bắt đầu thu trị thương viên, cũng không lại dừng lại, trở lại trong trận hướng về Tổng Ngọc giao lệnh.

"Chủ công! Ty chức đã xem bầy sói diệt!"

"Ừm!" Tổng Ngọc gật đầu, đột nhiên nói rằng: "Tổng Hòa! Người quan tối nay, ta quân giết bao nhiêu bầy sói?"

"Như hơn nữa trước, cái kia ước chừng có ngàn mấy!" Tổng Hòa phỏng chừng nói.

"Không sai! Hơn ngàn bầy sói, liền tạo thành thanh thế như vậy, này một tay Khu Lang Thuật, ngược lại thật sự là bất phàm, nhưng đáng tiếc..."

"Khu Lang Thuật?" Tổng Hòa vốn là suy đoán này bầy sói, chính là chịu người vì là điều động, hiện tại thấy Chủ công lại vẫn hiểu được lai lịch, không khỏi có chút ngạc nhiên, nhưng thấy Chủ công không có hứng thú nói tiếp, cũng không dám đặt câu hỏi.

Tổng Ngọc tiếc hận, đúng là hàng thật đúng giá.

Hắn có thể xác định, tối nay bầy sói, chính là nhận được Hoắc Lập điều động, mới như vậy hắn không sợ chết, dám xung kích quân doanh.

Đáng tiếc, coi như đem phụ gần trăm dặm bầy sói toàn bộ tụ tập lên, cũng nhiều nhất hơn ngàn!

Tuy rằng nhất thời sắc bén, không gì địch nổi, nhưng ở số lượng chiếm thế yếu tình huống dưới, cũng chỉ có bị tiêu diệt phần.

Này Hoắc Lập, thực là sinh sai rồi địa phương, như ở trên thảo nguyên, tụ tập hơn vạn bầy sói, nơi nào không thể đi đến?

Lúc này mặc vận thần thông, quan sát số mệnh.

Liền thấy rõ, ngoại vi khói đen bên trong, một thốt Hắc Lang ở sáng rực chiếu rọi xuống, không cam lòng hiện ra thân hình, lộ ra răng nanh, không ngừng nhiều quyền.

"Này Hoắc Lập, quả nhiên có dựa thế trở mình dự định!"

Tống Ngọc tự lẩm bẩm, lại thấy Hắc Lang rút gào thanh, tuy là không cam lòng, nhưng vẫn là rút đi.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 203: Truy Sát

Hoắc Lập không hổ danh tướng đánh giá, coi như phục kích, gặp mưa to, còn điều động bày sói, lao thẳng tới trong trận, suýt nữa trở mình.

Hiện tại thấy sự không thể làm, lại quả đoán rút đi.

Nhưng Tống Ngọc cái nào tha cho hãn bình yên rời đi? Lập tức lệnh: "Cô chi thân kị ở đâu?"

"Chủ công! Thuộc hạ ở!"

Liền có mấy chục kị binh xuống ngựa hành lễ nói, đây là Phi Hổ Đô tự thân kị binh, gặp cuối cùng tình huống, cũng là nhận yểm hộ Chủ công thoát ly hiểm cảnh trọng trách!

"Phe địch đại tướng Hoắc Lập đã trốn, các người hướng bắc truy kích, cần phải giết chết!" Tình huống bây giờ khẩn cấp, Tống Ngọc cũng là nói thẳng, chính là bại lộ chút, cũng là không lo được.

Tuy rằng do hãn tự mình mang binh truy kích, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Nhưng Tống Ngọc chỉ là vừa nghĩ, liền vứt bỏ ý định này. Dù sao hiện tại thân thể, đến cùng vẫn là phàm thai, tuy rằng võ nghệ cao cường, lại có thần thuật hộ thể, nhưng được giới hạn ở phàm tục, nếu là gặp hiểm tình, có tổn thương, đó mới là ngu xuẩn!

Thân là Quận chúa, rất nhiều chuyện, cũng là thân bất do kỷ.

Lại như hiện tại, tuy rằng rất muốn đi vào thu gặt Hoắc Lập tính mạng, nhưng không được không mạnh tự nhẫn nại.

"Vâng!" Đội trưởng kỵ binh lĩnh mệnh nói.

Tuy rằng không biết Chủ công từ chỗ nào chiếm được tình báo, nhưng quân lệnh như núi, nếu Chủ công có lệnh, vậy cho dù phía trước là núi đao biển lửa, cũng chỉ có đi tới. Mấy chục kỵ binh, trầm mặc, xoay người lên ngựa, tuy chỉ có mấy chục kỵ, nhưng một luồng lăm liệt tâm ý liền nổi lên.

"Liền những thứ này, tựa hồ đối với phó không được Hoắc Lập này điều Hắc Lang!" Tống Ngọc có chút nhú mày.

Đang muốn, thì có thân binh đến đây thông báo: "Khởi bẩm Ngô Hầu, Hắc Vũ Kỵ thống lĩnh, du kích phó tướng La Bân cầu kiến!"

"Nhanh truyện!" Tống Ngọc sáng mắt lên. Mau mau nói.

Thân binh Tiểu Bào đi ra ngoài, không lâu lắm, giáp trụ tiếng vang lên, La Bân nhanh chân đi vào, lễ bái nói: "Thuộc hạ thấy đột nhiên rơi xuống mưa xối xả. Khủng sự tình có biến, rất mang thân trực doanh đến đây hộ vệ, kính xin Chủ công thứ tội!"

"Ha ha. . . Người đến rất đúng lúc, có tội gì?"

Tống Ngọc đại hỉ, hỏi: "Người mang đến bao nhiêu người?"

"Có hai trăm kỵ!"

"Được! Cô mệnh người lập tức mang theo bản bộ, cũng Cô thân kỵ. Hướng bắc truy sát Hoắc Lập!" Tống Ngọc lập tức nói.

Lúc này, tiếng mưa rơi ngừng, trên trời mây đen tới cũng nhanh, đi đến càng nhanh hơn.

Hầu như chỉ ở chớp mắt, mây đen tan hết. Lộ ra ánh trăng trong sáng.

Dựa vào ánh trăng, La Bân có thể nhìn thấy, vây quanh ở trong doanh địa châu binh, đại thể bỏ quên vũ khí, làm thành mấy chồng, trở thành tù binh, bên ngoài còn có Tổng Quân sĩ tốt trông coi. Thấy bên trong trại lính xác thực không có vấn đề, La Bân mới lĩnh mệnh nói: "Vâng! Thuộc hạ tất làm chủ công, đạt được Hoắc Lập đầu chó!"

Xoay người lên ngựa, uống: "Các huynh đệ! Theo ta đi truy sát Hoắc Lập. Kiến công lập nghiệp, nhưng vào lúc này!"

Xông lên trước lao ra. Còn lại kỵ binh, cũng là hiệu lệnh chiến mã đuổi tới.

Mấy trăm kỵ binh. Hội tụ thành cuộn cuộn dòng lũ, hướng bắc diện đuổi theo.

Móng ngựa ầm ầm.

"Đáng ghét. . ." Hoắc Lập mang theo thân binh, chạy băng băng ở trên quan đạo, trong lòng, lại bị không cam lòng tâm ý tràn ngập.

Hắn vì lần này đại chiến, để tâm lương khổ, không tiếc trôi đi danh vọng, đắc tội thế gia, còn không phải là vì có thể một lần đánh bại Tổng Ngọc, kiến đến bất thế uy danh, tiện đà bao phủ toàn châu sao?

Không nghĩ như thế thiết kế tỉ mỉ, vẫn bị Tổng Ngọc nhìn thấu, phản dụ khiến chính mình, trúng mai phục.

Lúc này ngoại trừ này theo mười mấy kỵ binh, Hoắc Lập thủ hạ, đã có thể nói là không còn gì cả.

Mỗi nghĩ đến đây, Hoắc Lập trong lòng, liền dường như hỏa phần, tan nát cõi lòng.

"Vừa nãy thiên hàng mưa to, bốn phía đen kịt, nhiều cơ hội tốt! Chỉ cần bản tọa bày sói có thể xé ra phòng vệ, bản tọa liền dám mang theo kỵ binh, tập kích Tổng Ngọc bốn trận!" . . .

Hoắc Lập nhớ tới vừa nãy tình hình, vẫn là vạn phần không cam lòng, tiếp cận nghiên rằng nghiên lợi.

"Thôi, thời cơ đã qua! Đây là mệnh trời, không làm gì được! Kể trước mắt, chỉ có khai hoàn. . . Hắc! Bản tọa tuy rằng trong toàn quân phục, nhưng gặp đêm đen mưa to, nhưng là trời cao giúp ta, ngày mai thu nạp thuộc hạ, ít nhất cũng có ba ngàn, này Hồng Trạch, không thể lại đợi, vẫn là trở về Kiến Nghiệp, bản tọa trên tay có binh, Triệu Bàn nơi đó có danh tiếng, phối hợp lại, duy trì Kiến Nghiệp đại cục, vẫn là không thành vấn đề!"

Nghĩ tới đây, quay đầu nhìn về Tổng Ngọc quân doanh phương hướng: "Tổng gia tiểu tử, người ta mỗi thù, không đội trời chung! Chỉ cần có bản tọa ở, người liền đừng hòng nhất thống Ngô Châu!"

Hiện tại Hoắc Lập, tuy rằng không còn Ngô Châu chí vọng, nhưng nếu quyết định, cản trở Tổng Ngọc đại nghiệp, vẫn như cũ là cái rất phiền phức kẻ địch.

Chiến mã chạy băng băng, theo địa thế không ngừng chập trùng, ở phía trên Hoắc Lập, con mắt thâm trầm bình tĩnh, thảnh thơi nhưng loé ra hung tàn khát máu ánh sáng.

Nhưng vào lúc này, Hoắc Lập lỗ tai hơi động, nhưng là nghe được thanh âm bất đồng.

"Hả? Có kỵ binh truy kích?" Hoắc Lập tự nói nói."Đúng là thật can đảm sắc!"

Ban đêm kỵ binh chạy băng băng, chính là tối kỵ, coi như hiện dưới ánh trăng trong sáng, tầm nhìn cũng không phải rất tốt, hơi bất cẩn một chút, sẽ rơi bị thương, thậm chí quăng xuống vách núi, mất đi tính mạng!

"Nghe này tiếng chân, nhưng có mấy trăm tinh kỵ, không thể địch lại được!" Nếu là chỉ có mấy chục kỵ, đôi kia trên Hoắc Lập đội ngũ, chỉ có đưa món ăn phần.

Hiện tại còn tùy tùng Hoắc Lập thân binh, tự nhiên đều là bình thường rơi xuống đại công phu bồi dưỡng, quyết đoán mãnh liệt, ý chí cứng cỏi, chính là trước phục kích, chịu đến vây công, cũng mới bẻ đi mấy cái.

Nơi này mỗi người, ở ngoài thả ra ngoài, đều là trăm người chi đem!

Hơn nữa Hoắc Lập lấy yêu thuật trợ trận, chính là năm mươi kỵ binh, Hoắc Lập cũng có lòng tin ăn!

Nhưng không luận đạo pháp cao thâm cỡ nào, đối đầu mấy trăm có quân khí bảo vệ tinh nhuệ kỵ binh, cũng chỉ có chạy mất dép phần, hơi bất cẩn một chút, thì có họa sát thân!

Hoắc Lập không phải người ngu, lập tức lệnh: "Phía sau có truy binh, chúng ta phân công nhau làm việc, ở Hồng Trạch Phủ thành hội hợp!"

Cũng không biết thuộc hạ làm sao thao tác, chỉ là trong nháy mắt, nhỏ đoàn ngựa thồ liền chia làm hai làn sóng, ai đi đường này mà đi!

Cuồng phong đập vào mặt, móng ngựa chạy chồm, dựa vào ánh trăng, La Bân đã có thể thấy rõ phía trước chạy băng băng mã kỵ.

Không khỏi tinh thần chính là chấn động mạnh, này giết chết địch tù, từ trước đến giờ đều là đại công, không thể bỏ qua! Đối thủ càng là hưởng dự Ngô Châu danh tướng. Để La Bân càng có bắt giết khác vọng!

Lúc này cũng thấy rõ kỵ binh phân lưu chạy tứ tán.

"Hắc! Chia kế sách sao? Chúng ta nhiều người, bất luận làm sao phân, chỉ cần không tha chạy một cái chính là!"

La Bân liền làm: "Một đội truy sát bên phải cái kia đội, một cái cũng không muốn buông tha, còn lại. Đi theo ta!"

Phía sau kỵ binh, cũng là lập tức phân lưu, thì có hơn trăm kỵ binh, đi theo La Bân mặt sau, hướng về bên trái kẻ địch đuổi theo.

Dọc theo đường đi, phía trước kỵ binh địch. Lại không ngừng chia.

La Bân mỗi lần đều là phái ra tiểu đội, hàm theo sau kích.

Tới cuối cùng, kẻ địch đã phân không thể phân, chỉ còn lại một ngựa.

La Bân mang theo hơn mười cưỡi lên trước, thấy phía trước kẻ địch ghìm lại chiến mã. Lại định chỉ thoát đi bước chân, ở tại chỗ chờ đợi.

Tuy có chút không thể tin tưởng, nhưng La Bân vẫn là chỉ vẫy tay dưới, đem người này vây nhốt.

Liền thấy mạnh mẽ trên ngựa đen, một cái trung niên, trên người mặc đại tướng áo giáp, trên mặt mang theo vẻ ngạo nghễ, đang lăng lạng nhìn phe mình.

"Phía trước nhưng là địch đem Hoắc Lập?" La Bân hít sâu một cái. Mở thanh hỏi.

"Chính là bản tọa!" Hoắc Lập hí lại hai mắt, trả lời nói.

Tuy rằng chỉ là một người, cũng có bất phàm khí độ. Đây là thống lĩnh vạn quân, quyền sinh quyền sát trong tay, bồi dưỡng được đến uy nghiêm!

Chỉ là vừa thấy, liền để La Bân khẳng định, người này chính là Hoắc Lập!

"Người dừng lại chiến mã, nhưng là phải bó tay chịu trói?" La Bân hỏi. Bắt giữ địch tướng, tự nhiên so với tử đầu lâu. Càng có giá trị.

Trong lòng cũng là vui mừng, mặc dù biết đối phương có thể sẽ phải ra thế thân. Nhưng trong cõi u minh cảm ứng, vẫn để cho hãn duỗi sát người này, không muốn nhưng là ở giữa địch tù!

"Hắc! Bó tay chịu trói! Tổng Ngọc cái kia tiểu nhi, cái nào đáng giá bản tọa như vậy?" Hoắc Lập nhưng là cười nói.

"Lớn mật! Xem ra cũng chỉ có đem đầu của người, hiến cho Chủ công rồi!" Hoắc Lập lời vừa nói ra, La Bân liền tuyệt chiêu hàng dự định, trong giọng nói, trực tiếp mang theo sát khí, rút ra bách luyện tinh cương chế tạo trường đao.

Theo động tác của hãn, vây kín kỵ binh, cũng là rút ra quân giới, nhắm ngay Hoắc Lập!

Tình cảnh một thoáng tức sát cực điểm!

Tuy rằng chỉ cần ra lệnh một tiếng, liền có thể đem Hoắc Lập loạn đao phân thân, nhưng La Bân, nhưng luôn cảm thấy không đúng chỗ nào.

Hay là ở trong vòng vây Hoắc Lập, không chút nào vẻ sợ hãi duyên cớ.

Này trực giác, để hãn từ bỏ tiến lên yêu chiến, đơn đả độc đấu dự định, nói: "Đưa Hoắc tướng quân ra đi!"

Nghe thấy lời ấy, thủ hạ binh lính, còn không có động tác, nằm ở trong vòng vây Hoắc Lập, nhưng là một thoáng mở hai mắt ra.

Đây là thế nào một đôi mắt?

Bên ngoài ánh sáng xanh lục, mang theo khát máu hung tàn tâm ý, lại có lạnh lẽo vô tình sát cơ, duy nhất không có, chính là thuộc về nhân loại tình cảm, trực như con dã thú con mắt!

Liên với La Bân dưới trường chiến mã, cũng tự bị kinh sợ dọa, liền lùi lại vài bước.

"Xem người trang phục, cũng là Tống Ngọc thủ hạ đại tướng đi! Như bản tọa giết người ở đây, tất có thể khiến cho hấn đau lòng mấy ngày!"

"Cũng được! Liên để bản tọa, trước tiên đưa các người ra đi!"Hoắc Lập đầu lưỡi liếm dưới môi, này một động tác, ở hấn làm đến, nhưng tràn ngập hung tàn ý vị!

"Đừng vội hung hăng ngang ngược!"La Bân uống: "Cùng tiến lên!"

Vây quanh hơn mười kỵ binh, đồng thời vung vẩy trường đao giết tới! Lăn nhau phối hợp không kẽ hở, đóng kín Hoắc Lập hết thấy đường lui. Trận thế này, coi như là một đấu một vạn tướng lĩnh, gặp, cũng phải nuốt hận!

Nhưng lúc này La Bân, liền thấy rõ khó có thể tin một màn!

Hoắc Lập đơn thân độc mã xung phong, hung hấn hướng về trong ánh đao phóng đi.

Sáng như tuyết trường đao, chém vào hắc giáp bên trên, mang theo đốm lửa, nhưng chỉ là để Hoắc Lập thân thể chấn động, lập tức như không có chuyện gì xảy ra mà vung ra trong tay hắc nhận!

Ở phát tay bên trong, thì có mấy cái đầu lâu, mang theo không thể tin tưởng vẻ bay ra.

"Bảo giáp! Chỉ có tuyệt đỉnh bảo giáp! Mới có thể như vậy!"La Bân thất thanh nói, coi như bình thường tên khải , liên tiếp chỗ cũng có khe hở, những kỵ binh này, đều là tinh nhuệ, được quá huấn luyện, xuất đao góc độ xảo quyết, tất cả đều là giết hướng về phòng hộ điểm yếu, không muốn cũng bị chống đỡ đỡ được.

Tình huống như thế, chỉ có một khả năng, cái kia chính là Hoắc Lập mặc trên người, chính là tuyệt đỉnh bảo giáp , liên tiếp nơi cũng dùng dị thú da lông phòng hộ, mới có thể hoàn toàn không có góc chết kẽ hở.

Nhưng coi như thân có bảo giáp, liền với ăn mấy đao, trùng kích cực lớn lực, cũng là để Hoắc Lập trên mặt ửng hồng!

"Hắn không chống đỡ nổi rồi! Khảm chiến mã!"La Bân lớn tiếng mệnh lệnh.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 204: Hung Uy

Chu vi kỵ binh, nghe xong hiệu lệnh, đều là nhô lên dư dũng, phóng ngựa giết tới.

Lúc này Hoắc Lập, nhưng là thể hiện rồi một tay tinh xảo thuật cưỡi ngựa, dưới ánh trăng, nhân mã một thể, hầu như không thể phân rõ.

Giục chiến mã, cùng kỵ binh va chạm nhau, một cái kỵ binh múa đao, nhưng xẹt qua không khí, thấy đối diện lập tức đã là không người, không khỏi chính là ngẩn ngơ.

Hắc lệ lưỡi đao, nhưng là đột nhiên từ phía dưới bay lên, mang theo đại bông máu tươi.

Bóng người lóe lên, Hoắc Lập lại trở lên lưng ngựa, nguyên lai vừa nãy, hấn ẩn thân bụng ngựa, tránh thoát lưỡi đao, đồng thời giáng trả, có thể nói xuất quỷ nhập thần.

"Dừng tiền!" La Bân thấy này, tuy rằng tự thân cũng là dũng tướng, nhưng mồ hôi lạnh, vẫn là ở trong lúc lơ đãng lướt xuống.

Trước lấy mười đối với một, đã là mất hết mặt mũi, hiện tại còn muốn dùng tới cung tên, chính là triệt để không biết xấu hổ rồi!

Nhưng quân trận sát phạt, chỉ trùng kết quả, không xem qua trình, nếu làm tướng, liền muốn có cái này giác ngộ!

Vừa nãy ngăn ngăn chốc lát, La Bân dưới trướng, thì có bốn cái kỵ sĩ mất mạng, Hoắc Lập trừ miệng giặc mang chút vết máu, những địa phương khác, đều là không bị thương chút nào.

Thấy tình hình này, cái khác sĩ tốt, đều là đại khủng.

Bây giờ nghe người đoạt được quan mệnh lệnh, mới như vừa tình giặc chiêm bao, cầm lấy huyền ở trên ngựa trường cung, rút ra lang nha tiễn, kéo thành trăng tròn, đột một thả!

Xèo xèo xèo xèo! ! !

Tiếng xé gió vang lên.

Hoắc Lập thân hình linh hoạt hơn người, tránh thoát mưa tên, lại có bảo giáp phòng hộ, không bị thương chút nào, chính cười gằn, muốn phóng ngựa xông lên thì.

Chính là dưới thân một trận, chiến mã ngã quỵ ở mặt đất, mạnh mẽ lực trùng kích, đem Hoắc Lập quăng.

Hoắc Lập lăn khỏi chỗ. Tan mất bầy đồng, mới nhìn lại nhìn, liền thấy mình yêu mã mây đen chuy, vị trí trái tim, ở giữa một mũi tên! Máu chảy như suối!

Đối diện. La Bân thả xuống trường cung, dây cung chính chiến động không ngừng.

"Không phải sợ! Hãn không còn mã! Chính là cơ hội tốt!"

Phía sau thân vệ, lập tức lớn tiếng quát.

Trong chiến trận, này có hay không mã, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, chỉ ít sự linh hoạt, chính là giảm nhiều.

Còn lại kỵ binh. Nhìn ra tiện nghi. Thôi thúc dưới khố vật cười, lần thứ hai khởi xướng xung phong!

Lúc này còn còn lại năm, sáu kỵ, liên hợp lại xung phong, thanh thế cũng là không nhỏ, mắt thấy quân tiên phong liền bão táp mà tới.

Hoắc Lập đứng dậy, cầm trên tay hắc nhận, trên mặt nhưng không vẻ tuyệt vọng.

Trên tay hắc hắc nhận. Tựa hồ chính là đặc chế, mặt ngoài tối tăm, thân đao hẹp dài, rồi lại cực nhỏ, nếu không là một mặt khai phong, hầu như chính là một thanh kiếm!

Loại vũ khí này, khéo léo có thừa, đối với thẳng thắn thoải mái quân trận sát phạt, nhưng có chút không thể ra sức.

Nhưng chính là chuôi này hắc nhận, ở chiến đấu mới vừa rồi bên trong. Mang đi mấy kỵ sĩ tính mạng!

Bây giờ đối với kỵ binh xung phong, Hoắc Lập không tránh không né, trên mặt khát máu vẻ, trái lại càng thêm nồng nặc!

La Bân nhìn, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt!

Đạp! Đạp! Đạp!

Kỵ binh ôm theo vù vù phong hưởng, khoảng cách Hoắc Lập, chỉ có ba bước nơi!

Đang lúc này. Hoắc Lập rốt cục động!

Hai tay cầm đao, tự trên thân đao, đột nhiên sáng lên huyền quang!

Này hào quang là như vậy óng ánh rực rỡ, liền với La Bân, đều không khỏi bị hấp dẫn.

Hoắc Lập cầm hắc nhận, chém ngang giữa trời!

Này một đao vung ra, lại không bất kỳ tiếng vang, chỉ là trên đao huyền quang, càng dài hơn hơn mấy trượng, này tạo thành quỷ dị ảo giác, để La Bân mấy muốn thổ huyết.

Huyền quang xẹt qua chạy băng băng kỵ binh, những kỵ binh này, mang theo quán tính xung phong, lúc này coi như phía trước là núi đao biển lửa, vách núi cheo leo, cũng là dừng không được đến, chỉ có thể mặc cho huyền quang chém qua.

Kỵ binh dư thế không giảm, hướng về Hoắc Lập phóng đi.

"Thành sao?" La Bân nhìn chăm chăm không chớp mắt, tự lẩm bẩm. Này kỵ binh vọt tới trước người, không thể tránh khỏi, cái kia mặc kệ lại là võ nghệ siêu phàm, cũng chỉ có nhận lấy cái chết phần!

Nhưng trong nháy mắt sau, La Bân miệng mở lớn, con mắt bạo đột, liền với phía sau hai cái thân binh, cũng là như thế!

Bọn họ thấy rõ chiến mã vọt tới Hoắc Lập trước mặt thì, đột nhiên tự chiến mã liền với mặt trên kỵ sĩ, liền từ trung gian nứt ra!

Tuy là gãy vỡ, nhưng chiến mã xung phong quán tính, vẫn là mang người thi cùng mã thi, lại lao ra mấy trượng có hơn, mới âm âm ngã xuống đất.

Xung phong kỵ sĩ, đều là kết quả như thế!

Mà ở ở giữa ngạo nghễ đứng dậy Hoắc Lập, trên người không bị thương chút nào, chỉ là tắm rửa máu tươi nội tạng, thêm vào trên mặt cười gằn, hầu như dường như luyện ngục Tu La trên đời!

"Đây không phải là người! Là Ác Quỷ! Ác Quỷ giáng thế rồi! ! !"

La Bân phía sau thân vệ, không nhìn được bật thốt lên lẩm bẩm.

Những thân binh này, tùy tùng La Bân nhiều năm, chính là thân ở thây chất thành núi, máu chảy thành sông cũng không cau mày, hiện tại thấy rõ như vậy vượt quá lẽ thường một màn, lại có tan vỡ xu thế!

La Bân nhìn đầm máu Hoắc Lập, trong lòng cũng ở bồn chồn. Thậm chí không muốn thừa nhận, đáy lòng nơi sâu xa, đã có ý lui.

Nhưng một lát sau, thân là tướng lĩnh giác ngộ, vẫn để cho hãn nẫm chặt tay bên trong chiến đao, uống: "Chủ công lấy chức trách lớn giao ta, hiện tại đối đầu kẻ địch mạnh, nhiều nhất bất quá vừa chết, há thôi lui tránh?"

Phóng ngựa bay ra, uống: "Xem ta La Bân chém cái này yêu nhân! ! !"

Hoắc Lập cười gằn, liền muốn lần thứ hai vung ra hắc nhận, chỉ là lúc này, trên mặt ửng hồng dữ dội, thân hình lão đảo một cái, hầu như té ngã, đối mặt La Bân xung phong, chỉ có thể vươn mình né qua.

Này lăn lộn trên mặt đất tư thế, cực kỳ bất nhã, sau khi đứng dậy, khôi giáp trên cũng mang không ít nước bùn chuyện vặt, nhìn có chút chật vật.

La Bân thấy cảnh này, nhưng là hoàn toàn yên tâm, biết được vừa nãy dường như quỷ thần phụ thể giống như một chém, đến cùng không phải nghĩ ra liền có thể ra, cũng cần trả giá không ít đánh đổi.

Lúc này mới phù hợp lẽ thường! La Bân lòng dạ vô cùng trấn tĩnh, uống: "Yêu nhân nhận lấy cái chết!"

Ghìm ngựa xoay người lại, lần thứ hai nhắm phía Hoắc Lập!

Kình phong đập vào mặt, La Bân nhưng trừng lớn hai mắt, nhìn kỹ Hoắc Lập động tĩnh, trên tay chiến đao phát sinh hô khiếu chi thanh, hãn có

lòng tin, này một đao, nhất định có thể giết đến người trước mắt này!

Quay về La Bân xung phong, Hoắc Lập lại đột nhiên quỳ dị nở nụ cười, lần thứ hai vung ra hắc nhận!

La Bân trong mắt liền thấy huyền quang bay tới, trong nháy mắt liền đến trước người, tựa hồ ngay lập tức sẽ muốn mất mạng với hắc nhận bên dưới!

Lúc này nhiều năm tông quân kinh nghiệm cứu hãn, thân thể bản năng hơi động, dưới chân giẫm một cái, thân thể bay lên, ở huyền quang kéo tới suýt xảy ra tai nạn thời khắc, khiêu cách ngựa!

Ầm! ! !

Trên người còn ăn mặc trọng giáp, này rơi xuống đất tư vị. Cực không dễ chịu, trên người nhiều vết thương, chảy ra máu!

Nhưng La Bân lông mày đều không nhú một cái, nhìn từ trung gian nứt thành hai biện vật cười, trong mắt tất cả đều là kinh hãi vẻ!

"Bảo vệ tướng quân!" Hai cái thân binh. Rốt cục chạy tới, trên tay đều cầm Phi Hoàng Liên Nỗ!

Đây là Tống Ngọc vì phòng ngừa ám sát, đặc biệt ban cho trọng thần dùng để phòng thân. Hiện tại vừa vận phát huy được tác dụng!

Xì xì! ! !

Nhấn máy móc, vô số bé nhỏ phi hoàng mũi tên, liền che ngợp bầu trời giết hướng về Hoắc Lập!

Hoắc Lập lúc này, thân hình linh động như miêu, ngay tại chỗ lăn lộn. Liền thấy một cái bóng đen. Mấy lần lăn, liền nhảy ra mười trượng ở ngoài, tránh thoát mũi tên!

Nhưng Phi Hoàng Liên Nỗ, thực là hung khí, liền phát nhanh chóng, liền thấy thân vệ lại là nhấn một cái, mũi tên lần thứ hai gào thét bay ra.

"Hào! ! !" Hoắc Lập quát lớn. Dĩ nhiên ở lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh tình huống dưới, vẫn cứ né tránh đại đa số phi tiễn!

"Ầm!" Mũi tên nhập thể thanh âm vang lên, vang lên theo, còn có binh khí rơi xuống đất âm thanh.

La Bân ngưng thần, liền thấy Hoắc Lập ôm tay phải, khe hở bên trong, máu tươi như nước suối giống như tuôn ra.

Vừa nãy phi tiễn, rốt cục trúng rồi Hoắc Lập tay phải, hắc nhận tuột tay bay ra!

"Đáng tiếc! Nếu có thể lại tới một lần nữa! Tất thích hợp đến kẻ này tính mạng!" La Bân nhìn thuộc hạ. Vứt bỏ Phi Hoàng Liên Nỗ, rút ra trường đao, trong lòng đại thán đáng tiếc.

Này Phi Hoàng Liên Nỗ, tuy rằng có thể liên phát, nhưng sau khi, nhét vào mũi tên, nhưng là cần đặc biệt công cụ. Tốn thời gian rườm rà, hai phát qua đi, liền biến thành phế vật vô dụng.

Nhưng lúc này, Hoắc Lập chiến mã hắc nhận đều thất, liền với tay phải đều là trọng thương, còn có cái gì có thể chống lại đây?

"Các người đi tới, lấy tính mệnh của hắn! Cẩn thận!"

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng La Bân, xác thực đối với cái này yêu ma tự nam nhân, nổi lên ý sợ hãi!

Quân lệnh trước mặt, hai cái thân binh tuy rằng cũng là trong lòng lo sợ, nhưng cũng là mang mã xông lên!

"Không nhớ các người, có thể đem bản tọa, bức đến cái trình độ này, chính là chết đi, cũng đủ để tự kiêu rồi! Bản tọa xin thề, tất thu cho người sinh hồn, dẫn vật đến đèn cạn dầu!"

Đối mặt cuối cùng này hai kỵ, Hoắc Lập đột nhiên ngẩng đầu nói để La Bân mấy người không hiểu lắm lời nói.

Lập tức còn sót lại tả vung tay lên, hai đạo ô quang, liền tuột tay bay ra!

Này ô quang thế đi rất nhanh, một cái thân vệ kỵ binh, nhất thời ngược ao hãm, bay ra ngoài.

Một cái khác kỵ binh,, nghiêng đầu tránh thoát một đòn trí mạng, đang muốn múa đao lấy này yêu ma tính mạng, trên cổ lại đột nhiên đại thống.

"Không thể! Rõ ràng đã tránh thoát rồi!" Thân vệ mang theo không thể tin tưởng ý nghĩ, rơi vào trong bóng tối.

Ở phía sau La Bân, liền thấy rõ này thân vệ trên cổ, mang theo màu đen ô trảo, không cam lòng ngã xuống đất.

Vừa nãy, này thân vệ đã tránh thoát hắc trảo, nhưng này ô quang, nhưng ở giữa không trung quỷ dị mà chuyển biến, mang đi trẻ tuổi kỵ sĩ tính mạng!

"Khắc khục... Liền còn lại một mình người, yên tâm, bản tọa sẽ cho người cái sáng khoái!"

Hoắc Lập ho khan, trong miệng tràn ra máu tươi, thỉnh thoảng nói.

"Chủ công! Thuộc hạ kiếp sau lại đến đây đèn đáp!" La Bân cảm giác được hơi thở của cái chết, vào đúng lúc này, rốt cục giác ngộ, vứt bỏ hết sợ hãi, nhu nhược!

"Nhà ta chính là chết rồi! Cũng phải tử như cái võ tướng a!"

La Bân quát lớn, nắm chặt trong tay bách luyện cương đao, liền hướng Hoắc Lập phóng đi!

Múa đao chém ra, này một đao, tựa hồ mang theo La Bân hết cả sinh mệnh nồng nặc, tỏa ra dị dạng hào quang!

"Khà khà... Sắp chết giã dựa mà thôi! Liền để bản tọa tiễn ngươi lên đường!"

Hoắc Lập cười gằn nói, ở đây, kéo dài quá nhiều thời gian, nhưng cũng là còn lại này cái cuối cùng, trong nháy mắt có thể diệt! May mắn còn giữ mấy thớt ngựa kỵ, chờ giết này đem sau, đều có thể thông dong rồi đi!

Liền muốn phát sinh trong tay đoạt hồn trảo!

Đây là dùng bản thể hắc bốn trảo luyện thành, sắc bén cực kỳ, bên trong giả lập tức giết, đồng thời còn có thể dùng yêu lực viễn trình khống chế, làm ra các loại người thường xem ra khó mà tin nổi biến hóa, có thể nói xuất quỷ nhập thần, chính là Hoắc Lập đòn sát thủ cuối cùng!

Yêu lực vận chuyển, Hoắc Lập đã có thể nhìn thấy, này đem bỏ mình tình cảnh.

"Chết đi!"

Hoắc Lập cười gằn, đang lúc này, đột nhiên thân thể căng thẳng, lông tóc dựng đứng, linh giác cảnh tiếng nổ lớn, tựa hồ gặp thiên địch!

Khẩn đón lấy, hắc liền nhìn thấy một đôi con mắt màu vàng óng!

Này con mắt không mang theo chút nào cảm tình nhìn kỹ, như Thương Thiên Chi Nhân, quan sát chúng sinh, mang theo chương khống sinh tử lớn lao uy nghiêm! Chính là Hoắc Lập, được xưng yêu tiên nhân

vật, quay về cái này ánh mắt, cũng không khỏi thất thần! Động tác chính là một trận chậm lại!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 205: Bắt

Này con mắt màu vàng óng, mang theo vô thượng uy nghiêm, tự ở áp bức Hoắc Lập khuất phục!

"Không! Ta Hoắc Lập, chính là Yêu tiên! Lập chỉ muốn siêu thoát sinh tử! Cầu được vĩnh hằng nhân vật! Chỉ là thiên ý! Lại sao có thể khiến cho ta thần phục?"

Hoắc Lập trong óc, đột nhiên có cái âm thanh gầm thét lên, để cả người hấn, đều tỉnh lại!

Khẩn đón lấy, hấn liền nhìn thấy sáng như tuyết lưỡi đao! ! !

Ánh đao xẹt qua, đầu lâu bay lên, huyết trùng vài thước!

"Ào ào ào..." La Bàn co quắp ngã xuống đất, lớn tiếng thở hỗn hển, tay chân đều đang run rẩy, hầu như không có thể khống chế.

"Ta lại giết hấn!"

Mãi đến tận hiện tại, nhìn Hoắc Lập mang huyết đầu lâu trên đất lăn lộn, La Bàn vẫn là không thể tin tưởng tự lẫm lẫm, đại tướng Hoắc Lập, cái này như yêu tự ma quái vật, liền như thế chết trên tay ta?

La Bàn hai mắt thất thần, lại có chút sống sót sau tai nạn mừng như điên cùng vui mừng.

Dạ gió thổi qua, mang đến từng cơn ớn lạnh, La Bân nhìn chung quanh cái này nọ nhỏ chiến trường, ngay khi chốc lát trước, nơi này còn đang phát sinh kinh tâm động phách chiến đấu, mà hiện tại, chỉ có trên đất mang huyết thi thể, còn đang lẳng lặng kể ra.

Cảnh tượng như thế này, hầu như để hấn rơi lệ.

Lúc này hoàn toàn tĩnh lại, tay chân cũng có chút khí ấm, cường tự đứng lên, liền muốn đi thu thập Hoắc Lập thủ cấp.

Đây là phe địch chủ tướng thủ cấp, trước người danh tiếng rất lớn, giá trị cao nhất.

Cho tới cái khác thuộc hạ thi thể, cũng chỉ có đi về trước phục mệnh, lại phái người đến đây thanh lý.

Nghĩ hơn mười kỵ vi giết một người, nhưng bị kẻ địch như cắt rau gọt dưa giống như giết ngược lại, cuối cùng chỉ còn dư lại chính mình một cái! La Bân khóe miệng, chính là cười khổ.

Nhưng nhưng vào lúc này, bình địa lên phong, lạnh lẽo tận xương.

La Bân không chịu nổi, liền lùi mấy bước, miễn cưỡng mở mắt, liền thấy tự Hoắc Lập thi thể trên, không ngừng bốc lên từng tia từng tia hắc khí.

Hắc khí kia mắt trần có thể thấy, càng ngày càng đậm, hội tụ thành vân, tung bay ở giữa không trung, phạm vi có năm, sáu trượng to nhỏ.

"Này Hoắc Lập, quả nhiên không phải phạm nhân!" Không biết vì sao, nhìn thấy này cảnh, La Bân không những không có nửa phần e ngại, trái lại cảm thấy chuyện đương nhiên.

Hắc vân cuộn cuộn, hóa thành lang hình, tứ chi, hai mắt nhìn chăm chăm La Bân, thả ra hung quang.

Tự mồm sói bên trong, liền phun ra nhân loại lời nói tiếng: "Dám hủy ta thân thể, xấu ta tu hành! Ta muốn bắt ngươi toàn thân huyết nhục đến bù..."

Hắc Lang rút gào, liền muốn nhào lên.

La Bân cầm chiến đao, sắc mặt trầm ngưng, rất có vài phần núi Thái sơn sụp ở phía trước mà mặt không biến sắc thái độ.

Trải qua việc này, hắc đã đạt được lột xác, nếu như có thể tồn sống tiếp, tương lai thành tựu không thể đoán trước!

"Nghiệt súc! Chớ có làm càn!"

La Bân chính đem sinh tử không để ý, chuẩn bị múa đao chém giết thời khắc, liền nghe đến một cái uy nghiêm nghiêm túc âm thanh, tự chân trời vang lên.

Theo âm thanh mà đến, chính là một bàn tay lớn màu vàng óng, ngắt lấy pháp ấn, hướng về Hắc Lang đè tới!

"Gào a! !!"

Hắc Lang khiêu nguyệt, mang theo màu đen làn sóng, bao phủ hướng về bàn tay lớn, bàn tay lớn màu vàng óng liều mạng, tự trong lòng bàn tay, bốc cháy lên ngọn lửa màu vàng óng.

Hắc khí một khi ngộ lửa, liền bị rất nhanh bốc hơi lên, chút nào hung uy không tồn.

Bàn tay lớn vượt mọi chông gai, đi tới Hắc Lang đỉnh đầu, liền muốn hạ xuống!

Chỉ là mang theo kinh phong, liền đem Hắc Lang thân thể, hơi đè thấp, có thể thấy được bàn tay khổng lồ uy năng!

Vào thời khắc sinh tử tồn vong này, Hắc Lang mở ra miệng lớn, tự trong bụng phun ra nội đan, này nội đan óng ánh long lanh, trong đó còn có Hắc Lang trăm năm công hành, vừa ra mồm sói, chính là lớn lên theo gió, trong nháy mắt liền trở nên to như cối xay, hướng về cự chưởng ngăn chặn mà đi, xẹt qua hư không, dập dờn lên từng trận sóng gợn.

"Đom đóm ánh sáng, còn muốn đồng nhất nguyệt tranh huy?"

Âm thanh còn nói: "Định!"

Nhưng là vận lên mở miệng thành phép thuật thần thông! Cái này "Định" tự vừa ra khỏi miệng, trong hư không, liền truyền đến đùng đùng động lại âm thanh.

Hư không như nước, gặp lệnh khác, liền như băng giống như đông lại.

Giữa không trung yêu lang nội đan, phảng phất gặp phải rất lớn lực cản, xung kích thanh thế, cũng là càng ngày càng nhỏ, cuối cùng, thậm chí đình trệ ở giữa không trung bất động.

Cự chưởng thân chỉ bắn ra, nội đan nghẹn ngào lui về, ánh sáng một thoáng âm đạm, tựa hồ nhận được không nhỏ tổn thương.

Nội đan trở lại Hắc Lang trong bụng, Hắc Lang chính là ô minh một tiếng, hắc khí tản ra, thân hình một thoáng nhỏ hai phần mười!

Nhưng là biết lần này tới đại năng, không thể địch lại được, Hắc Lang cong đuôi, ngự sử hắc phong, liền muốn trốn khỏi.

"Hắc! Như cho người chạy trốn, há không có vẻ Bản Tôn, quá mức vô năng?"

Âm thanh lại là vang lên, chỉ là lúc này, liền dẫn theo mấy phần trêu tức tâm ý. Lại nghe thanh âm nói: "Sắc!"

Cự chưởng kim quang toả sáng, một thoáng đập tan hắc phong, đem cự lang ép ở trên mặt đất.

Kim quang hóa thành xích sắt, mặt trên còn có phù văn, lóe ánh sáng, đem Hắc Lang tứ chi trói lại, Hắc Lang không cam lòng gầm thét lên, nhưng đáng tiếc xích vàng càng lặc càng chặt, rốt cục không thể động đậy.

Kim chưởng hạ xuống, đem Hắc Lang một cái mò lên, hướng về không trung bay đi, một lát sau, liền hóa thành một điểm sáng, biến mất không còn tăm hơi.

La Bân bán nhếch miệng, còn có chút không dám tin tưởng.

Vừa nãy nhìn thấy việc, quá mức huyền huyền, so với dân gian người kể chuyện giảng kỳ văn dị sự, còn muốn quỷ dị khó lường gấp mười lần!

Chỉ có trên cỏ to lớn chưởng ấn, còn ở biểu hiện vừa nãy việc, cũng không phải là hư vọng.

La Bân đứng ngậy ra chốc lát, nhưng là đúng phía chân trời, trịnh trọng hành lễ, trong miệng nói: "La Bân đa tạ ân công cứu giúp, mong rằng lưu lại tên gọi, báo đáp nhiều đáp!"

Trải qua chốc lát, liền nghe một cái hư vô âm thanh, phảng phất từ trên chín tầng trời truyền đến: "Ta chính là Thành Hoàng Thần chi, được người Chủ công chi yêu, đến đây bình định quỷ mị... Ta bảo hộ vạn dân, chính là bản phận, người tận trung chức thủ, chính là báo đáp!"

"Đa tạ tôn thần cứu giúp, La Bân ngày khác tất trên đến đại tế!"

Thành Hoàng này Thần linh, La Bân tự nhiên như sấm bên tai, tuy rằng không phải thành kính thờ phụng, nhưng đối với điều này có thể mở điền tăng sản thần linh, cũng có bao nhiêu hảo cảm, không muốn hôm nay, liền nhận được này thần ân huệ!

Lại đã lạy sau, mới đứng dậy, tìm Hoắc Lập thủ cấp.

Hắc khí sau khi biến mất, này thủ cấp cũng một thoáng mất đi lượng nước, tựa hồ trở thành thây khô, La Bân mặc kệ, lại lột ra Hoắc Lập thi thể trên hắc giáp, cũng lấy hắc nhận, thiết trao những vật này, lại tìm ra tướng quân ẩn thụ, làm chứng cứ, mới lên mã rời đi.

Lúc này chân trời đã thấy ánh nắng ban mai, nhưng là đến hừng đông, La Bân hồi tưởng đêm qua, dường như đang mơ...

"Tôn thần thủ đoạn cao cường!" Thanh Hư Chân Nhân đứng ở một bên, nhìn Phương Minh, cách không vận dụng thần lực, bắt Hắc Lang một màn, không khỏi nói.

Này Hắc Lang yêu, có trăm năm đạo hạnh, lại tu thành chính quả, có thể đoạt xác chuyển sinh, liền với Chân Nhân, cũng là không sợ.

Nhưng ở Phương Minh trên tay, dường như hài đồng, bị dễ dàng bắt, để Thanh Hư trong lòng, lại bỏ thêm mấy phần kiêng kỵ!

"Đạo hữu quá khen rồi!" Phương Minh cười, đem Hắc Lang thu vào trong tay áo.

Này Hắc Lang, cũng có mấy trượng to nhỏ, nhưng tới ống tay, chính là không ngừng thu nhỏ lại, bị thu nạp vào đi, thấy rõ hư, lại là trên mặt vừa kéo!

"Ha ha... Bản Tôn tổ hỉ nghiên cứu những này khác loại! Bị chê cười! Bị chê cười!"

Phương Minh tự hơi ngượng ngùng mà nói.

"Chỉ sợ người cái này Thần linh, mới là to lớn nhất khác loại đi!" Thanh Hư oán thầm, lại nhớ tới chính mình sơn môn hộ pháp, không biết cũng là nhận được thủ đoạn gì, có hay không tiết lộ bản môn cơ mật, lại là nhiều hơn mấy phần ưu sầu.

"Được rồi! Dựa theo ước định, Ngô Hầu chết trận quân hồn, Bản Tôn liền thu sạch dưới, còn châu binh bên kia, liền do đạo trưởng ra tay, là siêu độ, vẫn là luyện thành Hộ Pháp Thần Tướng cái gì, tất nghe liền! Mặc cho xử trí!"

Phương Minh đem Hắc Lang thần hồn thu cẩn thận, nhưng là nói cùng Thanh Hư ước định.

"Có thể!" Thanh Hư trầm ngâm chốc lát, nhàn nhạt gật đầu.

Loại này quân hồn, tạp chất diệt hết, không chỉ chính là Âm binh trên vật liệu tốt, đối với Đạo Môn tới nói, cũng là hiếm thấy vật liệu.

Phương Minh mỉm cười.

Nếu muốn mượn chút Bạch Vân Quan sức mạnh, hẳn tự không ngại, để cho đến chút chỗ tốt.

Còn nói: "Hoặc Lập đã ngã xuống, dẫn dắt 3 vạn châu binh, cũng chết tử, hàng hàng, không ra thể thống gì! Dựa vào này thắng, Ngô Châu trung bộ mấy phủ, hầu như chính là bất chiến mà hàng! Cho tới Ngô Bắc mấy phủ, còn có châu xây thành nghiệp, phải nhờ vào đạo trưởng trợ lực rồi!"

"Bần đạo đỡ phải!" Đại sách vốn là như vậy, Thanh Hư cũng là đáp ứng nói.

"Còn có Ngô Châu tán tu, cũng nên làm chút chuẩn bị, đạo trưởng còn chưa dọn dẹp ra đến sao?" Phương Minh rồi lại hỏi.

"Cái này... Tán tu thể lực bí ẩn, kính xin tôn thần đợi chút!" Ngô Châu tán tu thể lực, đan xen chằng chịt, bộ rễ lan tràn, thậm chí còn có mấy nhà, sau lưng chính là Bạch Vân Quan!

Quan hệ này rắc rối phức tạp, muốn nghĩ một hồi làm theo, đồng thời từng cái thanh lý, xác thực không phải sớm chiều việc.

"Bản Tôn cũng chỉ là trước đó nhắc nhở, ngược lại tới Ngô Hầu tậ dưới Ngô Châu ngày, y đến long khí quét ngang! Mặc cho dựa vào cái gì yêu ma quỷ quái, đều là không đỡ nổi một đòn!"

Phương Minh nhìn Thanh Hư, làm cho lão đạo này chảy xuống mồ hôi lạnh, mới đột nhiên mặt giãn ra nói.

"Tôn thần nói tới cực kỳ!" Muốn đối phó này thần, cũng chỉ có dựa vào long khí đi! Thanh Hư mặt, nhưng là nghĩ.

...

Tổng Quân đại doanh.

Lúc này sắc trời sáng choang, ánh mặt trời tung xuống, mang đến hiềm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Tổng Ngọc chính uống một bát canh thịt, đêm qua tử không ít chiến mã, còn có bày sói, những thứ này đều là ăn thịt, tuy rằng chất thịt thô ráp, nhưng sĩ tốt nhiều là cùng khổ nhân gia xuất thân, tự không sẽ để ý những thứ này.

Tổng Ngọc liền mệnh hậu cần sắp chết mã cùng lang thi thu hồi, làm thành canh thịt phát xuống, cho sĩ tốt ấm áp thân thể.

Đêm qua mắc mưa, như không chú ý, phát sinh dịch bệnh, nhưng là phiền phức.

Này canh thịt toả ra mùi thơm, câu người nước dãi, Tống Ngọc nhấp một hớp, mùi vị cũng rất tốt, bên trong còn thả không ít gừng, dùng để khu hàn.

"Này thang không sai! Cho sĩ tốt đều phát xuống đi tới sao?" Uống xong sau, đem bát thả xuống, Tống Ngọc liền hỏi.

"Mỗi người đều có một bát, chính là tù binh, cũng cho lương khô..." Bên cạnh, Trần Văn Bân khom người bẩm báo.

"Như vậy cũng tốt! Đêm qua sĩ tốt gian khổ rồi! Truyện Cô ý chỉ, sớm đã ăn sau, đại quân trở về phủ thành nghỉ ngơi..."

Tuy rằng thay đổi y vật, hiện tại lại có ánh mặt trời, Tống Ngọc vẫn cảm thấy có chút hàn ý, liền nói.

"Đây là Chủ công nhân từ, nói vậy phía dưới sĩ tốt, cũng sẽ hoan hô nhảy nhót!" Trần Văn Bân bán khom người, hành lễ nói.

"Nơi này không có người ngoài, liền không cần phải nói những này hư... Thương vong thống kê đi ra không có?"

Tống Ngọc cười nhạt, hỏi.

Đây là chính sự, Trần Văn Bân không dám thất lễ, mau mau nói: "Đã kiểm kê đi ra rồi! Đêm qua ta quân chết trận 2,300, nặng nhẹ người bệnh hơn ba ngàn, mặt khác, bởi vì đêm đen Đại Vũ, còn có mấy ngàn sĩ tốt lạc đường, sáng nay cũng bắt đầu lục tục trở về..."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 206: Chiến Hậu

Trầm Văn Bân âm thanh từ từ, không nhanh không chậm nói.

Này mỗi một con số mặt sau đại biểu, đều là thành ngàn hơn trăm tính mạng!

Phần này trầm trọng, như thân không độ lượng, cũng là khó có thể đảm đương.

"Châu binh phương diện, ta quân trăm thủ hơn năm ngàn cấp, tù binh 13,000 dư, còn lại, toàn bộ đi tán..."

Tổng Ngọc đại quân, có quân lệnh, kiến chế vẫn còn toán hoàn chỉnh, đêm đen dụng binh, cũng là đi tán mấy ngàn.

Hoắc Lập quân đội, binh bại như núi, lại là chạy tán loạn, lạc đường vạn người, đó là chút nào cũng không kì lạ. Này hơn vạn sĩ tốt, đều trải qua huấn luyện, mang theo quân giới, tuy rằng tán loạn, nhưng nếu bỏ mặc không quan tâm, đối với phụ cận trị an, cũng là rất lớn nguy hại.

Đồng thời, bày đặt nhiều như vậy tinh tráng lão binh hoặc đi hoặc trốn, thậm chí lạc thảo là giặc, cũng có chút lãng phí.

Tổng Ngọc liền nói: "Cô sẽ rõ văn phát chỉ, mệnh La Bân dẫn dắt Hắc Vũ Kỵ càn quét chu vi..."

Nói tới chỗ này, chính là nở nụ cười: "Đêm qua La Bân dẫn dắt kỵ binh truy sát Hoắc Lập, nói không chừng sẽ cho Cô mang đến kinh hỉ đây!"

Trầm Văn Bân chân mày cau lại, biết người chúa công này, từ trước đến giờ không nói hư ngôn, trong con người chính là sáng ngời!

Đang lúc này, Hạ Đông Minh xốc lên trưởng môn đi vào, hành lễ nói: "Khởi bẩm Chủ công! La Bân tướng quân đã giết đến Hoắc Lập, đạt được thủ cấp, chính đang ngoài trưởng cầu kiến!"

"Ha ha... Nhanh truyện!" Tống Ngọc cười to nói.

La Bân nhanh chân đi tiến vào, dâng lên Hoắc Lập thủ cấp, bên cạnh còn bày ấn thụ, thanh như hồng chung: "Mặt tướng gặp Chủ công! Trước phụng mệnh... Nhiều lần khúc chiết, rốt cục giết đến này kiêu, đến đây phục mệnh!"

Này Hoắc Lập thủ cấp, hình dung tiều tụy, mấy như lão nhân, nếu không là bên cạnh còn có tướng quân áo giáp cùng ấn thụ, căn bản sẽ không khiến người ta nghĩ đến. Đây chính là chỉ huy vạn quân danh tướng Hoắc Lập!

"Ừm! Người gian khổ rồi!"

Tống Ngọc nói, nhìn Hoắc Lập thủ cấp, cũng là cảm khái vạn ngàn.

Đêm qua khốc liệt chém giết, hãn thông qua Bản Tôn, cũng là nhìn thấy. Tự phó nếu là mình rơi vào như vậy tình cảnh. Cũng không thể so với Hoắc Lập làm được càng tốt hơn.

Dù sao hãn cùng Hoắc Lập, tuy rằng đều phi phạm người, nhưng được giới hạn ở cùng pháp tắc, cũng có sinh lão bệnh tử, gặp đao thương, cũng sẽ chảy máu!

Cái này cũng là Tống Ngọc trước. Tại sao không tự mình đi tới duyên cớ!

Coi như là hiện tại Tống Ngọc, nếu như rơi vào trùng vây, thủ đoạn ra hết, cũng nhiều nhất có thể ứng phó ba mươi giáp, mã, cung tam bảo đầy đủ hết tinh nhuệ kỵ binh.

Nhiều hơn nữa, liền chạy đều chạy không ra được. Chỉ có thể máu phun ra năm bước!

Đương nhiên, đây là chỉ Bản Tôn không ra tay tình huống dưới.

Cảm khái chỉ là chớp mắt là qua, Tống Ngọc vừa nhìn về phía La Bân, lúc này vận lên vọng khí thần thông, liền thấy rõ này đem đỉnh đầu, mây khói đại biến!

Trước kia La Bân, có vàng óng ánh bản mệnh, chính là chính ngũ phẩm đại tướng chi khí!

Mà hiện tại. Bản mệnh trên lộ ra màu xanh, nhưng là hóa thành màu xanh nhạt bản mệnh khí! Từ bản mệnh vàng óng ánh, một thoáng liền vượt qua đến màu xanh!

Bước đi này. Thật đúng là đại đại bay vọt rồi!

Màu vàng, chỉ là phổ thông tướng lĩnh, nhưng có màu xanh bản mệnh, liền có thể đảm nhiệm cánh quân đoàn đại soái, tiền đồ thật là quảng đại!

Hai người này tuyệt nhiên không giống.

"Trước kia còn muốn mau sớm bồi dưỡng Hồng Nhạn, không muốn không có ý gây rối. Vẫn là này La Bân, trước tiên đột phá!" Tống Ngọc trong bóng tối nghĩ.

Nhưng cũng biết hiểu. Đây là lẽ thường.

Đêm qua, La Bân tử chiến giấc ngộ. Thu được thăng hoa, này có thể gặp không thể cầu, dù sao nếu như không có Phương Minh ra tay, lúc này La Bân, chính là cái người chết! Ở giữa sự sống và cái chết đi rồi một hồi, như lại không chút linh ngộ, vậy thì là kẻ ngu si rồi! ! !

Mặt khác, Hoắc Lập nghe tên đương đại, ở Ngô Châu thanh uy rất nặng, chính là danh tướng! La Bân giết người này, đập lên Hoắc Lập hài cốt, địa vị cũng là nước lên thì thuyền lên, danh chấn thiên hạ, thu được số mệnh, cũng là bình thường.

Bất kể nói thế nào, thủ hạ có lên cấp, chính là chuyện tốt!

Tống Ngọc liền nói: "La Bân nghe chỉ, người giết đến Hoắc Lập, lập xuống đại công, Cô liền rút người hai cấp, thăng làm chính ngũ phẩm Du Kích Tương Quân! Tiền thưởng ngàn lạng! Kế tục thống lĩnh Hắc Vũ Kỳ!"

"Đa tạ Chủ công!" La Bân bái tạ.

Đỉnh đầu vàng óng ánh mây khói đại thịnh, đồng thời một thoáng củng cố. Xem này số mệnh, so với Diệp Hồng Nhạn còn muốn thịnh trên ba phần!

"Người đi xuống đi! Cô sau đó còn có ý chỉ, cần Hắc Vũ Kỳ chấp hành!"

Tống Ngọc đuổi đi La Bân, sắc mặt mới một thoáng chuyển hàn: "Tiếp đó, chính là xử trí những kia trước tiên hàng lại phản Dự Chương binh thời điểm rồi!"

Trận chiến này, kỳ thực cũng thật là hung hiểm.

Nếu không là Tống Ngọc có vọng khí thần thông, phát hiện không đúng, vẫn đúng là khả năng thất bại thảm hại!

Coi như hiện tại, Tống Ngọc cũng là hô to may mắn.

Này thế vọng khí phương pháp, tuy rằng có thể thấy số mệnh, nhưng gặp bực này quân cơ đại sự, chính là Chân Nhân, cũng sẽ bị mê hoặc.

Càng khỏi nói, số trời dây dưa, khiến người mê loạn, ngũ sắc đều mê, nếu là Quận chúa cố chấp ở đây, ngược lại sẽ bị dẫn lên con đường sai lầm!

Vì lẽ đó, phần lớn thời điểm, mưu toan dựa vào vọng khí phương pháp, trăm trận trăm thắng, chỉ là phán đoán!

Cũng chỉ có Tống Ngọc, thông qua lên cấp sau thần thông, mới có thể đẩy ra sương mù, tìm căn nguyên tố nguyên!

Lại có Bản Tôn bất cứ lúc nào quan sát sửa lại, lan truyền thần lực, loại bỏ ác khí, mới sẽ không bị mê hoặc.

Lần này, cũng là Tống Ngọc ngẫu nhiên thông qua vọng khí, mới phát hiện không chỉ có Dự Chương binh có phản bội dấu hiệu, chính là thủ hạ tướng lĩnh, cũng bị thẩm thấu, trở thành trong bóng tối!

Tống Ngọc ở bề ngoài không chút biến sắc, trong bóng tối nhưng tương kế tựu kế, thả ra hư tin tức giả, bày xuống cạm bẫy, rốt cục hoàn toàn thắng lợi!

Đến nay hồi tưởng lại, vẫn là còn có thừa quý!

Trên mặt không đau khổ không vui, tràn ngập lạnh lùng. Quen thuộc Tống Ngọc Trầm Văn Bản lại biết, đây là Chủ công thâm giận dấu hiệu!

Hắn từ Tống Ngọc giờ tùy tùng, cũng tìm tòi ra chút tâm đắc, mới có thể trải qua mưa gió, một đường đến nay, ân sủng không giảm.

Hiện tại thấy Tống Ngọc này thái, liền không dám thở mạnh, hai tay buông xuống, hạ thấp xuống mặt kiêu, không dám nhúc nhích.

"Truyện Trần Vân! Tống Hòa!" Tống Ngọc lặng lẽ chốc lát, vẫn là nói.

Lính liên lạc mới ra đi, Trần Vân, Tống Hòa hai người liền đi vào, nhìn dáng dấp, là ở ngoài trưởng đợi đã lâu.

"Khởi bẩm Chủ công! Thuộc hạ đã xem Triệu kiên, chu phổ hai người bắt! Chờ đợi xử lý!" Trần Vân trước tiên quỳ xuống hành lễ nói.

Này Triệu Kiên, Chu Phổ hai người, đều là Vệ tướng, thống lĩnh sáu trăm binh tướng lãnh cao cấp, có tư cách tham dự trong quân nghị sự, cũng là theo Tống Ngọc thật lâu lão nhân, tự Tân An khởi sự, liền vẫn tùy tùng đến nay, bởi vậy, mặc dù mới có thể không cao, cũng tích công làm được Vệ chính.

Lần này, Tống Ngọc chính là thấy rõ hai người này số mệnh có biến. Tiến tới mới phát hiện Hoắc Lập âm mưu!

"Cô biết rồi! Hai người này chiêu không?" Tống Ngọc hỏi.

Có lúc, thân là người bề trên, đều có thể lên trước hình pháp, nói tiếp cứu chứng cứ, Tống Ngọc chuyên quyền độc đoán. Càng là như vậy.

"Vẫn không có! Bất quá, thuộc hạ đã ở hai người này lều trại bên trong, phát hiện ám tin những vật này, chính đang phá giải, ít ngày nữa liền có kết quả..." Trần Vân trả lời nói.

"Được! Cô cho phép người tùy cơ ứng biến, cần phải đem ngọn nguồn làm rõ!" Tống Ngọc liền nói. Này đã nhận định là gian tế, lại tìm hiểu nguồn gốc, nhưng không uổng công phu gì thế.

"Vâng!" Trần Vân đáp ứng, trong mắt, thì có chút hung tàn, khát máu ánh sáng.

Này tùy cơ ứng biến. Ý tứ chính là muốn dùng hình, cổ đại tội phạm không nhân quyền, như địa vị lại không trọng yếu, cái kia dụng hình chí tử, cũng không tính là gì.

Cấm y vệ tuy có giám sát quyền lực, đối với quan chức, nhưng không thể nhận áp dụng hình, cần trải qua Tổng Ngọc đồng ý mới có thể.

"Người đi xuống trước đi!" Nhìn Trần Vân đứng dậy rời đi bóng lưng. Tổng Ngọc thì có chút cau mày.

Thông qua lần này việc, để Cấm y vệ xúc tu đưa đến trong quân, đến cùng là lợi là tệ? Nhưng Tổng Ngọc cũng rõ ràng. Trong quân không an bài chút ám, cũng là không được.

Bất quá này không cần giao cho Cấm y vệ, để tránh khỏi quyền lực quá lớn, thành đuôi to khó vẫy tư thế.

Có thể tiến hành cái khác tổ chức cái cơ cấu, chuyên môn phụ trách quân đội vấn đề... Không bằng liền gọi Phòng Quân Cơ được rồi, Tổng Ngọc sắc mặt lạnh lùng. Nhưng trong bóng tối quyết định thả ra ngày sau xú danh chiêu hung tàn đặc vụ tổ chức!

Việc này trước tiên ký ở trong lòng, Tổng Ngọc lại hỏi Tổng Hòa: "Những Dự Chương đó binh. Đều thế nào rồi?"

Từ khi phát hiện Dự Chương binh có phản bội dấu hiệu, Tổng Ngọc tự sẽ không giữ lại gây rắc rối. Rất sớm tướng quân quan thu sạch giam, sĩ tốt chức quân giới, chuyên môn phái người trông giữ.

"Có chút bất ổn tâm tình, nhưng theo Chủ công dẫn dò, rơi xuống quân giới, một ngày chỉ cho một trận bạc chúc điều mệnh, cũng không vậy vùng nổi cái gì đến... Đúng là giam giữ quan quân bên trong, có hai cái Doanh Trưởng, ba cái Đội Trưởng sợ tội tự sát..."

"Hừ! Muốn vừa chết chi, thế gian há có dễ dàng như vậy việc?"

"Truyện Cô hiệu lệnh, này mấy cái tự sát, sao không gia sản, người nhà thu sạch giam! Thu sau xử quyết!" Tống Ngọc cười gằn nói.

Đây chính là muốn liên luy, ở cổ đại, vẫn là này bá đạo phương pháp thấy hiệu quả nhanh nhất, người đến sau tái ngộ việc này, phải cố gắng suy nghĩ, vì thế liên luy cửu tộc, có hay không đáng?

"Vâng!" Tống Hòa đáp ứng, quay về kẻ phản bội, đặc biệt loại này mưu toan lật đổ Tống gia, hẳn luôn luôn không có đồng tình.

Lại hỏi: "Cái khác giam giữ nhân viên, xử trí như thế nào?"

Tống Ngọc trước, đã nghĩ được rồi chương trình, bởi vậy thuận miệng nói đến:

"Dự Chương binh bên trong, Hòa trưởng trở lên quan quân, toàn bộ xử quyết! Người nhà giáng thành khổ dịch!"

"Phổ thông binh sĩ, phạt làm năm năm khoáng nô! Tôn Miếu nơi đó, chính là thiếu người đây!" Tống Ngọc nhất thống Ngô Nam sau, Bản Tôn Thần Vị tiến nhanh, cũng đối với toàn bộ Ngô Nam tiến hành rồi một phen thăm dò, tìm ra một ít thích hợp khai thác khoáng sản, hiện tại đang cần nhân thủ!

Những này sĩ tốt, có phản tích, lại là tinh nhuệ, cũng không thể dùng. Hiện tại cần khai thác mỏ, cũng coi như vật tận dùng.

"Thuộc hạ rõ ràng!" Tống Hòa lẩm liệt nói, cổ đại khai thác điều kiện cực kỳ gian khổ, lượng công việc lại lớn, giám công vô cùng ác độc, hết thảy Dự Chương binh, cơ bản ba, bốn năm, phải toàn bộ ốm chết mệt chết!

"Cái kia Nguyễn Hiếu Tự ở đâu?" Thì có một cái thuộc hạ ra khỏi hàng hỏi.

Dự Chương bình mưu phản, Nguyễn Hiếu Tự rất khó thoát ra quan hệ.

"Nguyễn Khanh nếu thật sự lòng mang ý đồ xấu, lúc trước chỉ cần tử thủ Dự Chương chính là, liền có thể hãm Cô với bất lợi cảnh giới, cần gì phải trước tiên hàng lại phản, không công trên lưng ô tên đây?"

Tống Ngọc hỏi ngược lại nói, hăn tuy phép nghiêm hình nặng, nhưng xưa nay không liên lụy vô tội.

"Thuộc hạ nói lỡ!" Người này đỏ mặt lui ra.

"Không chỉ có như vậy! Cô còn muốn ban xuống trọng thưởng, lấy đó ca ngợi!" Đây không chỉ có là an Nguyễn Hiếu Tự chi tâm, cũng là làm cho người ngoài nhìn ra, biểu thị Tống Ngọc không có hoài nghi Nguyễn Hiếu Tự, không phải vậy bỏ đá xuống giếng hạng người cũng không ít.

"Chủ công anh minh!" Hạ Đông Minh cùng Trầm Văn Bân hành lễ nói.

Mặc kệ Nguyễn Hiếu Tự có hay không phản tích, hăn ở ở bề ngoài, vẫn là Ngô Châu cái thứ nhất quy hàng giả, chính là cọc tiêu, ý nghĩa vô cùng trọng đại!

Hiện tại thấy Tống Ngọc xử trí anh minh, đều là vui mừng.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 207: Bổng Có Đạo Nhân Ban Đêm Tối

"Còn có châu binh tù binh, Cô cũng nói rằng xử trí!"

"Đầu tiên, lương thảo quân giới, muốn thu sạch trước, sĩ tốt thu sạch áp, thu dọn ra quê quán quân hàm, đây là tiền đề, có người phản kháng giết chết không cần luận tội!"

Tống Ngọc rồi lại nói tới Ngô Châu hàng binh việc.

Những tù binh này, có tới hơn vạn, việc này lớn, xử lý tốt, đối với Tống Ngọc, cũng là rất lớn trợ lực.

"Tù binh bên trong, cũng chia quan quân cùng binh lính bình thường! Trong này, đồng ý quy hàng, đều là tiếp nhận, tiến vào trại tân binh hoặc Diễn Võ Đường tập huấn sau, theo tình huống phân công!"

"Cho tới không muốn quy hàng, quan quân, tạm thời bắt giữ, mệnh người nhà đưa lên một bút tiền chuộc, liền thích trả về! Phổ thông sĩ tốt, phát xuống lộ phí, để bọn họ tự mình trở về đi thôi!"

"Chủ công nhân từ!" Chỗ này trí, rất là rộng lớn, dưới đáy văn võ quan chức, đều là bá xuống nói.

Tống Ngọc trước, đa dụng nghiêm pháp, không muốn lần này, nhưng là hiếm thấy nhân từ một hồi!

Nhìn thuộc hạ còn có chút không rõ khuôn mặt, Tống Ngọc cười giải thích: "Luận cùng thống trị, vốn là ứng lấy Vương đạo làm trọng, bá đạo tạp chi!"

"Cô hiện tại có đại thắng oai, bá đạo đã trọn, nếu muốn lòng người quy phục, liền đến biểu diễn Vương đạo thời điểm rồi!"

"Này phóng thích hàng binh, chỉ là một mặt, còn có dân sinh phương diện, bất quá là khinh dao bạc phú, cùng dân nghỉ ngơi, hưng văn sự, nghiêm trị an thôi... Cô trước tiên nói, các người có cái ấn tượng là được!"

"Chủ công lấy nhân trị quốc, nhất định phải dân tâm quy phục!"

Này đều là đường hoàng chính đạo, hiện tại sử dụng, càng là hiệu quả phi phạm, chỉ ít chờ danh tiếng truyền ra sau, nửa cái Ngô Châu chống lại, đều sẽ giảm bớt không ít.

"Ừm!" Tống Ngọc lại lệnh. "Tuy rằng đại quân uế oải, nhưng nên nắm, vẫn không thể buông tay!"

"Mệnh chinh Bắc tướng quân Hô Hòa. Dẫn dắt Sơn Việt phủ, lao thẳng tới Hồng Trạch, cần phải đem Hồng Trạch một phủ bắt!"

Lúc này Hồng Trạch Phủ, ở trải qua Hoắc Lập cướp bóc đại bại sau, đã là trống vắng đến cực điểm. Hầu như đại quân vừa đến, liền có thể bắt, chính là tự nhiên kiếm được công lao.

Tống Ngọc sở dĩ phái Hô Hòa đi, một là Sơn Việt binh thể phách cường tráng, coi như đêm qua lâm một đêm vũ, sáng nay cũng khôi phục không ít tinh thần. Đều có thể dùng một lát! Hai là Hô Hòa vừa mới đến Tống Ngọc dưới trướng, phải chính ngũ phẩm địa vị cao, thủ hạ tuy hoàn toàn phục, nhưng dù sao có chút mụnhọt, hiện tại chính là muốn cho Hô Hòa thành lập công huân!

"Thuộc hạ này liền đi truyền lệnh! Hô Hòa đại nhân nếu là biết được Chủ công như vậy tin cậy. Cũng tất cảm động đến rơi nước mắt!"

Trầm Văn Bản hành lễ nói.

Đối với Tống Ngọc phái binh cử động, nhưng là cực kỳ tán thành, lúc này Hồng Trạch Phủ, lương thực thiếu thốn, liền thủ thành sĩ tốt đều chạy nạn đi tới, hầu như chính là không người, hiện tại không lấy, càng chờ khi nào?

Đồng thời gỡ xuống Hồng Trạch. Không chỉ có cùng Dự Chương nổi lên một khối, tăng mạnh chiến lược thọc sâu, còn có thể bồi dưỡng lượng lớn thủy quân. Đối với sau đó hướng dẫn, thật là hữu dụng!

"Ừm! Hồng Trạch bách tính, nhiều được Hoắc Lập nổi khổ, Đông Minh, truyện Cô ý chỉ, chuẩn bị lương thực cứu tế!"

Hồng Trạch bách tính. Trải qua Hoắc Lập tung binh cướp bóc, gia gia cũng không có cách đem chi lương. Như không tiếp tế, lập tức sẽ xuất hiện chết đói việc.

Những thứ này đều là sức mạnh của chính mình. Có thể nào lãng phí? Đồng thời, cũng có thể nhờ vào đó, truyền bá nhân nghĩa danh tiếng!

Tống Ngọc đã chuẩn bị, mệnh Cẩm y vệ, đánh vào dân gian, chuyên môn bồi dưỡng một nhóm kể chuyện nghệ nhân, đạo sĩ tha phương, đi khắp hang cùng ngõ hẻm, trong bóng tối truyền bá chính mình nhân nghĩa danh tiếng!

Chuyện như vậy, ở Ngô Nam đã từng làm, hiện tại chính là phải đem mạng lưới gieo rắc đến toàn bộ Ngô Châu, thậm chí thiên hạ!

Danh tiếng việc này, không chỉ có chính mình muốn làm, càng cần nhờ tuyên truyền a!

Tổng Ngọc kiếp trước, đối với loại này, nhưng là nghe được nhìn nhiều lắm rồi, lúc này hạ bút thành văn, không hề vướng víu.

...

Hoảng Trị năm đầu bốn tháng hai mươi hai, Hoắc Lập dạ tập phản bên trong Tổng Ngọc mai phục, toàn quân bị diệt.

Hoắc Lập bản thân, cũng ở đây dịch bên trong ngã xuống, thành tựu La Bân uy danh!

Hai mươi lăm ngày, Hồ Hòa mang theo sáu ngàn Sơn Việt quân, thế như chẻ tre, đặt xuống Hồng Trạch Phủ thành.

Tổng Ngọc đại hỉ, ban xuống rượu thịt khao thưởng, đồng thời cấp tốc phái ra quan văn tiếp nhận thống trị, đồng thời phát xuống lương thực cứu tế.

Đến mới biết, Hoắc Lập trì dưới Hồng Trạch, so với trong tình báo còn thâm hơn, đã xuất hiện người chết đói, nếu không là Tổng Ngọc cứu tế đúng lúc, tử vong nhân số, còn muốn tăng lên trên.

Đến đây, Tổng Ngọc binh ra Thanh Long, trận đầu đắc thắng, thanh thế đại chấn, Dự Chương, Hồng Trạch Nhị phủ, cùng Ngô Nam liền thành một vùng, căn cơ thâm hậu, bao phủ Ngô Châu tứ thế đã thành! ! !

Thời gian vào đêm, lúc này Dự Chương Phủ thành, vạn vật im tiếng, bách tính đều tiến vào yên giấc, vì là ngày mai làm lụng, tích trữ thể lực, chỉ có vèn vèn mấy chỗ, còn có ánh sáng!

Trong này, chói mắt nhất, chính là Tổng Ngọc Hành phủ.

Bởi vì Hồng Trạch tàn tạ, thống trị cần thời gian, Tổng Ngọc cũng sẽ không lao sư động chúng, di chuyển trì.

Lúc này tuy đến đêm khuya, có thể ngô trong Hầu phủ, đèn đuốc sáng sủa, hiện ra là Tống Ngọc còn chưa nghỉ ngơi.

Tình huống cũng đúng là như thế, bên trong thư phòng, Tống Ngọc phê chữa công văn, sau một lúc lâu, mới thả xuống bút son, xoa xoa lông mày.

Tống Ngọc làm công thích yên tĩnh, lúc này thái giám đều bị trục xuất, với ngoài cửa chờ đợi, to lớn thư phòng bên trong, chỉ có Tống Ngọc một người.

Lúc này Tống Ngọc, chính đang suy nghĩ sau đó đại sách.

"Ta quân trải qua đại chiến, lại mắc mưa, tuy rằng sau đó đúng lúc bổ cứu, không có phát sinh dịch tễ, nhưng đại quân cũng cần thời gian tu dưỡng, không thể liên tiếp chinh chiến!"

Tống Ngọc biết rõ mới vừa cực dễ chiết, nguyệt mãn thì lại thiệt thòi, người mãn thì lại dật đạo lý.

Hiện tại đại quân, tuy rằng có đại thắng, sĩ khí cực vượng, nhưng thể lực tiêu hao, cũng sắp đến rồi cực hạn. Như mạnh mẽ đến đâu tiến thủ, lại có diệt chi ưu!

Mặt khác, hậu cần lương thảo các loại việc vất vả, bởi vì phải từ Ngô Nam vận đến, cũng có chút phiền phức, cần thời gian.

"Lúc này phóng tầm mắt thiên hạ, Cô bước chân, đã là nhanh nhất rồi! Đại quân đến năm tháng, cũng có thể kế tục dụng binh, cũng không phải tất nóng ruột!"

"Mặt khác, Dự Chương, Hồng Trạch Nhị phủ, muốn trát dưới căn cơ, cũng không phải nhất thời việc! Phương diện này, hay là có thể mang

Thành Hoàng mời tới, khiến bách tính được mùa, tự nhiên dân tâm cùng cố..."

"Cuối cùng chính là thủy quân, Hồng Toàn đã mang theo Cô thủy sư đến đây, hơn nữa hai phủ nội tình, chỉ cần có thuyền, huấn ra năm ngàn thủy quân, dễ như trở bàn tay! Chỉ là đã như thế, Hồng Toàn có thể không điều động, cũng là vấn đề..."

Vì dừng lại hạ, Tống Ngọc mới phát hiện, thủ hạ mình việc vất vả, có thể nói thiên đầu vạn tự, rườm rà đến cực điểm.

Nếu là một kiện kiện đều muốn tự mình xử lý, dù là có phần thân khả năng, cũng là xử trí không tới.

"Hay là muốn tổng lý đầu mỗi đại tài a! Phương diện này, Hạ Đông Minh có thể bồi dưỡng, những người khác mới, cũng có thể chọn lựa... Đương nhiên, thiết trí nội các, cũng là cái biện pháp không tệ..."

Tống Ngọc tự nói nói.

Hắn yếu lĩnh binh xuất chinh, tự nhiên không thể ở lâu phía sau, chính sự phương diện, liền cần thủ hạ giúp đỡ, đồng thời lại phải chú ý phân quyền, không thể quá mức, cho thủ hạ không tưởng cơ hội.

Xử lý xong công sự, Tống Ngọc đứng dậy, chậm rãi xoay người, đi tới bên cửa sổ, đẩy mở cửa sổ, liền thấy ánh trăng như nước, Thanh Thanh nhiều, gió đêm từ từ, mang đến sáng khoái, chợt cảm thấy trên người trầm trọng uể oải, đều là giảm bớt không ít.

"Ánh trăng như nước, thực sự là xinh đẹp phi phàm!" Tống Ngọc thưởng thức nguyệt cảnh, không khỏi lẩm bẩm nói.

Nhưng nhưng vào lúc này, một luồng cực kỳ nguy hiểm cảm giác, tự Tống Ngọc trong lòng nổi lên, cảm giác này đột nhiên xuất hiện, nhưng

mãnh liệt cực kỳ! Tống Ngọc trực giác, như hẩn tránh không thoát, cái kia dạ! Chính là giờ chết của hẩn! ! !

Này tới gần cảm giác của cái chết, để Tống Ngọc trên người mỗi một cái lông tơ đều là dựng thẳng lên, hẩn tự quay thế tới nay, chưa bao giờ có một khắc, cảm giác cách tử vong gần như vậy! ! !

"Đây thực sự là xa lạ lại cảm giác quen thuộc... Hả? Đến từ trên trời sao?"

Tống Ngọc đến cùng không phải người thường, trong nháy mắt liền thu lại tâm thần, cảm thụ linh giác chỉ dẫn, phát hiện nguy hiểm phương hướng.

Dựa vào hơn người nhãn lực, Tống Ngọc ngược nhìn, rốt cục tự chân trời, phát hiện một điểm đen, chính hướng bên này bay tới.

Cách đến gần rồi, mới phát hiện, này điểm đen chính là cái đạo nhân!

"Bay trên trời! Lẽ nào là Tiên nhân! ! !" Tống Ngọc thất thanh nói.

Này thế Chân Nhân, tuy rằng có các loại thần dị, đi tới đi lui, bị ngu dân coi là Thần Tiên bên trong người, nhưng cũng không thể cách mặt đất phi hành, thừa sáu khí chi biện, lấy du vô cùng!

Loại thủ đoạn này, hay là chỉ có nghe đồn bên trong Tiên nhân, mới có thể làm được! ! !

Đạo nhân này dù phi dù gần, hiện ra diện mạo thật sự, thiếu niên dáng dấp, ăn mặc nguyệt sắc đạo bào, cầm trong tay một cây phất trần, lăng không vung lên, mỗi lần vung lên, đều kéo thân thể nổi lên mấy phần, hiện ra phi hành tư thái.

Tuy rằng không phải ngự khí phi hành, nhưng phát trần vung lên mang theo khí lưu, cỡ nào chi khinh? Muốn bằng này phi hành, đạo nhân kia phân lượng, cũng nên cùng hồng mao tương tự, mới có thể.

Nói người đi tới Ngô Hầu trên tòa phủ đệ không, phát trần dừng lại, thân thể nhưng quý dị mà tung bay ở giữa không trung bất động.

Lành lạnh như ngọc âm thanh, liền truyền xuống rồi: "Nhưng là Ngô Hầu ngay mặt?"

"Chính là Cô! Người là người phương nào?" Tống Ngọc trầm giọng nói.

Lúc này ngẩng đầu, liền thấy đạo nhân này môi hồng răng trắng, da dẻ trắng nõn óng ánh, cả người, liền dường như bạch ngọc điêu thành, đẹp trai dị thường! Lại mang theo siêu thoát phàm tục khí, lúc này mỉm cười vọng, phảng phất là đến tìm thân thăm bạn tự.

Nhưng Tống Ngọc không chút nào thả lỏng cảnh giác.

Bởi vì hần từ đạo nhân trải qua tang thương lại tràn ngập hồn nhiên trong con người, nhìn ra lạnh lẽo thấu xương sát ý! ! !

"Bần đạo Mộng Tiên! Thiểm vì là Thái Thượng Đạo chương giáo!" Đạo nhân mỉm cười chào.

"Quả nhiên là người!" Tống Ngọc trước, thì có suy đoán, hiện tại thấy đạo nhân chính mồm thừa nhận, không khỏi lẫm bẫm nói.

Mộng Tiên Chân Nhân chấp chương Thái Thượng Đạo nhiều năm, khi còn trẻ tuổi liền uy danh lan xa, trở thành chương giáo sau liền tiên thiếu ra tay, nhưng Tống Ngọc biết được, người này thực sự sâu không lường được, bởi vì hai mắt của hắn, dĩ nhiên không nhìn thấy này Mộng Tiên Chân Nhân số mệnh!

Hắn híp lại hai mắt, liền thấy đạo nhân này đỉnh đầu, khí số trống trơn, tựa hồ không phải người sống, chính là tảng đá chuyện vật. bản mệnh số mệnh, đều là biến mất, không chút nào hiện ra.

Cái này cũng là Tống Ngọc thu được vọng khí thần thông tới nay, lần đầu thất thủ!

"Chân Nhân sự vụ bận rộn, không ở bắc tọa trấn, đến đây Cô này, vì chuyện gì?" Tống Ngọc bình tĩnh thần, hay là hỏi.

Hắn đây là đang trì hoãn thời gian, tuy rằng Vương Giả tự có số mệnh hộ thể, nhưng đối đầu với này sâu không lường được Mộng Tiên Chân Nhân, vẫn là tập chúng khá là bảo hiểm.

"Nhanh! Có thích khách!"

Lúc này, thị vệ chung quanh cũng rất cục phát hiện dị thường, gào thét đến đây hộ giá.

"Chờ bần đạo đuổi rồi những này dong nhân, trở lại cùng Ngô Hầu nói chuyện!" Mộng Tiên cười khẽ, vung tay lên bên trong phát trần.

Nhào lên thị vệ, thái giám, chợt cảm thấy mắt tối sầm lại, ngã xuống đất ngất đi.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 208: Tranh Phong

Ở Đại Càn thế giới, bất luận là Thần Đạo vẫn là Tiên Đạo Quỷ Đạo, cũng bất luận hà loại thần thông, một khi đối đầu thân theo đại khí vận người, chính là uy năng giảm nhiều!

Nhưng hiện tại, Tống Ngọc liền thấy rõ nhào lên hộ giá thị vệ, đối đầu Mộng Tiên phép thuật, càng không phải hợp lại chi địch!

Hắn thân binh hộ vệ, mỗi cái võ nghệ cao cường, thân kinh bách chiến, bất luận là chức quan số mệnh, vẫn là tự mang tinh lực sát khí, đều là phép thuật thần thông khắc tinh! Chính là Thanh Hư Chân Nhân đối đầu, cũng chỉ có chạy mất dép phần, không muốn ở Mộng Tiên thủ hạ, dĩ nhiên không chịu được như thế một đòn!

Nhưng dựa vào Mộng Tiên ra tay cơ hội, Tống Ngọc thần thông toàn mở, cũng rốt cục thấy rõ Mộng Tiên mấy phần nội tình.

Tống Ngọc ngẩng đầu nhìn trời, không để ý hai mắt đậm nhói, liền thấy rõ Mộng Tiên phía sau, thanh khí nồng nặc thành vân, hóa thành một chung, một tháp, một phiến, thành tam giác hộ vệ.

Này ba món pháp bảo, đều màu sắc thuần thanh, đem thân binh hộ vệ quân khí, sát khí phá vỡ, mới để Mộng Tiên một lần kiến công!

"Ba cái số mệnh báu vật! Thái Thượng Đạo cũng thật là để mắt Cô!"
Tống Ngọc bật thốt lên nói.

Tuy rằng vẫn không có thấy Mộng Tiên số mệnh, nhưng chỉ là này ba cái số mệnh chí bảo, liền đầy đủ để hấn khiếp sợ!

Bên ngoài thịnh truyền, Thái Thượng Đạo số mệnh long hậu, có ba cái số mệnh chí bảo trấn áp căn cơ, Tống Ngọc tự thánh nữ Tô Hà trên tay đoạt được Thái Bình Ấn, vốn tưởng rằng Thái Thượng Đạo chí bảo chỉ còn lại hai cái, không muốn còn có ẩn giấu!

Hiện tại toàn bộ lên ra, chính là không tiếc đánh đổi, muốn tiêu diệt Tống Ngọc rồi!

Tuy rằng Tống Ngọc thân là Ngô Hầu, thân huê trì dưới trăm vạn quân dân khí, nhưng ba cái số mệnh báu vật, hơn nữa một cái sâu không lường được Mộng Tiên, trả giá trọng đại đánh đổi sau, cũng không phải không thể đem Tống Ngọc giết chết ở đây!

"Ngô Hầu trên người quả nhiên có bí mật!" Tống Ngọc vừa nãy, nói chuyện bật thốt lên, nhưng là rơi vào Mộng Tiên trong tai.

Liền thấy Mộng Tiên lại là vừa bấm quyết. Niệm thanh: "Mau!"

Thư phòng bốn phía, thổ thạch nhô lên, dây leo bốn thân, chỉ là trong chốc lát, liền hình thành cao vách tường. Không chỉ có đem mặt sau tới rồi thân binh, đổ ở bên ngoài, cũng tuyệt Tống Ngọc chạy trốn con đường.

Ngón này hóa hư là thật, hóa thật là hư pháp thuật, đã tận dòm ngó hư thực chuyển hóa chi đạo, nhìn ra Tống Ngọc, trong lòng bỗng nhiên chìm xuống.

"Bàn đạo tới đây. Chính là xin mời Ngô Hầu đi tới bắc du lịch!"

Bình định bên ngoài, Mộng Tiên từ từ nói.

Tống Ngọc nghe xong, nhưng là trong lòng an tâm một chút. Biết được tuy rằng Mộng Tiên bính trên sổ mệnh báu vật, còn có tự thân trọng thương, cũng không phải là không thể giết chết chính mình ở đây, nhưng đây là lưỡng bại câu thương cử chỉ. Trí giả không lấy.

Mộng Tiên lần này, vẫn là lấy bắt vì là trên, ngược lại chỉ cần Tống Ngọc đến bắc, sinh tử còn có thể tùy theo chính mình sao?

Nhưng chỉ cần có kiên kỳ, thì có hy vọng!

Nói rõ này Mộng Tiên, còn chưa đến không thể kháng cự cảnh giới.

"Như Cô không đáp ứng đây?" Tống Ngọc hỏi ngược lại.

"Cái kia bản đạo, cũng chỉ có mạnh mẽ xin mời rồi!" Mộng Tiên ánh mắt chuyển lạnh, liền muốn động thủ! ! !

Phất trần hạ xuống. Hóa thành từng tia từng sợi, liền muốn đem Tống Ngọc bắt!

Lúc này Tống Ngọc, nhưng là mặt không sợ hãi. Ngược lại, trong mắt còn có chút trào phúng tâm ý!

Mộng Tiên lòng sinh không ổn cảm giác, vừa định tái xuất động tác, liền thấy một vệt kim quang, xẹt qua bầu trời, lập loè chói mắt đường vòng cung. Thẳng tắp đi vào Tống Ngọc đỉnh đầu.

Tống Ngọc nhắm hai mắt, lại mở thì. Con người liền biến thành màu vàng óng.

Cũng chỉ thành đao, quay về hư không một chém. Kim quang ánh đao ngang trời xẹt qua, đem bay xuống màu trắng sợi tơ, hết mức chặt đứt!

"Thành Hoàng Thần chi?" Tuy là nghi vấn, nhưng Mộng Tiên cũng đã có thể khẳng định người đến thân phận.

"Lại dám bám thân Ngô Hầu, không sợ khí số tận chết sao?"

Người chủ thân là thể chế đỉnh, số mệnh long hậu, "vạn pháp bất xâm"!

Coi như Mộng Tiên, cũng là ý vào lúc này Tống Ngọc còn chưa xưng vương, tự thân lại có ba cái chí bảo hộ thể, mới dám động thủ.

Như Tống Ngọc không phải Phương Minh phân thân, cái kia phụ trên người, sẽ bị Ngô Hầu số mệnh không ngừng tiêu diệt thần hồn, kết cục thể thảm cực kỳ.

Đồng thời, coi như vì hộ giá, mạo muội bám thân người chủ, cũng là tối kỵ!

"Chuyện gấp phải tòng quyền! Bản Tôn ngày sau thì sẽ hưởng về Ngô Hầu giải thích!" Diễn trò muốn làm toàn, thấy Mộng Tiên cũng không có phát hiện phân thân bí mật, từ Tống Ngọc trong miệng, liền truyền đến Phương Minh âm thanh!

"Thật can đảm sắc! Người chủ số mệnh dày đặc, bản đạo ngược lại muốn xem người có thể kiên trì bao lâu?"

Mộng Tiên tay phải khẽ nâng, phía sau chung, tháp, phiên hiện lên, mang theo nồng nặc thanh khí, âm âm nện xuống! ! !

Này ba cái số mệnh báu vật, lại là Mộng Tiên ngự sử, phát ra ra uy năng, có thể nói khai thiên tích địa, mỗi dạng đều ở Bạch vân kiếm bên trên!

Đối mặt này thể tiến công, Phương Minh sắc mặt nghiêm nghị đến cực điểm, tay phải hiện lên Thành Hoàng ấn vàng, tả xoay tay một cái, Thái Bình Ấn mang theo từng tia khói xanh hiện lên.

"Phiên Thiên ấn! Triệt Địa Ấn! Sắc!"

Phương Minh quát khê, nhưng là vận dụng tâm lĩnh ngộ thảo phạt thần thông!

Đối mặt sâu không lường được Thái Thượng Đạo chương giáo, hơi có lưu thủ, liền có lật úp tai họa!

Lấy Phiên Thiên ấn thần thông ngự sử Thành Hoàng ấn vàng, lấy Triệt Địa Ấn thần thông ngự sử Thái Bình Ấn, Phương Minh đã là toàn lực ứng phó!

Thành Hoàng ấn vàng cùng Thái Bình Ấn, mang theo trời đất xoay vần uy thế, đón nhận đáp xuống thanh khí!

Ầm! ! !

Khác nào bình địa gỡ mìn, phát sinh tiếng nổ cực lớn.

Trước kia Mộng Tiên bày xuống tường đồng vách sắt, mục nhiên nổ tung, bùn đất lăn lộn, dường như bị lê quá mấy lần.

Tới gần thân binh thị vệ, lúc này cũng là không gặp, chỉ có một chỗ thịt bầm máu tươi, tình cảnh vô cùng thê thảm.

Mặt sau tới rồi thị vệ, liền thấy rõ trước kia Ngô Hầu thư phòng, đã biến mất, chỉ ở chỗ trống lưu lại cái hố to, tro bụi nổi lên bốn phía.

Sau đó, liền thấy rõ tự hố lớn bên trong, bay lên một vòng màu vàng đại nhật, bên trong có Xích Giao xoay quanh, bên ngoài kim diễm ngang trời, cùng giữa không trung màu xanh đám mây tranh đấu! ! !

Phương Minh cùng Mộng Tiên, lúc này toàn lực ứng phó, lại ở dương thế đều hiển hóa ra thần dị!

Liền thấy màu xanh đám mây không ngừng hóa thành chung, tháp, phiên tam thể, mỗi người có uy năng, mà màu vàng đại nhật, nhưng thủy chung như một, Xích Giao rít gào, khởi động kim diễm, tựa hồ phải đem toàn bộ bầu trời đều hòa tan.

Bên này tình hình lại là kéo dài chốc lát, ngô bên ngoài Hầu phủ, đột nhiên cảnh báo nổi lên bốn phía, áo giáp năm dày đặc, nhưng là Tống Hòa rốt cục mang theo Phi Hồ Đô đến đây hộ giá!

"Chủ công!" Tống Hòa lòng như lửa đốt, không để ý dị tượng, mang theo mấy trăm giáp sĩ, lao thẳng tới cự trong hầm.

Vượt qua ngọn lửa màu vàng óng, chỉ cảm thấy ấm áp, nhưng không hại người, nếu là bình thường, tự nhiên tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nhưng hiện tại cái nào lo lắng cái này?

Tống Hòa vọt vào thiên luân. Liền thấy hố lớn trung tâm, Tống Ngọc ngạo nghễ đứng thẳng, cùng giữa không trung đạo nhân đối lập, không bị thương chút nào, liền ngay cả y vật. Cũng là hoàn hảo không chút tổn hại, không gặp chút nào chột vật.

Này trong lòng chính là vô cùng quyết tâm, lại uống: "Lo lắng làm gì? Còn không giết cái kia yêu nhân! Cho ta bắn cung! !!"

Mặt sau giáp sĩ, liền giơ lên trong tay Phi Hoàng Liên Nỗ, nhắm ngay nổi giữa không trung Mộng Tiên!

Thở phì phò! Thở phì phò!

Phi hoàng nỗ tiễn, liền như lông trâu vũ giống như. Bắn về phía giữa không trung.

Mưa tên xẹt qua Mộng Tiên bóng người, nhưng mang theo từng cơn sóng gợn, Mộng Tiên chân thân, dĩ nhiên không gặp.

Giữa không trung, xuất hiện lít nha lít nhít màu đen lông chim. Không ngừng bay xuống, bị quét vào giáp sĩ, đều là bất tỉnh đi, ngã trên mặt đất.

Hống! ! !

Xích Giao thét dài, mang theo kim diễm quét ngang, đem màu đen lông chim thiêu đốt hầu như không còn.

Giữa không trung, liền xuất hiện Mộng Tiên bóng người.

Lúc này đạo nhân, phong thần tuần tú. Chính là đối mặt giáp sĩ vây công, cũng không gặp nửa điểm vẻ kinh dị.

Ngược lại, quay về Phương Minh. Nhưng là sắc mặt nghiêm túc, nói: "Không muốn tôn giá, cũng tới này cảnh giới, lại có long khí giúp đỡ, xem ra bản đạo hôm nay, nhưng là muốn tay trắng trở về rồi!"

Lại bắc vọng Trường An phương hướng. Đột thở dài, nói: "Bản đạo có nhắc lên nghị. Không biết Ngô Hầu có thể nguyện vừa nghe?"

Tống Ngọc trong con người màu vàng rút đi, khôi phục trước. Nói: "Mời nói!"

Thông qua vừa nãy giao thủ, Phương Minh dựa vào long khí, lại cùng Tống Ngọc vốn là một thể, không chỉ không có hao tổn, trái lại bổ sung lẫn nhau, ngay cả như vậy, cũng nắm Mộng Tiên không xuống, thậm chí mơ hồ nơi đến hạ phong, này Thái Thượng Đạo chương giáo tu vi, thực là khủng bố đáng sợ!

Xì!

Mộng Tiên tay trái hóa đao, hướng về trên đất một chém, trên mặt đất, liền có thêm một đạo vết đao, bề rộng chừng vài thước, sâu không thấy đáy.

"Người nam ta bắc, hai phần thiên hạ, thế nào?"

"Thiện!" Tống Ngọc tâm tư thay đổi thật nhanh, người ngoài thấy, nhưng là chốc lát suy tư đều không có, liền đồng ý.

Thấy rõ Tống Ngọc đáp ứng, Mộng Tiên còn nói: "Hôm nay nhìn thấy tôn giá, mới biết ta đạo không cô, chịu không nổi niềm vui! Chờ nam bắc quy định sau, làm một lần nữa lĩnh giáo!"

Cũng không biết là đối với Tống Ngọc, vẫn là quay về Phương Minh từng nói, hoặc là? Hai cái đều có?

Vung lên vân tỵ, thân hình bỗng nhiên lên cao, xẹt qua tầng mây, hóa thành điểm đen, ở chân trời biến mất không còn tăm hơi.

Tống Ngọc đến đó, mới thở dài một hơi.

Này Mộng Tiên, cũng không không phải dính chặt lấy hạng người, vuông vắn minh thần thông kinh người, bám thân Tống Ngọc thật lâu, cũng không gặp không chống đỡ nổi, lại có quân khí giúp đỡ, sự không thể làm, liền quả đoán rút đi.

Thông qua vừa nãy giao thủ, Tống Ngọc loáng thoáng, cũng thấy rõ Mộng Tiên nội tình —— thanh kim vẻ!

Màu vàng chính là Chân Nhân! Mà Tiên Đạo màu xanh, chính là Tiên nhân mới có!

Đây là Mộng Tiên căn bản số mệnh, đại biểu hiện tại Mộng Tiên, đã là Bán Bộ Tiên nhân vị nghiệp, khoảng cách khẩu khai thiên môn, Trường Sinh vĩnh cửu, cũng là cách biệt chút xíu!

Hôm nay có thể đem hãn bức đi, thực là may mắn!

Tống Ngọc sắc mặt nghiêm nghị, lập tức lại có chút ung dung, Thái Thượng Đạo lần này, có thể coi là được ăn cả ngã về không, bất quá nếu

kích không trúng, trong thời gian ngắn, cũng không thể lại có thêm lần thứ hai rồi! Dù sao toàn bộ bắc, cũng là không quá an ổn đây!

"Thuộc hạ cứu giá chậm trễ! Kính xin Chủ công giáng tội!"

Áo giáp tiếp đất tiếng vang lên, nhưng là Tống Hòa mang theo hắc giáp thị vệ chỗ mai phục thỉnh tội.

"Phạt người một tháng bổng lộc! Lên thôi!" Tống Ngọc nói.

Tuy rằng Mộng Tiên bằng hư ngự không, tự cứu thiên mà đến, bất kỳ phòng bị nào, đều là uống công, nhưng cũng không thể dễ dàng buông tha, cổ vũ thuộc hạ ngạo mạn chi tâm, liền tính chất tượng trưng trừng phạt một thoáng.

"Đa tạ Chủ công khai ân!" Tống Hòa đương nhiên hiểu được, mau mau cảm ơn.

Tống Ngọc nhìn một chút chu vi, mặt đất bị xốc lên một tầng, lộ ra phía dưới thực vật rễ cây, phương xa hỗn loạn từng bưng, lông mày chính là vừa nhíu.

"Nơi này không thể đợi, cho Cô khác thay cái vị trí! Còn có, hôm nay nhìn thấy việc, toàn bộ nát ở trong bụng, hiểu không?"

Tống Ngọc dặn dò nói.

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Tuy rằng Tống Ngọc nói đến bình thản, nhưng Tống Hòa trong lòng, nhưng là đột nhiên phát lạnh, biết lợi hại, mau mau bảo đảm nói.

"Như vậy là tốt rồi! Còn có, truyện chỉ xuống, Cô tối nay ở Trích Tinh lâu thiết yến, khoản đãi quần thần!"

Ngô Hầu phủ đệ phát sinh chuyện lớn như vậy, thủ hạ cũng có thể nhận được tin tức, Tống Ngọc không dám trì hoãn, này mời tiệc, chính là Ngô Hầu vô sự tín hiệu.

Hắn cũng sẽ không chơi cái gì giả chết, tới thăm dò thuộc hạ côi lòng.

"Vâng! Thuộc hạ này liền sai người phát sinh tin tức!"

Tống Ngọc an nguy, trực tiếp quan hệ Tống gia bá nghiệp, Tống Hòa không dám thất lễ, mau mau nói.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 209: Nhị Phủ

Tổng Hòa làm việc tốc độ rất nhanh, không chỉ có lập tức phái ra nhân thủ, đưa ra tin tức, còn ở phụ cận, tìm một nhà đại trạch, thu thập sạch sẽ, xin mời Tổng Ngọc nghỉ ngơi.

Có thể ở Tổng Ngọc phủ đệ phụ cận, tự cũng là quan chức thế gia nhất lưu, thấy Ngô Hầu trưng dụng chính mình tòa nhà, cái nào dám phản kháng?

Nhà này gia chủ, chính là lập tức mang theo người nhà mình thiên ra, vì là Tổng Ngọc đăng ra không gian.

Đợi đến Tổng Ngọc rửa mặt, đổi mới rồi y qua đi, chân trời đã là xuất hiện vi quang, tới gần ánh nắng ban mai.

Phân phát hầu hạ cung nữ thái giám, Tổng Ngọc sắc, mới là mục nhiên chìm xuống!

"Cho Cô đi ra!"

Từ gian phòng chỗ tối, liền chuyển ra hai bóng người, một cái trung niên, một cái lão niên.

Lão niên, một thân đạo bào, tiên phong đạo cốt, chính là Thanh Hư Chân Nhân. Mà trung niên, tự nhiên chính là Trần Vân.

Nhìn thấy này trong bóng tối hai người, Tống Ngọc lửa giận, rốt cục không kìm nén được, cười gằn nói: "Các người bình thường không phải nói khoác phòng bị không có sơ hở nào sao? Hiện tại thế nào? Lại bị người mạnh mẽ giết vào đầu mỗi, nếu không là Thành Hoàng Thần chi giúp đỡ, liền muốn bị Mộng Tiên..."

Đến nơi này, cũng là nói không được, người chủ số mệnh gút mắc, nói chuyện càng ứng cần thận một chút, phòng ngừa không may mắn.

Coi như vậy, Thanh Hư cùng Trần Vân hai người, cũng là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, đập đầu như đảo toán: "Thuộc hạ đáng chết! Thuộc hạ đáng chết!"

Cái trán chạm đất, phát sinh nặng nề âm thanh, ở bên trong phòng, càng lộ vẻ trầm thấp.

Không tới chốc lát, trên đất thì có một bãi đỏ sẫm, hai người này cái trán, một mảnh huyết nhục tàn tạ, thậm chí có thể thấy được màu trắng.

Trần Vân lãnh đạo Cẩm y vệ, chuyên môn phụ trách dò hỏi tin tức, lần này Mộng Tiên đột kích. Đơn thân độc mã, lại không gặp chút dấu vết, liền Cẩm y vệ. Đều không nhận được tin tức.

Cho tới Thanh Hư, nhưng là cùng cái khác nương nhờ vào tán tu, phụ trách chống đỡ ngoại đạo tập kích, lần này Mộng Tiên đột kích, lại không gặp bất kỳ tác dụng gì, dù là Tống Ngọc, đều không khỏi thầm giận!

Hai người này. Đều có sai lầm chức chi tội, hiện tại thấy Tống Ngọc nổi trận lôi đình, đều là trong lòng đại khủng. Hận không thể đâm chết ở này, lấy biểu trung tâm.

"Hừ! Chính là đâm chết ở này, thì có ích lợi gì?" Tống Ngọc nói, nhưng trên mặt đến cùng hoà hoãn lại.

"Thuộc hạ đã phát ra mệnh lệnh. Nhân mã của Cẩm y vệ. Toàn bộ điều động, cần phải đem cái kia Mộng Tiên tặc nói, ở lại Ngô Châu!"

Trần Vân sắc mặt bất chấp, nói.

"Việc này, ta ngoại đạo nhân thủ, cũng sẽ xuất động." Thanh Hư cũng là bảo đảm nói.

Tuy rằng tự ngày hôm nay xem ra, Mộng Tiên đã là Bán Bộ Tiên nhân tu vi, nhưng chỉ cần một ngày không khẩu khai thiên môn. Liền còn ở thế gian hạn chế!

Đi tới Ngô Châu, cũng là cường long không ép địa đầu xà. Bạch Vân Quan cùng Cẩm y vệ liên thủ, đầy đủ đối với Mộng Tiên tạo thành nhất định uy hiếp.

"Được! Cô sau đó còn có thể tả cái tay tin, mệnh các cấp quan chức phối hợp..." Đối với hai người này thuộc hạ bảo đảm, Tống Ngọc là một chút lòng tin đều không có.

Trải qua trước giao thủ, hẳn đối với này Thái Thượng Đạo chương giáo tu vi, lý giải sâu nhất.

Biết rõ đối phương sâu không lường được, lần này đã dám đến đây, tất là có vện toàn kế thoát thân.

Lại nói, chỉ là dựa vào một tay ngự khí hành không thần thông pháp thuật, thiên hạ tuy lớn, lại có chỗ nào không thể đi đến?

Hai người này, coi như gốc gác cùng xuất hiện, có thể đem Mộng Tiên đuổi ra Ngô Châu, chính là vạn hạnh!

Nhưng lại không thể không làm, bị người giết đến chính mình trên đầu, suýt chút nữa hoàn thành Đồ Long đại kỳ, nếu không mạnh mẽ trả thù

trở lại, Tống Ngọc có còn nên?

"Vâng!" Trần Vân cùng Thanh Hư, đều là đáp ứng.

"Nhưng người thân thờ chi tội, cũng phải có phạt!" Tống Ngọc con mắt híp lại, ngữ khí trở nên lạnh lẽo, liền với bên trong gian phòng nhiệt độ, cũng là bỗng dưng giảm xuống không ít.

Trần Vân cùng Thanh Hư liếc mắt nhìn nhau, đều là mặt xám như tro tàn, cung kính nghe.

"Các người các phạt bổng nửa năm, còn có, Trần Vân, người Cẩm y vệ, ở trong quân ám, toàn bộ đi ra, thành lập tân cơ cấu, do Cô trực thuộc!"

Nghe xong này ngôn, Trần Vân sắc mặt hơi bại, Tống Ngọc lần này, chính là đem Cẩm y vệ nhúng tay quân sự dự định, hoàn toàn phế bỏ!

Trước ở trong quân khổ tâm kinh doanh, cũng là toàn trôi theo nước, không công vì người khác làm gá y.

Nhưng hiện tại, đối mặt lớn như vậy sự, cái này trừng phạt, cũng chỉ có thể toán khinh, có thể như vậy ung dung bỏ qua, coi như không tệ.

"Cho tới Thanh Hư, người ám bộ chức Thống lĩnh, cũng tá rồi! Cho tới ám bộ, trước tiên do Thủy Liên đạo nhân quản giáo."

Này ám bộ, cũng là do một phần nương nhờ vào Tống Ngọc ngoại đạo tán tu tạo thành, phụ trách bên trong an ổn, phòng ngừa sâu độc chú vu độc các loại âm u việc, trước bởi Bạch Vân Quan thế lớn, Thanh Hư lại là Chân Nhân tu vi, tự nhiên chiếm đầu lĩnh địa vị.

Này trừng phạt, không thể bảo là không nặng, nhưng đối với hai người thất trách chi tội, vẫn tính khinh.

Nghiên cứu nguyên nhân, vẫn là Tống Ngọc biết được Mộng Tiên có chuẩn bị mà đến, lại pháp lực cao cường, hai người này thuộc hạ, có biểu hiện này, cũng là hợp tình hợp lý. Lại nói, thủ hạ của hắn, cũng không có thích hợp nhân thủ tiếp nhận hai người này chức vị, mới như thế giơ lên thật cao, nhẹ nhàng thả xuống.

"Tạ Chủ công khai ân!" Thanh Hư cùng Trần Vân, đều là rõ ràng trong đó đạo lý, mau mau bái xuống tạ ân.

"Ừm! Các người đều là đại tài, không nên để cho Cô thất vọng!" Tống Ngọc nói, lập tức, trên mặt lại có chút không rõ:

"Mộng Tiên thân là Thái Thượng Đạo chủ, trăm công nghìn việc, sao có thể tùy ý rời đi? Bắc tình huống, xem ra có chút ra ngoài Cô dự liệu..."

"Trần Vân! Việc này liền giao cho người, Cẩm y vệ cũng phải nhiều hơn tìm hiểu bắc quân tình!"

"Vâng! Thuộc hạ tất lập công chuộc tội!" Trần Vân lại dập đầu cái đầu, trong miệng nói.

Tống Ngọc sắc mặt nhàn nhạt, phất tay một cái, để Trần Vân lui ra, mới quay đầu, nói với Thanh Hư: "Đạo trưởng giao tá ám bộ sau, đúng là vô sự một thân khinh, có thể nguyện gần đây theo thị, cùng Cô thưởng thức trà luận huyền?"

"Cố mong muốn người!" Thanh Hư trong mắt sáng ngời, hành lễ nói.

Tuy rằng mất đi ám bộ vị trí, có chút đáng tiếc, nhưng có thể tiếp cận Ngô Hầu, thân cận long khí, cũng đại hợp tâm ý của hắn.

"Thiện!" Tống Ngọc cười gật đầu.

Bạch Vân Quan ở Ngô Châu, thậm chí toàn bộ thiên hạ, đều là thế lực hùng hậu, căn cơ ẩn sâu.

Chí ít, Tống Ngọc liền biết, Bạch Vân Quan ở bên ngoài châu các phủ, đều có thám tử, phụ trách thu thập tình báo tin tức, tập hợp đến các châu người phụ trách sau, lại giao cho tổng quan.

Này tuy rằng không sánh được ở Ngô Châu, có thể mang phân quan mở ra các huyện, cũng là không bình thường tráng cử.

Chí ít, Bạch Vân Quan quy phụ sau, thiên hạ các châu tin tức, liền cuộn cuộn không ngừng xuất hiện ở Tống Ngọc trên bàn.

So sánh cùng nhau, Trần Vân Cẩm y vệ đến cùng vẫn là mới xây, ít đi chút góc gác cùng thời gian lắng đọng, còn hiện ra không ra ưu thế đến.

...

Ở Tống Ngọc biết điều xử lý dưới, Mộng Tiên ám sát một chuyện, vẫn là rất nhanh bị trở nên bình lặng.

Quay về bên ngoài, liền nói chính là Ngô Hầu phủ đệ cháy, bị đốt thành đất trống.

Tuy rằng ngày đó đại nhật kim luân cùng trên trời Thanh Vân, bán thành có thể thấy được, nhưng bình dân tự nhiên hiểu được họa là từ miệng mà ra đạo lý, nhiều là nói năng thận trọng.

Cho tới cái khác thế gia, thấy Tống Ngọc ngay đêm đó tiệc thân mật xin mời quần thần, biết được Ngô Hầu vô sự, bất luận có tâm tư gì, cũng là tạm thời trở nên yên lặng.

Các đại thế gia, lo ngại Tống Ngọc uy nghiêm, rất nhiều chuyện cũng không dám nhúng tay, một ít cải cách, cũng có thể rất nhanh phổ biến

xuống.

Đầu tiên muốn làm, chính là kiểm kê đồng ruộng, đăng ký hộ khẩu.

Mười mấy năm qua thời loạn lạc hạ xuống, bách tính lưu vong rất nặng, các huyện hộ tịch công văn, mặc dù có chút tham khảo, nhưng cũng không thể tin hoàn toàn.

Mặt khác, đo đạc đồng ruộng, xác định phạm vi, cũng là vì là sau đó Thành Hoàng mở điền, làm ra chuẩn bị.

Đồng thời, Dự Chương tù binh cùng không ít tội phạm, bị áp giải hướng về Ngô Nam, chuyển sơn khai thác mỏ. Những thứ này đều là tình trạng lao lực, lại trên người chịu tội lớn, chết không hết tội, Tống Ngọc đã phát sinh mật chỉ, để Tôn Miếu tùy ý sử dụng, không cần thương hại.

Những mỏ nô này, ở quân đội đao thương cùng giám công roi dưới, cũng là cuồn cuộn không ngừng vì là Tống Ngọc khai thác ra kim ngân cùng các loại quý giá khoáng sản.

Những thứ này đều là của cải, cùng rất nhiều lương thực đồng thời, bị Tống Ngọc vận ra Thanh Long Quan, trợ giúp Dự Chương, Hồng Trạch Nhị phủ kiến thiết.

Tống Ngọc chính mình có của cải căn cơ, đối với bách tính bóc lột liên thiếu, đồng thời đối với thu thập lao lực, cũng đưa ra bồi thường, rất là truyền ra nhân nghĩa tên tuổi.

Này thế bách tính, ngoại trừ thừa gách vác thuế má ở ngoài, hàng năm còn phải rút ra ít nhất thời gian mười ngày, làm quan phủ không trả giá làm việc, xưng là "Lao dịch", không chỉ có không có tiền công, chính là lương khô, cũng chiếm được bị.

Hiện tại Tổng Ngọc lấy công đại chấn, xây dựng rầm rộ, không chỉ có giải quyết lưu dân vấn đề, còn phát xuống lượng lớn tiền lương, để bách tính có thêm chút sống tiếp hi vọng.

Làm chuyện tốt, cũng đến truyền bá.

Ở Tổng Ngọc hoạt động dưới, nhóm đầu tiên ám, đã hướng về Ngô Châu bắc bộ mà đi tới.

Bọn họ nhiều là kể chuyện hát rong nhất lưu, ở bình thường kể chuyện sau khi, ở giữa hoặc nói tới Tổng Ngọc danh tiếng sự tích, vì là Tổng Ngọc lôi kéo người tâm.

Còn có đạo sĩ tha phương một loại, ở đi khắp hang cùng ngõ hẻm, đoán mệnh giải quái sau khi, cũng sẽ ở không khỏi ý, sớm Ngô Nam người nào đó, sinh có cảnh tượng kì dị, kim điểm quang chiếu, thiên nhật chi biểu vân vân.

Đây là ra tay chiếm trước đại nghĩa, đoạt được mệnh trời tính hợp pháp.

Những này tuyên truyền, như vô sự thực căn cứ, cũng chỉ là lâu đài trên không, tác dụng có hạn.

Nhưng ở Tổng Ngọc thế lực hùng hậu, có bao phủ Ngô Châu chi tượng thì, chính là có lý có chứng cứ, chiều hướng phát triển rồi!

Hơn nữa Bạch Vân Quan thúc đẩy, cho dù bắc thế gia, lại là không cam lòng ra tay, cũng ngăn cản không được Tổng Ngọc danh tiếng, ở Ngô Châu như mặt trời ban trưa!

Thanh Hư lão đạo tự lần trước hành sự bất lực, ở Tổng Ngọc trước mặt chịu trách phạt sau, càng là một lòng chữa trị ở Quận chúa trong lòng vết rách.

Không gần như chỉ ở danh tiếng tuyên truyền một chuyện trên, bỏ bao nhiêu công sức, càng là phát động gút, vì là Tống Ngọc nói tới Định Sơn, Tùng Phong Nhị phủ quy hàng!

Này Nhị phủ, đều ở vào Ngô Châu trung bộ, Hồng Trạch chu vi, tuy rằng binh lực bị điều không ít, nhưng cũng có hai ngàn phủ binh, nếu muốn ngành công mà xuống, cũng sẽ tổn thương không ít, hiện tại bất chiến mà hàng, chính là thiên chuyện thật tốt.

Tống Ngọc đại hỉ bên dưới, không chỉ có đem này Nhị phủ tri phủ, kế tục lưu dụng, còn ban xuống kim ngân gấm vóc, biểu thị ca ngợi.

Trong phòng nghị sự, Trầm Văn Bản phong trần mệt mỏi đi vào.

"Văn Bản a! Định Sơn, Tùng Phong Nhị phủ công sự, bận bịu đến thế nào?"

Tống Ngọc cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

"Thác Chủ công hồng phúc, đồng ruộng nhân khẩu, cũng đã ly thanh!" Trầm Văn Bản lúc này cũng để lại chòm râu, nhìn càng thành thực hơn.

"Ừm! Còn có Thành Hoàng tín ngưỡng, bách tính danh tiếng làm sao?"

Muốn Yên ổn lòng người, khinh dao bạc phú, ổn định trị an, đều là lâu dài công phu, muốn gặp hiệu nhanh nhất, còn phải giả thần giả quỷ.

"Các thị trấn hoàng từ, đều là dựng thành, tiếng vọng rất tốt..." Dù sao Thành Hoàng ngoại trừ Phì Địa thần thông, có thể tăng mẫu sản ở ngoài, còn có cái khác thần dị, một cầu liên linh, dân chúng chịu đến ân huệ, tự nhiên tín ngưỡng thành kính.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 210: Đông Tiến

"Chỉ là..." Trầm Văn Bân âm thanh do dự, muốn nói lại thôi.

"Người cùng Cô nhiều năm, còn không biết Cô tính tình sao? Có chuyện liền nói!" Tống Ngọc hơi nhướng mày, nói.

Gặp thời loạn lạc, bất luận người chủ vẫn là thuộc hạ, làm việc đều muốn mới vừa dứt quyết đoán, Tống Ngọc xưa nay làm việc đều là sấm rền gió cuốn, liền với thuộc hạ, cũng là như thế.

"Các đời Thái Tổ, đều là kiến đến tông miếu hoặc công từ, Chủ công liền không vì là chính mình phúc địa làm chút dự định sao?"

Trầm Văn Bân liếc nhìn Phương Minh, vẫn là căn rằng nói ra tru tâm chi ngữ.

Lời này trực tiếp, tuy rằng Tống gia mở ra phúc địa, nhưng bên trong phúc phận, vẫn cần dương thế số mệnh hương hỏa cung dưỡng.

Chịu đến Tế tự càng rộng hiện ra, số mệnh càng nhiều, phúc địa bên trong địa vực liền càng là quảng đại, sản vật cũng càng là phì nhiêu.

Các đời các đời, khai quốc chi quân, tự nhiên đều là phổ biến tổ tông mình cung phụng, như Tống Ngọc như vậy, vì là người khác truyền bá tín ngưỡng, thu thập số mệnh, đã không phải hiếm thấy, mà là chỉ có Tống Ngọc một cái!

Này liên quan đến Tống Ngọc đại kế, chính là hạch tâm trong lòng bí ẩn. Từ trước đến giờ càn cương độc đoán, không có người khác có thể xen mồm phần.

Như Trầm Văn Bản không phải Tống Ngọc thân tộc, lại thuở nhỏ từng lớn lên, tình cảm không nhỏ, cũng vạn vạn sẽ không nói ra lời này.

Tống Ngọc nghe được lời ấy, đầu tiên là sắc mặt thanh khí lóe lên, để Trầm Văn Bản trong lòng đại lương, có chút hối hận chính mình lỗ mãng.

Đột thấy Chủ công nở nụ cười, hiện ra là áp chế lại, lại là trong lòng buông lỏng, lúc này, liền nghe Tống Ngọc có chút mệt mỏi lời nói truyền đến.

"Trừ người ra, cũng không có thiếu người, đều là hoặc sáng hoặc tối nói với Cô, xem ra, vẫn phải là hướng về các người giải thích rõ ràng... Miễn cho hỏng rồi Cô đại kế..."

"Kính xin Chủ công chỉ giáo!" Trầm Văn Bản vênh tai lên, cẩn thận nghe.

"Người lần đi thanh lý hộ tịch. Cũng biết Định Sơn, Tùng Phong Nhị phủ, cộng có bao nhiêu nhân khẩu?" Tống Ngọc nhưng hỏi trước.

Đây là mới làm sự, Trầm Văn Bản không rảnh suy tư. Mở miệng liền đến: "Định Sơn, Tùng Phong Nhị phủ, đều là tiểu phủ, lại trải qua lưu dân nạn binh hoả, có chút tàn tạ, nhưng bất kể nói thế nào, một phủ hai trăm ngàn người luôn có, trong đó. Định Sơn Ước Nhị Thập 3 vạn, Tùng Phong có hai mươi lăm vạn, hai phủ lẫn nhau, chính là bốn mươi tám vạn!"

"Mới hai cái phủ. Thì có gần năm trăm ngàn nhân khẩu, cái kia khai khẩn tình huống thì lại làm sao?" Tống Ngọc lại hỏi.

Nói tới chỗ này, Trầm Văn Bản sắc mặt thì có chút không được, hiện ra là nghĩ đến cái gì tối tăm việc. Liền với âm thanh. Đều có chút trầm thấp.

"Hai phủ khai khẩn tình huống, có thể nói bại hoại cực điểm, ruộng tốt đa số thế gia chiếm cứ, bách tính điền sản bần cùng, lại trải qua chiến loạn, sai lầm : bỏ lỡ khai khẩn thời gian, chính là không có thủy trời hạn tai, cũng cần Chủ công cứu tế..."

Nói tới chỗ này. Trong lòng lúc ẩn lúc hiện, liền đoán được Chủ công muốn nói gì.

"Chiếu a!" Tống Ngọc vỗ tay một cái.

"Một cái phủ. Ít nhất hai trăm ngàn nhân khẩu, nhiều thì có ba mươi, bốn mươi vạn, gặp thời loạn lạc, nếu là đặt xuống, đều cần Cô cứu tế! Điều này cần lương thực như núi như biển, từ đâu tới đây?"

"... Có thể mệnh thế gia quyên tiền..." Trầm Văn Bản cái trán nhỏ xuống mồ hôi lạnh, trầm mặc nửa ngày, mới biết ra câu nói này đến.

"Hắc! Đám kia thật thử, không nhân cơ hội trữ hàng cư kỳ, điều khiển lương giới, chính là có lương tâm rồi!" Tống Ngọc cười gằn nói.

Tuy rằng những thế gia này, bình thường cổ tên tuổi, gặp tai năm, còn nói không chừng có chút phát cháo loại hình, nhưng lông dê xuất hiện ở dương trên người, này trước tiên không nói.

Hiện tại vẫn là thời loạn lạc, lương thực chính là vận mệnh, ai muốn cho mượn? Trừ phi đem hết thầy thế gia giết hết, nhưng coi như là Tống Ngọc, cũng không dám như thế.

"Muốn nói hiến toàn bộ gia sản nhân nghĩa chi sĩ, các hướng đều có, nhưng rất ít mấy cái, lại sao tế đạt được đại sự? Đương nhiên, cũng có thể

dùng binh mạnh mẽ bức bách, nhưng như vậy, Cô tích góp đức hạnh sẽ không có rồi!"

Tống Ngọc từ từ nói.

"Hiện tại tiến cử Thành Hoàng tín ngưỡng, không chỉ có thể cấp tốc ổn định dân tâm, còn có thể khai khẩn lượng lớn đất ruộng, tăng cường mẫu sản, này đều là chân thực!"

"Thiên hạ Tranh Long, quý trước ky! Cô có Thành Hoàng, mỗi nơi tiếp theo, bình định thời gian, đều muốn giảm mạnh, đây là bao lớn ưu thế?"

"Cùng những này so với, chỉ là mấy phủ tín ngưỡng, lại đáng là gì?"

"Chỉ cần thiên hạ đều ở ta tay, cái kia Ngô gia phúc địa, tất nhiên là đệ nhất thiên hạ phúc địa! Làm sao tiếc hiện tại nho nhỏ tổn thất?"

Những câu nói này, nửa thật nửa giả.

Nguyên nhân chủ yếu nhất, vẫn là Tống Ngọc cùng Phương Minh chính là một thể, mới có lợi đương nhiên muốn tiên khảo lự chính mình.

Tống gia xem như là người ngoài, cho chút góc viển liên có thể.

Nhưng những này suy nghĩ, cũng là hợp tình hợp lý, chính là Tống Ngọc cân nhắc hồi lâu, mới tung đến ổn định lòng người. Tống nói đến, chính là dùng để sau lợi ích, tiêu di hiện tại bất mãn.

Dù sao, hắn cũng cần chăm sóc gia tộc mình cùng thuộc hạ ý nghĩ.

Không phải vậy, bỏ mặc thuộc hạ cùng Thành Hoàng sinh ra khoảng cách, đối với Tống Ngọc đại nghiệp, cũng là bất lợi.

Quả nhiên, nghe xong Tống Ngọc lời nói, Trầm Văn Bản ánh mắt lấp lóe, như đang ngẫm nghĩ trong đó lợi và hại.

Một lát sau, báỉ phục nói: "Chủ công mưu tính sâu xa, không tính đến một thành một chỗ chỉ được mất, đúng là thuộc hạ tầm nhìn hạn hẹp..."

Cho tới trong lòng đến cùng là nghĩ như thế nào, vậy chỉ có trời mới biết.

Nhưng Tống Ngọc mặc kệ, chí ít này thái độ đi ra, biểu thị Trầm Văn Bản đối với Thành Hoàng độc chiếm tín ngưỡng, đã cơ bản có thể nhẫn nại.

Có thể thuyết phục hẳn, tự nhiên cũng có thể thuyết phục những người khác.

Huống chi, khi bên trong tổ chức bộ lên mâu thuẫn thời điểm, nếu không muốn đối nội trấn áp thanh tẩy, không công tiêu hao thực lực, đôi kia ở ngoài dời đi mâu thuẫn, cũng là cái biện pháp không tệ.

Từ xưa tới nay, tốt nhất dính vào mâu thuẫn thủ đoạn, chính là lợi ích! ! Chỉ cần làm ra có đủ nhiều, cũng khá lớn lợi ích, tự có thể đưa tay dưới một lòng đoàn kết, ra sức tiến thủ!

Tống Ngọc liền cười nói: "Có Thành Hoàng Thần chi, Cô Ngô Nam, đều là được mùa, hiện tại tích trữ lương thảo, không chỉ có đầy đủ tiếp tế hai phủ, còn có thể chống đỡ tác chiến, ngày này thì ở tay, lương thực sung túc, Cô đại quân, nhưng là chờ đợi đã lâu đây!"

Trải qua khoảng thời gian này tu dưỡng, Tống Ngọc thủ hạ đại quân, cũng là nghỉ ngơi xong xuôi, bất cứ lúc nào có thể lên đường.

Không chỉ có như vậy, hàng tốt trải qua trại tân binh chỉnh huấn, cũng có thể dùng một lát.

Trầm Văn Bân liền nói: "Chẳng lẽ Chủ công muốn dùng binh?"

"Không sai! Hàng tốt đều chinh biên xong xuôi, Cô đại quân, lại gia tăng rồi mười cái đều, không chỉ có như vậy, trại tân binh còn ở cuộn cuộn không ngừng nhận người, cung cấp tân huyết... Tuy rằng Ngô Nam muốn duy trì sức dân, không thể thúc cốc quá mức, nhưng Dự Chương Tứ phủ, có thể cũng không có thiếu lưu dân đây!"

Nói tới chỗ này, Tống Ngọc trong lòng, thì có chút đắc ý.

Người lính mới này doanh, chính là hẳn một mình sáng tác, không chỉ có thể cuộn cuộn không ngừng vì là đại quân cung cấp cao chất lượng quân tốt, còn có thể hữu hiệu phòng ngừa thuộc hạ tư mộ, cầm binh tự trọng.

Tuy rằng tiêu tốn không nhỏ, nhưng Tống Ngọc gia đại nghiệp đại, lương thực cùng khoáng sản kim ngân, đầy đủ chống đỡ.

Điểm ấy đại lợi quân quyền, biểu hiện ra, chính là quân khí hội tụ, phần lớn đều ở Tống Ngọc trên người, Xích Giao đạt được này trợ, vậy giáp rõ ràng, uy thế càng tăng lên.

Lấy này điều quân, lại phối hợp Diễn Võ Đường các loại biện pháp, cái kia đoạn không hạ khắc thượng lý lẽ! ! !

"Thuộc hạ cả gan, xin hỏi Chủ công, muốn lấy nơi nào?" Vốn là quân cơ đại sự, tự không nhúng tay chỗ trống, nhưng nếu Tống Ngọc đều nói rồi muốn dùng binh, vậy cũng có thể hỏi dò một, hai, làm chút chuẩn bị.

Hiện tại Dự Chương, Hồng Trạch, Định Sơn, Tùng Phong Tứ phủ ở tay, lựa chọn chỗ trống không ít.

Nhưng chủ yếu phương hướng, chính là hai cái.

Một là hướng bắc, gỡ xuống Lư Giang, lại một đường hướng về bắc, mở ra đi tới Kiến Nghiệp con đường. Kiến Nghiệp chính là Ngô Châu thủ phủ, một khi châu trì ở tay, cái kia toàn bộ Ngô Châu, liền lại không sức chống cự.

Đệ nhị chính là hướng đông quét ngang, đặt xuống Đan Dương, Hội Kê, đem Ngô Châu trung bộ hết mức bỏ vào trong túi, cùng Ngô Nam liền thành một vùng.

"Hiện tại Cô có hai cái lựa chọn, một là hướng về bắc, hai là hướng đông!" Tống Ngọc chậm rãi nói.

"Như hướng về bắc, chỉ muốn đánh xuống Kiến Nghiệp, cái kia Ngô Châu liền ở trong tay, này thành sự nhanh nhất! Nhưng Kiến Nghiệp chính là Cửu Châu hùng thành, thế gia thế lực hùng hậu, hơi không chú ý, liền có diệt chi ách!"

Kiến Nghiệp chính là hùng thành, toàn lấy thạch đức, cứng rắn không thể phá vỡ, nếu muốn đánh dưới, vô cùng khó khăn. Càng khỏi nói, một châu thủ phủ, chính là thế gia hội tụ nơi, càng có Môn Phiệt Bảo gia tọa trấn, tuy rằng Tống Ngọc chôn mấy cái đòn bí mật, nhưng đối với gỡ xuống Kiến Nghiệp hùng thành, vẫn là không có chút tự tin nào.

Kiến Nghiệp phụ cận, Thổ Địa khai khẩn màu mỡ, kinh tế phát đạt, Ngô Châu thế gia, nhiều tập trung ở đây.

Thật muốn so ra, Ngô Nam chính là thâm sơn cùng cốc, hết thấy thế gia tính gộp lại, có thể đạt đến Kiến Nghiệp phụ cận thế gia một nửa thực lực, liền muốn đốt nhang.

"Như hướng đông, gỡ xuống Đan Dương, Hội Kê, cái kia ngô trung hoà Ngô Nam liền thành một vùng, căn cơ thâm hậu, Ngô Châu hơn nửa ở tay, Kiến Nghiệp một thành, lại có thể nào chống đối?"

"Tổng hợp tới nói, hướng về bắc chính là tốc! Hướng đông chính là ổn! Cô liền lấy này 'Ổn' tự đi!"

Tổng trên mặt ngọc vi bao hàm ý cười, như trí tuệ vững vàng, nói.

Hắn tự hỏi không phải dụng binh như thần suất tài, trước đa dụng kỳ mưu, cũng là vạn bất đắc dĩ, hiện tại có thực lực, chiếm tiên cơ tay, tự nhiên để cầu ổn làm đầu.

Ở phía sau đại khái trên tiến sát từng bước, dành thời gian, chính là phải cho dụng binh lưu ra dư dật!

Hiện tại nếu ở thiên hạ Tranh Long bên trong đã chiếm đại thế tiên cơ, thực tế dụng binh, càng ứng cực kỳ thận trọng, mới sẽ không một khi lật úp.

"Chủ công anh minh!"

Trầm Văn Bân khởi điểm còn có chút không rõ, mãi đến tận nghe được Chủ công nói "Ổn" tự, mới là bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nhớ tới Chủ công thiếu niên anh tài, nhưng không chút nào bạn cùng lứa tuổi nôn nóng liều lĩnh, trái lại vững vàng, càng là bội phục cực điểm.

"Được rồi! Đều là người trong nhà, câu nói như thế này, liền không cần phải nói rồi!" Tổng Ngọc vung vung tay.

Còn nói: "Dụng binh cần thiết lương thảo, vẫn cần nội chính xoay sở, phương diện này, Cô đã hạ chỉ ý, cũng may Ngô Nam đại thực, chống đỡ đánh này một hồi lương thực, vẫn có. cho tới Yên ổn địa phương cần thiết quan lại, người muốn chuẩn bị kỹ càng, bất cứ lúc nào phối hợp!"

"Vâng! Thần tất cúc cung tận tụy, làm chủ công đặt xuống thùng sắt tự giang sơn!"

Trầm Văn Bản mặt đỏ lên, bảo đảm nói.

"Này Cô tự nhiên tin tưởng!" Tống Ngọc cười to, đứng dậy ra phòng khách, đi tới một chỗ trống trải nơi, mở ra vọng khí thần thông.

Hắn vọng khí thần thông, trải qua mấy lần lên cấp, sớm không phải trước kia có thể so với.

Trên có thể thấy được trụ trời đại thế, bên trong khả quan địa mạch hướng đi, phủ thành số mệnh, dưới mong muốn cá nhân bản mệnh, thần diệu phi thường!

Lúc này khép hờ hai mắt, lần thứ hai mở thời gian, liền thấy một tấm màu hồng bên trong mang theo từng tia từng tia màu trắng lười pháp luật, bao phủ Dự Chương Tứ phủ, đồng thời, hồng khí từng tia từng tia hội tụ, dần dần hướng về thuần hồng chuyển hóa.

"Ừm! Dân tâm đã định!" Tống Ngọc trong bóng tối nói.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 211: Đan Dương

Tống Ngọc mặc vận thần thông, không phải là vì xem chính mình khí số.

Ánh mắt lại chuyển hướng mặt đông, liền thấy hai khối lớn hồng bạch khí chiếm giữ, trong đó một khối, màu đỏ cực thịnh, hầu như đem bạch khí chen không kịp.

"Đây là Đan Dương phương hướng, xem ra thực lực không kém a!"
Tống Ngọc âm thầm nói.

Chiếm giữ ở Đan Dương phương diện số mệnh, không chỉ có khí số gần như thuần hồng, quân khí cũng là cực thịnh, cực kỳ bất phàm, đều sẽ kê số mệnh hạ thấp xuống.

Nhưng này mấy phủ số mệnh, tuy rằng khí số long hậu, nhưng không giao hòa, phản có lẫn nhau thảo phạt tâm ý.

Tống Ngọc thấy, chính là cười gằn: "Đối đầu kẻ địch mạnh, không liên hợp lại, còn muốn tự lập, lấy tử chi đạo người!"

Nhưng cũng biết, các phủ mâu thuẫn tầng tầng, thói quen khó sửa, nếu muốn chân tâm thực lòng liên minh, không lẫn nhau cản trở, cũng không dễ dàng.

Đã như thế, nhưng là tiện nghi Tống Ngọc. Tuy rằng cá biệt số mệnh cực thịnh, nhưng ở đại thế bên dưới, cũng là giun dế!

Tống Ngọc ngược đầu nhìn lên, liền thấy tự thân long khí hiện lên, ở quân khí vây quanh dưới gào thét bay lên không, hướng đông bộ mấy phủ bức bách mà đi.

Được này ảnh hưởng, toàn bộ phía Đông phủ huyện số mệnh, đều là phảng phất chịu rất lớn đả kích, đổ nát tứ tán!

Đây là điềm lành, nói rõ Tống Ngọc số mệnh, vượt xa đối phương, lần này xuất binh, có thắng không bại!

Cùng lúc đó, Hầu phủ một chỗ, cũng có người phát giác cảnh này.

Trong tỉnh thất, Thanh Hư mở hai mắt ra, tự tỉnh tu bên trong thức tỉnh, lẩm bẩm nói: "Long khí sôi trào, gào thét mà qua! Tống công đây là muốn động binh rồi!"

Năm tháng mười lăm, Ngô Hầu Tống Ngọc kế liền đến Định Sơn, Tùng Phong Nhị phủ sau, lần thứ hai khởi binh, lần này ngoại trừ lưu lại 10 ngàn. Thủ vệ đã đến địa bàn ở ngoài, trước kia đại quân hết mức điều động, càng là mang tới lượng lớn tân tốt cùng hàng binh. Đại quân được xưng 50 ngàn, mệnh môn cuộn cuộn về phía Đan Dương phủ giết đi.

50 ngàn đại quân, ở Ngô Châu thậm chí thiên hạ, đều là không bình thường thực lực, có thể khoảng chừng thiên hạ đại thế.

Tống Ngọc này quân uy, nhất thời để phía Đông các phủ chấn động khủng.

Ở đây chưa từng có áp lực cùng châu mục phái tới sứ giả phối hợp dưới, phía Đông các phủ tuy rằng còn có khoảng cách. Nhưng vẫn là tạo thành liên hợp đại quân, ở Đan Dương nghênh chiến Tống Ngọc.

Đồng thời, châu mục cũng chính đang liên hiệp ngô Bắc thế gia. Tích trữ binh lực, chuẩn bị ở phía sau cho Tống Ngọc đâm trên một đao!

Năm tháng hai mươi, Tống Ngọc đại quân thế như chẻ tre, dọc theo đường thị trấn thấy Tống Ngọc thế đại. Lại có cần vương đại nghĩa. Toàn bộ trông chừng mà hàng, Tống Ngọc bảo lưu quan chức cấp bậc, toàn bộ phát hướng về Ngô Nam phân công, đem Trầm Văn Bản mang đến chính sự ban ngành thả xuống, cùng địa phương đại tộc thế lực đồng thời thành lập tân thống trị.

Tống Ngọc trải qua chính sự đường cùng tiến cử chế độ, cũng tích lũy một nhóm tri thức lý luận cực kỳ phong phú thống trị nhân tài, chỉ là hơi hơi khiếm khuyết kinh nghiệm, hiện tại cũng quản không được nhiều như vậy. Dù sao so với những kia nguyên bản hàng quan, vẫn là những người này sử dụng đến khá là yên tâm. Coi như có chút sai lầm, cũng tự có bản địa nương nhờ vào thế gia đề điểm, ra không là cái gì nhiều loạn.

Này hai phe kiềm chế lẫn nhau, đường lui phát sinh vấn đề xác suất, liền giảm mạnh.

Ở đường lui an ổn tình huống dưới, hai mươi một ngày, Tống Ngọc rút cục binh đến Đan Dương phủ thành!

Lúc này Đan Dương phủ thành bên trong, quân kỳ liên miên, cũng hội tụ phía Đông các phủ binh lực, tổng số ở chừng hai vạn.

Tống Ngọc đại quân trát dưới doanh sau, lại xây lên đài cao, cung Tống Ngọc cùng cái khác tướng lãnh cao cấp quan sát tình huống.

"Nguyên tưởng rằng này Đan Dương phủ thành bên trong, các gia liên hợp, cũng không thể tận tâm tận lực, tất là một đoàn loạn ma, không muốn thật là có có thể người, đem các gia hỗn hợp, bây giờ nhìn lên, ngược lại cũng có mấy phần khí tượng!"

Tổng Ngọc đăng lâm đài cao, thấy Đan Dương đầu tường, giáp sĩ chinh tề, ngay ngắn rõ ràng, không khỏi cười đối với mặt sau Diệp Hồng Nhạn, La Bân các tướng lãnh nói rằng.

"Không sai! Đan Dương phòng giữ Lưu Bất Dĩ, văn võ song toàn, mới có thể trác, bây giờ nhìn lại, quả nhiên danh xứng với thực." Diệp Hồng Nhạn nhìn Đan Dương phủ thành, nói.

"Hiện tại hẳn là Tam phủ phòng ngự khiến đại nhân rồi!" La Bân ở một bên, bổ sung nói.

"Này ngược lại là một nhân tài!" Tổng Ngọc nhàn nhạt lời bình.

Đan Dương thủ tướng Lưu Bất Dĩ, trước kia chỉ là phụ trách Đan Dương phòng ngự phòng giữ, luận chức quan, còn thấp hơn tri phủ cấp một.

Nhưng Lưu Bất Dĩ đã có số mệnh, làm ba năm phòng giữ, căn cơ vững chắc thời gian, liền gặp Đan Dương tri phủ chết bệnh, thiên hạ lại dần sinh loạn tượng. Châu lý hỗn loạn, tân tri phủ trì hoãn năm gần đây hứa mới hạ xuống.

Này liền cho Lưu Bất Dĩ thời gian, đem Đan Dương hóa thành tư hữu, trát dưới rể cái đi, đợi được tân tri phủ đến đây tiền nhiệm thời khắc, Lưu Bất Dĩ đã đem Đan Dương triệt để nắm giữ trong tay, lại cũng không thể cứu vãn.

Lúc đó châu lý trước tiên có ngô lên chi loạn, mặt sau lại là Lý Như Bích, Tổng Ngọc liền tiếp lên sà, thanh thế một cái lỗi lớn một cái, châu mục Triệu Bàn đối với Lưu Bất Dĩ mờ ám cũng là hữu tâm vô lực.

Lưu Bất Dĩ dựa vào thiên thời, xa lánh đi mấy Nhâm tri phủ, tư cung phú, mộ binh tốt, chiêu mộ nhân tài, cũng dần dần hiểu được mấy phần

lông cánh đầy đủ chi tượng, như lại cho chút thời gian, chưa chắc đã không phải là một phương tiểu chư hầu!

Bây giờ đối với Tống Ngọc đại quân, mấy phủ liên hợp, lại có châu mục sứ giả, làm người trung gian, không biết kinh qua bao nhiêu trao đổi ích lợi, lại bị đề cử vì là minh chủ, còn thu được châu mục nhận lệnh.

Này phòng ngự sứ, chỉ là lâm thời chức vị, nhưng cuối cùng cũng coi như so với tri phủ hơi cao, có hiệu lệnh danh phận!

Nhìn chung người này làm việc, có thể nói hữu dũng hữu mưu, anh minh quyết đoán, nhưng đáng tiếc, chênh lệch thiên thời long khí, hiện tại làm được mức độ này, chính là cực hạn, sẽ thành không cái gì báu vật!

Nhưng bên trong đất trời, luôn có một chút hi vọng sống, bất luận người phương nào, đều thành công long chi vọng!

Lần này, chỉ cần này Lưu Bất Dĩ, có thể đánh bại Tống Ngọc, đoạt được long khí, vậy dĩ nhiên có thể bằng này chính thức cắt cứ chu vi mấy phủ, lại thành lập thể chế, đem Ngô Châu nhét vào quản hạt, cũng không thường không thể một hồi Chân Long đại vị!

Nhưng này biết bao khó vậy! Lẫn nhau thực lực, khác nhau một trời một vực, đối với Lưu Bất Dĩ đã tới nói, có thể bảo vệ Đan Dương, chính là vạn hạnh rồi!

Không phải mỗi người, đều có Thần linh ở phía sau khuynh lực chống đỡ! ! !

"Hả? ? ?" Tống Ngọc đột nhiên nhìn thấy một màn, khóe mắt nhắm lại, có chút ý cười: "Này Lưu Bất Dĩ, quả nhiên tâm tư thông suốt! Hồng Nhạn! Chuẩn bị một chút! Quân địch có dị động rồi!"

Diệp Hồng Nhạn mau mau nhìn Đan Dương phương hướng, liền thấy cửa thành mở ra, từ bên trong tuôn ra một đám người, xem quy mô, ước chừng ngàn người.

Lưu Bất Dĩ quen thuộc binh thư, tự nhiên biết sắp thua đạo lý, này phái ra nhân mã, đánh nhau một trận, một là vì thăm dò Tống Ngọc đại quân thực lực, hai chính là vì khích lệ sĩ khí!

Đặc biệt tuyển ở Tống Ngọc đại quân mới vừa đến, đặt chân chưa ổn thời khắc, càng thấy Lưu Bất Dĩ dụng binh lão luyện, nói vậy nếu là thấy rõ Tống Ngọc đại quân kẻ hở, người này tất dám ra khỏi thành đại chiến, liều chết một kích! ! !

Phần này khí thế hùng dũng máu lửa, để Tống Ngọc đều có chút thay đổi sắc mặt, nhưng lập tức, chính là cười gằn, ở thực lực chênh lệch quá đại thời điểm, bất kỳ huyết dũng thậm chí mưu kế, đều là vô dụng!

"Kẻ địch nếu yêu chiến, Cô tự cũng không thể yếu đi khí thế! Diển Lăng, có thể nguyện làm Cô lấy xuống đem thủ cấp?" Tống Ngọc cười nói. Tuy là hỏi cú, kỳ thực chính là quân lệnh.

"Mặt tướng tuân mệnh!" Diển Lăng ra khỏi hàng hành lễ, người tuổi trẻ này, hiện tại đã làm được chính lục phẩm Du Kích phó tướng, thống lĩnh hai đô, trên đỉnh nhật hoàng khí doanh mãi.

Quá thời gian lâu như vậy, Tống Ngọc cũng đem thủ hạ mấy cái tướng lĩnh đề bạt lên.

Ngoại trừ Diệp Hồng Nhạn, La Bân, Hô Hòa này ba cái chính ngũ phẩm tướng quân ở ngoài, còn lại Tống Hòa, Diển Lăng, Phan Hòa người, cũng là tích công làm được chính lục phẩm Du Kích phó tướng, thủ hạ bộ đội cũng là mở rộng, từng người thống lĩnh hai đều hoặc là ba đô.

"Được! Mang tới nhất Đô, đi vào ứng chiến!" Tống Ngọc nhìn Diên Lăng đỉnh đầu vậy căn bản mệnh khí, trầm giọng nói.

Trước kia Diên Lăng, đỉnh đầu bản mệnh thuần hồng, chính là một huyện tài năng, năng lượng cao nhất làm được chính thất phẩm Đô chỉ huy sứ.

Trở lên đi, thì có chút không trấn áp được, vẫn cứ muốn đề bạt, sẽ sai lầm.

Nhưng trải qua Tống Ngọc xưng hầu, thu được mệnh trời đại thế sau khi, người thủ hạ mới, cũng đang không ngừng tiến bộ.

Diên Lăng trải qua mấy lần đại chiến, lại vợ vết binh thư khổ đọc, hiện tại bản mệnh, đã bốc ra nhạt hoàng vè, nhưng là có thể đảm nhiệm chính lục phẩm chức vị.

Này phát hiện cũng làm cho Tống Ngọc thở phào nhẹ nhõm, không phải vậy, sau đó tranh bá thiên hạ, đại chiến nhiều lần, thủ hạ tướng lĩnh đều có nhiệm vụ, thỉnh thoảng phải thống binh mấy ngàn thậm chí mấy vạn, đi ra ngoài thảo phạt.

Như vẫn là lúc trước bản mệnh, vậy tuyệt đối đảm đương không được trọng trách.

Nhưng khác tìm người mới đưa lĩnh, không chỉ có tổn thời gian mất công sức, đồng thời thể chế thành lập sau, nhân tài tăng lên trên tốc độ, cũng được quy củ hạn chế, chính là Tống Ngọc, mạnh mẽ hơn thay đổi, cũng sẽ mất nhiều công sức, cái được không đủ bù đắp cái mất.

Hiện tại thủ hạ biết tiến thủ, bản mệnh cũng tự mình sửa, chính là đại thiện! ! !

Hay là, đợi được tự thân đăng lâm Chân Long đại vị sau, thủ hạ cũng chính là xanh tím cả sảnh đường đi! Tống Ngọc không khỏi có chút chờ mong.

Điền Lăng rơi xuống đài cao, phát xuống quân lệnh, điểm ra bản bộ nhất Đô nhân mã, ra doanh cùng Đan Dương binh đối lập.

Tống Ngọc thấy này, lại có chút không quá yên lòng nói: "La Bân! Người mang Hắc Vũ Kỳ, vì là Điền Lăng áp trận!"

"Vâng!" La Bân xuống, rất nhanh hơn ngàn kỵ binh khoái mã chạy đi đại doanh, với Điền Lăng quân sau liệt trận.

Chiến mã đánh phì mũi, móng giơ lên, gây nên từng trận bụi mù, đối diện Đan Dương binh, nhất thời có chút bất ổn.

Dù sao hơn một nghìn kỵ binh nếu là khởi xướng xung phong, dựa vào một ngàn bộ tốt, chỉ là có tử mà thôi.

Lúc này liền nghe Đan Dương phủ thành mặt trên, truyền đến quân cổ tiếng, lại có kỵ binh truyền lệnh, cửa thành cũng là đóng lại.

Đi ra hơn ngàn Đan Dương binh, ở đường lui bị đoạn tình huống dưới, lại có chủ tướng lớn tiếng hô quát, cũng là thu lại tâm tình, chuẩn bị tử chiến đến cùng! ! !

"Giết! ! !" Đối diện đại tướng một tiếng quát lớn, mang theo Đan Dương binh hung hãn hướng về Điền Lăng quân trận khởi xướng xung phong!

"Hừ! Trường thương binh liệt trận! Người bắn tên chuẩn bị!" Điền Lăng cười đỏ hãm tuần mã, trên mặt mang theo vẻ khinh thường, phát sinh mệnh lệnh.

Theo quân lệnh, Điển Lăng phía dưới nhất Đô nhân mã, sắp xếp thật trận thế, thương binh xếp hạng trước nhất, sáng như tuyết mũi thương mang theo rãnh máu, nhắm ngay xông lên Đan Dương binh.

"Người bắn tên! Thả! ! !" Đan Dương binh xung phong tốc độ, có chút ra ngoài Điển Lăng dự liệu, mấy là trong chớp mắt, liền vọt tới quân trận trước mặt, quản lý người bắn tên Doanh Trưởng lập tức lệnh.

Xì! ! Xì! ! Xì! ! Xì! !

Dây cung căng thẳng, mũi tên ma sát không khí thanh âm vang lên, xông lên phía trước nhất mấy cái Đan Dương sĩ tốt hét lên rồi ngã gục, trên người đều cắm mấy mũi tên.

Nhưng mặt sau Đan Dương binh không có vẻ sợ hãi chút nào, giẫm đồng bạn thi thể xông lên!

"Chuyện này..." Điển Lăng sắc mặt, liền có chút khó coi.

Căn cứ dĩ vãng kinh nghiệm, người bắn tên thay phiên, quay về bộ binh xung phong, chí ít có thể xạ trên hai vòng, không muốn những thứ này sĩ tốt, càng hung hãn như vậy!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 212: Thăm Dò

Đứng ở trên đài cao Tống Ngọc cùng thủ hạ tướng lĩnh, cũng là nhìn thấy này cảnh, đều hơi kinh ngạc.

Tống Ngọc liền đối với Diệp Hồng Nhạn hỏi: "Hồng Nhạn! Nếu là người Đông Sơn Phủ, gặp ta quân cung tên bắn một lượt, đem thì như thế nào?"

Diệp Hồng Nhạn suy nghĩ một chút, mới nói: "Ta quân người bắn tên hai hàng thay phiên, không chỉ có phóng ra cực nhanh, càng có thể tích trữ thể lực, chính là mặt tướng Đông Sơn phủ xông lên, e sợ cũng có thể bắn ra hai vòng mũi tên... E sợ, cũng chỉ có Hô Hòa đại nhân Sơn Việt phủ dũng sĩ, mới nhưng đối với đồng bạn sinh tử, mặt không sợ hãi, hung hãn trùng trận, để ta quân lại không bắn tên cơ hội!"

Trải qua thời gian dài như vậy ở chung, hẳn đối với Sơn Việt dũng sĩ dũng hãn, càng là có thêm tầng hiểu rõ.

"Diệp, người quá khen rồi!" Hô Hòa ở một bên, lên tiếng nói.

Hô Hòa nói tới chính là Đại Càn tiếng phổ thông, tuy rằng phát âm không thuần, lại có chút nhiều khẩu sai tiết, nhưng cũng nghe được hiểu.

"Ha ha! Hô Hòa thống lĩnh Sơn Việt binh, hung mãnh tuyệt luân, Cô trước cũng là thấy, không cần khiêm tốn!" Tống Ngọc nói, đánh gãy thuộc hạ lời nói.

"Chỉ là này Đan Dương binh, thời khắc sống còn mặt không biến sắc, có thể chuẩn xác tìm ra thời cơ chiến đấu, đây là bách chiến lão binh mới có nhạy cảm tâm thái a!"

"Này thủ thành sĩ tốt bên trong, không cần nhiều, chỉ cần có năm ngàn trở lên đều là này tố chất, tất cho công thành, mang đến rất lớn, phiền phức..."

Một bên khác, theo quân mà đến Hạ Đông Minh cũng là cau mày, nói.

"Điều này cũng có lẽ là Lưu Bất Dĩ tập trung tinh nhuệ, cố bày nghi trận!" Diệp Hồng Nhạn sắc mặt có chút không dễ nhìn, ra khỏi hàng nói.

Này có việc thực căn cứ, Ngô Châu vị trí hẻo lánh, lại không phải binh gia vùng giao tranh, thời loạn lạc tới nay. Đánh cho nhiều nhất, vẫn là Ngô Nam một khối. Đan Dương phụ cận, chiến sự cực nhỏ. Lại có thể nào luyện được so với Ngô Nam còn muốn tinh nhuệ lão binh đến?

"Được rồi! Sự thực làm sao, vẫn cần lại nhìn!" Tống Ngọc vào lúc này xua tay, đánh gãy thuộc hạ thảo luận.

Thấy Chủ công nói, bất kể là Diệp Hồng Nhạn vẫn là Hạ Đông Minh, đều là không dám nói nữa cái gì, đem chú ý phóng tới phía trên chiến trường.

Lúc này, ở Tống Ngọc đại doanh cùng Đan Dương phủ thành trung gian khối lớn trên đất trống. Hai cái ngàn người đội, chính đang khốc liệt chém giết.

Sát khí dâng trào, huyết quang ánh đao. Không ngừng hỗn hợp, hình thành màu đỏ sậm thê mỹ hình ảnh.

Chỉ là trong chốc lát, song phe nhân mã, liền tổn thương quá hai phần mười.

Thời cổ chinh chiến. Một khi đại quân tổn thương quá ba phần mười. Cái kia toàn quân tan vỡ chính là chuyện thường.

Nhưng đối với mỗi người có hơn vạn đại quân áp sau giữa trường sĩ tốt tới nói, hiển nhiên không có chuyện tốt như vậy, bất luận là tướng lĩnh vẫn là sĩ tốt, đều là biết được, lúc này như lùi, không thể thiếu quân pháp xử trí.

Duy nhất đường sống, chính là đem đối phương đánh đổ, đạt được thắng lợi!

Ở đây niềm tin điều động. Hai phe sĩ tốt, đều là gào thét. Kích thích ra trong cơ thể cuối cùng dư khí, hướng về kẻ địch vùng lên binh khí trong tay!

Tống Ngọc nhìn kỹ, thấy phe mình ở Điển Lăng dẫn dắt đi, trận thế tuy tán không loạn, coi như có sĩ tốt bị giết tán, cũng sẽ rất nhanh lấy ngũ trường Hỏa trường làm trụ cột, hình thành tân quân trận.

"Giết!" Ở Hỏa trường hiệu lệnh dưới, trường thương binh đâm ra trường thương trong tay, đem xông lên Đan Dương binh đâm thành tổ ong, máu tươi không ngừng tung xuống.

"Thu!" Hỏa trường lại lệnh.

Nhìn chết không nhắm mắt kẻ địch, trong lòng nhưng là bốc ra ý mừng: "Lại là một cái! Tuy rằng chính là thương binh hợp lực chém giết! Nhưng ta làm chỉ huy, cũng có thể chia lãi một ít quân công, chiếu tốc độ này, trận chiến này hạ xuống, hơn nữa trước đây công huân, ta là có thể tập hợp đủ quân công, bị bảo đảm nâng nhập Điển Võ Đường tu tập, sau khi ra ngoài chính là đội phó chính, có viên chức! Trở thành quan lão gia!"

Sĩ tốt dựa vào trăm thủ, luận công phong thưởng, đến ngũ trường Hỏa trường cùng trở lên quan quân, phải dựa vào toàn thể quân công, không

ngừng tích lũy, cái này Hỏa trưởng, chính là cách lên cấp, còn kém tới của một cước.

Đang lúc này, phía trước đột nhiên truyền đến quát lớn tiếng, đánh gãy Hỏa trưởng mơ màng.

Hỏa trưởng giơ lên mắt, liền thấy một cái tinh tráng đại hán, ăn mặc Đan Dương binh trang phục, chỉ là hai đao, liền cắt đứt thương trận vây quét.

Đại hán này đột nhiên mặt lộ vẻ cười gằn, hướng về này Hỏa trưởng đập tới, kính trong gió, mang theo tinh liệt khí tức.

"Này ít nhất là mười người chi địch! Ở quân địch bên trong, làm sao khắp nơi đều có!" Hỏa trưởng đại hận, hăn có nhãn lực, tự nhiên có thể thấy được, quân địch sĩ tốt tổ chất rất cao, không chỉ có hung dũng dũng mãnh, đồng thời mười người địch lực sĩ khắp cả nơi đều có.

Lúc này đối mặt nguy cơ sống còn, này Hỏa trưởng cũng là bị kích thích lên tinh lực, rút ra trường đao, cùng thân binh đồng thời hướng về đại hán chém tới!

Coong! ! ! Binh khí giao tiếp tiếng vang lớn, này Hỏa trưởng liền cảm giác trong tay một nguồn sức mạnh vọt tới, trường đao tuột tay mà ra.

Tùy theo mà đến, chính là một đạo sáng như tuyết ánh đao! ! !

Trường đao trên còn mang theo máu tươi, dữ tợn khủng bố, ở trường đao chặt bỏ trong nháy mắt, thời gian tựa hồ trôi qua đến thật chậm.

Này Hỏa trưởng có thể rõ ràng mà nhìn thấy phe địch đại hán khát máu ánh mắt, người xuất đao trên đồ sắt gỉ vị, thân thể nhưng quý dị đến không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho bằng lưỡi đao khảm ở trên người.

"Cũng may trước kia phát xuống bổng lộc đồng ruộng, đã sai người mang cho nhà, Hỏa trưởng chết trận trợ cấp, cũng là không ít, đầy đủ người nhà sinh hoạt..."

Tại ý thức cuối cùng rơi vào hắc ám trong nháy mắt, này Hỏa trưởng nghĩ đến, nhưng là cái này.

Ầm! ! ! Ánh đao chém xuống, dòng máu tung toé!

Đại hán rút ra trường đao, liếm trên đao máu tươi, phối hợp khuôn mặt dữ tợn, càng có hung tàn khí tức khát máu, nhìn ra chu vi sĩ tốt, đều không khỏi lui một bước.

"Hắc! Ngớ ngẩn!" Đại hán cười gằn, "Dĩ nhiên cho đại gia hồi khí cơ hội, quả nhiên là quần đàn bà bình... Nên đại gia phát tài, để cho các người thủ cấp, tác thành ta công huân!"

Không đợi Tổng gia quân tốt phản ứng lại, chính là nhào thân giết tới!

Lúc này, Tổng Quân sĩ tốt thiếu hụt chỉ huy sau tai hại liên hiển hiện ra, này một hỏa sĩ tốt mất thống lĩnh, loạn thành tán sa, lại bị đại hán này tìm cơ hội, lại giết ba cái.

Đại hán đem xuyên ở một cái chết không nhắm mắt người bắn tên trên trường đao rút ra, mang theo một đại bông máu tươi.

Tuy rằng động tác vẫn là nhanh nhẹn, so với trước chậm ba phần.

Đại hán hơi nhường mảy, đã là có ý lui, biết mình tuy rằng ỷ vào thân cao thể tráng, xuất kỳ bất ý giết Hỏa trưởng, lại huề này uy thế, liền giết ba cái sĩ tốt, nhưng cũng đến cực hạn, lại cậy mạnh xuống, không thể thiếu muốn máu tươi ba bước.

Bước chân mới vừa dừng lại hạ, lỗ tai chính là hơi động, đại hán trong lòng biết không ổn, lăn khỏi chỗ, né tránh phóng tới mũi tên!

Nhưng trên cánh tay, vẫn bị vẽ ra vết máu, truyền đến từng trận đau đớn cảm giác, để đại hán này sầm mặt lại.

Nắm chặt trường đao trong tay, đứng dậy ngẩng đầu, liền thấy một cái ngũ trường, mang thủ hạ sĩ tốt lại đây, cung trong tay huyền, còn ở ong ong chiến động không ngừng.

"Trần Hỏa trường thuộc hạ, nghe ta mệnh lệnh, vì là Hỏa trường báo thù!"

Người ngũ trường kia tuổi còn trẻ, ánh mắt nhưng là lão luyện, thấy rõ trên sân chi cảnh, đã biết đại hán này không dễ đối phó, mau mau thu thập trên tay sinh lực.

"Người bắn tên lui về phía sau, trường thương binh kết tam giác trận, đao phủ thủ hộ vệ chu vi! Không nên để cho người này chạy!" Người ngũ trường này trải qua Diễn Võ Đường tu tập, hiện đang chỉ huy lên, cũng là rất có kết cấu.

Tổng Ngọc quân đội, sớm có nghiêm lệnh, trên chiến trường, chủ quan đi tán hoặc bỏ mình thì, tự nhiên nghe phụ cận quan quân điều khiển, người vi phạm tất được quân pháp! Đây ở trại tân binh bên trong, đã là vững vàng khắc vào chúng binh cốt tủy bên trong.

Nghe thấy này lệnh, trước kia bởi vì Hỏa trường bị giết, có chút tán loạn sĩ tốt phảng phất tìm tới người tâm phúc, cùng ngũ trường mang đến nhân thủ đồng thời, tạo thành quân trận, hướng về đại hán giết đi!

"Đáng ghét!" Đại hán vừa thấy này cảnh, đã biết muốn liều mạng rồi!

Cẩn rằng, vung ra trên tay trường đao, cùng đâm tới trường thương đụng vào nhau.

Thừa dịp trường thương hơi dừng lại một chút thời cơ, bước nhanh tiến lên, thân tay nắm lấy trường thương báng súng, hấn đánh với kinh nghiệm phong phú, biết trường thương này binh, quân giới quá dài, chỉ cần nhắm vào này khuyết điểm tiến hành nhắm vào công kích, chính là thuận buồm xuôi gió.

Quả nhiên, thương binh vũ khí bị đại hán nắm lấy, vận chuyển mất linh, trước kia trôi chảy trận thế, liền xuất hiện kẽ hở.

Đại hán vung ra trên tay trường đao, bổ về phía lộ ra vẻ tuyệt vọng thương binh, kinh nghiệm lâu năm sát phạt hấn, phảng phất có thể nhìn thấy súng này binh trên cổ phun lên dòng máu.

"Từ nơi này mở ra chỗ hổng, liền có thể xông ra vòng vây, đến lúc đó trời cao mặc cho chim bay... Lão tử lại không phải người ngu, cùng mười mấy người đối nghịch!" Đại hán trong lòng, còn có dư nhàn nhĩ.

Vỡ! Trường đao bắn trúng vật thể, như khám da trâu, phát sinh tiếng vang trầm trầm, này không phải là binh khí đâm vào thân thể âm thanh.

Đại hán mau mau hoàn hồn, liền thấy đối diện có thêm hai người, tay phải cầm đao, tay trái cầm thuẫn, vừa nãy trường đao, chính là chém vào một người giơ lên trên khiên.

"Đao phủ thủ! Vẫn là hai cái! Đệt!" Đại hán này mắng, quay người liền chạy.

Hai cái đao phủ thủ nhưng không thể dễ dàng như thế buông tha hấn, đều là vung vẩy ra trường đao trong tay, làm cho đại hán không thể không xoay người lại chống lại.

Hai người này đao phủ thủ trên người đều ăn mặc giáp da, lực cánh tay hùng kính, đại hán tuy rằng võ nghệ siêu quần, trong lúc nhất thời dĩ nhiên cũng nắm chi không xuống, cục diện nhất thời giằng co.

Xèo!

Đột nhiên tới dài nhỏ bóng đen lóe qua, đại hán động tác, mục nhiên một trận.

Nguyên lai lúc này, trên cổ của hắn, đã có thêm một mũi tên!

Nhìn đại hán bưng cái cổ, không cam lòng ngã xuống bóng người, ngũ trưởng thu hồi cung tên trong tay: "Hừ! Mặc ngươi là ngàn người địch vẫn là vạn người chặn võ tướng, đối đầu quân trận, lại bị cuốn lấy, còn muốn mạng sống?"

Lại hô quát: "Còn lo lắng làm gì? Đại chiến còn đang tiến hành, nhanh theo ta đi đạt được công huân!"

"Vâng!" Chúng binh đáp ứng, lấy người ngũ trưởng này làm trụ cột, hướng về mặt khác một chỗ tiểu chiến trường giết đi.

"Ừm! Không sai!" Tống Ngọc xem tới đây, thu hồi ánh mắt.

"Quân địch sĩ tốt tinh nhuệ, quân chế trên nhưng không bằng ta quân!"

Đây là Tống Ngọc quan sát đã lâu, đến ra kết quả.

Mặc dù đối với Đan Dương binh sức chiến đấu có chút hiểu rõ, nhưng Tống Ngọc vẫn không có triệt binh dự định.

Hiện tại tình cảnh trên, vẫn là hiện ra thế lực ngang nhau tình cảnh. Hai bên trao đổi so với gần như, nếu có tường thành bảo vệ, căn bản sẽ không có chiến quả này.

Ngược lại tiền vốn hùng hậu, những này sĩ tốt đều là chuẩn hoá quy trình đi ra, chỉ cần qua một thời gian ngắn, lại sẽ cuộn cuộn không ngừng từ trại tân binh bên trong đi ra, chính là toàn binh ở đây, có thể tiêu hao nhiều hơn quân địch một người, cũng là tốt đẹp.

Nhưng phe địch rõ ràng sẽ không để cho Tống Ngọc toại nguyện, liền nghe minh kim tiếng vang lên, nhưng là đúng phương trước tiên phát sinh mệnh lệnh rút lui, Diển Lăng thấy Đan Dương binh trước tiên lùi về sau, lại suất lĩnh sĩ tốt truy sát , nhưng đáng tiếc rời thành tường gần quá, chỉ đuổi vài bước, liền bị trên lầu thành mưa tên ép ra, không có đạt được cái gì chiến công

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 213: Công Thành Bắt Đầu

"Quên đi! Truyện Cô hiệu lệnh! Ta quân thu binh, hậu cần đi tới, thu nạp người bệnh, thanh lý chiến trường!"

Tống Ngọc thấy này, cũng không có quá khuyết điểm vọng, nhàn nhạt nói.

Lính liên lạc lập tức xuống, sau đó không lâu, Diễn Lăng cũng suất lĩnh thủ hạ nhất Đô trở lại quân doanh.

Diễn Lăng trở lại đài cao, thiết giáp trên, còn tiên máu tươi, nhưng không để ý chút nào, quỳ xuống tạ tội: "Mặt tướng không thể đạt được địch đem thủ cấp, chuyên tới để thỉnh tội!"

"Người có thể trận đầu đắc thắng, tăng mạnh Cô đại quân khí thế, lại có tội gì đây?" Tống Ngọc tiến lên, đem Diễn Lăng nâng dậy.

"Truyện Cô hiệu lệnh, Diễn Lăng trận đầu đắc thắng, ghi công một lần, thưởng hoàng kim trăm lạng, bộ hạ toàn bộ khao thưởng ăn thịt!"

"Tạ Chủ công!" Diễn Lăng diện có thai sắc, dập đầu hành lễ.

Lúc này, lính hậu cần liên lên chiến trường, đem phe mình người bệnh cứu trị, thu lại tử thi, còn phe địch người bệnh, vết thương nhẹ tù binh, trọng thương vô lực đứng dậy, thấy chỉ có bù đao phân, người bệnh trước khi chết rên rỉ, cho toàn bộ chiến trường mang tới trầm trọng khí tức.

Tướng sĩ tốt thanh lý sau, lại là thu thập thất tán tổn hại quân phục quân giới những vật này tư, lấy về đúc lại.

Toàn bộ quá trình, Đan Dương phương diện đều không có cản trở, cũng không có nhân cơ hội đánh lén.

Đây là trên chiến trường quy tắc ngầm, ngày hôm nay tình huống như thế, người thắng liền có thể ưu tiên thanh lý chiến trường, thu được vật tư.

Phàm là còn giằng chút mặt mũi đối phương tướng lĩnh, đều sẽ không cản trở. Đương nhiên, phe thắng lợi quét sạch qua đi, bại phương cũng có thể lại thanh lý một lần, bất quá khẳng định không tìm được món đồ gì chính là.

Hay là, Đan Dương phương diện sở dĩ không đánh lén, cũng có quang giết chút lính hậu cần, căn bản là chuyện vô bổ nguyên nhân ở bên trong.

Tống Ngọc nhàn nhạt nghĩ, lại hướng về thuộc hạ hỏi: "Chiến trường kiểm kê làm sao?"

"Đã đi ra rồi!" Một cái theo quân Văn lại. Mau mau khom người bấm báo.

"Ta quân chết trận 232 người, trong đó còn bao gồm một cái Doanh Trưởng! Nặng nhẹ người bệnh hơn ba trăm, cũng đã nhấc tiến vào thương doanh. Do quân y cứu trị, hơn nửa có thể về đơn vị!"

"Ừm!" Tống Ngọc gật đầu, này quân y chế độ, từ xưa thì có, bất quá hẳn đầu tiên đem chi quy phạm hoá.

Không chỉ có thiết lập chuyên môn cơ cấu, bồi dưỡng chữa bệnh nhân tài, còn thiết lập các cấp quân y. Cho phép Lệnh lại, Ti lại chức vị bổng lộc, cao cấp còn có viên chức!

Này liền đại đại kích thích chữa bệnh nhân tài nương nhờ vào, nhân thủ sung túc. Thế chế hoàn bị, để Tống Ngọc người bệnh, cơ bản có thể tồn tại còn hơn một nửa.

So với cái khác chư hầu chỉ có hai, ba phần mười tồn tại suất, đã có thể coi là kỳ tích.

Vốn là nếu là mệnh Miếu Thành Hoàng chúc tòng quân. Dựa vào Hồi Xuân Phù thần thông. Còn có thể đem tỷ lệ này tăng cao , nhưng đáng tiếc chịu đến thuộc hạ văn võ toàn bộ phản đối, khiến việc này không thể thông qua.

"Trảm thủ tình huống đây?" Tống Ngọc lại hỏi.

"Ta quân trảm thủ tổng cộng bốn trăm, tù binh năm mươi bảy!" Này Văn lại mau mau nói.

"Không sai! Mau mau đăng ký công huân, ghi lại trong danh sách, không muốn đến trễ rồi! Người đi xuống đi!" Tống Ngọc nói.

"Vâng!" Văn lại hành lễ lui ra.

Tống Ngọc lại nhìn chu vi, cười nói: "Các vị theo Cô đi trong lều nghị sự!" Trước tiên đứng dậy rơi xuống đài cao.

Diệp Hồng Nhạn chờ đuổi theo sát.

Một nhóm tiến vào trung tâm soái trường, Tống Ngọc thẳng ngồi. Mới hỏi: "Chư vị quan Đan Dương binh làm sao?"

"Võ nghệ hơn người! Hãn không sợ chết!" Diệp Hồng Nhạn trình trọng nói: "Sớm nghe nói về Đan Dương dân phong dũng mãnh, sản xuất nhiều Đan Dương tinh binh càng là nổi tiếng thiên hạ. Hôm nay gặp mặt, danh bất hư truyền!"

"Không sai! Không sai!" Các đem đều là phụ họa nói.

"Quân địch tuy dũng, ta quân sĩ tốt nhưng cũng không kém, quân chế càng ở tại trên, đoạn hoàn toàn thẳng lý lẽ!" Diệp Hồng Nhạn nhưng là lại nói tiếp, để chúng tướng trong lòng thâm mắng.

"Thiện!" Tống Ngọc trên mặt mang theo sắc mặt vui mừng, "Hồng Nhạn lời ấy, thực sự là rất được Cô tâm!"

"Đan Dương tinh binh tuy nhuệ, nhưng cũng ương ngạnh, bất kỳ chủ soái muốn dùng chi, đều là không dễ, nào có Cô đại quân chi kỷ luật nghiêm minh? Người chờ sau này đổi đầu, lúc này lấy này điều phá đi!"

"Chủ công cao kiến! Thuộc hạ bội phục!" Chư tướng mặc kệ nghe không nghe lọt tai, lúc này đều là nói.

"Đông Minh, ta quân khí giới công thành, chuẩn bị đến làm sao?"

Lưu Bất Dĩ không phải Hoắc Lập, một lòng cầu thắng, bày đặt Kiên Thành không tuân thủ, trái lại ra khỏi thành yêu chiến.

Tống Ngọc quan ngày hôm nay Đan Dương binh cử động, liền có thể đoán được, này Lưu Bất Dĩ, e sợ đánh cho là tử thủ chủ ý.

Xem ra châu mục Triệu Bàn, ở Hoắc Lập bỏ mình, Tống Ngọc thống trị dưới trướng Tứ phủ thời điểm, cũng không có nhàn rồi, mà là trong bóng tối làm rất nhiều chuyện.

Ngô Châu Dư thế gia, tuy rằng còn ở lẫn nhau tranh đấu, nhưng ở cộng đồng ách chế Tống Ngọc thế lực vẫn đề trên, vẫn là đạt thành nhận thức chung.

Ở Hoắc Lập thân sau khi chết, càng là cấp bách mà rõ ràng.

Lần này Lưu Bất Dĩ tụ tập 20 ngàn đại quân, lương thảo sung túc, sau lưng chỉ sợ cũng có không ít thế gia liên thủ bóng người.

Tống Ngọc chính là chiếm được tin tức này, mới không dám khinh thị.

"Coi như Đan Dương lại là Kiên Thành, quân tốt lại là tinh nhuệ, cũng đến đặt xuống! Những này quân tốt lương thảo, cũng là phản kháng thế gia cuối cùng nguyên khí vị trí, chỉ cần Cô có thể đem đánh bại, cái kia toàn bộ Ngô Châu, cũng là chỉ còn Kiến Nghiệp mà thôi!"

Tống Ngọc có thể vẫn chưa quên, chiếm giữ ở Kiến Nghiệp Môn Phiệt Bảo gia.

Tuy rằng Bảo gia tự Ngô Châu đại loạn tới nay, biểu hiện vẫn rất bình tĩnh, nhưng bất kỳ người bề trên, đối với nghe tên thiên hạ tám đại thế gia, thế tập Tĩnh Quốc Công, cũng tuyệt đối sẽ không xem thường.

"Khởi bẩm Chủ công! Thuộc hạ mệnh thợ thủ công ngày đêm tăng giờ làm việc, đã tích trữ máy bắn đá ba mươi một giá, lâu quan sát năm cái, va môn kỵ mười đài, ngày mai liền có thể vận đến trước trận!"

Tống Ngọc thủ hạ đã giữ lấy Cửu phủ, hơn một nửa cái Ngô Châu ở tay, thực lực hùng hậu, chiến tranh tiềm lực vô cùng.

Những này khí giới công thành, chính là biểu hiện bên ngoài.

"Được! Những này Cô trước tiên nhận lấy, mặt sau chế tác cũng đừng có ngừng, Cô dưới cái thủ lệnh, khí giới một khi làm ra, liền trực tiếp vận đến trước trận sử dụng, không cần đi cái khác thủ tục..."

"Mặt khác, truyền tin Ngô Nam cùng Dự Chương Tứ phủ, đem tồn kho khí giới vận đến!" Tống Ngọc vò vò lông mày, lại là nói.

Nghe thấy lời ấy, thuộc hạ đều có một luồng dự cảm không tốt.

Khí giới công thành công kèn, đường dài vận chuyển bất tiện, Chủ công như mệnh lệnh này, chẳng lẽ nhìn ra cái gì? Hoặc là có cái gì báo trước?

Lẽ nào lần này công thành, đem tốn thời gian một lúc lâu, mới không tiếc từ sào huyệt vận chuyển trọng khí lại đây sao?

Đương nhiên, những câu nói này chỉ là trong lòng vừa qua, cũng không ai dám đặt câu hỏi. Hạ Đông Minh mau mau cúi đầu, nói: "Vâng! Thuộc hạ này liền đi mệnh khoái mã truyền lệnh!"

Ngày thứ hai, Ngô Hầu đại quân. Liền bắt đầu công thành.

"Ầm!" "Ầm!" "Ầm!"

Máy bắn đá gầm thét lên, đem to lớn hòn đá, tìm đến phía tường thành.

Đá tảng mang theo mạnh mẽ động năng, nện ở màu xanh đen trên tường thành, chia năm xẻ bảy, phát sinh tiếng vang âm ầm.

Bé nhỏ hòn đá tung toé, có thậm chí còn mang theo đốm lửa. Ở tùy tiện tiến lên sĩ tốt trên người mở ra lỗ máu.

Máy bắn đá cấu tạo tinh vi, mấy vòng hạ xuống qua đi, liền cần nghỉ ngơi. Thay đổi linh kiện, Đan Dương đầu tường tinh binh, chỉ chờ nửa canh giờ, liền không nghe thấy đá tảng tiếng.

"Đáng tiếc rồi! Vật ấy như có mấy trăm. Thay phiên đưa lên. Trên đời lại có gì Kiên Thành không thể dưới?"

Diệp Hồng Nhạn đáng tiếc nghĩ, lập tức lệnh: "Tháp tên tiến lên!"

Theo sĩ tốt "Hò dô!" "Hò dô!" ký hiệu thanh, Đan Dương đầu tường thủ tốt, liền thấy rõ mấy cái quái vật khổng lồ, chậm rãi hướng về tường

thành di động mà tới.

Đến gần rồi xem, nhưng là từng cái từng cái lầu tháp như thế kiến trúc, có mấy tầng lầu cao, chịu ở lầu chóp. Thậm chí có thể lướt qua tường thành, nhìn ra phủ thành cảnh sắc.

Tháp tên dưới đây còn có lẫn cây. Bị mấy trăm cái sĩ tốt thúc đẩy, mặc kệ từ đầu tường trên bắn xuống loạn tiễn, chỉ để ý hướng về tường thành phương hướng đẩy đi.

Tháp tên ở sông đào bảo vệ thành một bên dừng lại, lúc này khoảng cách tường thành, cũng bất quá hơn mười trượng khoảng cách.

Xèo xèo xèo! ! !

Từ tháp tên trên, liền bắn ra cung tên, đầu tường thủ binh, dồn dập ngã xuống.

Mũi tên này tháp ở trên cao nhìn xuống, ở phía trên người bắn tên chiếm lợi lớn, còn có thể tự tầng cao nhất đuổi ra tấm ván gỗ, trực tiếp cùng tường thành liên tiếp, đến lúc đó giấu ở trong tháp giáp sĩ liền có thể trực tiếp thông qua tấm ván gỗ trên đến tường thành, đồng thời tiến trong tháp còn có đường nối, có thể cung sĩ tốt cuộn cuộn không ngừng thông hành, tướng sĩ tốt vận lên thành tường, có thể nói công thành lợi khí!

"Là tháp tên! Nhanh! Chuẩn bị máy bắn đá!"

Mũi tên này ngoài tháp bao sắt lá, lại thấm ướt thủy, đao thương mưa tên, thậm chí vàng lỏng dầu hỏa, đều là không sợ, duy nhất sợ, chính là đá tảng nện xuống!

Đầu tường cũng có quan quân, biết được muốn đối phó loại này tháp tên, ngoại trừ ra khỏi thành phá hoại ở ngoài, cũng chỉ hữu dụng máy bắn

đá! Nhưng đối với phương chiếm binh lực ưu thế, thực tế có thể sử dụng, chỉ có máy bắn đá một con đường!

"Người bắn tên! Mau thả!"

Ở tháp tên trên quan quân mau mau uống, mưa tên không ngừng hạ xuống, ngăn cản đầu tường thủ tốt động tác.

"Nhanh lên một chút! Nhanh lên một chút!" Thừa dịp năm chiếc tháp tên trên người bắn tên áp chế đầu tường thời điểm, dưới đáy Diệp Hồng Nhạn, cũng không có nhàn rỗi.

Lên tới hàng ngàn, hàng vạn sĩ tốt, công lấy đồng đất, nhanh chóng tiến lên, đem đồng đất tập trung vào sông đào bảo vệ thành, lại tiếp tục trở về, lặp lại trước động tác.

"Nhanh! Cho ta lắp bằng này hà!"

Diệp Hồng Nhạn lớn tiếng quát, lại thấy đầu tường đã xuất hiện máy bắn đá, đại tảng đá bị đập về phía tháp tên, gây nên huyết mi vô số.

Biết thời gian không nhiều, mau mau lệnh: "Dành thời gian! Lính hậu cần cũng tới!"

Theo thét ra lệnh, dòng người mục nhiên tăng nhanh tốc độ.

Ầm ầm! ! ! Ầm ầm vang lớn truyền đến.

Đó là một cái tháp tên rất cục không chống đỡ nổi, bị đánh tan ngã xuống.

"Lại vận hai làn sóng, liền mệnh sĩ tốt lui ra! Đáng tiếc rồi!" Cảm thụ đầu tường mưa tên, lại rất nhiều cường xu thế, Diệp Hồng Nhạn thở dài, vẫn là truyền xuống quân lệnh.

Biết được nếu như không có tháp tên áp chế đầu tường, cái kia muốn lấp bằng sông đào bảo vệ thành, còn không biết cần chết đi bao nhiêu sĩ tốt.

Những này có thể đều là thực lực! Hoa ở đây, quá mức không đáng.

Có thể này sông đào bảo vệ thành, chính là Đan Dương đạo thứ nhất phòng tuyến, nhất định phải nhỏ!

Diệp Hồng Nhạn ngẩng đầu, nhìn Đan Dương tường thành, thành này tường cao to thâm hậu, kiên cố phi thường, làm cho người ta cảm thấy an ổn tự tin.

Lúc này theo Diệp Hồng Nhạn, lại tựa hồ như đang giấu cợt sự bất lực của hắn!

"Thực sự là chói mắt a!" Diệp Hồng Nhạn tự lẩm bẩm, "Như lại cho ta 20 ngàn dân phu, ta ắt có niềm tin trong vòng hai ngày lấp bằng này hà!"

Nếu như bất kể tổn thất, xua đuổi dân phu điền hà, cái kia mặc cho thủ binh làm sao ngăn cản, cũng không có ý nghĩa.

Dân phu không phải là sĩ tốt, thời loạn lạc mạng người tối tiện, chết rồi một nhóm lại trao một nhóm chính là.

Nếu như gặp hung ác điểm tướng lĩnh, chắc chắn sẽ dùng này sách.

Đáng tiếc Diệp Hồng Nhạn xuất thân cây cỏ, đồng tình lòng thương hại còn có, lại biết Tống Ngọc yêu quý danh tiếng, như thế làm nói không chừng sẽ khiến cho Chủ công giận dữ, mới không cần phương pháp này.

Trận này công phòng chiến, vẫn đánh đến tối, mãi đến tận bóng đêm triệt để bao phủ, Diệp Hồng Nhạn mới không cam lòng liếc mắt một cái Đan Dương tường thành, phát sinh lui binh mệnh lệnh.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 214: Tình Huống Nguy Cấp

Thời gian bất tri bất giác tiến vào tám tháng.

Này chính là nóng bức mùa, khí trời nóng bức, mồ hôi tuôn như nước, nhưng so với khí trời còn nhiệt liệt, nhưng là dưới đáy đang tiến hành công thành đại chiến!

Đan Dương công phòng, tự năm tháng bắt đầu, đến nay đã có hai tháng.

Đan Dương bên trong quân coi giữ liên minh, ở Lưu Bất Dĩ dẫn dắt đi, phát huy ra kinh người ý chí tác chiến, đem Tống Ngọc đại quân, vẫn vững vàng chặn ở ngoài thành.

Tống Ngọc nhưng kiên trì vô cùng tốt, đem thủ hạ đại quân thay phiên phái ra, làm như cảm thụ công thành bầu không khí.

Lúc này phóng tầm mắt nhìn tới, sông đào bảo vệ thành sớm bị lấp bằng, Đan Dương phủ thành bốn phía, không có một ngọn cỏ, Thổ Địa bốc ra đỏ sậm vẻ, huyết tinh chi khí tràn ngập, Tống Ngọc đại quân ở hai tháng này bên trong, hầu như bẻ đi hơn vạn! Tổn thất nặng nề, có thể nói một tắc đất một tắc huyết!

Nhưng cùng lúc đó, trong thành thủ tốt, tổn thương cũng ít nhất ở năm ngàn trở lên!

Phải biết, Lưu Bất Dĩ thủ hạ hết thảy quân đội, cũng mới chừng hai vạn, tỷ lệ này rất khủng bố, chính là mỗi bốn cái sĩ tốt bên trong, thì có một cái trọng thương hoặc chết trận.

Tống Ngọc đại quân , tương tự như vậy.

Trải qua dài lâu như thế chảy máu đại chiến, hai bên sĩ tốt, cũng đã gần đến cực hạn rồi!

"Bất quá! Gần đủ rồi!" Nhìn Đan Dương trong thành, đại biểu Lưu Bất Dĩ số mệnh, đã lão đà lão đảo, Tống Ngọc tự lẩm bầm.

Tống Ngọc chính là người chủ, tay trắng dựng nghiệp, hiệu lệnh nhất thống, ở như vậy tổn thương dưới, quân khí đều có chút bất ổn, huống chi Lưu Bất Dĩ đây?

Lưu Bất Dĩ thủ hạ, vẫn là quân đội liên minh, hãn cái này phòng ngự sứ, chỉ là trên danh nghĩa minh chủ, hiện tại thương vong nặng nề, đặc biệt tay mình trên đầu Đan Dương tinh binh hầu như tổn thương hầu như không còn, để Lưu Bất Dĩ lãnh đạo địa vị. Lão đà lão đảo.

"Hiện tại, so đấu, chính là Cô cùng Lưu Bất Dĩ tính nhần nại rồi!" Tống Ngọc trong lòng. Đột nhiên bay lên hiệu ra.

"Truyện Cô hiệu lệnh, triệu tập chúng tướng!" Tống Ngọc phát sinh quân lệnh.

Đại cổ vang ầm ầm lên, ba lần qua đi, trong soái trường, đã là đứng đầy người.

Ngô Hầu thăng trưởng, ba lần tiếng trống không tới giả, đều quân pháp xử trí!

"Ngô Hầu giá lâm!" Theo trong trẻo truyền lời âm thanh. Tống Ngọc thân mang nhung trang, tiến vào lều lớn.

"Xin chào Ngô Hầu!" Ở thuộc hạ quỳ lạy trong tiếng, Tống Ngọc thẳng ở ở giữa kim trên ghế ngồi. Mới nói: "Các vị xin đứng lên!"

Chúng tướng đứng dậy, lộ ra hình thái bất nhất tướng mạo, duy nhất tương đồng, chính là hầu như ở trên mặt mỗi người đều có vẻ mệt mỏi!

Mấy tháng đại chiến hạ xuống. Mọi người thần kinh căng thẳng. Một mối không thể tránh được.

Bất quá, gian nan khốn khổ, ngọc nhũ với thành, chỉ có trải qua như vậy tôi luyện, mới có thể thấy rõ mọi người chân khí! Tống Ngọc đối với này, vẫn là rất chờ mong.

Ánh mắt thoáng nhìn, liền thấy trước tiên Diệp Hồng Nhạn, hai mắt vẫn vện tia máu. Khuôn mặt tiêu tụy không ít.

Trong đại quân, ngoại trừ Tống Ngọc. Hạ xuống liền chúc hẳn tư cách già nhất, chức quan cao nhất, mỗi ngày phải xử lý sự vụ, cũng là nhiều nhất.

Hẳn tuy là vì đem nhiều năm, biết rõ từ không nắm giữ binh đạo lý, hi sinh mấy trăm thậm chí hơn một nghìn sĩ tốt, đổi lấy thắng lợi, đó là mất cũng không chớp cái nào , nhưng đáng tiếc, hơn vạn sĩ tốt sinh mệnh, vẫn là quá mức trầm trọng, vượt qua phạm vi năng lực của hẳn.

Tống Ngọc khẽ ngẩng đầu, liền thấy rõ Diệp Hồng Nhạn trên đỉnh bản mệnh rung động kịch liệt, tựa hồ chính đang trải qua kịch biến.

Trong lòng rõ ràng, hẳn này ái tướng gặp phải cửa lớn, bước đi này vượt qua, chính là trời cao biển rộng, bay lượn cửu thiên! Không bước qua được, chính là chim yến, chỉ có thể ở đường nhào tới trước đăng.

Mặt sau, Hồ Hòa thân là Sơn Việt người Man, sinh hoạt điều kiện tàn khốc, sinh tử nhìn nhiều lắm rồi, trái lại vô cùng bình tĩnh, ngoại trừ sắc mặt có chút trầm thấp ở ngoài, tình huống còn cơ bản vững vàng.

Lại mặt sau, chính là để Tống Ngọc hơi kinh ngạc người.

Chỉ thấy La Bàn một thân giáp trụ, nghiêm nghị đứng sừng sững, sắc mặt không đau khổ không vui, ánh mắt vẫn như cũ sắc bén, tựa hồ không chút nào bởi vì chiến sự bất lợi mà nhụt chí.

Trước trải qua Hoắc Lập một chuyện, này đem đã nhảy vọt đến màu xanh bản mệnh, báu vật thâm trầm, có mấy phần sâu không lường được khí độ!

"Quả là giữa sự sống và cái chết, tôi mãi giữa người a! Hồng Nhạn, hi vọng người có thể chống đỡ đến đây đi!" Tống Ngọc ở trong lòng tự nói.

Nhưng Diệp Hồng Nhạn đến cùng có từ đầu rỗng công, lại là tình cảm không nhỏ, Tống Ngọc trầm tư chốc lát, vẫn là nói: "Hồng Nhạn! Người quân sự bận rộn, vẫn cần nhiều chú ý nghỉ ngơi... Cái kia cháu trai Diệp Kiếm Phong còn ở sao?"

"Đa tạ Chủ công quan tâm! Kiếm Phong còn ở dưới tay ta, hiện tại đã làm tới Doanh Trưởng!" Diệp Hồng Nhạn tuy rằng không biết tại sao Chủ công đột nhiên hỏi chính mình cái kia bốn gia cháu trai, nhưng vẫn là nói.

"Hồng Nhạn cực khổ rồi! Cô không đành lòng thấy người như vậy, ừm! Liền để người cháu kia, quải cái tham sự danh nghĩa, trợ người xử lý công văn được rồi!"

Này tham sự, chính là quân sự tham mưu, cổ vũ quan xử lý sự vụ, cũng có thể đúng lúc đưa ra kiến nghị, nhưng là có hay không tiếp thu cuối cùng quyền quyết định, vẫn là ở chủ quan trên tay.

Tống Ngọc chỉ sờ dĩ như vậy, vẫn là coi trọng Diệp Kiếm Phong độ lượng.

Người này tuy rằng số mệnh không hậu, bản mệnh nhưng cao, có màu xanh, có thể cùng thoát thai hoán cốt sau La Bân liễu mạng!

Có hẳn vì là Diệp Hồng Nhạn hộ giá hộ tống, Diệp Hồng Nhạn vượt qua kiếp nạn này xác suất, liền muốn lớn hơn nhiều.

"Mặt tướng thế Kiếm Phong cảm ơn Chủ công!" Này tham sự tuy rằng cấp bậc không cao, nhưng cũng là tư lịch! Sau đó lý lịch trên, liền có thể đại thêm một bút, tất nhiên là chuyện tốt.

Đồng thời, binh hung chiến nguy, coi như Diệp Hồng Nhạn nhiều mặt chăm sóc, Diệp Kiếm Phong vẫn là gặp mấy lần hiểm tình, suýt nữa chết. Bây giờ có thể danh chính ngôn thuận mà đem cháu trai dời tiền tuyến, cũng là đại thiện.

"Ừm!" Tống Ngọc gật đầu, lại để cho Diệp Hồng Nhạn về liệt, mới nói:

"Hai tháng đại chiến hạ xuống, Cô biết tướng sĩ uế oải, nhưng quân địch cũng là như thế, Cô đến tin tức..."

"Hành trăm dặm giả bán chín mươi, chư vị quyết không thể vào lúc này lười biếng!"

"Vâng!" Chúng tướng nghe trên thủ Chủ công thúc giục, không khỏi đáp ứng nói.

"Được! Chư vị nếu là vô sự, liền đi xuống trước, chuẩn bị ngày hôm nay công thành công việc..." Tống Ngọc thấy dặn dò thỏa đáng, liền chuẩn bị kết thúc ngày hôm nay nghị sự.

"Báo!" Nhưng vào lúc này, lính liên lạc đi vào, quỳ xuống đất nói: "Dự Chương cấp báo!"

Trên người tro bụi mệt mỏi, âm thanh cấp bách, hiện ra là gặp đại sự!

Tổng Ngọc trong lòng, thì có linh cảm, nói: "Giảng!"

"Khởi bẩm Chủ công! Dự Chương Tứ phủ cấp báo, châu mục Triệu Bàn, tận lên đại quân, ước chừng vạn người, hướng về Định Sơn, Tùng Phong mà đến, hiện nay đã đặt xuống bốn huyện, áp sát Định Sơn phủ thành!"

"Báo!" Tổng Ngọc chính muốn nói gì, lại có một cái lính liên lạc bị sấm phù đi vào, vừa thấy Tổng Ngọc, chính là giãy dựa quỳ xuống, "Khởi bẩm thiếu... Chủ công! Ngô Nam các phủ, xuất hiện không rõ lai lịch trộm quần, trị an bất ổn, tổng Hồ đại nhân bị đâm, bị thương nặng, không thể lý sự..."

Âm thanh hoảng loạn, thậm chí còn mang chút khóc nức nở.

Người này Tổng Ngọc nhận ra, chính là Tổng gia tộc người, trước còn cùng quá hãn, nếu phái hãn đến đây truyền tin, cái kia nói vậy Ngô Nam thế cuộc, cũng là tương đương cấp bách, thậm chí có thể nói là bại hoại!

Trong chớp mắt, được nghe tin tức này, ở đây chư tướng, đều là ồn ào!

Dù sao Dự Chương có chuyện, còn không có gì, nhưng Ngô Nam nhưng dù là sào huyệt rồi! ! !

Liền ngay cả La Bân, cũng là diện hiện vẻ kinh dị, có chút lo lắng.

"Mưa gió nổi lên a!" Tổng Ngọc nghe xong hai người này tin tức, nhưng không có lập tức truyền xuống quân lệnh, phản đứng lên ở trong doanh trường đặc nổi lên bước chân.

Mấy vòng sau, mới dừng lại, chậm rãi than thở.

"Chủ công! Chúng ta mau mau khai hoàn, hồi viên Ngô Nam đi! Đó là ngài căn cơ, tuyệt đối không thể có sai lầm a!" Thì có một tướng đi ra, khuyên can nói.

"Không sai! Đan Dương tàn tạ, quá mức lần sau trở lại, dù sao tử người có thể không sống được..." Lại có tướng lĩnh nói.

Đối mặt những này, Tống Ngọc không hề trả lời, ngồi trở lại kim ghế tựa, ánh mắt chuyển qua chư tướng, nhìn về phía ba người, hỏi: "Hong Nhạn! Đông Minh! La Bân! Các người làm sao xem?"

"Thuộc hạ cho rằng, không thể lui binh!" Hạ Đông Minh ra khỏi hàng hành lễ nói, vừa ra khỏi miệng chính là kinh động thiên hạ.

"Ồ? Vì sao?" Tống Ngọc tựa hồ hứng thú, hỏi.

"Quan này tình thế, Chủ công đã hãm bất lợi cảnh giới! Đối thủ này từng bước từng bước, như cờ vây quốc tay, chậm rãi ép sát, như Chủ công ẩn lại lẽ thường làm việc, ngược lại sẽ rơi vào cái tròng..."

"Cái kia y người thấy, phải làm làm sao?"

"Xin mời Chủ công thử thần ngu dốt, chỉ muốn đến 'Trấn chi lấy tĩnh' bốn chữ, cụ thể sách lược, vẫn không có manh mối..."

Này "Trấn chi lấy tĩnh" bốn chữ đại sách vừa ra, La Bân chính là sáng mắt lên, nói: "Mặt tướng tán thành!"

Chỉ có Diệp Hồng Nhạn, trên mặt còn hiện ra vẻ do dự.

Tống Ngọc thấy này, trong lòng liền có chút tiếc nuối, nhưng vẫn là cười to nói: "Ha ha ha... Đông Minh này bốn chữ, nhưng là nói đến Cô trong lòng đi!"

Thấy phía dưới chư tướng còn có chút không rõ, vẫn là nói: "Cô chường khổng Cửu phủ, mang giáp mười vạn, phóng tầm mắt toàn bộ Ngô Châu, đều là không ai bằng!"

"Này vài món quân tình, tuy tự hào không liên hệ, nhưng chính là cái trông, chính như Đông Minh từng nói, có hậu trường hắc thủ, cho Cô rơi xuống bộ, chính chờ Cô xuyên đây!"

"Kẻ địch muốn đánh bại ta quân, ngoại bộ đã không có thực lực, dù sao mỗi phủ sản xuất cùng nhân khẩu đều là định số, trong lúc vội vã, cũng biến không xuất binh tương lai! Bọn họ duy nhất hi vọng, chính là quân ta tự loạn trận cước!"

Nói tới chỗ này, Tống Ngọc thì có chút cảm thán, mặc kệ kiếp trước vẫn là kiếp này, không ít mạnh mẽ đế quốc thậm chí tổ chức, bại vong nguyên nhân đều không phải ngoại địch, mà là nội loạn, nhân do nhiều nguyên nhân nghi thần nghi quỷ, cuối cùng nghi kỵ động thủ, không công tiêu hao thực lực, dẫn đến tự thân suy vong.

Sáng tỏ sử sách, đều là có thể thấy được, nhưng vẫn là có nhiều người như vậy một cước bước vào cạm bẫy, ngoại trừ tự thân ánh mắt thiên cận ở ngoài, cũng chỉ có thể nói là độ lượng cách cục không đủ, không chịu nổi đại thế.

"Cô đại quân không thể lùi, này lùi lại mới là rơi vào vạn kiếp bất phục cảnh giới! Cô có thể khẳng định, Đan Dương trong thành Lưu Bất Dĩ, đã đang đợi Cô, chỉ cần Cô đại quân lùi lại, hắn tất đến đây tập kích, tái hiện Tân An cuộc chiến!"

Lúc trước Tân An cuộc chiến, Tống Ngọc thực hành vườn không nhà trống kế sách, đại quân rùa rụt cổ Tân An phủ thành không ra, tiêu hao hết Lý Như Bích đại quân thể lực quân khí sau, lại một lần dạn tập (đột kích ban

đêm), đại bại Lý Như Bích! Lý Như Bích bỏ mình tộc diệt, Tiềm Long đại thế nhiều lần, đều từ đó bắt đầu!

Ở giữa sân người, có không ít đều đã tham gia này trận đại chiến, tự nhiên khắc sâu ấn tượng. Thấy Tống Ngọc nhắc lên, lại so sánh Đan Dương tình thế, trong lòng chính là cả kinh! Lưu Bất Dĩ tuy rằng nhìn như lão đà lão đảo, nhưng trên tay 15,000 đại quân, không phải là giả!

Này Đan Dương thế cuộc, vừa vặn chính là năm đó Tân An phiên bản!

Đây chính là độ lượng cách cục không giống, khi thủ hạ tướng lĩnh đều đưa mắt đặt ở nguy cấp chỗ thời điểm, Tống Ngọc đã đẩy ra sương mù, thấy rõ Ngô Châu thậm chí thiên hạ chân tướng!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 215: Màu Máu

"Phóng tầm mắt Ngô Châu, bất luận là châu mục hơn vạn đại quân phạm cảnh, vẫn là Ngô Nam nội loạn, đều là giới chi nhanh, duy nhất có thể cho Cô một đòn trí mạng, vẫn là chỉ có Lưu Bất Dĩ trên tay 15,000 đại quân!"

Năm tới đây, chính là nhìn thấy toàn bộ bố cục Đồ Long sát chiêu! Đối thủ trước bất kỳ mê hoặc, đều là không hề tác dụng!

Chúng tướng suy tư, Tống Ngọc hiện ở trên tay còn có 40 ngàn đại quân, phóng tầm mắt toàn bộ Ngô Châu đều là vô địch!

Trải qua nhiều như vậy nhật công thành, đối với trên tường thành thủ tốt, cũng là nhìn nhiều lắm rồi.

Coi như chúng tướng trong lòng như thế nào đi nữa không muốn, cũng phải thừa nhận, Đan Dương thành trên sĩ tốt, bất kể là thân thể sự cường tráng, vẫn là huấn luyện chi có tổ, hoặc là ý chí kiên định, đều là cuộc đời ít thấy!

Cũng chỉ có như vậy quân đội, lại là thừa dịp Tống Ngọc quân tâm bất ổn thời khắc đánh lén, mới có thể trọng thương Tống Ngọc đại quân!

"Hắc! Cũng không biết Lưu Bất Dĩ này đại quân, làm sao huấn luyện ra?" Phan Hòa không khỏi lên tiếng nói, hắc tính tình nóng nảy, biết Tống Ngọc vì huấn luyện ra này quân, nhưng là dốc hết Ngũ phủ tài nguyên!

Tiêu hao vô số tâm huyết! Lưu Bất Dĩ trước chỉ là một phủ phòng giữ, coi như thu đến chu vi mấy phủ sĩ tốt, cũng không thể nào làm được mức độ này!

"Này tự nhiên không phải Lưu Bất Dĩ huấn luyện ra! Cũng không phải chu vi mấy phủ phủ quân!"

Tống Ngọc khoe miệng, nhưng là treo lên thần bí mỉm cười, giải thích nói.

"Những này, chính là toàn bộ Ngô Châu trung bộ thậm chí bắc thể gia tinh nhuệ tư binh! Xem này quy mô e sợ đều là của cải ra hết rồi!"

Tống Ngọc như chặt đinh chém sắt nói, trong giọng nói, thì có một luồng không nói ra được khẳng định vẻ, không thể kìm được mọi người không tin.

"Tê... Thế gia tinh nhuệ tư binh!" Chúng tương hít vào một ngụm khí lạnh. Cẩn thận ngẫm lại, rồi lại hợp tình hợp lí.

Đại Càn kỷ cương buông thả, suy yếu lâu ngày khó phản. Huấn luyện ra phủ binh huyện binh, cũng mang theo cỗ mộ khí. Mà thế gia tư binh, chính là vì bảo vệ dòng dõi tính mạng mà huấn luyện, nhiều lấy kẻ liều mạng, không tiếc vốn liếng, mỗi ngày sành ăn cung cấp, quân giới trang bị đều là nhất lưu!

Chỉ cần hội tụ lên. Lại trải qua huấn luyện, khiến cho kỷ luật nghiêm minh, chính là cao cấp nhất tinh binh!

"Bọn họ vì sao phải cùng Chủ công làm khó dễ?" Thì có người tự nói hỏi.

Lập tức bị quần coi tới được ánh mắt làm cho mặt đỏ. Xấu hổ đến cúi đầu.

Tổng Ngọc muốn nhất thống Ngô Châu, thành lập pháp luật thể chế, tự nhiên xúc động không ít thế gia lợi ích điểm mấu chốt, hiện tại chính là phản phệ đến.

Người này trước chỉ là tùy ý vừa hỏi. Sau đó chính mình cũng tỉnh ngộ lại. Không khỏi mặt đỏ như máu.

"Nếu biết chân chính đối thủ là ai! Lại hiểu được quân địch chủ lực vị trí, các người còn không biết nên làm như thế nào sao?" Tổng Ngọc liền hỏi.

"Tự nhiên công phá Đan Dương, làm chủ công quét sạch yêu ma quỷ quái!" Chúng tướng trăm miệng một lời nói.

"Không sai!" Tổng Ngọc gật đầu, lại nhìn Hạ Đông Minh một chút.

Liền thấy người tuổi trẻ này cúi thấp đầu, tựa hồ vừa nãy hỏi sách, không có quan hệ gì với hắn như thế, trong lòng đối với hắn đánh giá, càng là lên một tầng.

Tuy rằng tuổi vẫn còn thanh. Lại hiểu lễ tiết, biết tiến thoái. Trọng yếu nhất, chính là biết được giấu dốt, không hổ là mệnh thể tài năng!

Làm như thần tử, có lúc, liền muốn học bo bo giữ mình, bằng không, đạo làm quân thần, vẫn là khó có thể lâu dài.

Về mặt chuyển thành trình trọng, nói: "Truyện Cô ý chỉ! ! !"

Lúc này trong lều tất cả mọi người đều là bái xuống, nói: "Mặt tướng (vi thần) cung thỉnh chỉ dụ! ! !"

"Mệnh Dự Chương, Hồng Trạch, Định Sơn, Tùng Phong Tứ phủ thủ tướng, từ bỏ thị trấn, tập binh với phủ, thủ vững không ra, không được ra khỏi thành tác chiến!"

Tổng Ngọc lưu lại nơi này Tứ phủ, mấy có hơn vạn đại quân, gánh vác xuống, mỗi phủ cũng có hai, ba ngàn người, thủ tướng lại là cố ý chọn lão luyện thành thực hạng người, dựa vào phủ thành, ít nhất có thể phòng thủ tới mấy tháng.

Coi như có phản loạn thân thành việc, cũng có Tứ phủ, có thể từng cái kéo dài, tranh thủ thời gian.

Lùi 10 ngàn bộ nói, coi như Tứ phủ đều dưới, thì thế nào đây? Chỉ cần đại quân ở tay, bất cứ lúc nào có thể đoạt lại!

Dù sao Đan Dương nơi này, đã cuối cùng các gia binh lực, châu mục nơi đó vạn người chất lượng, liền có thể tưởng tượng được.

"Ngô Nam phương diện, thành lập nội các, do Mạnh Trục, Tống Tư, Tống Khuyết, Tôn Miếu đảm nhiệm các lão chức vụ, Cô không ở thì, do nội các quản lý tất cả quân chính việc! Như còn có dị nghị, bốn người sau khi thương nghị vẫn là bất quyết, có thể đưa tới Ngô Hầu cung, do lão gia định đoạt."

Tống Tử Khiêm chính là Tống Ngọc cha đẻ, làm ra quyết định, tự nhiên không người dám với không phục.

"Này hai đạo ý chỉ, Cô chờ một lúc minh văn viết ra, dùng tới Ngô Hầu ngọc ấn, do khoái mã 800 dặm kịch liệt, đưa tới các nơi!"

"Đồng thời khởi động dùng bồ câu đưa tin, đạo thuật truyền tin, đem khẩu dụ trước tiên truyền quay lại đi!" Này hai loại tin tức lan truyền phương thức, đều là Tống Ngọc có cảm cố đại tin tức truyền thông bất tiện, mệnh hạ nhân dâng lên.

Vẫn nằm ở thí nghiệm giai đoạn, tình huống bây giờ khẩn cấp, cũng là dùng ra.

Ngô Nam chính là Tống Ngọc căn cơ, trải qua mấy lần thanh tẩy, cơ bản không thể xuất hiện cái gì đại loạn.

Này vẫn là Phương Minh theo Tống Ngọc, đem Thành Hoàng thế lực quy mô lớn di chuyển duyên cớ, bằng không, chỉ là đạo phi, liền sóng gió đều không nổi lên được đến.

Này hai sách xuống, không nói có thể tiêu di họa loạn, nhưng vì là Tống Ngọc tranh thủ thời gian mấy tháng, tuyệt không vấn đề!

Tống Ngọc nói, thì có hai cái người hầu vội vã đi ra ngoài, phát ra mệnh lệnh.

Chim bồ câu ngày đi ngàn dặm, Đạo Môn đưa tin càng là gần như chớp mắt đã áp sát, các nơi ngày hôm nay liền có thể nhận được tin tức, lấy biện pháp ứng đối.

"Được rồi! Phía sau việc, chớ vị không cần bận tâm, hiện tại truyền một mình lệnh!"

"Cô bốn trận trung quân, lui ra công thành danh sách, tích dưỡng thế lực, nghỉ ngơi lấy sức, phòng bị Lưu Bất Dĩ đánh lên!"

Đánh lên chuyện như vậy, nếu là trước đó biết được, có phòng bị, cái kia tỷ lệ thành công, đã nhỏ đến có thể bất kể.

Tống Ngọc trung quân, bây giờ còn có sáu ngàn, dùng để ứng phó đánh lên, thừa sức, không chỉ có như vậy, nói không chừng còn có thể học lần trước đối phó Hoắc Lập, phục kích Lưu Bất Dĩ!

"Cái khác các quân, vẫn là ẩn lại kế hoạch công thành!" Tống Ngọc thông qua vọng khí, biết lúc này Lưu Bất Dĩ quân đội đã xác thực tiếp cận cực hạn.

Cái này cũng là vì là dẫn Tống Ngọc mắc câu, mà nhất định phải trả giá cao!

Hiện tại đại quân không lùi, chỉ cần duy trì cái này chiến tranh độ chấn động, kẻ địch kia tuyệt đối cầm cự không được bao lâu.

"Vâng!" Nói tới chỗ này, vẫn là bình thường phạm vi, nhưng lập tức, Tống Ngọc liền cười gằn, phát sinh mặt khác mấy hạng quân lệnh.

"Truyện Cô ý chỉ, trước tiên công phá thành lầu giả, lập tăng ba cấp, thưởng hoàng kim ngàn lạng!"

"Phá thành sau, không đầu hàng, Cô hứa tấy thành ba ngày, của cải nữ tử mặc cho lấy chi!"

"Này hai đạo ý chỉ, thông báo toàn quân, cần phải để mỗi cái sĩ tốt cũng biết!"

Đây chính là xích, lửa lửa nói muốn đồ thành, Tống Ngọc khởi binh đến nay, cũng chỉ có ở Thanh Long Quan, mới từng làm việc này, mùi máu tanh mấy tháng không dứt.

Nhưng Thanh Long chỉ là chỉ là một cửa, mà Đan Dương phủ thành, có ít nhất hơn trăm ngàn binh dân bách tính!

"Chủ công! Chủ công! Không thể a!" Trầm Văn Bân nghe xong này lệnh, kinh hãi quỳ xuống đất khuyên can.

"Chủ công khởi binh đến nay, thường có nhân nghĩa tên! Chấp thuận đồ thành, không chỉ có đại thất dân tâm, còn khủng thương Âm đức..."

Đáng tiếc, đối với những này khuyên can, Tống Ngọc sắc mặt như băng.

"Mấy tháng hạ xuống, Văn Bản người cũng nhìn thấy, trên tường thành thủ tốt, ngoại trừ binh sĩ, còn có dân tráng... Khà khà... Những người dân này, nếu lựa chọn nghịch tặc, muốn cùng Cô tử chiến đến cùng, đương nhiên phải có cùng cái kia Lưu Bất Dĩ đồng quy vu tận chuẩn bị!"

"Huống chi, không như vậy, như thế nào động viên Cô sĩ tốt đây?"

Tống Ngọc chậm rãi nói, thấy Trầm Văn Bản còn muốn nói gì, liền vẫy tay áo: "Cô ý đã quyết, người không cần khuyên!"

Trầm Văn Bản thấy Chủ công trong mắt băng hàn, trong lòng đại lẫm, muốn nói ra, cũng không khỏi nuốt xuống.

Biết như mạnh hơn khuyên, liền có họa sát thân!

Tống Ngọc không phải thích giết chóc hạng người, hẳn luôn luôn quan điểm, chính là vì lợi ích giết người, này có thể lý giải, nhiều lắm toán làm ba quan bất chính.

Nhưng nếu chỉ là đơn thuần vì tàn sát vui vẻ mà giết người, vì là giết người mà giết người, liền không phải ba quan bất chính, mà là biến thái rồi!

Có vẻ như kiếp trước trong tiểu thuyết, có một trận còn rất lưu hành nói.

Hiện tại rơi xuống đồ thành mệnh lệnh, một là vì khích lệ sĩ tốt, hai chính là vì tranh thủ thời gian!

Tuy rằng trước ra lệnh, tiến hành phá cục, nhưng đối với lần này đặt bẫy người giật dây, Tống Ngọc vẫn là duy trì cảnh giác.

Vì là phòng lâu ngày sinh biến, Tống Ngọc vẫn là quyết định tốc chiến tốc thắng.

Hắn biết rất rõ, dân tâm điệu bộ, chỉ cần mình sau này có thể cho bọn họ mang đến lợi ích, đối với không quan hệ người hi sinh, có lẽ có thanh cảm thán, nhưng tuyệt đối sẽ không đứng ra nói chuyện.

Đồng thời, mang theo đồ thành oai, sau này còn có cái nào thành bách tính có can đảm chống đối?

Đoạt được Ngô Châu sau, chỉ cần giảm miễn thu thuế, cùng dân nghỉ ngơi, lại thu phục thế gia văn nhân, khống chế dư luận.

Cái kia không lâu sau đó, toàn bộ Ngô Châu, ở Tống Ngọc binh bại thân trước khi chết, chỉ có thể xưng tụng Tống Ngọc hiền tên!

Được làm vua thua làm giặc, chính là như vậy!

Quả nhiên, theo lính liên lạc đem Tống Ngọc ý chỉ truyền khắp toàn quân.

Tống Ngọc rõ ràng có thể cảm giác được, sĩ tốt nhận được khắp thành tài bảo sắc đẹp mê hoặc, bởi vì nhiều ngày công thành, tổn thất nặng nề mà tinh thần mê mẩn, lại có tăng trở lại, đồng thời tràn ngập khát máu tâm ý!

Được này ảnh hưởng, Tống Ngọc đại doanh quân khí đại thịnh, nhiều mang màu máu!

Mà Đan Dương phương hướng vẫn lão đà lão đảo số mệnh, cũng rất cục sục xuống, sụp đổ.

"Hừ! Có này tượng, thành phá đi nhật không xa, tựa hồ vẫn có nội loạn quấy phá..."

Tống Ngọc tự lầm bầm.

Cùng lúc đó, bên trong trại lính một chỗ, Thanh Hư mở hai mắt ra.

"Vốn là nhận được tin tức, còn muốn trong bóng tối nhắc nhở dưới Ngô Hầu, không muốn Ngô Hầu thiên tư hơn người, đại thế chung, đã tự mình phát hiện rồi!"

Lại đi Đan Dương phương hướng vừa nhìn, liền thấy ánh sáng đỏ như máu ngút trời, ngưng tụ không tiêu tan.

Trong lòng chính là đại hàn, biết Đan Dương bách tính, e sợ miễn không được một hồi họa sát thân!

"Ai! Số trời a! Ngô Hầu người mang long khí, chính là Ngô Châu số mệnh chung, ở Ngô Châu cảnh nội mỗi tiếng nói cử động, đều có Thiên Đạo trợ lực, muốn tru diệt Tiềm Long? Khó! Khó! Khó!"

"Mưu tính thất bại, long khí phản phệ bên dưới, vẫn là sinh linh đồ thán a!"

Thanh Hư thấy này, trong mắt, liền hiện lên vẻ thương hại, nhưng cũng không có ý định đi vào tiến vào gián.

Hắn tuy tùy tùng Tống Ngọc thời gian còn thấp, nhưng đối với người chúa công này nghiên cứu rất sâu, biết Tống Ngọc làm việc, từ trước đến giờ chuyên quyền độc đoán, từ không thay đổi.

Hiện tại nếu ra lệnh, chính là trời long đất lở, nước sông chảy ngược, cũng thay đổi không được Tống Ngọc đồ thành quyết tâm!

"Cái này cũng là các người mệnh số a! Tiềm Long hưng khởi, lại có thể nào không có huyết tể?"

"Hiện tại trước tiên oan ức các người một thoáng, bản đạo ngày sau, tự sẽ cho các người siêu độ..."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 216: Phá Thành

"Giết a!"

Bởi vì đồ thành mệnh lệnh khích lệ, Tống Ngọc thủ hạ sĩ tốt, hồng hai mắt, phát sinh gào thét tiếng, hân không sợ chết xông lên.

Nhất cử nhất động, đều mang theo vẻ điên cuồng, phảng phất đem bình thường trong cơ thể tích trữ oán khí, phát huy toàn bộ đi ra, đã mất đi nhân tính, thoáng như dã thú!

"Tổng Quân điên rồi!" Đây là thủ thành sĩ tốt cộng đồng cảm giác.

Đặc biệt thấy không ít ngô quân sĩ tốt, coi như binh khí bị đánh rơi, vẫn như cũ tử chiến không lùi, thậm chí dùng hàm răng cắn xé, ôm kẻ địch cộng đồng từ trên tường thành rơi xuống thì, cái cảm giác này, liền càng rõ ràng hơn!

Lúc này Tống Ngọc đại doanh bên trong, ngoại trừ trung quân, cái khác các bộ, đều tựa hồ thiêu đốt lửa, tràn ngập nhiệt tình!

Liền với sĩ tốt động tác, đều so với bình thường nhanh hơn ba phần.

"Máy bắn đá! Phát! ! !" Diệp Hồng Nhạn gào thét.

"Ầm!" "Ầm!" "Ầm!" "Ầm!"

To lớn hòn đá bị tìm đến phía tường thành, đập ra tiếng vang ầm ầm.

"Tháp tên đây tới! Máy bắn đá đừng có ngừng! Công thành xe chuẩn bị!" Diệp Hồng Nhận hiệu lệnh.

Mệnh lệnh rất nhanh bị lan truyền xuống, to lớn tháp tên ở sĩ tốt thúc đẩy dưới, hướng về tường thành giết đi.

Sĩ tốt môn liều lĩnh mưa tên đầu hỏa, không để ý sinh tử, đập lên đồng bạn thi thể đi tới!

Loại này cuồng nhiệt bầu không khí, nhìn ra vừa tham sự Diệp Kiếm Phong, đều có chút khiếp đảm!

"Thúc phụ! Có hay không để sĩ tốt nghỉ ngơi..." Diệp Kiếm Phong nhìn bên cạnh thúc phụ, trên mặt bộc ra điên cuồng tâm ý, mau mau hỏi.

"Nghỉ ngơi? Nghỉ ngơi cái gì? Hiện tại thật vất vả mới đưa tường thành đánh khối tiếp theo, sĩ tốt chính là dùng mệnh thời gian. Có thể nào bỏ dở nửa chừng?"

Diệp Hồng Nhận gầm thét lên, trong mắt vẫn vện tia máu, nhìn ra Diệp Kiếm Phong trong lòng đại lẫm. Biết được như khuyên tiếp nữa, không chỉ có là chuyện vô bổ, còn có đại họa!

"Điên rồi! Đều điên rồi!" Diệp Kiếm Phong lẫm lẫm.

Vừa nhìn về phía trung quân lều lớn, thấy quân doanh chinh tề, sĩ tốt ngay ngắn rõ ràng, không khỏi vẫn là thở phào nhẹ nhõm: "Chỉ cần Ngô Hầu trung quân không loạn, tạm thời còn ra không là cái gì nhiều loạn! Đây chính là Ngô Hầu muốn hiệu quả sao? Nhưng mới vừa không thể cử! Sĩ tốt hiện tại quân khí dồi dào. Một khi chịu đến tổn thất nặng nề, e sợ sẽ bồn hoi..."

Diệp Kiếm Phong biết rõ lúc này Tống Ngọc đại quân, lại như đung tới ngọn lửa hùng hực củi khô. Thiêu đốt ra tối dồi dào thể lực tinh khí!

Tuy rằng nhất thời cực thịnh, nhưng đợi được củi lửa thiêu xong, vậy thì là lật úp đại họa!

Ngô Hầu liền tự tin như thế, có thể ở sĩ tốt tinh lực thiêu đốt hầu như không còn trước. Đặt xuống Đan Dương thành?

Diệp Kiếm Phong trong lòng nghĩ. Lại nhớ lại nhìn thấy Ngô Hầu thì cảnh tượng, người đàn ông kia, con mắt ngăm đen, sâu không lường được!

"Ầm!" Ở Diệp Kiếm Phong trầm tư thời điểm, mấy tòa thật to tháp tên, liên liên lụy tường thành.

Cũng không biết phát động cái gì cơ quan, từ tháp tên đỉnh chớp, liên đuổi ra to lớn tấm ván gỗ. Liên tiếp hướng về tường thành, hình thành không trung cầu nối!

"Nhanh! Nhanh! Nhanh! Đem cầu gỗ chém đứt!" Quan quân thủ thành nhìn thấy này cảnh. Mau mau uống.

Phát sinh rút gào sau, lại dẫn chính mình thân binh, rút ra trường đao, liền muốn tiến lên chém đứt cầu gỗ.

Coong! ! Trường đao chém vào cầu gỗ trên, phát sinh kim loại chạm vào nhau tiếng vang, nguyên lai những này cầu gỗ, còn bao sắt lá, tăng cường sức phòng ngự.

"Không được! Nhanh hơn dầu hỏa! Đem cầu kia đốt!" Quan quân phát ra mệnh lệnh.

Đáng tiếc vẫn là chậm một bước!

"Giết a!" Từ tháp tên bên trong, liền lao ra đỏ mắt lên Tổng gia sĩ tốt, gào gào kêu giết hướng về đầu tường.

Cảnh tượng này rất là máu tanh, không ít sĩ tốt cùng kẻ địch đồng quy vu tận, cộng đồng đánh nhau rớt xuống tường thành.

"Một doanh đã đi tới rồi! Hai doanh tiếp theo tiến lên! Không muốn cho kẻ địch phản ứng thời gian!" Dưới tháp tên điện, Điền Lăng uống.

Đem chính mình bộ hạ một doanh một nơi đóng quân đè lên.

Cảnh tượng như vậy, ở toàn bộ chiến tuyến trên đều là phát sinh.

Quân doanh ở giữa, Tống Ngọc ở trên đài cao ngời, nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ cách đó không xa khốc liệt tình cảnh, đều không có quan hệ gì với hắn.

Phía dưới, sáu ngàn trung quân lẳng lẳng chờ đợi.

"Báo! Đã có mười ba giá công thành ky tổn thương, không thể sử dụng!"

"Đem tồn kho toàn bộ dùng tới, không muốn keo kiệt!" Tống Ngọc mắt cũng không trợn, nhàn nhạt nói.

"Báo! Diệp tướng quân đã cướp rơi xuống một đoạn thành lâu! Lại bị loạn tiễn xạ đi! Đông Sơn phủ tổn thất nặng nề!"

"Điều dự bị quân tiến lên!"

"Vâng!" Thân binh rất nhanh xuống truyền lệnh.

Quá không tới trong chốc lát, lính liên lạc lại đi lên: "Báo! Diệp Kiếm Phong chủ động xin mời chiến, đã dẫn dắt thân binh, đoạt được thành lâu!"

"Quả là tướng môn hổ tử!" Tống Ngọc mở hai mắt ra, nhàn nhạt tán thưởng cú.

"Lại đem Sơn Việt phủ điều tới! Nói cho chư tướng, toàn quân áp lên, không cần lưu thủ rồi!"

"Vâng!"

Theo Tống Ngọc mệnh lệnh, trên lầu thành tranh cướp, rơi vào gay cấn tột độ hoàn cảnh.

"Hô!" Diệp Kiếm Phong xóa đi trên mặt máu tươi, múa đao chém ngang, đem một cái Đan Dương binh ép ra, lâu dài tác chiến, đã đại hao hãn thể lực, hiện tại hầu như có chút không đứng thẳng được.

"Các anh em! Chống đỡ! Chỉ cần lại chống đỡ chốc lát, viện binh liền đến rồi!"

Diệp Kiếm Phong vị trí, chính là Đan Dương thành trên một chỗ thành lầu, cũng chính vì như thế, chịu đến quân địch phản công, cũng mãnh liệt nhất.

Nguyên lai xông lên còn có 500 người, hiện tại cũng chỉ còn lại hai trăm không tới.

Vốn là hãn chính là tham sự, không cần đích thân tới tiền tuyến, có thể Diệp Hồng Nhạn giết tới cuối cùng, đã là triệt để đổ mắt, đem chính mình thân binh đều phái tới! Thậm chí còn muốn tự mình dẫn dắt công thành!

Diệp Kiếm Phong khổ khuyên không có kết quả, cuối cùng chỉ có thể tự nguyện xin mời chiến, thay thế Diệp Hồng Nhạn dẫn dắt thân binh công thành.

Đan Dương binh thể lực, cũng là tiêu hao đến cực hạn, Diệp Kiếm Phong dẫn dắt lại là tinh binh quân đầy đủ sức lực, lại cho hãn vẫn cứ cướp rơi xuống một chỗ thành lầu!

"Xèo!" Loạn tiễn phóng tới, đem Diệp Kiếm Phong phụ cận mấy cái sĩ tốt biến thành con nhím.

"Thuần bài thủ!" Diệp Kiếm Phong uống.

Thì có hai cái cầm tấm khiên binh lính tiến lên, đem Diệp Kiếm Phong hộ vệ trụ.

"Quả nhiên trong loạn quân, hung hiểm nhất a! Mặc người là tam quân đại tướng, tránh không khỏi tên bắn lén, cũng chỉ có một con đường chết..."

Rất kỳ quái, bước ngoặt sinh tử, Diệp Kiếm Phong còn có tâm tư nghĩ chuyện khác.

"Nhanh cho ta đem thành lâu đoạt lại! Bằng không người ta đều yếu nhân đầu rơi địa!"

Lúc này, liền nghe thấy đối diện quát to một tiếng.

Diệp Kiếm Phong từ thuần giáp khe hở, liền nhìn thấy một người tướng lãnh dáng dấp người tới. Phía sau còn theo ăn mặc giáp da thân binh.

Này đem vung tay lên, cũng là áp lên chính mình thân binh, dẫn dắt tinh nhuệ hướng về thành lâu đánh tới!

Tổng Quân cùng Đan Dương binh. Quay chung quanh cái này thành lâu, tiến hành khốc liệt tranh cướp, đem nơi này biến thành giảo thịt tràng.

"Uống!" Diệp Kiếm Phong trường đao đâm ra, đem một cái kẻ địch đâm thủng, lúc này mới có thừa nhàn liếc đối thủ một chút, chỉ thấy là cái choai choai thiếu niên, khoe miệng còn có nhàn nhạt lông tơ.

Hai mắt bạo đột. Tự còn có chút không dám tin tưởng.

Dù là Diệp Kiếm Phong tòng quân đã lâu, lúc này cũng không khỏi sinh ra mấy phần hổ thẹn cảm giác đến.

"Xin lỗi rồi! Chiến trường tranh cướp, vốn là như vậy!" Trong lòng yên lặng nói tiếng. Đem trường đao rút ra.

Trường đao kẹt ở trong máu thịt, lại có giáp da ngăn cản, Diệp Kiếm Phong chỉ có giẫm thi thể, mới có thể hao hết đem trường đao rút ra.

Phốc! ! ! Trường đao rút lên. Mang ra một chùm máu tươi.

Diệp Kiếm Phong thở hỗn hển. Ngẩng đầu nhìn hướng về chu vi, thân thể hầu như không có tri giác, vì ngẩng đầu, đều muốn tiêu hao không ít khí lực.

Lúc này, khóe mắt dư quang, liền nhìn thấy thúc phụ cố ý phái cho mình hai cái thân binh bị Đan Dương binh nhấn chìm.

"Nhìn đáng dấp! Ngày hôm nay liền muốn chết với này rồi!" Diệp Kiếm Phong trong lòng, đột nhiên có hiểu ra.

Lúc này phóng tầm mắt chu vi, ngô quân sĩ tốt nhân số càng ngày càng ít. Chiếm lĩnh địa bàn cũng là như thế, vòng tròn càng vi càng nhỏ. Hầu như không đất đặt chân, sắp bị bức ép dưới tường thành.

Lúc này, lại có hai cái Đan Dương binh giết tới.

Diệp Kiếm Phong hét lớn, trường đao rất ra, cùng bọn họ giết ở cùng nhau.

Đến cùng thể lực không ăn thua, Diệp Kiếm Phong ở giết đến một cái Đan Dương binh sau, trong cánh tay phải đao, trường đao tuột tay.

Nhìn cười gằn tiến lên Đan Dương binh, Diệp Kiếm Phong cuối cùng nghĩ tới, nhưng là trí nhớ trước kia, vô số hình ảnh nhanh chóng chảy qua,

cuối cùng dừng lại, nhưng là Ngô Hầu Tống Ngọc bóng người.

"Không hổ là nhân kiệt a! Thật muốn nhìn một chút Ngô Hầu có hay không có thể bình định thời loạn lạc, còn bách tính một cái sáng sửa Càn Khôn , nhưng đáng tiếc! Không có cơ hội..."

Diệp Kiếm Phong nhắm mắt chờ tử, chỉ nghe binh khí đâm vào thân thể tiếng truyền đến, trên người nhưng không có đau đớn cảm giác, trong lòng biết khác thường, mở mắt ra.

Liên thấy một cái cả người ngăm đen, tựa hồ là người Man, nhưng ăn mặc Tống Quân quân phục tinh tráng hán tử, đem trường đao trong tay đâm vào vừa nãy Đan Dương binh thân thể.

"Sơn Việt binh sao?" Đối với này Ngô Hầu thủ hạ dị tộc binh chủng, Diệp Kiếm Phong tự nhiên biết rõ.

"Xem ra viện quân vẫn là đúng lúc đến rồi, vạn hạnh! Vạn hạnh!" Trong lòng không khỏi nổi lên may mắn cảm giác.

Phóng tầm mắt đầu tường, liên thấy chẳng biết lúc nào, đã đáp mười mấy giá thang mây, từng cái từng cái tháo vát đen gầy Sơn Việt sĩ tốt, liên gào thét xông lên.

Sơn Việt sĩ tốt, trên mặt có bao nhiêu đủ loại vết sẹo, trên cổ còn mang theo các loại dã thú hàm răng, hô quát Diệp Kiếm Phong nghe không hiểu thổ ngữ, nếu không là mặc trên người quân phục, binh khí trong tay cũng là chế tạo, tuyệt đối không nhận ra chính là Tống Ngọc dưới trướng.

Diệp Kiếm Phong liên thấy Sơn Việt binh sĩ tuy rằng dáng dấp quái lạ, nhưng hung dũng dũng mãnh, cũng không phải giả, vừa tới đầu tường, liên mở ra cục diện, đem thủ tốt giết đến liên tục lùi lại, mặc cho thủ tướng làm sao nổi giận đều là vô dụng.

"Các dũng sĩ! Giết a! Thành Hoàng thiên thần ở nhìn kỹ chúng ta, vì là thần người chết trận, tất có thể được vô thượng vinh quang!"

Hô Hòa leo lên tường thành, dùng Sơn Việt ngữ khích lệ sĩ tốt dũng khí.

Lại gặp được đối diện ăn mặc áo giáp quan quân, cười to: "Liên để ta Hô Hòa lấy đầu của ngươi, làm thành chén rượu, hiến cho ngô Hầu đại nhân!"

Câu này chính là dùng Đại Càn tiếng phổ thông nói ra, xa gần đều nghe.

"Ha a a! Man tử nhận lấy cái chết!" Đan Dương tướng lĩnh giận dữ, mang theo thân binh đánh tới!

"Ha ha! Chẳng lẽ lại sợ ngươi?"

Hô Hòa cười to, huy động lên trong tay hung khí!

Hắn trời sinh lực cánh tay hơn người, ở chịu đến Phương Minh sắc phong, trở thành Người Coi Miếu, thu được thần đánh bùa chú sau, càng là như hổ thêm cánh.

Hiện tại sử dụng binh khí, chính là một thanh nặng đến hai trăm cân lang nha bổng! ! !

Này lang nha bổng thuần lấy gang đúc ra, sinh mẫn xước mang rô, coi như bị nhẹ nhàng xẹt qua, cũng sẽ mang theo tảng lớn huyết nhục!

Hô Hòa cười to, hơn hai trăm cân nặng lang nha bổng, ở trong tay trực như không, mấy lần vung lên, liền đem xông lên Đan Dương binh đánh cho gân xương gãy chiết.

Như cùng người hình hung thú, mấy lần giết tới tướng lĩnh trước mặt, lang nha bổng đem quân địch tướng lĩnh trường đao trong tay khái phi.

Lập tức ở này tướng lĩnh trước ngực một điểm, ầm! ! Tướng lĩnh bay ra, liền với trước ngực thiết giáp, đều xuất hiện to lớn ao hãm, mắt thấy là không sống.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 217: Tàn Sát

"Tướng quân! Tướng quân chết rồi!"

Thấy rõ thủ tướng bị Hô Hòa đánh giết, vẩy lên Đan Dương binh sĩ, lớn tiếng hô, có chạy trốn xu thế.

"Các dũng sĩ! Còn chờ cái gì, tiến lên!" Hô Hòa hét lớn, Sơn Việt dũng sĩ cuồn cuộn không ngừng tự thang mây tới, đem Đan Dương sĩ tốt giết lùi.

"Được!" Diệp Kiếm Phong binh thư đọc không ít, tự nhiên biết, này Đan Dương binh cũng là đến cực hạn, hiện tại thừa thế xông lên, nói không chừng phá thành ngay khi hôm nay!

Hô Hòa cười gằn, dẫn dắt Sơn Việt binh xông lên trên.

Tổng Ngọc ở trên đài cao, nhìn ra này cảnh, khóe miệng khẽ mỉm cười.

"Báo! Hô Hòa tướng lĩnh đã công phá thành lâu, giết đến địch tướng!" Không bao lâu, lính liên lạc cũng lại đây báo cáo tin tức.

Nhưng vào lúc này, Tổng Ngọc tâm thần hơi động, hướng về không trung nhìn tới, liền thấy đại diện cho phe mình quân khí, triệt để lan tràn đến Đan Dương phủ trong thành!

Lúc này Đan Dương phủ thành, phảng phất từ hai nơi nứt mở ra một lỗ hồng, Tống Ngọc quân khí, liền cuồn cuộn không ngừng rót vào.

Hai người này lỗ hồng, đối ứng chính là Hô Hòa đặt xuống một đoạn tường thành cùng đông môn!

Tống Ngọc trong lòng biết đông môn có biến, liền hướng chiến trường nhìn tới.

Chỉ thấy đông môn phương hướng, chiến trường hơi một tĩnh, lập tức đại quân tấn công tiếp cận trăm ngày đều không có một chút nào nhúc nhích cửa thành cấp tốc mở ra, Tống Quân sĩ tốt liền một mạch mà dâng lên tiến vào.

"Thành phá!" "Thành phá!" "Thành phá!"

Hô to một làn sóng cao hơn một làn sóng, được này ảnh hưởng, những địa phương khác còn đang chống cự Đan Dương binh cũng là cấp tốc mất đi ý chí chiến đấu, xoay người chạy trốn, không ít bị chém té xuống đất.

Đan Dương binh lấy 20 ngàn đối kháng Tống Ngọc 50 ngàn đại quân, dựa vào chính là tường thành chi lợi!

Hiện tại một khi biết được tường thành thất thủ. Sĩ khí cũng là lập tức thấp hạ xuống.

Tống Ngọc cũng nghe được đông môn tin tức.

"Khởi bẩm Chủ công! Đông môn thủ tướng Tần Vân trước trận đầu hàng, đồng thời dâng lên cửa thành!"

"Thiện!" Tống Ngọc trong con người hết sạch lấp lóe.

Này Tần Vân, chính là trước số mệnh bên trong nội loạn chi giống.

Tổng Ngọc thuận miệng dặn dò: "Mệnh Diệp Hồng Nhận, Diển Lăng, Phan Hòa, Tần Vân tiến vào vào trong thành. Giết bình không phục, Cô liền tạm thời không đi vào rồi!"

Tuy rằng thông qua số mệnh, có thể biết Đan Dương lần này là thật sự phá, mà không phải cạm bẫy, nhưng Tổng Ngọc vẫn là thà rằng nhiều hơn một phần cẩn thận.

"Lại mệnh La Bân mang theo Hắc Vũ Kỳ, dò xét Đan Dương phủ thành chu vi, không muốn thả chạy một cái thủ tốt!"

Đạt được quân lệnh. Tổng Quân đại hỉ, bắt đầu thủy triều như thế mà tràn vào trong thành.

Không có bao nhiêu thời gian, trong thành đã hỗn loạn từng bừng. Tiếng la giết, người bị thương kêu thảm thanh, còn có hỏa thiêu thi thể âm thanh, toàn bộ tình cảnh còn như Địa ngục như thế.

Liền thấy Tổng Ngọc sĩ tốt. Trong mắt phát sinh hào quang đỏ ngầu. Dã thú như thế, theo đại bộ đội tiến vào phủ thành, lập tức tứ tán ra, có cùng thủ tốt giao chiến, có trực tiếp giết tiến vào nhà dân, giết chết nam tử, gian, dâm nữ tử tìm niềm vui, sau đó cũng hơn nửa chém giết.

Trong này. Còn lấy Hô Hòa Sơn Việt dũng sĩ, làm được điên cuồng nhất.

Tổng Ngọc ở bên ngoài. Liền thấy oán khí phóng lên trời, lại bị long khí tiểu tán, không ra thể thống gì.

Xưa nay khởi binh, đều có đồ thành việc này, nếu là mỗi cái đều oán khí quần quanh người, cái kia sớm không đường sống, lại từ đâu tới được mệnh đến khai sáng tân triều?

Tổng Ngọc không thêm quan tâm việc này, lại lệnh: "Tổng Hòa!"

"Mặt tướng ở!" Tống Hòa chính là thân quân thống lĩnh, thủ hạ cũng không vào công thành danh sách, đúng là còn duy trì không ít sức chiến đấu.

"Cô tuy hứa đồ thành! Cũng cần giảng chút quy củ... Người mang hai đầu binh đi vào, đem phủ khố cùng phủ nha tiếp quản, có loạn binh dám xông vào trực tiếp giết!"

"Mặt khác, mệnh Diệp Hồng Nhạn mấy người bọn hãn mau chóng đem linh tinh chống lại tiêu diệt, tù binh toàn bộ tá binh khí, giải đến quân doanh trông giữ!"

"Tổ chức cứu hoả đội, tiêu diệt môi lửa, không muốn đem Đan Dương đốt! Dám phóng hỏa sẽ tốt giống nhau cực hình xử trí!"

Đến ban đêm, Diệp Hồng Nhạn các tướng lãnh mới đến gặp mặt Tống Ngọc, mang đến tin tức mới nhất.

"Lưu Bất Dĩ nâng trạch sao?" Tống Ngọc nhàn nhạt nghĩ.

Lưu Bất Dĩ ở biết được đông môn thất thủ sau, liền triệu tập người nhà, tự sát sau lại mệnh thân binh phóng hỏa đốt cháy! Thân binh đang thi hành xong mệnh lệnh sau cũng nhiều là tự vẫn.

"Này ngược lại là cái người rõ ràng! Biết được Cô sẽ không bỏ qua hãn cùng nhà của hãn người!" Tống Ngọc nói, lại hỏi: "Cái khác đây?"

"Ta quân tù binh hơn tám ngàn người, trong đó quan quân 137 người, đều trói lại, giải đến quân doanh trông giữ!"

Phá thành cuộc chiến bên trong hỗn loạn không thể tả, sát thương lại cực kỳ nặng nề, có thể tù binh tám ngàn, đều là không sai.

"Cho tới ta quân thương vong, ở đồ thành kết thúc trước, vẫn là kiểm kê không ra..." Diệp Hồng Nhạn nói tới chỗ này, trên mặt thì có không đành lòng vẽ, hiện ra là đối với trong thành tình cảnh không đành lòng nhìn thẳng.

"Cái này cũng là chuyện không có cách giải quyết, các người bảo vệ bốn môn liên có thể!"

Đan Dương phủ thành liên bốn cái lối ra miệng, mặc cho sĩ tốt ở bên trong làm sao chém giết làm loạn, đều là muốn đi ra.

"Vâng!"

Diệp Hồng Nhạn đáp ứng nói, Tống Ngọc nhìn chăm chú đỉnh đầu của hắn, liền thấy bản mệnh cúi xuống, hiện ra màu xanh, hiện ra là quá này quan, sau khi chính là hải khoát ngư được, trời cao chim bay, không khỏi cười to.

Đan Dương phủ thành cảnh tượng thê thảm, vẫn kéo dài ba ngày.

Tống Ngọc đợi được ngày thứ hai, thì có lực tụt tỉnh lại sĩ tốt chủ động trở về quân doanh.

Đến ngày thứ ba, binh sĩ đã trở về hơn nửa, Tống Ngọc lại mệnh Tống Hòa vào thành, chém giết mấy trăm cái đã điên cuồng sĩ tốt, đem thủ hạ thu sạch long rút quân về doanh.

Lúc này mới có thể kiểm kê ra tổn thất, trải qua kiểm kê, Tống Ngọc đại quân, không tính trước hơn vạn tổn hại, chỉ là lần này phá thành, tổn hại nhân thủ ngay khi bảy ngàn khoảng chừng, có thể nói nặng nề.

Nhưng trải qua này chiến dịch, đã có thể nói đem Ngô Châu cảnh nội phản kháng tinh anh, đại bộ phận diệt hết, cũng coi như hiểu được có sai lầm.

"Chúc mừng Chủ công đặt xuống Đan Dương thành! Chúng ta còn có tám ngàn tù binh, nên làm gì? Có hay không dùng làm khoáng nô?"

Trầm Văn Bân liền ra khỏi hàng hỏi.

Tám ngàn tù binh, đều là tinh tráng, chỉ là mỗi ngày tiêu hao, đều không phải con số nhỏ, vẫn là mau chóng chứng thực cho thỏa đáng.

"Này tám ngàn tù binh sao? Hết mức chôn giết đi!" Tống Ngọc ngồi ở kim trên ghế, một tay thác giáp, khuôn mặt không đau khổ không vui, nói ra mệnh lệnh, nhưng tàn khốc đến giận sôi!

"Khanh? Chôn giết?" Trầm Văn Bân suýt nữa hoài nghi lỗ tai của chính mình xảy ra vấn đề, thấy người khác cũng là như thế, mới mau mau hỏi; "Chủ công! Đây chính là tám ngàn tinh nhuệ a!"

"Cũng là bởi vì như vậy, mới không thể không giết chi a!" Tống Ngọc nhẹ giọng nói.

"Trước châu binh phủ binh. Khởi nguồn hỗn tạp, thế gia ảnh hưởng cũng tiểu, chúng ta đều có thể đánh tan trùng biên. Hơi hơi huấn luyện qua đi, liền có thể thành quân, chỉ huy như ý!"

"Nhưng này tám ngàn tù binh không giống! Bọn họ đều là thế gia tư binh, trung thành tuyệt đối, thuyết phục không , chính là dùng làm khoáng nô, cũng không yên ổn. Còn không bằng toàn giết!"

Này tám ngàn tù binh, dùng là dùng không được, mà phóng thích càng là thả hổ về rừng. Cũng chỉ có giết chết một con đường tạm biệt.

Kỳ thực Tống Ngọc trong lòng, còn có những khác dự định.

Những tù binh này, đều là phản kháng thế gia cuối cùng của cái! Chỉ cần toàn bộ diệt ở đây, cái kia tất khiến cho bọn họ nguyên khí đại thương.

Mấy chục năm đều không khôi phục lại được.

Đến lúc đó đại quân một đến. Không có sức mạnh bảo vệ chính mình đồng ruộng, tòa nhà thế gia, chỉ là giun dế!

Theo quân lệnh, lúc này Đan Dương trong thành còn tồn tại bách tính, ước chừng hai, ba vạn người, đều không thể không đi ra, đem thi thể thu thập được ngoài thành, lại đào hầm vùi lấp.

Đan Dương phủ thành, trước kia có hơn trăm ngàn bách tính. Lần này đồ thành ba ngày, chỉ còn 3 vạn. Chết rồi gần mười vạn!

Này mười vạn thi thể, đầy đủ chôn ba ngày, tới cuối cùng, vùi lấp không tới, không thể không phóng hỏa đốt cháy, mới miễn cưỡng xem như là thanh lý xong xuôi.

Khi bách tính thi thể vùi lấp qua đi, Đan Dương bách tính lại bị bức ép chứng kiến Tống Ngọc đối với kẻ địch xử trí!

Đầu tiên là tù binh quan quân, liền với người nhà đồng thời, từng nhóm một trăm thủ, liền với lão nhân cùng trẻ con cũng không buông tha!

Mấy cái liên minh cao tăng, càng là hưởng thụ quả hình đãi ngộ.

Chờ đến quan quân xử lý xong sau, tám ngàn tù binh, liền bị áp tới, tiến vào vừa do Đan Dương bách tính ở mấy ngày trước đào xong cự trong hầm!

Ở trong quá trình này, đương nhiên là có tù binh muốn phản kháng, nhưng đáng tiếc tay không tấc sắt, lập tức liền bị chờ đợi ở bên ngoài mấy vạn mắt nhìn chăm chăm sẽ tốt trấn áp xuống.

Phần lớn tù binh nhưng là vẻ mặt mất cảm giác, mặc cho xử trí.

Tống Ngọc thấy, chính là cười gằn: "Không tới thời khắc cuối cùng! Trong lòng bọn họ, e sợ vẫn có hi vọng đi! Mới như vậy thuận theo, không biết phản kháng, nhưng đáng tiếc! Đến cuối cùng, chỉ có thâm trầm tuyệt vọng a!"

Này tám ngàn người, hơi hơi trang bị dưới, chính là tinh binh! Trả về thế gia không chỉ sẽ không cảm kích, ngược lại sẽ không chút do dự mà lần thứ hai liên hợp.

Chỉ có một lần chôn giết! Triệt để đoạn tuyệt thế gia hi vọng, mới có thể xoá sạch sống lưng của bọn họ cốt, khiến cho thế gia cúi đầu.

Thời loạn lạc bên trong, vẫn là thực lực nói chuyện a! ! !

Chờ đến tù binh toàn bộ tiến vào trong hầm, thấy Tống Ngọc gật gù, Diệp Hồng Nhạn trên mặt bất động, trong lòng thở dài, phát sinh mệnh lệnh!

Sĩ tốt điều khiển bách tính, đem lượng lớn đất vàng khuynh đảo mà xuống.

Lúc này lại không biết Tống Ngọc muốn đem bọn họ toàn bộ chôn giết, chính là kẻ ngu si rồi!

Tù binh găm thét lên, làm sinh tồn làm ra cuối cùng nỗ lực!

Đáng tiếc bọn họ nhiều bị trói trói buộc, hành động bất tiện, này khanh lại đào đến cực sâu, coi như tình cờ có chạy đến, lại ở đâu là võ trang đầy đủ Tống Quân đối thủ?

Chỉ là mới vừa chạy ra hố đất, liền bị khám giết về.

Nhất thời! Tiếng kêu thảm thiết! Tiếng găm gù! Thống khổ thanh! Tiếng chửi rủa không dứt bên tai!

Tống Ngọc lẳng lẳng ngồi, mặt không hề cảm xúc, nhìn đất vàng không ngừng lật úp mà xuống, đem dưới nền đất âm thanh che giấu, âm thanh càng ngày càng nhỏ, dần đến không thể nghe được.

"Mệnh La Bân mang theo Hắc Vũ Kỵ đâm đạp mà qua, đem tầng đất nện vũng chắc!" Thổ chất xốp, dưới đáy sẽ tốt hay là còn có chút sinh cơ, nhưng vạn ngựa đạp qua sau, tầng đất sẽ triệt để ngưng tụ, để dưới đáy sẽ tốt nghệt thở mà chết!

Bị vùi lấp sau, không thể hô hấp, vô cùng thống khổ, ở trong bóng tối dần dần tử vong, cảnh tượng này chỉ là vừa nghĩ liền để dưới đáy tướng lĩnh nhỏ xuống mồ hôi lạnh.

"Giá!" La Bân mang theo Hắc Vũ Kỵ chạy đi, vạn ngựa đạp quá, triệt để đoạn tuyệt tù binh sinh cơ.

"Được rồi! Lúc này Đan Dương trong thành cũng thanh lý xong xuôi, chư vị cùng Cô vào thành đi! Đại quân cũng có thể dừng lại tu dưỡng!" Đàm tiểu trong lúc đó, chôn giết gần vạn hàng tốt, Tống Ngọc nhưng không hề vẻ kinh dị.

"Ngô Nam cùng Dự Chương đều có đại sự! Mặt tướng các loại há đáng sợ sợ chỉ là khó khăn?" Diệp Hồng Nhạn đi ra đại biểu chúng tướng nói.

"Đại quân tuy trải qua đồ thành, sĩ khí có tăng lên, nhưng muốn lặn lội đường xa, vẫn còn có chút miễn cưỡng, chư vị chờ chính là, ít ngày nữa trong lúc đó, liền có tin tức tốt truyền đến!"

Tống Ngọc đứng chấp tay, trên mặt mang theo ung dung ý cười, tựa hồ tính trước kỹ càng.

Thủ hạ nhìn, đều là tâm chiết: "Chủ công càng ngày càng có Vương Giả chi giống!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 218: Pháp Sự

Đồ thành ba ngày, lại chôn giết gần vạn hàng tốt, Tống Ngọc nhưng không chút nào bởi vậy cảm thấy không khỏe.

Tranh bá thiên hạ, há lại là trò đùa! Ở lúc trước quyết định vào đời Tranh Long thời điểm, Tống Ngọc cũng đã có cái này giác ngộ.

Dám phạm ta pháp giả, hết mức giết chết! ! !

Ở thuộc hạ xem ra, lúc này Tống Ngọc, cử chỉ nhưng càng ung dung, có cao quý không tả nổi chi tượng.

Liên với Giao Long, cũng là vui vẻ không ngớt, long khí bản chất, chính là quyền sinh quyền sát trong tay uy nghiêm!

"Chủ công! Đan Dương một chỗ, tử thương nặng nề, để tránh oán khí bốc lên, sản sinh quỷ loại, vẫn cần triệu tập phương ngoại dị sĩ, nhanh chóng tiêu di oán khí mới là!"

Hạ Đông Minh liền ra khỏi hàng gián ngôn nói.

Đại Càn thế giới, thần quỷ tồn thế, vạn kêu ca khí ngưng tụ, hơn nữa chịu khổ chôn giết hàng tốt, như không nhanh chóng xử lý, e sợ liên Quỷ Vương đều đề cao đến đi ra, đem Đan Dương một chỗ, hết mức hóa thành quỷ vực.

Quý thần việc tuy rằng không lịch sự, nhưng người quý cùng tồn tại hậu thế, há có thể thật sự chẳng quan tâm? Xưa nay trong triều đình, chỉ cần ngồi ở vị trí cao quan chức tướng lĩnh, cơ bản đều sẽ tiếp xúc được một ít.

Bây giờ nghe thấy Hạ Đông Minh lời ấy, mọi người hướng về Đan Dương phương diện vừa nhìn, lúc này vẫn là ban ngày, chỉ thấy tuy rằng trải qua thanh lý, đồ thành tinh lực nhưng vẫn cứ nồng nặc, chợt cảm thấy có chút âm u, trong cõi u minh, tựa hồ còn có thể nghe được oan hồn khóc thét.

Trầm Văn Bân sắc mặt thì có chút trắng bệch, mau mau tán thành: "Thần tán thành! Hạ lang trung nói như vậy thật là có lý, tuy Vương Giả có đại khí vận, đại công đức hộ thể, bách quỷ tránh lui, phàm là sự cũng phải cẩn thận chặt chẽ, không thể không đề phòng... Ngô Châu Bạch Vân Quan, còn có các gia tán tu tông mạch, đều là không sai, Chủ công có thể triệu tập mà tới. Làm cái pháp hội..."

Thế giới này, đồ thành việc tuy rằng có, cũng rất ít. Qua đi cũng thường thường sẽ mời tới Đạo Môn đại làm pháp sự, tiêu mất oán cừu, sợ chính là sau khi âm ty biến hóa.

Thực trung Phong Đô, nguyên bản chính là phủ thành, người ở rộng lớn, ở tiền triều thời gian. Liên gặp phải đồ thành, lúc đó dưới mệnh lệnh này tướng lĩnh cho rằng tự thân giết người doanh dã, quý loại tránh lui. Cũng không có nhờ được cao nhân tới làm pháp sự.

Kết quả là là Phong Đô Quý Vương đột nhiên xuất hiện, đem Phong Đô một thành tận hóa quý vực, liền với tướng lĩnh cùng dưới trưởng đại quân, đều bị quý loại hút hết nhân khí. Toàn bộ giết chết!

Này ở sách sử trên xưng là "Phong Đô chi loạn" . Vẫn di họa đến nay, không người nào có thể trì!

Nơi như thế này, ở Đại Càn còn có vài chỗ, đều là bởi vì dương thế tàn sát mà gây ra.

"Việc này Cô đã sớm biết, mệnh đại năng đến đây xử trí, các người không cần nhiều nòng!" Tống Ngọc xua tay nói, hẳn có hi vọng khí thần thông, lúc này tự nhiên cũng có thể thấy được. Ở Đan Dương các nơi, từng tia từng tia hơi hắc khí bốc lên. Hóa thành nam nữ già trẻ khuôn mặt, còn mang theo thống khổ cừu hận vẻ mặt.

Chỉ là nhìn thấy, liền có mấy vạn! Cái này cũng chưa tính cái gì, kinh khủng nhất cảnh tượng, vẫn là ở vừa này chôn giết hàng tốt chỗ.

Chỉ thấy không ít quân hồn, chính là bốc lên, những quỷ này hồn, không chỉ có cực kỳ cừu thị người sống, càng tinh thông hơn sát phạt chi đạo, có sát khí hộ thể, rất khó sửa trị, nếu có Quỷ Vương, tất là ra ở trên người bọn họ.

Đông đảo oan hồn, tụ tập đồng thời, trong đôi mắt thì có huyết lệ: "Thống tai! Tống Ngọc đại quân giết cha mẹ ta, nhục ta vợ con, báo thù! Báo thù a!"

"Thành phá gia vong, nhân sinh đại hận vậy!"

"Chôn giết hàng tốt, Bạo Quân! Bạo Quân! Trả mạng cho ta!"

Đông đảo oan hồn, tụ tập đồng thời, hình thành màu đen mây khói, hầu như bao trùm hơn một nửa cái Đan Dương, trong đó ánh sáng đỏ như máu ngút trời, tràn ngập sự không cam lòng cùng khóc hào!

Này huyết quang oán khí gào thét, liền hướng Tống Ngọc mà đến!

"Oan hồn lấy mạng sao? Cô lại có gì sợ?" Tống Ngọc cười gằn, màu xanh mây khói lan tràn, hóa thành Thanh La ô lớn, đem hắc khí hết mức chặn ở bên ngoài.

Thế gian Tranh Long, mỗi người dựa vào mệnh trời! Ở số mệnh chưa tán trước, ai có thể đưa ra báo ứng?

Oan hồn lực lượng tuy rằng quảng đại, Tống Ngọc nhưng thân ủng hơn một nửa cái Ngô Châu, chỉ là hơn trăm ngàn oan hồn, vẫn là không công phá được hần số mệnh phòng hộ.

Tựa hồ là cảm giác chịu đến oan hồn khiêu khích, Tống Ngọc đỉnh đầu mây khói hơi động, long khí Xích Giao liền nổi lên.

Đỉnh mọc ra hai sừng, phúc sinh bốn trảo, ngư thân đuôi rắn, ánh sáng sáng quắc, hầu như có thể coi Xích long!

Xích Giao rút lên một tiếng, long khí quét ngang, trong phạm vi mười dặm oan hồn, đều là biến thành tro bụi!

Chỉ lần này, liền hầu như hủy diệt gần vạn oan hồn!

"Ồ?" Tống Ngọc khoe mắt vừa kéo, tựa hồ phát hiện cực kỳ khó mà tin nổi việc.

"Chủ công?" Trần Văn Bân đại mọi người hỏi.

"Cô vô sự! Chúng ta vào thành!" Vừa nãy quá mức khiếp sợ, lại trực tiếp lên tiếng, để Trần Văn Bân nghe thấy.

"Ngô Hầu lên giá!" Theo người hầu thanh xướng, Tống Ngọc ngồi trên Thừa Dư, hướng về Đan Dương trong thành bước đi.

Có liêm mạc che chắn, Tống Ngọc mới hiện ra kinh sợ "Chân linh! Thậm chí ngay cả chân linh đều dập tắt rồi!"

Nhớ tới vừa nãy nhìn thấy chi cảnh, Tống Ngọc còn có thừa quý.

Ở long khí quét ngang bên dưới, không chỉ có sắp tới vạn sinh hồn diệt, càng liền chân linh đều không có buông tha!

Phương Minh cửu vì là Thành Hoàng, đối với thần hồn nghiên cứu càng là sâu sắc, biết chân linh chính là thần hồn hạt nhân, Quỷ Hồn tiêu hao hết hồn lực sau, liền có một chút chân linh tập trung vào Luân Hồi, chuyển thể đầu thai, tuy rằng không nhất định còn có thể đầu thai làm người, nhưng đều là cái hi vọng!

Chân linh cực kỳ huyền ảo, tồn tại với thần hồn bên trong mình không thể nhận ra một điểm, chỉ cần hơi hơi hiển lộ ở bên ngoài, liền sẽ phải chịu Luân Hồi lực lượng tiếp dẫn, rất khó tiêu diệt. Phương Minh trước đối địch, nhiều nhất giết chết thần hồn, đối với chân linh vẫn là không thể làm gì.

Nhưng hiện tại! Long khí quét ngang bên dưới, thậm chí ngay cả oan hồn chân linh, đều là dập tắt!

"Không muốn thế gian long khí, lại bá đạo như thế!" Tống Ngọc than thở.

Thần niệm hơi động, Xích Giao trở về, nấp trong số mệnh bên trong, biến mất không còn tăm hơi.

"Dập tắt chân linh, kết làm nhân duyên quá sâu, tuy rằng Cô không sợ, nhưng cũng tránh được nên tránh!"

Thiên Đạo chí công, cho dù đối mặt tuyệt cảnh, cũng đều sẽ để lại một chút hi vọng sống! Đối với Đại Càn thế giới sinh linh tới nói, chính là bảo lưu chân linh, tuy rằng ký ức diệt hết, nhưng còn có làm lại cơ hội!

Mà long khí trấn áp Ngũ hành, bá đạo cực kỳ, thậm chí ngay cả một con đường sống cũng không lưu lại!

Tiêu diệt hơn trăm ngàn chân linh, nhưng không thể mang đến chút nào chỗ tốt, Tống Ngọc không lấy.

"Vốn là Cô muốn trực tiếp đưa các người tiêu diệt, bây giờ nhìn lại, vẫn cần Bản Tôn ra tay!"

Tống Ngọc viễn vọng, liền tựa hồ thấy rõ một đôi con mắt màu vàng óng.

Đan Dương phủ thành bên trong oan hồn, còn ở gào thét, ánh sáng đỏ như máu ngút trời, tuy rằng bởi vì vừa nãy Tống Ngọc ra tay, thanh ra một khối đến, rồi lại rất nhanh bị những địa phương khác vọt tới oan hồn vá kín, hướng về Tống Ngọc dưới trường tấn công tới.

Lúc này, trong hư không liền hiện lên sổ mệnh lưới pháp luật, liên tiếp mọi người, cho tới Diệp Hồng Nhạn, Hạ Đông Minh, cho tới bình thường nhất Văn lại tiểu binh, đều có lưới pháp luật hộ thể, chỉ là dày đặc không giống, đem chúng quý theo chi với ở ngoài.

Cho tới Tống Ngọc bên kia, ánh sáng màu xanh toả sáng, bất kỳ oan hồn, đều tiến vào không được mấy dặm bên trong.

"Xem tình hình này, tuy rằng Cô thuộc hạ mỗi người có sổ mệnh hộ thể, như ở Đan Dương chờ lâu, cũng sẽ bị oan hồn phụ thể, coi như nhất thời bất tử, cũng sẽ bách bệnh quần quanh người..."

Tống Ngọc lại phát hiện một cái rất thú vị cục diện, thuộc hạ địa vị cao sổ mệnh dày đặc, quay chung quanh oan hồn cũng so với nhiều.

Địa vị thấp nhất tiểu binh, chỉ có một tia sổ mệnh hộ thể, nhưng hấp dẫn không đến lượng lớn oan hồn, chỉ quần quít lấy rất ít mấy con, còn có thể chống đỡ.

Quả nhiên, địa vị càng cao, trách nhiệm càng lớn! Liên lụy nhân duyên, cũng là càng sâu!

Đan Dương phủ thành bên ngoài, Thanh Hư Chân Nhân trèo cao nhìn xa, mở ra linh nhãn, liền thấy rõ toàn bộ Đan Dương phủ thành, đều bị hơi hắc khí lượn lờ, trong đó ánh sáng đỏ như máu ngút trời, khủng bố phi thường!

"Sư tôn? Ta quan cái kia Đan Dương phủ thành, oan hồn tràn đầy, nếu không là còn có Ngô Hầu số mệnh lười pháp luật trấn áp, sớm thành quỷ vực, vì sao còn không ra tay siêu độ?"

Bên cạnh, một cái đạo đồng liền hỏi.

Này đạo đồng trát hai cái nói kể, môi hồng răng trắng, khuôn mặt nhỏ tròn tròn, nhìn qua còn có chút đáng yêu, nhưng có thể mở đến linh nhãn, thấy rõ Đan Dương khí tượng, cực kỳ bất phàm!

"Việc này tự có khác nhau người giải quyết, không cần lão đạo ra tay!" Thanh Hư vuốt râu mép, nhìn về phía đạo đồng ánh mắt, liền tràn ngập mừng rỡ, thậm chí còn có chút cứng chiều.

"Ngọc tuệ, sau đó sẽ có đại năng ra tay, cơ hội hiếm có, người có thể nếu coi trọng rồi!"

"Đại năng? So với sư tôn còn lợi hại hơn sao?" Đạo đồng hỏi.

"Ha ha! Thiên hạ kỳ nhân dị sĩ rất nhiều, người sư tôn lại đáng là gì đây?" Thanh Hư cười nói, ngữ khí thì có chút thốn thức.

Nhưng thấy đến này đạo đồng, rồi lại tràn ngập ý mừng.

"Ngô Hầu quả là mệnh trời tại người, lần này đặt xuống Đan Dương, nhất thống Ngô Châu đã không trở ngại!"

"Ta Bạch Vân Quan thuận theo mệnh trời đại thế, số mệnh quả nhiên dốc lên, tìm được ngọc tuệ cái này trời sinh Đạo thế, quả là thiên không dứt ta Đạo a!"

Ngọc tuệ đạo đồng, chính là Thanh Hư khi theo Tống Ngọc xuất chinh thì, trong lúc vô tình phát hiện.

trong cơ thể tám mạch cụ thông, thân có đạo vận, Thiên môn linh khí tràn ngập, Chung Linh ngọc tú, có thể coi trời sinh Đạo thế!

Người như thế nếu là một khi bước vào con đường, tu hành chính là tiến triển cực nhanh! Có thể nói Đạo Môn hạt giống thật sự!

Chỉ cần không gặp kiếp nạn gì, ba mươi tuổi trước, liền có thể thành tựu Chân Nhân! Mà có Chân Nhân, chỉ ít có thể bảo vệ sơn môn số mệnh, giữ được đạo thống kéo dài.

Thanh Hư đại hỉ bên dưới, trực tiếp đem linh tuệ thu làm đệ tử, bên người giáo dục.

"Oa! Sư tôn mau nhìn!" Linh tuệ rít gào, đem Thanh Hư thức tỉnh.

Theo đạo đồng ngón tay, liền thấy rõ lúc này Đan Dương thành phía trên, xuất hiện một màn kỳ cảnh!

Một vòng màu vàng đại nhật, đột phá mây đen, trực tiếp hàng nhập phủ trong thành!

"Đây chính là vì sư đề cập với người Thành Hoàng Thần chi, này thần cao thâm khó dò, sư phụ cũng khó có thể phỏng đoán, người phải cố gắng quan sát!"

"Phải!" Đạo đồng đáp ứng nói, trừng lớn hai mắt, nhìn Đan Dương phủ thành bên trong, đáy mắt nhưng nhiều hơn mấy phần vẻ hâm mộ.

Đối với ngoài thành nhòm ngó, Phương Minh tự nhiên có cảm ứng, nhưng lại không đi quản.

Hắn từ Thần linh góc độ quan sát, nhìn thấy so với Tống Ngọc còn muốn sâu sắc.

Lúc này Đan Dương phủ thành, không chỉ có oan hồn tràn ngập, huyết quang Doanh Thiên, càng câu dẫn địa mạch âm khí hội tụ, như bỏ mặc không quan tâm, nơi đây tuyệt đối sẽ trở thành Cửu U Minh vực!

Phương Minh hướng phía dưới vừa nhìn, liền thấy từng tia từng tia âm khí bay lên, đem mặt đất hóa thành đen kịt một màu, nương theo Quỷ Hồn khóc hào, càng lộ vẻ âm u khủng bố.

Tuy rằng dương thế người còn phát hiện không được, nhưng tối nay giờ tý, tất ra đại sự!

Mắt thấy một oan hồn quay chung quanh lại đây, Phương Minh mỉm cười: "Kiếp trước đọc đến kinh Phật, mỗi khi có Phật đà đến chứng Kim thân thời gian, liền hướng hướng về có U Minh Tu La đến đây cản trở, lúc này Phật đà, liền lấy lực, Đại Từ bi độ hóa Tu La, hóa giải oán cừu... Bản Tôn tuy không phải Phật, nhưng cũng đồng ý thử một lần!"

Theo lời nói, sau lưng thiên luân bỗng khoách lớn mấy lần, hầu như đem toàn bộ Đan Dương phủ thành, đều bao phủ trong đó.

Kim quang lóng lánh bên dưới, uy nghiêm hùng vĩ âm thanh, liền vang lên: "Thành Hoàng Đại Từ! Phổ hàng cam lâm! Cáo người chúng quý! Giải người oán cừu!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 219: Hoạn Quan

Này âm thanh uy nghiêm, vang vọng toàn bộ Đan Dương, liền với ngoài thành Thanh Hư cùng ngọc tuệ, đều rõ ràng có thể nghe.

Theo pháp ngôn, tự trong hư không, thì có từng mảnh từng mảnh thiên hoa hạ xuống!

"Đây là? Vong Ưu hoa quỳnh?" Thanh Hư lẩm bẩm nói.

Thiên hoa mịt mờ, mang theo dị hương, bay vào oan hồn cái trán.

Nhận được thiên hoa oan hồn, trên mặt co giật, cũng không biết trải qua cái gì, một lát sau, thống khổ vẻ cừu hận diệt hết, hóa thành hiền lành an nhàn chi tượng.

"Không! Báo thù! Báo thù a!"

So với bình dân chi oan hồn đến, quân hồn càng kiên định, trên đất một âm khí tụ tập, trợ giúp quân hồn chống lại thiên hoa quán đỉnh.

"Vốn đã qua đời, hà tất tự tìm phiền não! Sắc!"

Theo Phương Minh lời nói, đại địa bên trên, màu vàng lan tràn, phát sinh tia sáng chói mắt.

Tới cuối cùng, trên mặt đất, đã hoàn toàn hóa thành vàng ròng vẻ, kim quang ngưng tụ, đem âm khí tỏa dưới đất.

Từng đoá từng đoá hoa sen vàng, liền tự trên mặt đất nở rộ, tướng quân hồn bao vây ở bên trong, đàn hương khí phân tán.

Một lát sau, kim liên tản ra, hiện ra bên trong quân hồn, lúc này quân hồn, hắc khí sát khí diệt hết, nhìn qua có chút nửa trong suốt, khuôn mặt Yên ổn.

"Thiên hoa loạn trụ, mặt đất nở sen vàng!" Thanh Hư há to miệng, hầu như không thể tin được hai mắt của chính mình.

Này ở nói trong môn phái, cũng là cực cao thành tựu, xưa nay cũng chỉ có mấy cái tổ sư đạt đến quá.

Nhưng Phương Minh thần thông còn không chỉ dừng lại tại đây.

"Luân Hồi! Mở!"

Theo thần thông sắc lệnh, Đan Dương thành phía trên, liền nứt ra rồi một cái dài tới mười mấy dặm miệng lớn, hiện ra trung gian Luân Hồi vòng xoáy đến.

Lần này Luân Hồi vết nứt. So với trước Phương Minh mở ra, lớn hơn đâu chỉ gấp trăm lần?

Đồng thời, cái này cũng là Phương Minh lần đầu ở Đại Càn vị diện. Mở ra Luân Hồi đường nối.

Theo thần lực ngày càng cao, hãn ở Đại Càn kiêng kỵ cũng là càng ngày càng ít. Lần này mở ra Luân Hồi đường nối, chính là muốn so sánh động thiên cùng Đại Càn thế giới khác nhau.

Từ to lớn hư không trong khe hở, liền tỏa ra huyền bí mà thâm thúy khí tức.

"Chuyện này... Đây là?" Ở ngoài thành Thanh Hư, càng là gần như Đạo tâm thất thủ, con người co lại thành lỗ kim.

"Sư tôn! Sư tôn!" Tương so ra, không biết Luân Hồi bí mật Linh Tuệ. Nhưng là người không biết không sợ, nhìn xưa nay nhẹ như mây gió sư tôn thất thố như thế, như điên cuồng. Không khỏi lôi kéo Thanh Hư ống tay.

"Hô... Nhờ có người rồi!" Thanh Hư phục hồi tinh thần lại, nhưng là nhìn Linh Tuệ, ôn ngôn nói.

Đạo tâm thất thủ, thật là nguy hiểm. Nếu không là Thanh Hư cần thủ linh thức không muội. Lại mượn Linh Tuệ ở ngoài lực nhắc nhở, e sợ hôm nay, phải đạo hạnh giảm nhiều, thậm chí bình giải!

"Sư tôn! Đó là cái gì?" Linh Tuệ thấy Thanh Hư khôi phục, không khỏi hỏi.

"Vật ấy sư phụ chỉ là có chút suy đoán, vẫn còn không dám khẳng định, người chỉ cần nhớ kỹ, cực kỳ nguy hiểm chính là! Sau đó thấy mau lui!"

Thanh Hư Chân Nhân tu vi. Tự nhiên có thể cảm ứng được một luồng Luân Hồi sức mạnh, nhưng vẫn là không dám khẳng định.

Lúc này càng nhiều hơn mấy phần quan tâm. Đã là vận lên Linh Tế Thông Minh Nhân phép thuật, muốn nhìn được mấy phần nội tình.

"Phốc! ! !"

Mới vừa vận lên pháp thuật, Thanh Hư liền cảm thấy hai mắt tự nhìn thấy sâu không lường được u ám, lại mang theo vĩ đại sức mạnh thần bí, nhất thời dẫn tới phép thuật phản phệ, một ngụm máu tươi phun ra, tâm thần tổn thất lớn, mắt tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh...

"Sư tôn!" Linh Tuệ hoảng loạn hô to.

"Luân Hồi hiện thế! Tiếp dẫn chúng quý!" Phương Minh thét.

Luân Hồi đường nối xoay tròn, phát sinh rất lớn lực hấp dẫn, chu vi oan quỷ dồn dập bị hút vào trong đó, này cổ đại lực tựa hồ chỉ đối với Quỷ Hồn hữu hiệu, dương thế từng cọng cây ngọn cỏ, nhưng không hề nhúc nhích mảy may.

Vù! ! !

Thiên Đạo xúc động, khổng lồ pháp tắc sức mạnh xuất hiện, ở Đại Càn thế giới, Luân Hồi lần đầu hiện thế, đồng thời một thoáng siêu độ hơn trăm ngàn Quỷ Hồn, lớn như vậy biến động, tự nhiên gây nên trong cõi u minh Thiên Đạo quan tâm.

Xanh um tươi tốt thanh khí, liền không ngừng bay xuống, này là Thiên Đạo lọt mắt xanh, hạ xuống công đức, khen thưởng có công.

Phân thần Tổng Ngọc sát phạt quá mười vạn, Phương Minh chỉ là đem những này oan hồn siêu độ, bởi vì không có ma đi hồn thể, liền hạ xuống nhiều như vậy Thiên Đạo công đức, để Phương Minh không khỏi có một loại "Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật vì là chó rơm" cảm giác.

"Sinh tử xoay chuyển, theo Thiên Đạo, chỉ là quy luật tự nhiên a! Đối với Đại Càn thế giới tới nói, chỉ có mang đến thế giới lực lượng giả, mới sẽ phải chịu Thiên Đạo ưu ái..."

Phương Minh tự lẩm bẩm.

Theo từng cái từng cái oan hồn tiến vào Luân Hồi, Đan Dương thành trên hôi hắc khí, cũng là càng ngày càng ít, cuối cùng triệt để tiêu tan.

Ấm áp nhật quang chiếu xuống, cho thành này mang tới một tầng ánh sáng màu vàng óng.

Dương thế bên trong người, tự nhiên không biết cội âm phát sinh biến đổi lớn, nhưng từ vừa nãy bắt đầu, liền cảm thấy chu vi hàn khí giảm nhiều, lâu không gặp ánh mặt trời tung xuống, trong lòng rất có như trút được gánh nặng cảm giác.

"Ừm! Oan hồn toàn bộ siêu độ, dưới nền đất âm mạch cũng bị cắt đứt, không chỉ có như vậy, thành này nhận được Thành Hoàng Thần lực gột rửa, đã hình thành tương tự phương tây Thánh địa, Miếu Thành Hoàng chúc ở trên vùng đất này, đem phải nhận được càng to lớn hơn gia trì..."

Thấy Bản Tôn đem cội âm việc xử lý đến thật là hoàn mỹ, Tống Ngọc thu hồi ánh mắt.

Xem hướng phía dưới văn thần võ tướng: "Tiếp theo vừa nãy nghị sự đi!"

"Sau đó các người nhiều muốn một mình chống đỡ một phương, đặc biệt võ tướng, công thành thoáng qua, tuy muốn gặp thời quyết đoán, nhưng cũng cần định vị chương trình!"

"Xin mời Chủ công dặn dò!" Chúng tướng đều là nói.

"Chờ sĩ tốt tu dưỡng qua đi, Cô đều sẽ chia mấy lộ, hướng dẫn Ngô Châu!"

"Đối với hàng tướng xử trí, trước hết định ra quy củ!"

"Trước đó đầu hàng, có thể ở vốn có cơ sở trên, nhắc lại rút cấp một!"

"Trước trận đầu hàng, bảo lưu trước kia cấp bậc, coi tình huống đề bạt!"

"Như gắng chống đối đến cùng, tất nhiên là khám nhà diệt tộc!"

"Các người trước tiên theo chương trình này làm việc, như gặp phải không thể quyết đoán, nhanh hơn nữa mã báo lại cho Cô!"

Đây chính là trước tiên định vị quy tắc, làm cho cái khác tương lĩnh trong lòng nắm chắc.

"Truyện Tần Vân!" Tống Ngọc liền uống.

"Ty chức gặp Ngô Hầu!" Tần Vân bước nhanh đi vào, quỳ xuống hành lễ.

Tống Ngọc nhàn nhạt thoáng nhìn, này Tần Vân là cái trung niên, khuôn mặt cương nghị, điển hình quân nhân đáng dấp. Trên đỉnh một cái vàng óng ánh bản mệnh, để Tống Ngọc không khỏi nhìn nhiều mấy lần.

"Theo Cô quy chế, người trước trận đầu hàng, có thể bảo lưu trước kia cấp bậc, lại dâng lên cửa thành, đang đứng công huân, Cô liền đề bạt người hai cấp, nhận lệnh người vì là chính lục phẩm Du Kích phó tướng, quản lý hai đô!"

"Đa tạ Chủ công!" Tần Vân lĩnh mệnh, đỉnh trong nháy mắt hồng hoàng khí no đủ.

Không hổ là cái có cách cục, đồng thời trên đỉnh mây khói trong nháy mắt no đủ, nói rõ người này trước liền nắm giữ một ít sức mạnh, bất quá còn không ra ngoài hạn, Tống Ngọc cũng sẽ không đi quản.

Lại lệnh: "Sĩ tốt đánh lâu mệt mỏi, mệnh hậu cần cải thiện thức ăn, hai ngày một thịt, đem thể lực dưỡng đi ra!"

Cổ đại tinh binh, nhiều là dựa vào ăn thịt ăn đi ra.

Bình thường châu binh phủ binh, nếu như không có chiến sự, bảy ngày một thịt, chính là bảy ngày mới có một trận ăn thịt, duy trì cấp dưỡng.

Chỉ có đến thời chiến, mới đổi thành hai ngày một thịt hoặc là ba ngày một thịt, bổ sung thể lực.

Tổng Ngọc bởi vì lương thực được mùa, lại là liên chiến liên tiếp, sức lực sung túc, mới đưa quy củ đổi thành bình thường ba ngày một thịt, thời chiến một ngày một thịt, đây là trung ương cấm quân mới có tiêu chuẩn!

Đang tiêu hao lượng lớn nhân lực vật lực cơ sở trên, mới luyện được đủ để quét ngang Ngô Châu, có thể cùng thế gia khổ tâm bồi dưỡng tư binh so với tinh binh!

Trước công thành thời chiến, chính là mỗi ngày đều có ăn thịt, lấy khích lệ sĩ khí!

Hiện đang đại chiến ngừng , dựa theo lẽ thường, hẳn là cải về ba ngày một thịt, nhưng Tổng Ngọc vì khiến quân tốt mau chóng hồi phục thể lực, vẫn là quyết định cho sĩ tốt thêm món ăn!

"Chủ công kế này tuy thiện, nhưng tiêu hao... Đồng thời, Ngô Nam Dự Chương báo nguy, lại đã đặt xuống Đan Dương, chúng ta có hay không hẳn là hồi viên?"

Thì có thuộc hạ hỏi.

"Ta quân liên dưới mấy phủ, thu được vô số, chống đỡ điểm ấy, vẫn là đủ." Tổng Ngọc ngồi trở lại kim ghế tựa, thần thái nhàn nhã.

"Cho tới Ngô Nam cùng Dự Chương? Hiện tại sớm không phải trước tình thế, chúng ta chỉ cần yên lặng xem biến đổi liên có thể!"

Bất luận là châu mục lĩnh binh tấn công Dự Chương Tứ phủ, vẫn là Ngô Nam nội loạn, Tống Hồ bị đâm, trên thực tế đều là kẻ địch nghi binh kế sách.

Mục đích chủ yếu nhất, vẫn là dụ khiến Tống Ngọc tự loạn trận cước, rút quân về phòng, sẽ cùng Lưu Bất Dĩ đại quân trong ứng ngoài hợp, đem Tống Ngọc diệt với này.

Nhưng hiện tại, Đan Dương thành phá, Lưu Bất Dĩ, thế gia tư binh diệt hết, đã là triệt để đem sát chiêu phá vỡ.

Còn lại một ít, bất quá là vai hề hạng người, Tống Ngọc sớm không để vào mắt.

"Các người chỉ cần đem Đan Dương tin tức truyền ra chính là! Đón lấy vẫn là trấn chi lấy tĩnh! Cô ngược lại muốn xem có mấy người, nên kết cuộc như thế nào?"

Tống Ngọc cười gằn, trong mắt liền thả ra tinh mang!

...

Hoảng Trị năm đầu tám tháng mười ba, Tống Ngọc công phá Đan Dương phủ thành, giết địch hơn vạn.

Sau khi, đồ thành ba ngày, mười vạn người bởi vậy chết! Lại sẽ quân địch quan quân toàn gia chém giết tịch thu gia sản, chôn giết tám ngàn hàng tốt!

Đan Dương trong thành, máu chảy thành sông, xác chết trôi khắp nơi.

Sau đó đốt cháy thi thể khói đen, thẳng tới mấy dặm, chu vi mấy huyện thành, cũng có thể nhìn thấy.

Còn lại Hội Kê các phủ, nghe nói Tống Ngọc đồ thành sự tích, đều là sợ hãi!

Bởi vì sợ tàn sát, đều là đồn dập phái người xin hàng. Như vậy, bất chiến mà đến Tam phủ!

Tới hai mươi ngày, Tống Ngọc không phát một binh một tốt, toàn bộ Ngô Châu trung bộ, nhưng là hoàn toàn rơi vào trong túi!

Châu mục Triệu Bàn nghe được tin tức này, nôn ra máu ba lít, hôn mê mấy ngày, sau khi tỉnh lại chuyện thứ nhất chính là hạ lệnh rút quân!

Cho tới Ngô Nam, thành lập nội các sau, Mạnh Trục, Tống Tư các thần đều là lão chính sự hạng người, các hạng sự vụ xử lý lên cực kỳ thông thuận, Tống Ngọc lại đang Ngô Nam để lại sáu ngàn đại quân trấn thủ, trước chỉ là chủ tướng bị đâm, rơi vào rã mất đầu cảnh giới, mới để sơn tặc lưu phi làm dữ, hiện tại đạt được chỉ lệnh, mấy lần vây quét, liền đem lưu phi diệt hơn nửa, cũng lại không ra thể thống gì.

Đan Dương trong thành, trong thư phòng.

"Chủ công! Ngô Nam tin tức mới nhất! Lưu phi trùu thổ phi Uông Kiện Lực, đã bị mấy cái thế gia liên hợp căn giết, dâng lên thủ!" Trầm Văn Bân bẩm báo nói.

"Ồ?" Tống Ngọc chân mày cau lại, tiếp nhận công văn.

Nhìn vài hàng, nhưng hơi kinh ngạc, nói: "Hoạn quan? Tin tức có thể tin được không?"

Tình báo trên không chỉ có đem chuyện đã xảy ra cơ bản nói rõ, còn phụ một phần nghiệm thi kết quả, ghi chú rõ lưu phi thủ lĩnh uông kiện lực, chính là hoạn quan!

"Đã mệnh ba cái ngõ làm xem qua, đều là như vậy, đồng thời căn cứ hầu kết, chòm râu các dấu hiệu, còn có thể khẳng định, chính là thuở nhỏ liền liền..."

Theo Đại Càn thể chế, chỉ có hoàng thất mới có thể dùng hoạn quan, toàn bộ Ngô Nam, ngoại trừ Tống Ngọc Ngô Hầu cung tân tiến vào chút thái giám ở ngoài, những địa phương khác, cơ bản không thể có.

Này rất dễ dàng khiến người ta sản sinh liên tưởng.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 220: Binh Lâm Thành Hạ

Trầm Văn Bản hiển nhiên cũng là rõ ràng khúc mắc trong đó, sắc mặt mới có chút nghiêm nghị.

Nếu ở Ngô Nam nội loạn bên trong xuất hiện hoạn quan, vậy có phải nói rõ lần này việc, thì có hoàng thất nhúng tay?

Tống Ngọc trầm tư chốc lát, lại lắc đầu: "Chỉ là chỉ là một cái hoạn quan, còn nói rõ không là cái gì... Đồng thời, quan bên trong Viên Tông mưu nghịch, soán vị cũng như muốn khắc, Đại Càn hoàng thất không đem sức mạnh tập trung vào bên kia, phản xuống tay với Cô, có chút không hợp tình lý..."

"Chủ công ý tứ là?" Trầm Văn Bản cũng không phải bản nhân, trải qua Tống Ngọc nhắc lên, lại có chút hiểu nói.

"Hay là! Có người muốn chế tạo giả tạo, cố bày nghi trận!" Tống Ngọc sắc mặt trầm ngưng, con mắt híp lại.

Lúc này liền thấy tự thân số mệnh chu vi, có nhàn nhạt hắc khí đập tới, lại tự bịt kín sương mù, có chút không phân biệt được.

Tống Ngọc vẫn dựa dẫm rất sâu vọng khí thần thông, lại có chút mất đi hiệu quả!

"Thiên hạ Tranh Long, số mệnh mê loạn, nếu có thể toàn bộ làm rõ, Cô đã sớm nhất thống thiên hạ rồi!" Tống Ngọc thấy này, biết được chính mình vọng khí thần thông, đến cùng chưa đến cảnh giới tối cao, bây giờ còn có mê hoặc, nhưng cũng không thể nào ỷ rỗi.

"Bất quá thông qua vọng khí, tuy rằng còn không biết hung thủ sau màn đến từ nơi nào, nhưng cũng có thể nhìn ra, hắc khí kia đậm bạc, đối với Cô đã là không tạo được cái gì trở ngại..."

Tống Ngọc trong lòng nghĩ, còn nói: "Chương gia, Lý gia lần này việc, làm rất khá, Cô sẽ rõ chém ra chỉ ca ngợi!"

Tuy rằng Tống Ngọc cùng nhau đi tới, thủ đoạn hung tàn tàn nhẫn, diệt không ít thế gia, nhưng nhiều là ngu xuẩn mất khôn hạng người.

Đối với trung lập thế gia, hoặc là nương nhờ vào giả, Tống Ngọc ra tay luôn luôn hào phóng.

Đồng thời, tự thân căn cơ thâm hậu. Cũng không cần xâm phạm thế gia lợi ích, này liền duy trì ở điểm mấu chốt.

Ngô Nam thế gia, trải qua qua mấy lần. Tự nhiên có muốn ôm bắp đùi.

Lần này diệt cướp, chính là biểu hiện.

Tống Ngọc nhàn nhạt nghĩ, lại hỏi: "Sắp tới thu thu, các nơi thu hoạch làm sao?"

Cổ đại xã hội, lương thực sản lượng mới là sinh tử đại sự, Quận chúa đều phải coi trọng!

"Ngô Nam nội các báo lại, các nơi đều là đại thực! Dự Chương Tứ phủ. Tuy thời gian ngắn ngủi, đồng ruộng chưa mở, nhưng cũng là được mùa. Bách tính hân hoan!"

Trầm Văn Bân hồi bẩm nói.

"Như vậy cũng tốt!" Có Thành Hoàng Thần chi ở phía sau phát lực, không chỉ có thể đề trì dưới mưa thuận gió hòa, lương thực được mùa, phủ khố tràn ngập. Còn có thể giả thần giả quỷ. Tỷ như này Dự Chương Tứ phủ, vốn là chỉ là dựa vào binh lực đặt xuống, nhưng từ khi lương thực tăng sản qua đi, dân tâm đã bắt đầu xuất hiện quy phụ chi tượng.

"Cuối thu khí sáng! Cô sĩ tốt cũng đều khôi phục như cũ, vừa vận dụng binh a!" Tống Ngọc nói, trong giọng nói, liền mang theo kỵ binh lưỡi mác khí.

"Chủ công năm binh mười vạn, oai hùng anh phát. Lại đến mệnh trời, lần này tất có thể bao phủ Ngô Châu. Thành lập vương nghiệp!" Đây chính là muốn tiến thủ, Trầm Văn Bân biết hiện tại Ngô Châu, bất luận là châu mục, hoặc là thế gia, đều là nguyên khí đại thương, cơ bản không hề có chút sức chống đỡ, không khỏi cung chúc nói.

"Ha ha..." Tống Ngọc cười to , khiến cho: "Truyện Cô ý chỉ, thăng trưởng nghị sự!"

Ngày mùng 5 tháng 9, Tống Ngọc đại quân nghỉ ngơi xong xuôi, lại trải qua trại tân binh bổ sung, đại quân đạt đến 40 ngàn, quân chia thành ba đường, Diệp Hồng Nhạn dẫn dắt một vạn người giết hướng về Lư Giang phủ, La Bân dẫn dắt một vạn người hướng đông hướng Ngô Khúc , còn Tống Ngọc bản thân, nhưng là mang theo 20 ngàn đại quân, lao thẳng tới châu Kiến Nghiệp mà đi.

Trước sau mấy lần đại chiến, Ngô Châu binh lực, đều là hết sạch.

Tống Ngọc lại dưới đến tàn nhẫn tay, trực tiếp chôn giết tám ngàn hàng tốt, đem thế gia vũ lực một thanh, này ba đường đại quân một đường công thành đoạt đất, lại không có gặp phải cái gì ra dáng chống lại.

Tin tức tốt không ngừng truyền đến.

Mười một ngày, Diệp Hồng Nhạn binh đến Lư Giang Phủ, Lư Giang tri phủ tự trói buộc bản thân, đại mở cửa thành, dâng lên ấn thụ hộ tịch, bắt chiến mã hàng.

Mười hai ngày, Ngô Khúc bách tính thế gia, sợ hãi Tổng Ngọc đồ thành, giết kiên trì chống lại Ngô Khúc tri phủ, mở cửa hiến thành.

Tổng Ngọc tay cầm 40 ngàn đại quân, phía sau an ổn, lại có đại nghĩa cùng đồ thành hung danh, liền chiến liền tiếp.

Tới hai mươi ngày, đại quân với Kiến Nghiệp bên dưới thành hội sư, lúc này tình kỳ liên miên, thêm vào một đường hợp nhất hàng tốt, mấy có 50 ngàn đại quân, đem Kiến Nghiệp bốn môn bao quanh vây nhốt.

Bên trong trại lính, Tổng Ngọc phóng tầm mắt tới Kiến Nghiệp, này không phải hăn lần thứ nhất nhìn thấy Kiến Nghiệp đại thành, lần trước đến đây, vẫn là Bản Tôn truy sát Thanh Hư Chân Nhân thời gian, từng bám vào phàm trên thân thể người, vào thành tìm tòi.

"Cũng không biết cái kia Dương Vân, hiện tại thế nào rồi? Hăn cậu Trình Tâm, chính là Kiến Nghiệp tuần bổ, hay là còn có chút dùng..."

"Bất quá so với Trình Tâm một cái nhỏ nhỏ tuần bổ, vẫn là Bạch Vân Quan càng làm cho Cô chờ mong, dù sao bọn họ nhưng là đem Kiến Nghiệp thành thẩm thấu đến không nhẹ, liền với phòng giữ, đều cho thu mua."

Tuy rằng hiện tại, châu mục Triệu Bàn thu nạp tàn binh với Kiến Nghiệp, ý đồ tử thủ.

Trước kia phòng giữ chức quyền, phần lớn đều bị thu hồi, nhưng dù gì cũng là cái cao tăng tướng lĩnh, chỗ tốt không cần nói cũng biết.

"Truyền Thanh Hư!"

Tống Ngọc liền nói.

"Vâng!" Thủ hạ nhanh chóng đi vào báo tin.

Không lâu lắm, Thanh Hư tay áo lớn phiêu phiêu, bước nhanh đi tới, sắc mặt hồng hào, chút nào không nhìn ra trước đã từng tâm thần đại thương.

Bởi vì quân quy nghiêm ngặt, linh tuệ tự nhiên không ở, Thanh Hư hành lễ nói: "Xin chào Ngô Hầu!"

"Ừm! Đứng lên đi! Người lần trước cùng Cô nói tới việc, năm làm sao?" Tống Ngọc trực tiếp hỏi.

"Xin mời Ngô Hầu yên tâm, người kia hiện tại rất được Triệu Bàn tín nhiệm, tuy rằng không đến nỗi trù tính chung toàn cục, nhưng canh gác một môn, vẫn là vô cùng có khả năng, đến lúc đó liền có thể nghênh vương sư vào thành!"

Thanh Hư bảo đảm nói, Bạch Vân Quan sơn môn vào chỗ với Kiến Nghiệp ngoài thành, đối với Kiến Nghiệp thâm thấu cũng là sâu nhất, trong bóng tối còn không biết ẩn giấu bao nhiêu thực lực.

"Như vậy! Người liền buông tay đi làm thôi! Sau khi chuyện thành công, Cô tất có trọng thưởng!" Tống Ngọc gật đầu.

"Thuộc hạ xin cáo lui!" Nhìn Thanh Hư bóng người, Tống Ngọc híp mắt lại, liền thấy trên người người này, tuy vẫn là kim khí tràn ngập, so với trước mỏng manh một ít, mà lại quần quanh từng tia từng tia hơi hắc khí, xem ra cũng không phải như ở bề ngoài như vậy bình yên vô sự.

Tống Ngọc trong lòng suy tư, không ngừng bước, tiến vào quân trường, lúc này các tướng lĩnh đều đang chờ đợi.

"Chủ công! Đại quân đã xem Kiến Nghiệp vây nhốt, căn cứ trong bóng tối đến báo, lúc này trong thành chỉ có không tới vạn người canh gác, chúng ta khi nào công thành?" Thì có tướng lĩnh hỏi.

Lúc này Ngô Châu ngoại trừ Kiến Nghiệp một thành ở ngoài, đã toàn bộ rơi vào Tống Ngọc trong tay, tướng lĩnh thấy Chủ công tiền đồ quang đại, đã không phải chỉ là một cái hầu thế năng hạn chế đạt được, đều là để tâm, hi vọng thành lập công huân, sau đó vợ con hưởng đặc quyền.

"Chư vị cũng thấy Kiến Nghiệp thành, cảm giác làm sao?" Tống Ngọc không hề trả lời tướng lĩnh vấn đề, trái lại hỏi.

"Địa thế hùng kỳ, cửa thành cao thâm, nghe đồn Ngô vương lấy thạch xây công sự, phát dân mười vạn, ba năm chính là thành, hôm nay gặp mặt, danh bất hư truyền! Ta quân khi thận trọng làm việc!"

"Kiến Nghiệp làm châu thành, tự nhiên so với phủ thành nhất lưu càng cao to hơn kiên cố, nhưng ta quân hiện hữu 50 ngàn, thủ tốt chỉ có vạn người, ở ngoài châu lại bất lực can thiệp, lúc này không đánh, càng chờ khi nào?"

Nghe Tống Ngọc đặt câu hỏi, thủ hạ tướng lĩnh, đều là mỗi người phát biểu ý kiến của mình.

"Kiến Nghiệp thành thuần lấy đá tảng lũy liễn, phòng ngự kiên cố đến cực điểm, trong thành lương thảo sung túc, châu mục Triệu Bàn, lại là hoàng thất tử trung, tất thủ vững đến thời khắc cuối cùng!"

Tống Ngọc khoát tay chặn lại, đánh gãy thuộc hạ lời nói, chậm rãi nói.

"Nhưng Cô thành không thể giữ, Cô đại quân đến nơi này, Kiến Nghiệp thành chính là rơi xuống hơn nửa, các người chỉ cần canh gác bốn môn, không muốn thả người chạy trốn liền có thể!"

Tống Ngọc biết rõ công thành là hạ sách, công tâm là thượng sách đạo lý, hiện tại Kiến Nghiệp, chính là Cô thành, lão đà lão đảo, chính mình nhưng chường không Ngô Châu, căn cơ vững chắc, ở ngoài châu cùng triều đình mỗi người có nội loạn, đều là ra không được tay.

Ở tình huống như vậy, phàm là người tinh tường, cũng phải vì là dòng dõi của chính mình tính mạng suy nghĩ một chút.

Bằng vào Thanh Hư phía sau Bạch Vân Quan động tác, Tống Ngọc thì có năm phần mười năm, khiến kẻ địch mở cửa hiến thành, bất chiến mà đến Kiến Nghiệp.

Dù sao nơi này chính là hãn sau đó trì, lại là một châu tinh hoa vị trí, có thể tận lực giảm thiểu sát thương, bảo tồn nguyên khí, tất nhiên là đại thiện.

Hiện tại duy nhất còn có nghi ngờ, chính là Bảo gia!

Châu mục Triệu Bàn, đã quyết ý tử thủ, không thể cứu vãn, nhưng thân vì thiên hạ tám cửa lớn Môn phiệt một trong Bảo gia, nhưng vẫn là thái độ, không có cho thấy khuynh hướng.

Tống Ngọc trước ở Đan Dương gặp âm mưu, đã từng một lần cho rằng chính là xuất từ Bảo gia vị kia Tĩnh Quốc Công tác phẩm, nhưng trải qua sau đó chư phiên điều tra, rồi lại tẩy thoát Bảo gia hiềm nghi.

Nghĩ tới đây, Tống Ngọc thì có quyết định.

"Các người đi đầu xuống!" Vừa lĩnh phân phát sau, Trần Vân liền đi vào, quỳ xuống đất hành lễ: "Ty chúc gặp Chủ công!"

Trải qua lần trước việc, hấn cũng càng ngày càng thâm trầm.

"Người truyền cái tin tức đến Bảo gia, Cô muốn cùng Tỉnh Quốc Công gặp mặt một lần!"

"Vâng!" Tuy rằng hai vị này gặp mặt, đối với Ngô Châu thậm chí toàn bộ thiên hạ tương lai hướng đi, đều sẽ có ảnh hưởng, Trần Vân nhưng sắc mặt không hề thay đổi.

Có chút ra ngoài Tống Ngọc dự liệu chính là, Bảo gia bên kia phản ứng rất là tích cực, không chỉ có đáp ứng gặp mặt, còn đem địa điểm tuyển ở ngoài thành Tống Ngọc đại doanh.

Tuy rằng này chính là Tống Ngọc thực lực hùng hậu, chiếm ưu thế nguyên nhân, nhưng thấy đối phương như vậy thức thời, cũng không khỏi trong lòng vui sướng.

Thời gian vào đêm, Tống Ngọc đại quân lều trại, đèn đuốc sáng choang.

Một gian không đáng chú ý bên trong lều cỏ, Tống Ngọc một mình ngồi xếp bằng, trước mặt còn bày trà cụ, tự ở pha trà tự phẩm.

Màu vàng đất đào lô bên trong, than củi Hồng Hồng, phát sinh sáng sủa hỏa diễm, thiêu đốt phía trên bình đồng, miệng ấm vù vù bốc lên khói trắng.

Cảnh tượng này, tựa hồ cho dần dần lương hạ xuống trong không khí, nhiều hơn mấy phần ấm áp.

Lúc này một trận gió lạnh đập tới, đem lò lửa đánh cho run lên, nguyên lai có người xốc lên trưởng môn đi vào.

Người đến mặc áo bào đen, mang theo đấu bông, hoàn toàn không nhìn ra bên trong người hình dạng.

Lúc này thấy Tống Ngọc, người đến lấy xuống đấu bông, lộ ra một tấm người trung niên tướng mạo đến, ba sợi râu dài, khuôn mặt nho nhã , khiến cho người vừa thấy liên sinh hảo cảm.

"Ngô Hầu tay trắng dựng nghiệp, một đường định Tân An, giết Lý Huân, đoạt Lâm Giang, xưng bá Ngô Nam, càn binh ra Thanh Long, liên chiến liên tiếp. Khởi sự đến nay, bất quá ba năm, đã là vấn đỉnh một châu đại vị! Có thể nói thiếu niên anh hùng! Bảo mỗi mộ danh cửu rồi, hôm nay cuối cùng cũng được vừa thấy, không lẫn vui mừng!"

Bảo Đình Bác trước tiên chấp tay hành lễ nói.

Hắn chính là thế tập Tĩnh Quốc Công, quang luận thân phận, còn ở bây giờ Tống Ngọc bên trên, lúc này nói lời này đến, nhưng cực kỳ thành khẩn, Tống Ngọc nghe được, đều là cực kỳ thoải mái.

"Tĩnh Quốc Công đại nhân cất nhắc ta, còn mời ngồi xuống dùng trà!"

Tống Ngọc đứng dậy đáp lễ, đối với cái cửa này phiệt thế gia chi chủ, hẳn cũng là có chút ngạc nhiên

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 221: Thông Gia

Tống Ngọc cùng Bảo Đình Bác từng người chào sau, lại khoanh chân ngồi xuống.

"Không biết Ngô Hầu yêu Bảo mỗ lại đây, chính là vì chuyện gì?" Bảo Đình Bác sau khi ngồi xuống, liền hỏi.

"Nghe Tĩnh Quốc Công có một nữ, dịu dàng hiền thực, Cô rất vui, nguyện cưới vì là chính thê!" Tống Ngọc nghiêm nghị nói.

Trước hăn chỉ nạp hai tên thị thiếp, chính thê vị trí vẫn không huyền, hóa ra là vì nơi này.

Lấy Tống Ngọc địa vị bây giờ danh vọng, cũng xác thực chỉ có Môn Phiệt nữ, hoặc là vương thất công chúa, mới xứng đáng trên.

Bảo Đình Bác lông mày hơi động, sắc mặt không hề thay đổi.

Biết được Tống Ngọc đây là lấy thông gia cử chỉ, thúc đẩy liên minh tâm ý.

Hăn đối với Tống Ngọc, cũng là có bao nhiêu hiểu rõ, còn biết này Ngô Hầu trong nhà còn có hai cái ái thiếp, nhưng xuất thân thấp hơn, vừa không có con nối dõi, đều là tiểu tiết, không cần để ý tới.

Trầm mặc chốc lát, trên mặt liền hiện lên ý cười: "Ngô Hầu còn trẻ anh tài, ta rất là yêu thích, ta nữ có thể đến phu như vậy, cũng là phúc phận

của nàng, liền như vậy định ra thôi!"

Bồi dưỡng nữ thông gia, trên đời gia chỉ là chuyện thường, trước Bảo Đình Bác liền chuẩn bị đem con gái gả cho Tiềm Long Lý Như Bích, chỉ là còn chưa ra tay, Lý Như Bích liền vì là Tống Ngọc giết chết, bây giờ nhìn lại, này Tống Ngọc chính là mệnh trời vị trí, nhất định chấp chương Ngô Châu.

Bảo gia căn cơ đại bộ phận đều ở Ngô Châu, nếu muốn duy trì gia tộc hưng thịnh, phối hợp cùng người đang nắm quyền quan hệ, tự nhiên chính là trọng yếu nhất.

Hiện tại chính là một cái đáp ứng.

"Thiện!" Tống Ngọc trên mặt hơi hơi mang chút sắc mặt vui mừng, rồi lại rất nhanh biến mất không còn tăm hơi.

Bảo Đình Bác thấy này, trong lòng chính là thở dài, biết cái này Ngô Hầu, không phải sẽ bị tư tình nhi nữ kiềm chế người, nhưng chính mình con gái không chỉ có dịu dàng hiền lành, lại có Bảo gia ở phía sau chống đỡ, tự có thể được Tống Ngọc coi trọng.

"Không biết hôn kỳ muốn tuyển ở khi nào?" Bảo Đình Bác lại hỏi.

"Tất nhiên là Cô xưng Công trước!" Tống Ngọc trả lời đến như chặt đinh chém sắt.

Hiện tại Ngô Châu hơn nửa vào tay. Kiến Nghiệp châu thành, cũng là chớp mắt tức dưới, việc kết hôn tự nhiên có thể đính ở Kiến Nghiệp trong thành cử hành.

"Có thể!" Bảo Đình Bác vuốt râu, liền nói.

"Như vậy! Cô muốn lấy Kiến Nghiệp, không đành lòng sát thương. Rất xin mời Thái Sơn đại nhân giúp đỡ!" Nếu đạt thành thông gia, lại hình thành trên thực tế liên minh quan hệ, Tống Ngọc cũng là nói thẳng.

"Ngô Hầu nhân từ! Bảo gia nguyện thế chân vạc giúp đỡ!" Bảo Đình Bác đáp ứng một tiếng.

"Như vậy rất thiện!" Bảo gia chính là Môn Phiệt thế gia, thế lực ngăm khủng bố, quang từ Kiến Nghiệp toàn thành giới nghiêm, Bảo Đình Bác nhưng có thể trực tiếp ra khỏi thành. Gặp mặt Tống Ngọc, liền có thể nhìn ra một, hai.

Tống Ngọc tự hỏi ở Bảo gia không có sáng tỏ phản loạn trước, hẳn cũng mạo không nổi nguy hiểm, đem Bảo gia nhờ tận gốc.

Mà Bảo gia cũng sẽ không liều lĩnh căn cơ tổn thất lớn nguy hiểm, ra tay đối phó Tống Ngọc. Dù sao Môn Phiệt nhà, tổ đến có huấn, không thành tài được, không vào Tranh Long!

Như Viên Tông như vậy cuồng nhân, đến cùng vẫn là số ít.

Nếu hợp thì lại cùng có lợi, Tống Ngọc cùng Bảo Đình Bác, đều là người thông minh, tự nhiên biết nên lựa chọn thế nào.

Nhìn Bảo Đình Bác đi xa bóng người. Tống Ngọc híp mắt lại, đã là vận lên vọng khí thần thông.

Liền thấy Bảo Đình Bác đỉnh đầu, màu xanh bản mệnh đứng thẳng. Xanh nhạt khí tràn ngập toàn thân, xanh um tươi tốt giai khí phù.

Hắn có Tĩnh Quốc Công vị trí tại người, có này số mệnh rất bình thường.

Tống Ngọc thấy này, nhưng là tỉnh ngộ: "Số mệnh cùng thực lực móc nối, ở đâu đều là như vậy! Bảo Đình Bác có công vị, như còn có đất phong. Tất là thuần thanh số mệnh, thậm chí còn có thể mang tử khí! Nhưng hiện tại. Số mệnh chỉ có xanh nhạt, này vẫn là dựa vào danh tiếng gia vận chống đỡ nguyên có!"

Bảo Đình Bác số mệnh. So với Tống Ngọc đến, còn thấp hơn trên mấy phần, bởi vậy liền có thể nhìn ra hai bên so sánh thực lực.

Cũng khó trách Tống Ngọc vừa ném ra cành ô-liu, hắn liền tiếp thu.

"Nhưng việc này đối với Cô cũng là có nhiều chỗ tốt!" Tống Ngọc quan sát tự thân, lẩm bẩm nói.

Liền thấy Bảo Đình Bác đáp ứng cùng Tống Ngọc thông gia sau, Tống Ngọc đỉnh đầu, liền bỗng có thêm một đại khối màu vàng mây khói.

Mảnh này màu vàng mây khói hùng vĩ thâm hậu, lại không ngừng chuyển hóa thành thanh khí, tụ hợp vào Tống Ngọc đỉnh đầu số mệnh bên trong.

"Màu vàng? Bảo gia chống đỡ, xem ra cường độ rất lớn a!" Tống Ngọc tự nói.

Bảo gia chi toàn thể số mệnh, cũng chỉ là màu vàng, hiện tại chi ra nhiều như vậy số mệnh, phỏng chừng cũng là vận dụng căn bản, có thể thấy được đối với Tống Ngọc coi trọng!

Cái này cũng là song thẳng việc, Tống Ngọc quan sát Kiến Nghiệp khí tượng, liền thấy đại biểu châu mục mây khói, đã lão đà lão đảo, Bảo gia gia tộc số mệnh, nhưng là càng dày đặc hơn mấy phần.

Nhất thời biết Bảo gia cùng chính hắn một Ngô Châu thực tế người chấp chương thông gia, được chỗ tốt cũng là không nhỏ.

Này còn chỉ là song phương đầu lưỡi dính ước, liền có như thế khí tượng, đợi được ngày đại hôn, khí số lại nên làm gì cường thịnh?

Tống Ngọc đột nhiên phát hiện, trước hăn đối với này thế Môn Phiệt thế gia thực lực phỏng chừng, vẫn còn có chút tính sai.

...

Từ khi Tống Ngọc cùng Bảo Đình Bác gặp mặt sau, thời gian đã qua mấy ngày.

Kiến Nghiệp trong thành nhưng vẫn không gặp động tĩnh gì.

Tống Ngọc không để ý chút nào, đối với thuộc hạ xin mời chiến, cũng là cười nhạt từ chối.

Kiến Nghiệp chính là châu thành, Triệu Bàn lại là tôn thất, làm mấy năm châu mục, dưới đáy cũng có một nhóm người tay.

Dù là Bảo gia liên thủ với Bạch Vân Quan, cũng cần cẩn thận chuẩn bị.

Nhưng hai người lẫn nhau, ít nhất có mấy thành năm! Tống Ngọc rõ ràng trong lòng, mới có thể Lã Vọng buông cần.

Lúc này có cảm ứng, hướng về Kiến Nghiệp phương hướng nhìn tới, liền thấy ba đạo khí trụ đứng thẳng.

Trung gian một đạo, đại biểu chính là châu mục Triệu Bàn cùng triều đình sức mạnh, bạch bên trong mang hồng, màu đỏ ít.

Chu vi hai đạo, một đạo chính là Bảo gia số mệnh, có màu vàng, so với châu mục số mệnh nhỏ mấy lần.

Một đạo chính là Bạch Vân Quan, hồng hoàng giao nhau, mờ mờ ảo ảo.

Đột nhiên, đại biểu Bảo gia cùng Bạch Vân Quan hai đạo số mệnh, liền hợp lực giết hướng về châu mục khí trụ.

Châu mục số mệnh tuy rằng chất lượng không được, nhưng thắng ở hùng vĩ, thể tích uyên bác, không sợ tiêu hao, cùng hai đạo số mệnh đối đầu hao tổn.

"Ừm! Đại Càn trị quốc trăm năm, tổng còn có chút căn cơ!" Tổng Ngọc yên lặng nghĩ.

Đang lúc này, chỉ thấy châu mục số mệnh bỗng nhiên hơi động, một đạo bạch bên trong mang theo vài tia màu đỏ số mệnh, liền từ bên trong đi ra ngoài, gia nhập Bạch Vân Quan số mệnh bên trong, cộng đồng vây quét châu mục số mệnh.

Này màu trắng khí trụ, phân lượng không nhỏ, một thoáng liền đem châu mục số mệnh mang đi ba phần mười!

Cứ kéo dài tình huống như thế, châu mục số mệnh liên tục bại lui.

"Này tất là tiền nhậm phòng giữ số mệnh rồi!"

Tổng Ngọc kết hợp tự thân tình báo, đối với những này số mệnh nội tình, đều là rõ như lòng bàn tay.

Rốt cục, ở ba đạo số mệnh vây giết dưới, châu mục số mệnh ầm ầm tản ra, không lại ngưng tụ.

Tổng Ngọc lông mày hơi động: "Xem ra trong thành đã là chuẩn bị động thủ!"

Quả nhiên, Trần Vân bước nhanh lại đây: "Chủ công! Có mật thư!"

Liền đệ cái trước viên thuốc.

Tống Ngọc tiếp nhận mở ra, bên trong một tờ giấy, chỉ viết "Buổi trưa ba khắc, đông" chữ, nhìn có chút không đầu không đuôi.

Nhưng Tống Ngọc rõ ràng, đây chính là hiển thành ám hiệu.

Căn cứ cùng Bảo Đình Bác ước định, mật thư trên tin tức, đều là phản tả, phiên dịch lại đây, chân chính hiển thành thời cơ, hẳn là giờ Tỵ ba khắc, Tây Môn!

Giờ Tỵ ba khắc sao? Tống Ngọc ngẩng đầu, Thái Dương đã sắp đến bầu trời ở giữa.

Nhưng là nhanh hơn, điều này cũng cùng vừa nãy nhìn thấy số mệnh chi tượng tương xứng.

Tống Ngọc không do dự nữa , khiến cho: "Truyền Cô mệnh lệnh! Triệu tập chúng tướng!"

Cùng lúc đó, Kiến Nghiệp trong thành, Châu Mục phủ bên trong.

Triệu Bàn kịch liệt ho khan, khăn mặt trên đã là dính đầy máu tươi.

"Đại nhân! Bảo đảm trọng thân thể quan trọng a!" Vừa thân tín mau mau khuyển.

"Khắc khục... Đại Càn giang sơn đều rơi vào tình cảnh như thế, lão phu một giới thân thể tàn phế, lại đáng là gì đây?"

Triệu Bàn vô tình phát tay một cái, lại tiếp nhận hầu gái trong tay bát ngọc, này bát ngọc thuần trắng, mặt trên ẫn có oánh quang, trung gian nhưng cái đĩa đen thù lù chắt lỏng, một luồng nồng nặc mùi thuốc, liền tản mát ra.

"Đại nhân! Vương đại phu đã nói rồi, này 'Mân Xuân Tán' chính là hồ lang chi dược, tuy rằng có thể tạm thời ngăn chặn thương thế, sau đó phát tác, nhưng càng là phiền phức..."

Tâm phúc nói, âm thanh thì có chút nghẹn ngào, tuy rằng biết rõ vô dụng, vẫn là làm cuối cùng nỗ lực.

"Không cần phải nói rồi! Lão phu vô năng! Khiến Ngô Châu thế cuộc bại hoại đến đây, chết rồi đều không còn mặt mũi đối với liệt tổ liệt tông!"

Triệu Bàn trong mắt, có chứa tơ máu, giọng căm hận nói.

Đem Mân Xuân Tán uống một hơi cạn sạch, chỉ là chốc lát, liền cảm giác một luồng ấm áp tự trong bụng bay lên, lan tràn đến toàn thân, khiến này gần đất xa trời thân thể, lại nhiều hơn mấy phần khí lực.

"Lão phu gọi người tới, không phải là vì nghe cái này, phòng bị xử lý đến làm sao?" Triệu Bàn sắc mặt khôi phục không ít, ở hầu gái sắm phù dưới ngời vào bàn học mặt sau, liền hỏi.

"Ở các trên tường thành, đều sắp xếp nhân thủ! Chỉ là ta quân không đủ vạn người..."

"Không đủ nhân lực, tự có thể điều dân tráng, hoặc là được xuất bản gia mượn tư binh, vẫn cần ta dạy cho người sao?"

Triệu Bàn liền hừ lạnh.

"Kiến Nghiệp bách tính, sợ hãi Tống Ngọc đồ thành, cũng không dám lên thành tường." Này tâm phúc liền mặt lộ vẻ khó khăn, trước Tống Ngọc đồ thành, có một phần nguyên nhân, chính là dân tráng tự phát tổ chức thủ thành, này trải qua Tống Ngọc truyền bá, các phủ bách tính, đều là biết được, nơi nào còn dám lên thành?

"Cho tới thế gia! Ngoại trừ Bảo gia ở ngoài, cái khác thế gia, quyền tiền quyền vật, đều là tích cực, nhưng đáng tiếc tư binh đều bị Tống Ngọc chôn giết, đã là ra không được nhân thủ..."

Kiến Nghiệp trong thành thế gia, không ít đều tham gia lần trước Đan Dương đại chiến, tinh nhuệ tư binh ra hết, hy vọng có thể cho Tống Ngọc mang đến trăm đả kích nặng.

Không muốn Tống Ngọc mặt hắc tâm tàn nhẫn, không chỉ có phá Đan Dương, trực tiếp hơn đem tư binh chôn giết.

Khiến những thế gia này, trong lòng đau thổ huyết, hận Tống Ngọc tận xương sau khi, cũng là đánh không ra vũ lực đến rồi.

"Người không đề cập tới, lão phu ngã cũng suýt nữa đã quên..." Triệu Bàn đến cùng tuổi không nhỏ, lại sinh bệnh nặng, tư duy liền không trước đây linh hoạt.

Lúc này con mắt hơi chuyển động: "Bảo gia phương diện, gần nhất có thể có dị thường?"

Trước các thế gia ra tay, Bảo gia nhưng là không đếm xỉa đến, chỉ lo thân mình, để Triệu Bàn cảm giác thấy hơi cao thâm khó dò.

"Gần nhất... Gần nhất vẫn đóng chặt cửa lớn tạ khách, không có dị thường!" Tâm phúc suy nghĩ một chút, trả lời nói.

"Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!" Triệu Bàn thở dài một hơi.

Lại không yên tâm ra lệnh: "Người giám sát tay gấp bội! Đây là ngàn cân treo sợi tóc, không muốn lười biếng!"

"Thuộc hạ hiểu được!" Tâm phúc gật đầu nói.

Trong lòng, thì có điểm tối tăm, ở ngoài có Tống Ngọc đại quân, đối nội còn muốn như vậy phòng bị, mặc cho ai cũng có thể nhìn ra, lúc này Kiến Nghiệp thành, đã là hiểm như nguy trướng!

Thấy tâm phúc sắc mặt trầm thấp, Triệu Bàn nhẹ nhàng ho khan dưới: "Lão phu biết muốn lấy một vạn người tay, đối kháng 50 ngàn đại quân, có chút làm khó người... Yên tâm... Lão phu đã dâng thư triều đình, thỉnh cầu Thiên binh giúp đỡ!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 222: Bắt

"Hiện tại quan bên trong đại loạn, Viên Tông mưu phản, Thiên binh thật sự sẽ đến sao?" Tâm phúc trong lòng nghĩ, cũng không dám đặt câu hỏi.

Làm như nhìn ra thuộc hạ oán thầm, Triệu Bàn trên mặt hiện lên vài tia ửng hồng, giải thích nói.

"Khắc khục... Nếu là trước, Đại Càn Cửu Châu đều ở đại loạn, bất luận làm sao đăng báo, đều chỉ có thể đá chìm biển lớn..."

"Nhưng bây giờ không giống! Kiến Nghiệp như dưới, cái kia toàn bộ Ngô Châu, đều sẽ rơi vào Tống Ngọc một người tay! Đây chính là cổ Cửu Châu một trong a!"

"Lời nói đại bất kính! Chính là hiện tại triều đình, cũng nhiều nhất chưởng khống Ung châu quan bên trong, còn không sánh được Tống Ngọc!"

"Uy thế như vậy, mấy là đệ nhất thiên hạ đại chư hầu, ai muốn thấy? Bất luận là Viên Tông vẫn là hoàng thất, nói vậy đều sẽ tạm thời thả xuống ân oán... Đây chính là cơ hội của chúng ta rồi!"

"Đại nhân cao minh..." Tâm phúc trên mặt mới vừa mang chút sắc mặt vui mừng, lại đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận tiếng hò giết.

"Giết!", "Giết a!"

Thanh âm này là gần như vậy, hầu như ngay khi châu mục cửa phủ đệ.

Nhiều năm qua kinh nghiệm, để này tâm phúc trong nháy mắt phán đoán ra vị trí, nhưng kết quả này, trái lại làm hấn cả người như rơi vào hầm băng.

"Bàng! ! !" Hưu gái bị giết thanh doạ đến, trong tay bát ngọc hạ nát tan trên đất.

"Thật tặc tử!" Triệu Bàn lúc này, nhưng là cực kỳ bình tĩnh, nói: "Người đi ra ngoài! Nhìn là chuyện ra sao!"

"Vâng!" Tâm phúc một giật mình, mau mau đứng dậy ra ngoài.

Mấy là trong nháy mắt, liền xoay chuyển trở về, trên mặt màu máu mất hết, như cùng chết người.

"Vương Bàn phản rồi! Còn có Bảo gia, hợp ra tinh binh đánh lên biệt thự! Hiện nay đã giết tới tiền viện, đại nhân không đi nữa. Liền không kịp rồi!"

"Quả thế! Quả thế!" Triệu Bàn nghe được tin tức, nhưng là rơi vào trong thất thần.

Một lát sau, hai hàng thanh lệ. Liền chảy xuống: "Cái này chẳng lẽ thực sự là thiên không hữu ta Đại Càn? Mới trước tiên có Viên Tông, sau có Tống Ngọc..."

"Đại nhân! Kính xin bảo lưu hữu dụng thân a!" Tâm phúc quỳ xuống đất khuyện, cũng là lệ như suối trào.

Hắn tùy tùng Triệu Bàn nhiều năm, làm sao không nhìn ra lúc này lão thủ trưởng, đã sinh ra tử chí!

"Tiên đế mệnh ta vì là châu mục, ta nhưng không chỗ nào chiến tích, phản luy Ngô Châu liền không trọng. Bây giờ càng là liền châu thành đều muốn thất thủ, ta hổ thẹn vậy! Lúc này lấy tử tạ tội!"

Triệu Bàn nhẹ giọng nói, lời nói tuy nhẹ. Nhưng là như chặt đinh chém sắt!

Ầm ầm! ! !

Hai cái giáp sĩ trên người mang theo vết thương thật lớn, bay ngược tiến vào trong viện.

Tâm phúc nhận ra, đây là phòng thủ ngoại môn thị vệ, không muốn kẻ địch hành động như vậy mãnh liệt. Lại trực tiếp tìm tới chỗ này. Chẳng lẽ còn có bên trong quỷ quấy phá?

Lập tức cười khố, chính là không có, cũng không cách nào cứu vãn lại.

Vũ khí tha tiếng vang lên, Trình Tâm một thân thiết giáp, trước tiên đi vào, Dương Vân theo sát ở phía sau, như thân binh thị vệ.

"Là người! Tuần bố Trình Tâm?" Này tâm phúc hơi hơi ở trong đầu quá dưới, phải đi ra người họ tên.

"Liền người cũng phản sao?" Tâm phúc cười khố.

"Ta ở ba năm trước. Chính là Bảo gia người rồi!" Trình Tâm mặt không hề cảm xúc, trong miệng nói.

"Quả là trăm phương ngàn kế a!" Tâm phúc lắc đầu một cái."Quên đi, ta đều đã thấy ra rồi!"

Ròng rã y quan, khuôn mặt bình tĩnh, "Xem ở người ta cộng sự một hồi phần trên, cầu người buông tha nhà của ta người!"

Trình Tầm trên mặt vừa kéo, "Yên tâm! Người nhà của người, ta tự dưỡng chi! An tâm đi thôi!"

Trường đao trong tay, trực tiếp đâm vào người này ngực!

"Đa tạ!" Đây tâm phúc khoe miệng chảy máu, nhưng vẫn là mỉm cười nói.

Trình Tầm rút ra trường đao, mang theo đại bông máu tươi, đây tâm phúc thân thể ngã xuống đất, khí tuyệt bỏ mình.

"Thế nào? Có phải là cảm thấy có chút không đành lòng?" Trình Tầm ngồi xổm người xuống, đem đây tâm phúc hai mắt khép lại, hỏi.

"Chẳng qua là cảm thấy có chút tàn khốc..." Dương Vân trải qua mấy năm qua rèn luyện, nhìn qua thành thực không ít, đồng thời trải qua Thành Hoàng Thần lực rót vào người, mặt sau vừa học võ nghệ, đã xem như là văn võ song toàn.

"Đây chính là thời loạn lạc a! Người tài hoa võ công, ta đều là yên tâm, liền đây tâm thái, đến sửa đổi đến..."

Trình Tầm cũng không quay đầu lại nói.

"Đa tạ cậu đề điểm, ta đỡ phải rồi!" Dương Vân trong lòng không biết là tư vị gì, nhưng vẫn là đáp ứng nói.

"Theo ta vào đi thôi!" Trình Tầm nhanh chân tiến vào.

Liền thấy một cái như hoa như ngọc hầu gái, nhìn dáng dấp, mới mười lăm, mười sáu tuổi: "Tướng quân tha mạng a!"

Trình Tầm con mắt đều không nháy mắt, ánh đao lướt qua, đầu người bay ra!

Chỗ ngồi Triệu Bàn, nhìn thấy giết người tại chỗ, nhưng cũng mặt không hề cảm xúc.

"Vương Bàn đây? Tại sao còn chưa tới!" Triệu Bàn nhìn Trình Tầm, liền quát hỏi.

Tuy rằng hăn lúc này tay trái gà không chặt, Trình Tầm chỉ cần hơi động đến đao thương, liền có thể đưa hăn vào chỗ chết, nhưng hay là hỏi ra khẩu.

Triệu Bàn ngồi ở vị trí cao nhiều năm, chính là lúc này, trên người số mệnh vẫn không có tan hết, Trình Tầm bị hăn hét một tiếng, trong lòng đại lẫm.

Lập tức sắc mặt đỏ lên, thẹn quá thành giận, trường đao hơi động, đã nghĩ để người này đầu một nơi thân một nẻo.

Đáng tiếc quay về Triệu Bàn ánh mắt, vẫn là trong lòng mát lạnh, tức giận giảm hơn nửa.

Bên ngoài tiểu quan hầu gái, tự có thể tùy ý chém giết, nhưng Triệu Bàn thân là châu mục, không phải là hăn này một cái chỉ là tiểu tốt có thể quyết định vận mệnh.

Ngay sau đó ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Vương Bàn tướng quân chính đang lĩnh vương sư vào thành, kính xin châu mục đại nhân đợi chút!"

Nhìn lại lệnh: "Các người ở đây cố gắng bảo vệ đại nhân, không nên rời đi một bước!"

"Vâng!" Mặt sau mấy cái sĩ tốt, liền cầm vũ khí, đứng ở Triệu Bàn trước mặt, dường như trông giữ tù phạm.

"Hắc! Còn già hơn phu được các người nhục nhã sao?"

Triệu Bàn cười gằn, lập tức hô to: "Tiên đế! Liệt tổ liệt tông! Bàn hổ thẹn a! ! !"

Thân thể đột nhiên thoát ra, chu vi binh sĩ, không nghĩ tới từ ông già này trong thân thể, còn có thể truyền ra sức mạnh lớn như vậy, đều là phản ứng không kịp nữa.

Triệu Bàn cái trán đánh vào trên cây cột, đem cái này xà nhà đều là chấn động đến mức đại động.

Lập tức đầu uốn một cái, cái trán máu tươi tuôn ra, thân thể ngã xuống bất động.

"Cậu! Hắc chết rồi!" Dương Vân tiến lên, đưa tay thăm dò Triệu Bàn hơi thở, lập tức lắc đầu một cái, sắc mặt đau thương.

"Ai! Xúi quẩy! Xúi quẩy!"

Trình Tầm liền thán, nói: "Đem thi thể trông giữ được, đợi ta đi bẩm báo đại nhân..."

Kiến Nghiệp ngoài thành, Tống Ngọc nhìn Tây Môn bên trên, thì có một làn sóng giáp sĩ đột nhiên giết ra, xua tan thủ vệ sĩ tốt. Mở cửa thành ra, không khỏi cười to.

Thuộc hạ tướng lĩnh, nhưng là hai mặt nhìn nhau.

Tuy rằng ít đi cái cơ hội lập công. Nhưng Kiến Nghiệp thành cao trì thâm, nếu là ngành công, còn không biết muốn tử thương bao nhiêu, ngoại trừ người cá biệt ở ngoài, đều là hỉ ưu nửa nọ nửa kia.

Thấy cửa thành mở ra, trước đạt được Tống Ngọc mệnh lệnh Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân, liền mang thủ hạ lập tức vọt vào trong thành.

Tiếp đãi đến Hắc Vũ Kỳ toàn bộ vọt vào cửa thành. Tống Ngọc đã biết đại cục đã định.

Lúc này ngẩng đầu, liền thấy rõ Kiến Nghiệp triều đình lưới pháp luật triệt để tàn tạ, Tống Ngọc quân khí số mệnh không ngừng tràn vào.

Mà vào lúc này. Đại biểu châu mục Triệu Bàn số mệnh chi trụ, cũng là triệt để bôn hội, sụp đổ.

"Này tất là Triệu Bàn bỏ mình chi tượng!" Tống Ngọc trong lòng thầm nói.

Lập tức trong lòng tư vị khôn kể.

Vì cái này tố ngữ kỳ danh, nhưng chưa từng gặp gỡ kẻ địch. Cảm thấy tiếc hận.

Triệu Bàn chính là tôn thất. Quan thanh rất tốt, ở châu mục mặc cho trên, cũng thực tại làm chút thực sự, với dân có ân.

Làm sao Đại Càn lật úp, chính là nhất định, bất kỳ cứu lại cử động, đều là không làm nên chuyện gì.

"Báo! Ta quân đã công phá châu mục biệt thự, Triệu Bàn tự sát. Trong thành mấy chỗ, còn có sĩ tốt gắng chống đối. Diệp tướng quân cùng La tướng quân, chính đang vây quét!"

"Điều người bắn nỏ cùng loại nhỏ máy bắn đá đi vào, đem người phản kháng giết hết!"

Lúc này còn phản kháng, tất là tử trung, lưu chi không được. Tống Ngọc đối với Triệu Bàn mặc dù có chút thương thức, nhưng không có nghĩa là sẽ bỏ qua cho thuộc hạ của hắn.

"Vâng!" Lính liên lạc rất nhanh xuống.

Tống Ngọc thấy Kiến Nghiệp trong thành, lại có mấy đạo khói đặc bay lên, hơi nung mảy.

"Mệnh cứu hỏa đội đi vào cứu hỏa, quân pháp đội dò xét trong thành, duy trì trật tự! Toà này Kiến Nghiệp thành, sau đó chính là Cô thủ phủ rồi!"

Kiến Nghiệp một thoáng, toàn bộ Ngô Châu toàn cảnh, đều ở năm trong bàn tay.

Ở tranh bá thiên hạ trong quá trình, cũng là đi tới một bước dài!

Tống Ngọc trong lòng trống rỗng, cũng không biết là cái gì tư vị.

Trước kia Tân An khởi binh từng hình ảnh, bao quát tàn tòng quyền, Lý Như Bích các loại kẻ địch mặt, từng cái tự trong đầu hiện lên.

Không khỏi có chút ngậm dại...

"Chúc mừng Chủ công! Nhất thống Ngô Châu!" Dưới đáy thuộc hạ, có thể không nhiều như vậy cảm khái, đều là quỳ xuống chúc mừng.

Thuộc hạ âm thanh đem Tống Ngọc tự trong trầm tư đánh gãy đi ra, thấy thuộc hạ đều là một mặt kích động khó nhịn vẻ, không khỏi nở nụ cười.

"Đều lên thôi!"

...

Giữa bầu trời, tích tí tách lịch hạt mưa tung xuống, đem Kiến Nghiệp trong thành mùi máu tanh tẩy đi.

Tới vũ quá sơ tình, ánh nắng tươi sáng, lại là một bộ vô cùng tốt khí trời.

Lúc này khoảng cách Kiến Nghiệp thành phá, đã qua năm ngày.

Bởi vì đặt xuống Kiến Nghiệp thương vong quá nhỏ, lại chuẩn bị đem Kiến Nghiệp coi như sau đó thủ phủ, Tống Ngọc luôn mãi cường điệu quân kỷ, không được quấy nhiễu dân, đồng thời giết mấy chục vọng tưởng tầy lược một phen lão binh, đem đầu lâu quái ở cửa thành trên, làm cảnh giới.

Được này ảnh hưởng, Kiến Nghiệp trật tự bên trong thành rất nhanh khôi phục cũng vững vàng vận hành lên.

Dần dần, Kiến Nghiệp đầu đường trà lâu tửu quán, Bồ Điểm lương phô, đều là lục tục khai trương.

Bách tính đồn dập trên đến đầu đường, trắng trợn chọn mua tiêu phí, tựa hồ đang chúc mừng sống sót sau tai nạn vui sướng.

Thời cổ loạn binh cực kỳ đáng sợ, theo thành phá có bao nhiêu tầy lược, tuy rằng không Tống Ngọc đồ thành kinh khủng như vậy, nhưng đối với bách tính tới nói cũng không dễ dàng vượt qua.

Hiện tại thấy Tống Ngọc đại quân không mấy may tơ hào, không khỏi đều là hân hoan vui sướng.

Trước kia châu mục biệt thự, lúc này đã bị quét tước đi ra, làm Tống Ngọc lâm thời hành cung.

Bên trong thư phòng, Tống Ngọc liền làm: "Ngô Châu tân định, các loại việc vật vãn thiên đầu vạn tự, đều muốn từng cái làm rõ, này không phải một người việc, truyền Cô ý chỉ, đem Ngô Nam sáu ty cùng nội các đều di chuyển đến Kiến Nghiệp!"

"Còn có cái khác cơ cấu, như Diễn Võ Đường, chính sự đường các loại, cũng phải ở Kiến Nghiệp mở!" Tống Ngọc suy nghĩ một chút, lại bổ sung nói.

"Vâng!" Trầm Văn Bân ghi nhớ, trải qua trau chuốt sau, lại do Tống Ngọc dùng tới Ngô Hầu ngọc ấn, liền hình thành mệnh lệnh phát đưa đi.

"Hiện tại sự vụ bận rộn, đợi được Mạnh Trục mấy cái sau khi đến, người liền có thể ung dung chút rồi!" Tống Ngọc nhìn Trầm Văn Bân trong mắt có tơ máu, biết Kiến Nghiệp sự vụ đông đảo, chính mình mang thân tín lại ít, Trầm Văn Bân trên người nhiệm vụ rất nặng, đã mấy ngày không phải nghỉ ngơi, không khỏi nói.

"Hôm nay có thể thấy Chủ công đại nghiệp sắp thành! Văn Bân chính là vừa chết, cũng không có hám rồi! Chỉ là lao khổ, lại đáng là gì đây?"

Trầm Văn Bân con mắt đỏ chót, lại nước mắt chảy xuống.

Biết quân trước thất nghi, lại mau mau lau đi, chỗ mai phục thỉnh tội.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 223: Đại Hôn

Đại Càn thế giới, cực kỳ coi trọng gia tộc truyền thừa. .

Trầm Văn Bản tuy không phải Tổng gia người, nhưng cũng là Tổng Ngọc mẫu tộc, thấy Tổng Ngọc tiền đồ, chợt cảm thấy cực kỳ vui mừng.

Đối với những này, Tổng Ngọc tuy có cảm xúc, nhưng còn không khắc sâu, bởi vì xuyên qua sống lại, lại vì là Thần linh, luôn cảm thấy cách một tầng, tuy rằng người ngoài không hẳn có thể phát hiện, nhưng mình vẫn là rõ ràng.

Mau tới trước nâng dậy Trầm Văn Bản, nói: "Luận quan hệ, người cùng Cô thật lâu, công huân trác, luận bối phận, người vẫn là Cô biểu ca đây! Chỗ này lại không người ngoài, hà tất như vậy!"

"Phải! Là!" Trầm Văn Bản dùng ống tay lau nước mắt, lại có chút nghi đồng thái độ.

Tổng Ngọc không nói gì, lập tức nhìn hắn đỉnh đầu một cái vàng óng ánh bản mệnh, lại có chút mừng rỡ.

Trầm Văn Bản nguyên bản chỉ là màu đỏ bản mệnh, tuy có tài cán, nhưng giới hạn ở cách cục, như không hề tăng lên, sau đó đem rất khó đuổi tới Tổng Ngọc bước tiến.

Lần này chinh phạt Ngô Châu, Tống Ngọc mang tới Trầm Văn Bản theo quân, chính là nổi lên mài giũa tâm ý, hiện tại quả nhiên đột phá bản mệnh, thu được lên cấp.

Tống Ngọc trải qua mấy lần thí nghiệm, đã đến ra sửa bản mệnh phương pháp.

Một là thu được công đức, sửa mệnh cách, này là căn bản nhất phương pháp.

Hai là tiêu hao lượng lớn số mệnh, không tiếc vốn liếng, trước tiên quải lấy quan lớn tán chức, lấy bồi dưỡng cách cục, đợi được đột phá, lại cho lấy thực quyền. Nhưng phương pháp này tiêu hao quá lớn, chỉ có vì là người cá biệt ngoại lệ. Nếu muốn phổ cập, nhưng là không thể.

Đệ tam chính là trải qua đại biến, ở thiên mệnh đại vận kịch liệt gút mắc bên trong gọi ra tự thân mệnh cách thăng hoa. Này liền hoàn toàn xem vận khí.

Trầm Văn Bản đầu tiên là có chính lục phẩm viên chức, mỗi ngày đều có thuộc về mình một phần số mệnh tẩm bổ, cư di khí, dưỡng di thể. Bất tri bất giác.

Lại tùy tùng Tống Ngọc nam chinh bắc chiến, tăng cường tự thân căn cơ từng trải, lần này bản mệnh lên cấp. Cũng coi như nước chảy thành sông.

Đang muốn, thì có người hầu đi vào bẩm báo nói: "Chủ công! Hạ Đông Minh cầu kiến!"

"Truyền!" Tống Ngọc nói.

"Chủ công! Thần xin cáo lui!" Trầm Văn Bản biết mình hiện tại đáng vẻ không hợp, mau mau nói.

Trầm Văn Bân bóng người vừa biến mất ở phía sau rèm, liền truyền đến Hạ Đông Minh ôn hòa âm thanh: "Thần Hạ Đông Minh gặp Chủ công!"

"Ừm! Đứng lên đi!"

Tống Ngọc đi tới một chỗ đàn giá gỗ trước, nơi này bày mấy cái văn vật đồ cổ, đều là hiếm thấy tinh phẩm.

Tống Ngọc theo tay cầm lên một cái tế cảnh bình ngọc, thấy ngọc chất nhẵn nhụi. Một chưởng có thể nắm, thợ khéo lại cực kỳ tinh xảo, khiến cho người yêu thích không buông tay. Không khỏi nói: "Xúc tu sinh ôn, xem ra là thuần lấy ôn ngọc làm ra! Đây bình lai lịch không nhỏ!"

"Đây bình chính là tiền triều khánh hầu mến yêu đồ vật, có người nói thực người đến ngọc, nhật chiếu khói bay. Thần dị cực kỳ. Khánh hầu biết được sau, tiêu tốn mười vạn tiền mua lại, cũng nhờ được cao thủ thợ thủ công đem cả khối ôn chạm ngọc thành này bình, yêu thích không buông tay, đồng thời này bình tính ôn, thường xuyên thưởng thức có thể điều trị trong cơ thể năm khí, kéo dài tuổi thọ, chính là dị bảo! Tiền triều diệt sau khi. Trần trọc rơi vào Triệu Bàn trong tay!"

Hạ Đông Minh phụ họa nói, đối với bình ngọc lai lịch thuộc như lòng bàn tay.

"Người gia học uyên thâm. Quả là bất phàm!" Tống Ngọc tán cú, lại hỏi, "Cô hoá người đến đây, có hai việc muốn người đi làm!"

"Xin mời Chủ công dặn dò!" Nói đến chính sự, Hạ Đông Minh nghiêm mặt, hành lễ nói.

"Đây hai cái chính là Cô đại hôn cùng xưng công việc, người là Lễ ty lang trung, chỉ có người làm mới thích hợp!"

Này hai cái, đều là đại sự, Hà Đông Minh trong lòng căng thẳng, quỳ xuống đất dập đầu: "Thần tất tận tâm tận lực, đem đại lễ làm thỏa đáng!"

"Ừm! Bảo gia chính là Môn Phiệt, chú ý lễ pháp, nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chinh, xin mời kỳ, thân nghênh chờ thêm trình đều muốn hợp cổ lễ, không muốn cho người chê cười."

"Còn có! Xưng công không cần quá mức tiêu hao, Cô xem đem tòa phủ đệ này tu dưới, liền có thể trở thành hành cung rồi!"

Tống Ngọc suy nghĩ một chút, vẫn là nói.

"Vâng!" Có những này, cơ bản phương hướng chính là định ra rồi, sau khi, chỉ cần bù đắp chi tiết nhỏ liền có thể, Hà Đông Minh Tâm bên trong đại thở một hơi, mau mau đáp lời: "Vâng!"

Tống Ngọc thân là Quận chúa, mệnh lệnh phát xuống, tự nhiên chấp hành cực nhanh, sau ba ngày, nội các ban ngành liền đến Kiến Nghiệp, trải qua ngăn ngại rèn luyện, liền bắt đầu vận chuyển lên, cuối cùng cũng coi như đem Tống Ngọc cùng Trầm Văn Bân từ nặng nề công văn bên trong hơi hơi giải thoát đi ra.

Cùng nội các cùng đi, còn có một nhóm lớn người, Tống Ngọc sau khi chuẩn bị lấy Kiến Nghiệp dẫn đầu phủ, đương nhiên phải đem sào huyệt di chuyển.

Đồng thời, còn có đại hôn việc, liền với Tống Tử Khiêm vợ chồng, đều bị nhận được Kiến Nghiệp.

Tuy rằng này thế hôn nhân cũng chú ý cha mẹ chi mệnh, môi chước nói như vậy, nhưng Tống Ngọc tự nhiên không giống, mình làm chủ liền đem việc kết hôn định ra, để Tống Tử Khiêm có chút bức mình, lập tức cũng là bất đắc dĩ.

Nhưng nhớ tới nhi tử cưới chính là Tĩnh Quốc Công chi nữ, gia thế nhất lưu, nhân phẩm hình dạng đều là ưu tú, Tổng Tử Khiêm lại có chút mừng rỡ, trong lòng tư vị, thực tại phức tạp.

Mười tháng mười bảy, đại cát ngày, nghi giả cưới, tổng bảo hai nhà hôn lễ, liền định ở đây ngày cử hành.

Bận rộn nhiều ngày sau, ngày đó, cuối cùng đến, ngày hôm đó cuối thu khí sáng, trời trong nắng ấm, có thể cái gọi là trời tốt.

Toàn bộ Kiến Nghiệp thành, ngày hôm đó, đều náo nhiệt lên.

Liên với hai bên cửa hàng, bách tính nhà dân, đều ở tự trước cửa nhà cúp máy thái điều, toàn bộ Kiến Nghiệp phủ thành nhìn qua, đều có vui mừng khí tức.

Tổng Ngọc làm trên thực tế Ngô Châu người nắm quyền, chính là Kiến Nghiệp bách tính thanh thiên cha mẹ, không thể kìm được không thận trọng, phổ thông bình dân bách tính, điểm ấy nghênh khếp lại ý ánh mắt vẫn có.

Hôn lễ địa điểm, tự nhiên tuyển ở trước kia châu mục biệt thự.

Bởi Tổng Ngọc giành trước công chiếm một châu, chính là có tư cách đấu võ thiên hạ Tiềm Long, lại là cùng Bảo gia đại hôn, nhất thời thiên hạ chú ý, trình diện tân khách, còn như cá diếc sang sông.

Ở này bên trong, tự nhiên không thiếu các đại chư hầu thế lực thám tử, muốn thừa dịp hỗn loạn, đánh thăm dò hư thực.

Nhưng Cẩm y vệ, Bạch Vân Quan, Thành Hoàng thế lực ra hết, đem lòng mang ý đồ xấu thám tử, hết mức hóa thành phân bón.

Lúc này bên trong đại sảnh, hồng cấm phô, vui sướng, khách đông.

Tống Ngọc thuộc hạ đều đến, đầu tiên là thăm hỏi bá kiến lão gia cùng lão phu nhân, thỉnh thoảng còn giúp sẵn liệu lý ở ngoài châu khách tới.

Một đám tân khách, chờ đợi một đôi người mới đến đây, nhưng cũng không dám mở miệng huyên nháo, tuy là hôn lễ, lúc này bầu không khí, nhưng tương đối nghiêm túc, dù sao Tống Ngọc thân phận, không phải chuyện nhỏ, trước lại truyền ra hung danh, ai dám làm càn?

Mọi người đợi đã lâu, mới vừa nghe đến lễ nghi quan một tiếng la lên.

Mọi người tại đây nhất thời lên tinh thần, hướng cửa lớn chú ý đi qua, chỉ thấy một kiệu một ngựa đến đại soái cửa, nhưng là tám người giơ lên đại kiệu tiến vào cửa chính.

Thế giới này có chính mình lễ nghi, đến cửa chính bên trong, có nha hoàn cùng bà nương đỡ tân nương rơi xuống cỗ kiệu, lúc này, Tống Ngọc xuống ngựa, vươn tay ra, huề ở tân nương tay.

Lúc này Tống Ngọc, thân mang đại hồng lễ phục, bên hông mang theo thắt lưng ngọc, đỉnh đầu ngọc quan, đường hoàng hoa lệ, lại giàu có hỉ khí, nhất thời đem trên người quân lữ khí sát phạt tách ra không ít, mọi người liền thấy rõ một cái thiếu niên nhanh nhẹn, mặt như ngọc, mục tự điểm tất, đẹp trai bất phàm, không khỏi đều là thầm khen.

Lúc này mới nhớ tới vị này Ngô Hầu, năm bất quá hai mươi, coi là thật là tuổi nhỏ tài cao, thành tựu đuổi sát các đời Thái Tổ.

Bảo gia tiểu thư lấy hồng sa che mặt, mọi người thấy không rõ tướng mạo, nhưng thân hình thướt tha, đường cong lả lướt, nhất cử nhất động, đều rất có phong cách quý phái.

Cùng Tống Ngọc đồng thời, càng là bổ sung lẫn nhau, dị thường xứng đôi, nhất thời để ở đây tân khách đều là đại tán: "Thật một đôi Kim đồng

Ngọc nữ!"

Tống Tử Khiêm vợ chồng, làm nhà đàn trai người đại biểu ngồi trên gia trưởng tịch.

Lúc này thấy đến nhi tử một thân hỉ phục xuất hiện, Tống Tử Khiêm trong mắt một đỏ, suýt nữa rơi lệ, nhưng là nhịn xuống.

Cho tới cái khác thuộc hạ, đều là chúc phúc, Chủ công cưới vợ sinh con, đại diện cho bọn họ thành tựu, cũng có kéo dài, tất nhiên là đại thiện.

Mọi người tại đây, tâm thái bách dạng, hôn lễ này, nhưng không bị ảnh hưởng chút nào, nhưng đang tiếp tục.

Cổ đại lễ nghi cực kỳ rườm rà, hôn nhân đại sự càng là như vậy, may là Tống Ngọc trải qua mười mấy năm học tập, cũng nhớ tới không ít, lại do Hạ Đông Minh trước đó đột kích học bổ túc một thoáng, ngược lại cũng có bài có bản.

Cho tới Bảo gia tiểu thư, càng là gia truyền ngôn ngữ, không cần lo lắng.

Lúc này, liền nghe lễ nghi quan lớn tiếng hô: "Giờ lành đến! Người mới chào!"

Tống Ngọc cùng Bảo gia tiểu thư, liền tiến vào đại sảnh.

Lúc này hôn lễ, quan trọng nhất một cái quá trình, chính là "Cộng lao mà thực, lễ hợp cẩn mà ẩm" .

Mang ý nghĩa phu thê bắt đầu từ hôm nay, liền đồng cam cộng khổ.

Đầu tiên là người mới cộng lao mà thực, cái gọi là "Lao", chính là món ăn mặn.

Lúc này tự nhiên có phù dâu bưng tiểu bàn trà, mặt trên bày ba loại món ăn mặn, đều là bếp trưởng tỉ mỉ làm ra, làm sao nghi thức cần, chỉ là hơi hơi động động chiếc đĩa, liền không lại dùng.

Lập tức, cần lấy tửu súc miệng, cộng ba lần, trước hai lần dùng tước, một lần cuối cùng dùng cần, vợ chồng các chấp nhất mảnh mà ẩm, xứng là lễ hợp cần mà ẩm.

Nghi thức qua đi, tân phu cô dâu hễ hành ập lễ.

Những này qua đi, chính là lạy trời đất cùng cao đường.

Tống Ngọc trước tiên cùng Bảo gia tiểu thư đi tới trong viện, quay về trời xanh ba bái.

Lập tức, quay lại nội đường, hướng về gia trưởng chỗ ngồi cha mẹ hành lễ, cũng là ba bái.

Cuối cùng, chính là phu thê giao bái.

Lúc này, toà bên trong tân khách đều cùng kêu lên tán tụng "Thiên trường địa cửu, vì là người giai duyên" .

Hôn lễ nghi thức tới đây, chính là xong xuôi.

Sau đó, chính là đêm động phòng hoa chúc.

Tống Ngọc hai người bị dẫn tới tân phòng, hầu gái phù dâu đều hành lễ lùi về sau ra khỏi phòng môn, đem không gian để cho tân hôn hai người.

"Hô!" Hôn lễ nghi thức có chút rườm rà, dù là lấy Tống Ngọc thể chất, mấy vòng hạ xuống, cũng cảm thấy không chịu nổi.

Hiện tại thấy Bảo gia tiểu thư ngồi ngay ngắn ở giường, dáng người kiên cường, không khỏi âm thầm bội phục.

Lúc này, Tống Ngọc liền cầm lấy trên bàn buộc vào hồng trù một thanh ngọc như ý, tiến lên đẩy ra tân nương trên mặt hồng sa.

Một tấm gương mặt xinh đẹp, liền xuất hiện ở Tống Ngọc trước mắt.

Nàng rõ ràng trải qua tỉ mỉ trang phục, cái trán dán vào phấn hoa vàng, trên người mặc đại hồng lễ bào, bên hông buộc sợi tơ, ngồi ngay ngắn ở đó, trước ngực phình nâng lên, trên tiếp theo tròn trịa ôn nhu vai. cô rút nhanh bụng dưới cùng phần eo tinh tế tươi đẹp đường cong liền thành một khối.

Này Bảo gia tiểu thư, khuê tên là làm Bảo Uyển Hình, Tống Ngọc trước, cũng chỉ là ở trong tình báo nghe qua, tục truyền hiền lành dịu dàng, tài mạo song toàn.

Kỳ thực chỉ cần sắc đẹp ở trung đẳng trở lên, vì đại nghiệp, Tống Ngọc cũng vẫn là sẽ cưới vợ vì là chính thể.

Nhưng hiện tại tu sửa nương là cái mỹ nhân, tự cũng chịu không nổi niềm vui.

"Phu quân!" Giai nhân khẽ mở môi anh đào, âm thanh uyển chuyển lạnh lạnh, như chim hoàng oanh dạ đề.

Tống Ngọc không biết làm sao, đáy lòng thì có chút mềm mại, tiến lên cầm giai nhân tay ngọc, "Kiếp này người ta hữu duyên, vạn mong phu thê tương hài, sau đó mấy chục năm, lẫn nhau không phụ này ân."

Giai nhân nhẹ nhàng đáp ứng, mặt cười trở nên ửng đỏ.

Tống Ngọc nở nụ cười, sau lần đó một đêm xuân sắc, tự không cần phải nói.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 224: Gia Cách Số Mệnh

Tuy là tân hôn yến người, tân nương cũng là thiên kiều bá mị, Tống Ngọc lại không mê muội với này.

Thoáng cùng với dưới phu nhân, liền đem tâm tư chìm vào chính sự ở trong.

"Chủ công cùng các châu sứ giả đàm luận làm sao?"

Bên trong thư phòng, Mạnh Trục liền hỏi.

Lần này Tống Ngọc đại hôn, các châu thế lực đều có sứ giả, ở điển lễ sau khi đều là đưa lên thư, hi vọng mật đàm, Tống Ngọc mấy ngày nay, liền vẫn đang bận việc này.

"Không ngoài là thăm dò Cô tâm ý, lại ước chút công thủ đồng minh cái gì..." Tống Ngọc thưởng thức trong tay ngọc như ý, thì có chút lạnh cười: "Đều chỉ là đầu lưỡi hứa hẹn, nửa điểm tín dụng cũng không có, Cô cũng là thuận miệng qua loa, ngược lại đến cuối cùng, nên đánh vẫn phải là đánh!"

Thời loạn lạc bên trong, thực lực làm trọng, coi như chính là mình hữu, một khi thực lực không đủ, không đợi ngoại địch hủy diệt, chính mình cái gọi là minh hữu sẽ trong bóng tối ra tay.

"Chủ công nói tới là!" Mạnh Trục hành lễ.

"Chỉ là Kinh Châu đại đô đốc Chu Vũ không chỉ sứ giả tương lai, liền lễ vật thư cũng không có, xem ra đã là triệt để không nể mặt mũi..."

Lần này Tống Ngọc đại hôn, cũng không phải mỗi cái châu đều có người đến, tỷ như phương bắc mấy cái châu, tới gần thảo nguyên, gặp người Hồ xâm lấn, lại đường xá xa xôi, sứ giả e sợ muốn mấy tháng sau mới đến.

Nhưng Kinh Châu kề bên Ngô Châu, tự không phải đường xá nguyên nhân.

"Chu Vũ đại quân thảo phạt Giang Lăng, chính là thời khắc mấu chốt, không rảnh quan tâm chuyện khác. Lại nói, Cô bước kế tiếp, tất là lấy Kinh Châu, hẳn có thể có hoà nhĩ mới quá!" Tống Ngọc đối với này, đúng là nhìn rất thoáng, hai bên đều tức sắp trở thành đại địch, còn có thể cho mặt sao?

Đoạt được Ngô Châu sau khi, lại tiến thủ, cũng chỉ có ba cái lộ.

Một là ngang qua Trường Giang mà kích Từ châu, tiến tới nhòm ngó Trung Nguyên. Trước tiên không đề cập tới Trường Giang nơi hiểm yếu khổ sở. Chính là Tống Ngọc thực lực bản thân, thả tại trung nguyên phúc địa, vẫn còn có chút bạc nhược. Liền không tự rước lấy nhục.

Hai là xuôi nam thảo phạt Giao Châu, Giao Châu binh lực rất ít, thảo phạt cực kỳ dễ dàng, nhưng đáng tiếc địa vực hẻo lánh, lại có bao nhiêu chướng khí, đại quân khí hậu không phục, cũng không có cái gì lợi ích.

Cuối cùng cũng chỉ còn sót lại Kinh Châu.

Xưa nay phát với phía nam giả. Chưa bao giờ có Kinh Châu thất mà đến lâu dài giả, Tống Ngọc nếu muốn cơ nghiệp lâu dài, Kinh Châu thậm chí đất Thục. Đều phải bắt, mới có thể dựa vào Trường Giang nơi hiểm yếu tự vệ, tích trữ thực lực, sẽ cùng Thái Thượng Đạo tranh đấu.

Không thể không nói. Lần trước Mộng Tiên Chân Nhân. Cho Tống Ngọc lưu lại cực kỳ ấn tượng sâu sắc.

Đồng thời, từ Mộng Tiên lời nói bên trong, Tống Ngọc mơ hồ nghe thấy được một luồng sâu không lường được âm mưu khí tức.

"Chủ công nói thật là!" Đối với loại này chiến lược lựa chọn, thuộc hạ chỉ có kiến nghị phần, này vẫn phải là tùy tùng thật lâu, bằng không chính là rắc tâm bất trắc.

Mạnh Trục vốn là muốn gián ngôn một, hai, hiện tại thấy Chủ công lựa chọn Kinh Châu, cùng mình mưu tính tương xứng. Không khỏi vui mừng.

"Đến Ngô Vọng kinh, này là lẽ thường mà thôi! Chu Vũ bên kia tình hình trận chiến làm sao?" Tống Ngọc mỉm cười hỏi.

"Chu Vũ đại quân vây quanh Giang Lăng. Đến nay đã qua hơn nửa năm, có người nói hai bên đều là tổn thất nặng nề, nhưng Giang Lăng phương diện đã truyền ra lương thảo thiếu tin tức, nếu như không có ngoại lực nhúng tay, hẳn là chống đỡ bất quá năm nay!"

Đây mới là cổ đại công thành thái độ bình thường, ngoại trừ hiển thành ở ngoài, nếu muốn chân chính đặt xuống một thành, tốn thời gian thật lâu, thường thường muốn đánh tới mấy năm, đợi được trong thành cạn lương thực, mới có thể một lần bắt.

"Giang Lăng vừa rơi xuống, nửa cái Kinh Châu liền đều ở Chu Vũ trên tay, chỉ có Tương Dương thành phụ cận, còn có chút sức chống cự. Chu Vũ gần nhất có động tác gì?"

Này vốn là là Cấm y vệ tình báo, nhưng Mạnh Trục cũng xem qua, lúc này sắc mặt thì có chút trầm trọng, "Căn cứ Cấm y vệ cung cấp tình báo, thuộc hạ phỏng chừng, Chu Vũ này muốn xưng hầu!"

"Xưng hầu... Đây chính là quyết tâm rồi!" Tống Ngọc sắc mặt cũng có chút khó coi.

Khắp nơi chư hầu chính thức xưng kích thước chuẩn vương, đại diện cho thiên hạ Tranh Long kịch liệt nhất thời khắc, liền muốn tới.

Tống Ngọc tuy rằng trăm phương ngàn kế tranh thủ thời gian, cũng chỉ là chiếm cái tiên cơ, hơi không chú ý, sẽ bị người đến sau đạt đến.

"Không sai! Chu Vũ ở vào Kinh Châu, như xưng hầu, tất lấy 'Sở' tự, xưng sở hầu!" Mạnh Trục bổ sung nói.

Này xưng hầu kiến quốc, đem trì dưới triệt để hóa thành tư hữu, chỉ cần vượt qua phản phệ, mang đến số mệnh, mấy có vài tầng gấp bội bức, Tống Ngọc tự thân liền trải qua một lần, tự nhiên hiểu rõ.

"Không thể lại để Chu Vũ tiếp tục phát triển rồi!" Tống Ngọc trong mắt, liền bắn ra quyết đoán vẻ.

Như Kinh Châu nhất thống, này hướng dẫn độ khó liền gấp mấy lần tăng lên trên.

"Kinh Châu thế gia liên hệ đến làm sao?"

"Cấm y vệ cùng Bạch Vân Quan, đều ở thử nghiệm, chỉ mong ý quy phụ ta phương rất ít, dù sao cũng là ngoại lai thế lực..."

Nói tới chỗ này, Mạnh Trục thì có chút cười khổ.

Tống Ngọc cũng có chút tối tăm, các châu địa vực quan niệm cực cường, dân làng cực nhỏ rời đi cố thổ, này mang đến tính bài ngoại tâm lý, mạnh đến nỗi vượt quá tưởng tượng, chính là hậu thế, nơi khác vụ công giả, cũng bao nhiêu sẽ được chút xa lánh, ở cổ đại càng là như vậy.

Không tới Tống Ngọc biểu hiện mang tính áp đảo sức mạnh trước, nếu muốn Kinh Châu thế gia từ bỏ Chu Vũ mà chuyển đầu hăn ôm ấp, biết bao khó vậy!

"Cô vừa mới nhất thống Ngô Châu, chí ít sang năm không thể đại động, nhất định phải nghỉ ngơi lấy sức!" Tống Ngọc tản bộ bước chân, "Nhưng cũng không thể không hề làm gì! Trong bóng tối hay là muốn xếp vào xuống, quan chức nên thu mua cũng phải thu mua, không muốn keo kiệt kim ngân!"

"Vâng!" Mạnh Trục khom người.

"Hiện tại, chỉ có hi vọng Tương Dương có thể chống đỡ cừu địch, cho Cô tranh thủ thời gian, lúc cần thiết khắc, có thể cung cấp vật tư trợ giúp!"

Tống Ngọc ngẩng đầu nhìn Tương Dương phương hướng, trong miệng lầm bầm nói.

Tương Dương chính là nổi tiếng thiên hạ đại thành, tường thành độ cao còn ở Kiến Nghiệp bên trên, xưa nay có kiên không thể dưới mỹ danh.

Nhìn chung này thế lịch sử, ngoại trừ nội ứng hiến thành ở ngoài, Tương Dương thành vẫn không có bị chính diện công phá ghi chép.

Đối mặt này hùng quan, coi như là Chu Vũ này điều Kinh Châu Tiềm Long, cũng phải lớn hơn tổn nhiều sức lực!

"Tương Dương phòng giữ vẫn là người của triều đình, lại là từ phương bắc điều nhiệm mà đến, nói vậy sẽ không nương nhờ vào Chu Vũ!" Mạnh Trục nhưng là biết Tống Ngọc tâm tư, giải thích nói.

"Như vậy là tốt rồi!" Tống Ngọc ngồi trở lại vị trí, bưng lên trên bàn chén trà.

"Cô sau khi cũng phải xưng Ngô Quốc Công! Đến lúc đó sáu ty lang trung giản rút nhất phẩm, đều là chính ngũ phẩm quan to!"

Này sáu ty chính là sau đó lục bộ mô hình, cấp bậc đương nhiên không thể quá thấp, đây chỉ là lần thứ nhất, đợi được Tống Ngọc xưng vương thì, nhắc lại rút đến chính tam phẩm, như vậy đến cuối cùng xưng đế thì, liền có thể thuận thế lên tới chính nhất phẩm vị trí, trở thành trung ương chỗ then chốt, quản lý toàn quốc chính sự.

Lần này Tống Ngọc tiếp kiến các ty lang trung, phát hiện tự thân số mệnh tăng mạnh sau, bọn họ bản mệnh cũng mỗi người có sửa, chỉ ít đảm nhiệm chính ngũ phẩm vị trí, là không có vấn đề gì.

Mạnh Trục lập tức quỳ xuống: "Chủ công khởi sự đến nay, mang giáp mười vạn, Thiết kỵ ngàn bày, bách tính quy phục, Ngô Châu tận, này là trời cao hàng chức trách lớn với Chủ công, nghi tiến thủ công vị, trên ứng mệnh trời, dưới phù dân tâm."

"Nói không sai!" Tống Ngọc mỉm cười, thấy Mạnh Trục đỉnh đầu, màu vàng bản mệnh chập chờn, mơ hồ lộ ra ánh sáng màu xanh, hẳn vốn là màu vàng bản mệnh nhân tài, muốn tăng lên tới màu xanh, tự nhiên cực phí công phu, hiện tại chỉ là có cái này xu thế.

So với Tống Tư các nhân tài vừa lên cấp màu vàng bản mệnh, nhưng là yếu lĩnh trước một bước.

Tống Ngọc gật đầu, kiểm kê dưới trưởng nhân tài.

Quan văn phương diện, Hạ Đông Minh bản mệnh thuần thanh, ngôi sao giáng thế, chỉ là hơi hơi khiếm khuyết kinh nghiệm, chính là sau khi cần trọng điểm bồi dưỡng đại tài!

Lại xuống đến, liền đến phiên Mạnh Trục, Trầm Văn Bản các người, tuy rằng bản mệnh chỉ có màu vàng, nhưng còn có tăng lên trên chỗ trống.

Cho tới võ tướng, Diệp Hồng Nhạn, La Bân chờ trải qua lột xác, cũng có thể một mình chống đỡ một phương, mặt khác, Diệp Hồng Nhạn cháu trai Diệp Kiếm Phong, cũng đáng để mong chờ.

Những này có thể đều là màu xanh bản mệnh võ tướng, tương lai đại soái ứng cử viên!

"Không muốn Cô dưới trướng, cũng tụ tập không ít nhân tài, xem ra Ngô Châu long khí lột mắt xanh, quả nhiên thuận buồm xuôi gió!"

Tống Ngọc đang trầm tư.

"Quan văn phương diện tuy có chút không đủ, nhưng Cô xưng Công sau, danh phận thực lực đều có, căn cơ thâm hậu, tự có thể đem kiếp trước khoa cử đơn giản hoá sau đem ra dùng dùng, Ngô Châu chính là Đại Càn Cừu Châu một trong, luôn có thể tìm những người này mới đi ra!"

Tuy rằng thành lập khoa cử chế độ, nhất định sẽ đại đại đắc tội thế gia, nhưng Tống Ngọc vừa đến tự thân tay trắng dựng nghiệp, không bị bên ngoài quấy rầy, lại sẽ bắc thế gia tư binh diệt hết, căn bản không có gì lo sợ, đồng thời khoa cử vừa ra, người trong thiên hạ đều sẽ biết được Tống Ngọc không bám vào một khuôn mẫu chọn lựa nhân tài, tất có thể hấp dẫn hàn môn nông gia sĩ tử quy phụ.

Đương nhiên, thành lập khoa cử chế, cũng không có nghĩa là phải đem trước tiến cử chế toàn bộ huỷ bỏ.

Bước chân kéo đến quá lớn, nhất định sẽ đấu vật, không ít thuộc hạ theo Tống Ngọc làm, còn không phải là vì sau đó có thể ban ơn cho tử tôn sao?

Đối với này Tống Ngọc cũng không thể không nhìn, có thể dự kiến chính là, ở sau khi một quãng thời gian rất dài bên trong, khoa cử chế cùng chính sự đường như thế, đều chỉ là đối với tiến cử chế độ bổ sung.

"Lục quân phương diện, có thể nói đem Tinh Vân tập a!" Bởi vì Tống Ngọc dựa vào lục quân lập nghiệp, sau khi lại rơi xuống đại lực bồi dưỡng, bây giờ lục quân bất luận là sĩ tốt vẫn là tướng lĩnh, đều có thể nói cao cấp nhất tinh nhuệ.

Nhưng thủy sư phương diện, liền rất lúng túng.

Tống Ngọc nghĩ tới đây, liền hỏi: "Hồng Toàn ở Phàn Dương hồ thủy sư luyện được thế nào rồi?"

Đối với Chủ công có chút nhảy lên tư duy, Mạnh Trục sớm thành thói quen, trong nháy mắt liền đem công văn ở trong đầu quá một lần, bầm báo nói: "Lại Chủ công thiên uy, Dự Chương, Hồng Trạch hai phủ thế gia Đại Hộ, đều là dâng lên thuyền lớn, trợ giúp vật tư. Ngô Bắc người nhiều thực kỹ năng bơi, lại đến ngô thủy sư nương nhờ vào, đến nay đã chiêu mãi hai vạn người, hồng đô đốc chính đang nghiêm huấn..."

Tống Ngọc dụng binh, ngênh ngang tránh ngăn, biết được chính mình thủy sư không quá quan, căn bản không cùng kẻ địch thủy chiến, đại quân lao thẳng tới trên lục địa cứ điểm, đem các phủ đặt xuống sau, thủy sư không còn căn cơ, tự nhiên chỉ được nương nhờ vào.

"Bất quá ngô thủy sư dồn dập nương nhờ vào sao? Trong này e sợ còn có Cô cái kia cha vợ tác phẩm đây!" Tống Ngọc vuốt cằm, thì có chút cân nhắc.

"Chủ công cưới vợ Tinh Quốc Công con gái, quả nhiên anh minh đến cực điểm!" Mạnh Trục đối với Tống Ngọc trước vẫn không cưới chính thê, còn có chút không rõ, hiện tại mới hiểu được trong đó chân ý.

Nghĩ đến vẫn là ở Ngô Nam thì, Tống Ngọc cũng đã khẳng định cục diện hôm nay, không khỏi lại có chút sâu không lường được cảm giác.

"Cô cùng Bảo gia, cũng chỉ là theo như nhu cầu mỗi bên thôi!"

Tống Ngọc nói, bất quá từ khi cưới vợ Bảo gia tiểu thư sau, đối với hẳn chỗ tốt xác thực rất lớn.

Điểm trọng yếu nhất, chính là gia cách danh vọng tăng lên!

Bảo gia truyền thừa ngàn năm, nổi tiếng thiên hạ, chính là thế gia bên trong quý tộc, có lúc liên Hoàng đế đều không làm gì được.

Tống Ngọc gia thế thấp kém, tuy nắm giữ quân quyền, không người dám với phản kháng, nhưng trong lòng có bao nhiêu không phục.

Này cùng Bảo gia thông gia, nhất thời ngay đem thân phận mình mang lên.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 225: Lý Ngự Đắc Thủy

Tống Ngọc âm thầm quan sát chính mình khí tượng.

Hắn hiện tại tuy còn không là chủ nhà họ Tống, nhưng thân phận không phải chuyện nhỏ, gia tộc số mệnh đều là hướng về hắn nghiêng, quyền hạn thậm chí còn ở Tống Tử Khiêm bên trên, tự nhiên có thể dễ dàng quan sát nền tảng.

Trong mắt sâu xa thăm thẳm, liền thấy rõ một đạo đỏ đậm bên trong mang theo minh hoàng số mệnh, rộng rãi hùng vĩ, trong đó một đại cổ truyền vào Tống Ngọc đỉnh đầu, tụ hợp vào hắn số mệnh bên trong.

Mà chuyện này đối với bốn gia số mệnh cũng không phải là không có chỗ tốt, liền thấy từ Tống Ngọc nơi từng tia từng tia buông xuống màu xanh, cải tạo gia tộc số mệnh, màu vàng óng chậm rãi mở rộng.

Cách đó không xa, lại có một đạo vàng óng ánh số mệnh song song, trung gian thậm chí mang theo màu xanh, Tống gia số mệnh đạt được những này, vàng óng ánh không ngừng mở rộng, không lâu gần đây từ thuần hoàng.

"Quan này khí tượng, nhà ta số mệnh chi hùng vĩ dày đặc, thậm chí còn ở Bảo gia bên trên, đây là ta không ngừng ban xuống đồng ruộng cùng tự thân chống đỡ nguyên nhân, chính là chất lượng có chút không bằng, cũng có chút phù phiếm, không bằng Bảo gia căn cơ ẩn sâu."

Tống Ngọc khá là hai cỡ số mệnh, liền thấy Tống gia số mệnh tổng sản lượng thậm chí còn ở Bảo gia bên trên, chính là có chút phù phiếm, không đủ ngưỡng tụ.

Đây chính là vừa hưng khởi, còn chưa lắng đọng chi tượng.

"Này nói vàng óng ánh mang thanh số mệnh, liền đại diện cho Bảo gia, cho hẳn gia sự giúp đỡ, nhà ta gia cách cấp tốc dốc lên, hiện tại luận danh tiếng, chính là hàng đầu Quận Vọng trình độ, như nói riêng về thực lực, e sợ còn ở Môn Phiệt bên trên!"

Này thế số mệnh, cũng chia cá nhân cùng tập thể.

Cá nhân số mệnh thật, gia tộc tập thể số mệnh khó thắng.

Theo Tống Ngọc quan sát, huyện bên trong Đại Hộ, gia tộc số mệnh nhiều là hồng bạch, mà gia chủ có thể có thuần hồng.

Quận Vọng thế gia, gia tộc số mệnh chính là hồng hoàng. Gia chủ số mệnh vàng ròng.

Mà đến Môn Phiệt, gia tộc số mệnh Kim Thanh, gia chủ ít nhất có màu xanh.

Đương nhiên. Đây chỉ là gia cách số mệnh, Bảo gia tự thân gia tộc có màu vàng, nhưng nếu trải ra, tính cả tự thân thuộc hạ thế lực, đặt ở toàn bộ thiên hạ, cũng nhiều nhất chỉ có đỏ đậm, cùng lần trước Tống Ngọc quan trắc đoạt được như thế. Đây chính là số mệnh trải ra, chất lượng giảm xuống.

Tống gia thực lực tuy rằng mạnh mẽ, nhưng đều là Tống Ngọc mạnh mẽ đề bạt tạo thành. Chính là dục tốc bất đạt, dựa cả vào Tống Ngọc tự thân số mệnh chống đỡ, như Tống Ngọc còn đang, tự nhiên vô sự. Một khi

mất đi Tống Ngọc trợ giúp. Không chỉ lập tức đánh về nguyên hình, e sợ còn có lật úp tai họa!

Mà hiện tại đạt được Bảo gia chống đỡ, nhưng là đang cố gắng lắng đọng, căn cơ ẩn sâu, đợi được số mệnh hết mức hóa thành màu vàng, chính là triệt để ổn định, sau đó cho dù Tống Ngọc binh bại, gia tộc cũng không thường không có một chút hi vọng sống!

"Hiện tại Tống gia. Danh tiếng thực lực tổng hợp tính ra, chính là nằm ở Quận Vọng cùng Môn Phiệt trong lúc đó. Đợi được ta đem Ngô Châu khai phá xong xuôi, đồng ruộng ban xuống, tất có thể một lần lướt qua giới hạn, thậm chí... Mơ hồ vượt quá Môn Phiệt!"

Tống Ngọc đối với chính mình số mệnh, làm một cái nhận định, đây là hẳn tổng hợp mỗi cái phương diện, đến ra chuẩn xác kết quả.

Trước đây Môn Phiệt, nếu muốn không ngừng tăng lên thực lực, cũng bị hạn chế, dù sao Thổ Địa đều là có chủ, mạnh mẽ xâm chiếm tất sẽ đưa tới phản phệ, tiêu mất lên cũng tiêu hao thực lực số mệnh, thậm chí cái được không đủ bù đắp cái mất, chỉ có đến thời loạn lạc, mới có thể miệng lớn ăn vào, nhưng gặp nạn binh hoả, phải bảo vệ tự thân, lại là bút lớn số mệnh chi ra.

Cũng chỉ có Phương Minh, mở đến tân đồng ruộng, lợi ích hùng vĩ, hao tổn lại là cực nhỏ, chỉ là một châu, chia lải đi ra, đều bồi dưỡng được một nhóm lớn trung thành với Tống Ngọc gia tộc, đồng thời mạnh mẽ đem Tống gia dốc lên đến Môn Phiệt.

Thực lực tuy rằng có, nhưng danh tiếng loại hình tuyên truyền, còn muốn dựa vào Bảo gia, cái này cũng là lôi kéo Bảo gia tác dụng.

Chỉ là, này Bảo gia biểu hiện rất sinh động a...

Tống Ngọc lắc đầu một cái, đem tâm tư quay lại đến thủy sư tới, Hồng Toàn chỉ có hồng hoàng khí, hiện đi ngang qua đại chiến, khả năng có sửa, nhưng nhiều nhất bất quá vàng ròng, thống lĩnh 20 ngàn, nhưng là không đủ.

Liên làm: "Hai mươi lăm ngày, Cô thiết yến khoản đãi thủy sư tướng lĩnh! Bất luận là Hồng Toàn các lão nhân, hoặc là tân tiến vào Ngô Châu thủy sư cao tăng, đều cho Cô mời đến! Mặt khác, Cô tháng sau liền muốn tế thiên xưng công, người xuống phối hợp Lễ ty lang trung chuẩn bị!"

"Vâng!" Mạnh Trục hành lễ lui ra.

...

Đảo mắt đến mười tháng hai mươi lăm, ban đêm, ánh trăng như nước.

Ngô Hầu hành cung, hậu hoa viên bên trong, đình đài lầu các tận có, ở chính giữa nhà thủy tạ bên trong, lại có vũ nữ nhạc sĩ ca vũ nhạc khí tiếng truyền đến.

Vô số cung trang hầu gái, bướm xuyên hoa bình thường đi qua, bưng đủ loại món ngon, lưu thủy đưa vào nhà thủy tạ bên trong.

Hồng Toàn lúc này thay đổi một thân lễ phục, sắc mặt trầm tĩnh, đối với trung ương trên sàn nhảy biểu diễn, biểu hiện có chút mất tập trung.

Nhìn hai bên, lúc này thủy sư tướng lĩnh đều có, mỗi người trước mặt đều có một tấm tiểu mỷ, mọi người ngồi quỳ chân, có thể tới đây, ít nhất là Doanh Trưởng cấp một, tự có khí độ, đối mặt Ngô Hầu yêu kiều thướt tha cung nữ, đều là mặt không biến sắc.

Ăn uống linh đình, tiếng nhạc say lòng người, Hồng Toàn nhưng có chút không cao hứng nổi.

Khóe mắt liếc về khăn lâm một bàn, sắc mặt càng là có chút không tự nhiên. Đây trác ngồi cái trẻ tuổi tướng lĩnh, xem tướng mạo ước chừng chỉ có chừng ba mươi tuổi, cực kỳ nho nhã, hầu như không nhìn ra chính là tòng quân người.

Đây là nguyên Ngô Châu thủy sư đô đốc Mạnh Triệt, thấy chiến sự bất lợi, mang thủ hạ gần vạn thủy sư nương nhờ vào, tạm thời quy về Hồng Toàn quản hạt.

Mạnh Triệt xuất thân thế gia, trước lại là triều đình tướng lĩnh, địa vị cao quý, ở thủ hạ bên trong danh vọng rất cao, tuy rằng chính là hàng tướng, còn nghe Hồng Toàn dặn dò, nhưng Hồng Toàn tự thân luôn cảm giác trên người người này uy nghiêm sâu nặng, còn ở hãn cái này đô đốc bên trên, có lúc không khỏi khí vì đó nhiếp, khó có thể quát lớn.

Không chỉ là nguyên nhân này, thân là thủy sư đô đốc, lúc trước quản ngàn người thời gian, Hồng Toàn làm việc thuận buồm xuôi gió, chỉ huy như ý, nhưng hiện tại đội ngũ mở rộng đến vạn người, đồn có lực bất tòng tâm cảm giác.

Từ trước chủ quản bất quá hơn ngàn, tương đương với chính thất phẩm, mà hiện tại vạn quân chủ soái, ít nhất chính là chính tứ phẩm địa vị cao.

Hồng Toàn tự nhiên biết rõ đây là thiên vận may lớn, càng là không nỡ buông tay, hướng về Chủ công dâng thư xin nghỉ.

Chính khổ não thì, liền nghe trên thủ Chủ công thanh âm vang lên: "Hôm nay chư vị nhưng cầu tận hứng... Đến, uống nhiều mấy chén!"

Mau mau nâng chén kính tặng: "Tạ Chủ công!"

Dựa vào chúc rượu, Tống Ngọc cũng đang quan sát thuộc hạ khí số, nhìn thấy Hồng Toàn trên đỉnh, tuy rằng kim khí tràn ngập, bản mệnh

nhưng vẫn là hồng hoàng vẻ, lông mày không khỏi nhíu một cái.

Cũng không phải tùy tùng đại chiến, bản mệnh liền có thể thu được lên cấp, này nguyên nhân ở trong, Tống Ngọc cũng là không hiểu rõ lắm.

Tuy rằng biết rõ như vậy cũng coi như bình thường, trong lòng vẫn còn có chút thất vọng.

Ánh mắt dời đi, đảo qua còn lại thủy sư tướng lĩnh. Dương Bình cùng Từ Lôi cũng ở, bản mệnh lại đều hóa thành màu vàng, để Tống Ngọc có chút kinh hãi.

Hai người này. Đều là Diễn Võ Đường xuất thân, bị Tống Ngọc đề bạt đến thủy sư, lúc đó bản mệnh bắt quá màu đỏ, không muốn mấy tháng không gặp, thì có này biến, đồng thời còn vượt quá chủ soái, Tống Ngọc biết vậy nên thiên cơ mệnh mờ. Khó có thể phỏng đoán.

Vừa nhìn về phía tân tiến vào nương nhờ vào giả, Mạnh Triệt đứng mũi chịu sào.

Tống Ngọc liền nâng chén nói: "Mạnh đô đốc có thể bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, Cô rất hỉ chi!"

Mạnh Triệt mau mau hành lễ: "Ngô Hầu phụng thiên thừa vận. Chiêu hướng phát triển, mặt tướng lại có thể nào không đến đây?"

Tống Ngọc cười ha ha, dựa vào che giấu, liền hướng Mạnh Triệt đỉnh đầu nhìn tới.

Thấy Mạnh Triệt đỉnh đầu. Màu xanh bản mệnh đứng thẳng. Kim khí tràn ngập, một đuôi màu xanh cá chép vui vẻ tới lui tuần tra, vừa trên lại có nhàn nhạt thanh khí hội tụ, hóa thành nước ba, bám vào cá chép chu vi.

"Cá chép đến thủy chi tượng!" Tống Ngọc trong mắt khiếp sợ chột lóe lên.

Thời loạn lạc bên trong, giao mãng xà lý, đều hoài long khí, chính là Quận chúa chi tượng. Có thành long chi vọng!

"Không muốn cái này Mạnh Triệt, cũng là cái người mang long khí!"

Tống Ngọc sau khi hết khiếp sợ. Nhưng cũng biết việc này chính là bình thường, hẳn tuy được Ngô Châu long khí chủ thể, nhưng thiên cơ một đường, luôn có chút chi nhánh dư khí, rơi vào Ngô Châu cái khác anh hào trên người.

Tỷ như Triệu Bàn, tuyệt đối liền người mang long khí, có tự lập cơ hội!

Mạnh Triệt này tượng, không chỉ có nói rõ hẳn người mang long khí, đồng thời tất là căn cơ thâm hậu, danh vọng rất cao.

Tống Ngọc cẩn thận nhìn tới, quả nhiên phát hiện Mạnh Triệt thủ hạ số mệnh hội tụ, chống đỡ Mạnh Triệt, cái này cũng là màu xanh sóng nước nguyên do.

"Số mệnh Kim Thanh, đem Cô thủ hạ không thiếu tướng lĩnh đều so với quá khứ rồi!"

Kim Thanh vẻ, còn không uy hiếp được Tống Ngọc, thuộc hạ có này, hẳn chỉ có thể cao hứng, nhưng có cá chép chi tượng, liền không giống.

Đương nhiên, hiện tại Mạnh Triệt ở Tống Ngọc thủ hạ, đều có thể giết chết, nhưng trước tiên không nói danh tiếng bị hư hỏng, chỉ là mất đi này viên thủy sư đại tướng, đều cực kỳ đáng tiếc.

Vừa là cá chép chi tượng, thủy chiến tất là tinh thông, Tống Ngọc thủ hạ, liền khuyết loại nước này sư đại soái!

"Mạnh Triệt trên người long khí suy nhược, chỉ có thể thành tựu cá chép, khoảng cách Giao Long đều là kém xa lắm, cũng không sợ có chuyện, đồng thời, các đời các đời, Chân Long thủ hạ đều có cái khác người mang người mang long khí phụ trợ, hình thành phụ long chi cục! Cô cũng có thể như này!"

"Chỉ là nếu biết hẩn chương không rất sâu, liền phải có thêm đề phòng, như cho hẩn tự lập cơ hội, chính là Cô ngu xuẩn..."

Mạnh Triệt không biết chỉ là nâng chén trong lúc đó, ngồi trên Chủ công trong lòng liền chuyển qua rất nhiều ý nghĩ, thậm chí có đem hẩn xử tử dự định.

Lúc này, Tống Ngọc khoát tay chặn lại, nhạc sĩ vũ nữ đều là dừng lại, các tướng lĩnh biết Chủ công có ý chỉ phát xuống, dồn dập đình đũa, tình cảnh hoàn toàn yên tĩnh.

Liền nghe Chủ công nói: "Thủy sư gần để mở rộng rất nhiều, Cô trước hết phân cái biên chế!"

Thuộc hạ đồng thời cách tiểu trác, quỳ xuống nói: "Xin mời Chủ công bảo cho biết!"

"Cô đem thủy sư chia làm ba bộ, phân biệt lấy Lâm Giang, Bà Dương, Trường Giang làm tên. Mỗi bộ sáu ngàn người, hai mươi chiếc thuyền, thống lĩnh xưng đô đốc, chính ngũ phẩm!" Tống Ngọc đã nghĩ kỹ phúc cáo, liền nói.

"Hồng Toàn mặc cho Lâm Giang thủy sư đô đốc, Mạnh Triệt bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, thưởng ruộng tốt ngàn mẫu, hoàng kim ngàn lạng, mặc

cho Bà Dương thủy sư đô đốc, Từ Lôi lần này có công, thăng nhiệm Trường Giang thủy sư đô đốc."

"Vâng!" Tuy rằng dưới đáy có mấy người trong lòng bất mãn, nhưng Chủ công ngay mặt, cũng là không dám nhiều lời.

Đây chính là phải đem binh quyền phân tán, Tống Ngọc biết rõ long khí uy năng, như này 20 ngàn thủy sư vẫn là một thể, cái kia không bao lâu nữa, Mạnh Triệt uy vọng liền đem vượt quá Hồng Toàn, Tống Ngọc cũng không muốn vì người khác làm gả.

Đầu tiên là chia, đem Mạnh Triệt thủ hạ thực lực tách ra, lại nằm ở các nơi, nhiều Mạnh Triệt lại là lợi hại, cũng không thể đem bàn tay đến nơi khác thủy sư trên đầu.

Điểm ấy Mạnh Triệt trong lòng cũng là rõ ràng, nhìn thấy không ít bộ hạ cũ quăng tới ánh mắt, liền hơi có chút không thoải mái, lén lút ngẩng đầu, thấy Tống Ngọc ánh mắt cũng là xem ra, mau mau hạ thấp, lòng bàn tay chảy mồ hôi, trong lòng cũng là hàn ý nổi lên.

"Chính sự nói xong, đến! Chúng ta kế tục mở tiệc chia vui, tối nay không say không nghỉ..."

Tống Ngọc vỗ vỗ tay, vũ nữ nhạc sĩ lại bắt đầu biểu diễn, các loại rượu ngon món ngon không ngừng tới.

Các tướng lĩnh trở lại chỗ ngồi, ở bên ngoài tựa hồ lại trở về trước trạng thái.

Chỉ có Tống Ngọc rõ ràng, vừa nãy nhận lệnh một thoáng, Mạnh Triệt trên đầu màu xanh sóng nước liền đang nhanh chóng tiêu tan, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

"Đáng tiếc rồi! Nếu không là thủy sư thiếu huyệt tướng lĩnh, đem người này điều đến lục quân, mới bảo đảm nhất!" Tống Ngọc nhìn Mạnh Triệt trên đỉnh đầu cá chép, trong lòng thở dài.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 226: Xưng Công

Tống Ngọc đem thủy sư phân cách sau, liền không lại đi quản, chỉ là trong bóng tối dẫn dò Cẩm y vệ chú ý Mạnh Triệt.

Bây giờ Cẩm y vệ, quy mô đã lộn mấy vòng, Trần Vân tuân lệnh sau, lập tức ở Mạnh Triệt trong phủ thêm không ít thám tử.

Cho tới thủy sư bên trong, Phòng Quân Cơ cũng bí mật mai phục không ít nhân thủ, giám thị Mạnh Triệt.

Đương nhiên, Tống Ngọc chỉ là chuẩn bị trước tiên tiêu nhân sau quân tử, chỉ cần này Mạnh Triệt thành thật làm cái thủy sư tướng lĩnh, vậy dĩ nhiên quan to lộc hậu, vinh hoa phú quý, đều là có, nhưng nếu lòng mang ý đồ xấu, bị khám nhà diệt tộc, tự cũng không trách người khác.

Theo thời gian khoảng cách Tống Ngọc xưng Công đại điển càng ngày càng gần, hẳn cũng là đem việc này quăng ở sau gáy.

Ngày mùng 2 tháng 11, sáng sớm, chuông lớn vang lên, lễ nhạc vang lên.

Tống Ngọc đối chỉ có Công mới có thể xuyên thất lưu miện quan, thừa trên kiệu, ở bách quan chen chúc dưới, hướng về ngoài thành tế đàn mà đi.

Kinh động thiên hạ tiếng pháo vang chín lần, nhất thời cổ nhạc mãnh liệt.

Tiếng ca chung bàn Thanh Dương, theo nhạc lên, nghi trượng dẫn đường, chuông nhạc đại lữ Thanh Dương mãnh liệt, cờ xí giơ lên cao, hơn một nghìn thân binh tay cầm Kim Ngô, nghiêm mặt từ bộ mà qua.

Tống Ngọc ngồi ngay ngắn ở Thừa Dư bên trong, trước sau ba trăm thị vệ chen chúc, phía sau theo hai hàng cung trang hầu gái, nhắc theo các loại nghi trượng.

Ở thống trị sức mạnh dưới, nghi đội dọc theo đường bách tính, đã sớm chịu hiệu lệnh, bất luận hiền ngu già trẻ, nguyện hoặc không muốn, đều hoa tươi hương án bày ra với trước cửa, toàn gia già trẻ ra hết, xa xa thấy Tống Ngọc nghi vệ lại đây, tất cả đều sơn hô ngàn tuổi, ? Trường? Phong quỳ lạy không ngớt.

Lúc này quan sát, còn không hết bách tính cùng Ngô Châu bản địa thế gia, lần trước Tống Ngọc đại hôn, các nơi sứ giả đến đây chúc mừng, bởi vì hai tràng đại sự tới gần. Phần lớn cũng không đi, vừa vận đồng thời xem lễ.

Tế thiên đài, trải qua gần một tháng kiến tạo. Đã hoàn thành, cao chín trượng chín thước, phía dưới là đất vàng, mặt trên là màu trắng đá cẩm thạch kiến, vọng bóng loáng như gương, mà văn võ bá quan theo chức quan tước vị phân loại hai bên.

Tế đàn chu vi, Tống Hòa dẫn Phi Hồ Đô bao quanh hộ vệ. Áo giáp đều bị, cung nỏ thượng huyền, cảnh giới tứ phương.

Thừa Dư rơi xuống đất. Tống Ngọc nghiêm mặt mà ra, nhất thời chuông vang lễ nhạc nổi lên, bách quan quỳ nghênh.

Tống Ngọc thẳng tới tế đàn, mà có tư cách theo tế người theo thật sát ở phía sau.

Vẫn được rồi ba mươi sáu cấp. Mới tới đài cao. Tống Ngọc thân ở nơi đây, nhất thời cảm thấy có chút kỳ dị cảm thụ, lúc này không thể suy nghĩ

nhiều, bình tĩnh thần, bắt đầu tế thiên.

Tế văn chính là trước đó viết xong, Tống Ngọc lập tức ghi nhớ: "Thần Tống Ngọc căn cáo Thiên Đế: Thiên hạ đang phúc, dân chúng lầm than, quỷ mị hoành hành. Thần bản lương đức, duy thuận lòng trời mệnh. Vào chỗ ngô Công, tất túc dạ căng chiếu, mưu quốc kế dân sinh, sâu xa thăm thăm trời cao, thực giám thần tâm" .

Chờ tế văn niệm xong, do Tống Ngọc đầu lĩnh, hướng trời cao, hành ba quỳ chín lạy lễ. Mà các Tống Ngọc đứng dậy, quần thần quân dân, đều quỳ lạy trên đất hành lễ.

Ở quỳ lạy hoàn thành trong nháy mắt, trong cõi u minh một tiếng thanh minh, lôi đình nổ vang, toàn bộ Ngô Châu số mệnh, đều là chen chúc mà đến, số mệnh lan tràn, tụ tập càng lúc càng nhanh, Xích Giao xoay quanh, xông thẳng Vân Tiêu bên trên.

Đây là vô số phàm nhân số mệnh ngưng tụ, phần lớn lóe bạch quang, trong đó lại mang theo từng tia từng tia xích khí, thỉnh thoảng mang theo vài điểm màu vàng.

Vô số số mệnh dòng lũ, đến Tống Ngọc bên người, liền hóa thành màu xanh, không ngừng tụ hợp vào Tống Ngọc đỉnh đầu.

Thuần thanh số mệnh không ngừng ngưng tụ, rốt cục ngưng tụ, hóa ra hình thể đến.

Tống Ngọc liền thấy một thanh Thanh La lọng che, cao vút lập lên đỉnh đầu, lọng che cùng tán trên người, còn mang theo thần bí hoa văn, này lọng che đứng thẳng, tự ở hộ vệ vương Công uy nghi.

Sự thực cũng đúng là như thế, có này số mệnh lọng che hộ thể, Tống Ngọc sau này trừ phi số mệnh tan hết, bằng không chính là vạn pháp không đánh, đụng tới Mộng Tiên, cũng có chống lại thủ đoạn.

Tổng Ngọc lần thứ nhất lấy thân phận của Ngô Quốc Công, hơi quét một thoáng trước mắt mấy trăm tên quan văn võ tướng, liền lập tức bắt đầu phong tước phong quan, gia phong thê tử, đề bạt sáu ty, gia phong quần thần.

Mọi người quỳ lạy, nghe lễ nghi quan tuyên đọc ý chỉ.

Đầu tiên, chính là đề bạt sáu ty đến chính ngũ phẩm, lại sẽ tác chiến thống trị có Công thuộc hạ đề bạt, trong lúc nhất thời, người người thăng quan, trên căn bản, ở đây văn võ bá quan, không một không chịu đến phong thưởng, nhất thời, bầu không khí đến một cái.

Văn võ bá quan ở ý chỉ đọc tụng sau khi, đồng thời lần thứ hai quỳ xuống, cùng kêu lên tạ ân.

Lúc này, thì có có chứa cấp bậc cung nữ đến gần, mỗi người tuổi trẻ mạo đẹp, cử chỉ đoan trang có độ, các nàng mỗi một người trong tay, đều từng người tay nâng miện quan, áo bào, phối sức, cho quần thần đổi.

Quan phục lấy màu sắc khác nhau cấp bậc. Tổng Ngọc làm riêng, tam phẩm trở lên xanh tím, ngũ phẩm trở lên phục hoàng, thất phẩm trở lên phục xích, cửu phẩm trở lên dùng bạch hồng, đồng thời người người đều bội kiếm.

Này kỳ thực rồi cùng Tổng Ngọc quan sát được số mệnh đối ứng với nhau.

Tế thiên điển lễ sau khi kết thúc, bách quan lại tùy tùng Tổng Ngọc Thừa Dư, đi tới hành cung mở yến.

Nơi này kỳ thực chính là trước kia châu mục biệt thự, trải qua cải tạo sau, bị Tổng Ngọc dùng làm lâm thời hành cung.

Ngô Quốc Công đại yển, thất phẩm trở lên quan chức, cũng có thể nhập tịch, Tống Ngọc ngồi cao chủ vị, lúc này nhìn xuống, thực sự là cả sảnh đường vàng ròng, vinh hoa phú quý.

Tống Ngọc trước hết nói: "Cơ nghiệp mới lập, Ngô Châu tân dưới, mong rằng chư khanh nhiều nỗ lực... Mạnh Trục, người thân là hộ ty lang trung, liền cho đại gia từng cái nói một chút trì dưới chi tiết!"

Cái này cũng là để người thủ hạ biết chính mình địa bàn cùng tình huống cụ thể.

"Vâng, thần tuân chỉ." Mạnh Trục tiến lên, nói.

"Chủ Công trì dưới Ngô Châu, tổng cộng có mười sáu phủ, tám mươi bảy huyện, trong đó Lâm Giang Phủ, thống huyện năm, có dân 50 ngàn hộ, hai mươi bảy vạn người, ... Hội Kê phủ, thống huyện sáu, có dân 60 ngàn hộ, ba mươi hai vạn người... Toàn châu tổng cộng bảy mươi bảy vạn hộ, 385 vạn người." Lý bá lớn tiếng nói.

"Mà các phủ khố huyện trong kho, có bạch ngân 237 vạn lạng, hoàng kim hai mươi lăm vạn lạng, lương thảo 241 vạn thạch, tơ lụa vải vóc một số năm mươi sáu vạn..."

"Lính phương diện, trải qua chọn lựa huấn luyện, phỏng chừng ước chừng 70 ngàn sĩ tốt, giáp trụ đầy đủ hết, binh khí tinh xảo."

Luận cùng thực lực, cũng bất quá là lương thực, tiền, binh mà thôi, bách quan nghe được Mạnh Trục từng nói, đều là hai mắt sáng lên.

Ngô Quốc Công thực lực như vậy chất phác, thiên hạ hùng chủ vậy! Càng kiêm thiên thời ở tay, rất có khả năng, chính là một hồi Chân Long đại vị, đều có không ngón út vọng.

Không ít người chính là trong lòng nóng bỏng, Ngô Quốc Công năm bất quá hai mươi, liền đặt xuống như vậy cơ nghiệp, đợi được đăng cực, vậy bọn họ cũng coi như từ Long lão người, không thể thiếu vinh hoa phú quý.

"Ha ha... Được rồi, Mạnh Trục, người xuống dùng yến đi!" Tống Ngọc cười to, để tân tiến vào thuộc hạ biết được Chủ Công thực lực, tiến tới sâu sắc thêm trung thành, cái này cũng là hấn một phần mục đích.

Tiệc rượu sau khi, Trầm Văn Bản chờ sáu ty lang trung cùng Diệp Hồng Nhạn mấy cái tướng lĩnh cao cấp liền bị lưu lại nghị sự.

Tuy là quốc khánh, nhưng Ngô Quốc Công ngay mặt, mọi người cũng không dám thất nghi, đều không làm sao uống nhiều, lúc này lại dùng hiểu rõ tửu thang, càng là tỉnh táo, đồng thời chờ đợi Tống Ngọc dặn dò.

Tống Ngọc sau tiệc thay đổi thường phục, lúc này nhìn thì có chút tùy ý.

"Chư vị đều là bản Công xương cánh tay, hôm nay liền cùng ngồi đàm đạo đi!" Tống Ngọc mỉm cười nói.

Thì có người hầu, chuyển trên hai hàng cái ghế.

Mọi người cảm ơn, mới bán sát bên ngồi xuống, thấy mọi người đều ngồi xong, Tống Ngọc mới nghiêm nghị nói: "Cô mệnh các người đến đây, chính là muốn nói nói sau đó dự định!"

"Vậy cũng là là định ra sang năm đại sách!"

"Xin mời Chủ Công bảo cho biết!" Thuộc hạ cũng biết người chúa Công này hùng tài đại lược, nhìn xa trông rộng, lần này thận trọng như thế, quan hệ ngô cơ nghiệp, không khỏi càng thêm tinh thần tập trung, ngồi nghiêm chỉnh.

"Ngô sơ bình, Mạnh Trục ở điện trên từng nói, tuy là thật tình, nhưng có chút chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, hiện tại đều là tâm phúc, Mạnh Trục, người lại cẩn thận nói một chút..."

"Phải!" Mạnh Trục đứng dậy, liền giải thích nói: "Điện trên hộ tịch dân khẩu, đều theo các phủ huyện ghi chép báo, trong này thì có hai cái sơ hở, một là gặp nạn binh hoả, bách tính lưu vong rất chúng, hai là Đại Hộ ẩn giấu hộ khẩu, cái này cũng là lão vấn đề."

"Hai phương diện này lẫn nhau trung hoà, bởi vì không có trải qua cụ thể thống kê, không cách nào đến ra chuẩn xác con số, nhưng có thể phỏng chừng, lúc này Ngô Châu nhân khẩu, nhiều nhất chỉ có sáu mươi vạn hộ, khoảng ba triệu người..."

"Còn lại kim ngân lương thực chờ con số đều không có ẩn giấu, nhưng ngô tàn tạ, bắc bộ các huyện lại có lưu dân, lương thực cùng tiền bạc, cũng phải đầu đến phía trên này đi!"

Đây mới là lẽ thường! Trầm Văn Bân chờ nghe xong, nhưng cũng nằm trong dự liệu, không khỏi gật đầu.

Trầm Văn Bân liền đứng lên nói: "Thiên tai, các châu đều là như vậy, nhưng ta chủ trước tiên bình định Ngô Châu, chỉ cần tuyển hiền năng có thể, cùng dân nghỉ ngơi, đả kích đạo phi, tự nhiên có thể so sánh cái khác các châu trước thời gian khôi phục nguyên khí! Nay liền chiếm ưu thế!"

"Không sai!" Tống Ngọc vỗ tay: "Văn Bân lời ấy, rất hợp ta ý!"

"Nhưng bởi vì phải tăng cường kiến thiết, chúng ta sang năm, liền không thể dùng binh rồi!"

Nghe được cái này chuẩn xác mệnh lệnh, Diệp Hồng Nhạn chúng nhân tuy trong lòng có chút không cam lòng, nhưng cũng biết đây là nhất định phải, bằng không sức dân kiệt quệ, chính là tát ao bắt cá.

Thấy mấy cái tướng lĩnh đều không có rõ ràng chống cự, Tống Ngọc thoả mãn gật đầu, võ tướng hiểu chiến, đây là bọn hăn bản chất quyết định, bởi vì có thể ở trên chiến trường thành lập Công huân, thu được của cải đồng ruộng.

Nhưng có thể khắc chế, ẩn sâu quân tiên phong, mới là suất tài!

"Sang năm không dụng binh sĩ, cũng không có nghĩa là có thể nô đùa quân vụ, mã thả nam sơn, bình thường huấn luyện, không thể lười biếng!"

"Xin mời Chủ Công yên tâm!" Diệp Hồng Nhận đại biểu trong quân bảo đảm nói.

"Như vậy là tốt rồi!"

"Khởi bẩm Chủ Công, Ngô Châu bắc bộ các phủ quan huyện viên, đều là khuyết thiếu, thuộc hạ đã mệnh thế gia tiến cử, nhưng người theo rất ít..." Đợi được Diệp Hồng Nhận ngồi xuống, lại ty lang trung Tống Tư liền đứng dậy nói.

Tuy rằng Tống Ngọc vẫn coi trọng nhân tài bồi dưỡng, nhưng đến cùng thời gian ngắn ngủi, lần này mang theo nhân thủ, đem Dự Chương mấy phủ bỏ thêm vào xong sau, đã là còn lại không có mấy, đối với Ngô Châu bắc bộ chỗ hổng, thì có chút không thể ra sức.

Ngô Nam thế gia tiến cử nhân thủ, cũng là như thế, còn ngô Bắc thế gia, chống lại Tống Ngọc ở trước, lại bị tiêu diệt hơn vạn tư binh ở phía sau, hiện tại Tống Ngọc đang chuẩn bị thanh toán, càng không thể dùng người của bọn họ.

"Cô đăng Công vị, chính là đại hỉ, làm nâng châu Đồng Khánh, người tuyên bố bố cáo, Ngô Châu các phủ, cử hành chọn lựa cuộc thi, bất luận gia thế, chỉ hỏi tài cán, mỗi phủ lấy năm mươi tên, xưng tú tài, đãi ngộ ngang ngửa Ti lại. Mà đến sang năm đầu xuân, bên trong tú tài giả lại có thể ở

Kiến Nghiệp tham gia cuộc thi, tuyển ra năm mươi người, xưng cử nhân, đãi ngộ ngang ngửa Điển Sử, đồng thời, bất luận trúng cử vẫn là bên trong tú tài giả, cũng có thể nhận chức quan!"

"Này cuộc thi phạm vi, liền tuyển tứ thư ngũ kinh, cũng lấy minh toán kinh các loại tạp học! Mà bất luận là cao môn đại hộ, vẫn là người buôn bán nhỏ, chỉ cần không phải tại chức quan chức, đều có thể tham gia cuộc thi, này cuộc thi, liền xưng là 'Khoa cử' !"

Tống Ngọc cười nhạt, trong lúc lơ đãng, ngay khi thiên hạ ván cờ, thậm chí khắc chế thế gia trên, hạ xuống tầng tầng một con trai!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 227: Môn Khách

Quan bên trong, thành Trường An.

Trường An chính là Đại Càn thủ đô, tổ có nhân gian Thiên phủ mỹ dự.

Cho dù kinh qua cửa ải bên trong liên miên nhiều năm chiến loạn, cũng không có một tia phồn hoa tan mất vết tích, mười dặm trường nhai, khắp nơi vinh hoa, thanh lâu ca tửu, mạn vũ oanh ca, văn nhân nhà thơ, nhiều sẽ ở đây, lại có người Hồ quán, trong đó mỹ cơ khúm núm thiên thành, khiến cho người quyến luyến không muốn về, nếu không là ngoài thành còn có người chết đói, hầu như khiến người ta cho rằng vẫn còn thịnh thế.

Vốn là Đại Càn thủ đô giàu sang nhất một chỗ, hẳn là Đại Càn hoàng cung, nhưng gần nhất, trải qua lưu dân phản loạn, Viên Tông soạn quyền các loại một loạt sự kiện qua đi, nếu có phân rõ thức khí giả, liền có thể trông thấy, Đại Càn số mệnh, đang dần dần hướng về Tần quốc công phủ đời đi.

Thành Bất Ưu nhìn lại liếc mắt nhìn hoàng thành phương hướng, liền thấy một luồng màu vàng mây khói, lúc này đã tản đi hơn nửa, còn đang không ngừng trôi qua bên trong, không khỏi thở dài.

"Đại Càn khí số hết!" Hẳn là tán tu, cũng học được chút dị thuật, sau khi ra ngoài liền nương nhờ vào đại quý nhà, lấy giúp đỡ tu hành, may mắn

được Viên Tông coi trọng, dùng làm khách khanh, hiện tại chính là ra ngoài làm việc trở về.

Lúc này nhìn Đại Càn hoàng cung số mệnh sụp đổ, bị Viên Tông hấp thụ, lẽ ra mừng rỡ, có thể Đại Càn thống trị ba trăm năm, hôm nay vừa tan tạt, lại có chút chịu không nổi thốn thức cảm giác.

Lắc đầu một cái, không nghĩ nhiều nữa, bước nhanh đi tới Tần quốc công phủ.

Đi tới hậu môn, Thành Bất Ưu dừng một chút, nhắm mắt mình tưởng, lại nhìn phía Tần quốc công phủ, muốn xem chính mình Quận chúa khí số.

Lúc này, liền thấy Tần quốc công phủ phía trên, mây khói hội tụ, có Kim Thanh vẽ, ở chính giữa, thậm chí nhẹ xuất một tia màu tím, lại không ngừng hấp thụ Đại Càn hoàng cung phương diện số mệnh, còn đang tăng cường. Không khỏi trong lòng bình phục.

"Hắc! Chủ công có này khí tượng, nhưng là không sợ Đại Càn số mệnh phản phệ rồi! Đặc biệt là này màu tím, thực sự ngoài ý muốn..."

Thành Bất Ưu còn muốn nói gì. Đột nhiên mặt đỏ lên, trong miệng thì có mùi tanh bay lên, mau mau lấy ống tay che, lại từ trong lồng ngực sờ soạng uống thuốc hoàn, bỏ vào trong miệng, một lúc lâu mới khôi phục như cũ, lại là cười khổ.

"Ai! Ta tuy tuổi nhỏ có chút kỳ ngộ. Từ một thân tử nói trên thân thể người đạt được hai quyển đạo thư, ngày đêm khổ tu, cũng có chút thần quái phép thuật. Nhưng không được căn bản, mạo muội dùng chi, liền dễ dàng tổn thương căn bản..."

"Có thể Tần quốc công để ta tra việc quá quá nặng lớn, như không thấy được song phương số mệnh. Ta lại sao dám mạo muội cho biết đây?

Thiên hạ Tranh Long. Không thành tựu tử, chính là ta này bán giai điệu tán tu, cũng không thể may mắn thoát khỏi..."

"Tuy rằng ta này linh nhãn thuật chỉ có thể thấy chút ngoại tượng, vẫn chưa thể thâm nhập căn bản, nhưng cũng không sao, chí ít có thể biết được, này Đại Càn số mệnh, đã không bằng Tần quốc công. Chỉ cần trong bóng tối đề phòng, không sợ đối phương còn có thể nhảy ra cái gì lằng đến..."

"Ta cũng nên trước thời gian đặt cược rồi!"

Nhớ tới nơi này. Thành Bất Ưu không chần chừ nữa, hướng về người sai vật đưa ra lệnh bài, nhanh chân tiến vào Tần quốc công phủ.

Thời loạn lạc tán tu, tự nhiên cũng có nương nhờ vào Tiềm Long, bác đến khí số.

Này Thành Bất Ưu, nương nhờ vào Viên Tông, ngã cũng không chỉ là vì thu được chức quan số mệnh, giúp đỡ tu hành.

Hắn sở cầu, vẫn là dựa vào long khí, cần quét chặn đường Đạo Môn đại phái, thu được trong đó kinh thư đạo quyền, để bù đắp tự thân căn cơ thiếu hụt.

Tuy rằng Đạo Môn cất giấu phần lớn, nhất định sẽ bị Viên Tông mặt sau Thái Thượng Đạo cướp đi, nhưng chỉ cần đến chút tâm thường tu luyện pháp môn, đã hài lòng.

Hoặc là, đợi ta bù đắp tự thân đạo pháp, ngày sau chưa chắc không thể khai sáng một mạch, xưng công làm tổ...

Được không lo lắng bên trong nóng lên, dưới chân bước tiến càng sắp rồi.

Tới một chỗ cửa viện, nơi này đã là Tần quốc công phủ hạt nhân, chính là Thành Bất Ưu lệnh bài, cũng không có tác dụng.

Thành Bất Ưu tiến lên bấm báo ý đồ đến, thủ vệ vệ sĩ nhìn Thành Bất Ưu một chút, nói: "Chủ công đang có sự, Thành tiên sinh có thể trước tiên đi nhà kề nghỉ ngơi..."

"Như vậy cũng được, đa tạ rồi!" Được không lo lắng bên trong rõ ràng, hắn ở Viên Tông trong lòng địa vị, luôn luôn bài phải dựa vào sau, chính là cùng nương nhờ vào tán tu, cũng không có thiếu pháp lực thần thông ở trên hắn, có đái ngộ này, cũng là tầm thường, sắc mặt không hề thay đổi, hộ tống vệ sĩ tiến vào một gian nhà kề.

Vệ sĩ cáo từ sau khi rời khỏi đây, Thành Bất Ưu lười biếng đuổi người, nhìn quét một vòng.

Này gian nhà không lớn, nhưng thu dọn đến mức rất là sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, trong không khí còn toả ra nhàn nhạt hương thơm, thậm chí ngay cả trang sức đồ cổ tranh chữ, càn cũng là bút tích thực!

Thành Bất Ưu con người đang nhìn đến một bộ tiền triều đại gia cổ khái chi hành ý thiếp thì, liền cũng lại đi không mở ra.

Cổ Khái Chi chính là tiền triều thư họa đại gia, được xưng "Song Tuyệt", tuổi già càng là nhiều đọc đạo tàng, sau đó tác phẩm, nhiều uẩn đạo ý.

Thành Bất Ưu chính là bị hành ý thiếp bên trong một tia đạo cảnh, câu động tâm bên trong cảm ngộ, nhất thời có chút mê muội.

Cũng không biết trải qua bao lâu, mới một cái giật mình, tỉnh ngộ lại.

"Cổ Khái Chi không hổ đại gia, nghề này ý thiếp bên trong ẩn chứa đạo ý, đối với ta rất nhiều trợ giúp, nếu có thể lơ lửng ở phòng ngủ, ngày

đêm tìm hiểu, đoạt được chỗ tốt khi không chỉ dừng lại tại đây!"

Thành Bất Ưu đạo, nhìn về phía tranh chữ ánh mắt, thì có chút nóng bỏng, hầu như liền muốn đem tranh chữ cuốn lên lấy đi.

Lập tức cười khố, ở Tần quốc công phủ trộm cướp, không muốn sống sao?

Cho tới lập công đến thưởng, cũng vẫn là con đường, trong lòng lại có chút hùng hực, biết được Viên gia chính là thiên hạ tám cửa lớn phiệt, cất giấu rất nhiều, chính là đạo thư điển tịch, cũng không có thiếu.

Viên Tông cũng là dùng những này, hấp dẫn không ít tán tu nương nhờ vào.

Thành Bất Ưu nhớ tới nơi này, lại là thở dài: "Khà khà... Thế gia cất giấu, từ trước đến giờ nghiêm phòng tử thủ, Tùng Khôi, Trích Tinh Thủ bọn họ, vẫn đúng là muốn dựa vào công huân đến quốc công phủ kho tàng, tăng tiến chính mình đạo hạnh tu hành?"

Tuy rằng cái này cũng là con đường, nhưng cần thiết công lao, nhưng là không nhỏ.

Lại nói, Viên Tông chính là dựa vào nói thư hấp dẫn tán tu nương nhờ vào, nếu như dễ dàng ban xuống, sau khi như thế nào làm.

Hắn người trong nhà biết được tự thân sự, hắn đoạt được đạo thư, ở phong thủy tìm long, vọng khí biện vật trên có chút thần diệu, nhưng đối với đạo thuật sát phạt phương diện thực sự là khuyết tán không ít, cần nhờ chính mình ngộ ra bán giai diệu đạo thuật cùng kẻ địch tranh đấu, thực sự là không có lòng tin.

Đặc biệt Đạo Môn phép thuật bên trong, không thiếu âm u hung tàn phương pháp, bên trong giả liên thần hồn đều sẽ khó bảo vệ được, chết rồi

liền quý đều không làm được, Thành Bất Ưu mỗi nhớ tới nơi này, chính là trong lòng đại khủng.

"Các người nếu muốn tranh, liền tranh đi, ngược lại ta là không nghĩ như thế. Chuyện mờ ám thật làm, mình sự khó thành, ta vẫn là đảng hoàng khi ta khách khanh, để cho các người ở mặt trước quyết đấu sinh tử..."

Thành Bất Ưu cười gằn, lại thấy trong phòng trên bàn gỗ đàn, bày món ngon mỹ thực, mùi thơm nức mũi, không khỏi thèm ăn nhỏ dãi.

Viên Tông ở những chuyện nhò nhặt này, rất là tỉ mỉ, chính là quay về Thành Bất Ưu cái này dưới tam lưu người, cũng là như thế, bởi vậy rất được lòng người.

Vừa có hưởng thụ, Thành Bất Ưu cũng không phải rụt rè người, lúc này ngồi xuống, theo án đại tước lên.

Này tuy không phải Tần quốc công phủ chủ trù làm, nhưng cho dù là còn lại giúp trù tay nghề, cũng không phải chuyện nhỏ, làm cho Thành Bất Ưu ăn được quá nhanh, khẩu vị mở ra, chính là có món ăn không từa, có chút vô vị, nhưng sau đó còn muốn gặp mặt Chủ công, đồ ăn vẫn được, uống rượu hồng việc, cho nên không người dám trên.

Ăn tám phần no, Thành Bất Ưu liền trụ khoái không cần, đây là đạo dưỡng sinh, xưa nay tu hành, không phải thể hiện đang ngồi luyện khí bên trong, mà là cùng bình thường ẩm thực hô hấp kết hợp lại, được không lo lắng hưởng về đại đạo, tự nhiên cũng là như thế.

Lúc này, thì có một cái Thanh Y tới tới thông báo: "Gia chủ còn có ba nén nhang canh giờ liền muốn tiếp kiến tiên sinh, mong rằng tiên sinh chuẩn bị..."

"Đa tạ đề điểm!" Nhà này sinh tử thân mặc áo xanh, lại gọi Viên Tông gia chủ mà không phải Tần quốc công, cái kia tất là Tần gia nuôi mười mấy

đời gia sinh tử, thật bàn về đến, ở Viên Tông trong lòng, địa vị không làm được còn ở Thành Bất Ưu cái này khách khanh bên trên, tự nhiên không dám thất lễ.

Thành Bất Ưu mau mau dùng trà thơm súc miệng, lại thu dọn y quan, chuẩn bị Viên Tông triệu kiến.

Thời gian không còn sớm không muộn, ngay khi ba nén nhang sau, Thành Bất Ưu liền ở bên trong thư phòng nhìn thấy Viên Tông.

"Thuộc hạ bái kiến Tần quốc công!" Thành Bất Ưu cúi đầu đi vào, hành đại lễ.

Lúc này, chỉ thấy được trên đất một đôi hắc đế găm vóc vân ngoa.

"Đứng lên đi!" Âm thanh êm dịu, lại mang có một tia uy nghiêm không thể kháng cự ý chí.

Nghe được này thanh, Thành Bất Ưu thân thể tự mình đứng lên, dĩ nhiên xuất hiện vài tia không tự chủ được thái độ.

Trong lòng đại lẫm, biết đây là cửu nơi thượng vị, quyền sinh quyền sát trong tay, không có không do đó bồi dưỡng được đến tự tin ý chí, như đặt ở Đạo Môn, chính là "Ngôn Xuất Pháp Tùy" .

Trong lòng sợ hãi, cũng không dám nhìn thẳng Viên Tông, buông xuống mặt kiểng, dựa vào vờn nãy vào nhà thì nhanh chóng thoáng nhìn, liền thấy rõ sách này phòng rất là mộc mạc, thậm chí ngay cả vờn nãy phòng khách cũng không sánh nổi, cũng không có đồ cổ tranh chữ trang sức, chỉ có sách thật dày giá cùng mặt trên án điệp công văn.

"Tần quốc công trước chính là Đại tướng quân, quả nhiên dẫn theo mấy phần trong quân tật, kỷ luật nghiêm minh..." Thành Bất Ưu còn chưa

suy nghĩ xong xuôi, liền nghe Viên Tông hỏi: "Tiên sinh lần đi Ly Sơn, nhìn thấy làm sao?"

Ly Sơn chính là Đại Càn hoàng lăng vị trí, Viên Tông phái Thành Bất Ưu lần đi ý đồ, không hỏi hiển nhiên.

"Khởi bẩm đại nhân! Thuộc hạ đưa ra lệnh bài sau, đến thủ tướng đáp ứng, có thể nhập Ly Sơn nhìn qua, liền kiến giải mạch hỗn loạn, Đại Càn long khí không ngừng sụp đổ, này là Đại Càn mất đi dân tâm nguyên cố, Chủ công đại phúc!"

Trước liền trông thấy hai phe khí số, Thành Bất Ưu từ lâu quyết định, lúc này liền ăn ngay nói thật.

Liền vào lúc này, Thành Bất Ưu liền cảm giác một luồng đại khủng bố giáng lâm, trong lòng đại hàn, hầu như quỳ xuống, nhưng bởi Viên Tông ở đây, trong nháy mắt khủng bố liền biến mất không còn tăm hơi, mấy như ảo giác.

Được không lo lắng bên trong tự bi tự hỉ, biết được này bán đi hoàng gia khí tượng, đã là triệt để nương nhờ vào Viên Tông, sau lần đó khí số liên kết, vào thiên hạ ván cờ, không thành tựu chết.

Làm mừng một liền không sợ mười lăm, được không lo lắng bên trong xoay ngang, liền nói: "Lần đi hoàng lăng, thuộc hạ còn lấy bí pháp quan trắc Đại Càn phúc địa vận chuyển, chỉ thấy thiên tai kiếp không ngừng, e sợ..."

Sau khi, Thành Bất Ưu cũng không có nói, nhưng Viên Tông cũng có thể đoán được, phúc địa chính là số mệnh hương hỏa mở, từ trước đến giờ không tai không kiếp, chỉ có ở diệt thời khắc, mới phải xuất hiện thiên tai kiếp, có này tượng, liền nói rõ Đại Càn thật sự khí số hết, thậm chí ngay cả dư mạch đều không thể bảo đảm.

"Ồ? Dùng cái gì như vậy?" Viên Tông rất hứng thú hỏi, hẳn chính mình cũng có phúc địa, đối với biến hóa này tự nhiên rất là quan tâm.

"Theo thuộc hạ phỏng chừng, này Đại Càn phúc địa sở dĩ có này biến, một là bởi vì các nơi chư hầu cắt cứ, huỷ bỏ Đại Càn tông miếu Tế tự, phúc địa không chiếm được bổ sung, tự nhiên sẽ xuất hiện hao tổn, thậm chí thiên tai kiếp..."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 228: Cửu Châu

"Cần biết này phúc địa lớn, tiêu hao cũng lớn, Đại Càn phúc địa nếu được xưng theo có nửa cái Cửu Châu to nhỏ, cái kia tiêu hao cũng là như núi như biển, chỉ cần nửa cái thiên hạ Tế tự đoạn tuyệt, liền khó có thể chống đỡ, không giống đại nhân chính mình phúc địa, chỉ cần Viên gia dân vọng không ngã, liền có thể trường tồn!"

"Ngày thứ hai, chính là lần trước Trần Vĩnh Khánh tạo phản, Thái hậu huê tiên đế khóc tế thái miếu, dẫn tới Tổ Long ra tay, cũng là một đại tiêu hao!"

"Ồ? Các hướng tiên đế, vừa vào được phúc địa, còn có thể chiếm được ra sao?" Ngày Viên Tông còn thật không biết.

"Phúc địa cách vực lực lượng rất lớn, có thể nào dễ dàng đi ra? Nhưng thiên lưu một đường, gặp hết sức khẩn cấp bước ngoặt, như Tổ linh có thể bỏ qua hơn nửa căn cơ, tự có thể ngăn ngừa đi ra, chủ trì dương thế số mệnh!" Những này, vẫn là Thành Bất Ưu ở đến nói thư trên tình cờ nhìn thấy bí ẩn.

"Cũng chính bởi vì vậy, phúc nội tình tiêu hao hơn nửa, lại không chiếm được ngoại giới bổ sung, khiến thiên tai kiếp không ngừng!" Thành Bất Ưu khẳng định nói.

Lại thấy Viên Tông trên mặt tựa hồ có hơi sầu lo, mau mau nói: "Đại nhân xin yên tâm! Lần trước trấn áp Trần Vĩnh Khánh chi loạn, đã tiêu hao

hết Đại Càn Thái Tổ phần lớn căn cơ số mệnh, lần này thiên tai kiếp, chính là hướng về phía hần đến, chí ít cũng là trọng thương! Nói không chừng còn có ngã xuống chi ưu!"

"Đồng thời, lần trước Tổ Long đi ra, đạt được Thiên Đạo cảnh giác, phúc địa cách vực lực lượng càng thêm nồng nặc, đã thành phong tỏa tứ thế, Đại Càn các đế, nhưng là đừng hòng trở ra can thiệp rồi!"

Thiên Đạo chí công, lưu một chút hi vọng sống, chính là đại ân, này ở lần trước Tổ Long đi ra trấn áp Trần Vĩnh Khánh thời gian đã tiêu hao hết, còn muốn liên tiếp can thiệp dương thế sao?

Nếu thật sự cho như vậy, các đời những năm cuối. Đều có Tổ linh không ngừng đi ra thu thập tử tôn nát than, há không đã sớm Nhân Đạo đại loạn sao?

Quả nhiên, Viên Tông nghe được Thành Bất Ưu lời ấy. Trên mặt hơi ngượng.

Nói: "Tiên sinh hiểu biết uyên bác, lại thâm nhập Ly Sơn vì là ta quan đến bí ẩn, ký một đại công!"

"Ta ở thành đông còn có bộ trạch viện, liền tặng cho tiên sinh rồi!" Đây chính là tưởng thưởng, Trường An bách vật đều quý, bất động sản càng không cần phải nói, này thật đúng là trọng thưởng. Thành Bất Ưu trong lòng đại hỉ, mau mau cảm ơn.

Hai người lại hàn huyên vài câu, nhiều là Viên Tông hỏi. Thành Bất Ưu trả lời, tới cuối cùng, thấy Viên Tông trên mặt khóe mắt hơi vểnh lên, Thành Bất Ưu mau mau cáo từ đi ra.

Hần tuy chỉ cùng Viên Tông thấy rõ rất ít mấy lần. Nhưng biết được này Viên Tông con mắt cong lên. Chính là vẻ không kiên nhẫn, nơi nào còn dám đợi lâu.

Cái trò này nghe lời đoán ý bản lĩnh, cũng không phải đạo thuật đi tới, mà là trời sinh. Tuy rằng khác thường thuật hộ thể, nhưng muốn ở thời loạn lạc sinh tồn, vẫn là bản lĩnh này cho Thành Bất Ưu trợ giúp đại.

Xưa nay có thể tra Quận chúa tâm ý, từ trước đến giờ là nghênh phúc tránh họa con đường duy nhất, Thành Bất Ưu vẫn là chịu thiệt xuất hiện ở thân quá thấp. Không phải vậy ở trên chốn quan trường tất là như cá gặp nước, thẳng tới mây xanh.

Vừa mới ra cửa phủ. Vừa nãy Thanh Y thôi thúc lại đuổi theo, trong lòng còn ôm một vật, hô, "Thành tiên sinh, chờ chút!"

"Vị tiểu huynh đệ này còn có chuyện gì?" Thành Bất Ưu bước chân dừng lại, chờ thôi thúc tới, ôn ngôn nói.

Tế tướng trước cửa thất phẩm quan, thận trọng từ lời nói đến việc làm, cũng là Thành Bất Ưu tiêu dao đến nay nguyên nhân.

Quả nhiên, nghe được Thành Bất Ưu lấy gọi nhau huynh đệ, Thanh Y thôi thúc trên mặt nổi lên ý cười, chối từ nói: "Nô tài thấp hèn thân, nào dám trước tiên sinh như xưng hô này..."

Lập tức còn nói: "Đây là gia chủ thường người, mau mau thu đi!"

Liên đem trong lòng đồ vật đưa cho Thành Bất Ưu, Thành Bất Ưu tiếp nhận vừa nhìn, thấy chính là cái cuộn tranh, trong lòng chính là hơi động, âm âm nhảy lên.

Ngay sau đó giương ra, liền thấy một bộ phiêu dật tuần tú bảng chữ mẫu đi ra, mang theo xuất trần nói ý, chính là vừa nãy nhìn thấy Cố Khải Chi hành ý thiếp.

Mừng rỡ trong lòng, trong miệng lại nói: "Này quá quý trọng, ta sao dám khi đại nhân nặng như thế thường..." Tuy là như vậy, trong tay nhưng

thật chặt lời cuộן tranh không tha.

Thấy tình cảnh này, tôi tớ trong lòng cười thầm, trên mặt vẫn là nói: "Nếu gia chủ cho tiên sinh, tiên sinh vẫn là không muốn phụ lòng gia chủ có ý tốt, liền thu đi!"

"Đã như vậy, thuộc hạ liền áy náy, kính xin huynh đệ thay ta cố gắng cảm ơn đại nhân!" Thành Bất Ưu đem bảng chữ mẫu thu cẩn thận, lại hướng về Viên Tông phương hướng làm một đại lễ, mới nói.

"Đây là tự nhiên, đây là tự nhiên!" Tôi tớ liền khẩu đáp ứng.

Thành Bất Ưu cảm ơn, lại hướng về tôi tớ trong tay nhét vào khối kim thỏi, mới hành lễ rời đi.

Một đường ra Tần quốc công phủ, lại trực đi ra ba cái nhai, Thành Bất Ưu mới thở dài một hơi, mồ hôi lạnh trực dưới.

Vừa nãy Viên Tông đưa này bảng chữ mẫu, ngoại trừ tưởng thưởng ở ngoài, khủng sợ cũng có gõ tâm ý, biểu hiện Thành Bất Ưu mỗi tiếng nói cử động, đều ở Viên Tông nắm giữ bên dưới, nếu là vừa nãy ở công phủ bên trong thật sự làm ra cái gì cử động, e sợ hậu quả bất trắc.

Nghĩ đến đây, Thành Bất Ưu mồ hôi lạnh trên trán lại hạ xuống, mau mau chà xát một cái, bước nhanh rời đi.

Viên Tông bên trong thư phòng, ở Thành Bất Ưu sau khi rời đi, Viên Tông vỗ vỗ tay, liền nghe máy móc tiếng vang lên, tự giá sách sau lại chuyển ra cá nhân.

Người này đạo sĩ trang phục, đồng nhan hạc phát, tiên phong đạo cốt, vẻ ngoài rất tốt.

"Thành Bất Ưu vừa nãy nói thật là?" Viên Tông khuôn mặt bình tĩnh, hỏi.

Đây là Thái Thượng Đạo Mộng Tự Bối đạo trưởng, pháp lực cao thâm, tổ tới đảm nhiệm Viên Tông cùng Thái Thượng Đạo trong lúc đó câu thông cầu nối.

"Là thật! Đồng thời ở phúc địa trên tự thuật, so với bản đạo nhìn thấy càng sâu sắc, không muốn dân gian bên trong, cũng có người mới a!"

Đạo nhân liền than thở.

"Nếu đạo trưởng đều nói là nhân tài, cái kia tất có chút bản lãnh thật sự!" Viên Tông vỗ tay cười, lại gọi tiến vào cái gã sai vặt: "Đi! Đem vừa nãy cái kia phó hành ý thiệp giao cho Thành Bất Ưu!"

"Vâng!" Gã sai vặt nhanh chóng rút lui rời đi.

"Đại nhân như vậy chiêu hiền đãi sĩ, hiền tên lan xa, lo gì thiên hạ đại tài không quy thuận phụ!" Đạo nhân tán một câu.

"Ha ha..." Đối với đạo nhân khen tặng, Viên Tông không phát một từ, đến hần cái này địa vị, người thủ hạ nịnh nọt, các loại lời ca tụng, đã là nghe được nhanh phiền chán.

"Cái kia Đại Càn hoàng thất số mệnh, xác định không phản phệ lực lượng sao?" Viên Tông từng làm mấy năm tướng quân, liền với tính tình, cũng trở nên hơi trực lai trực vãng.

"Thật là như vậy!" Đạo nhân khẳng định nói.

Viên Tông đặc vài bước, lại cầm lấy trên bàn công văn, nói: "Ngô Châu Tổng Ngọc xưng Công, chấn động triều chính, cũng không có thiếu

triều thần gián ngôn triệu Tống Ngọc vào kinh thuật chức, hắc! Thật sự coi người khác là kẻ ngu si sao?"

Đối với Tống Ngọc lúc trước Tiết Độ Sứ thân phận làm sao làm đến, Viên Tông rõ ràng trong lòng, càng thêm không coi trọng triều thần cử động.

Tống Ngọc cùng hãn đều là kiêu hùng hạng người, lại sao bị triều đình đại nghĩa danh phận mê hoặc? Nhập Trường An chịu chết?

"Tống Ngọc người này, ta nói Chương Tôn trước cũng tự mình đi tới Ngô Châu từng thấy, thanh khí doanh mãnh, công hầu vị trí khó có thể dao động! Ngày khác tất là Tần quốc công đại địch!" Nói đến Tống Ngọc, đạo nhân cũng là sắc mặt nghiêm nghị, Mộng Tiên gần nhất mười mấy năm đã rất ít ra tay, có thể ở sâu không lường được chương môn sư huynh thủ hạ tránh được tính mạng chính là có thể nói cao thủ, cùng hãn địa vị ngang nhau hạng người há lại là địch cùng? Tất có hạng người pháp lực thông thiên ở hậu trường bảo vệ!

"Phía nam Tống Ngọc, là ta đại địch a!" Viên Tông thở dài nói, "Còn có Kinh Châu Chu Vũ, Ích Châu Thạch Long Kiệt, thời loạn lạc ra Giao Long, quả là không giả!"

Viên Tông đề này ba cái, chính là phía nam hào hùng, như có người có thể nhất thống phía nam, tất xuất từ ba người bên trong một cái.

Nghĩ tới đây, dù là lấy Viên Tông tâm tính, đều có chút cấp thiết, hỏi: "Theo ý kiến của ngươi, bản Công hiện tại số mệnh, có thể coi đến Vương hay không?"

Đạo nhân cả kinh, lập tức rõ ràng Viên Tông đây là bị bông bột phát triển phía nam bức bách, muốn trước tiên đoạt được đại nghĩa, mau chóng nhất thống bắc, mới thật cùng phía nam chống lại.

Lúc này chỉ có thể vận lên vọng khí pháp thuật, hướng về Viên Tông nhìn lại.

Liền thấy thanh khí dồi dào, bên trên lại có tia tia tử khí, mờ ảo bất định, càng có lượng lớn hắc khí truyền đến, cùng tử khí lẫn lộn, trở thành hắc tử vẻ, trong lòng chính là đại thán.

Vốn là quan bên trong tàn tạ, chính là Viên Tông tận lấy, cũng không có tử khí sinh thành.

Nhưng hiện tại không giống! Viên Tông mang thiên tử lấy lệnh chư hầu, tuy rằng chư hầu phụng không phụng mệnh vẫn là chưa biết, nhưng ít nhất Đại Càn vẫn là trên danh nghĩa Thiên Hạ Cộng Chủ, tự nhiên có màu tím.

Mà Viên Tông nắm giữ xã tắc, đem màu tím chiếm làm của riêng, tự nhiên số mệnh đại thịnh. Nhưng phương pháp này cũng có tai hại, chính là phải bị hoàng thất cùng chư hầu số mệnh phản phệ, thì có lượng lớn hắc khí, lẫn lộn ở tử khí bên trong, nếu không thể thanh trừ, tương lai tất có đại họa!

Lời này chỉ là trong lòng vừa qua, ở bề ngoài tự nhiên không thể nói như vậy, đạo nhân liền cười: "Bần đạo quan Tần quốc công khí vận, thanh khí tràn ngập, bên trên càng có tử khí, nếu có thể trấn chi lấy tĩnh, đem tử khí hết mức thu nạp ổn định, người vương giả kia chi mệnh khó có thể dao động!"

Này ý tứ, chính là hiện tại vẫn chưa tới xưng vương thời gian.

Viên Tông nghe qua sau, sắc mặt thanh khí lóe lên, nhìn ra nói người lạnh cả tim, nhưng vẫn là khuyên: "Xưa nay thiên hạ tranh cướp, chưa từng lấy nam thống bắc giả, bất luận phía nam ra hà địch, đại nhân chỉ cần đem Hán Trung vững vàng duy trì ở tay, lại từ từ hướng dẫn bắc, chỉ cần bắc

Trung Nguyên ở tay, nhất thống thiên hạ, ngay khi trở bàn tay trong lúc đó người!"

Lời này là có kinh tế căn cứ, phía nam khai phá còn chưa thành thực, bất kể là thu hoạch sản lượng vẫn là nhân khẩu đều còn kém rất rất xa phương bắc, mà những này chính là chiến tranh tiềm lực!

Nhân khẩu ít, quân tốt liền ít, lương thực ít, sĩ tốt vô lực, đại quân cũng không có thể dài lâu tác chiến, sao có thể đánh được phương bắc?

Vì lẽ đó đạo nhân này sách cũng không thể toán sai, chỉ cần bắc tận, lại từ Hán Trung bắt Ích Châu, đến lúc đó thuận Trường Giang mà xuống, chính là Tống Ngọc nhất thống Ngô Châu Kinh Châu, cũng chỉ có bại vong phần!

Viên Tông vốn là tâm tư nhạy cảm người, vừa này chỉ là bị phía nam đại địch kích thích, hiện ở khôi phục như cũ, rốt cục tỉnh ngộ, hành lễ nói: "Đạo trưởng đại tài! Nhưng là bản công thất lễ rồi! Vạn mong không lấy làm phiền lòng!"

"Ha ha!" Đạo nhân vuốt râu mỉm cười: "Đại nhân có long hổ phong thái, bình định thiên hạ tài năng, ta Thái Thượng Đạo thì sẽ thuận theo mệnh trời, toàn lực phụ tá!"

Viên Tông lại đặc vài bước, tính toán đã định, xác định chính mình hiện nay trọng điểm, xác thực ứng đặt ở bắc, xưng vương cũng quá sớm, liền hỏi: "Người đạo trưởng kia có gì dạy ta?"

"Triều đình hoàng thất số mệnh, tự có bản môn thi pháp trấn áp, sẽ không đối với Tần quốc công tạo thành quấy nhiễu, quốc công hiện nay cần lo lắng, vẫn là phương bắc ngoại địch a!"

"Đại Càn phương bắc, có Ung châu, Dự châu, Từ châu, này đều là tinh hoa nơi, tuyệt đối không thể buông tay, còn càn bắc U Châu, Lương châu,

tiếp giáp thảo nguyên, có người Hồ làm loạn cướp bóc, sức dân mệt mỏi, nhưng là không đáng sợ!"

"Đại nhân đã chiếm Ung châu, đón lấy chỉ cần đem Dự châu, Từ châu Trung Nguyên nơi nắm giữ trong tay, liền đặt chân thế bất bại!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 229: Thiên Hạ Khắp Nơi

Đại Càn tuân cổ pháp, hoa thiên hạ vì là Cửu Châu.

Nam bắc lấy Trường Giang vì là giới, ở nam, lần lượt là Ích Châu, Kinh Châu, Ngô Châu, còn có một cái Giao Châu, nằm ở tối phía nam, cùng ba châu giao giới.

Ở bắc, nhưng là Ung châu, Dự châu, Từ châu, càng bắc lại có Lương châu, U Châu, tiếp giáp thảo nguyên, xưa nay chịu đủ người Hồ cướp bóc.

Nếu bàn về thiên hạ tinh hoa, vậy thì tại trung nguyên ba châu, tức Ung châu, Dự châu, Từ châu.

Này ba châu, nhân khẩu đông đúc, ruộng tốt liền khuynh, sản vật phong phú, chiếm được có thể được thiên hạ!

Đạo nhân đề cập Cửu Châu, tự không phải là không có dụng ý, chỉ nghe hần âm thanh từ từ, mang theo một luồng đặc biệt sức mạnh: "Thì gặp thời loạn lạc, Đại Càn Chân Long ngã xuống, lại cũng vô lực trấn áp, thiên hạ các châu Giao Long nổi lên bốn phía, mỗi người dựa vào mệnh trời tranh cướp!"

"Trong này, Giao Châu long khí suy nhược, Bất Quy chính thống, khó có thành tựu, mà U Châu, Lương châu chi long khí, được thảo nguyên người Hồ cướp bóc, cũng là không chịu nổi gánh nặng, không thành tài được!"

"Này Chân Long chi tranh, kỳ thực ngay khi Ích Châu, Kinh Châu, Ngô Châu, Ung châu, Dự châu, Từ châu này sáu châu Giao Long chi tranh tiến lên!"

"Này vốn là bí ẩn, nhưng đại nhân chính là ta giáo Chương Tôn thân điểm Ung châu Tiềm Long, tự nhiên cũng là nói rồi."

Viên Tông chỉ cảm thấy tự thân số mệnh đại động, biết này chính là bí ẩn, thấy đạo nhân không tránh hiềm nghi, cũng nói với tự mình, không khỏi trong lòng cực kỳ vui sướng.

Hỏi: "Cái kia các châu Tiềm Long lai lịch, Thái Thượng Đạo có từng biết được?"

"Ngô Châu long khí, tự nhiên vì là Ngô Quốc Công đoạt được, ở Kinh Châu, chính là đại đô đốc Chu Vũ, mà Ích Châu, chính là Thạch Long Kiệt, lai lịch người này quý bí, nghi là Quý Vương sống lại, nhưng vừa nhưng đã chuyển thế, lại đánh bại trước kia Tiềm Long, tự nhiên đoạt được long khí, hung uy ngập trời! Như cho giết nguyên bản Tiềm Long. Cái kia thì càng thêm không thể ngăn chặn!"

"Đây là phía nam chư địch, sau đó nhất định phải càn quét, hiện tại không cần phải để ý tới!"

"Cho tới bắc, Dự châu long khí chưa hiện ra, ta nói dùng bí pháp truy tra. Phát hiện chính là chia làm mấy phân, còn ở tranh cướp, này liền sai lầm : bỏ lỡ thiên thời!"

"Chỉ có Từ châu, long khí đã ra, bị một người tận, Tần quốc công tự cũng biết là ai."

"Hừ! Doanh đình thiên người này soán đến châu mục quyền to. Uy phúc tự dụng, chính là không đến công ta, bản công cũng phải thảo phạt chi! Thật sự cho rằng dựa vào cái thánh chỉ, liền có thể nhất thống Từ

châu?" Viên Tông hừ lạnh nói, hắt chiếm Đại Càn danh phận. Đối với thiên hạ các vị nhân cơ hội quật khởi chư hầu, tự nhiên mang theo bất mãn.

"Doanh gia tuy rằng không phải Môn Phiệt, nhưng ở Từ châu, nhưng là thế lực thâm hậu, căn cơ lan tràn, chính là Quận Vọng bên trong hàng đầu, nếu không là danh vọng còn chưa đủ, e sợ đã có thể coi Môn Phiệt! Chúng ta càng phát hiện có Môn Phiệt ở phía sau chống đỡ. Không thể khinh thường!"

Đạo nhân sắc mặt nghiêm nghị, trầm giọng nói.

"Môn Phiệt? Cái này cũng là trò cũ rồi!" Môn Phiệt giúp đỡ Tiềm Long, đến chút chỗ tốt. Các hướng đều là như vậy, chính là Viên Tông vị trí Viên gia, ở tiền triều cũng từng làm như thế.

Tuy rằng ngữ khí xem thường, nhưng Viên Tông trong lòng, nhưng là trước nay chưa từng có nghiêm nghị.

Vốn là doanh đình ngày sau diện doanh gia chính là thực lực hùng hậu, hiện tại càng có Môn Phiệt ở phía sau nhúng tay. Đây cơ hồ chính là hai cái Môn Phiệt thế gia liên thủ!

Viên Tông trong lòng đột nhiên có cái cảm giác, cái này thẳng đình thiên. Tất là hắt ở phương bắc đại địch!

Tâm tư nhanh quay ngược trở lại chốc lát, liền thay đổi khuôn mặt tươi cười. Đối với đạo nhân nói: "Đạo trưởng có thể nguyện làm ta chi khiến?"

Không biết sao, đối mặt Viên Tông ý cười, đạo nhân nhưng là như đứng đông lửa, như ngồi đông than, mau mau về: "Tân quốc công hữu sự chỉ để ý dận dò, Thái Thượng Đạo vạn tử không chối từ!"

"Được! Bản công liên mệnh đạo trưởng vì là sứ giả, đi sứ thảo nguyên!" Viên Tông cười nói.

"Thảo nguyên? Quốc công chẳng lẽ là muốn?" Đạo nhân thật đến có chút ngạc nhiên.

"Không sai! Người lần này đi vào, cùng thảo nguyên người Hồ nghị hòa, nhiều cho kim ngân vải vóc, ước định song phương kết làm minh hữu!"

Viên Tông khẳng định nói.

Hắn nhìn rất thoáng, biết được hiện tại mặc dù mình trên danh nghĩa có thể mang thiên tử lấy lệnh chư hầu, trên thực tế không mua món nợ chư hầu quá hơn nhiều, U Châu, Lương châu ngược lại cũng không ở hắn quản hạt, cũng không cần vì thế nhận cái gì.

Hiện tại nếu quyết định muốn trước tiên hướng về Trung Nguyên tiến thủ, đương nhiên phải bảo đảm phía sau an ổn.

Lùi một bước nói, chính là muốn đàm chút ác danh, cũng nhiều ở Đại Càn triều đình trên, không có quan hệ gì với hắn.

Chờ đến đặt xuống Dự châu, Từ châu, thực lực tăng mạnh sau, tự có thể quay đầu lại một lần nữa thu thập cự Sơn Hà!

Đến lúc đó tự thân căn cơ tăng mạnh, tự nhiên vứt bỏ triều đình đại nghĩa, tự lên một nhà, lấy này tận đến dân tâm.

"Tuân mệnh!" Nói trong mắt người ánh sáng liên thiểm, cũng không biết nghĩ cái gì, hành lễ lĩnh mệnh.

"Thiện! Bản công sau khi thì sẽ hướng về triều đình xin mời mặc cho Dự châu châu mục, cũng lĩnh binh thảo phạt Dự châu!" Hiện tại triều đình,

hầu như chính là Viên Tông không bán hai giá, liền tân lập tiểu hoàng đế đều là con rồi, một đạo thánh chỉ, lại có phiền toái gì đây?

Đạo nhân nghe thấy lời ấy, liền cảm thấy trong hư không một tiếng nổ vang.

Trong lòng biết khác thường, ánh mắt xuyên thấu vách tường, liền thấy Tần quốc công phủ phía trên, số mệnh lẫn lộn, một cái Hắc Giao hiện lên, pha tạp vào quân khí, hướng về Dự châu thảo phạt mà đi.

"Ai! Trung Nguyên sẽ có đại chiến a!" Nói trong lòng người than thở, trong miệng vẫn là nói: "Tần quốc công cương nghị quả quyết, khiến cho người bội phục!"

...

Kinh Châu, Giang Lăng bên dưới thành, tiếng giết liền thiên, huyết hỏa khí nổi lên bốn phía.

Đại đô đốc Chu Vũ giáp trụ tại người, tuần nhả trên mặt, cũng che kín vẻ mặt mỗi, nhìn có chút tiêu tụy.

"Báo! Niếp tướng quân leo lên tường thành, lại bị loạn tiễn bắn giết, chết trận giữa trường, sĩ tốt tổn thương quá bán!" Một ngựa khoái mã lại đây bẩm báo nói.

"Đáng ghét!" Chu Vũ nắm chặt năm đấm, chính là này tòa thành trì, không chỉ có ngăn cản dưới trướng hãn đại quân gần một năm, càng làm cho hãn tổn thất nặng nề.

"Nói cho phía dưới sĩ tốt, lại trùng một lần! Phá thành sau, bản đô đốc hứa đồ thành một đêm!"

Chu Vũ trầm mặc chốc lát, vẫn là phun ra khẩu trường khí, cười gằn nói: "Thật sự coi bản đồ đốc xuất từ thế gia, sẽ ghi nhớ hương hỏa tình cảm, chống lại cũng không đáng truy cứu sao?"

"Đại đồ đốc, không thể a!" Này đồ thành mệnh lệnh quá mức tàn khốc, lập tức thì có phụ tá đi ra khuyên.

"Đại đồ đốc xuất thân cao quý, thường có hiền tên, sao có thể tự hủy danh tiếng..."

"Danh tiếng?" Chu Vũ cười to, lập tức hỏi ngược lại: "Người xem Ngô Châu Ngô Quốc Công danh tiếng làm sao? Hãn hiện tại cầm binh mười vạn, địa vị cao hơn nhiều ta, không cũng giết người đồ thành, không mang theo chớp mắt?"

"Bản đồ đốc xem như là đã thấy ra, ở này thời loạn lạc, chỉ có cấp tốc thành lập uy danh, để cho kẻ địch sợ hãi, mới có thể ở sau đó tận lực giảm thiểu thương vong hao tổn!"

"Nhưng là..." Phụ tá còn muốn khuyên nữa, lại bị Chu Vũ hàn băng tự ánh mắt bức về.

"Thuộc hạ biết tội!" Phụ tá từ Chu Vũ trong ánh mắt nhìn ra sát ý, mau mau chỗ mai phục thỉnh tội.

"Nếu biết tội liền có thể. Vội vàng đem mệnh lệnh phát xuống!"

Chu Vũ chấp tay, này vẫn là xem ở phụ tá chính là lão nhân phần trên, mới cho một cơ hội.

Quận chúa vừa nhưng đã phát ra lệnh, cái kia bất luận là đối với là sai, thuộc hạ đều chỉ có chấp hành phần.

Như màn này liêu lại dám phản kháng. Chu Vũ thì sẽ đem chém giết, huyền thủ cảnh kỳ.

Theo phụ tá hành lễ xuống, chu vi không người thì, Chu Vũ trên mặt mới có chút cười khở: "Không như vậy, lại có thể nào mau chóng bắt thành này, đồng thời khích lệ sĩ khí. Lấy ứng phó vị kia Ngô Quốc Công đây?"

Chu Vũ chiến lược ánh mắt hơn người, tự nhiên biết rõ Tống Ngọc đón lấy chỉ có thảo phạt Kinh Châu một con đường đi.

Vị này danh tiếng thực lực đều mạnh hơn Chu Vũ Ngô Quốc Công, cho Chu Vũ mang đến rất lớn áp lực, cứ thế để hấn không tiếc trên lưng bạo ngược danh tiếng, cũng phải nhanh chóng đặt xuống Giang Lăng thành. Bảo tồn thực lực, ứng phó sắp đến ngô quốc đại quân!

Theo đồ thành mệnh lệnh phát xuống, sĩ tốt bùng nổ ra cuối cùng dư dũng, hướng về Giang Lăng đầu tường phóng đi.

Tùy theo mà đến, còn có lượng lớn thương vong, truat mục kinh tâm.

Chu Vũ liêu mạng, mặt không hề cảm xúc, đem một * đại quân phái đi tới. Không hề chú ý cùng tử thương.

Quân pháp đội ở phía sau đốc chiến, có dám trốn giả trực tiếp chém giết.

Cũng không biết trải qua mấy làn sóng, mãi đến tận bóng đêm hạ xuống màn che. Chu Vũ mới nghe thấy một người gọi thanh: "Thành phá! Thành phá!"

Nặng nề thương vong, còn có đồ thành mệnh lệnh, để bất luận lão binh vẫn là lính mới, ở hoãn một cái khí sau, đều là hồng mắt nhào vào cửa thành, hướng về nhà dân mà đi. Ở đây, bọn họ đem hóa thân làm dã thú!

Nghe hầu như là khắp thành kêu rên. Chu Vũ trên mặt, rớt cục có vẻ mặt: "Cho dù bởi vì chuyện hôm nay. Ngày sau thân bại danh liệt, chết rồi được vạn phu phi nhĩ, ta cũng không oán không hối hận!"

Đây là thời loạn lạc kiêu hùng giác ngộ! Nhưng Chu Vũ phức tạp mà lấp loé ánh mắt, nhưng biểu hiện trong lòng hẫng, không giống mặt ngoài bình tĩnh như vậy.

"Dận dò Cửu Quỷ Chân Nhân, chuẩn bị đại tế, trấn áp oan hồn!"

Làm thế gia con trai trưởng, tuy rằng hạ lệnh đồ thành, nhưng Chu Vũ vẫn chưa hôn đầu, chí ít còn biết khắc phục hậu quả.

"Vâng!" Thuộc hạ chỉ cảm thấy thường ngày cái này anh tuấn văn nhã, thân thiết hiền lành đại đô đốc, ở đồ thành mệnh lệnh ra đạt qua đi, trên người uy nghiêm khí một thoáng long hậu, không khỏi đều là lẫm liệt nghe lệnh.

Cảm thụ hạ nhân chuyển biến, Chu Vũ nội tâm nhưng có chút cười khố: "Tự xưng vương nguyên do, chính là xuất phát từ nơi này rồi!"

Hoảng Trị năm đầu tháng mười một, Kinh Châu đại đô đốc Chu Vũ công phá Giang Lăng thành, hứa sẽ tốt đồ thành một đêm, ngoài thành giang vì đó hồng!

Đến tin tức này, các phủ đại khùng, đồn dập phái người đầu hàng, Chu Vũ bất chiến mà đến Giang Lăng phụ cận Tam phủ!

Đã như thế, toàn bộ Kinh Châu, cũng chỉ có Tương Dương đại thành phụ cận, còn đang chống cự!

...

Ích Châu, một cái điềm đậm thiếu niên tóc đen, xem qua trên tay công văn, khẽ cười nói: "Ngô Châu Tống Ngọc xưng công, Kinh Châu Chu Vũ đồ thành, phương bắc Viên Tông đem chiến, này toàn bộ thiên hạ, đều là nóng quá nháo a!"

Thiếu niên tuy nhìn tuổi nhỏ, trên người nhưng mặc một bộ ám kim áo giáp, cực kỳ hào hoa phú quý, ở thiết giáp trên càn tựa hồ truyền đến oan hồn ai đề tiếng , khiến cho người người mà sinh ra sợ hãi.

"Vương... Vương thượng! Đại quân đã xem Ngụy Ứng Hùng vi với Chính Long Huyện!"

Lúc này, một cái người hầu tiến lên, nơm nớp lo sợ bầm báo, hai chân dĩ nhiên có chút không tự chủ được run rẩy, tựa hồ trước mặt thiếu niên không phải là người, mà là thượng cổ hung vật!

"Ha ha... Rốt cục đem Ngụy Ứng Hùng vây nhốt sao?" Thiếu niên đại hỉ, lập tức nhìn về phía người hầu, "Người rất sợ Cô vương sao?"

"Thuộc hạ không dám, thuộc hạ không dám..." Tuy chỉ là nhàn nhạt hỏi cú, nhưng đem này người hầu sợ đến ngã quỵ ở mặt đất, dập đầu xuất huyết.

Này người hầu vi vừa ngẩng đầu, liền thấy thiếu niên mục hiện ra dị quang, xem hướng về ánh mắt của chính mình, như ở xem một đạo quý trọng mỹ vị, càng là trong lòng đại hàn, "Đại Vương tha mạng, Đại Vương nhiều... A! !!"

Kêu thảm thiết vang lên, liền thấy thiếu niên đã đi tới người hầu trước mặt, trong tay chẳng biết lúc nào có thêm một vật, âm âm nhảy lên, còn mang theo máu tươi!

Người hầu cúi đầu, liền thấy trước ngực mình có thêm cái lỗ thủng, trong đó trái tim đã không cánh mà bay! Lập tức ngã xuống đất bỏ mình.

Thiếu niên mạnh mẽ cắn một cái tâm khí, trong miệng tràn trề mang huyết, vẫn cười: "Ăn ngon! Ăn ngon! Quả là nhiệt mùi vị tốt nhất!"

Đem tạng khí ăn xong, thấy rõ trên đất thi thể, lại là hơi nhường mảy: "Người đến!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 230: Thạch Vương

Theo thiếu niên thét ra lệnh, thì có hai cái mang giáp thị vệ đi vào, đối với trên đất thì thể tựa hồ không cảm thấy kinh ngạc, trực tiếp quỳ xuống đất hành lễ.

"Cho Cô vương chuẩn bị ngựa, Cô vương muốn đi cho Ngụy Ứng Hùng tiễn đưa, mặt khác, đem trên mặt đất xử lý một chút!"

"Vâng!" Thị vệ lĩnh mệnh mà đi.

Không lâu sau đó, chiến mã nổ vang, thiếu niên xông lên trước, mang theo kỵ binh ra doanh.

Đi theo kỵ binh hung dũng dũng mãnh, trong mắt bốc ra hồng quang, nhìn đến không giống người sống.

(Thục trung chí) có nói: Thạch Vương tên Long Kiệt, hung tàn bạo ngược, thật thực lòng người, bộ hạ thường lấy thịt người làm thức ăn, hung danh có thể dừng tiểu nhi đêm khóc! ! !

Thạch Long Kiệt mang theo kỵ binh, cố gắng càng nhanh càng tốt, không tới nửa canh giờ, liền đến đến Chính Long Huyện.

Đây là Thục trung tiểu huyện, nhân khẩu bất quá mười vạn, tường thành thấp bé, lúc này lại có không ít Ngụy quân phòng thủ.

Mấy tháng trước, Thạch Long Kiệt cùng Ngụy Ứng Hùng quay chung quanh Thành Đô đại chiến, cuối cùng đại thắng, Ngụy Ứng Hùng mang tàn quân trốn đi, Thạch Long Kiệt theo sát truy kích, trung gian lại nhiều lần khúc chiết, rốt cục ở Chính Long Huyện đem đối phương vây nốt.

"Xin chào vương thượng!" Thấy Thạch Long Kiệt tự mình đến đây, vây quanh Chính Long Huyện đại quân rối loạn từng bưng sau, từ bên trong ra tới một người đại tướng tiến lên bái kiến.

"Là Chu Xán a, đứng lên đi!" Thạch Long Kiệt vung lên roi ngựa, hỏi: "Hiện tại Chính Long Huyện bên trong, còn có bao nhiêu Ngụy quân?"

Chu Xán thể hình béo tốt, ăn mặc khá không vừa vặn thiết giáp, có chút buồn cười, trên mặt dữ tợn tung sinh, nhìn lại có mấy phần hung ác.

Lúc này nhếch miệng nở nụ cười, càng có chứa hung tàn khát máu ý vị: "Không hơn nhiều, cái kia Ngụy tặc mấy lần chạy trốn, hao binh tổn tướng, nhiều nhất bất quá ba ngàn!"

"Mới ba ngàn sao?" Thạch Long Kiệt nở nụ cười: "Đã từng quyền khuynh Ích Châu, nông cuồng tự đại Tiết Độ Sứ đại nhân, bây giờ chỉ có chút người này mã sao? Ngược lại cũng đáng thương đáng tiếc!"

"Theo ta nhập quân, vì là Ngụy Ứng Hùng tiền đưa!"

Thạch Long Kiệt vừa kéo roi ngựa. Phóng ngựa tiến lên, Chu Xán chà xát đem mặt trên dầu hãn, cũng là đuổi theo sát.

Vừa vào quân doanh, đập vào mắt tự nhiên là ăn mặc rách nát hào y quân tốt, những này quân tốt. Tuy rằng thể hình gầy yếu, quân giới cũng không thể nào sung túc, có thậm chí còn cầm làm bằng gỗ cái chuôi thương, hơn nữa một khối không biết từ nơi nào vơ vét đi ra thiết phiến, liền coi như đem trường thương.

Toàn bộ nhìn qua, chính là một đám người ô hợp.

Tuy rằng sĩ tốt hình thái khác nhau. Nhưng duy nhất tương đồng, chính là hào y trước màu đen bù, mặt trên thêu "Tốt" tự, làm Thạch Vương dưới trưởng chứng minh. Còn có trong mắt bốc ra ánh sáng xanh lục, như là chó sói. Giả dối mà hung ác, nếu là bách tính bình thường đến đây, không chắc sẽ cho rằng rơi vào rồi cái gì dã thú chi quật!

Đối với cảnh tượng này, Thạch Long Kiệt cùng Chu Xán nhưng phảng phất trở lại chính mình như thế tùy ý, còn có chút cảm giác thư thái.

Thạch Long Kiệt cách dùng cực nghiêm hà, đối với bách tính bóc lột rất nặng, quy định từ dưới thanh niên trai tráng một nửa nhất định phải tòng quân, còn lại một nửa còn phải phụ gách vác lao dịch. Bởi vì phía sau chỉ có người già trẻ em, cho dù tạo phản, cũng được không đại sự. Trước tuy đã xảy ra mấy lần phản kháng, lại bị rất nhanh tiêu diệt, người già trẻ em tận thành quân tốt phát tiết đối tượng.

Như vậy mỗi đánh nơi tiếp theo, liền mang khóa hơn nửa thanh niên trai tráng, lại hướng phía dưới nơi xuất phát, lấy này khó mà tin nổi cử chỉ. Lại phát triển cực tốc, lập tức bao phủ Ích Châu. Đợi được Ngụy Ứng Hùng phản ứng lại, đã là không kịp.

Thạch Long Kiệt đại quân. Tựa như một đám châu chấu, ăn xong một chỗ, liền hướng phía dưới nơi xuất phát, có lúc đồ ăn không đủ, thậm chí lấy thịt người làm thức ăn, phát triển cực kỳ mãnh liệt.

Bởi vì người đông thế mạnh, Thạch Long Kiệt lại từ đó cố ý tuyển ra tinh tráng nghiêm huấn, tạo thành tinh binh kỳ tập, lại một lần đại bại Ngụy Ứng Hùng, trở thành Ích Châu chi chủ!

Hiện tại chỉ là vây quanh Chính Long Huyện thạch quân sĩ tốt, liền có 20 ngàn chi chúng!

"Vương thượng, này chiến chúng ta đánh như thế nào?" Chu Xán hỏi, hẳn tùy tùng Thạch Long Kiệt rất sớm, chứng kiến cái này yêu ma tự người tuổi trẻ, lấy sức một người, đoạt được Ích Châu tráng cử, đã sớm đối với này vương thượng kính nể bội phục đến phục sát đất.

"Chính Long Huyện thành tuy rằng không cao, nhưng cũng kiên cố, càng có ba ngàn Ngụy quân trấn thủ, tuy rằng chúng ta tộc nhân, chết rồi còn có, nhưng cũng không cần lãng phí ở đây!"

Thạch Long Kiệt bán nằm ngồi, mỉm cười mà nói, trong con người, nhưng có một luồng diệt tận muôn dân, tuyệt tích vạn vật hàn quang nhấp nháy.

"Cho Cô vương đem chính long phụ cận bách tính, đều khu chạy tới, để bọn họ lấp bằng sông đào bảo vệ thành, lại đi công thành, tiêu hao thủ thành sĩ tốt thể lực!"

"Biết rồi!" Chu Xán nghe được cái này tuyệt diệt nhân tính mệnh lệnh, nhưng liền con mắt đều không nháy mắt một thoáng, liền đi dặn dò sĩ tốt chấp hành.

Trước Thạch Long Kiệt chinh chiến Ích Châu, liền từng sáng lập liên đồ mười ba thành hung tàn sự tích, đem người đầu xây kinh quan, lấy uy hiếp không phục! Có thể nói giết người như ngóe, khắp cả tay máu tanh, Chu Xán tự cũng chẳng tốt đẹp gì.

Theo mệnh lệnh, kỵ binh bộ tốt điều động, phụ cận hương dân, liền bị mạnh mẽ từ gia tộc áp tới đây, hơi có không từ hoặc phản kháng, chính là loạn đao phân thân.

Một * hương dân bách tính, ở phát xuống đồng cát tảng đá loại hình sau, liền bị xua đuổi hướng về sông đào bảo vệ thành mà đi.

"Bắn cung!"

Đầu tường Ngụy quân, đương nhiên sẽ không bởi vì công thành chính là bách tính, liền không động thủ, mưa tên dồn dập mà xuống, mang theo đại bông máu tươi.

Bách tính gào khóc, chợt có lui về phía sau trốn tránh, liền bị Thạch Long Kiệt phái ra giám quân đốc chiến đội chém giết.

Trong lúc nhất thời, tử thương nặng nề, tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

"Đáng ghét! Thạch tặc! Ta cùng ngươi không đội trời chung!" Trên đầu tường, một người đàn ông trung niên thấy này cảnh, trên mặt bỗng một đỏ, dĩ nhiên phun ra khẩu huyết đến.

"Tiết Độ Sứ đại nhân!" "Mau đỡ đại nhân dưới đi nghỉ ngơi!" "Truyền quân y!"

Thủ hạ loạn tung lên.

"Bản. . . Bản Trấn vô sự! Thạch tặc tổn hại bách tính, như vậy phát diên, Bản Trấn thề sống chết cùng hãn chiến đấu tới cùng!"

Người này tự nhiên chính là Ngụy Ứng Hùng, lúc này hãn ói ra khẩu huyết, chợt cảm thấy ngực dễ chịu rất nhiều, chỉ thiên vì là thề nói.

"Tất cùng ác tặc thề sống chết độ sức!" Chu vi sĩ tốt thân binh cũng là hô to nói.

Bọn họ đối với Thạch Long Kiệt sự tích càng là hiểu rõ, biết được chính mình những người này, nếu như rơi vào Thạch Long Kiệt trong tay, tuyệt đối không có kết quả tốt, tử thảm không thể nói vẫn là khác nói, sợ nhất sau khi chết, thân thể còn muốn vì là cầm thú thậm chí đồng loại thực!

Lúc này phần thanh nhanh gọi, một luồng bi thương quyết tử dũng khí, liền nổi lên.

Đế Ngụy Ứng Hùng nhìn, đều cảm giác trong mắt một đỏ , vừa giác vi nhuận.

Lúc này chỉ có thể lệnh: "Đem huyện bên trong lương khố toàn bộ khai ra, để các tướng sĩ ăn no nê , còn thu thập dân trắng, dân trắng, ai. . ."

Chu vi người hầu biết được, nếu theo Chỉ huy sứ đại tâm tính của người ta, bản không đành lòng mộ binh thanh niên trai tráng trợ giúp thủ thành, để cầu phá thành sau thủ tướng có thể bỏ qua cho bách tính.

Nhưng bàn về Thạch Long Kiệt, nhưng là khó có thể suy đoán, quang từ này mang dân công thành đến xem, chính long khắp thành bách tính, liền tuyệt đối không kết quả tốt.

Ngụy Ứng Hùng do dự chốc lát, vẫn là quyết định , khiến cho: "Phát động chính long khắp thành bách tính, tất cả lên thủ thành, báo cho bọn họ, đây là Thạch Long Kiệt quân đội, muốn muốn mạng sống, phải theo chúng ta ngăn địch! ! !"

Nếu Thạch Long Kiệt nhất định sẽ không bỏ qua khắp thành bách tính, Ngụy Ứng Hùng lại sao không cần thanh niên trai tráng cho Thạch Long Kiệt tạo thành bị thương vong.

Tuy rằng biết được này hiệu quả rất ít, nhưng tích cát thành tháp, ở đây tiêu hao nhiều hơn Thạch Long Kiệt thực lực một phần, ngày sau anh hùng hào kiệt lật đổ Thạch Long Kiệt bạo chính hi vọng, cũng là lớn hơn một phần.

Mọi người yên lặng lĩnh mệnh làm việc, quay về bên dưới thành thâm chất thành núi, máu chảy thành sông, cũng làm như không thấy.

Đối diện, ngay khi Ngụy Ứng Hùng thổ huyết trong nháy mắt, vẫn giống như chớp mắt Thạch Long Kiệt cũng mở mắt ra, ở con mắt mở trong nháy mắt, tựa hồ có tia chớp màu đen minh diệt mà qua.

"Hơi thở này. . . Là Nhân Đạo long khí!"

Hắn chính là Phong Đô Quý Vương chuyển thế, tự cùng người phạm bình thường không giống, trong lòng biết khác thường, mở ra U Minh Quý Nhãn.

Nhất thời liền thấy từng tia từng tia long khí tự Chính Long Huyện bên kia bị hấp thụ mà tới.

Sau lưng màu đen đại nhật hiện lên, trung gian một cái dử tợn hắc mãng, thể hình to lớn, thân như vại nước, phun ra lưỡi, hấp thu long khí, hoan hô bơi lội.

Sau đó không lâu, long khí hút hết, cự mãng thân thể lại lớn mấy phần, nhưng vẫn là xà mãng chi tượng, không có hóa giao.

"Quả nhiên Cô vương thể chế quá quá nghiêm khắc hà, dân tâm không phụ, thể gia đại tộc bất ổn, không thể hóa giao sao?" Thạch Long Kiệt hành pháp quá hà, bóc lột quá nặng, tuy rằng đánh bại Tiềm Long, đoạt được không ít long khí, nhưng chỉ là để hắc mãng thể hình càng thêm to lớn, quá không được Hóa Long chi quan.

"Bất quá này thì lại làm sao? Cô vương chuyển thế, vốn là liền không phải vì này Chân Long đại vị, bách tính không phụ, đại tộc bất ổn có cái gì, hết mức giết chính là, ngược lại bách tính lại như rau hẹ, cắt một tra còn có một tra, sinh sôi nảy nở quảng đại, trở ngại vạn vật sinh sôi, Cô tới đây thế, chính là muốn giữ gìn âm dương vận chuyển cân bằng, vì thế thể vạn vật, đoạt được sinh tồn cơ hội, đồng thời chứng được Quý Đế! ! !"

Quý Vương ứng Hắc Đức, chủ giết!

Thạch Long Kiệt phải đi, chính là lấy sát chứng đạo con đường.

Lúc này mặt lộ cười gằn, nói: "Truyền Chu Xán!"

"Vương thượng?" Chu Xán đi vào, hành lễ hỏi.

"Sông đào bảo vệ thành điền thế nào?" Thạch Long Kiệt cùng Chu Xán xuất thân bình dân, tự nhiên không có quá nhiều đẳng cấp tập tính.

"Chết rồi hơn vạn hương dân, đã lấp bằng hơn nửa. . ." Chu Xán nói, còn có chút chưa hết thòm thèm đáng dấp: "Chỉ cần trở lại 10 ngàn, liền có thể đem sông đào bảo vệ thành hoàn toàn bình rồi!"

"Ha ha! Được! Nếu sông đào bảo vệ thành bị lấp bằng hơn nửa, vậy cũng có thể bắt đầu công thành, truyền Cô vương hiệu lệnh, cho bách tính phát xuống trúc thương, nói cho bọn họ biết, chỉ cần giết đến một cái thủ tốt, liền có thể vì chính mình chuộc thân!"

Xong hoàn toàn - ở vào tuyệt vọng bên trong người, là không có sức chiến đấu, chỉ có cho bọn họ một chút hy vọng, mới sẽ liều mạng nắm lấy, kích thích ra điểm dư lực đến.

Thạch Long Kiệt biết rõ đạo này, ở xưa đuổi bách tính, nghĩ phụ công thành đồng thời, lại dành cho một cái mồi mìn hi vọng, lấy khích lệ sĩ khí.

Theo mệnh lệnh, gần đây bị xưa đuổi mà đến bách tính, chỉ bị phát ra một cây trúc thương, liền bị xưa đuổi ra trận.

Bách tính chảy nước mắt, tự ở than thở thời loạn lạc đau khổ, nhưng vẫn bị dòng người mang khóa, thân bất do kỷ về phía tường thành phóng đi.

Phía trên tường thành, ngoại trừ thủ tốt, lúc này cũng có thêm những người này, trợ giúp thủ thành, nhìn kỹ, cũng là bách tính bình thường trang

phục, lúc này chính cầm hòn đá những vật này, hướng phía dưới phương quảng tạp!

Song phương bách tính, đều là Chính Long Huyện phụ cận thôn dân, hoặc là trong đó còn có người quen thân hữu loại hình.

Lúc này cách tường thành nhìn nhau, đều là con mắt ửng hồng, nước mắt tung toé.

Nhưng tuy là không nữa nguyện, công thành nhịp điệu cũng không có quấy rầy.

Bên dưới thành bách tính xông lên phía trên, thành trên bách tính ngậm lấy lệ, cũng là lăn thạch không ngừng hạ xuống, ở oán hận ông trời không có mắt đồng thời, vì chính mình tận lực tranh thủ một chút hi vọng sống!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 231: Hủy

"Ha ha! Tốt!"

Thạch Long Kiệt nhìn này cực kỳ bi thảm chi cảnh, nhưng là vô cùng phấn khởi, vỗ tay cười to, hận không thể đứng dậy mà vũ.

Hắn có thể rõ ràng đến cảm giác được, theo vô số bách tính bao hàm oán hận chết đi, vô số Hắc đức khí, liền chen chúc mà tới.

Từng tia từng tia Hắc đức khí hội tụ đến phía sau màu đen thiên luân bên trong, thiên luân ánh sáng chói mắt, hướng ra bên ngoài mở rộng, trở nên to lớn hơn.

Thình thoảng cũng có oan hồn, muốn đến đây báo thù, liền thấy hắc nhật ngang trời, bên trong có cự mãng, tung xuống từng đoá từng đoá hắc diễm.

Bị hắc diễm quẹt vào một tia một bên oan hồn oán quỷ, lập tức toàn thân nổi lửa, ở hắc diễm bên trong hóa thành hôi yên.

"Ta có đồ đao, độ tận muôn dân cực khổ a!" Thạch Long Kiệt than thở.

Theo cảm thán, sau lưng thiên luân càng thêm viên mãn, dần dần có đem Chính Long Huyện bao vây tâm ý.

Này hai bên bách tính đối công vô cùng thâm chi cảnh, vẫn kéo dài ba ngày, đợi được xua đuổi đến bách tính hết mức chết hết, mới là dừng lại.

Nhưng lúc này, chết ở Chính Long Huyện dưới bách tính đã vượt qua 3 vạn số lượng, sông đào bảo vệ thành bị thi thể lấp bằng.

Mà thủ tốt thể lực, cũng bị tiêu hao hầu như không còn.

Tới lúc này, Thạch Long Kiệt mới thật chính lúc rồi rã mà hạ lệnh công thành.

20 ngàn đại quân xông lên, Chính Long Huyện chỉ là giữ nửa ngày, liền bị công phá.

"Truyền Cô vương hiệu lệnh! Chính Long Huyện đồ thành ba ngày!"

Xem thủ hạ khát máu vẻ mặt, Thạch Long Kiệt không có để thuộc hạ thất vọng, phát sinh đồ thành mệnh lệnh.

Nghe được này lệnh, thủ hạ sĩ tốt trong mắt đều là khát máu vẻ toả sáng, có chút vội vã không nhìn nổi về phía Chính Long Huyện phóng đi, xem ra là đã sớm quen thuộc cái này giọng.

"Chu Xán, cho Cô vương lưu lại Ngụy Ứng Hùng. Cô vương muốn tự tay gỡ xuống hãn đầu chó!"

Chu Xán đang muốn đi vào trong thành thâm nhạc, liền nghe Thạch Long Kiệt âm thanh truyền đến.

"Phải! Thuộc hạ tất cho Đại Vương bắt được cái kia tặc đến!" Chủ thượng lên tiếng, Chu Xán cũng chỉ có thể nghe.

Xoay người lên ngựa. Cũng không để ý vật cười phát sinh một tiếng không chịu nổi gánh nặng tê đê, khoái mã bay vào Chính Long Huyện, mơ hồ còn có Chu Xán giọng nói lớn truyền đến: "Các huynh đệ! Đều cho lão

tử cần thận một chút, lưu cái kia Ngụy Ứng Hùng một con chó mệnh, đó là ta Đại Vương muốn!"

Thời gian vào đêm, Chính Long Huyện bên trong, nhưng là khắp nơi phong hỏa.

Thạch Long Kiệt cũng không có cái gì tổ chức cứu hoả khái niệm. Nếu không là huyện khố phú trạch còn chưa chuyển xong, hắn còn sẽ chủ động phóng hỏa, đem thị trấn đốt thành một vùng đất trống.

Lúc này Thạch Long Kiệt. Ngồi một mình đài cao, uống rượu mua vui, lại tự đang thưởng thức Chính Long Huyện thảm trạng.

"Vương thượng! Ngụy Ứng Hùng đem ra rồi!"

Chu Xán giọng nói lớn vang lên, lập tức liền thấy Chu Xán lại đây. Trên vai còn tựa hồ gánh một người.

Đến phụ cận. Chu Xán đem người này ngã xuống đất, phát sinh tiếng ô ô hưởng, nguyên lai người này không chỉ có bị trói gô, trong miệng còn bị nhét vào vải trắng.

"Khà khà! Đây Ngụy Ứng Hùng trốn ở huyện nha, cùng các huynh đệ háo đến nửa đêm, cuối cùng thấy không thủ được, lại vẫn nghĩ, bị lão Chu ta đủ rơi xuống!"

"Thả ra đi!" Thạch Long Kiệt nhìn xuống cái này đã từng đại địch. Nhàn nhạt nói.

"Được! Bất quá người này cường cường, vừa nãy đã nghĩ cắn lưỡi tự sát tới. Vương thượng cần thận, không muốn cho người này thực hiện được!"

Đối với từng trải qua Thạch Long Kiệt đáng sợ, Chu Xán đó là không có chút nào lo lắng Chủ công an nguy, chỉ là sợ Ngụy Ứng Hùng quá mức quật cường, nếu mở trời liền tức tự sát, vậy coi như là tự thân không phải, mới nói nói.

"Đến Cô vương nơi này, sinh tử còn tùy vào hãn sao?"

Thạch Long Kiệt lạnh rên một tiếng, lập tức tay phải ở bên hông vừa kéo, hàn quang tăng vọt, lướt qua mấy trượng khoảng cách, đem Ngụy Ứng Hùng trên người dây thừng chặt đứt!

Ngụy Ứng Hùng đứng dậy, lại phát hiện tự thân không bị thương chút nào, lấy ra trong miệng vải trắng, quan sát Thạch Long Kiệt cái này đại địch đến.

Mấy lần trước, đều là các ở đại quân chen chúc bên trong đối diện, bây giờ cách gần như vậy, vẫn còn chúc lần đầu, Ngụy Ứng Hùng ánh mắt nhìn phía trên thủ.

Liền thấy một cái người tuổi trẻ, khuôn mặt đẹp trai phi thường, ăn mặc huyền kim chiến铠, chính có nhiều thú vị mà nhìn nơi này.

Nếu không là trên người thiếu niên áo giáp, cùng chu vi san sát diện hiện khát máu vẻ binh lính, ai có thể nghĩ tới, cái này tựa hồ vẫn chưa tới hai mươi người tuổi trẻ, chính là giết đến Ích Châu hầu như thiếu một nửa người khẩu, hung danh có thể dừng tiểu nhi dạ đề hung nhân Thạch Vương đây?

Ngụy Ứng Hùng thở dài, lại sinh ra mấy phần ""khanh bản giai nhân" (nàng vốn là giai nhân), làm sao làm tặc" cảm giác.

Lập tức trong lòng một cái giật mình, tỉnh táo lại, thét: "Thạch tặc! Người như vậy tuyệt diệt nhân tính, khu dân công thành, khiến chính long bách tính tử thương hầu như không còn, sớm muộn muốn gặp báo ứng!"

"Tiết Độ Sứ đại nhân lời ấy sai lầm, những này công thành bách tính, người ta các giết một nửa, nếu thật sự nếu bàn về đến báo ứng, cũng là người ta trải phẳng!"

Trên đài cao, Thạch Long Kiệt nhìn xuống mà xuống, lắc đầu nói.

"Vẫn là nói? Phản kháng Cô vương bách tính, cho dù chết rồi, cũng là đại nghĩa vị trí, chết có ý nghĩa! Mà nếu như đối phó người Ngụy Tiết Độ đại nhân, chính là tội ác tày trời?"

"Người!" Ngụy Ứng Hùng sắc mặt đỏ lên, hầu như lần thứ hai thổ huyết: "Nhân nghĩa tên, người này cầm thú hạng người, vĩnh viễn cũng sẽ không lý giải!"

"Này Cô vương cũng không cần lý giải, người đến, đem người này chôn sống rồi!" Trên đài Thạch Long Kiệt tựa hồ mất đi tính nhẫn nại, thét.

Lập tức liền có hai cái sĩ tốt tiến lên, đào hố to, đem Ngụy Ứng Hùng đặt vào trong đó, cũng bắt đầu lấp đất.

Mãi đến tận cuối cùng, Ngụy Ứng Hùng chỉ có một cái xương sọ lộ ở đột ở ngoài, còn lại thân thể tận chôn.

Theo chung quanh Thổ Địa bị nện vững chắc, Ngụy Ứng Hùng dần dần hô hấp không , sắc mặt đỏ lên, trong mắt cũng vẫn vện tia máu.

Đây là Thạch Long Kiệt phát minh hình pháp, gọi là "Loại người cọc", đem người đầu lâu bên dưới trồng vào thổ bên trong, theo thổ những ngưng tụ, hô hấp không tới không khí, nhưng nhân đầu lâu lộ ở bên ngoài, nhất thời bất tử, rồi lại dần dần ngột thở, mãi đến tận chậm rãi chờ đợi tử vong, toàn bộ quá trình coi là thật là vô cùng thống khổ!

Chờ đến Ngụy Ứng Hùng cái này "Người cọc" bị loại xong, Thạch Long Kiệt mới rơi xuống đài cao, ung dung đi tới Ngụy Ứng Hùng trước

mặt: "Thế nào? Ngụy Tiết Độ đại nhân? Còn có lời gì nói?"

Ngụy Ứng Hùng lúc này há to miệng, ặc ặc có tiếng, nhưng không nói ra được nửa câu nói.

Tới cuối cùng, mục tí tận nứt, trong mắt dĩ nhiên lưu lại hai hàng huyết lệ, chu vi sĩ tốt, tuy rằng xưa nay cũng coi như không chuyện ác nào không làm, lúc này cũng cảm thấy hàn ý nổi lên.

"Thôi! Xem ở người tốt xấu là một trấn Tiết Độ phần trên, Cô vương liền tự mình tiến người lên đường, cũng miễn nỗi khổ sở của người!"

Lại chờ giây lát, Thạch Long Kiệt làm như có chút tẻ nhạt. Đứng dậy nói.

Xoay người rời đi, chỉ là ở xoay người trong nháy mắt, tự bên hông đột xuất một vết hàn quang. Xẹt qua Ngụy Ứng Hùng đầu lâu.

Ầm! ! !

Đầu lâu bay lên, máu chảy như suối!

Theo Ngụy Ứng Hùng triệt để bỏ mình, Thạch Long Kiệt bước chân dừng lại, sau lưng hắc mãng hiện lên.

Từng tia từng tia long khí không ngừng tự Ngụy Ứng Hùng thi thể tăng lên trên lên, lại bị hắc mãng hấp thụ, không ngừng lớn mạnh, trong cõi u minh liền nghe đến Lôi Âm.

Hắc mãng lớn mạnh đến cực hạn. Rốt cục gây nên biến chất! ! !

Liền thấy hắc mãng rít gào không ngừng, trên người vảy giáp nứt ra, ngã xuống đất lăn lộn. Cực kỳ thống khổ đáng dập.

"Đáng ghét, này thế giới nhân đạo pháp tắc quá quá nghiêm khắc hà, Cô dân khí không đủ, hắc mãng liên không vượt qua nổi Hóa Long chi quan!"

Thạch Long Kiệt trong lòng gầm thét lên. Lại thấy hôi hắc khí bay lên. Tự Ngụy Ứng Hùng thi thể trên, bay lên một bóng người, nửa trong suốt đáng dấp, chính là Ngụy Ứng Hùng Quỷ Hồn.

"Chính là người rồi!" Dem Ngụy Ứng Hùng kéo đến chỗ này lại giết, không chỉ có là vì giải trí, Thạch Long Kiệt thân là Quỷ Vương, điểm ấy tự chế còn có.

Hắn sở dĩ đem Ngụy Ứng Hùng nắm tới đây, chính là giờ khắc này!

"Ta. . . Ta đây là tới nơi nào?" Ngụy Ứng Hùng tung bay ở giữa không trung. Hơi nghi hoặc một chút.

Lại kiến giải trên không đầu thi thể, cùng với trên cổ mình đau nhức. Trong chớp mắt nên cái gì đều nhớ lại đến rồi.

"Nguyên lai ta đã bỏ mình thành quỷ sao? Không muốn quỷ loại chính là như vậy cảm giác!" Ngụy Ứng Hùng sờ sờ thân thể, có chút nghi ngờ không thôi.

"Cảm thụ xong sao?"

Lúc này, bên tai liền nghe đến một cái thâm trầm âm thanh truyền đến.

Ngụy Ứng Hùng cả kinh, hướng về âm thanh khởi nguồn ra nhìn lại, liền thấy Thạch Long Kiệt phía sau, chẳng biết lúc nào hiện ra cái bóng đen!

Bóng người này bị hắc khí bao vây, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng Ngụy Ứng Hùng vừa thấy này, thì có đại họa lâm đầu cảm giác.

"Khà khà! Vừa nhưng đã biết được thành quỷ tư vị, vậy thì cho bản vương chết đi thôi!"

Ngụy Ứng Hùng mới vừa muốn chạy trốn, liền nghe thấy Thạch Long Kiệt sau lưng bóng người nói như thế.

Trong lòng đại hàn, dưới chân càng nhanh, hơn hầu như là phi rời đi, chu vi sĩ tốt, chỉ là phạm nhân, cũng không phát hiện.

"Cô vương cố ý bắt người đến chỗ này, còn muốn chạy sao?"

Thâm trầm âm thanh bỏ bớt đi, lại xuất hiện, nhưng là cực kỳ thanh âm quen thuộc.

Ngụy Ứng Hùng còn phản ứng không kịp nữa, liền cảm thấy một luồng to lớn sức hút tác dụng ở trên người mình, hồn thể không tự chủ được về phía sau tung bay đi.

Dưới sự kinh hãi nhìn lại, liền thấy bóng đen tăng vọt, mở ra miệng lớn, liền hướng tự thân thôn đến!

Lúc này rốt cục nhớ tới, uống: "Người! Người là Thạch Long Kiệt! Nguyên lai Thạch Vương không phải người sống, dĩ nhiên là. . ."

Lời còn chưa dứt, đã triệt để rơi vào bóng đen trong bụng.

Tuy rằng quỷ loại lẫn nhau nuốt chửng, sẽ mất đi linh trí, trở thành hung thú, nhưng Thạch Long Kiệt thân là Phong Đô Quỷ Vương, tự nhiên không thể so phổ thông quỷ loại, nuốt chửng một hai sinh hồn, hào không có gì đáng ngại.

Ngụy Ứng Hùng hồn thể trên còn mang theo tàn dư long khí, hiện tại vừa vào Phong Đô Quỷ Vương trong bụng, long khí nhất thời đều bị đoạt!

Này kéo hắc mãng phương diện, cũng phát sinh biến đổi lớn.

Liền thấy hắc bụng mãng xà dưới nứt ra hai cái miệng máu, từ bên trong sinh ra hai con nho nhỏ trảo đến, trên đầu nhưng vẫn cứ trọc lốc.

"Đây là. . . Hủy!"

Thạch Long Kiệt kiến thức rộng rãi, trong nháy mắt liền có câu trả lời.

(thuật dị ký) có nói: Hủy, xà chúc, tế cảnh đầu to, sắc như thụ văn, cũng làm thượng cổ loài rồng, có truyền mãng trăm năm hóa Hủy, Hủy năm trăm năm hóa giao, giao ngàn năm Hóa Long!

Ở Đại Càn thế giới, Hủy định vị rất mơ hồ, có nói là xà chúc, cũng có nói chính là loài rồng!

Ở dân gian lời giải thích, cũng nghe không hay lắm, chính là trong nước Độc Long!

Chính thống long khí thăng hoa, hẳn là trước tiên xà lý, lại Cầu Long, sau đó Giao Long, cuối cùng Hóa Long, trải qua mưa gió lôi kiếp, thành tựu Chân Long!

Này hóa hủy, liền có chút đi tới Tà đạo ý tứ!

Nhưng hùng Hủy chín thủ, chỉ cần sau đó tận đến long khí, cũng không thường không có thành long cơ hội! ! !

"Tuy rằng dân khí không đủ, cũng không hợp Nhân Đạo, nhưng Cô Vương Cường sắp sửa Ích Châu Tiềm Long long khí đoạt tận, cũng có thể hóa thành hủy long!"

"Hủy cũng là long! Từ nay về sau, Cô vương chính là Ích Châu Tiềm Long!"

Hủy lắc đầu quấy đuôi du về hắc buổi trưa, được này ảnh hưởng, màu đen thiên luân mở rộng gần nửa, đã có thể hoàn toàn đem Chính Long

Huyện bao vây.

Thấy thế, Thạch Long Kiệt chỉ là sững sờ, lập tức cười ha ha.

"Đạt được Ích Châu long khí giúp đỡ, Cô vương Hắc đức trong nháy mắt thành một nửa! Đại đạo có hi vọng a! !!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 232: Dương Vân

Tới mùa đông, trong đình viện đều đặt lên một tầng tuyết trắng mênh mang.

Chính giữa, lại bị gia sinh tử quét ra một khối đất trống đến, lộ ra tảng đá xanh gạch lát thành mặt đất, năm tháng loang lổ, bị dẫm đạp ra không ít vết tích, có vẻ hơi cổ xưa, càng có mấy phần phong cách cổ.

Dương Vân một thân trang phục, cầm trường kiếm, xiêm y ở mùa đông rất là đậm bạc, nhưng tự không để ý chút nào, đỉnh đầu thậm chí còn có từng tia từng tia bạch khí bốc lên.

Đứng thẳng một lúc lâu, Dương Vân tay trái ngắt lấy kiếm quyết, đập lên cương bộ, nhưng là diễn luyện nổi lên một bộ kiếm pháp, đây là mỗi ngày thể dục buổi sáng, kiên trì.

Trong đình viện, ánh bạc bay lượn, dâng giao lên phương, khí tượng nghiêm ngặt.

"Hô!" Vài vòng sau khi xuống tới, Dương Vân há mồm phun một cái, bạch khí thẳng tắp bắn ra gần trượng, cho thấy bất phàm nội gia tu vi.

Thấy Dương Vân thu kiếm mà đứng, ở một bên hầu hạ gã sai vặt mau tới trước, đưa lên khăn mặt những vật này, trong miệng còn không đành khen tặng, "Dương thiếu gia kiếm pháp càng có tinh tiến, tiểu nhân : nhỏ bé chịu xa như vậy, đều nhìn ra tâm can rầm rầm nhảy lên đây!"

"Liên người dẻo mềm!" Dương Vân cười chửi một câu, không để ý lắm đem trường kiếm trong tay giao cho gã sai vặt, tự rước khăn mặt lau chùi.

"Tiểu nhân làm sao dám nói láo? Lúc trước, Dương thiếu gia không tới tháng ba, liền học thành bất phạm kiếm thuật, liền lão gia đều rất là kinh ngạc đây!" Gã sai vặt này cũng không phải nói cười, Dương Vân lúc mới tới, không ít tôi tớ xem này biểu gia thiếu gia văn văn nhược yếu, đều có chút xem thường, không muốn chỉ quá mấy tháng, Dương Vân liền học được thượng thừa võ nghệ, thể phách cường tráng, không nữa là trước có thể so với.

Nơi này lão gia, chỉ chính là Trình Tâm.

Nghe đến đó, Dương Vân trong mắt, cũng là hiện ra mấy giọt lệ kinh dị: "Tập võ có thể cường sinh kiện thể, ta cũng là mất đi mới hiểu được quý trọng. . ."

Gã sai vặt trừng lớn hai mắt. Không biết thiếu gia đến tột cùng nói tới chính là ý gì.

Dương Vân thấy này, cũng không nói nhiều, thuận miệng dặn dò: "Chuẩn bị nước nóng. Ta muốn tắm rửa, sau khi còn muốn kính thần cùng hướng về cậu mợ vấn an đây. . ."

Này có quy củ, tự nhiên đã sớm chuẩn bị kỹ càng, gã sai vặt cũng không nghĩ nhiều nữa, trong miệng nói: "Hương thang đều chuẩn bị kỹ càng, chính chờ thiếu gia đây!"

Tắm rửa thay y phục qua đi, Dương Vân biểu hiện nghiêm túc. Đi tới trong viện một bộ tiểu cách gian.

Vừa đẩy cửa ra, thì có một luồng đàn hương khí đập vào mặt, lại nường theo chút yên khí. Chỉ thấy trung gian một tấm bàn thờ, mặt trên bày

ra tế phẩm hương nển những vật này, được tế, chính là một cái tượng thần. Thiếu niên dáng dấp. Dáng vẻ uy nghiêm.

Cũng không biết là lúc trước điêu khắc đại gia tay nghề hơn người, vẫn là tượng thần ngày đêm được tế, tự sinh linh nghiệm, Dương Vân mỗi lần trên tế, đều cảm thấy này tượng thần tựa hồ muốn sống lại tự, đặc biệt Thần linh con mắt, lộ ra linh động, hiện ra ánh sáng.

"Cũng không biết đúng hay không lần trước Thành Hoàng Thần chi. Ở nhìn nơi này. . ."

Dương Vân không khỏi có chút mơ màng, lập tức mau mau thu hút."Tế tự thời gian, cần phải chính tâm thành ý, ta đây là nghĩ cái gì đây?"

Chính chính y quan, nhen lửa ba buộc trường hương, cung kính tế bái, lại đem trường hương cắm ở bàn thờ trên tiểu lư đồng bên trong.

Từng tia từng tia lượn lơ khói thuốc, mang theo nhàn nhạt mùi đàn hương nói, đem Dương Vân tâm tư, cũng kéo về từ trước.

Nhớ tới mấy năm trước, chính mình vẫn là một cái tay trói gà không chặt nho sinh, tinh khí kiệt quệ, hầu như thọ như muốn khắc.

Không ngờ ở nhờ vả Kiến Nghiệp cậu trên đường, gặp may đúng dịp, đến Thành Hoàng Thần chi coi trọng, tạm mượn thân thể, sau đó nhưng cho rất đại bổ thường, không chỉ đem thân thể hao tổn nguyên khí vá kín, thậm chí còn dẫn theo rất nhiều không nói ra được chỗ tốt.

Không chỉ có đọc sách đã gặp qua là không quên được, chính là tập võ, cũng có thiên phú rất cao.

Trước kia Dương Vân, đối với võ học chi đạo, cũng không hứng thú gì, nội tâm thậm chí còn có chút khinh bỉ, cho rằng vũ phu không nhìn được học vấn, chính là thô bỉ người.

Nhưng giữa sự sống và cái chết trải qua một hồi, đặc biệt cảm nhận được thần lực rót vào quá thân thể tinh lực tràn ngập, khoan khoái cực kỳ, cùng với trước bệnh thể, hình thành so sánh rõ ràng, vì tiếp tục giữ vững, Dương Vân cũng không thể không hậu giả da mặt, hướng về cậu thỉnh giáo những này trước không lọt mắt "Thô bỉ chi học" .

Trình Tâm trước đạt được muội muội thư, chính khổ não này cháu trai thể nhược không đủ, thấy hấn ý muốn học võ, cường thân kiện thể, tất nhiên là không lảm niêm vui.

Hấn thân là tuần bổ, không đề cập tới tiếp xúc quan trọng phủ thu thập võ học kho tàng, chính là bản địa bang phái, cũng đến bán trên mấy phần mặt, rất là cho mấy bộ võ học cao thâm, Trình Tâm lại xuất từ trong quân, lấy tinh hoa, hơn nữa xóa giảm, truyền thụ cho Dương Vân.

Dương Vân thiên phú hơn người, vừa khổ bỏ công sức, chưa tới nửa năm, liền có trò giỏi hơn thầy xu thế, nhìn ra Trình Tâm tuổi già an lòng.

"Đa tạ Thành Hoàng Thần chi che chở!" Nghĩ tới đây, Dương Vân trịnh trọng hành lễ.

Lại nhớ tới trước Ngô Hầu, hiện tại Ngô Quốc Công vào thành sau, tựa hồ cũng có ý định ở Kiến Nghiệp mở rộng Thành Hoàng tín ngưỡng, vì thế thậm chí hủy đi trung tâm thành Triệu gia tông miếu, cải tạo thành Miếu Hoàng Vũ, sau đó muốn Tế tự Thành Hoàng, tựa hồ cũng không cần lén lén lút lút như vậy, hình cùng lén lút, không khỏi càng là đại hỉ, nghĩ Miếu Hoàng Vũ khánh thành ngày, mình cũng phải đi vào trên hai nén hương, cho chút hương hỏa, ừm! Không chỉ như này, còn phải mang tới cậu mợ, vì bọn họ cầu phúc. . .

Chờ đến bái thần đi ra, Dương Vân nhìn sắc trời, ánh mặt trời tung xuống, chiếu vào tuyết trắng trên, lóng lánh một mảnh, rất là chói mắt.

"Không muốn đã đến cái này canh giờ, vẫn phải là mau nhanh đi vào hướng về cậu vẫn an!"

Thấy có chút sai lầm bỏ lỡ canh giờ, Dương Vân lại không tâm tư thưởng thức cảnh tuyết, tăng nhanh bước tiến.

"Là Vân nhi sao? Vào đi!"

Dương Vân vừa tới đến trước cửa phòng diện, đang muốn gõ cửa, liền nghe bên trong truyền đến cậu âm thanh.

Cũng không chậm trễ, liền đẩy cửa đi vào, thấy Trình Tầm ngồi ngay ngắn, hầu hạ hầu gái mang theo chậu đồng khăn mặt những vật này lui ra.

"Xin chào cậu!" Dương Vân cung kính hành lễ.

"Ừm! Nghe nói người mỗi ngày người kê múa lên, sớm luyện không ngừng, cậu cực kỳ vui mừng, này nhưng là vượt qua ta cái kia mấy cái vô dụng nghịch tử, còn nhỏ tuổi không suy nghĩ vào học tập võ, nhưng khắp nơi kết giao hồ bằng cầu hữu, trêu hoa ghẹo nguyệt. . ."

Trình Tầm thấy Dương Vân, sắc mặt ôn hòa, mang theo ý mừng, nhắc tới chính mình cái kia mấy cái hài nhi, rồi lại hiện ra nô tượng.

Lời này Dương Vân không dám tùy ý tiếp, thúc thủ mà đứng, lắng lắng nghe Trình Tầm phát ra oán giận.

Chờ đến phát tiết qua đi, Trình Tầm mới tự thất nở nụ cười: "Người già rồi! Thì có chút yêu thích oán giận, Vân nhi chớ trách. . ."

Dương Vân cúi đầu: "Cậu tuổi xuân đang độ, mấy vị ca ca cũng chỉ là nhất thời còn trẻ hồ đồ, sau đó tất có thể tỉnh ngộ lại!"

Lúc này Trình Tầm, mặc dù có chút nói liên miên căn nhắc lão niên thái độ, nhưng Dương Vân cũng không dám quên, ngay khi trước đây

không lâu, là ai mang theo tâm phúc tinh nhuệ, một lần công phá châu mục biệt thự, thậm chí làm cho Triệu Bàn tự sát!

"Người liên không nên an ủi lão phu, chút chuyện này, ta vẫn là thấy rõ." Trình Tâm vượt râu mỉm cười, dùng dưới, ngữ khí lại chuyển thành trịnh trọng, "Người hôm nay đến cậu này, tất là suy nghĩ kỹ càng, nói đi!"

"Cậu, chất nhi vẫn là muốn thi khoa cử!" Dương Vân vọng nói với Trình Tâm, trong mắt liên có kiểu khác ánh sáng.

Tống Ngọc mở khoa cử, rộng rãi chiêu thiên hạ hiền tài bảng cáo thị, từ lâu truyền khắp Ngô Châu, người qua đường đều biết, đồng thời, còn có hướng về toàn bộ thiên hạ lan tràn xu thế.

Kiến Nghiệp làm châu trì, tin tức lưu truyền đến mức càng là cấp tốc.

"Người. . . Ai nha! Thôi! Thôi! Người nếu nhất ý nhường cho, cậu cũng không bắt buộc, liền đi thi thi, xem mệnh số đi!"

Trình Tâm cười khổ nói: "Cậu cũng coi như trong quân quan trường lẫn lộn nhiều năm, này khoa cử chế, cũng thật là chưa từng nghe thấy, lại không hạn xuất thân, bất luận người nào cũng có thể dự thi. . . May mắn coi như không trúng, cũng không sẽ hủy bỏ tiến cử cơ hội, Vân nhi người buông tay đi thử chính là!"

Dương Vân cười khổ, Trình Tâm trước chỉ là Tuần Kiêm, chức quan không cao, nhưng ở giết vào châu mục biệt thự, lập xuống đại công sau, cũng đạt được đề bạt, miễn cưỡng có tiến cử một con trai chất trở thành từ cửu phẩm viên chức tư cách.

Vị trí này, tự nhiên bị rất nhiều người nhìn chăm chăm, đặc biệt Trình Tâm mấy con trai cùng phía sau bọn họ phu nhân di nương.

Cho tới Trình Tầm chính mình, nhưng là chú ý Trình Tầm đứa cháu này.

Chỉ cần nhận được Trình Tầm tiến cử, lập tức thì có từ cửu phẩm viên chức, đối với trên là bạch thân Dương Vân tới nói, có thể coi là một bước lên trời, có thể ở Dương Vân sâu trong nội tâm, nhưng cũng không nghĩ như thế.

"Ân đại nạn thường! Ta tá túc nhà cậu, đến cậu bồi dưỡng, đã rất là không dễ, lại sao có thể cướp giật biểu huynh môn cơ hội?"

Trước Trình Tầm toát ra tâm ý sau, Dương Vân lập tức liền cảm giác được di nường cùng anh em họ chỗ tối đồ kị, oán hận ánh mắt, mợ đứng là chờ hăn trước sau như một lương thiện, lại làm cho Dương Vân càng bất an.

Trong lòng quyết định, chính là khoa cử không trúng, cũng tuyệt đối không thể để cậu vận dụng tiến cử cơ hội!

"Quá mức! Ta đi chính sự đường báo danh chính là, nghe nói học thành sau cũng có Lại viên thân phận! Nếu là xử sự thoả đáng, lại đang đứng công huân, cũng không thường không thể đề bạt thành viên chức!"

Dương Vân ánh mắt lấp lóe, nhưng là hạ quyết tâm!

...

Tống Ngọc lập khoa cử, không bám vào một khuôn mẫu chọn lựa nhân tài tin tức, nhưng là như gió xẹt qua Ngô Châu, đồng thời hướng về toàn bộ thiên hạ tiêu đi.

Này thế nhận chức quan, cơ bản vẫn là dựa vào tiến cử, hàn môn cùng con cháu nhà họ nông, cho dù tài trí hơn người, học phú năm xe, không

nương nhờ vào thế gia đại tộc, đến tiến cử, như thường không ra mặt cơ hội.

Chính là bán rẻ thân mình, thế gia cũng nhiều là chăm sóc chính mình tộc nhân, lại sao đưa ra thật vị trí?

Tới quan trường, chính mình căn cơ không hậu, dù là ai cũng sẽ không đánh giá cao một đầu, gia thế không đủ, cả đời cũng chỉ có thể dừng lại với chính ngũ phẩm bên dưới!

Này chính là này thế hàn môn nhân tài phổ biến tình huống!

Mà ở tiến tới cánh cửa bị thế gia đại tộc vững vàng duy trì tình huống dưới, nếu muốn đem chính mình gia cách dốc lên, biết bao khó cũng?

Gia cách không được, nhân tài không có đường ra, này liền hình thành tuần hoàn ác tính, không tới long trời lở đất, Càn Khôn thay chủ thời gian, liền sửa không được.

Tới Chân Long thượng vị, dựa vào gia tộc hình thành tân thế lực Môn Phiệt, như thường đối với sau phong tỏa, như vậy ba trăm năm một tuần hoàn.

Trước Tống Ngọc lập chính sự đường, còn chỉ là chính mình bồi dưỡng nhân tài, đầu tiên là quy mô khá nhỏ, đồng thời sau khi ra ngoài hơn nửa cũng chỉ là Lại viên thân phận, không lập công không được thăng chức.

Nhưng khoa cử không giống, tú tài đãi ngộ liền ngang ngửa Ti lại, cử nhân đãi ngộ liền ngang ngửa Điển Sử, cử nhân nếu là đi ra nhận chức quan, liền có thể thu được từ cửu phẩm viên chức!

Mà lần thứ nhất khoa cử không hạn thân phận, chỉ cần nhận biết chút tự, liền có thể đi tới quan phủ dự thi, chuyện này đối với thiên hạ hàn môn

sĩ tử, chính là bao lớn mê hoặc?

Tuy rằng cuộc thi thời gian định ở tháng mười hai, nhưng đã có không ít sĩ tử, khởi hành hướng về phủ thành hoặc là Kiến Nghiệp xuất phát.

Ở đi thi học sinh bên trong, vừa có hàn môn thanh niên, cũng có thể gia quý tử, càng có nông phu đáng dấp, gánh vác giỏ trúc, quần áo lam lũ, nhưng dứt khoát phó thi giả, nhất thời có thể kỳ quan.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 233: Khoa Cử

Từ khi Ngô Châu truyền ra Ngô Quốc Công lập khoa cử tin tức, không ngừng Ngô Châu sĩ tử hoan hô nhảy nhót, tranh tương lao tới phủ thành dự thi.

Chính là liền nhau Kinh Châu, Từ châu, cũng có sĩ tử không xa ngàn dặm mà đến, trong này, vừa có tóc trái đào tiểu nhi, càng có mạo diệt ông lão, đều là phấn chấn tình lộ rõ trên mặt.

Lần này khoa cử, thực sự bao hàm thiên hạ quá nhiều hơn tiến vào không đường sĩ tử kỳ hạn vọng!

Đông đảo phó thi sĩ tử ở trên đường gặp gỡ, hoặc có nhận thức giả, chào lẫn nhau thăm hỏi, chính là không quen biết, cũng nhiều gặt đầu hành lễ, cho thấy hài lòng giáo dưỡng, chỉ là ở trong lúc lơ đãng, đáy mắt trầm trọng chính là sâu sắc thêm, ở sĩ tử tập hợp địa phương, càng là có vẻ như vậy, liên đới bầu không khí đều có chút nghiêm nghị.

Kiến Nghiệp nhân khẩu đông đảo, văn phong cực thịnh, càng có đại nho hối tụ tập ở đây, truyền đạo thụ nghiệp, là lấy sĩ tử nhiều nhất, căng thẳng bầu không khí cũng là coi trọng nhất.

Không tới trung tuần tháng mười hai, Kiến Nghiệp từ lâu khách sạn đều là chật ních, sau đó sĩ tử không có cách nào, có thậm chí túc đến sài trong phòng.

Ở vạ chúng chờ mong bên dưới, tháng mười hai mười lăm, phủ thí chính thức bắt đầu, Dương Vân mặc áo xanh, thấy chung quanh tràn đầy, đều là đến đây dự thi sĩ tử, đáy lòng cũng không khỏi sinh ra mấy phần cảm giác sốt sắng.

Lúc này phóng tầm mắt nhìn tới, dự thi sĩ tử vượt quá ngàn mấy, đều tụ tập ở quan nha cửa lớn trước, một mảnh đen kịt, chen vai thích cánh, có chút nặng nề.

Dương Vân thể lực hơn người, tự nhiên không ngại, đúng là một bên nhắc theo giấy và bút mực gã sai vặt, một bộ bị chen nhanh té xỉu đáng vẽ, nhìn có chút buồn cười.

Dương Vân tiếp nhận gã sai vặt trong tay rồi, nói: "A Phúc! Người đi về trước đi! Đây đã đến phủ nha trước, còn có thể có chuyện gì?"

Tên là A Phúc gã sai vặt lau vệt mồ hôi, bán xin mời bán cướp từ Dương Vân trong tay đoạt lại trúc lam, "Lão gia dặn dò. Nhỏ bé nhất định phải đem Vân thiếu gia đưa vào trường thi, trên đường nếu có cái gì sơ xuất, nhưng là duy tiểu nhân : nhỏ bé là hỏi! Vân thiếu gia vẫn là thương hại dưới tiểu nhân đi..."

"Được được được! Liên y người!" Nhìn gã sai vặt phần này vẻ mặt, Dương Vân cười to, chợt cảm thấy trước đáy lòng căng thẳng. Cũng là không cánh mà bay.

Tiếng cười kia lan xa, nhất thời dẫn tới chú ý, thấy Dương Vân còn mang theo gã sai vặt hầu hạ, hiện ra là quý gia con cháu, không ít ánh mắt khác thường, liền nhìn lại.

Tuy rằng che giấu đến vô cùng tốt. Nhưng Dương Vân vẫn là có thể bén nhạy phân biệt ra được, ánh mắt này tự ti bên trong mang theo khinh bỉ, cùng với trước chính mình xem thế gia đại tộc con trai trưởng ánh mắt như thế.

Nhìn quét một vòng, Dương Vân liền thấy đến đây sĩ tử nhiều là ăn mặc áo tang, tẩy nhưng trắng bạch. Có còn có miếng vá, giống như chính mình mặc áo xanh cực nhỏ.

Trong lòng biết thế gia đại tộc con cháu, coi cùng bình dân cùng đường mà thi vì là vô cùng nhục nhã, tự thân lại có con đường, không đến khoa cử cũng có làm quan, là lấy ngoại trừ mấy cái gia tộc nhỏ cùng một ít chi thứ con cháu ở ngoài, đều không đến thi khoa cử.

"Không nghĩ tới, chính là dòng dõi của ta. Ở đây cũng coi như hơn người một bậc..." Dương Vân có chút cười khỗ, lập tức trong lòng lại là phẫn chấn, hăn tự nhiên biết rõ. Cùng thuở nhỏ mời danh sư giáo dục thế gia con trai trưởng so với, những này hàn môn nông gia đi ra sĩ tử, tuy rằng khẳng định không thiếu có tự học thành tài giả, nhưng số lượng cực nhỏ, cùng bọn họ so với, chính mình cũng coi như so với bên trên thì không đủ. So với bên dưới có thừa, này thì có ưu thế!

Bành! Bành! Bành!

Theo ba tiếng vang lớn. Phủ nha cánh cửa mở ra, hai hàng nha dịch sắp xếp ra. Chen chúc mấy cái quan chức trang phục người đi ra.

Sĩ tử thấy này, không khỏi đều xông về phía trước đi, dòng người mãnh liệt, liền Dương Vân cũng là thân bất do kỷ đi tới vài bộ.

"Yên lặng! Lại có thêm vi kỷ giả thủ tiêu khoa cử tư cách!"

Thấy đám người có chút âm ỹ tán loạn, cầm đầu quan chức hơi nhướng mày, trầm giọng uống.

Sĩ tử môn không xa ngàn dặm đến đây, còn không phải là vì khoa cử chức vị? Thấy chủ khảo đi ra, lại sử dụng đòn sát thủ đến, đều là đóng chặt tôn khâu, tình cảnh nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

Thấy tình hình này, quan chức mới thoả mãn gật đầu, nói: "Lần này phủ thí, đến Ngô Quốc Công đặc biệt cho phép, ở các phủ nha cử hành, đây là ân điển! Các người làm cẩn thận nhớ kỹ, không muốn làm trái với quy củ..."

Này quan văn đều hạ xuống lại nói chút chú ý sự hạng, Dương Văn đều là cẩn thận nghe.

Chờ quy củ giới thiệu xong sau, liền nghe quan chức nói: "Cuộc thi chỉ dùng một ngày, các người thí sinh, tiến lên ghi tên họ quê quán, nghiệm minh chính bản thân sau, liền có thể lĩnh thẻ số tiến vào trường thi, thiết không nhớ ra được nào động!"

"Hiện tại, chỉ cần tự thân có tài học, liền có thể tiến lên báo danh ra trận!"

Quan chức nói xong một bên thân, hiện ra mặt sau đường nối, bên cạnh còn bày văn án, mười mấy tên Thư lại chờ đợi.

Đoàn người rối loạn từng bừng, nhìn này lên cấp chi giai, không ít sĩ tử tuy rằng ánh mắt nóng bỏng, cũng không dám động trước.

Sau một chốc, mới có một cái ăn mặc áo tang thư sinh tiến lên thử nghiệm.

"Ừm! Ở này viết đến họ tên, tuổi tác, hộ tịch, lại nghiệm minh văn thư, liền có thể đi vào rồi!" Văn lại nói mà không có biểu cảm gì.

Thư sinh này theo lời mà đi, lại đưa lên một phần công văn, Thư lại xem sau, lấy ra khối thẻ số, đưa cho thư sinh: "Cao nhất, ấn lại thẻ số vào chỗ, đi thôi!"

Không nghĩ tới sẽ thuận lợi như thế, thư sinh có chút sững sờ, lập tức tỉnh ngộ lại, chào một cái, đem thẻ số chăm chú duệ ở trong tay, hướng về

phủ nha nội bước đi.

Thấy thư sinh thuận lợi qua ải, dòng người phun trào, đều là hướng về Văn lại phương hướng tuôn tới.

Quần tình nước cuộn cuộn, tình cảnh liền hơi không khống chế được, thấy tình cảnh này, cầm đầu quan văn nhưng là không chút hoang mang, Dương Vân trong lòng biết khác thường, mau mau chú ý hai bên động tĩnh.

Lúc này, liền nghe đình đường vang lớn, một đám ăn mặc thiết giáp quân sĩ liền tự phủ nha bên trong tuôn ra, trường đao ra khỏi vỏ, nhìn thềm thường những này sĩ tử!

Những này sĩ tốt huyết chiến liên tràng đường ra thiết huyết sát khí, lại há lại là mấy cái hàn môn tử đệ có thể chống lại? Dòng người nhất thời như gặp đá ngầm, bị vũng vàng ngăn cản.

"Các người ẩn lại đội hình đến đây, không nên hoảng loạn, bản quan thì sẽ giám sát, người vi phạm không chỉ có huỷ bỏ cuộc thi tư cách, còn đem nơi lấy hình phạt!"

Thấy uy hiếp ở đám sĩ tử này, quan văn mới lên tiếng nói.

"Chúng ta biết được rồi!" Sĩ tử tỉnh táo lại, rốt cục vẫn là ẩn lại đội ngũ đi tới, lĩnh thẻ số vào sân, tình cảnh không nói ngay ngăn rõ ràng, cũng là rất nhiều trật tự.

Dương Vân phân phát gã sai vặt, tự đi xếp hàng, rất nhanh liền đến phiên.

"Viết đến họ tên, quê quán, đưa ra công văn chứng minh!" Văn lại mắt cũng không nhấc nói.

Vốn là những này có thể do Văn lại viết giùm, nhưng muốn dự thi người chính mình viết ra, chính là có thăm dò tâm ý, dù sao khoa cử cũng không thể để liên tự cũng sẽ không tả thô người vào sân, không phải vậy chẳng phải là chuyện cười!

Đạo lý này Dương Vân tự nhiên cũng hiểu, khẽ mỉm cười, đề bút liên tả, một tay kiểu chữ phiêu dật tuần tú, hiện ra là từng hạ xuống khổ công!

Hắn đọc sách đọc được tinh khí kiệt quệ, lần này công phu không nhỏ, kiểu chữ càng là phóng theo tiền triều đại gia viết, phiêu dật bên trong lại mang theo quy củ, sắp xếp công ngay ngắn chỉnh, vừa nhìn liền cảm thấy thoải mái.

Văn lại vốn có chút hứng hờ sắc mặt nhất thời biến đổi, lại thấy công văn, hành lễ nói: "Hóa ra là Dương tiên sinh, đây là thẻ số, xin cầm lấy!"

Không đề cập tới thân phận của Trình Tâm mặt mũi, chính là bằng vào Dương Vân này chữ đẹp, Văn lại liền biết người này là thật sự có tài học, lần này hi vọng không nhỏ, hẳn chỉ là chỉ là Văn lại, lại có thể nào không lễ phép khách khí?

"Đa tạ rồi!" Dương Vân tiếp nhận thẻ số, chỉ thấy chính là một khối màu đỏ mộc mảnh, mặt trên còn viết " tự thứ ba mươi lăm hào", hiển nhiên là vị trí của chính mình.

Đang chuẩn bị đi vào thì, liền nghe thấy sát vách một tiếng gầm lên truyền đến: "Vừa liền tên đều sẽ không tả, cũng dám tới tham gia khoa cử, chẳng lẽ thật sự coi vương pháp như không?"

Dương Vân quay đầu lại, liền thấy một cái Thư lại uống, đối diện sĩ tử, sắc mặt trắng bệch, co quắp ngồi ở.

"Lại có loại này kẻ ngu si! Dám vi quốc công pháp lệnh!" Dương Vân lắc đầu, lại thấy hai cái như hổ như sói quân sĩ tới, không để ý sĩ tử gào

khóc cầu xin, đem hăn tha đi, trong lòng rùng mình, biết được người này kết cục chắc chắn sẽ không quá tốt.

Kêu thăm thiết đi xa, Dương Vân tập trung tinh thần, nhanh chân tiến vào phủ nha.

Một đường đều có giáp sĩ dò xét, đến trung gian, đã thấy ở giữa mấy cái phòng khách thanh không, xếp đầy án trác, mặt trên còn có giấy và bút mực những vật này.

Phòng khách phía ngoài xa nhất, còn viết "Thiên" "" các loại chữ, cùng thẻ số một đôi, đơn giản sáng tỏ.

Dương Vân đi tới "" tên cửa hiệu phòng khách, lại tìm thẻ số tìm tới chính mình vị trí, sau khi ngồi xuống mới có tâm sự nhìn chu vi.

Chỉ thấy trên bàn ngoại trừ văn chương những vật này, còn viết con số, vừa vặn cùng thẻ số đối ứng.

"May là ta này chính là tên cửa hiệu thi phòng, như tới bên ngoài, vậy thì thật là thảm..."

Dương Vân nghĩ vừa nãy nhìn thấy, vẫn lòng vẫn còn sợ hãi.

Ở mấy cái phòng khách bên ngoài trên quảng trường, còn có một chút vị trí, nhưng đái ngộ liền không phòng khách tốt như vậy, chỉ là dùng màn che vải làm thành phòng riêng, mặt trên lại đắp chút giả vũ chặn bông, chính là thi thính.

"Nhìn dáng dấp, trường thi lấy Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoàng bát tự xếp thứ tự, trong đó, sớm đến sĩ tử có thể đến Thiên Địa Huyền Hoàng bốn chữ thi thính, có mái hiên che chắn, mà lạc hậu thí sinh, liền chỉ có Vũ Trụ Hồng Hoàng bốn chữ thi thính thật đi, không chỉ có gió thổi nhật sái, nếu có nước mưa, chỉ là chặn bông, thì có ích lợi gì?"

Theo thí sinh lục tục vào chỗ, quan văn dò xét trường thi, thấy ngồi ở trong phòng thí sinh vui vẻ ra mặt, ngồi ở trên quảng trường thí sinh như cha mẹ chết, không khỏi cũng là cười khổ.

Ở Phương Minh kiếp trước, khoa cử thi phòng cũng phải tiêu hao của cải khổng lồ xây dựng, thường thường đến trải qua mấy đời mới có thể hoàn thiện, đồng thời một khi vì là ngọn lửa chiến tranh hủy hoặc là lâu năm thiếu tu sửa, cũng phải tiêu hao to lớn nhân lực vật lực đến tu bổ.

Tống Ngọc lần này cho đến thời gian rất ít, căn bản không kịp xây dựng thi xá, tài lực trên cũng không cho phép, lúc này mới có mượn dùng phủ nha một màn.

"May mắn cuộc thi chỉ có một ngày, lại là trời trong nắng ấm, muốn là đầy đủ rồi!" Quan văn khổ sau khi cười xong, nhìn sắc trời, lại có chút vui mừng.

"Giờ Thìn đã đến, đóng cửa lớn!"

Thấy thời gian đã đến, quan giám khảo ban bố mệnh lệnh, phủ nha cửa lớn chậm rãi đóng lại, bất kỳ muện thí sinh, đều chỉ có bị cự tuyệt ở ngoài cửa phần.

"Nâng thí trong lúc, không được châu đầu ghé tai, không được thể thi, thỉnh thoảng sẽ có quan giám khảo dò xét trường thi, một khi phát hiện không hợp pháp, không chỉ xóa ra trường thi, cả đời cấm thi, còn phải giao lấy quan lại luận tội, các người tự trọng!"

Quan giám khảo quặm mặt lại, tuyên đọc kỷ luật, thí sinh đều là đứng dậy hành lễ: "Học sinh đỡ phải! Tất không dám cãi!"

"Được! Thí sinh an vị! Phân phát đề thi!" Quan giám khảo gật gù, liền làm.

Không ít Văn lại tay nâng màu trắng bài thi mà ra, phân phát đến các vị thí sinh trên tay.

Dương Vân tiếp nhận, đại khái quét qua, liền thấy đề mục khá là đơn giản, cơ bản đều ở kinh, sử, tử, tập phạm vi, chỉ ở cuối cùng, còn có mấy đạo minh toán kinh trên môn học, chính mình cũng trải qua quá, không khỏi hoàn toàn yên tâm.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 234: Kết Quả

Tuy rằng đề mục đại nhiều năm trong dự liệu, Dương Vân cũng coi như định liệu trước, nhưng việc quan hệ sau này tiền đồ, lại sao dám bất cẩn?

Vội vàng đem nghiên mực được, trải ra giấy trắng, hơi trầm ngâm, liền bắt đầu hạ bút.

Chỗ ngồi trống không giấy thử rất nhiều, ngược lại cũng không cần tự tự châm chước, rất là tiết kiệm công phu, chỉ cần cuối cùng lại nghiệm chứng một lần, đăng sao đến bài thi trên liền có thể.

Dương Vân chìm đắm ở kinh, sử, tử, tập tạo thành đề trong biển, chăm chú suy nghĩ, bất tri bất giác, mặt trời liền đến ở giữa.

"Buổi trưa đến! Có thể tạm thời nghỉ ngơi dùng cơm!" Mãi đến tận quan giám khảo âm thanh truyền đến, Dương Vân mới bất giác thức tỉnh, lúc này nhìn về phía bàn, liền thấy bên cạnh chẳng biết lúc nào đã có thêm một cái trúc lam, muốn là Văn lại thả, chính mình say mê văn bên trong, hiện tại vừa mới phát hiện.

Nhắc lên mở ra, một luồng đồ ăn mùi thơm ngát khí liền phả vào mặt, bụng cũng là kêu lên ùng ục.

Liền thấy lam bên trong bày vài tờ hành dầu làm bánh, khảo hơi vàng óng ánh, tỏa ra mùi thơm mê người, câu người nước dãi.

Này rõ khá là nhỏ, ngoại trừ hành khô dầu ở ngoài, liền chỉ có mấy cái bánh bao, một bình thanh thủy.

Dương Vân biết được nông gia sĩ tử thể yếu, mạo muội dùng ăn đầy mỡ đồ vật dễ dàng có chuyện, là lấy quan chủ khảo liền chỉ lên những thứ này.

Bởi vì ngồi ở phòng riêng bên trong, không biết cái khác sĩ tử làm sao, Dương Vân cũng không quan tâm những chuyện đó, tính toán canh giờ đầy đủ, liền nghỉ ngơi bút, bắt đầu dùng bên trong thiện —— cách kết thúc còn sớm, hiện tại nếu không ăn chút, buổi chiều đói bụng đến phải choáng váng đầu hoa mắt, liền đề bút khí lực đều không có, bàn lại hà cuộc thi?

Dương Vân chính mình cũng không giàu có, khi còn bé quá một đoạn cuộc sống khổ, đối với những này làm bánh bánh màn thầu, ngã : cũng cũng cảm thấy mùi vị không xấu, chính là không biết cái kia mấy cái chân chính thể gia, lại cảm thấy tư vị làm sao.

Ăn cơm xong thực, hơi làm nghỉ ngơi. Dương Vân liền lại tập trung vào căng thẳng viết bên trong.

Đến buổi chiều, tuy rằng trời trong nắng ấm, nhưng đến cùng là mùa đông, cảm giác vẫn còn có chút hàn ý.

Dương Vân chính đem tên toán kinh đề mục đáp xong, đang chờ đăng sao. Liền thấy mấy cái Văn lại nha dịch, bước chân vội vã đi qua, chỉ một lúc sau, lại quay trở lại, còn giơ lên cá nhân, sắc mặt tái xanh. Sĩ tử đáng dấp.

"Chỉ sợ là thể chất suy yếu, lại nóng ruột khoa thi, không cần bên trong thiện, hiện tại vẫn là mùa đông, bên ngoài tuy rằng có mặt trời. Nhưng vẫn là lạnh giá, như thế nào nhận được? Ai. . . Đáng tiếc! Đáng tiếc!"

Dương Vân nhìn theo nha dịch đi qua, trong mắt liền hiện ra vẻ phức tạp, nếu là trước hắn ở đây, e sợ kết cục cùng này bị đưa ra trường thi sĩ tử tương đồng.

"Ai, chuyện thế gian, chính là kỳ diệu như vậy. . ." Dương Vân than thở, lập tức ánh mắt quay lại đến tự thân đề thi trên.

"Đáp xong minh toán khoa. Lần này bài thi liền toàn bộ hoàn thành, tiếp đó, chính là kiểm tra không có sai sót. Lại đăng sao đi tới liền có thể. . ."

Dương Vân kiểm tra chính mình bài thi, thấy đối đáp không có sai sót, lại sửa lại mấy chỗ không làm vị trí, đọc một lượt mấy lần, không khỏi gật gù, bắt đầu đăng sao.

Dương Vân tự thân vốn là thư pháp xuất chúng. Hiện tại càng đến cậu chỉ điểm, biết được chấm bài thi quan không nhất định có thể nhìn kỹ mỗi phân bài thi. Đặc biệt muốn ở thư pháp trên hiện ra công phu, hấp dẫn ánh mắt.

Này nhất bút nhất họa. Đều là thiết họa ngân câu, rất có mùi vị.

Dương Vân sao chép xong xuôi, đem bài thi mở ra, liền thấy chữ viết ngay ngắn, sắp xếp chỉnh tề, càng so với hiệu sách khan in ra còn muốn sạch sẽ sáng tỏ, "Bằng ta này tự, chỉ cần quan giám khảo không có ý định nhằm vào, liền đoạn không lạc mắt lý lẽ. . ."

Lại nhìn một lần, tới trên đường, liền nghe giám thị âm thanh truyền đến:

"Canh giờ đến! Sĩ tử đình bút!"

Dương Vân ngẩn ra, ngẩng đầu lên, liền thấy tia sáng mờ mờ, nguyên lai bất tri bất giác đã tới chạng vạng.

"Sĩ tử ra trận! Trả sách tả giả, tại chỗ thủ tiêu tư cách, các người không nên sai lầm!"

Dương Vân theo dòng người, đi ra phủ nha, thỉnh thoảng còn có thể nghe được mấy cái khóc hào tiếng, đó là sĩ tốt đem mạnh mẽ ở lại sĩ tử giá đi âm thanh, không khỏi cái trán căng thẳng, sinh ra mấy phần mèo khóc chuột cảm giác.

Ở bước ra phủ nha cửa lớn một khắc, Dương Vân nhìn lại ngược nhìn đỏ thắm cửa lớn, chữ vàng bảng hiệu: "Chẳng biết lúc nào, ta Dương Vân cũng có thể chính thức trở thành nơi đây chủ nhân?"

Đại Càn thế giới Thượng Vô khoa cử, mọi người cũng không cảm thấy nhìn lại vọng môn có cái gì không may mắn, nhiều là học Dương Vân, đối với phủ nha lưu luyện —— ngày sau khoa cử nơi tất nhiên phải thay đổi, bọn họ ngoại trừ nhập tội hoặc chức vị ở ngoài, khó hơn nữa bước vào nơi đây một bước.

Lúc này phủ nha bên ngoài, đúng là tụ tập không ít tiểu thương, có còn dẫn theo giản dị bàn ghế, xếp đặt quán nhỏ bán chút đồ ăn.

Dương Vân tuy rằng buổi trưa ăn qua, nhưng múa bút thành văn đến hiện tại, cũng là đói bụng, liền tới đến một chỗ bán tổ kê diện sạp hàng trước, kêu một bát tổ kê diện, từ từ ăn lên.

Nhà này than chủ là cái lão nhân, mang theo nụ cười thật thà, một hai bàn tay che kín vết chai, dính bột mì, tay nghề lão luyện.

Phía này phần bên trong, tựa hồ còn sấm trứng gà, mì sợi cực hương, lại giàu có co dãn, Dương Vân ăn được quá nhanh, lại cắn lên mấy khối tổ kê, cũng là rất có mùi vị, mùi thịt mười phần.

Dương Vân ngay khi diện trên quầy ngồi ăn mì, thỉnh thoảng ngẩng đầu, thường thức các vị đi ra sĩ tử hoặc là hưng phấn, hoặc là vẻ mặt như

đưa đám, cảm thấy nhân thế bách thái, chỉ đến như thế.

...

Tuy rằng phủ thí kết thúc, không ít sĩ tử nhưng nhưng dừng lại ở Kiến Nghiệp, chờ đợi tin tức.

Ở đông đảo sĩ tử lòng như lửa đốt bên trong, thời gian liền bất tri bất giác quá hơn mười ngày.

Ngô Quốc Công bên trong phủ, Tống Ngọc ngồi nghiêm chỉnh, hỏi phía dưới Tổng Tư cùng Hạ Đông Minh hai người: "Hai người người chủ trì phủ thí việc, liền đem tình huống báo lên, cũng làm cho bản công tâm bên trong có cái để. . ."

Tổng Tư chính là lại ty lang trung, Hạ Đông Minh chính là Lễ ty lang trung, này khoa cử việc, Tống Ngọc liền giao cho hần hai người chủ sự.

Tổng Tư, Hạ Đông Minh liếc mắt nhìn nhau, vẫn là Hạ Đông Minh tiến lên một bước, bấm báo nói: "Khởi bấm Chủ công! Phủ thí hai mươi lăm ngày kết thúc, Kiến Nghiệp thống kê dự thi sĩ tử 1,237 người, còn lại các phủ tổng cộng 7,796 người, dự thi sĩ tử tổng số vượt quá chín ngàn, có thể nói văn đàn việc trọng đại. . ."

"Tới hôm nay, các phủ chấm bài thi kết thúc, kết quả đều dùng khoái mã báo đến, chính chờ Chủ công quyết sách!" Hạ Đông Minh nói, liền đưa lên một tấm danh sách.

Tống Ngọc nhìn lướt qua mặt trên lít nha lít nhít người tên, những này chính là lần này bên trong thí tú tài, tuy rằng có mấy trăm, nhưng đối với chín ngàn sĩ tử tới nói, vẫn là số ít.

Đặc biệt Kiến Nghiệp, làm châu thành, văn phong tối thịnh, sĩ tử nhiều nhất, cạnh tranh cũng kịch liệt nhất.

Tống Ngọc thoáng xem lướt qua dưới Kiến Nghiệp tú tài danh sách, liền thấy rõ tên Dương Vân, không khỏi trong bóng tối nở nụ cười: "Người này đúng là cùng ta có duyên!"

Chính hẳn phân thân thiếu phương pháp, chính quyền vừa lập, đại sự đều đến, chỉ có thể đem tuyển cử quyền lực dưới phóng tới các phủ, ngược lại cơ nghiệp mới lập, thuộc hạ chi tâm hơn nửa vẫn là nghĩ lập công, làm việc cần khẩn, cuối cùng châu thí lại có Tống Ngọc tự mình trấn, cũng ra không là cái gì đĩa ăn.

Liền nói: "Bản công tin tưởng các phủ chư công, liền như thế định ra đi!"

Lấy ra đại ấn, liền muốn che lên.

Trước đây Ngô Hầu ngọc ấn, tự nhiên không cần bao bọc, lúc này đại ấn chính là tân chế, lấy thanh chạm ngọc thành, có khắc "Ngô Quốc Công bảo", chính là Tống Ngọc quyền bính hệ.

Tống Tư sắc thì có chút nghiêm nghị, ra khỏi hàng nói: "Khoa cử thụ quan quy chế, tuy có thể tiến cử nhân tài, nhưng cũng có tai hại, hàn môn nông gia chi, nhảy một cái là được viên chức, thực sự không thích hợp. . ." Ý tứ, vẫn là xin mời Tống Ngọc cân nhắc, hẳn chính là thế gia người, bản năng liền đối với khoa cử quy chế có chút căm thù.

"Tống Tư, người thực sự là như thế nghĩ tới sao?" Tống Ngọc liền hỏi, đình rơi xuống động tác trên tay.

Âm thanh tuy rằng vẫn là bình thản, Tống Tư nhưng lông tơ cũng lên, lòng bàn tay chảy mồ hôi.

Thấy Tống Tư như vậy, Tống Ngọc nhưng là nở nụ cười: "Tú tài tuy dãi ngộ ngang ngửa Ti lại, nhưng không có quan chức, chỉ ở mỗi tháng có

thể đi quan nha lĩnh một phần mét thịt, làm chống đỡ đọc sách tiếp tế! Này trên thực tế không coi là cái gì chi tiêu, cũng không có ảnh hưởng."

"Chỉ có quá châu thí, trở thành cử nhân, mới có xuất sĩ tư cách, lúc này như không xuất sĩ, đãi ngộ ngang ngửa Điển Sử, như xuất sĩ, liền trao tặng từ cửu phẩm viên chức. . ."

"Hàn môn sĩ tử khổ đọc mười năm, từ gần vạn sĩ tử bên trong giết ra, mới có vị này quan cơ hội, so sánh với đó, con cháu thế gia, chỉ cần có môn ấ, thu được tiến cử, lập tức liền có thất phẩm bát phẩm viên chức, thậm chí còn có thể thăng tới ngũ phẩm hoàng đường, so sánh cùng nhau, này lại đáng là gì đây?"

"Bản công lập khoa cử chế, chính là vì thiên hạ tranh bá, vì ta Tống gia đại nghiệp, Tống Tư người cũng là Tống gia người, điểm ấy lấy hay bỏ, còn không hiểu sao?"

Nói xong lời cuối cùng, Tống Ngọc đã là sắc mặt chuyển hàn, cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc!

"Thuộc hạ không dám!" Tuy rằng trong lòng không biết nghĩ như thế nào, nhưng Tống Tư nhưng là lập tức quỳ xuống thỉnh tội.

Lại dập đầu nói: "Chủ công mưu tính sâu xa, thuộc hạ nhất thời ngu muội, kính xin Chủ công thứ tội!"

"Đã như vậy, người liền xuống, đem khoa cử việc làm tốt, hiểu không?" Tống Ngọc nói, hẳn biết Tống Tư lần này cử động mặt sau chịu không ít thế gia, thậm chí còn có tông tộc cùng trâm tộc cái bóng, có thể này thì lại làm sao? Không thu nhận hàn môn tử đệ, lại từ đâu tới nhiều người như vậy mới thống trị địa phương, chống lại thế gia đại tộc? Lại có thể nào tranh bá thiên hạ, thành tựu Chân Long?

Đây là sớm có quyết sách, ai dám chặn, đều chỉ có tội đình càn quét!

Tống Tư sắc mặt trắng bệch, run rẩy lui ra.

Lúc này không người ngăn cản, Tống Ngọc đem đại ấn ấn hồng nê, ở trong danh sách tầng tầng một ấn!

Ầm! ! !

Ngay khi Ngô Quốc Công ấn hạ xuống trong nháy mắt, Tống Ngọc trên người số mệnh đại chấn, liền thấy một đại đoàn hồng bạch khí bốc lên, phân tán thành từng tia từng sợi, tung hướng về Ngô Châu các nơi.

"Này chính là ngô quốc cho các Tú tài số mệnh, bạch bên trong mang hồng, cũng xem là tốt!"

Tống Ngọc âm thầm nghĩ, phong thưởng tú tài, muốn vận dụng tự thân vật tư thực lực, tự nhiên cần tiêu hao số mệnh, đặc biệt khoa cử thủ sang, làm việc lực cản rất lớn, cần số mệnh cũng là càng nhiều, nhưng điều này cũng không phải là không có báo lại.

Tống Ngọc mở thần nhãn, liền thấy theo phong thưởng tú tài số mệnh hạ xuống, từ Ngô Châu các nơi, lại mạo xảy ra chút điểm hồng bạch khí, tặng lại trở lại tự thân số mệnh.

Này khí tuy nhỏ, nhưng lấm ta lấm tẩm, liên miên không dứt, trung gian thậm chí có màu vàng cùng màu xanh, để Tống Ngọc trong lòng đại hỉ.

"Hàn môn nông trong nhà, quả có nhân tài ở! Hiện tại di châu vì ta đoạt được, đại thiện!"

Này số mệnh một vào một ra, không chỉ có không thiệt thòi, trái lại kiếm bộn rồi, Tống Ngọc đáy mắt, cũng là vi bao hàm ý mừng.

Hồng bạch khí đối với hiện tại Tống Ngọc tới nói không tính là gì, có thể màu vàng đen đại tài, mỗi đến một cái, liền có thể trưởng chút khí số, hiện tại hết mức vào trong rồi, lại có thể nào không cho Tống Ngọc mừng rỡ?

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 235: Tú Tài

Tống Ngọc thấy điểm điểm màu vàng màu xanh tụ hợp vào tụ thân số mệnh ở trong, không khỏi vui vô cùng.

"Lần này phủ thí, đoạt được rất dồi dào a! Châu thí cũng sắp rồi! Lần này bản công tự mình chủ trì, luôn có thể tìm ra nhân tài, hơn nữa thiện dùng!"

Kỳ thực khoa cử trả không hết thiện, Tống Ngọc trong lòng, ở châu thí mặt trên còn có một tầng, xưng là thi điện, chính là đem toàn quốc cử nhân hội tụ một đường, do Tống Ngọc tự mình chủ khảo, đến lúc đó tự có thể chọn lựa nhân tài.

Này thi đi ra chính là tiến sĩ, vừa vận cùng Tống Ngọc kiếp trước khoa cử ăn khớp.

"Hiện tại điều kiện có hạn, cử nhân cũng tạm tạm dùng, sau đó tiến sĩ, đúng là có thể chính cửu phẩm nhập sĩ, việc này trước tiên thông thả, có thể giao do thủ hạ, định ra hoàn chỉnh điều lệ chế độ. . ."

Tuy rằng trong lòng ý nghĩ xoay chuyển hàng trăm lần ngàn về, Tống Ngọc ở bề ngoài, chỉ là trầm mặc chốc lát, liền lệnh: "Đem danh sách đuổi về các phủ công kỳ, cũng cho các vị tân tiến vào tú tài báo hỉ!"

"Vâng!" Hạ Đông Minh hai tay nâng danh sách, ngã : cũng lui ra.

...

Bên này, Dương Vân lại bị cậu Trình Tâm gọi đi thư phòng: "Vân nhi, cậu gần nhất cũng hỏi thăm khoa cử việc, nghe nói Ngô Quốc Công rất là coi trọng, Cẩm y vệ năm dày đặc, liền với mấy cái lão quan hệ cũng không dám tiết lộ đôi câu vài lời, nhưng toán toán tháng ngày, kết quả là ở mấy ngày nay, người có chắc chắn hay không?"

Dương Vân cười khổ, chuyện như vậy, ba phần dựa vào mệnh trời, bảy phần dựa vào dốc sức làm, hẳn cũng không dám hứa chắc, hiện tại thấy cậu lại có giao tình sự nhắc lại tâm ý, vẫn là nói: "Chất nhi năm gần đây nhiều đọc thi thư, lại bên thiệp tập học, tự hỏi tuy không tính là tài trí hơn người, nhưng cũng có tự tin!"

Thấy chất nhi ánh mắt, Trình Tâm không khỏi than thở: "Thôi! Thôi! Đều tùy người vậy!"

Chính suy tư như này chất nhi khoa cử không trúng, lại nên sắp xếp như thế nào, liền nghe bên ngoài một trận náo động tiếng truyền đến.

Trình Tâm hơi nhướng mày, quát lớn tiếng còn chưa mở miệng. Thư phòng cánh cửa liền bị đẩy ra, lão quản gia thở hồng hộc đi vào, trên mặt nhưng tràn đầy sắc mặt vui mừng: "Trong đó rồi! Trong đó rồi! Vân thiếu gia cao trung tú tài, quan phủ người đã đến đây báo hỉ, hiện tại chính chờ ở bên ngoài đây!"

Này thanh âm không nhỏ. Trình Tâm vừa định quát lớn lời nói, liền nuốt xuống, cười to nói: "Ha ha! Đây là ta chất số phận đến rồi!"

Lão quản gia lại hướng dương vân chúc mừng nói: "Chúc mừng Vân thiếu gia, chúc mừng Vân thiếu gia, hôm nay cao trung tú tài, năm sau tất có thể bên trong cử nhân!"

"Hiện người chúc lành rồi!" Dương Vân tuy rằng trong lòng cũng là kích động. Nhưng còn có thể tự chế, chỉ là trên mặt có chút ửng hồng, cho thấy trong lòng không bình tĩnh.

"Vân nhi! Nhanh theo ta đi gặp nha môn sứ giả, còn muốn chuẩn bị tiền thưởng!"

Trình Tầm cười to, cầm Dương Vân tay."Chờ người châu từng thử sau, năm sau còn phải đưa người mẫu kế đó, cùng chung thiên luân. . ."

Dương Vân đi tới chính sảnh, liền thấy mấy người mặc công môn trang phục nha dịch chờ, lúc này thấy Trình Tầm cùng Dương Vân, ánh mắt sáng lên, lên trước tiến lên lễ: "Thuộc hạ gặp Trình đại nhân!"

Lại hướng dương vân chúc mừng: "Chúc mừng dương tú tài cao trong đó rồi!"

Mặt sau gã sai vặt lập tức dâng khay, lấy hồng trù vì là để. Nhìn rất là may mắn, mặt trên bày vài phần công văn, còn có lệnh bài những vật này.

Thấy Dương Vân có chút không rõ. Cầm đầu nha dịch liền giải thích nói: "Dương tướng công cao trung tú tài, sau này liền quan lại lại thân phận, đây là lệnh bài, bằng chi có thể miễn lao dịch! Mặt khác, theo biên chế, tú tài mỗi tháng còn có thể đi nha môn lĩnh gạo trắng năm đấu. Nơi này còn có năm mẫu khế đất, ở vào ngoài thành. Cũng là quan phủ cho tướng công chúc mừng!"

"Ha ha! Vân nhi còn không thu! Quản gia, dâng tạ ngân! Lại xin mời hai vị dung sai đi ra sau dùng yến!"

Nhìn Dương Vân có chút sững sờ. Vẫn là Trình Tầm trước tiên phản ứng lại, nói.

Tối quản gia đem dung sai mời đến mặt sau phòng khách, Trình Tầm lật xem lệnh bài công văn, sau một lúc lâu, mới là thở dài: "Ngô Quốc Công hữu tâm rồi!"

Dương Vân chỉ là nhiều đọc chút thư, đối với những này còn không là quá lý giải, liền hỏi: "Thúc phụ sao lại nói lời ấy?"

"Nhà người tuy bạc, nhưng cũng vẫn tính ấm no, tự nhiên không biết những thứ đồ này, đối với phổ thông con cháu nhà họ Nông, chính là bao lớn khích lệ!"

Trình Tầm vuốt trên tay công văn lệnh bài, vì là Dương Vân giải thích: "Nguyệt lĩnh năm đấu gạo trắng, đầy đủ một người ăn dùng, thậm chí còn có còn lại, năm mẫu cũng là không nhỏ của cải, đạt được những này, nông gia hàn môn sĩ tử ngay lập tức sẽ có thể thoát khỏi cơ cặn, những này vẫn không tính là cái gì, trọng yếu nhất, vẫn là này tấm lệnh bài a!"

"Đạt được Ti lại thân phận, địa vị lập tức không giống, chí ít bên trong chính Thôn Chính loại hình, liền tuyệt không dám khinh nhục, còn có thể miễn trừ lao dịch, chính là nhập huyện, cũng coi như tiểu có thân phận. . . Khả khả! Đây còn chỉ là tú tài, đãi ngộ liền đầy như vậy, ta có thể khẳng định, tin tức này vừa ra, sau đó toàn bộ thiên hạ hàn môn đại tài, đều sẽ chạy khoa cử mà đến!"

Trình Tầm đến cùng hỗn lâu quan trường, lập tức liền nhìn ra Tổng Ngọc dụng ý.

Dương Vân ngẩn ra, lập tức thán phục nói: "Ngô Quốc Công thật là hùng chủ vậy!"

...

Tuy rằng Kiến Nghiệp trong thành trái rộng ý mừng, nhưng còn có vài chỗ, nhưng là chìm đắm ở huyết hỏa sợ hãi ở trong.

Một đội binh mã đi tới, cầm đầu võ tướng nhìn một nhà đại trên cửa viện bảng hiệu, tự nói nói: "Chính là nhà này rồi!"

Quan binh áo giáp rõ ràng, lại mang theo sát khí, người qua đường đều là mau mau tách ra, rất sợ chọc cái gì mầm họa.

Người khác cũng có thể đi, nhưng này gia người sai vật nhưng đi không, trắng xám mặt, thân thể run rẩy, tiến lên hành lễ, hỏi: "Các. . . Các vị. . . Quân gia, tới đây như thế nào?"

Lúc nói chuyện, hàm răng run lên, phát sinh khanh khách tiếng vang.

Quan quân tự tùy ý hỏi: "Nơi này là Sử gia sao?"

"Không sai! Nơi này chính là Sử gia!" Người sai vật đáp lời thì, theo bản năng mà ngực ưỡn một cái, hiển nhiên này Sử gia lai lịch không nhỏ, chính là người sai vật cũng cùng có vinh yên.

"Cái kia liền không sai được rồi!" Quan quân cười gằn, vừa kéo trường đao, chính là trực tiếp đâm vào cái môn này ngực!

Người sai vật trong miệng mang huyết, ngã xuống đất bỏ mình.

Quan quân hít sâu một cái, lập tức lớn tiếng quát: "Sử gia cãi lời thiên uy, mật mưu tạo phản, Ngô Quốc Công có lệnh, gia hết mức tru diệt, không muốn thả chạy một cái!"

"Vâng!" Mặt sau quân sĩ lớn tiếng trả lời, lập tức lao tới các nơi, nghiêm mật bố khống, phòng ngừa Sử gia tộc người chạy trốn.

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên đã kinh động bên trong phủ, thì có một ống gia dáng dấp người đi ra, thấy người sai vật thi thể, sắc mặt cũng là trắng bệch, nhưng vẫn là chống đỡ nói: "Các người cũng biết đây là địa

phương nào sao? Đây chính là Quận Vọng Sử gia chi trách, nhà ta gia chủ, còn từng nhận chức đương triều. . . A. . ."

Quản gia còn chưa nói xong, liền bị loạn tiễn bắn giết, phát ra tiếng kêu thảm tiếng vang.

"Ai quản người những này!" Dẫn đầu quan quân dữ tợn nở nụ cười: "Theo ta đi vào, chó gà không tha!"

Mang theo phía sau giáp sĩ, liền hướng về sử trách bên trong giết đi, không bao lâu, kêu thảm thiết la lên tiếng chính là truyền đến, tình cờ còn có mấy cái muốn leo tường đào tẩu, đều bị chờ đợi ở bên ngoài quân sĩ lòng bắt chém giết.

Sau nửa canh giờ, Sử gia bên trong đã là máu chảy thành sông.

Cùng này tương đồng một màn, ở Kiến Nghiệp trong thành không ngừng trình diễn, đều là lấy sét đánh không kịp bưng tai tư thế, đem mấy cái thế gia diệt môn.

Ngô Quốc Công bên trong phủ, giữa hồ tiểu đình trên, Tống Ngọc đang cùng Bảo Đình Bác rơi xuống cò vây.

"Hôm nay chính là khoa cử yết bảng ngày, nâng châu chúc mừng, hiền tế thiên tuyển vào lúc này, hành lôi đình chém giết sự, coi là thật là thật kế!"

Bảo Đình Bác rơi xuống một con trai, trong miệng nói.

"Bọn họ lúc trước nếu ra tư binh chống lại, tự phải có bỏ mình tộc diệt giác ngộ!" Tống Ngọc đáp lại một tay, mỉm cười nói.

Lúc trước Đan Dương nguy hiểm, Tống Ngọc một khắc không có quên.

Bảo gia hiển thành sau, bởi vì tự thân địa vị chưa ổn, Tống Ngọc chỉ là giết mấy cái đầu lĩnh phản kháng thế gia, liền yên tĩnh lại.

Trong bóng tối nhưng vững chắc thế lực, chờ đợi thời cơ, cũng đem thế gia khổng chế giám thị lên, rốt cục tuyển vào thời khắc này làm khó dễ!

Còn lại phản kháng thế gia, gia đình, Tế tự, đồng ruộng đều ở nơi này, dễ dàng không thoát thân nổi, lại tự tin pháp không trách chúng, lại bị Tống Ngọc một lưới bắt hết!

Lần hành động này, ngoại trừ đã sớm tráng sĩ chặt tay, ở Tống Ngọc vây nhốt Kiến Nghiệp trước liền nâng gia lưu vong ở ngoài châu thế gia cùng mấy chi ám mạch ở ngoài, còn lại các ra tư binh thế gia không một sa lưới, đều bị tiêu diệt.

Bảo Đình Bác nhìn Tống Ngọc một chút, trong lòng cũng là thở dài.

Những thế gia này, hầu như là Kiến Nghiệp thế gia hơn nửa, bọn họ chỉ biết tự thân căn cơ thâm hậu, không có gì lo sợ, cũng không biết gặp thời loạn lạc, vừa không có tư binh, nhưng nắm trên tay đồng ruộng đại trạch, tựa như ngoan đồng gây sự nắm kim, là cỡ nào nguy hiểm.

Trải qua này chiến dịch, Kiến Nghiệp thế gia có thể nói tinh anh diệt hết, ngoại trừ Bảo gia thực lực hùng hậu, có thể sống chết mặc bay, hơn nữa mấy cái thực lực thấp kém bên trong tiểu thế gia ở ngoài, Kiến Nghiệp đại tộc thế lực vì là không còn một mống.

"Những thế gia này sau khi còn muốn xử phạt mức cao nhất theo pháp luật, gia sản sung công, đồng ruộng cửa hàng, Bảo gia cùng Tống gia một nửa!"

Tống Ngọc lại rơi xuống biết, nhưng là cũng không ngẩng đầu lên nói.

Bảo Đình Bác chấp tay nhưng là hơi dừng lại một chút.

Thời loạn lạc bên trong, từ trước đến giờ nhọc nhực cường thực, hẳn sở dĩ ngồi ở chỗ này, ngầm thừa nhận Tống Ngọc hành vi, cũng là vì thế cố.

Tuy có chút mèο khóc chuột, nhưng thế gia xoay chuyển, thời loạn lạc theo Chân Long mà lên, cũng là lẽ thường, ngoại trừ Môn Phiệt, lại có cái nào thế gia có thể miễn?

Chỉ là. . . Bảo Đình Bác ngẩng đầu, nhìn trước mắt cái này chấp mím cười thanh niên.

Đàm tiếu trong lúc đó, cường địch biến thành tro bụi, lúc này Tống Ngọc, đã có xoay tay thành mây, lật tay thành mưa phong thái!

"Hay là lần này lựa chọn Tiềm Long, thật sự có thiên hạ chi vọng!" Bảo Đình Bác trong lòng, đột nhiên có cảm xúc.

"Phu quân! Phụ thân đại nhân!"

Đúng vào lúc này, đình đường hoàn bội tiếng vang lên, nhưng là Bảo Uyển Hình đi vào, nàng lúc này thiếu phụ trang phục, lông mày nẩy nở, tăng thêm một phần cảm động phong tình.

"Thiếp thân làm bánh ngọt, kính xin phu quân cùng phụ thân thưởng thức!"

Bảo Uyển Hình vi thi lễ, ngồi quỳ chân mà xuống, mặt sau hầu gái mau tới trước, mang lên mấy cái đĩa nhỏ.

"Ha ha! Hiền tể vừa vận đến ném thử ta nữ tay nghề!" Bảo Đình Bác mím cười nói.

"Vừa vận cũng đói bụng!" Tống Ngọc đem con cò trong tay thả vào kỳ hộp, rửa tay sau, vê lại một khối bánh ngọt để vào trong miệng.

"Ừm! Ngọt mà không chán, dư vị vô cùng, không sai! Không sai!"

Nghe được phu quân khích lệ, Bảo Uyển Hình trên mặt rõ ràng nổi lên sắc mặt vui mừng: "Nếu là phu quân yêu thích, thiếp thân sau đó mỗi ngày đều làm!"

"Sao có thể cho người như thế mệt nhọc đây?" Tống Ngọc lắc đầu từ chối.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, liền có nhu tình mật ý bay lên.

Bảo Đình Bác thấy này, nhưng là cười ha ha, con gái cùng Tiềm Long phu thê hài hòa, nhưng còn có cái gì tốt nói đây?

...

Hoảng Trị năm đầu tháng mười hai hai mươi bảy, Ngô Châu phủ thí kết thúc, bên trong tú tài giả 800 người, cùng lúc đó, Tống Ngọc liền diệt hai mươi bảy gia đại tộc, thế gia máu chảy thành sông.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 236: Nan Đề

Thế gia thực lực giảm mạnh, rất nhiều chuyện phổ biến xuống liền giảm thiểu lực cản, nói thí dụ như, Thành Hoàng tín ngưỡng truyền bá việc.

Đến cuối tháng mười hai, Kiến Nghiệp trong thành Miếu Hoàng Vũ cũng đã kiến thiết xong xuôi, bắt đầu tiếp thu bách tính hương hỏa cung phụng.

Bởi vì đây là Tống Ngọc tự mình đốc thúc việc, trên hành dưới được, dưới đây quan chức cũng không dám thất lễ, đồn dập đi vào Miếu Hoàng Vũ bái tế, cho đông đảo bách tính làm tấm gương.

Thành Hoàng Thần chi thần quái, gần đây theo Tống Ngọc đại quân hát vang tiến mạnh, cũng là một đường rộng rãi truyền, chí ít Kiến Nghiệp bách tính, đều là nghe nói này thần không chỉ linh nghiệm phi thường, càng có thể giữ được được mùa, chính là cao cấp nhất phúc đức chính thần!

Không thiếu nông gia, vì năm sau thu hoạch, đều là tế bái không dứt, phòng chừng đến đầu xuân thời tiết, còn có thể nghênh tới một người đỉnh cao!

Đông đảo kỳ nguyện hương hỏa, cuồn cuộn không ngừng hội tụ đến Phương Minh trên người, trải qua thần chức bùa chú chuyển hóa, biến thành từng tia từng tia thần lực rơi xuống đến Linh Hải bên trong thần trì.

Đến này lượng lớn thần lực sự giúp đỡ, Linh Hải thần trì không ngừng hướng ra phía ngoài mở rộng, trở nên càng thâm thúy hơn xa xưa.

Lúc này tràn đầy một trì thần lực, dập dờn lớn lao mệnh môn sóng lớn, tự ở từng tia từng tia rung động, muốn hướng về cấp bậc càng cao hơn xuất phát!

Phương Minh nhìn cảnh tượng này, nhưng có chút cười khổ.

"Không muốn màu xanh như vậy hiếm thấy! Bản Tôn đã hết đến một châu tín ngưỡng, tuy rằng bởi vì chính là phân thần mạnh mẽ mở rộng, càng có Bạch Vân Quan phân bạc hương hỏa, mấy tháng đoạt được, liền so với được với An Xương mười năm tích lũy, nhưng cũng chỉ là tăng chút thần lực, cấp bậc vẫn là chưa biến. . ."

Hắn đã chứng được Kim thân, thả ở kiếp trước, cũng là Thần Đạo bên trong tinh anh sức mạnh, một phương cường hào hàng ngũ! Đạt đến Mục Thanh đều không có lên cấp cảnh giới, đến trình độ này, Mục Thanh trí nhớ của kiếp trước kinh nghiệm, mang cho Phương Minh trợ giúp. Liền rất thiếu.

"Dựa theo này thế pháp tắc, màu vàng lên trên nữa, chính là màu xanh! Màu xanh chính là đại thần! Cổ thần! Thần Đạo bên trong Bá Chủ địa vị! Há lại là dễ dàng như vậy cầu?"

Phương Minh suy tư, nếu bàn về Nhân Đạo, Tống Ngọc thống trị Ngô Châu ba triệu nhân khẩu. Số mệnh chính là thuần thanh cường thịnh, mơ hồ dưỡng dục tử khí!

Mà tới Thần Đạo, những gian nan cực kỳ, liền thanh khí đều khó mà sinh thành!

Hiện tại Phương Minh tự thân số mệnh, vẫn là vàng ròng, mây khói bên trên mơ hồ sinh ra từng tia khói xanh. Nhưng mờ ảo bất định, cực là hư

ảo.

"Thần Đạo gian nan a!" Phương Minh lần thứ hai thở dài, lập tức nghĩ lại vừa nghĩ, "Này thế Chân Nhân, cũng là cùng Bản Tôn tương đồng. Tuy rằng có màu vàng cấp độ, nhưng hiếm thấy màu xanh, thành tiên nhân đạo quả! Chính là Thái Thượng Đạo chủ Mộng Tiên, cũng bất quá thanh kim giao nhau, cách xa một bước, khác nhau một trời một vực! Này e sợ không phải các người tu hành vấn đề, mà là toàn bộ thiên địa linh khí pháp tắc có hạn. . . Nếu thật sự là như thế, liền phiền phức. . ."

Phương Minh sắc có chút nghiêm nghị. Hẳn tận đến Mục Thanh ký ức hiểu biết, cũng biết ở kiếp trước bên trong, có chút động thiên phúc địa. Tuy rằng tự thành một giới, nhưng bị vướng bởi đại đạo pháp tắc thiếu hụt, hoặc là không có chủ thể giới phong phú tài nguyên, trong đó vạn loại sinh linh, ở tu hành đến mức nhất định sau, liền sẽ gặp phải bình cảnh! Đây là ngoại giới có hạn. Mặc cho pháp lực ngập trời, trí tuệ như biển. Thay đổi không được hoàn cảnh lớn, liền đều là vô dụng!

"Căn cứ trước dò xét. Này Đại Càn thế giới, còn rất là trẻ tuổi, hoặc là pháp tắc chưa ổn, hoặc là linh khí không đủ, nước cạn khó đường Giao Long! Này phương thế giới, còn chống đỡ không được thuần thanh đại năng!"

Phương Minh căn cứ chi mấy lần trước thí nghiệm, kết hợp Mục Thanh ký ức cùng tự thân hiểu biết, đến có kết luận.

"Này có thể phiền phức rồi! Bằng năng lực của ta, sửa một chỗ phong thủy đại thế, hoặc là còn có mấy phần khả năng, nhưng nếu phải đem toàn bộ Đại Càn thế giới toàn bộ thay đổi, nhưng vượt xa khỏi ta cực hạn, chính là cùng Đại Càn hết thầy Đạo Môn liên thủ, cũng là dừng hòng! ! !"

Như ngoại giới hoàn cảnh không cho phép, Phương Minh lại là rộng rãi đến tín ngưỡng, thần lực đại tiến, không được màu xanh, không chứng

Cổ thần vị trí, một khi tín ngưỡng tan vỡ, như thường có ngã xuống nguy hiểm!

"Đến cùng nên muốn cái biện pháp gì, đến đột phá bình cảnh này?"

Phương Minh cau mày, trong tay liên tục, nâng ấm rót rượu, rót vào yết hầu.

Nhất thời, một luồng cay độc khí, liên xông thẳng trong bụng, "Rượu ngon! Nhân gian mỹ vị, tự cùng âm thể không giống!"

Lúc này Phương Minh, chính khoanh chân ngồi ở một khối màu xanh cự nham bên trên, trước mặt còn xếp đặt một tấm tiểu mấy, mặt trên một bình thanh tửu, còn có mấy cái ăn sáng, không phải thần lực biến thành, mà là dương thể đồ vật!

Từ khi chứng được Kim thân, Phương Minh dương thể hiện ra sau, ngoại trừ bên ngoài cơ thể một lớp ánh sáng vàng nhàn nhạt, còn lại đã cùng người thường không khác, lúc này nâng chén độc chúc, nhìn đã ngoại phong cảnh, cũng có một phen đặc biệt tình thú.

Tuy rằng Phương Minh trước, cũng từng mấy lần mượn phụ thể thần thông, lợi dụng tín đồ thân thể, trải nghiệm dương thể sinh hoạt, nhưng đến cùng cách một tầng, nào có hiện tại làm đến sáng khoái?

Lại giáp một cái ăn sáng, đem rượu trong chén uống cạn, trong lồng ngực quá nhanh, chợt cảm thấy trước hạm hực khí hết mức không cánh mà bay.

"Muốn đánh vỡ bình cảnh, cần từ ngoại bộ tới tay, này liên quan đến Đại Càn thể giới cấp độ càng sâu bí ẩn, thời gian ngắn ngủi, Bản Tôn nơi này tạm thời không có đầu mối gì, nhưng Đạo Môn khẳng định có!"

"Đạo Môn truyền thừa mấy ngàn năm, trong đó ra hàng trăm hàng ngàn Chân Nhân, như Mộng Tiên như vậy, bị kẹt ở thành tiên cánh cửa trước Chân Nhân khẳng định cũng có, thậm chí còn có tiến thêm một bước giả, này mấy ngàn năm thăm dò tích lũy, khẳng định so với chính ta một mình tìm tòi tới cũng nhanh tiếp, này lên cấp cơ hội, còn muốn hưởng đạo môn điển tàng bí ẩn bên trong cầu lấy!"

Phương Minh đem trong lồng ngực úc khí diệt hết, suy đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy việc này nên ở Đạo Môn bên trong tìm kiếm đáp án.

Muốn giải quyết hoàn cảnh bên ngoài, tăng lên tự thân, liền muốn giải quyết Đại Càn thế giới pháp tắc cùng linh khí vấn đề.

Trong này, Đạo Môn tuy tu tiên đạo, cùng thần đạo bất đồng, nhưng đều thuộc về con đường trường sinh, lẫn nhau cũng có có thể lấy làm gương chỗ.

Như có thể thu được bọn họ trên tay điển tịch ghi chép, liền có thể thiếu đi không ít đường vòng!

"Này liên quan đến các phái bí ẩn, chính là Thanh Hư, Bản Tôn như muốn hấn dâng lên, chỉ sợ cũng phải lập tức giơ chân tạo phản!"

Loại này tìm tòi nghiên cứu Đại Càn thế giới quy tắc bí mật ghi chép, từ trước đến giờ chỉ có thể tồn tại với đạo phái căn cơ lớn, pháp bên trên, nói cách khác, chính là đại phái lập thân căn bản, ép đáy hòm đồ vật, đạo thống vị trí! Như dễ dàng như vậy giao ra, đạo thống chính là không tồn! Ở về điểm này, mặc cho Hà đạo nhân đều là vô lý có thể giảng, coi như ngọc đá cùng vỡ, cũng sẽ không cho mượn căn cơ!

"Sự tình đi vòng một vòng, vẫn là về đến điểm bắt đầu! Này phương thế giới, tuy sản sinh không được màu xanh đại năng, nhưng như Mộng Tiên Chân Nhân như vậy nửa bước, vẫn là có thể chứng được, phân thân bước chân, vẫn không thể đình, đem địa bàn mở rộng, thu được tín ngưỡng,

đem Bản Tôn đẩy lên Kim Thanh chi giai! Đến lúc đó bất luận thế tục vẫn là tu hành giới, Bản Tôn thực lực đều là dẫn trước, tự có thể càn quét rất nhiều Đạo Môn, thu được nói thư điển tịch nghiên cứu. . ."

Xét đến cùng, vẫn là một câu nói, Phương Minh muốn lên cấp, cần hương hỏa, cần từ Đạo Môn điển tịch bên trong, tìm ra thế giới bí ẩn, đúng bệnh hốt thuốc.

Mà những này, đều sẽ theo Tống Ngọc không ngừng tiến thủ mà thu được.

"Tranh bá thiên hạ lý do, lại thêm một người a! Xem ra phân thân cùng này phương thế giới hữu duyên, nhất định phải trở thành Nhân Hoàng a!" Phương Minh cảm thán nói.

Theo tình thế không ngừng phát triển, hắn cùng Đại Càn thế giới nhân duyên, cũng đang không ngừng sâu sắc thêm, xem ra Tranh Long đại kế, vẫn phải là tiếp tục tiến hành.

"Tôn thần thật có nhã hứng!" Một đạo thanh âm trong trẻo truyền đến.

Phương Minh thần niệm quét qua, liền phát hiện Thanh Hư bóng người, phía sau còn theo năm cái đạo nhân, cao thấp mập ốm đều có, số mệnh nhưng đều có màu đỏ thẫm, hiện ra bất phàm đạo pháp tu vi.

"Bản Tôn phạm tâm chưa mất, cũng để đạo hữu cười chê rồi!" Phương Minh đứng dậy nói.

Lại hỏi: "Năm vị là?" Số mệnh màu đỏ thẫm, ít nhất cũng là hạt nhân chân truyền, Bạch Vân Quan một thoáng liền ra năm cái, xem ra gốc gác vẫn còn ở đó.

"Đây là bản quan vô dụng ngọc tự bồi độ tử, lần này can hệ trọng đại, lão đạo cũng làm cho bọn họ đến đây, va chạm xã hội!" Năm tự nhiên là lời

khiêm tốn, năm người này đạo pháp cao thâm, đều có lớn, pháp sư tu vi, cùng Ngọc Hành cũng xưng "Bạch Vân Lục", ở giới tu hành thật là có chút tiếng tăm.

Phương Minh cười nhạt, chính là Chân Nhân cấp độ, cũng mới miễn cưỡng có thể vào hãn Pháp Nhân, năm người này tài cao nhất bán Bộ chân nhân, một cái tay liền có thể bóp chết nhân vật, cũng không nhiều để ý tới, trực tiếp hỏi: "Ý chỉ mời đến sao?"

"Đó là tự nhiên!" Thanh Hư tự ống tay bên trong lấy ra một đạo minh hoàng quyển sách, dài ba thước, khoan hai thước, mặt trên còn có tường vân trang sức.

Phương Minh thần nhãn đi tới, liền thấy Kim Thanh khí hội tụ, mặt trên còn mơ hồ nghe được rỗng gầm thanh âm!

Đây là Tống Ngọc lấy Ngô Quốc Công vị trí dưới phát ý chỉ, mặt trên tự nhiên mang đến long khí!

"Như vậy liền được! Chúng ta khởi hành đi!" Phương Minh nói.

Tống Ngọc chính là hãn phân thần, nghiêm chỉnh mà nói, Thanh Hư trên tay này nói ý chỉ, vẫn là Phương Minh chính mình phát ra ngoài, chỉ là muốn duy trì bí mật, mới giả vờ không biết.

"Tôn thần liền một thân một mình?" Thanh Hư hỏi.

Ngô Quốc Công trực tiếp đem ý chỉ cho hãn, mà không phải giao do Thành Hoàng bảo quản, để hãn thật là có chút được lợi.

"Lần này can hệ trọng đại, Bản Tôn tự sẽ không như vậy!" Phương Minh nói, ống tay vung lên!

Bình địa lên phong, trong nháy mắt đất trời tối tăm!

Cát bay đá chạy trong lúc đó, trên đất trống mọc nhiên thêm ra ba ngàn âm quân!

Âm binh áo giáp rõ ràng, xốc vác bức người, do tướng lĩnh mang theo bái xuống: "Xin chào Chủ công!"

Thanh như oanh lôi, khiếp sợ mấy dặm!

Thanh Hư chỉ cảm thấy một luồng cường hãn âm hồn quân khí phá vào mặt, trong đó thiết huyết uy nghiêm, liền hăn cũng không khỏi hoảng sợ.

"Những này âm tốt, ngược lại thật sự là là cường hãn, hầu như so với được với ta quan bình thường hộ pháp rồi! Lại có ba ngàn số lượng! Thành Hoàng này của cái là hùng hậu cực điểm!"

Đạo Môn bình thường hộ pháp, đều là lấy Lệ Quỷ làm tài liệu chế thành, liên thủ tạo thành đại trận, liền Ác Quỷ cũng có thể vây giết, Thanh Hư đưa ra cái này lời bình, có thể thấy được Phương Minh Âm binh tinh nhuệ!

Thanh Hư nhìn Âm binh, đang cảm thán Phương Minh giàu nứt đổ đổ vách đồng thời, lại nghĩ đến chính mình sơn môn bị chộp tới mười tám cái Hộ Pháp Thần Tướng, vậy cũng đều là lấy Ác Quỷ chế thành! Chính là Bạch Vân Quan ngàn năm tích lũy, không khỏi tâm thương yêu không dứt.

"Khởi bầm Chủ công! Ba ngàn sĩ tốt kiếm kê xong xuôi!" Tạ Tấn, Hứa Viễn, Trịnh Kinh ra khỏi hàng hành lễ nói.

Bọn họ hiện tại đều là Thần Đạo chính thất phẩm Đô chỉ huy sứ, các quản ngàn người, trên tay đều là Phương Minh tích góp tinh nhuệ, hợp lại cùng nhau, con số vừa vặn ba ngàn.

Thanh Hư không lo được đau lòng, thấy rõ này ba tướng, trong lòng chính là nhảy một cái.

Tạ Tấn ba người, đã là chính thất phẩm Thần linh, Đạo Môn hạt nhân tu vi, để ở nơi đâu đều đáng giá coi trọng, như hơn nữa quân khí gia trì, liền đủ để đánh với Chân Nhân một trận! ! !

Chớ nói chi là, ba người này vừa nhìn chính là võ tướng, luận đến chiến trường sát phạt chi đạo, nói không chừng còn ở không ít Chân Nhân bên trên!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 237: Thanh Mộc Đại Trận

Thanh Hư tự nghĩ, như từ Tạ Tấn ba tướng bên trong tùy ý lấy ra một người, cùng mình đấu pháp, cho là chính mình thắng, nếu là hai người cùng tiến lên, cái kia chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ, nhưng có thể trọng thương bỏ chạy, nếu là ba đã hết ra, vậy mình ngay cả chạy trốn thoát đều không làm được, chỉ có thể bị miễn cưỡng vây chết! !

"Thành Hoàng thủ hạ chi cánh chim, biến chuyển từng ngày, lúc này Âm binh, e sợ so với Quỷ Vương đại quân còn thắng trên ba phần, tướng lĩnh càng là sát khí mãnh liệt, có dũng tướng chi cách, thật không biết được này thần chính là từ đâu tìm ra này rất nhiều người mới. . ."

Thanh Hư trong lòng suy nghĩ, trên mặt vẻ mặt bất biến, mỉm cười nói: "Tôn thần vừa có chuẩn bị liền được, chúng ta này liền xuất phát!"

Trước tiên vung lên vân tụy, dưới chân linh quang thoáng hiện, một bước bước ra, thân ảnh nhất thời đi ra ngoài hơn mười trượng.

Đây là Đạo Môn phép thuật, tương tự súc địa thần thông, Thanh Hư lấy Chân Nhân tu vi sử dụng, càng là Lưu Vân tiêu sái, tiên phong tràn đầy, thể nhân như thấy, tất sẽ cho rằng gặp phải Tiên nhân, quỳ bái.

Cùng sau lưng Thanh Hư Bạch Vân môn, dồn dập sử dụng thủ đoạn, dùng ra bình địa đề tung pháp thuật, đuổi tới Thanh Hư bước chân, chỉ là tư thái liền không Thanh Hư như thể tiêu sái như tiên.

Sáu người này hầu như chỉ trong nháy mắt, liền đi ra ngoài mấy dặm nơi, mắt thấy liền muốn biến mất ở phía chân trời.

Phương Minh thấy này, nhưng là nở nụ cười: "Truyền Bản Tôn hiệu lệnh, đại quân lên đường!"

Vung tay phải lên, tám nhấc Thừa Dư thoáng hiện, theo Phương Minh vào chỗ, càng là ánh sáng lưu chuyển, bên ngoài ánh vàng.

Tám cái tinh tuyến đi ra lực sĩ hét lớn một tiếng, giơ lên kiêu khởi hành, chạy như bay, hóa thành kim quang, không nhanh không chậm về phía Thanh Hư phương hướng đi.

"Đại quân lên đường!" Tạ Tấn, Hứa Viễn cũng là hét, Âm binh đồng ý, từng người ngự sử âm phong. Hóa thành hắc vân, đuổi tới Phương Minh kiêu.

Cảnh tượng này hùng vĩ vô cùng. Trước bách quỷ dạ hành so sánh cùng nhau, liền trở thành cháu đi thăm ông nội đồ chơi.

Phương Minh cùng Thanh Hư chúng người. Điều mỗi người có thần quái pháp thuật tại người, lúc này chạy đi, thật có thể nói là nhanh như chớp, tung quán Ngô Châu, cũng chỉ ở một ngày công phu.

...

Được rồi nửa canh giờ, liền tới một chỗ, non xanh nước biếc, hoa cỏ sum xuê, càng có không biết tên cây ăn quả trải rộng bốn phía. Mặt trên đỏ phừng phừng trái cây, toả ra mùi thơm mê người.

"Nơi này chính là Tam Mộc Sơn, Thanh Mộc Tông sơn môn vị trí!" Thanh Hư nhìn xa xa một toà cửa đá, tự ở cảm khái.

"Ngày Thanh Mộc Tông truyền thừa cũng quá 500 năm, có tổ sư truyền xuống một bộ Thanh Mộc Đại Trận, chính là Chân Nhân ra tay, cũng khó có thể công phá. . ."

Thanh Hư thân là Bạch Vân Quan quan chủ, tự nhiên đối với này trì dưới đâm đầu cực kỳ biết gốc biết rễ, nói không chừng. Còn đã từng mấy lần ra tiểu này tông, lại bị đại trận cản trở, là lấy khắc sâu ấn tượng.

"Nếu là Thanh Mộc Tông, chúng ta liền trực tiếp giết tới đi chính là. Lần này tiêu diệt không phục vương pháp tán tu Tông môn, chính là muốn một cái "Nhanh" tự, lấy sét đánh không kịp bưng tai tư thế đem các phái phân cách đánh tan. Không cho bọn họ phản ứng lại thời gian. . ."

Kiệu bên trên, Phương Minh hờ hững nói.

Nguyên lai hẳn cùng Thanh Hư lần này đi ra. Vì là chính là tiêu diệt Ngô Châu các nơi không phục vương pháp tán tu Tông môn!

Những này Tông môn, nếu có thể ở Bạch Vân Quan tay dưới sinh tồn. Không phải trong bóng tối nương nhờ vào, chính là nắm giữ nhất định thực lực, liền Thanh Hư Chân Nhân cũng đến sợ ném chuột vỡ đồ, không dám trắng trợn vây quét, mới có thể tiêu dao đến nay.

Những tông phái này muốn tu hành, cần dương thế số mệnh vật tư, là lấy trong bóng tối bồi dưỡng người đại lý, thao túng các nơi trong bóng tối thế lực, nghiêm nhiên chính là một phương thẳng chột làm vua xứ mù!

Chỉ là Bạch Vân Quan có thể nhìn được bọn họ làm càn, Tống Ngọc nhưng không nhìn được.

Tán tu mỗi người có tuyệt nghệ tại người, lại cộng cùng tiến lùi, liền ngay cả Thanh Hư đều không làm gì được, nhưng cũng không có nghĩa là Phương Minh bắt bọn họ không có cách nào.

Trước Tống Ngọc đã sớm thông qua Thanh Hư, Thủy Liên chờ nường nhờ vào tam giáo cửu lưu, hướng về Ngô Châu tán tu thế lực phát sinh thông điệp, ngày quy định quy hàng, chỉ là người theo rất ít.

Này sớm bảo Tống Ngọc động sát tâm, càng có cách hơn mình cần Đạo Môn diễn tịch nghiên cứu, mạnh mẽ đoạt lại nường nhờ vào thuộc hạ của cải lại quá mức bất nhân, tự nhiên đem chú ý đánh tới những tán tu này Tông môn truyền thừa nói diễn trên.

Theo Phương Minh hiệu lệnh, Tạ Tấn, Hứa Viễn, Trịnh Kinh chỉ huy Âm binh, đem Tam Mộc Sơn bao quanh vây nhốt, đao thương ra khỏi vỏ, nhất thời sát khí trùng thiên, đã kinh động Thanh Mộc Tông bên trong tu sĩ.

Bạch quang thoáng hiện bên trong, tự trong cửa đá liền xuất hiện mấy cái bóng người, trước tiên chính là một cái gầy gò ông lão, cái trán thũng đại đại một cái bướu thịt, nhìn qua bình tăng mấy phần khủng bố khí.

Bướu thịt ông lão một thấy chung quanh Âm binh, lông mày chính là nhíu chặt, hẳn tự nhiên nhìn ra được Âm binh khó mà ứng phó được, lại thấy rõ Thanh Hư, cuối cùng cười gằn lên.

"Hê hê. . . Bạch Vân Quan cuối cùng không nhịn được sao? Không, các người tân tiến vào nường nhờ vào chính là Ngô Quốc Công Tống Ngọc, xem ra trước thông điệp liền mai phục mầm họa!"

"Hắc! Người biết được liền được!" Thanh Hư tiếng vang nói, lại mời ra Ngô Quốc Công ý chỉ, một luồng ba động kỳ dị, liền giáng lâm giữa trường.

Thấy mình hoàng quyền sách, bướu thịt ông lão con người co lại thành lỗ kim trạng: "Ngô Quốc Công ý chỉ, còn có long khí!"

Trong lòng đại khủng, long khí chính là Nhân Đạo uy nghiêm tụ, có thể trấn áp Ngũ hành, cấm tiệt vạn pháp!

Phổ thông đạo nhân gặp phải, một thân phép thuật thì sẽ tận phế, đến lúc đó liền người bình thường cũng không bằng, chỉ có thể mặc cho người xâu xé.

"Mau trở lại sơn môn, mở Thanh Mộc Đại Trận!"

Đối với này con ở điển tịch bên trong ghi chép quá long khí, bấu thịt ông lão cũng là không cách nào, lúc này nhìn mắt mang sát khí Thanh Hư, liền biết trước trận đầu hàng cũng là vọng tưởng, duy nhất hi vọng, liền chỉ có này tổ tông lưu lại Thanh Mộc Đại Trận, có thể đại triển thần uy, chống lại trụ long khí.

"Hắc! Điếc không sợ súng! Tự tìm đường chết!"

Thanh Hư thấy bấu thịt ông lão như vậy đáp lại, nhưng là cười gằn không ngớt, những tán tu này, nhiều chỗ thâm sơn cùng cốc, tầm thường nơi nào có thể thấy long khí? Lúc này lại còn ôm may mắn, mưu toan dựa vào chỉ là một cái đại trận, liền muốn chống lại toàn bộ Ngô Châu gần ba triệu nhân khẩu số mệnh hội tụ, biết bao xuân tai!

Liền muốn triển khai ý chỉ, mời ra long khí, càn quét Thanh Mộc Tông.

"Chậm đã!" Thừa Dư phía trên mình âm thanh truyền đến.

"Làm sao? Tôn thần có dị nghị?" Thanh Hư nhìn Phương Minh, trong con người thì có vẻ kinh dị lóe qua.

Lúc này hắn cầm trong tay Tống Ngọc ý chỉ, có Ngô Châu long khí giúp đỡ, như này thần mạnh mẽ kháng chỉ, cái kia đều có thể lấy long khí công kích, dựa vào Tống Ngọc khí số, chưa chắc không thể rửa sạch nhục nhã!

"Người cũng không cần cầm ý chỉ đáng sợ rồi! Bản Tôn khi nào đã nói muốn buông tha Thanh Mộc Tông nghịch tặc!" Phương Minh mỉm cười.

"Bản Tôn đối với long khí, cũng có chút lý giải, hiện tại Bản Tôn vẫn là Ngô Quốc Công trận doanh, chỉ cần không rõ ràng cãi lời ý chỉ, người cũng không cách nào thao túng long khí mạnh mẽ thảo phạt cùng Bản Tôn, dù sao người đến chính là thảo phạt tán tu ý chỉ, không phải là thảo phạt Bản Tôn ý chỉ. . ."

Phương Minh vẻ mặt hồ hởi, nhưng điểm ra lúc này Thanh Hư phô trương thanh thế, Thanh Hư tuy rằng sắc mặt không hề thay đổi, trong lòng nhưng là ngượng nửa đoạn.

"Đúng là lão đạo đường đột, tôn thần phụ trợ Ngô Quốc Công đến nay, càng vất vả công lao càng lớn, quốc công lại sẽ một châu tín ngưỡng giao phó, thân nặng chi, lại sao có ý đó?"

Thanh Hư sắc mặt chuyển cùng, nhưng là mỉm cười nói.

"Co được dân được, càng có thể ẩn nhẫn!" Phương Minh trong lòng đánh giá, trong miệng lại nói: "Này Thanh Mộc Đại Trận khá là bất phàm, Bản Tôn thấy hàng là sáng mắt, muốn trước tiên thử nghiệm một phen, không biết đạo hữu có thể hay không đợi chút chốc lát?"

"Này là tự nhiên, kính xin tôn thần ra tay!" Có thể nhiều vương văn minh ra tay, hiểu rõ nội tình, Thanh Hư càng là cầu cũng không được.

"Thiện!" Theo kim quang, Phương Minh bóng người tiêu tan, lại xuất hiện thì, đã đi tới Thanh Mộc Tông trước sơn môn.

Lúc này Thanh Mộc Tông, bị một tầng bạch Thanh Vân khí bao vây, ánh sáng màu xanh lưu chuyển, càng có một luồng sinh sôi liên tục tâm ý, đây là Thanh Mộc Tông Đạo Tổ thanh Mộc chân nhân truyền lại Thanh

Mộc Đại Trận, được xưng sinh cơ lưu chuyển, kéo dài không dứt, Thanh Mộc không phá, Tông môn không hủy.

"Này thanh Mộc chân nhân, đúng là tu vi bất phàm, e sợ cũng ở thử nghiệm đột phá Tiên nhân bình cảnh rồi!" Phương Minh thần niệm kéo dài, cảm thụ Thanh Mộc Đại Trận biến hóa, bùi ngùi than thở.

"Đáng tiếc! Hậu nhân bất hiếu, trận này uy lực, e sợ liền năm phần mười cũng không phát huy được! Bản Tôn đối với thanh Mộc chân nhân lưu lại nói điển, nhưng càng là chờ mong!"

Phương Minh trong con người kim quang lóe lên, trong hư không, mục nhiên hiện ra khổng lồ bàn tay lớn màu vàng óng, ngắt lấy pháp ấn, tán phát ra sóng chấn động, liền để Thanh Hư phía sau bạch vân năm biển sắc, Phương Minh trước giết tới bạch vân sơn môn thời gian, bọn họ đều là ở đây, tự nhiên đối với này bàn tay lớn màu vàng óng uy năng, có càng sâu sắc lý giải.

"Đi thôi!" Phương Minh vung tay áo, bàn tay lớn màu vàng óng mãnh đến năm tay, mạnh mẽ đánh về phía Thanh Mộc Đại Trận.

Quyền phong dập dờn, chu vi cây cỏ đều là bị kinh phong ép tới chỗ mai phục.

Ầm! Ầm! Ầm! Cự quyền mang theo ánh sáng màu vàng óng, nện ở Thanh Mộc Đại Trận bên trên, Thanh Mộc Đại Trận ánh sáng lưu chuyển, Thanh Mộc khí lưu động, tuy rằng kệt kệt vang vọng, nhưng vẫn là đem cự quyền ngăn trở, không thể tiến thêm!

"Được! Bằng vào trận này, Bản Tôn liền nhưng có biết, thanh Mộc chân nhân ở vạn vật sinh cơ trên nghiên cứu, tất cực kỳ sâu sắc, càng có thể đến địa khí thôi phát chi tinh yếu, đem Thanh Mộc Đại Trận cầm rể với đại địa, dựa vào địa khí hóa giải ngoại lực, lấy thổ sinh mộc! Không sai! Không sai!"

Thấy công kích bị ngăn cản, phương ở bề ngoài nhưng không có bất luận cái gì vẻ giận, trái lại có chút ý mừng.

Thông qua lần này công kích, hắc tử Thanh Mộc Đại Trận vận chuyển bên trong, càng đến ra mấy phần tinh túy, mấy như thanh Mộc chân nhân chuyển thể truyền thụ giống như vậy, có thể nào không làm hắc tử mừng rỡ.

Thanh Mộc Đại Trận bên trong, bấu chặt ông lão thấy này, nhưng là diện hiện ra ý mừng, âm thanh cũng là truyền ra đại trận.

"Này Thanh Mộc Đại Trận, chính là chúng ta tổ sư truyền lại, uy lực kinh người. . . Chư vị kính xin dừng tay, chúng ta nguyện quy phụ Ngô Quốc Công!"

Bày ra thực lực sau, bấu chặt ông lão cũng không mạnh mẽ chống đỡ, dù sao muốn cùng nắm giữ toàn bộ Ngô Châu Tổng Ngọc tử khái, hắc tử chỉ là một cái Thanh Mộc Tông, còn chưa đủ xem, tối thiểu, cũng phải đem tán tu tụ tập lên, đồng tâm hợp lực, mới có mấy phần hi vọng.

Đồng thời, đối với cái kia long khí, bấu chặt ông lão vẫn là kiên trì không thôi.

"Dừng tay?" Thanh Hư còn không nói chuyện, Phương Minh nghe được lời ấy, nhưng là cười gằn.

"Lúc trước đã cho cơ hội, các người nhưng không quý trọng, hiện tại coi như nường nhờ vào, cũng tất tâm mang ý xấu, Bản Tôn không tha cho các người!"

Cũng không thử lại tham, xoay tay phải lại, Thành Hoàng ấn vàng hiện lên, lúc này ấn vàng, không chỉ có giống như thực chất, chu vi càng là thanh khí ẩn hiện, uy lực nâng cao một bước!

Phương Minh đem ấn vàng hướng về giữa không trung ném đi, ấn vàng đón gió mà lớn dần, trong nháy mắt liền hóa thành ngọn núi nhỏ màu vàng óng, mang theo long trọng uy thế, tung bay ở giữa không trung, tạo thành bóng tối, đem toàn bộ Thanh Mộc Đại Trận bao trùm, bên trong đại trận, bấu chặt ông lão lòng bàn tay chảy mồ hôi, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm ấn vàng, trong miệng còn ở tự lẩm bẩm: "Này pháp lực. . . E sợ còn ở Thanh Hư Chân Nhân bên trên, người này đến cùng là thần thánh phương nào?"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 238: NĂM BẮT

Bướu thịt ông lão sừng sốt chốc lát, liền tức tỉnh ngộ.

"Đúng rồi! Đây thần kim quang hùng vĩ, pháp lực ngập trời, tất là Thành Hoàng Thần chi! Sớm nghe nói về này thần uy có thể trác, giúp đỡ chư hầu, càng có thể đem Bạch Vân Quan xem trọng chống đỡ Tiềm Long đánh bại. . . Cũng bức bách Bạch Vân Quan cúi đầu. . ."

Ông lão chính là Thanh Mộc Tông chủ, trong môn phái điển tịch bí ẩn đều là tinh thông, tự nhiên biết rõ muốn làm đến hai chuyện này khó khăn thế nào.

Tiềm Long chính là Ngô Châu long khí chung, Thiên Vận tại người, lại có Bạch Vân Quan ở phía sau giúp đỡ, Thành Hoàng này thần dĩ nhiên có thể lấy sức một người đi ngược lên trời, thực lực này coi là thật khủng bố đáng sợ! Càng không cần phải nói, giết tới Bạch Vân Quan, áp bức Chân Nhân cúi đầu —— việc này tuy rằng Bạch Vân Quan cật lực ẩn giấu, nhưng sự cách một lúc lâu, như thế nào giấu giếm được Ngô Châu địa đầu xà?

Lúc này cảm thụ ngọn núi nhỏ màu vàng óng gợn sóng, bướu thịt ông lão trong lòng đã có hồi hận, đang muốn mở miệng, liền vuông vắn mình miệng hét lên: "Sắc!"

Ngọn núi nhỏ màu vàng óng ánh sáng tăng vọt, âm âm đè xuống!

Này ép một chút tư thế, mấy có mang Thái Sơn mà tạt bắc hải oai! Có thể nói hủy thiên diệt địa, xa xa Thanh Hư thấy, đều là sắc mặt căng thẳng, tê cả da đầu.

Đùng! ! !

Liền thấy ấn vàng dưới đáy Thanh Mộc Đại Trận tuy rằng tận lực lấy ra địa khí, duy trì ánh sáng, nhưng chung quy không chống đỡ nổi, ánh sáng màu xanh lùi tán, mây khói nổ tung, hiện ra mặt sau Thanh Mộc Tông kiến trúc.

Truyền thừa trăm năm, mấy lần vẫn Thanh Mộc Tông sóng to Thanh Mộc Đại Trận, hôm nay rốt cục bị lần đầu công phá!

Ở Thanh Mộc Đại Trận bị phá trong nháy mắt, bấu chặt ông lão cùng phía sau hẳn những người khác trường lão, đều là trên mặt nhất bạch, "Oa" đến phun ra ngụm máu lớn.

"Bản Tôn liền nói đại trận này làm sao như vậy linh hoạt, nguyên lai còn có thể cùng người chủ trì linh thức tương thông, như chỉ cánh tay sứ. Chỉ tiếc, cứ như vậy. Một khi đại trận bị phá, chủ trận giả chắc chắn bị thương nặng!"

Đương nhiên. Nếu ngay cả Thanh Mộc Đại Trận đều bị phá, chủ trận giả có hay không trọng thương, tự nhiên không có chút nào trọng yếu.

"Khắc khắc. . . Tôn giá nhưng là Thành Hoàng Thần chi? Kính xin bỏ qua cho ta Thanh Mộc Tông đạo thống, từ nay về sau, ta Thanh Mộc Tông duy tôn thần như Thiên Lô sai đâu đánh đó!" Bấu chặt ông lão ho ra mấy ngụm máu lớn, miễn cưỡng nói.

Phương Minh chỉ huy chúng Âm binh tiến lên, đem Thanh Mộc Tông đệ tử vây quanh, chấp tay nói: "Muốn tìm Bản Tôn buông tha các người,

cũng không thường không thể. Chỉ phải đáp ứng Bản Tôn một điều kiện liền hành!"

"Kính xin tôn thần nói đến! Thanh Mộc Tông không có không từ!" Tuy rằng biết được này thần nói ra điều kiện, tất nhiên nghiêm khắc cực kỳ, nhưng tính mạng du quan bên dưới, ông lão cũng là không lo được này hứa hơn nhiều.

"Việc này đơn giản, Bản Tôn chỉ cần tận duyệt người phái đạo diễn là được!" Phương Minh nói.

Lời vừa ra khỏi miệng, liền thấy Thanh Mộc Tông đệ tử một mảnh ồn ào, liền với bấu thịt ông lão cũng là thay đổi sắc mặt.

Bấu thịt ông lão trên mặt biến ảo không ngừng chốc lát, mới cười khổ nói: "Tuy sớm biết tôn thần điều kiện tất nhiên gian nan, nhưng không nghĩ càng yêu cầu việc này! Ta phái diễn tịch. Chính là đạo thống vị trí, tuyệt đối không thể cho người ngoài quan sát, kính xin tôn thần giờ cao đánh khẽ, thay cái điều kiện!"

Phương Minh tà mị ông lão một chút."Cùng toàn phái diệt hết so với, bọn người biết nên lựa chọn như thế nào, nếu không từ. Bản Tôn cũng chỉ có trước tiên diệt các người, sẽ tìm tìm diễn tịch. Cũng giống như vậy!"

"Như vậy, kính xin tôn thần để chúng ta hơi nghị chốc lát!" Bấu thịt ông lão nói.

"Có thể!" Vuông văn minh gật đầu. Ông lão trường thở một hơi, đem mấy vị trưởng lão tụ tập, lại gọi mấy cái người tuổi trẻ tới.

"Sư huynh! Đạo thống vị trí, có thể nào dư người ngoài!" Một trưởng lão liền lớn tiếng quát hỏi.

Bướu thịt ông lão cười khổ không thôi, thấy mấy cái hậu bối cũng tới đến trước mặt, nhìn chung quanh một vòng, nói: "Các người yên tâm, ta thân là Thanh Mộc Tông chủ giảng giáo, chính là vừa chết! Cũng không thể báng đạo thống!"

"Không được! Hẳn là muốn. . ." Thanh Hư cau mày, lúc này nghe thấy câu này, không khỏi bật thốt lên.

"Ha ha! Đã muốn!" Bướu thịt ông lão cười to, đem hai tấm bùa kẻ sát ở người tuổi trẻ trên người: "Thương Tùng, Thương Vân, ghi nhớ kỹ mai danh ấn tích, đem ta phái đạo thống truyền thừa!"

"Phải! Sư tôn!" Thương Tùng, Thương Vân lệ rơi đầy mặt, bóng người ở ánh sáng bên trong dần dần mờ hồ.

"Đừng chạy!" Thanh Hư quát lớn, trong tay vừa bấm quyết, liền muốn hướng về Thương Tùng, Thương Vân bắt mà đi.

"Ha ha! Thanh Mộc diệt phái, lại có thể nào không có tuần đạo người?" Bướu thịt ông lão cười to, toàn thân huyết châu bốc lên, pháp lực phun trào, sử dụng tới một thanh pháp kiếm, chặn lại rồi Thanh Hư bắt.

"Nhiên Huyết Hóa Tinh Bí Pháp!" Thanh Hư con người co rút lại, đây là liều mạng pháp môn, thiêu đốt tự thân tinh huyết, đổi được nhất thời pháp lực đại tiến, sau khi chính là cứu sống lại, cũng là phế nhân! Ông lão làm như thế, chính là tích trữ tuần đạo chi tâm, nhất ý muốn chết rồi!

"Sư huynh chỉ để ý yên tâm giao du Thái Hư, sư đệ sau đó liền đến!" Các trưởng lão thấy này, cũng là lớn tiếng nói, trên người màu máu phun trào, càng cũng nổi lên liều mạng chi tâm! Nên vì Thương Tùng, Thương Vân cầu được chạy trốn thời gian.

Những trưởng lão này, đều là lớn, pháp sư tu vi, bướu thịt ông lão càng là bán Bộ chân nhân, lại lấy bí pháp kích phát pháp lực, lại đem

Thanh Hư đặt ở hạ phong.

"Không muốn tán tu bên trong, cũng có cỡ này trung trình chi sĩ!"

Ngay khi hai cái người tuổi trẻ liền muốn biến mất thì, Phương Minh gảy ngón tay một cái giáp, tự tán thưởng nói.

Tay phải như vung tỳ bà, vài điểm huyền kim ánh sáng bay ra, hướng về mấy cái trưởng lão nhào tới.

Này huyền kim ánh sáng tuy nhỏ, bị đạn bên trong trưởng lão, nhưng như tao đòn nghiêm trọng, ngược ao hãm, bay ngược mà ra.

"Cho Bản Tôn lưu lại đi!"

Theo lời nói, Phương Minh tay trái ép một chút, bấu chặt trên người lão giả như bối trùng sơn, bị vững vàng ép tới ngã quỵ ở mặt đất, toàn thân khớp xương nổ vang, ánh mắt đỏ như máu, muốn rách cả mí mắt, trong miệng gào khóc có tiếng.

Chỉ ở giờ tay giở chân trong lúc đó, liền thu thập liều mạng Thanh Mộc Tông tông chủ và trưởng lão, Phương Minh rồi mới hướng bóng người hầu như trong suốt đến không gặp Thương Tùng, Thương Vân nở nụ cười: "Bản Tôn thấy hai vị này tiểu hữu, tâm rất hỉ chi, kính xin lưu lại một tự!"

Cũng không biết dùng gì pháp quyết, bao vây Thương Tùng, Thương Vân ánh sáng mục nhiên tiêu tan, hiện ra hai cái người tuổi trẻ mặt tái nhợt bàng cùng run rẩy bóng người.

"Tặc. . . Tặc tử!" Thấy hy vọng cuối cùng phá diệt, bấu chặt ông lão trong mắt lại chảy xuống huyết đến, cắn nát hàm răng, phun ra câu này.

"Lớn mật!" Phương Minh vẫn không có biểu thị, Thanh Hư chính là chột quát một tiếng, Chưởng Tâm lôi liền hướng về bấu thịt ông lão mà đi.

Này đạo gia lôi pháp, thiện có thể tiêu diệt thần hồn, Thanh Hư động tác này, càng là phải đem bấu thịt ông lão thần hồn diệt hết!

Ba! Chưởng Tâm lôi bị một tầng thâm hậu kim quang ngăn cản, không có khắc ở trên người lão giả, Thanh Hư thấy này, nhưng là thu tay lại mà đứng, chấp tay hành lễ: "Bần đạo thấy này tặc tử lại ăn nói ngông cuồng, làm nhục tôn thần, mới ra tay giáo huấn, bao biện làm thay, tôn thần chớ trách!"

"Bản Tôn đương nhiên sẽ không trách người!" Phương Minh nói, Thanh Hư ý đồ kia, hẳn tất cả đều rõ ràng.

Đạo Môn điển tịch, có một phần, từ trước đến giờ khẩu nhĩ tương truyền, không rơi văn tự, thậm chí còn sẽ lấy pháp chú lực lượng phong cấm, một khi ý đồ tiết ra ngoài, thì sẽ phản phệ, lấy này giữ được đạo thống bí ẩn.

Thương Tùng, Thương Vân hai người, vội vàng trong lúc đó, e sợ liên đạo thống năm phần mười tinh hoa đều không có được, Dư trưởng lão cũng là như thế, chủ yếu nhất truyền thừa, vẫn là ở bấu thịt trên người lão giả.

Thanh Hư trước định lòng bắt Thương Tùng, Thương Vân hai người, hiện tại vừa vội đem Thanh Mộc Tông chủ diệt khẩu, xem ra đối với Thanh Mộc Tông điển tịch, cũng rất là coi trọng.

Phương Minh nhìn Thanh Hư, tựa như cười mà không phải cười, trực đem lão đạo nhìn ra cú đầu không nói, mồ hôi đầm đìa.

Này ngược lại cũng đúng là nhân chi thường tình, Phương Minh trong lòng ký một bút, nhưng không phát tác, đối với Thanh Mộc Tông đạo

thống, nhưng càng nhiều hơn mấy phần hứng thú.

Tay phải khẽ vỗ "Cho Bản Tôn đi ra!"

Bướu thịt ông lão hai mắt thất thần, một đạo trong suốt bóng người, nhưng là bị mạnh mẽ từ Thiên Linh chỗ vỗ bắt mà ra, rơi vào Phương Minh trong tay.

Nhìn kỹ, nhưng là cái trong suốt tiểu nhân, khuôn mặt ngờ ngợ chính là ông lão đáng dấp.

"Đây là đem thần hồn vỗ bắt mà ra! Khổ vậy! Này Thanh Mộc Tông điển tịch, nhưng là liên sư phụ của ta cũng cực kỳ coi trọng, nói thẳng mặt trên ghi chép thổ mộc tương sinh chi đạo, ảo diệu vô cùng, không muốn vẫn là rơi vào Thành Hoàng này tay!"

Thần hồn đều bị tóm, tự có thể chậm rãi tra hỏi xuất xứ tịch bí ẩn, Thanh Hư thấy này, trong lòng âm thầm kêu khổ, cũng không dám có động tác gì.

Chi mấy lần trước, đều có chút làm được quá mức rõ ràng, hiện tại như lại ra tay, nhưng dù là hoàn toàn rơi xuống hành tịch, không thể chối cãi!

Như Thành Hoàng trở mặt động thủ, Thanh Hư cùng phía sau Bạch Vân Môn, đều không nắm mạng sống!

Thanh Hư thấy này, cũng chỉ có thể lặng lẽ.

Phương Minh đem bướu thịt ông lão thần hồn thu cẩn thận, nhưng hình như có chút chưa hết thòm thèm nói: "Các người cũng tới thôi!"

Tay phải vỗ liên tục, đem mấy cái trưởng lão cùng Thương Tùng, thần hồn của Thương Vân cũng là nhiếp ra trấn áp.

Thanh Mộc Tông tông chủ và trưởng lão đều dùng tương tự Thiên Ma giải thể lớn, pháp thần thông, này Phương Minh tự nhiên cũng có thể thấy, biết được những người này thân thể đã hoàn toàn hoại tử, cứu cũng là bạch cứu, còn không bằng trực tiếp tra hỏi thần hồn, trái lại càng hữu hiệu quả!

"Tông chủ!" "Trưởng lão!"

Còn lại Thanh Mộc Tông môn nhân, thấy rõ này cảnh, nhưng là sợ hãi, không ít còn khóc ra tiếng.

"Còn lại, kính xin đạo hữu ra tay!"

Kẻ ác tự nhiên không thể tự kiềm chế một người làm, Phương Minh đem nhân vật trọng yếu thần hồn thu cẩn thận, tự đi Thanh Mộc Tông bên trong cung điện tìm kiếm điển tịch thư mục những vật này, để lại một câu nói trên không trung bồng bênh.

"Ai! Các người chớ nên trách lão đạo! Chỉ oán các người chưởng giáo đối kháng thiên uy, phản kháng Ngô Quốc Công, mới có kiếp nạn này!"

Thanh Hư than thở, Chưởng Tâm lôi phát sinh, đem một cái Thanh Mộc Tông đệ tử đánh cho thịt hồn đều diệt.

"Các người cũng động thủ thôi!"

Bạch vân năm đạt được pháp lệnh, cũng là pháp khí ra hết, quay về Thanh Mộc Tông đệ tử bắt đầu tàn sát.

Thanh Mộc Tông đệ tử ở trưởng lão Tông chủ diệt hết tình huống dưới, thực lực tổn thất lớn, nhưng lại không có Thanh Hư các loại người hợp lại chi địch, rất nhanh sẽ bị giết tận.

Đợi đến lúc này, Tạ Tấn các nhân tới, kiểm tra thi thể, cũng đem may mắn đến thoát cá lốt lưới bắt được giết chết.

"Chương giáo?"

Thấy bên ngoài đệ tử bị giết tận, bạch vân nằm bên trong thì có người hỏi.

Thanh Hư tự nhiên biết rõ đệ tử này muốn nói gì —— Thanh Mộc Tông có thể ở Bạch Vân Quan uy thế còn dư hoạt nhiều năm, thực lực hùng hậu, sào huyết bên trong tự nhiên có không ít thứ tốt, chờ đợi thêm nữa, liền muốn bị Phương Minh tận đạt được!

"Không vội! Chờ một chút!"

Thanh Hư nhưng là cười khổ, biết được chính mình hiện nay còn không thực lực cùng Thành Hoàng Thần chi tranh đoạt chiến lợi phẩm, khuyên can đệ tử hành vi.

Một lát sau, Phương Minh từ Thanh Mộc Tông bên trong cung điện đi ra, trong tay chỉ phủng mấy quyển sách trục, sách này quyển đáng dập cực cực, lại còn là lấy nhánh trúc tả liền, da trâu xuyên trát, rất là cổ điển, ít nhất cũng là 300 năm trước đồ cổ.

"Bản Tôn liền lấy này vài món, còn lại đều quy các người!"

Phương Minh thấy Thanh Hư, nhưng là khẽ mỉm cười, trong miệng nói.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 239: Long Hồ Sơn

Nghe được Phương Minh lời ấy, Thanh Hư nhưng là trên mặt vừa kéo.

Phương Minh trong tay nắm giữ, chính là Thanh Mộc Tông đạo diễn bên trong tinh hoa, tuy chỗ mấu chốt có thiếu hụt, nhưng đều có thể ở Thanh Mộc Tông Tông chủ trưởng lão nơi ép hỏi, lùi một bước nói, chính là ép hỏi không ra, bằng vào đạo diễn trên ghi chép tu hành kinh nghiệm, còn có lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc, đối với Bạch Vân Quan cũng là không nhỏ ích lợi, dù sao nó sơn chi thạch, có thể công ngọc.

Hiện tại đều bị Phương Minh lấy đi, tuy còn để lại chút Thanh Mộc Tông mấy trăm năm thu thập tích góp tài liệu quý giá, hoặc là phép thuật khẩu quyết loại hình, nhưng vẫn còn nhập không được Thanh Hư chi nhãn, những này, Bạch Vân Quan còn thiếu sao?

Thanh Mộc chân nhân ở Ngô Châu xông ra to lớn tiếng tăm, chính là đặt ở Bạch Vân Quan các đời tổ sư bên trong, cũng là cực kỳ cường hãn Chân Nhân, tu hành kinh nghiệm cùng lĩnh ngộ đại đạo pháp lý, liền ngay cả Thanh Hư đều có chút đỏ mắt.

Lúc này lại không biện pháp, còn phải cười theo, "Như vậy, đa tạ tôn thần!"

Rồi hướng mặt sau bạch vân năm nói: "Các người còn không đi vào, tự rước sử dụng!"

Bạch vân năm nghe xong, nhưng là có chút lộ sự vui mừng ra ngoài mặt, chào một cái sau, liền hướng về Thanh Mộc đại điện bước nhanh mà đi, dáng vẻ vội vã.

Tuy rằng Chân Nhân không lọt mắt những kia tục vật, nhưng đối với bọn hần những này chân truyền tới nói, vẫn có không nhỏ sức hấp dẫn.

Bạch Vân Quan tuy rằng gia đại nghiệp đại , nhưng đáng tiếc đệ tử cũng nhiều, hàng năm tài nguyên cung cấp cũng có phần ngách, hiện tại có ở ngoài khối, cũng là không thể không có lợi.

Nhìn đệ tử bực này hình thái, Thanh Hư đáy lòng không khỏi lạnh cả người, lập tức lại gặp được Phương Minh có chút ánh mắt đùa cợt, càng là nét mặt già nua ửng đỏ, nói: "Lão đạo ít quản giáo, đệ tử trệ với tục vật, cũng làm cho tôn thần cười chê rồi. . ."

"Ha ha. . . Không sao cả! Chân Nhân bản sắc an như cũ, nhưng là để Bản Tôn ước ao!"

Phương Minh hơi xúc động nói, Tiên Đạo tới Chân Nhân cảnh giới. Ngoại vật phụ trợ cũng sẽ không hơn nhiều, ngoại trừ công đức số mệnh ở ngoài. Thậm chí tiếp cận một không chỗ nào cầu, điều này làm cho còn ở khổ sở bồi dưỡng tín đồ Phương Minh. Nhìn bất giác âm mộ.

Dù sao Thần Đạo không được Cổ thần, như thường đến bị quản chế với tín đồ hương hỏa, này là định lý!

Phương Minh đứng chấp tay, cùng Thanh Hư chờ đến chốc lát, mãi đến tận y nang phình bạch vân năm đi ra, mới lệnh: "Phóng hỏa, đem nơi này đốt đi!"

Thanh Mộc Tông lựa chọn lập phái chỗ, tự nhiên cũng có linh mạch hội tụ, phúc phận thâm hậu.

Thanh Hư thấy. Liền có chút đáng tiếc, nhưng cũng chưa ngăn cản.

Bạch Vân Quan thống trị Ngô Châu giới tu hành nhiều năm, tương tự linh, ngược lại cũng tích lũy mấy chỗ, tuy có chút đau lòng, nhưng bất giác quá mức tổn thất, dù sao phóng hỏa đốt sau khi, linh mạch tuy nhận được tổn thương, quá cái mấy chục năm. Thì sẽ một lần nữa hội tụ.

Minh hoàng hỏa diễm từ từ bay lên, đem Thanh Mộc Tông cung điện phó chư một cự.

Thanh Mộc Tông truyền thừa quá năm trăm năm, tích lũy hoa mỹ rộng rãi hạ, đều có một cây đuốc bên trong đốt thành than cốc. Tình cảnh này, tự nhiên để Thanh Hư có chút thốn thức không ngớt, chỉ là sau đó nhìn thấy. Càng làm cho hăn há to miệng.

Phương Minh đứng ở đất khô cằn trên, đánh giá phụ cận sơn mạch linh khí. Chỉ cảm thấy nơi này hình như có thần quái, dưới đáy tự thành trận pháp. Hấp dẫn phụ cận linh mạch hội tụ, mới hình thành linh, không khỏi nở nụ cười: "Thanh Mộc Tông mạnh mẽ thu lấy phạm vi trăm dặm linh mạch, tụ thành nơi đây, khiến khu vực lân cận phúc phận không hậu, ngũ cốc không phong, vạn vật khó trường, thực sự làm đất trời oán giận, liền để Bản Tôn đem nơi đây phục hồi như cũ, đem linh khí trả vạn vật!"

Vừa dứt lời, Phương Minh trong tay ẩn vàng hiện lên, uống: "Sắc!"

Ẩn vàng trên ánh sáng toả sáng, hào quang ngàn sợi, từng tia từng tia buông xuống, thẳng vào bên trong, tựa hồ lan tràn đến nơi sâu xa.

Thanh Mộc chân nhân học cứu Thiên nhân, ở Thanh Mộc Tông sơn môn dưới thiết đại trận, không chỉ có cùng phía trên Thanh Mộc Đại Trận lẫn nhau tăng cường, càng đem phạm vi trăm dặm linh khí mạnh mẽ thu lấy đến đó, tăng cường môn phái căn cơ.

Kim quang thâm xuống lòng đất, Phương Minh thần niệm tùy tùng, liền tới một chỗ, chỉ thấy chung quanh che kín Đạo Môn bùa chú, có bùa chú bên trên còn có đạo pháp linh quang, hơn nửa nhưng là vỡ vụn, muốn là vừa này Thanh Mộc Đại Trận bị phá, bên này cũng chịu ảnh hưởng.

"Tán!" Phương Minh thần niệm hơi động, kim quang dâng lên, đem bùa chú linh quang trùng diệt.

Chịu ở phía trên Thanh Hư các loại (chờ) người, liền cảm thấy mặt đất tựa hồ hơi động, có địa long vươn mình, cẩn thận cảm ứng, rồi lại không có thứ gì, trong hư không, nhưng là gió nổi mây vần, đột nhiên xảy ra dị biến!

Mây đen lẫn lộn, thiên hàng lôi đình, thẳng tắp rơi vào Thanh Mộc Tông bên trong sơn môn, đem một chỗ nổ tung cái hố to!

Này mây đen lôi đình tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, thiên lôi qua đi, tự hố lớn bên trong, liền cuộn cuộn không ngừng tỏa ra hùng hậu linh khí, tung bay tứ phương.

"Đây là... Trời phạt!"

Thanh Hư nhìn cái kia hố lớn, có chút lòng vẫn còn sợ hãi: "Nơi này tựa hồ là Thanh Mộc Tông các đời tổ sư bài vị vị trí, xem ra Thanh Mộc Tông các đời tổ sư, không nói Tổ linh Quý tu, liền quý đều không đến làm!"

Lại cảm ứng linh khí biến động, liền tưởng Phương Minh trước lời nói, lại là thán phục: "Thanh Mộc chân nhân không gần như chỉ ở một hành trên tu vi cao thâm, không muốn đối với hành thổ chi đạo, cũng có sâu sắc như vậy cảm ngộ, có thể lấy đại trận mạnh mẽ thu lấy chu vi linh mạch, sáng lập linh địa!"

"Đáng tiếc! Động tác này làm đất trời oán giận, tuy không biết dùng cách gì che lấp, có thể bị Thành Hoàng Thần chi ra tay phá vỡ, bí ẩn tiết ra

ngoài, mới đạt được trời phạt!"

Nghĩ tới đây, lại là nghĩ mà sợ: "Ta Bạch Vân Sơn linh mạch, nhưng là trời sinh dưỡng, lại chưa từng chuyện như thế, đúng là vạn hạnh!"

Linh mạch cũng chia Tiên Thiên cùng hậu thiên, Bạch Vân Sơn trên, chính là gặp may đúng dịp, linh tự thành, tổ sư mới ở đây khai sơn lập phái, mà Thanh Mộc Tông nơi này, nhưng là thanh Mộc chân nhân đi ngược lên trời, mạnh mẽ mở ra, này liền dễ dàng gặp trời phạt!

Đương nhiên, cái này cũng là không có cách nào sự, linh nào có tốt như vậy tìm? Thanh Mộc chân nhân tìm khắp Ngô Châu không, cũng chỉ có ra hạ sách này.

Một bên khác.

Tự Phương Minh công phá đại trận, đưa tới trời phạt lâm thế sau khi, liền rơi vào một loại sâu xa thăm thẳm trạng thái bên trong.

Mãi đến tận trời phạt kết thúc, linh khí tứ tán sau khi, mới phục hồi tinh thần lại, trong lòng biết khác thường, liền nhìn về phía tự thân số mệnh, trong mắt thì có ý mừng lóe qua.

Trước kia ở tự thân màu vàng số mệnh bên trên, có từng tia khói xanh sinh thành, hư huyền mờ ảo, không ngừng phụt ra hút vào.

Mà trải qua việc này sau khi, thanh khí dần dần có ngưng tụ chi tượng!

Nhìn này cảnh, Phương Minh như có ngộ ra: "Ta chính là Thành Hoàng chính thần, nghiêm chỉnh mà nói, chính là chi! Cùng này phương đại địa có cảm ứng, không ngừng muốn giúp đỡ Nhân Đạo, càng đến củ sát bù lậu, vượt lên địa khí!"

"Trông giữ này phương Nhân Đạo, giữ gìn này phương đại địa, đây là ta trách nhiệm, cũng là ta nghĩa vụ!"

"Thần Đạo đến cuối cùng, muốn chỉ muốn thoát khỏi hương hỏa quấy nhiễu, nhất định phải lấy này phương thiên địa đại đạo pháp tắc làm cơ sở, một lần nữa đắp nặn Thần Vị, mà ta bình thường nhiều hành việc này, liền có thể sâu sắc thêm cùng Ngô Châu đại địa liên hệ, cuối cùng lấy này chứng được Cổ thần!"

Hương hỏa chi thần, căn cơ liền ở tín đồ, một khi tín ngưỡng không tồn, Thần linh liền có đại họa!

Mà Cổ thần, chính là trực tiếp ký thác thiên địa, chí ít cũng là cùng một đại châu tương cảm ứng, từ đây chỉ cần dựa vào đồ vật bất diệt, tự thân liền cũng không tai không kiếp, ra tay càng mang theo thiên địa đại lực, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

"Thanh Mộc Tông nơi này mạnh mẽ thu lấy địa khí, tạo thành vạn vật thất hành, ta bình định, tất nhiên là có công không quá, còn phải Ngô Châu thiên địa pháp tắc quan tâm, thanh khí có ngưng tụ chi tượng, đại thiện!"

Phương Minh trong lòng, bỗng nhiên hiện lên ý mừng, nhưng trong lòng cũng hiểu được, này chỉ sợ là gặp may đúng dịp.

Dù sao như thanh Mộc chân nhân như vậy, dám mạnh mẽ đi ngược lên trời Chân Nhân, nhưng là rất thiếu, đa số môn phái, vẫn là trục linh mà cư, mà không phải tự mình cải tạo linh.

Nếu là mạnh mẽ đem Bạch Vân Sơn loại kia thiên nhiên linh đánh tan, cái kia chỉ sợ cũng là từng có vô công, trái lại phải bị tội với ngày!

"Chính là không biết mặt sau Long Hồ Sơn, Đại Kỳ Minh chờ chút, có thể hay không cho Bản Tôn kinh hỉ rồi!"

Phương Minh trở lại kiệu, trong lòng có chút bức thiết.

Vuốt lên địa khí, đến một vùng thế giới pháp tắc quan tâm, tuy không thể trực tiếp lên cấp Cổ thần, nhưng có thể tăng cường thanh khí, đạt đến ít nhất chính tứ phẩm vị trí!

Chính tứ phẩm Thần Vị, chính là thanh kim vẻ! Đặt ở Đạo Môn, chính là Mộng Tiên như vậy Bán Bộ Tiên nhân!

Điều này cũng đến đó phương thế giới cực hạn rồi!

Lại xuống đến, muốn đột phá, nhất định phải giải quyết ngoại giới đại đạo bù đắp, pháp tắc khó ổn, linh khí không đủ vấn đề.

Phương Minh thăm thăm nghĩ, trên người khí tức biến đổi, so với trước càng thêm sâu không lường được.

"Tôn thần, chúng ta có hay không khởi hành?" Thanh Hư thấy này cảnh, trong lòng thất kinh, nhưng hay là hỏi.

"Chúng ta lần này ra tay, cần phải đem không phục tán tu một lưới bắt hết! Này tán tu bên trong, lại lấy Thanh Mộc Tông, Long Hồ Sơn, Đại Kỳ Minh mạnh nhất, chúng ta hôm nay, nhất định phải diệt chi, không cho bọn họ xâu chuỗi cơ hội!"

Lần này Phương Minh cùng Thanh Hư ra tay, muốn đối phó vẫn là tu hành giới thế lực, còn dựa vào tán tu Tông môn những kia thế gian thế lực, tự có Cầm y vệ phối hợp các phủ tuần bố tiến hành càn quét, lúc này không cần để ý tới, dù sao căn cơ chỗ dựa đều bị diệt, những thế lực này ở Tổng Ngọc đại quân bên dưới, cũng chỉ có lật úp phần!

Đây là trước liền định thật kế sách, Phương Minh nói: "Tức khắc khởi hành!"

"Vâng!" Âm binh lĩnh mệnh, cười gió lên vân, đi theo Thừa Dư đi tới.

"Chúng ta cũng đuổi tới đi!" Thanh Hư đối với phía sau bạch vân năm nói một câu, cũng là theo sát mà trên.

Nhưng trong lòng là có kinh ngạc: "Mỗi lần thấy rõ này thần, tựa hồ khí tức đều có biến hóa, pháp lực càng thêm sâu không lường được. . . Chuyện này thực sự. . ."

Thanh Hư sợ nhất, không phải Phương Minh pháp lực cao thâm, thần thông kinh người, mà là loại này không ngừng tinh tiến tốc độ!

Đạo Môn tu luyện, muốn đả tọa thổ nạp, tâm tính tu luyện, tháng ngày tích lũy, có thể tiến bộ một tia, chính là không lắm niềm vui, càng không cần phải nói ngoại ma cùng bình cảnh.

Mà Thần Đạo tu hành, tiền kỳ chỉ cần tín ngưỡng cùng trên, vậy thì là tăng nhanh như gió, Thanh Hư thấy này, nhưng là càng thêm cảm thấy báo thù vô vọng!

Trong lúc nhất thời, mấy có nản lòng thoái chí cảm giác.

Phương Minh cũng không để ý phía sau Thanh Hư nghĩ như thế nào, mặc vận thần thông, tăng nhanh đội ngũ tốc độ tiến lên, ngang qua bán châu, đi tới hồ đông phủ Long Hồ Sơn!

"Long hồ vây quanh, linh khí dồi dào, lại có nước chảy dẫn lưu, vận chuyển không ngớt, phúc phận liên miên, chính là so với Bạch Vân Sơn, cũng bất quá kém một chút một bậc mà thôi, được lắm trời sinh linh a!"

Phương Minh mở ra vọng khí thần thông, nhìn Long Hồ Sơn cảnh sắc, không khỏi thở dài nói, lập tức trong lòng, lại khá là đáng tiếc.

Này Long Hồ Sơn phong thuỷ cách cục, nhưng chân chính là trời đất tạo nên, đánh tan cũng là vô dụng.

"Này Long Hồ Sơn linh mạch thật là mạnh mẽ, ta quan tổ sư, lúc trước liền từng muốn ở đây lập phái, nếu không là sau đó có kỳ ngộ, lại phát hiện Bạch Vân Sơn linh mạch, e sợ Bạch Vân Quan sơn môn liền muốn thiết lập tại này rồi!"

Thanh Hư đuổi tới, đảm nhiệm giảng giải nhân vật.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 240: Long Khí Oai

Thanh Hư cùng Phương Minh dắt tay nhau mà đến, mặt sau lại có ba ngàn Âm binh, quân khí ngưng kết thành vân, động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên bị Long Hồ Sơn chi tu sĩ phát hiện.

Long Hồ Sơn trên, linh quang lấp lóe, mấy đạo nhân ảnh liền đến đến Phương Minh nhóm người trước mặt.

Người cầm đầu, chính là một cái nho sinh trung niên, khuôn mặt nho nhã, trên người mang theo hơi thở sách vở, tựa hồ đọc đủ thứ thi thư.

Lúc này thấy Thanh Hư cùng Phương Minh hai người, trên mặt lại âm trầm đến tựa hồ muốn chảy ra nước!

"Các người tới đến thật nhanh!" Nho sinh nói, lại tự ở tự lẫm bẫm: "Trước thu đến Thanh Mộc Tông linh quang đưa thư, bản môn liền đang chuẩn bị phân phát, không muốn vẫn là chậm một bước. . ."

"Thật tặc tử! Quả nhiên bí ẩn cấu kết! Mưu đồ đã lâu!" Nghe được nho sinh nói như thế, Thanh Hư nhưng là cười gằn.

Đã có đạo pháp đưa thư liên hệ, lan truyền càng cấp tốc như thế, những tán tu này Tông môn trong lúc đó, cũng hơi bị quá mức hiểu ngầm, Thanh Hư cùng Phương Minh chạy tới nơi này, cũng bất quá dùng chừng nửa canh giờ, chính là lấy đạo pháp truyền tin tốc độ, muốn làm đến đó điểm, cũng không dễ dàng, tất là phối hợp đã lâu!

"Chúng ta những người này, tài nguyên thiếu thốn, lại bị Bạch Vân Quan đè lên, một lòng chèn ép tiêu diệt, làm như thế, bất quá là tự vệ mà thôi!" Nho sinh cười khổ, lại nhìn Phương Minh: "Vị này hẳn là chính là Thành Hoàng Thần chi, nghe nói quân ở Ngô Nam mở điền mênh mang, hoạt dân mấy trăm ngàn, nên có nhân từ tâm, đại công đức! Chẳng biết có được không lòng từ bi, bỏ qua cho ta phái môn hạ đệ tử?"

"Các người chống cự vương pháp, Bản Tôn cũng là linh mệnh mà đến, hữu tâm vô lực a!"

Đây đương nhiên là lời nói dối, nhưng đáng tiếc Phương Minh sát ý đã lên, không chuẩn bị để cho chạy một người, bởi vì hẳn biết được, chính là hôm nay bỏ qua cho những đệ tử kia một mạng, này hủy gia diệt phái đại thù, lại há lại là nói một chút liền có thể quên? Tất vùi đầu khổ tu. Tùy thời báo thù nói! Tuy rằng Phương Minh cùng Tống Ngọc đều là không sợ, nhưng cũng lười bởi những con trùng này phiền phức.

Thấy hy vọng cuối cùng phá diệt, nho sinh thở dài, trong tay một viên minh Hoàng Ấn tỷ hiện lên, "Đã như vậy. Cái kia liền mỗi người dựa vào mệnh trời! Tại hạ vì là cầu đạo thống tồn tục, thất lễ rồi! ! !"

Lời nói vừa rơi xuống, từ ấn tỷ bên trong liền hiện ra long hổ bóng mờ, khí thế khiếp người! ! !

Nho sinh trên tay ấn tỷ, chính là Long Hổ Sơn bí bảo —— Long Hổ Ấn! Cùng Thanh Mộc Tông Thanh Mộc Đại Trận như thế, đều là ép đáy hòm mặt hàng. Trong đó phong cấm năm trăm năm đạo hạnh xà yêu cùng hổ yêu chi tinh phách!

Hai yêu hợp lực, liền có thể đối đầu Chân Nhân, càng bảo lưu trước kia yêu tu thần thông bí pháp, càng là phòng không lăm phòng!

Nho sinh biết được tình huống khẩn cấp, vì tranh thủ thời gian. Cho trong môn phái cầu được dời đi cơ hội, vừa lên đến liền dùng bảo vật này!

"Trần trưởng lão, Lý trưởng lão, mau dẫn đệ tử rời đi! Xa phó bắc, không muốn lại về Ngô Châu rồi!"

Nho sinh sắc mặt đỏ chót, tựa hồ ướt át dưới huyết đến, thân hình những sừng sững kiên cường, quay về mặt sau trưởng lão nói rằng.

"Tuân mệnh!" Trần, lý hai vị trưởng lão khước mắt rưng rưng, hướng về nho sinh lạy ba bái. Cũng không quay đầu lại rời đi.

"Mau!" Thấy rõ hai vị trưởng lão rời đi, nho sinh yên tâm sự, toàn lực điều khiển Long Hồ Ấn. Long hồ bóng mờ chia làm hai lộ, hướng về Phương Minh cùng Thanh Hư vồ giết mà đi, xem ra là quyết định chủ ý, phải đem Phương Minh cùng Thanh Hư đều tha ở chỗ này.

"Thanh Hư đạo hữu, trước ở Thanh Mộc Tông, Bản Tôn thấy hàng là sáng mắt. Liên Ngô Quốc Công ý chỉ cũng không mời ra, thực sự có chút thất lễ. Hiện tại thời gian cấp bách, không thể trì hoãn. Vẫn là mời ra long khí, cần quét bọn đạo chích đi!"

Phương Minh ngồi ngay ngắn Thừa Dư, lời nói xa xôi truyền ra, tựa hồ không có ra tay.

"Đúng là nên như thế!" Thanh Hư vuốt râu mỉm cười, trước tiên đi ra.

Đối mặt đập tới long hồ bóng mờ, đánh ra một đạo pháp quyết, tạm thời ngăn cản, mời ra minh hoàng Ngô Quốc Công ý chỉ, tại chỗ tuyên đọc lên.

". . . Tư có Thanh Mộc Tông, Long Hồ Sơn, Đại Kỳ Minh không phục vương pháp quản giáo, có bao nhiêu làm ác, kim lệnh Bạch Vân Quan, Miếu Thành Hoàng mang binh tiêu diệt, người chống cự giết chết không cần luận tội! ! !"

Thanh Hư âm thanh réo rắt, đem ý chỉ từng chữ từng câu đọc xong.

Lúc này, người ở tại tràng, liền cảm thấy được bình địa gỡ mình, một luồng đại uy nghiêm giáng lâm! ! !

Đây là quyền sinh quyền sát trong tay, trấn áp Ngũ hành, lãnh khốc tức sát long khí oai nghiêm!

Chu vi trong hư không, hồng chơi lưới pháp luật liền nổi lên, tự ý chỉ bên trong, lại bay lên một đóa minh hoàng bên trong mang theo màu xanh số mệnh tường vân, cùng lưới pháp luật hợp lại, nhất thời hóa thành một cái xích bạch Giao Long đi ra!

Này Giao Long có hai giác bốn trảo, cùng Tổng Ngọc long khí rất là tương tự, chỉ là trên người còn chỉ có hồng bạch vẻ.

Giao Long vừa ra, quay về nhào lên long hổ bóng mờ, chính là một tiếng rống to, thanh như lôi đình, mang theo điện quang.

Long hổ bóng mờ bi thương khóc một tiếng, cuốn ngược mà quay về, thân hình mục nhiên thu nhỏ lại mấy lần, tựa hồ nhận được tổn thương rất nặng, đi vào Long Hổ Ẩn bên trong, cùng tâm thần liên kết nho sinh cũng là trên mặt nhất bạch, phun ra một ngụm máu lớn.

"Long khí. . . Rống thực sự khí!"

Nho sinh cười khổ, Long Hổ Sơn chí bảo long hổ in lại Long ảnh tuy có long hình, trên bản chất nhưng là yêu xà tinh phách, hôm nay gặp gỡ Giao Long khí, chính là bị đánh về nguyên hình.

Cùng lúc đó, xích bạch Giao Long trường hồng, rồng gầm oai, khắp mấy dặm.

Xa xa, nho sinh liền thấy rõ, chính mình trong sơn môn, hết thấy phép thuật linh quang đều là đốn diệt, liền có đệ tử muốn dùng pháp thuật trốn

đi, cũng là không sử dụng ra được, thường ngày tích góp pháp lực, giờ khắc này tựa hồ cũng là vô dụng.

Nho sinh cười khổ, lập tức cảm ứng trong cơ thể, hẳn có bán Bộ chân nhân tu vi, lúc này tuy có thể miễn cưỡng cảm ứng được trong cơ thể pháp lực, cũng rất cuộc điều động không được, còn ngoại giới linh khí, càng bị long khí cách trở, nửa điểm hấp thụ không được.

"Sớm nghe nói về long khí mạnh mẽ, trấn áp Ngũ hành, người tu đạo ngộ pháp lực hoàn toàn biến mất, dường như phế nhân! Hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền a! !!"

Nho sinh thở dài nói.

Long khí bắt nguồn từ Nhân Đạo số mệnh, trấn áp Ngũ hành, quyền sinh quyền sát trong tay, chính là người đang nắm quyền uy nghiêm tỵ, tầm thường đạo nhân, chính là gặp Huyện lệnh các loại chính thất phẩm quan chức, pháp lực đều vận chuyển mất linh, hưởng chi long khí đây?

Chỉ là bình thường khó gặp, hôm nay người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, mới biết nghe đồn không ngừng không có khuyếch đại, trái lại có chút thu nhỏ lại.

Liên nho sinh cái này bán Bộ chân nhân, ở long khí bên dưới, cũng là pháp lực hoàn toàn biến mất, nếu không là còn sửa chữa điểm luyện thể võ nghệ, lúc này liên ngay cả tầm thường đại hán cũng đánh không lại.

Thấy long khí, nho sinh đã biết chính mình sơn môn, hôm nay e sợ chạy không thoát một kiếp rồi!

Ở pháp thuật toàn bộ mất đi hiệu lực tình huống dưới, chỉ cần đến trên một doanh binh, liền có thể đem Long Hồ Sơn tàn sát, chó gà không tha.

Lúc này cười thâm: "Thu đến Ngô Quốc Công chỉ lệnh sau, ta vốn là có ý định nương nhờ vào, nhưng nại không được Thanh Mộc Tông cùng Đại Kỳ Minh đạo hữu khuyên can, ta tam tông lại luôn luôn cộng cùng tiến lùi, mới uyển ngôn cự tuyệt, ai! Đạo hữu làm hại ta a!"

"Lúc này nói những thứ này nữa, thì có ích lợi gì đây?"

Phương Minh than thở, lập tức hạ lệnh: "Đem bọn họ giết hết, không muốn thả đi một cái!"

Phương Minh Âm binh cùng Thanh Hư phía sau bạch vân năm, tuy cũng coi như người tu hành, nhưng là chính mình trận doanh, ở long khí bên dưới còn có thể miễn cưỡng vận dụng pháp lực, lúc này đối đầu biến thành phạm nhân Long Hồ Sơn mọi người, quả thực chính là tàn sát!

"Vâng!" Tạ Tấn rút ra trường đao, cười gằn nhào lên.

Phốc! ! ! Đầu lâu bay lên, suối máu tuôn ra!

Phương Minh tay phải vỗ một cái, như thường đem nho sinh thần hồn nhiếp ra, thu vào trong tay áo.

Sau đó liền nhắm mắt dưỡng thần, không lại quá hỏi, mặc cho Long Hồ Sơn hóa thành thây chất thành núi, máu chảy thành sông. . .

Sau nửa canh giờ, đại đội nhân mã khởi hành, phía sau Long Hồ Sơn trên, liệt diễm hùng hùng mà lên, hầu như đem màn trời nhuộm đỏ.

Thừa Dư bên trong, Phương Minh thường thức bắt tay trên Long Hồ Ẩn, về mặt thì có chút cân nhắc.

Hắn tự lĩnh ngộ phiến thiên, Triệt Địa hai ấn thần thông sau, đối với ẩn tử loại pháp khí bảo vật, liền có chút hứng thú, này Long Hồ Ẩn chính là Long Hồ Sơn tổ truyền pháp bảo, tự cũng vào được pháp nhãn của hắn.

Lúc này thần niệm phun trào, dò xét Long Hồ Ẩn bên trong.

Sau một lúc lâu, Phương Minh mở hai mắt ra, giữa hai lông mày, thì có chút ý mừng: "Này Long Hồ Ẩn, không ngừng phong cấm hai cái đại yêu tinh phách, trong đó càng có ba mươi ba đạo đạo môn pháp ấn, uy năng vô cùng, xem ra chính là long hồ tổ sư đạo pháp tinh hoa vị trí!"

"Này Long Hồ Ẩn chất liệu, càng là đặc thù, tựa hồ không phải bản giới đồ vật, nghe đồn long Hồ chân nhân đến thiên ngoại kỳ thạch, đánh bóng ba mươi năm, mới đến Long Hồ Ẩn, làm Long Hồ Sơn lập phái chi cơ!"

"Ngày này ở ngoài kỳ thạch chất liệu, cũng trước mặt thế Mục Thanh trong ký ức một đạo thiên tài —— tinh thần thiết có chút tương tự, ở phía sau đến càng bị lẫn vào không ít quý trọng dị tài, những này sau đó pháp ấn, tinh phách, nhưng là không xứng với này lương tài mỹ ngọc!"

"Chờ tìm hiểu những này pháp ấn sau, Bản Tôn liền đem pháp ấn, tinh phách xóa đi, lại dùng lấy Thần Đạo phương pháp luyện khí, nghĩ đến cũng có thể được một cái Thần Đạo pháp bảo! Chính là không biết là gì cấp số? So với số mệnh chí bảo làm sao?"

Phương Minh nắm Long Hồ Ẩn, trong mắt thì có chút chờ mong.

Liền vào lúc này, một con màu vàng hồ điệp bay vào kiệu, đứng ở Phương Minh vai bên trên, tựa hồ đang nói hết cái gì.

Phương Minh nghe xong, sắc mặt chuyển trầm, đem Long Hồ Ẩn thu vào trong lòng, "Dừng lại!"

Đại đội nhân mã dừng lại, Thanh Hư liền lại đây hỏi: "Tôn thần dùng cái gì như vậy?"

"Bản Tôn nhận được tin tức, Đại Kỳ Minh toàn phái trốn đi, hướng về Kinh Châu giang hạ phương hướng mà đi, chúng ta muốn thay đổi lộ trình, đi tới cách người độ chặn đường!" Phương Minh đem vừa này được tin tức nói ra.

"Chúng ta đã liên diệt hai phái, coi như như thế nào đi nữa gia tăng, cũng là không thể nhanh hơn phi tin đưa thư, may mắn chỉ còn cái Đại Kỳ Minh, cũng chẳng làm được trò trống gì!" Thanh Hư vuốt râu nói, đối với này kết quả, tựa hồ vẫn còn cảm thoả mãn.

Bất luận là Thanh Mộc Tông, vẫn là Long Hồ Sơn, đều là tán tu trong tông môn bá chủ, Bạch Vân Quan nhiều năm vây quét không xuống, hiện tại liên diệt hai nhà, e sợ còn lại tán tu, cũng là người người tự nguy, suy tư thoát đi Ngô Châu.

"Khà khà. . . Lời tuy nói như vậy, nhưng diệt cỏ tận gốc đạo lý, Bản Tôn vẫn là hiểu được! Đội ngũ đổi nghề, toàn lực lao tới cách người độ!" Phương Minh nói.

Nhưng vào lúc này, một con hạc giấy tự trên trời bay tới, rơi vào Thanh Hư trong tay, hóa thành một tấm thư.

Thanh Hư nhìn vài hàng, lập tức nói: "Ta quan cũng đạt được tin tức, Đại Kỳ Minh trốn đi, con đường tất nhiên trải qua cách người độ!"

Trên mặt còn mang theo vẻ kinh ngạc, Bạch Vân Quan thân là địa chủ, tin tức linh thông, lại còn là so với Thành Hoàng tin tức chậm một chút một bước.

Lúc nào, Miếu Thành Hoàng thế lực đã trải rộng Ngô Châu, thậm chí còn ở Bạch Vân Quan bên trên?

. . .

Kể Ngô Châu thế gia máu chảy thành sông sau, Tống Ngọc lại đang Ngô Châu giới tu hành nhắc lên gió tanh mưa máu.

Không chỉ có liền diệt Thanh Mộc Tông, Long Hồ Sơn, đem sơn môn tận phần, càng cách người độ đuổi theo chạy trốn Đại Kỳ Minh, đem mình chủ đệ tử một lưới bắt hết, thần hồn diệt hết! ! !

Trong lúc nhất thời, Ngô Châu giới tu hành vạn mã hý vang lừng!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 241: Thở Dài

Tuy rằng ngoại giới một hồi gió tanh mưa máu, nhưng đối với Ngô Châu thẳng đầu tiểu dân tới nói, tháng ngày vẫn là như thường được, đồng thời, còn nghênh đón tân niên.

Kiến Nghiệp trong thành, bảy Thành thế gia bị tàn sát, toàn bộ Ngô Châu, vô số không nương nhờ vào tán tu tông phái bị diệt môn, nhưng đáng tiếc tra cứu kỹ càng, những này đều cùng tóc húi cua bách tính không có quan hệ gì.

Thậm chí, ở quan phủ đầu mối, Bảo gia tích cực hưởng ứng tình huống dưới, toàn bộ Ngô Châu quan nha đều là mở ra chúc lễ phát cháo, cứu tế cùng khổ nạn dân.

Nạn dân môn uống nóng hồi bạc chúc, nghe phát chúc huấn đạo quan chức lớn tiếng giảng giải năm sau Tân Chính —— Tổng Ngọc phải lớn hơn mở đồng ruộng, rộng rãi chiêu không thiếu bình dân vì là tá điền, thuế ruộng giống nhau chỉ lấy năm phần mười!

Ở cổ đại, nếu như không có những khác gánh nặng, mỗi mẫu năm phần mười thu thuế, cũng là tương đối khá, chí ít có thể tiếp tục sống.

Nạn dân môn trong mắt, cũng có khí, đây là tương lai sinh cơ cùng hi vọng!

Ngoài thành nạn dân có chút sinh khí, mà trong thành từng nhà, cũng là vôi vàng đối bùa đào, thiêu pháo, tế tổ cầu phúc các loại nghi thức, trong lúc nhất thời, khắp nơi đều tràn ngập năm vị.

Tân niên bận rộn, huống chi đây là Tổng Ngọc thống trị Ngô Châu năm thứ nhất, tự nhiên càng là bận rộn, liền phu nhân và mấy cái tiểu thiếp trong phòng đều là ít đi.

May mắn ở Tổng Ngọc thả ra bên dưới, bất kể là tân cưới Bảo Uyển Hình, vẫn là cựu nhân hòa Lý Tú Phương, Ngô Tâm Lăng đều là có bầu, mấy cái nữ tử đem làm mẹ, trên mặt đều là mừng rỡ, cũng không có cái gì sầu dung.

Bàn về tháng, vẫn là Bảo Uyển Hình hoài con nối dõi đem tối ra đòi sớm, đồng thời, có rất lớn khả năng là cái nam anh!

Này tự nhiên cũng là Tổng Ngọc có ý định sắp xếp, để con trai của Bảo Uyển Hình thu được con trưởng đích tôn danh phận, vì tương lai kế vị quét sạch cản trở.

Ở thời đại này. Có một số việc, chính là phiên toái như vậy.

Như Lý Tú Phương hoặc là Ngô Tâm Lăng trước tiên với Bảo Uyển Hình sinh ra trưởng tử. Tối chứ thành niên, vì đoạt. E sợ sẽ trình diễn huyết nhục tương tàn thảm kịch!

Tổng Ngọc tự nhiên không muốn nhìn thấy như vậy, không tiếc phòng ngừa chu đáo, làm chút chuẩn bị.

Bảo Uyển Hình vốn là chính là thế gia nữ, bất luận thân phận địa vị, vẫn là mặt sau chống đỡ, đều cách xa ở Lý Tú Phương cùng Ngô Tâm Lăng bên trên, lại đạt được con trưởng đích tôn, sau đó chính quyền giao tiếp tự có thể vững vàng, giảm thiểu bên trong hao.

Bất quá. Những thứ này đều là tính toán lâu dài, dù sao coi như vẫn là ra đoạt việc, Tống Ngọc tự nhận cũng ép tới hạ xuống.

Hắn lúc này, đang bận bịu sau một ngày, lại tiếp kiến rồi Tống Tư cùng Hạ Đông Minh hai người.

"Tân niên vừa qua khỏi, không lâu liền muốn đầu xuân, này xuân canh cùng khoa cử châu thí, đều là sau khi trọng điểm, xuân canh công việc có Mạnh Trục chờ chủ trì quản lý! Các người phụ trách khoa cử châu thí. Sáng tỏ quyền trách, không muốn sai lầm!"

Tống Ngọc ngồi ngay ngắn trên thủ, trong miệng nói, câu cuối cùng có ý riêng.

"Xin mời quốc công yên tâm. Thuộc hạ tất thề sống chết đem khoa cử việc làm tốt, vì nước công thu được nhân tài!" Tống Tư tự lần trước bị Tống Ngọc quát lớn sau khi, trở lại đóng cửa tạ khách. Đăm chiêu ba ngày, bây giờ nhìn lên có mấy phần thống cải trước không phải dấu hiệu.

"Nói thật hay! Muốn giành chính quyền. Giành thiên hạ, dựa vào vẫn là nhân tài a!" Tống Ngọc than thở. Lại hướng về Hạ Đông Minh hỏi: "Các nơi tú tài nhập Kiến Nghiệp phó thi, này một đường qua cửa văn điệp, còn có tới Kiến Nghiệp sau thực túc các loại việc vật vãn, đều muốn người để tâm, Cô cũng không muốn bị người trong thiên hạ nói thành bạc đãi sĩ tử!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Những thứ này đều là vụn vặt việc, nhưng nếu không tỉ mỉ cẩn thận, cũng sẽ ra đĩa ăn.

"Cho tới châu thí địa điểm, Cô quốc công đại diện không phải cải tạo được rồi sao? Liền định ở nơi đó!" Tống Ngọc đặc vài bước, lại là nói.

Các nơi thi phòng đều ở xây dựng, nhưng công trình này lượng liền rất lớn, dù là Tống Ngọc có Kim sơn ngân hải chống đỡ, đều cảm thấy có chút vô lực, tốn thời gian càng là thật lâu, dự cổ muốn thời gian một năm mới có

thể cơ bản hoàn thành —— này vẫn là ở Tống Ngọc liền dưới vài đạo ý chỉ , khiến cho Tôn Miếu tăng giờ làm việc tình huống dưới.

"Các nơi tú tài có thể người đoạt được công tiếp kiến, tất chịu không nổi niềm vui, cảm động đến rơi nước mắt!" Hạ Đông Minh nói, cái này cũng là nội tâm của hãn chân thực ý nghĩ, dù sao hiện tại Tống Ngọc, nhưng là Ngô Châu chi chủ! Ít nhất có ba phần mười hi vọng thành tựu Chân Long hùng chủ!

Lúc này có thể thu được tiếp kiến, nếu là giả ở Đế Tâm, sau đó thẳng tới mây xanh, cũng không phải không thể.

"Đây là trường hợp đặc biệt, sau đó sẽ không có rồi!" Tống Ngọc xua tay, ở hãn ý nghĩ bên trong, này tự mình chọn nhân tài, chính là chính thức thi diện quá trình, ít nhất chỉ có đang chọn tiến sĩ thời điểm, mới có thể sử dụng, bất quá hiện tại bàn còn nhỏ, nhân tài cũng khuyết, chỉ có thể ngoại lệ rồi!

Nhưng cũng không phải là không có chỗ tốt, thời loạn lạc ra anh hùng, lúc này tú tài bên trong, tất là Ngọa Long Phượng Sồ tận có, ở Tống Ngọc thần nhãn dưới, nhưng là không chỗ che thân, chỉ cần dùng tốt, liền có thể tăng mạnh khí số!

Tống Ngọc trong lòng, không khỏi thì có chút chờ mong, lập tức nói: "Năm nay chính là Hoảng Trị hai năm, nước ta sẽ không có đại chiến, nhưng khinh dao bạc phú, kiểm kê nhân khẩu, cứu tế nạn dân, khai khẩn đất ruộng, củ sát không hợp pháp, thiên đầu vạn tự, cũng phải cần kiên trì đi làm! Phương diện này, nội các muốn tham lên!"

Lúc này nội các, chỉ là các bộ lang trung nhập trị, ở Tống Ngọc sau đó quy hoạch bên trong, ít nhất còn muốn thêm nữa ba người, tập hợp thành chín cái, liền gần đủ rồi.

Kiếp trước Chu Nguyên Chương phế tể tướng, thiết nội các, hoàng quyền bởi vậy đại thịnh, Tống Ngọc bất quá là noi theo minh Thái Tổ phân quyền kể sách mà thôi.

Dù sao ở hãn hệ thống dưới, các lão địa vị đều là bằng nhau, cũng không cố định cấp bậc, đều do Tống Ngọc nhận đuổi, gặp chuyện chỉ có quyền đề nghị, mà không quyền quyết định, này tự nhiên đại lợi quân thượng.

"Tuân mệnh!" Hạ Đông Minh cùng Tống Tư, lúc này sắc mặt nghiêm nghị, đều là bái xuống nói.

Tống Ngọc lần này, hầu như thì tương đương với cổ đại bá tước, tuy rằng quyền lực giảm nhiều, nhưng cũng có thể tham dự đến quốc gia đại sách lập ra bên trong đến, này chỉ sợ cũng là văn thần đỉnh điểm.

...

Tân niên vừa qua, mùa xuân ngay khi trong lúc vô tình đến, vạn vật sinh sôi, giá lạnh dưới thai nghén sức sống tràn trề, chính là Phương Minh yêu nhất cảnh sắc!

Hắn lúc này, ngồi một mình ở Kiến Nghiệp Thành Hoàng Pháp Vực một cái đình viện nhỏ bên trong, tự đang thưởng thức cảnh tuyết, trước mặt một tấm tiểu mỷ, mặt trên xếp đặt mỷ quyển nói thư, long hồ ấn, còn có một mặt huyền hắc đại kỳ, nhìn có chút hỗn tạp.

Những thứ này đều là hắn cần quét Ngô Châu thu hoạch.

Huyền hắc đại kỳ, chính là Đại Kỳ Minh truyền thừa pháp bảo, lúc trước Đại Kỳ Minh minh chủ sử dụng, đều có chỗ bất phàm khí tượng , nhưng đáng tiếc vẫn là đánh không lại Phương Minh, không ngừng pháp bảo bị đoạt, liền ngay cả tự thân thần hồn, cũng rơi vào Phương Minh tay.

Nếu bàn về đối phó thần hồn thủ đoạn, này thế đạo môn tuy có nghiên cứu, nhưng như thế nào địch nổi năm giữ kiếp trước Thần linh ký ức Phương Minh, dù sao Thần linh chủ quản một chỗ, muốn xen vào buộc ác hồn lên tới hàng ngàn, hàng vạn, vô số năm hạ xuống, tích lũy thủ đoạn phong phú đến đáng sợ, liền Phương Minh cũng cảm thấy tầm mắt mở ra.

Mà người tu đạo thần hồn, bất quá so với tầm thường sinh hồn có thêm chút tính nhẫn nại, ở Phương Minh các loại thủ đoạn sử dụng sau, lập tức quân lính tan rã, đem chính mình đạo thống căn cơ bán sạch sành sanh.

Dù sao thần hồn một khi rơi vào Phương Minh tay, ở sắp tan vỡ thời gian, Phương Minh còn có thể mạnh mẽ đánh vào thần lực, đem thần hồn vững chắc, đón thêm tra hỏi, như vậy tuần hoàn đền đáp lại, cho đến vô cực, loại này dẫn vật, chính là tâm tính tu luyện tới gần như cực hạn Chân Nhân, cũng khả năng không chống đối nổi.

"Đến hôm nay, thu lấy thần hồn, đã đem đạo thống tinh hoa toàn bộ nhận tội, phối hợp bắt tay trên diễn tịch, ta đã năm giữ ba gia tán tu đại phái hoàn chinh diễn tịch, này đều là từng ra Chân Nhân môn phái, giá trị cao nhất! Còn có còn lại tán tu môn phái nhỏ diễn tịch càng là đông đảo , nhưng đáng tiếc, đối với ta hữu dụng, nhưng rất ít không có mấy. . ."

"Bất quá, trải qua này chiến dịch, Ngô Châu giới tu hành đã có thể nói là triệt để thu phục, phân thần lại phái ra Cẩm y vệ, đem tán tu thế tục thế lực một lưới bắt hết, từ nay về sau, phân thần đối với Ngô Châu lực chương khống, e sợ còn muốn lúc trước vài vị Ngô vương thậm chí triều đình bên trên!"

Đại Càn trước lịch sử, tự nhiên cũng từng có vài vị Tiềm Long, có thể cắt cứ Ngô Châu, thậm chí xưng vương! Nhưng tế cử xuống, không phải sau lưng đứng cao môn đại phiệt bóng người, chính là bị Đạo Môn thẩm thấu nghiêm trọng, hoặc là càng thảm hại hơn, hai người đều có!

Như vậy Vương Giả, lại có cái gì tự do? Gặp chuyện bó tay bó chân, hơn nữa phía nam khai phá chưa thực, thực lực cũng không bằng bắc, bởi vậy Ngô Châu các đời Tiềm Long, đều không thể thành sự!

Nhưng Tống Ngọc không giống, tay trắng dựng nghiệp, tự mở đồng ruộng, thu nhận lưu dân, không sợ ngoại lai quấy rầy, liền đem phản kháng thế gia tàn sát, cũng dao động không được chính mình căn cơ.

Hơn nữa áp đảo Bạch Vân Quan, quét sạch cảnh nội trâu bò răn rết, đem tán tu thế lực một lưới bắt hết, giới tu hành thần phục.

Đã như thế, bất luận là dương gian, vẫn là âm giới, Tống Ngọc thế lực, đều sâu sắc cắm rễ xuống, kỷ luật nghiêm minh, rất có mấy phần thuận ta thì sống nghịch ta thì chết ý vị!

"Đáng tiếc, năm nay một năm, đều là dùng không được binh, số mệnh tuy khuếch tán đến toàn châu, nhưng còn phải chậm rãi sắp xếp, mới có thể căn cơ ẩn sâu, chính là ra ngoài binh bại, cũng có thể ít nhất giữ được năm mươi năm khí số!"

Đối với hiện nay Tống Ngọc tinh lực chỉ có thể thả ở bên trong, không thể ra ngoài Tranh Long, Phương Minh vẫn là cảm thấy có chút đáng tiếc.

Thiên hạ đại thế, thay đổi trong nháy mắt, khả năng ngay khi khuynh khắc, thì có một cái hoàn toàn mới Tiềm Long quật khởi, trong nháy mắt đem Tống Ngọc đạt đến!

"Lúc này cũng là không cách nào, đây là thu phục các nơi nhất định thời gian, cái khác chờ hậu, cũng tha cho bất quá ngưỡng cửa này!"

"Ta chỗ này hiện nay làm lỡ chi gấp, vẫn là đem chiếm được Đạo Môn điển tịch hiệu thấu đáo, cũng từ bên trong tróc ra đối với Thế Giới pháp tắc cảm ngộ, tuy rằng một cái là Tiên Đạo, một cái là Thần Đạo, nhưng ba

ngàn đại đạo đều là nhắm thẳng vào bản nguyên, bản chất nhất đạo lý, vẫn là tương thông. . ."

Phương Minh thông qua lần này cướp đoạt, thu được Đạo Môn điển tịch như núi như biển, không khách khí phải nói, chính là lại thành lập một cái Bạch Vân Quan, điển tịch đều là đầy đủ.

Những này điển tịch, cũng không phải tất cả đều xuất từ phe địch, cũng không có thiếu nường nhờ vào tán tu, không chịu được Tống Ngọc mở ra trọng thưởng, đem chính mình đạo thống bán.

Tuy rằng này phương thế giới đem đạo thống truyền thừa nhìn ra rất nặng, không thiếu có tuấn đạo giả. Nhưng một loại gạo dưỡng trăm loại người, chỉ cần lợi ích cho đến đầy đủ, chính là khi sư diệt tổ sự, có người như thường làm được.

Phương Minh nghĩ, chợt cảm thấy trong lòng tư vị phức tạp.

Nhớ tới không tiếc mạng sống cũng phải bảo vệ đạo thống Thanh Mộc Tông chủ, Long Hồ Sơn chương môn, lại nghĩ đến a dua quyền rũ, không tiếc bán đi chính mình căn cơ đạo nhân, không khỏi thở dài:

"Lòng người như vậy biến hoá thất thường, không thể dự đoán, lại chuyển biến cực nhanh, không thể nắm, thực sự là thế gian tối không ổn thỏa đồ vật!"

"Vì lẽ đó, Bản Tôn mới không dám đem căn cơ giao phó ở Nhân Đạo tín đồ trên, mà là phải nhanh một chút siêu thoát, đi tới Cổ thần con đường a!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 242: Thanh Hoa

Liền vào lúc này, làn gió thơm phêu, Hồng Tụ dịu dàng, Mạn Vân bưng khay tiến vào tiểu viện, mặt trên còn có đủ loại mỹ thực điểm nhỏ.

"Lão gia gần nhất đều không nghe ca vũ, bọn tử muội rất là cô quạnh đây!"

Đôi mi thanh tú cau lại, tự có từng điểm từng điểm oán ý, càng mang theo vẻ chờ mong, thực sự là không nói ra được phong lưu uyển chuyển, phong tình vạn chủng!

"Ha ha. . . Lão gia gần nhất có chuyện quan trọng, e sợ không thể bồi các người rồi!" Phương Minh nở nụ cười, nằm ở giai nhân eo nhỏ, chợt cảm thấy nhuyễn ngọc mỡ đông, khiến cho người nóng lên.

"Người đến rất đúng lúc, sau đó nói cho phía dưới người, Bản Tôn muốn bế quan hai tháng, bình thường việc liên không nên tới quấy rối rồi!"

"Phải!" Mạn Vân đáp lời, trong mắt liền có vẻ thất vọng.

Yên lặng thả xuống khay, rút lui đi ra ngoài, ở vừa ra đến trước cửa, lại nhìn chính đang vui đùa đọc kinh thiếu niên quan nhân một chút.

Trước ở An Xương, Phương Minh ngủ đông mười mấy năm bên trong, tuy nhưng quan tâm công sự, nhưng không quên ca vũ, lấy thanh sắc tự tiêu khiển. Nhưng tới thiên cơ phát động, Tống Ngọc đi ngược lên trời, cường

sát Lý Như Bích, đem Tiềm Long đại thế sửa thời điểm, Phương Minh liền cũng lộ ra ẩn giấu hồi lâu phong mang, nam chinh bắc chiến, đem Ngô Châu tán tu giới giết bình, càng là khiến cho Bạch Vân Quan đều không thể không thần phục.

Mạn Vân không phải không thừa nhận, lúc này chăm chú Phương Minh, nhìn càng có khí khái!

Đây là Phương Minh bàn tay quyền sinh quyền sát, thống trị Ngô Châu âm ty mang đến uy nghiêm! Nào đó chút thời gian, có thực lực nam tử, xác thực càng hấp dẫn nữ tính.

Lúc này Mạn Vân nhìn Phương Minh trong mắt, liền không khỏi có dị dạng hào quang.

...

Đông đi xuân đến, chính là cây già nảy mầm, tân thảo thò đầu ra thời gian, các nơi cũng tiến vào xuân canh thời tiết.

Lúc này các nơi nông hộ, không cần giục, đều tự phát đang chuẩn bị nông cụ hạt giống sau khi. Tụ tập ở Thành Hoàng Thần miếu trước, vì là thu thu cầu phúc.

Ngô Châu các nơi Miếu Hoàng Vũ, ở mùa đông mọc lên như nấm, đã là triệt để phân bố xuống, đồng bộ Tế tự ban ngành cũng ở cuồn cuộn không ngừng vì là các nơi cung cấp Người Coi Miếu nhân tài.

Ở này một đông. Trải qua không ngừng tuyên truyền, Thành Hoàng chính là phúc đức chính thần, có thể giáng phúc dưới dân, giữ được được mùa danh tiếng, đã truyền bá ra đi, gây nên to lớn tiếng vọng.

Đương nhiên. Quan trọng hơn chính là, Thành Hoàng Thần chi thực lực của tự thân vững vàng, tín đồ chỉ cần thành tâm tín ngưỡng, liền có

phúc báo, có thể nói không dối trên lừa dưới! So sánh với đó. Cái khác Tổ linh, chỉ có thể cho chút che chở, loại bỏ Hung Quỷ, chính là Đạo Môn Bạch Vân Quan, cũng nhiều nhất như vậy, hoặc là lại thêm chút quan phong vọng thủy, thi được cầu phúc nghiệp vụ, nhưng hoàn toàn liên quan đến không tới nông dân quan tâm nhất mẫu sản bên trên!

Lúc trước tuy có Ngô Châu khai khẩn cùng mẫu sản nghe đồn. Nhưng đến cùng cách Thanh Long Quan, khoảng cách quá xa, bách tính nhiều là không tin.

Mà kinh quá khoảng nửa năm thời gian truyền bá lên men. Dự Chương cùng Hồng Trạch các loại sớm nhất xây dựng Miếu Hoàng Vũ, thu được phúc phận mẫu sản con số, cũng là triệt để truyền bá ra, dân chúng địa phương thấy rõ mẫu sản, đã là đối với Thành Hoàng thờ phụng như thần, mỗi ngày quỳ bái.

Chu vi mấy phủ bách tính Đại Hộ. Còn có đặc biệt tự mình hoặc phái người đi vào kiểm tra, khi chiếm được chuẩn xác trả lời chắc chắn sau. Chẳng phải đối với Thành Hoàng tâm phục khẩu phục, dù sao ai cũng sẽ không cùng trắng toát gạo không qua được. Đặc biệt ở nạn đói thời loạn lạc, lương thực chính là thực lực và tính mạng!

Mà trải qua mấy lần đại chiến, tán tu thực lực tổn thất lớn, ngoại trừ nương nhờ vào Tống Ngọc một phần, còn lại không phải là bị diệt môn, chính là thoát đi Ngô Châu, lưu ra rất một khối to tín ngưỡng đến, cung Phương Minh xâm chiếm.

Làm địa chủ bá chủ Bạch Vân Quan, lại từ lúc Ngô Nam chi dịch liền bị Phương Minh đánh phục, hiện tại Phương Minh đi ra truyền bá tín ngưỡng, lại sao dám cản trở?

Thực lực bản thân vững vàng, đối thủ lại bị đánh phục, hơn nữa dương thế người đang nắm quyền không ngừng mở rộng, Thành Hoàng tín

ngưỡng lập tức liền ở Ngô Châu các nơi truyền bá ra, tiến độ thậm chí để Phương Minh đều có chút trợn mắt ngoác mồm.

Có thể nói, trước phân ra phân thân, bồi dưỡng Tống Ngọc đầu tư, thu được to lớn báo lại, giết Lý Như Bích sau khi, chính là hoàn toàn về bản, mà hiện tại càng là đại kiếm lời rất kiếm lời.

Kiến Nghiệp Thành Hoàng Pháp Vực bên trong, chính đang bên trong tỉnh thất minh tư Phương Minh, đột nhiên mở hai mắt ra.

Trong con người, thì có màu vàng xẹt qua, Thần linh ánh mắt xuyên thấu Pháp Vực, tựa hồ đi tới dương trên đời không, cư cao nhìn xuống Ngô Châu số mệnh biến hóa.

Ở trong mắt Phương Minh, liền thấy hồng bạch khí vận cuồn cuộn, lưới pháp luật từng tia từng tia phô dưới, đây là Tống Ngọc thống trị không ngừng vững chắc chứng minh.

Mà khắp nơi, lại có lăm ta lăm tăm Tín Ngưỡng Chi Lực, hội tụ thành màu vàng dòng suối nhỏ, hướng về Kiến Nghiệp vọt tới.

Ngô Châu một chỗ cỡ nào quảng đại, các nơi tín ngưỡng dòng suối nhỏ hợp lưu, tới Kiến Nghiệp, đã biến thành một đạo sông trào mãnh liệt nguyên lực sông lớn, mang theo nồng nặc hương hỏa ý nghĩ, tràn vào Phương Minh trong cơ thể.

Chính ngũ phẩm Thần Vị kim quang toả sáng, như cá voi hút nước giống như vậy, đem hương hỏa sông lớn hút vào, trải qua huyền bí chuyển hóa, biến thành từng tia từng tia thần lực màu vàng óng rơi xuống.

Linh Hải thần trì không ngừng hướng ra phía ngoài mở rộng, hiện tại mấy như hồ nhỏ, màu vàng sóng lớn dập dờn chảy xuôi, lộ ra thâm lương sâu sắc khí tức.

Mà bên ngoài, dăng tới Phương Minh số mệnh, cũng là một thoáng khoách lớn mấy lần.

"Đây chính là mới mở ích tín ngưỡng, còn có từ tán tu cùng Bạch Vân Quan bên kia cướp đoạt lại tín đồ, chiếm được số mệnh rồi!"

Phương Minh nhìn mãnh liệt tới được hồng bạch khí vận dòng suối, nhưng là mỉm cười nghĩ.

Cái này cũng là hấn tại sao đối với tán tu thể lực xuống tay ác độc, gần như không đầu hàng nguyên nhân.

Chỉ cần là tán tu Tông môn, đều sẽ biểu hiện thần quái, truyền bá chính mình pháp lý, thu thập tín đồ số mệnh, rèn đúc pháp bảo hoặc tăng thêm uy lực.

Theo Phương Minh, đây chính là cướp bát ăn cơm của chính mình!

Bạch Vân Quan làm như thế, còn bị Phương Minh giết tới môn đi, bức tử một cái Chân Nhân, tán tu Tông môn làm như thế, tự nhiên giết người diệt phái không mang theo do dự.

Đương nhiên, Phương Minh đối địch với Bạch Vân Quan nguyên nhân rất nhiều, nhưng không thể không nói, Bạch Vân Quan rộng rãi chiếm các nơi hương hỏa, cấm tiệt cái khác ngoại đạo tuyệt đối là trong đó rất trọng yếu một cái nhân tố!

Hiện tại Bạch Vân Quan bị Phương Minh đánh sợ, thể lực co rút lại, tán tu càng là gần như bị giết tuyệt, để trống tín ngưỡng hương hỏa số mệnh, tự nhiên bị Phương Minh toàn bộ chiếm cứ, cái này cần đến chỗ tốt, thực sự là như núi như biển!

Hùng vĩ dày đặc bạch khí, từ Ngô Châu các nơi mãnh liệt mà đến, lại từng tia từng tia hội tụ, bốc ra màu đỏ thẫm, xích khí tụ hợp, thành tựu cuối

cùng màu vàng, màu vàng mây khói không ngừng tụ hợp vào Phương Minh đỉnh đầu ấn vàng, ấn vàng bên trong số mệnh tăng lên không ngừng, hầu như liền muốn đem bên trong tràn ngập.

Linh! ! !

Trong cõi u minh liền tựa hồ nghe được một tiếng vang giòn, Phương Minh ngẩng đầu nhìn tới, trên mặt lộ ra nét mừng.

Lúc này, liền thấy đỉnh đầu ấn vàng bị tức vận tràn ngập, từng tia từng tia hư huyền thanh khí đến này sự giúp đỡ, rốt cục triệt để ngưng tụ hạ xuống, hóa thành thanh ý, tụ hợp vào Phương Minh số mệnh bên trong.

"Rốt cục có màu xanh!" Phương Minh lẩm bẩm nói.

Tuy rằng hiện tại màu xanh mây khói rất là yếu ớt, lẫn vào kim khí bên trong hầu như khó có thể phân biệt ra, nhưng đến cùng bước vào đại thần ngưỡng cửa, sau đó bất quá là nhiều hơn tích lũy hết sức công phu.

Phương Minh khoát tay, trong lòng bàn tay liền có thanh hoa lóe qua, ánh sáng thâm thúy xa xưa, tựa hồ mang theo huyền ảo pháp tắc bí mật!

"Quả nhiên, số mệnh thu được đột phá, tương ứng, thần lực cũng có thăng cấp, này thần lực màu xanh, công dụng càng ở thần lực màu vàng óng bên trên!"

Phương Minh nhìn chăm chú trong tay một tia thanh hoa, tự ở cảm khái.

Lập tức nhìn phía trong cơ thể Linh Hải thần trì, lại có chút cười khổ: "Thanh khí quá ít, trong cơ thể ta thần lực màu xanh, mới chiếm thần lực màu vàng óng một phần vẫn chưa tới, đối với Thần Vị lên cấp như muối bỏ biển a!"

Số mệnh tử lệ cùng thần lực tử lệ bằng nhau, hiện tại Phương Minh số mệnh vẫn là vàng ròng bên trong mang theo vài tia màu xanh, thần lực tự nhiên cũng là như thế, trong cơ thể thần lực hơn nửa cũng không thể chuyển hóa thành màu xanh.

Mà bằng vào chuyển hóa tới được thần lực màu xanh, nhưng là liên từ tứ phẩm Thần Vị đều lên cấp không được.

Phương Minh thấy này, trên mặt ý mừng triệt để rút đi.

"Thần Đạo đến cuối cùng, quả là càng ngày càng khó! Bản Tôn ngày gần đây nhiều đọc Đạo Tàng, tróc ra pháp tắc, đối với này phương thế giới lĩnh ngộ càng tiến vào một tầng, lại tín ngưỡng lan xa, số mệnh tăng nhiều, thậm chí ngay cả từ tứ phẩm Thần Vị đều lên cấp không được. . ."

Tuy rằng không thể lên cấp từ tứ phẩm Thần Vị, có chút tiếc hận, Phương Minh nội tâm nhưng không ủ rũ.

"Bất quá, cái này cũng là Bản Tôn tín ngưỡng ở Ngô Châu còn chưa củng cố duyên cớ, hiện tại tín đồ hương hỏa số mệnh, còn có tiềm lực có thể đào, chỉ ít đợi được thu thu, tín đồ mẫu sản tăng trưởng năm phần mười sau khi, Bản Tôn thu được hương hỏa số mệnh, chỉ ít còn muốn tăng vọt gấp mười lần! Đến lúc đó lên cấp từ tứ phẩm, không vấn đề chút nào!"

"Sang năm xuất binh Kinh Châu, lại xuống một châu, đoạt được long khí, liền có thể trực thăng chính tứ phẩm! ! ! Mà chỉ cần tới chính tứ phẩm Thần Vị, chính là Kim Thanh cấp độ, nửa bước Cổ thần, cái này cũng là Mộng Tiên cảnh giới bây giờ, này phương thế giới cực hạn!"

Phương Minh vẫn là chính ngũ phẩm Thần Vị thời gian, liền có thể chống lại Mộng Tiên, chỉ là hơi hạ xuống phong, một khi Thần Vị lên cấp, tự có thể áp đảo Mộng Tiên, thậm chí đánh giết!

Lấy Mộng Tiên cầm đầu Thái Thượng Đạo, chính là bắc địa đạo môn Bá Chủ, chỉ cần đem Thái Thượng Đạo áp đảo, những môn phái khác, còn dám phản kháng sao?

"Đáng tiếc, thì không ta chờ a! Bản Tôn năm nay liền đến đi xa một lần, thâm nhập Kinh Châu thậm chí đất Thục, tra xét tin tức."

Tuy rằng Cẩm y vệ cùng Bạch Vân Quan có bao nhiêu mật thám mật báo truyền đến, nhưng bọn họ nhiều chỗ tầng dưới chót, nhìn thấy có hạn, lại có bao nhiêu sai lầm, Phương Minh không tự mình đi vào, vẫn không thể yên tâm.

Dù sao thiên hàng hắc nhật dị tượng thực sự quá mức thu hút sự chú ý của người khác, để Phương Minh sinh ra này tất là sau đó đại địch cảm giác.

Kinh Châu Chu Vũ đại đô đốc, cũng là một cái Tiềm Long, đồng thời không có tương tự Tống Ngọc người ở tiền kỳ áp chế, hiện nay đã là thuận lợi thành tựu Giao Long, cũng là không thể coi thường.

Phương Minh tự nhiên muốn ở trước đó quan sát hai người số mệnh, tìm ra ứng đối phương pháp.

Dù sao hãn vọng khí thần thông, trải qua mấy lần lên cấp, đã vượt xa này thể vọng khí phương pháp, dùng để tìm căn nguyên tố nguyên, thuận buồm xuôi gió.

Hơn nữa, hiện tại Tống Ngọc chính thức xưng công, số mệnh hình thành lọng che, có che chở lực lượng, cũng không sợ Mộng Tiên lần thứ hai đột kích.

Trước Tống Ngọc, chính là Ngô Hầu, tuy có thanh khí hộ thân, Mộng Tiên nhưng cũng là Kim Thanh cấp độ, hơn nữa số mệnh báu vật tăng cường, chỉ cần trả giá trọng đại đánh đổi, tự khả thi triển phép thuật.

Nhưng hiện tại, Tống Ngọc số mệnh thuần thanh, hóa thành lọng che, thậm chí dưỡng dục màu tím, liền vượt quá Mộng Tiên một đầu, Mộng Tiên như còn như lần trước như thế, bằng hư ngự phong đến Tống Ngọc đỉnh đầu, Tống Ngọc một tiếng quát lớn, long khí quét ngang bên dưới, nói không chừng Mộng Tiên thì sẽ phép thuật mất linh, tươi sống ngã chết!

Phân thần tự vệ không lo, Phương Minh lại tự nghĩ chính là gặp gỡ Mộng Tiên, cũng là đánh không lại, chạy đi được, tự nhiên không có gì lo sợ, muốn ra ngoài du lịch!

Dù sao, Phương Minh tự xuyên qua tới nay, vẫn ở Ngô Châu đánh hổ, còn chưa từng gặp này thế cái khác các châu phong quang đây!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 243: Châu Thí

Mùa xuân tháng ba, gió ấm say lòng người.

Mà vào lúc này, do Ngô Quốc Công Tổng Ngọc tự mình chủ trì châu thí cũng bắt đầu rồi.

Bởi vì thi phòng các loại còn chưa hoàn thành, lần này châu thí địa điểm, liền tuyển ở Ngô Quốc Công chính sự trên cung điện.

Nơi này trải qua cải tu, đã có thể chứa chấp được ngàn người, xanh vàng rực rỡ, tràn ngập dương thế phú quý khí, chu trụ chạm ngọc, khắp nơi lộ ra độc đáo, tự nhiên mà thành bên trong, lại có đường hoàng đại khí, có thể thấy được cũng là xuất từ danh gia tác phẩm.

Sự thực cũng là như thế, tuy rằng công trình này treo ở công bộ Tôn Miếu danh nghĩa, nhưng hẳn chính là chính ngũ phẩm lang trung, sự vụ bận rộn, lại có thể nào vẫn ở đây làm lơ? Chân chính chủ trì kiến tạo Ngô Quốc Công phủ, nhưng là Bảo gia đề cử danh gia cao thủ, không chỉ có như vậy, còn ngoài ngạch mang vào ba trăm tên tài nghệ thành thạo thợ thủ công, trực tiếp đưa cho Tổng Ngọc, có thể nói vô cùng bạo tay!

Từ trong này, Tổng Ngọc cũng chân chính đã được kiến thức Môn Phiệt thế gia khủng bố gốc gác!

Nếu bàn về đồng ruộng, gia đình, lúc này Tổng gia, hay là so với Bảo gia còn thắng, nhưng luận đến phương diện khác nhuyển thực lực, e sợ liên

Quận Vọng đều có chút không bằng.

Bất quá cũng hết cách rồi, những này nhuyển thực lực cũng là muốn dựa vào thời gian tích lũy, mà ở phương diện này, Tống gia chính là hoàn toàn nhà giàu mới nổi, quật khởi quá tốc, chỉ là muốn xen vào lý danh nghĩa ruộng vườn tá điền, toàn tộc nhân thủ đều có chút không đủ, như thế nào còn có cái khác tâm lực đến quan tâm nơi khác đây.

"Nói cho cùng, vẫn là thời gian a!"

Tống gia than thở, chính mình khởi sự quá tốc, tới hiện tại, toàn bộ tổng tộc cũng mới bất quá bảy, tám trăm người!

Này thế gia tộc bầu không khí rất nặng, những này Tống thị tộc nhân, chính là Tống Ngọc tối kiên cường hậu thuẫn cùng cánh chim!

Đáng tiếc mới bảy, tám trăm người, chính là tính cả Thẩm gia, cũng ra không được bao nhiêu nhân tài, có thể phụ trợ Tống Ngọc.

Luận biết dùng người mới xuất hiện quy luật. Hậu thiên tuy có thể bồi dưỡng, nhưng Tiên Thiên tư chất cũng rất trọng yếu.

Không tính trường hợp đặc biệt, bảy, tám trăm người bên trong, trở ra mấy cái màu đỏ chính là rất may!

Mà khí vàng óng nhân tài, nhất định phải tự mấy ngàn người bên trong. Mới khả năng tìm một cái.

Cho tới màu xanh bản mệnh mệnh thể đại tài, ít nhất muốn lên trong vạn người, thêm vào gặp may đúng dịp, hay là mới có mấy phần hi vọng!

Người nơi này, chuyên chỉ thế gia người, chỉ có xuất từ thế gia. Từ nhỏ mới có thể vào học, có người chuyên môn bồi dưỡng, sau khi lớn lên lại sẽ phân công gia tộc sự vụ rèn luyện, như vậy mới có thể ra nhân tài!

Nói cách khác, bình thường muốn lên vạn cái người đọc sách bên trong. Mới có thể trở ra một cái mệnh thế đại tài!

Một vạn người không thiếu, coi như lần trước Tống Ngọc mở khoa thủ sĩ, toàn Ngô Châu hàn môn nông gia, hoặc là còn muốn tính cả ở ngoài châu tới rồi học sinh, cũng mới bất quá ngàn! !

Bởi vậy có thể thấy được, so với hàn môn nông hộ, thế gia trời sinh muốn chiếm nhiều thiếu ưu thế!

Lúc này vẫn là cổ đại, giáo dục tài nguyên đắt giá. Ngoại trừ thế gia, có ai có thể cho mỗi cái tộc nhân vào học?

Chỉ cái này một hạng, liền đặt vững thế gia nhân tài vượt xa hàn môn nông hộ. Có thể truyền thừa trăm năm không suy cơ sở!

"Nếu thật sự bàn về đến, hiện tại Tống gia tộc người thực sự quá ít, chính là theo trong huyện Đại Hộ tiêu chuẩn để tính, đều có chút không đủ. . ."

Này thế gia tộc đẳng cấp, phổ thông khổ dịch tiện hộ không tính, thấp nhất chính là nông hộ. Bên trên là hàn môn, trở lên chính là Đại Hộ. Sau khi là Quận Vọng, sau đó chính là Môn Phiệt! Cuối cùng còn có hoàng thất. Chính là thế gia tối trên cấp một, nhưng đáng tiếc chỉ có nhất thời chi thịnh, luận cùng bắt nguồn từ xa xưa, vẫn là không bằng Môn Phiệt!

Mà từ số mệnh tới nói, nông hộ nhạt bạch, hàn môn thuần trắng, Đại Hộ bạch hồng hoặc thuần hồng, Quận Vọng nhạt hoàng hoặc vàng ròng, Môn Phiệt liền có màu xanh!

Đại Kiên Thiên đạo pháp tắc, số mệnh liền đối với ứng thực lực!

Huyện bên trong Đại Hộ, tộc nhân liền có ngàn mấy, Quận Vọng ít nhất có ba ngàn, nhiều liền có năm, sáu ngàn, mà Môn Phiệt ít nhất là vạn

người trở lên!

Đại Càn tuân cổ pháp, chỉ có ở gia phả trên đàn ông mới coi như tộc nhân!

Những này, có thể đều là được quá giáo dục, ít nhất cũng là đọc sách biết chữ cao tố chất nhân tài!

Cũng chỉ có lớn như vậy số đếm, mới có thể khiến các thế gia nhân tài không thiếu.

Đương nhiên, trong tình huống bình thường, Đại Hộ chỉ có thể ra màu đỏ bản mệnh tài năng, Quận Vọng thì có màu vàng ngũ phẩm hoàng đường, mà Môn Phiệt thế trong nhà, mới có thể trở ra màu xanh bản mệnh! Bình dân bách tính bên trong hoặc là có trường hợp đặc biệt, nhưng cực kỳ ít ỏi, không thể dùng làm lẽ thường!

Gặp thời loạn lạc, mặc dù có chút không giống, quy củ bị đánh vỡ, bình dân bên trong cũng có thể trở ra nhân tài, nhưng luận cùng xác suất, khẳng định vẫn là thế gia chiếm ưu.

Đương nhiên, có thể tới tham gia khoa cử, tất là đối với tự thân có tự tin, lại gặp thời loạn lạc, chính là thiên cơ lẫn lộn, ngôi sao giáng thế thời gian, này giới khoa cử nhân tài chất lượng, còn có thể tăng cao không ít.

"Này giới khoa cử tự nhiên đáng để mong chờ, từ số mệnh bên trong liền có thể nhìn ra, nhưng người của Tổng gia mới, cũng không thể thiếu. . . Nhất định phải nhanh chóng bồi dưỡng được đến a!"

Cổ đại tối đáng giá tín nhiệm, vĩnh viễn là chính mình tộc nhân, Tổng Ngọc tới nơi này, cũng sẽ không miễn cưỡng muốn chống lại, mà là tự nhiên lấy dùng, chỉ cần đối với tự thân có lợi, làm sao cũng có thể.

Nếu Tống gia tộc người ở độ trung thành cao nhất, vậy tại sao không bồi dưỡng trọng dụng?

"Tộc nhân vẫn là cần sinh sôi a!" Tống Ngọc trong bóng tối thở dài, tuy rằng tự hấn xưng hầu tới nay, Tống gia trắng trợn phát triển, chính là xa xôi nhất mấy mạch thân thích, trong nhà đều ít nhất có hơn trăm mẫu, cưới không ít nữ tử, sinh sôi đời sau.

Đây là gia tộc thực lực cần, dù sao nhiều như vậy đất ruộng tá điền, cũng không thể vắng để người ngoài quản lý.

Đồng thời nhân khẩu lớn, số đếm nhiều, mới có thể rộng rãi ra nhân tài, vì là Tống Ngọc ra sức, giữ được gia tộc hưng thịnh, những này ở trong lịch sử đều có chứng minh.

Lại gặp Tống Ngọc đến Ngô Châu thiên địa quan tâm, có thể khẳng định, này một đời bên trong nhân tài, tuyệt đối sẽ không thiếu! Thậm chí còn sẽ xuất hiện giếng phun xu thế!

Nhưng đời kế tiếp muốn trưởng thành, ít nhất cũng phải mười mấy năm! Thiên hạ chi tranh, cũng đã tiến vào dày đặc nhất giai đoạn!

Bởi vậy, chính là Tống Ngọc, cũng chỉ có hưng khoa cử, từ ngoại giới mời chào nhân thủ.

Tống Ngọc bước chậm ở trong hành lang, chu vi thị vệ đứng thẳng gác, mắt nhìn thẳng, trên người áo giáp đều ở, nhưng không một tia sát khí, điều này hiển nhiên không phải chưa qua sa trường, mà là đã đem sát khí nội liễm, võ nghệ đăng phong tạo cực dũng tướng!

Thời loạn lạc chư hầu, đối với tự thân an nguy, tự nhiên tận hết sức lực.

Tống Ngọc thấy cho bọn họ, khễ gặt đầu ra hiệu, những này, đều là hãn thân quân, xưa nay trung thành tuyệt đối, theo hãn chém giết đến nay, cũng là hãn vệ công hầu vị trí cuối cùng tiền vốn! Muốn sái uy phong, bình thường đều là có thể, nhưng đối với bọn họ nhưng vạn vạn không được.

"Người của Tống gia mới, sợ rằng phải chờ tới thiên hạ vô cùng quyết tâm, thống trị Cửu Châu thời điểm mới có thể sử dụng lên. . . Đương nhiên, tiền đề là Tranh Long thành công, ngồi trên cửu đỉnh vị trí, bằng không liên Tống gia đều không nhất định có thể bảo toàn, tự nhiên tất cả đừng nói!"

Này thế bởi vì có Tổ linh, có thể chủ trì gia tộc âm vận, gặp nguy nan còn có thể hiện thân cảnh báo, đương nhiên sẽ không đem tôn thất làm trư dưỡn, nhiều là ủy lầy trọng trách, như Triệu Bàn như vậy, nhậm chức châu mục, cũng không phải số ít.

Tống Ngọc âm thầm nghĩ sau này chương trình, bước chân liên tục, vài vòng chuyển hạ xuống sau khi, liền tới trung tâm đại điện.

Cổ nhạc tiếng cùng vang lên, đỉnh khánh thanh âm tề hưởng, người hầu thái giám thanh xướng: "Ngô Quốc Công đến!"

Điện bên trong sớm có không ít bóng người, lúc này đều quỳ một chỗ, cùng kêu lên hành lễ: "Xin chào Ngô Quốc Công!"

Ở mọi người quỳ lạy bên trong, Tống Ngọc đoan tiến bước đại điện.

Lúc này điện bên trong, xếp đầy lít nha lít nhít tiểu án, trên bàn đặt văn phòng tứ bảo, mặt sau còn có một cái bồ đoàn, bên cạnh đều có một cái tú tài, lúc này chính hành quỳ lạy chi lễ.

Tuy rằng đại điện rộng rãi, có thể dung ngàn người, hiện tại cũng hầu như bài mãn.

Tống Ngọc lúc này mặc vào (đâm qua) chính thức Ngô Quốc Công phục, phía sau theo hai hàng cung nữ thái giám, đi tới ở giữa kim ghế tựa trước ngò, mới nói: "Chư vị miễn lễ!"

"Tạ quốc công!" Chúng tú tài lại bái, lúc này mới có thể đứng dậy.

Tú tài bên trong, Dương Vân cũng ở, hấn tá túc nhà cậu, cực kỳ thuận tiện, cũng không có như nơi khác tú tài như thế, vào ở chuyên môn vì là tú tài mở ra quán các bên trong, nhưng nội tâm cũng là sâu sắc vì là Tống Ngọc vô cùng bạo tay mà chấn động.

"Ngô Quốc Công lần này, đối với các Tú tài thật đúng là ưu đãi, ở Kiến Nghiệp túc thực toàn bộ miễn phí cung cấp, thậm chí còn phân phát lộ phí, sau khi truyền ra, khắp thiên hạ cũng biết Ngô Quốc Công thân thiện sĩ tử, tất đồn dập xin vào. . . Ngô Quốc Công chí hướng quảng đại, tự có chúng ta đất dụng võ!"

Đại Càn rồi loạn mấy chục năm, sớm đã đem trước kia tích góp dân tâm làm mất đi sạch sành sanh, tuy rằng khẳng định còn có tử trung giả, nhưng dù sao cũng là số rất ít, chính là hiện tại Dương Vân, đối với mình xuất sĩ Ngô Quốc Công, cũng một điểm không hổ thẹn cảm giác.

"Chủ công?" Bên cạnh, Hạ Đông Minh hành lễ hỏi.

"Bắt đầu đi!" Tống Ngọc khoát tay chặn lại.

"Vâng!" Hạ Đông Minh khom mình hành lễ, lại quay đầu lại, quay về các vị tú tài nói: "Lần này châu thí, ở đại điện cử hành, chính là Chủ công đối với các người chờ mong đợi, vạn mong không muốn phụ lòng. . ."

"Thiên hạ đại thế, đạo trị quốc. . . Cũng có thể ngôn chi, thời hạn vì là một canh giờ!"

Hạ Đông Minh âm thanh réo rắt đất đỏ, toàn bộ đại diện lại cực kỳ yên tĩnh, thậm chí có thể mơ hồ nghe được hồi âm.

"Nếu như không có vấn đề, bọn người liền bắt đầu vào chỗ đáp đề!" Hạ Đông Minh nhìn chung quanh một vòng, thấy chúng tú tài cũng không có nghi vấn, liền nói.

Chu vi chờ đợi người hầu, lập tức đem lư đồng bên trong xuyên vào hương dây, cũng đốt hỏa.

Thấy này tình trạng, các Tú tài nào dám thất lễ? Dồn dập vào chỗ đáp đề, có đề bút liền tả, có nhưng ở chăm chú suy nghĩ.

Tống Ngọc muốn duy trì ung dung, hiện tại tự nhiên không thể làm ra cái gì cử động, nhưng ngồi ở vị trí đầu, tự nhiên có thể mở ra thần nhãn, vọng đến phía dưới chúng tú tài số mệnh!

Lúc này trong tầm mắt, trước mắt đều là hồng bạch khí lẫn lộn.

Có thể đến khoa cử sĩ tử, địa vị đều là không cao, có thể có hồng khí, vẫn là tú tài vị cách chống đỡ số mệnh.

Nhưng Tống Ngọc muốn xem không phải những này, con mắt hơi ngưng lại, ánh mắt xuyên thấu ngoại giới số mệnh, trực xem bản mệnh!

Có thể ở trong thiên quân vạn mã trúng tuyển tú tài, bản mệnh tự nhiên không kém, đều có một tia màu đỏ, bạch khí giả ít, nhưng những này đều không phải trọng điểm.

Bản mệnh màu đỏ thắm, một huyện tài năng, ở Tống Ngọc lập nghiệp thì, chính là sức mạnh trung kiên, tới Ngô Nam tới tay, chính là tinh anh.

Nhưng đến hiện tại, Tống Ngọc đã là Ngô Châu chi chủ, Ngô Quốc Công, xích khí liền có chút không lọt nổi mắt xanh.

Đương nhiên, như thế nào đi nữa nói, bản mệnh màu đỏ thẫm, cũng có thể đảm nhiệm một huyện thất phẩm chủ quan, cũng là cơ sở khung, càng nhiều càng tốt.

Nếu không là gặp thời loạn lạc, nhân tài chất lượng tăng cao, không ít hàn môn nông hộ con cháu lại tiến tới không cửa, Tống Ngọc còn không tìm được nhiều như vậy Huyện lệnh tài năng đây.

Xích khí cũng là không sai, nhưng hấp dẫn không được Tống Ngọc ánh mắt.

Lúc này hẩn tâm thần, đem hồng khí cùng bạch khí tất cả đều loại bỏ, rốt cục tìm được từng tia từng tia màu vàng!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 244: Thứ Tự

Lần này đến đây thí tú tài, có 800 người.

Mà trong đó nhiều là màu đỏ thăm bản mệnh, bạch khí cũng chiếm một phần, còn thanh Kim Nhị sắc, ngược lại thật sự là cực nhỏ, lại hỗn tạp ở từng tia từng tia số mệnh bên trong, dù là Tống Ngọc thị lực hơn người, cũng là một phen dễ tìm.

Trải qua một phen tìm kiếm, cũng mới thấy rõ mười mấy cái, còn màu xanh, chỉ có một hai.

Bất quá, có những này, Tống Ngọc đã là vô cùng thỏa mãn.

"Bản mệnh màu vàng, chính là trong phủ tuần ngạn, có thể vì là ngũ phẩm hoàng đường, trong triều đình tăng quan chức, hoặc là một phủ tri phủ! Nếu không là những người này thốn công chưa lập, tư lịch càng ngắn hơn, trực tiếp bên ngoài tri phủ, cũng có thể!"

Tống Ngọc trì dưới Ngô Châu, các phủ quan huyện viên đều là thiếu, chỉ dựa vào Ngô Nam này điểm người, căn bản là không đủ dùng.

Lúc này cũng chỉ có thể lấy khẩn cấp phương pháp, chính là đề bạt trước thuộc hạ đảm nhiệm phủ thừa, Huyện thừa các loại chức vị, thay quyền tri phủ, Huyện lệnh sự vụ.

Bản mệnh vàng ròng nhân tài khó tìm, nhưng hồng hoàng khí nhân tài liền dễ dàng rất nhiều, Tống Ngọc thủ hạ cũng không có thiếu, lúc này trên đỉnh, bởi vì số mệnh chưa vượt qua bản mệnh, tự nhiên cũng không có gây ra cái gì đại loạn, chỉ là lấy trợ thủ hành chủ quan việc, liền có chút danh không chính ngôn không thuận, đồng thời, tri phủ Huyện lệnh trường kỳ chỗ trống, cũng không phải biện pháp.

"Trước thả xuống đi người, cũng có thể trước tiên đỉnh một trận, đến lúc đó lại nhìn công lao bản mệnh đề bạt... Mà những này tú tài, tương lai cử nhân, liền có thể thư tá, tham sự dưới thả xuống đi, hoặc là trực tiếp lấy tán quan nho Lâm lang xuất sĩ, đến phủ thừa, Huyện thừa bên người học tập kinh nghiệm, hai bên phụ trợ, mới có thể cùng số mệnh lẫn nhau, tự nhiên có thể đem sự vụ quản lý tốt."

"Tới thảo phạt Kinh Châu thời gian, chỉ muốn đánh xuống một chỗ, những này cử nhân chính là sẵn có tri phủ, Huyện lệnh ứng cử viên..."

Tống Ngọc suy nghĩ. Thấy thí sinh đều đã ở múa bút thành văn, liền rời khỏi kim toà. Dưới đi dò xét.

Vừa nãy ánh mắt chiếu tới, tự thấy vài tia màu xanh. Nhưng rất nhanh biến mất, đương nhiên phải xuống xem cái rõ ràng, đồng thời, những kia màu vàng bản mệnh cũng đến nhớ kỹ, tuy rằng không thể trực tiếp điểm danh —— vậy thì hỏng rồi khoa cử quy củ, nhưng chỉ cần có thao tác chỗ trống, liền có thể hướng về tiền đề rút hai, ba tên, này có lúc chính là khác nhau một trời một vực! Có thể tỉnh mấy năm công phu!

Các vị tú tài đều là vui đầu viết nhanh, chính là thấy Tống Ngọc hạ xuống. Muốn cách toà hành lễ, cũng bị ngăn cản.

Dần dần, thí sinh lĩnh ngộ Ngô Quốc Công ý tứ, biết vị này chính là hạ xuống quan sát tình huống, liền không nhiều hơn nữa quản, mà là vui đầu chính mình kinh quyền.

Tống Ngọc vác lấy tay, xoay chuyển nửa vòng, liền thấy rõ một cái người quen.

Trước mặt một tấm tiểu mãy trên, một người thanh niên chính múa bút thành văn. Chữ viết thiết họa ngân câu, bút lực thâm hậu.

"Đây là Bản Tôn phụ thể quá sĩ tử, gọi là Dương Vân thôi!"

Tống Ngọc con mắt lóe lên, liền nhớ tới người này.

Lúc trước Phương Minh truy sát Thanh Hư Chân Nhân. Đi ngang qua Kiến Nghiệp thành, vẫn là mượn dùng người này thân thể, đương nhiên. Sau đó cũng cho không ít chỗ tốt.

"Trải qua Bản Tôn thần lực rót vào người, mở ra linh tuệ. Xem ra sau đó lại dưới không ít khổ công, trước không làm sao chú ý. Không ngờ hiện tại lại cũng có màu vàng bản mệnh, đều có thể dùng một lát rồi!"

Tống Ngọc nhìn Dương Vân đỉnh đầu, liền thấy hồng bạch khí vận trung tâm, một cái màu vàng bản mệnh lượn lờ bay lên, không khỏi gật đầu.

Không có quấy rầy nữa người này, bước chân thả nhẹ, lại trải qua mấy chỗ, đều là màu vàng bản mệnh nhân tài vị trí nơi, âm thầm nhớ rồi họ tên.

Vừa nãy ở chín tầng trên đài cao, dưới đáy sổ mệnh sóng lớn, tuy thấy rõ vài tia thanh kim, nhưng cũng không phân biệt ra được chính là người phương nào, hiện tại kết cục quan sát, nhưng là thu hết đáy mắt.

"Vừa nãy thanh ý, chính là xuất từ nơi này, xem ra đại tài liền ở chỗ này rồi!"

Tống Ngọc vừa nãy nhớ rồi thanh khí xuất ra phương vị, trở lại máy móc, hiện tại đến đầu, càng là lên tinh thần, vọng khí thần thông mở ra.

Không lâu lắm, liền thấy một tia màu xanh ở trước mắt bay lên, mang theo rất ít không quân tâm ý.

Tống Ngọc nhìn số mệnh phía dưới người, liền thấy chính là cái nho sinh trung niên, dung mạo không sâu sắc, lúc này đã hoàn thành non nửa, tự đang trầm tư.

Tiến lên nhìn xuống họ tên: "Mã Đăng Khoa? Thật ngụ ý, thật ngụ ý a!"

Tống Ngọc thấy nho sinh tên, nhưng là có chút không nhịn được cười.

Trong lòng cũng không khỏi thầm than người này số phận, đây là chính mình lần đầu khoa cử thủ sĩ, người này tên ngụ ý cát tường, chỉ cần hành văn vẫn còn có thể, Hạ Đông Minh thì sẽ lấy bên trong —— này chính là màu xanh bản mệnh mang đến vận lực rồi!

Đương nhiên, thủ đoạn này, chỉ có lần thứ nhất hữu dụng, nếu như sĩ tử noi theo, thậm chí vì thế cải danh, rồi lại là bắt chước bừa —— hộ tịch văn đương đều có, trong bóng tối làm việc này, không chỉ có sĩ trong rừng muốn trên lưng bêu danh, một khi tra ra, hay là còn có xử phạt, chính là văn tài đủ để cao trung, nói không chừng đều sẽ biếm lạc!

Tống Ngọc đón lấy lại xoay chuyển mấy chỗ, ghi nhớ mấy cái màu vàng bản mệnh tên, còn phát hiện một cái màu xanh đại tài, tên là Lô Định, cũng là trong bóng tối ký tướng mạo tên, sau đó chỉ phải trải qua Cẩm y vệ hạch tra lai lịch, nghiệm minh chính bản thân sau, tự có thể tác dụng lớn.

...

Bởi vì chính là lần đầu thủ sĩ, các Tú tài ở châu từng thử sau, còn phải Tống Ngọc mời tiệc, đồng thời phát xuống ban thưởng, vì thế rất là cao công tụng đức một phen.

Tống Ngọc chỉ là ở mới đầu hơi tọa, uống mấy chén sau liền tức rời đi, đem sân bãi để cho chư vị tú tài, bằng không, Ngô Quốc Công ngay mặt, sĩ tử môn nào dám thoả mái? Đều là một bộ nơm nớp lo sợ, muốn ăn uế oải suy sụp chi tượng.

Các Tú tài không còn Tống Ngọc ở đây, ngược lại cũng dần dần thả ra, mở tiệc chia vui mãi đến tận đêm khuya.

Mà bọn họ không biết chính là, ở sau khi bọn hăn rời đi, châu thí kết quả, liền bị đưa đến Tống Ngọc trên tay.

"Chủ công, này chính là lần này châu thí năm mươi người đứng đầu danh sách cùng một trăm vị trí đầu bài thi!"

Bên trong thư phòng, Hạ Đông Minh đem công văn trình lên.

"Ừm! Người cực khổ rồi!" Tống Ngọc nhìn Hạ Đông Minh lúc này trong mắt đã có tơ máu, không khỏi hơi xúc động.

Hăn cũng là biết được, Hạ Đông Minh không ngừng muốn xen vào ngoại lai tú tài nhập Kiến Nghiệp, còn phải cung cấp thực túc, càng muốn hỏi han ân cần, phòng ngừa dịch bệnh, mùa xuân tuy rằng khí hậu thích hợp xuất hành, nhưng cũng dễ dàng truyền dịch, không thể không phòng!

Mà hôm nay, càng là bận bịu đến chân không chạm đất, bố trí kỹ càng trường thi sau, lại đến tuần tra, sau đó còn phải căn công chấm bài thi, tuy rằng có thể mệnh thuộc hạ cộng đồng chia sẻ, nhưng cũng bận bịu đến hiện tại, thậm chí vô dụng bữa tối.

"Những này bản công còn muốn lại nhìn kỹ xem, người đi xuống trước, bản công ở thiên thính, vì người cùng cái khác thuộc hạ chuẩn bị yến hội, đây là khao thưởng, người không cần chối từ!" Tống Ngọc liếc mắt một cái danh sách, cười nói.

Lại xua tay ngăn cản Hạ Đông Minh chối từ.

Hạ Đông Minh thấy này, biết Chủ công từ trước đến giờ nói một không hai, không thích thuộc hạ chối từ, mau mau tạ ân: "Đa tạ Chủ công!" Trong lòng cũng là ấm áp, trong chính trị chỉ nói cứu hành động, Tống Ngọc động tác này, nhưng là nói rõ hãn khoan dung.

Đợi đến Hạ Đông Minh xuống, Tống Ngọc mới bắt đầu quan sát tỉ mỉ lên danh sách trong tay đến.

Hắn ban ngày nhớ tới bản mệnh Kim Thanh giả tên, lúc này đem ra cùng danh sách từng cái đối ứng, phát hiện cơ bản đều ở, không khỏi gật đầu, đối với Hạ Đông Minh năng lực rất là thoả mãn.

Sau đó sẽ xem xếp hạng, nhưng là hơi nhướng mày, liền thấy Marden khoa xếp hạng thứ ba, Dương Vân xếp hạng thứ chín, mà có màu xanh bản mệnh, trì thể tài năng Lô Định, lại bị xếp hạng ba mươi bảy tên!

"Đệ nhất tên như vậy xa lạ, xem ra bản mệnh không cao, Hạ Đông Minh nhưng đem hãn bài ở mặt trước, xem ra tài hoa hơn người a!"

Tống Ngọc cũng không có vì vậy liền hoài nghi gì, dù sao tài hoa không thể đại biểu tất cả, thậm chí còn có phát huy các trường thi vấn đề.

Vừa vặn trăm người đứng đầu bài thi đều ở, Tống Ngọc tìm tới người thứ nhất bài thi, chuẩn bị tế đọc một lần.

Vừa mở đầu, liền thấy châu tròn ngọc sáng tám cái đại tự: "Đạo trị quốc, có thể tiên tri!"

Không khỏi nở nụ cười, "Khẩu khí thật là lớn!"

Xuống chút nữa xem, trên mặt ý cười dần dần rút đi, sắc mặt càng ngày càng nghiêm nghị, tới cuối cùng, cái trán thậm chí mơ hồ có mồ hôi

lạnh.

Toàn thiên xem xong, Tống Ngọc lại nhìn tên: "Từ Phiên sao..."

Bất giác lại cầm lấy bài thi, đọc ba lần, chỉ cảm thấy tự tự châu ngọc, trên người số mệnh chấn động mạnh, cho thấy bất phàm đến.

"Dân gian bên trong nhiều anh tài a!" Tống Ngọc vỗ tay, đứng dậy đi dạo, lại là thở dài: "Đáng tiếc mới cao hơn trời, mệnh so với giấy bạc a..."

Tài văn chương quá cao, bản mệnh nhưng không hậu, này liền không phải chuyện tốt, số mệnh khó có thể điều động, cuối cùng thì có tai bay vạ gió!

"Người này có đại tài, không cần quá mức đáng tiếc, tuy bản mệnh không cao, nhưng chỉ cần vui lòng số mệnh bồi dưỡng, tự có thể từ từ sửa!"

Tống Ngọc tuy nhiều lấy bản mệnh lấy mới, phòng ngừa điều động không được, nhưng đã có đại tài, cũng không tiếc tiêu hao số mệnh giúp đỡ, này đương nhiên chỉ có thể là trường hợp đặc biệt, bằng không cho dù số mệnh như núi như biển, cũng là cuối cùng rồi sẽ tiêu hao hầu như không còn.

Lại thấy mặt sau vài tên bài thi, đặc biệt chú ý Mã Đăng Khoa, Lô Định, Dương Vân ba người, chỉ là bởi vì từ phiên châu ngọc ở trước, lúc này thấy đến còn lại văn chương, tuy giác có chút ý tứ, nhưng chỉ thường thôi.

"Này Lô Định tuy rằng hành văn thành thạo, nhưng kinh nghĩa chưa thông, ít đi rèn luyện, xếp hạng thấp hơn, cũng có thể lý giải..."

Tống Ngọc yên lặng nghĩ, nhưng là bút lớn vung lên một cái, đem Lô Định xếp hạng cải đến người thứ mười, lại sẽ mấy cái màu vàng nhân tài

thứ tự đều tới tiền đề rút vãi tên, mới thả xuống bút son.

Lúc này Hạ Đông Minh cũng dùng hết bữa tối, đi vào thỉnh an, Tống Ngọc liền nói: "Đây là bản công định ra thứ tự, người cầm đăng sao một lần, dùng tới ngọc ấn, ngày mai liền công bố ra ngoài!"

"Vâng!" Đối với Tống Ngọc tự mình bài định thứ tự, Hạ Đông Minh tự nhiên không dám nói một lời, trực tiếp hai tay phụng quá, nhìn lướt qua, thấy người thứ nhất vẫn là Từ Phiên, sau đó chính là Mã Đăng Khoa, ngoại trừ Lô Định bị nhắc tới mười vị trí đầu ở ngoài, thứ tự biến hóa cũng không phải quá lớn, không khỏi ám thử một hơi, này đến ít nói rõ Chủ công chính là cơ bản tán thành hẳn công tác.

"Này năm mươi người đứng đầu, cũng có thể đến thân phận cử nhân, quan cho bọn họ sau đó lối thoát, bản công ở đây trước hết nói một chút..."

Tống Ngọc trong tay thưởng thức một khối cái chặn giấy, trong miệng nói.

"Lần này châu thí ba người đứng đầu, đi vào các đang làm nhiệm vụ, không phải các lão, chỉ là chủ quản công văn lan truyền, bưng trà đưa nước các loại việc vật vãn! Dẫn từ cửu phẩm viên chức!"

Mặc dù là làm việc vật, nhưng nội các hà các nơi? Đây chính là phải dùng hết sức bồi dưỡng, sau đó tiền đồ không thể đo lường!

Hạ Đông Minh trong lòng cả kinh, đối với trong danh sách ba vị trí đầu càng nhiều hơn hơn mấy phần quan tâm.

Tống Ngọc không thêm quan tâm hẳn, thẳng nói: "Châu thí mười vị trí đầu, lợi dụng từ cửu phẩm nho Lâm lang thân phận nhập sĩ, cất bước các nha học tập, sau ba tháng lại thống nhất phân phối!"

"Mà ba mươi vị trí đầu giả, đều phát đến các phủ, làm thư tá tham sự, phụ tá phủ thừa xử lý sự vụ."

"Cho tới cuối cùng những này, xuống tới trong huyện, đi làm Huyện thừa trợ thủ!"

"Đương nhiên, này năm mươi người đứng đầu, đều là cử nhân, đều có từ cửu phẩm viên chức! Người tả thành ý chỉ, sau đó cùng nhau đóng dấu!"

"Vâng!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 245: Du Lịch

Hạ Đông Minh tự nhiên rõ ràng, tuy nói đều là cử nhân, đều có từ cử phẩm viên chức, nhưng địa vị đến cùng không giống.

Trải qua nội các mạ vàng, cùng phía dưới thị trấn bên trong đi ra, cái nào càng có thể thượng vị, còn phải nói sao?

Đương nhiên, chỉ cần trúng cử, liền có viên chức, có thể chức vị, đối với hàn môn nông hộ, vẫn có không nhỏ sức hấp dẫn, chớ nói chi là, hiện tại Tổng Ngọc thể lực còn đang tăng lên, có rất nhiều cơ hội đề bạt.

Tới cuối cùng, không chỉ là hàn môn sĩ tử, liền ngay cả thế gia con trai trưởng loại hình, nói không chừng cũng sẽ bị hấp dẫn lại đây.

Mà cái này cũng là Tổng Ngọc mục đích!

Đường Thái Tổ thấy tiến sĩ nối đuôi nhau mà ra, cười xưng anh hùng thiên hạ tận nhập ta trong rổ! Tổng Ngọc cũng muốn như vậy!

Tuy rằng ở sau khi thời gian rất dài bên trong, khoa cử đem chỉ là tiến cử môn ẩm chế độ bổ sung, nhưng hơn mấy trăm ngàn qua sang năm, tất là khoa cử độc lĩnh!

Đây chính là sâu sắc ảnh hưởng Nhân Đạo biến cách cử chỉ, đồng thời phù hợp đại thế!

Làm người khai sáng Tống Ngọc, có thể từ khoa cử bên trong thu được chỗ tốt, tự nhiên không cần nhiều lời.

Tống Ngọc mở hai mắt ra, quan sát ngũ địa khí mấy.

Làm ngũ chi chủ, toàn bộ Ngũ Châu số mệnh, lúc này đều là chút nào tất hiện xuất hiện ở Tống Ngọc trước mắt.

Chỉ thấy hiện ra ý xuân trên mặt đất, hồng bạch khí lẫn lộn, vốn là bạch khí thật nhiều, mà khoa cử qua đi, tự các nơi lại xuất hiện lấm ta lấm tẩm hồng kim lấm tẩm, tụ hợp vào số mệnh bên trong, càng có hai viên điểm sáng màu xanh, dường như ngôi sao, tuy thể tích khá nhỏ, ở rất nhiều số mệnh bên trong nhưng riêng một ngọn cờ, mơ hồ có đầu lĩnh cảm giác.

Mà những này số mệnh quang điểm, như thiêu thân lao đầu vào lửa giống như tràn vào Ngũ Châu toàn thể số mệnh bên trong, long khí gào thét, bạch khí rút đi. Màu đỏ thẩm dần trường.

"Đạt được hiền tài, quả có thể tăng mạnh khí số a! Chỉ này một hạng. Liền bù đắp được tháng ba công lao!"

Tống Ngọc nhìn Ngũ Châu khí tượng, không khỏi thán nói.

Vốn là Ngũ Châu sơ định. Có phủ huyện liền quan chức đều thu thập không đủ, thậm chí còn có tri phủ, Huyện lệnh khuyết chức, này tự nhiên thống trị không thể vững chắc.

Mà hiện tại, một làn sóng nhân tài xuống, đối với các nơi chính sự đều là rất lớn trợ lực!

Số mệnh tăng lên trên, liền cũng không kỳ quái.

"Hồng bạch khí, còn chưa đủ a, ít nhất muốn thuần hóa màu đỏ thẩm, mới nói rõ thống trị vững chắc. Có thể ra châu dụng binh!"

Toàn thể số mệnh hồng bạch, chỉ có thể nói thống trị cơ bản hợp lệ, không có tạo phản các loại sự.

Mà muốn ra địa bàn dụng binh, phía sau lại cần an ổn, số mệnh ít nhất đến có màu đỏ!

Lần này khoa cử, đoạt được nhân tài, để cái này số mệnh chuyển hóa quá trình, nhanh hơn đầy đủ ba tháng!

Vốn là , dựa theo Tống Ngọc phỏng chừng. Đợi được sang năm mùa xuân, toàn bộ ngũ số mệnh liền có đỏ đậm vẻ, đến lúc đó tự có thể xuất binh chinh chiến Kinh Châu!

Mà có lần này khoa cử, đợi được thu thu sau khi. Liền có thể số mệnh vững chắc, căn cơ ần sâu, chính là xuất binh. Cũng là phía sau không ngại!

Đầy đủ tiết kiệm thời gian ba tháng! Khoảng thời gian này bên trong, có thể làm không ít chuyện.

"Này cũng có thể làm hậu chiêu. Đến lúc đó mới có kì binh hiệu quả!"

Tống Ngọc suy nghĩ, hăn đối với mình người. Điều ẩn giấu đi qua, người ngoài càng khó hiểu được tình huống thật.

Đến lúc đó đại quân sớm ba tháng giết ra, Kinh Châu các nơi có thậm chí ngay cả chuẩn bị cũng không làm xong, tất là như bẻ cành khô, điều này có thể miễn đi bao nhiêu thương vong?

...

Kinh Châu, Giang Lăng phủ cảnh nội.

Lúc này Giang Lăng tuy rằng trải qua một hồi binh kiếp, nhưng sau đó Chu Vũ liền kiềm chế loạn binh, ngoại trừ phủ thành Giang Lăng tử thương

nặng nề ở ngoài, cái khác các huyện cũng vẫn toán an ổn, theo thời gian trôi qua, dần dần khôi phục chút nhân khí.

Lúc này trên quan đạo, một cái thiếu niên áo xanh, cười đầu con lừa, chính một điên một bá tiến lên.

Mặt trời giữa trời, tuy rằng vẫn là mùa xuân, nhưng có mấy phần thử ý.

Thiếu niên nhưng dường như chưa phát hiện, con mắt híp lại, tự ngữ tự tỉnh.

Con lừa trên cổ chuông đồng, nhưng là phát sinh lạnh lạnh tiếng vang, ở có chút yên tĩnh trên quan đạo rất là dễ nghe.

Tới mặt trời ở giữa, Phương Minh trong tầm mắt, rốt cục xuất hiện một toà thôn trang nhỏ.

Thôn này cực nhỏ, cùng thanh ngọc thôn tương tự, bất quá mấy chục gia đình, nhưng nói rõ cách phủ huyện rất gần rồi.

Này thế nông thôn, chính là nằm ở ngoài thành, cũng không dám rời tường thành quá xa —— cần nhờ phủ thành Nhân Đạo số mệnh, loại bỏ Hung Quỷ!

Mà này tự nhiên tạo thành xa xôi ruộng tốt không được khai phá, cuối cùng tiện nghi Phương Minh.

Quan đạo hai bên, cũng xuất hiện bờ ruộng, lúc này làm lụng vừa giữa trưa nông phu, chính hơi làm nghỉ ngơi, dùng chút gạo thực thanh thủy, vì là buổi chiều lao động tích góp thể lực.

Này rất không dễ dàng, bình thường nông hộ, một ngày chỉ có hai món ăn, trừ phi xuân bận bịu thời tiết, không phải vậy sẽ không thêm món ăn.

Chỉ có thể gia quý tộc, mới duy trì một ngày ba bữa hoặc là nhiều món ăn quen thuộc.

Để Phương Minh nhìn, đều không khỏi thốn thức, so với kiếp trước, này giới nông dân, khổ đâu chỉ gấp trăm lần?

Bất quá như thả ở kiếp trước cổ đại, vậy cũng là gần như tình huống, ngược lại cũng nói không chừng cái gì.

Lúc này rơi xuống con lừa, chậm rãi nằm, đi tới một cái ước chừng năm mươi, sáu mươi tuổi lão nông trước mặt, năm tháng ở trên má của hắn, lưu lại sâu sắc vết tích, che kín nếp nhăn rạn nứt, lúc này càng chảy xuôi giọt mồ hôi nhỏ.

"Xin hỏi ông lão, lần đi nhưng là Giang Lăng phủ thành, còn có đi bao nhiêu ngày?" Phương Minh ôm quyền hành lễ hỏi.

Lão nông đánh giá Phương Minh, đặc biệt ở trên người hắn thanh sam trên chú ý một chút —— thanh sam chính là người đọc sách tiêu chí, mà này thế bên trong, người đọc sách lại nhiều là thế gia, này liền đặc tội không được!

Mau mau hành lễ, vốn có chút đà bối càng là sâu sắc cong xuống, "Quan nhân lời ấy, chiết sát lão hán, nơi này là ba hòe ao, khoảng cách Giang Lăng phủ thành, bất quá một canh giờ lộ trình!"

Lại vuông vắn minh thân thể đơn bạc, không khỏi lại nói: "Đáng tiếc Giang Lăng phủ thành trải qua lần trước việc, tuy rằng qua đi đại đô đốc mời đạo nhân đến đây phương pháp, nhưng vẫn còn có chút không sạch sẽ, có bao nhiêu cô hồn dã quỷ loại hình, quan nhân vẫn là nhanh đi tốt..."

Phương Minh lúc này, trên người kim quang hết mức nội liễm, nhìn chính là một cái thiếu niên bình thường, khuôn mặt thanh tú, thân thể đơn

bạc, chỉ ở đáy mắt nơi sâu xa, tình cờ mới sẽ có một vệt thâm trầm cơ trí ánh sáng lóe qua.

Trước lên cấp chính ngũ phẩm Thần Vị, Kim thân đại thành, tuy dương thể hiện ra, nhưng vẫn có thần quái, bên ngoài kim quang, cho thấy Thần linh uy năng, mà hiện tại, kim quang uy thế không còn sót lại chút gì, chính là tiến vào phản phác quy chân cảnh giới!

"Thần lực màu xanh, huyền bí vô cùng, đã tiếp cận đại đạo pháp tắc, có thể từ trên căn bản trực tiếp thay đổi vật chất trạng thái, hóa đá thành vàng, biến nước thành dầu, đều ở trở bàn tay!"

Phương Minh âm thầm cảm thán: "Nhưng cũng chỉ có cỡ này thần lực, mới có thể huyết nhục diễn sinh, thần hồn chuyển hóa, thậm chí sinh sôi dòng dõi, âm dương chuyển hóa chi đạo, tận ở trong đó, diệu! Diệu! Diệu!"

Tuy rằng Phương Minh còn chưa lên cấp từ tứ phẩm, nhưng số mệnh bên trong có màu xanh, tự nhiên cũng có thể dùng đến thần lực màu xanh.

Lượng tuy không nhiều, không thể đem thần hồn triệt để chuyển hóa thành thân thể, nhưng bề ngoài kim quang nhưng tự nhiên thu hút, đồng thời nhất cử nhất động, đã triệt để cùng người phạm không khác.

Chỉ là lúc này thần lực không đủ, chỉ có thể sửa lại bề ngoài, nói cách khác, tuy rằng có thể cùng người phạm nữ tử giao hợp, nhưng sinh ra không được con nối dõi, đây chỉ có đến chính tam phẩm Thần Vị mới có thể!

"Đa tạ lão trượng nhắc nhở, chỉ là ta mấy vị bạn tốt đều ở Giang Lăng trong thành, không thể không đi..." Phương Minh trả lời nói.

Sắc mặt chuyển thành trầm trọng, mang theo bi thương: "Mấy tháng trước, Giang Lăng đồ thành, cũng không biết Lưu huynh người nhà bình yên vô sự hay không?"

Nghe được Phương Minh lời ấy, ông lão nhưng là lắc đầu, "Ai... Giang Lăng gặp nạn, tử thương nặng nề, bách tính mười không dư một, lão hủ khuyên quan nhân vẫn là ngàn vạn đã thấy ra..." Ý tứ, nhưng là hoàn toàn không coi trọng Phương Minh trong miệng bằng hữu tồn tại hi vọng!

Cũng là, Phương Minh chính là thư sinh trang phục, có thể cùng Phương Minh kết giao, tự nhiên chỉ có thể gia đại tộc văn nhân loại hình, mà Giang Lăng trong thành thế gia, bởi vì chống lại Chu Vũ, cũng là gặp tàn sát, càng bởi vì của cải thâm hậu, mang ngọc mắc tội, thường thường là loạn binh mục tiêu thứ nhất, như tình huống như vậy dưới, còn muốn giữ được hoàn hảo, nhưng là khó như lên trời!

"Ta nếu vì là Lưu huynh chi hữu, tự thán trước không được thư, đã có dự liệu, lúc này cũng chỉ có làm hết sức mình, nghe mệnh trời mà thôi!" Phương Minh thở dài nói.

"Ai..." Ông lão lần thứ hai thở dài: "Đại đô đốc vẫn là nhân từ, không chỉ có mời đạo sĩ làm pháp, đem oan hồn siêu độ hóa giải, liền ngay cả ven đường lưu dân, đều là thu nạp tiếp nhận, phát cháo cứu tế, chính là cao cấp nhất lương người lương thiện đây!"

"Ta nói làm sao ở trên đường không gặp lưu dân người chết đói, nguyên lai đều là cho đại đô đốc triệu đi!"

Phương Minh nói, nhưng trong lòng là hơi động, lưu dân đối với thời loạn lạc chư hầu, chỉ cần quản lý được đến, đều là thực lực tăng trưởng cội nguồn, Chu Vũ đương nhiên sẽ không buông tha.

Lão nông lại hơi liếc nhìn Phương Minh phía sau, hơi nghi hoặc một chút phải hỏi: "Quan nhân nếu xuất hành thăm bạn, thế đạo không yên ổn, vì sao không mang theo chút người hầu tôi tớ, cũng thật phòng đến vạn nhất..."

Nhưng là vuông vắn mình một thân một mình, liền cái tôi tớ đều không có, không khỏi nổi lên mấy phần lòng nghi ngờ.

"Ai..." Nghe được ông lão nói tới cái này, Phương Minh nhưng là trên mặt hiện lên sợ hãi, nghĩ mà sợ về.

"Ta đây cũng hiểu được, xuất hành trước liền dẫn ba cái tôi tớ, một cái thư đồng, nhưng đáng tiếc đi ngang qua ba mươi dặm trước một đạo rừng rậm thì, lại đột nhiên bị quỷ quần tập kích, người hầu cùng thư đồng cũng là tại chỗ bỏ mạng, chỉ có tại hạ trốn thoát!"

"Ai! Đó là Hắc Phong Lâm! Âm khí rất nặng, có bao nhiêu quỷ quần chiếm giữ, chu vi mười dặm tám hương, không tới giữa trưa, tập hợp hơn trăm tên đại hán, đều là không dám trải qua!" Lão hán than thở, tử quan sát kỹ, liền vuông vắn mình trên người thanh sam mấy chỗ xé vỡ, trên tóc đứng cành lá, nhìn có chút chật vật, không khỏi thoải mái, trong mắt vẻ hoài nghi cũng đánh tan không ít.

Dưới cái nhìn của hắn, Phương Minh thân là thế gia chi, trên người tổ tông che chở rất đậm, cách xa ở gia đình tôi tớ bên trên.

Lại có con lừa thay đi bộ, quỷ quần có thư đồng cùng tôi tớ hấp dẫn, đương nhiên sẽ không đem chú ý thả ở cái này xương cứng trên, có thể thoát được một mạng, cũng là có thể lý giải.

"Quan nhân ngược lại thật sự là có chút thời vận không ăn thua, nếu là lấy hương về, Hắc Phong Lâm quỷ quần tuy hung, nhưng cũng không đến nỗi ở ban ngày ban mặt động thủ, gần đây nhưng là tân tăng không ít cô hồn dã quỷ, liền giữa trưa đều dám ra đây đột kích gây rối bách tính, nếu không là ra không được Hắc Phong Lâm, đã sớm thành gieo vạ! Chính là bây giờ, phụ cận bách tính cũng là úy chi dường như rắn rết!"

"Thì ra là như vậy!" Phương Minh tự ở lẩm bẩm, lập tức nhìn ông lão: "Lão trượng kiến thức bất phàm, ăn nói khéo léo, chẳng biết có được không

báo cho tục danh?"

"Ha ha... Không dám không dám, lão hủ họ Phong tên đức, thêm vì là ba hòe ao Thôn Chính!" Ông lão chính chính quần áo, trong miệng nói.

"Há, cũng thật là thất kính thất kính!"

Mặc dù đối với hậu thế gia tới nói, một cái ngang ngửa Lệnh lại, chỉ so với dịch đình cao một tầng Thôn Chính, thực sự không để vào mắt, nhưng Phương Minh vẫn là biểu hiện ra nhất định cung kính, điều này hiển nhiên để ông lão rất là được lợi, con mắt đều cười híp lại.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 246: Mê Hồn

Phương Minh khách khí qua đi, trên mặt mang theo nghi hoặc tâm ý, rồi lại hỏi: "Nếu đại đô đốc mời Đạo Môn trước tới làm phép, lại sao để sót ra này rất nhiều cô hồn dã quỷ, này không phải. . ."

Mặt sau, Phương Minh không có nói, làm như ở kiêng kỵ.

"Ai! Ai nói không phải đây!" Tuy rằng Phương Minh thoại không ra khỏi miệng, ông lão nhưng là dường như thấy tri âm, oán hận nói: "Cái kia tên gì Cửu Quỷ Chân Nhân đạo sĩ, khí thế cũng không nhỏ, còn để mỗi thôn đều cung phụng trên trâu cày một đôi, chó mực ba cái, nói là pháp sự cần thiết. . . Tao nướng, chó mực cũng còn tốt, trâu cày nhưng là ta thôn sinh mạng. . ."

Còn chưa hết giận về phía trên đất nhổ bãi nước bọt: "Càng muốn đòi mạng chính là, đạo nhân này thu rồi cống phẩm, tuy dè xuống Giang Lăng oán khí, nhưng thả ra không ít Hung Quỷ, gieo vạ mười dặm tám hương phụ lão!"

Xem ra, hẳn đối với cái kia cái gì Cửu Quỷ Chân Nhân, rất là không có hảo cảm gì.

"Thì ra là như vậy!" Phương Minh trong mắt, nhưng là hiện ra một vết cảm thấy hứng thú vẻ.

Từ biệt lão nhân sau, Phương Minh lại bước lên đi tới Giang Lăng lộ trình.

"Hừm, mặt đất oán khí hóa tận, trong địa mạch cũng không có ngưng tụ âm khí dấu hiệu, này Cửu Quỷ Chân Nhân, xem tới vẫn là làm thực sự. . ."

Trên quan đạo, Phương Minh cười con lừa, trong mắt mở ra vọng khí thần thông, nhàn nhạt lời bình.

Hắn gần đây nhiều đọc Đạo Tàng, cùng Thần Đạo loại suy, Thanh Mộc Tông các loại phái đạo điển, nhiều là xuất từ Chân Nhân tác phẩm, tinh diệu sâu thẳm, thêm vào kiếp trước Mục Thanh ký ức, lúc này Phương Minh ở đạo pháp trên kiến thức, hầu như ngang ngửa nửa cái Chân Nhân, tự nhiên có thể thấy được Cửu Quỷ Chân Nhân bố cục.

"Đây là Cửu U Độ Hồn Đại Trận, thiện có thể trấn áp ác khí, siêu độ Hung Quỷ. Chỉ là truyền thừa Cửu U Môn đã sớm đạo thống đoạn tuyệt, không muốn này Cửu Quỷ Chân Nhân cũng hiểu. Xem ra Kinh Châu Động Huyền phái, ở Cửu U Môn điển tịch bên trong đến không ít chỗ tốt. . ."

Phương Minh hướng về Giang Lăng phương hướng vừa nhìn. Liền thấy một luồng u lực vờ bay lên, trấn áp Giang Lăng trong thành bộ oan hồn oán khí, thậm chí đánh gãy địa mạch âm khí ngưng tụ, khiến Giang Lăng không đến nỗi hóa thành quỷ vực.

"Chỉ là, nếu có thể trấn áp Hung Quỷ, lại vì sao để linh tinh oan hồn chạy trốn. . . Này không hợp với lẽ thường. . ."

Phương Minh suy nghĩ, bằng vào cái kia Cửu Quỷ Chân Nhân đạo hiệu, cùng với có thể bố trí Cửu U độ hồn đại trận gốc gác, liền có thể biết cái kia Cửu Quỷ Chân Nhân. Tất đã chứng Chân Nhân pháp giai, tu vi đạo hạnh thậm chí còn ở Thanh Hư bên trên, lại sao lậu quá mấy cái Hung Quỷ?

Trừ phi đây là cố ý hành động!

"Thú vị! Thú vị! Xem ra còn phải cùng này Cửu Quỷ Chân Nhân một ngộ!" Phương Minh mỉm cười, thân hình bất động, dưới trướng con lừa nhưng là một thân tê đề, chạy trốn càng sắp rồi.

Giang Lăng phủ thành vốn là Giang Lăng phủ trung tâm trì, người ở phồn thịnh nhất, nhưng đáng tiếc trải qua loạn binh tàn sát, Phương Minh càng tới gần Giang Lăng. Nhìn thấy nhưng là càng thêm thê lương cảnh tượng.

Nạn binh hoả qua đi, nơi đây bách tính không phải là bị tàn sát chính là rất sớm di chuyển, tuy rằng Chu Vũ lập tức phát sinh bố cáo chiêu an, ràng buộc quân tốt. Nhận lệnh quan chức, động viên bách tính, nhưng đáng tiếc này không phải một sớm một chiều việc. Đặc biệt đối với từng trải qua chiến loạn bách tính mà nói, trừ phi thực sự cố thổ khó rời giả. Cái khác nhiều là nhờ vả nơi khác thân tộc mà đi.

Bách tính bên trong, cũng có tin tức linh thông giả. Biết được Giang Lăng vị trí quá là quan trọng, tuy rằng lần này rơi vào đại đô đốc tay, nhưng phía tây Thạch Vương, phía đông Ngô Quốc Công, đều là đối với Kinh Châu mắt nhìn chăm chăm, không thể thiếu mấy lần đại chiến, mà Giang Lăng thành tuyệt đối không cách nào may mắn thoát khỏi!

Lần trước thoát được một mạng, đã là tham thiên chi hạnh, hiện tại sao dám thử một lần nữa?

Này liền tạo thành Giang Lăng tuy cách đại chiến đi qua mấy tháng, nhân khẩu nhưng vẫn không lắm đông đúc, so với bình thường phủ thành cách biệt rất xa, cũng cùng phụ cận mấy huyện gần như.

"Đến, này chính là Giang Lăng Thành sao?"

Xa xa, phía chân trời xuất hiện bồi đen ảnh, theo đến gần, bóng đen dần dần lớn lên, đến cuối cùng, hội tụ thành một đạo rộng rãi tường thành, kéo dài đến phương xa, ánh mặt trời chiếu vào bên trên, cho thấy một luồng cổ điển lịch sử trầm trọng cảm giác.

Chỉ là lúc này trên tường thành, còn giữ tảng lớn lồi lõm vết tích, thậm chí còn có ám hắc màu máu, lại có một ít xanh xao vàng vọt lưu dân, cầm công cụ tu bổ.

Cửa thành chu vi, đến là nhân số không ít, thủy bộ song song, có không ít thương thuyền xệt qua, hàng vận phồn thịnh.

Người qua đường cảnh tượng vội vã, đại thể là sĩ tốt trang phục, mặc giáp cầm đao, ánh mắt sắc bén.

Toàn bộ Giang Lăng nhìn qua, liền như hoàn toàn hóa thành một cái quân sự hóa pháo đài!

"Này Giang Lăng trong thành cũng còn có chút nhân khí, nhưng đáng tiếc quân tốt quá nhiều, còn có thương nhân, quả nhiên chiến tranh tài tốt nhất phát a!"

Giang Lăng chính là Kinh Châu trọng trấn, Chu Vũ lại muốn phòng bị Tống Ngọc cùng Thạch Long Kiệt, hầu như là dùng lấy hết tất cả thủ đoạn tăng mạnh sức mạnh phòng ngự, không chỉ có điều trọng binh ở đây, càng là thu thập nạn dân, tráng giả huấn luyện thành binh, còn lại đều dùng đến tu bổ tường thành.

Này chiến hậu trùng kiến, hơn nửa đồ thành một đêm, khám nhà diệt tộc, thu được không ít kim ngân đồ cổ loại hình, đều cần ra tay.

Có thể nói thương kỵ vô cùng, thương nhân tập hợp ở đây, cũng liền có thể lý giải.

"Chỉ là lúc này dám đến ăn thịt, ít nhất cũng là Môn Phiệt đội buôn, hoặc là mấy cái Quận Vọng liên thủ, không phải vậy liền đại đô đốc phủ cũng không vào được. . ."

Phương Minh âm thầm nghĩ, tiến lên xếp hàng vào thành.

"Làm gì? Công văn ở đâu?"

Thủ thành sĩ tốt thấy Phương Minh thanh sam, cũng không dám làm càn, bất quá ngữ khí cũng không quá kính cẩn.

Ngay khi tháng trước, Giang Lăng trong thành thế gia, liền có không ít chết ở sĩ tốt trên tay, nói không chừng này thủ thành binh cũng giết đến mấy cái, có thể kính nể lên mới là lạ!

Nếu không là sau đó Chu Vũ ra nghiêm lệnh, lại phái ra quân pháp đội dò xét, không làm được Phương Minh sớm bị xem là dê béo, tùy ý bóc lột.

"Ta là Trường Sa người, tới đây thăm bạn, đây là ta công văn!"

Phương Minh nói, tự trong lòng lấy ra tờ giấy trắng, ở sĩ tốt trước mặt lung lay loáng một cái, trong lúc lơ đãng, thì có vài tia dị dạng gợn sóng lóe qua.

"Ừm! Ngài xin mời!" Sĩ tốt một trận choáng váng, lập tức cung kính hành lễ, nhường đường ra, chu vi sĩ tốt, cũng là như thế.

Tuy rằng Phương Minh móc ra chính là giấy trắng, nhưng thủ thành sĩ tốt nhưng là nổi lòng tôn kính, tựa hồ thấy rõ cái gì ghê gớm sự vật.

Phương Minh dùng phép thuật, để cửa thành thủ tốt cho rằng hẳn chính là xuất từ Trường Sa thế gia, này Trường Sa chính là đại đô đốc Chu Vũ Long Hưng Chi địa, thế gia trong lúc đó lại có bao nhiêu thông gia,

quan hệ đan xen chẳng chịt, nói không chừng trước mặt vị này liền có thể cùng đại đô đốc kéo lên quan hệ gì!

Cho dù là sĩ tốt, cũng nhiều là Trường Sa phủ người, sao dám đắc tội chính mình quê nhà địa đầu xa?

"Đa tạ rồi!" Phương Minh gật đầu, lại thưởng sĩ tốt vài đồng tiền bạc, mới ung dung cười con lừa rời đi.

"Ồ?" Chu vi một cái đầu to binh tựa hồ phục hồi tinh thần lại: "Lão đại, người làm sao chỉ gõ vài đồng tiền bạc, liền thả cái kia thư sinh đi rồi, ta nhìn hăn ăn mặc dáng dấp, dòng dõi không nhỏ. . ."

"Thí!" Bàn hỏi Phương Minh sĩ tốt nhìn dáng dấp có chút thân phận, khả năng vẫn là ngũ trường Hỏa trường nhất lưu: "Chính là cái thư sinh nghèo, không tiền gì, có những này là tốt lắm rồi, còn có thể xin mời các huynh đệ uống rượu!"

Tựa hồ hoàn toàn quên vừa nãy thân phận của Phương Minh, lại tỉ mỉ nghĩ lại, thậm chí ngay cả Phương Minh dáng vẻ đều có chút mơ hồ.

"Ha ha! Đại ca nói đúng lắm, chờ thủ vệ thay ca sau, ta tất cả cùng đồng thời đi uống rượu. . ."

"Nói đến tửu, nhai đông đầu lão Trương điểm rượu vàng không sai, chúng ta đi vậy như thế nào?"

"Quang uống rượu có cái gì sáng khoái? Muốn đi liền đi Thanh Di Viện, kêu lên mấy cái kỹ nữ, bồi các anh em nhạc a nhạc a. . ."

Chu vi thủ tốt đều là cười to, từng người tán gẫu đến hưng khởi, đem chu vi chờ qua ải bách tính gạt sang một bên.

Chu vi bách tính đều là âm thầm tức giận, nhưng lại không dám nhận biết, cúi đầu thấp não, làm cái kia thuận dân chi tượng.

Đều đang đối với vừa nảy quỷ dị việc, coi như không gặp.

Vậy không biết là ngũ trường vẫn là Hỏa trường người thấy rõ này cảnh, càng là âm thầm đặc ý, hẳn có ánh mắt, những người này, quần áo lam lũ, thấy thế nào cũng không phải cái gì có lai lịch lớn hạng người, thất lễ cũng không cái gì, phản đến bồi tiếp cẩn thận, chính là đặc tội rồi mấy cái tiểu thế gia, cũng không có cái gì, bọn họ đều là Chu Vũ dưới trướng, bình thường thế gia, còn không để vào mắt, thời loạn lạc có quyền có đao, quả nhiên thật là khoái ý!

"Này phương pháp, quả nhiên hiệu quả bất phàm!"

Phương Minh đi ở Kinh Châu trên đường cái, hai mắt chung quanh, như là đang quan sát hai bên cảnh sắc, lén lút, nhưng là dư vị vừa nảy triển khai pháp thuật.

Này phương pháp, không phải thần thuật, mà là Phương Minh tự Đạo Môn điển tịch trên chiếm được.

Tuy rằng Đạo Môn phương pháp, chính là vận dụng tự thân pháp lực triển khai, nhưng Phương Minh kiến thức siêu nhân, lại có thần lực màu xanh bậc này tạo vật lực lượng, mô phỏng chỉ là Đạo Môn pháp lực, càng là dễ như ăn cháo.

Vừa nảy đột nhiên sử dụng, liền ngay cả có tinh lực quân khí hộ thể cửa thành thủ tốt, còn có chu vi vây xem bách tính, đều cho mê hoặc đi qua.

Càng diệu chính là, Phương Minh đi rồi, những người khác chỉ có thể nhớ tới quá một cái nghèo túng thư sinh, đối phương mình lai lịch diện mạo liền sẽ từ từ mơ hồ, rồi lại không cho rằng quái.

"Đạo Môn pháp thuật, cuối cùng tâm lực, tinh xảo cực kỳ!"

Phương Minh nhưng là từ bên trong nhìn ra Đạo Môn pháp thuật đặc điểm, này thế đạo người tu hành không dễ, mỗi một phân pháp lực đều muốn dùng ở trên lưỡi đao, thường ngày tính toán tỉ mỉ, liền ngay cả pháp thuật bên trong đều dẫn theo cờ này vết tích, pháp thuật huyền bí tinh vi, cần phải cầu được bằng tiểu lực lượng, thu được hiệu quả lớn nhất.

Mà thần đạo pháp thuật, bởi vì tín đồ quảng đại, hương hỏa đông đảo, thần lực vô cùng, liền thẳng thắn thoải mái, tiền đồ xán lạn, trầm ổn đại khí có thừa, tinh xảo nhưng có chút không đủ.

Này hai đạo chỉ có thể nói mỗi người có ưu khuyết, chỉ là nói trên đường không giống.

Bất quá, nhưng cũng có thể lấy làm gương.

"Bản Tôn này trải qua thay đổi sau pháp thuật, không chỉ có thể đem người mê hoặc, tùy ý làm, liền ngay cả chu vi chú ý giả, đều sẽ bị pháp thuật hấp dẫn, tiến tới nhập ta trong rồi, không thể tự thoát ra được, uy lực càng thêm, phạm vi càng to lớn hơn. . ."

Phương Minh phỏng đoán chính mình vừa nãy linh cơ hơi động, dùng ra pháp thuật.

Này không chỉ có thể sâu sắc thêm đối với Đạo Môn nghiên cứu, càng là tăng cường tự thân tích lũy gốc gác, đối với sau đó lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc, tiến tới đột phá bình cảnh, đều có tác dụng lớn!

Phương Minh suy nghĩ xong xuôi, ngẩng đầu lên, liền thấy mặt trời ngã về tây, đã tới gần lúc chạng vạng.

Tà dương dư chiếu sáng trên mặt đất, dập dờn lên màu vỏ quýt sáng gọn ánh sáng, ánh tà dương cổ đạo, người đi đường ít ỏi, con lừa đạp đẽ,

nhìn càng có mấy phần thê lương chi tượng.

"Du tử độc ở tha hương tình cảnh, đã là như thế đi!" Phương Minh than thở, lập tức bước chân liên tục, đi tới một chỗ kiến trúc trước.

"Khách quan nghỉ trọ vẫn là ở trọ?"

Cơ linh tiểu nhị mau chạy ra đây mời chào chuyện làm ăn, nguyên lai nơi này là toà khách sạn.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 247: Cửu Quỷ Chân Nhân

Rõ ràng vừa trải qua quản lý trong khách phòng, Phương Minh ngồi khoanh chân, khiến mở ra ân cần phụng dưỡng tiểu nhị, đóng cửa phòng lại.

Trong phòng điểm ngọn đèn, trên bàn còn xếp đặt mấy món ăn hào, một cái đĩa ngư, một con gà nướng, một bàn xào rau xanh, còn có đậu can những vật này, bên cạnh còn có cái bầu rượu, một cái chén tràn.

Từ lúc thưởng tiểu nhị một tiền bạc, tiểu nhị kia liền cực kỳ ân cần, quả thực tiếp cận nịnh nọt.

Xem ra phủ thành tàn tạ, này tiểu điểm cũng là rất lâu tiếp không tới cái gì chuyện làm ăn, hôm nay hiếm thấy nhìn thấy Phương Minh người đại chủ này cố, tự muốn nhiều hơn nịnh bợ một phen.

Đồ ăn toả ra mùi thơm mê người, câu người nước dãi, xem ra nhà này đầu bếp tay nghề không sai.

Phương Minh nhưng có chút mất tập trung, tự rót tự uống, thoáng dùng chút món ăn, liền để tiểu nhị đến thanh lý xuống.

Ở đặc biệt căn dặn tiểu nhị sau, Phương Minh lại đang trên cửa phòng cúp máy khước từ quấy rối nhãn hiệu, đợi được màn đêm thăm thẳm, mở cửa sổ ra, liền khách khí diện hoàn toàn bị bóng tối bao trùm, màn đêm

nặng nề, mang theo từng tia từng tia cảm giác mát mẻ, cùng ban ngày hình thành so sánh rõ ràng.

Mà ở trong mắt Phương Minh, nhưng lại thấy rõ mặt khác một bộ cảnh tượng.

Lưới pháp luật lan tràn, hồng bạch khí chìm chìm nổi nổi, tụ tán bất định, ở chính giữa, nhưng có một đạo thanh khí, ngang qua trời cao, trung gian mơ hồ có Long ảnh.

"Xem ra, bên kia chính là đại đô đốc phủ, Chu Vũ tự dưới Giang Lăng, đến không ít chỗ tốt, Giao Long thật là khỏe mạnh a!"

Giang Lăng chính là Kinh Châu hạt nhân trọng trấn, địa linh nhân kiệt, Long mạch tụ, chiếm được ít nhất có thể có Kinh Châu hai thành long khí, hơn nữa Chu Vũ trước đoạt được, có thể nói, đã tận đến Kinh Châu sáu thành long khí, nếu như không có ngoại địch nhúng tay, tất có thể nhất thống Kinh Châu!

Đáng tiếc thiên hạ Tranh Long, các nơi số mệnh xoắn xuýt, cho dù Kinh Châu thiên địa như thế nào đi nữa quan tâm Chu Vũ. Như bị ngoại lai Tiềm Long đánh bại, cũng là vận sự đừng nói!

Phương Minh ỷ lan mà nhìn. Lúc này lời bình, thì có điểm ở trên cao nhìn xuống ý tứ.

Hắn phân chia thần Tống Ngọc. Đã cắt cứ Ngô Châu xưng công, thành tựu hai giác bốn trảo Giao Long, cự thành long cũng chỉ thiếu chút nữa!

Mà Chu Vũ chưa hết theo Kinh Châu long khí, so với Tống Ngọc tới nói, Giao Long vẫn là nằm ở tuổi thơ.

Như hai phe tranh chấp, chính là Tống Ngọc ra Ngô Châu mà chiến, cũng tất là Chu Vũ chiếm hạ phong.

Nhưng sự tình không phải như thế toán, Chu Vũ thấy tình thế không ổn, tất sẽ cùng triều đình thậm chí Thạch Vương liên thủ. Đến lúc đó trái lại Phương Minh ở thế yếu.

"Phân thần như ra Ngô Châu, việc cấp bách chính là này Giang Lăng a!" Phương Minh than thở.

Nếu có thể lạ kỳ binh dưới Giang Lăng, nhất thời liền đem Kinh Châu cắt vì là nam bắc hai, đến lúc đó mặc cho Chu Vũ lại ở ngoài liên nhân thủ, cũng là không còn cách xoay chuyển đất trời.

"Quan này Giang Lăng trong thành số mệnh, nhưng là lưới pháp luật đã lập, xích khí dân sinh, nếu muốn lợi dụng sơ hở, nhưng là khó! Khó! Khó!"

Phương Minh nhìn phương xa màn đêm. Trong mắt dị quang hiện lên, nhưng là lẩm bẩm nói.

Chu Vũ tuy rằng tung binh đồ thành, sát phạt vô số, nhưng có một việc chỗ tốt. Liền đem Giang Lăng nhân khẩu giảm thiểu, nhân số một ít, là tốt rồi quản lý. Ngày tiêu hao tinh lực cũng ít.

Khắp thành đều là lính, tự nhiên quân khí đại thịnh. Thống trị vững chắc, màu đỏ thắm dần nùng!

Mà Giang Lăng trong thành thế gia trải qua lần trước việc. Đã vì là không còn một mống, chính là Phương Minh muốn tìm chút ngoại viện, thu mua nội gian, đều là không chỗ có thể đi.

"Việc đã đến nước này, không ngại đi vào đại đô đốc phủ một nhóm!"

Phương Minh quyết định chủ ý, đưa tay một chiêu, trong phòng đèn đuốc tắt, mà trên giường xuất hiện một bóng người, tự ở ngủ say, xem dáng dấp, lại chính là Phương Minh bản thân!

Theo kim quang lóe lên, cửa sổ tự động đóng trên, trong phòng rơi vào hoàn toàn yên tĩnh bên trong.

"Này pháp luật số mệnh lực lượng, quả nhiên theo tới gần phủ đô đốc, càng là nghiêm khắc!"

Trong đêm tối, Phương Minh rút lui thuật ẩn thân pháp, nhìn xa xa một đám lớn kiến trúc, tự lẩm bẫm.

Giang Lăng phủ trong thành, tự nhiên cũng có số mệnh pháp luật, đồng thời vẫn là xuất từ Kinh Châu Tiềm Long Chu Vũ, tầm thường Lệ Quỷ, Ác Quỷ, liên thành môn đều không vào được.

Nhưng đối với Phương Minh tới nói, không chỉ có ra vào không ngại, còn có thể ở trong thành triển khai phép thuật, nhưng đến phủ đô đốc trước, cũng có chút kiêng kỵ, đây chính là cấp độ khác nhau.

Giang Lăng thành tổng thể số mệnh vẫn là hồng bạch, cùng Lệ Quỷ, Ác Quỷ cấp độ không kém nhiều, thêm vào số mệnh hùng vĩ, tự có thể ngăn cản tiến vào.

Mà Quỷ Vương cấp độ, như đặt ở số mệnh chi đạo tới nói, chính là vàng ròng! Lúc này Giang Lăng phủ thành liên ngăn cản không được.

Đến đại đô đốc phủ đệ, này số mệnh liền có màu vàng, thậm chí mang theo thanh ý! Này còn ở Quỷ Vương bên trên, có thể đại hạo Quỷ Vương âm lực, là lấy các nơi chư hầu ở binh bại số mệnh tan hết trước, cũng không có bị Quỷ Vương quấy nhiễu ví dụ.

Thanh kim chi giai, địa vị cùng Phương Minh hiện tại tương đồng, Phương Minh tự nhiên cũng không có trước như vậy tùy ý.

Tuy rằng dựa dẫm Thần linh lực lượng, vẫn là có thể tiến vào, nhưng triển khai thần thông hao tổn tăng nhiều, như bị mấy cái Chân Nhân vây

lên, cũng là phiền phức!

Lần trước Mộng Tiên tập kích Tống Ngọc ví dụ, vẫn là sâu sắc ở Phương Minh đầu óc hiện lên.

Lúc đó Mộng Tiên bản thân cấp độ chính là thanh kim một nửa, hơn nữa ba cái số mệnh báu vật, liền có màu xanh, cùng Tống Ngọc tương đương, liền có thể đột phá số mệnh hạn chế, mạnh mẽ nắm bắt người chủ!

Mà hiện tại, Chu Vũ tự thân khẳng định thanh khí tập hợp, Phương Minh trên người cũng chỉ có vài tia thanh ý, vẫn là không làm gì được đối phương.

"Như Bản Tôn hiện tại có chính tam phẩm Thần Vị, cái kia đều có thể trực tiếp đi vào đánh giết Chu Vũ, hoặc là trực tiếp nhiếp hồn, như vậy phân thân xâm công Kinh Châu, liền không hề áp lực, nhưng đáng tiếc quá mức tính không ra rồi!"

Cho dù là chính tam phẩm Thần Vị Thần linh, muốn đánh giết Tiềm Long, cũng phải trả giá thật lớn.

Chỉ ít số mệnh đại chiết, oán khí quẩn quanh người, thậm chí bị Thiên Đạo bài xích, muốn ai trời phạt!

Thần linh thời gian vô cùng, không phải vạn bất đắc dĩ, sao như vậy không khôn ngoan? Chẳng phải là năm ngọc khí chạm tảng đá sao?

Xưa nay Thần linh, như cùng người nắm quyền mâu thuẫn, đều là chậm đợi số mệnh đi qua, lại báo ứng, hoặc là trực tiếp trả thù đến người này tử tôn trên người —— Thần linh môn đều là rất có kiên trì!

Đồng thời đối với số mệnh cũng tính toán tỉ mỉ, đã như thế, hao tổn nhỏ nhất, tự nhiên tình nguyện.

"Xem này số mệnh, Bản Tôn tuy có thể đột phá long khí phong tỏa, tiến vào phủ đô đốc, nhưng không làm gì được Chu Vũ. . ."

"May là, Bản Tôn lần này đến đây, liền không phải tìm đến hắc, chỉ cần tách ra Chu Vũ vị trí, những địa phương khác, bất quá màu vàng, còn không là mặc cho Bản Tôn đi tới!"

Phương Minh trên người màu xanh hơi động, không có chút rung động nào trong lúc đó, đã là lần thứ hai biến mất thân hình, tiến vào đại đô đốc trong phủ.

Đại đô đốc phủ, bên trong thư phòng, chính đang phê chữa công văn Chu Vũ dưới ngòi bút một trận, "Làm sao đột nhiên có chút khiếp đảm?"

Tâm thần không yên trong lúc đó, công văn cũng lại phê chữa không đi xuống, uống: "Người đến!"

Nếu có tinh thông vọng khí thuật giả ở đây, liền có thể nhìn ra Chu Vũ lúc này đỉnh đầu mây khói bốc lên, số mệnh lẫn lộn bên trong, một cái màu trắng ầu giao liền nổi lên, con mắt mở, mang theo nồng đậm vẻ cảnh giác.

"Chủ công! Chúng ta ở!" Một đám giáp sĩ liền nhào tới, người cầm đầu khuôn mặt cương nghị, trầm ổn hơn người.

"Ta hôm nay tâm thần không yên, khủng có việc phát sinh, các người gia tăng tuần tra, không muốn lười biếng!"

Lúc này Thiên nhân cảm ứng lời giải thích rất là thịnh hành, người bề trên càng là tín ngưỡng cái này, nghe được Chu Vũ chỉ nhãn, cầm đầu giáp sĩ lập tức đáp lời: "Vâng!"

Dẫn dắt cái khác giáp sĩ đi ra ngoài, xa xa liền nghe hiệu lệnh tiếng vang lên.

"Hô. . . Chỉ mong là ảo giác!"

Chu Vũ thở dài một hơi, ngồi trở lại chỗ ngồi, cầm lấy chén trà uống một hớp, nhưng là làm sao cũng trầm không xuống tâm đến.

"Khá lắm Chu Vũ, tựa hồ phát hiện cái gì?"

Phương Minh nhìn một thị vệ ở trước mặt mình chạy quá, dáng vẻ vội vã, lại mang theo vẻ cảnh giác, không khỏi than thở.

Tiềm Long được thiên địa quan tâm, quý thần bất xâm, thường thường có thể được với thiên cảnh kỳ, chuyển nguy thành an, lại như lần trước Mộng Tiên đột kích, Tống Ngọc cũng là có cảm ứng.

"Đáng tiếc, Bản Tôn lần này không phải đến đây tìm được người rồi!"

Phương Minh nở nụ cười, Chu Vũ phủ đô đốc thật là quảng đại, chính là có cảnh giác, thị vệ cũng nhiều là hướng về Chu Vũ cùng gia quyến vị trí mà đi, những địa phương khác, tuần tra trái lại càng là trống vắng.

Lần thứ hai viễn vọng vũ khí lâm lập lâu các một chút, Phương Minh nở nụ cười, hướng về tương phương hướng ngược mà đi.

Mà vào lúc này, đại đô đốc phủ một chỗ trong sương phòng, Cửu Quỷ Chân Nhân tự tĩnh tu bên trong thức tỉnh: "Xảy ra chuyện gì? Dĩ nhiên gây ra như vậy động tĩnh?"

Hắn đến đây phụ trợ Tiềm Long, đã cùng long khí quần quýt một thể, nếu là Chu Vũ Giao Long khí chiết, hắn cũng không thể thiếu được luân trời phạt, hồn phi phách tán, liên quý đều không đến làm, lúc này phát hiện có người dò xét phủ đô đốc, nhất thời giờ chân.

Vừa đứng lên, liền muốn mở cửa phòng đi ra ngoài, lập tức sững người lại, "Bần đạo hiện tại vẫn là khách khanh, vừa nghe cảnh kỳ, bất an

thủ bên trong phòng, nhưng xuất ngoại tìm hiểu, không thích hợp! Không thích hợp!"

Lập tức quay lại, đặc vài vòng, cắn răng một cái: "Vẫn phải là dùng pháp thuật dò xét, này mặc dù đối với đô đốc bất kính, thời khắc nguy cấp, cũng không kịp nhớ này rất nhiều rồi!"

Cửu Quỷ Chân Nhân tuy rằng tùy tùng Chu Vũ, số mệnh giao liên, có thể ở phủ đô đốc bên trong khiến dùng pháp thuật, bình thường cũng không dám như vậy.

Long khí chí cao vô thượng, trấn áp Ngũ hành, kiêu ngạo cực kỳ, sao để người khác nhòm ngó? Coi như Cửu Quỷ Chân Nhân chính là chính mình trận doanh, như ở Chu Vũ bên người sử dụng pháp thuật, cũng sẽ bị long khí bài xích.

Nếu là long khí không thích, mặc cho Cửu Quỷ Chân Nhân lại làm sao lập công hoạch thưởng, đều là cái được không đủ bù đắp cái mất.

Nhưng tình huống bây giờ nguy cấp, nhưng là có chút không lo được.

Chín quỷ chính là Chân Nhân, lại tu luyện một môn Tiên Thiên quái thuật, trong cõi u minh liên cảm giác một luồng rất lớn nguy nan kéo tới, như không vượt qua được, cũng là cái chữ tử, tự nhiên không kiêng dè nữa.

Tự trong lòng lấy ra một vật, nhưng là cái màu đen tiểu phiến, mặt trên vẽ chín cái Ác Quỷ, mặt xanh nanh vàng, dữ tợn cực kỳ!

Đây là hãn pháp bảo thành danh —— Cửu Quỷ Phiến! Bên trong phong ấn chín cái Ác Quỷ, đồng loạt thả ra, càng có thể phối hợp triển khai trận pháp, uy lực kinh người! Liên ngay cả Quỷ Vương, cũng có thể chống đỡ!

Cửu Quỷ Chân Nhân lúc này bị trong lòng quái tượng lay động, vừa ra tay chính là dùng toàn lực!

Trong tay vừa bấm quyết, uống: "Mau!"

Chín quỷ trên lá cờ hắc khí phun trào, vài điểm u hỏa liền phập phù đi ra.

U hỏa tới ngoại giới, đón gió thấy trướng, hóa thành chín cái bóng người màu đen, thân xuyên áo giáp màu đen, mang theo xước mang rô, che khuất mặt, không chịu nổi cự thể đáng dấp.

Chỉ vừa xuất hiện, bên trong phòng nhiệt độ, chính là bỗng dừng hàng không ít, hàn ý bức người.

"Bọn người ra đi dò xét, không nên để cho bọn đạo chích quấy nhiễu đại đô đốc!"

Cửu Quỷ Chân Nhân chỉ điểm ba tên quỷ tướng đi ra ngoài, nhưng giữ lại sáu cái phòng thủ bên trong phòng, cũng không gặp quỷ đem trả lời, thì có ba đạo bóng đen xuyên thấu cửa phòng mà ra.

"Các người sáu cái, kết đại trận!" Cửu Quỷ Chân Nhân lại chỉ vào bên trong phòng sáu tên quỷ tướng nói.

Sáu cái bóng đen các theo phương hướng dừng lại, biến mất không còn tăm hơi không gặp.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 248: Quỷ Vương Bùa Chú

Cửu Quỷ Chân Nhân thấy này, nhưng là trong lòng buồn lòng.

"Ta này chín cái quỷ tướng, đều là lấy hung mãnh nhất Ác Quỷ luyện thành, lại bị đô đốc số mệnh rèn luyện quá, có thể ở phủ đô đốc bên trong thông hành không ngại, kẻ địch đến nơi này, được long khí hạn chế, thực lực giảm giá một chút, ít nhất có thể chi trì nhất thời, để lão đạo thấy chút nội tình..."

Có quỷ trận hộ vệ, lúc này Cửu Quỷ Chân Nhân, rõ ràng thả lỏng không ít, mới có tâm sự nghĩ đường sự.

"Việc này kỳ lạ! Đô đốc có long khí hộ thể, giáp sĩ không rời khỏi người, hạng giá áo túi cơm, e sợ cũng là không làm gì được!"

"Mà nếu là trong bóng tối, muốn thám thính bí ẩn, tựa hồ cũng không tạo được như vậy động tĩnh lớn, không chỉ có Tiềm Long bị kinh động, chính là bản đạo trong lòng, cũng là cảnh ý mãnh liệt!"

"Lẽ nào? Càng là kẻ điếu hổ ly sơn!"

Liền vào lúc này, trên mặt nhất bạch, tựa hồ thấy rõ tình cảnh gì, uống: "Lớn mật tặc tử! Quả là hướng về phía lão đạo đến!"

Cửu Quỷ Chân Nhân thông qua đối với Cửu Quỷ Phiên cảm ứng, đã thấy rõ ba cái quỷ tướng ở sau khi rời khỏi đây liền nhận được vây công,

hầu như biến thành tro bụi.

Phốc! ! ! Ba đạo bóng đen xuyên qua cửa phòng, đâm quàng đâm xiên, hoảng sợ như chó mất chủ, mấy tự thoát thân, nhanh chóng đi vào Cửu Quỷ Phiên bên trong, Cửu Quỷ Phiên một tiếng rên rỉ, tựa hồ cũng nhận được tổn thương.

Cửu Quỷ Phiên chính là Cửu Quỷ Chân Nhân pháp bảo thành danh, bình thường quý trọng như mệnh, có nửa điểm tổn thương, cũng là tâm thương yêu không dứt, hiện tại nhưng không lo được này rất nhiều.

Ánh mắt của hắn, đều bị nhảy vào cửa phòng giáp sĩ hấp dẫn.

Hào quang xuyên thấu qua cửa phòng, Cửu Quỷ Chân Nhân liền thấy rõ mấy giáp vàng thần tướng đi vào, trên người gợn sóng bên ngoài, dĩ nhiên cũng là Ác Quỷ tu vi!

"Là vị đạo hữu kia thả ra Hộ Pháp Thần Tướng? Còn mời đi ra một hồi!"

Cửu Quỷ Chân Nhân tự nhiên hiểu được, vừa này chính là những này giáp vàng hộ pháp đem quỷ tướng đả thương, tinh tế thương thức. Đối phương còn chưa xuất toàn lực, không phải vậy này ba cái quỷ tướng ngay cả chạy trốn đều trốn không thoát.

Bên trong gian phòng hoàn toàn yên tĩnh. Không người trả lời vừa này câu hỏi, Cửu Quỷ Chân Nhân con người. Nhưng là mục nhiên co rụt lại, hầu như thành lỗ kim to nhỏ.

Nguyên lai ở giáp vàng thần nhân mặt sau, lại liên tiếp đi vào mấy bóng người, đều cùng trước giáp vàng hộ pháp không khác nhau chút nào, càng tiến vào càng nhiều, hầu như không nhìn thấy phần cuối, nếu không là đối phương chính là hồn thể, nho nhỏ này tinh thất, còn không chứa được nhiều người như vậy.

"Một... Hai... Mười ba... Mười tám! Lại có mười tám cái hộ pháp! Đây có thể đều là lấy Ác Quỷ làm ra!"

Cửu Quỷ Chân Nhân không khỏi thất thanh nói.

"Chính là các nơi Đạo Môn. Cũng chỉ có cái này gốc gác, đến cùng là ai? Thái Thượng Đạo? Bạch Vân Quan? Vẫn là Thạch Long Kiệt?"

Hắn Cửu Quỷ Phiên, phong cấm chín cái Ác Quỷ, uy lực vô cùng, nhưng cũng là đến từ hắn này mạch tích lũy, cũng không nhất thời công lao.

Mà xâm lấn người tùy tùy tiện tiện liền có thể ra mười tám cái! Trận thế này, ít nhất cũng chỉ có các châu Đạo Môn lãnh tụ mới có thể bày ra!

"Bần đạo chính là Động Huyền phái Cửu Quỷ Chân Nhân, xin hỏi đạo hữu tục danh?"

Cửu Quỷ Chân Nhân mắt sáng lên, trong miệng nói. Âm thanh xa xa truyền bá ra đi.

Này không chỉ có là nói cho đến đích nghe được, cũng là với bên ngoài hộ vệ nhắc nhở, bằng vào này mười tám cái thần tướng, liền biết đến đích không phải chuyện nhỏ. Cửu Quỷ Chân Nhân tự nghĩ vô lực ứng đối, hi vọng dẫn tới hộ vệ đến đây, giúp hắn một tay.

"Không đúng!" Âm thanh vừa truyền ra đi. Vách tường chung quanh trên liền có màu xanh bốc ra cách trở, lời nói tiếng chỉ ở bên trong phòng vang vọng. Nhưng là nửa điểm truyền không mở ra, để Cửu Quỷ Chân Nhân thăm hô không ổn.

"Chủ công có lệnh! Cần đến người này!"

Dẫn đầu thần tướng mặt không hề cảm xúc. Phát sinh chỉ lệnh.

"Thậm chí ngay cả chốc lát thở dốc độ sức cơ hội cũng không cho!" Chín quý thầm giận, vừa nãy ba cái quý tướng bị thương, hãn cũng nhận được một chút phản phệ, tuy không phải cái gì đại thương, pháp lực vận chuyển thời gian nhưng dù sao có chút trở ngại.

Hiện tại trong chốc lát cũng không cho, hiện ra là đối thủ nhìn thấu hư thực, muốn thừa thế xông lên, đem hãn bắt!

"Đại trận! Lên!"

Cửu Quỷ Chân Nhân một tiếng quát lớn, chu vi U Minh khí nổi lên, tụ thành trận thế, đem hãn bao vây ở bên trong.

"Hừ! Giết!" Giáp vàng thần tướng quát to một tiếng, "Kết trận!"

Phía sau mười bảy cái hộ pháp, theo lời làm, trên người dập dờn lên thần bí gợn sóng, cùng thủ lĩnh liên tiếp, cùng kêu lên uống: "Giết!"

Một luồng thiết huyết khí tức xơ xác, liền hiện lên ở bốn phía trong hư không.

"Đây là... Thiết huyết sát khí!" Trong trận, truyền đến Cửu Quỷ Chân Nhân nghi ngờ không thôi âm thanh.

Theo mười tám giáp vàng kết trận, kim quang hắc khí ngưng tụ, trong hư không xuất hiện một cái huyền hắc đại đao, đao này hiện ra duyên dáng hình cung, toàn thân huyền hắc, nhưng bên ngoài kim quang, thả ra to lớn uy thế, càng mang theo sát khí!

"Uống!" Giáp vàng thủ lĩnh hai tay hư nắm, cầm đại đao thụ bổ xuống!

Nổi giữa không trung đại đao, cũng là theo thủ lĩnh động tác trong tay, mục nhiên một chém! ! !

Ong ong ong! ! !

Hắc đao chém trên đại trận, dập dờn lên từng vòng sóng gợn, truyền ra đi, rồi lại bị phòng ốc bốn phía ánh sáng màu xanh ngăn lại, toàn bộ trong phòng gia cụ bãi sức, nhưng trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Toàn bộ phòng ốc trong nháy mắt trở nên trống rỗng.

"Trở lại!" Nhìn đại trận một trận ánh sáng lấp lóe, nhưng cuối cùng ổn định lại, dẫn đầu thần tướng một tiếng uống, lần thứ hai phát động thể tiến công.

Hắc đao lần thứ hai mạnh mẽ chém về phía đại trận, lần này trên lưỡi đao lan tràn hào quang màu vàng, thậm chí mơ hồ mang theo thanh ý!

Ba! ! !

Đại trận rốt cục không chống đỡ nổi, U Minh khí tứ tán, hiện ra trong đó Cửu Quỷ Chân Nhân bóng người.

Sáu cái bóng đen cũng là tiếp cận vụn vặt, tán quy hắc khí, đi vào Cửu Quỷ Chân Nhân trên tay phiến bên trong.

"Phốc! ! !" Cửu Quỷ Chân Nhân trên mặt thanh bạch bất định, phun ra ngụm máu lớn, "Ta hận a! Nếu không là ba tên quỷ tướng bị đả thương ở trước, tập hợp thành Cửu U đại trận, tất không đến nỗi như vậy!"

"Hắc! Bại khuyến ai đề sao?"

Giáp vàng thần tướng nanh cười một tiếng, bàn tay lớn lấy ra, đem đã không sức phản kháng Cửu Quỷ Chân Nhân bắt, mang theo cái khác thủ hạ gào thét mà ra.

Cửu Quỷ Chân Nhân chỉ cảm thấy bên tai vù vù phong hướng, thân thể bay lên trời, tự ở cười mây đập gió, không lâu lắm, chu vi cảnh sắc đã

là đại biến.

Tâm mắt nhìn thấy, chính là một mảnh tối tăm rừng rậm, không gặp nửa điểm đèn đuốc, cực kỳ hẻo lánh.

"Chủ công, thuộc hạ đã xem người này năm đến!"

"Khổ cực các người rồi!" Một thanh âm vang lên, rất là trẻ tuổi.

"Làm chủ công cống hiến cho, chính là thuộc hạ phúc phận!"

Phương Minh nhìn cung kính thần tướng thủ lĩnh, khẽ mỉm cười, hắn này mười tám cái giáp vàng thần tướng, vẫn là hắn lần trước giết tới Bạch Vân Quan chiến lợi phẩm, vốn là đều là Bạch Vân Quan sơn môn hộ pháp, lại bị hắn một lần nắm bắt.

Những này thần tướng trước kia đều là họa một phương Ác Quỷ, bị Bạch Vân Quan lòng bắt, tẩy đi thần trí, bố trí pháp cấm, dễ dàng cho thao túng.

Mà đến Phương Minh trên tay, lại trải qua sửa chữa, đem thần tướng đối tượng thần phục do Bạch Vân Quan đổi thành chính mình, thêm vào vài đạo lợi hại thần thông, uy lực càng trước trước bên trên.

Đem thần tướng thu vào trong tay áo, Phương Minh nhìn nằm trên đất Cửu Quỷ Chân Nhân, trên mặt thì có chút chế nhạo: "Chân Nhân vừa nhưng đã hồi phục hành động lực lượng, sao còn trên đất làm cái kia tử vô lại? Cũng không sợ dơ thân phận?"

Vừa dứt lời, Cửu Quỷ Chân Nhân trên người liền có phép thuật linh quang sáng lên.

Một tấm bùa bỗng dựng hiện lên, ngay lúc sắp kích phát.

Mặt sau Cửu Quỷ Chân Nhân, sắc mặt ngưng trọng dị thường, hắc tâm tư thâm trầm, sớm ở trên đường, liền khôi phục một phần pháp lực, có thể sống động, nhưng làm bộ vẫn là trọng thương vô lực trạng thái, ngoại trừ tùy thời chạy trốn ở ngoài, vẫn là muốn tra tìm người giết dây thân phận!

Hiện tại thấy rõ Phương Minh, chỉ cảm thấy trong mắt kim quang bùng lên, trung gian thậm chí mang theo màu xanh.

Này số mệnh nếu là ở trong phạm nhân, tuy quyền cao chức trọng, nhưng vẫn là bình thường, nhưng ở người tu hành trên người, nhưng là đại diện cho Chân Nhân tu vi! Thậm chí đã bắt đầu chạm đến Tiên nhân bình cảnh!

Huống chi, phổ thông Chân Nhân số mệnh, nào có người này trước mặt như vậy dày đặc hùng vĩ, hầu như đạt tới vô cùng!

Vốn là tâm trạng liên sinh ý sợ hãi, lại bị đối phương một chút nhìn thấu, Cửu Quỷ Chân Nhân cũng là không giấu giếm nữa, dùng ra thủ đoạn cuối cùng.

Bùa chú bay ra, hóa thành màu máu phù văn, đem Cửu Quỷ Chân Nhân bảo vệ ở bên trong.

"Ta này 'Quỷ Vương Phù', vẫn là tổ sư truyền xuống, nghe nói phù thành ngày, huyết tế một con Quỷ Vương! ! ! Uy năng vô cùng, chính là đối mặt năm cái Chân Nhân vây công, đều có thể chống đỡ thật lâu! Người này như thế nào đi nữa lợi hại, lẽ nào hơn được năm cái Chân Nhân liên thủ?"

Cửu Quỷ Chân Nhân nghĩ, nhưng trong lòng đang chảy máu, này phù truyền thừa mấy trăm năm, cũng không vận dụng, hiện tại một khi kích phát, nhưng cũng đem sư môn gốc gác tiêu hao không ít.

"Thú vị! Thú vị!" Phương Minh trong con ngươi kim quang lóe lên, màu vàng dấu tay hiện lên, cùng Quỷ Vương bùa chú ầm ầm chạm vào

nhau.

Bùa chú mặt ngoài một trận ánh sáng lấp lóe, bản thân nhưng thật là vững chắc, cho thấy bất phàm sức phòng ngự đến.

"Kim quang? Dầu tay? Còn có này nồng nặc hương hỏa khí tức, tôn giá nhưng là Ngô Châu Thành Hoàng Thần chi?"

Màn ánh sáng bên trong, Cửu Quỷ Chân Nhân nhìn Phương Minh đáng dấp, nhưng là nhớ tới trong tình báo một người, không khỏi hỏi.

"Bản Tôn chính là Thành Hoàng, rất xin mời đạo hữu đi ra một tự, chỉ là quan đạo hữu này thái, tựa hồ có hơi không tin được Bản Tôn!"

Một đòn không kết quả sau, Phương Minh cũng không có lần thứ hai thử nghiệm, đứng chấp tay, nhàn nhạt nói.

"Tôn thần xin mời bần đạo đến đây phương thức, lại sao có thể khiến người ta tin cậy?" Cửu Quỷ Chân Nhân móc từ trong ngực ra không ít bình lon lon, đem bên trong nước thuốc hoặc là viên thuốc đổ vào trong miệng.

Những thuốc này thấy hiệu quả rất nhanh, Cửu Quỷ Chân Nhân sắc mặt đẹp dễ không ít, lúc này nhìn chăm chăm Phương Minh: "Tôn thần chính là vị kia Ngô Quốc Công dưới trướng, đến Kinh Châu tìm hiểu tin tức cũng có thể lý giải, chỉ là chẳng biết vì sao muốn cùng lão đạo làm khó dễ?"

Tâm thường Đạo Môn tuy rằng phụ trợ Tiềm Long, hận không thể quyết đấu sinh tử, nhưng ở bề ngoài thấy, như thường đạo hữu đạo hữu kêu, không tới nấp quan định luận một khắc, cũng sẽ không triệt để trở mặt, dù sao thiên cơ khó lường, ai cũng sẽ không biết được sau này biến hóa.

Như tự thân làm tuyệt, rồi lại cho đối thủ chạy trốn, thiên cơ biến hóa bên dưới, e sợ ngày khác liền đến phiên tự thân được cướp.

Như Phương Minh như vậy, không nói hai lời, liền tức động thủ, cũng thật sự là hiếm thấy.

"Vốn là các vì đó chủ, Bản Tôn cũng không đến nỗi như vậy , nhưng đáng tiếc người chi hành động, đại phạm vào kị húy, nhưng là không thể tha cho người!"

Phương Minh chậm đợi Cửu Quỷ Chân Nhân điều tức, nhưng là trả lời nói.

"Hành động?" Cửu Quỷ Chân Nhân biến sắc, "Ta phụ trợ Tiềm Long, gây nên trên hợp Thiên Đạo, không dám hơi có vượt qua, nơi nào có sai lầm?"

"Người dung túng Hung Quỷ hại người, chính là đạo trời không tha, không thể để người sống nữa!"

"Dung túng Hung Quỷ?" Cửu Quỷ Chân Nhân trong mắt quỷ bí vẻ lóe qua, "Chỉ có điều là Hung Quỷ tự mình ra đi tìm đồ ăn, cùng lão đạo có quan hệ gì đâu?"

"Chuyện đến nước này, vẫn là chết cũng không hối cải, Bản Tôn sẽ giúp đỡ người!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 249: Động Huyền Phái

Phương Minh vẻ mặt lãnh khốc, lật bàn tay một cái, Thành Hoàng ấn vàng hiện lên.

"Phiên Thiên Ấn!"

Kim khí quét ngang, mang theo cự sơn ép trứng tư thế, ầm ầm nện xuống! ! !

Phiên Thiên Ấn chính là Phương Minh tự lên cấp bên trong ngộ ra Thần Đạo thảo phạt thần thông, phối hợp Thành Hoàng ấn vàng, uy lực càng là hùng vĩ vô cùng!

Ở Cửu Quỷ Chân Nhân không dám tin tưởng trong ánh mắt, Quỷ Vương phù bị một đòn mà hội, ánh sáng tản ra.

Ấn vàng mang theo còn lại uy năng, nện ở Cửu Quỷ Chân Nhân trên người, đem hấn đánh bay thật xa, giữa không trung liên máu tươi phun mạnh, tung xuống mưa máu.

Này vẫn là Phương Minh để lại mấy phần lực, bằng không này Cửu Quỷ Chân Nhân chỉ có lập thành thịt băm phần!

Kim quang lóe lên, Phương Minh xuất hiện ở Cửu Quỷ Chân Nhân trước mặt.

"Người. . ." Cửu Quỷ Chân Nhân miễn cưỡng giơ tay lên, rồi lại rất nhanh hạ xuống, đã là hơi thở mong manh.

Vốn là sau một chốc, hẳn liền có thể hoàn toàn khôi phục, cũng chuẩn bị kỹ càng pháp thuật bỏ chạy, mà bây giờ ở Phương Minh cái thể thần uy bên dưới, hết thảy âm mưu tính toán, còn chưa sử dụng, liền đã chết trẻ.

"Được rồi! Kỳ thực Bản Tôn lừa người, Bản Tôn muốn đối phó người, chủ yếu vẫn là muốn biết được Chu Vũ nội tình, còn có Động Huyền Phái sơn môn vị trí!"

Nhìn Cửu Quỷ Chân Nhân hai mắt trắng dã, Phương Minh trên mặt hiện ra bốn cột vẽ, đột nhiên nói.

"Phốc! ! !"

Nghe thấy lời ấy, Cửu Quỷ Chân Nhân triệt để không chống đỡ được, lại phun ra ngụm máu lớn, triệt để ngất đi.

"Hôn mê vừa vặn, thuận tiện Bản Tôn ra tay!"

Phương Minh lăm bầm lâu bầu, sắc mặt một thoáng trở nên lạnh lùng cực điểm, đưa tay đặt ở Cửu Quỷ Chân Nhân đỉnh đầu, đã là vận lên sừ hồn thần thông!

Sừ hồn thần thông tên như ý nghĩa, có thể được đối phương sinh hồn ký ức , nhưng đáng tiếc một khi triển khai. Tất nhiên tổn thương đối phương thần hồn, nhẹ thì bệnh nặng mấy ngày. Tinh thần đại ra, nặng thì trực tiếp biến thành ngớ ngẩn!

Bởi vì làm đất trời oán giận. Nay thần thông tự đắc tự Mục Thanh ký ức tới nay, thiện chúc lần đầu vận dụng.

"Sắc!"

Phương Minh uống, trong mắt biến thành màu vàng óng, chỉ ở trung tâm có một tia thanh ý.

Quý dị chính là, theo Phương Minh thi pháp, chính đang hôn mê Cửu Quỷ Chân Nhân cũng là hai mắt mở, hóa thành màu vàng óng.

Khoảng chừng quá thời gian một chén trà, Phương Minh mới buông tay ra, Cửu Quỷ Chân Nhân mắt nhắm lại. Kế tục rơi vào hôn mê ở trong, chỉ là khí tức càng thêm yếu ớt, hầu như kề bên bình giải.

"Người này chính là cứu lại, cũng là phế nhân một cái rồi!"

Cửu Quỷ chính là Chân Nhân, vì đột phá thần hồn ý thức, đã là đại nhọc lòng thần, lại là phe địch, vì thăm dò càng nhiều tin tức, Phương Minh sao lãng tổn sức bảo đảm hãn sinh hồn. Một đường cường đánh ngành công, biến ý thức cỡ nào yêu kiều? Trải qua kiếp nạn này qua đi, Cửu Quỷ Chân Nhân không có lập tức hồn phi phách tán, đã là may mắn.

Lúc này thần trí mất hết. Chính là cứu sống lại, cũng là phế nhân.

"Không muốn người này càng như vậy phát điên, vừa có này khó. Cũng là nên được!" Phương Minh thấy Cửu Quỷ Chân Nhân ký ức sau, nhưng là tự nói nói.

Theo hãn giải. Đây Cửu Quỷ Chân Nhân tuy rằng xuất từ Động Huyền Phái, nhưng là khác đến chân truyền. Sở học cùng lúc trước Cửu U Môn đại có quan hệ, nhiều là dưỡng quý luyện quý thuật.

Phương pháp này nhiều thương thiên hòa, Cửu U Môn các đời tổ tiên, có bao nhiêu được trời phạt mà người chết.

Này Cửu Quỷ Chân Nhân cũng là như thế, tuy rằng thành danh rất sớm, hung uy trác, nhưng cũng bị oan nghiệt khí quần quanh người, không thể không nương nhờ vào Tiềm Long, thu được long khí che chở, mà không

phải như cái khác Chân Nhân như vậy, có thể Lã Vọng buông cần, chỉ là phái ra đệ tử thử nghiệm.

"Từ Cửu Quỷ Chân Nhân trong ký ức, đúng là đến không ít bí ẩn, còn có Động Huyền Phái sơn môn vị trí, đại thiện!"

Phương Minh suy nghĩ một chút, vẫn là mang theo Cửu Quỷ Chân Nhân, hướng về Động Huyền Phái sơn môn mà đi.

Cho tới cái kia khách sạn ngày mai phát hiện một khách hàng mất tích, còn có phủ đô đốc bên trong Cửu Quỷ Chân Nhân đột nhiên biến mất việc, nhưng là không nghĩ nhiều nữa.

Dù sao Phương Minh chưa lưu lại dấu vết nào, chính là mời quái tượng cao nhân, cũng không tra được trên đầu hãn.

Hồi tưởng lại lần này Giang Lăng hành trình, đúng là đoạt được rất dồi dào.

Lần này hãn phái ra giáp vàng thần tướng lòng bắt Cửu Quỷ Chân Nhân, chính mình cũng không nhàn rỗi, đem phủ đô đốc ngoại trừ Chu Vũ vị trí bên ngoài đều cưỡng toàn bộ, cũng đến không ít tin tức, đối với Kinh Châu đại thế, đã là hiểu rõ với tâm.

Vân Tùng Huyện chính là Kinh Châu một chỗ thiên thù tiểu huyện, sản vật không phong, cũng không tính được địa linh nhân kiệt, nhưng hiếm thấy không vào Kinh Châu các thế lực lớn chi nhãn, chiến loạn rất ít, xem như là một chỗ thế ngoại đào nguyên.

Mà Động Huyền Phái sơn môn, liền ẩn giấu ở đây.

Vân Tùng bên trong huyện thành có một chỗ đạo quan, cũng không biết là khi nào kiến, nhưng có chút linh nghiệm, đặc biệt là trong đó lão

đạo, sẽ chút y thuật, có lúc còn miễn phí tặng y thi được, rất là đạt được chút thiện tên, hương hỏa cũng là không sai.

Mà lúc này Phương Minh, chính là đứng sững ở toà này cổ điển đạo quan trước.

"Vân Tùng Quan?" Phương Minh nhìn tấm biển trên đại tự, không khỏi bật cười: "Vốn tưởng rằng Bạch Vân Quan sơn môn chính là độc đáo, không muốn này Động Huyền Phái càng thêm vào hơn ý tứ, dĩ nhiên trực tiếp đem sơn môn nấp trong huyện trong thành, vậy cũng là đại mơ hồ với thị sao?"

Không lại dừng lại, đẩy cửa vào.

"Khách hành hương từ nơi nào đến?" Đi vào, liền thấy một cái lão đạo đứng ở một bên, làm như chờ đợi đã lâu.

"Từ Ngô Châu đến!" Phương Minh khẽ mỉm cười.

"Quý khách đường xa mà đến, kính xin đi vào dâng trà!" Lão đạo đánh cái chấp tay, hành lễ nói.

"Đa tạ!" Phương Minh một chữ quý như vàng, theo lão đạo mặt sau.

Lão đạo đi lại phiêu phiêu, dẫn Phương Minh về phía sau viện mà đi, đi ngang qua chính điện trước, Phương Minh hướng vào phía trong liếc mắt một cái, chỉ thấy cung phụng một cái lư hương, cũng không biết đúng hay không Động Huyền Phái số mệnh chí bảo.

Lúc này thiên hơi sáng, canh giờ còn sớm, trong đạo quan ngoại trừ mấy cái quét sạch đạo đồng ở ngoài lại không những người khác, bốn phía ngoại trừ cái chổi tha thanh âm ở ngoài, yên tĩnh không hề có một tiếng động, tràn ngập hài hòa an bình khí tức.

Lão đạo thẳng đem Phương Minh dẫn đến hậu hoa viên, nơi này đủ loại cây đào, chạc cây ngang dọc, hầu như khó có thể cất bước.

Càng đi bên trong đi, càng là như vậy.

Nếu là phổ thông khách hành hương, tự nhiên đến đó liền dừng bước, lão đạo nhưng dẫn Phương Minh hướng về nơi càng sâu bước đi. Phương Minh tựa hồ trở lại chính mình, hào không kinh ngạc, cũng đi theo vào.

Ở giữa nhất một bên, nhưng là ba chỗ nhà tranh, cùng cây đào hầu như sinh trưởng cùng nhau, thấp bé ngắn nhỏ, lão đà lão đảo, rất là rách nát.

"Quý khách xin mời!" Lão đạo phát một cái vân tự, nhưng trước tiên khom người tiến vào.

Phương Minh lúc này sắc mặt mới có chút biến hóa, quan sát tỉ mỉ này nhà tranh một hồi, mới đạp bước đi vào.

Ở tiến vào trong nháy mắt, một luồng đột phá xa lạ cảm giác, liền nổi lên.

Cảm giác này rất là quen thuộc, Phương Minh Thành Hoàng Pháp Vực, mỗi lần tiến vào, cũng là cái cảm giác này.

"Đây là. . . Pháp giới cách vực lực lượng!" Phương Minh trong lòng tự nói.

Động Huyền khai phái tổ sư, ở Tu Di Giới Tử trên có cực cao thiên phú, dĩ nhiên kiến tạo một chỗ người vì là Pháp Vực đi ra, càng có thể chứa đựng người sống! Diệu dụng vô cùng!

Vào mắt, nhưng là một chỗ cực kỳ quảng đại đại diện, bốn phía mỗi người có chín cái thô to vân trụ chống đỡ, không trung còn trôi nổi đậm bạc sương trắng, mang theo mùi thơm thoang thoang.

"Linh khí hội tụ, lại hóa thành sương trắng, cái này cần bao nhiêu linh mạch? Đây hoàn cảnh, phạm nhân ở đây có thể ích thọ duyên niên, người tu đạo càng là tiến triển cực nhanh!"

"Cung nghênh Thành Hoàng pháp giá!"

Phương Minh vào địa phương, chính là cửa chính vị trí, lúc này hai bên lập đạo đồng, đều là hành lễ nói.

Phía trước nhất, lão đạo thay quần áo khác, tuy rằng cũng là đạo bào, nhưng thêu chín ngày tháng chín, đại khí phi phạm, lúc này mặt mỉm cười: "Thành Hoàng pháp giá Động Huyền sơn môn, thật là rồng đến nhà tôm! Bần đạo Động Huyền Tử có lễ rồi!"

"Nguyên lai người chính là Động Huyền Chân Nhân!" Phương Minh nói, trên mặt nhưng liền một chút kinh ngạc tâm ý đều không có.

"Ta Động Huyền tổ quy, các đời kế nhiệm chương giáo, đều lấy Động Huyền làm hiệu!" Tựa hồ là sợ Phương Minh không rõ, Động Huyền Chân Nhân giải thích nói.

"Đến! Còn xin mời ngồi!" Lại sẽ Phương Minh xin mời ngồi vị.

"Quý phái nháo bên trong lấy tĩnh, muốn nổi bật a! Đây tự mở một giới thuật, càng là làm người ta nhìn mà than thở!"

Phương Minh sau khi ngồi xuống, không đợi Động Huyền thật người nói chuyện, liền tự than thở phải nói.

Nghe được lời ấy, Động Huyền Chân Nhân nhưng là cười khổ: "Chỉ là tiểu kỹ, mượn huyền não nơi, tránh né thế tục người! Lại có thể nào nhập Phương gia Pháp Nhân?"

"Này tự mở một giới thuật, cũng là thiếu hụt rất nhiều, không chỉ có tiêu hao quá lớn, càng là hư không bất ổn, pháp sư trở lên tu vi, chỉ cần hơi vừa động thủ, liền có thể đánh vỡ!"

"Này mấy gian đại điện, cũng chỉ có ở chương môn truyền thừa, hoặc là có chuyện quan trọng khác thời gian, mới sẽ mở ra. Hôm nay trên là hai mươi năm qua lần đầu bắt đầu dùng."

Làm như sợ Phương Minh thấy hơi tiền nổi máu tham, Động Huyền Chân Nhân mau mau nói, lại điểm ra này biên giới mấy chỗ khuyết điểm.

"Ngay cả như vậy, cũng là vô cùng ghê gớm rồi!"

Phương Minh thờ dài nói.

Muốn ở dương thế mở ra biên giới, đồng thời chứa đựng người sống tiến vào, điều này cần pháp lực trước tiên không nói, chỉ là đối với đại đạo lý giải, liền còn ở hắc lúc này bên trên, Phương Minh âm thầm đánh giá đại điện bố cảnh, đối với ngàn năm trước Động Huyền Chân Nhân, không khỏi nổi lên mấy phần ý kính nể.

"Ha ha. . . Quý khách kính xin dùng trà!"

Lúc này một cái môi hồng răng trắng, đạo đồng dáng dấp đồng tử, liền đoan cái trước khay, đem chén trà cùng mấy cái đĩa nhỏ đặt ở Phương Minh cùng Động Huyền trước mặt.

Trong chén liêu lĩnh nhàn nhạt lá trà mùi thơm, thanh u sâu xa.

Mà đĩa nhỏ bên trong chỉ bày mấy viên táo đỏ những vật này, nhìn có chút khó coi.

Phương Minh tự không phải như thế nông cạn người, hướng chi, từ những này quả vật bên trong, hẳn cảm nhận được tinh khiết thiên địa linh

khí.

"Đây là. . . Linh quả?"

Phương Minh niêm lên một viên quả táo, ngửi khí có chút không xác định hỏi.

Này thế tự nhiên cũng có linh thực, Phương Minh còn từ Sơn Việt Ác Quỷ nơi đạt được một cây, có thể tiêu mất oán khí, rất là thần quái.

Nhưng điều này có thể dùng ăn, còn mang theo dày đặc thiên địa linh khí sơ quả, cũng thật là hiếm thấy, chỉ ít Bạch Vân Quan bên trong sẽ không có.

"Tôn thần nhãn lực phi phạm, này chính là bản môn một vị tiền bối, bỏ ra bốn mươi năm tâm huyết, mới bồi dưỡng được đến linh thực, tuy đối với ta các loại đã không tác dụng lớn, nhưng cho tiểu bối đặt móng, nhưng là vô cùng tốt!"

"Không sai!" Phương Minh há mồm một cắn, chợt cảm thấy một luồng tinh khiết linh khí bốc lên, tư vị càng là ngon, không khỏi tán thưởng nói: "Bản Tôn cũng coi như kiến thức rộng rãi, nhưng này linh táo, vẫn là vẫn còn chúc lần đầu nhìn thấy, quý môn thật là nhân tài xuất hiện lớp lớp!"

"Tôn thần quá khen rồi!" Nhìn Phương Minh dường như dương thế bên trong người như thế ăn uống, Động Huyền Chân Nhân hơi thay đổi sắc mặt, lập tức khôi phục bình thường.

Chỉ là những trong lòng nhắc lên sóng lớn sóng biển, "Thành Hoàng này Thần linh, hẳn là chính là âm linh thành thần, dù như thế nào biến ảo thân thể, bản chất vẫn là âm tính, làm sao hiện tại như cùng sống người cũng tự?"

Hắn sai người bưng lên linh trà linh quả, ngoại trừ chiêu đãi quý khách ở ngoài, còn có nhân cơ hội thăm dò tâm ý, mà hiện tại kết quả, nhưng là đại ra bất ngờ.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 250: Thịnh Cầu

Tâm tư nhanh quay ngược trở lại, đối Phương Minh thực lực một lần nữa phỏng chừng sau, Động Huyền Chân Nhân lúc này mới hỏi: "Tôn thần đi tới Động Huyền sơn môn mà đến, xin hỏi có gì chỉ giáo?"

"Chỉ giáo không dám làm, bất quá đạo trưởng nếu có thể chuẩn bị sẵn sàng, tự nhiên có báo trước, có thể hay không vì là tại hạ giải thích nghi hoặc?" Phương Minh hỏi ngược lại.

"Bản đạo này mạch bí truyền, có một môn Tiên Thiên thần quái, hôm nay tâm huyết dâng trào, biết có quý khách sẽ tới, chỉ là dù như thế nào cũng không tính ra khách mời thân phận, chỉ có thể mở ra tổ sư cung điện, chuẩn bị sẵn sàng, không nghĩ tới chính là Thành Hoàng đến đây!"

Động Huyền Chân Nhân một vuốt chòm râu, giải thích nói.

"Tiên Thiên thần quái sao?"

Phương Minh hiểu rõ, này thế bên trong Đạo Môn, có bao nhiêu bói toán thần toán loại hình truyền thừa, trong đó đa số đối với hắc đều là vô dụng, cái này Tiên Thiên thần quái, có thể đến ra cơ bản tin tức, đã rất đáng gờm.

"Bản Tôn lần này đến đây, một là Động Huyền Phái thân là Kinh Châu Đạo Môn đứng đầu, đặc biệt trước đến bái phỏng, thứ hai chính là ở dọc

đường gặp vài món thảm sự, không thể không tới nói cùng Tông chủ biết được. . ."

Phương Minh vẻ mặt chuyển thành trịnh trọng.

"Ồ? Thảm sự?" Động Huyền Chân Nhân trên mặt cả kinh, lập tức tựa hồ nghĩ tới điều gì: "Chẳng lẽ là. . ."

Sầm mặt lại, "Các người đều xuống!" Nhưng là bắt đầu thanh trảng.

"Tuân mệnh!" Hai bên đứng sừng sững đạo nhân và hầu hạ đồng tử đều là lui ra, trong chốc lát, toàn bộ bên trong đại sảnh trống rỗng, chỉ còn dư lại Động Huyền cùng Phương Minh hai người.

"Lúc này đã không người ngoài, cung điện này lại có ngăn cách khả năng, tôn thần có chuyện mời nói!"

Động Huyền Chân Nhân xua tan đệ tử sau, nhưng là nhìn Phương Minh, trong ánh mắt, liền có một ít không tên ý vị.

"Là như vậy, Bản Tôn tự Giang Hạ mà đến, đi qua Hắc Phong Lâm chờ, càng bất ngờ phát hiện. . ."

Phương Minh cũng không khách khí, liền đem Giang Lăng chu vi cô hồn dã quỷ quấy phá việc êm tai nói.

"Này! Oan nghiệt! Oan nghiệt a! ! !" Động Huyền Chân Nhân thở dài: "Tôn thần nói, bản đạo đã biết được, chỉ là này liên quan đến ta phái bí ẩn. E sợ không thể cho biết, bất quá kính xin tôn thần yên tâm, sau ba ngày tất cho tôn thần một cái thoả mãn trả lời chắc chắn! Cũng là cho vô tội sinh linh một câu trả lời thỏa đáng!"

Nói lời này thì, Động Huyền sắc mặt đỏ chót, lông mày nhếch lên, hiển nhiên đã là giận dữ!

"Cho Bản Tôn một cái trả lời chắc chắn?" Phương Minh lặp lại lời nói. Đột nổ nụ cười: "Xem ra đạo trưởng là chuẩn bị thanh lý môn hộ, bất quá này không cần phải!"

"Vì sao?" Động Huyền nhìn chăm chăm Phương Minh bóng người, Cửu Quỷ Chân Nhân cũng là xuất từ Động Huyền Phái, làm ra chuyện như thế đến, cũng sẽ nguy hại môn phái số mệnh. Lại là sư tình nghĩa huynh đệ, đều không cho phép.

Lại nói, Động Huyền Chân Nhân cùng Cửu Quỷ Chân Nhân trong lúc đó quan hệ, cũng không bằng ở bề ngoài như vậy được, mượn cơ hội làm khó dễ, cũng chưa biết chừng.

"Tông chủ mời xem!"

Phương Minh tự ống tay lấy ra một viên kim hoàn, quăng trên mặt đất.

Ầm! ! ! Kim hoàn tiếp xúc được mặt đất, phát sinh tiếng vang trầm trầm. Tùy theo kim quang toả sáng.

Đợi đến ánh sáng tản đi, trên đất bằng có thêm một bóng người, nửa năm. Hô hấp yếu ớt, hầu như chính là cái người chết!

Người này ăn mặc huyền hắc đạo bào, mặt trên thêu mấy con Ác Quỷ Pháp tướng, rất là dữ tợn khủng bố.

"Đây là. . . Cửu Quỷ sư đệ!" Động Huyền Chân Nhân thất thanh nói, thân thể đứng lên, trong mắt con người co lại thành to bằng lỗ kim.

"Bản Tôn dạ tham đại đô đốc phủ. Phát hiện này kiêu tể luyện Hung Quỷ, thu thập đồ ăn. Làm hại trong thôn làm ác, ra tay đem hãm bắt. Tông chủ ngộ quái!"

Tự Cửu Quỷ trong ký ức, Phương Minh biết được Động Huyền Phái không ít bí ẩn, đặc biệt hai vị Chân Nhân trong lúc đó thuộc về mạch khác, vẫn minh tranh ám đấu, mới không có sợ hãi mà đem Cửu Quỷ thả ra.

Này một là lấy lòng, hai chính là uy hiếp. Dù sao Phương Minh liên Cửu Quỷ đều có thể bắt, cái kia nhiều hơn nữa thêm một cái Động Huyền, cũng không phải việc khó gì.

Quả nhiên, Động Huyền Chân Nhân tiến lên dò xét dưới Cửu Quỷ cánh tay, tự ở quan sát mạch bác, lập tức lắc đầu.

"Trong cơ thể kinh mạch đều đoạn, cũng vẫn có biện pháp, bất quá biến ý thức cùng Thiên môn đều là tổn thất lớn, nhưng là không còn cách xoay chuyển đất trời rồi!"

Loại thương thế này, đã là tình thế chắc chắn phải chết, coi như tiêu tốn đại đánh đổi, thêm vào một điểm may mắn cứu sống, cũng là kẻ tàn phế, nếu là chết rồi, thành quỷ đều là ngơ ngơ ngác ngác, dường như ngơ ngẩn, thủ đoạn này, có thể nói khốc liệt! ! !

Nhìn về phía Phương Minh trong ánh mắt, liền có thêm không nói ra được kiêng kỵ tâm ý.

"Cửu Quỷ pháp lực cao cường, thần thông quỷ bí, có thể ngự sử Ác Quỷ, Bản Tôn nhất thời thất thủ đem hân trọng thương, mong rằng Tông chủ chớ trách!"

Tuy rằng Động Huyền cùng Cửu Quỷ lén lút hận không thể một mất một còn, ở bề ngoài, Cửu Quỷ Chân Nhân vẫn là Động Huyền Phái Chân Nhân lão tổ, Động Huyền thân là chương môn, đương nhiên phải vì đó trọng thương việc thảo cái bàn giao.

"Pháp thuật cuộc chiến, vốn là hung hiểm dị thường, Cửu Quỷ lại có lỗi trước, nhưng phải trách không đặc đạo hữu!"

Động Huyền Chân Nhân không biết nghĩ đến chút gì, sắc mặt chuyển thành bình tĩnh, ngồi xuống nói.

"Kỳ thực ta động Huyền Đạo môn, chia làm nam bắc hai mạch, lão đạo bên này là bắc mạch, chủ tu đại đạo thần thông, có thể vọng khí mây, thức mệnh trời, thiện bo bo giữ mình, ích thọ duyên niên. . . Mà Cửu Quỷ sư đệ tương ứng nam mạch, chính là chủ tu sát phạt chi đạo, càng nhận được Cửu U Môn điển tịch ảnh hưởng, đa dụng quỷ loại, vì thế cướp đoạt đồ ăn, làm đất trời oán giận, thậm chí liên lụy đến môn phái, bản đạo nhiều lần khuyên giới, sư đệ đều là không nghe, thậm chí khư khư cố chấp, mượn long khí yểm hộ làm hại càng dữ dội hơn, cuối cùng tội ác đầy trời, nhưng cũng là có tội thì phải chịu. . ."

Động Huyền sau khi ngồi xuống, nhưng là nói tới Động Huyền Phái trong môn phái bí ẩn đến.

Loại này người trong nhà đấu tranh nội bộ tình huống, tự nhiên chính là đại gièm pha, chính là thân cận nhất đạo phái cũng chỉ là mơ hồ nhìn ra vết tích, chưa từng xác thực nghe nói, mà hiện tại Động Huyền Chân Nhân nhưng đến nơi đến chốn như thế nói thẳng ra, cũng làm cho Phương Minh có chút ngoài ý muốn.

Tuy rằng Động Huyền Chân Nhân nói, Phương Minh trước liền từ Cửu Quỷ Chân Nhân trong óc sưu hồn mà, không đúng vậy sẽ không nghênh ngang trên đất môn, nhưng đương sự người tự bạo gia ngôn, lại làm cho hẩn hơi kinh ngạc.

Không khỏi nói: "Đây là quý phái bí ẩn, Chân Nhân vì sao toàn bộ bê ra? Không sợ tại hạ tiết lộ ra ngoài sao?"

"Việc này chỉ cần năm tháng cửu viễn chút Đạo Môn thế gia, đều là biết được, có nói hay không đều là vô dụng!" Động Huyền Chân Nhân cười khổ nói.

Nhưng có thể chia sẻ bí ẩn, lẫn nhau liền nhiều hơn mấy phần thân cận, này e sợ cũng là một trong những mục đích.

Phương Minh âm thầm nghĩ, lập tức hơi nghi hoặc một chút, động này Huyền Chân người tựa hồ quá mức mềm yếu, thậm chí hạ mình lấy lòng, ý muốn như thế nào?

Cũng không đáp lời, yên lặng uống trà dùng điểm, chờ đợi Động Huyền đoạn sau.

Bên trong cung điện trăm mặc chốc lát, cuối cùng vẫn là Động Huyền Chân Nhân mở miệng, nói tới nhưng không phải Cửu Quỷ một mạch việc: "Tôn thần có thể từng gặp mười mấy năm trước thiên hàng hắc nhật chi tượng?"

Ở Tống Ngọc đầu thai trước, thì có thiên hàng dị tượng, hắc nhật rơi vào đất Thực, đây là Quỷ Vương chuyển thế dấu hiệu!

Này dị tượng hùng vĩ, toàn bộ thiên hạ Luyện Khí sĩ cũng có thể thấy, càng gặp Tống Ngọc chuẩn bị vào đời Tranh Long, càng thêm dẫn tới Phương Minh coi trọng.

Lúc này cũng không chậm trễ: "Tự nhiên biết rõ, đây là Phong Đô Quỷ Vương chuyển thế chi tượng! Mỗi khi gặp thời loạn lạc, đều có yêu tà đi ra quấy phá, chỉ là lần này ra cái con to! Khả khả. . . Ý chí không nhỏ a!"

"Tôn thần nói tới thật là, này Phong Đô Quỷ Vương ngang dọc trăm năm, hiếm có địch thủ, dưới trướng quỷ quân càng là hùng vĩ vô cùng, cánh chim đông đảo, liền ngay cả vợ cả, cũng là Quỷ Vương tu vi, hung hăng ngông cuồng tự đại! Bây giờ vào đời chứng đạo, thiên hạ gặp nạn a!"

Động Huyền Chân Nhân thở dài nói, Đạo Môn truyền thừa quá ngàn năm, điển tịch đông đảo, đối với Phong Đô Quỷ Vương hành động cũng có dự liệu. Thậm chí còn mang vào Phương Minh không biết tin tức.

"Cái gì? Phong Đô Quý Vương chi thê, cũng là Quý Vương tu vi?"
Điểm ấy Phương Minh vẫn đúng là không rõ ràng, hẳn đối với đất Thục tin tức, vẫn là đến từ thủ hạ, không thể tự mình đi tới điều tra, tự nhiên có sơ hở.

Hắn chuyến này ngoại trừ ở Kinh Châu du lịch, càng muốn từ Kiếm các một đường đi tới đất Thục, đánh thăm dò hư thực, Phong Đô cũng là tất đi nơi, tình báo này làm đến rất là đúng lúc.

Bằng không, hai cái Quý Vương liên thủ, càng có long khí quân khí giúp đỡ, không làm được hiện tại Phương Minh còn muốn ăn cái thiệt nhỏ.

"Ha ha. . . Cái kia Quý Vương chính là Phong Đô kiếp trước thê tử, đồ thành sau cũng là đi theo tự sát, hóa thân thành quý, tới hiện tại, cũng là Quý Vương cấp độ! Phong Đô hung danh quá thịnh, dẫn đến nữ tử này không có tiếng tăm gì!"

Động Huyền giải thích nói. Vừa tựa hồ đối với này cường cường trung trinh nữ tử, có chút tiếc hận.

"Thụ giáo rồi!" Phương Minh sắc mặt trầm trọng, cũng rất cục biết được vì sao Phong Đô Quý Vương có thể tiêu dao đến nay, thậm chí vào đời Tranh Long, không sợ phía sau căn cơ bị hao tổn.

Nhưng nguyên lai sào huyệt bên trong còn cất giấu cái Quý Vương, hai cái Quý Vương liên thủ, lại có quân khí giúp đỡ tình huống dưới, coi như đặt ở Ngô Châu, Bạch Vân Quan cũng tất là sợ ném chuột vỡ đồ.

Này niệm một tháng, trong lòng chính là hơi động.

"Đạo hữu nói về việc này, chẳng lẽ Thục trung có dị động?" Phương Minh suy đoán hỏi.

"Không sai! Bần đạo hôm qua thu đến đất Thục vân bên trong tiên tử phi hạc đưa thư, mới hiểu được cái kia Phong Đô Quỷ Vương chuyển thế, cũng chính là Thạch Vương Thạch Long Kiệt, ở ba ngày trước rơi xuống Diệt Đạo Lệnh, thế phải giết hết Thục trung Đạo Môn, ở Thục trung Tiềm Long bị chém, long khí tận vì là Thạch Long Kiệt đoạt được tình huống dưới, càng là không thể ngăn chặn, Thục trung Đạo Môn nghênh đón hạo kiếp a!"

"Vân bên trong tiên tử cùng lão đạo có giao tình, thiên hạ Đạo Môn lại vốn là một nhà, nài gọi thư cầu viện, bần đạo tự nhiên liều mình cứu giúp, nhưng đáng tiếc lão đạo sở học, đều là dưỡng sinh luyện khí chi đạo, giết nhau phạt thuật không lắm hiểu rõ, chính trong lúc cấp thiết, tôn thần liền đến đây báai sơn, không phải là trời cao muốn mượn tôn thần tay, giải thoát Thục trung Đạo Môn chi kiếp nạn sao?"

Phương Minh vẻ mặt lãnh đạm, tựa hồ đối với Đạo Môn máu chảy thành sông không để ý chút nào, Động Huyền trong lòng thở dài, biết được vị này đem ngô tán tu diệt hơn nửa Thành Hoàng Thần chi cũng là tâm lạnh như thiết hạng người, không thấy khá nơi, chỉ sợ sẽ không ra tay, liền còn nói: "Như tôn thần nguyện hướng về, bất luận kết quả làm sao, Động Huyền Phái đều nguyện quy phụ Ngô Quốc Công! Vì đó ra roi!"

"Này ngược lại là ra ngoài Bản Tôn dự liệu!" Phương Minh rất hứng thú mà nhìn Động Huyền Chân Nhân, "Động Huyền Phái chính là Kinh Châu đại phái, vì sao không ủng hộ Tiềm Long Chu Vũ, ngược người ngoài đây?"

"Kinh Châu Tiềm Long khí tuy thịnh, nhưng không được thiên thời, vì đó làm sao? Lại nói, lần này giúp đỡ Chu Vũ hạng người, nhiều là xuất từ nam mạch, cùng ta bắc mạch không quan hệ!"

Động Huyền thật trong mắt người lạnh giọng lóe lên, nhàn nhạt nói.

Đây chính là phải đem nam mạch đệ tử toàn bộ bỏ qua, ở Cửu Quỷ Chân Nhân bỏ mình tình huống dưới, không có Chân Nhân đến trấn áp phản phệ, tiếp nhận thiên kiếp, ngày đó khiến sẽ gánh vác đến nam mạch dưới đáy đệ tử trên người, có một cái toán một cái, toàn bộ không chạy, Chu Vũ binh thất bại nhậ, chính là nam mạch diệt hết thời gian!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 251: Hắc Lư

"Tôn thần nghĩ như thế nào?"

Động Huyền Chân Nhân hỏi Phương Minh thái độ.

"Người Động Huyền Phái nguyện quy phụ minh chủ, tự nhiên là vô cùng tốt, Ngô Quốc Công tự có ban thưởng. . ." Phương Minh ngẩng đầu lên, lắc lắc ngón tay.

"Đáng tiếc, Bản Tôn không nhìn thấy Tông chủ thành ý a!"

"Thành ý?" Động Huyền Chân Nhân trên mặt cứng đờ, "Kính xin tôn thần thẳng thắn!"

"Quan phía nam đại thế, Thạch Long Kiệt chính là Quỷ Vương, Chu Vũ tuy rằng nhất thời khoe oai, nhưng cũng không sánh bằng Ngô Châu Tổng Ngọc, còn Tương Dương phòng giữ Long thành, cái kia càng không cần phải nói, người Động Huyền Phái nếu là nường nhờ vào Chu Vũ, theo Ngô Quốc Công Tổng Ngọc thảo phạt Kinh Châu, cũng chỉ có một đường chết mà thôi, không nường nhờ vào Ngô Quốc Công, lẽ nào đi đầu quân Thạch Long Kiệt cái kia Quỷ Vương sao?"

Lượn phía nam ba thế lực lớn, hiện tại xác thực là Tổng Ngọc xa xa dẫn trước, Thạch Long Kiệt sau đó, mà Chu Vũ cuối cùng.

Còn có một chút tiểu chư hầu, những địa phương khác phòng giữ, hoàn toàn không ra thể thống gì, hầu như có thể không nhìn.

Mà ở trong này, Thạch Long Kiệt chính là Quỷ Vương chuyển thế, trời sinh liền cùng Đạo Môn không đúng lắm, càng là phát sinh "Diệt Đạo Lệnh", thế phải giết hết đất Thục Đạo Môn.

Động Huyền Chân Nhân lại không phải người ngu, sao nường nhờ vào.

Chu Vũ chính là sinh trưởng ở địa phương Kinh Châu người, đến Kinh Châu long khí, vốn là chính là ứng cử viên phù hợp nhất.

Đáng tiếc trước mấy trận đại chiến, tốn thời gian thật lâu, làm lỡ thiên thời, nhiều nhất thành tựu Giao Long, hưng nhất thời chi phong vũ, không có thể dài lâu!

Tính toán đâu ra đấy, cũng cũng chỉ có một Tống Ngọc, bất luận thực lực vẫn là làm đều là minh chủ!

Động Huyền Phái muốn bán rẻ thân mình, tự nhiên có thể lý giải.

Cái khác thế gia loại hình, tuy rằng cũng thật tinh mắt độc đáo giả, lại bị đại thế mê hoặc, không thể nhận biết. Hoặc là thấy rõ, nhưng là thân bất do kỷ.

Động Huyền Chân Nhân tuy không thiện tranh đấu, nhưng tinh thông vọng khí thuật toán phương pháp, đã thấy rõ Đông Phương khí đại thịnh, che lại Kinh Châu cùng đất Thục số mệnh.

Lúc này liền nổi lên nường nhờ vào Tống Ngọc tâm ý.

Đây là tốt nhất việc. Phương Minh trong lòng đại hỉ, trên mặt nhưng là không chút biến sắc: "Chân Nhân mượn long khí tranh cướp lật đổ nam

mạch, sau đó chính là bắc mạch một nhà độc đại, này mượn đao kẻ sách quả thực là không sai!"

Cho tới cái gì đất Thục cầu viện, vốn là lý do, Phương Minh không có chút nào tin.

"Cái kia y tôn thần góc nhìn. Phải làm làm sao?" Động Huyền không chút biến sắc hỏi, chút nào đều không có mưu tính bị nhìn thấu xấu hổ.

Nếu còn đang giả bộ, Phương Minh cũng vui vẻ đến đem đất Thục Đạo Môn coi như nội khố, che giấu đón lấy giao dịch.

"Bản Tôn quan người Động Huyền Phái chi cách giới bí thuật, Tiên Thiên Thần Toán. Ảo diệu vô cùng, muốn mượn đọc một, hai, vọng Tông chủ ứng chuẩn!"

Phương Minh mỉm cười, nhưng là giờ công phu sử tử ngoạn.

"Người. . . Người. . . Người. . ." Phương Minh lời vừa ra khỏi miệng, Động Huyền Chân Nhân cũng không còn cách nào duy trì hình tượng, đột nhiên nhảy lên, hầu như là chỉ vào Phương Minh mũi mắg to: "Bản môn bí thuật truyền thừa ngàn năm, mỗi một điều đều là trải qua tổ tiên dốc hết tâm huyết sáng chế. Lại kinh hậu nhân không ngừng sửa chữa, chính là bí bên trong bí mật, tôn thần lại muốn một lần phải đi khác biệt. Hơi bị quá mức!"

Loại bí thuật này, tuy rằng còn không sánh được căn bản đạo điển, nhưng cũng là bí mà không truyền ra cất giấu, Phương Minh vừa đến đã phải đi khác biệt, có thể nào không cho Động Huyền giờ chân?

"Khác biệt không được, cũng chính là nói. Như thế liền có thể được rồi sao?" Phương Minh trên mặt mang theo mỉm cười, ở Động Huyền Chân Nhân nhìn tới. Lại tựa hồ như cùng Ác Quỷ không khác.

. . .

Sau nửa canh giờ, Phương Minh cáo từ rồi đi Động Huyền sơn môn.

Nghĩ Động Huyền Chân Nhân gặp quỷ giống như sắc mặt. Trên mặt hiện lên mỉm cười.

Hắn đem Cửu Quỷ Chân Nhân ở lại Động Huyền sơn môn bên trong, sau khi Động Huyền Chân Nhân làm sao đối phó hắn liền không lắm lưu ý, nghĩ đến kết cục sẽ không rất tốt chính là.

Mà Cửu Quỷ Phiến ngược lại không tệ pháp bảo, bị Phương Minh chụp xuống, đối với Động Huyền Chân Nhân liền nói đã đang đánh nhau bên trong hư hao, liền chín con quỷ tướng đều là không tồn, rước lấy lão đại oán thâm.

"Động Huyền Phái Tiên Thiên Thần Toán phương pháp, ở Đạo Môn bên trong đều là tiếng tăm lừng lẫy, chỉ ít có thể ở đồng loại pháp thuật bên trong xếp vào ba vị trí đầu, chiếm được đại đại bổ ích Bản Tôn!"

Phương Minh giơ tay lên trên một khối củ nát mai rùa tự đồ vật, trên mặt vẫn là hiện ra ý mừng.

Lần này Động Huyền Chân Nhân tuy rằng lúc bắt đầu mọi cách không muốn, nhưng đến cùng có việc cầu người, càng nguy hiểm hơn chính là, coi như nương nhờ vào Tổng Ngọc qua đi, Động Huyền Phái cũng đến ở Phương Minh thủ hạ sống qua, hắn tự có con đường tin tức, biết được Ngô Quốc Công đối với này thần cực kỳ tín nhiệm, hầu như có loại đem côi âm đại sự toàn bộ giao phó ý tứ.

Cái này cũng là xuất huyết bản lấy lòng!

Lần này song phương đạt thành thỏa thuận, Động Huyền Phái lấy nương nhờ vào Ngô Quốc Công Tổng Ngọc, dâng lên Tiên Thiên Thần Toán để đánh đổi, đổi lấy Phương Minh ra tay cứu viện đất Thục Đạo Môn.

Đương nhiên, ở bề ngoài là như vậy, trên thực tế, Động Huyền tự đắc Phương Minh khẳng định trả lời chắc chắn sau, liền nửa điểm hỏi đến đất Thục Đạo Môn sinh tử ý tứ đều không có, trực tiếp bế quan bào chế Cửu Quỷ Chân Nhân đi tới.

Đối ngoại, cũng không phải Động Huyền Chân Nhân khiếp sợ Phương Minh thâm uy, mà là vì đất Thục Đạo Môn tồn vong, mới ủy thân nương nhờ vào Tống Ngọc, lấy này đổi được Phương Minh ra tay.

Tuy rằng cái khác Đạo Môn cũng biết là chuyện gì xảy ra, nhưng có khối nội khối, rất nhiều chuyện bắt tay vào làm liền danh chính ngôn thuận không ít.

"Này mai rùa cũng là bất phàm, xem linh khí vết tích, hẳn là một con đại yêu lột xác, lại cũng cùng nhau đưa cho Bản Tôn, Động Huyền Chân Nhân dưới vốn liếng không ít. . ."

Phương Minh xoa xoa mai rùa trên vết rách, lẩm bẩm nói.

Này "Tiên Thiên Thần Toán", chính là Động Huyền tổ sư lấy từ xưa người thiêu xác bói toán phương pháp, hơn nữa hoa mai dịch số, tăng lên mà tới.

Môn phép thuật này tương tự tâm huyết dâng trào, có thể sớm biết được cát hung, xu cát tránh họa, tiêu tai giải nạn, diệu dụng vô cùng.

Động Huyền Phái truyền thừa lâu đời, nhiều dựa vào phương pháp này bo bo giữ mình.

"Bản Tôn đối với hẳn nó pháp tắc đều có trải qua, chỉ có này bói toán phương pháp, thực sự có chút thâm thúy tối nghĩa, khó có thể lý giải được, hiện tại có môn phép thuật này, khổ bỏ công sức, cũng không thường không thể tra tìm ảo diệu. . ."

Động Huyền Phái cách giới mở vực thuật, trên bản chất cùng Phương Minh Pháp Vực sinh thành chính là cùng lý, tự nhiên không quá để mắt.

Mà cái môn này Tiên Thiên Thần Toán, nhưng có thể bù đắp Phương Minh hiện nay không đủ, Phương Minh tự nhiên chọn cửa này pháp thuật.

"Tuy rằng Động Huyền ý tứ rất rõ ràng, Bản Tôn hơi hơi đến đất Thực đi dạo, cứu hai, ba điều tán tu cá nhỏ, ý tứ ý tứ liền đi qua , nhưng đáng tiếc Bản Tôn đối với Phong Đô rất có hứng thú, nguyên bản liền dự định một nhóm, nhưng là không thể như vậy lướt qua liền thôi!"

Bất tri bất giác, đã đi tới ngoài thành, Phương Minh đem mai rùa thu vào trong lòng, trong miệng hét dài một tiếng.

Leng keng Keng! ! ! Theo dễ nghe chuông đồng thanh, một con con lửa tát móng tiểu chạy tới, trên người bộ lông đen thui bóng loáng, mỗi chạy một bước, đều kéo trên cổ chuông đồng lay động, phát sinh dễ nghe tiếng vang.

Con lửa đến Phương Minh trước mặt, nhưng là mũi phun ra hai đạo bạch khí, phát sinh nhân loại lời nói tiếng.

"Người rốt cuộc muốn đem ta cầm chế đến khi nào?" Âm thanh trầm thấp, dường như sấm rền nổ vang.

"Gặp phải Bản Tôn, đến thành vật cười, chính là phúc của người chỉ! Tâm thường yêu thú, yêu cầu còn cầu không được đây!"

Phương Minh vỗ một cái con lửa đánh trường đầu, cười mắng nói.

"Ta chính là sơn quân, khiếu ngạo núi rừng, sao có thể làm người ra roi? Đặc biệt vẫn là vật cười?"

Con lừa găm thét lên, mở ra lừa miệng, tựa hồ muốn nuốt sống người ta!

Đáng tiếc tình cảnh này, đặt ở một con lừa trên người, sẽ chỉ làm người cười.

Con lừa rít gào chốc lát, nhưng thủy chung không dám nhào lên, cuối cùng dừng lại cử động, có chút bất đắc dĩ nói: "Chính là vật cười, cũng tốt xấu khôi phục ta bên ngoài, ta không muốn làm lừa, quá xấu rồi! !!"

"Ha ha ha! !!" Phương Minh cười to: "Bản Tôn như cười người bản thể xuất hành, còn không đem người qua đường hù chết, không có được hay không!"

Vươn mình lên con lừa, thét: "Còn không mau đi, muốn ăn roi sao?"

Nói đến roi thời gian, màu đen con lừa thân thể run lên, tựa hồ nhớ ra cái gì đó nghĩ lại mà kinh ký ức, không dám nói nữa, dạt ra bốn vó chạy vội lên, tốc độ nhanh chóng, vượt quá thể gian cái gọi là thiên lý mã vô số kể.

"Ta cùng người thương lượng được không? Liền cho ta biến trở về đến mà, làm con lừa quá khổ, đặc biệt những kia cỏ khô, ta ăn không quen!"

Tuy rằng kinh phong đập vào mặt, Phương Minh nhưng ở con lừa ngồi rất : gì ổn, liền vào lúc này, bên tai lại vang lên hắc lừa âm thanh, tuy rằng ở cấp tốc chạy băng băng, trên lưng lại dẫn theo cá nhân, nhưng đọc từng chữ rõ ràng, hiển nhiên còn có thừa lực!

"Con lừa không ăn cỏ, còn có thể ăn cái gì đây?" Phương Minh thản nhiên nói, trên mặt liền dẫn theo bốn cột tâm ý.

"Có thể ta không phải con lừa!" Dưới đáy vật cười không phục biện hộ.

"Trái qua Bản Tôn thần lực cải tạo, người hiện tại chính là một con thật trăm phần trăm con lừa!"

Phương Minh từ khi có thần lực màu xanh, có thể cải tạo vạn vật sau, liền muốn phải đem tự thân triệt để chuyển hóa, chỉ ít ở bề ngoài nhìn muốn cùng người phàm không khác.

Nhưng này liên quan đến thân thể, không dám thất lễ, liền tìm không ít tư liệu sống đến trước tiên làm thí nghiệm, tích lũy kinh nghiệm.

Dưới đây con này vật cười, hiển nhiên cũng là người bị hại một trong, bị tưới sống chuyển hóa thành đầu hắc lừa!

"Ta không phải lừa! Ta không phải lừa!" Hắc lừa liên tục nhắc tới.

Âm thanh linh tinh, nghe được Phương Minh đều có chút phiền chán, "Ồn ào!"

Theo tâm ý hơi động, hắc lừa trên cổ chuông đồng phát sinh ánh sáng, hắc lừa nhất thời như chỉ bị bóp lấy cái cổ con vịt, cũng lại không phát ra được thanh âm nào.

Thấy tình cảnh này, Phương Minh thoả mãn gật đầu, con này yêu vật, vẫn là hắc ở du lịch trên đường ngẫu nhiên gặp cầm lấy, quyền làm thay đi bộ.

Lại rơi xuống cấm chế, để điều khiển, chính là hắc lừa trên cổ chuông đồng.

Vỗ vỗ hắc lừa đầu to: "Bản Tôn đáp ứng người, chỉ cần người sau này để tâm làm việc, tự sẽ cho người một lần nữa hóa thành yêu thân!"

Lại có chút thần bí phải nói: "Nếu người có thể lập xuống đại công, Bản Tôn thậm chí có thể mang người yêu thân trực tiếp chuyển hóa thành

người! Phải hiểu, người thân thể đến thiên địa tạo hóa, ám hợp đại đạo, tu hành tiến triển cực nhanh! Đến lúc đó người vừa có nhân loại tu hành tốc độ, lại duy trì yêu thân thể lực tuổi thọ, nên nhiều hiểm thấy đại phúc?"

Quả nhiên, hắc lửa vừa nghe lời ấy, không khỏi chấn động toàn thân, quay đầu lại, đen nhánh lửa mắt trực nhìn chăm chăm Phương Minh, thật giống đang nói: "Vậy thì như thế định, nhưng không cho dọa ta!"

Tựa hồ nghe đến hắc lửa trong lòng chi ngữ, Phương Minh vỗ vỗ lửa đầu, "Yên tâm, Bản Tôn nhất ngôn cửu đỉnh, sao lửa gạt cùng người!"

Hiện tại cải tạo, còn chỉ là dừng lại ở bên ngoài biểu, đợi được Phương Minh lên cấp chính tam phẩm Thần Vị sau, thần lực đại tiến, tự nhiên có thể đem yêu vật thân thể chuyển hóa thành nhân loại thân, nhưng bảo lưu trước yêu lực tuổi thọ, có thể nói nghịch thiên!

Đáp ứng cho này hắc lửa chỗ tốt, ngoại trừ để nó tận tâm làm việc ở ngoài, Phương Minh còn tích trữ mặt khác tâm tư.

Bản Tôn cũng cần hoàn toàn chuyển hóa nhân thân, này một khi xảy ra điều gì sai lầm, hậu quả có thể không thể tưởng tượng nổi, may là có này ngốc đại cái tự nguyện làm vật thí nghiệm, đại thiện! Đại thiện!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 252: Đạo Lộ

"Bản Tôn trước tiên muốn nói với người được, cho người chuyển hóa nhân thân, tự nhiên có thể, nhưng bắt đầu từ bây giờ, tất cả liền cũng phải nghe Bản Tôn dẫn dò, đặc biệt ở dương thế người trước mặt, không muốn lộ chân tướng, hiểu không?"

Phương Minh lười biếng đuổi người, thuận miệng nói.

Hắc lửa đầu lâu to lớn mãnh mẽ, chạy trốn càng nhanh hơn, tựa hồ muốn ở Phương Minh trước mặt nhiều hơn biểu hiện, thành lập công huân, đổi được hoá hình cơ hội.

Đất Thục tuy rằng cùng Kinh Châu liền nhau, đường xá nhưng cũng có mười triệu dặm, nhưng Phương Minh có yêu vật thay đi bộ, ngày đi ngàn dặm là điều chắc chắn, gặp cái gì nơi hiểm yếu đều là nhảy một cái mà qua, chỉ là mấy ngày, liền đến Kiếm các.

Kiếm các sơn mạch tích thạch ngăn trở vân, khe ngang dọc, dưới tự thành khe, kiếm môn sơn tụ tập nước mưa, đều là theo tây bắc cao, đông nam thấp địa thế, do dòng nước nhỏ róc rách tụ thành điều con sông, lưu kinh khe nước khe, truyền vào thanh thủy nước sông hệ, tụ hợp vào Giang Lăng giang.

Chỉ thấy ngọn núi cao vót, tự bút xuyên thẳng vào phía chân trời, mơ hồ mang theo sắc bén khí tức, hiểm trở bức người.

Sơn đạo gian nguy, bên cạnh chính là vạn trượng vách núi, càng trên càng có sương trắng lượn lờ, tầm mắt không rõ, thực sự là một bước đi sai bước nhầm, thì sẽ tan xương nát thịt!

"Kiếm môn nơi hiểm yếu ách Thục trung chi yết hầu, có thơ văn 'Kiếm các cao chót vót mà núi đá, một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể - khai thông', quả nhiên danh bất hư truyền a!"

Phương Minh ngược nhìn ngọn núi, trong miệng tự lẩm bẩm.

"Có Kiếm các cùng sạn đạo nơi hiểm yếu, ngoại giới đối với đất Thục ảnh hưởng liền rất nhỏ, khiến Thạch Long Kiệt có thể một lòng quét sạch đất Thục thế lực, hoàn toàn không để ý ngoại giới, nhưng này có lợi có hại, sau khi muốn ra châu sát phạt, này hai đạo nơi hiểm yếu liền cũng thành trở ngại. . ."

Nhưng đối với Phương Minh cùng dưới trướng yêu kỵ tới nói, này phàm nhân nơi hiểm yếu, bất quá là bình thường người. Qua như giẫm trên đất bằng.

Cũng không vương vấn mình ra tay, dưới trướng hắc lừa chỉ là mấy lần nhảy lên. Liền dễ dàng quá một toà chót vót ngọn núi.

"Hắc lừa kẻ này đạt được đồng ý, cũng rất là liều mạng a!" Phương Minh âm thầm suy nghĩ.

"Tốt như vậy vật cười. Nếu để cho Bản Tôn chinh thành Tứ Bất Tượng (không ra ngô ra khoai), cũng có chút đáng tiếc, có muốn hay không buông tha nó?"

"Vẫn là quên đi, Tứ Bất Tượng (không ra ngô ra khoai) cũng không sai, kiếp trước vẫn là Khương Tử Nha vật cười đây!"

Chính đang Phương Minh tâm tư trôi nổi trong lúc đó, hắc lừa một tiếng tê đê, đã triệt để quá Kiếm Môn quan, tiến vào đất Thục.

"Đây là... Thật nùng oán khí!"

Vừa tiến vào đất Thục, Phương Minh cũng cảm giác được một luồng cực kỳ băng hàn oán hận lực lượng đón gió mà tới.

Này thậm chí không dụng thần thông. Chỉ cần có tu vi, chỉ dựa vào mắt thường liền có thể nhìn thấy trong hư không nhàn nhạt màu đen khí thể.

"Nghe nói Thạch Long Kiệt cách dùng cực hà, lại dễ giết người! Từng liên đồ mười mấy thành, kinh sợ không phục!"

"Bây giờ nhìn lại, đồn đại không những không có khuếch đại, phản có chút thu nhỏ lại, bằng vào này oán khí tứ tán chi cảnh, Thục trung bách tính ít nhất chết rồi một nhiều hơn phân nửa!"

Phương Minh sắc mặt nghiêm túc.

Dọc theo đường đi ngoại trừ Thạch Long Kiệt thủ hạ loạn binh, Phương Minh hầu như chưa từng nhìn thấy nửa cái tóc húi cua bách tính. Xem ra thành trấn ở ngoài bách tính đều là hầu như chết hết.

"Những này phi binh xanh xao vàng vọt, nhìn dáng dấp cũng là liên ăn chán chê đều không làm được, nghe nói Thạch Long Kiệt thủ hạ có ba mươi vạn đại quân, như đều là như vậy. Cái kia hầu như liên Chu Vũ đều đánh không lại, này tự nhiên không thể, hẳn tất bồi dưỡng tinh nhuệ sĩ tốt. Chính là không biết con số có bao nhiêu?"

Phương Minh suy nghĩ.

Thời loạn lạc giáng lâm, thiên hạ Tranh Long. Vẫn là quân quyền tối thịnh!

Mà Thạch Long Kiệt phổ thông quân đội, hầu như chính là lưu dân. Một ngày chỉ phân phát bạc chúc điều mệnh, quân giới càng là không có, cầm cái cuộc loại hình đều toán không sai, đa số trên tay vẫn là một thương.

Loại này quân đội, sức chiến đấu cực kỳ dưới đáy, gặp gỡ Tống Ngọc, Chu Vũ thủ hạ trải qua nghề nghiệp hóa huấn luyện, lại là võ bị sung túc quân đội, tất là dễ dàng sụp đổ, lấy một địch mười đều không là vấn đề.

"Thạch Long Kiệt kiến này lưu dân quân, e sợ không phải dùng để công thành đánh trận, mà là dùng để tàn sát bình dân đi!"

Phương Minh nhìn chu vi một cái hoang vu thôn trang, có chút tình ngộ lại.

Này thôn trang nhìn dáng dấp đã hoang vu hồi lâu, cỏ dại nảy sinh, phòng ốc rách nát, nửa điểm người ở cũng không có, tình cờ còn có chút động vật nhỏ chạy quá, khá là "Vạn loại mù sương lại còn tự do" mùi vị.

"Thiên Đạo bất nhân, lấy vạn vật vì là chó rơm! Thạch Long Kiệt tuy rằng hành động bạo ngược không thể tả, nhưng cũng ám hợp Thiên Đạo, là lấy có chứng được Quỷ Đế cơ hội!"

Thiên Đạo đối với vạn vật đối xử bình đẳng, mà Nhân Đạo nhưng là chỉ quan tâm phạm nhân phát triển sinh sôi, mà phạm nhân con số quá nhiều, tất sẽ nghiền ép cái khác sinh linh không gian sinh tồn, này chính là Thiên Đạo cùng Nhân Đạo phân kỳ vị trí!

"Bản Tôn Thần Đạo, tiền kỳ chính là dựa vào Nhân Đạo mà sinh! Tới hậu kỳ, rồi lại cảm ngộ thiên địa đại đạo, quan sát Thiên Đạo vận chuyển!"

Phương Minh sắc mặt, thì có chút nghiêm nghị.

"Theo Bản Tôn phỏng chừng, Thần Đạo đến chính tam phẩm, thì sẽ có cái biến chất, cũng có thể nói là con đường lựa chọn, nếu là tuyển Thiên Đạo, chính là chứng thành Cổ thần, đồng thọ cùng trời đất! Mà tuyển người nói, liền đem tự thân công quả hòa vào Nhân Đạo dòng lũ bên trong, từ đây cùng người nói cùng tồn tại! Đây là căn bản nhất lựa chọn, không cho phép chân đạp hai thuyền!"

"Thạch Long Kiệt chính là hoàn toàn tìm đến phía Thiên Đạo, hoặc là nói, chính là Thiên Đạo mặt âm. Mà Mộng Tiên chính là nghĩ ra được, chứng đạo thành tiên, trên thực tế cũng là thiên hướng Thiên Đạo!"

"Mà con đường của ta, đến cùng là cái gì đây?"

Phương Minh nhìn chu vi hoang vu cảnh sắc, trong mắt dị quang lấp lóe, tự xuyên qua sau từng hình ảnh hiện lên ở trước mắt, rõ ràng cực kỳ.

Cũng không biết quá bao nhiêu canh giờ, mới phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy trên trời tấm màn đen kéo xuống, hiện ra lấm ta lấm tã ánh huỳnh quang, nguyên lai bất tri bất giác đã đến ban đêm.

"Đây là căn bản đại đạo, không cho đâu cơ đối ý. Bản Tôn vẫn còn có chút do dự bất định a!"

Phương Minh thở dài.

Dưới trướng hắc lửa cũng cực kỳ yên tĩnh, vẫn chờ đợi ở Phương Minh chu vi.

"Gian khổ người rồi! Đây là đến cái nào?" Phương Minh nhìn bốn phía, nhưng đáng tiếc đều là tương đồng hoang vu cảnh sắc, không khỏi hỏi.

Kim quang lóe lên, hắc lửa hăng giọng, "Có thể biệt tử ta rồi! ! ! Phi phi! Ta này không phải là đang nói lão gia a! !" Giơ lên móng trước, tựa hồ muốn che lại lửa khẩu.

"Ha ha. . ." Thấy rõ cảnh này, Phương Minh nhưng là trong lòng đột nhiên buông lỏng, vẫn xoắn xuýt con đường lựa chọn vấn đề, cũng bị để ở một bên.

"Quản hãn làm sao, Bản Tôn tự đi ta nói!"

Trong lòng yên lặng đã quyết định, Phương Minh chợt cảm thấy trên người một thanh, thần lực không nói ra được sinh động, tựa hồ trải qua cái gì lột xác.

Cái cảm giác này huyền diệu khó hiểu, rồi lại chân thực tồn tại.

"Trường Sinh lộ khó a! ! !" Phương Minh biết được chính mình lại quá tu hành trên một cửa ải lớn, thở dài nói.

Bất kể là tu tiên vẫn là tu thần, thậm chí là Quỷ tu, yêu tu, muốn đến chính quả, Trường Sinh bất hủ, đều phải trải qua tầng tầng cửa ải.

Một khi hơi có sai lầm, chính là đạo hạnh tổn thất lớn, thậm chí cảnh giới tu hành lướt xuống, tâm ma xâm lấn, thân thể bình giải, khổ tu hóa thành tuyết thủy!

Mỗi tinh tiến một bước, đều là gian nan cực kỳ, lại càng không lúc đó có tâm ma thậm chí ngoại ma thử thách, có thể nói từng bước kinh tâm.

"Đáng tiếc, dù có muôn vàn thử thách, tất cả hiểm trở, cũng dao động không được Bản Tôn cầu được sống mãi quyết tâm a!"

Phương Minh ánh mắt trước nay chưa từng có kiên định lên, trong hai mắt doanh quang lấp lóe, hầu như muốn sinh ra tia điện đến!

Lại là một chương xếp hạng hắc lừa trên đầu, "Còn không mau nói, có muốn hay không hồi phục yêu thân?"

"Này liền nói, lão gia! Ta này liền nói!"

Ở loại đại sự này chèn ép xuống, hắc lừa rốt cục thu hồi khôi hài tư thái, "Lúc trước lão gia nhập định, ta không gọi tỉnh, nhưng vẫn là chiêu dẫn dò, hướng về Thành Đô bước đi, trên đường trải qua mấy lần sóng sĩ tốt, đều bị ta bỏ qua rồi! Bây giờ cách Thành Đô, cũng bất quá một đêm lộ trình!"

"Được!" Phương Minh suy nghĩ một chút, vẫn là nói: "Sắc trời đã tối, vẫn là trước tiên tìm cái nghỉ ngơi nơi đi!"

"Như muốn nghỉ ngơi, vừa này liền đi ngang qua một cái bỏ đi tông miếu, ta liếc mắt nhìn, đỉnh vẫn còn, tựa hồ còn có thể ở người!" Hắc lừa mau mau nói.

"Thiện! Liền đi nơi nào! Khởi hành!"

"Đến lặc!" Hắc lừa đáp ứng, dặt ra bốn vó trở về chạy đi, đỉnh đương tiếng trong đêm đen truyền ra thật xa.

Từ đường cũ kỹ, cũng không biết bỏ đi bao lâu, vẫn không người Tế tự, liền trước cửa tấm biển bên trên cũng mỏng dày đặc một lớp bụi bụi.

Chu vi bụi cỏ hoang sinh, thậm chí còn có dây leo leo lên ở trên tường, cây tử đằng tề bố, dường như vĩnh cách.

"Ầm!" Phương Minh chỉ là thử nghiệm đẩy dưới môn, hai phiến làm bằng gỗ cửa lớn liền ầm ầm ngã xuống đất, gây nên một mảnh lớn tro bụi.

Tiến vào từ đường chính sảnh, Phương Minh chung quanh, liền thấy lư hương, để đèn các loại (chờ) hài cốt đều có, ở giữa cung phụng thần chủ

vị nhưng là không cánh mà bay.

"Xem ra đây là toàn tộc di chuyển tị nạn, liền tổ tông bài vị cũng đồng thời mời đi rồi!"

Vù vù! ! !

Cửa sổ bốn phía hở, hàn khí không ngừng quán tiến vào chính sảnh, màn che vải chỉ tiết bay lượn bông bành, phát sinh từng tia từng tia tiếng vang.

Đêm khuya, phá từ, gió lạnh, âm thanh quái dị, nổi liền cùng nhau, lập tức liền có một luồng u thâm cảm giác bay lên. Nếu là nhát gan người, ngay lập tức sẽ đến bị dọa ra thật xa.

Nhưng Phương Minh cỡ nào người? Tự sẽ không bị tiểu trận này trưng làm sợ, liền ngay cả vật cười hắc lừa, đều là khinh thường phì mũi ra một hơi.

Phương Minh cũng mặc kệ chu vi tình cảnh, tướng môn bản cửa sổ chồng lên nhau, nhen lửa hỏa diễm.

Minh hoàng vẽ hỏa diễm Đồng Đồng bay lên, bốc ra ấm áp ánh sáng, đem bốn phía chiếu lên một mảnh sáng sủa, vừa nãy âm u cảm giác nhất thời không cánh mà bay.

Phương Minh bản thân chính là thần hồn, tự không cần cỡ này thủ đoạn sưởi ấm, hãn làm như thế, chính là có mục đích khác.

Lẳng lặng chờ, ngay khi hỏa diễm bay lên sau đó không lâu, ngoài cửa liền truyền tới một âm thanh: "Nhưng là có người ở bên trong? Có thể hay không dung Trữ mỗ quấy rối một, hai?"

Âm thanh chất phác, nghe tới ước chừng có chừng ba mươi tuổi.

"Nơi này vốn là không người trông giữ, ta cũng là lữ khách, đại gia ra ngoài bất tiện, càng ứng giúp đỡ lẫn nhau, lại có cái gì quấy rầy không quấy rầy đây?"

Phương Minh mỉm cười nói.

"Tối trước làm chủ, sau quá sức khách, đây là quy củ, phải có tra!"

Theo âm thanh, một người trung niên liền đi vào, trên mặt đường nét kiên cường, hoành bình thụ trực, cho vốn là phổ thông tướng mạo làm rạng rỡ không ít, mi tâm một viên chu sa chí, khiến cho người vừa thấy khó quên.

Trung niên thấy Phương Minh, lại là thi lễ, thân thể sâu sắc cúi xuống: "Quấy rồi rồi!"

"Ha ha! Nơi nào nơi nào! Màn đêm thăm thăm lộ trùng, kính xin khảo sười ẩm!" Phương Minh nói.

Đêm khuya chạy đi, dáng vẻ vội vã, tất là có chuyện quan trọng, hoặc là trên người mang theo cực phiền toái lớn, nhưng Phương Minh không sợ nhất chính là phiền phức.

Lúc này dùng vọng khí thần thông, liền thấy trung niên đỉnh đầu chỉ có vài tia bạch khí, trôi nổi bất định, đây là nói rõ trên người số mệnh không hậu, cũng không phải quan chức.

Đúng là trung gian một cái vàng óng ánh bản mệnh đứng thẳng, để Phương Minh nho nhỏ lấy làm kinh hãi.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 253: Dạ Ngộ

Vàng óng ánh bản mệnh, cái kia chính là một phủ tài năng, cao nhất có thể đảm nhiệm chính quan ngũ phẩm vị, để ở nơi đâu đều không thể coi thường.

Phượng Minh thấy rõ này cảnh, ngược lại cũng hơi hứng thú.

Lúc này lại nhìn, này vàng óng ánh bản mệnh chu vi lại hội tụ một tia màu trắng, thẳng tắp đứng thẳng, cương trực công chính, mang theo pháp lý khí tức.

"Đây là nho khí! Có này khí, nói rõ trung niên này ít nhất chính là đem một môn kinh điển đọc thông hiểu rõ, còn có chính mình kiến giải, cũng có thể cung được không bội, tương đương không dễ!"

Màu vàng nhân tài Phượng Minh đã có chút không lọt nổi mắt xanh, nhưng có thể người mang nho khí, đọc thông pháp lý giả, đối với hần vẫn còn có chút sức hấp dẫn, trong lòng không khỏi nổi lên mấy phần yêu nhân tài chi niệm: "Ta quan huynh đài đêm khuya xuất hành, tất có nghi nan, có thể nguyện báo cho một, hai?"

Người trung niên mặt lộ vẻ khó khăn, lập tức thở dài nói: "Tiểu huynh đệ, đa tạ lòng tốt của người! Chỉ là việc này vẫn là không nên dính dáng tới được!"

Người trung niên nói một câu, liền rơi vào trong trầm mặc.

Phương Minh thấy này, cũng không nhiều hơn nữa thêm truy hỏi, như người này không hiểu cầu cứu, cuối cùng bỏ mình, vậy cũng là tính mạng của hắn không được, không trách người khác!

Hai phe đều là trăm mặc, trong từ đường trong nháy mắt rơi vào trong trăm mặc, chỉ có gỗ thiêu đốt thì dùng dùng tiếng vang.

Sau một chốc, trung niên tự trên lưng trong bọc quần áo lấy ra hai khối lương khô, tự đi lửa trại trên khảo nóng hổi, đưa cho Phương Minh một khối: "Cùng là thiên nhai lưu lạc người, tương phùng hà tất từng quen biết, tiểu huynh đệ, ta cũng không hỏi tên của người, người cũng không hỏi ta qua lại, vẫn là bình thủy chi giao cho thỏa đáng, như vậy cũng sẽ không liên lụy người, đến, dùng chút lương khô!"

Phương Minh tiếp nhận lương khô, trong mắt hết sạch lóe lên, "Sợ gây phiền toái, lại là liên lụy. Xem ra người này là chộc tới quan phủ thế lực, ít nhất cũng là cùng quan phủ có quan hệ!"

Cũng không thêm để ý. Cùng trung niên nhân này bắt chuyện lên.

Trung niên nhân này đã có nho khí, tự nhiên đọc đủ thứ thi thư. Thông qua trò chuyện, Phương Minh càng là phát hiện, người này đối với pháp gia chi đạo tựa hồ có cực kỳ sâu sắc kiến giải, mỗi khi nói về nơi này, chính là vô cùng phần khởi.

"Chẳng lẽ người này, dĩ nhiên là pháp gia môn đồ?" Phương Minh âm thầm suy đoán.

Đại Càn thế giới tuy rằng nho nói thịnh hành, dưới còn có Đạo Môn huyền học, nhưng chư bách gia tư tưởng vẫn là ở truyền lưu, cho thấy dồi dào sức sống.

Tuy rằng Bất Quy chủ lưu. Nhưng cũng có sức ảnh hưởng.

"Pháp gia học thuyết, đối với người thống trị rất là hữu dụng, phép nghiêm hình nặng tư tưởng, hẳn là cùng Thạch Long Kiệt có cộng hưởng, nếu là xuất sĩ, vận làm quan hăng thông không nói, chí ít cũng sẽ không chán nản đến đây. . . Trừ phi. . ."

Phương Minh trong lòng hơi động, thì có suy đoán.

Đạp! Đạp! Đạp!

Mã kỵ tiếng vang lên, nhìn dáng dấp. Vẫn là hướng về phía từ đường mà đến, trung niên như bị sét đánh, trong tay lương khô đi rơi xuống mặt đất.

"Đến đúng lúc nhanh!" Nho sinh trung niên lẩm bẩm nói, đứng dậy hướng về Phương Minh sâu sắc ôm quyền chúc tụng."Tiểu huynh đệ, là ta liên lụy người rồi! Thừa dịp bọn họ còn chưa đem nơi này vây nhốt, vẫn là mau mau đào mạng đi thôi!"

"Vừa đến. Thì lại an chi, huynh đài hà tất sợ hãi như thế?" Phương Minh vẻ mặt hồ hững. Nhưng ngồi ở chỗ đó, không chút nào động.

"Ai! Người không biết. . . Bên ngoài làm đến nhưng là Thạch Vương thân quân. Xưa nay hung hoành ương ngạch, giết người cũng là giết phí công!" Người trung niên cười khổ, vuông vắn minh vẫn là bất động, mà tiếng vó ngựa đã đem từ đường vây quanh, rốt cục cầm miệng, hai mắt thất thần, tự ở về đang suy nghĩ cái gì.

"Trừ tiên sinh, người tại sao muốn ra đi không lời từ biệt đây? Thật đúng là để huynh đệ một phen khó tìm a!" Thanh âm vang lên, mấy cái vệ sĩ chen chúc một người đi vào, trên mặt tuy mang theo ý cười, trong con người nhưng là hóa không ra âm hàn.

"Tạ Thiên, người rốt cục đuổi theo rồi!" Người trung niên nhìn Tạ Thiên, trong mắt thì có khắc cốt sự thù hận.

"Tiên sinh có đại tài, lần trước cùng vương thượng trò chuyện thật vui, bây giờ đêm khuya trốn đi, nhưng là để vương thượng sốt sắng, đặc biệt mệnh ta đến đây hộ Vệ tiên sinh trở lại đây!"

Tạ Thiên cười nhạt nói, tựa hồ cùng trung niên này chính là bạn bè cực tốt.

"Hắc! Ta như lại ở lại, sớm muộn cũng bị người ám hại mà chết!" Trung niên quát mắng nói.

"Lời ấy vì sao lại nói thế, trong này tất có hiểu nhầm, kính xin nghe huynh đệ phân trần. . ." Tạ Thiên dặn dò hai Biên thị vệ, "Trừ tiên sinh chịu Phong Hàn, đầu óc không tỉnh táo lắm, các người đi xin mời tiên sinh trở lại!"

"Không cần rồi!" Ninh tính trung niên đẩy ra tiến lên thị vệ.

Tự mình đứng dậy, từ trong gói hàng lấy ra một vật, xem dáng dấp, chính là một bộ thư tịch, phủng đến Phương Minh trước mặt: "Tiểu huynh đệ, Trữ mỗ khổ đọc hai mươi hai năm, còn thật pháp gia, tự hỏi cũng đạt được mấy phần chân ý, một thân sở học, đều ở này bộ (Kim Cổ Thông Pháp) bên trong, ta hôm nay gặp đại nạn, sớm vô sinh tồn chi chí, chỉ phán người có thể đem này bộ (Kim Cổ Thông Pháp) chọn người truyền thụ, nào đó tử cũng không hám rồi!"

Hiện ra nhưng đã lòng sinh tử chí, xem ra là cảm thấy sinh cơ xa vời.

"Khà khà! Đem vị tiểu huynh đệ này đồng thời mời tới!" Tạ Thiên nhưng là cười gằn nói.

"Tạ Thiên! Người. . ." Ninh tính trung niên nổi giận dùm dùm, con mắt đỏ chót, chỉ vào Tạ Thiên, cánh tay đều có chút run.

"Ta tự hỏi đối với người chấp lễ rất cần, vì sao nhất ý muốn cùng ta làm khó dễ, thậm chí ở Thạch Vương trước mặt vu hại cùng ta?" Người trung niên rốt cục hỏi ra vẫn chiếm giữ ở đáy lòng vấn đề.

Hắn chính là thực người, tên là Ninh Nhược Trần. Thuở nhỏ đọc đủ thứ thi thư, có tài danh, bị tiến cử nhập Thạch Long Kiệt dưới trướng.

Mà này, cũng là tạo thành hắn cực khổ bắt đầu.

Thạch Long Kiệt dùng tốt nghiêm pháp, cùng thân là pháp gia truyền nhân Ninh Nhược Trần trò chuyện thật vui, nhưng dẫn tới Thạch Vương dưới trướng thủ tịch chủ mưu Tạ Thiên đổ kị.

Không chỉ có mấy lần ác ý hãm hại, thậm chí còn gây ám hại.

Ninh Nhược Trần tự nghĩ ở Thạch Long Kiệt trước mặt tình cảm không sánh được Tạ Thiên, mạo muội trên gián, sinh tử bất trắc, suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có độc thân trốn đi, giữ được tính mạng, không muốn này Tạ Thiên tâm tính như vậy hung tàn, lại phái kỵ binh theo đuôi truy sát mà đến!

"Ai bảo người tài hoa hơn người, cũng không biết thu lại, chốc lát liền đem quý phủ bên trong người đặc tội rồi sạch sành sanh, một mực lại rất được vương thượng yêu thích, này không phải là lấy tử chi đạo sao?"

Tạ Thiên thấy rõ như vậy, cũng là triệt để xé ra thể diện, lúc này sắc mặt dữ tợn, ở u ám hỏa diễm chiếu rọi xuống, càng là có vẻ giống như quỷ my.

"Nào đó sớm có suy đoán, không muốn thực sự là như vậy!" Ninh Nhược Trần cười khổ.

"Muốn trách, liền trách người tài học hơn người, lộ hết ra sự sắc bén! Còn lo lắng làm chi, lên cho ta!" Tạ Thiên uống.

"Trữ tiên sinh, đắc tội rồi!" Hai cái giáp sĩ nói, rút ra trường đao tiến lên.

Trên người mang theo sát khí, nhìn đáng dấp, là muốn đem Ninh Nhượng Trần trực tiếp giết chết ở đây!

"Còn có người tuổi trẻ kia, cũng đồng thời giết! Tay vĩ đặt sạch sẽ điểm!" Mặt sau, Tạ Thiên lớn tiếng nói, ngực bị trả thù sáng khoái tâm ý tràn ngập: "Còn có cái kia bản sách gì, cũng cùng nhau cho đốt! Ta muốn này Ninh Nhượng Trần, chết không nhắm mắt! ! !"

Lại có mấy cái giáp sĩ phân ra, hướng về Phương Minh bên này mà tới.

"Này ngược lại là người này mệnh không nên tuyệt rồi!" Phương Minh cười nói.

Truy binh tới nơi này mới ra tay, Phương Minh bị vướng bởi trước tình cảm, nhưng là muốn xuất thủ cứu giúp.

Huống chi, này Tạ Thiên liền Phương Minh tự thân đều dính líu vào, coi như không cứu Ninh Nhượng Trần, cái kia mấy cái giáp sĩ cũng sẽ không bỏ qua xem ra chính là cái thù sinh yếu đuổi Phương Minh.

"Người là người phương nào?" Thấy Phương Minh như vậy, Tạ Thiên đột nhiên có chút khiếp đảm, tựa hồ chính mình phạm vào cái gì sai lầm lớn.

"Bản Tôn là ai đều không quan trọng, bất quá nghe các người vừa nãy nói như vậy, người là Thạch Long Kiệt chủ mưu?"

Phương Minh đánh giá Tạ Thiên, có chút cảm thấy hứng thú hỏi.

Tạ Thiên mới vừa muốn mở miệng, một cái giáp sĩ liền uống: "Không sai! Vị này chính là vương thượng chủ mưu Tạ Thiên Tạ đại nhân, còn không quỳ thấy?"

Điều này làm cho Tạ Thiên khuôn mặt vừa kéo, hận không thể trực tiếp giết này giáp sĩ.

"Tâm tư độc ác, mưu kế thâm trầm, cũng không tệ lắm!" Phương Minh nhàn nhạt lời bình, lại nhìn Tạ Thiên đỉnh đầu, một cái màu xanh bản mệnh thụ ườn thẳng lập, chỉ là chu vi mang theo hắc khí, nhìn đáng dấp oán khí quần quanh người, nếu không là tự thân mệnh cách đủ cao, lại có Thạch Long Kiệt long khí bảo hộ, đã sớm đi đời nhà ma.

"Xem ra bản mệnh cùng tài hoa cũng không phải triệt để xứng a! Đây Tạ Thiên có màu xanh bản mệnh, nhưng đối với màu vàng bản mệnh Ninh Nhược Trần nổi lên đồ kị sát tâm, thực sự buồn cười. . . Đương nhiên, cũng có thể là này Tạ Thiên khí độ nhỏ hẹp, không chịu nổi người khác nửa điểm vượt qua, thậm chí là vượt qua khả năng. . ."

"Không biết tôn giá người phương nào?" Phương nói rõ ngữ khí bình thản, càng mang theo ở trên cao nhìn xuống thái độ, để Tạ Thiên trong lòng có chút không thể phỏng đoán, ngữ khí càng thêm thấp kém.

Đương nhiên, cũng sẽ không bởi vì Phương Minh mấy câu nói này liền triệt để thối lui, nếu là Phương Minh phô trương thanh thế kể sách, cái kia há không phải cười đến rụng răng sao?

"Người vẫn còn không xứng hiểu được Bản Tôn tục danh!" Phương Minh lắc đầu, lại thấy chung quanh giáp sĩ có đem chính mình vây quanh tâm ý, có liền hướng về ngực mình sờ soạng, bùa chú linh quang thoáng hiện, hiện ra là muốn động dùng thủ đoạn lợi hại gì, không khỏi nở nụ cười.

"Hắc Tư, đem những này vương bận gia hỏa giải quyết rồi!"

"Tuân mệnh! Lão gia! Ta nhưng thật lâu không ăn đồ ăn, này ăn khuya đến rất đúng lúc!" Liền nghe bên ngoài hắc lửa thanh âm vang lên, mang theo cuồng phong đập vào mặt, cát bay đá chạy, thỉnh thoảng chen lẫn dã thú gào thét tiếng.

"Hống! ! !" Một cái khổng lồ bóng đen nhào vào trong phòng, mang theo từng trận gió tanh.

"Đây là cái gì?"

"Đao không chém vào được đi, Huyết Sát chi khí cũng là vô dụng!"

"Nhanh dùng bùa chú. . . A! ! !"

Nhất thời, giáp sĩ tiếng kêu gào, tiếng kêu thảm thiết, dã thú gầm rú tiếng hỗn tạp cùng nhau.

Này ác phong tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, tới cuồng phong sau khi đi qua, trong từ đường giáp sĩ đều biến mất không còn tăm hơi, chỉ có trên đất còn mang theo điểm điểm máu tanh.

"Chuyện này. . . Chuyện này. . ." Tạ Thiên sắc mặt hơi trắng bệch, những giáp sĩ này đều là cao cấp nhất tinh nhuệ, thân chất thành núi, máu chảy thành sông bên trong giết ra, có sát khí hộ thể, càng phân phối Đạo Môn bùa chú, chính là gặp gỡ Chân Nhân, cũng có thể chống lại một, hai, làm sao nhanh như vậy liền toàn quân bị diệt?

Thấy Phương Minh cười híp mắt nhìn sang, lập tức ngã quỵ ở mặt đất, đập đầu có tiếng: "Tiểu nhân có mắt như mù, kính xin đại nhân thứ tội!"

"Thu hồi người mờ ám, đem ống quần bên trong đồ vật lấy ra, Bản Tôn còn có thể cho người sống được chốc lát!" Nhìn người này trước mặt một mực cung kính tiểu nhân tư thái, Phương Minh nhưng là nói, trong thanh âm mang theo hàn khí.

"Vẫn là không gạt được đại nhân!" Tạ Thiên cười khổ, hai tay một trận đong đưa, tự ống quần bên trong lấy ra một tấm bùa chú dán dập giấy vàng, mặt trên mang theo linh quang cực kỳ đen tối, càng không cách nào thuật gọn sóng, bí mật tính cực cao.

"Đây là Thạch Vương ban tặng ta Thổ Độn Phù, chính là Hậu Thổ Tông truyền thừa bí bảo, chính là phạm nhân cũng có thể dùng chi, có thể trong nháy mắt độn ra trăm dặm. . ."

Tạ Thiên đúng là lưu manh, thấy không gạt được Phương Minh, không chờ phân phó hỏi, liền rõ ràng mười mười mà đem bùa chú lai lịch giao cho.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 254: Giúp Đỡ

Phương Minh tiếp nhận bùa chú, cảm thụ mặt trên mệnh môn linh lực, không khỏi than thở:

"Xem ra tự 'Diệt Đạo Lệnh' phát sinh sau, Thạch Long Kiệt đã tiêu diệt không ít tông phái, thu hoạch rất dồi dào a!"

"Chính là! Chính là! Thêm vào hôm qua mới vừa bị tiêu diệt Tinh Huyền Môn, vương thượng đến nay đã diệt Hậu Thổ Tông, Hắc Thủy môn. . . Hồng Ngọc Phái, tổng cộng ba trong nhà hình môn phái, chín gia loại nhỏ môn phái! Ngày trước đang chuẩn bị chinh phạt đất Thục Đạo Môn lãnh tụ Cửu Thiên Huyền Nữ Tông!"

Tạ Thiên nghe được Phương Minh cảm thán, liền lập tức đem biết đến nơi đến chốn giống như nói ra, e sợ cho nói tới không đủ nhanh, chưa đủ tốt.

"Chuyện này. . ." Tự vừa nãy Phương Minh ra tay, phái ra yêu kỵ diệt giáp sĩ thời gian, Ninh Nhược Trần liền nằm ở trạng thái thất thần, hiện tại thấy Tạ Thiên thái độ như thế, rốt cục không nhịn được: "Hắc! Cờ này tiểu nhân! Thấy tình thế không ổn, lập tức bối chủ cầu vinh, ta tu cho người làm bạn!"

Tạ Thiên trên mặt cười mỉa: "Trữ tiên sinh có đại tài, tiểu nhân : nhỏ bé cũng là nhất thời mờ heo làm tâm trí mê muội, mới nổi lên đồ kị chi niệm, vạn quên thứ tội. . ."

Ninh Nhược Trần vẻ mặt hơi động, lập tức cười gằn: "Đáng tiếc, ta chính là pháp gia người, tối không cho pháp ở ngoài cầu xin, người này một phen công phu, nhưng là làm bạch dụng công!"

Lại nói với Phương Minh: "Kính xin tôn giá động thủ, xử trí người này!"

Trước hăn vẫn cho là Phương Minh chỉ là cái phổ thông người qua đường, bây giờ mới biết hăn chính là thâm tàng bất lộ cao nhân, đồng thời tràn ngập thần bí cảm giác, không khỏi ngử khí rất là cung kính, lại không dám lại lấy gọi nhau huynh đệ.

"Người này vẫn còn có chút dùng!" Phương Minh nhưng là lắc đầu.

Này Tạ Thiên, trước tiên không nói tài hoa làm sao, bằng vào này có được dân được, có thể chịu dưới khổ chi nhục công phu, liền có thể thấy bất phàm, có thể ở Thạch Long Kiệt cái kia Bạo Quân thủ hạ bỏ đến địa vị cao, cũng không may mắn.

"Cái kia bây giờ. Cửu Thiên Huyền Nữ Tông tình hình làm sao?" Phương Minh hỏi.

Này Cửu Thiên Huyền Nữ Tông, chính là đất Thục Đạo Môn đại phái, cùng Ngô Châu Bạch Vân Quan, Kinh Châu Động Huyền Phái như thế, chấp đất Thục Đạo Môn người cầm đầu, thực lực không phải chuyện nhỏ. Chính là Thạch Long Kiệt đại địch!

"Cái này. . ." Tạ Thiên vuông vẫn rõ ràng hiện ra chính là đối với này có chút hứng thú, biết được tính mạng mình, toàn ở phía sau tình báo lên, vắt hết óc, cướp đoạt bụng, rốt cục nghĩ đến cái gì. Vội vàng nói:

"Nghe nói tình hình không phải rất tốt đây! Sơn môn bị đại quân vây hốt, Cửu Thiên Huyền Nữ Tông Tông chủ cũng không biết chịu hà

thương, vẫn không hề lộ diện, trong môn phái lòng người bàng hoàng, nếu không phải là có chí bảo đại trận phòng hộ. Chỉ sợ đã sớm bị diệt phái!"

Hắn chính là Thạch Long Kiệt thủ tịch chủ mưu, thông hiểu âm dương, những này bí ẩn cũng là biết được.

Đối với tin tức này, Phương Minh nhưng không kinh ngạc chút nào.

Trước khi tới, Động Huyền Chân Nhân đã cùng hắn nói qua Thực trung Đạo Môn tình trạng gần đây.

Cửu Thiên Huyền Nữ Tông Tông chủ Vân Trung tiên tử, cũng là Chân Nhân tu vi, tục truyền thiên tư quốc sắc, phương danh lan xa.

Đáng tiếc phụ trợ Tiềm Long bị Thạch Long Kiệt chém. Tự thân cũng là khí số đại chiết, nhận được phản phệ, trọng thương mới là lẽ thường. Nói không chừng đã ngã xuống!

Vân Trung tiên tử còn như vậy, Cửu Thiên Huyền Nữ Tông cao tăng tu sĩ lại có thể nào may mắn thoát khỏi? Kết cục đều sẽ không rất tốt chính là.

Này vẫn là chỉ khiến đệ tử giúp đỡ, sau đó thấy tình thế không ổn, lập tức thu tay lại nguyên cơ.

Bằng không, Cửu Thiên Huyền Nữ Tông, tự Vân Trung tiên tử bên dưới. Cũng phải được luân trời phạt, biến thành tro bụi!

Đạo Môn vào đời Tranh Long. Không thành tựu tử, nghiêm khắc cực kỳ.

"Thạch Long Kiệt đúng là chọn cái thời điểm tốt. Lúc này Cửu Thiên Huyền Nữ Tông tất là rã mất đầu, lại có long khí quý quân giúp đỡ, e sợ lành ít dữ nhiều. . ."

"Hiện tại cho dù Bản Tôn lập tức đi tới, e sợ cũng là không làm nên chuyện gì!"

Phương Minh suy nghĩ. Thạch Long Kiệt bản thân chính là Quỷ Vương, lại có long khí, hầu như so với được với Bán Bộ Tiên nhân.

Hơn nữa hãn bối dưỡng nhiều năm quý quân giúp đỡ, vợ hãn lại là Quỷ Vương, này thế lực, liền Phương Minh đều có chút kiêng kỵ!

Đồng thời, hãn phái đại quân phong tỏa Cửu Thiên Huyền Nữ Tông sơn môn, chưa chắc không có vi điểm đánh viện binh ý tứ, phải đem đất Thục Đạo Môn câu cá giống như đưa tới, một vòng thành cầm, đuổi tận giết tuyệt! ! !

Lùi 10 ngàn bộ nói, cho dù Thạch Long Kiệt không ý này, Cửu Thiên Huyền Nữ Tông cũng có chút sức mạnh chống cự, Phương Minh nhưng cùng với các nàng vô thân vô cố, tự không sẽ vì này mạo hiểm, nói không chừng, còn có thể ở xung quanh tứ ky mà động, cướp giật chí bảo điển tịch những vật này! ! !

"Tuy rằng Bản Tôn đáp ứng Động Huyền Chân Nhân ra tay, lại không hạn định nhất định phải cứu người nào đó, đến lúc đó tùy tiện cứu hai cái cá nhỏ trở lại, cũng coi như có câu trả lời! Đúng là thừa dịp lúc này, Thạch Long Kiệt vây công Cửu Thiên Huyền Nữ Tông, không rảnh quan tâm chuyện khác thời khắc, có một nơi, nhưng có thể tìm tòi!"

Phương Minh tính toán xong xuôi, lại nhìn Tạ Thiên: "Người tuy mạo phạm Bản Tôn, rồi lại dâng lên những này, xem như là ưu khuyết điểm giảng co, Bản Tôn liền không tính toán với người, tự đi thôi!"

Tạ Thiên hai mắt trừng trừng, hầu như không dám tin tưởng, người này dĩ nhiên dễ dàng như thế liền buông tha hãn, thực sự đại ra dự liệu.

Mau mau dập đầu: "Đa tạ Đại nhân! Đa tạ Đại nhân!"

Vừa đứng lên, vội vã bận bịu như chó mất chủ, nhanh chóng chạy ra từ đường, không lâu liền có tiếng vó ngựa vang lên đi xa.

Gió đêm lạnh, Tạ Thiên trước cử chỉ vội vàng, lại ra một con mồ hôi nóng, lúc này bị gió vừa thổi, khó chịu nói không nên lời, sắc mặt nhưng là nghiêm nghị.

"Người này dễ dàng như thế liền buông tha ta, e sợ có trò lừa! Sau khi trở về đến trong bóng tối xin mời người kiểm tra, không nên bị rơi xuống cái gì đạo pháp mới tốt. . ."

Mà hắn không biết chính là, trong lòng hắn bí ẩn ý nghĩ, đều thông qua không biết tên con đường, hiện ra ở Phương Minh trên tay.

"Hắc! Đúng là thông minh, biết được Bản Tôn động tay động chân! Đáng tiếc, này Tha Tâm Thông thần thông bí ẩn đến cực điểm, trừ phi Thạch Long Kiệt tự mình ra tay, tinh tế kiểm tra, mới có như vậy mấy phần hi vọng phát hiện. . ."

Phương Minh kiểm tra Tạ Thiên ý niệm trong lòng, trong lòng cười thầm.

Tạ Thiên như thế nào đi nữa tài trí cao tuyệt, cũng chỉ là phàm nhân, có thể nào nhìn ra Phương Minh thủ đoạn? Sớm bị rơi xuống cấm chế, thuận tiện ngày sau điều khiển.

Mà thả hắn trở lại, cũng là Phương Minh trải qua dẫn đo suy nghĩ sau kết quả.

Một là Phương Minh liệu định Tạ Thiên không dám đem tối nay việc báo lên, ngược lại, còn phải nghĩ tất cả biện pháp che lấp.

Thứ hai, này Tạ Thiên tuy rằng bản mệnh rất cao, lại có tài hoa, tính cách nhưng là có chút đố kỵ người tài, có hắn ở Thạch Long Kiệt bên

người, tất nhiên có thể bế tắc con đường, để Thạch Long Kiệt thất lạc nhân tài, này từ Ninh Nhược Trần việc bên trong liền có thể thấy rõ một, hai.

Thiên hạ long tranh, ngay khi tập chúng thành sự! Thạch Long Kiệt bản thân lại là có tài, thuộc hạ như chỉ có một cái Tạ Thiên, có thể thành cái gì khí hậu?

Này đệ tam, chính là thông qua gieo xuống thần thông, dò xét Thạch Long Kiệt hư thực, tìm hiểu tình báo tin tức.

Tạ Thiên thân là Thạch Long Kiệt thủ tịch mưu sĩ, tự nhiên tham dự rất nhiều bí ẩn, biết được không ít tin tức, vừa này Phương Minh thông qua thần thông, cũng trong bóng tối đánh cắp không ít.

Này Tha Tâm Thông thần thông, tuy không sánh được sưu hồn thần thông bá đạo như vậy, có thể đem ký ức toàn bộ cướp đoạt, nhưng cũng có thể thông qua lòng người không tự chủ ý nghĩ chuyển động, nhòm ngó ký ức.

Này liền thẳng ở nhuận vật tế không hề có một tiếng động, tháng ngày tích lũy, đều có chỗ bất phạm hiệu quả!

"Đa tạ tôn giá cứu giúp! Nhược Trần còn không biết ân công họ tên? Có thể hay không cho biết, Nhược Trần cũng thật tiếng Nhật đốt hương cầu khẩn, nguyện ân công an khang!"

Ninh Nhược Trần vuông vắn minh chẳng biết vì sao để cho chạy Tạ Thiên, cũng liêu biết tất có thâm ý, không phải hấn cái này chó mất chủ có thể hỏi, đối với này ngoảnh mặt làm ngơ.

Chính chính y quan sau, nhưng là đúng Phương Minh ngày nghỉ dưới, cảm tạ cứu mạng đại ân.

"Này bất quá nhân duyên tế hội, thuận lợi mà vì là, người không cần quá mức tính toán!" Phương Minh vung vung tay, Ninh Nhược Trần liền cảm thấy một nguồn sức mạnh đem tự thân nâng lên, trong lòng càng là khẳng định này ân công không phải người thường.

"Đúng là người, tuy rằng tránh thoát kiếp nạn này, đến tiếp sau nhưng vẫn còn, không biết chuẩn bị làm sao dự định?"

Nghe được Phương Minh này hỏi, Ninh Nhược Trần cười khổ: "Nhà ta không người nào, cũng là một cái kết tóc thê tử, lần đi vốn định quy ẩn, bây giờ nhìn lại, vẫn là cùng nàng cùng đi ra đất Thục, du lịch thiên hạ đi!"

Hiện ra là thấy Tạ Thiên động tác này, biết được Thục trung là triệt để không tiếp tục chờ được nữa, muốn khí gia trốn đi.

Người ly hương tiện, tuy rằng ngoài miệng nói là du lịch, thực tế nhà hần tài không phong, lúc này cũng là trong lòng lo sợ, cảm thấy tiền đồ xa vời!

Ninh Nhược Trần nói ra dự định sau, lại có chút cười khổ: "Ta thê theo ta nhiều năm, chịu không ít khổ, nhưng vẫn là tích góp lại tiền tài cung ta mua thư khổ đọc, vốn là nhận được tiến cử, cho rằng có thể có lối thoát, làm cho nàng nửa đời sau áo cơm không lo, không muốn vẫn phải là theo ta lang bạt kỳ hồ, ai. . ."

Phương Minh thấy này, nhưng là nói: "Bản Tôn quan người tiến thối thông dong, cử chỉ có độ, tuy học tự pháp gia, rồi lại có thể tự thành một phái, thư lập nói, ngược lại cũng hiếm thấy, hiện hữu điều lối thoát cùng người, có thể nguyện tiếp hay không?"

Ninh Nhược Trần ánh mắt sáng lên, Phương Minh lai lịch bí ẩn, nhưng từ hần không kiêng dè chút nào Thạch Long Kiệt đến xem, cũng tất là một phương chư hầu dưới trướng, nếu có thể cho hần đảm bảo tiến cử, hoạn lộ vẫn có vọng! ! !

Hắn khổ học nhiều năm, còn không phải là vì ra đem nhập tương, Hồng pháp gia khắp thiên hạ sao? Lúc này nói: "Cố mong muốn vậy, không dám xin mời người!"

"Ha ha. . ." Phương Minh cười to, nói: "Bản Tôn chính là Ngô Châu Ngô Quốc Công Tống Ngọc dưới trướng, ta chủ chính là minh quân, chính sự thanh minh, duy mới là nâng, chắc chắn sẽ không như Ích Châu như vậy, tiên sinh đại tài, tất có thể đến triển khai!"

"Nguyên lai đại nhân càng là Ngô Quốc Công dưới trướng, thất kính! Thất kính!" Tống Ngọc đánh đầu thẳng đó, cắt cứ Ngô Châu xưng công, uy danh hiển hách, luận danh vọng, thậm chí còn ở Thạch Long Kiệt bên trên, Ninh Nhượng Trần tuy rằng sớm có suy đoán, lúc này vẫn là mau mau hành lễ.

"Người nắm tín vật này đi vào Ngô Châu, tìm nơi quan phủ đưa ra, tự có người đến sắp xếp!" Phương Minh tự trong lòng lấy ra một khối bàn văn ngọc bội, đưa cho Ninh Nhượng Trần.

"Đa tạ Đại nhân!" Ninh Nhượng Trần hai tay phụng quá, thấy ngọc bội kia óng ánh long lanh, hoa văn dị thường tinh mỹ, ở ánh huỳnh quang hạ du động, hầu như muốn sống lại tự. Nhất thời biết được vật ấy quý trọng, chính là thụ bán đi, chí ít cũng đáng giá ngàn vàng!

Có thể tiện tay đưa ra vật ấy người, tự sẽ không lừa hăn cái thư sinh nghèo, trong lòng chính là vô cùng quyết tâm.

"Bản Tôn quan người tiền hàng có khuyết, lần đi Ngô Châu ngàn dặm xa xôi, những này tục vật, liền cũng đưa người đi!" Phương Minh còn nói, lấy ra mấy khối kim bính, đưa cho Ninh Nhượng Trần.

Ninh Nhượng Trần tiếp nhận, trên tay chính là chìm xuống.

Này kim bính mặt ngoài hiện ra xích quang, cho thấy cực cao độ tinh khiết, phân lượng lại nặng như vậy, ước chừng có hai mươi hai, đổi thành bạch ngân, ít nhất cũng có hơn 300 hai, đây chính là rất lớn một khoản tiền, đầy đủ người một nhà áo cơm không lo, giàu có một đời!

Ninh Nhược Trần hai mắt ửng hồng, quỳ xuống dập đầu: "Ân công nặng như thế lễ, thực sự để Nhược Trần nhận lấy thì ngại!"

"Người tài năng đầy đủ như vậy!" Phương Minh nhưng là mỉm cười nói.

Hắn tặng ngọc đưa kim, nhưng là có thâm ý khác.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 255: Phong Đô Quỷ Vực

Lần đi Ngô Châu, ngàn dặm xa xôi, thế đạo lại không quá bình, trên đường có bao nhiêu loạn binh đạo phi, có thể nói từng bước hung hiểm.

Nếu là người thường, tự nhiên sinh ra lười biếng tâm ý, huề ngọc bội kim bính ẩn cư.

Bất quá Phương Minh quan Ninh Nhược Trần chính là pháp gia bên trong người, xưa nay hứa hẹn, khả năng này tính rất nhỏ.

Sau đó, chính là nhìn hãn cơ duyên, nếu là chết ở giữa lộ, tự nhiên tất cả đừng nói.

Như còn có thể đến Ngô Châu, liền nói rõ này Ninh Nhược Trần bất luận là nhân phẩm, vẫn là bản mệnh, thậm chí vận may cơ duyên, đều là không sai, liền có thể ủy lầy trọng trách.

Quan này Ninh Nhược Trần, cũng là cái luật pháp tài năng, Tổng Ngọc dưới trưởng chỗ trống rất nhiều, tự có vị trí sắp xếp.

Bất quá, cũng là như vậy, Phương Minh cũng sẽ không trong bóng tối phải ra người nào tới hộ vệ giám thị cái gì.

Cho người cơ hội, xem người nắm, nắm chắc, chính là mạng của người mấy cơ duyên! Đem không cầm được, cũng là người bạc mệnh! Không oán được người khác!

Phương Minh làm Thành Hoàng mười mấy năm, từ lâu từng trải qua nhân gian bách thái, hiện tại tâm linh càng ngày càng lãnh đạm, cao cao tại thượng, nhìn xuống muôn dân.

Sáng sớm ngày thứ hai, ở tổng biệt Ninh Nhựt Trần sau, Phương Minh cười lừa đen, lần thứ hai đạp lên đường trình.

"Khà khà! Lão gia, đêm qua đồ ăn ăn được ta rất sảng khoái, lúc nào lại tới một lần nữa?"

Phía dưới, Hắc Tư đưa khổng lồ đầu lưỡi liếm lừa miệng, tựa hồ còn có chút chưa hết thòm thèm, hận không thể trở lại mấy cái mắt mù hạng người, để hăn quá nhanh cắn ăn.

"Đến lúc đó tự có, người hiện tại vẫn là rất thu hút, như để người ngoài nhìn thấy, liền chuẩn bị làm cả đời lừa đen đi!"

"Ta để ý tới." Lừa đen nói.

Lại liếm liếm môi: "Hôm qua ăn khuya thực sự là trên món hàng tốt, trải qua rèn luyện, chất thịt ngon. Rất có tước đầu!"

"Lẽ nào thịt người theo người thịt còn có khác nhau?" Phương Minh thuận miệng hỏi.

Này lừa đen hôm qua bị Phương Minh giải cấm chế, tạm thời hóa thành yêu thân. Công hành thâm hậu, lại là lấy thân thể hành động. Tự nhiên không bị trong quân sát khí ảnh hưởng, trong lúc nhấc tay liền đem vây công giáp sĩ giết hết, có thể nói yêu lực Thông Thiên!

"Đó là tự nhiên, nếu bàn về mỹ vị, tất nhiên là đồng nam đồng nữ tốt nhất, sảng khoái hoạt thuận miệng, bao ngài ăn xong một cái còn muốn ăn thứ hai! Lão gia, nếu không? Ta cho người trao cái đến ném thử tiên?"

Lừa đen vừa nhắc tới ăn, chính là mặt mày hớn hở.

"Vô liêm sỉ!" Phương Minh trong lòng bàn tay hiện ra kim quang. Một thoáng vỗ vào lừa đen đỉnh đầu, đánh cho nó thống thanh kêu thảm.

"Nhà người lão gia há lại là lạm sát kẻ vô tội hạng người, người vừa làm Bản Tôn chi vật cưỡi, cũng cho Bản Tôn nhớ kỹ, những kia tội nghiệt quẩn quanh người, tội ác đầy trời hạng người, chỉ để ý ăn, nhưng nếu thương tới lương thiện, hữu trách bốn tôn vô tình. Để người hồn phi phách tán!"

Nói lời này thì, Phương Minh cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc.

"A. . . Lão gia! Tha mạng! Tha mạng a!" Lừa đen nửa quỳ trên đất, lừa trong mắt lại cũng bốc lên nước mắt.

"Bản Tôn thân là Thành Hoàng Thần chi, muốn giáng phúc dưới dân. Người như phạm này kiêng kỵ, chính là thiên địa không cho, ghi nhớ kỹ ghi nhớ kỹ!" Phương Minh thản nhiên nói.

Lại là một roi kéo xuống."Còn quỳ làm chi, mau mau ra đi!"

"Phải! Là!" Lừa đen lúc này mới đứng lên. Đi mấy bước, đột nhiên quay đầu lại hỏi: "Lão gia. Này phương hướng tựa hồ không phải Thành Đô?"

"Không sai, hôm nay Thành Đô liền không đi, chúng ta cải đi đường địa!"

Nếu Thạch Long Kiệt đều không ở Thành Đô, hôm qua thông qua Tạ Thiên lại biết rồi không ít Thạch Vương bí ẩn, này lại đi Thành Đô, liền có vẻ hơi vô bổ.

Phương Minh muốn hướng về Thành Đô mà đi, chính là muốn bí mật quan sát Thạch Long Kiệt khí số, tiện thể tìm hiểu tin tức.

Mà bây giờ nghe đến Thạch Long Kiệt suất binh vây công Cửu Thiên Huyền Nữ Tông, nhất thời giật mình, đổi mục đích.

"Vâng?" Lừa đen có chút không rõ, nhưng không còn dám hỏi, lập tức dạt ra bốn vó chạy như bay. . .

Phong Đô thành, bản danh Phong đô thành, sau đó ra Quỷ Vương việc, cả tòa đại thành liền với phạm vi trăm dặm bên trong, tận thành quỷ vực, mới sửa lại xưng hô.

Sách cổ có tải: " Phong Đô phong cảnh tú lệ, suối nước róc rách, sơn hoa muồn nhiên, phong quang sơn sắc, tiếng chim tuyền minh, làm lòng người say."

Tự ra Phong Đô Quỷ Vương sau, nơi này liền trở thành Thục trung quỷ loại nơi tụ tập, âm khí nổi lên bốn phía, quanh năm mây đen bao phủ, Quỷ Hồn ban ngày du đãng, người ở tuyệt tích.

Ngày hôm đó, tự phương xa trên đường, xa xa đi tới một ngựa bóng người, gần chút xem, hóa ra là cái Thanh Y thư sinh, cười một con màu đen con lừa.

"Nghe đồn tựa hồ sai lầm!" Phương Minh đánh giá hai bên cảnh sắc, lầm bầm lầu bầu nói.

Ở nghe đồn bên trong, Phong Đô phụ cận quỷ loại hoành hành, không nói người ở, chính là liên động vật đều không có, mà theo Phương Minh, hẳn hiện tại đã nhập Phong Đô cảnh nội, nhưng cũng có thể tình cờ phát hiện một ít nhân loại sinh tồn vết tích, thậm chí còn ở đất Thục những địa phương khác bên trên.

"Nguyên lai nơi này còn có người yên!" Phương Minh nhìn phương xa bờ ruộng, trong ánh mắt thì có vẻ kinh dị.

"Hậu sinh tử, người từ đâu đến?" Vừa tới bờ ruộng bên cạnh, rơi xuống lều đen, thì có một cái khô quắt ông lão tới hỏi, trên mặt chất lên nụ cười, trong mắt nhưng mang theo nồng đậm ý lạnh.

Phương Minh chung quanh, chu vi còn có mấy cái chính đang canh tác nông phu nông phu, tuy rằng vẻ mặt ngây ngô, nhưng con mắt còn ở chuyển động, đặc biệt nhìn thấy hăn sau, mấy người liếc mắt nhìn nhau, tựa hồ nghĩ tới điều gì, trên mặt treo ra nụ cười, nhưng mang theo vẻ dữ tợn.

Này biểu hiện ẩn giấu rất khá, hầu như chột lóe lên, nhưng chạy không thoát Phương Minh Pháp Nhãn.

"Ta là Lục Tử Huyện người, đi ra du học, nghe nói Phong Đô chính là Quỷ Thành, khá có hứng thú, chuyên tới để du lịch!"

Phương Minh đem đầu cong lên, làm ra ghé con mới sinh không sợ cọp chi tượng, ngạo nghễ nói.

"Khà khà. . . Tiểu huynh đệ thật can đảm sắc! Phong Đô thành ở đất Thục hung danh chiêu, lại dám đến du lịch, thực sự là sự can đảm hơn người!"

Khô quắt ông lão lớn tiếng tán thưởng.

Phương Minh gãi đầu một cái, trên mặt có chút ngượng ngùng, đem người thanh niên non nớt ngây ngô, diễn dịch đến lập luận sắc sảo.

"Quá khen, quá khen, bất quá tới nơi này, mới phát hiện tựa hồ nghe đồn sai lầm, ông lão có thể hay không báo cho tường tình?"

Phương Minh hỏi.

"Ha ha. . . Nơi này tuy là Phong Đô cảnh nội, nhưng cũng có người sống, nói không chừng vẫn là một chỗ thể ngoại đào nguyên đây, tiểu huynh đệ đường xa mà đến, kính xin nhập thôn chúng ta bên trong nghỉ ngơi, chúng ta những người này trốn tránh thế tục hồi lâu, ngoại giới tin tức khó thông, còn có rất nhiều muốn thỉnh giáo đây!"

Ông lão tiến lên kéo Phương Minh cánh tay, rất là thân thiết nói.

Chu vi nông phu nông phụ cũng tới đến giúp khang, thậm chí có Phương Minh không từ, liền mạnh mẽ giá đi tâm ý.

Phương Minh mắt sáng lên, cười nói: "Trường giả cho mời, không dám chối từ!"

"Được! Được!" Ông lão đem nông cụ ném một cái, trực tiếp nắm Phương Minh lừa đen, ở trước dẫn đường.

Cái khác nông phu nông phụ, cũng là như thế, liền việc nhà nông đều không lo nổi, chen chúc Phương Minh, tựa hồ sợ hấn đào tẩu.

"Sự ra khác thường tất có yêu a!" Phương Minh nội tâm than thở, nhưng không chối từ, theo ông lão một đường đi rồi mấy dặm, đi tới một chỗ tiểu thôn trang nhỏ.

Này Trang tử không lớn, nhiều nhất chứa đựng bách hộ, phòng ốc tuy có chút rách nát, nhưng còn có thể ở người, khiến người chú ý nhất, nhưng là đầu thôn mang theo một mặt quý đầu lệnh bài, mặt xanh nanh vàng, rất là đáng chú ý.

"Đây là Phong Đô thành bên trong truyền xuống, có thể tránh Hung Quỷ, chúng ta ở này sinh tồn, liền dựa cả vào cái này rồi!" Ông lão vuông vắn minh nhìn nhiều mấy lần, mau mau giải thích nói.

"Đến! Đến! Đến! Nhà ta rượu vàng nhưng là nhất tuyệt, đã tích trữ tốt hơn một chút năm tháng, vẫn không bỏ uống được, hôm nay liền đi mở phong. . ."

Ông lão vuông vắn minh tựa hồ đối với cái kia quý bài rất có hứng thú, nhìn trái nhìn phải mà nói hăng.

Lại sẽ một cái bán Đại tiểu tử đuổi đi: "Nhanh đi thông báo nhà ta bà nương, đem gà mái giết, chiêu đãi quý khách!"

Phượng Minh bị ông lão kéo mạnh lấy vào thôn, từ các gia tộc phùng trong cửa sổ, liền truyền đến không ít ánh mắt, khiến người ta lên cả người nổi da gà.

Xuyên thấu qua cửa sổ, Phượng Minh liền thấy rõ từng cái từng cái mất cảm giác trắng bệch khuôn mặt, muốn là quanh năm không gặp ánh mặt trời nguyên cố, có vẻ hơi trắng xám mất máu.

Ông lão thẳng đem Phượng Minh kéo vào một chỗ sân.

Trong viện bà nương đặt được tin tức, chính đang cầm lấy gà mái giết, còn có mấy cái đại cô nương cô dâu nhỏ, thu thập bàn ghế.

"Đến, hậu sinh tử, chúng ta vào nhà đàm luận!" Khô quắt ông lão cùng hăng bà nương bắt chuyện thanh, đem Phượng Minh mời vào buồng trong.

Đóng lại kệt kệt vang vọng cửa lớn, thanh âm bên ngoài một thoáng nhỏ bé đến không hề có một tiếng động.

Ông lão lúc này mới cười nói: "Hàn xá đơn sơ, liền nước trà đều không có, thất lễ quý khách rồi!"

"Không sao không sao. . ." Phượng Minh lắc đầu, lại hỏi: "Tại hạ một đường đi tới, thấy rõ rất nhiều quý dị chỗ, kính xin ông lão giải thích nghi

hoặc. . ."

"Người cứ hỏi, cứ hỏi. . ." Ông lão nói.

"Xin hỏi ông lão tại sao?"

"Chúng ta những người này, đều là cùng khổ xuất thân, nhiều là không gánh vác được thuế má, phá gia lưu vong đến, ai. . . Những ngày tháng này khổ a!" Ông lão thở dài nói.

Để Phương Minh không khỏi có mấy phần cảm thán, này hà chính chi mãnh, lại còn ở Ác Quỷ bên trên!

"Tại hạ nghĩ Phong Đô quỷ loại hoành hành, xin hỏi ông lão cùng trong thôn là làm sao tự vệ? Tại hạ cùng nhau đi tới, tựa hồ cũng không thấy rõ tể đàn loại hình?"

"Này đều là Phong Đô Quỷ Vương đầu lĩnh từ bi, mỗi tháng chỉ lấy chúng ta chút cung phụng, liền phát xuống quỷ bài, có này, tầm thường du hồn Hung Quỷ, liền không dám trước tới quấy rầy. . ."

"Ồ? Không biết là hà tể phẩm?" Phương Minh có chút gãi đầu tự.

"Bất quá là chút gà chó trư dương loại hình, toàn thôn tập hợp tập hợp cũng là có. . ." Ông lão nói tới chỗ này, rõ ràng có ẩn giấu.

"Ồ! Thì ra là như vậy!" Phương Minh làm nhiên hình.

Sau đó, Phương Minh lại hỏi chút, đều ông lão lừa gạt, bất quá cũng có chút thực liệu bị Phương Minh dụ ra.

Nơi này đúng là Phong Đô Quỷ Thành trì dưới, bất quá cũng có người ở sinh tồn, giống như vậy thôn trang, ở phụ cận cũng không có thiếu, ở Quỷ Vương đại lực ràng buộc dưới, căn bản không có chịu đến Hung Quỷ quấy

rầy, thậm chí còn có người tiến vào Phong Đô thành trì qua, có người nói cũng là người ở sum xuê, không nhận rõ người quý.

Lại tự hội thoại, cửa gỗ kéo dài, ông lão bà nương bưng tràn đầy một đại bồn canh gà tới.

Mùi thơm phân tán, liền ngay cả ông lão chính mình, cũng là mạnh mẽ nuốt ngụm nước miếng.

"Đến đến! Quý khách trước tiên dùng!"

Bà nương dọn xong bát đĩa, lại tới một tiểu đàn rượu vàng, trường hoàng tửu dịch đổ vào trong chén, khuấy động lên cảm động sóng lớn.

Xem tới đây, ông lão con mắt của chính mình chính là trực.

"Đến! Được!" Ông lão bưng rượu lên bát, cũng không đợi Phương Minh đáp lại, liền vội vã không nhịn nổi trở mình một cái uống cạn, thỏa mãn thở dài, khoan khoái cực kỳ đáng đáp.

"Ha ha. . ." Phương Minh cười lắc đầu, cũng là nhấp một hớp rượu vàng, mùi vị giống như vậy, càng mang theo cổ sát vị.

Hắn nhấp cả uống rượu ngon, đối với này tự nhiên không lọt nổi mắt xanh. Lại gấp khối thịt gà, từ từ ăn.

Thấy hắn bắt đầu nhậu nhẹt, chu vi bất luận là ông lão vẫn là cái khác tô vẽ người bên ngoài, đều là một bộ như trút được gánh nặng, trường thở một hơi đáng đáp.

Có biểu hiện trên tức, có trên mặt liền mang theo thương hại tâm ý.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 256: Tế Phẩm

Ăn uống no đủ, Phương Minh giống như thỏa mãn đến thờ dài, lại thấy ông lão chỉ là uống rượu, thỉnh thoảng giáp mấy viên đậu can loại ăn, đối với canh gà nhưng là bất động một khoái, không khỏi hỏi: "Lão trượng vì sao không cần?"

"Khà khà! Đây là người tuyệt mệnh cơm, ông lão sao dám cùng người cướp?" Khô quắt ông lão lúc này ngẩng đầu, trong mắt thương hại, hung ác, lãnh đạm ánh mắt không ngừng giao tập.

"Tuyệt... Tuyệt mệnh cơm?" Phương Minh "Kính hãi", lập tức trước mắt một ngất, làm như ngất đi.

"Khà khà! Lão Từ đầu thật đúng là vận được, thêm vào cái này, thôn chúng ta này nguyệt số lượng liền được rồi!" Một cái thâm trầm thanh âm vang lên.

"Chính là vì cái gì mỗi người đến, cũng phải xin mời ăn thịt uống rượu? Đây cũng quá lãng phí rồi! Chà chà... Lão tử đã lâu lắm không nghe thịt vị rồi!" Có người tự ở bất mãn oán giận.

"Nhân gia đều nên vì người đưa mạng, còn không hưng xin mời đón rượu thịt? Đến lúc đó làm no ma quỷ, cũng không đến nỗi đến triền người!"

"Khà khà... Đại thúc người lừa ta, bị quỷ ăn tươi người, nơi nào còn có quỷ có thể làm nha..."

Phương Minh làm bộ hôn mê, liền nghe đến không ít thanh âm vang lên, xem ra đều là mai phục tại chéch, mưu đồ đã lâu.

"Còn lại nhai cái gì đây? Vội vàng đem người trói, đưa đến địa lao đi, tối nay chính là giao hàng thời gian, khà khà, có người này, thôn chúng ta đầu người liền đủ, không cần lại chính mình ra người!"

"Lão Từ đầu nói tới là! Đến! Phụ một tay!"

Mấy tên đại hán lấy ra dây thừng, ba chân bốn cẳng đem trên mặt đất hôn mê thư sinh bó được, thủ đoạn thông thạo, nhìn dáng dấp đã không phải lần đầu tiên làm việc này.

Đại hán đem Phương Minh bó được, lại hợp lực đem hăn nhấc đến một chỗ, khà khà cười gằn, đóng lại cửa lớn rồi đi.

Theo đại cửa đóng lại. Bên trong bỗng nhiên một hắc.

Phương Minh con mắt mở, như như sao.

Liền thấy bốn phía đều là bùn đất vách tường. Lộ ra bệnh thấp, còn có cây cỏ mùi tanh. Xem ra là một chỗ hầm.

Mà chu vi ngoại trừ Phương Minh, còn có vài chỗ hô hấp tiếng, nói vậy chính là trước người bị hại.

"Ác Quỷ cần thiết tế phẩm, làm sao sẽ là gà vịt loại hình, chỉ có hoạt người khí, mới có thể thỏa mãn chúng nó cần a!" Phương Minh thở dài nói.

Đã đối với chỗ này thôn dân cách làm, có chút hiểu rõ.

Bọn họ mỗi tháng hướng về Phong Đô Quỷ Thành nộp lên trên người sống tế phẩm, lấy đổi được thôn trại bình an, vì là quỷ làm thành. Thậm chí không tiếc hãm hại vô tội!

"Kỳ thực nói cho cùng, đều là một đám người đáng thương a!" Phương Minh nhớ tới trong thôn bách tính mất cảm giác khuôn mặt, không khỏi thở dài nói.

"Giao hàng ngày chính là tối nay sao? Vừa vặn lẫn vào Phong Đô Thành bên trong du lịch!"

Phương Minh tự nghe nói Thạch Long Kiệt vây quét Cửu Thiên Huyền Nữ Tông, phản ứng đầu tiên chính là Phong Đô quý quân cũng sẽ xuất thủ, nơi này phòng ngự trống vắng, chính tiện hạ thủ!

Phong Đô chính là Thạch Long Kiệt trong bóng tối đại bản doanh, bình thường không chỉ có Hung Quỷ Lệ Quỷ tạo thành đại quân trấn thủ, càng có Phong Đô Quỷ Vương chi thể tọa trấn, rất khó len vào mà không bị phát hiện.

Tuy rằng khắp toàn bộ Phong Đô Thành. Như Thạch Long Kiệt không ở, liền không một người là Phương Minh đối thủ, chỉ khi nào bị bắt dừng tay chân, để Thạch Long Kiệt mang theo phi kỵ tới rồi. Đến lúc đó đại quân vây kín, đương thế có long khí trấn áp, cỡi âm có quỷ vương cùng đại quân ra tay. Phương Minh cũng chỉ có bị một đường truy sát ra Ích Châu.

Chu vi hô hấp rất là trầm thấp, xem ra chủ nhân cũng là nằm ở hôn mê bên trong. Cũng không biết bị rơi xuống bao nhiêu chi dước.

"Cũng không biết cái kia Hắc Tư thế nào? Có thể đừng gây ra phiền toái gì đến, quấy rầy Bản Tôn kế hoạch!" Phương Minh nhớ tới nơi này. Một đạo ánh vàng tự trong tay phát sinh, hóa thành một chỉ màu vàng hồ điệp: "Đi! Nói cho Hắc Tư, chỉ cần không phải bị mổ bụng phá đồ, vào nôi phanh lược, đều chỉ có thể làm đầu con lừa, không thể phản kháng!"

Màu vàng hồ điệp gật gù, lóe lên không xuống mồ tường bên trong biến mất không còn tăm hơi.

Thấy tình huống như vậy, Phương Minh mới thoả mãn gật đầu, nhắm mắt dưỡng thần, chậm đợi tối nay hành động.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, mặt trời lặn về tây, gió lạnh đột nhiên nổi lên, đã là đến ban đêm.

Kẹt kẹt! ! !

Hầm cánh cửa từ bên ngoài mở ra, lão Từ đầu trước tiên, thỉnh thoảng uống: "Nhanh lên một chút! Nhanh lên một chút, đem tế phẩm chuyển tới đầu thôn, cung đại nhân thu lấy!"

"Ta ở cửa canh, không muốn để sót rồi!"

"Vâng, chúng ta hiểu được!"

Mấy chục tên đại hán đáp ứng, tiến lên đem Phương Minh bị bắt người đi đường giờ lên, ở lão Từ đồ trang sức trước quá một thoáng sau, lại được mang ra hầm.

"Một, hai, ba... Chín, mười! Con số không sai! Giờ lên đi!"

Lão Từ đầu uống.

Lúc này thôn trang lối ra, tối om om một bọn người ảnh, toàn trong thôn người, mặc kệ nam nữ già trẻ, đều là trình diện.

Phía trước nhất, lão Từ đầu cùng mấy đại hán đứng, bên người chính là Phương Minh cùng những kia bị hôn mê người.

Hiện tại nhận được gió lạnh kích thích, có mấy cái chính là tỉnh lại, quát mắng mưu tài hại mệnh, không chết tử tế được loại hình.

Lão Từ đầu chau mày, "Đem bọn họ miệng lấp kín, một hồi quấy nhiễu đại nhân làm sao bây giờ?"

"Khà khà!" Thì có mấy đại hán tiến lên, dùng đèn thui lụi khăn lau những vật này đem tù binh miệng lấp kín, tù binh mắt nước mắt lưng tròng, trong miệng ô ô vang vọng.

Phương Minh bởi vì tương đối thành thật, đúng là cùng chu vi mấy cái còn không tính miễn bị mồm dài ngo.

Lúc này nhìn về phía chu vi, còn có mấy cái hài đồng núp ở cha mẹ trong lồng ngực, hung hăng đi đến chen, tựa hồ bên ngoài có cái gì chuyện đáng sợ vật.

"Đến rồi!" Phương Minh thần niệm hơi động, đã là phát hiện người đến.

Hô! ! !

Bình địa lên một trận ác phong, cát bay đá chạy, các thôn dân không khỏi nhắm hai mắt lại, đợi được lần thứ hai mở thời gian, sân bãi trên đã có thêm mấy bóng người.

Trước tiên, chính là một tên đại hán, ăn mặc màu đen trang phục, khắp khuôn mặt là râu quai nón.

Mặt sau còn có mười mấy điều bóng đen, đều là nửa trong suốt, cũng không thấy rõ khuôn mặt.

"Ừm! Tùy tiện phái ra cái tiếp thu tế phẩm đội ngũ, liền có một cái Ác Quỷ, mang theo mười mấy điều Lệ Quỷ, này Phong Đô trải qua trăm năm, tích lũy phong phú a!"

Này thế chỉ cần ăn qua người Quỷ Hồn liền có thể xưng Hung Quỷ, ở trên nữa chính là Lệ Quỷ, ban ngày chỉ có vài sợi hắc khí, đến ban đêm nhưng có thể miễn cưỡng thấy rõ bóng người.

Lệ Quỷ chính là quỷ loại bên trong tinh anh sức mạnh, có thể vận dụng âm lực, biến hóa binh khí áo giáp những vật này, thực lực phi phàm.

Lên trên nữa, chính là Ác Quỷ! Có thể ban ngày hiện hình, hung uy ngông cuồng tự đại!

Ác Quỷ lên trên nữa, chính là Quỷ Vương! Tới này bộ, âm cực sinh dương, bề ngoài đã cùng phàm nhân không khác.

Nhưng Phương Minh biết được, Quỷ Vương nhiều nhất bên ngoài trên không nhìn ra cùng người phàm phân biệt, trên thực tế vẫn là quỷ loại chi chúc! So với hẳn bây giờ còn có chút không bằng, chỉ có đến Quỷ Đế, mới có thể tùy ý chuyển hóa thân thể!

"Trương thống lĩnh, lần này hóa ra là người đến đây, quá tốt rồi, lần trước..."

Lão Từ đầu thấy Ác Quỷ đại hán, nhưng là sáng mắt lên, tiến lên phàn nôi lên quan hệ.

Hai người liền ở này bắt đầu trò chuyện.

"Lão Từ đầu, chúng ta giao tình quy giao tình, như tế phẩm không đủ, nhà ta cũng cứu không được người!" Tới cuối cùng, liền nghe Trương thống lĩnh lạnh giọng nói.

"Những này tế phẩm đều là hiến cho Quỷ Vương bệ hạ, tiểu nhân sao dám thất lễ, sao dám thất lễ a!"

"Ngài nhìn, này một đám đều là người tuổi trẻ, máu nóng, sinh cơ dồi dào, bảo đảm bệ hạ yêu thích!"

Lão Từ đầu đi tới một tù binh trước, cạy ra tù binh miệng, lộ ra hàm răng, như xem gia súc cũng tự.

"Ừm! Không sai! Không sai!" Ác Quỷ tướng lĩnh gật đầu liên tục.

"Các người lão Từ thôn lần này tế phẩm rất tốt, nhà ta sẽ vì các người phân trần!"

"Đa tạ Đại nhân! Đa tạ Đại nhân!" Lão Từ đầu đầu hỉ, hướng mặt sau uổng: "Còn lo lắng làm gì? Vội vàng đem tù binh sắp xếp gọn, cho đại nhân đưa đi!"

"Được!" Nông phu đem Phương Minh mấy người này đựng vào màu đen bao tải, quấn chặt miệng túi, đưa cho Trương thống lĩnh mặt sau người hầu.

Chờ đến giao tiếp xong xuôi, lão Từ đầu đầu mới xoa tay cười: "Trương thống lĩnh, ngài xem! Đều là trẻ tuổi mặt hàng, con số cũng đúng, lần này nguyệt lệnh bài..."

"Ha ha... Nhà ta liền biết người muốn nói tới cái!"

Ác Quỷ tướng lĩnh cười to, tự trong lòng lấy ra khối quỷ đầu lệnh bài, ném cho lão Từ đầu.

"Chiếu quy tắc cũ treo ở đầu thôn, tháng sau tự sẽ không có quỷ loại đến đây quấy rầy!"

"Đa tạ Đại nhân! Đa tạ Đại nhân!" Lão Từ đầu luống cuống tay chân mà đem lệnh bài tiếp được thu cẩn thận, mau mau chấp tay hành lễ.

"Nhà ta cũng bất quá là giải quyết việc chung, được rồi, lão Từ thôn này nguyệt cung phụng đủ, tháng sau cũng không nên kéo dài, bằng không cũng chỉ có từ trong thôn các người nắm!"

Đại hán cười gằn một thoáng, bắt chuyện thủ hạ: "Các huynh đệ, đi rồi!"

Chúng quý ngự sử hắc phong, nhắc lên bao tải, hướng phía dưới nơi thôn trang bước đi.

"Hô! Rốt cục đi rồi!" Lão Từ đầu chà xát đem mồ hôi lạnh trên đầu: "Hù chết ta bộ này lão tâm can, mỗi lần cùng chúng nó giao thiệp với, luôn cảm giác trên người lạnh lùng, ít nhất thiếu hoạt vài tuổi..."

Lại nhìn mặt sau thôn dân, "Được rồi! Không sao rồi! Đại gia trở lại đi ngủ sớm một chút! Ngày mai ra đi làm việc, nếu có dê béo trải qua, cũng tuyệt đối không nên buông tha..."

Các thôn dân thấy Ác Quỷ đi rồi, cũng là đại xả giận, đồn dập quay lại chính mình nghỉ ngơi.

Lão Từ đầu nhìn này cảnh, rốt cục ở xung quanh không người thời gian, thở dài: "Ai... Cuộc sống như thế, lúc nào mới qua a..."

Thân hình lom khom, tựa hồ một thoáng lão vài tuổi.

Phương Minh thân ở bao tải, thần thức nhưng là bên ngoài mà ra, đem bên ngoài Trương thống lĩnh mọi cử động thu vào trong mắt.

Chỉ thấy Trương thống lĩnh lại đi tới mấy cái làng, thu đến tế phẩm, thôn nhỏ mười người, đại người trong thôn mấy từ mười lăm đến hai mươi không giống nhau.

Chợt có tế phẩm không đủ, bất luận trưởng thôn làm sao cầu xin, này Trương thống lĩnh đều là không hề bị lay động, dặn dò bộ hạ tự thôn dân bên trong năm thanh niên trai tráng góp đủ số.

Thôn dân biết được như phản kháng chính là đồ thôn, như không phản kháng liền chỉ tử mấy người, mỗi người dựa vào mệnh trời, ngoại trừ bị bắt đi thanh niên trai tráng người nhà, những người còn lại ngược lại cũng cũng không đặc biệt thương tâm, làm như đã mất cảm giác.

Thu rồi năm, sáu cái làng, tế phẩm lên trăm người, lúc này chính là Trương thống lĩnh ngự sử hắc phong, đều sắp không chống đỡ được nữa, cái kia Trương thống lĩnh cũng không lại thu, mà là khởi hành quay lại.

Đọc theo đường đi còn đựng tới không ít Ác Quỷ tướng lĩnh, dần dần hội tụ thành một chỗ.

Tới cuối cùng, chính là một đạo kéo dài mấy dặm màu đen dòng lũ, mang bao bọc hàng trăm hàng ngàn tế phẩm, hướng về Phong Đô Thành bước đi.

"Thu thảo cốc đã về rồi!"

Phong Đô phía trên tường thành, mấy cái quỷ tốt thấy này, lớn tiếng hô.

Cửa thành rối loạn từng bừng, hai mặt vẽ ra quỷ đầu cửa thành từ từ mở ra, màu đen dòng lũ tràn vào.

"Hôm nay thu hoạch không sai, đại gia cũng có thể ăn no nê rồi!"

"Khà khà, ai nói không phải đây! Đại hỉ! Đại hỉ!"

"Từ khi tiến vào thời loạn lạc, thu hoạch này đại đại dâng lên, mỗi lần cũng có thể ăn no, chỉ mong thời loạn lạc tuyệt đối không nên kết thúc quá sớm mới tốt..."

Phương Minh cách bao tải, liền có thể nghe được chúng quỷ xì xào bàn tán.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 257: Xâm Nhập

"Đem tế phẩm đặt tại thao trường, thông báo các quân đến đây!"

Có một quý tướng tựa hồ địa vị tối cao, đầu lĩnh chỉ huy.

"Chờ ta đi vào bẩm báo phu nhân, các người lại đến lấy dùng đồ ăn tế phẩm!"

"Vâng!" Chúng Ác Quỷ thống lĩnh ầm ầm đáp lời, mang theo tù binh hướng về trung ương thao trường mà đi.

"Chính là lúc này rồi!" Phương Minh thầm nói, lập tức trong tay thanh quang lóe lên, dùng ra học tự Đạo Môn phép thuật " Tá Vật Đại Hình" .

Bao tải bên trong, một cái cùng Phương Minh giống nhau như đúc người hai mắt nhắm nghiền, tự ở mê man.

Còn chân chính Phương Minh, sớm rời đi nơi này, triển khai ẩn thân thần thông, tìm nơi góc chờ đợi.

"Này Tá Vật Đại Hình phương pháp, hiệu dụng có thể kéo dài ba canh giờ, nhưng đến chúng quý lấy thực thời khắc, tất bị phát hiện, trong khoảng thời gian này, đầy đủ Bản Tôn làm việc rồi!"

Thạch Long Kiệt muốn vây nốt Cửu Thiên Huyền Nữ Tông, ngoại trừ dương thế đại quân ở ngoài, khẳng định cũng tự Phong Đô Quỷ Thành điều không ít hảo thủ đi qua trợ giúp.

Vốn là, liền ngay cả cái kia Quỷ Vương cũng có thể bị triệu hoán mà đi.

Nhưng Phương Minh nghe được vừa này quỷ tướng ngôn ngữ, biết được Phong Đô Quỷ Vương chi thể nhưng là còn ở Phong Đô trấn thủ, bất quá điều này cũng không cái gì, chỉ cần đại quân bị điều quá bán, trận pháp uy lực giảm mạnh, liền không giữ được Phương Minh.

"Vốn là Phong Đô bên trong quỷ tốt liền bị điều không ít, hiện tại lại là hưởng dụng tế phẩm thời gian, chúng quỷ tập hợp trung tâm thao trường, những nơi còn lại hầu như chính là không người, cơ hội tốt đẹp a!"

Phương Minh nhìn quỷ quân tranh nhau chen lấn chen hướng về thao trường phương hướng, không khỏi trong bóng tối nói.

Hắn tự lần trước nghe nghe Tạ Thiên nói ra bí ẩn sau khi, trong lòng liền có linh cảm, này đến Phong Đô tất có thu hoạch. Không khỏi nhiều hơn mấy phần chờ mong.

Hung Quỷ nghe nói có đồ ăn, đều là hóa thân sói đói, trong mắt bốc ra ánh sáng xanh lục. Ngoại trừ mấy cái tướng lĩnh đáng dấp người, cái khác đều là như vậy, chính là chu vi xảy ra điều gì tình huống khác thường, cũng là phát hiện không được.

"Đúng là này Phong Đô quỷ vực, thực sự lợi hại. Lại còn nhưng đối với Bản Tôn hình thành lực bài xích!"

Phong Đô Thành tự chịu khổ tàn sát sau, lại chưa kịp thì nhờ được cao nhân cách làm, hóa giải oán khí, khiến địa mạch âm khí ngưng tụ, hóa thành quỷ vực, đề cao Phong Đô cùng vợ hắn hai cái Quỷ Vương đi ra. Làm hại nhân gian.

Mà này quỷ vực, đối với tất cả ngoại lai đồ vật, đều có trời sinh bài xích cảm giác.

Phương Minh liền cảm thấy tứ bốn phía không ngừng tỏa ra âm khí, bức bách hần hiện ra thân hình.

"Này thì tương đương với Bản Tôn Thành Hoàng Pháp Vực, nếu là có ngoại địch xâm lấn. Bản Tôn cũng có thể trước tiên biết được, đồng thời ở Pháp Vực bên trong triển khai thần thông, còn có thể thu được tăng cường, uy lực lớn trưởng, chính là không biết này quý vực có hay không cũng là như thế?"

Phương Minh lông mày nhú lên.

Nhưng hần chính là Thần linh, lại cửu vì là Thổ Địa, đối với các loại âm khí đều có kiến thức, chỉ là trong nháy mắt. Liền muốn ra ứng đối phương pháp.

"Sắc!" Phương Minh âm thầm hét một tiếng, trên người y vật không gió mà bay, tựa hồ bị cái gì nâng lên.

Huyền hắc như mực địa mạch âm khí. Liền cuộn cuộn không ngừng rót vào y phục trên người bên trong, không lâu lắm, liền hóa thành một bộ đen kịt áo giáp, đem Phương Minh hoàn toàn bao vây ở bên trong, biến mất mặt.

Tự áo giáp hình thành sau, Phương Minh liền cảm giác quý vực đối với hần lực bài xích rất là tiêu giảm. Gần như không gặp.

"Này áo giáp chính là lấy âm khí hội tụ mà thành, cùng quý vực lực lượng có cùng nguồn gốc. Bản Tôn trốn trong đó, tựa như tích thủy tàng hải. Tự nhiên phát hiện không được."

Phương Minh thấy rõ chu vi quý tốt đều là biến mất, khẽ mỉm cười, lúc này mới có tâm sự bắt đầu quan sát Phong Đô Quý Thành chi cảnh.

Hắn ở vào một chỗ đường phố chỗ ngoặt, hai bên phòng ốc rách nát, tựa hồ hoang vắng nhiều năm, mặt tường trên nhưng mang theo quý dị màu đen, không chỉ có mặt tường, liền trên đất, còn có hai bên rải rác tảng đá vụn gỗ trên, đều là như vậy.

"Đây là trường kỳ được địa mạch âm khí ô nhiễm mà thành, người sống như vụng thêm thân cận, ít nói cũng là bệnh nặng một hồi! Lão Từ đầu nói như vậy không thật không tình, hoặc là chính hắn cũng không rõ ràng, dù sao người sống có thể không nhận rõ Ác Quỷ..."

Phượng Minh nhàn nhạt nghĩ, dựa theo trong thành trì bộ sắp xếp quy luật, Thạch Long Kiệt cùng Quỷ Vương tẩm cung, không phải ở miền trung quân doanh thao trường bên cạnh, chính là ở vào hướng đông nam.

Lúc này muốn nhòm ngó tường tình, vẫn là vụng khí thần thông hữu hiệu.

Phượng Minh mở thần nhãn, liền thấy rõ trong thành hắc khí phóng lên trời, rít gào lay động, hóa thành hắc xà chi tượng.

Chu vi lại có tia tia kim hồng vẻ tụ tập, ở chính giữa, chính là một đạo ám kim quang trụ sừng sững không ngã, trấn bảo vệ khí vận.

"Khá lắm, này hắc xà không phải long khí, nhưng là oán khí kết hợp quỷ khí hình thành, yêu dị cực kỳ! Trung gian này nói ám kim số mệnh, so với Chân Nhân còn dồi dào ba phần, không thể coi thường!"

Này ám kim số mệnh, tự nhiên chính là Quỷ Vương, Phượng Minh tế tra vị trí, nhưng là có phát hiện: "Ở vào trung tâm thành sao? Này cũng có chút phiền phức."

Nhìn Quỷ Vương khí số, nhưng là ở vào trung tâm phủ thành chủ khoảng chừng, cùng quân doanh thao trường cũng bất quá có vài đường phố khoảng cách.

Như ở dương thế, nào có tướng quân doanh trực tiếp xây ở trung tâm thành? Nhưng Phong Đô vốn là chính là quỷ vực, nơi này được khách lại tất cả đều là giết người như ngóe Hung Quỷ hàng ngũ, tự nhiên không thể sử dụng thế gian quy củ.

Quân doanh cách phủ thành chủ gần đây, liền có thể bất cứ lúc nào chỉ huy trấn áp.

Dù sao Quỷ Vương sức mạnh quy về tự thân, một người liền có thể chống đỡ thiên quân vạn mã!

"Này hai bên gần quá, nếu là bị Quỷ Vương phát hiện, dẫn dắt quân đội vây quét, cũng bất quá thời gian ngắn ngủi!"

Phương Minh nhìn phương xa số mệnh, thì có chút chần chờ.

Lập tức ánh mắt hóa thành kiên định, "Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con? Hiện tại Thạch Long Kiệt không ở, quỷ quân cũng ít hơn nửa, có thể coi là cơ hội trời cho, bỏ qua liền không!"

"Xem hiện tại quân khí, chính là kết thành đại trận vây công, Bản Tôn cũng có nắm chắc chạy trốn."

Trong lòng tính toán đã định, không chần chừ nữa, ẩn thân hướng về phủ thành chủ phương hướng bước đi.

Trên đường cũng chạm đến mấy đội quỷ quân, nhưng đáng tiếc chúng nó pháp lực nông cạn, thấy thế nào đến xuyên Phương Minh pháp thuật? Lại nóng ruột đồ ăn, tự nhiên không hề có cảm giác.

Phủ thành chủ ở ngoài, Phương Minh xác định Quỷ Vương ám kim khí trụ đã chuyển đến quân doanh sau, xuyên thấu vách tường tiến vào trong phủ.

"Ừm! Đây bên trong phủ bố trí đến không sai, chỉ là mang theo dị tộc khí tức, bất quy chính thống! Cũng không biết xuất từ vị nào tác phẩm!"

Phượng Minh đánh giá bên trong phủ bố trí, liền thấy tuy rằng bên trong phủ đình đài lầu các đều có, nhưng lấy nhánh hoa dây leo trang sức, trên đất đá vụn khắp nơi, bóng loáng giám người, ven đường còn có không biết tên hoa đại dị thảo, càng có vài chỗ kiến trúc, dưới đây chính là cái giá, mặt trên hiện viên đồng hình, lấy cỏ tranh gậy trúc xây thành, rất là quái dị.

Những này nhìn liền tràn ngập dị tộc phong tình.

"Đúng rồi! Ích Châu vị trí biên thủy, dã tộc đông đảo, nói không chừng này Thạch Long Kiệt hoặc là vợ hắn, chính là dị tộc người!"

"Đây có thể thì khó rồi, ngoại tộc phong tục khác biệt, muốn tìm ra cơ quan yếu địa càng thêm phiền phức..."

Hiện tại nằm ở ẩn thân trạng thái, thả ra thần niệm lại sợ kinh động Quỷ Vương, chỉ có thể lấy tâm mắt tra tìm.

Vốn là nếu là Đại Càn kiến trúc, cái kia cơ bản có quy luật, chủ trong phòng cái nào, khách trong phòng cái nào, thư phòng ở vào nơi nào, đều là có một định quy tắc, chỉ cần máy móc liền có thể.

Nhưng ngoại tộc không ăn bộ này, liền có chút phiền phức, chỉ có thể một gian một gian đi tìm đi.

"Cũng được! Bất quá là tốn nhiều chút công phu thôi! Hi vọng thời gian vẫn tới kịp!"

Phượng Minh không chần chừ nữa, tiến vào bên cạnh một chỗ nhà gỗ, bắt đầu tìm kiếm lên.

Này thế có thể không cái gì túi chứa đồ loại hình, Quỷ Vương lại tương tự người sống, một ít trọng yếu vật cũng bất tiện bên người mang theo, tất nhiên là đặt ở nơi ở.

Phương Minh lần này, chính là muốn nhòm ngó một phen, tìm chút manh mối, hoặc là nhược điểm đi ra, sau đó dùng tốt.

"Này không phải... Này là tạp vật, không phải... Nơi này... Ồ?"

Phương Minh tiến vào trong một gian phòng, trong mũi liền ngửi được một luồng ngào ngạt mùi thơm, trong phòng càng là thiêu đốt quý báu từng hương, lượn lờ khói thuốc.

Phòng ốc bốn phía mang theo màu vàng óng màn che, mặt trên còn có không biết tên hoa văn đồ án, phong cách cùng trung thổ khác biệt.

"Lại ở vào phía tây tử môn phụ cận, thực sự là phiên bang man di!" Phương Minh trong bóng tối nhổ nước bọt, lập tức sùng sờ, "Không đúng! Bọn họ vốn là chính là người chết, ở nơi này bổ sung lẫn nhau!"

Đi tới trước bàn đọc sách, nơi này mặt trên còn có vài phần thư họa bản nháp, văn chương chưa khô, nhìn dáng dấp chủ nhân mới ra đi không lâu.

"Hẳn là chính là nơi này rồi!"

Phương Minh sắc mặt hơi động, lập tức quan sát bốn phía.

Theo tay cầm lên phân công văn nhàn, ngược lại cũng không phát hiện chỗ đặc biệt gì.

"Bản Tôn tâm huyết dâng trào, báo trước nơi đây tất có rất lớn thu hoạch, đến cùng là cái gì đây?"

Phương Minh ngồi vào trên ghế nằm, từ nơi này xem, toàn bộ phòng ốc đều ở trong mắt, bốn phía trên vách tường còn lấy thú giác, da thú, trên châu các loại (chờ) trang sức, nhìn qua rất là thô lỗ.

"Không phải nơi này!" Phương Minh lắc đầu đứng dậy, lại đi tới đàn mộc giường lớn trước, nơi này còn bày một toà bàn trang điểm, mặt trên các loại ngọc thạch hộp, xếp đầy son bột nước loại hình.

"Tuy rằng bỏ mình thành quý, nhưng nữ nhân thích chưng diện thiên tính, vẫn là khó sửa đổi a!" Phương Minh mở ra một hộp bột nước, hương thơm khí phân tán, không khỏi cười nói.

"Từ sự bố trí này xem, đưa tay là có thể chạm tới, chính là này hộp!"

Phương Minh nhắm mắt, tưởng tượng một vị nữ tử ở đây, trong tay duỗi một cái, liền có thể cùng trang trên đài phấn hộp.

Đưa tay ra, từ đông đảo trong hộp, lấy ra một cái vỏ sò ngoại hình.

Mở ra xem, bên trong một viên khổng lồ trên châu, mặt ngoài lóe ánh huỳnh quang.

"Hóa ra là nó a!" Thấy vật ấy, Phương Minh trên mặt nhưng là quý dị nở nụ cười.

Đem trên châu giáp ra, "Nữ tử này đúng là giỏi về tâm kế, lại đem trọng yếu đồ vật nấp trong nơi này, nhưng đáng tiếc Bản Tôn nhiều kinh son phấn trận chiến, còn thường vì là trong phủ ái thiếp hoạ mi, đối với nơi này diện đạo đạo nhưng là rất rõ ràng đây..."

"Này trên châu... Bên trong đến cùng ẩn giấu cái gì đây?"

Phương Minh mang theo trên châu, ánh bên ngoài ánh sáng, liền thấy này châu bên trong trong suốt, nửa điểm vết tích cũng không.

"Lẽ nào? Muốn dùng thần niệm? Lúc này coi như bị phát hiện, cũng là không lo được rồi!"

Phương Minh thần niệm đưa vào trần châu bên trong, nhất thời phát hiện không đúng, "Có Đạo Môn cấm chế!"

Trần châu bên trong, lại có Đạo Môn cao thủ bố trí xuống pháp cấm, hiện tại gặp người ngoài, nhất thời tự mình kích phát.

"Đáng ghét! Cho Bản Tôn phá!"

Phương Minh không cần nghĩ cũng biết, để cấm chế này kích phát, khẳng định không có chuyện gì tốt, thần lực phun trào, một mạch rót vào trần châu bên trong, muốn dùng man lực cứng rắn phá tan!

Tuy rằng cấm chế này thần diệu, làm sao nhưng là vật chết, bố trí người cũng bất quá tồn vạn nhất báo động trước tâm ý, cũng không dưới quá đại công phu, bị Phương Minh thần lực vọt một cái, cấm chế nhất thời sụp đổ.

Phương Minh thần thức thâm nhập, nhất thời thân thể nhẹ đi, tựa hồ đi tới nơi khác.

Đây là một chỗ vùng ngoại ô, phương thảo thê thê, mang theo long lạnh ý xuân.

Phương Minh nhưng không có tâm tư quan sát, tâm thần của hắn, ở tiến vào trong nháy mắt, liền bị trên cỏ bóng người hấp dẫn.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 258: Thạch Phu Nhân

"Phong Đô, không phải nói với người, không có chuyện quan trọng, không được đi vào sao? Lễ nào xảy ra đại sự gì?"

Trên cỏ, vũ y thiếu niên cau mày, trong con người liền mang theo Thiên Đạo vô tình, nhìn xuống vạn vật khí tức.

Nhìn Phương Minh, biểu hiện trong nháy mắt biến đổi: "Không đúng! Người không phải Phong Đô!"

"Thật can đảm, lại dám xông vào Thái Hư ảo cảnh, nạp mạng đi!"

"Thái Thượng Chi Thủ!"

Một chương năm bắt mà ra, mang theo mệnh mông cuồn cuộn khí tức, tựa hồ muốn hát trắng bắt sao.

"Mộng Tiên!" Phương Minh da mặt vừa kéo, hô lên thiếu niên tên.

"Không đúng, tựa hồ chỉ là Mộng Tiên một tia thần niệm, khá lắm! Thần niệm tự sinh linh trí, biến hóa vạn đoan!"

Tình hình này rất rõ ràng, Phong Đô Quỷ Vương cùng Thái Thượng Đạo rõ ràng có liên hệ, thậm chí Mộng Tiên còn để lại một tia thần niệm ở đây, làm hai bên liên lạc người.

"Nếu người Bản Tôn ở đây, bản thân tự nhiên nhượng bộ lui binh , nhưng đáng tiếc chỉ là một tia phân thần, cũng dám làm càn!"

Phương Minh thét, tương tự đưa tay, một con kim quang cự chưởng hiện lên, ngắt lấy pháp quyết, mạnh mẽ va vào Thái Thượng Chi Thủ.

Ầm! ! !

Chỉ là một thoáng, Thái Thượng Chi Thủ liên vụn vạt, phương xa vũ y thiếu niên sắc mặt nhất bạch, "Ta nhớ lại đến rồi, người là Thành Hoàng Thần chi. . ."

"A. . ." Lời còn chưa dứt, liền bị bàn tay lớn màu vàng óng bao vây, cự chưởng phát sinh ánh vàng, mang theo phù văn, đem thiếu niên tầng tầng phong cấm.

"Nếu có thể đến Mộng Tiên một tia thần niệm nghiên cứu, đúng là đại thiện!"

Phương Minh mỉm cười, hăn đối với Mộng Tiên vẫn có kiêng kỵ, hiện tại là được rồi giải đối phương nội tình trên cơ hội tốt!

Liền vào lúc này, bị cự chưởng bao vây vũ y thiếu niên đột nhiên mặt vặn vẹo, tự thấy cái gì cực kỳ sợ hãi đồ vật: "Không muốn. . . Không muốn. . . Đừng có giết ta!"

"Hả?" Phương Minh ngẩn ra, lập tức trong hư không hơi động. Trong cõi u minh truyền đến một đạo màu xanh, rơi vào vũ y thiếu niên thân bên trong.

Vũ y thiếu niên hai mắt vô thần, một lát sau, cả người sụp đổ, hóa thành ánh sao tứ tán.

"Này rõ ràng là Mộng Tiên cảm nhận được cái gì. Đến hủy thi diệt tích!"

Làm phân thân, bị chủ thể hạ thủ đoạn, thời khắc mấu chốt tự diệt, tự nhiên rất là dễ dàng.

Phương Minh thở dài, "Tuy không thể bắt phân thân, có chút tiếc nuối. Nhưng ít ra biết được Thái Thượng Đạo cùng Phong Đô Quỷ Vương có cấu kết, sau đó liền có thể cẩn thận nhiều hơn. . ."

Đột biến sắc mặt, "Không được!"

Thần niệm trở về cơ thể, liền thấy lúc này trên người hần thần lực cuộn cuộn, phát sinh chấn động kịch liệt. Nhưng là vừa nãy thần niệm cuộc chiến, xúc động bản thể thần lực phản ứng tự nhiên.

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên lại cũng không gạt được đi tới.

"Người phương nào? Lại dám xông vào Chủ công phủ đệ?"

Tuy rằng quý quân tập hợp thao trường hấp thu đồ ăn, trong phủ thị vệ đi rồi hơn nửa, nhưng luôn có mấy cái lưu thủ cương vị, lúc này phát hiện không đúng, hồ gầm vô giết mà tới.

Phương Minh lông mày nhíu lên, "Phiền phức!"

Một tay đẩy ngang. Trong hư không mục nhiên nhấc lên một trận màu trắng khí lưu, sôi trào mãnh liệt, như sóng lớn cuốn lên. Lại như cao mấy chục trượng sóng lớn, trực tiếp đem nhào lên quỷ tướng nhấn chìm.

Đợi đến dậy sóng dẹp loạn đi qua, nhào lên quỷ tướng từ lâu không thấy tăm hơi, toàn bộ Quỷ Vương phòng ngủ càng bị đánh sụp nửa bên gian nhà, nhìn khắp nơi bừa bộn.

"Nếu tin tức đã tới tay, lại bị phát hiện. Ngược lại cũng không cần kiêng kỵ này hứa hơn nhiều, vừa vặn ước lượng một thoáng Phong Đô quý quân cùng Quý Vương thực lực. . ."

Phương Minh dưới thân màu vàng phun trào. Tường Vân Thăng lên, đem hân nân nổi ở giữa không trung. Lúc này trên người bên ngoài kim quang, như nho nhỏ màu vàng Thái Dương, quang chiếu nhân gian.

Vẫn bị mây đen bao phủ Phong Đô Quý Thành, mấy trăm năm qua lần đầu thấy ánh mặt trời!

Mặt đất trên vách tường âm khí vết tích, ở màu vàng thần quang chiếu khắp dưới, chậm rãi tan ra, dần dần có tan rã dấu hiệu.

Dường như muốn lấy sức một người, mạnh mẽ xoay chuyển Càn Khôn, đem Phong Đô do âm hóa dương! ! !

"Thái! Cao nhân phương nào? Giá lâm Phong Đô?"

Như thế dễ thấy động tĩnh, tự nhiên bị bên cạnh trong quân doanh Quý Vương cùng đại quân phát hiện, ngàn quý tề khiếu, hóa thành đen kịt như mực mây khói, hướng về Phương Minh bên này bão táp mà tới.

Hắc khí kia sền sệt, trung gian lại có chút điểm màu xanh lục u hỏa, tự đã thú chi nhãn, mang theo khát máu oán hận ánh sáng, nhìn đến làm người sợ run.

Đây là quý khí quân khí ngưng tụ đồ vật, uy lực hùng vĩ vô bờ, chính là Chân Nhân gặp, cũng đến tạm thời tránh mũi nhọn!

"Đến hay lắm! Mà lại tiếp Bản Tôn một chương!"

Phương Minh cười to, quay người một chương ấn xuống! ! !

Kim khí ngang trời, hóa thành bàn tay lớn màu vàng óng, mặt trên hoa văn có thể thấy rõ ràng, mấy như Chân Nhân tay, mang theo thể như vạn tấn, giữa trời đè xuống!

Cự chương còn chưa đến, tới trước kinh phong liền đem hắc khí xua tan không ít, trung gian thậm chí còn mang theo gào khóc thảm thiết, hiển nhiên có quý tốt bị thương!

"Uống! ! !" Quý quân âm khí bên trong, một tiếng khê kêu vang lên, âm thanh uyển chuyển cảm động, như chim hoàng oanh minh đề.

Theo thanh âm cô gái, quý quân âm khí quay cuồng một hồi, hóa thành một viên màu xanh đen khô lô đầu, đón lấy màu vàng cự bàn tay to.

Cột kẹt! ! !

Đầu lâu mở ra bạch cốt miệng rộng, căn xé trên cự chương, phát sinh làm người nha chua tiếng vang.

Cự chương mặt trên kim quang một trận lay động, lập tức dâng lên lúc thì xanh sắc, trở tay vỗ một cái, đem đầu lâu đánh bay.

Đầu lâu ghen ngào một tiếng, mặt trên rầm nứt ra mấy cái lỗ hổng, xem ra bị thương không nhỏ.

Cự chương tùy tùng mà lên, đem đầu lâu nắm tại trong lòng bàn tay, toàn lực sờ một cái, ầm! ! ! Đầu lâu hóa thành từng tia từng tia vôi rải rác, ở giữa không trung lại hóa thành từng tia từng tia hắc khí trở về quân trận.

"Được! Mượn dùng quý quân âm khí, mạnh mẽ tăng cao thực lực, chính là Chân Nhân thấy, cũng đến tạm thời tránh mũi nhọn, mà ở Phong Đô quý vực, còn có địa mạch khí bổ trợ, nói không chừng có thể giết Chân Nhân! Đương nhiên, chỉ là Thanh Hư loại kia!"

Phượng Minh nhàn nhạt đánh giá.

Quý quân âm khí được này trọng thương, toàn bộ quân trận đều là một cơn chấn động, hắc khí tản ra không ít, lộ ra trong đó ảnh ảnh trùng trùng bóng người.

"Hắc. . ." Thanh âm cô gái cũng là truyền đến, tựa hồ đang vừa nãy trong khi giao thủ bị thương nhẹ, chịu thiệt không nhỏ.

Lúc này mây đen tản ra, Phượng Minh đã có thể nhìn ra quý quân bên trong chi cảnh.

Hắn chú ý, tự nhiên chỉ có cô gái kia Quý Vương, cũng chính là Phong Đô Quý Vương chi thể.

Liên gặp quý quân trước nhất, một đạo cao gầy bóng người đứng sừng sững, chính là cái nữ tử, cực kỳ mạo đẹp, hạt mái tóc màu đỏ hơi cong lên, trong con người càng là mang theo biến rộng hạo lam tâm ý, da dẻ trắng nõn nhẵn nhụi cực điểm, vóc người càng là đầy đặn nóng nảy, nhô đằng trước cong đằng sau, trên người chỉ có vài miếng vải cá tự áo giáp, to bằng bàn tay, che khuất mấy chỗ trọng yếu chỗ, lại lộ ra khối lớn trắng như tuyết, mê người mơ màng.

"Nguyên lai này Quý Vương, quả là dị tộc người!"

Vừa thấy này phục man di trang phục, Phượng Minh hiểu rõ, Ích Châu vị trí biên thủy, liền có không ít dị tộc chiếm giữ, tuy rằng bên ngoài cùng Đại Càn người đại khái giống nhau, phong tục nhưng là tuyệt nhiên không giống, cực kỳ mở ra, nữ tử càng là khúm núm trời sinh, nóng bỏng cảm động.

Diễm nữ vuông vẫn minh hướng về nàng này xem, không những không giận, trái lại sóng mắt lưu chuyển, liếc mắt đưa tình lại đây, phong tình mê người.

Dưới chân một đôi chân trần, trắng như tuyết như ngọc, không được sợi nhỏ, lúc này hơi điểm nhẹ, hai biện màu mặc ngọc hoa sen cánh hoa bay lên, đưa nàng mang tới giữa không trung, cùng Phương Minh đối diện.

"Khách mời tự nơi nào đến? Vì sao gặp mặt liền xuống nặng như thế tay? Đánh đến người ta đau quá đây. . ." Diễm nữ trong mắt doanh ba lưu chuyển, yên nhiên muốn khóc, âm thanh mềm mại uyển chuyển, mang theo nồng đậm giọng mũi, tự đang làm nũng.

"Ha ha. . ." Đối với tình cảnh này, Phương Minh nhưng trong lòng là không có chút rung động nào, hắc mười mấy năm qua, thế gian hưởng thụ đã là cuối cùng, cảnh này tuy rằng hương diễm, nhưng vẫn chưa thể động hắc nửa diễm tâm thần.

Phương Minh cùng Quỷ Vương loại hình, hiện tại trên bản chất vẫn là hồn thể, bằng hư ngự phong độ khó, tự nhiên xa xa nhỏ hơn dương thể bên trong người.

Lúc này dưới đáy quỷ quân ngược đầu nhìn lên, liền thấy một cái thân mang hắc giáp người, đứng lơ lửng trên không, cùng chủ công mình đối lập.

"Còn không biết phu nhân tên gì?" Phương Minh nhưng là hỏi, lảng tránh vừa nãy diễm nữ chi hỏi.

"Ta trước tên, đã sớm đã quên. . . Người hiện tại, liền gọi ta Thạch phu nhân được rồi!" Diễm nữ yêu kiều cười khẽ.

"Thạch phu nhân. . ." Phương Minh đọc thầm, "Xem ra Thạch Long Kiệt đã triệt để thả ra, trắng trợn không kiêng dè, cũng đúng, hiện tại thiên hạ còn có cái nào không biết hắc là Phong Đô Quỷ Vương chuyển thế?"

Xì! Xì! Xì!

Ngay khi Phương Minh trầm tư thời gian, mấy từng tế như lông trâu màu xanh đen tiểu châm, liền đánh vào Phương Minh bề ngoài áo giáp màu đen bên trên, phát sinh đình đường lạnh lạnh tiếng vang.

Này tế châm hình như có linh tính, thấy cường không công phá được, dồn dập dời đi phương vị, thể hình chuyển hóa, hướng về áo giáp khe hở nơi tuân tới, dường như nhuyển trùng, nhìn rất là buồn nôn.

Phương Minh hơi nướng mảy, áo giáp trên bốc cháy lên hắc ngọn lửa màu vàng óng, liền nghe thấy nhỏ bé đùng đùng tiếng vang lên, trung gian thậm chí mang theo điểm điểm oan hồn ai đề , khiến cho người tê cả da đầu.

"Lại đem oan hồn tế luyện thành này thâm độc pháp khí, quả nhiên tâm tính hung ác thâm độc đến cực điểm!" Phương Minh đứng chấp tay, trên người bé nhỏ nhuyển trùng hết mức hóa thành tro bụi.

"Khách mời này thân hắc giáp thật là đẹp đây! Cho ta được chứ?" Diễm nữ thấy tế châm bị chống đối ở bên ngoài, trong mắt hơi co rụt lại, trên mặt nụ cười nhưng càng là tràn trề.

Ở nàng cùng Phương Minh đối lập trong lúc đó, dưới đáy quỹ quân bất tri bất giác, đã phân tán mở ra, ẩn lại đặc thù phương vị dừng lại, tương hỗ tương ứng.

Phương Minh đánh giá dưới đáy quỹ quân hàng ngũ, không khỏi gật đầu: "Trận pháp này cũng còn có chút mùi vị!"

Dĩ nhiên buông tay chờ đợi, để quỹ quân bố trí xong.

"Người. . ." Thạch phu nhân lần thứ nhất biến sắc, Phương Minh nếu có thể thật chinh lúc rồi rãi làm cho nàng bày trận, tất là không có sợ hãi, hôm nay chi cục e sợ khó có thể dễ dàng.

Lúc này cũng là không cách nào, khê kêu: "Quý Âm Trường Xà Trận! Lên! !!"

"Vâng!" Bốn phía quý quân đáp lời tiếng vang lên, đội ngũ phun trào, mỗi người nắm binh khí pháp cụ những vật này, mặc niệm khẩu quyết, từng tia từng tia xanh sẫm khí liên tục đỉnh đầu bọn họ tuôn ra.

Mà vào lúc này, toàn bộ Phong Đô Quý Thành đều là hơi động, địa long lẫn lộn, Thổ Địa mặt ngoài nứt ra mấy miệng lớn, từ bên trong bay ra từng đoá từng đoá màu đen mây khói, tụ hợp vào xanh sẫm khí bên trong.

Phương Minh khloe mắt khê động, bắt đầu quý quân khí chỉ là hơi hơi dẫn tới địa mạch âm khí gia trì, mà hiện tại, chính là trực tiếp lấy ra địa mạch lực lượng tấn công địch, uy lực khác nhau một trời một vực.

Xanh sẫm khí đem Thạch phu nhân toàn bộ bao vây ở bên trong, lấy nàng làm trụ cột, hình thành một cái to lớn xanh sẫm cự xà, thân thể ngang qua trời cao, hầu như đem toàn bộ Phong Đô Quý Thành đều che kín.

"Khách mời nếu là lúc này rời đi, vẫn tới kịp!" Cự xà hai viên con mắt dường như vại nước, trung gian thụ đồng phát sinh xanh sẫm ánh sáng, phun ra lưỡi, trong miệng nhưng là truyền ra Thạch phu nhân lời nói.

"Bản Tôn trước tới nơi đây, còn có một mực chính là thí dưới Phong Đô quý quân thực lực, nhìn có hay không xứng với vang rền thiên hạ hung danh! Kính xin phu nhân không nên để cho Bản Tôn thất vọng mới là!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 259: Giao Phong

Phương Minh nhìn giữa không trung thân thể thì có phòng ốc độ lớn cự xà, trong mắt nhưng là truyền ra nóng lòng muốn thử về.

"Đây là chính người muốn chết! ! !"

Cự xà khê kêu, vẩy phun trào, phát sinh từng tia từng tia tiếng vang, thân rắn bàn lên, lộ ra răng nanh sắc bén.

Đối mặt cảnh này, Phương Minh cũng không dám khinh thường, phía sau thiên luân hiện ra, hiện thể dương gian.

Màu vàng thiên luân mở ra, trung gian có một tia màu xanh, bên ngoài màu vàng quang điểm, như đồng nhất miện, cùng cự xà các chiếm bán thành đối lập.

Ngoài thành, lão Từ đầu chính đang canh tác, hôm qua hấn số may, lừa gạt một cái trẻ tuổi hậu sinh, đủ Quỷ Vương cần thiết tế phẩm, miễn chính mình kiếp nạn, chính là đặc ý thời gian, liền với làm việc nhà nông đều nhiều hơn mấy phần khí lực.

Lúc này vừa đem cái cuốc thả xuống, chà xát đem mồ hôi trên mặt, liền thấy chính mình tiểu tử sững sờ nhìn phương xa, ánh mắt đờ đẫn, liền việc nhà nông cũng không làm.

"Làm gì chứ? Mất hồn sao?" Lão Từ đầu đi tới, một cái tát vỗ vào thanh niên trên mặt, đem hấn đánh cho lão đảo một cái.

Được đòn nghiêm trọng này, thanh niên không những không có đáp lại, trái lại càng thất thần, "Sẽ thống! Không phải nằm mơ!"

"Đến cùng làm sao?" Lão Từ đầu lúc này mới hoảng rồi, hấn mèo già hóa cáo, hiểu biết phong phú, tự nhiên biết rõ có Yêu Tinh quỷ loại, có thể lấy người sống tinh khí, thu đi ba hồn bảy vía, khiến người ta trở thành ngớ ngẩn! Chính mình tiểu tử, sẽ không phải va vào cái gì tà vật chứ?

Lúc này liền muốn gọi người trước đến giúp đỡ, cánh tay căng thẳng, nhưng là bị nhi tử tóm chặt lấy.

"Cha, người mau nhìn!" Thanh niên chỉ vào phương xa một chỗ.

"Nhìn cái gì?" Lão Từ đầu thân thể xoay một cái, hướng về thanh niên chỉ chỗ nhìn tới, không khỏi hai mắt bạo đột, há to mồm. Hầu như có thể nhét dưới hai cái trứng ngỗng!

"Nương vâng! Thật lớn xà a!" Lão Từ đầu thân thể bất ổn, về phía sau té ngã. Ngồi ở đất ruộng trên, vẫn chưa hoàn hồn lại.

"Mau nhìn! Cái kia không phải Phong Đô phương hướng sao? Làm sao có con rắn to đi ra?"

"Không ngừng đây. Cái kia màu vàng Thái Dương, là chuyện gì xảy ra? Lẽ nào Thái Dương hạ xuống sao?" Một nông phu ngạc nhiên, lại ngẩng đầu, thấy mây đen bị Phong Đô Thành bên trong màu vàng mây đen xua tan không ít, đã mơ hồ có thể xuyên thấu qua tầng mây, thấy rõ bầu trời màu lam, trung gian một tám, chín ngày treo lên thật cao, nguy nhưng bất động.

"Lẽ nào. . . Là đại nhật phân ra hóa thân, đến diệt Ác Quỷ?"

Thì có một người trầm thấp nói. Để không thiếu nông hộ đều là thân thể căng thẳng.

Trong đám người, thì có rối loạn chi tượng, bất quá những này lão Từ đầu đều không tâm tư đi quản, cũng quản không được, liên tục lăn lộn trên đất một chỗ bờ ruộng.

Nơi này địa thế hơi cao, có thể càng tốt hơn đến nhìn thấy Phong Đô chi cảnh.

Lão Từ đầu trừng lớn hai mắt, liền thấy cái kia con rắn to trên người vảy giáp xanh sẫm, lúc này nổ tung, phun ra lưỡi. Quay chung quanh đại nhật đi khắp, nhưng không nhào lên, làm như kiêng kỵ.

Đại nhật đoan ở giữa, ngạo nhưng bất động. Tình cờ bên ngoài kim diễm, xanh sẫm cự xà đụng với chính là như bị sét đánh, rên rỉ một tiếng. Chợt lui thoát đi.

Như vậy đối lập mấy vòng qua đi, cự xà tựa hồ không còn kiên trì. Mở ra xà hôn, từ bên trong phun ra đại bông đen kịt như mực mây khói. Huyền hắc dòng lũ trung gian mang theo màu xanh lục, cuộn cuộn dâng trào, hướng về màu vàng đại nhật nhấn chìm mà đi.

Phong Đô Thành bên trong phòng ốc, tình cờ bị màu đen dòng lũ sát qua nửa bên, đều là lập tức hóa thành tro bụi.

Này màu đen dòng lũ, dường như mang theo ăn mòn vạn vật lực lượng, đụng đến tức tử! !

"Ha ha. . . Thạch phu nhân, hết biện pháp người!" Từ thiên luân bên trong, nhưng là đột nhiên truyền ra một cái người tuổi trẻ âm thanh, thanh âm này rất là quen tai, tựa hồ đang trước đây không lâu mới nghe qua.

Lão Từ đầu hơi nghi hoặc một chút đến sờ sờ đầu trọc, lập tức bật cười: "Thực sự là lão bị hồ đồ rồi, thứ đại nhân vật này, lại sao cùng lão hán có quan hệ? Chính là bình thường có thể thấy lần trước kim diện, chính là lão có phúc phận. . ."

Đột nhiên, mặt ngẩn ngơ, hôm qua một cái người tuổi trẻ âm dung tiêu mạo, liền hiện lên ở đầu óc.

"Là hán! ! ! Cái kia cười lừa thanh niên thư sinh! ! !"

Lão Từ đầu đột nhiên hai mắt bạo đột, hầu như muốn trừng ra viên mắt đến, hán rốt cục nhớ tới đại buổi trưa cái kia có chút quen tai âm thanh, đến cùng đến từ nơi nào.

Lớn như vậy có thể, chính mình nhưng gây ám hại, qua đi còn không biết muốn làm sao báo ứng chính mình. . .

Từ lão đầu mồ hôi tuôn như nước, nhất thời ướt nhẹp sau sam, dưới chân mềm nhũn, đã là triệt để hôn mê bất tỉnh. . .

Ở hôn mê trước cái cuối cùng ý nghĩ, nhưng là thanh niên kia hắc lừa vẫn còn, sau khi trở về có thể chiếm được cố gắng hầu hạ, hi vọng vị đại nhân kia có thể xem ở phần này trên, thoáng bỏ qua cho mạng chó của hán.

Phương Minh thấy màu đen dòng lũ yêm đến, nhưng là cười to.

Loại này thuần túy chính là mượn dùng địa mạch âm khí lực lượng so đấu, hoàn toàn vứt bỏ kỹ xảo pháp thuật, thuần lấy thể đại ép người, lực cường giả thắng!

Đối với thân là Thần linh, nắm giữ trăm vạn dân chúng số mệnh hán tới nói, không sợ nhất, chính là loại này so đấu đối với hạo!

"Triệt Địa Ấn! ! ! Sắc! ! ! !"

Phương Minh hai tay bấm quyết, tự thân sau liền hiện ra một viên ấn vàng.

Ấn vàng đón gió mà lớn dần, trở nên dường như núi nhỏ to nhỏ, mặt trên ánh sáng lưu chuyển, hiện ra tầng tầng hình ảnh.

Có ngư tiêu canh độc, có đình đài lầu các, cũng có quan trường bách thái, chiến trường sát phạt! ! !

Đây là Ngô Châu chi cảnh, Phương Minh dĩ nhiên thông qua Triệt Địa Ấn thần thông, diễn biến Ngô Châu nhân gian vạn vật, mượn đến một tia Ngô Châu sức mạnh đất trời giáng lâm! ! !

Chỉ có Cổ thần, nhất cử nhất động, ra trong tay, mới có thể mang theo một vùng thế giới đại thế, tràn trề khó chặn.

Mà bây giờ Phương Minh, thông qua thần thông, nhưng là mơ hồ thấy rõ một tia Cổ thần phong thái! ! !

Ấn vàng che ở hắc lưu trước, dường như vạn năm bất biến đá ngầm, mặc cho hắc lãng xung kích mà lên, nhưng tự vị nhưng bất động.

Ào ào rào! ! !

Sóng lớn cùng ấn vàng chạm vào nhau, phát sinh ầm ầm vang lớn, nhưng không làm gì được ấn vàng chút nào.

Phương Minh thấy này, nhưng là nở nụ cười, thần niệm hơi động.

Ấn vàng lóe lên, thẳng tắp hạ xuống, sâu sắc tấp xuống mặt đất, vuông góc tấp nhập mây trượng, trên đất quỷ quân không kịp né tránh, nhất thời tử thương tàn tạ.

Nhưng còn không chỉ dừng lại tại đây, ấn vàng ấn trên mặt đất, tựa hồ gây nên biến hóa gì đó, không trung xanh sẫm cự xà một tiếng bi thương

khóc, mục nhiên tản ra, hiện ra trong đó mặt cười trắng như tuyết, trên môi còn mang theo vết máu Thạch phu nhân thân ảnh.

"Càng. . . Dĩ nhiên mạnh mẽ đánh gãy địa mạch âm khí. . ." Thạch phu nhân sắc mặt trắng bệch, trên môi màu đỏ nhưng càng cho nàng tăng thêm một phần mê người phong tình, khiến người ta hận không thể tiến lên mạnh mẽ chà đạp.

Phong Đô quý vực chính là địa mạch âm khí hội tụ nơi, quý vật ở đây triển khai pháp thuật, uy lực đều có thể thu được tăng cường.

Mà Phương Minh Triệt Địa Ấn thần thông, nhưng là lấy tự đại dày nặng tâm ý, lại cùng địa mạch cấu kết, uy năng thần diệu, đối với địa khí, càng là hữu hiệu.

Cái này cũng là hấn tại sao dùng Triệt Địa Ấn, mà không phải Phiên Thiên Ấn nguyên nhân.

"Này hai đại thần thông, Phiên Thiên Ấn từ trên trời giáng xuống, huề cửu thiên tư thế, mà Triệt Địa Ấn nhưng là cấu kết địa khí, đối phó loại này đồng dạng dựa dẫm đại địa chi lực phép thuật, hiệu quả không muốn quá tốt. . ."

Phương Minh ánh mắt lóe lên: "Đáng tiếc nơi này đã tận thành quý vực, đồng thời bị địa mạch âm khí ô nhiễm mấy trăm năm, chính là Bản Tôn Triệt Địa Ấn, toàn lực làm bên dưới, cũng chỉ có thể tạm thời đánh gãy dưới nền đất âm khí ngưng tụ, không thể trừ tận gốc!"

Này Phong Đô Quý Thành, cùng trước Đan Dương thành không giống, ngay lúc đó Đan Dương thành địa mạch âm khí chưa ngưng tụ, liền bị Phương Minh đánh gãy, khắp thành oan hồn càng là trực tiếp siêu độ, liền cái Ác Quỷ đều không sinh thành.

Mà Phong Đô Quý Thành, không chỉ có đề cao ra hai cái Quý Vương, càng là kinh doanh mấy trăm năm, thói quen khó sửa.

"Nếu muốn đem nơi này triệt để do âm hóa dương, ít nhất cần mấy tháng thời gian, đồng thời nhất định phải đem hai cái Quý Vương cùng dưới trướng quý quân diệt hết!"

Phương Minh tâm tư nhanh quay ngược trở lại, liền biết được hôm nay là không bắt được này Thạch phu nhân.

Tuy rằng Thạch phu nhân đấu pháp thất lợi, nhìn như bị hao tổn, kỳ thực còn có thừa lực, đồng thời ở quý vực ủng hộ, còn có thể rất nhanh khôi phục.

Nếu là Phương Minh lưu ở chỗ này cùng nàng chơi trốn tìm, sớm muộn sẽ bị nghe tin mà đến Thạch Long Kiệt lấp kín, hễ vừa là Quý Vương, lại có người nói long khí, càng ở Phong Đô, có địa mạch sự giúp đỡ, Phương Minh nếu không không nhân tiện sẽ ăn cái thiệt lớn, người trí giả này không lấy!

"Có lấy có xá, có xá hiểu được, thời khắc mấu chốt phải có quyết đoán, mới là đại trượng phu a!"

Phương Minh trong lòng than thở, ở biết được lưu ở chỗ này đã không có lợi có thể chiếm được sau, hễ đã bắt đầu sinh ý muốn rời đi.

"Đáng ghét! Như không phải là bị phu quân mang đi quá nửa quý quân, há cho phép người đến làm càn!" Thạch phu nhân cổ miệng, có chút tức giận.

Này nhìn bất giác hung ác, phản làm cho nàng bịt kín một tầng thiếu nữ ngây thơ thái độ.

"Quả nhiên, hiện tại Phong Đô, quý quân điều quá nữa, vừa không có Thạch Long Kiệt đầu kia Quý Vương ở, thực lực có thể có một nửa liên không sai, nếu là quý quân đầy đủ hết, e sợ sẽ càng thêm phiền phức. . ."

Phương Minh mắt sáng lên, trong lòng thầm nói.

"Ha ha. . . Đa tạ phu nhân khoản đãi, Bản Tôn này liền đi. . ."

Lưu ở chỗ này cũng bất quá là kế tục triển đấu, Phương Minh tự nghĩ muốn đánh bại này Thạch phu nhân đơn giản, muốn tiêu diệt thậm chí bắt giữ, vậy thì phiền phức đến cực điểm, hầu như không thể, quyết định thật nhanh, quyết định rời đi.

"Bất quá trước khi đi, kính xin phu nhân nhận lấy lễ vật!"

Trong tiếng cười lớn, Phương Minh trên người thiên luân tăng vọt, hầu như đem toàn bộ Phong Đô Quý Thành đều bao vây ở bên trong.

"Phiên Thiên Ấn!" "Triệt Địa Ấn!"

Hai ấn cùng xuất hiện, một đôi thiên, một đôi.

Ầm! ! !

Toàn bộ Phong Đô Quý Thành, đều là rơi vào kịch liệt rung động bên trong.

"Người! ! !" Thạch phu nhân mặt cười tức giận đến đỏ chót, bộ ngực cao vút chập trùng bất định, nhìn Phương Minh trước kia vị trí, lúc này đã không có một bóng người.

Mây đen tản ra, Phong Đô Quý Thành nghênh đón lâu không gặp ánh mặt trời.

Ánh mặt trời mang theo ấm áp tâm ý tung xuống, cho toàn bộ Phong Đô đều là bao phủ lên một tầng ánh sáng.

Mà thấy rõ cảnh này, cái khác quý tướng dồn dập kinh ngạc thốt lên, lang bên trư đột, hướng về âm u chỗ chạy đi, ngoại trừ điểm nữ Thạch phu nhân cùng mười mấy cái Ác Quỷ tướng lĩnh không bị ảnh hưởng ở ngoài, cái khác quý quân vừa bị Thái Dương bắn tới, trên người chính là bốc lên một chùm khói xanh, lớn tiếng kêu thảm.

Chỉ có đến Ác Quỷ pháp giai, mới có thể không sợ cửu thiên dương khí, mà những quý quân này đa số vẫn là Hung Quỷ, Lệ Quỷ, tự nhiên chịu không nổi ánh mặt trời.

"Đáng ghét! ! !" Thạch phu nhân đặc đặc chân, "Lão nương sẽ không bỏ qua cho người!"

Chu vi Ác Quỷ thống lĩnh, đều là rút đầu, không dám cùng Thạch phu nhân đối diện.

Đợi đến phát tiết qua đi, Thạch phu nhân sắc mặt mới chuyển thành nghiêm nghị.

"Người này pháp lực thần thông sâu không lường được, lai lịch ta đã có mấy phần suy đoán, lúc này đến đây Ích Châu, mưu đồ không nhỏ, vẫn là mau mau truyền tin phụ quân. . ."

Kim quang lấp lóe bên trong, Phương Minh đã ra Phong Đô Quý Thành hơn mười dặm khoảng cách, đứng ở một khối màu xanh trên tảng đá lớn, nhìn Phong Đô số mệnh.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 260: Huyền Nữ Bội

"Quả nhiên, hiện tại liên có thể nhìn thấy, Phong Đô số mệnh cùng quan bên trong một đạo số mệnh có cấu kết!"

Phương Minh trong mắt huỳnh lỏng lánh, tự nói nói.

Vọng khí thần thông tuy diệu dụng vô cùng, nhưng cũng có cực hạn, chỉ ít ở quan hệ này thiên hạ đại thế số mệnh trên, liên có chút mơ hồ không rõ.

Như hơn nữa Đạo Môn bói toán cao nhân che giấu, Phương Minh nhất thời không tra, cũng là sẽ sơ hở đi qua.

Mà hiện tại, bản thân đã đạt được tin tức, trở lại vọng khí, nhưng là không chỗ che thân.

"Không nghĩ tới, Đạo Môn tự xưng tiêu dao nhân thế, hàng yêu trừ quỷ, thân là lãnh tụ Thái Thượng Đạo, nhưng cùng Phong Đô Quỷ Vương trong bóng tối cấu kết, nói không chừng, lúc trước Quỷ Vương chuyển thế, chính là Thái Thượng Đạo từ bên trong giúp đỡ. . ."

Phương Minh sắc mặt nghiêm túc.

Từ Mộng Tiên bố trí bên trong liên có thể nhìn ra, người này không chỉ có pháp lực cao cường, tâm tư càng là thâm trầm, ở mấy chục năm trước liên bắt đầu bố cục, tính toán tuyệt đối không nhỏ.

"Xem ra phân thân cùng này Thạch Long Kiệt, đã là một mất một còn chi cục rồi!"

Ở từng người biết được nội tình tình huống dưới, Phương Minh tuyệt đối sẽ không buông tha Thạch Long Kiệt, phản chi cũng là như thế.

"Bất quá! Bản Tôn vừa nãy trước khi đi cái kia một thoáng, cũng đủ Phong Đô bận bịu trên một đoạn tháng ngày. . ."

Phương Minh nhìn ánh mặt trời chiếu sáng dưới Phong Đô Quỷ Thành, trên mặt không khỏi mang theo vài phần ý cười.

Hắn lấy Phiên Thiên Ấn đánh tan mây đen, tiếp dẫn cửu thiên dương khí giảm xuống, lại lấy Triệt Địa Ấn đem địa mạch âm khí quấy rầy, khiến cho quỷ loại tạm thời mất đi phòng hộ, như tình huống như vậy, chính là Thạch Long Kiệt tự mình đến đây, cũng đến sát đầu mẻ trán một phen.

"Lần này có thể đến Thái Thượng Đạo cùng Thạch Long Kiệt cầu kết tin tức, đã là không uổng chuyến này, nên rời đi rồi!"

Phương Minh lẩm bẩm nói, "Không biết hắc lừa kẻ này thế nào rồi, có thể đừng nghịch ra loạn gì đến!"

Vừa bẫm quyết. Phát sinh ý chỉ.

Chỉ là trong chốc lát, xa xa thì có hắc phong nổi lên, hắc lừa ở trong đó cấp tốc chạy chồm, dường như thoát thân.

Thấy Phương Minh, hai con khổng lồ lừa nước mắt lóng lánh."Lão gia! Ta có thể coi là thấy người rồi!"

Nhìn hắc lừa như vậy, Phương Minh ngược lại cũng có chút ngạc nhiên: "Bất quá là một đêm không thấy, lại không đưa người mổ bụng phá dỡ, sao như vậy khó có thể nhận nại?"

Nghe Phương Minh đặt câu hỏi, hắc lừa tiếng khóc càng hưởng.

"A a a. . . Lão gia a! Ngài là không biết a, đám kia phạm nhân. Đêm qua đem ta khiên đến ma phòng, cho ta con mắt bịt kín miếng vải đen, liền như vậy vẫn ma sát, ta đẩy a đẩy, đẩy a đẩy. Hầu như đem cánh tay đều luy trật khớp, nếu không là lão gia có lệnh, những kia phạm nhân, ta sớm một cái một cái, ăn thanh tĩnh!"

Phương Minh nở nụ cười: "Người yêu thân sức mạnh hùng hồn, càng là da dày thịt béo, đẩy cái một đêm cối xay, cũng là không sao mà!"

"Như chỉ là ma sát. Cái kia hoạt tuy khổ, nhưng ta còn có thể gánh, nhưng là sau đó. Ông lão kia lại đi vào, đối với ta là lại chấp tay, lại đập đầu, còn để ta ăn lẫn lộn trứng gà đậu đen! Ta phi! Đó là ta ăn đồ vật sao? Ta luôn luôn chỉ ăn huyết nhục!"

Hắc lừa hưởng về trên đất thổ một cái, hiển nhiên chính là nghĩ đến thời đó chi cảnh, "Cái kia hạt đậu thật cứng. Ăn được ta đến hiện tại trong bụng còn có chút không thoải mái. . ."

"Đáng hận nhất chính là! ! ! Đáng hận nhất chính là! ! ! Ông lão kia cuối cùng dĩ nhiên cho ta khiên đầu mẫu lừa lại đây! ! Nói là cho ta hưởng dụng, để ta lai giống. Vậy cũng là đầu mẫu lừa! Mẫu lừa a! ! ! !"

Hắc lừa gầm thét lên, kinh phong tứ tán. Mặt đất bị nhấc lên một tầng.

"Ta không phải là lừa! ! ! Nếu không là lão gia đúng lúc triệu hoán, ta liền muốn tươi sống ăn ông lão kia, còn có cái kia mẫu lừa! ! ! Phi phi! ! ! Ta sau đó đều không ăn lừa rồi! ! !"

Phương Minh nghe, rốt cục không nhịn được cười, bật cười. Hắc lừa cho hắc lừa ra nghiêm lệnh, không tới sinh tử chi khắc, không được hiện ra yêu lực, làm cho người ta nhìn ra. Nhìn dáng dấp này Hắc Tư cũng rất nghe lời, cuối cùng nghe lời quá mức, suýt nữa *!

"Người đúng là gian khổ, lão gia đều nhớ kỹ đây, chờ trở lại Ngô Châu, liền cho người biến trở về yêu thân!"

"Thật sự, lão gia, ngài có thể không thịnh hành lừa gạt ta!"

Nghe được có thể trở về phục yêu thân, hắc lừa cũng không làm ầm ĩ, trừng lớn hai mắt, nhìn chăm chăm Phương Minh.

"Thần linh trong miệng không lời nói đùa!"

Phương Minh bảo đảm nói, lại vươn mình lên lừa bối: "Đi thôi! Ích Châu tình hình, Bản Tôn cũng nhìn ra gần đủ rồi, lại đi một chỗ, liền có thể quay lại Ngô Châu!"

"Đến lặc! Ngài ngồi xong!" Hắc lừa dặt ra bước chân, nhấc lên từng trận bụi bặm.

...

Thanh Điền Huyện vị nơi Ích Châu tây thù, cao bao nhiêu sơn hiểm phong, đồng ruộng ít ỏi, nhân khẩu không mật, đúng là thêm ra thảo dược loại hình, ở Ích Châu có chút tiếng tăm, địa phương cư dân nhiều dựa vào này sống qua.

(Thực trung chí dị) có nói: "Thanh Điền nhiều sơn, có phong cao yên, viên hầu nhìn đến ai đề, tiều phu thường nghĩ có ca ra yên, thanh lạnh uyển chuyển, mờ ảo khó tìm, không giống nhân gian, lại có bao nhiêu bạch y thối qua, dường như tiên tử, thế nhân nhiều lấy Tiên Nữ Phong xưng. . ."

Chỉ là những này qua, Thanh Điền Huyện đại quân tập hợp, bầu không khí nghiêm ngặt, tầm thường cửa hàng sớm ngừng thu lấy thảo dược, để chu vi bách tính nhất thời rơi vào ăn đói mặc rét bên trong.

"Thanh Điền Huyện, Tiên Nữ Phong! Nơi này chính là Cửu Thiên Huyền Nữ Tông sơn môn vị trí rồi!"

Phương Minh nhìn ngó phòng giữ nghiêm ngặt thị trấn, vỗ vỗ hắc lừa đầu: "Đi! Chúng ta vào núi!"

Tiên Nữ Phong địa thế hiểm yếu, lại nằm ở thâm sơn, dễ thủ khó công, cho tới nay đều không bị thế tục quấy nhiễu.

Nhưng Thạch Long Kiệt chính là Vương Giả, một lời bên dưới, liền tập mười vạn dân phu, tăng giờ làm việc, mạnh mẽ tự trong núi tạc mở một con đường đến.

Đại quân nhất thời đem Tiên Nữ Phong tầng tầng vây quanh, cung nỏ nằm dày đặc, thực sự là liên chỉ điều đều phi không qua đi.

"Những này chính là Thục quân tinh nhuệ, quả nhiên bất phàm, có thể cùng Chu Vũ đại quân so với rồi!"

Xa xa, Phương Minh đằng cao ngóng nhìn, nhưng là tự nói nói.

Lại đang chỗ bí ẩn, phát hiện điểm điểm hắc khí, đây là quỷ quân vây quanh mai phục, như vậy âm thế dương gian hai tầng bố khống, Cửu Thiên Huyền Nữ Tông sinh cơ xa vời.

"Nghiêm mật như vậy vây quanh dưới, trung gian càng có Thạch Long Kiệt người mang long khí tọa trấn, chính là Bản Tôn cũng đến tạm thời tránh mũi nhọn. . ."

Phương Minh nhìn phòng thủ nghiêm mật đại trận, không khỏi lông mày nhíu lên.

Tùng tùng tùng! ! !

Quân cổ tiếng vang lên, đây là tiến công kèn lệnh mệnh lệnh!

"Vốn là Thạch Long Kiệt người mang long khí, có hãn ở đây, ngoại trừ Chân Nhân tu vi, hoặc là người mang số mệnh báu vật ở ngoài, cái khác Đạo Môn tu sĩ, chỉ có pháp lực mất hết, nhắm mắt chờ tử phần , nhưng đáng tiếc này Tiên Nữ Phong núi cao vạn trượng, thực sự là dễ thủ khó công cực điểm a! !"

Phương Minh nhìn hiềm trở chót vót, cao vót thiên Tiên Nữ Phong, không khỏi thở dài nói.

Liền vào lúc này, tiên nữ đỉnh núi hào quang vạn trượng, từng cái từng cái thùy khí buông xuống, hóa thành liêm mạc, đem Tiên Nữ Phong bao vây ở bên trong.

Này màn ánh sáng tuy nhìn đậm bạc, lại tựa hồ như mang theo cực kỳ cứng cỏi sức mạnh, tướng sĩ tốt, quý quân, thậm chí phi nỗ, đều là chống đối ở bên ngoài.

"Tê. . . Đây là Cửu Thiên Huyền Nữ Tông đại trận hộ sơn, thậm chí ngay cả thiết huyết quân khí đều có thể chống đối, rất lợi hại!"

Lúc này đại quân, có Thạch Long Kiệt ở giữa chỉ huy, liền với quân khí bên trong cũng mang theo một tia long khí, có thể cấm tiệt Ngũ hành, uy lực phi phàm.

Đối mặt cỡ này đại quân, đại đa số Đạo Môn pháp cấm, hầu như chính là vô dụng, mà Cửu Thiên Huyền Nữ Tông đại trận hộ sơn lại có thể chống đối, có thể thấy được một châu lãnh tụ Đạo Môn bất phàm gốc gác.

Đối với này hào quang, đại quân tựa hồ tư không nhìn quen, lúc này thì có tướng lĩnh hạ lệnh.

"Huyết tể! ! !"

Quân trận tản ra, một đám sĩ tốt liền đề lên tù binh tiến lên, nhiều là thanh niên trai tráng nam tử, trói gô, sắc mặt mất cảm giác.

Sĩ tốt đem tù binh áp quỳ gối, nhắm ngay đại trận, đao phủ thủ giờ lên đại đao, một tiếng quát lớn, đại đao chém xuống, suối máu phun lên vài thước!

Theo đầu lâu bay ra rơi xuống đất, một luồng nồng nặc oán khí, liền mang theo màu máu, hướng về hào quang đại trận phóng đi.

"Thật ác độc! Lại lấy huyết tể mạnh mẽ phá trận! Cái này cần muốn tiêu hao bao nhiêu mạng người?"

Phương Minh nhìn ra trong mắt co rụt lại.

Lấy huyết sát oán khí phá giải trận pháp, ngược lại cũng đúng là cái biện pháp, nhưng đáng tiếc muốn dùng phương pháp này, ít nhất muốn tiêu hao vạn người mệnh, mới có công phá khả năng.

Theo một nhóm tù binh bị trăm thủ, giam chém quan mặt không hề cảm xúc, lại thay đổi một nhóm tiến lên.

Như vậy mấy lần sóng đi qua, hào quang đại trận đã là lão đà lão đảo, tựa hồ bị phá ngay khi khuynh khắc.

Lánh! ! !

Nhưng vào lúc này, thanh minh tiếng đột nhiên vang lên, âm thanh tuy nhẹ, nhưng nghe đồn mấy dặm, đều là có thể nghe.

Theo thanh minh, tự tiên nữ đỉnh núi bộ, liền xuất hiện một khối hình tròn ngọc hoàn bóng mờ.

Này ngọc hoàn bỗng bành ở hào quang bầu trời, toàn thân thuần thanh, tung xuống từng tia từng tia óng ánh vẻ, rơi vào hào quang bên trong

đại trận.

Hào quang đại trận đạt được ngọc hoàn trợ giúp, thụy khí đại thịnh, một thoáng vững chắc xuống.

"Đây chính là Cửu Thiên Huyền Nữ Tông trấn vận chi bảo! Dùng nó làm mất trận, thảo nào có thể đỡ long khí quân khí, nhưng đáng tiếc hiện ở Cửu Thiên Huyền Nữ Tông cao tăng đều nhận được phản phệ, cũng không biết có thể thôi thúc mấy lần?"

Phương Minh một chút liền nhìn thấu Cửu Thiên Huyền Nữ Tông hư thực.

Số mệnh báu vật uy lực hùng vĩ, mỗi lần khởi động cũng là đại phí pháp lực, mà Cửu Thiên Huyền Nữ Tông Tranh Long thất bại, Tiềm Long bị chém, từ trên xuống dưới đều là nguyên khí đại thương, Vân Trung tiên tử đều là nghe đồn hôn mê bất tỉnh, cái khác cao tăng, lại có ai có thể ngự sử chí bảo đây?

Coi như lùi một bước, Cửu Thiên Huyền Nữ Tông cao tăng đều là hoàn hảo, đối đầu tận theo Ích Châu long khí Thạch Long Kiệt, kết cục e sợ cũng sẽ không quá tốt.

Không gặp trước mấy hướng thời loạn lạc, có bao nhiêu Đạo Môn bị Tiềm Long công phá, chính là Thái Thượng Đạo, cũng là dựa vào long khí, mới nhất thống bắc, xưng vương xưng bá!

"Phốc! ! !"

Tiên Nữ Phong trên, Cửu Thiên Huyền nữ tông bên trong cung điện, một cái lão đạo sắc mặt trắng bệch, đột phun ra ngụm máu lớn.

Này phun ra huyết bên trong mang theo từng tia từng tia màu đen, hiển nhiên trước liền nhận được trọng thương, hiện tại cường chế thương

thế, điều động chí bảo, rốt cục không chống đỡ được.

"Sư tôn, nhanh dùng hoàn đan!" Một cái thanh tú đạo cô liền lên trước đỡ ông lão, lấy ra một viên đại màu đỏ viên thuốc.

"Không. . . Không cần. . ." Ông lão hơi thở mong manh.

"Tiềm Long bị chém, lão đạo nhận được. . . Khắc khắc. . . Oán khí phản phệ, vốn đã trọng thương, hiện tại lại cường thúc tinh huyết pháp lực. . . Khắc khắc. . . Điều động chí bảo, nhưng là không xong rồi. . ."

"Sư tôn. . ." Đạo cô khóc nỉ non, đập đập nước mắt châu liên lăn đi.

"Lão đạo đã đèn cạn dầu, này 'Huyền Nữ Bội' cũng lại ngự không được. . . Ai. . . Nếu là Tông chủ tỉnh táo, hay là còn có thể lại chống đỡ mấy vòng, long khí quả nhiên lợi hại. . ."

Lão đạo tự trong lòng lấy ra khối này vòng tròn ngọc bội, đưa cho trẻ tuổi đạo cô: "Đem này 'Huyền Nữ Bội' giao cho người ba sư thúc, hiện tại chỉ có hãn, còn có thể miễn cường thôi thúc. . ."

"Thừa dịp khoảng thời gian này, các người mau mau hoàn thiện độ không đại trận, nhất định phải chạy đi, duyên ta đạo thống, bằng không sư phụ chết không nhắm mắt!"

Lão đạo gắt gao nắm lấy đạo cô cánh tay, lớn tiếng nói, lập tức thân thể một đột, đã là khí tuyệt.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 261: Nội Giác

"Sư tôn!"

Nhìn lão đạo thân hình lập tức khô héo lom khom, hóa thành cây khô, đạo cô không khỏi khóc rống thất thanh.

Nàng hiểu được, đây là sư tôn đem dưới đáy đệ tử phản phệ cùng nhau gánh chịu tiêu mất, mới sẽ như vậy. Bằng không, dựa vào lão đạo đạo hạnh pháp lực, tuyệt đối có thể sống quá kiếp nạn này!

Đạo cô khóc nỉ non, chợt cảm thấy trên tay nhẹ đi.

Giờ lên nước mắt như mưa mặt cười, liền thấy lão đạo cây khô triệt để hóa thành tro bụi, chỉ còn lại cái tiếp theo đạo phái, lẻ loi rải rác ở trên bồ đoàn.

"Trời phạt phản phệ càng như vậy hung ác?" Đạo cô đáy lòng khí lạnh nổi lên, tâm thần hoảng hốt, hầu như không kiềm chế được.

Đây là ngoại ma nhân cơ hội xâm lấn, muốn phá đạo cô Đạo tâm!

Ong ong! ! !

Ngay khi này vạn phần nguy cấp thời gian, đạo cô trên tay Huyền Nữ Bội đột nhiên ánh huỳnh quang toả sáng, càng có một luồng mát mẻ tâm ý tự ngọc bội mặt trên truyền ra, tiến vào đạo cô trong cơ thể.

Đạo cô trên mặt hơi động, có chút mê man con mắt cũng là tỉnh lại.

"Ta. . . Đây là làm sao. . ." Đạo cô nhìn trước người chi cảnh, lại nắm thật chặt trong tay Huyền Nữ Bội, không khỏi hồi tưởng lại chuyện lúc trước.

"Ta thấy trời phạt hung ác, lại bị bên ngoài đại quân nhiễu loạn tâm tình, đã là kém chút đi nhầm vào lạc lối, may là có Huyền Nữ Bội sự giúp đỡ. . ."

Đạo cô con mắt triệt để tỉnh táo, "Này Huyền Nữ Bội không hổ là ta tông chí bảo! Vẫn cần mau mau đưa nó giao cho Tam sư thúc, bảo vệ sơn môn đại trận!"

Không chần chừ nữa, quay về lão đạo di vật lạy ba bái, xoa một chút khóc hồng hai mắt, thở dài một hơi, đứng dậy ra đại điện.

Mà bên ngoài, Cửu Thiên Huyền Nữ Tông đại trận hộ sơn ngạo nghễ đứng thẳng, tựa hồ vừa nãy đại quân huyết tể, đều là làm không cố gắng.

"Huyết tể vẫn chưa đủ!" Hành hình quan quân thấy này cảnh, hơi nhướng mày."Chậm chút liền dâng thư vương thượng, ngày mai nhiều hơn nữa vận chút tù binh lại đây. Xem người lại làm sao chống đỡ?"

Lúc này, xa xa lại truyền tới một trận chiêng đồng vang. Quan quân oán hận nhìn Tiên Nữ Phong một chút: "Coi như người gặp may mắn!"

Xoay người lại hét: "Minh Kim thu binh!"

Cảnh tượng như vậy, đã không ngừng xuất hiện một lần, Thạch Long Kiệt vận đến các nơi tù binh, thậm chí trực tiếp tàn sát dân phu, muốn lấy huyết tể loại bỏ Cửu Thiên Huyền Nữ Tông đại trận hộ sơn, mà Cửu Thiên Huyền Nữ Tông đại trận mỗi lần không chống đỡ nổi thời gian, liền có màu xanh ngọc bội bay ra, vì là hào quang bổ sung.

Nhưng Thạch Long Kiệt tựa hồ định liệu trước, không nhanh không chậm duy trì tấn công. Mỗi ngày huyết tể không ngừng.

"Chiếu tình cảnh này, chỉ cần Thạch Long Kiệt lại tới một lần nữa huyết tể, đại trận tất phá không thể nghi ngờ, có thể vì sao dĩ nhiên Minh Kim thu binh, cho Cửu Thiên Huyền Nữ Tông thờ dốc cơ hội?"

"Chẳng lẽ? Đây thực sự là kế dụ địch? Không! Thực trung Đạo Môn, liền lấy Cửu Thiên Huyền Nữ Tông dẫn đầu, cái khác tán tu Tông môn, e sợ còn không đặt ở Thạch Long Kiệt trong mắt."

Phương Minh nhìn cảnh này, không khỏi âm thầm cân nhắc Thạch Long Kiệt ý đồ. Nhưng giác thiên đầu vạn tự, lý không rõ ràng.

"Quản hãn làm sao, Bản Tôn liền ở đây chờ đợi, cũng không tiến vào. Đợi được phá trận ngày, lại chọn ky ra tay, nếu là sự có không thích hợp. Cũng có thể mau chóng thoát thân. . ."

Phương Minh này đến Ích Châu, đã giác thu hoạch khá dồi dào. Lần này chính là không thu hoạch được gì, cũng là có thể.

Nếu tích trữ này thành cũng vui vẻ. Bại cũng đáng mừng ý nghĩ, bản thân liền đến vô dục vô cầu cảnh giới, Thạch Long Kiệt lại là làm sao bố trí, cũng thiết kế không tới Phương Minh trên đầu.

Phương Minh ẩn xuống tâm đến, yên tĩnh chờ đợi.

Thời gian bất tri bất giác đến ngày thứ hai, Thạch Long Kiệt như cũ đè xuống không ít tù binh ở hào quang đại trận trước trăm thủ, lấy tinh lực oán khí trùng trận.

Hào quang dần dần không chống đỡ nổi, mắt thấy lại đến Cửu Thiên Huyền Nữ Tông mời ra số mệnh báu vật thời gian.

Phương Minh Viễn viễn vọng, đột nhiên con người co rụt lại: "Số mệnh nội loạn, đây là Thạch Long Kiệt mai phục trong bóng tối dấu hiệu!"

Quả nhiên, xa xa Tiên Nữ Phong đại trận dần dần sụp đổ, nhưng thủy chung không gặp số mệnh chí bảo đi ra cứu tràng.

Không chỉ có như vậy, đỉnh chớp còn truyền đến pháp bảo linh quang cùng tiếng đánh nhau.

"Tam sư thúc, người vì sao như vậy? Dĩ nhiên phản bội môn đình?" Trẻ tuổi đạo cô có chút thất thần, trong tay pháp kiếm chỉ một cái trung niên đạo nhân.

Trung niên đạo nhân trên mặt trước tiên hồ thẹn sắc, lập tức rất nhanh thu lại: "Ta cũng là vì Huyền Nữ Tông đạo thống truyền thừa, Thạch Vương nhất thống Ích Châu, chính là Ích Châu chi chủ, bọn người gắng chống đối, chỉ có biến thành tro bụi, chúng ta người tu đạo, không phải càng ứng nghe mệnh trời mà vì là sao? Hiện tại Ích Châu mệnh trời, chính là Thạch Vương điện hạ! ! !"

Lúc này người trung niên lớn tiếng nói, trên người thì có một luồng "Chính khí" xông ra.

"Người. . . Sư tôn cùng Tông chủ đều đã nói, Thạch Long Kiệt chính là Quỷ Vương, hung tàn bạo ngược, làm sao là minh chủ?"

Trẻ tuổi đạo cô ngực chập trùng, sắc mặt đỏ lên, hiện ra là bị tức đến không nhẹ.

"Người nếu thật sự là muốn đi, sư diệt cũng không tốt giữ lại, có thể Huyền Nữ Bội chính là ta tông chí bảo, kính xin sư thúc lưu lại!"

Lúc này mấy cái chân truyền tụ ở trẻ tuổi đạo cô chu vi, làm như lấy nàng dẫn đầu, trẻ tuổi đạo cô khẽ cắn răng, vẫn là quay về trung niên đạo

nhân nói.

"Giao ra Huyền Nữ Bội?" Trung niên đạo nhân vẻ mặt trêu tức, "Các người coi đạo gia là kẻ ngu si sao?"

Này Huyền Nữ Bội chính là số mệnh báu vật, toàn bộ thiên hạ cũng không vài món, quý trọng dị thường, càng có thể trấn áp tự thân số mệnh, có tác dụng lớn.

Trung niên đạo nhân chính là không giữ được nó, cũng muốn làm thành tiến thân chi giai, sao dễ dàng buông tay?

"Quả nhiên lòng muông dạ thú! Sư đệ các sư muội, người này đã không phải chúng ta sư thúc rồi! Cửu Thiên Huyền Nữ Tông trên dưới, cần phải bắt người này, đoạt lại Huyền Nữ Bội!"

Đạo cô thét.

"Phải!" Đạo cô ở bên trong cửa tựa hồ địa vị rất cao, chu vi Cửu Thiên Huyền Nữ Tông đệ tử, nghe được sau khi, đều là thét: "Lĩnh pháp lệnh!"

Trung niên đạo nhân nhìn mình một mạch đệ tử bị hoàn toàn vây quanh, không khỏi hơi nhướng mày.

Hắn mạch này ở Cửu Thiên Huyền Nữ Tông bên trong vẫn ở thế yếu, đệ tử cũng là ít ỏi, nếu không là tông chủ và mấy vị trưởng lão trọng thương hôn mê, còn không cho phép hắn làm càn.

Mà hiện tại bị đệ tử lấy trận pháp vây quanh, liền hắn cũng có mấy phần kiêng kỵ, không khỏi nói:

"Huyền Triệt sư diệt, người thả sư thúc đi vào, tới Thạch Vương dưới trướng, sư thúc cũng thật thế các người cầu xin, bằng không đại quân một đến, hối hận thì đã muộn. . ."

Liền vào lúc này, một trận rõ ràng gợn sóng truyền vào ở đây nói trong tai người.

Trẻ tuổi đạo cô sắc mặt nhất bạch, trung niên đạo nhân nhưng là mục nhiên hiện lên sắc mặt vui mừng: "Ha ha. . . Đại trận phá, các người giờ chết sắp tới! Như hiện tại bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, hay là còn có sinh tồn cơ hội!"

Nghe nói đại trận bị phá, chu vi đệ tử đều là tâm thần hoảng hốt, lại nghe đạo nhân lời ấy, không ít đệ tử chính là sửng sốt một chút.

Phốc! Phốc! Ánh sáng nhấp nháy! ! ! Mang theo màu máu!

Thừa dịp đệ tử thất thần cơ hội, đạo nhân trường kiếm vung lên, mặt trên bốc ra sáng như tuyết phong mang, khảm tổn thương hai cái vây quanh hãn đệ tử, phá vòng vây mà ra.

Hắn biết được lúc này chúng đệ tử như mang trong lòng tử chí, cùng nhau tiến lên, liền ngay cả hãn cũng đến giao cho ở nơi đó, từ xưa quân tử không đứng ở dưới bức tường sắp đổ, Huyền Nữ Bội cũng đã tới tay, tự nhiên là tẩu vi thượng sách.

"Giết! ! !" Theo đại trận bị phá, chờ đợi ở phía dưới sĩ tốt sớm chuẩn bị phi thảo dây thừng những vật này, leo lên mà trên.

Trong chốc lát liền giết tới Cửu Thiên Huyền Nữ Tông sơn môn trước.

"Lúc này độn không đại trận chưa thành, mạo muội khởi động, thập tử vô sinh, chúng ta bảo vệ tông chủ và mấy vị trưởng lão, từ phía sau núi phá vòng vây!"

Trẻ tuổi đạo cô thấy rõ như vậy, cũng là quyết đoán nói.

Lại chỉ vào mấy người, "Các người đi thu thập điển tịch pháp bảo, thu không đi, liền. . . Liền một cây đuốc đốt đi!"

"Xin nghe pháp chỉ!"

Hai cái đệ tử liếc mắt nhìn nhau, trong con người thì có quyết tuyệt vẻ, đều là nói.

"Khà khà! Nguyên lai tiểu tử môn đều là trốn ở chỗ này đây?"

Cửa lớn bỗng nhiên bị đá văng, một đội giáp sĩ giết vào, người cầm đầu cười gằn nói.

"Trừ ma vệ đạo, liền ở đây dịch!" Đạo cô hét vang, ống tay trung phi ra vài điểm hàn tinh, lấy sét đánh không kịp bưng tai tư thế bay đến giáp sĩ trước mặt.

Phốc! Phốc! Phốc!

Mấy cái giáp sĩ né tránh không kịp, bay ngược mà ra, ngã xuống đất sau giây dựa một trận, chính là thân thể ươn lên, triệt để khí tuyệt bỏ mình.

"Khá lắm hung cay bà nương!" Chu vi giáp sĩ, đều là hít vào một ngụm khí lạnh, lại bị đệ tử chém chết mấy cái.

"Nhanh, phá pháp phù chuẩn bị, điều người bắn tên đến!" Thấy rõ Cửu Thiên Huyền Nữ Tông đệ tử không chỉ có phép thuật cao cường, tựa hồ cũng có không kém võ nghệ tại người, giáp sĩ thủ lĩnh nhưng là lệnh.

"Không muốn ham chiến, mau mau phá vòng vây!" Trẻ tuổi đạo cô hét, thấy ánh đao trong lúc đó, liền có vài tên sư đệ trọng thương ngã xuống đất, không khỏi lớn tiếng quát.

Cửu Thiên Huyền Nữ Tông đệ tử tuy rằng cũng học chút võ nghệ, nhưng nhiều là vì cường thân kiện thể, nơi nào gặp đao thật súng thật chém

giết, hiện tại liền có không ít bị lão với tranh đấu sĩ tốt chém giết.

Nghe được đạo cô nói như vậy, không ít đệ tử dồn dập phá vòng vây, cũng có mấy cái bị sĩ tốt cuốn lấy, bị sau đó quân trận cùng cung nỏ vây giết, toàn bộ Cửu Thiên Huyền Nữ Tông bên trong, nhất thời rơi vào một mảnh thây chất thành núi, máu chảy thành sông bên trong.

"Nguyên lai Thạch Long Kiệt ở Cửu Thiên Huyền Nữ Tông bên trong mai phục trong bóng tối, thảo nào như vậy làm việc, hóa ra là vì giảm thiểu thương vong. . ."

Phương Minh nhìn Tiên Nữ Phong đỉnh hỏa diễm bay lên, không khỏi lẩm bẩm nói.

"Này Cửu Thiên Huyền Nữ Tông, chính là cùng Bạch Vân Quan, Động Huyền Phái như thế loại cỡ lớn Đạo Môn, trong đó có ít nhất một cái số mệnh báu vật, các đời đều có Chân Nhân cấp bậc cao thủ, đan dược điển tịch vật liệu vô số. . ."

Phương Minh xem lửa bên trong Huyền Nữ Tông sơn môn, không khỏi nổi lên mấy phần ý nghĩ.

"Không nói số mệnh chí bảo, chính là truyền thừa điển tịch, cũng khẳng định ở Thanh Mộc Tông chờ tán tu bên trên, đối bản tôn lĩnh ngộ đại đạo quy tắc, chỗ tốt nhiều!"

Phương Minh trong mắt dị quang lóe qua, đã là triệt để biến mất thân hình.

Vận lên độn pháp, mấy cái lấp loé, liền đến chiến trường một đường.

"Hả?" Phương Minh thần niệm quét qua, liền có phát hiện, "Trung niên này đạo nhân sắc mặt vui mừng vội vã, thấy Thạch Vương đại quân

cũng không sợ hãi, xem ra chính là trong bóng tối, trên người có bảo khí, số mệnh chí bảo liền ở trên người hẳn!"

"Bên kia trẻ tuổi đạo cô, trên lưng nữ tử chính là Cửu Thiên Huyền Nữ Tông Tông chủ Vân Trung tiên tử đi! Quả có mấy phần sắc đẹp! Hai người này thần hồn bên trong, tất có căn bản điển tịch!"

"Này hai nơi, chính là trên chiến trường có giá trị nhất chỗ rồi!"

"Bản Tôn cầu chính là đại đạo, tự nhiên đầu tiên là điển tịch, chí bảo có phải hay không, đúng là không sao cả!"

Phương Minh tâm tư chuyển động, liền hướng về trẻ tuổi đạo cô nơi bước đi.

Trường kiếm bay lượn bên trong, lại là mấy cái đầu người bay ra.

Trẻ tuổi đạo cô cũng lấy một người, lại huyết chiến liên tràng, lúc này đã là triệt để thoát lực, đổ mồ hôi tràn trề.

"Không xong rồi. . ." Đạo cô thấy vây quanh mà trên sĩ tốt, không khỏi mặt lộ vẻ vẻ tuyệt vọng.

Sau đó mà trên sĩ tốt càng ngày càng nhiều, quân khí dần thịnh, trung gian thậm chí còn mang theo long khí, phép thuật cấm tiệt, chỉ có thể tục võ nghệ còn có thể dùng.

Nhưng tới hiện tại, đạo cô thể lực đã là không chống đỡ nổi.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 262: Đối Đầu

"Tông chủ, Huyền Triệt vô năng, không thể dẫn dắt các vị sư đệ chạy trốn kiếp nạn này, lúc này chỉ có cùng Tông chủ cộng phó huyền minh, khỏi bị loạn binh nổi khổ!"

Huyền Triệt đạo cô cắn răng, nhìn cười dâm dăng vây quanh mà trên sĩ tốt, hoàn toàn biết được nếu là rơi vào trong tay bọn họ, sẽ phải gánh chịu cái gì sống không bằng chết việc.

Lúc này lại nhìn một chút trên lưng hôn mê Tông chủ, trong con người lóe sáng lên.

Trường kiếm bạo xuất, đem hai cái vây lên sĩ tốt chọc vào đối với xuyên, mở ra chỗ hổng, nhưng là mang theo trên lưng Vân Trung tiên tử, phi thân nhào vào một chỗ thiêu đốt hùng mạnh mẽ hỏa làm bằng gỗ trong lầu các.

"Thật quyết đoán! Thật cương cường! Chính là, cũng không muốn bị loạn binh dơ thân thể!" Phương Minh than thở nói.

Vừa nãy tình huống, chính là cái kia Huyền Triệt đạo cô tạm thời tránh được, cũng không tránh khỏi sau đó chi quân sĩ, có thể nói thập tử vô sinh chi cục, lúc này lựa chọn, bảo toàn thuần khiết, đúng là cương nghị quả quyết.

Đưa tay khê vồ, hai đạo thần hồn bị kim quang bao vây, tự trong biển lửa bay ra, "Không nên trách Bản Tôn, như mang theo hai người người thân thể, thực sự quá mức trói buộc, nào có thần hồn làm đến thuận tiện!"

Phương Minh vẻ mặt lạnh lùng.

Nếu là vừa nãy ra tay, tự có thể cứu dưới đạo cô hai người, có thể muốn dẫn hai người này, đột xuất Thạch Long Kiệt đại quân bao vây, độ khó đâu chỉ lớn hơn gấp mười lần? Phương Minh tự hỏi cùng các nàng vô thân vô cố, tự sẽ không làm này chuyện ngu xuẩn.

Ngược lại Đạo Môn điển tịch ở các nàng thần hồn bên trong đều có, cần gì phải xoắn xuýt với thân thể đây?

"Diễn tịch vào tay! Đại thiện! Đại thiện! Không bằng lại đi lấy chí bảo, vẹn toàn đôi bên!"

Diễn tịch đã tới tay, nếu có thể trở lại một cái chí bảo, Phương Minh tự cũng vui vẻ thấy thành, tìm tới trung niên kia đạo nhân phương vị, liền lần theo mà đi.

Một bên khác, trung niên đạo nhân đưa ra tín vật sau. Bị mấy cái giáp sĩ hộ vệ, liền hướng bên dưới ngọn núi chạy đi.

"Ha ha. . . Vân Trung con tiện nhân kia! Vẫn nắm giữ tiến tới con đường. Để chúng ta đại đạo vô vọng, hiện tại rốt cục đạt được báo ứng. Thực sự hả hê lòng người! ! !"

Trung niên đạo nhân nhìn thuở nhỏ quen thuộc Cửu Thiên Huyền Nữ Tông bị trở thành luyện ngục, tuy có chút thương cảm, càng nhiều nhưng là khoái ý.

Lại sờ sờ trong lòng một vật: "Này Huyền Nữ Bội. . . Huyền Nữ Bội, đến cùng có nên hay không giao cho Thạch Vương?"

Huyền Nữ Bội chính là số mệnh chí bảo, chiếm được chỗ tốt vô cùng, đạo nhân không khỏi nổi lên mấy phần tham niệm, lập tức nhớ tới Thạch Vương tuy rằng trẻ tuổi, nhưng nhìn thấu tình đời, thiêu đốt diệt tận tam giới chi hồng liên nghiệp hỏa con người đen. Trong lòng lại là đại hàn, đem ý nghĩ ép xuống.

"Bất kể nói thế nào, ta dâng lên Huyền Nữ Bội, Thạch Vương thế nào cũng phải cho chút chỗ tốt. . ."

Nhưng cho đến chỗ tốt làm sao nhiều, như thế nào so với được với một cái số mệnh chí bảo? Nói trong lòng người Thiên nhân giao chiến, bước tiến không khỏi biến chậm, tới hiện tại, cũng không ra Huyền Nữ Tông sơn môn.

"Tìm tới rồi!" Hét lên từng tiếng vang lên, như cùng đi tự trên chín tầng trời. Càng mang theo một tia niềm vui mừng.

Đạo nhân không biết sao, ở vừa nghe đến âm thanh này sau, nhưng là toàn thân lông tơ cũng lên, trong lòng cảnh báo mãnh liệt. Tựa hồ nhìn thấy cái gì thiên địch, lòng bàn tay chảy mồ hôi, hai chân run rẩy.

"Người nào? Bảo đảm Vệ đại nhân!"

Chu vi mấy cái giáp sĩ chỉ là phàm nhân. Linh giác không cao, nhưng cũng không có đạo nhân như vậy cảm giác nhạy cảm. Lúc này trường đao ra khỏi vỏ, đem đạo nhân hoàn toàn vây quanh. Có một cái còn phát sinh tín hiệu, một đoàn u lực lửa khói xông thẳng lên phía chân trời, chu vi giáp sĩ thấy này, đều là gào thét chạy tới.

Như vậy kỷ luật nghiêm minh, phản ứng cấp tốc, không hổ chính là Thạch Long Kiệt thân quân!

Phương Minh trong lòng thầm khen một câu, trong tay nhưng là liên tục, hướng về mặt đất chỉ tay.

Ầm ầm! ! ! Theo Phương Minh chỉ điểm một chút giết mà ra, đao nhân mấy cái vị trí chỗ mặt đất đột nhiên quay cuồng lên, đất nhấc lên, dường như sóng lớn, hướng về mấy người này vọt tới, phô thiên nấp nhật, tựa hồ phải đem mấy người này tươi sống chôn giết!

"Uống! Yêu nhân phương nào! Dĩ nhiên vận dụng yêu pháp!" Giáp sĩ chợt quát một tiếng, đỉnh đầu tinh lực sát khí phun trào, cùng chu vi mấy cái đồng liêu trường đao chém ra, quay về nhào lên mặt đất chính là mạnh mẽ một chém! ! !

Coong! ! Coong! ! Coong! !

Trường đao chém ở đất trên, không ngừng không thể công phá, trái lại phát sinh kim loại chạm vào nhau tiếng, càng cọ sát ra vài điểm hỏa tinh.

"Chuyện này. . . Không thể! ! !" Thủ lĩnh thất thanh nói.

Tầm thường đao pháp yêu thuật, chỉ cần bị trong quân tinh lực sát khí vọt một cái, lại phụ thêm dương thế võ nghệ phối hợp, cái kia cơ bản đều có thể phá vỡ hơn nửa, cũng không Chân Nhân tu vi, hoặc là có bảo vật, đều không thể chống đỡ.

Mà này hành thổ phép thuật, dĩ nhiên có thể cùng dương thế tinh lực quân khí liều mạng, không chút nào tổn! Phải biết, bọn họ chính là Thạch Vương thân quân, thậm chí nhận được một tia long khí gia trì! ! !

Đạo nhân cũng là đột nhiên biến sắc, lại không chậm trễ, từ trong lồng ngực móc ra Huyền Nữ Bội, liền muốn thôi thúc.

Hắn biết được này đến địch pháp lực, e sợ còn ở Tông chủ Vân Trung tiên tử bên trên, trên người cũng chỉ có Huyền Nữ Bội mới có thể bảo đảm hắn một mạng!

Lúc này tình huống khẩn cấp, đạo nhân căn đầu lưỡi một cái, phun ra khẩu nhiệt huyết, chiếu vào Huyền Nữ Bội trên.

Nóng bỏng dòng máu nhỏ ở vòng tròn ngọc bội bên trên, càng chiếu rọi đến Huyền Nữ Bội xanh biêng biếc, mặt ngoài huỳnh lỏng lánh, ngay lúc sắp phát động! !

"Cho Bản Tôn trấn áp!"

Cái kia thanh âm thần bí lại là thét, trong hư không một phương màu xanh ngọc ấn huyền ảnh chợt lóe lên, một đạo thanh khí buông xuống, trực bên trong Huyền Nữ Bội, Huyền Nữ Bội gào thét một tiếng, mặt trên ánh sáng ảm đạm đi.

Tuy rằng Huyền Nữ Bội cùng Thái Bình Ấn đều là số mệnh chí bảo, uy năng cách biệt không xa, nhưng đáng tiếc người sử dụng khác nhau một trời một vực, phát huy ra uy lực tự nhiên cách xa.

Tại trung niên đạo nhân tuyệt vọng trong ánh mắt, bốn phía thổ bì hợp lại, đem hãn cùng chu vi giáp sĩ toàn bộ bao vây ở bên trong.

Oành! !

Làm người nha chua xương nứt tiếng vang lên, tự trong khe hở chảy ra lượng lớn máu tươi.

Phun ra tán ra, này trong thời gian ba người, đã tận thành thịt băm, hỗn hợp một thể, cũng lại khu không thể tách rời.

Huyết nhục mùi tanh trung gian, nhưng có một vệt óng ánh vè, bên ngoài ánh sáng màu xanh, chút nào không thương.

"Không hổ là số mệnh báu vật!"

Phương Minh nở nụ cười, đưa tay một chiêu, Huyền Nữ Bội hơi động, tựa hồ bị một cái trong suốt sợi tơ dẫn dắt, hướng về Phương Minh bên này bay tới.

Từ vừa nãy Phương Minh ra tay, đến hiện tại Huyền Nữ Bội bay tới, kỳ thực mới bắt quá chớp mắt, liền gần nhất mấy cái sĩ tốt đều còn không chạy tới.

"Không sai! Không sai!" Nhìn Huyền Nữ Bội phi gần, Phương Minh đáy mắt cũng không khỏi vi mang thai một tia ý mừng.

Lần này ra tay chi thuận lợi, vượt xa dự liệu của hắn.

"Lớn mật! Dám cướp Cô vương chí bảo! ! !"

Ngay khi Huyền Nữ Bội bay đến giữa không trung thời gian, Phương Minh bên tai đột nhiên vang lên một tiếng nổ âm, dường như sấm sét.

Này dây thanh hồ gầm rống ngâm, khiếp sợ trăm dặm, Phương Minh nhìn lại, liền thấy một cái hắc giáp bóng người, tay phải nắm tay, khí lưu nổ vang, hướng bên này mạnh mẽ đánh ra! !

Không khí đều tựa hồ bị cú đấm này đè ép, ngưng tụ thành trong suốt thủy tinh, hướng về Phương Minh bên này đè ép mà tới.

Chỉ là năm đấm gây nên kinh phong, lại liền có uy thế như vậy! !

Ở trong mắt Phương Minh, cú đấm này không chỉ có mang theo to lớn bóng mờ, mặt trên càng là chiếm giữ một con hắc xà tự quái vật, đỉnh đầu không sừng, dưới bụng nhưng có hai trảo, thể hình khổng lồ mập mạp, dữ tợn khủng bố! !

"Đây là. . . Cự Hủy! ! !" Phương Minh con ngươi co rút lại, sắc mặt nghiêm túc cực kỳ.

Tuy rằng ở nghe đồn bên trong, Cự Hủy không vào loài rồng, nhưng Phương Minh vẫn là có thể cảm nhận được mặt trên nòng nặc Giao Long khí tức! ! !

Cự Hủy gào thét, long khí quét ngang bên dưới, Phương Minh chợt cảm thấy thần lực trong cơ thể hơi ngưng lại, Linh Hải thần trì đều tựa hồ nhận được áp chế, vận chuyển mất linh! ! !

Long khí chí cao vô thượng, quyền sinh quyền sát trong tay, trấn áp Ngũ hành uy nghiêm, giờ khắc này toàn bộ trấn áp ở Phương Minh trên người! ! !

Thần lực màu vàng óng mục nhiên chìm xuống, mặc cho Phương Minh làm sao điều động đều là bất động, dường như hoàn toàn bị long khí áp chế! ! !

"Thật là lợi hại!" Phương Minh nhìn áp bức mà đến quyền ảnh, trong miệng lẩm bẩm, nhưng cũng không có vẻ kinh hãi.

"Long khí trấn áp Ngũ hành, thậm chí ngay cả thần lực màu vàng óng đều có thể áp chế , nhưng đáng tiếc, Bản Tôn đã bắt đầu đột phá bình cảnh, hội tụ thanh khí! ! !"

Phương Minh trên người kim quang triệt để nội liễm, tựa hồ hóa thành phàm nhân, trong cõi u minh lại là hơi động, tự bên trong mà ở ngoài, liên tỏa ra nhàn nhạt màu xanh vàng sáng.

Này màu xanh vàng sáng cực kỳ yếu ớt, nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng có thể ở long khí uy thế dưới sừng sừng không ngã! ! !

"Bản Tôn đoán không sai, long khí tuy rằng lợi hại, nhưng kiếp trước đại thần đa dạng, có thể ở thế tục vương quyền dưới duy trì Tế tự tín ngưỡng, quả nhiên chính là bản thân thực lực mạnh mẽ, có thể chống lại! ! !"

Kiếp trước vương quyền tập trung, Tế tự đa dạng, Thần linh có thể sinh tồn hạ xuống, tự nhiên có sức mạnh chống cự! ! !

Trên thế gian sức mạnh mới là bản chất, như kiếp trước Thần linh không có lực tự bảo vệ, người thống trị lại sao cho chúng nó không gian sinh tồn, thậm chí đầu lĩnh Tế tự đây?

"Ở Thần Đạo bên trong, màu vàng chính là trung kiên, mà màu xanh chính là đại thần, có thể mạnh mẽ chống đỡ thế tục Giao Long khí! ! !"

Phương Minh cười to, cũng là vùng quyền đánh ra, nếu như thượng đẳng nhất bạch ngọc chế thành hai tay trên không hề có một chút tia, lúc này càng là quay chung quanh từng tia khói xanh.

Ầm ầm! ! !

Màu đen cự quyền cùng năm đấm màu xanh chạm vào nhau, sản sinh to lớn sức nổ, Phương Minh cùng hắc giáp người giao thủ dư âm, liền làm cho cả sân bay lên trời, phạm vi trong vòng mấy chục trượng, đất toàn bộ nhấc lên, sinh linh tuyệt tích! ! !

Huyền Nữ Bội nhận được giao chiến lan đến, xa xa bay ra hơn mười dặm, biến mất không còn tăm hơi.

"Giao Long khí, Cự Hủy chi tượng, là Thạch Long Kiệt! ! !"

Tuy rằng Phương Minh chưa từng gặp Thạch Vương, nhưng từ vừa nãy khí tượng đến xem, này hắc giáp người tất là Thạch Long Kiệt không thể nghi ngờ! ! !

Hắc giáp người đến gần, lộ ra một tấm cực kỳ trẻ tuổi khuôn mặt đến, trong đôi mắt tựa hồ còn thiêu đốt đốt sạch thiên hạ hỏa diễm! !

"Mới vừa đến nội tử tin tức, nói là Thành Hoàng tự Ngô Châu tới chơi, không nghĩ đến đến nhanh như vậy!"

Thạch Long Kiệt trong tay tựa hồ còn để đến một vật, lúc này ném xuống đất, Phương Minh mới thấy, hóa ra là cái u hồn, trên người cửu âm chi khí lượn lờ, dĩ nhiên là cái Quỷ tu! ! !

"Xem ra vừa nãy Thạch Long Kiệt cùng quỷ quân, chính là đi vây quét Cửu Thiên Huyền Nữ Tông Quỷ tu tiền bối đi tới!"

Phương Minh hiểu rõ, Quỷ tu tụ tán vô hình, phạm nhân khó gặp, dương thế quân đội tự không có cái gì tác dụng lớn, càng kiên thân là hồn thể, bay trốn nhanh và tiện, hơi không chú ý thì sẽ cho chạy trốn, hậu họa vô cùng, là lấy Thạch Long Kiệt tự mình mang theo quỷ quân vây giết! !

Trên đất tên này Quỷ tu, trên người cửu âm chi khí dày đặc, đã tới bán Bộ chân nhân tu vi, xem ra chính là Cửu Thiên Huyền Nữ Tông Quỷ tu thống lĩnh nhân vật.

"Bản Tôn đến đây Ích Châu, chính là nghe nói Thạch Vương chính là thiên hạ kiêu hùng, cố ý đến đây vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền! ! !"

Phương Minh nói, nhìn Thạch Long Kiệt phía sau màu đen thiên luân, trên mặt vẻ kiêu dè dần nùng, đã lòng sinh ý lui.

Tuy rằng thần lực màu xanh có thể chống đỡ Giao Long, nhưng Phương Minh thanh khí không đủ, cầm cự không được bao lâu, Thạch Long Kiệt nhưng đang ở đất Thục, đến Thục trung long khí trợ giúp, liều mạng tiêu hao, chính là tự tìm đường chết cử chỉ.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 263: Trở Về

"Ta Ích Châu phong cảnh vô cùng, kính xin Thành Hoàng lưu lại, cùng Cô vương từng cái xem!"

Thạch Long Kiệt rõ ràng cũng là nhìn ra Phương Minh ý muốn rời đi, sau lưng màu đen thiên luân hiện lên, đã là toàn lực ra tay! !

"Thiên Tuyệt Địa Diệt, Đại Sư Hồn Thủ! ! !"

Thạch Long Kiệt trên người bốc cháy lên hắc diễm, hai tay tựa hồ mang theo tuyệt diệt thiên địa sức mạnh, mục nhiên lấy ra! !

Thạch Long Kiệt tuy cũng là Quỷ Vương, nhưng rõ ràng nằm ở đỉnh cao, tu vi cách xa ở Thạch phu nhân bên trên.

Phương Minh bên tai tựa hồ nghe đến vạn quỷ khóc nỉ non, trong mắt thấy rõ thiên địa phiêu huyết, tâm thần chấn động.

Thạch Long Kiệt bên chân Quỷ tu, bị hắc diễm dính lên, liền thoạt đều chưa mở miệng một câu, liền biến thành khói đen, bổ sung tiến vào Thạch Long Kiệt phía sau đại nhật bên trong.

"Này hắc diễm lợi hại, tựa hồ còn có thể nuốt chửng vạn vật, thu được sức mạnh, bổ sung tự thân, càng thêm uy thế! ! !"

Phương Minh trên mặt nghiêm nghị đến cực điểm, sau lưng màu vàng đại nhật hiện lên, thanh khí mơ hồ, cùng hắc nhật đối kháng.

Hai bên đại nhật soi sáng ánh sáng, tựa hồ có thể xuyên thấu cửu thiên thập địa.

"Phiên Thiên Ấn!", "Triệt Địa Ấn!"

Đối mặt này tuyệt diệt thiên địa pháp thuật, Phương Minh cũng không bảo lưu nữa, toàn lực ra tay, phiên thiên Triệt Địa hai ấn một tự cửu thiên ép xuống, một tự thập địa tăng lên trên, hai mặt giáp công hướng về Thạch Long Kiệt màu đen cự trảo.

Ầm! ! ! !

Ánh sáng màu xanh cùng hắc khí quẩn quýt, đột nhiên phát sinh cực kỳ kịch liệt nổ tung.

Toàn bộ Huyền Nữ Phong đầu, đều là bị lột bỏ một đoạn, mục nhiên ải một đầu.

Mà Cửu Thiên Huyền Nữ Tông sơn môn, cũng ở Phương Minh hai người so đấu bên trong triệt để biến thành tro bụi, bất luận là còn đang chống cự đệ tử, hoặc là tàn sát binh lính, đều là hài cốt không còn.

Mà ở hai người giao thủ ở chính giữa. Đã xuất hiện một cái thâm không thể nhận ra hố lớn, đen nhánh. Tựa hồ kéo dài tới Cửu U dưới nền đất.

Thạch Long Kiệt đứng chấp tay, sắc mặt cũng chuyển thành nghiêm nghị. "Khá lắm Thành Hoàng Thần chi!"

Cạch cạch cạch! ! !

Trên người một trận nổ vang, trước kia ăn mặc áo giáp màu đen vỡ thành từng mảnh từng mảnh, như hồ điệp giống như bay xuống.

Thạch Long Kiệt trên mặt mục nhiên nhất bạch, xem ra lúc trước trong khi giao thủ, cũng là nhận được tổn thương.

Ào ào ào! ! !

Phương Minh cười ở hắc lừa trên người, hai bên cảnh vật nhanh chóng rút lui.

Hắc Tư chính là đại yêu, lại cách Phương Minh cùng Thạch Long Kiệt giao chiến nơi rất xa, đúng là không bị thương chút nào, lúc này thồ Phương Minh nhanh chóng chạy đi.

"Này Thạch Long Kiệt ít nhất cũng là Quỷ Vương đỉnh cao. Chạm đến Quỷ Đế ngưỡng cửa nhân vật!"

Phương Minh trầm ngâm, hẳn cùng Thạch Long Kiệt giao thủ, xem như là bất phân thắng bại, nhưng Thạch Long Kiệt có Ích Châu long khí làm làm hậu thuẫn, Phương Minh nhưng là sân khách tác chiến, là lấy tránh lui.

"Đáng tiếc cái kia Huyền Nữ Bội a!"

Thạch Long Kiệt thân là Quỷ Vương, lại có long khí, chính là cùng Phương Minh một cái phương diện nhân vật, đối địch thời khắc. Còn phân tâm hai dùng, cái kia nói không chừng sẽ ăn cái thiệt lớn, Phương Minh tự sẽ không như vậy.

"Xem ra số mệnh báu vật muốn rơi vào Thạch Long Kiệt trong tay, may là Bản Tôn trước đó thu đến Vân Trung tiên tử cùng một cái thần hồn chân truyền. Cũng không tính không có thu hoạch."

"Thiên hạ tình thế, đã cấp bách, đặc biệt Thái Thượng Đạo dĩ nhiên cùng Thạch Long Kiệt có cấu kết. Mười đồ không nhỏ! Lần này trở lại Ngô Châu, tất tiên phát chế nhân!"

Phượng Minh trong cơn người quyết tâm lóe qua. Dưới trướng Hắc Tử không biết nhận được cái gì chỉ dẫn, chạy trốn càng gấp rồi. . .

"Vương thượng?" Tiên Nữ Phong đình. Lúc này khắp nơi bữa bộn, trung gian Thạch Long Kiệt đứng sừng sững nguyện vọng Phượng Minh phương hướng ly khai, trong mắt ánh sáng liên thiêm, không biết đang suy nghĩ gì.

Mà lúc này, bên dưới ngọn núi quân coi giữ thấy rõ Tiên Nữ Phong biến cố, dồn dập vội vội vã vã trên đất tới cứu giá.

"Cô vương vô sự!" Thạch Long Kiệt vung vung tay, lại nhìn chung quanh.

Trước kia nơi này Cửu Thiên Huyền Nữ Tông sơn môn cung điện, liên với đệ tử cùng vây công sĩ tốt, đều ở Phượng Minh cùng Thạch Long Kiệt đấu tranh bên trong hóa thành tro tàn.

"Đúng là sạch sẽ! Tình Cô Vương Động tay rồi!" Thạch Long Kiệt sắc mặt biến ảo không ngừng một lát sau, đột nổ nụ cười, khiến cho: "Khải hoàn về doanh!"

"Vâng!" Tuy rằng vương thượng một người ở đây khủng bố cảnh tượng bên trong bình yên vô sự, thật là có chút quái dị, nhưng sĩ tốt liên nửa cái tự cũng không dám hỏi.

Xưa nay tìm hiểu người bề trên bí ẩn chỉ có một con đường chết, huống chi là Thạch Long Kiệt cái này Bạo Quân?

Thê lương tiếng quân hào vang lên, Thạch Long Kiệt con mắt híp lại.

"Ngô Châu Ngô Quốc Công, chính là Cô vương đại địch! ! ! Đây ra thực sự, không thể lại kéo!"

Vốn là bất kỳ Quận chúa, ở đánh nơi tiếp theo sau, cũng phải hoa đại tâm tư thống trị, mới có thể dân sinh Yên ổn, nhưng Thạch Long Kiệt không giống, cách dùng cực nghiêm, đối với bách tính cướp đoạt rất nặng, Thực trung lại bị triệt để đánh vỡ, nếu không tìm cái những địa phương khác cướp đoạt, chính hãn đại quân cũng phải cạn lương thực! ! !

Chỉ cần lại xuống một châu, Thạch Long Kiệt ắt có niềm tin để hắc nhật viên mãn, đến lúc đó bất luận là cái kia Thành Hoàng Thần chi, vẫn là Thái Thượng Đạo Mộng Tiên Chân Nhân, đều là không sợ! ! !

"Thành Hoàng Thần! Mộng Tiên!"

Thạch Long Kiệt trong con người thiêu đốt hắc điểm, tựa hồ thấy rõ hai bóng người. . .

Bởi vì là đường về, không cần quan sát dân tình, Phương Minh dưới trướng Hắc Tư lại là yêu vật, thể lực hơn người, ngày đi ngàn dặm chỉ là bình thường, Phương Minh lại triển khai thần thông phụ trợ, bất quá chỉ là mấy ngày công phu, liền trở lại Ngô Châu cảnh nội.

Vừa vào Ngô Châu, Phương Minh liền cảm giác một nguồn sức mạnh gia trì đến tự thân bên trên, cả người không không như ý, càng có một loại "Mệnh trời ở tay" cảm giác.

"Đây mới là trở lại Bản Tôn sân nhà a! Bản Tôn ở Ngô Châu, liền tự Thạch Long Kiệt ở Ích Châu như thế, có thể đến một vùng thế giới gia trì, thuận buồm xuôi gió!"

Phương Minh cẩn thận cảm thụ, cảm giác này lại như trở lại cơ thể mẹ, không chỉ có tâm tình bình tĩnh an ổn, càng có một loại cả người bị dòng nước ấm bao vây cảm giác.

"Lão gia. . . Lão gia. . ." Vừa hắc lừa cái gì cảm ứng đều không, lúc này thiển mặt lại đây, một bộ vội vã không nhịn nổi vẻ.

"Người kẻ này?" Phương Minh lắc đầu mỉm cười, "Bản Tôn còn có thể lừa người không được!"

Một chỉ điểm ra, ở giữa hắc lửa cái trán: "Giải!"

Hắc lửa gầm thét lên, lăn khỏi chỗ, hắc phong dâng lên, lại xuất hiện thì, đã biến thành mặt khác một vật, toàn thân đen kịt, nanh vuốt sắc bén, toàn thân hoa văn giao nhau, trên trán càng là có một cái "Vương" tự.

Nguyên lai này hắc lửa bản thể, dĩ nhiên là một con Hắc Hồ yêu! !

Không chỉ có như vậy, này Hắc Hồ thể hình vượt xa bình thường, bốn phía càng là có hắc phong phun trào, vừa nhìn liền biết bất phàm!

Thế nhân có nói: "Vân từ long, phong từ hổ!" Này Hắc Hồ bốn phía hắc phong không ngừng, hiện ra là đạo hạnh cao thâm, đã có thể coi đại yêu.

Hắc Hồ khôi phục diện mạo thật sự, cao hứng rít gào liên tục, bay nhảy triển khai thân thể, chỉ là trên cổ như trước mang theo chuông đồng, phát sinh lạnh lạnh tiếng vang, cùng uy mãnh đáng sợ hình thành mãnh liệt so sánh, khiến người ta nhìn ra muốn cười.

"Lão gia. . . Ngài xem này?" Hắc Hồ tuy rằng khôi phục diện mạo thật sự, lại bị Phương Minh thu thập đến phục phục thiếp thiếp, hiện tại hổ trên mặt bỏ ra ý cười, móng vuốt chỉ vào trên cổ chuông đồng.

"Này chuông đồng chính là Bản Tôn dấu ấn, đến lúc đó người cũng có thể bằng nó liên lạc Bản Tôn, nhưng là không cần gõ xuống rồi!"

Phương Minh lắc đầu nói.

Hắc Tư vỗ vỗ đầu to lớn: "Liên lạc? Lão gia, ngài nhưng là đã đáp ứng cho ta chuyển hóa nhân thân? Hiện tại liền không muốn đầu đen sao?"

"Ha ha. . ." Phương Minh cười to, gõ xuống Hắc Tư đỉnh đầu.

"Người mấy ngày nay tùy tùng Bản Tôn, xác thực khổ cực, Bản Tôn liền thả người trở về núi, chờ lúc nào hữu dụng đến người chỗ, thì sẽ triệu hoán!"

"Cho tới hóa người việc, hiện tại thời cơ chưa đến, bất quá người yên tâm, Bản Tôn tự sẽ không nuốt lời!"

"Hống hống hống! ! Đa tạ lão gia! Đa tạ lão gia!"

Hắc Hồ đại hỉ, vốn tưởng rằng chính là cả đời vật cưỡi mệnh, không muốn còn có thể trở lại, đồng thời Phương Minh cũng đáp ứng ngày sau vì hắn thi pháp chuyển hóa thân thể, mở miệng chính là hồ gầm, suýt nữa liền thoạt cũng sẽ không nói.

Vừa nghĩ tới ăn nhiều như vậy nhật cỏ khô, trong bụng thì có chút buồn nôn, lại vừa nghĩ đồ ăn, càng là không thể nhẫn nại, ngụm nước đều chảy ra.

"Lão gia, cái kia ta phải đi rồi. . ."

"Ừm! Người lần đi, núi rừng bên trong lợn núi dã lộ, tất nhiên là mặc cho lấy phân công, nhưng ghi nhớ kỹ không muốn hại người, đặc biệt là Thành Hoàng tín đồ, bằng không Bản Tôn tha cho người bất quá!"

Phương Minh cuối cùng vẫn là đề điểm một câu.

"Lão gia yên tâm, ta tỉnh lợi hại!" Hắc lừa đốt hồ đầu.

Cũng lại vội vã không nhìn nổi, hồ khu nằm sắp xuống, làm như ở hướng về Phương Minh dập đầu.

Lạ ba lần sau, Hắc Hồ ngửa mặt lên trời hét một tiếng, cuồng phong nổi lên, thanh chấn động mấy dặm, cách đó không xa trong rừng con số đều

bị ép loan eo.

"Ha ha. . . Ta tự do rồi! Chim trĩ thả rừng, còn có mai hoa lộc, ta lão Hắc tới rồi! ! !"

Rất xa, liền thấy một cái bóng đen trên đất bão táp, như gió xoáy, trong thời gian ngắn liền biến mất ở trong rừng rậm.

"Này Hắc Tư tuy rằng rất hàm, một thân yêu lực cũng không phải nấp, hùng hồn hơn người a!"

Phương Minh nhìn Hắc Hồ đi xa bóng lưng, nhàn nhạt đánh giá.

Hiện tại dưới tay hắn, bất luận dương thế Tống Ngọc thế lực, kỳ thực có rất ít đơn đả độc đấu xuất chúng tài năng, Tạ Tấn Hứa Viễn các loại, tuy rằng võ nghệ xuất chúng, nhưng nhiều nhất chỉ so với được với Đạo Môn đệ tử nòng cốt, như không nhờ vả quân khí, vẫn là không làm gì được Chân Nhân.

Mà này Hắc Hồ, luận cùng yêu lực chất phác, đã cùng Chân Nhân tương đương, chỉ là dã thú mở linh, phương diện trí khôn còn tích lũy không đủ, luận cùng pháp thuật đánh nhau chết sống, nhưng là sẽ bị Chân Nhân tìm ra kẽ hở nơi đánh tan.

"Này Hắc Hồ, lại bồi dưỡng dưới, đúng là cái rất tốt kim bài tay chân đây!"

Phương Minh mỉm cười tự nói, chính đang chạy trốn bên trong Hắc Hồ trên người mục nhiên phát lạnh, không chút nào biết chính mình đang vật cưỡi thân phận mặt sau, lại bị chủ nhân thêm vào cái tay chân nhân mác.

"Tạm thời trước tiên thả nó dã dã, ngày sau cho dù tốt sinh điều giáo!"
Phương Minh ngự dưới nhiều năm, hiện tại đã lô hỏa thuần thanh.

Đối với Hắc Hồ này thẳng tính người, chính là muốn lấy dụ dỗ chi, dựa vào quy củ, đương nhiên, thích hợp buông tay, cho chút ngon ngọt, cũng không thể tránh khỏi.

"Rời đi lâu như vậy! Thành Hoàng Pháp Vực bên trong còn không biết có bao nhiêu sự đây!"

Phương Minh nghĩ đến đây, cũng không trì hoãn nữa, dưới chân kim quang lấp lóe, vận lên sức địa thành thốn độn thổ thần thông, thân hình mục nhiên biến mất ở trên đất trống.

Hắn vì là an dân Thần linh, sự vụ bận rộn, nếu không là thành lập thể chế, đem cụ thể sự vụ phân cho thuộc hạ gánh chịu, sao có thể có này nhân hạ du lịch?

Nhưng ngay cả như vậy, vẫn có rất bao lớn sự thuộc hạ quyết định không được, vẫn là tích đề xuống, chờ hắn trở về xử trí.

"Lần này đi tuần, phía nam ngoại trừ Giao Châu, Bản Tôn đều là đi qua, các nơi tình hình đã là rõ ràng trong lòng."

Phương Minh suy nghĩ: "Giao Châu nhân khẩu còn không mãn hai triệu, lại nhiều là chương khí ác loại hình, đối với thiên hạ Tranh Long hầu như chính là vô dụng, không cần để ý tới biết."

"Mà Kinh Châu, đại đô đốc Chu Vũ tuy rằng đặt xuống Giang Lăng, nhưng cũng tiêu hao thực lực bản thân, Tương Dương chính là thiên hạ đại thành, thủ tướng Long thành cũng có mấy phần khí tượng, e sợ không phải dễ dàng như vậy liền có thể dưới."

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 264: Xích Xà Sơn Thần

"Kinh Châu tuy không phải năm bè bảy mảng, nhưng cũng là nhị hồ tương tranh, phân thần chính có thể ra tay!"

Kinh Châu long khí chia làm mấy khối, vừa không có thống nhất nhân chủ, Tống Ngọc lấy một châu lực lượng xâm công, thực lực liền chiếm thượng phong! !

Thu được một mảnh đất bàn sau, liền có thể nuốt chửng Kinh Châu long khí, càng làm càng lớn, đây là quả cầu tuyệt sự.

"Đúng là Ích Châu, vẫn còn có Thái Thượng Đạo nhúng tay, phiền phức rồi!"

Tuy rằng trước Mộng Tiên, cùng Phương Minh nói muốn nam bắc hai phần thiên hạ vân vân, nhưng rõ ràng chỉ là tình thế bức bách, như có cơ hội ở phía nam cho Tống Ngọc tạo thành phiền phức, cái kia tự nhiên thấy thành, cùng lý, Tống Ngọc cũng là như thế.

Huống chi, xem Mộng Tiên ở mười mấy năm trước liền bắt đầu bố cục, cũng biết ý chí không nhỏ.

"Thái Thượng Đạo lần này, tựa hồ không ngừng vì là Tranh Long đơn giản như vậy. . ." Phương Minh càng là ngẫm nghĩ, càng giác Thái Thượng Đạo hành động mặt sau tự rắc một tầng sương mù, sâu không lường được.

Kiến Nghiệp thành, Thành Hoàng Pháp Vực bên trong.

Chuông vang cổ nhạc tiếng vang lớn, Quách Thịnh, Tạ Tấn các thuộc hạ dồn dập đại hỉ: "Chủ công trở về rồi!"

Thả tay xuống đầu sự vụ, tụ tập với đại diện chờ đợi.

Không lâu lắm, rộng rãi bên trong cung điện đã là đứng đầy bóng người, trên người thần quang trong trẻo, đều hiện ra bất phàm.

Có thể đứng ở chỗ này, đều là tùy tùng Phương Minh thật lâu hạng người, ban tặng Thần Vị, có thần phẩm, cùng tâm thường Lại viên không giống, càng là có uy năng, trên người thần lực sóng gợn lặn.

Đầu người nhốn nháo, trong đại điện nhưng cực kỳ yên tĩnh, tình cờ thấy người quen bạn tốt, cũng chỉ là gật đầu vì là lễ, bước chân tiếng thấp kém, nghe được cả tiếng kim rơi.

Theo ba tiếng chuông lớn hí dài, điện bên trong đột nhiên thả ra kim quang, tựa hồ chiếu khắp Cửu U. Hình thành cột sáng phóng lên trời.

Trong cột ánh sáng tâm, Phương Minh một thân Thần Đạo pháp phục. Đầu đội ngọc quan, ngồi ngay ngắn kim ghế tựa bên trên.

"Bái kiến Chủ công!" Thuộc hạ đều là hành đại lễ.

"Miễn lễ bình thân!" Phương Minh thân thể bất động. Nhưng có một luồng mềm nhẹ lực lượng, đem thuộc hạ đều là nâng lên.

"Bản Tôn những này qua không ở Pháp Vực, nhờ có bọn người xử lý tất cả sự vụ, bọn người gian khổ!"

"Làm chủ công hiệu lực, vạn tử không chối từ!" Mọi người trăm miệng một lời nói.

"Thiện! Với các loại công lao, Bản Tôn đều là nhớ kỹ!" Phương Minh nói rằng, có công liền thưởng, từng có liền phạt, mới là hăn luôn luôn nói.

Lại hỏi: "Có thể có nghi nan đại sự? Bọn người mau chóng báo lên!"

Phương Minh thành lập hệ thống. Tuy rằng có thể thay hăn xử lý không ít chuyện, nhưng có một số việc vụ, không phải quan hệ rất lớn, thuộc hạ không thì ra hành làm chủ, chính là liên quan đến bí ẩn, Quách Thịnh nhóm người cũng không biết, tự không biết được xử lý như thế nào, chỉ có thể chùng chất hạ xuống, chờ Phương Minh trước để giải quyết.

"Khởi bẩm Chủ công! Ngô Châu không phục quản giáo tán tu thế lực. Đã bị thuộc hạ quét sạch, nhưng các nơi còn có chút yêu vật hại người việc báo lên, thuộc hạ không dám tự ý quyết đoán. . ."

Tạ Tấn nhưng là đi ra bẩm báo nói.

"Yêu vật hại người?" Phương Minh trầm ngâm.

Hăn lần trước tập kích tam tông, diệt Ngô Châu ba trong nhà hình Tông môn sau. Ngô Châu người tu đạo thế lực đã là nguyên khí đại thương, Bạch Vân Quan lại tiếp theo ra tay, liền quét nhiều gia loại nhỏ Tông môn. Ngô Châu tán tu thế lực bị trọng thương.

Còn lại tôm tép nhỏ bé, không phải trốn xa ở ngoài châu. Chính là ẩn giấu dân gian, những này còn lại tán tu thực lực không cao. Tìm lên nhưng là khá phí một phen phiền phức.

Phương Minh tự sẽ không đi quản, mà là giao cho thuộc hạ đi làm, bây giờ nhìn lại, Tạ Tấn xử lý đến rất tốt.

Cho tới yêu vật hại người? Nhưng là gặp chiến loạn, Nhân Đạo số mệnh suy nhược, các nơi pháp luật có chỗ trống, mới bị yêu vật có cơ hội để lợi dụng được.

"Này cũng nói phân thần thống trị còn chưa triệt để quán triệt xuống a!"

Phương Minh than thở, tuy rằng các huyện lớn lòng dạ thành loại hình, có Tổng Ngọc số mệnh pháp luật trấn thủ, không có khả năng lắm bị yêu vật đột phá, nhưng nông thôn hàng ngũ, số mệnh bạc nhược, nhưng là có thể sẵn cơ hội.

"Việc này chính là người chủ pháp luật bất ổn nguyên cố, Bản Tôn bên này xử lý, nhưng là trị ngọn không trị gốc, những này Bản Tôn tự sẽ thông báo cho người chủ, bày xuống pháp luật, đến lúc đó liền có thể ngăn cách yêu vật!"

Phương Minh nói, âm thanh Thanh Thanh như ngọc.

"Vâng!" Tạ Tấn dập đầu đáp ứng.

Những chuyện này hẳn cũng biết, nhưng hẳn chỉ là cái thuộc hạ, không được Chủ công đồng ý, liền cùng người chủ liên lạc, không muốn sống sao?

Chờ đến Tạ Tấn về liệt, Quách Thịnh lại là tới: "Khởi bẩm Chủ công, thuộc hạ bên này, thần lực tồn kho còn có. . ."

Nhưng là một ít việc vặt vãnh, không tính quá lớn, nhưng Quách Thịnh quyền hạn không đủ, cũng xử lý không được, Phương Minh từng cái giải quyết.

Cuối cùng, Quách Thịnh lại nghĩ tới một chuyện, bẩm báo nói: "Còn có một chuyện, trước Chủ công sắc phong Xích xà Sơn thần, nhưng là vẫn cầu kiến Chủ công, tự có chuyện quan trọng, nhưng Chủ công không ở, thuộc hạ bàn hỏi, hẳn cũng không dám nhiều lời, tự có cái gì khó ngôn chi ẩn!"

"Xích xà Sơn thần?"

Phương Minh hơi kinh hãi, này Xích Xà Sơn chính là Tổng Ngọc mộ tổ vị trí, trước kia bố trí Xích Xà Nhiễm Ấn chi phong thủy cục địa phương, sơn bản vô danh, nhưng tự Tổng Ngọc đắc thế sau, lại trải qua Phương Minh cùng Thủy Liên đạo nhân sửa, biến thành Xích Giao chi cục, rất là thần quái, bởi vì liên quan đến Nhân Đạo Tranh Long, Phương Minh không dám thất lễ, liền thiết một cái sơn thần, mang theo một doanh Âm binh trông giữ, bây giờ sơn thần đến báo, tất có đại sự!

"Liên quan đến tổ tông phong thủy, việc này không nhỏ, bằng không lấy Xích xà Sơn thần tính tình, chỉ sợ sẽ không đến đây cầu kiến. . ." Xích xà Sơn thần cấp bậc thấp kém, lại là ở ngoài quan, nương nhờ vào thời gian lại ngắn, người ngoài không biết Xích Xà Sơn thần quái, tự cũng sẽ không đánh giá cao hẳn một đầu, liền nhập điện yết kiến tư cách đều không có.

Phương Minh âm thầm suy tư, trong lòng chính là hơi động, trên mặt bất biến, "Sau đó tuyên hắc đến thư phòng yết kiến! Còn có chuyện gì, đều là báo lên!"

"Vâng!" Quách Thịnh lui ra, lại có một người tới: "Khởi bẩm Chủ công, thuộc hạ. . ."

Như vậy như vậy, quá mấy cái canh giờ, Phương Minh mới đưa động lại sự vụ xử lý xong, thuộc hạ cũng đứng mấy cái canh giờ, nhưng vẫn cứ đáng người kiên cường, đi lại vững vàng, bọn họ đều là Thần linh, sớm vượt xa phạm nhân, chính là đứng thuật chức mấy ngày mấy dạ, đều là vô sự.

Chờ đến mọi người tản đi, Phương Minh mới có thể ở bên trong thư phòng nhìn thấy Xích xà Sơn thần.

Này sơn thần ông lão dáng dấp, gò má cao gầy, thấy Phương Minh, chính là lập tức quỳ xuống: "Tiểu thần Hồ Xuân Sinh, gặp Thành Hoàng

lão gia!"

Nguyên lai hẳn chính là lúc trước Phương Minh đang đi tới Sơn Việt trên đường gặp phải hồ tinh! Lúc trước này Hồ Xuân Sinh cùng Hồ Xuân Lan, biến ảo mê hoặc thư sinh, mưu toan hấp thụ tinh khí tu luyện, lại bị Phương Minh ngăn lại, còn rơi xuống cấm chế, để chúng nó trở về thành hoàng Pháp Vực nghe lệnh.

Sau khi xem này Hồ Xuân Sinh lão luyện thành thực, càng có chút hơn mưu kế, hiểu được ẩn nhẫn, liền phái hẳn vì là Xích xà Sơn thần, phụ trách trông giữ Tổng Ngọc mộ tổ.

Vừa nhìn thấy Hồ Xuân Sinh, Phương Minh trước mắt không khỏi liền hiện lên một con ngậy thơ cáo nhỏ mặt đi ra, trên mặt hơi chuyển cùng, "Người cầu kiến Bản Tôn nhiều lần, chính là vì chuyện gì? Có hay không Ngô Quốc Công mộ tổ có biến?"

Tuy rằng này Hồ Xuân Sinh lão với nhân sự, nhưng cũng không biết Phương Minh cùng Tổng Ngọc quan hệ, chỉ là cho rằng chính mình Chủ công người ủng hộ chủ, cố ý bố trí phong thủy bảo địa, trợ Tổng Ngọc âm phúc.

Lúc này lại là báỉ xuống: "Chủ công liệu sự như thần, chính là Ngô Quốc Công mộ tổ có biến! Việc này là tốt hay xấu, thuộc hạ tài năng kém cỏi, cũng là không thấy được, e sợ còn phải xin mời Chủ công kim bộ, đi tới Xích Xà Sơn nhìn qua!"

Tuy rằng nói như thế, Hồ Xuân Sinh trên mặt hoảng loạn vẻ nhưng cũng không làm sao trùng, xem tới vẫn là thật bận rộn chút, không phải vậy tất là gặp đến độ sứt đầu mẻ trán.

"Ông lão này quá mức ẩn dật, bo bo giữ mình, cũng là không thể tác dụng lớn!" Phương Minh đem trong lòng hẳn dự định một chút nhìn thấu, nhưng cũng cũng không nói toạc, chỉ là trong lòng âm thầm rơi xuống nhận

định, nói: "Đã như vậy, việc này không nên chậm trễ, Bản Tôn hiện tại liền khởi hành!"

Ở Ngô Châu sào huyết cảnh nội, Phương Minh xuất hành phô trương có thể to lắm đến hơn nhiều, ngồi ngay ngắn tám người kiệu, trước sau còn có hầu gái nhắc theo đèn lồng nghi trượng, phía ngoài xa nhất là Hứa Viễn, mang theo thân quân hộ tống.

So với trước thư sinh hắc lừa, thực sự là một cái ở thiên, một cái ở địa.

"Thành Hoàng lên giá! ! !"

Cầm đầu lễ nghi quan chức hét lên từng tiếng, toàn bộ đội ngũ chậm rãi khởi hành, chu vi tường vân nâng lên, hầu gái tán hoa, toàn bộ đội ngũ ngự tường vân mà đi, quang chiếu mây dậm.

Chính là ở dương thế, phàm nhân cũng có thể mơ hồ thấy rõ tình huống khác thường, nhưng không thể nào rõ ràng, chỉ cảm thấy thiên môn mở ra, một đội thiên nữ giáp sĩ tự phía trên thối qua, lại một cái chớp mắt, rồi lại không gặp, tựa hồ đang làm cái kia mộng ban ngày.

Nhưng tu đắc đạo pháp, có thể mở mắt vọng khí giả, nhưng nhìn ra cực kỳ rõ ràng rõ ràng.

Miếu Hoàng Vũ cách đó không xa, một toà tửu lâu trên, một cái lộn xộn lão đạo có chút bất mãn bĩu môi, "Thành Hoàng này lão gia, phô trương đúng là càng lúc càng lớn. . ."

"Hắc! Lão đạo sĩ, người này nguyệt tiền thưởng tiền cơm, kính xin kết liễu đi!" Lão đạo lại uống một hớp rượu, lúc này liền có một cái tiểu nhị tới, nhìn chằm chằm này lộn xộn lão đạo, ánh mắt không quen.

"Tiểu nhị ca chờ một chút, chờ lão đạo nương nhờ vào Ngô Quốc Công, này chỉ là vài đồng tiền bạc, còn có thể ít đi người sao?"

"Lời này người từ trên nguyệt liên bắt đầu nói rồi, nhưng vẫn đầu không được con đường, còn làm mộng đây!" Tiểu nhị nhưng là cười nhạo nói.

"Tiểu nhị ca chớ vội, chớ vội, lại dung lão đạo chậm rãi. . ." Lão đạo bỏ ra mím cười, trên khuôn mặt già nua như nở rộ đóa hoa cúc, đối với tiểu nhị cười làm lạnh nói.

. . .

"Lão gia, xa xa chính là Xích Xà Sơn rồi!" Kiệu bên cạnh, Hồ Xuân Sinh chỉ vào một chỗ đỉnh núi nói.

Âm binh cười gió mà đi, cớ nào nhanh chóng nhanh và tiện, hầu như nửa canh giờ không tới, liền đến Xích Xà Sơn.

Kiệu trên Phương Minh mở mắt ra, liền thấy xa xa một ngọn núi xích khí vờn quanh, chìm nổi bất định, càng mơ hồ hấp thụ chu vi địa mạch ngưng tụ, rất là bất phàm.

"Đây địa khí, nhưng là so với lần trước còn muốn sung túc, xem ra đúng là chuyện tốt!" Phương Minh thầm nghĩ trong lòng.

"Xin chào Chủ công!" Đại đội đến Xích Xà Sơn, thì có trông coi Âm binh cùng một thiếu nữ tới chào.

Trước tiên là Âm binh Doanh Trưởng, mặt sau nhưng là Hồ Xuân Sinh tôn nữ Hồ Xuân Lan, nàng đạt được Phương Minh chỗ tốt, tẩy đi trên người yêu khí, bây giờ nhìn lại chính là hàng xóm ngây thơ thiếu nữ, mắt to nước long lanh, nhìn Phương Minh ánh mắt dưới đáy, rồi lại có vẻ ngưỡng mộ.

"Miễn lễ!"

Phương Minh dưới chân kim quang lóe lên, đã là đi tới Tổng Ngọc mộ tổ trước, tử quan sát kỹ khí số.

Đối với phía sau có chút u oán nữ tử ánh mắt làm như không thấy, Hồ Xuân Sinh thấy này, ngoại trừ đáy lòng thở dài, cũng là không thể làm gì.

Phương Minh quan sát tỉ mỉ trước mặt mộ tổ, đây là Tổng Ngọc tổ phụ táng nơi, vốn là tốt nhất Xích Xà Nhiều Ấn chi cục, có cát khí, có thể bảo đảm tử tôn phú quý, mặt sau lại trải qua Phương Minh cùng Thủy Liên đạo nhân sửa, càng là bất phàm.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 265: Địa Long Có Biến

Ở Phương Minh vọng khí thần thông dưới, mộ tổ khí số hiển lộ hết.

Phương Minh trong mắt thần lóng lánh, liền thấy rõ từng tia từng tia kim Khí hội tụ, bên trên lại có thanh khí không ngừng sinh thành, số mệnh hóa thành một cái màu đỏ thắm Giao Long, mục mang màu xanh, lân hiện ra kim quang, rất là bất phàm.

Nơi này vốn là căn cơ chính là không sai, lại trước tiên kinh Phương Minh lấy thần thông mạnh mẽ sửa địa khí, sau có Thủy Liên đạo nhân lấy Điểm Sơn Bút bố trí phong thủy cách cục, long hổ hội tụ, đã là thành một chỗ loại nhỏ Long mạch.

Tuy rằng so với Tiềm Long cát huyết vẫn còn có chút không bằng, nhưng cũng đầy đủ tử tôn có công hầu chi nhin.

Nhưng hiện tại, màu đỏ thắm Giao Long không ngừng rít gào, trên chín tầng trời lại có từng tia khói xanh không ngừng buông xuống, mặt đất từng đoá từng đoá màu vàng số mệnh tường Vân Thăng lên, này hai khí ở giao trên thân rồng hợp lại, Giao Long nghiêng người, trào sinh năm chỉ, yết hầu phía dưới sinh ra một khối vảy ngược, trên người mục nhiên có thêm một luồng không nói ra được uy nghiêm đường hoàng khí.

"Chuyện này. . . Này đã không phải Xích Giao, mà là Xích long rồi!"
Phương Minh khiếp sợ không thôi.

Trên lý thuyết, phạm là cắt cứ một phương chư hầu, đều là người mang Giao Long khí, nhưng này Xích long chính là Giao Long tiến thêm một bước, khoảng cách Chân Long cũng chỉ là cách xa một bước.

Thời loạn lạc bên trong, Giao Long không có định số, nhưng ngũ sắc long tượng nhiều nhất bất quá ba chỉ!

Chính là trước, Đại Càn thất đức, Chân Long thốn hóa, cũng chính là biến thành Xích long!

"Đến này Xích long, phân thần không chỉ có thể khai quốc, càng là có trăm năm số lượng!"

Phương Minh nhìn Xích long, không khỏi nhớ tới kiếp trước, cổ đại Đế Hoàng không chiếm Cửu Châu, không được chính thống, khó thành Chân Long đại vị, nhưng lại chăm lo việc nước, cùng với nó địch quốc đối lập trăm năm, cái kia các quốc gia quốc chủ, lẽ nào liên đều là Chân Long sao? Cũng bất quá là các thành long tượng mà thôi!

So sánh với Tống triều một đời, có Tống, Liêu, Tây Hạ, Thổ Phiên, Đại Lý năm quốc đối lập, trong này. Tống chủ cùng Liêu chủ, khẳng định có long tượng. Các thành Ngũ Đức long khí, mà Tây Hạ, Thổ Phiên, Đại Lý tam quốc. Long khí suy nhược, bất quá là Giao Long mà thôi.

Chỉ có Tống diệt Liêu, hoặc là Liêu diệt Tống, người thắng mới có thể thành tựu Chân Long đại vị!

Đương nhiên, hai long tranh chấp kết quả, nhưng là cuối cùng thảo nguyên người Hồ đến lợi, tận theo Cửu Châu, lấy Hắc Long chi tượng đăng lâm Chân Long đại vị!

"Nơi này bất quá là nơi tiểu Long mạch, có thể nào đến này Xích long chi tượng?"

Phương Minh có chút không rõ. Trong mắt kim quang tăng vọt, càng mang theo từng tia từng tia màu xanh, lại có phát hiện.

"Khá lắm! Giao Long dĩ nhiên tự mình dẫn dắt địa mạch khí hội tụ, trong này tựa hồ còn có Thiên Đạo giúp đỡ, long hổ tụ hội, đã vượt xa Tiềm Long chi huyết!"

Phương Minh vọng khí thần thông mở ra đỉnh điểm, có thể vọng thiên địa nhân tam tài khí, hiện tại liền thấy rõ từng tia từng tia Huyền Hoàng chi khí bị Giao Long hấp dẫn, tự toàn bộ Ngô Châu tụ tập mà tới. Mà Thiên Đạo không chỉ có một đường cho đi, càng là hạ xuống từng tia từng tia màu xanh, phối hợp cải tạo mộ tổ.

Có Thiên Đạo giúp đỡ, mộ tổ địa mạch sửa. Tất nhiên là thuận buồm xuôi gió, khuynh khắc thời gian là được liền.

"Đây là tự thành phúc địa! Không thể so Bản Tôn trước mạnh mẽ thu hút địa mạch, có mầm họa. Đại thiện! Đại thiện a!"

Phương Minh cười to, trong con người có không che giấu được sắc mặt vui mừng.

Lập tức đối với này phương thế giới Thiên Đạo vận chuyển. Lại có chút linh ngộ.

"Phân thần đánh bại Lý Như Bích, chính thức đăng lâm Tiềm Long vị trí. Mà này phương Thiên Đạo, cũng chỉ có thể tán đồng kết quả này, theo Tống Ngọc cướp đoạt thiên hạ chi vọng càng lúc càng lớn, Thiên Đạo cũng sẽ hướng bên này nghiêng, này sửa vẫn là việc nhỏ, đợi được Tống Ngọc chính thức đăng cơ, e sợ này phương nghĩa địa cũng sẽ chính thức hóa thành Chân Long chi huyết! ! !"

Ngô Châu địa mạch khí, bản không tư duy ý thức, tự nhiên sẽ hướng về cường giả hội tụ, hiện tại Tống Ngọc xưng công kiến quốc, số mệnh

tăng vọt, kéo tổ, mộ tổ tựa như một cái to lớn từ trường, hấp dẫn Ngô địa long khí hội tụ, do đó Hóa Long! ! !

Phương Minh cảm thụ Long mạch địa khí hội tụ, không khỏi âm thầm than thở: "Trước người vì là sửa chữa, chỉ là tiểu đạo, nào có cùng Thiên Đạo ra tay, Quỷ Phủ thần công làm đến đại xảo không công, tạo hóa thiên thành!"

Lại thấy Hồ Xuân Sinh còn ở một bên chờ đợi, khuôn mặt bất an, không khỏi an ủi nói: "Bản Tôn đã tra xét, đây là Tổng công tổ đức dày đặc, tự mình hấp thụ địa khí diễn biến thần quái, người không cần nhiều nòng!"

"Phải! Là!" Hồ Xuân Sinh tuy rằng trước thì có suy đoán, nhưng thấy Phương Minh khẳng định, vẫn là không khỏi thở dài một hơi.

Phương Minh thần niệm bắn phá, liền thấy không chỉ có Tổng Ngọc mộ tổ bên cạnh cỏ dại tuyệt tích, bị thanh lý đến cực kỳ sạch sẽ chỉnh tề, liền ngay cả nghĩa địa chu vi, cũng bị Hồ Xuân Sinh tinh tế quản lý, càng là xây dựng điều đường nhỏ, cung tế tổ người cất bước, không khỏi gật đầu: "Người này Xích xà Sơn thần, vẫn là làm rất tốt! Nên thưởng!"

"Làm chủ công hiệu lực, làm sao dám muốn ban thưởng?" Hồ Xuân Sinh mau mau quỳ xuống đất, trên mặt sắc mặt vui mừng, nhưng là làm sao cũng không che giấu nổi.

"Bản Tôn luôn luôn thưởng phạt phân minh, người không cần chối từ!" Phương Minh nói: "Hồ Xuân Sinh nghe chỉ!"

"Tiểu nhân ở!" Hồ Xuân Sinh dập đầu xuống đất, ầm ầm có tiếng.

"Người mặc cho Xích xà Sơn thần trong lúc, tận trung chức thủ, làm việc tỉ mỉ, lại gặp này Xích Xà Sơn dị biến, nên thiết trọng trách canh gác,

Bản Tôn liền đem này Xích Xà Sơn đổi thành 'Xích Long Sơn', sơn thần vì là chính bát phẩm, nhưng do người đảm nhiệm!"

"Đa tạ Chủ công! Đa tạ Chủ công!" Hồ Xuân Sinh cảm động đến rơi nước mắt, liên tục dập đầu.

Nguyên bản hãn này Xích xà Sơn thần, bất quá chỉ là chính cửu phẩm thần chức, thần phẩm hạ thấp, liền trực tiếp gặp mặt Phương Minh tư cách đều không có, mà hiện tại chính là trực thăng nhất phẩm hai cấp, liền ở Phương Minh Thần Đạo hệ thống bên trong, cũng là trung tầng.

Huống chi, thần phẩm mỗi lần lên cấp, đều sẽ mang theo thần lực tăng mạnh, những thứ này đều là xích, lửa lửa thực lực tăng trưởng!

Phương Minh vung tay lên, Hồ Xuân Sinh trên người kim quang thoáng hiện, trước kia chính cửu phẩm quan phục biến mất không gặp, thay vào đó, nhưng là chính bát phẩm quan phục, trên người uy thế lóe lóe, trên mặt càng là dẫn theo mấy phần uy nghiêm vẻ.

"Cảm ơn Chủ công!" Hồ Xuân Sinh bái tạ.

"Xích Long Sơn quan hệ người chủ số mệnh, địa vị trọng yếu, Bản Tôn mặt khác thường người lệnh bài thông hành một viên, người nắm lệnh này sau, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp mặt Bản Tôn!"

Phương Minh suy nghĩ một chút, còn nói, một khối lệnh bài màu vàng óng hiện lên, rơi vào Hồ Xuân Sinh trong lòng.

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Điều này có thể thời khắc gặp mặt Quận chúa, địa vị tự nhiên cực kỳ không giống, chính là quan chức thấp hơn, thì có ai dám coi thường bất cứ lúc nào có thể tấu lên trên người?

Tống Ngọc lại nhìn chu vi, "Nơi đây vẫn cần dương thế sĩ tốt trấn thủ, Bản Tôn sau khi tự sẽ thông báo cho Ngô Quốc Công, người muốn chuẩn

bị sẵn sàng!"

Này mộ tổ dị biến, hấp dẫn Ngô Châu Địa Mạch Long khí hội tụ, trở thành đại long chi huyết, chỉ cần luyện khí thành công, minh toán thiên cơ hạng người đều nhưng có biết, vì là phòng bọn đạo chích làm loạn, vẫn phải là phái binh trấn thủ.

Tuy rằng Tống Ngọc tổ đức hội tụ, chính là mệnh trời xu, chính là có người phá này long huyết, cũng bất quá tản đi Tống Ngọc chút phù khí, không thể tổn thương long khí căn bản, nhưng phù khí cũng là số mệnh, có thể không tổn thất vẫn là tận lực không muốn tổn thất cho thỏa đáng.

Đến lúc đó dương thế cõi âm đều có người trấn thủ, như còn muốn phá Tống Ngọc mộ tổ, vậy chỉ có điều động đại quân mới có thể!

Nhưng Ngô Châu đã đều ở Tống Ngọc chưởng khống, kẻ địch lại từ đâu bên trong tìm đến đại quân đây?

...

Kiến Nghiệp thành, Ngô Quốc Công bên trong phủ, từ khi định ra đại kế sau, Tống Ngọc đúng là thân đến phù du mấy ngày nhàn, ở ngoài không dụng binh, bên trong việc nhỏ lại có nội các xử lý, cuối cùng kinh hãn phê duyệt, hiệu suất nhanh hơn không ít, lúc này còn có nhàn hạ thoải mái, bởi tiếp thê tử cùng mấy cái tiểu thiếp ngắm hoa.

Lúc này Bảo Uyển Hình cùng Lý Tú Phương, Ngô Tâm Lăng hai nữ, đều là đã mang bầu, trong bụng hơi nhô lên, có thể thấy được đầu mồi.

Tình cảnh này, cũng làm cho vừa từ trước hầu gái, bây giờ tiểu thiếp Xuân Lan, nhìn ra có chút lòng chua xót âm u.

"Phu nhân, hoa này cảnh làm sao?" Tống Ngọc thấy này, nhưng là trong bóng tối nở nụ cười, đem một chậu cắt quần áo thật bồn hoa thả

xuống.

"Ý xuân dạt dào! Độc đáo! Phu quân thực sự là thật tài tình đây!" Bảo Uyển Hình thường thức bồn hoa, chỉ cảm thấy cây cỏ u nhiên, lại có một luồng đại khí phả vào mặt, không khỏi nói.

"Nếu yêu thích, liền đưa đến trong phòng, để phu nhân ngày đêm thường ngoạn!" Phương Minh lệnh chu vi một cái hầu gái: "Đem này bồn hoa đưa đến phu nhân trong phòng!"

"Vâng!" Hầu gái nâng bồn hoa lui ra!

"Đa tạ phu quân!" Thấy tình cảnh này, Bảo Uyển Hình con mắt cười thành nguyệt nha.

Thừa dịp bên cạnh mấy người không chú ý thời gian, Tống Ngọc dựa vào ống tay yếm hộ, bấm sắc mặt âm u Xuân Lan tay ngọc một thoáng.

Xuân Lan cả kinh, ngẩng đầu lên, lại thấy Tống Ngọc có chút bồn chồn ánh mắt, không khỏi sắc mặt một đỏ, hiện ra là nhớ ra cái gì đó.

Làm bạn kiều thể, đùa mỹ thiếp, thật là nhân sinh chuyện vui, Tống Ngọc tâm tình chính khoan khoái, đột nhiên, hơi nướng mảy, hình như có tâm sự.

"Phu quân nhưng là có việc?" Ở giữa sân người tuy rằng đều là thấy rõ, nhưng chỉ có Bảo Uyển Hình có này thân phận địa vị, có thể hỏi ra.

"Không sai, đột nhiên nhớ tới chút sự còn chưa xử lý!" Tống Ngọc cũng không ẩn giấu.

"Phu quân lúc này lấy quân quốc đại sự làm trọng, chớ vì ta mấy cái phụ nhân, làm lỡ chính sự!" Bảo Uyển Hình nghiêm nghị nói.

Tuy rằng không biết lời ấy chân tâm hay không. Nhưng có thể có cái kiến thức này, chính là có học có lễ nghĩa phong cách quý phái.

Tống Ngọc gật đầu, "Cái kia vi phu liền trước tiên đi tới! Ý xuân vẫn còn lạnh, các người chốc lát nữa cũng là trở về phòng, không nên bị lạnh. .
."

Cáo biệt kiều thê ái thiếp, nhanh chân đi ra sân nhà, lên kiệu, thì có theo thị thái giám tới hỏi: "Quốc công muốn hướng về đi đâu?"

"Nội các!" Tống Ngọc nói.

"Quốc công lên giá! ! !" Thái giám âm thanh hô, đội danh dự ngũ khởi hành, chậm rãi hướng vào phía trong các phương hướng bước đi.

Tống Ngọc quốc công phủ, xây dựng đến thật là quảng đại, để cho tiện nội các làm công, đặc biệt tuyển ra mấy gian sân, ban cho các lão sử dụng.

Ai có thể nghĩ tới, Ngô Châu chính sự đầu mỗi, liền ở này mấy gian không đáng chú ý tiểu phòng bên trong đây?

Tống Ngọc nhàn nhạt nghĩ, chấp tay tiến vào lầu các.

"Xin chào Chủ công!" Trong phòng, ánh mặt trời xuyên thấu qua màu vàng hồ giấy dán cửa sổ soi sáng trên mặt đất, chiếu rọi ra không trung vô số phật phù tro bụi.

Chính giữa còn thặng cái nho nhỏ lò lửa, xua tan đầu xuân hàn ý. Trầm Văn Bân, Mạnh Trục mấy cái các lão, còn có hầu hạ mấy cái nâng, lúc này đều là quỳ xuống.

"Đứng lên đi!" Tống Ngọc vung vung tay.

"Các người tùy tùng bản công thật lâu, cũng không cần quá mức giữ lễ tiết. . ." Tống Ngọc ngồi xuống, mới nói: "Bản công tới đây, chính là đột

nhiên nhớ tới vài món sự đến, muốn lập tức xử lý, các người tra khuyết bù lậu, nếu như không có nghi vấn, liền nghĩ chỉ phát xuống!"

"Xin mời Chủ công dặn dò!" Trần Văn Bân đi đầu nói.

"Bản công này đến, có hai sự, một là mộ tổ việc, ta tổ phụ lăng mộ, táng ở Xích Long Sơn, nhưng vẫn chưa phái binh trấn thủ, này là bản công bất hiếu!"

Này thế trọng yếu chính là tổ tông Tế tự, từ đường thần chủ, đối với hãm mộ liền không thế nào coi trọng.

Tổng gia trước chỉ là mới lên cấp Đại Hộ, lại có tư cách gì đàm luận việc này?

Trần Văn Bân mấy người nhất thời hiểu rõ.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 266: Chinh Đốn Lại Trị

Chờ đến Tống Ngọc nam chinh bắc chiến, tiến thủ Ngô Châu thời khắc, càng là quý nhân sự bận bịu, đem việc này trì hoãn hạ xuống.

Sau khi chính là xưng hầu xưng công, Tống gia sinh thành phúc địa. Tống Ngọc chỉ tổ phụ tuy rằng táng ở Xích Long Sơn, nhưng thần hồn từ lâu trở về gia tộc phúc địa, chủ trì âm vận, liền ngay cả Tống Tử Khiêm, đều có chút lãng quên việc này.

Hiện tại thấy Tống Ngọc chuyện xưa nhắc lại, mọi người không khỏi có chút kỳ quái, nhưng cũng không dám hỏi.

Liền nghe mặt trên Tống Ngọc nói: "Bản công tổ phụ táng ở Xích Long Sơn, nhưng vẫn chưa phái đến thủ mộ quan trấn thủ, đây là bản công bất hiếu!"

"Chủ công tuyệt đối không thể nói như thế!" Cổ đại rất nặng hiếu đạo, lời này thì có chút nặng, Trần Văn Bân mau mau dập đầu: "Chủ công trăm công nghìn việc, có sơ hở không thể tránh được, những này nhưng là thần dưới thất trách, không thể tới thì nhắc nhở Chủ công! Thần có tội!"

Mặt sau Mạnh Trục, Tống Tư, Tống Khuyết các loại cũng là quỳ xuống: "Thần có tội!"

Tống Ngọc sao có thể thật sự phạt bọn họ? Sắc mặt chuyển hoãn, "Mất bò mới lo làm chuồng, vì là thì chưa muộn, bản công liền phái một

doanh binh trấn thủ tổ mộ, thủ tướng chính cứu phẩm!"

"Vâng!" Đây chỉ là việc nhỏ, mấy vị các thần cũng không có cảm thấy không đúng chỗ nào, đều là đồng ý.

"Còn có một chuyện! Chính là các nơi yêu loại hại người việc. . ." Nói tới chỗ này, Tống Ngọc sắc mặt thì có chút âm trầm.

"Các người tổng lý nội các, các nơi báo lên yêu vật hại người việc nói vậy đều là rõ ràng, Tống Khuyết, người cho đại gia nói giúp một chút hướng!"

Tống Khuyết sắc mặt nghiêm túc, mặt đao tước rìu đục, trên người dẫn theo một luồng luật pháp uy nghiêm khí, rất là khiếp người, lúc này mở miệng, âm thanh cũng là băng lạnh lẽo lạnh: "Khởi bẩm Chủ công, hết hạn ngày trước, Ngô Châu cảnh nội, đã phát sinh yêu vật hại người việc hai mươi tám lên. Tử thương ba mươi sáu người, trong đó thậm chí còn có một cái đại gia con cháu! Mà có chuyện địa điểm. Nhiều ở nông thôn, cái kia Đại Hộ con trai trưởng. Chính là tại hạ trong thôn, nhận được yêu vật đòn bí mật!"

Đã có hai mươi tám lên vụ án, cái kia ít nhất có hai mươi con yêu loại quấy phá, những này vẫn là gan lớn, không tính những kia trốn ở thâm sơn kẻ khổ tu.

Nếu là này phong lũ cấm không ngừng, để cho nó yêu loại cũng sinh ra tâm tư, đi ra hấp thụ người sống tinh khí tu luyện, mới càng là phiền phức.

Tống Ngọc nhàn nhạt nghĩ, nghiêm chỉnh mà nói. Này vẫn là hấn gieo xuống nhân quả.

Đầu tiên, hấn tự lập Ngô Quốc Công, đem Đại Càn pháp luật đánh vỡ bài xích, hiện tại tự thân pháp luật lại chưa triệt để đi tới nông thôn, này

liền cho yêu vật chui chỗ trống.

Thứ yếu, hần đem Ngô Châu tán tu Tông môn căn giết hơn nửa, này rất nhiều tông phái tuy chiếm đất làm vua, nhưng cũng bảo vệ chính mình dưới trướng hương hỏa tin dân, xua đuổi yêu loại.

Mà hiện tại hết thầy bị đánh đổ. Yêu loại thiên địch giảm thiểu, cũng là làm loạn nhân tố.

Cho tới nương nhờ vào Tống Ngọc tán tu, còn có Thành Hoàng thể lực, nhưng là nhân số ít. Phòng thủ thị trấn phủ thành thể lực đều có chút giết gấu vá vai, còn nông thôn nơi, thì càng là không lo nổi.

Thành Hoàng tín ngưỡng tuy rằng phát triển rất nhanh. Nhưng Người Cõi Miếu chờ chút cũng cần bồi dưỡng, tuy rằng điều kiện rất thấp. Chỉ cần tín ngưỡng thành kính liền có thể, nhưng ít nhất cũng đến đọc sách biết chữ. Có thể triển khai thần thuật! Mà những này đều cần thời gian học tập.

Phương Minh trước bồi dưỡng bố trí một nhóm người, phủ kín mấy cái phủ, là đầy đủ, nhưng đối mặt toàn bộ Ngô Châu, cũng là không thể ra sức.

"Yêu loại nhiều ẩn náu thâm sơn, ra ngoài hẻo lánh nơi, dụ bắt người sống, đắc thủ tức đi, càng khó sửa trị!"

Tống Khuyết lại nói tiếp.

Chỉ là mấy cái tiểu yêu, chỉ là giới tiến chi nhanh, chính là bởi vậy chết rồi mấy người, cũng không cái gì, không gặp Tống Ngọc giết người đồ thành, mỗi lần đều là lên tới hàng ngàn, hàng vạn?

Nhưng có này mấy cái ví dụ ở, bách tính thần hồn nát thần tính, thảo mộc giai bình, đối với sau đó trị an liền cực kỳ bất lợi, Tống Ngọc cũng là rất là rõ ràng này lý, mới hạ quyết tâm sửa trị.

"Đối với việc này, bản công hữu hai cái chương trình, các người xem trước một chút!" Tống Ngọc nói.

"Một là đem Ngô Nam Lại viên chế độ chuyển tới đây, bãi bỏ Lại viên thế tập chế, cải lấy thi mặc cho, đương nhiên, trước đó đều dựa vào chúng ta, vẫn là dành cho ân huệ, hứa truyền ba đời, mặt khác, Điển Sử chỉ cần lập công, cũng có thể hưởng lên trên đề bạt, thu được viên chức!"

Những này Lại viên, chính là địa đầu xà, chức vị thấp kém, nhưng chính là bọn họ, cùng thế gia liên hợp lại, tạo thành liên người thống trị cũng cần kiêng kỵ sức mạnh.

Tống Ngọc động tác này, chính là sẵn giết hết phản kháng thế gia, Lại viên rắn mất đầu, lại bị kinh sợ thời gian, muốn một lần đem thế gia kiềm chế người chủ căn cơ phá huỷ!

Cho tới để pháp luật xuống nông thôn thôn, bảo vệ thôn dân không bị yêu loại làm hại, bất quá là mang vào mà thôi.

Dưới đáy chư vị các lão, không nghĩ tới Chủ công trước tiên nhắc lên trái lại việc này, không khỏi có chút đại ra. Đúng là quý ở một bên Từ Phiên, Mã Đăng Khoa, trong mắt ánh sáng liên thiêm, làm như nghĩ tới điều gì.

Sau một lúc lâu, Hạ Đông Minh trước tiên nói: "Cần quyết đoán mà không quyết đoán, tất được loạn, hiện tại Chủ công vì là Ngô Châu bách tính phúc lợi, nhận lệnh Lại viên, đây là muôn dân chi phúc!"

Ẩn tại ý tứ, chính là nói hiện tại Ngô Châu phản kháng thế lực đều diệt, còn lại cũng bị kinh sợ, lại có yêu loại quấy phá, phải tăng cường thống trị, tăng cường pháp luật, có này bảo đảm cảnh an dân đại nghĩa danh phận, chính là sửa thế chế đại thời cơ tốt.

Kinh hẩn ngần ấy, mấy người khác cũng là phản ứng lại, đồn dập dập đầu: "Chủ công chi sách đại thiện!"

Thấy thuộc hạ lý giải, Tống Ngọc cũng là mừng lớn, đem Ngô Châu Lại viên chế độ thay đổi, đây là từ căn cơ trên cho thế gia một đòn trí mạng! Sau lần đó bất luận thế gia bề ngoài làm sao cường thịnh, cũng bất quá là không có rể chi lục bình! Có thể yên tâm đi ra ngoài Tranh Long, không cần phải lo lắng chính mình hậu viện bất ổn.

"Ngày thứ hai, chính là thành lập 'Bộ Yêu Ti', chuyên môn phụ trách yêu vật hại người khối này, cục trưởng chính bát phẩm, liền do những kia tân tiến vào nương nhờ vào tán tu làm, bọn họ nếu đầu đến bản công dưới trướng, tự nhiên cũng cần xuất lực!"

Tìm Thường bộ đầu bộ khoái, như thế nào hơn được Yêu Tinh, mạo muội vào núi truy bắt, e sợ ngược lại sẽ liên lụy tính mạng mình.

Chuyện như vậy, chính là đến phương ngoại đạo sĩ thuật sư một loại ra tay! Đối với điểm ấy, các lão đều là có nhận thức chung, lúc này cũng không có dị nghị.

"Ngày vài món sự, các người sau khi trau chuốt dưới, tả thành ý chỉ, giao cho bản công cộng ấn sau, lại minh văn phân phát các phủ!"

Tống Ngọc thấy thuộc hạ như vậy, liền nói, lại thấy mặt trời giữa trời, không khỏi nở nụ cười: "Chư vị đều là bản công xương cánh tay, vừa vắn đến dùng bữa canh giờ, làm tứ yến!"

Lại thấy bên cạnh mấy cái cử nhân người hầu, "Các người cũng đồng thời đến!"

"Đa tạ Chủ công!" Mấy vị các lão quyền cao chức trọng, đến Tống Ngọc ban thưởng cũng không ngừng mấy lần, lúc này cũng không đặc biệt

hưng phấn, trái lại cái kia mấy cái nâng, sắc mặt đỏ chót, hiện ra là cảm xúc kích động dâng trào đến không thể tự kiềm chế.

Tống Ngọc thấy này, cười nhạt, này mấy cái cử nhân người hầu, văn tài học thức hơn người, hẳn cũng là có ý định đề bạt, sau đó thật đảm đương chức trách lớn.

...

Giang Lăng trong thành, đại đô đốc phủ, lúc này bên trong phủ trên dưới, đều là tràn ngập một loại nghiêm nghị bầu không khí.

Gần nhất đại đô đốc, tính nết có chút hỉ nộ vô thường, nếu là bất hạnh đụng vào, thuộc hạ cũng còn tốt, nhiều nhất mắng chửi một phen, nếu như tội tở không có mắt, vậy chỉ có đánh chết phần, gần nhất chỉ là vì bình hoa chén trà việc nhỏ, Chu Vũ đã đánh chết ba tên nô tỳ, toàn bộ đại đô đốc phủ nhất thời im thin thít.

Lúc này, một cái trẻ tuổi văn sĩ thông qua tầng tầng thủ vệ, đi tới đại đô đốc phòng nghị sự.

Trong đại sảnh lúc này ngoại trừ chủ tọa ở ngoài, những nơi còn lại đều là không có một bóng người, Chu Vũ nhắm mắt, tự ở dưỡng thần.

Văn sĩ không dám đánh quấy nhiều, đang chuẩn bị đứng yên vừa chờ đợi, chỗ ngồi Chu Vũ nhưng là đột nhiên giương đôi mắt: "Là Đồng Ngọc sao?"

"Chính là thuộc hạ!" Văn sĩ tiến lên chào.

Hẳn là Chu Vũ tâm phúc mưu sĩ, vẫn bị ủy lấy trọng trách, hiện tại chính là có việc đến đây bẩm báo.

Đối với hắn, Chu Vũ hiếm thấy đến thu hồi trên mặt mây đen, nổi lên ý cười: "Xem Đồng Ngọc này đến, nhất định có tin tức tốt muốn báo cho bản đô đốc!"

Phía dưới Phương Đồng Ngọc cười nói: "Chính là! Chính là!"

Liếc một cái Chu Vũ, liền thấy đô đốc xưa nay oai hùng anh phát vẫn còn, chỉ là trên trán có thêm mấy cái dấu vết, nhĩ sau cũng có thêm vài tia tóc bạc, không khỏi trong bóng tối thở dài.

"Đại đô đốc thiếu niên anh tài, không chỉ có gia thế hơn người, tự thân kiến thức càng thị phi hơn phạm, mười lăm tuổi liền bị bảo đảm nâng vì là Huyện lệnh, sau khi nhiều lần lên chức, bây giờ đã là làm được đại đô đốc, Kinh Châu ngoại trừ Tương Dương, đã là tận vào trong tay, nhưng đáng tiếc, không được thiên thời a. . ."

Phương Đồng Ngọc thân là Chu Vũ tâm phúc, tự nhiên biết rõ chủ công mình vì sao phát sầu.

Chu Vũ tuy rằng phát tài rất nhanh, nhưng cũng không sánh được Ngô Châu Tổng Ngọc cùng Ích Châu Thạch Long Kiệt.

Tới hiện tại, Ngô Châu cùng Ích Châu đều là nhất thống, đối với Kinh Châu mắt nhìn chăm chăm, Chu Vũ nhưng còn có Tương Dương chưa dưới, không thể nhất thống Kinh Châu, chinh hợp sức mạnh, ứng đối cường địch nhòm ngó!

Thiên hạ Tranh Long, không thành tựu tử! Không nên nhìn này kém một bước, tới cuối cùng, chính là bỏ mình tộc diệt khác nhau!

Ở như vậy dưới áp lực cực lớn, Chu Vũ còn có thể khổ sở chống đỡ đến hiện tại, người trước lại tuyệt đối không thể hiển lộ nửa phần, cũng chỉ có vào lúc này, mới sẽ hiện ra vẻ mệt mỏi.

Hoặc là, dựa vào mấy cái lý do, ở tôi tớ trên người phát tiết.

Phương Đồng Ngọc nhìn phía trên Chủ công, không biết sao, trong mắt nóng lên, hầu như muốn nước mắt chảy xuống.

Chu Vũ thấy này, trái lại cười nói: "Người làm vậy tiểu nữ tư thái vì là gì? Bản đô đốc vô sự!" Hẳn gia tộc cùng Phương Đồng Ngọc gia tộc chính là thế giao, thuở nhỏ lại là cùng trường, có trúc mã tình nghĩa, không thể so cái khác thần tử, có mấy phần tình cảm ở.

"Đại nghiệp còn phải Chủ công chống, mong rằng Chủ công nhiều khả bảo trọng thân thể!" Phương Đồng Ngọc nhưng là bái xuống khuyên giới.

"Này bản đô đốc biết được , nhưng đáng tiếc thì không ta chờ a! Căn cứ mật thám điều tra, Ích Châu Thạch Long Kiệt rục rà rục rịch, mà đến sang năm đầu xuân, Ngô Quốc Công cũng tất sẽ xuất thủ, Kinh Châu hai mặt thù địch, thế cuộc không cho trí hoãn a. . ."

Chu Vũ thở dài, xoa lông mày, "Chỉ có ở Thạch Long Kiệt cùng Tống Ngọc động thủ trước, đặt xuống Tương Dương, nhất thống Kinh Châu, bản đô đốc mới có sức phản kháng, đây là sinh tử cơ hội! ! !"

"Chuyện của người làm được làm sao?"

Nói đến chính sự, Phương Đồng Ngọc thu hồi trên mặt vẻ mặt, chính chính y quan, "Khởi bẩm Chủ công, thuộc hạ không phụ kỳ vọng, đã chiếm được Tương Dương phụ cận địa đồ, đồng thời đã thông quan hệ, liên lạc lên trong thành Tương dương thế gia, đã có hai nhà đáp ứng, chỉ cần đô đốc binh lâm thành hạ, thì sẽ tùy thời mở thành, lấy nghênh vương sư!"

"Được!" Chu Vũ tăng tăng một đòn quyền, "Văn như này công, chân thực là mưa đúng lúc a!"

Tương Dương chính là thiên hạ danh thành, ở sách sử trên, thậm chí có vây thành mười năm, cũng không thể công phá, trái lại là phe tấn công bị tươi sống tha đồ ví dụ.

Muốn chính diện bắt thành này, chính là Chu Vũ, cũng là trong lòng lo sợ, mà hiện tại, năm mục nhiên lớn hơn ba phần mười! !

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 267: Kinh Long Động

Tương Dương chính là thiên hạ cường thành, thủ tướng lại là Long Thành cái này danh tướng.

Chính là Chu Vũ, cũng tự nghĩ không cách nào cường dưới, cần phải vây thành mấy năm, đợi được trong thành hết đạn hết lương thực không thể.

Nhưng Thạch Long Kiệt cùng Tống Ngọc sao lại cho hãn thời gian?

Như thương vong nặng nề, cũng là không được, dù sao muốn ứng phó mặt sau Nhị Hồ, Chu Vũ cần phải bảo lưu thực lực bản thân không thể.

Một mực Long Thành chính là quan bên trong người, thế được hoàng ân, tất sẽ không nường nhờ vào tư thông với địch, cái kia duy nhất có khả năng, chính là thu mua bên trong mở thành.

Chu Vũ phái Phương Đồng Ngọc lần đi, cũng chính là vì là việc này, hiện tại thấy được chuyện có hi vọng, không khỏi đại hỉ, liền cái trán nếp nhăn, cũng ít rất nhiều.

Văn Nhược Phương Đồng Ngọc tự, Chu Vũ như xưng hô này, quan hệ trên chính là càng tiến vào một tầng.

"Vừa vận sĩ tốt trải qua tu dưỡng, bây giờ đã khôi phục thể lực, chính có thể thừa thế xông lên, cướp xuống Tương Dương!"

Chu Vũ vung tay lên, tựa hồ lại trở về trước cái kia bày mưu nghĩ kế, anh minh thần võ đại đô đốc.

"Đúng là nên như thế!" Phương Đồng Ngọc cũng là nói.

Việc này nghi sớm không nên chậm trễ, tuy có chỉ vì cái trước mắt, nhưng so với Thạch Long Kiệt cùng Tống Ngọc uy hiếp, lại không tính là gì.

"Văn Nhược, người trở về liền được, lặn lội đường xa, tất cũng khổ cực , nhưng đáng tiếc biết lắm khổ nhiều, còn có một chuyện, cần người đi làm."

"Kính xin Chủ công dẫn dò!" Phương Đồng Ngọc chính là thần tử, Quận chúa có mệnh, nào có chối từ phần?

"Bản phủ đô đốc bên trong, gần nhất ra một cái quái sự, nói vậy người cũng nghe nói rồi!"

Chu Vũ chậm rãi nói, âm thanh trầm thấp.

"Quái sự?" Phương Đồng Ngọc con mắt hơi chuyển động, không khỏi suy đoán nói: "Chẳng lẽ. . . Chính là Cửu Quỷ Chân Nhân việc?"

Sau lưng của hắn cũng là cái đại thế gia, tự có tin tức con đường.

"Không sai! Ngày trước. Bản đô đốc đột nhiên chợt dạ không yên, mà sẽ ở đó dạ. Cửu Quỷ Chân Nhân vô cớ mất tích, này thực là khả nghi. . ."

Chu Vũ đem đêm đó việc chậm rãi nói rồi khắp cả. Cuối cùng, hỏi: "Người thấy thế nào?"

Phương Đồng Ngọc trầm ngâm chốc lát, mới từ từ nói: "Cửu Quỷ chính là Chân Nhân tu vi, càng là Động Huyền Phái tông sư! Ở Ngô Châu,

thuộc hạ thực sự không nghĩ ra có gì người, có thể vô thanh vô tức đem hắc mang đi, trừ phi. . ."

"Trừ phi cái gì?" Chu Vũ hứng thú.

"Trừ phi chính là cái kia Cửu Quỷ Chân Nhân tự nguyện rời đi, như vậy mới có thể không kinh động chu vi thủ vệ!" Phương Đồng Ngọc nói.

"Hoặc là, chính là có tu vi vượt xa Cửu Quỷ Chân Nhân người. Có thể trong nháy mắt liền đem bắt giữ hắc, không phát một tiếng, nhưng này biết bao khó vậy, chính là trong truyền thuyết Thái Thượng Đạo chủ, cũng không thể trong lúc nhắc tay, chịu trói cái kế tiếp Chân Nhân!"

Thế gia bên trong người, đối với này thế giới Đạo Môn hệ thống, sao không có hứng thú? Song phương trải qua nhiều năm như vậy giao lưu, ở bề ngoài chút đồ vật kia. Đều là xem hết, chính là lén lút tư liệu, cũng thu thập không ít.

"Như vậy xem ra, vẫn là Cửu Quỷ Chân Nhân ra đi không lời từ biệt khả năng đại chút. Bản đồ đốc tự hỏi không gì có lỗi với hắc chỗ, tưởng thưởng cũng chưa từng lọt, dùng cái gì đến đây?"

Chu Vũ sắc mặt nhất bạch. Lập tức cười gằn: "Chẳng lẽ. . . Hắc cho rằng bản đồ đốc không phải chân chủ, không đáng phụ tá sao?"

Hắc tự nhiên cũng biết. Đạo Môn bên trong thì có vọng khí pháp thuật, có thể gặp người chủ số mệnh. Đạo Môn nhiều dựa vào này xu cát tị hung.

Động Huyền Phái càng là lấy Tiên Thiên thần quái nổi danh, phối hợp vọng khí thuật, không có mất linh, này trong lòng, chính là mục nhiên chìm xuống.

"Thiên hành kiện, quân tử lấy không ngừng vươn lên! Chủ công há có thể như này tự ti! ! !"

Chính đang Chu Vũ tâm thần dao động, hầu như nản lòng thoái chí thời gian, lại đột nhiên nghe được Phương Đồng Ngọc hét lớn.

Thanh âm này dường như một chậu nước lạnh, đem Chu Vũ từ ước tưởng trung giội tỉnh, trên lưng chính là ra tầng mồ hôi lạnh, sờ soạng một cái cái trán, chỉ thấy vệt nước chảy ròng ròng, không khỏi vui mừng không ngớt.

"Văn Nhược nói đúng, bản đồ độc sao có thể tự ti! Suýt nữa mất lòng dạ! Làm lỡ đại sự! Đây còn phải đa tạ người cảnh tỉnh!"

Phương Đồng Ngọc nhưng là lắc đầu: "Thời loạn lạc Tranh Long, ở chỗ tập chúng thành sự! Phương ngoại thuật sĩ nhất lưu, lấy thâm tà kỹ năng đầu độc quân vương, Chủ công vẫn là tránh thật xa cho thỏa đáng!"

"Người là chính thống người độc sách, tự nhiên không lọt mắt cái này!" Chu Vũ vung vung tay, "Nhưng bản đồ độc có Vương Giả chi chí, đương nhiên phải hải nạp bách xuyên!"

Nói tới chỗ này, âm thanh hạ thấp: "Động Huyền Phái căn cơ thâm hậu, cùng Kinh Châu các nơi thế gia đều có giao du, ta cũng không thể không dựa dẫm một, hai nha!"

"Văn Nhược, bản đồ độc liền mặc người vì là sứ giả, đi tới Động Huyền tông, tìm hiểu việc này, cần phải đến thiết thực tin tức!"

Nói đến lúc sau, Chu Vũ lại khôi phục trước phong thái.

"Vâng!" Quận chúa có lệnh, dù là Phương Đồng Ngọc như thế nào đi nữa kỳ thị Đạo Môn, cũng không thể không đáp lại việc xấu.

"Được rồi! Người đi về nghỉ một đêm, sáng mai liền xuất phát!" Chu Vũ mỉm cười nói.

"Vi thần xin cáo lui!" Phương Đồng Ngọc lại bái, lùi ra.

Phòng nghị sự bên trong, lại chỉ còn tuần sau vũ một người, Chu Vũ lặng lẽ một lúc lâu, mới trầm thấp than thở: "Động Huyền Phái a. . ."

. . .

Động Huyền Phái sơn môn vị trí, tự nhiên sớm có Cửu Quỷ Chân Nhân báo cho Chu Vũ, đúng là bớt đi một phen phiền phức.

Ngày thứ hai, Phương Đồng Ngọc chính là ra đi, hướng về Động Huyền Phái sơn môn chạy đi.

Một phen giao thiệp sau, nhưng là không có kết quả mà quay về.

Động Huyền Chân Nhân cỡ nào cáo già? Lại là quyết định muốn vứt bỏ nam mạch, nương nhờ vào Tống Ngọc, liền ngay cả Cửu Quỷ Chân Nhân kết cục cũng không tiết lộ, liền đem Phương Đồng Ngọc đánh phát ra.

Khi chiếm được Phương Đồng Ngọc báo lại sau khi, Chu Vũ sầm mặt lại, đem chính mình nhốt tại trong thư phòng một đêm.

Hạ nhân mơ hồ còn có thể nghe được chén trà thư tịch rơi xuống đất tiếng truyền đến.

"Chúng ta không thể chờ rồi!"

Phương Đồng Ngọc ngày thứ hai cầu kiến Chu Vũ, mới vừa vừa thấy mặt, Chu Vũ liền như thế nói.

Phương Đồng Ngọc cả kinh, khẽ ngẩng đầu, liền thấy Chu Vũ sợi tóc tán loạn, trong mắt vẫn vện tia máu, không khỏi lo lắng hỏi: "Chủ công thân thể có thể có không thích hợp?"

"Bản đồ đốc rất tốt!" Tuy rằng hình dung tiêu tụy, nhưng Chu Vũ tinh thần cũng rất là dồi dào, "Bản đồ đốc rất muốn rõ ràng, lúc này thì không ta chờ, chỉ có nhanh chóng đặt xuống Tương Dương, mới có thời gian nửa năm, cho bản đồ đốc thu thập cựu sơn hà, đến ứng đối Ích Châu cùng Ngô Châu khiêu chiến!"

"Trong lúc thời khắc, bất luận Động Huyền Phái chi không ủng hộ, trận chiến này đều là nhất định phải đánh!"

Này phân tích hợp tình hợp lý, chính là Phương Đồng Ngọc, cũng chỉ có gật đầu. "Nhưng lương thảo quân giới những vật này?"

"Bản đồ đốc tận lên các phủ huyện tồn kho, hơn nữa Chu gia chống đỡ, cũng là đầy đủ rồi!" Chu Vũ trong mắt bắn ra vẻ điên cuồng.

"Này chính là muốn đập nồi dìm thuyền liều chết đến cùng, tử chiến đến cùng sao?"

Phương Đồng Ngọc tự nhiên biết rõ, như tận lên các phủ huyện tồn kho, tự nhiên cũng khá lớn quân cần thiết, nhưng phía sau nếu là gặp cái gì thiên tai, quan phủ không bỏ ra nổi vật tư cứu tế, nào sẽ ra bao lớn sự! ! !

Lúc này cũng là không cách nào, phía sau hẳn cũng có một đại gia đình người, tự nhiên không thể nói ra: "Đô đốc không cần phải lo lắng, thuộc hạ nguyện táng gia bại sản, hiệp trợ quân tư!" đến.

Trước tiên không nói chính mình tộc nhân vấn đề, người nhiệt tình như vậy thay thế đô đốc khao quân sĩ, chẳng lẽ muốn tạo phản phải không?

Lúc này cũng là cười khố: "Nhà ta nguyện ra bạch ngân 5000 lạng, lương thực hai ngàn thạch, cũng kéo cái khác thế gia quyên tiền. . ."

Hắn thân là thuộc hạ, tự nhiên cũng không thể không có chút nào ra, số tiền này lương liền không nhiều không ít, vừa vặn.

Chu Vũ nghe xong, cũng là sắc mặt chuyển cùng, khóe mắt có chút ướm át: "Văn Nhược! Nguy nan thời khắc mới thấy trung thần, bản đô đốc tất không phụ lòng người!"

. . .

Hoảng Trị hai năm, bốn tháng mười hai, Kinh Châu đại đô đốc Chu Vũ lựt lực đại quân mười vạn, tấn công Tương Dương.

Trong lúc nhất thời, vừa bình tĩnh lại phía nam, lần thứ hai rơi vào trong chiến loạn.

Ích Châu, Thạch Long Kiệt trèo cao nhìn xa, "Kinh Châu lại nổi lên binh tai, đại thiên!"

"Báo!" Một ngựa nhanh chóng chạy tới, tới phía dưới, sĩ tốt xuống ngựa, phi chạy lên, quỳ rạp xuống Thạch Long Kiệt trước mặt.

"Khởi bẩm vương thượng! Kinh Châu đại đô đốc Chu Vũ, phát binh mười vạn, tấn công Tương Dương, hiện nay đã liền dưới mấy thành, Tương Dương phòng giữ Long Thành vườn không nhà trống, thu nạp sĩ tốt tới trong thành, làm như muốn lấy cường thành trú đóng ở!"

"Khà khà. . . Luận địa bàn, Chu Vũ đã đạt được Kinh Châu sáu phần mười, mà Long Thành nhiều nhất chỉ có bốn phần mười, thực lực không bằng người, hắn có thể dựa dẫm, cũng là một toà Tương Dương thành rồi!"

Thạch Long Kiệt khà khà cười gằn.

Ở cổ đại, địa bàn chính là nhân khẩu, chính là đồng ruộng, chính là lương thực sĩ tốt! ! ! Cũng là xích, lửa lửa thực lực! ! !

Long Thành địa bàn không bằng người, sĩ tốt lương thực cũng đều là như vậy, như không có Tương Dương thành, cái kia Thạch Long Kiệt trực tiếp liền có thể đem hắn coi là người chết! ! !

"Chu Vũ đem Long Thành kiểm chế ở trong thành Tương dương, cuối cùng vẫn là chiếm tiện nghi Cô vương! ! !"

Thạch Long Kiệt cười to, trong con người vừa tựa hồ xuất hiện đốm cháy tất cả hỏa diễm.

Nhanh chân hạ xuống, liền thấy tầng tầng sĩ tốt cầm quân giới, yên lặng như tờ chờ đợi.

Những này không phải là lưu dân quân, mà là Thạch Long Kiệt thủ hạ lực lượng tinh nhuệ. Duy trì vương tọa tiền vốn.

"Cô vương có chỉ! Binh phát Kiểm Các, chúng ta ra thực! Cướp giật Kinh Châu lương thực nữ nhân! ! !"

"Ngô Vương vạn thắng! Vạn thắng! ! Vạn vạn thắng! ! !"

Sĩ tốt gào thét, âm thanh tựa hồ che lại mây xanh, trong con người càng là có dã thú vẻ mặt bay lên.

Đất Thục, tuy rằng có Kiểm Các sạn đạo chi hiểm, dễ thủ khó công, nhưng cũng bị quản chế ở đây, các đời Thục Vương đều là bị nhốt, người ngoài không vào được, Thục quân cũng không ra được, chỉ có thể tiêu dao nhất thời, đợi được Chân Long đã định, đã là có khóc cũng không làm gì.

Mà hiện tại, Kinh Châu bắc Long Thành bị Chu Vũ kiểm chế, hơn nửa sức mạnh đều rùa rụt cổ ở trong thành Tương dương, chính là cơ hội trời

cho! ! !

Ngay khi Thạch Vương đại quân, tối om om về phía Kiếm Các sạn đạo mà đến thời gian, mặt đông Kinh Châu quân coi giữ, cũng đã nghênh đón một hồi đại kiếp nạn! ! !

Ha a! ! !

Thủ tốt tiêu binh nghị nhàm chán ngáp một cái, có chút tẻ nhạt.

Tuy là mùa xuân, nhưng đại gió thổi qua, cũng rất là lạnh giá, để hẳn không khỏi súc rứt cổ.

"Này trông coi tháng ngày, thật đúng là tẻ nhạt a! ! !" Tiêu binh nghị lăm bầm lăm bầu.

"Khà khà! Hiện tại thiên hạ các nơi đều ở đánh trận, chúng ta số may, mới đến nơi này, có thể bảo đảm mạng nhỏ, bao nhiêu người ước ao đều ước ao không đến đây!"

Bên cạnh một cái rõ ràng là lão binh sĩ tốt liền nói.

Lão binh trên người gầy gò, còng mang theo không ít dử tợn vết đao, nhưng chẳng biết vì sao không có xuất ngũ, mà là vẫn đảm nhiệm thủ tốt.

"Khà khà. . . Sa trường chinh chiến, mới là nam nhi bản sắc a! Chúng ta kiến công lập nghiệp, phong công phong hầu, liền dựa cả vào này rồi!"

Tiêu binh nghị rõ ràng là cái trẻ con miệng còn hôi sữa, có một luồng tính nết.

"Ha ha. . . Kiến công lập nghiệp, phong công phong hầu?" Lão binh cười to, thậm chí ngay cả nước mắt đều đi ra.

"Người cười cái gì?" Tiêu binh nghị rõ ràng có chút không cam lòng.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 268: Quỷ Quần Kỳ Tập

Nhìn rõ ràng vẫn là thiếu niên tiêu binh nghị, lão binh cũng không biết nhớ ra cái gì đó, tiếng cười ngừng.

"Người này tính khí rất giống ta, giống ta thời niên thiếu hầu!" Lão binh lẩm bẩm, "Ta ngày hôm nay liền nói với người rõ ràng, miễn cho đi tới ta đường xưa!"

Nói lời này thì, lão binh ngữ khí thốn thức không ngớt, một luồng bi thương thê lương bầu không khí liền mục nhiên hiện lên.

Làm như bị tức phân ảnh hưởng, tiêu binh nghị yên tĩnh lại, lẳng lặng nghe.

"Người xuất thân làm sao?" Lão binh đầu tiên là hỏi.

"Ta xuất thân làm sao, liên quan gì đến người?" Tiêu binh nghị không phục nói.

"Có thể tới đây làm tên lính quèn, xuất thân cũng không ra gì, ít nhất không phải Thế gia, khả khả. . . Đến trong quân, đề bạt viên chức thời điểm, mặc người lập công bao nhiêu, như không cái tốt gia thế, liền chuẩn bị làm cả đời đầu to binh đi!"

Lão binh cười gằn.

"Này có cái gì? Tiền triều Quan Quân Hầu, không phải là xuất từ thảo dân sao? Như thường làm được Đại tướng quân!" Tiêu binh nghị không phục nhận biết.

"Người cũng biết Quan Quân Hầu?" Lão binh khà khà cười: "Đều là trong quân kiêu cũ, chuyên môn đem ra dao động các người những này trẻ con miệng còn hôi sữa. . ."

Không đợi thanh niên đặt câu hỏi, liền nói tiếp: "Người biết Quan Quân Hầu bao nhiêu năm ra một cái? Mà chết ở trên đường trẻ tuổi binh sĩ, lại có bao nhiêu thiếu?"

"Mỗi chiến hạ xuống, sĩ tốt ít nhất chết đến ba phần mười, nếu là vận may không được, cụt tay thiếu chân, nhưng vẫn là bất tử, cái kia kết cục mới gọi vô cùng thâm. . ."

"Này một đường hạ xuống, coi như không ai làm khó dễ, người một đường từ ngũ trưởng Hỏa trưởng, đến Đội Trưởng Doanh Trưởng, lại tới Chỉ huy sứ tướng quân, cuối cùng lập công phong hầu, to nhỏ chiến dịch ít nhất cũng phải có bách tràng, mỗi lần đều là ít nhất ba phần mười thương vong, người xác định có thể sống lâu như thế?"

Tiêu binh nghị lúc này đã trở nên trầm mặc. Hiển nhiên là bị lão binh miêu tả sợ rồi.

"Được rồi, coi như người thuận thuận lợi địa phương sống sót. Cũng lập công phong hầu, có thể người biết được. Tiền triều Quan Quân Hầu, là chết như thế nào sao?"

"Chết trận tại Thảo Nguyên!" Tiêu binh nghị âm thanh trầm thấp.

"Không sai! Quan Quân Hầu trăm trận trăm thắng, mới có mười bảy liên phong hầu vị, nhưng bởi thảo dân xuất thân, bị Thế gia xa lánh, năm đó đối mặt người Hồ Thiết kỵ, ở phía sau lộ đoạn tuyệt tình huống dưới, bất

đắc dĩ lấy bách kỵ ngạnh trùng người Hồ hơn vạn Thiết kỵ, cuối cùng thân bên trong loạn tiễn mà chết! ! ! Hưởng thọ mới hai mươi a! ! !"

Lão binh than thở. Nhìn hăn ngừ khí, cũng là cái có cổ sự người.

"Cái kia. . . Cái kia. . . Cát vàng bách chiến, vợ con hưởng đặc quyền, đều là giả?" Tiêu binh nghị sắc mặt trắng bệch, hai tay hầu như Đại đội trưởng thương đều không cầm được.

"Cái kia cũng còn không đến mức, đến thời loạn lạc, quy củ mở rộng, chính là thảo dân cũng có một tia thượng vị cơ hội!"

Lão binh hiện ra là thấy rõ đả kích quá đáng, lời nói chuyển thành an ủi: "Khẩn thiết nhất. Vẫn là cùng đối với Chủ công, hơn nữa mấy phần số phận, cũng không thường không thể làm đến tướng quân, đến lúc đó tự có những Thế gia đó. Dem thủy linh linh đại gia tiểu thư gả cho người, lôi kéo quan hệ, người chỉ muốn thu lại. Chính là Thế gia một phần, đến lúc đó thì có tăng lên trên cơ hội. . ."

"Nghe nói lúc trước Quan Quân Hầu. Chính là từ chối Môn Phiệt cầu hôn, mới thân tao này ách đây!"

"Thủy linh linh Đại tiểu thư. Vậy cũng không sai!" Tiêu binh nghị không biết nghĩ đến cái gì, rõ ràng có chút thất thần.

"Khà khà!" Lão binh vỗ một cái tiêu binh nghị đầu, đem hăn đập tỉnh, "Đừng nghĩ những kia không thực tế, trông giữ thật này sạn đạo, mới là quan trọng!"

"Này sạn đạo như thế hẹp, sao sẽ có người giết tới, người đa nghi rồi!" Tiêu binh nghị lẩm bẩm.

"Này ngược lại cũng đúng là!" Ở điểm này, lão binh nhưng cực kỳ tán thành: "Này Kiếm Các sạn đạo mỗi lần chỉ có thể quá một người, bên cạnh

chính là vạn trượng vách núi, chúng ta ở này, chính là một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể - khai thông! Thực sự không được, còn có thể một cây đuốc đem này đốt, một bách rồi! Bất quá đây chính là tiền triều khởi công, trải qua trăm năm mới được, đốt quá mức đáng tiếc, người đến sau cũng là bất tiện. . ."

Lão binh chính nói, đột nhiên thì có một luồng rất lớn hàn phong thổi tới, lạnh lẽo thấu xương, không khỏi chửi ầm lên: "Thật tà môn ác phong! ! !"

Liền vào lúc này, tiêu binh nghị lôi kéo lão binh tay áo, chỉ vào phương xa một chỗ, nói: "Người. . . Người. . . Xem!" Âm thanh run rẩy không ngớt.

Lão binh hướng về tiêu binh nghị chỉ phương hướng vừa nhìn, không khỏi trợn mắt ngoác mồm: "Mẹ ruột vâng, hôm nay phạm cái gì tà? Dĩ nhiên ban ngày đều có quỷ quần xuất hành?"

Hắn trong tầm mắt, liền thấy xa xa một khối hắc vân, hướng bên này cấp tốc chạy như bay tới.

Trung gian lại mơ hồ có Hung Quỷ bóng người.

"Lên cho ta! Hút khô bọn họ!" Hắc vân bên trong, lại có một cái kiều mị giọng nữ truyền đến, phụ cận đều là có thể nghe.

"Thái! Che kín bầu trời!" Giọng nữ hét cao, một tầng mây đen không biết từ phương nào hội tụ đến, đem trên trời nhật quang che khuất, nửa điểm không rơi.

"Hê hê! ! ! Cạc cạc! ! !"

Hung tiếng quỷ hú càng lộ, đông đảo bóng đen từ hắc vân bên trong lao ra, liền hướng quân doanh mà tới.

"Đệt! Đệt! Đệt! Lại còn có dám tròng quân doanh quý?" Lão binh chợt cảm thấy trước mấy chục năm đều là giả, nghe thấy đều là hư vọng.

"Không phải sợ, người một sợ quý càng triền người!" Thủ tướng cũng là đi ra, thấy rõ cảnh này, mau mau thét.

Lại hồng: "Giết! ! !"

Trước hết xông lên mấy cái Hung Quý, tựa hồ nhận được vô hình sóng âm gây thương tích, đều là biến thành tro bụi.

"Chúng ta quân sĩ, tinh lực dương cương, lại có quân khí sát khí hộ thể, chỉ cần bảo lưu trong lòng nhiệt huyết dũng khí, chính là bách quý bất xâm!"

Tướng lĩnh thét, nhất thời có chút gây rối quân trận lại là chinh tề lên.

"Chén nước há có thể cứu hoả? Côn tròng ánh sáng, cũng dám cùng nhật nguyệt tranh huy?" Hắc vân bên trong, giọng nữ dễ nghe lần thứ hai truyền đến, mang theo xem thường tâm ý.

Theo lời nói, liền có một con màu xanh sẫm cự trảo tự hắc vân bên trong bay ra, mang theo gió tanh, hướng về tướng lĩnh đánh tới! ! !

"Yêu quý! ! !" Tướng lĩnh chợt quát một tiếng, chu vi thân binh cũng là rút ra trường đao, quay về cự trảo chém tới: "Giết! ! !"

Trường đao chém vào cự trảo mặt ngoài, nhưng là mang theo một chuỗi xuyên đốm lửa, trường đao gãy lìa, xanh sẫm cự trảo lại tựa hồ như không hư hại chút nào, càng là một trảo hạ xuống, đem trên mặt mang theo kinh ngạc vẻ tướng lĩnh trảo thành thịt bằm! ! !

"Tướng quân!" "Tướng quân chết rồi!"

Nhìn này máu thịt tung toé chi cảnh, nơi đóng quân bên trong cái khác
sĩ tốt, nhưng là lập tức đại loạn.

Quân doanh bầu trời quân khí, cũng là triệt để tản ra, cũng lại không ra
thể thống gì.

"Khà khà! ! !" Một đám Hung Quỷ ở Lệ Quỷ Ác Quỷ dẫn dắt đi, vọt
vào quân doanh trắng trợn tàn sát. . .

Hắc vân bên trong, diễm nữ Thạch phu nhân trên mặt mặt mộc nhiên nhất
bạch, phun ra ngụm máu lớn, từng tí từng tí, rơi vào trước ngực đầy đà trên,
lại bị văng ra, cho thấy kinh người co dãn.

"Ta này vẫn phải là phu quân long khí sự giúp đỡ, đánh giết một cái
bất quá sáu, bảy phẩm tiểu quan, đều có như thế phản phệ. . . Nhân Đạo
quả vẫn là chủ lưu. . ."

Thạch phu nhân vỗ về ngực, lẩm bẩm nói.

Sạn đạo khó đi, càng có sĩ tốt canh gác, một có dấu hiệu thất bại thì sẽ
đốt cháy sạn đạo, đối mặt này nơi hiểm yếu, dù là Thạch Long Kiệt đại
quân thân kinh bách chiến, cũng là bó tay hết cách.

Cũng chỉ có quỷ loại đại quân, bởi vì chính là hồn thể, có thể trôi nổi,
mới có thể trở thành kì binh giết ra! ! !

Mà bất luận là Thần Đạo vẫn là Quỷ Đạo Tiên Đạo, một khi bên ngoài
nhúng tay Nhân Đạo, tất sẽ nhận được phản phệ.

Thạch phu nhân chính là Quỷ Vương, đổi thành Nhân Đạo, ít nhất có
chính ngũ phẩm, nhưng đánh giết một cái sáu, bảy phẩm tiểu quan, chính là
nguyên khí đại thương, như không có Thạch Long Kiệt ở phía sau lấy long
khí giúp đỡ, trực tiếp rơi vào trầm miên đều là khả năng.

Mà Phương Minh cũng là như thế, hấn hiện tại cấp bậc, tuy rằng có thể thao túng thậm chí đánh giết chính quan ngũ phẩm viên, tự thân nhưng cũng cần gánh chịu phản phệ.

Tỷ như công thành thời gian, hấn đều có thể bám thân cửa thành thủ tướng, để hấn mở thành.

Nhưng vì thế trả giá, nhưng là chính mình bị thương nặng, thậm chí căn cơ tổn thất lớn. Đối lấy bất quá chỉ là mấy ngàn điều sĩ tốt tính mạng, này quá mức không đáng! ! !

Đối Phương Minh mà nói, sĩ tốt Ngô Châu không thiếu gì cả, vì thế tự thân bị hao tổn, việc làm của kẻ ngu! ! !

Mà hiện tại, Thạch Long Kiệt do sớm ra Thục, không thể không dùng quỹ quân xung kích dương thế quân đội, này vẫn là Chu Vũ thảo phạt Tương Dương, Long Thành bỏ chạy hơn nửa quân coi giữ nguyên cố.

Không phải vậy, nơi đây nếu có cái thực quyền chính ngũ phẩm võ tướng trấn thủ, Thạch phu nhân liền cũng không làm gì được đối phương.

Nhưng tất cả không có nếu như, Thạch phu nhân tú vết máu trên tay hóa thành khói đen tản ra, lớn tiếng hét: "Đem này quân doanh giết hết, không giữ lại ai! ! !"

Tự thân nhưng không cử động nữa, hiện ra là vừa nãy nhận được trọng thương, đã thẹn quá thành giận.

"Giết! ! !" Tiêu binh nghị quát lớn, trên tay trường thương tuần hoàn trước đây huấn luyện ký ức, lấy duyên dáng độ cong bắn ra.

Trước mặt một cái màu đen bóng mờ, trúng rồi thương, nhưng chỉ là hơi dừng lại một chút, lập tức như không có chuyện gì xảy ra mà hướng về hấn đập tới.

Đối mặt quý dị này sự vật, dù là tiêu binh nghị tự xưng là gan lớn như đấu, cũng là phía sau lưng lông tơ cũng lên, liên tục lui bước.

Đùng! ! Gót chân đụng vào tảng đá, tiêu binh nghị thân bất do kỷ ngã nhào trên đất, trường thương cũng là lăn xuống một bên.

"Ta này phải chết sao? Vẫn là chết ở Hung Quỷ chi khẩu?" Tiêu binh nghị trong đầu hiện lên câu này.

Mắt thấy, đối diện Hung Quỷ khuôn mặt dữ tợn đã cách cổ của hắn không tới nửa thước, tiêu binh nghị nhắm mắt chờ chết.

"Hắc! Phát cái gì lảng đây?" Chờ giây lát, lại không đau đớn cảm giác truyền đến, ngẩng đầu nhìn lên, trước kia lão binh chính cầm đao cười.

"Đa tạ đại thúc cứu giúp!" Tiêu binh nghị vội vàng nói tạ.

"Cám ơn với không cảm ơn trước tiên thả xuống, bây giờ chúng ta nhưng là một sợi dây trên châu chấu, đều chạy không được rồi!" Lão binh mạnh mẽ nhổ bãi nước bọt.

"Nhớ kỹ, lòng dạ không thể loạn, sẽ đem toàn bộ khí lực đánh ra đi, mới có thể gây tổn thương cho quý loại!"

Lão binh giáo dục, đây là hắn đồng người chết bên trong năm giữ kinh nghiệm, không nói toạc cao sâu vô cùng, nói toạc không đáng nhắc tới.

"Uống! Giết!" Tiêu binh nghị nhặt lên trường thương, quay về lão binh mặt sau một cái nhào lên Hung Quỷ chọc ra.

Hắn lúc này thậm chí đã quên tất cả, trong mắt cũng chỉ có lão binh phía sau bóng đen! ! !

Phốc! ! !

Trường thương như trung khí phao, âm âm nổ tung, trung gian bóng đen tiêu tan không gặp.

"Khá lắm! Này liền không phải trả lại sao!" Lão binh tán một tiếng.

Lập tức lại có chút tiếc hận: "Đây là thượng thừa tinh thần khí huyết chi đạo, người vừa nghe liền có thể nhập môn, thiên tư rất tốt, hôm nay nếu có thể đào mạng, ngày sau tất là trên chiến trường dũng tướng! ! Chỉ tiếc. . ."

Nhưng là hoàn toàn không coi trọng bọn họ cơ hội đào sinh.

"Sự tại người mà khác!" Tiêu binh nghị trầm quát một tiếng, lại là trường thương đâm ra.

"Ha ha! Không sai, lão tử hôm nay muốn phong một cái!" Lão binh cười lớn, trong mắt thì có vẻ điên cuồng.

Hai bóng người, dần dần bị nhào lên quỹ quần nhấn chìm. . .

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 269: Khí Tượng

Đợi đến quân doanh tiếng giết ngừng, trên đất đã tràn đầy khô gầy
thây khô, đây là bị hút hết sinh khí sẽ tốt.

"Xin chào phu nhân!" Thạch phu nhân lúc này hạ xuống, chu vi quỷ
quân đều là hành lễ.

Thạch phu nhân nhìn chung quanh, liền gặp quỷ quân ít đi hơn nửa,
nhiều là Ác Quỷ Lệ Quỷ, Hung Quỷ càng là một cái đều không lưu lại,
không phải vừa nảy lên cấp, chính là từ lâu biến thành tro bụi, có thể thấy
được vừa nảy một trận chiến khốc liệt! ! !

Không quá thừa dưới quỷ quân, trên người sát khí đều là tăng lên dữ
đội, hiển nhiên đã trải qua tôi luyện, càng tinh nhuệ.

"Không sai! Không sai! Đây mới là đi vu tồn tinh a!" Thạch phu nhân
cũng rất là thoả mãn đáng vẻ.

Lại một hồi thủ, lúc này sạn đạo trên, đã có Thục quân binh sĩ bóng
người, không khỏi nở nụ cười xinh đẹp, phong tình vạn chủng!

"Làm phiền phu nhân! Còn lại, liền giao cho ta đi!"

Lúc này, một thanh âm ở vang lên bên tai.

"Chúng ta về sư!" Thạch phu nhân hướng Thục quân bên trong liếc
mắt một cái, thu nạp quỷ quân, hình thành hắc vân gào thét rời đi.

Lần này Phong Đô phương diện quý quân tiến vào ra hết, lại có Thạch Long Kiệt lấy long khí giúp đỡ, mới miễn cưỡng có thể xung kích đương thế quân doanh trọng địa, đồng thời coi như cuối cùng thắng lợi, cũng chết thương tàn tạ, trong vòng mấy chục năm, đều lại không ra tay lực lượng!

Nhưng liền coi như vậy, có thể đối được Thục quân đột phá Kiếm Các sạn đạo nơi hiểm yếu, có thể tiến quân Kinh Châu, cũng là đại kiếm lời.

Hoảng Trị hai năm bốn tháng hai mươi, Thạch Long Kiệt kỳ tập đột phá Kiếm Các sạn đạo nơi hiểm yếu, Thục long ra dã, khiếp sợ thiên hạ! ! !

"Cái gì! ?"

Chu Vũ nghe được tin tức này, chén trong tay tràn đi rơi xuống mặt đất, phát sinh lạnh lạnh tiếng vang, bọt nước tung toé.

Chu vi người hầu, đều là quỳ xuống thỉnh tội, trên người run cầm cập.

Đối mặt này cảnh. Chu Vũ mặt không hề cảm xúc, đứng dậy ra quân trường.

Bên ngoài bụi mù mênh mông. Quân sĩ xếp thành hàng mà qua, cũng không có thiếu mã kỵ tuần tra. Nơi này chính là Chu Vũ đại quân trận địa.

Mà ở phương xa, liền có một toà đại thành đường viên, như phía chân trời hắc vân, hùng vĩ vô bờ.

"Không muốn bản đô đốc liền dưới mấy thành, đánh đâu thắng đó, mãi đến tận Tương Dương, làm cho Long Thành không thể không rút cổ tự vệ, cuối cùng nhưng là cho Thạch Long Kiệt chiếm tiện nghi. . ."

Chu Vũ nắm đấm nắm chặt, hầu như muốn nắm ra máu.

"Chủ công. . ." Phương Đồng Ngọc nhóm người nghe tin tới rồi. Cũng không biết nên làm gì khuyên bảo.

Long Thành vì là Tương Dương phòng giữ, tự thời loạn lạc đến, đối với chu vi mấy phủ cũng có quân hạt quyền lực, giám thị đất Thục động tĩnh, phòng bị Thạch Long Kiệt Thục quân ra dã, tự cũng là chức trách của hắn, không muốn bây giờ lại sớm tối trong lúc đó liền bị phá nơi hiểm yếu, thật là làm người khiếp sợ không thôi.

"Chủ công, việc đã đến nước này. Chúng ta không thể ra sức, nhưng muốn lo lắng Thạch Vương động tĩnh!" Phương Đồng Ngọc bình tĩnh nói.

"Văn Nhược ý gì?" Chu Vũ nhìn lại, ánh mắt lấp lánh, nhìn thẳng Phương Đồng Ngọc.

"Thạch Long Kiệt người này có dã tâm lớn. Đại quyết đoán, lần này nhập kinh, tất có bao phủ Kinh Châu chi chí. Đây là Chủ công đại địch! ! !"

Này đại gia cũng biết, Phương Đồng Ngọc nói tiếp: "Kiếm Các sạn đạo nơi hiểm yếu. Một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể - khai thông, xưa nay khóa lại Thục long. Khiến mấy mặc cho Thục Vương cũng không thể phá cục, mà hiện tại, Thạch Long Kiệt dễ dàng như thế liền phá cục mà ra, trung gian tất có Long Thành mưu tính, không thể không đề phòng. . ."

"Người là nói, Long Thành cố ý dời quân coi giữ, thả Thạch Long Kiệt ra Thục, muốn cùng bản đồ độc lưỡng bại câu thương!"

Chu Vũ trong mắt tinh quang toả sáng: "Nếu là như vậy, bản đồ độc ngược lại muốn bội phục hắn!"

Muốn ở Chu Vũ cùng Thạch Long Kiệt nhìn thềm thường dưới bảo toàn tự thân, thậm chí cười đến cuối cùng, này độ khó chính là rút củi đáy rồi, xiếc đi dây giống như vậy, hơi không chú ý, thì sẽ bị hai người ăn được

liền xương đều không dư thừa, quá trình càng là gian nguy, chính là đến cuối cùng, cũng khó nói sẽ có người đến đây hái quả đào, có thể nói cửu tử nhất sinh, Long Thành dẫn dắt này cục diện, cũng làm cho Chu Vũ có chút kính nể.

"Hắn cái này cũng là chuyện không có cách giải quyết, nếu theo trước tình huống, Long Thành đã là thân hãm thập tử vô sinh chi cục, mà hiện tại tuy thế lực hỗn loạn, nhưng cũng có một con đường sống!"

Phương Đồng Ngọc trầm giọng nói.

"Là bản đồ độc bức bách quá mức sao?" Chu Vũ lạnh lùng nhìn kỹ cái này bạn tốt kiêm thuộc hạ.

"Thuộc hạ không dám!" Phương Đồng Ngọc mau mau quỳ xuống, từ Chu Vũ trong ánh mắt, hẳn rõ ràng cảm giác được sát ý.

"Kinh Châu tuy phú, nhân khẩu đông đảo, là đế vương chi cơ, Chủ công quật khởi ở đây, chính là đạt được địa lợi nhân hòa, nhưng có Ngô Châu Ngô Quốc Công, đất Thạch Vương mắt nhìn chăm chăm, nếu không nhất thống Kinh Châu, làm sao chống lại?"

"Mà hiện tại, Long Thành dẫn Thạch Long Kiệt nhập kinh, Thạch Vương chuyển động, Ngô Châu vị kia Ngô Quốc Công, lại sẽ có ý kiến gì đây?"

Chu Vũ cả người chấn động, này vốn là là ba bên đối lập chi cục, nhưng Tống Ngọc sao lại ngồi xem có người nhất thống Ngô Châu hoặc bị Thạch Long Kiệt chiếm cứ? Nói vậy không chờ được đến sang năm, cũng sẽ xuất thủ! ! !

Cũng thì là được bốn quốc hỗn chiến chi cục, trong đó Long Thành thế lực yếu nhất, tuyệt đối không cách nào cười đến cuối cùng, Chu Vũ chỉ

so với Long Thành tốt hơn một ít, nhưng cũng không phải Thạch Long Kiệt cùng Tống Ngọc đối thủ.

Đặc biệt, Chu Vũ sào huyết đều ở Kinh Châu nam bộ, như phía trước chiến sự bất lợi, phía sau lại chịu đến Tống Ngọc đại quân tiến công, e sợ mười vạn đại quân, chỉ ở khuynh khắc thời gian, thì sẽ tan thành mây khói.

Nhớ tới nơi này, lông mày nhíu chặt, một lát sau, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu, liền nhỏ xuống đến.

Trầm mặc một lúc lâu, mới tự thất nở nụ cười: "Bản đô đốc hôm qua còn tưởng rằng Long Thành chính là cua trong rọ, không muốn hôm nay bản đô đốc tình cảnh cũng chẳng tốt đẹp gì. . ."

Bên cạnh văn thần võ tướng, đều là sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, để Chu Vũ trong lòng cảm giác nặng nề.

Lại thấy rõ Phương Đồng Ngọc quỳ trên mặt đất, trong mắt nhưng thần quang trong trẻo, không khỏi trong lòng hơi động, "Văn Nhược, người có gì kể, mau nói đi. . ."

"Vâng!" Phương Đồng Ngọc đáp lời.

. . .

Ngô Châu, quốc công bên trong phủ.

Tống Ngọc một thân hoa phục, ngồi ngay ngắn văn án sau khi, bình tĩnh đại khí, thành thực thận trọng, khiến người ta hầu như đã quên hẳn còn là một khoảng chừng hai mươi thanh niên.

"Thục long đã ra đã sao?" Tống Ngọc lông mày có chút nhăn lại. Nhớ tới mật thư trên miêu tả.

"Thiên hàng hắc vân, che kín bầu trời, ẩn có tiếng quỷ khóc sói tru, giãy lát, vân không gặp, quân coi giữ trận doanh đã không một người tồn tại. . ."

"Chết trận thi thể hình dung tiêu tụy, mấy như thây khô, kinh ngổ làm cùng Đạo Môn giám định, chính là sinh khí diệt hết, Hung Quỷ gây nên. . ."

"Thạch Long Kiệt đúng là hảo quyết đoán, dám lấy quỷ quân xông thẳng dương thế quân doanh, coi như Long Thành co rút lại không ít thực lực, lại có long khí giúp đỡ, Phong Đô quỷ quân e sợ cũng chết thương nặng nề, liền ngay cả hai cái Quỷ Vương, đều sẽ nhận được trọng thương. . ."

Phương Minh trước vì là Thần linh, tự nhiên biết rõ âm thế quỷ quân mạnh mẽ quấy rầy dương thế vận chuyển có kết cục gì.

Này hay là bởi vì Thạch Long Kiệt chính là đất Thục Tiềm Long, có thiên hạ chi vọng, bằng không, một làn sóng thiên kiếp liền muốn hạ xuống.

"Không nói Phong Đô quỷ quân làm sao, chí ít Thạch Long Kiệt dương thế đại quân, không uống một binh một tốt, liền vào được Kinh Châu, còn nhanh hơn bản công một bước!"

"Bản Tôn quan Chu Vũ ấu giao cùng Long Thành xà tượng, nhưng cũng không Thạch Long Kiệt Cự Hủy đối thủ. . ."

Tuy rằng số mệnh không thể đại biểu tất cả, nhưng này so sánh thực lực, vẫn là rất rõ ràng.

Như không có kỳ tích phát sinh, chính là Chu Vũ cùng Long Thành gộp lại, cũng đánh không lại Thạch Long Kiệt.

Đối Phương Minh mà nói, đó là thà rằng Kinh Châu rơi vào Chu Vũ hoặc Long Thành trên tay, cũng không muốn Thạch Long Kiệt chia sẻ.

"E sợ bản công cũng đến xuất binh rồi!"

Tống Ngọc tự lẩm bẩm.

Dặn dò thuộc hạ: "Truyền Diệp Hồng Nhạn, Trầm Văn Bân các loại yết kiến!"

"Vâng!" Lập tức thì có người hầu rút lui đi ra ngoài truyền chỉ.

Không lâu lắm, Diệp Hồng Nhạn, Trầm Văn Bân bọn người đi vào, lúc này võ quan mặt sau, còn có mấy người, thân mang thủy sư tướng lĩnh hầu hạ, rất là đáng chú ý.

Tống Ngọc vừa nhìn, Hồng Toàn, Từ Lôi, Mạnh Triệt ba cái đô đốc đều có.

Mà Mạnh Triệt đỉnh đầu màu xanh cá chép, tuy rằng không còn sóng nước, trải qua những này qua, rồi lại tụ tập chút bạch khí, có chút khôi phục như cũ đáng dấp.

Trong lòng không khỏi thở dài, này Mạnh Triệt người mang long khí, mặc kệ đem hãn ném tới chỗ nào, chỉ cần có cơ hội, liền có thể bộc lộ tài năng.

Đương nhiên, một cái cá chép, còn không đặt ở Tống Ngọc trong mắt, hãn số mệnh, lúc này đã thành tựu Xích Giao, khoảng cách Xích long, cũng bất quá một bước, cách cục đều có, chỉ cần số mệnh truyền vào liền có thể.

"Mạnh Triệt người mang long khí, có dị tượng, càng thiện thủy chiến, lần này Kinh Châu chi dịch, vẫn phải là dùng hãn!"

Tống Ngọc thân là Quận chúa, lòng dạ núi sông tứ hải, càng có tự tin, chính là thuộc hạ phúc đức thâm hậu, có long tượng, cũng có thể đem bọn họ miễn cưỡng ép thành phụ long chi cục, để bản thân sử dụng.

Dù sao ở thiên hạ Chân Long chưa định trước, giết chết hết thầy Tiềm Long, là rất ngu xuẩn.

Thiên hạ kiêu hùng chư hầu vô số, trước địa bàn vẫn còn tiểu, còn ở Ngô Châu cảnh nội còn có thể, đến mặt sau, lẽ nào mọi chuyện cũng phải Tống Ngọc tự mình lĩnh binh xuất chinh?

"Muốn đối phó chư hầu, bản công bên này tướng lĩnh cũng không thể quá yếu, ít nhất đến có sư hổ chi tượng, đương nhiên, như có thể khống chế, vẫn là long khí tốt nhất, lấy long công long, bản công nhưng Lã Vọng buông cần. . ."

Tống Ngọc trong bóng tối suy nghĩ, mở ra thần thông, đánh giá thuộc hạ khí tượng.

Nếu bàn về nhân tài, bản mệnh mới có thể là một mặt, đây là căn cơ, như khung xương. Mà đợi được thân có quan chức, thống trị vạn dân thậm chí lĩnh quân, liền có quân khí dân khí phong phú khung xương, hình thành hoặc là Xích Hổ, hoặc là Cự Ngao dị tượng, cao nhất cấp một, tự nhiên chính là Chân Long chi tượng!

Mà Tống Ngọc hiện tại thuộc hạ, cũng chỉ có mấy cái màu xanh bản mệnh nhân tài bên trong, mới có cây này cơ, chỉ đợi một mình gánh vác một phương, liền có thể tự thành dị tượng! !

"Ừm! Diệp Hồng Nhạn nội tình không sai, càng then chốt chính là, có cái hảo cháu trai, hiện tại đã có Hổ tượng, không tồi không tồi! ! !"

Những người này chính là Tống Ngọc dưới trướng, vào thể chế, đỉnh đầu số mệnh phần lớn đều là Tống Ngọc ban tặng, ở Tống Ngọc thần nhân

xem ra, càng là không chỗ che thân.

Quan văn bên trong, Hạ Đông Minh bản mệnh cao nhất, thanh khí mơ hồ, trung gian càng có một chút ánh sao chìm nổi, đây là ngôi sao giáng thế, rất là bất phàm.

Cho tới những người khác nâng loại hình, tuy có bản mệnh, nhưng chức quan quá thấp, số mệnh không đủ, vẫn còn hiện ra không ra cái gì thần quái.

Đúng là võ quan phương diện, bởi vì Tống Ngọc có bao nhiêu nâng đỡ, rất là ra những người này mới.

Trong này, Diệp Hồng Nhạn đỉnh đầu kim khí bốc lên, màu xanh mơ hồ, hội tụ thành Điều Tình Bạch Ngạch Chi Hổ tượng, tuy rằng thể hình còn nhỏ, càng chỉ có chút khung xương, nhưng chỉ cần ra ngoài lĩnh binh, cùng quân khí hợp lại, khuynh khắc liền có thể thành tựu.

Mà khẩn ai Diệp Hồng Nhạn La Bân, tuy rằng cũng là màu xanh bản mệnh, chức vị cũng có chính ngũ phẩm, đỉnh đầu số mệnh bốc lên, khí tượng nhưng có chút tán loạn, kim khí tụ hợp, tự hồ tự báo, lơ lửng không cố định, không thể hoàn toàn định ra.

Mà mặt sau, Mạnh Triệt đỉnh đầu một đuôi màu xanh cá chép, rất sống động.

Này chính là Tống Ngọc thủ hạ hết thấy người mang dị tượng tướng lĩnh, còn những người khác, càng là chỉ có mây khói, không có hình thái.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 270: Quyết Định

"Nếu bàn về Bản Tôn dưới trướng tướng lĩnh, lục quân tất nhiên là Diệp Hồng Nhạn đồ trạng nguyên, thủy sư Mạnh Triệt càng là bất phàm, người mang long khí, chỉ cần không phải đối đầu cái khác chư hầu hoặc có long khí hạng người, chính là thuận buồm xuôi gió."

Kỳ thực chân chính bàn về đến, Mạnh Triệt cái này thân theo long khí đối trá không tính, Tống Ngọc dưới tay, chỉ có Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân hai người đáng để mong chờ.

Mà này bên trong, La Bân tuy nhìn như thấp Diệp Hồng Nhạn một đầu, kỳ thực chính là tự thân cánh chim vấn đề, Diệp Hồng Nhạn chi cháu trai Diệp Kiếm Phong, cũng là màu xanh đại tài, Diệp Hồng Nhạn có hãn giúp đỡ, hai người hợp lực, số mệnh tự nhiên có thể thành hình.

Mà La Bân nhưng không này dưới trướng, bị đè xuống một đầu, cũng là không thể tránh được.

Nhân Đạo số mệnh, ngay khi tập chúng, ngay khi nhân tài a! Tống Ngọc âm thầm than thở.

"Xin chào Chủ công!" Lúc này, mọi người theo quy củ dừng lại làm lễ.

"Các khanh miễn lễ bình thân!" Tống Ngọc hai tay hư phù, còn nói: "Hôm nay bản công triệu chư vị tới, chính là vì Kinh Châu việc, phần này

tin tức, các người xem trước một chút!"

Tự có quan văn tiến lên lĩnh công văn, truyền thị chúng người.

Dưới đáy văn võ trong mắt đều có nhiên vẻ, bọn họ làm quan lâu ngày, đều có chút căn cơ con đường, cũng là đạt được tin tức, nhưng mơ mơ hồ hồ, bất tận không thật, hiện tại tiếp nhận tình báo vừa nhìn, không ít người trên mặt liền nổi lên kinh sắc.

"Chủ công! Kinh Châu ba gia tranh hùng, e sợ năm nay thì sẽ quyết ra thắng bại, chúng ta không thể chờ rồi!"

Trầm Văn Bân, Mạnh Trục nhóm người vừa nhìn, chính là biết được tình thế khẩn cấp, không khỏi nói.

"Nhưng Ngô mới vừa định, bách tính quy phụ, trăm nghề chờ hưng, những này đều muốn thời gian, hiện tại xuất binh, khó tránh khỏi có chút không quá thỏa coong.."

Nói lời này, chính là Hạ Đông Minh, lúc này cái trán vết tích sâu sắc. Hiện ra là có chút khó có thể quyết đoán.

"Đại quân điều động, quân lương tiền hướng. Hào y mã kỵ, cũng phải chuẩn bị. . ."

Cổ đại đại quân xuất chinh. Có thể không trông trợn là quân đội sự, toàn bộ quân chính hệ thống, thậm chí thống trị địa vực, cũng phải vì đó động viên lên, chuẩn bị vật tư, cung cấp dân tráng người chẵn ngựa chờ hậu cần tời tở.

Chính là chiến thắng, có lúc đều cái được không đủ bù đắp cái mất, nếu là thất bại, càng là vạn sự đừng nói.

"Nước đã đến chân. Như thế nào có không đánh?" Võ tướng phương diện, nhưng là có người ra khỏi hàng phản bác nói.

"Bất luận Kinh Châu rơi vào Chu Vũ vẫn là Thạch Long Kiệt trên tay, chúng ta sau đó muốn đánh, đều có rất nhiều phiền phức, không bằng sẵn hiện tại kẻ địch chủ lực đều ở Kinh Bắc quay chung quanh Tương Dương tranh cướp, chúng ta một lần bắt Kinh Nam, trước tiên chiếm địa bàn lại nói!"

Âm thanh vang dội, càng mang theo thiết huyết sát phạt khí tức, mọi người hướng về âm thanh khởi nguồn nơi vừa nhìn. Hóa ra là La Bân, lúc này đại hán này trên mặt ửng hồng, càng mang theo chu vi vết sẹo đều có chút dữ tợn.

Keng! ! !

Tống Ngọc gãy ngón tay một cái giáp, "La Bân lời ấy tuy thô. Lý nhưng không sai!"

"Kẻ địch hiện tại trọng điểm còn ở Kinh Bắc, đây là đại cục định ra, Chu Vũ tuy rằng ở Giang Lăng, Giang Hạ các thành lưu binh phòng bị. Nhưng đến cùng tiền vốn tiêu, điều động mười vạn đại quân sau. Sào huyệt còn có thể còn lại bao nhiêu đây?"

"Nếu không sẵn lúc này đặt xuống, đợi được ngày sau. Xác thực có bao nhiêu phiền phức. . ."

Mọi người lặng lẽ, này vẫn là Tống Ngọc lần đầu không đợi thuộc hạ thảo luận xong tất, liền hạ quyết tâm, như vậy xem ra, Chủ công xuất binh chi tâm, đã là bất luận người nào đều cứu vãn không được.

"Đồng thời, bắc tin tức, các người đều thu được hay không?"

Tống Ngọc rồi lại hỏi một cái vấn đề khác.

"Chủ công nhưng là nói Tần quốc công việc?" Phía dưới, Diệp Hồng Nhạn, Trầm Văn Bân nhóm người chỉ là vừa nghĩ, liền hiểu được Chủ công nói tới chính là chuyện gì.

"Không sai! Mấy tháng trước, Viên Tông xin mời mặc cho Dự châu mục, lĩnh thánh chỉ thảo phạt Dự châu phản đảng!" Tống Ngọc nói đến thánh chỉ hai chữ thì, ngữ khí thì có chút cân nhắc.

"Viên Tông người này hành thích vua thượng vị, càng làm năm Thần khí, uy phúc tự dụng, cả triều văn võ, đều là hấn vây cánh, nói là thánh chỉ, thực bất quá là kiêu chiếu! ! !"

Hạ Đông Minh ra khỏi hàng nói, kỳ thực thật bàn về đến, Tống Ngọc lập nghiệp, dựa vào chính là giả truyền thánh chỉ, so với này còn không bằng, thuộc hạ nhưng có ý quên quá.

"Tuy là như vậy, nhưng Đại Càn kéo dài mấy trăm năm, ở bách tính trong lòng vẫn là chính thống, Viên Tông một đường công thành thoáng qua, đã đem Dự châu đặt xuống hơn nửa, thiên hạ bên trong, chư hầu đệ nhất a! ! !"

Tống Ngọc tự ở thờ dài.

"Từ xưa bắc các châu đều là dồi dào, nhân khẩu đông đúc, hai châu liền có thể chống đỡ trên phía nam ba châu, đương nhiên, đây là trước chuyện. . ."

Từ khi Tống Ngọc đại lực mở rộng Thành Hoàng tín ngưỡng tới nay, Ngô đồng ruộng không tách ra ích mà ra, mẫu sản cũng là mạnh thêm, so với bắc, còn có vượt qua.

Hiện tại vẫn là thời gian ngắn ngủi, như trải qua mấy chục năm , khiến cho nhân khẩu cũng sinh sôi tăng trưởng, mới thật sự là đế vương cơ nghiệp! ! !

Thuộc hạ tự nhiên cũng là hiểu được, đối với Tống Ngọc đại nghiệp, đều là hoàn toàn tự tin.

"Viên Tông bắt Dự châu sau, thế tất tiến quân Từ châu, đến lúc đó ba châu đều dưới, Trung Nguyên nơi ở tay, tự nhiên quét ngang, không có không phục!"

Phương Minh kiếp trước đọc sách, trong đó có ghi chép, thời loạn lạc chư hầu, bắt đầu nhiều là theo góc viển nơi, lấy địa lợi tự vệ, đợi được thực lực hùng hồn sau, mới tiến quân Trung Nguyên, càn quét tứ phương.

Mà hiện tại Viên Tông, đã tiến vào quá trình này hậu kỳ, bắt đầu xâm chiếm Trung Nguyên, Trung Nguyên nơi, giao thông nhanh và tiện, bốn phương thông suốt, nếu là thực lực người yếu ở đây, tất nhiên là bị vây chết, mà nếu là thực lực bản thân đủ mạnh, liền lại là mệnh trời quy.

Chờ đến Viên Tông quét ngang bắc sau khi, tất là nhóm ngó phía nam, đến lúc đó bất luận Chu Vũ, Thạch Long Kiệt, thậm chí Tống Ngọc, liền tự vệ cũng khó khăn! !

"Chủ công! Chúng ta có Trường Giang nơi hiểm yếu, chỉ cần thủy quân đến lợi, dầu gì, cũng có thể như nam trịnh bình thường tự vệ, truyền thừa trăm năm."

Hồng Toàn liền đi ra nói.

Tống Ngọc lắc đầu nở nụ cười: "Đây là cuối cùng thủ đoạn, hồng đô đốc mặc tướng người khác chí khí, diệt uy phong mình!"

Nhưng trong lòng là thờ dài, này Hồng Toàn đến cùng thiếu mất mấy phần đại cục khí, chỉ nhìn ra mặt ngoài.

Tuy rằng phương bắc lấy kỵ binh xưng hùng, phía nam thủy quân lợi hại, đây là địa lý quyết định, không cách nào thay đổi, nhưng bắc có tới

năm châu, thực lực đại nghĩa danh phận đều ở phía nam bên trên, nếu có thể nhất thống, phía nam năm hà chống đối?

Trong lịch sử nam trịnh, cũng là nhờ có phương bắc phân liệt, mấy quốc đối lập, mới có thể kéo dài hơi tàn, đợi được bắc nhất thống, như thường lập tức hôi hôi.

Chớ nói chi là, Bản Tôn Phương Minh lần này xuất hành, còn nhìn được bí ẩn, phát hiện Thái Thượng Đạo cùng Thạch Long Kiệt có cấu kết, này liền rất đòi mạng.

Đất Thục cư Trường Giang thượng du, như Thạch Long Kiệt quy hàng, Viên Tông liền có thể huề sáu châu tư thế, thuận du mà xuống, lại có ai có thể kháng cự? Đến lúc đó liền thực sự là "Ngũ sắc lâu thuyền dưới Ích Châu, Kim Lăng vương khí âm u thu".

Tống Ngọc trong lòng, thì có chút cười khổ, Hồng Toàn sắc mặt một đỏ, phần nộ về liệt.

"Hồng đô đốc trước cũng có mấy phần đạo lý, bất quá nếu muốn nam bắc hoa giang mà trì, chí ít cũng đến bắt Kinh Châu, lấy Tương Dương cường thành tự vệ, tốt nhất chính là phía nam bốn châu nối liền một thể, căn cơ thâm hậu!"

Mạnh Triệt lúc này ra khỏi hàng hành lễ, chậm rãi nói.

Thấy hãn vì là mình nói chuyện, Hồng Toàn diện hiện kinh ngạc, lại nhớ tới chính mình trước bất luận làm sao làm khó dễ người này, người này đều là nhẹ như mây gió, không xen vào hoài, không khỏi sắc mặt đỏ chót, nhìn phía Mạnh Triệt ánh mắt, đúng là nhu hòa mấy phần.

"Nói tóm lại, trận chiến này, thị phi đánh không thể, này là vận nước cuộc chiến, bọn người cần phải tận tâm tận lực!"

Tổng Ngọc nhìn chung quanh thuộc hạ, âm thanh mực nhiên cao vút ba phần.

"Xin nghe quốc công chi mệnh! ! !"

Chủ công vừa nhiên đã quyết định quyết tâm, làm thuộc hạ, liền chỉ có chấp hành phần, tất cả mọi người là bái xuống.

"Ừm!" Tổng Ngọc gật đầu, lại hỏi Mạnh Trục: "Nước ta lương thực tồn kho còn có bao nhiêu?"

"Căn cứ Chủ công dặn dò, cứu tế các nơi nạn dân, chuyển quân lương, lại đến vì là xuân hoang làm chuẩn bị, tuy rằng kim ngân đầy đủ, lại bí mật khiến người đến ở ngoài châu mua lương thực, nhưng cũng là như muối bỏ biển, hiện tại nước ta tồn kho, ngoại trừ Thường Bình Thương ở ngoài, nhiều nhất có thể ra lương thảo hai mươi vạn thạch!"

Mạnh Trục chỉ ở trong lòng yên lặng toán dưới, liền báo ra cụ thể con số . Còn Thường Bình Thương loại hình, nhưng chân chính là dân chúng cuối cùng cứu mạng lương, tuyệt đối không thể động, bằng không nhân tâm bất ổn đều là khinh.

Các vị tướng lĩnh nhưng là ánh mắt sáng ngời, hai mươi vạn thạch! Đầy đủ mười vạn đại quân dùng hơn nửa năm, tuyệt đối không tính thiếu.

Chủ công căn cơ hùng hồn, quả nhiên hơn xa cái khác chư hầu.

Tổng Ngọc nghe xong, cũng là hơi vui vẻ, này so với hẳn âm thầm phỏng chừng còn muốn thoáng thật nhiều, phải làm chính là Mạnh Trục công lao, dù sao giảm thiểu tham không đợi sự, tự có thể thật nhiều lương thực, đây chính là chính sự thanh minh ưu thế, thực lực cũng có thể dâng lên mấy phần.

"Rất tốt! Làm kỹ người một công!" Tống Ngọc tự sẽ không quên tưởng thưởng.

"Tạ Chủ công!" Mạnh Trục hành lễ, hăn mấy ngày liền suốt đêm vùi đầu công văn bên trong, mới thu dọn ra những này, tiêu hao tâm huyết không phải số ít, bây giờ nghe người đoạt được công ca ngợi, nhưng nhất thời cảm thấy đại có giá trị.

"Hong Nhận, tân tốt huấn luyện làm sao?"

Lương thực đầy đủ, cũng phải cần sĩ tốt, mới có thể hình thành đại quân.

"Khởi bẩm Chủ công, các nơi trại tân binh, đều đang gia tăng huấn luyện, dự tính đến sáu tháng, liền có thể tái xuất mười vạn đại quân! Mà hiện tại, vẫn là chỉ có 70 ngàn lão tốt, 60 ngàn thủy sư có thể dùng."

Diệp Hong Nhận ra khỏi hàng nói.

Tống Ngọc nhưng là âm thầm thở dài, vốn là y hăn kế hoạch, như vậy chậm rãi làm việc, tích trữ thực lực, đợi được thu thu qua đi, liền có hai mươi ba vạn đại quân, lương thảo càng là không lo, đến lúc đó lại đánh Kinh Châu, đơn giản là như dễ như trở bàn tay.

Nhưng hiện tại, thực lực thì có chút bạc nhược.

"Như vậy, bản công liền điểm 60 ngàn lục quân, 40 ngàn thủy sư, do bản công tự mình lĩnh binh xuất chinh!"

Tống Ngọc hạ quyết tâm, này con mang mười vạn đại quân, một là lương thảo không đủ, hai là vẫn cần lưu lại chút thực lực, phòng thủ sào huyệt.

"Trong này, Lâm Giang, Bà Dương thủy sư, theo bản đi công cán chinh, mà Trường Giang thủy sư, muốn phòng thủ nơi hiểm yếu, giám thị bắc, không thể động!"

"Lục quân phương diện, Diệp Hồng Nhận, La Bân nhóm người các mang bản bộ, theo bản đi công cán chinh!"

Tống Ngọc suy nghĩ một chút, vẫn là nói.

"Vâng!" Phía dưới vẫn vô đều là bái xuống.

Mệnh lệnh ra phát sau, toàn bộ quốc công phủ đều là động lên.

Mà Kiến Nghiệp Thành càng bị bầu không khí căng thẳng bao phủ, bốn phía trên cửa thành nhiều hơn không ít giáp sĩ, càng là có không ít khoái mã, dáng vẻ vội vã, xem ra là có trọng yếu tin tức truyền đạt.

"Quốc công muốn xuất binh rồi!" Thấy tình huống như vậy, Kiến Nghiệp bách tính nơi nào còn có không hiểu, trong lòng đều là có một vệt mây đen.

Bình tĩnh mà xem xét, tuy rằng Tống Ngọc làm việc có chút chuyên quyền độc đoán, quyết đoán mãnh liệt, nhưng ở hãn trì dưới, Ngô Châu bách tính, cuối cùng cũng coi như quá mấy ngày sống yên ổn thán ngày, hiện tại thấy lại lại muốn khởi binh mâu, không khởi thần sắc phức tạp.

Mà trong này, lại có không ít người, vẻ mặt quý dị, trong bóng tối làm chuyện của chính mình.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 271: Mật Thám

Hầu Tiểu Tam xuyên thấu qua khe cửa, nhìn chạy như bay mà qua thiết kỵ, liếm liếm có chút đôi môi khô khốc, lại thấy bốn phía không người, mới trở lại trong phòng, trùng một người nói: "Tào đại ca, người xem việc này làm sao bây giờ?"

"Chu vi thế nào?"

Này Tào đại ca ăn mặc áo tang, hai tay vây quanh, con mắt híp lại, tự đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng hỏi chuyện khác đến.

"Yên tâm, ta xem qua, chu vi đều là không ai. . ." Hầu Tiểu Tam vung vung tay, có chút dừng dừng như không về.

Thấy thế, Tào đại ca cũng là thở dài, "Từng nói với người bao nhiêu lần, làm chúng ta nghề này, đệ nhất chính là muốn cẩn thận một chút, bằng không không sống hơn mấy năm, liền đến thành quỷ! Hoặc là liền quỷ đều không đến làm!"

Đứng dậy, xuyên thấu qua khe cửa cửa sổ kiểm tra bốn phía.

"Ta cùng người lâu như vậy, Tào đại ca còn không tin được ta tay nghề sao?" Hầu Tiểu Tam có chút không phục.

"Cẩn thận sử đến vạn năm thuyền!" Tào đại ca than thở: "Ta đây là muốn mệnh hoạt động, đầu thời khắc dừng ở lưng quần mang tới, ai. . ."

Mặt to nổi lên sâu khổ vể, liền ngay cả thân hình, đều có chút lợm khộm lên.

"Đại ca đừng lo lắng, đợi được chúng ta lập công lớn, mặt trên tự nhiên có sắp xếp, đến lúc đó liền có thể thoát khỏi này điều việc xấu, trở lại hưởng phúc. . ."

Hầu Tiểu Tam không khỏi khuyển lơn nói.

"Đại công? Hừ!" Này Tào đại ca có chút cười gằn.

Hắn cùng này Hầu Tiểu Tam, ở bề ngoài chính là Kiến Nghiệp khách thương, lén lút, nhưng là cái khác thế lực đặt ở Kiến Nghiệp thám tử, phụ trách bất cứ lúc nào đem Kiến Nghiệp động thái, báo cho mặt trên biết được.

Này trong bóng tối công tác vừa khổ lại không thấy được ánh sáng, Tào Tính đại hán liền thấy rõ không ít lần Ngô Quốc Công xử quyết hắn đồng hành tình cảnh, cái kia đầm máu, làm cho hắn sợ mất mật. Đêm không thể chợp mắt.

Hầu Tiểu Tam nói tới lập công vân vân, Tào Tính đại hán càng là một chút cũng không để ở trong lòng. Nếu lên thuyền, còn muốn dưới sao? Hắn tự nhiên trong bóng tối lên. Trong lòng liền không cái này hy vọng xa vời.

Cái ý niệm này, chỉ là ở trong lòng xoay một cái, ngoài miệng vẫn là nói: "Nếu biết được Ngô Quốc Công có dị động, chúng ta đương nhiên phải báo cho thượng diện biết được!"

Theo hắn biết, hắn chủ nhân ở Kiến Nghiệp bày xuống thám tử, tuyệt đối không chỉ hắn cùng Hầu Tiểu Tam hai cái.

Này mấy tổ trong bóng tối lẫn nhau không biết họ tên diện mạo, chính là mỗi ngày gặp mặt, cũng không nhất định có thể nhận ra. Mà chủ nhân

thiết này phân lam kế sách, ngoại trừ làm cái bảo hiểm. Để ngừa vạn nhất ở ngoài, còn có để các tổ so đấu phân cao thấp tâm ý.

Như đời được sát hạch, chính mình nhóm này không có cái gì tình báo, thu được không là cái gì trọng yếu tin tức, cái kia không chắc lúc nào, thì sẽ bị quan trên từ bỏ! !

Tào Tính đại hán tự nhiên không muốn như vậy, trong miệng liên tục: "Ta tới nói, người đến viết!"

"Được!" Hầu Tiểu Tam đáp ứng, tự ẩn mật nơi lấy ra mấy vật đến. Chính là một tấm nho nhỏ giấy vàng, một cái hộp nhỏ, còn có một con bút lông sói bút.

Liền thấy Hầu Tiểu Tam lấy thanh thủy đến, mở ra hộp nhỏ. Lấy ra không ít màu đỏ bột phấn tan ra, nhất thời liền trở thành màu đỏ mực nước.

Hầu Tiểu Tam nhắc lên có chút khéo léo bút lông sói bút, dính triêm màu đỏ mực nước. Nghe được Tào Tính đại hán dặn dò, bắt đầu ở giấy vàng dăng thư tả lên. Đề đang là cực nhỏ chữ nhỏ.

Bọn họ nhận được huấn luyện, này một tay tự không nói cỡ nào đẹp dễ. Nhưng chữ viết bé nhỏ lại bút họa không loạn, có thể thấy được cũng là rơi xuống một phen khổ công.

Sau một chốc, chỉnh trương tiểu giấy vàng trên đã bí mật tê tê, đều là Tống Ngọc gần nhất động thái, cuối cùng còn phụ trên Tào Tính đại hán suy đoán.

"Thành rồi!" Hầu Tiểu Tam ném bút, dùng ngón tay cẩn thận từng li từng tí một vẽ lại giấy vàng, lại thổi thổi.

Làm người kinh ngạc một màn phát sinh, chỉ thấy theo mực nước khô cạn, giấy vàng trên bút tích cũng biến mất không gặp, tựa hồ xưa nay chưa

viết đến tin tức gì.

"Nhanh dùng chá phong kín!" Tào Tính đại hán nhắc nhở.

Lại kinh đến một phen gia công, trước kia tờ giấy, đã biến thành một viên màu vàng viên thuốc.

Tào Tính đại hán đem viên thuốc thu gom được, "Ta đi sắp đặt tình báo, người ở nhà, nơi nào cũng không muốn đi!"

"Hiếu được, hiếu được, lại không phải lần đầu tiên!" Hầu Tiểu Tam không nhịn được phái.

"Người. . . Ai. . ." Tào Tính đại hán than thở, vẫn là đi ra phòng ốc.

Đến đi ra bên ngoài trên đường, thì có mấy cái người quen chào hỏi: "Tào lão bản tốt!" "Gần nhất ở đâu phát tài a?" "Thường đến ta này ngồi một chút!"

Tào Tính đại hán đánh tới khuôn mặt tươi cười, từng cái đáp lại.

Trước kia hẩn vị trí phòng ốc, chính là một nhà kho hàng hậu viện, hẩn cùng Hầu Tiểu Tam hoá trang thành khách thương, mua lại hàng này sạn, phía trước bán bách hóa loại hình tạp vật, mặt sau chính là hàng kho cùng nơi ở.

Với bên ngoài, Tào Tính đại hán chính là ông chủ, mà Hầu Tiểu Tam chính là phòng thu chi kiêm đồng nghiệp.

Chu vi Thương gia ông chủ, cũng biết này Tào lão bản làm ăn không dối trên lừa dưới, làm người hòa khí, có thể nói khéo léo, đều nguyện cùng hẩn vắng lai.

Tào Tính đại hán sắc mặt nhàn nhã, tự ở đi dạo, không lâu lắm, đã là càng chạy càng xa, liền với chu vi người đi đường, đều là ít ỏi lên, tiểu

thương loại hình càng là tuyệt tích.

Thấy đã đến chỗ cần đến, Tào Tính đại hán trên người làm như rơi mất một vật, dựa vào khom lưng lấy vật trong nháy mắt, về phía sau nhìn xung quanh, thấy mặt sau không người, đã là trong lòng có để, đứng dậy đi nhanh, hai bước liền chuyển vào một cái vắng vẻ hơn hẻm nhỏ.

Vốn là không nói Kiến Nghiệp, chính là huyện trong thành, cũng không có như thế hẻo lánh chỗ không có người.

Nhưng này vài miếng đất bì, chẳng biết vì sao, làm như gặp tà khí, trụ người thì lại người bệnh, làm ăn cũng là mất hết vốn liếng, dần dần truyền ra hung danh, bách tính đều nói nơi này có Ác Quỷ chiếm giữ, tránh chi mà đi.

Kỳ thực những này, lúc trước bất quá là nghe đồn, mặt sau liền bị đại hán tổ chức lợi dụng, làm như bí ẩn chấp đầu cứ điếm.

Này trong ngõ hẻm sinh đầy cỏ dại, cây cỏ thanh tân khí hỗn hợp không biết tên mùi hôi đập tới, đại hán nhưng là liền lông mày đều không nhíu một cái.

Đi tới một chỗ, loang lỗ bóc ra trên vách tường vẽ cái nho nhỏ khuôn mặt tươi cười, làm như trước đây ngoan đồng vẽ xấu.

Tào Tính đại hán ánh mắt sáng lên, ở cái này hào phía dưới lật qua lật lại, tìm ra ba khối lũy cùng nhau tảng đá, xốc lên sau lại đang Thổ Địa bên trong đào đào, một viên viên cầu đồ vật liền đến trên tay.

Đại hán vội vàng đem chính mình nguyên bản có tiểu giấy vàng viên thuốc chôn dưới đất, lại đem ba khối đá đè nguyên dạng dọn xong, mới đứng dậy mà đi.

Trong hẻm nhỏ lại khôi phục yên tĩnh.

Sau đó không lâu, ống tay áo phiêu không chỉ tiếng vang lên, nhưng là xuất hiện mấy cái bóng người, ăn mặc áo cá chuồn, khuôn mặt âm lãnh.

"Khà khà. . . Không uống công tha hãn một lần, theo dõi nhiều ngày, rốt cục lại tìm một chỗ , nhưng đáng tiếc không câu đến cái gì cá lớn, tất cả đều là chút con tôm nhỏ!"

Phủ đầu một người cười gằn nói.

"Cá lớn? Nếu thật sự có cá lớn, làm sao đến phiên người ta ra tay? Sớm có Bách hộ Thiên hộ đến đây tiếp quản rồi!"

Mặt sau một người tựa hồ không phải thuộc hạ, mà là cùng cấp, ngữ khí thì có chút chế nhạo.

Tổng Ngọc thiết Cẩm y vệ, cơ bản rập khuôn Minh triều, Chỉ huy sứ Trần Vân nhiều lần lên chức, hiện tại cũng có chính ngũ phẩm, mà phía dưới lại thiết Thiên hộ, Bách hộ, Tiểu kỳ các loại chức vị.

Thiên hộ chính thất phẩm, Bách hộ chính cửu phẩm, Tiểu kỳ ngang ngửa Ti lại, mà phía dưới, lại có chút không đủ tư cách, xưng là Phiên tử, như dịch đình, bất quá cũng có thể lĩnh phân hưởng tiền.

Mà hai người này Cẩm y vệ, chính là Tiểu kỳ, chỉ cao hơn Phiên tử cấp một.

Nghe được đồng bạn lời ấy, làm nói trước Tiểu kỳ sắc mặt thì có chút không dễ nhìn, nhưng cũng không nói gì, đẩy ra hòn đá, lấy ra viên thuốc, chính là cười gằn: "Hắc! Hiện hình chỉ sao? Bất quá là trên giang hồ làm xiếc kỹ năng, bao nhiêu năm lão Hoàng lịch, còn đem ra dùng, một điểm ý mới đều không có. . ."

Tìm khối sạch sẽ chút tảng đá, đem giấy vàng lấy ra, phô ở tảng đá mặt ngoài, lại tự trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ, đổ ra trong suốt chất

lông, đem giấy vàng thấm ướt, lại rất nhanh mò ra, đem giấy vàng thổi khô.

Chờ đến giấy vàng mặt ngoài khô ráo, trước kia trông không một chữ mặt ngoài, nhất thời hiện ra lít nha lít nhít màu đỏ nhạt kiểu chữ.

Người này nhìn kỹ một lần, nhưng là mắng: "Xúi quẩy! Vẫn là cái gì trọng yếu tin tức đều không có!"

Đem giấy vàng vớt cho mặt sau Tiểu kỳ, Tiểu kỳ tiếp nhận, lại là xem lướt qua một lần, cười nói: "Sớm từng nói với người, nơi này sẽ không có cái gì cá lớn, thiên không tin, hiện tại làm sao?"

Thấy đồng bạn có chút tâm tình hạ, không khỏi sửa lại khẩu khí: "Đại gia đều muốn trèo lên trên, nhưng vị trí liền nhiều như vậy, hiện tại quá khó, nhưng quốc công mới hai mươi không tới, nơi này lại chỉ là một châu, đợi được sau đó quốc công cơ nghiệp khắp Cửu Châu, chúng ta những lão nhân này, còn sợ không chiếm được đề bạt? Chính là đi ra ngoài độc chưởng một phương, đều là khả năng!"

Nghe được Tiểu kỳ khuyên can, trước kia người sắc mặt tựa hồ tốt hơn rất nhiều, tự thất nở nụ cười: "Người nói không sai, ta cũng là đáng về nóng nảy, thông báo lão tam, thu vãng! ! !"

Xem ra cũng là từ bỏ chỗ này.

"Được! Ta này liền đi truyền ra tín hiệu, mặc dù là con tôm nhỏ, nhưng tích lũy lên, cũng là công huân mà!" Tiểu kỳ mặt mỉm cười.

Theo Cẩm y vệ bắt lấy, Kiến Nghiệp lại có không ít các chư hầu mật thám sa lưới.

Tuy khẳng định không phải một lưới bắt hết, nhưng có Thành Hoàng Âm Quỷ thế lực giúp đỡ, cũng là đem giấu diếm hạng người từng cái lấy ra,

không chỗ che thân. Dồn dập bắt được trong lao, ép hỏi tin tức, trọng yếu rơi xuống hắc lao trông giữ, cái khác chính là một đao cắt đứt! ! !

Chỉ để lại mấy con cá nhỏ, khống chế lên, thả chút chín chân nhất giả tin tức, tuy rằng không nhất định có thể lên cái gì dùng, nhưng cũng có thể thử nghiệm.

Đại quân điều động, chư hầu cũng không phải người ngu, nếu muốn ẩn giấu đi qua, quả thực khó hơn lên trời.

Trừ phi mưu đồ đã lâu, nhân số lại ít, càng kiêm vị trí nơi người ở thừa thớt, động thủ cực nhanh, mới có như vậy mấy phần khả năng.

Đối với này, Tống Ngọc cũng không ôm bao lớn hi vọng, mỗi lần càn quét một nhóm trong bóng tối qua đi, không tới mấy ngày, các chư hầu liên lại sẽ phái người lên vào, đối với này không bắt người mệnh làm trò đùa tư thái, Tống Ngọc cũng không có biện pháp gì tốt lắm.

Cũng chỉ có thể mệnh Cẩm y vệ không định kỳ càn quét trì dưới, Thành Hoàng thế lực phụ tá.

May mà từ khi cắt cứ Ngô Châu xưng hầu tới nay, Tống Ngọc làm việc đã càng ngày càng đường hoàng đại khí, dùng kế cũng nhiều là dương mưu, không sợ người khác nhìn thấu đi.

Cá tính âm trầm khó dò, dùng tốt kỳ mưu, chính là giao xà tính tình, ở lập nghiệp thì còn có thể dùng dùng, tới hiện ở cấp độ này, chính là có chút khó mà đến được nơi thanh nhã.

Thiên hạ chi tranh, ngay khi thiên cơ cùng đại thế.

Tựa như hiện tại, Chu Vũ biết rõ Tống Ngọc sẽ nhân cơ hội tấn công Kinh Châu, nhưng ngoại trừ nghiêm phòng tử thủ ở ngoài, cũng không có biện pháp chút nào.

Về mặt thực lực chênh lệch, không phải dễ dàng như vậy liền có thể san bằng.

Tống Ngọc có thể ở căn cơ không tổn tình huống dưới lên ra mười vạn đại quân, mà Chu Vũ nhưng là vận dụng các phủ huyện tồn kho cùng Thường Bình Thương, nếu không thể đại thắng, thu được bổ sung, mạo muội khái hoàn, cũng chỉ có điều thống trị tan vỡ kết cục.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 272: Ngô Long Ra Dã

Mặt sông sóng lớn mãnh liệt, ánh phương xa kiêu dương, càng là có màu vàng, linh linh toái toái, tuy hùng vĩ không kịp hải dương, nhưng quý bí khúc chiết, còn từng có chi, hiểm đạo bãi sông, gió to sóng lớn, không biết lật tung bao nhiêu thuyền, chu hủy người vong, nhưng ở to lớn quân hạm dưới bị mạnh mẽ chém ra một cái cuộn sóng đến.

Sóng nước bị quân hạm cắt ra, hình thành hai đạo sóng bạc, tự thân chiến hạm hai bên về phía sau kéo dài, như chim nhận bay về phía nam, rất là đẹp dễ.

Mà thành bách tiến lên điều sóng nước, rồi lại ở hạm đội chu vi, hình thành gợn sóng.

Lúc này quân hạm mặt sau, còn theo số lượng đông đảo thuyền buồm, xa xa nhìn tới, liền có hơn trăm số lượng, cánh buồm che kín bầu trời.

"Này Ngũ nha đại hạm, chính là rắn chắc, hành giang đập hồ, như giẫm trên đất bằng a!"

Hồng Toàn đập đập trên chân kiên cố sàn nhà, không khỏi nói.

Hắn kỳ hạm tên là Ngũ nha đại hạm, chính là Tống Ngọc xích cự kim, mệnh công bộ chế tạo thành.

"Ngũ nha" trên thực tế là chỉ chiến hạm có năm tầng kết cấu, cao hơn trăm thước. Trái phải trước sau thiết trí sáu đài đập can, cao năm mươi thước. Mỗi cái mộc đỉnh cột buồm hệ đá tảng, dưới thiết lộc lô, chiến đấu trung hoà chiến hạm địch đến gần thì, có thể cấp tốc dùng lộc lô đem đá tảng thả xuống, đập hư địch thuyền. Như một đòn không trúng, cũng có thể cấp tốc thu hồi lại thả. Như chiến hạm địch bốn mặt bao vây, còn có thể "Sáu quân chảy xuống ròng ròng", sức chiến đấu mạnh, có thể thấy được chút ít.

Đồng thời, mỗi điều Ngũ nha đại hạm bên trên, đều có thể gánh chịu binh sĩ 800 người, toàn trường mười mấy trượng, ở Đại Càn tới nói, có thể coi quái vật khổng lồ.

Hồng Toàn thân là thủy sư tướng lĩnh, tự nhiên biết rõ có này thuyền, ở thủy chiến bên trong có thể chiếm nhiều đại ưu thế? Sợ là còn lại thuyền nhỏ, vừa đến liền đến va lẫn đi ! !

"Đáng tiếc! Này Ngũ nha đại hạm, tốn thời gian mất công sức, cho dù tăng giờ làm việc. Tới hiện tại, cũng mới bắt quá hơn hai mươi điều." Hồng Toàn có chút tiếc nuối."Bắt quá tên Hoàng Long kia thuyền cũng là không kém, so với Kinh Tương thủy sư càng hơn một bậc!"

Hoàng Long thuyền. Cũng là công bộ làm ra, có thể chứa chiến sĩ hơn một trăm người, cái này cũng là các châu thủy sư bình thường tiêu chuẩn, xem như là trung kiên chịu lực.

Mà Tống Ngọc bên này, miễn quý loại chi hoạn, thâm nhập thâm sơn, lấy cự mộc kiến thuyền, tiếp hợp nơi thiên nhiên không có khe, không cần đinh sắt chắp vá. Không chỉ có bớt đi giá thành, ở rắn chắc trình độ trên, cũng là càng hơn cái khác thuyền một bậc.

Này thời cổ cao thuyền đại hạm, chính là sau đó kiên thuyền lợi pháo, chỉ là nhìn liền khiến người ta sợ hãi, thất lạc chống lại.

Hồng Toàn nhìn phương xa cuộn sóng, tự lẩm bẩm, "Cũng không biết cái kia Mạnh Triệt làm làm tiên phong, có thể đến Giang Hạ hay không?"

Cổ đại chiến sự. Động viên cực kỳ phiền phức, từ Tống Ngọc quyết định, đại quân bắt đầu động viên, đến hiện tại chính thức xuất binh. Đã qua hơn một tháng.

Mà trong khoảng thời gian này bên trong, bắc khói lửa cuộn cuộn, Viên Tông vẫn còn Dự châu đại chiến.

Mà Chu Vũ, Thạch Long Kiệt quay chung quanh Tương Dương thành. Hình thành đối lập chi cục.

"Giang Hạ phương diện binh lính chưa đủ, Mạnh Triệt lại dẫn theo 20 ngàn thủy quân. Hẳn là vô sự! Hoặc là sau đó không lâu, liền có thể nghe được tin chiến thắng truyền đến!"

Không thể không nói. Mạnh Triệt nhân phẩm nho nhã, lại người mang long khí, trong lúc vô tình, liền có thể làm người hảo cảm đại sinh, tới hiện tại, chính là trước rất nhìn hẳn không quen Hồng Toàn, đều là cùng Mạnh Triệt thành bằng hữu.

Lần này đại quân điều động, tất nhiên là đi tới thủy lộ, mà Tống Ngọc liền mặc cho Mạnh Triệt làm tiên phong, dẫn dắt Bà Dương thủy sư lao thẳng tới Giang Hạ.

Mạnh Triệt có long khí trợ lực, thủy sư lại có 20 ngàn, tất có thể mở ra cục diện.

Mà Hồng Toàn làm lão nhân, tuy rằng quan trên mặt cùng Mạnh Triệt cùng cấp, nhưng người ở bên ngoài xem ra, tự nhiên còn ở Mạnh Triệt cái này sau đó nương nhờ vào giả bên trên.

...

Giang Hạ phủ, lệ thuộc Kinh Châu, đông cùng Đại Dã tiếp giáp, nam cùng Hàm Ninh giao giới, chính là Kinh Châu mặt đông môn hộ, xưa nay dòng người dôi dào, thương mại cũng rất là phát đạt.

Mà những này qua tới nay, bởi vì nghe được Ngô quân sắp đến đây tiến công chi tin tức, thương lữ rất sớm tránh lui, liền ngay cả bách tính, đều có rất nhiều khí gia người đào vong.

Khi chiếm được cụ thể tình báo sau, Giang Hạ phủ thành ở ba ngày trước liền thực hành giới nghiêm, không được bách tính ra vào, lấy toàn tâm toàn ý bị chiến.

Xa xa, Mạnh Triệt giơ lên Thiên Lý Kính, nhìn phương xa Giang Hạ tường thành, toà giá cũng là Ngũ nha đại hạm.

"Xem ra quả nhiên phòng bị rất nghiêm, càng liền thủy sư đều không ra, đã là hoàn toàn bị ta chủ uy thế nhiếp!"

Càng làm chơi vật trong tay, này Thiên Lý Kính hiện trường đồng hình, hai mặt mỗi người có thủy tinh, đánh bóng đến cực kỳ bóng loáng, "Công ty lang trung người, thật là có chút bản lĩnh, bất luận là này 'Thiên Lý Kính' hoặc là 'Ngũ nha đại hạm', đều là quân quốc lợi khí a! Trước triều đình công bộ, sao không nghe thấy có những đồ chơi này đi ra. . ."

Hắn cũng không biết, trước triều đình quan chức, nhiều là xuất từ Thế gia, chỉ biết bảo thủ, hoặc là có chút phát minh, nhưng cũng không vào người bề trên chi nhãn, ngược lại sẽ bị chỉ trích cho thỏa đáng kỳ dâm kỹ xảo, vô học.

Mà Tống Ngọc không giống, mặc dù đối với khoa học kỹ thuật mặc cho tự nhiên, nhưng dùng chút đến tăng cường thực lực bản thân, lại cố sao mà không làm đây.

Chỉ là bố trí mức thưởng, còn nói chút đề nghị, đầy tớ liền hiến hai thứ đồ này tới, còn có cái khác vài món, không phải tốn thời gian quá lớn, chính là thực dụng không đủ, đều bị bỏ qua.

"Đô đốc nói tới thật là, nhưng kẻ địch rùa rụt cổ không ra, nhưng cũng là phiền phức, chúng ta dù sao vẫn là thủy sư, đem ra công thành, lực có không ngại!"

Bên cạnh, một cái văn sĩ dáng dấp người liền nói.

Này thế người, chỉ cần ngồi ở vị trí cao, liền có thu thập mưu sĩ cánh chim quen thuộc, Mạnh Triệt trước chính là Ngô Châu thủy sư đô đốc, đến Tống Ngọc dưới trướng, cũng coi như quyền cao chức trọng, tự nhiên cũng có.

Những này đều thuộc về một mình chinh ích phụ tá, chỉ cần báo cái bị, cơ bản đều sẽ phê chuẩn hạ xuống.

Đương nhiên, nhân số trên có hạn chế, có thêm liền muốn chính mình gánh nặng.

"Theo trong bóng tối tin tức, lúc này Giang Hạ trong thành, quân coi giữ mới bắt quá vạn người, sao dám ra đây?" Mạnh Triệt đối với này, đúng là hào không kinh hãi, phản có chút bội phục thủ thành này tướng quyết đoán.

Xưa nay thủ thành không cần người tuổi trẻ, chính là sợ còn trẻ khí thịnh, trúng rồi kích tướng kế sách, mà hiện tại, Giang Hạ phòng giữ liền thăm dò đều không làm, liền trực tiếp rùa rụt cổ, có thể thấy được lão thành mưu quốc.

"Lục quân đều có thể dời đi trong thành, nhưng thuyền không sinh chân, chạy không lên ngàn đi, chúng ta trước tiên đi bưng bọn họ thủy sư đại trại!"

Mạnh Trục nhìn phòng bị nghiêm ngặt, đồng thời đã phát hiện Ngô quân, bắt đầu cảnh giới Giang Hạ phủ thành, cười gằn nói.

"Đồ đồc anh minh!" Chu vi tướng lĩnh dồn dập nói.

"Đại nhân! Người xem, Ngô quân thủy sư hướng về ta quân thủy sư doanh trại mà đi tới!" Giang Hạ đầu tường, một người tướng lĩnh thân mang giáp trụ, trên mặt mang theo phong sương, thái dương thấy bạch, một đôi mắt nhưng cực kỳ hẹp dài, hiện ra ánh sáng lạnh, khiến cho người không rét mà run, lúc này chính phóng tầm mắt tới Ngô quân thủy sư.

Mà thấy thủy sư quay đầu lại, hướng về chính mình thủy quân đại trại mà đi, không khỏi có người liên thất thanh mà ra.

"Bản tướng tự nhiên hiểu được! Các người quan văn, lúc trước không cho phép bản tướng đốt này trại, bây giờ nhìn lại, là muốn tiện nghi người ngoài?"

Tướng lĩnh nhìn chăm chăm mấy cái quan văn, trong mắt liền dẫn theo sát khí.

"Chúng ta há có ý đó? Thủy trại bên trong còn có ta quân ba ngàn sĩ tốt, càng nắm chắc hơn điều thuyền lớn, đốt thực sự đáng tiếc. . . Một ý nghĩ sai lầm, đúc thành sai lầm lớn, kính xin tướng quân giáng tội!"

Thấy này cảnh tượng, mặt sau mấy cái quan văn, trên người run cầm cập, nhưng có một người, thân mang đại hồng quan bào, đi ra sâu sắc ôm quyền cúc cung nói, dường như đối với này đem-----tướng sát khí, không cảm giác chút nào.

"Hừ!" Này tướng quay đầu, không nói thêm nữa.

...

"Giết! ! !"

Thủy trên tác chiến, cùng lục địa không giống, lúc này có vài thuyền lớn xếp thành chỉnh liệt, đan xen chém giết cùng nhau, lại có mũi tên như giọt mưa giống như hạ xuống.

Thủy quân Kinh Châu tuy rằng đội hình chỉnh tề, xem ra trải qua huấn luyện, nhưng thuyền không bằng, thủy sư thuyền buồm ở Ngũ nha đại hạm phía dưới, liền như trắng hán cùng hải đồng cũng tự, dễ dàng liền bị va can bắn trúng, sĩ tốt rơi xuống nước bị bắt.

"Đại nhân trận đầu đắc thắng, thật đáng mừng!" Thủ hạ thấy, đều là dồn dập hướng về Mạnh Triệt chúc mừng.

Trận này bên trong tình huống, rất là rõ ràng, thủy quân Kinh Châu tuy rằng cũng có thể nói tinh nhuệ, nhân số nhưng thực sự quá ít, chỉ có ba ngàn người, mà Mạnh Triệt có tới 20 ngàn, thuyền lại là không bằng, chỉ có điều là sắp chết giãy dụa.

Lại quá nửa canh giờ không tới, một tướng tới, "Mạt tướng Hàn Đường, gặp đô đốc, mạt tướng không có nhục sứ mệnh, đã xem quân địch đánh tan!"

"Được! Ký người một công!" Mạnh Triệt ngữ khí bình thản, tựa hồ đối với hiện nay thắng lợi, không chút phật lòng.

Hàn Đường nhưng diện có thai sắc, hành lễ lui ra.

"Đô đốc! Thủy quân Kinh Châu đại doanh đã quét sạch, ta quân một đường ở xa tới, cũng rất là uế oải, có hay không đóng trại nghỉ ngơi!"

Lúc này, thì có thủ hạ nhảy ra nói.

"Các người cũng là như thế kiến nghị?" Mạnh Triệt nhìn chung quanh một vòng, chậm rãi hỏi.

"Đô đốc ý gì?" Văn sĩ hỏi, bị Mạnh Triệt cân nhắc ánh mắt một kích, không khỏi cả người rùng mình một cái, "Chẳng lẽ, quân địch có trò lừa?"

"Ha ha! Không hổ là tiểu tử, rất được ta tâm a!" Mạnh Triệt nhưng là vỗ tay một cái, đột đứng lên.

"Các người cũng biết Giang Hạ phòng giữ chính là người phương nào?"

"Đại tướng Chu Khánh!"

"Không sai, chính là Chu Khánh! Nay Chu Khánh không chỉ chính là Chu Vũ thân tộc, chịu đủ tín nhiệm, dụng binh càng là độc ác tuyệt luân, có 'Thủy Trung Độc Xà' danh xưng! Ta phụ đều là tán thưởng không ngớt. Mà bậc này người, các người cho rằng, hẳn sẽ đem thủy quân doanh trại tặng không ta hay không?"

Mạnh Triệt cười hỏi, chúng tướng đồng loạt lắc đầu.

Chỉ là mọi người nhiều chỗ Ngô, đối với Kinh Châu biết được cũng là Chu Vũ, Long Thành nhóm người rất ít mấy cái, còn dưới tướng tướng lĩnh loại hình, ai sẽ nhọc lòng nhớ kỹ? Cũng chỉ có đến hiện tại phát binh tấn công thời khắc, mới sẽ đột kích một thoáng, mà Mạnh Triệt không chỉ nhớ kỹ, càng là biết quá tường tận đáng dấp, liền mọi người không thể không bội phục.

"Cái kia y đô đốc nhìn thấy, này Chu Khánh là muốn dụ tập sao?" Văn sĩ hỏi.

"Dụ tập?" Mạnh Triệt lắc đầu, "Như bản đô đốc là Chu Khánh, tất ở thủy sư doanh trại bên trong trong bóng tối chôn dấu dấu hỏa những vật

này, đợi được trời tối người yên thời gian, tứ kỵ phát động, đem thủy sư đại trại một cây đuốc đốt! Một bách rồi!"

Chúng tướng trầm mặc, Mạnh Triệt từng nói, thật là có chút khả năng.

Thủy quân doanh trại bên trong vốn là mùi tanh rất nặng, lại trải qua một trận đánh nhau, có bao nhiêu vết máu che giấu, như dùng chính là đặc chế dầu hỏa, mùi vị rất nhẹ, Ngô quân sĩ tốt lại đường xa mà đến, lặn lội đường xa, cả người uế oải, nhất thời không tra, thật là có thể sẽ đạo!

"Vậy những thứ này thủy quân Kinh Châu tù binh đây?" Thì có người hỏi.

"Tự nhiên cũng là đồng thời đốt! Nói không chừng, Chu Khánh liên bọn họ đều đồng thời ẩn giấu đi qua!" Văn sĩ chậm rãi nói.

"Ba ngàn tinh nhuệ thủy sư, còn có thuyền lớn doanh trại, nói quăng liên quăng, liên vì dẫn chúng ta trúng kế, này Chu Khánh 'Thủy Trung Độc Xà' tên, quả nhiên không uống!"

Chúng tướng hai mặt nhìn nhau, đều có chút không rét mà run cảm giác.

"Báo! Chúng ta cẩn thận lục soát, quả nhiên ở lều trại chỗ bí ẩn phát hiện dầu hỏa các loại dịch nhiễm đồ vật!"

Lúc này, một cái thân binh tới báo.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 273: Trong Bóng Tối Dạ Tập

"Đô đốc anh minh! Thần cơ diệu toán!"

Vừa nãy chỉ là suy đoán, mà bây giờ nghe đến bẩm báo, chúng tướng đều là tâm duyệt thần phục.

"Bây giờ kẻ địch kế sách đã bị đô đốc nhìn ra, chúng ta có hay không tương kế tựu kế..." Văn sĩ con mắt hơi chuyển động, hỏi.

"Không cần!" Mạnh Triệt vung tay lên, "Ta chủ Ngô Quốc Công hùng cứ một châu, mà Chu Vũ mới mấy phủ, hiện tại càng bị bắt ở Kinh Bắc, không được triển khai, những thứ này đều là ta chủ đại thế!"

"Thực sự chút nói, chính là chúng ta có 20 ngàn đại quân, mà Giang Hạ trong thành trước kia liền bất mãn vạn người, hiện tại lại bỏ đi ba ngàn, phòng bị càng trống vắng."

"Thực lực chênh lệch rõ ràng như thế, chúng ta chỉ cần vững vàng, không tham công, không liều lĩnh, đối thủ chính là một con đường chết, lại không vươn mình nơi!"

"Truyền lệnh xuống, thủy quân thay đổi, tự tìm nơi đóng quân dựng trại đóng quân!"

"Vâng!" Chư tướng chỉnh tề âm thanh truyền đến.

...

Giang Hạ trong thành, Chu Khánh nghe được bẩm báo, mặt không hề cảm xúc phất tay một cái: "Bản tướng biết rồi, người đi xuống đi!" Người thủ hạ như được đại xá, chật vật chạy ra.

"Lão phu cuối cùng không cam lòng a! ! !" Sau một lúc lâu, bên trong đại sảnh mới có ngọt ngào âm thanh truyền đến.

Tuy mưu kế bị nhìn thấu, Chu Khánh bề ngoài nhưng không có đặc biệt lộ ra ngoài, ngày thứ hai còn triệu tập Giang Hạ bách quan.

Nhìn phía dưới hoặc là ngẫm có ý sợ hãi, hoặc là suy tư khuôn mặt, Chu Khánh trong bóng tối cười gằn, sau đó trầm giọng nói: "Lần này bản tướng ở đô đốc trước mặt lập quân lệnh trạng, thề sống chết thủ thành tháng ba, nếu là tháng ba bên trong thành phá, bản tướng có mặt mũi nào đi gặp đô đốc? Cũng chỉ có thể chết một lần mà thôi, mà hiện tại, bọn người ai dám ở bản tướng thủ thành thì lười biếng, thậm chí là muốn cản trở, chính là muốn bản tướng mệnh! ! ! Nếu các người muốn bản tướng mệnh. Bản tướng cũng chỉ có tiên hạ thủ vi cường..."

Nói lời này thì, Chu Khánh hai mắt lãnh quang đại phóng. Dường như hai thanh sáng như tuyết trường kiếm, nhắm thẳng vào phía dưới mọi người.

Này ngữ mang sát khí. Tất cả mọi người là nghe được, biết lúc này tướng quân tuyệt đối là lực thân không nhận, ai dám đứng ra liên diệt ai, đều là đồn dập cúi đầu, làm thuận dân hình.

"Được! Nếu các người không có dị nghị, bản tướng có mệnh..."

Chu Khánh nhìn chung quanh một chút, tự nhiên biết rõ hôm nay dựa thế ép người, lấy tính mạng tương mang, di họa không cạn. Nhưng nếu cho phá Giang Hạ, liền không phải di họa di họa vấn đề, mà là toàn tộc tính mạng vấn đề! Này hai hại so sánh lẫn nhau lấy khinh, cũng không thể không như vậy.

Chu Khánh trong lòng suy nghĩ, trong mắt vẻ mặt chuyển thành lãnh khốc.

...

Mạnh Triệt nhìn xa xa Giang Hạ tường thành, chỉ thấy mặt trên không chỉ có sĩ tốt, càng có bách tính trang phục tráng hán, cầm quân giới thủ thành, lúc này Giang Hạ đầu tường nhìn qua. Dân phu cùng sĩ tốt lại như lít nha lít nhít con kiến, mỗi cái lỗ châu mai đều có người canh gác, này lông mày thì có chút nhăn lại.

"Lại còn có dân phu trang đinh hiệp trợ thủ thành, này liền phiền phức rồi!"

Mạnh Triệt tự nhiên hiểu được. Bây giờ Giang Hạ thành, bởi vì Chu Vũ điều không ít sĩ tốt, có thể lưu lại vạn người chính là hiếm thấy. Dù sao trước tam giang khẩu, vũ xương các nơi. Thủ tốt liền ngàn người đều không có, vừa thấy Ngô quân thủy sư. Đều là lập tức quy hàng.

Mà hiện tại, đầu tường những này thủ tốt, tính toán liền có 15,000, tuy rằng quân chính quy sĩ mới năm ngàn không tới, nhưng cũng cực kỳ phiền phức.

Dù sao quân coi giữ chỉ cần có dũng khí liền có thể, liền dân phu cũng có thể dùng dùng, có tường thành dựa dẫm, chính là dân phu cũng có thể tăng cao chút dũng khí, nhưng công thành không giống, chớ nói chi là Mạnh Triệt trên tay vẫn là thủy quân!

"Bất quá, cũng là như vậy, Chu Vũ tất là đem phía sau có thể dùng quân tốt, đều là điều đến Giang Hạ, mưu toan ngăn địch với đất nước môn ở ngoài, nếu là đặt xuống Giang Hạ, cái kia mặt sau nhiều là trống vắng, gần như không người!"

Đại quân điều động, trong bóng tối một ngày ba báo, Mạnh Triệt thông qua Cẩm y vệ hệ thống cùng chính mình con đường, biết được hiện tại Chu Vũ, còn mang theo mười vạn đại quân cùng Thạch Long Kiệt quay chung quanh Tương Dương đối lập, mà toàn bộ Kinh Châu nam bộ, đã cực kỳ trống vắng, ngoại trừ Giang Hạ nơi này còn có chút sức chống cự ở ngoài, những nơi còn lại đều là không người, hầu như đánh liền xuống, trong lòng chính là hừng hực.

"Cơ hội tốt như vậy, ngàn năm một thuở! Mà lần này đại chiến, lại lấy Giang Hạ là thứ nhất đại công, vạn vạn bỏ mất không được!"

Mạnh Triệt trong lòng nghĩ, "Ta thân là hàng tướng, tuy rằng quốc công tín nhiệm không giảm, nhưng cũng cần chiến công giữ gốc, này Giang Hạ, chính là ông trời đưa ta, chỉ muốn đánh xuống Giang Hạ, cái khác công lao, đều không cần tranh cãi nữa! Vừa là như vậy, những kia đòn bí mật, cũng có thể động động!"

Toại truyền lệnh nói: "Truyền lệnh xuống, đại quân chuẩn bị khí giới công thành, dự bị công thành!"

"Vâng!" Trường kỳ bản năng, để chư tướng đáp ứng nói, nhưng đều có chút không rõ, thủy sư công thành, ở cổ đại thì có chút trò đùa. Đặc biệt ở quân địch con số gần như tình huống dưới.

"Dù chưa tất biết đánh nhau dưới Giang Hạ thành, nhưng cũng có thể thăm dò dưới quân địch, đồng thời cũng uế oải quân địch sĩ tốt, làm chủ công đến làm chuẩn bị!" Mạnh Triệt trong mắt vẻ kinh dị lóe lên, cười giải thích nói rằng.

"Không sai! Đô đốc nói như vậy thật là có lý!" Nếu là thăm dò công kích, tự không cần phái sĩ tốt đi tới nghĩ phụ công thành, thương thế kia vong cực nhỏ, hầu như chính là luyện binh, chúng tướng vừa nghĩ, đều là đồng ý.

Thủy sư đại hạm trên tự cũng mang theo loại nhỏ máy bắn đá linh kiện, lại có thợ thủ công đi theo, đến đầu, sĩ tốt đồn củi chế tạo khí giới công thành, thợ thủ công đem máy bắn đá một lần nữa lắp ráp, ngược lại cũng ra dáng.

Sau ba ngày, quân giới chuẩn bị đầy đủ hết, máy bắn đá gào thét, đem đá tảng tung, nện ở Giang Hạ trên tường thành, phát sinh tiếng vang rung trời.

Một cung tên, cũng là không cần tiền tự đến hướng về Giang Hạ đầu tường tung đi.

"Đây là... Thăm dò sao?" Một tướng núp ở đầu tường mặt sau, nhìn bay vụt mà đến đá tảng cùng mưa tên, có chút không hiểu tự hỏi.

Nếu thật sự muốn công thành, đầu tiên chính là muốn lấp bằng sông đào bảo vệ thành, lại giá thang mây, hoặc là dùng va thành kỵ va môn, mà những này, cũng là muốn bắt người mệnh đi lấp! Hiện tại, Ngô quân nhưng chỉ là làm chút tấn công từ xa, phảng phất thăm dò.

"Hắn là... Bì binh kế sách?" Đây đem nghĩ, Ngô quân gia đại nghiệp đại, bên ngoài những này, bất quá là tiên phong, có này thăm dò cử chỉ, cũng có thể lý giải.

Nếu là Giang Hạ thủ tốt uế oải, đợi được Ngô Quốc Công đến đây, đại quân mãnh liệt mà lên, tất là chống đối không, cũng là có công, này đem nghĩ, thì có chút ngồi không yên, dặn dò nói: "Truyền lệnh! Nghiêm mật giám thị Ngô quân động tĩnh! Thủ tốt thay phiên nghỉ ngơi!"

"Vâng!" Phía sau một cái thân binh, lập tức ra đi truyền đạt quân lệnh.

"Chỉ mong là ta nghĩ nhiều rồi..." Thủ tướng nhưng có chút khiếp đảm, "Nhưng bất luận làm sao, giam giữ bốn môn việc, vẫn là chết cũng không thể làm!"

Ngày hôm trước, Chu Khánh đang uy hiếp các Thế gia ra người thủ thành sau, càng là muốn lấy đá tảng giam giữ bốn môn.

Đây là tuyệt hậu kế! ! ! Đã như thế, tuy rằng tất có thể thủ lâu dài chút, nhưng trong thành bất luận Thế gia vẫn là bách tính, đều không còn đường lui!

Chờ đến lương thực ăn tận, còn có thể làm sao tồn tại?

Chư tướng liều mạng khổ khuyển, Thế gia càng là đối chọi gay gắt, lại nhận lời thêm ra hộ vệ lương bổng, mới tốt xấu đem Chu Khánh này niệm lui lại, này thủ tướng mỗi nhớ tới ở đây, đều là trong lòng sợ hãi không ngớt.

Hắn tự nhiên là trung với đại đô đốc Chu Vũ, nhưng nếu vì thế, muốn bồi thêm mình và cả gia tộc mấy trăm cái tính mạng, vừa tựa hồ quá mức...

Thời gian vào đêm, trên tường thành đều là dùng cây đuốc, soi sáng một phương, sáng sủa cực kỳ, lại đầy rẫy từng dàu Bách Mộc thiêu đốt mùi vị, càng mang theo dược thảo mùi thơm, có thể tránh con muỗi.

Ánh trăng giống bị tầng lụa mỏng bao phủ, vụ vụ lông lông, đây là có mây đen che khuất bầu trời.

Liền minh nguyệt đều là như vậy, cái khác ngôi sao, hầu như hoàn toàn bị che lại, không nhìn thấy ánh sao, chỉ có sáng nhất mấy viên, còn có thể miễn cưỡng thấy rõ lấp loé.

"Để tinh phiêu diêu mê hoặc cao a!" Thủ tướng nhìn lên bầu trời lúc ẩn lúc hiện ngôi sao, không khỏi cảm thán ngâm.

"Ta làm sao đột nhiên nghĩ đến câu này?" Thủ tướng sờ sờ đầu, có chút không rõ.

"Đây là tiền triều thơ, cũng là xuất phát từ thời loạn lạc, trước cú là cái gì tới? Chợt có cuồng đồ dạ ma đao..."

"Chợt có cuồng đồ dạ ma đao... Để tình phiêu diêu mê hoặc cao? Ủm! ! ! ! ? Không được! ! ! !"

Thủ tướng đột nhiên cả kinh, phục hồi tinh thần lại, "Nho gia có bao nhiêu Thiên nhân cảm ứng, ta này tâm thần không yên, tối nay tất có việc phát sinh!"

Rút đao thét; "Ta chi thân binh ở đâu?"

"Tướng quân! Chúng ta ở!" Chu vi thân binh, đều là chen chúc lại đây, đem thủ tướng bao quanh hộ vệ ở ở giữa nhất.

Càng có mấy người ăn mặc thiết giáp, che ở thủ tướng phía trước, chính là có cung tên ngành nổ, cũng đến trải qua bọn họ, mới có thể gây tổn thương cho đến mặt sau tướng lĩnh.

"Bản tướng tâm thần không yên, tối nay khủng có đại biến, các người theo ta trước đi dò xét tường thành, Tiểu Tam! Người đi vang lên cảnh la!"

Này cảnh la chính là dạ tập mới có thể sử dụng, hiện tại vền vền bởi vì thủ tướng một cái tâm thần không yên, liền muốn vang lên, thực sự có chút trò đùa, nhưng này thủ tướng thân kinh bách chiến, tự thân chất thành núi, máu chảy thành sông bên trong giết ra, thần kinh nhạy cảm cực điểm, sớm từ ban ngày Ngô-----ngô quân cử động bên trong, đã nghe ra không đúng vị, mà hiện tại, càng là người được hơi thở của cái chết, cũng không kịp nhớ nhiều như vậy.

Phía trên chiến trường, chớp mắt bách biến, rất nhiều lúc, dựa vào liền đem linh linh cơ hơi động! !

Mà này đem đối với linh giác của chính mình, tin tưởng không nghi ngờ! !

"Vâng!" Gọi Tiểu Tam thân binh đáp lời, đứng dậy hướng về một chỗ cao lâu chạy đi.

"Chúng ta đi bốn môn, ban đêm cũng chỉ có cửa chính nơi dễ dàng gặp sự cố!" Thủ tướng nói.

"Phải!" Chu vi thân binh đáp ứng, đang muốn khởi hành, đông môn nơi liền truyền đến tiếng hò giết!

Ầm! ! ! Trường đao kích, bắn lên vài điểm hỏa tinh: "Vẫn là cho những này nghịch tặc cướp trước một bước! ! !" Thủ tướng không cam lòng thét.

"Nhanh theo ta đi đông môn!"

Thân binh không dám thất lễ, chen chúc này đem đi vào, xuyên qua mấy con phố, đến hiện trường, mới phát hiện Chu Khánh cũng ở, chu vi lít nha lít nhít đều là giáp sĩ, mặt sau còn có một doanh người bắn nỏ.

Thủ tướng mau tới đi thỉnh an: "Xin chào tướng quân!"

"Là người a!" Chu Khánh mỉm cười, trên người trùm vào áo giáp, không loạn chút nào, còn có thừa nhàn, tựa hồ đối với việc này, đã sớm chuẩn bị.

"Bản tướng liền yêu dùng kỳ mưu, trước Ngô Quốc Công dụng binh, cũng là nhiều phái trong bóng tối, hỏi thăm bí ẩn, này kỳ tập kế sách, từ lâu nhập ta trong rồi!"

Chu Khánh cười gằn nói: "Bất quá là sớm mấy ngày, trước ở đóng kín cửa thành trước liền phái trong bóng tối đánh vào Giang Hạ, ẩn giấu mai

phục, đợi được hiện tại lại đột nhiên một đòn... Này tiểu kế người!"

Thủ tướng nhưng là thái dương có chút mờ hôi lạnh, tuy nói là tiểu kế, như hơi sơ suất không đề phòng, thật là có khả năng liền nói đi.

Không khỏi thán phục: "Tướng quân anh minh!"

Thủ tướng nhìn phía giữa trường, liền thấy một đám bách tính thương hộ trang phục hán tử, cầm đao thương, xung kích đông môn, cùng quân coi giữ quần quýt.

Mà hiện tại thấy tình thế không ổn, có đã xoay người muốn trốn.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 274: Dừng

"Người xem! Những người này tuy rằng có võ nghệ, trên người nhưng không có giáp, có thể nào chặn ta người bắn tên?" Chu Khánh cười, lại hướng về phía sau truyền lệnh: "Người bắn tên xạ! Cho bản tướng bắn chết những này phản bội! !!"

Xì xì! ! ! ! ! Xì xì! ! ! ! !

Vạn mũi tên cùng phát, dường như phi hoàng hạ xuống, vây công cửa thành trong bóng tối dồn dập kêu thảm thiết ngã xuống đất, không ít trực tiếp thành con nhím, tình cảnh máu tanh cực kỳ.

Thủ tướng so với này càng máu tanh đều gặp qua không ít, tự sẽ không bị nhỏ nhỏ này tình cảnh dọa đến, trái lại có đại thở một hơi cảm giác.

Thương hộ vào thành, đao thương loại hình còn có thể miễn cưỡng ẩn giấu, nhưng cung tên áo giáp loại hình, thể tích quá lớn, trừ phi thủ vệ sĩ tốt đã bị thu mua, hoặc là cái người mù, mới sẽ phát hiện không được.

"Những thứ này. . ." Chu Khánh tinh tế nhìn biết, nhưng là có chút cau mày: "Võ nghệ vẫn còn có thể, kỹ thuật nhưng là quá kém, lại càng không hiểu quân trận, hẳn là lục lâm tội phạm nhất lưu. . . Mạnh Triệt phái bọn họ khi trong bóng tối, quá Quá nhi hí. . ."

Chu Khánh chính mình trong bóng tối cũng thu nạp không ít tội phạm làm cánh chim, xử lý chút âm u việc.

Chu Khánh đối với bọn họ lý giải, chính là dám đánh dám bính, không nể tính mạng mình coi là chuyện to tát, đem ra làm trong bóng tối mở thành, ngược lại không tệ tiên phong, có thể đạo tặc kỹ luật quá kém, chí ít cũng đến phải ra tâm phúc chỉ huy mới có thể.

Nhưng ở đây, Chu Khánh chưa chắc bắt luận một ai, bằng không, những này trong bóng tối cũng không bị thua đến nhanh như vậy.

Nào có loại này trong bóng tối mật thám? Làm việc không có chương pháp gì, phát động sau liền thành môn đều không tìm thấy, liền bị tiêu diệt?

Chu Khánh tản bộ bước chân, sắc mặt chuyển thành âm trầm.

"Xin chào tướng quân!" "Tướng quân mạnh khỏe!" Vây giáp tha tiếng vang lên, nghe được bên này tiếng hô "Giết" rung trời, lại có mấy cái vệ tướng mang binh tới rồi.

"Các người đến đây làm chi?" Chu Khánh bạch mi dựng thẳng lên. Thoáng như nô hổ.

"Chúng ta nghe được nơi này có biến, sợ tướng quân có chuyện. Chuyên tới để hộ vệ!" Đây trung tâm cử chỉ, phản dẫn tới quát lớn. Mấy cái vệ tướng sắc mặt đều là không tốt.

"Các người tự ý rời vị trí, phải bị tội gì?" Chu Khánh trách cứ hỏi.

"Chuyện này. . . Phó tướng đại nhân vừa nãy dò xét, thấy rõ nơi này khói lửa nổi lên, liền phái mặt tướng đến đây thủ Vệ đại nhân. . ."

Một cái vệ tướng bầm báo nói.

"Phó tướng? Vương Thông?" Đây là Chu Khánh trợ thủ, Giang Hạ trong thành quan võ thứ hai.

Chu Khánh thất thanh nói, liền vào lúc này, đáy lòng cảnh giác tâm ý mãnh liệt.

Cả người như gội nước lã, toàn thân chấn động, đã là hiểu được: "Hào tặc tử! Trúng kế rồi!"

"Đại nhân?" Dưới đáy các tướng đều là không rõ hỏi.

Chu Khánh nhưng không có giải thích. Vội vã hỏi, "Vương Thông ở đâu môn?"

"Cửa nam!"

"Đi cửa nam! Phải nhanh! ! !" Chu Khánh lớn tiếng quát, "Các người cũng tới!"

Chư tướng đều có chút choáng váng, còn chưa phản ứng lại, liền thấy phía nam ánh lửa ngút trời, tiếng giết chấn động dã, thanh thế so với bên này lớn hơn đâu chỉ gấp mười lần? ?

"Chậm! Xong!" Chu Khánh hai mắt thất thần.

Thấy tình huống như vậy, chư vị thủ tướng nơi nào còn có không hiểu? Vương Thông chính là trong bóng tối! Hẳn phải người ở đông môn cố bày nghi trận, đem mọi người hấp dẫn đến đó. Chính mình nhưng ở cửa nam bố trí, một lần mở thành! ! !

"Khá lắm kế diệu hồ ly sơn! ! !" Một cái vệ tướng hút vào khí lạnh: "Vương tướng quân chính là đồ độc thân tín, vì sao phải phản?"

Hẳn xưa nay gọi quen rồi, chính là hiện tại cũng cải không được khẩu.

"Phản chính là phản. Không cần nhiều lời!" Chu Khánh tựa hồ hồi phục lại, chỉ là trên mặt toàn không có chút máu, hầu như là cái người chết.

"Các người theo ta đi vào cửa nam. Cùng cái kia phản bội quyết một trận tử chiến! ! !"

Chu Khánh trong mắt tựa hồ bốc cháy lên hỏa diễm, tình hình bây giờ rất sáng tỏ. Thế cuộc đã tới không thể cứu vãn chi cục, Chu Vũ mệnh hẳn phòng thủ tháng ba. Bây giờ mấy ngày không tới, Giang Hạ liền tức bị phá, chính là trở lại cũng chạy không thoát vừa chết, còn phải gây họa tới người nhà, không bằng ở này chết trận, Chu Vũ nhớ tới tình cảm, ngược lại sẽ thích đáng sắp xếp hậu sự.

Chỉ là, phía dưới mấy cái thủ tướng, đang nghe được cửa thành phá sau, liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều có khác vẻ mặt.

Bọn họ nhiều là địa đầu xà, đối với chính mình tình huống cực kỳ thấu hiểu, hiện nay Giang Hạ, chỉ có binh năm ngàn, còn lại 10 ngàn dân phu tráng đinh, muốn hiệp trợ thủ thành còn có thể, một khi thành phá, muốn cùng kẻ địch thấy máu liền mạng, đó là muốn cũng đừng nghĩ, chắc chắn một mạch lưu vong.

Bên ngoài Ngô quân có tới 20 ngàn, mặt sau còn có Ngô Quốc Công tự mình dẫn dắt 80 ngàn sĩ tốt, Giang Hạ làm sao có thể ngăn?

Bọn họ chính là người địa phương, gia tộc căn cơ ở đây, tự nhiên đến sớm làm dự định. Chớ nói chi là, Chu Khánh trước cường bức các gia ra người ra lương, cũng là đại đại đắc tội rồi Giang Hạ thế gia.

Chu Khánh vốn là có thể nghĩ đến điểm này, nhưng thành phá sau, tâm thần đại thất, nhất thời chú ý không tới.

"Điểm tề nhân mã, chúng ta này liền xuất phát!"

Chu Khánh thét, đã thấy dưới đáy mấy cái vệ tướng, chẳng biết lúc nào gom lại đồng thời, trong mắt thì có lang bình thường vẻ mặt lóe qua, trong lòng mát lạnh, cuối cùng phản ứng lại, "Các người làm sao? Muốn tạo phản sao?"

"Nói không sai, lão tử xem người khó chịu rất lâu, chính là muốn tạo phản, người lại chờ sao?" Một cái vệ tướng cười gằn, đột nhiên quát lên: "Giết cho ta! !!"

Chu vi sĩ tốt dồn dập động thủ, đem Chu Khánh thân binh vây nhốt tiêu diệt.

Chu Khánh vốn là thân binh liền ít, mấy cái vệ tướng mang theo người, chính là hấn mấy lần, lại kiên không có phòng bị, dồn dập bị mới vừa rồi còn là đồng đội quanh thân người chém giết.

Bất quá thời gian ngắn ngủi, Chu Khánh thân binh toàn bộ ngã xuống đất, liền ngay cả một cái nơi khác vệ tướng, cũng bên trong đao bị bắt.

"Hắc! Các người những thế gia này, ta hận không thể như cái kia Tống Ngọc như thế, đưa người các loại nhốt tận gốc! !!" Chu Khánh muốn rách cả mí mắt, giọng căm hận nói.

Chu Vũ tuy rằng ở bề ngoài chiếm lĩnh Giang Lăng lấy nam, trên thực tế, vẫn là cùng Thế gia thỏa hiệp mà trị, các nơi vệ tướng quan văn loại hình, đều có Thế gia người.

Mà ở Giang Hạ trong thành, tỷ lệ này còn muốn hướng về trên. Thế gia vì tự thân lợi ích, ở đối đầu kẻ địch mạnh thời khắc, đột nhiên phản loạn, không phải số ít.

Cũng chỉ có Tống Ngọc, tự lập tự mạnh, rút tị thế gia căn cơ, mới có thể may mắn thoát khỏi. Càng có thể không sợ phản phệ, đem phản đối Thế gia nhốt tận gốc, sát phạt hầu như không còn.

Lời này chính là tru tâm, Chu Khánh không hổ răn độc danh xưng, chết cũng phải cho đối thủ tạo thành chút phiền phức.

Nghe được lời ấy, chu vi mấy cái vệ tướng đều là có chút biến sắc, trước tiên đầu lĩnh một người nhưng là cười gằn: "Việc đã đến nước này, Ngô quân lại đã vào thành, chúng ta còn có lựa chọn sao?"

"Lại nói, Ngô Quốc Công chỉ là đối địch đối với Thế gia lãnh khốc vô tình, nương nhờ vào giả đều là vui lòng ban thưởng, chúng ta lại có cái gì phải sợ chứ?"

Mấy cái vệ tướng đều chỉ là nhất thời thất thần, hiện tại phản ứng lại, dồn dập nói: "Không sai, Trương đại ca nói như vậy có lý!"

Họ Trương vệ tướng quét liếc chung quanh, nói: "Việc cấp bách, liền đem mấy người này trói lại, coi như đầu nhận dạng, hiến cho Ngô quân thống lĩnh!"

"Nghịch tặc, lão phu thà rằng chết rồi, cũng không chịu nhục! ! !!" Chu Khánh trên cổ nổi gân xanh, rút ra eo bên trong bội kiếm, liền muốn hướng về trên cổ xóa đi.

Ầm! ! ! Trương vệ tướng bước nhanh về phía trước, nhắc lên trường kiếm, thuận thế một đá, đem Chu Khánh đá ngã xuống đất.

Chu Khánh tuổi không nhỏ, như thế nào địch nổi giữa lúc tráng niên vệ tướng? Ngã xuống đất sau lấy tay chi, cừu thị ánh mắt, liền chăm chú vào vệ tướng trên người.

"Hừ!" Vệ tướng không để ý lắm, so với này càng thêm cừu thị ánh mắt, hẳn đều thấy rõ không ít, nhưng đáng tiếc, đều là bại giả cuối cùng ai đề, chưa bao giờ có linh nghiệm.

"Đem hấn trói lại, trong miệng nhét lên, không muốn cho tự sát rồi! !"
" Vệ tướng dấn dò, lập tức thì có mấy cái thân binh tiến lên, đem Chu Khánh trói gô, liền ngay cả trong miệng đều nhét lên vải trắng.

Chu Khánh sắc mặt đỏ lên, muốn rách cả mí mắt. Như ánh mắt có thể giết người, lúc này vệ tướng, e sợ đã bị ngàn đao bầm thây.

"Đại cục đã định! ! !"

Nhìn cửa nam mở ra, Ngô quân sĩ tốt tràn vào, Mạnh Triệt mặt mang mỉm cười.

Chu vi chư tướng, ở tối nay trước, đều là không hiểu chính mình chủ soái có này kế, có thể một lần bắt Giang Hạ, lúc này nhìn về phía Mạnh Triệt ánh mắt, tràn đầy đều là kính nể ngưỡng mộ tâm ý.

"Lần này có thể phá Giang Hạ, vẫn là nhờ có Vương tướng quân!"

Mạnh Triệt cười hướng về bên cạnh một người nói. Người này thân mang giáp trụ, trung niên dáng dấp, khuôn mặt nho nhã, chính là trước kia Chu Khánh phó tướng Vương Thông! ! !

"Ngô Quốc Công chính là mệnh trời chân chủ, Chu Khánh dám chống cự thiên uy, ta há có thể tha cho hắn?" Vương Thông mỉm cười nói.

Mạnh Triệt gật đầu, đáy lòng nhưng là âm thầm thở dài.

Này Vương Thông, nhưng là Mạnh gia bỏ ra đại đánh đổi, đánh vào Kinh Châu một viên ám, Mạnh gia dã tâm rất lớn, không chỉ có Ngô Châu chi vọng, càng ở nhiều năm trước, liền bí mật bố trí Kinh Châu.

Nhưng Tống Ngọc quật khởi quá nhanh, để Mạnh gia kế hoạch không nhanh mà kết thúc.

Hiện tại càng là rơi vào hai phe binh đao gặp lại một cái cục diện khó xử, Vương Thông nhưng là Mạnh gia ở Kinh Châu to lớn nhất ám, há có thể như thế bỏ qua?

Cũng chỉ có làm hãn quy hàng, mới có thể hai tương liên.

"Những này trong bóng tối, nếu bỏ đến cái này địa vị cao, đã không thể ách chế, trước kiểm chế biện pháp, kỳ thực đều là vô dụng, chân chính lệnh Vương Thông quy hàng, không phải nhà ta quan hệ, mà là Ngô Quốc Công đại thế a! ! !"

Loại này trong bóng tối, nếu ở phe địch làm được cao như thế vị, há sẽ dễ dàng như vậy không chế?

Mạnh Triệt tự nhiên rõ ràng, lần này hiển thành, chính mình mệnh lệnh chỉ là cái lời dẫn, chân chính lệnh Vương Thông quyết định, vẫn là Ngô Quốc Công đại thế! ! !

Tổng Ngọc chiếm lĩnh một châu, thực lực chất phác, lại không có ngoại địch, có thể ung dung phát triển, chính là xuất binh mười vạn, phía sau cũng có thể bảo đảm không lo.

Mà Chu Vũ mới bán châu, binh lực đều ở Kinh Bắc, phía sau cực kỳ trống vắng, Vương Thông tự nhiên thấy rõ, muốn tìm đường lui, cũng là có thể thông cảm được.

Liên vào lúc này, lại có thân binh báo: "Khởi bẩm đô đốc, Giang Hạ trong thành mấy cái vệ tướng, trối lại Chu Khánh, thỉnh cầu đầu hàng!"

"Hả?" Mạnh Triệt đầu tiên là sửng sờ, lập tức cười to: "Ha ha. . . Được!"

Còn nói: "Làm bọn họ hiệp trợ bình định Giang Hạ, bản đô đốc sau đó tiếp thấy bọn họ! ! !"

Hiện tại vẫn là ban đêm, mục không gặp vật, Mạnh Triệt cực kỳ cẩn thận một chút, hẳn có thể mai phục trong bóng tối người khác, tự cũng đến đề phòng người khác lấy chiêu này đối phó hẳn.

Chờ đến ngày mai, sắc trời sáng choang, Ngô quân lại sẽ Giang Hạ thành thanh lý một lần, cái kia dù là ai cũng không lật được trời! ! !

Giang Hạ thành bách tính, ở tiếng la giết bên trong sợ mất mật quá một đêm.

Ngày thứ hai, ngoài cửa truyền đến sĩ tốt ngay ngắn có thứ tự ký hiệu tiếng bước chân, có gan lớn, xuyên thấu qua khe cửa vừa nhìn.

Trước kia đại đô đốc sĩ tốt, từ lâu đổi thành Ngô quân, tươi đẹp màu đỏ, hoảng cho bọn họ trước mắt một ngất.

Mà lúc này, ở trước kia phòng giữ bên trong phủ, Mạnh Triệt cũng là tiếp kiến rồi vừa quy hàng chư tướng.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 275: Thiên Cơ Vụ

Vương Thông cùng mấy cái Vệ tướng đều ở.

Lúc này Vệ tướng môn sắc mặt, thì có chút kỳ dị.

Nhớ tới hôm qua lúc này, bọn họ còn ở đây nghiên cứu làm sao chống lại Ngô quân, mà hiện tại, vẫn là ở nơi đây, bọn họ cùng thủ trưởng, nhưng đều dồn dập thành Ngô quân người.

Thế sự chi kỳ quái lạ lùng, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Đúng là Vương Thông, trên mặt nhẹ như mây gió, thấy mấy cái Vệ tướng, cũng là mỉm cười bắt chuyện, không chút nào thấy vẻ xấu hổ, để mấy cái Vệ tướng trong lòng thầm khen.

Trên thủ, Mạnh Triệt nói: ". . . Các người bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, ta chủ biết người thiện dùng, lại lòng dạ rộng rãi, tất có trọng thưởng. .. Còn cái kia Chu Khánh, vẫn là chờ ta chủ đến đây xử trí!"

Nếu thành làm người ta thuộc hạ, Vương Thông cùng này mấy cái Vệ tướng cũng không dám làm bộ làm tịch làm gì, dồn dập nói: "Mặc cho đại nhân dặn dò!"

"Ha ha. . . Được! Bản đô đốc hôm nay thiết yến, khoản đãi các vị!"

Mạnh Triệt cười to nói, giữ lại Chu Khánh, chờ Tống Ngọc đến đây xử trí, cũng là làm thần tử bản phận, mà này mấy cái Vệ tướng, lâm trận

nường nhờ vào, lại lập xuống đại công , dựa theo Tống Ngọc bên kia quy củ, ít nhất có thể thăng lên cấp một, quá không được mấy năm, chính là Đô chỉ huy sứ nhất lưu, đây là trung tầng tướng lĩnh, rất được coi trọng, không sẵn hiện tại kéo chút quan hệ, càng chờ khi nào?

Hắn hiện tại vẫn là 20 ngàn đại quân thủ lĩnh, thiết yển khoản đãi mấy cái Vệ tướng, dù là ai cũng không nói ra được chuyện phiếm đến.

Nếu thật sự là mấy cái Đô chỉ huy sứ, hoặc là tướng quân loại hình, hẳn trái lại muốn tránh hiềm nghi.

...

Tống Ngọc toà hạm, tất nhiên là đặc chế Ngũ nha đại hạm, so với cái khác đồng loại, cái đầu càng lớn hơn một vòng, có thể chứa đựng hơn một nghìn giáp sĩ.

Thân hạm bên trên càng thoa kim tất long văn, rất là đáng chú ý.

"Khởi bẩm Quốc công, Mạnh Triệt đô đốc đã đặt xuống Giang Hạ phủ thành. Hiện nay chính ở trong thành nghỉ ngơi, chậm đợi Chủ công đại quân!"

"Được!" Tống Ngọc đại hỉ. Đây Mạnh Triệt không hổ là có Long khí, đối phó cái khác tướng lĩnh. Thuận buồm xuôi gió.

Chu vi theo thị Hồng Toàn, khoe mắt cũng là nhảy một cái, thầm nghĩ trong lòng: "Vốn tưởng rằng Mạnh huynh đệ có thể bắt Tam Giang Khẩu, Vũ Xương, liền coi như không nhỏ công lao, không nghĩ tới, thật là không có nghĩ đến, thậm chí ngay cả có phòng bị Giang Hạ thành đều có thể đặt xuống! Thật kỳ tài vậy! ! !"

"Truyền lệnh xuống, đại quân tăng nhanh tiến độ, nhanh chóng chạy tới Giang Hạ!" Tống Ngọc mừng rỡ qua đi. Nhưng là lập tức lệnh.

Lúc này không phải hậu thế, Vũ Xương cũng chỉ là một thành nhỏ, mà Giang Hạ địa vị cách xa ở Vũ Xương bên trên, chính là Kinh Châu môn hộ, trấn giữ Ngô Châu trọng trấn! ! !

Hiện tại đại quân chưa đến, Giang Hạ liền bị tiên phong bắt, này bắt đầu, liền rất tốt.

Theo quân lệnh, chu vi hạm đội theo gió vượt sóng. Tăng nhanh tốc độ, buồm tràn đầy, hướng về Giang Hạ mà đi.

Năm tháng hai mươi lăm, đại quân đến Giang Hạ. Tống Ngọc một thoáng toà hạm, liền thấy Mạnh Triệt mang theo mấy cái xa lạ tướng lĩnh quỳ nghênh: "Xin chào Ngô Quốc Công! ! !"

"Ái khanh mau mau xin đứng lên!" Tống Ngọc tiến lên, nâng dậy Mạnh Triệt: "Ái khanh đặt xuống Giang Hạ. Thật sự là lớn công! Bản công tầng tầng có thưởng!"

"Nào có đều nhờ hồng phúc của Chủ công, có thể đề bạt. Sao dám kể công?" Mạnh Triệt bái biệt, lại dẫn kiến mặt sau mấy người: "Đây là Vương Thông. Chu Khánh phó tướng, đây là Trương Dịch Phi, Dương Dũng, Khâu Quá, đều là Vệ tướng, bây giờ bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, càng trói lại Chu Khánh. . ."

Vương Thông mang theo mấy cái Vệ tướng lần thứ hai chào: "Tội tướng gặp Quốc công. . ."

"Ha ha. . ." Này mấy cái tướng lĩnh đều là không sai, chỉ là cầm đầu Vương Thông, cùng Mạnh Triệt trong lúc đó tựa hồ có hơi liên hệ.

Tống Ngọc trong lòng âm thầm ghi nhớ, trên mặt không lộ, từng cái nâng dậy trấn an, trực tiếp đem mọi người tấn cấp một.

Thấy rõ Ngô chủ không chỉ có không có trong truyền thuyết như vậy không thích Thế gia, mấy cái Vệ tướng đều là trong lòng đại thở một hơi, trên mặt vui sướng.

"Cho tới cái kia Chu Khánh, bản công cũng không cần thấy, trực tiếp giết thôi!" Tống Ngọc cuối cùng, làm như trong lúc lơ đãng, liền nói.

Chu Khánh chính là Chu gia tộc người, gia quyến đều trong tay Chu Vũ, mặc cho nói tới thiên hoa loạn trụ, mặt đất nở sen vàng, cũng sẽ không hàng, càng đừng nghĩ dụ ra tin tức gì, mà Chu Vũ chính là Kinh Châu long khí tụ, hiện tại Tống Ngọc, cũng chỉ có điều một châu chi chủ, không tha cho này con giao long, giữa hai người, tất là một mất một còn chi cục! !

"Đúng là đáng tiếc rồi! Bất quá có này Mạnh Triệt, cũng là không sai!" Tống Ngọc trong lòng nghĩ.

Chu Vũ chính là Kinh Châu Tiềm Long, thiên dùng thủy quân, thiên hạ nổi danh, Mạnh Triệt so sánh cùng nhau, liền như trên châu cùng gạch vụn.

Nhưng Chu Vũ trên người long khí quá vượng, Tống Ngọc trừ phi nhất thống phía nam, mới có này độ lượng, có thể tiếp nhận, lúc này đặng, chỉ có một cái "Giết" tự.

Mạnh Triệt tuy có long khí, cách cục nhưng tiểu, thể chế có thể chứa đựng, nhưng là không ngại, này ngược lại cũng đúng là hãn may mắn.

Vương Thông nhóm người mấy cái tân nương nhờ vào chi tướng, trước kia thấy Tống Ngọc hòa hòa khí khí, đáy lòng hơi từng, không nghĩ đến cuối cùng, Tống Ngọc mặt mỉm cười, đối với Chu Vũ thân tộc, Kinh Châu danh tướng Chu Khánh, liền thấy cũng không thấy, trực tiếp giết chết, chân thực là ân uy bất trắc, phía sau không khỏi lông tơ cũng lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Đối với những này, Tống Ngọc nhưng là dường như không gặp, nói với Mạnh Triệt: "Bản công dẫn theo 80 ngàn đại quân lại đây, lặn lội đường xa, này doanh tức nơi có thể chuẩn bị kỹ càng?"

"Xin mời Chủ công yên tâm, mặt tướng đã xây dựng được rồi quân doanh thủy trại, sẽ chờ đại quân nhập trú!" Mạnh Triệt nói.

"Được! Đại quân nghỉ ngơi ba ngày, liền thuận giang mà lên, đến thẳng Ba Lăng!"

Tống Ngọc nhìn mặt phía bắc, khoe miệng có chút cân nhắc ý cười bay lên: "Chu Vũ mưu toan lấy Giang Hạ ngự bản công với đất nước môn ở ngoài, hiện tại e sợ đã giơ chân. . ."

Chu Vũ mang theo mười vạn đại quân bắc chinh, phía sau vốn là trống vắng, còn lại lại nhiều bị điều đến Giang Hạ thủ thành, hiện tại một lưới bắt hết.

Lúc này Kinh Nam, hầu như chính là không người. Chu Vũ sào huyệt bất ổn, tất sẽ về sư.

Mà đại quân điều động, không thu hoạch được gì, sào huyệt lại được kích, lúc này Chu Vũ, tất là lòng như lửa đốt.

Tống Ngọc nhưng thật chinh lúc rồi rã, tu dưỡng sĩ tốt, chuẩn bị cùng Chu Vũ giao chiến.

Lúc này Chu Vũ, dưới cái nhìn của hắn, tuy trong tay còn có thực lực, nhưng từ lâu vô vọng Kinh Châu.

Tương Dương, Chu Vũ đại quân lều trại.

"Đáng ghét! ! ! Chu Khánh là người chết sao? Càng để Tống Ngọc dễ dàng như thế liền rơi xuống Giang Hạ! ! ! !"

Phương Đồng Ngọc vừa vào lều trại, liền nghe Chu Vũ tiếng rít gào.

Sang! ! ! Dao kiếm ra khỏi vỏ tiếng vang lên, lập tức chính là lưỡi kiếm chém vào gỗ thanh âm, còn có chén bàn rơi xuống đất lạnh lạnh tiếng vang.

"Thậm chí ngay cả cái tiên phong đều đánh không lại, trong vòng ba ngày liền làm mất đi Giang Hạ, bản thân cũng thành tù binh, Chu Khánh, rất tốt! Rất tốt a! ! !"

Phương Đồng Ngọc trong lòng cảm giác nặng nề, đã như thế, Kinh Châu nam bộ, nhưng là rơi vào cực kỳ tình cảnh nguy hiểm.

Bước chân liên tục, đến trong doanh trường tâm, Phương Đồng Ngọc trên mặt cả kinh.

Lúc này Chu Vũ, sắc mặt tiêu tụy, tóc tai bù xù, trong mắt vẫn vện tia máu, chính cầm bội kiếm mạnh mẽ chém vào cái bàn, tự đang phát tiết lửa giận.

Chu vi người hầu, đều là tránh ra thật xa, liền hô hấp đều là không dám, chỉ lo dẫn phải chú ý, rước họa vào thân.

"Kính xin Chủ công bình tĩnh!" Phương Đồng Ngọc thấy này, cũng chỉ có thể vén lên vạt áo quỳ xuống.

"Bình tĩnh? ? ? Người để bản đô đốc làm sao bình tĩnh? ? ? ?"

Chu Vũ gầm thét lên.

"Giang Hạ thất thủ, cái kia Tống Ngọc đều có thể duyên Trường Giang mà lên, dưới Xích Bích, đoạt Ba Lăng, uy hiếp Trường Sa, Giang Lăng. Bản đô đốc cơ nghiệp, tan vỡ liền ở sớm tối, người để bản đô đốc làm sao bình tĩnh! ! !"

"Đô đốc nếu hiểu được, liền cũng có biết, hiện tại Kinh bắc tranh không được, vẫn là nhanh chóng khai hoàn về Giang Lăng, vẫn còn tồn tại sinh cơ! ! !"

"Đồng Ngọc người đứng là tài hùng biện vô song, liền nói một chút, như thế nào phá cục?" Chu Vũ nhìn lại, âm thanh chuyển thành bình tĩnh, chỉ là mũi kiếm nhắm thẳng vào Phương Đồng Ngọc.

Như đối đáp không được, chính là thân thủ đất khách kết cục.

Phương Đồng Ngọc nhìn mũi kiếm, vẻ mặt nhưng là trước nay chưa từng có bình tĩnh.

"Bây giờ Kinh Châu, bắc có Thạch Vương, nam có Tống Ngọc, đều là lòng muông dạ thú, mắt nhìn chăm chăm hạng người, bây giờ phía sau nguy rồi, chỉ có nhanh chóng về phòng, dựa vào Giang Lăng cường thành tự vệ!"

"Đây là rùa rụt cổ kế sách, thì có ích lợi gì?" Chu Vũ căn cứ đều ở Kinh Châu nam bộ, chính là giữ được Giang Lăng một thành, nếu là còn lại châu phủ, đều bị Tống Ngọc chiếm, hắn cũng không có đường sống.

"Như chỉ có Ngô Quốc Công một nhà, này tất nhiên là lấy tử chi đạo, mà bây giờ, Kinh Châu nhưng chiếm giữ Nhị Hồ, Thạch Vương sao lại ngồi xem Tống Ngọc như vậy? Chúng ta đều có thể tọa quan hồ đấu, thậm chí, không tiếc cùng Thạch Vương kết minh. . ."

. . .

Tương Dương đầu tường quân coi giữ, đột nhiên phát hiện, vây quanh bọn họ mấy tháng Chu Vũ đại quân, bắt đầu nhõ trại lùi lại.

Trước kia chỉ cho rằng là ảo giác, đợi đến xác nhận sau, đều là hoan hô lên.

"Ngô Quốc Công chiếm Giang Hạ, Chu Vũ cuối cùng ngồi không yên sao?"

Tương Dương đầu tường, Long Thành nhìn lùi về sau Chu Vũ đại quân, chậm rãi nói.

Trong Long thành năm dáng dấp, giữ lại hai phiến râu cá trê cần, thân hình cao lớn, rất có mấy phần thành thực nam tử mị lực.

Hắn thân là Tương Dương thành thủ, tự so với tầm thường sĩ tốt biết nhiều hơn không ít, liền ngay cả vây thành, đều có con đường thu được bên ngoài tin tức, tự nhiên hiểu được Tống Ngọc đánh chiếm Giang Hạ việc.

Nhìn lui lại Chu Vũ sĩ tốt, Long Thành trên mặt lại không cái gì sắc mặt vui mừng.

"Thạch Long Kiệt đại quân chưa lùi, ít đi Chu Vũ kiểm chế, Tương Dương kỳ thực càng nguy hiểm. . . Ngô Quốc Công quả cũng tới, Kinh Châu từ đây nhiều chuyện rồi!"

Long Thành sở dĩ tử thủ Tương Dương, một mặt là người của triều đình, dễ dàng sẽ không đối với Thạch Long Kiệt, Chu Vũ các loại phản bội thỏa hiệp.

Thứ hai, chính là cũng có mấy phần chia sẻ thiên hạ chí vọng, chỉ là còn không tới kịp bắt đầu, liền có thai tử trong bụng chí tượng.

"Chỉ là một cái Chu Vũ, liền rất khó đối mặt phó, hơn nữa Thạch Long Kiệt cùng Tống Ngọc, đây là trời xanh không muốn ta Long Thành thành sự sao?"

Long Thành nhìn phương xa, trong tay nắm đấm nắm chặt.

"Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân! Chu Vũ bất chiến tự lui, quả thật thiên đại hỉ sự!"

Long Thành chu vi, tự trong bóng tối liền chuyển ra một người, âm âm chúc mừng, chỉ là ngữ khí, thực sự không tính là cỡ nào cung kính.

Long Thành thân bình, lại tựa hồ như đối với này không cảm thấy kinh ngạc, cũng không có tiến lên lòng bắt yêu nhân, hiện ra là trước được dặn dò.

"Cửa trước khu lang, sau lại tới hồ, hà hỉ chi có?" Long Thành mặt, nhìn người này.

Người này tướng mạo cực kỳ phổ thông, trên mặt càng tựa hồ che lại một tầng sương mù, có chút mơ mơ màng màng.

"Giấu đầu lòi đuôi, hạng giá áo túi cơm, nếu không là xem ở tín vật mức, bản tướng sớm đưa người kéo ra ngoài chém đầu răn chúng!"

"Bản đạo trên mặt tầng này thiên cơ vụ không phải vì đề phòng tướng quân, mà là vì để tránh cho thiên cơ bói toán, tướng quân chớ trách!"

Người này thân mang đạo phục, dĩ nhiên là cái đạo nhân! ! !

"Hừ!" Long Thành lạnh rên một tiếng, không tỏ rõ ý kiến hỏi: "Người tới đây nơi, đến cùng có chuyện gì?"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 276: Tam Lăng

"Mời tướng quân yên tâm, bản đạo nói việc, tuyệt đối chính là vì tướng quân suy nghĩ, chỉ cần tướng quân y kế hành sự, nói không chừng, đến cuối cùng, thật là có mấy phần thành tựu Giao Long chi vọng đây!"

Đạo nhân hì hì cười nói.

"Chỉ hy vọng như thế!" Long Thành đẩy mắt hừng hực vẻ lóe lên, không nói nữa, bước nhanh rời đi.

Đạo nhân nhìn Long Thành bóng lưng, hơi nhếch khóe môi lên lên: "Phàm là có sở cầu, có sở dục, chính là dễ làm a. . ."

Quay người lại, đi vào trong bóng ma, biến mất không còn tăm hơi.

. . .

Giang Hạ thành, Tống Ngọc đại quân quân kỷ nghiêm minh, thành này lại phá đến thật là dễ dàng, tổn thương quá nhỏ, Tống Ngọc cũng không có trả thù, bách tính tránh được một kiếp.

Lúc này thành chủ bên trong đại sảnh, văn võ tụ tập dưới một mái nhà, quay chung quanh một bộ Kinh Châu địa đồ.

Thời cổ địa đồ chiến lược giá trị vô cùng trọng yếu, thường thường bị quan phủ nắm giữ, rất khó truyền lưu, này vẫn là Vương Thông hiến.

"Ngày trong vòng ba ngày, Hồng Toàn Lâm Giang thủy sư thuận giang mà lên, liền chiến liền tiếp, đã đặt xuống hán dương, Ô Lâm, Xích Bích ba, quét sạch đi tới Tam Lăng bình phong!"

Tống Ngọc cầm một thanh ngọc như ý, chỉ vào huyền không mang theo địa đồ nói.

Bên tay trái, Mạnh Triệt cúi đầu dễ nghe, thái độ cực kỳ kính cẩn. Từ lúc dưới Giang Hạ sau, hắn liền thu liễm tài năng, đề thấp làm thiếp, chính là lần này, cũng là hắn lấy tự thân thủy quân uế oải vì là do, lực nâng Hồng Toàn ra tay.

Mạnh Triệt biết rõ giấu tài chi đạo, hắn vốn là hàng tướng, căn cơ bất ổn, hiện tại lại lập công lớn, không như vậy, khủng sẽ trêu chọc nghi kỵ.

Hiện tại đẩy ra lão thủ trưởng Hồng Toàn, chính là muốn tặng không công lao, đúng là thu hoạch không ít khen ngợi, cảm thấy hắn biết làm người.

Đối với thủ hạ này tâm tư, Tống Ngọc thấy rõ. Nhưng không nói ra.

Lại chỉ vào Tam Lăng: "Nơi này chính là Kinh Châu trọng trấn, Động Đình thủy sư chi chỗ căn cơ. Lên phía bắc có thể công Giang Lăng, xuôi nam có thể đánh Trường Sa. Địa lý cực kỳ ưu việt, chính là binh gia vùng giao tranh!"

"Ngày ba ngày đến, bản công lực quân cũng nghỉ ngơi xong xuôi, ngoại trừ lưu lại nhất Đô làm nòng cốt, phối hợp địa phương quân phòng giữ, trấn thủ Giang Hạ ở ngoài, ngày mai cái khác đại quân đều là lên đường, theo bản công thân chinh Tam Lăng!"

Đặt xuống này Tam Lăng sau, không chỉ có thể đến Động Đình hồ. Càng có thể cướp xuống Kinh nam, cướp đoạt Trường Sa các loại, nửa cái Kinh Châu chính là tới tay.

Tống Ngọc đáy lòng xấu nhất dự định, chính là cùng Thạch Long Kiệt hai phần Kinh Châu, Thạch Long Kiệt đến Kinh bắc, hẳn đến Kinh nam, đây là điểm mấu chốt, có thể tiếp thu.

Thạch Long Kiệt đại quân, trên bản chất vẫn là giặc cỏ. Chỉ biết cướp đoạt.

Thạch Long Kiệt bản thân lại là Quỷ Vương chuyển thế, lấy Sát đạo chứng Hắc đức, không sự sinh sản. Hai bên nhìn như đều chiếm một châu bán, nhưng theo thời gian. Tất là Tống Ngọc bên này đạt được mệnh trời đại thế, binh lực lương thực đều là không thiếu.

Đến lúc đó Thạch Long Kiệt cũng là đem Kinh Châu cùng Ích Châu quấy nhiễu long trời lở đất, dân tâm sôi trào. Oán khí nổi lên bốn phía, vừa vặn đánh tan.

Đương nhiên. Những thứ này đều là xây dựng ở bắc không can thiệp cơ sở trên.

Tống Ngọc ngẫm lại, đều cảm thấy tự thân quá mức nông cuồng. Viên Tông cùng Thái Thượng Đạo cỡ nào người? Sao cho phép hẳn thông dong nhất thống phía nam, tiến thủ bắc? ? ?

"Đúng là mấy ngày nay, quan sát thiên hạ khí tượng, có chút lẩn lộn, là long tranh càn kích liệt, thiên hạ số mệnh dây dưa, bản công nhập cục càng sâu, không được dò xét sao?"

Tống Ngọc trong lòng tự nói, "Đêm qua thấy bắc địa khí mấy, có lẽ có biến, cái kia Viên Tông khí tuy thịnh, nhưng cũng không nhất định có thể đến mệnh trời! Trong này, hoặc là có bí ẩn gì âm mưu. . ."

Ngày thứ hai, Giang Hạ cửa thành mở ra, mười vạn đại quân mênh mông cuộn cuộn bước lên hành trình.

Tống Ngọc như thường lên thủy quân toà hạm, Hồng Toàn đã sớm chờ đợi ở bên, thấy Tống Ngọc, chính là tiến lên hành lễ: "Chủ công mạnh khỏe!"

"Bản công tốt xấu cũng là nam người, không nói thông thức kỹ năng bơi, này chỉ là đi thuyền, vẫn là có thể chịu đựng."

Tống Ngọc tự sẽ không say tàu loại hình, đúng là này thế xe ngựa, bởi vì không có giảm xóc trang bị, một đường xóc nảy, chịu tội trình độ, còn ở thuyền bên trên.

Là lấy Tống Ngọc xuất hành, rất ít cưỡi xe ngựa, đa dụng kiệu, mà hiện tại, càng là dùng Ngũ nha đại hạm.

"Người này mấy trận chiến đánh cho không sai, có chúng ta lão Ngô nam uy phong!"

Tống Ngọc hiềm thấy tùy ý lên, Hồng Toàn nghe xong, nhưng là hai mắt ửng đỏ.

Quỳ xuống nói: "Xin mời Chủ công yên tâm, Hồng Toàn chính là chết rồi, cũng sẽ không rơi chúng ta Ngô Nam thủy sư danh tiếng!" Trong giọng nói, đã mang nghẹn ngào.

Luận cùng thủy sư, Hồng Toàn tuyệt đối là Tống Ngọc dưới trưởng thủ tướng, lại một tay khai sáng Lâm Giang thủy sư, có thể nói nguyên lão.

Đáng tiếc Hồng Toàn tự thân mới có thể có hạn, mặt sau lại có rất nhiều nguyên Ngô Châu triều đình thủy sư tướng lĩnh gia nhập, đem hấn hạ thấp xuống, càng có Từ Lôi cái sau vượt cái trước, cũng mặc cho Trường Giang thủy sư đô đốc.

Nếu nói là Hồng Toàn trong lòng không chút mun nhọt, làm sao có khả năng?

Hiện tại thấy Chủ công như vậy, chỉ cảm thấy ngày xưa bị ủy khuất xem thường, còn có ngày đêm khổ đọc binh thư, suy nghĩ chiến sách khổ cực, đều là không đáng nhắc tới.

"Người chi nỗ lực, bản công đều đặt ở trong mắt, vừa có thể truy tìm tiến tới, sau đó tự có người một vị trí!"

Hồng Toàn miễn cưỡng cũng có thể coi là từ Long lão người, Tống Ngọc đương nhiên phải tử tế mấy phần, mấy lần không lớn không nhỏ khuyết điểm, đều là nhẹ nhàng buông tha, bằng không, chỉ sợ hã đã sớm tự Lâm Giang thủy quân đô đốc chức vị bên trên xuống tới.

"Đa tạ Chủ công! ! !" Hồng Toàn sâu sắc dập đầu.

Thủy lộ hành quân, lại là Trường Giang bậc này đại giang đại hà, so với lục địa thuận tiện mấy lần, cũng miễn vượt núi băng đèo nổi khổ, tuy là đi ngược dòng nước, tốc độ cũng cách xa ở lục địa hành quân bên trên.

Tống Ngọc dẫn theo mười vạn đại quân, Chu Vũ còn ở khái hoàn trên đường, bây giờ toàn bộ Kinh Châu nam bộ toàn bộ gộp lại cũng thu thập không đủ mấy vạn nhân mã, Tống Ngọc lại có đồ thành hung danh, ai dám cãi lời? Tất nhiên là đại quân một đến, liền mở thành đầu hàng.

Đến đầu tháng sáu, liền binh lâm Tam Lăng bên dưới thành.

Tam Lăng chính là Nhạc Dương cổ xưng, chính là kinh sở văn hóa cái nôi, xưa nay quần hiền xuất hiện lớp lớp, văn nhân mặc khách rộn ràng, văn hóa gốc gác bác đại tinh thâm.

Đại quân tới Tam Lăng thời gian, đã là đang lúc hoàng hôn, tà dương nhiều, rơi vào Tam Lăng đầu tường, ánh mặt nước, càng là ở âm âm sóng dậy bên trong, hiện ra cấu tứ khí tức.

"Này Tam Lãng nơi, đúng là nho khí rất đủ, có lẽ có đại tài!" Tống Ngọc ánh mắt phun trào, nhìn ra so với người khác càng nhiều.

Đối với người chung quanh cười nói: "Như vậy mỹ cảnh, bản công thực không muốn nơi này nhiễm phải màu máu, mệnh người đưa tin đi tới nói hàng!"

"Vâng!" Hiếm thấy Chủ công có này nhã ý, thuộc hạ mọi người là lĩnh mệnh.

Dù sao chuẩn bị công thành, cũng là cần thời gian, hôm nay là tuyệt đối không thể, đã như thế, còn có thể truyền bá hiền tên, nhất cử lưỡng tiện.

"Chu Vũ e sợ cũng đến Giang Lãng, này Tam Lãng, chính là cuối cùng điểm tâm!" Tống Ngọc nhớ tới mới vừa nhận được Cẩm y vệ tình báo.

Chờ đến Chu Vũ trở về, Kinh nam tình thế lại là biến đổi, tuy rằng các nơi không đến nổi lập tức lính sung túc, nhưng có người tâm phúc, này chống lại lên tất càng kiên định, nói hàng cũng càng phiền phức.

"Bất quá Chu Vũ chính là hết sức khẩn cấp, cũng cứu không được Tam Lãng chi vi! Mà Tam Lãng như dưới, này vị trí chiến lược, liên cực kỳ có lợi rồi!"

Tống Ngọc mỉm cười, truyền xuống hiệu lệnh: "Đại quân đóng trại, cho Tam Lãng thủ tướng một đêm thời gian cân nhắc!"

"Vâng!" Chúng tướng đều là xuống chuẩn bị.

Tam Lãng trên tường thành, thủ tướng Biện Hồ nhìn liên miên cánh buồm, không khỏi thất thanh: "Thuyền ảnh lay động, che kín bầu trời, còn tưởng rằng là mật thám thám mã hồ báo, hôm nay gặp mặt, quả là như vậy a!"

Giờ khắc này, Động Đình thủy sư tinh nhuệ đều bị Chu Vũ điều đi, thủy sư doanh trại bên trong bất quá ngàn người, mấy cái thuyền nhỏ, thực sự là không đề cập tới cũng được.

Lại thấy quân doanh dựng cờ lớn lên, nhiều đội nhân mã ngay ngắn có thứ tự hạ xuống, trên tường thành văn võ, đều là tập thể thất thần.

"Ta nghĩ Ngô chế, nhất Đô 1,200 người, một phủ sáu ngàn người. Quan này đại doanh, một mặt soái kỳ, mười lá cờ lớn, cờ nhỏ vô số, quả là mười phủ binh, sáu vạn người, hơn nữa 40 ngàn thủy sư, chân thực là mười vạn đại quân, không sấm giả tạo! !!"

Một cái quan văn lẩm bẩm nói.

Kết quả này, nhưng là càng làm cho đầu tường trên người mất đi tự tin.

Lúc này, chiêu hàng quan quân cũng cười ngựa đi tới bên dưới thành, giọng mở ra, thanh như sấm sét: "Thành trên người nghe xong, ta chủ chính là Quốc công tôn sư, hiện không đành lòng Tam Lăng sinh linh đồ thán, mệnh ta đến đây. . . Hiện cho các người một đêm thời gian, như gắng chống đối đến cùng, tất lôi đình diệt chi, đến lúc đó hối thì muộn rồi, chớ bảo là không báo trước vậy! !!"

Quan quân đem thoại hô to ba lần, đầu tường đều là nghe thấy, mới quay đầu ngựa lại rời đi.

Biện Hổ lặng lẽ một lúc lâu, mới sáp thanh cười nói: "Ngô Quốc Công nếu cho ta chờ một đêm thời gian, chớ vị liền trở lại đi đầu nghỉ ngơi, chậm chút tái thảo luận. . ."

Phất tay phân phát mọi người, tự mình lên ngựa hồi phủ, hai bên tuy có giáp sĩ hộ vệ, nhưng nhớ tới ngoài thành đại quân, vẫn là bất an cảm giác tràn ngập.

Trở lại chính mình phủ đệ, liền thấy một đám tôi tớ vây quanh, còn có lão quản gia, mang theo mấy cái trang đình, cầm binh khí.

"Đây là xảy ra chuyện gì?" Biện Hổ cau mày.

"Khởi bẩm lão gia, đây là có hai cái tôi tớ, cầm chủ nhà đồ vật, muốn nhân cơ hội thoát đi, bị lão nô nắm lấy, người tang cũng hoạch, đang muốn xử trí!"

Lão quản gia đầu tiên là hành lễ, lại tiếp nhận Biện Hổ cương ngựa, mới nói.

"Thoát đi?" Biện Hổ sắc mặt đầu tiên là lạnh lẽo, lập tức cười khố: "Tin tức này lưu truyền đến mức thật nhanh, liền ngay cả quý phủ hạ nhân, cũng không coi trọng ta sao?"

"Thiếu gia ngàn vạn đừng nói như vậy!" Quản gia mau mau khuyên, nhưng cũng không biết nên từ đâu mở miệng.

"Người không cần phải nói, hai người này nên làm như thế nào, liền ra sao làm thôi!" Biện Hổ phát tay một cái, đột nhiên cảm giác cực kỳ uế oải, kéo thân thể, tiến vào đại trạch.

Phía sau, mơ hồ truyền đến nô bộc gào khóc tiếng.

"Phụ thân đại nhân!" Vừa vào cửa, liền có một người thanh niên đi ra hành lễ, khuôn mặt cùng Biện Hổ có năm phần mười tương tự, chính là Biện Hổ con trai trưởng.

"Trang nhi a! Lên thôi!" Như ở bình thường, Biện Hổ tố hỉ người này, không thể thiếu muốn nói hội thoại, quan tâm dưới học nghiệp bổ ích.

Nhưng bây giờ, toàn bộ biện phủ diệt ngay khi khuynh khắc, nhưng là không lo nổi, vung vung tay, liền muốn để nhi tử rời đi.

Đúng là Biện Trang, trầm ngâm dưới, vẫn là mở miệng: "Phụ thân không cần gặt nhi tử, ngoài thành Ngô Quốc Công mười vạn đại quân thanh thế hùng vĩ, toàn bộ Tam Lăng đều là biết được!"

"Công tâm kế sách sao?" Biện Hồ cả kinh, hỏi: "Lão phu nhân làm sao?"

"Trong phủ đều gặt bà nội đây!" Biện Trang nói.

"Vậy thì tốt, lão nhân gia chịu không nổi kinh, vạn nhất xảy ra chuyện, ta chính là tội nhân rồi!" Biện Hồ trường thở một hơi.

"Nhưng nếu thành phá, ta Biện gia vẫn là chạy không thoát tai nạn này!" Biện Trang hít sâu một cái, vẫn là nói.

"Người đến cùng muốn nói cái gì?" Biện Hồ nhìn đứa con trai này.

"Phụ thân trên tay chỉ có nhất Đô binh, Tam Lăng phòng bị trống vắng cực điểm, ở mười vạn bên dưới đại quân diện, e sợ liền một ngày đều chống đỡ không tới!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 277: Sương Mù

"Mà như thu nạp Thế gia tư binh hiệp trợ thủ thành, cũng bất quá kéo dài hơi tàn, nhiều tha chút thời gian!"

"Không chỉ thành phá như trước, ngược lại sẽ ác Thế gia, Giang Hạ Chu Khánh bên dưới tròng, nhưng ở trước mắt!"

"Ta Biện gia căn cơ đều ở Tam Lăng, làm sao chịu nổi thân thuộc tao này tai ách. . . Phụ thân, ngài vẫn là. . ."

"Người là nên vì phụ bối chủ cầu vinh sao? Là ai dạy người nói?" Biện Hồ hỏi, âm thanh mang theo khí lạnh.

Biện Trang trong lòng cả kinh, mau mau quỳ xuống: "Là nhi tử mình nghĩ! Tuyệt không người ngoài xui khiến!"

Lại nghĩ đến mấy chỗ đồ thành phẩm trạng, này có chính là nghe thương nhân nói tới, có chính là hấn tận mắt nhìn thấy, trong mắt không khỏi ửng hồng, lệ rơi đầy mặt, nhào tới ôm lấy Biện Hồ hai chân.

"Phụ thân a. . . Nhi tử biết được Đại đô đốc đối với ngài có ân, nhưng vì Tam Lăng khắp thành bách tính, vì bà nội, kính xin ngài cân nhắc sau đó làm a. . ."

"Mẫu thân?" Biện Hồ trầm thấp nói, âm thanh trầm thấp xuống, tựa hồ trong nháy mắt lão hơn mười tuổi.

"Người nói, vì phụ tự sẽ suy xét, đi ra ngoài trước đi!"

Biện Trang lại hành lễ, mới chậm rãi đi ra ngoài.

Thấy nhi tử bóng lưng, Biện Hồ thở dài: "Đại đô đốc, cũng không hồ không muốn cống hiến cho, thực là thiên ý trên người. . ."

Ngày thứ hai, Tống Ngọc liền đạt được Biện Hồ mở thành đầu hàng tin tức.

"Ha ha. . . Đây là trời cao giúp ta!" Tống Ngọc đại hỉ, bởi vậy, Kinh Châu hướng dẫn có thọc sâu, cũng coi như ở Kinh Châu đặt xuống nền móng, người ngoài lại nghĩ đem hãn đuổi ra ngoài, liền không phải dễ dàng như vậy.

"Người ở đâu bên trong, bản công muốn đi tự mình tiếp kiến."

"Ngay khi đại doanh trước!"

Tống Ngọc ở thị vệ chen chúc dưới, đi tới quân doanh cửa lớn, liền thấy Biện Hồ mặc áo trắng. Ngã quỵ ở mặt đất, trong tay nâng ấn tỷ hộ tịch những vật này. Mặt sau còn theo mấy chục trên người mặc quan phục hạng người. Cũng là quỳ một chỗ.

Biện Hồ thấy Tống Ngọc, ánh mắt sáng lên. Dập đầu nói: "Tội thần gặp Ngô Quốc Công!"

"Người vừa có thể mở rộng cửa hiến thành, miễn Tam Lăng bách tính khỏi bị ngọn lửa chiến tranh, chính là có công, bản công sao trách người đây!"

Tống Ngọc vung tay lên, tự có người hầu tiến lên, tiếp nhận ấn tỷ những vật này.

Tống Ngọc tiếp nhận, thoáng một phen, gật gù, nói: "Mệnh Diệp Hồng Nhận mang theo một phủ binh. Vào thành tiếp quản phòng vệ."

Đây là nhưng nên có tâm phòng bị người, nếu là trá hàng đây?

Thấy chính mình đại quân tràn vào Tam Lăng trong thành, Tống Ngọc mới quay đầu lại, nói với Biện Hồ, "Người trước trận đầu hàng, bản công bảo lưu người cấp bậc, như thường vẫn là ngũ phẩm, trước tiên đi Diên Võ Đường tiến tu một tháng, sau khi trở lại liền chấp chương binh quyền!"

Tam Lăng địa vị trọng yếu. Tự không thể người ở bên ngoài trên tay.

Đây là danh chính ngôn thuận đời, Biện Hồ cũng đã sớm đoán được, cũng không có vẻ làm sao, dập đầu tạ ân: "Đa tạ Chủ công!"

Đinh đầu nguyên bản kim khí tản ra. Một lát sau, Tống Ngọc sổ mệnh tràn vào, cũng là màu vàng. Bất quá so với trước có vẻ càng xán lạn.

"Này Biện Hồ bản mệnh không sai, nếu là trung tâm. Sau đó có thể tác dụng lớn!"

Tống Ngọc âm thầm ghi nhớ.

Vào đêm, lúc này đại quân đã triệt để đem Tam Lăng thành nắm giữ trong tay. Chính là Biện Hồ, cũng mất đi trước kia lực chương không.

Theo thường lệ, lại là tứ yển quy hàng văn võ quan chức, hơn nữa phong thưởng, động viên lòng người.

Tiệc rượu qua đi, đã là giờ tý, người thủ hạ biết được Tống Ngọc hi cao lâu mỹ cảnh, đặc biệt tìm Tam Lăng bên trong cao nhất, cảnh sắc tốt nhất Nhạc Dương lầu, cung Chủ công nghỉ ngơi.

"Lên lầu viễn vọng, Tam Lăng mỹ cảnh như trước, chính là thay đổi người chủ nhân, cũng chưa chắc cái gì đại biến. . ."

Nhạc Dương lầu tầng cao nhất, Tống Ngọc dựa lan can, nhìn phía dưới lăm ta lăm tấp minh hoàng đèn đuốc, không khỏi mỉm cười.

"Nhân sinh trăm năm, như vôi vữa khách qua đường, mặc cho lại là kinh thiên động địa, có thể lưu lại bao nhiêu vết tích?"

Tống Ngọc sắc mặt chuyển thành bình tĩnh, tranh hùng thế gian, xưng vương xưng bá, đối với hắn mà nói, chỉ là một hồi rèn luyện, một lần thăm dò, hoặc là, chỉ là trò chơi.

Chỉ có vĩnh hằng bất diệt, ngang dọc vạn cổ, mới là hắn vĩnh viễn theo đuổi.

"Tuy có mục tiêu, nhưng hiện tại, chỉ có nhân thể long khí, mới có thể làm cho Bản Tôn tiến thêm một bước, mọi người đều túy ta độc tỉnh là được, bây giờ nhưng không ngại ẩn dật, nhập cục thiên hạ chi hí!"

Tống Ngọc nở nụ cười, trước trên người đại giác ngộ, đại siêu thoát khí tức nhất thời tản đi, uy nghiêm khí nổi lên, lại hồi phục trước anh minh thần võ Quận chúa tư thái.

Trong đôi mắt, càng là tỏa ra ánh huỳnh quang, ôn ôn hòa hòa, rồi lại tự thâm nhuận cửu thiên thập địa.

"Này Kinh Châu số mệnh, quả nhiên hùng hậu, lại bị bản công ngầm chiếm một khối, đại hi! ! !"

Tống Ngọc hỉ cao lầu vọng cảnh, bất quá là mặt ngoài, mục đích thực sự, vẫn là đăng cao vọng khí, suy tư sau đó quyết sách.

Hiện tại lên lầu viễn vọng, liền thấy một luồng bạch hồng khí, tự Giang Hạ chiếm giữ, lại một đường hướng về Tam Lăng mà đến, nhất thời biết được, đây chính là Ngô quốc số mệnh.

Hồng bạch khí từng tia từng sợi, ở Tam Lăng tụ hợp, trong đó mang theo Thiết Huyết ý sát phạt, khí trụ ngút trời.

Mà ở hồng bạch khí vận bên trong, một đạo dày đặc màu xanh bàn bên trong trấn áp, trung gian Giao long mơ hồ, lúc này Giao long, càng ung vinh hoa quý, hầu như chính là Xích long!

"Mộ tổ khí số biến hóa, cũng dẫn tới dương thế biến thiên, hiện tại Xích giao, khoảng cách Xích long, bất quá một bước, đồng thời cản trở diệt hết, chỉ cần số mệnh đầy đủ, chính là nước chảy thành sông!"

"Mà nuốt chừng Kinh Châu số mệnh, vừa vận cho Xích giao dùng để thành tựu long tượng! !!"

Tống Ngọc trong mắt, không khỏi hiện lên sắc mặt vui mừng.

Tiếp tục nhìn, ở Tam Lăng Long khí dưới ảnh hưởng, Kinh Châu nam bộ các phủ huyện, như Trường Sa, Hán Thọ, Vũ Lăng các loại số mệnh, liền có lão đà lão đảo chi tượng.

Mà Giang Lăng phương diện, nhưng là quân khí trùng thiên, trung gian lại có điều màu trắng ầu giao, rít gào gào thét, tự cùng Xích giao đối lập. Có những này trấn áp, số mệnh cũng vẫn toán vững chắc.

Này ở trên thực tế nói, chính là Tống Ngọc đạt được Tam Lăng, không chỉ có tận lấy Động Đình thủy sư căn cơ, đồng thời đã khống chế Trường Giang Động Đình lối ra, xuôi nam có thể công Trường Sa, Hán Thọ, Vũ Lăng, cực kỳ nhanh và tiện, mà này mấy chỗ phòng giữ không người, số mệnh tự nhiên tràn ngập nguy cơ.

Mà đến Giang Lăng phụ cận, bởi vì Đại đô đốc Chu Vũ mang theo mười vạn đại quân về sư, có trấn áp, nhưng là không có quá đáng lo.

"Từ khí tượng này xem, Chu Vũ ở Tương Dương phương diện tổn thất rất nhỏ, đại quân thực lực vẫn còn, không cho khinh nhục!"

"Đáng tiếc, này mười vạn đại quân, cũng không phải là tất cả đều là Giang Lăng người, trái lại thêm ra tự Kinh nam Chu Vũ lập nghiệp nơi, bản công như phá huỷ căn cơ, người này quân tâm còn có thể duy trì không tiêu tan sao?"

Tống Ngọc cười gằn.

Chu Vũ phát tài tự Trường Sa, dưới đáy lão binh, tự nhiên nhiều là Kinh nam người, mà hiện tại, Tống Ngọc ba lê ở tay, Kinh nam dễ như trở bàn tay, cái kia đều là lão binh gia nghiệp vị trí, thậm chí Đại đô đốc trước kia Chu gia sào huyệt, cũng ở Trường Sa, nếu là phía sau bị kích, sĩ khí nhất định tổn thất lớn, nói không chừng còn có đào binh loại hình.

Mà Tống Ngọc không chỉ có hiện tại có mười vạn đại quân, đến sau sáu tháng, Ngô Châu trại tân binh sĩ tốt cũng nên huấn luyện ra, chỉ cần phát xuống vũ cụ, lập tức lại là mười vạn đại quân, đến lúc đó đừng nói Chu Vũ, chính là Thạch Long Kiệt, cũng đều có thể một trận chiến, đồng thời thắng diện không nhỏ.

Này niệm đồng thời, liền thấy Tam Lăng Xích giao xoay quanh bầu trời, tiếng rống ngâm nổi lên.

Làm như theo Xích giao mệnh lệnh, đạo đạo quân khí phân tán hướng về Kinh Châu nam bộ nhào tới.

Này quân khí lập tức cùng Kinh Châu nam bộ các phủ số mệnh quân quýt tiêu hao cùng nhau, nhưng các phủ số mệnh bạc nhược, lập tức liền có không chống đỡ nổi chi tượng.

Theo quân khí hát vang tiến mạnh, toàn bộ phía nam, thì có huyết quang khí phóng lên trời.

Bị này huyết quang khí vọt một cái, Chu Vũ quân khí nhất thời không ngừng suy yếu, bạch giao cũng là rên rỉ một tiếng, thu về số mệnh trung tâm, không trở ra khiêu khích.

"Kế này có thể được, không sai! Không sai!"

Người chủ một niệm, số mệnh gút mắc biến hóa, đều ở Tống Ngọc chi nhãn, lại nhân khí ở trước đó, là có thể này củ sát thì tệ, chỗ tốt nhiều.

Tống Ngọc thấy này, nhưng là mặt lộ vẻ vui mừng, lại có chút suy nghĩ, mấy cái độc ác cực kỳ đối sách liền hiện lên đầu óc.

"Như đem Trường Sa các loại quân hộ gia thuộc toàn bộ bắt, tập nã đến đại quân trước, kêu trời trách đất, Chu Vũ đại quân tất là bất chiến tự tan!"

"Bất quá này có chút bất nhân, muốn bình định Kinh nam, không thể dựa vào đến cái này, hay là có thể cải biến dưới, Ngô Quốc Công muốn nghiêm trị từ nghịch phản tặc sĩ tốt gia thuộc, nhưng chỉ cần đúng giờ trở về Ngô Nam tự thú, liền có thể đặc xá gia quyến. . . Như Kinh nam đắc thủ sau, sẽ đem tin tức này lan truyền đến Giang Lăng, Chu Vũ đại quân nhân tâm bất ổn đều là khinh!"

"Chu Vũ vốn cũng toán một nhân tài , nhưng đáng tiếc không được thiên thời, hiện tại lại chống cự đại thế. . ."

Tống Ngọc nhưng là biểu lộ cảm xúc, Chu Vũ cùng hãn giống như vậy, đều là một châu Tiềm Long, vốn là có Vương giả chi mệnh, thành long chi vọng , nhưng đáng tiếc phía nam mấy lần đại biến, trước tiên có quý vương Thạch Long Kiệt đột nhiên xuất hiện, lại có hãn nghịch chuyển mệnh trời, cường sát nguyên bản Tiềm Long.

Phía nam số mệnh đại biến, thiên cơ gút mắc bên dưới, Kinh Châu quật khởi tư thế bị hao tổn, cùng Kinh Châu thiên địa một đạo Chu Vũ lại

có thể nào hảo?

"Tranh bá thiên hạ, chậm một bước, chính là khắp nơi được người chế trụ a!" Tống Ngọc trong mắt, liền mang theo vài phần vẻ thương hại.

"Cũng không biết Tương Dương cùng bắc địa khí mấy làm sao? Chờ bản công lại nhìn?"

Tống Ngọc xem xong mặt nam, liền đưa mắt di hướng về bắc nơi.

"Ồ?" Này vừa nhìn, nhất thời phát hiện không đúng, trước đây cho dù là Thiên Vận khó gặp, cũng có thể cơ bản nhìn ra chút thành tựu.

Nhưng hiện tại, Tống Ngọc trong mắt liền chỉ thấy được bắc địa khí mấy hoàn toàn mờ lung, giống bị sương mù bao vây, hoàn toàn nhìn không rõ ràng.

"Hắn là ngũ sắc đều mê, số trời trêu người?" Tống Ngọc sắc mặt trầm trọng.

Tình huống này trước cũng có tương tự, chính là Lý Như Bích vây thành thời gian, bởi vì kẻ địch số mệnh vượt xa, lại có mệnh trời tại người, Tống Ngọc lúc đó liền nhận được mê hoặc, suýt nữa liền cho dạ tập thành công.

"Uống! Thần lực đến!" Tống Ngọc hơi suy nghĩ, trong cơ thể thần đánh bùa chú huỳnh lỏng lánh, tự trong cõi u minh liền có từng tia từng tia thanh hoa hạ xuống.

Hắn thân có thần đánh bùa chú, có thể bất cứ lúc nào điều động Bản Tôn thần lực.

Bên ngoài đến thần lực, cần quét tự thân, diệt hết ngoan đòi, thấy rõ chân thực, ở lần trước, cũng là lấy này phá cục.

Ánh sáng màu xanh lưu chuyển, ở Tống Ngọc trên người qua lại dập dờn, sau một chốc, ánh sáng thu lại, Tống Ngọc lại nhìn, vẫn là cùng trước như thế, thiên cơ mê man, tựa hồ bị cái gì che giấu.

"Như vậy xem ra, không phải bản công tự thân vấn đề, mà là bắc thiên cơ xuất hiện biến số!"

"Tình huống như thế, chỉ có hai cái khả năng, một là thiên hạ Tranh long tăng lên, thiên ý không cho người ngoài dò xét, là lấy tự mình che lấp thiên cơ, bản công nhập cục càng sâu, càng là không chịu nổi chân thực. Như mạnh mẽ hơn quan sát, nhất định phải mạnh mẽ đối kháng thiên ý, nói không chừng còn phải trúng vào một vòng trời phạt!"

"Đệ nhị chính là có người ra tay che đậy thiên cơ số mệnh, khắp cả mấy toàn bộ phương bắc, có này thực lực, cũng chỉ có Thái Thượng Đạo một nhà! ! ! Không, hay là vẫn là mấy nhà Đạo Môn liên thủ! ! !"

Tống Ngọc sắc mặt nghiêm túc, nếu là loại tình huống thứ nhất cũng còn tốt, nếu là loại thứ hai, liên đại biểu kẻ địch có âm mưu gì chính đang thực thi, không thể khinh thường.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 278: Tính Toán

"Đáng tiếc, Bản Tôn được Tiên Thiên Thần Quái Thuật bác đại tinh thâm, hiện tại mới vừa tìm thấy đường, không phải vậy, cũng có thể xem bói tính toán một phen!"

Tống Ngọc có chút đáng tiếc, bây giờ Vọng khí thần thông mất đi hiệu lực, như đến thuật bói toán dự đoán cát hung, cũng vẫn có thể xem là cái biện pháp.

"Bản Tôn không được, Động Huyền cùng Thanh Hư hai cái, nhưng là Chân Nhân, ngày khác liền để bọn họ toán toán!"

Tống Ngọc thủ hạ đông đảo, Động Huyền cùng Thanh Hư hai cái càng là Chân Nhân tu vi, Động Huyền Tiên Thiên Thần Toán, huyền bí phi phàm, có thể thấy được tinh tu đến hóa cảnh, do hấn ra tay, Thanh Hư cùng Bản Tôn Phương Minh ở một bên phụ trợ, nhưng là có thể thấy rõ càng nhiều, nói không chừng liền có thể phá tan sương mù, thấy rõ âm mưu đầu mối.

Ngày thứ hai, ở Nhạc Dương lầu bên trong, Tống Ngọc triệu tập thủ hạ chư tướng.

"Hiện tại Chu Vũ đã khai hoàn trở lại Giang Lăng, cùng ta quân đối lập, các người có gì phá địch chi sách?" Tuy rằng trong lòng đã có dự định, nhưng Tống Ngọc hay là hỏi, này không chỉ có thể tôi luyện thuộc hạ, càng

là tiếp thu ý kiến quần chúng, bù đắp khuyết lậu, cũng không dễ dàng rút rè.

"Chu Vũ tuy rằng có thường thắng tên, đặt xuống nửa cái Kinh Châu , nhưng đáng tiếc nhiều là thủy sư , còn lục quân, vẫn đúng là không nghe được có gì nổi danh chiến tích, chúng ta lại có gì sợ?"

La Bân ra khỏi hàng nói, chiến ý vang dội, "Bây giờ Chu Vũ tiểu nhi quê nhà đều là ở ta quân binh phong bên dưới, không bằng trước tiên đi đảo sào huyết, tất có thể dẫn tới quân địch đại loạn!"

"Thuộc hạ tán thành!" Diệp Hồng Nhạn bổ sung nói: "Lúc này Trường Sa các loại phòng bị bạc nhược, không cần nhiều, vạn người liền có thể ngang dọc vô địch! Chính là lương thì! ! !"

Hai người này mới có thể đều là kiệt xuất, bản mệnh cũng có sửa, hiện tại chính là Tống Ngọc thủ hạ có thể đem ra được đại tướng.

"Thuộc hạ tán thành!" Kinh đến hai người đề điểm, thủ hạ tướng lĩnh đều là nghĩ thông suốt, hiện tại đều là hiểu được. Dồn dập phụ họa.

"Được, truyền Bản công ý chỉ! Diệp Hồng Nhạn lĩnh hai phủ binh. Ba ngàn thủy sư, tổng cộng mười lăm ngàn người. Đông dưới Trường Sa, La Bân cũng mang hai phủ binh, ba ngàn thủy sư, tây lấy Vũ Lăng, sau đó hai người người hợp lực, quét ngang Kinh nam! ! !"

"Cho tới Bản công, liền dẫn 70 ngàn đại quân ở đây cùng Chu Vũ đối lập, cùng này Đại đô đốc sẽ trên một hồi."

Tống Ngọc phát xuống hiệu lệnh.

Chúng tướng nghe được trước mắt sáng choang, này chính là tuyệt hậu kế.

Trường Sa, Vũ Lăng đều là Kinh nam trọng trấn. Trong đó Trường Sa càng là Chu Vũ lập nghiệp nơi, long hưng vị trí, sĩ tốt thêm ra ở đây, nếu là bị kích, đối với Chu Vũ bản thân danh vọng cùng quân khí đều là một lần đả kích nặng nề! !

Mà Chu Vũ phải cứu viện các nơi, lực lộ tuyệt đối không kịp, chỉ có thể đi Động Đình Hồ thủy lộ.

Hiện tại Tổng Ngọc mang theo 70 ngàn đại quân nghỉ ngơi dưỡng sức, trấn áp ở đây, cùng Chu Vũ đối lập. Chu Vũ chính là lòng như lửa đốt, cũng không cách nào cho đại quân xuyên vào cánh, bay vọt nơi hiểm yếu.

Chu Vũ đại quân tinh nhuệ trình độ không bằng Ngô quân, hơn nữa có Tam Lăng thành ở. Chu Vũ đại quân dừng hòng trải qua một binh một tốt.

Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân đều có thể bình yên càn quét phía sau, thanh lý không phục.

Mà đợi được Kinh nam bình định, Chu Vũ đại quân. Cũng tất bất chiến tự tan, đến lúc đó nửa cái Kinh Châu ở tay. Chính là so với Tần quốc công Viên Tông, cũng không kém hơn nửa phần.

"Báo! Khởi bầm Quốc công. Tam Khâu thành thủ phái người xin hàng! ! !"

Phía dưới chúng tướng còn ở tiêu hóa trước mệnh lệnh, lại có một cái lính liên lạc tới bẩm báo nói, nhất thời cả sảnh đường kinh ngạc.

"Ha ha ha! ! !!" Tổng Ngọc cười to.

"Kinh Châu không người, thì có ai dám chống cự thiên uy đây?" Trước hăn liền phái Cẩm y vệ phân tán tin tức, thu mua bên trong, Kinh Châu đến cùng có người rõ ràng, biết được Chu Vũ đã là tường lỗ chi chưa, hiện tại nương nhờ vào mình chủ.

"Chúc mừng Chủ công! Đây là trời cao hữu chi! ! !" Thuộc hạ đều là chúc mừng.

"Lập tức truyền chỉ, Tam Khâu thành thủ quan thăng hai cấp, tứ bách ngàn ngàn lạng, gấm vóc bách thớt!"

Tống Ngọc đại hỉ nói, hiện tại mới là Tam Lăng thành phá ngày thứ hai, liền có một cái thành thủ đến đây đầu hàng, tuy rằng cũng là Tam Khâu thành tiểu binh ít, lại khoảng cách quá gần nguyên cố, nhưng thiên kim mua mã cốt, Tống Ngọc tự vui lòng điểm ấy ban thưởng.

Chiều hôm ấy, liền có hai chi hạm đội sử cách Tam Lăng, một giả đông dưới Trường Sa, một giả tây đi Vũ Lăng, hạm đội cuộn cuộn vô bờ, tùy tiện vừa nhìn, liền biết có vạn người trở lên đại quân! ! !

Mà ở Kinh Châu binh lực bị Chu Vũ điều hơn nửa, hiện nay càng là tụ tập Giang Lăng, không được xuôi nam tình huống dưới, này 3 vạn đại quân, đối với Kinh nam, đã là hình thành nghiền ép tư thế! ! !

...

Ở Kinh nam tin chiến thắng liên tiếp báo về thời điểm, hai người một thân, cũng là đến Tam Lăng trong thành.

"Bần đạo gặp Ngô Quốc Công! ! !" Một gian cực kỳ thanh lịch trong lầu các, Tống Ngọc ở đây tiếp kiến rồi Động Huyền, Thanh Hư còn có Phương Minh nhóm người.

Lúc này Động Huyền cùng Thanh Hư, trong mắt đều có kinh ngạc vẻ.

Ở trong mắt bọn họ, lúc này Tống Ngọc, không chỉ có trên đỉnh thanh khí đại thịnh, càng có tử khí mớ hồ sinh thành, hào hoa phú quý cực kỳ, trong đó Xích giao càng là vui mừng khôn xiết, dần dần rút đi phạm khu, có thành long chi tượng! ! !

Dựa vào hành lễ, hai cái đạo nhân sâu sắc cúi đầu, đè xuống trong mắt vẻ kinh hãi.

"Không muốn chỉ là mấy tháng không gặp, Ngô Quốc Công số mệnh liền có đại biến, dựa theo này chi tượng, thành long liền như muốn khắc, thiên hạ Tranh long, có ít nhất bốn mươi phần trăm chắc chắn! ! !" Thanh Hư đáy lòng tự lẩm bầm.

"Mà chỉ cần Ngô Quốc Công thành tựu Xích long, đến thiên địa tán thành, ta Bạch Vân Quan tội nghiệt, cũng có thể lột bỏ hơn nửa, đại thiện! Đại thiện! ! !"

Thanh Hư Chân Nhân chấp chưởng Bạch Vân Quan, lúc trước chính là giúp đỡ Tiềm Long Lý Như Bích, cùng Tống Ngọc là địch.

Sau đó Tiềm Long bị chém, lẽ ra nhận được trời phạt, nhưng có Tống Ngọc che chở, có thể kéo dài hơi tàn.

Thanh Hư sau lần đó tuy một lòng phụ tá Tống Ngọc, tiêu mất tội nghiệt, đối với Tống Ngọc có thể không thành long, nhưng cũng không chắc chắn, từ xưa phía nam long khí suy nhược, không thể so phương bắc, Giao long tốt thành, Hóa long hiểm thấy.

Mỗi khi vì thế lo lắng không ngớt, thức khuya dậy sớm, hiện tại thấy rõ Xích giao liền muốn Hóa long, Bạch Vân Quan không ngừng tẩy đi tội nghiệt có hi vọng, càng là biết dùng người chủ che chở, sau đó tu hành cũng tất thuận buồm xuôi gió, tất nhiên là không nói ra được vui mừng.

Một bên khác, Động Huyền tự trước chưa chắc Tống Ngọc, chịu đựng chấn động so với Thanh Hư, đúng là muốn hơi nhỏ chút, bất quá đối với Tống Ngọc căn cơ thâm hậu, vẫn là rất là kinh ngạc.

"Không muốn Ngô Quốc Công phúc đức như vậy dày đặc, này Xích giao khoảng cách Xích long, bất quá cách một tia, chà chà. . . Như vậy số

mệnh, e sợ không phải là sức người có thể đựng, còn có thiên bẩm, xa không phải bình thường Tiềm Long có thể đựng, không trách Bạch Vân Quan muốn rất sớm bỏ quên Lý Như Bích, thay đổi địa vị! !!"

Tuy Tống Ngọc không có đặc biệt nhằm vào, nhưng Động Huyền lúc này trên người cũng là như ép gánh nặng, trong cơ thể pháp lực vận chuyển tối nghĩa mất linh, này vẫn là thu lại số mệnh thời gian, bằng không, Động Huyền cùng Thanh Hư, chỉ có nằm trên mặt đất nói chuyện phần.

Động Huyền cảm thụ này cổ long khí uy nghiêm, trong lòng đại lẫm, lại nhìn sang một bên Phương Minh, liền thấy này thần giống như Chân Nhân, sắc mặt thong dong, con người sâu thẳm cao xa, không khỏi lại là cả kinh.

"Thành Hoàng này Thần linh không ngừng pháp lực hùng hậu, càng là tinh khiết cực kỳ, ở người chủ long khí uy nghiêm dưới, còn có thể mặt không biến sắc, phần này tu vi, chính là vượt xa cho ta rồi! !!"

Lúc này, ngồi ngay ngắn trên thủ Tống Ngọc nói chuyện, ngữ khí nhẹ nhàng, nhưng mang theo uy nghiêm không thể kháng cự: "Ta nghe Đạo môn có bói toán trắc toán phương pháp, có thể nhìn được thiên cơ, báo trước cát hung, Bản công lần này hoán các người đến, chính là muốn các người liên thủ tính toán thiên cơ, xem lần này Kinh Châu việc làm sao?"

Nếu nói là đến quá lớn, e sợ Động Huyền cũng lực có không thua, Tống Ngọc đối với bắc biến cố tuy rằng quan tâm, cũng không phải lửa xém lông mày, nhưng Tương Dương vị nơi Kinh Châu, chính là bắc phòng môn hộ, lúc này bên cạnh Quỷ Vương Thạch Long Kiệt chiếm giữ, không đánh tra rõ ràng, Tống Ngọc tổng có chút bất an.

Nghe được Tống Ngọc lời ấy, Động Huyền cùng Thanh Hư liếc mắt nhìn nhau, đều là mặt lộ vẻ khó khăn.

Thiên hạ Tranh long thời khắc, thiên cơ lẫn lộn, giám sát cũng là tối nghiêm, lúc này tu sĩ vọng động phép thuật, muốn nhìn thiên hạ ván cờ, nhận được phản phệ cũng là nặng nhất.

Bọn họ thân là người tu đạo, càng là có Chân Nhân cấp độ, cùng ngoại giới thiên địa giao cảm, đối với này lý giải sâu nhất.

Tuy rằng nương nhờ vào người chủ, có long khí che chở, nhưng nhìn sang khí tượng còn có thể, như vậy trắc toán cát hung, trực tiếp can thiệp thiên cơ vận chuyển, thật là làm bọn họ kinh hồn bạt vía, làm khó dễ đến cực điểm.

Nhưng người chủ có lệnh, lại có thể nào vi phạm? Đặc biệt Ngô Quốc Công nói một không hai, như dám phản kháng, tất là lỗi đình hạ xuống.

"Cái này?" Động Huyền cùng Thanh Hư, đều là chần chờ bất định.

"Khởi bẩm Quốc công, chúng ta người tu đạo, thân trên thiên tâm, đại chiến thời khắc, quân khí oán khí lẫn lộn, số mệnh gút mắc, thực sự hữu tâm vô lực!" Động Huyền thân là tiên tiến vào người, không dám nhiều lời, lúc này cũng chỉ có Thanh Hư trên đình.

Thấy Tống Ngọc sắc mặt âm trầm như nước, Thanh Hư trong lòng cú sốc, chuyển đề tài: "Bất quá, nếu là không liên quan đến cụ thể sự tình, chỉ là dự đoán cát hung, hoặc miễn cưỡng có thể một là!"

Trắc toán phương pháp, càng là cụ thể, cần thiết tiêu tốn khí lực càng lớn, mà như vền vện là dự đoán dưới cát hung, Thanh Hư tự tin nơi này có hai cái Chân Nhân, lại có người chủ long khí che chở, bên cạnh còn có một cái sâu không lường được Thành Hoàng Thần chi, vẫn có niềm tin trấn áp lại phản phệ.

"Có thể biết cát hung liền có thể!" Nghe được cái này, Tống Ngọc sắc mặt chuyển biến tốt chút, nói.

Liền vào lúc này, Phương Minh sắc mặt hơi động, thần niệm thả ra, liền biết được Động Huyền cùng Thanh Hư đang lấy truyền âm nói thầm chút gì, chờ giây lát sau, vẫn là Động Huyền có đáp lại.

"Lần này bói toán liên quan đến Thiên vận, bản đạo cũng chỉ là nỗ lực làm, kính xin hai vị đạo hữu giúp đỡ! Ngoài ra, vẫn cần chút linh vật phụ trợ!"

"Đây là tự nhiên, người vẫn cần vật gì, có gì cứ nói!" Tống Ngọc không thèm để ý nói, hần chiếm cứ một châu, kho tàng khá dồi dào, càng có cách hơn mình liền quét mấy nhà Tông môn, ngoại trừ đặc biệt hiếm thấy mấy vật ở ngoài, cái khác đều là không thiếu gì cả.

"Chỉ cần một vật liền có thể, chính là cái kia ba trăm năm lão Quy! Muốn bói toán Vương giả tiền đồ, bản đạo cũng chỉ có làm theo cổ nhân, giết quy bói toán! ! !"

"Ba trăm năm linh quy?" Tống Ngọc cau mày suy nghĩ một chút, "Mệnh Trần Vân đến đây!"

Cũng không biết tin tức làm sao lan truyền, một lát sau, Trần Vân đi vào, thân mang Cẩm y vệ Chỉ huy sứ quan phục, trên người kim khí tràn đầy, càng mang theo màu máu oán khí, khiến cho Thanh Hư cùng Động Huyền nhúu chặt lông mày.

"Xin chào Chủ công!" Trần Vân tự thẳng chức sau, càng ngày càng trầm mặc ít lời, âm trầm khó dò.

"Bản công cần một con thọ đạt ba trăm năm linh quy, người cũng biết nơi nào có?" Tống Ngọc hỏi.

"Theo thuộc hạ biết, như ở Tam Lăng trong thành, Âu Dương gia liền có một con, chính là trấn trạch linh vật, còn có Nhạc Lộc trong thư viện,

cũng nuôi một đầu, nghe nói có bốn trăm năm, chính là thủ đại viện trưởng lưu, cùng thư viện cùng tồn tại đến nay!"

Trần Vân chỉ là cúi đầu trầm tư chốc lát, liền bấm báo nói.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 279: Quái Tượng

Động Huyền cùng Thanh Hư trên mặt bất động, trong lòng nhưng là kinh hãi, sớm nghe nói về Cẩm y vệ tin tức linh thông, không lọt chỗ nào, không muốn liền như vậy ít lưu ý tin tức đều là biết được, càng có thể không hạ suy tư báo lên, người này chẳng lẽ trí tuệ hơn người, có đã gặp qua là không quên được tài năng? Không khỏi đối với Trần Vân nhìn nhiều mấy lần.

"Cái kia liền đều mang tới!" Tống Ngọc nhàn nhạt nói, liền cụ thể cũng không hỏi một thoáng.

Lúc này Tam Lăng, đều ở Tống Ngọc nắm trong bàn tay, cái gì Âu Dương gia, Nhạc Lộc thư viện, đều bất quá là giun dế, Vương giả mặc cho lấy phân công, không phục liền tử!

"Vâng" Trần Vân dập đầu, lui ra.

Không tới nửa canh giờ, ngoài cửa phòng liền có âm thanh truyền đến:
"Khởi bẩm Chủ công, Trần Vân cầu kiến!"

"Tuyên!"

Cửa phòng mở ra, mấy cái thị vệ giơ lên hai cái lu lớn đi vào, bên trong các có một con linh quy, mai rùa loang lỗ, tuổi già sức yếu, thấy người sống cũng không làm sao e ngại, hiện ra là tuổi tác không nhỏ.

"Khởi bẩm Chủ công, vi thần đã xem linh quy mang tới!" Trần Vân hành lễ, lúc này trên người mang theo một tia huyết tinh chi khí.

Này không phải hư huyền, mà là chân thực mùi, Thanh Hư khước mắt vừa kéo, này Trần Vân hiển nhiên đối quá quan phục, lại tắm rửa thay y phục một phen, lại còn là như vậy.

Đồng thời, tốc độ nhanh như vậy, e sợ dùng cái gì cứng rắn thủ đoạn, cái kia hai nhà nếu là chống lại, lành ít dữ nhiều!

"Làm được không sai!" Tống Ngọc đối với này, nhưng chỉ là nhàn nhạt khích lệ một câu, liền hướng về Động Huyền hỏi: "Này hai con linh quy, có thể Hợp Đạo trường tác dụng?"

Động Huyền tiến lên quan sát tỉ mỉ, không khỏi thất kinh: "Ta nghĩ Vương giả có trăm vạn quân dân lực lượng, có thể dời núi lấp biển, quả nhiên không uổng, này hai con linh vật, chính là so với trong môn lấy thảo dược chăn nuôi trăm năm linh quy, đều là không kém rồi!"

Lúc này nói: "Này hai vật cũng có thể đem ra bói toán. Chỉ là một con linh quy liền đầy đủ rồi!"

"Đạo trường tùy ý!"

Theo Tống Ngọc mệnh lệnh, Động Huyền tiến lên. Đầu tiên là ánh chừng một chút bên tay trái linh quy, lại mở ra linh nhãn. Trong tay bấm phép tính quyết, một lát sau, lắc lắc đầu, đi tới bên phải vại nước bên.

Đầu tiên là đưa tay sờ sờ mai rùa hoa văn, sáng mắt lên, lại bấm quyết tính toán, nhất thời đại hỉ.

"Này quy tuổi tác tuy nhỏ, nhưng ám hợp số trời, hoa văn rõ ràng. Mang theo đạo vận, vừa vận đem ra bói toán! ! !"

Nói: "Liên dùng con này linh quy!"

Mệnh hai cái người hầu tiến lên, đem linh quy ôm ra, thả ở trên đất bằng.

Này quy tuổi tác rất lớn, thân thể ung nhiên, lúc này duỗi ra tứ chi, đầu cũng lộ ở bên ngoài, tự ở dò xét tân lãnh địa.

"Hôm nay mượn dùng đạo hữu thân thể, làm người chủ bói toán. Đây là người công đức, sau đó tất có phúc báo!"

"Uống!"

Động Huyền đầu tiên là đối với lão Quy thi lễ, sau đó hai tay bắm quyết, hướng về lão Quy trên lưng một điểm.

Hắn hiện tại đạt được Tổng Ngọc tán thành. Tự khả thi triển pháp lực, liền thấy từng tia từng tia thanh khí tự chỉ bốc lên, hóa thành sương trắng. Đem lão Quy bao vây.

Bạch khí mờ hồ, trung gian lại có xoạt xoạt tiếng vang truyền đến.

Quý dị chính là. Lão Quy tựa hồ nghe đã hiểu Động Huyền lời nói, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

"Tán!" Một lát sau. Bạch khí tản đi, Động Huyền thu hồi bạch khí, liền kiến giải trên chỉ có cái mai rùa, đen nhánh, lão Quy chẳng biết đi đâu, trung gian huyết nhục rỗng tuếch.

Vừa nãy sương trắng hình như có tan rã huyết nhục khả năng, lại đem linh quy ngoại trừ mai rùa bên ngoài đồ vật toàn bộ hóa đi!

"Thanh Hư đạo hữu, nên người rồi!" Động Huyền Chân Nhân chấp tay về vị, tựa hồ đang chuẩn bị cái gì.

"Lão đạo bêu xấu!" Thanh Hư Chân Nhân tự nhiên hiểu được này Động Huyền sẽ không chính mình một cái ra tay, cần phải người khác tới cộng đồng gánh chịu phản phệ, cũng là không từ chối được, nhanh chân tiến lên, từ trong tay áo lấy ra bốc thệ sử dụng thi thảo đến.

Thanh Hư chân đạp lôi cương, đạp lên huyền ảo bước tiến, thỉnh thoảng lấy thi thảo đè xuống đất, hình thành huyền ảo hình vẽ.

Trải qua một lát sau, đã lấy thi thảo dựng lên một cái nho nhỏ cái bàn.

Người chung quanh tựa hồ cũng là bị hai vị Chân Nhân thủ đoạn kinh sợ, ngừng thở, không dám lớn tiếng há giận, liền ngay cả Tống Ngọc, cũng về phía trước đứng thẳng người lên.

"Được!" Động Huyền vung lên vân tỵ, mai rùa bị một chùm sáng mang bao vây, lơ lửng giữa trời mà lên, vừng vàng rơi vào tiểu trên đài.

"Hôm nay Động Huyền làm trái tổ huấn, giết linh quy, vọng chư vị tổ sư chớ trách. . ." Động Huyền ghi nhớ thần chú, vừa tựa hồ ở câu thông Động Huyền Phái liệt tổ liệt tông.

"Lên!" Cầu xin xong xuôi, Động Huyền một điểm tiểu đài, tự đầu ngón tay liền bay ra một điểm nho nhỏ màu xanh, rơi vào thi thảo đáp thành tiểu trên đài.

Theo thanh điểm hạ xuống, thi thảo tiểu đài chấn động, bỗng nhiên bốc lên hỏa diễm, cháy hừng hực lên, đem mai rùa bao vây ở bên trong.

Ngọn lửa này rất là kỳ dị, hiện thuần thanh lưu ly vẻ, huỳnh lỏng lánh, càng tự không mang theo chút nào nhiệt độ, cho dù ở bên trong đốt cháy, mọi người xung quanh cũng không cảm giác được nóng nhiệt, trực giác một luồng cảm giác mát mẻ phả vào mặt.

"Ta nghĩ cổ đại đốt cháy mai rùa thuật bói toán, chỉ có thể dùng âm hỏa, không thể dùng dương hỏa, bây giờ nhìn lại, quả thật có mấy phần môn đạo. . ."

Tống Ngọc đáy mắt dị quang lóe lên, âm thầm nói rằng.

Từng tia từng tia. . .

Theo ngọn lửa màu xanh không ngừng đốt cháy, mai rùa cũng là phát sinh xoạt xoạt tiếng vang, ánh sáng lưu chuyển, càng là bành trướng mấy phần, tự muốn vỡ vụn ra đến.

"Nhanh xong rồi!" Thanh Hư trên mặt mục nhiên hiện lên sắc mặt vui mừng.

Hô! ! ! ! Ô! ! ! !

Liền vào lúc này, ngọn lửa màu xanh một trận bất ổn, mục nhiên biến lớn mấy lần, mấy cao khoảng một trượng, đem mai rùa triệt để bao vây ở bên trong, hỏa diễm hùng hùng, trung gian càng là mang theo màu vàng, tựa hồ phải đem mai rùa triệt để hóa thành tro tàn.

"Phốc! ! !" Động Huyền Chân Nhân đột nhiên phun ra ngụm máu lớn, "Không được! Vọng trắc thiên cơ, nhận được phản phệ!"

Trong lòng đại lẫm, nếu là mai rùa thật sự cho thanh diễm thiêu thành tro tàn, không chỉ như thế thứ bói toán uống công vô ích, càng là sẽ hoạch tội tại thiên, bình tăng mấy phần tội nghiệt.

Lúc này nhìn Phương Minh còn đứng ở một bên, tâm tư xoay một cái, mau mau hét: "Thành Hoàng mau mau ra tay!"

"Bản Tôn vẫn là lần đầu thấy rõ cảnh này, đúng là thú vị! ! !"

Phương Minh nhàn nhạt nói, trong mắt lưu ra rất hứng thú vẻ, đánh giá lửa mai rùa, lắm lắm lâu lâu.

Đột nhiên, tiểu chung quanh đài, lại có từng tia khói xanh buông xuống, đem hỏa diễm áp chế, tới trước trình độ, mai rùa mặt trên nổ tung tiếng cũng dừng lại.

Như vậy, quá có thời gian đốt một nén hương, thi thảo thiêu đốt hầu như không còn, ngọn lửa màu xanh tắt, trên đất bằng, chỉ còn lại cái kế tiếp trống rỗng mai rùa, trên lưng vết thương nằm dày đặc, nứt ra mấy miếng lớn, chu vi lại có hay không mấy bé nhỏ vết rách, dường như vô vọng.

Đông đảo vết tích tụ hợp lại cùng nhau, tựa hồ có thần bí ý vị.

Phương Minh thần niệm đuổi ra. Tinh tế đánh giá, cùng mình Tiên Thiên Thần Toán đối ứng. Nhưng là đầu óc mơ hồ.

Hắn tuy tự Động Huyền trên tay đến Tiên Thiên Quái Thuật điển tịch, cần tu khổ luyện. Cũng bất quá mới nhập môn kính, còn không nhìn nổi này bói toán tâm ý.

Đúng là Thanh Hư, hô khẽ một tiếng, ánh mắt lấp lóe, hình như có đoạt được.

Động Huyền Chân Nhân tiến lên xoa xoa lưng rùa, tinh tế đánh giá, trong miệng tự lẩm bẩm.

"Kết quả làm sao?" Tống Ngọc tự hiếm thấy lại nhìn, mau mau hỏi.

"Khởi bẩm Chủ công, bản đạo hợp ba người lực lượng. Lấy mai rùa tính toán thiên cơ, đã đạt được lần này Chủ công ở Kinh Châu kết quả!"

"Ồ? Đến cùng làm sao? Mau nói đi!"

Tống Ngọc mặt hiện lên cấp thiết vẻ.

"Quốc công thân là người chủ, mỗi tiếng nói cử động đều liên quan đến trăm vạn quân dân số mệnh, chường khống Ngô Châu họa phúc, bần đạo vô đức vô năng, cũng bất quá có thể nhìn được đại khái."

"Lấy này quái tượng đến xem, Chủ công ở Kinh Châu, chính là trước tiên cát sau hung, rồi lại hung bên trong mang cát chi cách cục!"

"Trước tiên cát sau hung? Hung bên trong mang cát?" Tống Ngọc cau mày. Tự lẩm bẫm.

"Không sai, Chủ công lấy tiên phong dưới Giang Hạ, còn nói hàng Tam Lăng, số mệnh có thể nói nhất thời không hai. Này liền đáp lại cát tượng, mà mặt sau liền có kiếp nạn, chính là trời cao cho Chủ công người mài giữa. Chỉ cần Chủ công bảo vệ công chính chi đạo, liền có thể vượt qua. Sau khi liền có thể hết cơn bã cực đến hồi thái lai. . ."

Tống Ngọc gật đầu, lại nhìn Thanh Hư: "Thanh Hư Chân Nhân nghĩ như thế nào?"

"Chuyện này. . ." Thanh Hư trên mặt hình như có chút mê hoặc. Lại xin lỗi nói: "Xin mời Chủ công thứ tội, nếu bàn về bói toán tính toán chi đạo, Động Huyền Chân Nhân tu vi trình độ, thực sự hơn xa tại bần đạo, bần đạo cũng nhìn không ra càng hơn nhiều. . ."

"Bản Tôn cũng không chỗ nào thấy!" Phương Minh chứa thân phận, lạnh lùng nói một câu.

"Như vậy. . ." Tống Ngọc ngưng thần nghĩ đến biết, nhả lại lông mày rất nhanh tản ra: "Nếu cuối cùng đều là cát tượng, cái kia nói vậy cũng là không sao."

Lại xem Động Huyền thật sắc mặt người trắng bệch, cái trán đậu đại mồ hôi hột hạ xuống, không khỏi nói: "Chân Nhân khổ cực, này còn lại linh quy, liền ban thưởng người thôi!"

"Đa tạ Chủ công!" Động Huyền Chân Nhân hành lễ nói.

Mấy trăm năm nay linh quy, rất là hiếm thấy, liền ngay cả Động Huyền Phái, cũng sưu tập không tới vài con, có này ban thường, cũng đầy đủ lần này ra tay.

"Thế gian chi đạo, còn ở dương thế mưu tính, âm thế kỳ vận cầu phúc, bất quá phụ trợ, bọn người đi xuống trước thôi!"

Tống Ngọc nói.

"Thần xin cáo lui! ! !" Bất luận là Động Huyền Thanh Hư, vẫn là Phương Minh Trần Vân, lúc này đều là đi ra ngoài.

Liền ngay cả linh quy cùng đốt cháy hài cốt, cũng rất sắp có người hầu thanh lý xuống.

Chờ đến mọi người đi quang sau, Tống Ngọc sắc mặt chuyển trầm, lầm bầm lầu bầu: "Cũng là cái lão kẻ dối trá! ! !"

Vừa nãy bói toán, có bằng không, nếu nói là Động Huyền Chân Nhân là lừa gạt, lượng hăn cũng không gan này, nhưng đến cùng ra mấy phần lực, liền không nói được rồi.

"Bất luận thiên ý làm sao, này Kinh nam, Bản công đều là không phải lấy không thể! ! !"

Tống Ngọc mặt hiện lên vẻ kiên nghị, trong con người thăm thẳm. . .

. . .

Vũ Lăng bên dưới thành, La Bân cười đại mã, ngược nhìn tường thành.

"Đúng là toà cường thành , nhưng đáng tiếc, thủ tốt quá ít! ! !"

Lệnh: "Sai người đi vào chiêu hàng, sĩ tốt đóng trại, thợ thủ công lắp ráp máy bắn đá, dự bị công thành."

"Vâng!" Nhất thời thì có mấy kỵ quan quân bay ra, đi tới dưới cửa thành lớn tiếng kêu gào.

Nội dung đơn giản là Tống Ngọc chính là Ngô Quốc Công, thế lực hùng hậu, nhiều lính lương rộng rãi, Chu Vũ đã là tường lỗ chi chưa, kết cục đáng lo, như đúng lúc nương nhờ vào, quan to lộc hậu đều có, như nâng thành găng chống đối, tất không chết tử tế được vân vân.

Trên tường thành, một cái quan văn dáng dấp ông lão liền cười hỏi chu vi người, "Các người nghe xong, cảm thấy làm sao?"

"Người đều còn không tỏ thái độ, hỏi chúng ta làm gì? Ai sẽ muốn chết vào lúc này nói?" Thủ hạ quan chức đều là oán thầm, ngoài miệng nói: "Mặc cho lão đại người quyết sách, chúng ta không có không từ! !!"

"Ồ? Các người đều là nghĩ như vậy?" Ông lão nhìn chung quanh một vòng, vẻ mặt thì có chút trêu tức.

"Vạn vạn không dám đại nhân!" Thủ hạ điểm ấy da mặt tự nhiên cũng có, đều là vỗ ngực bảo đảm.

"Được, nơi này gió lớn, chúng ta hồi phủ lại bàn! !!"

Ông lão nhưng là nở nụ cười, trước tiên rơi xuống tường thành.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 280: Kế Sách

Chờ này địa vị tối cao người vừa đi, trên tường thành văn võ quan lại mới có chút gây rối.

Túm năm tụm ba tụ thành một đồng, quay chung quanh bên ngoài Ngô quân đại doanh chỉ chỉ chỗ chỗ, trên mặt hoặc là kinh hoàng, hoặc là cười gằn, hoặc là lặng lẽ, muôn hình muôn vẻ, không phải trường hợp cá biệt.

"Văn đại nhân, ngài thấy thế nào?"

Một cái trên mặt tràn đầy râu hùm, uy phong lẫm lẫm tướng quân liên tục tiếp hỏi, xem ra cùng này quan văn quan hệ rất tốt.

"Theo ý ta, chúng ta cái này lão đại người, sợ là muốn hàng rồi!"

Văn đại nhân khà khà cười gằn, hạ thấp giọng nói.

"Ồ? Sao lại nói lời ấy?" Võ tướng sáng mắt lên, cũng là dè thấp cổ hòng, hỏi.

"Xưa nay hy sinh vì nghĩa giả đều có, nhưng người có từng thấy trước trận ai sợ hãi phong hàn thủy lương?" Quan văn hơi điểm nhẹ.

"Không sai! Không sai! Đúng là như thế!" Võ tướng trước mắt sáng choang, đồn có "thể hồ quán đỉnh", tự nhiên hiểu ra cảm giác.

Xưa nay là có trung thần nghĩa sĩ, coi như bị bắt, cũng có thể thân nhiên mà mắng, hùng hồn chịu chết.

Nhưng Tri phủ đại nhân vừa nảy một câu gió mát, nhưng là bại lộ nội tâm, nếu là lòng sinh tử chí, quyết ý cùng thành cùng vong, chắc chắn sẽ không lưu ý cái này.

"Kỳ thực điều này cũng tại không được minh phủ đại nhân, Vũ Lăng tường thành tuy kiên, thủ tốt nhưng là quá ít, kẻ địch ít nói cũng có 20 ngàn, như gắng chống đối đến cùng, thành phá đi sau, khó tránh khỏi ngọc đá cùng vỡ!"

Văn đại nhân vì là tri phủ giải vây nói, "Ngô Quốc Công anh minh thần võ, hiện tại càng là hai mươi không tới, liền đặt xuống Ngô Châu, đoạt được Giang Hạ, Tam Lăng, hầu như Kinh nam ở tay, khắp cả mấy trong lịch sử anh hùng hào kiệt, cũng không có mấy cái, chúng ta nương nhờ vào hắn, cũng không tính bồi nhọ môn đình. . ."

Nghe lời này ý tứ, này Văn đại nhân sớm có nương nhờ vào Tổng Ngọc tâm ý! ! !

Võ tướng sáng mắt lên, lại tiến lên vài bước: "Lẽ nào người cùng phía đông người tiếp xúc qua?"

"Im tiếng!" Văn đại nhân kéo một cái tướng quân. Lấy ánh mắt ra hiệu, tướng quân vừa nhìn. Chu vi cũng không có thiếu quan chức, khoảng cách không tính quá xa. Quả thật có tiết lộ khả năng.

Loại này rơi đầu sự, không tới thời khắc cuối cùng, có thể nào quang minh chính đại nói ra? Không muốn sống sao?

"Nơi này không cách nào nói tỉ mỉ, đợi được gặp minh phủ đại nhân sau khi, người lại tới nhà của ta nói tỉ mỉ!" Văn đại nhân trầm thấp nói.

"Một lời đã định!" Tướng quân một lời đáp ứng luôn, chuyện đến nước này, hắn cũng đến vì là chính mình tìm điều đường lui.

Một đêm đi qua, La Bân nhưng là đạt được Vũ Lăng trong thành tin tức: "Vũ Lăng tri phủ quy hàng? !"

"Không sai, còn phái con trai trưởng đến đây dâng lên ấn thụ công văn. Không giống làm bộ." Thân binh bẩm báo nói.

"Ở đâu? Ta đi gặp thấy!"

La Bân đứng dậy, vội vã mặc vào áo giáp, "Không, để hắn đến lầu lớn thấy Bổng tướng quân!"

"Vâng!" Thân binh đáp ứng đi ra ngoài, không bao lâu, liền lĩnh cái thanh niên đi vào.

"Văn sinh gặp tướng quân!" Thanh niên làm như chưa từng thấy quân lữ, bị khí sát phạt vọt một cái, trên mặt có chút trắng như tuyết, run run rẩy rẩy. Nhưng vẫn là chống đỡ hành lễ.

"Ừm! Miễn! Người phụ thân muốn quy hàng, tâm thật là? ? ?" La Bân bỗng nhiên thét.

Thanh âm cực lớn, như bình địa gõ mìn.

"Ta phụ thấy rõ hôm qua tướng quân uy thế, vốn đã có ý nương nhờ vào. Lại nhận được thủ hạ khuyển cang, mới mệnh tại hạ đến đây quy hàng, dâng lên quan ấn hộ tịch. Tự chữ là thật, nếu có giả tạo. Liền để thiên lôi đánh chết ta! ! !"

Thanh niên bị âm thanh sợ đến ngã quỵ ở mặt đất, rồi lại rất nhanh giơ cao thân thể. Cấp thiết nói, càng là phát ra cái độc thề.

"Người là cái kia tri phủ con trai trưởng, nghe nói ta được sủng ái yêu, nói vậy cũng sẽ không đem ra dọa Bốn tướng quân!" La Bân sắc mặt thoáng trì hoãn.

"Là cực! Là cực!" Này đem thái độ, nhưng là quan hệ chính mình mạng nhỏ, thanh niên này mau mau nói: "Chỉ là Vũ Lăng phòng giữ lỏng lẻo, có bọn đạo chích làm loạn, ngoài ra còn có chút tử trung Đại đô đốc Chu Vũ người, ta phụ không thể không tọa trấn trong thành, mệnh tại hạ đến đây. . ."

"Hiện tại Vũ Lăng liền đại mở cửa thành, nghênh tướng quân đi vào. . ."

"Ha ha. . . Các người chân tâm quy phụ, chủ công nhà ta tất không bạc đãi! ! !" La Bân cười to, mang theo thanh niên đi tới trước trận.

Lúc này Vũ Lăng cửa lớn, quả nhiên mở rộng, cạnh cửa còn có văn võ quan lại, tự đang chờ đợi.

"Tướng quân! Chúng ta có hay không vào thành?" Lúc này, một cái phó tướng tiến lên, có chút vội vã không nhìn nổi hỏi.

Nếu có thể vô huyết mở thành, không chỉ sĩ tốt có thể miễn đi thương vong, chính là ở quân công bộ trên, cũng có thể đại đại viết đến một bút.

Này Vũ Lăng nhưng là đại phủ, nếu không là thủ tốt khan hiếm, nào có dễ dàng như vậy dưới.

"Ừm! Ngô phó tướng, người liền dẫn đến nhất Đô binh, trước tiên đi trong thành tiếp nhận phòng ngự."

"Mặt tướng tuân mệnh! ! !" Trước đặt câu hỏi Ngô phó tướng hầu như mở cờ trong bụng, đây chính là tặng không công lao! Hẳn trước kia đối với

La Bân thượng vị bản có chút bất mãn oán giận, hiện tại tựa hồ cũng là tan thành mây khói.

Nhìn Ngô phó tướng mang theo sĩ tốt tiến vào cửa thành, La Bân đột nhiên hỏi bên cạnh thanh niên, "Cấm vệ bên trong có người hình vẽ, xem ra không phải giả trang, cha của người thật sự rất thương người sao?"

"Tướng. . . Tướng quân có ý gì?" Bất thành linh vấn đề, rõ ràng để người tuổi trẻ có chút bất ngờ.

"Nhà ta ba đời đan truyền, ta lại là con trai độc nhất, phụ thân thuở nhỏ liền cực kỳ sủng ái!" Nếu phụ thân dự định nương nhờ vào Ngô quân, này tướng lĩnh chính là cao tăng, tự đắc tạo mối quan hệ, thanh niên tuy bình thường có chút công tử bột tật, lúc này vẫn là cung kính nói.

"Như vậy a. . ." La Bân nói thầm một câu, lại nhìn chăm chăm cửa thành.

"Xem ra này La Bân sẽ không vào thành, bắt đầu thôi!" Trên tường thành, nơi kín đáo, tri phủ nhìn Ngô quân chỉ có nhất Đô đi vào, không khỏi nói.

"Vâng!" Bên cạnh người lập tức xuống, theo không biết tên cái còi tiếng vang lên, nơi cửa thành đột nhiên truyền đến vang lớn.

Ầm ầm ầm! ! ! Ầm ầm ầm! ! ! Ầm ầm ầm! ! !

To lớn tảng đá không ngừng nện xuống, không kịp chạy tứ tán sĩ tốt máu thịt tung toé, không chỉ có đem Ngô phó tướng đường lui ngăn trở, càng triệt để đem cửa thành phá hỏng, tuyệt bên ngoài Ngô quân cứu viện khả năng.

"Không được, trúng kế rồi!"

Ngô phó tướng lúc này mới phục hồi tinh thần lại, hô: "Thuần bài thủ trên, nhanh bí mật! ! !"

Hắn lúc này mới tiến vào một môn, lúc này bên trong thành cửa lớn tiến sát, ngoại thành môn bị đá tảng lấp kín, đã là thập tử vô sinh chi cục.

Đột nhiên, linh quang lóe lên, hét: "Hảo tặc tử! ! ! !"

Ào ào ào! ! ! ! Bốn phía đầu tường đột nhiên đứng lên vô số Kinh Châu sĩ tốt, công lấy túi đựng tên, cầm trong tay cung nỏ. Đều là cùng một màu người bắn tên.

"Bắn cung! ! !"

Xì xì xì xì! ! ! ! ! Xì xì xì xì! ! ! ! !

Tiến như mưa rơi, Ngô quân sĩ tốt dồn dập trúng tên ngã xuống đất. Người bắn tên tự tường thành hướng phía dưới xạ, hầu như không cần nhắm vào. Lại không lo lắng phản kích, tất nhiên là chiếm lợi lớn.

"Đáng ghét, bản tướng coi như thành quỷ cũng tha cho bất quá các người! ! !"

Ngô phó tướng muốn rách cả mí mắt, mắt thấy chung quanh sĩ tốt càng ngày càng ít, cuối cùng liền thuần binh giáp cũng bị bắn giết, không khỏi chỉ thiên vì là thề.

Lập tức mấy mũi tên phóng tới, Ngô phó tướng ngực suốt máu tuôn ra, ngã xuống đất khí tuyệt.

"Chuyện này. . . Chuyện này. . . Chuyện này. . . Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Ngoài cửa thành diện, thanh niên vừa thấy đá tảng đổ môn. Chỉ cảm thấy toàn bộ vầng đầu choáng váng huyễn, không biết phát sinh chuyện gì,

không khỏi nói lắp hỏi.

"Trúng kế a!" La Bân lăm băm.

"Tuy rằng trước có chút phát hiện, nhưng quan ấn là thật, công văn hộ tịch cũng là thật, liền ngay cả người lòng này phúc con trai trưởng, đều là thật sự, bản tướng cũng là đánh bạc một đánh cược, không muốn vẫn thua. .
."

Đối với kết quả này, La Bân nhưng cực kỳ thản nhiên.

Nếu chường không vạn quân, liền muốn có cái này giác ngộ. Bất quá là chết rồi cái phó tướng, tổn thương ngàn người, đáng là gì?

Lần này tấn công Vũ Lăng phủ, Tống Ngọc đưa ra thương vong chỉ tiêu chính là ba phần mười. Hiện tại còn rất xa không tới.

Lập tức vừa nhìn về phía người thanh niên này, vẻ mặt thì có chút thương hại.

"Xem ra phụ thân người liền người cũng đồng thời giấu diếm được đi tới, đúng là lòng dạ thật là độc ác!"

"Người nói cái gì. . . Không! Sẽ không! ! !" Thanh niên hai mắt thất thần. Dường như xác chết di động, nhưng là bỗng nhiên phản bác.

"Nếu bản tướng bên này trả giá đánh đổi. Đây Vũ Lăng tri phủ nếu đưa người đưa tới, cũng sớm nên đoán được kết cục mới là!"

"Người đến. Đem tiểu tử này kéo ra ngoài, ngay ở trước mặt Vũ Lăng tri phủ quả, lấy úy ta Ngô huynh đệ cùng cái khác tộc nhân trên trời có linh thiêng! ! !"

Nói lời này thì, sát khí phân tán.

"Vâng!" Nhất thời, mấy cái thân binh tiến lên, cầm lấy tay của thanh niên cánh tay liền hướng sau tha.

"Tướng quân. . . Tướng quân không muốn a!" Thanh niên trên mặt toàn không có chút máu, hẳn tuy vô học, nhưng cũng biết hiểu quả hình là cái thứ đồ gì.

Đó là cực kỳ tàn khốc hình phạt, có người nói muốn ở phạm trên thân thể người thổi lên ngàn đao, rồi lại không cho phạm nhân tử vong, trong đó chịu đựng thống khổ, khó có thể dùng lời diễn tả được.

Lúc này mặc dù sâu sắc rơi vào đả kích, nhưng vẫn là giãy dụa xin tha, thanh như chim quỳên đâm máu và nước mắt ai đề.

Đáng tiếc hẳn cùng La Bân vô thân vô cố, lại rõ ràng là bị từ bỏ con rơi, liền ngay cả mấy cái thân binh, đều không nhúc nhích chút nào, đem hẳn cởi sạch, mang tới Vũ Lăng cửa thành trước, kêu lên đao phủ thủ đến đây hành hình.

"Phụ thân. . . Phụ thân. . . A. . ."

Thanh niên thê thảm âm thanh, không ngừng truyền lên thành đầu, càng gọi càng thấp, cuối cùng đến yên tĩnh không hề có một tiếng động.

"Nhạc nhi a! Không nên trách vi phụ! ! ! Vi phụ rất nhanh thì sẽ đi vào cùng người! ! !"

Phía trên tường thành, Vũ Lăng tri phủ cắn răng, trong miệng một muộ, thổ ra máu! ! !

"Đại nhân! ! ! !" Mấy cái thân binh lập tức tiến lên sảm phù.

Chỉ thấy bình thường bảo dưỡng có cách đại nhân, lúc này tóc xám trắng, khuôn mặt tiêu tụy, lão đầu chỉ mười tuổi?

"Ta không có chuyện gì, tị huyết phun ra sau, dễ chịu hơn nhiều."

Tri phủ ép buộc chính mình không nhìn bên dưới thành, quay đầu hướng về thị vệ dặn dò, "Đem cái kia mấy cái tư thông với địch phản quốc người dẫn tới! ! !"

Lúc này đầu tường, văn võ quan lại đều ở, có trên mặt còn có khiếp sợ bất ngờ vẻ, hiện ra là tri phủ liền bọn họ cũng đồng thời lừa đi qua.

Mấy cái giáp sĩ tiến lên, phía sau theo mấy cái mang theo gong gỗ tù phạm.

"Này không phải Văn đại nhân sao?" "Còn có Trương vệ tướng, sao cũng rơi xuống nhà tù?"

Những tù phạm này mặt mày xám xịt, nhưng hay là có người không ngừng nhận ra thân phận, hôm qua Văn đại nhân cùng võ tướng cũng ở trong đó.

"Chúng ta ăn lộc vua, trung quân chi ưu, đại quân ép thành thời khắc, bọn người không tư chống đối, nhưng phản đến du thuyết lão phu quy hàng, phải bị tội gì?"

Tri phủ lạnh lùng hỏi.

Đêm qua hai người này đến đây du thuyết cùng hăn, hăn đầu tiên là lá mặt lá trái, lại tương kế tựu kế, buông tha con ruột, mới dụ đến Ngô quân trúng kế.

"Chuyện đến nước này, còn có cái gì tốt nói, đúng là hạ quan bây giờ mới nhìn rõ mình phủ đại nhân, máu lạnh như vậy tâm địa, khả khả. . ."

Văn đại nhân đúng là lưu manh, cười gằn nói.

"Nhạc nhi năng lực Đại đô đốc hiển thân, toàn nhà ta trung tên, cũng là hân phúc phận! !!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 281: Hai Phương

Tri phủ đại nhân nói, lại hạ lệnh, "Đem mấy tên phản nghịch này chém đầu răn chúng, răn đe! ! !"

Theo sáng như tuyết ánh đao, mấy cái đầu lâu bay ra, vội vã lăn rơi xuống mặt đất, huyết tung khắp.

Chu vi quan chức, thấy cảnh này, đều là run run rẩy rẩy.

Tri phủ râu tóc đều dựng, lớn tiếng quát: "Sau đó bọn người tất tận trung thủ thành, như vi đạo này, những này, chính là bọn người kết cục! ! !"

"Hạ quan xin nghe dặn dò! !" Bách quan nào dám cãi lời, đều là quỳ xuống nói.

Bình thường chỉ cảm thấy cái này Tri phủ đại nhân, làm người ôn hòa, người hiền lành một cái, chính là thuộc hạ có chút gì sai lầm, cũng nhiều là chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa, không nghĩ đến hiện tại, mới thấy dung nhan thực sắc! ! !

Con trai độc nhất nói xá liền xá, trừng trị dưới trướng, càng là không chút nào nương tay.

Mọi người cúi đầu, tình cờ đối diện vài lần, đều từ đối phương trong con người thấy nồng đậm khiếp sợ, vẻ sợ hãi.

Chính là trước có chút tâm trí không kiên, nỗ lực nương nhờ vào La Bân ý nghĩ, hiện tại cũng là chôn thật sâu ở đáy lòng, không chút nào dám hiển lộ ra.

Thấy này cảnh, Tri phủ đại nhân sắc mặt hơi nguôi, chậm rãi nói: "Lão phu biết được, các người oán lão phu buộc người các người cùng Ngô quân liều chết, ngọc đá cùng vỡ, rất là không cam lòng. . ."

"Thuộc hạ không dám!" Lời này ai dám tiếp? Thuộc hạ đều là nói.

"Các người ngoài miệng nói không dám, trong lòng nghĩ như thế nào, nhưng là ai cũng không biết. . ." Tri phủ bình tĩnh nói.

"Lão phu cũng không phải độc tài, muốn các người cùng Vũ Lăng thành cùng chết! Có cái tin tức, liền nói cùng các người biết được!"

"Các người cũng biết, Đại đô đốc tụ binh mười vạn, đã trở lại Giang Lăng, ít ngày nữa liền muốn xuôi nam. Quét qua thanh đôi! ! !" Tri phủ lớn tiếng nói.

"Lúc này Ngô quân, cũng bất quá mười vạn. Đại đô đốc chính là Kinh Châu Thế gia đại tộc xuất thân, xưa nay có danh vọng. Nhân hòa địa lợi đều có, Tống Ngọc há có thể bất bại? ? ?"

"Chúng ta nếu có thể vào lúc này lập xuống đại công, không ngừng danh chấn Kinh Châu, sau đó vào Đại đô đốc mắt xanh, vinh hoa phú quý, đều là dễ như trở bàn tay!"

Ông lão biết rõ thuộc hạ tính nết, chính mình bộ này kinh sợ, chỉ có thể làm bọn hắn sợ hãi nhất thời, chờ thêm mấy ngày. Nên phản chiếu dạng sẽ phản, Chu Vũ cao ốc đem khuynh, phúc sào bên dưới, há có xong trứng? Mọi người tìm chút đường lui, cũng là có thể lý giải, nhưng ông lão tuyệt đối không thể đáp ứng! ! !

Lúc này, liền đến cho bọn họ tìm chút trụ cột, tăng cao quyết tâm khí.

Lời này nửa thật nửa giả, Chu Vũ là dẫn theo mười vạn đại quân khai hoàn Giang Lăng, nhưng sẽ tốt mấy ngày liền chinh chiến bốn ba. Cực kỳ uế oải, Tam Lăng lại có Tống Ngọc 70 ngàn đại quân mắt nhìn chăm chăm, Chu Vũ chính là hữu tâm cứu viện Kinh nam, cũng là không thể động dẩy.

Nhưng thuộc hạ bên trong hữu tâm nhân liền không nhiều như vậy. Tri phủ lại cố ý phong tỏa chút tin tức, lời vừa nói ra, dưới đáy quan lại. Liền bỗng chấn động, hiện ra là đáy lòng thêm ra mấy phần thủ thành hi vọng.

Tuy rằng còn có mấy một người thông minh lòng mang nghi vấn. Nhưng chỉ cần đa số người đoàn kết ở Tri phủ chu vi, ông lão liền có lòng tin thủ vững mấy tháng. Thậm chí, đợi được Đại đô đốc viện binh đến!

"Này Kinh Châu, đến cùng là chúng ta Kinh Châu người, Ngô chư hầu như thế nào đi nữa thanh uy hiển hách, cũng không bằng Đại đô đốc tiếp theo địa khí, có dân tâm! ! !"

Thấy cảnh này, Tri phủ trên mặt rốt cục nhiều hơn mấy phần nhu hòa tâm ý, đối với phía dưới mọi người nói.

Này thế địa vực quan niệm vẫn là cực kỳ dày đặc, người ngoài rất được kỳ thị, trước Tống Ngọc xếp vào thám tử, thu mua Thế gia, cũng là nhiều được cái này trở ngại.

Dưới đáy người đồn dập gập đầu, "Tri phủ đại nhân nói thật là!"

Nếu thật sự có biện pháp đường lui, ai muốn nhường ra chính mình địa bàn căn cơ? ? ? Như quy hàng Ngô quân, dòng dõi tính mạng là có thể bảo đảm, hay là còn có thể thăng lên cấp một, nhưng khẳng định đến nhập chính sự đường "Quan sát học tập", sau khi ra ngoài phải xuất sĩ nơi khác, thậm chí Ngô Châu, điều này làm cho rất nhiều địa đầu xà làm sao có thể chịu? Hay là ở thành hư thân tử uy hiếp dưới, còn có thể cúi đầu, nhưng

hiện tại, Tri phủ đưa ra một con đường khác, rất nhiều người tâm tư liền linh hoạt lên.

"Bản phủ hướng về chư vị bảo đảm, một tháng bên trong, Đại đô đốc tất có viện quân hạ xuống, bọn người chỉ cần bảo vệ một tháng, không chỉ có dòng dõi tính mạng có thể bảo toàn, mặt sau phong thưởng, đều là có. .
."

Tri phủ đại nhân ho khan thanh, lớn tiếng nói, này chính là lấy lợi dụ.

"Lão phu ở đây đầu tiên nói rõ, nhà ta gia đình tôi tớ, toàn bộ giao ra, đem ra thủ thành, còn có hai truân lương thực, cũng là như thế! ! !"

Này chính là muốn hiến toàn bộ gia sản nhíp điệu, để dưới đáy mọi người hai mặt nhìn nhau.

"Tri phủ đại nhân nói có lý, nhà ta liền ra trang đình hai mươi, lương thảo hai trăm thạch!" Thấy Tri phủ đi đầu, phía dưới mấy cái Thế gia tộc nhân, cũng không thể không ra chút huyết.

"Nhà ta ra trang đình. . . Lương thảo. . ."

". . ."

Một nửa là sinh tử bức bách, một nửa là danh lợi mê hoặc, dưới đáy quan lại Thế gia, rốt cục quyết định phần khởi một kích! ! !

"Được! ! ! Được! ! ! Được! ! ! Lão phu ở đây bái tạ chư vị rồi! ! !"

Tri phủ sắc mặt đỏ lên, quay về phía dưới mọi người, ngày nghỉ dưới.

"Đại nhân mau mau xin đứng lên, chúng ta làm sao tiêu thụ nổi. . ."

"Đại nhân, tuyệt đối không thể như vậy. . ."

Mọi người đồn dập nói nói, thì có mấy cái tiến lên nâng dậy Tri phủ, rất là một bộ quân thần tương đắc cảnh tượng.

Chờ đến mọi người đều rơi xuống tường thành, trở lại phân phối vật tư, sai khiến trang đình thời điểm, Tri phủ rốt cục không chống đỡ được, chỉ cảm thấy trước mắt tối tăm, hầu như liền muốn ngất đi.

"Lão gia! ! !" Chu vi một cái người hầu, mặc y phục quản gia, mau tới trước sảm đỡ.

"Con trai của ta, người chết tốt lắm lắm a! ! !" Thân thể lão nhân xụi lơ, hầu như dựa cả vào ở quản gia trên người, nước mắt ngang dọc.

Hắn là lão làm đến, từ trước đến giờ đối với con trai độc nhất thật là sủng ái, hiện tại quy mô lớn bức bách, không thể không đem hắn phái ra, lấy đạt được Ngô quân tín nhiệm, vì thế hại tính mạng của hắn.

Tri phủ tuổi không nhỏ, hiện tại lại nhận được này đả kích, đã là bệnh khí nhập thể, có bệnh tại người, lại cường chống đỡ bệnh thể, cùng thuộc hạ độ sức, hiện tại trên đầu tường đều là người mình, rốt cục không chống đỡ được.

"Lão gia. . ." Quản gia trong mắt một đỏ, cũng là khóc lên.

"Lão phu vô sự, các người cũng thu lại chút, không nên để cho người ngoài nhìn đi! ! !" Tri phủ chung quy đọc sách rất nhiều, thu liễm lại niềm thương nhớ, nắm chặt quản gia thủ đoạn, trong miệng nói.

"Lão nô hiểu được!" Quản gia xoa một chút lệ, hắn cùng Tri phủ chính là một sợi dây trên châu chấu, lại nhìn thiếu gia từ nhỏ đến lớn, rất là có mấy phần chân tâm.

"Bị kiệu, đưa lão phu hồi phủ. . ." Quý phủ sớm bị lang thuốc bắc, đều là chính mình dùng quen rồi lão nhân, ý tứ rất nghiêm, sẽ không tiết lộ ra

ngoài.

"Được rồi!" Lão quản gia mau mau quay về vừa gã sai vặt nói:
"Không nghe dặn dò sao? Mau mau xuống bị kiệu. . ."

. . .

Quân doanh phía trước, La Bân nhìn đầu tường, nửa ngày bất động.

"Khởi bầm tướng quân! Người kia chịu hai trăm đao sau, huyết ra như chú, đã khí tuyệt bỏ mình, Vũ Lăng trong thành động tĩnh hoàn toàn không có!" Một cái Vệ tướng tiến lên bầm báo nói.

Cổ đại quả hình, chia làm nhiều loại đẳng cấp, có tám đao mất mạng, cũng có mấy trăm đao, máu tanh nhất hung tàn, chính là ngàn đao trở lên, còn phải bảo đảm phạm nhân tồn tại! ! !

Mà La Bân trong doanh, vẫn không có cớ này tay nghề hành hình quan, chỉ là bách dưới đao đi, cái kia Tri phủ con trai độc nhất liên không còn tính mạng.

"Này Tam Lăng thành thủ, đúng là có thể chịu! ! !" La Bân cười nói, phát sinh mệnh lệnh, nhưng là hung tàn cực điểm.

"Đem người kia thi thể tha cho chó ăn! Ngày mai bắt đầu công thành! Các bộ luân trên, cần phải không cho này Vũ Lăng thành thời gian nghỉ ngơi!"

Trong lòng đã là đã quyết định, thành phá sau, bên trong văn võ quan chức, đều là không thể giữ lại.

Đại tướng ra ngoài, tự có tùy cơ ứng biến quyền lực, thành phá đi tể, nhiều lính hỗn độn, thủ tướng bỏ mình thực sự là lại chuyện không quá bình thường.

"Theo Chủ công chế, đại quân chưa đến mà đầu hàng, quan chức lưu dụng, còn có đề bạt ban thưởng, binh lâm thành hạ đầu hàng, bảo lưu trước kia cấp bậc, điều đến nơi khác phân công!"

La Bân chậm rãi nói, những này, đều là Tống Ngọc ở hãn cùng Diệp Hồng Nhạn xuất phát trước, hẹn cần thận chính sách.

Mục đích chính là cho ra ngoài tướng lĩnh định vị quy củ, hảo gặp thời quyết đoán.

"Mà để ta quân tử thương một thành trở lên giả, trong thành quan lại không giữ lại ai, liên luy toàn gia! ! ! Này Vũ Lăng, để ta quân tổn ngàn người, cũng với tới một thành , truyền lệnh xuống! Thành phá sau, cửu phẩm trở lên quan chức toàn bộ khám nhà diệt tộc, thu hoạch khao thưởng tam quân! ! !"

"Vâng! ! !" Quan chức xuất thân giàu có, này chính là rất lớn một món bèo bỏ, Vệ tướng lớn tiếng đáp ứng, trong mắt liền nổi lên một tia hỏa diễm.

Vũ Lăng tưởng thành tuy cao to thâm hậu, lính nhưng là thiếu nghiêm trọng, có thể bảo vệ mấy ngày đây?

Nhìn Vệ tướng xuống truyền lệnh bóng lưng, La Bân nở nụ cười, Tống Ngọc cuối cùng còn có quy định, nếu là gặp thề sống chết không hàng, để đại quân tổn ba phần mười trở lên, giống nhau đồ thành! ! !

Nhưng La Bân rõ ràng không muốn đi đến bước này, dù sao, coi như đồ thành này, không nói danh tiếng loại hình, chính là hãn cái này tướng lĩnh, hao binh tổn tướng, sau khi trở về khẳng định cũng là ướp lạnh kết cục.

"Đại thành của cái, nhiều ở quan lại Thế gia trong tay, có những này khích lệ, lại có vì đồng đội báo thù niềm tin chống đỡ, đầy đủ rồi! ! !"

La Bân ngược nhìn Tam Lăng tường thành, bên khóe miệng nổi lên dữ tợn ý cười.

...

Trường Sa bên dưới thành, khói lửa ngập trời, một thân màu đỏ hào y Ngô quân sĩ tốt, giơ lên thang mây các loại khí giới công thành, ở cung tên cùng máy bắn đá dưới sự che chở, nghĩ phụ leo lên mà trên.

Mà Trường Sa đầu tường, nhiều đội sĩ tốt cùng dân phu, cầm trường thương, chống đỡ Ngô quân tiến công.

Còn có một chút Đội trưởng loại hình quan quân, chỉ huy dân phu trang đinh đem thiêu nóng bỏng vàng lỏng cùng đá tảng nện xuống, mang theo một mảnh kêu thảm kêu rên.

"Đại quân đã công ba ngày, này Trường Sa không hổ là Chu Vũ Tiềm long vị trí, căn cơ thâm hậu, trên dưới một lòng a!"

Diệp Hồng Nhạn giơ lên Thiên Lý Kính, quan sát Trường Sa đầu tường một lúc lâu, thở dài nói.

Trường Sa lộ trình luận võ lăng gần chút, Diệp Hồng Nhạn đại quân ở ba ngày trước liền đến Trường Sa bên dưới thành.

Nhưng Trường Sa chính là Chu Vũ lập nghiệp nơi, lại là Kinh nam đại thành, không chỉ có còn có mấy ngàn quân tốt thủ ngự, Chu gia một ít không chuyển đi Giang Lăng tộc nhân càng là tự phát ra tiền ra người, đi đầu tổ chức dân phu thủ thành.

Chu gia ở Trường Sa chính là đệ nhất hào tộc, quan đứng đầu! Này sức hiệu triệu không phải chuyện nhỏ, Thế gia lập tức dồn dập hưởng ứng, tụ tập sáu ngàn dân phu lên thành phòng thủ.

Như ở thêm vào trước kia sĩ tốt, đại quân cũng có vạn người.

Trường Sa lương thảo sung túc, tường thành cao to, quân coi giữ nhân số lại miễn cưỡng đầy đủ, đem Diệp Hồng Nhạn vững vàng chặn ở Trường Sa bên dưới thành, ba ngày đến, đại quân liên thành đầu đều không đi tới quá.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 282: Mật Đạo

"Chủ công lấy trọng trách giao phó cho ta, này Trường Sa Thành, nhất định phải đặt xuống, còn phải phải nhanh! ! !"

Diệp Hồng Nhạn sắc mặt nghiêm nghị, hăn tự nhiên biết rõ, này Trường Sa Thành, đối với Chu Vũ đại quân, ý vị như thế nào.

Trường Sa chính là Chu Vũ Long Hưng Chi địa, một khi bị dưới, ở này rất chú ý phong thủy phối hợp, thiên nhân hợp nhất cổ đại, ngụ ý liên rất không ổn, đầy đủ để Chu Vũ mệnh trời người vọng, giảm xuống hai phần mười! ! !

Những thứ này đều là hư, mà thực tế, chính là Chu Vũ tuy rằng đem Chu gia chuyển tới Giang Lăng, nhưng Trường Sa điền sản cửa hàng nhưng chuyển không đi, cũng lưu không ít tộc nhân quản lý.

Nói cách khác, Chu gia tuy rằng đại bộ phận ở Giang Lăng, căn cơ nhưng có ít nhất một nửa còn ở Trường Sa!

Nếu có thể đem Trường Sa bắt, Chu gia cũng bằng lập tức tàn một nửa!

Đồng thời, Chu Vũ đại quân tuy được xưng vạn người, nhưng trong đó nòng cốt lão binh, nhiều là xuất từ Trường Sa, như bắt Trường Sa, lấy quân chúc cường bức, Chu Vũ đại quân, nói không chừng thì sẽ bất chiến tự tan.

Đừng nói không gây họa tới người nhà cái gì, cổ đại chú ý chính là liên luy! ! ! Chính là Phương Minh kiếp trước, một khi có người phạm tội truy nã, trước tiên cũng là quản chế gia thuộc.

"Đáng tiếc, những này ta biết, đối diện Trường Sa Chu gia thủ tướng, cũng là biết được, tất thề sống chết chống lại đến cùng!"

Diệp Hồng Nhạn nhìn đen nhánh tường thành, mặt trên còn mang theo màu máu, không khỏi có chút đau đầu.

Đại chiến kéo dài một ngày, tới mặt trời ngã về tây, Diệp Hồng Nhạn mới đánh trống thu binh.

"Thúc phụ!" Trong soái trường, Diệp Hồng Nhạn đang xem binh thư, cháu trai Diệp Kiếm Phong xốc lên trưởng môn đi vào.

"Chuyện gì?" Diệp Hồng Nhạn thả tay xuống bên trong thư tịch, nhìn đứa cháu này.

Hiện tại Diệp Kiếm Phong, toàn thân sáng rực khải, mang bội kiếm. Đây là Chỉ huy sứ trang phục. Nhiều năm quân lữ cuộc đời, từ lâu tẩy đi hắc ngây ngô, nhiều hơn mấy phần nam tử thành thực phong độ, bây giờ nhìn lên, chính là một cái bình tĩnh kiên nghị thanh niên tướng lĩnh.

Tuy rằng thấy rõ cháu trai tiền đồ. Diệp Hồng Nhạn rất là thoải mái, nhưng nhớ tới trong quân một ít đồn đại, lông mày vẫn là vừa nhíu.

"Hô to gọi nhỏ, còn thể thống gì?"

"Thuộc hạ biết tội!" Diệp Kiếm Phong sững sờ, hắc đạt được một cái lợi tin tức tốt, đặc biệt đến đây gặp mặt thúc phụ. Nhất thời tình thế cấp bách, đã quên lễ nghi, hiện tại thấy thúc phụ sầm mặt lại, mau mau quỳ xuống thỉnh tội.

"Người ta cùng ở tại một quân, từ lâu treu đến không ít chê trách. Người không cảnh giác tự thân, còn đãi như hà?" Diệp Hồng Nhạn trầm giọng quát lớn.

"Thúc phụ. . ." Diệp Kiếm Phong trầm thấp kêu, hăn chừng hai mươi, liền làm được một Đô chỉ huy sứ, thống lĩnh 1,200 người, trung tầng tướng lĩnh đỉnh điểm, còn kém hai bước, liền có thể tới tướng quân chức vị. Rất là ra chút danh tiếng, trong quân cũng truyền ra "Diệp gia hổ tướng" thanh danh, lại không nghĩ rằng. Danh tiếng mặt sau, còn có những thứ này.

"Người là dựa vào quân công lên cấp, những này ta cũng biết, nhưng đối với so với những người khác tới nói, vẫn là quá nhanh. . ." Này bên ngoài đều truyền là Diệp Hồng Nhạn dẫn nguyên cố, kỳ thực Diệp Hồng Nhạn trong lòng biết được. Tầng dưới chót nhận lệnh hăn còn có thể nhúng tay, hơi hơi dưới ảnh hưởng. Một khi đến trung tầng Vệ tướng Chỉ huy sứ cấp một, mỗi lần cũng phải trải qua Tống Ngọc. Hăn chỉ có kiến nghị quyền lực.

Chớ nói chi là, vì tránh hiềm nghi, Diệp Kiếm Phong mấy lần có lên cấp cơ hội, đều là bị hăn dè xuống.

Diệp Kiếm Phong có thể thăng đến nhanh như vậy, kỳ thực vẫn là Tống Ngọc chính mình có ý định đề bạt, dù sao đây là một suất tài, không cần đáng tiếc.

"Đồng thời, người ta cùng ở tại một quân, trước đây cũng còn tốt chút, hiện tại người làm Đô chỉ huy sứ, cũng quá quá đáng chú ý. . ."

Diệp Hồng Nhạn vung tay lên, đánh gãy Diệp Kiếm Phong lời muốn nói.

"Tuy rằng người ta không then với lòng, nhưng nhân ngôn đáng sợ, vẫn là không thể không phòng! Như vậy, sau trận chiến này, ta liền hướng về Chủ công nêu ý kiến, đưa người điều đến biệt phủ!"

"Vâng!" Diệp Kiếm Phong tuy rằng đáy lòng có chút đáng tiếc, nhưng biết được đây là thúc phụ quyết ý, mặc cho dựa vào bản thân nói như thế nào, đều là thay đổi không , cũng chỉ được đáp lại.

"Người lần này đến đây, có chuyện gì?" Diệp Hồng Nhạn nói xong sau này dự định, mới hỏi.

Nói đến đây cái, Diệp Kiếm Phong thu thập tâm tình, nói: "Chất nhi thấy Trường Sa Thành phòng giữ nghiêm ngặt, ta quân nếu là mạnh mẽ tấn công, tổn thất không nhỏ, cố ý tìm kiếm thành phòng không khích. . ."

"Ồ? Có thể có đoạt được?" Diệp Hồng Nhạn nghe xong, tinh thần chấn động, hẳn ta biết chính mình cái này chất nhi, mưu kế chông chất, chính là đại soái tài năng, trước tiên mấy lần trước hiến kế, đều là hiệu quả phi phạm, không khỏi thân thể nghiêng về phía trước.

"Chất nhi trước phái trong bóng tối đi tới Trường Sa Thành bên trong liên lạc, thu mua Thế gia, bởi vì trước thành thủ rất nghiêm, hiện tại mới có thể truyền ra tin tức."

"Trường Sa Thành bên trong Thế gia tuy lấy Chu gia dẫn đầu, nhưng cũng có mấy nhà, không muốn cùng Chu gia một con đường đi tới hắc, càng là biết được hiện tại Trường Sa Thành bên trong binh lính chưa đủ, khó có thể trường thủ, mưu cầu đường lui, cùng trong bóng tối ăn nhịp với nhau."

Chu gia tuy là Trường Sa hào tộc, trong bóng tối lợi ích gút mắc dưới, nhưng cũng đại đại đắc tội rồi mấy cái Thế gia, những này các nơi đều có, chỉ là bình thường mâu thuẫn ẩn núp trong bóng tối, hiện tại phát tác ra, liền rất đòi mạng.

"Chẳng lẽ? Bọn họ đồng ý mở cửa hiến thành?" Diệp Hồng Nhạn con mắt sáng choang.

"Trường Sa Thành bên trong mặc dù nhiều dùng dân phu trang đình, nhưng là rất có quy củ, mười người một hỏa, các phái lão binh đảm nhiệm Hỏa trưởng, dò xét lẫn nhau, trừ phi phần lớn Thế gia đồng thời phát tác, bằng không chỉ sợ khó có thể thành sự!"

Diệp Kiếm Phong cười khổ nói. Trước Thế gia phản bội, cũng là liên lạc thật lâu, đồng thời phát động, mới có thể trong ứng ngoài hợp, một lần mở cửa thành ra, nghênh tiếp đại quân vào thành, như chỉ dựa vào chỉ là mấy nhà, vậy chỉ có bị tiêu diệt phần.

Trường Sa Thành bên trong phần lớn Thế gia đều là khuynh hướng Chu Vũ, có thể không thể so cái khác mấy thành, Thế gia chính là không chủ động khởi sự, cũng là ngầm đồng ý, duy trì trung lập, giữ gìn ích lợi nhà mình.

Mà Trường Sa Thế gia lợi ích đều cùng Chu Vũ chặt chẽ liên kết, này Minh Ước rất là vững chắc, khó có thể lay động.

"Vậy người có thể có đoạt được?" Diệp Hồng Nhạn hỏi, Diệp Kiếm Phong nếu như không có đoạt được, sao hướng hãn hiến kế.

Diệp Kiếm Phong lúc này nói: "Đầu dựa vào chúng ta Thế gia ở Trường Sa kinh doanh mấy trăm năm, có điều mật đạo, có thể nổi thẳng trong thành, đây là làm dờn đi tộc nhân cuối cùng thủ đoạn, hiện tại có thể bị chúng ta sử dụng, mai phục phục binh!"

"Không sai! Tuy rằng lúc này Trường Sa Thành bên trong, tuy là phòng giữ nghiêm ngặt, nhưng có Thế gia hiệp trợ, mấy trăm cái giáp sĩ, tàng trên một đêm, nhân màn đêm giết ra, vẫn là có thể, Kiếm Phong , người lần này lại lập công lớn a! !"

Nói xong lời cuối cùng, Diệp Hồng Nhạn không khỏi lộ sự vui mừng ra ngoài mặt.

Hắn đến cùng làm lâu như vậy tướng quân, ý mừng chỉ trong nháy mắt liền bình ổn lại, lại nghĩ đến cái gì, không khỏi hỏi: "Thế gia xưa nay quý kế đa đoan, cái kia mấy nhà, tin cậy không?"

"Thúc phụ yên tâm, cùng chất nhi liên hệ mấy nhà, không chỉ có viết huyết thư nương nhờ vào, càng là đem con trai trưởng đưa đến quân doanh, thành tâm vẫn có, chính là có mai phục, cũng bất quá mấy trăm cái sĩ tốt mà thôi, đáng là gì đây?"

Diệp Kiếm Phong trầm giọng nói.

"Không sai, cho dù thất bại, cũng tổn thất nổi, có thể một kích! ! !" Diệp Hồng Nhạn vỗ tay một cái, hạ quyết tâm.

"Thúc phụ, lần này, Kiếm Phong muốn tự mình dẫn đội! ! !" Diệp Kiếm Phong thấy Diệp Hồng Nhạn có quyết định, mau mau quỳ xuống chờ lệnh nói.

Này có chút đột nhiên xuất hiện, Diệp Hồng Nhạn lặng lẽ nửa ngày, mới hỏi: "Người có thể tưởng tượng được rồi, lần đi cũng khả năng là cạm bẫy, đến lúc đó thân hãm tuyệt cảnh, chính là thúc phụ cũng cứu người không được!"

"Mặt tướng có tự tin! ! !" Diệp Kiếm Phong nhìn Diệp Hồng Nhạn, trong con người kiên quyết không rời.

Đây là hăn trước đó nghĩ kỹ, trải qua nhiều mặt tìm hiểu thôi diễn, hăn đối với mình lôi kéo Thế gia, có tự tin, đang nghe được thúc phụ quyết ý chiến hậu đem hăn dời dự định sau khi, càng là như vậy.

Dù sao, nếu như đến dừng quân, coi như mạo hiểm nửa lập công, cũng tất sẽ bị thủ trưởng chia lãi cấp một, đây là quy củ, này khá tốt, gặp tàn nhẫn, trực tiếp hãm hại đến chết, tham ô quân công, cũng là khả năng! ! !

Tuy rằng hãn có Diệp Hồng Nhạn làm chỗ dựa, không đến nỗi này, nhưng nên cho thủ trưởng chia lãi, vẫn là không thể thiếu.

Đã như vậy, không thừa dịp hiện tại mau mau mò hãn một cái, càng chờ khi nào? ? ?

"Người vừa có này tâm, thúc phụ lại sao ngăn cản đây?" Diệp Hồng Nhạn cũng là nói.

"Như lần này người có thể mở thành, chính là công đầu! Hơn nữa trước tích lũy công huân, thúc phụ bỏ đi khuôn mặt già nua này đến, cũng phải vì người hoạt động đến Du Kích phó tướng chức quan, đến Du Kích phó tướng, liền có thể xưng tướng quân rồi!"

Diệp Kiếm Phong tự nhiên biết rõ, đến tướng quân cấp một, không chỉ có độ tự do tăng nhiều, có thể độc lĩnh một quân, càng là vào Chủ công trong lòng, cũng không ai dám âm thầm hãm hại.

Tìm Thường chỉ huy khiến chỉ là chính thất phẩm, muốn đến Du Kích phó tướng, khó như lên trời! ! !

Này nhưng chân chính là đại ân, mau mau quỳ xuống: "Nhiều Tạ thúc phụ đề bạt! ! !"

"Người là ta Diệp gia Kỳ Lân, nếu có thể thăng chức rất nhanh, thúc phụ lại có gì keo kiệt đây?" Diệp Hồng Nhạn mỉm cười nói.

...

Ngày thứ hai, Ngô quân đột nhiên gia tăng công thành cường độ, máy bắn đá không muốn sống đến đem đá tảng hướng về trên tường thành đầu đi, tiến công Ngô quân sẽ tốt, cũng là hồng mắt, gào thét nhào lên, để Trường Sa Thành đầu thủ tướng rất là ra đem mồ hôi lạnh.

Cũng may có dân phu trang đình hiệp trợ, thay phiên thay sĩ tốt, có thể nghỉ ngơi, mới miễn cưỡng chống được ban đêm, ngày hôm đó, rốt cục bảo vệ.

Vào đêm, trong thành một chỗ nhà dân bên trong, đột nhiên xuất hiện rất nhiều nhân ảnh.

Những người này, mỗi người lưng hùm vai gấu, thân hình cao lớn, trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía, ăn mặc giáp da loại hình, binh khí trên đều là móng miến vải đen, tiếng bước chân cũng là nhẹ nhàng, tựa hồ sợ người phát hiện.

Diệp Kiếm Phong chỉ mặc vào nội giáp, lại ở bên ngoài trùm lên một lớp da giáp, phác đao trên cũng là móng hổ, âm thanh thả đến cực thấp: "Lạc gia chủ, lần này đa tạ rồi!"

Bên cạnh Lạc gia chủ, chính là lần này dâng lên ám đạo gia chủ, nghe vậy chỉ là nở nụ cười: "Ngô quốc công oai hùng anh phát, tại hạ cũng là nghe tên đã lâu, Chu gia hoành hành bá đạo, lần này chính là nên có chi kiếp! !"

"Chúng ta liền muốn phát động, Lạc gia chủ kính xin tạm lánh!" Diệp Kiếm Phong sai người đưa đi Lạc gia chủ, mới có chút đáng tiếc âm thầm than thở.

Này mật đạo chỉ là vì dời đi tộc nhân sử dụng, đương nhiên sẽ không nhiều rộng rãi, trong thời gian ngắn, nhiều nhất vận tải mấy trăm người, mà đến ban ngày, nhiều người như vậy, lại quá dễ dàng bại lộ, là lấy chỉ có lập tức phát động.

"Nơi này cách cửa thành không xa, chúng ta lén lút sờ qua đi, bất luận gặp ai, tránh được nên tránh, không thể tránh, đều là trực tiếp giết, không muốn phát ra tiếng vang!"

Diệp Kiếm Phong trầm thấp nói. Mật đạo rời thành tường không xa, chính là nên có chi nghĩa, bằng không, công trình lượng quá lớn, cũng bất lợi cho yểm hộ.

Mấy trăm cái bóng người nhất thời hơi động, dựa vào bóng đêm che lấp, hướng về cửa thành sờ soạng.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 283: Hạ Liên Hai Thành

"Đại nhân, Ngô doanh trưởng mang người đúng chỗ rồi!"

Dưới bóng đêm, Diệp Kiếm Phong nằm trên mặt đất, nhìn nơi cửa thành cây đuốc, thì có một người liền đến bên tai trầm thấp nói.

"Ừm! Chuẩn bị phát động!"

Diệp Kiếm Phong lệnh, lúc này thân hãm hiểm cảnh, một bước đi sai bước nhầm, bị quân địch phát hiện, lập tức chính là thân hãm trùng vây, chết không toàn thân chi cục, nhưng hãn không chỉ đầu óc càng ngày càng bình tĩnh, liền ngay cả trong cơ thể nhiệt huyết, đều là sôi trào lên.

"Hãn là đến dần mao giao tiếp thời gian!" Diệp Kiếm Phong nhìn lên bầu trời, chỉ thấy đen kịt như mực, đưa tay không thấy được năm ngón.

Dần mao giao tiếp thời gian, chính là hừng đông, bầu trời còn chưa có ánh sáng, thời khắc hắc ám nhất.

"Cổ nhân nhiều cho rằng giờ tý chính là dạ tập cơ hội tốt, phòng giữ cũng nghiêm ngặt nhất, hôm nay ta liền phương pháp trái ngược, vào lúc này phát động!" Diệp Kiếm Phong yên lặng nghĩ.

Kỳ thực chỉ là vận tải sĩ tốt quân giới, liền bỏ ra hơn nửa đêm thời gian, chính là muốn ở giờ tý phát động, cũng là không đủ thời gian.

Diệp Kiếm Phong lúc này, liền như nhìn chăm chăm con mối mành hồ, không nhúc nhích, như kẻ địch hơi hơi lộ ra kẽ hở, lập tức chính là lôi đình thế tiến công!

"Đại nhân, ngoài thành ám hiệu cũng đến rồi!" Lúc này, chuẩn bị cuối cùng cũng xong xong rồi.

"Được, tiến lên! ! !" Theo mệnh lệnh, thì có mấy người mặc quần áo bó màu đen sĩ tốt tiến lên, tìm thấy quân địch cảnh giới sĩ tốt mặt sau.

Phốc! ! ! Ánh đao thoáng hiện, mấy cái sĩ tốt liền bị mặt hầu, mang theo khó có thể tin tình ngã xuống.

"A! ! !" Rốt cục, có cái sĩ tốt ở mặt hầu thì cảm một thoáng, phát sinh ngăn ngủi kêu rên.

Thanh âm này tuy rằng ngăn ngủi, nhưng ở yên tĩnh trong đêm tối, đã là như cây đuốc giống như dễ thấy.

"Các anh em, theo ta giết! ! !" Có này thành tích. Đã là không sai, Diệp Kiếm Phong hét lớn. Dẫn dắt còn lại giáp sĩ, khởi xướng xung phong! !

Những binh sĩ này. Đều là cao cấp nhất lực sĩ hào kiệt, sử dụng giáp da vũ khí đều là thượng phẩm, lúc này Diệp Kiếm Phong xông lên trước, như mãnh hổ hạ sơn, trong chớp mắt liền vọt tới trước cửa thành.

"Xem đao! ! !" Diệp Kiếm Phong trong tay phác đao xẹt qua sáng như tuyết dây dài, đem một cái quân địch sĩ tốt chém té xuống đất.

"Dạ tập! ! ! Quân địch dạ tập! !" Lúc này cửa thành thủ tướng, rốt cục phản ứng lại, hét: "Lập tức gõ la! Những người còn lại theo ta tiến lên! ! !"

Xì xì! ! Xì xì! ! !

Mấy chục mũi tên phóng tới, đem thủ tướng chu vi sĩ tốt xạ ngã xuống đất. Liền ngay cả thủ đem trên cánh tay mình, cũng trúng rồi một mũi tên, máu chảy ồ ạt.

"Lại còn có cung tên!" Thủ tướng con mắt trừng trừng, "Đáng ghét, tất có Thế gia tư thông với địch, nói không chừng còn có mật đạo loại hình! ! !"

Lúc này biết được đối phương binh tinh khí lưỡng, thủ tướng nhưng lại không thể lui ra.

Hắn có thủ vệ chi trách, gia tộc càng là Chu gia chi nhánh, người khác đều có thể hàng. Duy hắn không thể hàng! ! !

"Các huynh đệ, báo quốc nhưng vào lúc này, chỉ phải kiên trì chốc lát, thì có đại quân chạy tới!" Thủ tướng hét lớn. Thu thập còn lại sĩ tốt, liền muốn khởi xướng xung phong.

"Lưu lại chút người bắn tên, ngăn chặn bọn họ chính là. Những người còn lại theo ta lên, mở cửa thành ra! ! !"

Diệp Kiếm Phong tự nhiên hiểu được bất luận ở đây giết chết bao nhiêu quân coi giữ. Chỉ cần không mở cửa thành ra, tất cả chính là đừng nói. Hiệ tượng thân binh, hướng về cửa thành phóng đi.

"Bắn cung! ! !" Quân địch tự cũng có cung tên, lúc này cũng là mặc kệ còn có cùng bào ở đây, mũi tên như phi vũ giống như hạ xuống.

Phốc! ! Phốc! ! ! Mấy cái giáp sĩ ngã xuống đất.

"Không phải sợ, bọn họ chỉ có thể xạ này một vòng, theo ta trùng! ! !" Diệp Kiếm Phong lúc này ăn mặc, bất quá là giáp da, cùng chu vi Ngô quân như thế, không có chịu đến tập hỏa, cho dù trúng rồi mấy mũi tên, ở tách ra

muốn hại : chỗ yếu sau khi, bắn thủng giáp da đã là cực hạn, bị bên trong nội giáp đỡ, không bị thương chút nào.

Này chính là dự kiến trước, biết được thâm nhập quân địch, còn ăn mặc sáng rực khải, không phải nói cho người khác biết đây là thủ tướng, đến đây vây giết sao?

Ngô quân thấy Diệp Kiếm Phong làm gương cho binh sĩ, xung phong ở trước, đều là sĩ khí đại chấn, đi theo Diệp Kiếm Phong mặt sau xung phong.

Diệp Kiếm Phong vài bước vọt tới người bắn tên trước, vung tay lên, mấy cái đầu lâu bay ra, vẫn có thể thấy được trên mặt vẻ không cam lòng.

"Giết! ! !" Sĩ tốt đuổi tới, cùng phòng thủ cửa lớn quân địch chém giết cùng nhau.

"Nhanh! Nhanh! Nhanh! ! !" Diệp Kiếm Phong lớn tiếng hô, hẳn lúc này, đã có thể nghe được cách đó không xa tiếng vó ngựa.

Hắn lần này không chỉ có dẫn theo chính mình thân binh, Diệp Hồng Nhạn lo lắng chất nhi an nguy, càng là đem hẳn tự thân thân binh phái đến Diệp Kiếm Phong dưới trướng.

Những thân binh này thân kinh bách chiến, võ nghệ thành thạo, lúc này đảm nhiệm đi đầu tác dụng, đem cửa thành thủ tốt giết tán.

"Được! Mở cửa nhanh! ! !"

Mấy cái thân binh bỏ quên đao, vài bước đi tới trước đại môn, thả xuống chi mộc, lại có mấy cái đi vào thúc đẩy bàn kéo.

Kẹt kẹt! ! ! Kẹt kẹt! ! !

Theo cơ khí chuyển động tiếng nhớ tới, ngoài cửa cầu treo chậm rãi thả xuống, cửa thành cũng là nổ đến một tiếng, từ trung gian nứt ra rồi điều khe lớn, từ từ mở ra.

"Báo! Trường Sa Thành môn nơi tiếng kêu "giết" rầm trời, cửa lớn đã bắt đầu mở ra, cầu treo cũng ở thả xuống!"

"Được! Truyền cho ta quân lệnh, kỵ binh chuẩn bị, cầu treo một khi toàn bộ thả xuống liền cho ta vọt vào trong thành! ! !" Diệp Hồng Nhạn lập tức lệnh.

Luật! ! ! Trường Sa Thành môn ở ngoài, chiến mã hí lên không ngừng, bào móng.

Trên chiến mã diện, Ngô quân kỵ binh yên lặng nhìn chăm chăm chậm rãi thả xuống cầu treo cùng dần dần mở ra cửa lớn, chỉ cần cửa thành một thoáng, kỵ binh nhảy vào Trường Sa Thành bên trong, bất quá thời gian nháy mắt.

Đạp! ! Đạp! ! Đạp! !

Mà vào lúc này Trường Sa Thành bên trong, quân địch kỵ binh cũng là trước hết chạy tới.

"Đáng ghét, là kỵ binh! ! !" Nghe trên đường phố truyền đến quy luật tiếng vó ngựa, Diệp Kiếm Phong mạnh mẽ mắng.

"Người bắn tên, áp chế kỵ binh! ! !" Một đội người bắn tên ở bắn giết thủ tướng sau, lại quay lại cửa lớn, nhắm ngay đường phố nơi.

Thở phì phò! ! ! Mũi tên vĩ lực sát không khí, phát sinh nhẹ nhàng tiếng vang, mang đi từng cái từng cái sinh mệnh.

Diệp Kiếm Phong phía trước người bắn tên, dồn dập trúng tên ngã xuống đất!

Diệp Kiếm Phong con người cơ rút nhanh, "Cười ngựa bắn cung? ? ? Đây là cao cấp nhất kỵ binh! ! ! Sao ở đây? ? ?"

Lúc này đã không cho phép hãn suy nghĩ nhiều, mấy kỵ tự trong đêm tối chạy đi, toàn thân hắc giáp, dường như thu gặt sinh mệnh Tử thần, hướng về hãn vọt tới.

Xì xì! ! Xì xì! ! Xì xì! !

Cơ quan tiếng vang lên, lại như châu châu thanh âm.

Ở kỵ binh khoảng cách Diệp Kiếm Phong bất quá cách xa một bước thời điểm, hai bên phòng xá đỉnh chớp, đột nhiên bốc lên hơn mười cái bóng người. Trong tay nâng chiếc hộp màu đen, phía trước mở ra. Phát sinh vô số bé nhỏ màu đen cung tên.

Này màu đen cung tên cực kỳ sắc bén, liền ngay cả thiết giáp đều không ngăn cản được. Kỵ binh dồn dập ngã xuống đất.

"Này chính là Phi Hoàng Liên Nỗ sao? Hai trong mười bước, vạn quân tránh lui! ! Quả là phòng ngự lợi khí! Nghe nói danh tướng Hoắc Lập, chính là chết ở vật ấy trên tay, hôm nay gặp mặt, quả là danh bất hư truyền a! !"

Diệp Kiếm Phong vui mừng nói.

Tự Ngô Châu khởi sự tới nay, Tống Ngọc người thủ hạ mới tài nguyên mạnh thêm, Phi Hoàng Liên Nỗ lượng sản cũng là tăng trưởng không ít, Diệp Hồng Nhạn bên người, chính là có một đội năm mươi người người bắn nỏ thân binh thời khắc thủ vệ.

Mà hiện tại. Diệp Hồng Nhạn phái ba mươi người ở Diệp Kiếm Phong dưới trướng, nhất thời nổi lên kỳ hiệu.

Này 'Phi Hoàng Liên Nỗ' tuy rằng không thể bắn xa, nhưng đem ra phòng thủ trận địa, nhưng là đầy đủ.

Hắc giáp Kỵ sĩ không nhiều, cũng là hơn ba mươi kỵ, ở Phi Hoàng Liên Nỗ dưới, liền lực phản kích đều không có, liền bị xạ thành tổ ong.

"Đúng rồi! Những kỵ binh này, hẳn là chính là Chu Vũ 'Huyền giáp thiết kỵ'. Không ngờ còn để lại chút ở này, bảo đảm Vệ gia tộc sao?"

Huyền giáp thiết kỵ, chính là Chu Vũ tự trong đại quân tuyển ra tinh nhuệ bên trong tinh nhuệ, không chỉ có đối với hắc trung thành tuyệt đối. Càng là võ nghệ siêu quần, sở trường về thuật cưỡi ngựa, tạo thành kỵ binh. Lại dựa vào thiết giáp, thuận buồm xuôi gió. Đã từng lấy năm trăm phá 10 ngàn, đại bại Kinh Châu chư hầu. Một lần đặt vững Chu Vũ Bá Chủ địa vị.

"Bọn họ cung tên không có bao nhiêu, bộ quân lên cho ta!" Trong bóng tối, liền nghe đến đối diện âm thanh truyền đến.

Diệp Kiếm Phong cười khỗ, Phi Hoàng Liên Nỗ tuy rằng lợi hại, nhưng chỉ có thể bắn ra hai vòng, sau khi liền muốn giao cho thợ thủ công bổ sung mũi tên, phiền phức đến cực điểm, hiện tại là không cần nghĩ, quân địch có thể một chút nhìn thấu điểm ấy, trong đó cũng có thể người a! !

"Nên liều mạng rồi!" Nhìn thả nửa dưới cửa lớn, Diệp Kiếm Phong trầm thấp nói, phác đao nhắm thẳng vào. . .

. . .

Coong! ! ! Theo một tiếng vang lớn, cầu treo rốt cục hoàn toàn rơi xuống đất, cửa thành mở rộng, hiện ra mặt sau huyết chiến chi cảnh.

"Giết! ! !" Chờ ở bên ngoài kỵ binh, từ lâu không nhin được, điều động chiến mã, khởi xướng xung phong! ! !

"Ngô quân vào thành rồi! ! !" Nhìn xung phong mà đến kỵ binh, vây giết cửa thành quân địch sợ hãi hô, triệt để mất đi ý chí chống cự, la lên né ra.

Có thông minh, lập tức làm mất đi quân giới, cởi hào y, hướng về nhà dân trốn đi.

Sang! ! !

Trường đao xẹt qua, thiểm thành một mảnh, chống lại quân địch nhất thời thân thủ chia lìa, ngã xuống đất bỏ mình.

"Cho bản tướng ngăn trở! ! !" Đối diện quân địch thủ tướng, rút đao ném lẫn hai cái đao binh, muốn rách cả mí mắt, mang theo thân binh nhào lên: "Tặc tử, ta cùng các người liều mạng! ! !"

Kỵ binh không chút lưu tình vọt qua, dường như sắt thép chảy dài, đem quân địch thủ tướng đập thành thịt băm.

"Hô. . . Hô. . . Rốt cục thành sao?" Diệp Kiếm Phong cả người đầm máu, kịch liệt thở hổn hển, mồ hôi tuôn như nước, đau nhức toàn thân muốn chết, trên tay phác đao không cầm nổi, rơi trên mặt đất.

Lấy rất lớn nghị lực khắc phục mê man, Diệp Kiếm Phong đánh giá bốn phía, liền thấy với h lẫn vào thành mấy trăm thân binh, lúc này cũng chỉ còn dư lại hai mươi mấy người, đều là cả người máu tanh, mang theo cực kỳ thương thế nghiêm trọng.

"Nhất tướng công thành vạn cốt khô!" Diệp Kiếm Phong không biết làm sao, đột nhiên nhớ tới câu này.

"Kiếm Phong ta cháu! ! !" Lúc này, Diệp Hồng Nhạn cười ngựa lại đây, thấy rõ chính mình cháu trai như vậy, mau mau xuống ngựa đỡ lấy, "Các người là người mù sao? Còn không truyền quân y! ! !" Diệp Hồng Nhạn gầm thét lên.

Thấy thúc phụ đến đây, Diệp Kiếm Phong đáy lòng triệt để buông lỏng, ngất đi. . .

Tam Lăng trong thành, Tống Ngọc nhìn quân báo, lông mày giãn ra, hiện ra là tâm tình không tệ.

"Diệp Hồng Nhạn bốn ngày liền rơi xuống Trường Sa, này là Chu Vũ sào huyết, càng hiểm thấy hơn tổn thương quá nhỏ, đại thiện! ! Đại thiện! ! !"

Lại cầm lấy một phần khác, "Ngay khi Trường Sa Thành dưới ngày thứ hai, lại có La Bân khoái mã đưa thư, bắt Vũ Lăng, này Vũ Lăng cũng là Kinh nam trọng trấn, không sai! !"

Ngay khi Diệp Hồng Nhạn đặt xuống Trường Sa ngày thứ hai, La Bân cũng là phát lực, đặt xuống Vũ Lăng phủ thành, càng giết khắp thành quan lại, mùi máu tanh mấy ngày không tiêu tan.

Cho tới cái kia Tri phủ, càng là toàn gia bị nơi lấy quả hình, gây họa tới toàn tộc, sau trận chiến này, Vũ Lăng thành nhất thời im bật, mà phụ cận thành trì đồn dập xin hàng.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 284: Đại Chiến Lại Nổi Lên

"Chỉ là, này La Bân dễ tin quân địch, phái phó tướng vào thành, trúng rồi trá hàng kế sách, không chỉ có tổn thất một thành viên tướng lĩnh, càng là hãm ta quân hơn một nghìn tộc nhân!"

Vừa Trầm Văn Bân nói, hắc lần này theo quân xuất chinh, đảm nhiệm Tổng Ngọc phụ tá cố vấn.

Nói đến đây sự, Tổng Ngọc sắc mặt cũng là có chút nghiêm nghị, việc này hắc thông qua Cấm y vệ, cũng là biết được, cái kia phó tướng chính là xưa nay không phục La Bân người, việc này nói lớn chuyện ra, chính là thanh trừ dị kỷ, tâm bất trắc! !

"La Bân lần này vẫn có công, những này bất quá việc nhỏ, Bản công lần sau thì sẽ gỡ! !" Tổng Ngọc thả xuống quân báo, trong miệng nói.

Này La Bân muốn tạo phản là vạn vạn không đến nỗi, nhưng rõ ràng có cầm binh tự trọng, kết bè kết đảng tự vệ dự định, chí ít cũng là tiềm thức.

Mặc dù nói là 'Việc nhỏ', nhưng Trầm Văn Bân trên người mục nhiên căng thẳng, Chủ công thủ đoạn, hắc là nhìn nhiều lắm rồi, bị nói như vậy người kết cục thường thường rất là không ổn.

"Này Diệp Hồng Nhạn, liền rất tốt, không chỉ có không kể công, kính xin Bản công đem cháu hắc Diệp Kiếm Phong dòi!" Nói đến đây cái, Tổng

Ngọc trên mặt chuyển thành nhu hòa.

"Diệp tướng quân chính là Chủ công một đường giản rút, lại có bạn thân tình nghĩa, tất nhiên là không giống, này đời cháu trai, tránh né lời gièm pha, cũng rất là biết tiến thoái!" Trầm Văn Bản cũng là nói.

Thật bàn về đến, hắn cùng Diệp Hồng Nhạn không chỉ có là cùng huyện, tuy từng Tổng Ngọc thời gian cũng không còn nhiều lắm, khá là tinh táo nhưng nhớ mùi vị.

"Việc này, Bản công liền đúng, Diệp Kiếm Phong thâm nhập quân địch, phá thành có công, Bản công liền rút hắn nhất phẩm hai cấp, nhậm chức chính lục phẩm Du Kích phó tướng, thống lĩnh hai đều! ! !"

Tổng Ngọc suy nghĩ một chút, liền nói.

Phía dưới tự có Trầm Văn Bản đem ý của hắn trau chuốt thành ý chỉ, lại do hắn nấp ẩn phát dưới.

"Trường Sa, Vũ Lăng Nhị phủ nếu đều rơi xuống. Chu Vũ lúc này tựa như con kiến trên chảo nóng, tất là lòng như lửa đốt. Chủ công phải cẩn thận phản phệ mới được! ! !" Trầm Văn Bản gián ngôn nói.

Tổng Ngọc thừa dịp Chu Vũ lên phía bắc thời gian, đột nhiên tập kích. Ăn cắp hắn sào huyết, thậm chí còn có Trường Sa, cái này Chu Vũ Long Hưng Chi địa, hắn không giơ chân mới là lạ.

"Văn Bản liệu sự như thần, người xem!" Nghe được cái này, Tổng Ngọc từ công văn bên trong rút ra một phần, giao cho Trầm Văn Bản.

"Đây là. . ." Trầm Văn Bản mở ra xem, sắc mặt thì có chút thay đổi, "Chu Vũ đã tự mình mang theo mười vạn đại quân. Hướng về Tam Lăng mà đến!"

"Kỳ thực, căn cứ trong bóng tối thám mã tấu, Chu Vũ chỉ ở Giang Lăng nghỉ ngơi mấy ngày, chờ sĩ tốt hơi có chút thể lực sau, liền toàn quân điều động, hướng về Tam Lăng mà đến, vậy Ngụy cứu Triệu, chỉ là hăn không nghĩ tới Trường Sa sẽ lồm vào đến nhanh như vậy thôi. . ." Tổng trên mặt ngọc, thì có trào phúng tâm ý.

"Nhưng Chu Vũ mười vạn đại quân không phải là giả. Có hay không gấp triệu La Bân, Diệp Hồng Nhậm hai tướng trở về?" Trầm Văn Bân hỏi.

"Chu Vũ tuy có binh mười vạn, nhưng thời gian rất ngắn, huấn luyện không đủ, lại phía sau bị kích. Quân tâm bất ổn, Bản công trên tay có tới 70 ngàn đại quân, có gì sợ chi?" Tổng Ngọc tự tin tràn đầy.

Lúc này Chu Vũ đại quân. Ở Kinh bắc kẻ vô tích sự, đã là đại thất nhục khí. Lại cấp thiết khai hoàn, hành quân uể oải. Hiện tại nghe được sào huyệt bị dưới tin tức, quân tâm lại là tan rã, cỡ này quân đội, như Tổng Ngọc lấy 70 ngàn đại quân đón đánh, vẫn chưa thể thắng, chính là thiên muốn tiêu diệt chi! ! !

Bất quá, chuẩn bị hay là muốn làm được, Tổng Ngọc liền làm: "Ta quân đề phòng, đồng thời mệnh ở Chu Vũ trong quân trong bóng tối mật thám phát động, phân tán Trường Sa Thành phá tin tức, cần phải dao động Chu Vũ quân tâm!"

Còn nói: "Ta quân chờ đợi ba ngày, chờ Chu Vũ ai binh đi qua, liền ra khỏi thành nghênh địch!"

Đi tới Kinh Châu, chính mình đại quân liền chiến thắng liên tiếp, lúc này hơn một nửa cái Kinh nam ở tay, sĩ khí chính vượng, nếu là tử thủ Tam Lăng, chỉ có thể hạ thấp sĩ khí.

Mặt khác, chỉ có ở đường đường chính chính đại chiến bên trong, giết bại Chu Vũ, mới có thể đoạt được phần lớn long khí.

Tống Ngọc tuy rằng ở Kinh nam đã là vô địch, nhưng bất luận là lên phía bắc đón đánh Thạch Vương Thạch Long Kiệt vẫn là Mộng Tiên, này long khí đều là càng nhiều càng tốt, không thể lãng phí.

Không nói số mệnh, từ trên thực tế nói, chính là muốn lấy đại bại Chu Vũ tên, đập lên Chu Vũ thượng vị, uy hiếp Kinh Châu.

Tống Ngọc trong lòng suy nghĩ, truyền xuống hiệu lệnh: "Thăng trưởng, triệu tập chư tướng nghị sự! ! !"

Một lát sau, trong phòng nghị sự chúng tướng tập hợp, ngoại trừ La Bân cùng Diệp Hồng Nhạn ở ngoài, hầu như đều ở.

Cùng Chu Vũ quyết chiến, thủy sư rất là trọng yếu, Tống Ngọc liền hỏi, "Ta quân thủy sư hiện tại làm sao? Còn có bao nhiêu người?"

Hồng Toàn ra khỏi hàng, hành lễ nói: "Khởi bẩm Chủ công, thủy sư tuy rằng bị diệt, la hai vị tướng quân mang đi chút, nhưng thông qua Giang Hạ vận tải, còn có ngay tại chỗ điều động, lúc này Lâm Giang, Bà Dương thủy sư tổng cộng có ba mươi lăm ngàn người!"

Giang Hạ là Kinh Châu môn hộ, chiến lược ý nghĩa vô cùng trọng đại, Tống Ngọc từ khi tọa trấn Tam Lăng sau, liền phát xuống ý chỉ, thông qua thủy vận đem Ngô Châu vật tư, thuyền, lính vận đến Tam Lăng, lúc này thủy sư chịu đến bổ sung, tuy rằng trợ giúp La Bân cùng Diệp Hồng Nhạn hai tướng một ít, nhân số nhưng không giảm mà lại tăng, đạt đến ba mươi lăm ngàn người!

"Không sai, bất quá Chu Vũ thủy sư ít nhất có 40 ngàn! Các người chắc chắn không?" Tống Ngọc trầm giọng hỏi.

Hồng Toàn mồ hôi lạnh trên đầu một thoáng liền xuống đến rồi, hãn mặc dù nhiều trải qua luyện, nhưng mấy vạn người thủy sư đại chiến, vẫn là làm hãn có chút khó khăn, đặc biệt này quân nghị thời gian, mỗi tiếng

nói cử động đều tương đương với quân lệnh trạng, như không làm được chính là tội khi quân! ! !

Giữa lúc Hồng Toàn cái trán mồ hôi tuôn như nước thì, Mạnh Triệt ra khỏi hàng: "Ta quân sĩ khí, võ bị đều ở quân địch bên trên, hơn nữa còn có Ngũ nha đại hạm bọc này lợi khí giúp đỡ! Chủ công lại là dẫn một châu đại thế mà đến, Chu Vũ bất quá là chó mất chủ, mặt tướng lấy đầu đảm bảo, trận chiến này nhất định phải đại thắng! !"

Ngũ khí leng keng, nói năng có khí phách.

Đùng đùng đùng! ! ! Tống Ngọc vỗ tay.

"Mạnh Triệt nói, rất hợp Bản công tâm ý, Chu Vũ bất quá là chó mất chủ, có gì phải sợ?"

Lại nhìn còn ở quỳ Hồng Toàn một chút, "Thủy sư muốn nghênh chiến, vẫn là nhất định phải hiệu lệnh nhất trí, thống nhất điều phối mới là, Bản công liền ở thủy sư đô đốc trên tái thiết chức, xưng Đại đô đốc, thống lĩnh thủy quân!"

"Mạnh Triệt, Bản công liền nhận lệnh người vì là quyền thủy sư Đại đô đốc, phán người có thể anh dũng giết địch, đánh bại thủy quân Kinh Châu, không nên để cho Bản công thất vọng! ! !"

Này Đại đô đốc phía trước thêm cái quyền tự, chính là lâm thời ý tứ. Tống Ngọc muốn nghênh chiến thủy quân Kinh Châu, làm sao có thể còn không đưa tay dưới thực lực thống thu về đến?

Để Mạnh Triệt khi này cái Đại đô đốc mà không phải Hồng Toàn, cũng là tình thế bức bách.

Hồng Toàn bản mệnh không cao, mới có thể có hạn, thực sự khó có thể trấn áp, mà Chu Vũ nhưng là điều chân thật Tiềm long! Cũng chỉ có

người mang Long khí Mạnh Triệt đối đầu, mới có thể không được cái gì ảnh hưởng, tiến thối có độ.

"Vâng! Mặt tướng tất thề sống chết làm chủ công phá này thủy quân Kinh Châu! !!" Mạnh Triệt sắc mặt đỏ chót, quỳ xuống đất nói.

Này Đại đô đốc, ít nhất là chính tứ phẩm quan võ, tuy rằng mang cái quyền tự, nhưng cũng có xanh nhạt khí, Mạnh Triệt đỉnh đầu cá chép hoan hô nhảy lên, lại lớn rồi mấy phần.

Đối với này, Tống Ngọc nhưng không để ý chút nào, hắc Xích giao cách Hóa long chỉ có một bước, lại sao sẽ để ý này vĩ liên ấu giao đều không phải cá nhỏ.

Cá chép hóa giao, muốn quá long môn, này là một cửa ải lớn, làm khó không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt, chính là hóa giao sau, cũng là ấu giao, mỗi trên một bước, đều phải tốn phí lượng lớn tài nguyên, trong đó gian nan hiểm trở, càng là không cần nhiều lời, có thời gian này, Tống Ngọc đã sớm thành tựu Chân Long rồi! ! !

Hắn lúc này, tuy rằng vẫn là không tha cho Tiềm long, nhưng chỉ là vài tia long khí, vẫn là chứa chấp được, không sợ phản phệ.

"Chủ công anh minh! Mạnh huynh đệ mới có thể hơn xa cho ta, đem thủy sư giao hắc điều khiển, Hồng Toàn tất lâm liệt tòng mệnh! !!" Dưới đáy Hồng Toàn dập đầu nói.

Tuy rằng đáy lòng vẫn còn có chút không cam lòng, nhưng Hồng Toàn cũng rõ ràng tự thân cực hạn, thủy sư đô đốc chính là đến cùng, như lại muốn trên, chỉ có thể hại mình và thủy sư.

"Người có thể như vậy liền được!"

Tổng Ngọc nói, vừa nhìn về phía lục quân bên này, bởi vì Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân hai người này thủ tướng không ở, còn lại tướng lĩnh đều dựa vào trước một bước, trong mắt hừng hực, trước đây nhiều là Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân ra tận danh tiếng, phong quang vô hạn, hiện tại rốt cục luân bọn họ biểu hiện.

Phía trước, Diển Lăng, Phan Hòa, Tống Hồ nhóm người đều ở, bọn họ trải qua lâu như vậy, cũng đều làm được một phủ Du Kích tướng quân, thống lĩnh sáu ngàn, chính ngũ phẩm địa vị cao, trên đỉnh kim khí tràn ngập.

Mà ở phía sau, không đáng chú ý một chỗ, Lý Đại Tráng cùng Hồ Hòa đứng chung một chỗ, tựa hồ có hơi tương tính hợp nhau.

Lý Đại Tráng Khăn Đỏ Đô trải qua nhiều năm như vậy, cũng là lớn mạnh đến sáu ngàn người, bản thân cũng mặc cho chính ngũ phẩm Du Kích tướng quân, bất quá đây chính là cực hạn.

Dù sao người ở bên ngoài xem ra, quân đội chính là Tống gia căn cơ, không phải Thành Hoàng gia, ở trong quân đội mở rộng tín ngưỡng, ý muốn như thế nào?

Chính là Lý Đại Tráng mấy lần lên chức, đều nhận được Tống gia cùng cái khác quan chức trong bóng tối chống lại, nếu không là Tống Ngọc tự mình chăm sóc, nói không chừng toàn bộ Khăn Đỏ Đô đều phải bị ám hại chí tử.

Hai người bọn họ tuy rằng cũng là chính ngũ phẩm Du Kích tướng quân, cùng Diển Lăng các loại cùng cấp, nhưng một là Người coi miếu xuất thân, một là dị tộc, đều chịu đến trong bóng tối xa lánh, đồng bệnh tương liên, lại có Thành Hoàng cái này cộng đồng tín ngưỡng, quan hệ thân cận rất là bình thường.

"Lần này Chu Vũ đại quân phân thủy bộ hai lộ mà đến, các người lục quân, cũng đến chuẩn bị sẵn sàng."

"Nguyên làm Chủ công hiệu tử! ! !" Quân công từ trước đến giờ là lên cấp cơ hội, mà Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân lần này trở về, khẳng định còn có thêm ân, mọi người đều là trông mà thêm, sĩ khí đại thịnh.

"Được! Bản công tới nói dưới bố trí, Diển Lăng, người. . ."

Tống Ngọc đại hỉ, nói chiến lược, phía dưới chư tướng dồn dập bổ sung.

. . .

Thuyền vượt sóng mà đi, tuy rằng thể hình không sánh được Ngũ nha đại hạm, nhưng về số lượng còn từng có chi, trong đó to lớn nhất một chiếc, cũng cùng Tống Ngọc Ngũ nha đại hạm xấp xỉ như nhau.

Trên cùng, Chu Vũ sắc mặt âm trầm: "Bản đô đốc đi cả ngày lẫn đêm, không muốn vẫn là chậm một bước, Chu Thông bọn họ đến trễ quân cơ, đáng chết! ! !"

Chu Thông chính là Trường Sa Thành thủ, thành phá sau tự sát thân vong.

Trường Sa chính là Chu Vũ đại quân quê nhà vị trí, một khi thành phá tin tức truyền đến, đại quân quân tâm bất ổn vẫn là khinh, nói không chừng thì sẽ một lần mà tán.

Chu Vũ lông mày sâu sắc nhăn lại.

"Xin chào Chủ công!" Lúc này, Phương Đồng Ngọc âm thanh truyền đến.

"Người đến rồi, tin tức đều là thật sự sao? Nơi này không có người ngoài, có gì cứ nói!" Chu Vũ nói.

Hắn đạt được tin tức, vẫn là không dám tin tưởng, phái ra Phương Đồng Ngọc tìm hiểu.

Lúc này Phương Đồng Ngọc, trên mặt toàn không có chút máu, "Khởi bẩm Chủ công, thuộc hạ đã tìm hiểu mấy lần, Trường Sa Thành ngày hôm trước bị phá, thủ tướng Chu Thông tự vẫn bỏ mình, mà hôm qua, Vũ Lăng thành cũng bị công phá, khắp thành quan lại tận không!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 285: Thủy Chiến

"Vũ Lăng tẩu Bản đô đốc cũng nhìn, không phải chiến chi tội!"

Chu Vũ trước mặt hiện ra cái ông lão đáng dấp, chính là Vũ Lăng Tri phủ. Trước vẫn không cảm giác được đến ông lão này có gì tài năng, chỉ là e ngại danh tiếng, mới cho cái Tri phủ, không muốn hoạn nạn thời khắc, mới thấy người này dung nhan thực sắc.

Chu Vũ không khỏi có chút đáng tiếc.

"Vũ Lăng cũng là thôi, này Trường Sa chính là Đại đô đốc Long hưng chi địa, ta quân sĩ tốt, có năm phần mười đều là xuất phát từ nơi này, một khi tin tức truyền đến, hậu quả khó mà lường được, không thể không đề phòng a!"

Phương Đồng Ngọc nói.

"Tin tức này là không che giấu nổi, huống chi, Tống Ngọc ở đạt được Trường Sa, Vũ Lăng sau, sẽ không liên như vậy buông tay, tất sẽ một lần bình định Kinh nam, khả khả. . . Đây là muốn một thoáng rút ta căn cơ a! ! !"

Chu Vũ khả khả cười, mặt dữ tợn lên.

"Nếu người muốn tuyệt ta đường sống, thì đừng trách Bản đô đốc đoạn người sinh cơ! ! !"

Lớn tiếng quát: "Toàn quân tăng nhanh tiến độ!" Một lát sau, đội tàu tốc độ tiến lên mục nhiên tăng lên.

Chu Vũ xoay người nói với Phương Đồng Ngọc: "Bản đồ đốc trên tay sĩ tốt, đạt được tin tức sau, tất trở thành ai binh, chúng ta không nữa tiếc thương vong, tấn công Tam Lăng, lúc này Tống Ngọc, cũng bất quá 70 ngàn đại quân, nếu có thể đặc thắng, hay là còn có cứu vãn hi vọng. . ."

"Chủ công nói thật là!" Phương Đồng Ngọc đáp lời.

Kỳ thực hẳn cùng Chu Vũ cũng biết, bất luận trận chiến này là thắng là bại, Chu Vũ trở mình hi vọng đều là rất nhỏ, Chu Vũ sở dĩ lần đi, bất quá là muốn tiêu hao Ngô quốc công thực lực, tốt nhất có thể ngăn cản Tống Ngọc, khiến cho mất đi thành long cơ hội, đại gia ngọc đá cùng vỡ! !

Sáu tháng hai mươi, thủy sư ở Động Đình cùng Trường Giang chỗ giao giới gặp gỡ.

"Thủy quân Kinh Châu kinh nghiệm lâu năm huấn luyện, thủy chiến thành thạo. Là Chủ công đại địch! ! !" Ngũ nha đại hạm trên, Mạnh Triệt thả tay xuống bên trong Thiên Lý Kính. Sắc mặt có chút trầm trọng.

Lần này Chu Vũ ủng đại quân mười vạn, thủy bộ đều dưới. Chỉ là này thủy sư, liền có 40 ngàn, so với Mạnh Triệt còn nhiều năm ngàn, thuyền nhiều vô số kể, mênh mông cuộn cuộn, che kín bầu trời, thanh thế rất là khiếp người.

"Đáng tiếc, những thuyền này bạc thế hình nhỏ hẹp, gặp sóng lớn liền dễ dàng thuyền hủy người vong. Cùng Ngũ nha đại hạm so với, càng là dường như tráng hán cùng trẻ con, chúng ta muốn phá địch, làm ở đây điều tiến lên! ! !"

Mạnh Triệt đối với thuộc hạ nói.

"Đại đô đốc mình thấy ngàn dặm! ! !" Thuộc hạ đều là nói, Hồng Toàn cũng ở liệt, hăn lúc này, dưới hai tay thùy, tư thái cung kính, một điểm cũng nhìn không ra đã từng hăng hái.

Đối diện một tiếng thủy quân cổ hào truyền đến. Theo tiếng trống, một nhánh hơn ngàn người đội tàu từ quân địch đại đội bên trong đi ra, sử hướng bên này.

"Quân địch phái ra tiên phong rồi!"

Này hai quân đánh với thời khắc, trước tiên phái tiên phong thăm dò. Chính là nhân có chi nghĩa, Mạnh Triệt nhìn một chút thuộc hạ , khiến cho: "Nhạc Thiên Thu. Người mang theo nhất Đô người trên, ta lại cho quyền người một cái Ngũ nha đại hạm. Cần phải trận đầu đặc thắng, đánh ra ta quân uy phong! ! !"

"Vâng!" Nhạc Thiên Thu quỳ xuống đất nói. Hăn là theo Mạnh Triệt nhiều năm lão nhân, thủy chiến tinh thực, lại rất là trung tâm, Mạnh Triệt có ý định bồi dưỡng, làm phụ tá đặc lực.

Theo Ngô quân hiệu lệnh, Nhạc Thiên Thu mang theo một cái Ngũ nha đại hạm, có vài Hoàng Long thuyền, đón nhận Chu Vũ thủy sư tiên phong.

"Từ số mệnh phương diện xem, này hai quân đối lập, có một phen đặc biệt kỳ diệu!"

Trên đất bằng, Tống Ngọc ở 40 ngàn đại quân bảo hộ dưới, cùng Chu Vũ lực quân đối lập, lúc này mở ra thần nhãn, càng là thấy rõ đủ để lệnh người thường trợn mắt ngoác mồm cảnh tượng.

Chỉ thấy từ Chu Vũ thủy sư phía trên, cánh buồm tế nhật bên trên, mực nhiên sinh ra từng tia từng tia huyền hắc như mực quân khí đến, này

quân khí mang theo lăm liệt tức sát tâm ý, càng tụ càng dày đặc, giống như hắc vân, đem nửa bầu trời nhuộm thành màu mực.

Mà ở màu đen đám mây bên trên, lại có bạch khí không ngừng sinh thành, bạch khí hội tụ, trung gian lại phun ra xích khí.

Một lát sau, hắc, bạch, hồng ba màu đám mây tràn ngập bầu trời, trung gian mây khói bốc lên, hiện ra một cái màu trắng ầu giao đến.

Này ầu giao toàn thân trắng nõn như ngọc, dài không tới mấy trượng, mọc ra hai con tiểu móng vuốt nhỏ, đỉnh đầu một sừng, tuy rằng trên là còn nhỏ, nhưng cũng mang theo dày đặc uy nghiêm khí tức.

Đây là thống trị vạn vật, quyền sinh quyền sát trong tay, dựng dục ra đến long khí! Càng cùng này phương Kinh Châu thiên địa, có cảm ứng, rất là thần dị.

Thuần trắng ầu giao rít lên một tiếng, phi thân mà lên, cùng ba màu đám mây hợp lại.

Hô ô! ! ! ! Hô ô! ! ! !

Phong từ mây tụ, ầu giao hét dài một tiếng, nhất thời hóa thành một điều dài mấy chục trượng Giao long! ! !

Này Giao long cùng vừa này ầu giao rất là tương tự, trên người nhưng mang theo màu đỏ, xích chơi, uy phong hiển hách! ! !

"Như vậy xem ra, Chu Vũ tất ở thủy sư bên trong tọa trấn, cũng đúng, hẳn dựa vào thủy sư lập nghiệp, tự nhiên tin cậy thủy quân thật nhiều, Bản công lực quân trăm trận trăm thắng, tự nhiên vẫn là yêu thích ở tại lục trong quân, điều này cũng cùng long khí tương xứng, chỉ có cùng thể chế kết hợp, mới có thể chân chính có thần thông a! ! !"

Tống Ngọc nhìn Chu Vũ phía trên đại quân dị tượng, âm thầm cảm thán.

Chu Vũ tự thân long khí bất quá khoảng một trượng, có thể giữ được tự thân, chính là tổ tiên tích đức. Nhưng cùng đại quân thể chế kết hợp, lập tức liền thể hình tăng vọt, có thể ảnh hưởng một chỗ chiến cuộc, này cỡ nào khủng bố đáng sợ? ? ?

Long khí tuy ở người chủ trên người, nhưng còn phải thể chế lực lượng phối hợp, mới có thể chân chính thành tựu đại năng! !

"Chu Vũ toàn thể số mệnh vẫn là hồng bạch, so với Bản công đại quân, liền chênh lệch một bậc, nhưng Bản công không ở thủy sư đại hạm ngồi trấn, không biết Mạnh Triệt khả năng chịu đựng hay không?"

Tống Ngọc đại quân khí tượng, đã thuần hóa màu đỏ thẫm, so với Chu Vũ đại quân cao một bậc, nhưng thủy sư phương diện, chỉ có Mạnh Triệt tọa trấn, hẳn vẫn là tiểu cá chép nhỏ, không được Giao long, Tiên Thiên liền nhận được hạn chế, không biết khả năng ngăn cản được?

Tống Ngọc đưa mắt nhìn sang chính mình thủy sư, liền thấy số mệnh tập hợp , tương tự thành ba màu đám mây, nhưng trung tâm liền có từng tia từng tia kim ý, này liền so với Chu Vũ đại quân càng hơn một bậc.

Mà lúc này, một đuôi màu xanh cá chép hiện lên, cùng này số mệnh hợp lại, thân hình tăng vọt, so với đối diện Xích giao càng lớn hơn ba phần, màu sắc cũng hóa thành xích chơ, chỉ là màu đỏ thẫm thật nhiều.

Đối diện ấu giao thấy cá chép, không những không sợ, trái lại nóng lòng muốn thử, lớn tiếng rít gào.

Cùng với ngược lại chính là, cá chép sợ hãi rút rè, rất là sợ hãi đáng dấp.

"Chu Vũ đến cùng là Kinh Châu Tiềm long, long khí dồi dào, Mạnh Triệt mới người mang một tia long khí, tuy có quân khí bảo vệ, nhưng chênh lệch vẫn là rất lớn a! ! !"

Tống Ngọc cảm thán: "Bản công liền giúp người một tay!"

Hơi suy nghĩ, đỉnh đầu Xích giao nổi lên, lúc này Xích giao đã có long hình, uy năng cách xa ở bạch giao bên trên, vừa mới hiện lên, Chu Vũ thủy sư bầu trời lắc đầu quấy đuôi ấu giao chính là sốt sáng lên đến, thân thể bàn lên, tựa hồ gặp thiên địch! ! !

Xích giao con mắt mang theo xem thường, nhìn lướt qua chiến trường, đột nhiên hét dài một tiếng, trong miệng phun ra một đạo huyền quang, mang theo từng tia từng tia màu đỏ thẫm, rơi vào cá chép trên người.

Cá chép đạt được này khí, hướng về trên đất một lần, thân thể kéo dài, đỉnh đầu mọc ra cái nho nhỏ một sừng đến, càng là hóa thành một cái xích màu trắng Cầu Long! ! !

Cầu Long chính là Giao long ấu loại, so với Chu Vũ bạch giao tuy rằng còn kém hai cái móng vuốt, nhưng cũng coi như là Giao long, cùng bạch giao đồng cấp, không bị áp chế, xích bạch Cầu Long nhất thời quét qua trước ý sợ hãi, cùng bạch giao đối lập lên.

Này chính là "Mượn vận", Mạnh Triệt chính là Tống Ngọc thủ hạ tướng lĩnh, lại đạt được nhận lệnh, đang đại chiến thời gian, tự nhiên có thể mượn Quận chúa số mệnh, cùng phe địch tranh đấu.

Bốn tướng tuy là cá chép, nhưng đạt được Xích giao phân dưới quyền binh, cũng có thể tạm thời Hóa long! !

Nhưng này số mệnh cùng quyền binh đến cùng là mượn tới, Chủ công một lời có thể đoạt, cầu đỉnh đầu rồng một sừng cũng có vẻ hơi phù phiếm,

tới chiến hậu, Tống Ngọc thu hồi số mệnh, Cầu Long vẫn là sẽ bị đánh về nguyên hình! ! !

Nhưng ngay cả như vậy, hiện tại năm tới đối phó bạch giao, cũng là đầy đủ.

Theo hai phe quân cổ tiếng kèn lệnh, làm làm tiên phong hai con đội tàu, mạnh mẽ đụng vào nhau! ! !

Mà ở bầu trời, đại biểu song phương số mệnh Giao long, cũng bắt đầu rồi chém giết! !

"Không được! Chu Thái là kẻ ngu si sao? Dám cùng đối phương thuyền lớn liều mạng! ! !" Thủy sư đại hạm trên, Chu Vũ thấy rõ chính mình tiên phong dám xung kích quân địch đại hạm, không khỏi tức giận mà mắng.

Hắn thiện khiến thủy sư, tự nhiên biết rõ đối phương Ngũ nha đại hạm ở thủy chiến trên có bao nhiêu ưu thế, ở tình huống như vậy, Chu Thái không những không ngênh ngang tránh né, trái lại lấy kỹ chi yếu, tấn công địch trường, biết bao không khôn ngoan vậy! ! !

"Người bắn tên chuẩn bị, thả! ! !"

Đội tàu ở cách nhau còn có vài chục trượng thời điểm, song phương quan quân, đều là phát xuống hiệu lệnh.

Xì xì! ! Xì xì! ! Mũi tên còn như giọt mưa mà xuống, trúng tên hai phe sĩ tốt rớt xuống thuyền, ở mặt sông nhấc lên màu trắng bọt nước, một lát sau liền bốc ra màu đỏ.

"Vây nốt hãn, thuyền lớn đầu đuôi khó cố, vận chuyển bất tiện, chúng ta dựa vào đi, thực hành tiếp huyền chiến, giết thủ tướng, đoạt này thuyền, hiến cho Đại đô đốc! ! !"

Chu Thái làm làm tiên phong, tự nhiên không phải người ngu, hẳn cũng biết này Ngũ nha đại hạm sắc bén, càng là muốn đem vật ấy cướp đoạt, không chỉ có tăng mạnh tự thân uy phong, càng là có thể nghiên cứu phỏng chế, chỗ tốt nhiều.

Hắn thuyền tuy nhỏ, số lượng nhưng nhiều, mệnh số điều cuốn lấy Hoàng Long thuyền sau, hẳn liền suất lĩnh tự thân kỳ hạm cùng còn lại thuyền nhỏ, hướng về Ngũ nha đại hạm nhào tới.

"Kẻ địch đến, máy bắn đá, phát! ! !"

Ầm! ! ! Một khối có tới ba cái to bằng đầu người đá tảng bị ném mạnh mà ra, mang theo to lớn động lực, dường như hỏa diễm Lưu Tinh giống như vậy, mang theo tiếng gió rít gào, rơi vào quân địch trên thuyền.

Lách cách! ! ! Thuyền bị đánh ra cái hang lớn, chặn ở trên đường thủy sư càng là trực tiếp bị tạp thành thịt bằm, tình cảnh máu tanh cực kỳ.

"Ha ha! ! Ngũ nha đại hạm vững vàng đến cực điểm, nếu như bình địa, tuy rằng loại cỡ lớn máy bắn đá vẫn là trên không được, nhưng lắp ráp loại nhỏ máy bắn đá, vẫn là thừa sức. Cho ta lại phát! ! !"

Nhạc Thiên Thu rút ra trường đao, Hô Hòa.

Máy bắn đá phát sinh nộ hào, từng khối từng khối đá tảng, liền hướng quân địch đầu đi, đập xuống không ít thuyền buồm.

"Cho ta trùng! Máy bắn đá một lần phát động tốn thời gian thật lâu, chỉ cần vọt tới phía trước, trái lại vô sự! !" Chu Thái hồng mắt, mệnh lệnh.

Thuyền nhỏ cũng có thuyền nhỏ chỗ tốt, chí ít mục tiêu nhỏ, Ngũ nha đại hạm trên máy bắn đá cũng không nhiều, hơn nữa nhắm vào khó khăn, đá tảng mấy lần sát thuyền nhỏ mà qua, nhìn kinh tâm động phách.

Đẩy đá tảng, Chu Thái hạm đội rút cục tới Ngũ nha đại hạm bên dưới, thuyền lớn bóng tối che đầy bầu trời, nhìn như cao bằng sơn.

"Thuyền tốt, thực sự là thuyền tốt!" Chu Thái ánh mắt toả sáng, "Lên cho ta, đoạt này thuyền! ! !"

Ở hãn dưới sự chỉ huy, thuyền nhỏ dường như con sói xảo trá quần, né tránh phía trước hỏa lực tập trung nơi, tản ra đem Ngũ nha đại hạm hoàn toàn vây quanh.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 286: Tốc Chiến

Thủy sư đại bản doanh bên trong, Chu Vũ sắc mặt hơi nguôi.

"Không sai! Thuyền lớn quay đầu lại mất linh, lấy này từng bước xâm chiếm thuật, có lẽ có ít hi vọng."

"Đáng tiếc, quân địch sẽ không như vậy không khôn ngoan, không công bỏ mặc Ngũ nha đại hạm bị vây, đồng thời, này thuyền lớn cấu tạo tinh vi, nói không chừng liền có cái gì ngoài ý muốn công năng, Chu Thái lần này lỗ mãng rồi!"

Nhưng Chu Vũ nhưng là nhìn chăm chăm không chớp mắt nhìn chăm chăm chiến trường, dù sao Ngũ nha đại hạm lần đầu xuất hiện, tính năng cấu tạo đều là bí mật, như tuần này thái biết đánh nhau dò ra một ít tình báo đi ra, cũng là không sai.

Theo thuyền nhỏ vây kín, Ngũ nha đại hạm khổng lồ thân chiến hạm quả nhiên có vẻ mập mạp, không thể ứng đối, nhìn ra Chu Thái sắc mặt vui vẻ.

"Đá tảng chuẩn bị! ! Thả! ! !"

Bánh xe lăn, Ngũ nha đại hạm lên máy bay giới âm thanh mãnh liệt, to bằng cái thớt đá tảng mạnh mẽ hạ xuống, đem chu vi thuyền nhỏ đập cho liểng xiểng.

"Ha ha. . . Này Ngũ nha đại hạm thiết kế thời gian, sao không ngờ tới cỡ này tình huống, các người trúng kế rồi! ! !"

Nhạc Thiên Thu cười to, lại lệnh: "Thuyền đi tới, va cái chuẩn bị, cho bản tướng đắm những thuyền nhỏ kia! ! !"

Ngũ nha đại hạm khởi động, ở trên mặt sông đúng như di động pháo đài, thế không thể đỡ, bên cạnh thuyền nhỏ chỉ là hơi hơi tới gần, liền bị va cái lật tung.

Như vậy đấu đá lung tung, lập tức đem Chu Vũ tiên phong đánh cho đại loạn.

"Đáng ghét a! ! ! Tặc tử! ! ! !!" Chu Thái ngược phiến muện đến cơ hồ thổ huyết.

"Phi thảo chuẩn bị, chúng ta leo lên mà tiến lên! ! !" Lúc này tuy còn có thể lui lại, nhưng Đại đô đốc chắc chắn sẽ không buông tha hẳn, Chu Thái cũng chỉ có thể liều mạng một lần.

Quân địch đại hạm lợi hại, sĩ tốt kỹ năng bơi liền không biết làm sao, hay là có thể từ hướng này ra tay.

"Thần xạ thủ. Tiến lên! Đó là phe địch thủ tướng!"

Kỳ hạm dù sao cũng hơn cái khác thuyền dễ thấy, vốn là có rất nhiều hộ vệ. Có thể hiện tại cũng là liếng xiếng, Nhạc Thiên Thu mắt sắc. Lập tức nhìn thấy đối diện trên soái hạm rít gào tướng lĩnh, mệnh lệnh đại hạm gia tốc tiến lên.

Thần xạ thủ chính là từ người bắn tên bên trong tinh tuyến mà ra tinh anh, không chỉ có lực cánh tay hùng hồn, càng có thể bách phát bách trúng! !

Lúc này, một cái cánh tay quá dài, có thể đến đầu gối xạ thủ tiến lên, chỉ là thoáng vừa nhìn, từ trong túi đựng tên lấy ra một nhánh nhận linh tiễn đến, giương cung thành trăng tròn."Ầm! ! !", dây cung chiến động không ngừng.

Xèo! ! Mũi tên nhọn phá không, từ Chu Thái yết hầu xuyên qua, cổ mặt sau duỗi ra, mang theo lách tách nhiệt huyết, không ngừng hạ xuống.

Chu Thái sắc mặt kỳ dị, tự không thể tin được, lại tự phản nộ, dừng một chút. Thân thể âm âm ngã xuống đất.

"Tướng quân!" "Tướng quân chết rồi!"

Quân địch nhất thời như cha mẹ chết, sĩ khí đại hạ.

"Ha ha! Được, toàn quân xung phong! ! !" Nhạc Thiên Thu nhưng là đại hỉ, kỳ hạm chính là thủy sư chỉ huy hạt nhân. Hiện tại đại tướng bị bắn giết, chỉ huy bại liệt, đại thắng chính là nắm chắc. Còn lại, bất quá là chiến công to nhỏ vấn đề.

"Vô liêm sỉ! ! !" Đối diện Chu Vũ. Thấy rõ tiên phong thất bại thảm hại, không khỏi một quyền nện ở trước mặt trên bàn dài. Chén bàn rơi xuống đất, bắn lên lạnh lạnh vỡ vụn tiếng.

Lúc này thấy quân địch thủy sư truy sát tiên phong, không nhanh không chậm tù binh sĩ tốt, càng là trong lòng lửa giận trực bùng.

Đối diện, Nhạc Thiên Thu đi tới Mạnh Triệt trước mặt, bấm báo nói: "Mặt tướng không có nhục sứ mệnh, đã phá đến quân địch tiên phong! ! !"

"Ha ha! Được, ký người một công!" Mạnh Triệt đại hỉ nói.

"Đô đốc, người xem! Quân địch rút lui!" Lúc này, một cái phó tướng lớn tiếng hô, hấp dẫn Mạnh Triệt chú ý.

Đi tới đầu thuyền, quả thấy Chu Vũ thủy sư chậm rãi lùi về sau, hàng ngũ chỉnh tề, bận bịu mà không loạn.

Thấy rõ cảnh này, Mạnh Triệt nhưng là than thở: "Chu Vũ thủy sư ngang dọc Kinh Châu, quả nhiên dưỡng ra một cái quân khí, chính là gặp nho nhỏ thất bại, thậm chí sào huyết bị kích, cũng có thể cơ bản duy trì, người này có đại tài a! !!"

Mạnh Triệt tự hỏi, như địch mà nơi, chính mình thống lĩnh thủy sư lúc này tất là lòng người tán loạn, chỉ cần quân địch hơi hơi truy kích, tất là một hội ngàn dặm, không khỏi lại thán: "Ta không bằng Chu Vũ nhiều rồi! !!"

Nhìn quân địch thủy sư, cũng không có truy kích dự định. Chỉ nhìn này lùi về sau cảnh tượng, Mạnh Triệt liền biết quân địch tất bố trí cạm bẫy, như chính mình mạo muội truy kích, không làm được sẽ bị đối phương chuyển bại thành thắng.

Trọng yếu nhất, chính là đại thế ở chính mình này phương, mỗi tha một ngày, phía sau liền thêm một phần an ổn, Diệp Hồng Nhạn cùng La Bàn cũng có thể nhiều năm khối tiếp theo Kinh nam địa bàn.

Như đợi được Kinh nam đều dưới, Chu Vũ trở lại, lại có gì ý nghĩa đây?

Theo hai phe đại chiến hơi hiết, bầu trời số mệnh giao phong, cũng là rốt cục ra rồi kết quả.

Tổng Ngọc liền thấy xích bạch Cầu Long thuở nhỏ giao mây khói bên trong đoạt ra một khối đến, mà ấu giao không dám tranh cướp, chậm rãi lui lại, tản vào Chu Vũ thủy sư bên trong.

"Đây chính là long khí chi côi, ta mỗi vượt qua Chu Vũ một lần, liền có thể đoạt được trên người hắn một phần long khí, cường giả càng mạnh,

người yếu càng yếu, mà cuối cùng người thắng, liền có thể hội tụ Cửu Châu long khí, đăng lâm Chân Long đại vị! ! !" Tống Ngọc trong con người, có hiểu ra.

Lúc này, liền thấy Cửu Long một tiếng rên rỉ, trên người số mệnh tản ra, lại là hóa thành màu xanh cá chép đáng ghét.

Mà bị đoạt đến số mệnh, hơn nửa bị Xích giao hấp thu, lại có tia tia hạ xuống, làm như muốn chuyển đến Mạnh Triệt đỉnh đầu.

"Trận chiến này tuy ta là Quận chúa, nhưng Mạnh Triệt tiểu bại Chu Vũ, cũng coi như danh chấn Kinh Châu, có thể chiếm được mấy phần số mệnh. . . Đáng tiếc. . ."

Tống Ngọc cười gằn, Xích giao ngang trời, đem nguyên bản rơi vào cá chép vài tia long khí hút hết.

Lúc này Xích giao, ở đạt được Kinh Châu mấy khối địa bàn sau, thế hình càng ngày càng khổng lồ, càng mang theo không nói được khí tức, khoảng cách thành long chỉ kém một đường, lại cùng cá chép có chủ thần danh phận, há lại là Mạnh Triệt có thể kháng cự?

Chỉ là hơi hơi quét qua, trước kia vốn là nên quy Mạnh Triệt vài tia long khí, liền đều bị Xích giao thu nạp.

"Ta cái này cũng là vì muốn tốt cho người a! Bây giờ người chính là cá chép, ta còn chứa được người, như cho người thành tựu Giao long, chính là họa phúc bất trắc. . ." Tống Ngọc trong con người tinh quang lóe qua, âm thầm nói.

"Tại sao ta luôn cảm thấy không đúng chỗ nào?" Đại thắng sau khi, hưởng thụ thuộc hạ khen tặng, Mạnh Triệt nhưng là cảm thấy trên người phát lạnh, trong lòng nhất không, tựa hồ nguyên bản thứ thuộc về chính mình, bị người nào cướp đi giống như vậy, trống rỗng.

Sắc mặt không khỏi chìm xuống, thuộc hạ thấy rõ như vậy, cũng là không dám nói nữa, lui xuống.

...

Ngày thứ hai, song phương thủy sư lần thứ hai điều động, ở mặt sông đối lập.

"Ầm!" "Ầm!" "Ầm!"

Theo quân cổ tiếng kèn lệnh, Chu Vũ thủy sư chậm rãi để lên, hiệu lệnh nhất thống, phương xa xem ra, chính là một vệt đen tự bờ sông kéo tới, như sóng lớn bay khắp, thanh thế kinh người.

"Chu Vũ đây là muốn tốc chiến tốc thắng rồi!" Không ngừng Mạnh Triệt, liền ngay cả chu vi mấy tướng, trong lòng đều là có hiểu ra.

Mạnh Triệt cũng biết bây giờ Chu Vũ cách tuyệt cảnh không xa, Chu Vũ tự nhiên càng rõ ràng, bây giờ chính là muốn liều mạng một lần! ! !

Ầm! ! ! Vẫn trầm mặc lục địa đại quân, cũng là chậm rãi điều động.

Quân khí trùng thiên, mây đen tể nhật, tình cảnh nhất thời tức sát cực kỳ.

"Đây là muốn đại quyết chiến sao? Chu Vũ quả không phải người thường, quyết đoán cực kỳ! ! !" Tổng Ngọc than thở, rồi lập tức truyền lệnh: "Truyền Bản công ý chỉ, thủy sư do Mạnh Triệt chỉ huy, người không phục giết không tha!"

"Lục quân liệt trận, để Chu Vũ kiến thức dưới chúng ta Ngô Châu tộc nhân phong thái! ! !"

"Đạp" "Đạp" "Đạp "

Nhiều đội áo giáp rõ ràng, chinh liệt chinh tề sĩ tốt, liền y đội ngũ dừng lại, trường đao ra khỏi vỏ, cung nỏ thượng huyền, chỉ phía xa đối diện Chu Vũ lục quân.

Nếu nói là Chu Vũ thủy sư thân kinh bách chiến, quân khí sung túc. Tống Ngọc lục sư, càng là trăm trận trăm thắng, dường ra một luồng vô địch khí phách! ! !

Lúc này 40 ngàn đại quân sĩ khí đất đỏ, đem đối diện 60 ngàn Kinh Châu sĩ tốt đều hạ thấp xuống.

"Lục quân phương diện, tuy rằng quân địch có thêm 20 ngàn, nhưng nhiều là tân tốt, liền võ bị đều không đầy đủ, Trường Sa bị dưới tin tức truyền hai ngày, lúc này cũng là quân tâm tan rã, Bản công 40 ngàn đại quân đều là năng chinh thiện chiến lão tốt, càng có Bản công tự mình tọa trấn, phần thắng không nhỏ."

"Chỉ cần thủy sư phương diện có thể chống đỡ, hôm nay liền có thể đem Chu Vũ diệt ở đây! ! !"

Tống Ngọc trong mắt, sát khí doanh mãnh, quanh thân đều là thiêu đốt nồng nặc chiến ý.

Giữa bầu trời gió lạnh gào thét, từng tia từng tia mưa phùn lững lờ hạ xuống, mang theo ý lạnh. Đây là ý trời đều cảm nhận được đại chiến giáng lâm, hiện ra dị tượng.

"Mỗi khi gặp mùa mưa, Bản công tâm tình đều là rất tốt, lại gặp quân địch trước đi tìm cái chết, các người ai muốn khi này tiên phong, cho Bản công lấy địch tướng đầu đến?"

Tống Ngọc cười to hỏi.

"Mặt tướng nguyện hướng về!" Phía dưới, Diễn Lăng, Phan Hòa, Tống Hồ các tướng lãnh dồn dập quỳ xuống.

Tống Ngọc chỉ là hơi hơi vừa nhìn, liền cười: "Tống Hồ, mang theo người một phủ, Bản công chờ mong tin tức tốt của người!"

"Vâng!" Tống Hồ ra khỏi hàng dập đầu.

Trước Ngô Châu đại chiến, hẳn nên vì Tống Ngọc bảo vệ sào huyệt, không được thốn công, sau đó càng là chịu đến ám sát, dường thương đến hiện tại.

Tuy rằng tích công cũng làm được chính ngũ phẩm tướng quân, nhưng so với cái khác có quân công kề bên người đồng liêu, đều là cảm thấy có chút bức mình.

Hiện tại Tống Ngọc cho cơ hội, có thể nào không làm hăn đại hi? ? ?

Tống Ngọc cũng là trong bóng tối gật đầu, này Tống Hồ đến cùng là người trong nhà, lại có từ đầu rỗng công, nên cho cơ hội vẫn phải là cho.

Tống Hồ bước nhanh đi ra ngoài, một lát sau liền có chiến mã tiếng gào thét vang lên.

"Chúng tướng các quy bản bộ, Bản công tọa trấn trung quân, xem các người lập công! ! !" Tống Ngọc nói.

"Vâng!" Tướng lãnh phía dưới đều là lui ra.

Chỉ có Tống Hòa một người, lập sau lưng Tống Ngọc, hẳn chính là Tống Ngọc thân binh thống lĩnh, hiện tại cũng dẫn sáu ngàn đại quân, uy nghiêm sâu nặng.

Tuy rằng thủ hạ đều có lên cấp, nhưng so với Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân, đều là chênh lệch một bậc, loại này cánh quân đoàn đại chiến, vẫn

là chỉ có Tống Ngọc tự mình trấn áp, mới có thể không sai lầm.

"Chúng ta cũng đi ra ngoài, xem Chu Vũ luyện được lực quân, có cái gì tài năng?"

Tống Ngọc quay về mặt sau Tống Hòa cười nói.

"Chu Vũ nhất lưu, bắt quá gà đất chó sành, sao địch Chủ công hùng binh?" Tống Hòa nhưng là nói.

"Ha ha. . . Nói thật hay! ! !" Trong tiếng cười lớn, Tống Ngọc nhanh chân đi ra ngoài.

. . .

Trên mặt sông, mấy chục điều chày hừng hực thuyền nhỏ, theo phong, hướng về Mạnh Triệt thủy sư đập tới.

"Muốn hỏa thiêu liên doanh? Năm mơ!" Mạnh Triệt lạnh rên một tiếng , khiến cho: "Hoàng Long trên thuyền, bắn giết quân địch, đem địch thuyền lật tung! ! !"

Ra lệnh một tiếng, Mạnh Triệt đội tàu bên trong thì có mấy chục điều Hoàng Long thuyền, như mạnh mẽ con cá, ở mặt sông du lịch, đối đầu thiêu đốt thuyền nhỏ, đem trên thuyền quân địch bắn giết, lại lật tung địch thuyền, hoặc là dẫn ra.

Còn có rất ít mấy cái hỏa thuyền xuyên qua tuyến phong tỏa, đi tới đại quân trước, nhưng là lập tức bị va cái va lăn đi, không ra thể thống gì.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 287: Cô Chú

Nhìn này cảnh, Mạnh Triệt nhưng là đột nhiên đối với mặt sau thuộc hạ cười nói: "Chu Vũ kể cùng rồi!"

"Kế hỏa công này, vốn là ứng trước tiên mai phục nội ứng, ước định quy hàng, lại lấy quân thuyền yểm hộ, đón gió mà xuống, xuất kỳ bất ý, mới có thể đến chút chiến công."

"Chu Vũ không có người nào cùng địa lợi, chỉ là uống phí hết thuộc hạ sĩ tốt tính mạng mà thôi."

"Quân địch động!" Lúc này, liền thấy phe địch thủy sư đi xuôi dòng, phả vào mặt, khí thế hùng hồn, càng thấy Chu Vũ ở thủy sư trên tiêu tổn tâm huyết!

"Khà khà! Muốn thủy lục bộ cùng đến phá đại quân ta sao? Đúng là hảo quyết đoán, hảo quyết đoán! Chúng ta thủy sư tộc nhân, lại sao e ngại? Cho Bản đô đốc hạ lệnh, toàn quân xuất kích! ! !"

Theo Mạnh Triệt mệnh lệnh, hai mươi điều Ngũ nha đại hạm, dường như kiên cố cực kỳ trên biển pháo đài, che kín bầu trời, lại dường như hai mươi toà di động ngọn núi, đầu lĩnh hướng về Chu Vũ thủy sư xung phong mà đi.

Mặt sau, còn theo lít nha lít nhít Hoàng Long thuyền, trên thuyền đứng sĩ tốt, nằm thương giường cung chuẩn bị.

"Va cái, đá tảng chuẩn bị! ! !" Quan quân lệnh.

Hai bên hạm đội, càng ngày càng gần, rốt cục triệt để đụng vào nhau.

Ở Ngũ nha đại hạm khổng lồ lực trùng kích dưới, trước tiên thuyền nhỏ đều là bị va thành phần vụn, theo ầm ầm vang lớn, có vài xung kích trên Ngũ nha đại hạm thuyền nhỏ vụn vụn, chỉ có từng mảnh từng mảnh tấm ván gỗ, rải rác ở mặt sông chu vi.

Trong này còn mang theo đoạn chi hài cốt, huyết thịt xương, đem một mảnh mặt nước nhuộm đỏ.

"Đá tảng, thả! ! !" Bánh xe chuyển động, đem trước kia cột chắc đá tảng hạ xuống, tạt ở xung quanh tiểu hạm trên, lại là một mảnh gào khóc thảm thiết.

"Va cái chuẩn bị, đem những kia tới gần thuyền nhỏ lật tung."

"Ầm! Ầm! Ầm!" Theo va cái đuổi ra, lại là có vài thuyền nhỏ bị lật tung.

Vừa bắt đầu. Dựa vào Ngũ nha đại hạm uy năng, Mạnh Triệt thủy sư một lần chiếm thượng phong.

Đáng tiếc. Theo Ngũ nha đại hạm rơi vào tầng tầng vây quanh, hai phe thủy sư triệt để hỗn tạp cùng nhau. Chiến sự dần dần trở nên giằng co lên.

Đặc biệt, Chu Vũ thủy sư, cũng có so với Ngũ nha đại hạm thua kém một bậc thuyền lớn, hai cái đồng thời, cũng là đủ để cùng Ngũ nha đại hạm tranh đấu.

Lúc này, từ Chu Vũ thủy sư bên trong, lại xuất hiện từng cái từng cái thuyền nhỏ, linh hoạt cực kỳ, đem Ngũ nha đại hạm vây quanh.

Đây là Chu Thái lúc trước sử dụng đàn sói chiến thuật. Nhưng rõ ràng trải qua cải tiến, thuyền nhỏ khoảng cách đại hạm khá xa, né tránh va cái khoảng cách, lại linh hoạt đa dạng, cực nhỏ bị đá tảng đập trúng.

"Ào ào rào! ! !" Từ trên thuyền nhỏ bay ra mấy chục phi trảo, vững vàng chộp vào Ngũ nha đại hạm trên.

Dưới đáy thủy quân Kinh Châu sĩ tốt, cầm đao, duyên dây thường leo lên mà trên.

"Nhanh! Chém đứt dây thường!" Ngũ nha đại hạm trên quan chỉ huy lớn tiếng hô.

"Vâng!" Thân binh trước tiên tiến lên, rút ra trường đao. Nhắm ngay dây thường mạnh mẽ một chém! ! !

Sáng như tuyết lưỡi đao xẹt qua, dây thường theo tiếng mà đứt, leo lên ở phía trên sĩ tốt một tiếng kêu thảm, rơi vào trong nước. Nhắc lên nhiều bọt nước.

Thuyền nhỏ con số quá nhiều, tuy rằng quan chỉ huy tận lực chống lại, vẫn là bị không ít Kinh Châu sĩ tốt nhào tới.

"Thân binh ở đâu? Theo ta giết địch! ! !" Đây quan chỉ huy ngược lại có mấy phần dũng khí. Mang theo thân binh nhào tới, nhất thời tiếng hò giết vang lên liên miên.

"Tiếp tục như thế không được!" Trên soái hạm. Mạnh Triệt nhìn chiến trường, cau mày.

Chu Vũ thủy sư chính là thân kinh bách chiến. Kỹ năng bơi vô cùng tốt, Ngô Châu thủy sư so sánh cùng nhau, liền chênh lệch một bậc, chớ nói chi là nhân số trên còn thiếu năm ngàn! Nếu là lục quân tự nhiên không sợ, nhưng thủy sư không giống! !

Nếu là lại giăng co xuống, nhân số của đối phương sẽ dần dần hiện ra ưu thế đến.

Mạnh Triệt đương nhiên không hy vọng nhìn thấy cảnh tượng này.

"Trong lúc thời khắc, chỉ có được ăn cả ngã về không, liều mạng một lần, giết ra cái đại thắng đến! ! !" Mạnh Triệt lông mày nhú chặt, một luồng máu tanh khí sát phạt, liền nổi lên.

Thời khắc mấu chốt dám đánh dám bính, có can đảm áp lên hết thảy tiền vốn một kích! ! ! Mới là danh tướng tố chất! ! !

"Báo! Bấm báo Đại đô đốc, đã tìm tới quân địch kỳ hạm vị trí! ! !"

Lúc này, một cái lính liên lạc tới bấm báo nói.

"Ha ha! Được! Còn lại hạm đội, có thể nhúc nhích, đều cùng Bản đô đốc tiến lên! ! !"

Mạnh Triệt ra lệnh một tiếng, chu vi thủy sư đồn dập hưởng ứng, đội tàu dường như hình thành một cái sắc bén trường mâu, hướng về Chu Vũ vị trí kỳ hạm mạnh mẽ đâm tới! ! !

"Tuy rằng như vậy, cho dù thắng rồi cũng là thắng thảm, thậm chí còn có diệt chi ưu, nhưng ta chỉ là chỉ là một cái đô đốc! Đối diện nhưng là kẻ địch Quận chúa, nếu có thể một mạng đổi một mạng, vẫn là đại kiếm lời a! ! !"

Mạnh Triệt đầu thuyền, cười to nói.

Đây là lời nói thật, Chu Vũ tuy rằng thủy sư lợi hại, nhưng huấn luyện cũng không dễ dàng, như ở đây câu đối đoái đi, cái kia muốn trùng kiến thủy sư, không phải là một sớm một chiều sự, mà Tống Ngọc địa bàn quảng đại, tiếp viện sung túc, có thể nói cuồn cuộn không ngừng, chính là

Chu Vũ may mắn thoát được tính mạng, cũng là không còn cách xoay chuyển đất trời. Chỉ cần ở có thể này cho phe địch thủy sư trọng thương, coi như bính bàn tay ánh sáng dưới, cũng là đại kiếm lời.

Mặt sau chư tướng, đều là bị Mạnh Triệt này cổ hùng hồn dũng cảm khí cảm động, dồn dập nói: "Nguyễn làm đô đốc chịu chết! ! !"

Chúng tướng dùng mệnh, hạm đội phá tan tầng tầng chặn đường, mắt thấy liền muốn tới Chu Vũ phía trước soái hạm.

"Chủ công! Quân địch hung ác, kính xin mau mau tránh né! ! !"

Phương Đồng Ngọc quỳ xuống đất nói.

"Bản đô đốc không đi! Lúc này như đi, chẳng phải uy nghiêm quét rác? Bản đô đốc đại quân sẽ làm thế nào?" Chu Vũ hồng mắt, nhìn đánh tới Ngô quân hạm đội, thét: "Ta phương người đông thế mạnh, coi như quân địch có thuyền lớn, thì phải làm thế nào đây, truyền cờ hiệu, chúng tướng vây kín, tương lai địch diệt ở đây!"

"Vâng!" Một cái lính liên lạc, trên lưng cũng lấy hai cột cờ lớn, bò đến thuyền cái đài cao, vung vẩy lên hai mặt cờ xí, làm ra phức tạp kỳ thế.

Chu vi thuyền, tựa hồ đạt được cái gì hiệu lệnh, làm thành một vòng, hướng về trung gian mà đến, đây là hình thành vây quanh vòng, phải đem Mạnh Triệt thủy sư một lưới bắt hết! ! !

Kỳ hạm sở dĩ xưng là "Kỳ hạm", chính là cổ đại phương thức liên lạc lạc hậu, thuyền trong lúc đó càng là như vậy, hạm đội chỉ có nhìn kỳ hạm cờ hiệu, mới có thể làm ra phản ứng, là lấy kỳ hạm chính là thủy sư đầu mỗi vị trí, vạn vạn tổn không thể tổn thương.

Mà Chu Vũ kế này, chính là lấy tự thân kỳ hạm vì là mối nhử, chúng tướng vây kín, phải đem Mạnh Triệt tinh nhuệ một lần tiêu diệt! !

Đây là hành hiểm! ! ! Như chúng tướng không kịp cứu viện, hoặc là Chu Vũ kỳ hạm phòng ngự hơi yếu, thì sẽ bị Mạnh Triệt nhanh chân đến trước, đến lúc đó chính là cá chết lưới rách.

Chu Vũ như vậy làm hiểm, cũng là bất đắc dĩ mà thôi, Tổng Ngọc thực lực xa ở trên hãn, phía sau càng bị Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân bừa bãi tàn phá, như trì hoãn nửa một thời gian, Kinh nam thì sẽ triệt để đổi chủ, dưới đáy sĩ tốt cũng tất sẽ tán loạn, đến lúc đó chính là muốn liều mạng cũng không có bản có thể bính!

"Càng lấy tự thân vì là mồi, hảo quyết đoán! ! !" Mạnh Triệt tự than thở nói.

"Quân địch Chủ công cũng dám đặt mình vào nguy hiểm, ta này chỉ là tướng quân, lại có cái gì đáng sợ đây?" Xoay người phát xuống hiệu lệnh: "Thuyền tăng nhanh tốc độ, ở đại quân vây kín trước, trước tiên bắt cái kia kỳ hạm! Chu Vũ liền ở phía trên, nếu có thể lấy hãn thủ cấp, tương lai phong công phong hầu, đều là có..."

Đạo lý này, dưới đáy chư tướng lại sao không hiểu? Đều là hồng mắt, điều khiển dưới đáy sĩ tốt, tăng nhanh thuyền tốc độ, hướng về kỳ hạm chạy tới.

"Thái! chó thương ta chủ! ! !" Cách kỳ hạm càng gần, chịu đến ngăn chặn, cũng càng là mãnh liệt.

Một người tướng lãnh, mang theo mấy cái thuyền lớn ngăn ở phía trước, ngăn cản Mạnh Triệt đường đi.

"Chúng ta thời gian không hơn nhiều, mau tới, giết này tướng! ! !"

Hai cái thuyền lớn mạnh mẽ chạm vào nhau, dập dờn lên hùng vĩ sóng lớn, thậm chí có thủy quân sĩ tốt không có tóm chặt, bị quăng ra thuyền đi.

"Giết! ! !" Hai thuyền tiếp huyề, chính là hải chiến bên trong kịch liệt nhất thời khắc, hai bên sĩ tốt, đều là gào thét, kích thích thân thể mỗi một phân lực khí, vung vẩy đao kiếm xông lên.

Lách cách! ! ! Âm âm! ! ! Oanh Đùng! ! !

Binh khí giao tiếp thanh, tiếng va chạm không ngừng vang lên, thỉnh thoảng chen lẫn vài tiếng kêu thảm.

"Cho ta bắn cung, bắn chết bọn họ! ! !" Chu Vũ cái kia phương đại tướng thét, theo dây cung rung động tiếng ông ông, mấy cái xông lên Ngô quân sĩ tốt ngã xuống đất bỏ mình.

"Ở đây! ! !" Kinh hỉ tiếng hô vang lên, lập tức ở giáp sĩ hộ vệ dưới, Hồng Toàn chậm rãi đi tới, nhìn này tướng.

"Người là nhân tài, không bằng hàng rồi chủ công nhà ta làm sao?" Hồng Toàn nhìn này tướng chu vi rất ít mấy người, không khỏi nổi lên ái tài chi tâm.

"Nhà ta thế được đô đốc đại ân, sao dám phản loạn? Nghịch tặc nhận lấy cái chết! ! !" Này tướng gầm thét lên, lại là một làn sóng mưa tên phóng tới.

Đao thuận binh giơ lên đại thuận, đem mưa tên đỡ, lại vồ giết mà lên, trong chốc lát, người bắn tên thân ngã khắp nơi.

"Đúng là cái dũng sĩ!" Nhìn địch tướng người mặc mấy sang, ở đao thuận binh vây giết phía dưới, còn đang lớn tiếng hô chiến, Hồng Toàn không khỏi thở dài nói: "Cho hă cái sảng khoái! ! !"

Này địch tướng lúc này cũng đến cực hạn, không khỏi cười thảm: "Đại đô đốc, thuộc hạ kiếp sau lại đi theo người..."

Ánh đao xẹt qua, đầu lâu bay ra. Hồng Toàn trong lòng hơi xúc động, lập tức tỉnh ngộ lại, nói: "Con đường phía trước đã bị quét sạch, chúng ta mau mau về thuyền, nhằm kỳ hạm, đây là đây trời đại công! ! Không thể bỏ qua! ! !"

"Vâng!" Thuộc hạ đều là trong lòng hừng hực, liền chiến lợi phẩm đều không thu thập, liền trở lại chính mình quân hạm, hướng về Chu Vũ giết đi.

Lúc này con đường phía trước đã không trở ngại cản, địch quân ở phía sau còn có đoạn khoảng cách, chính là cơ hội trời cho! !

"Đại đô đốc, không đi nữa, liền không kịp rồi! ! !" Phương Đồng Ngọc tỏ rõ vẻ hoảng loạn, đọc từng chữ như mũi tên.

"Bản đô đốc đến mức này, còn có cái gì tốt kiêng kỵ đây?" Chu Vũ nhưng là cười thản: "Bản đô đốc không đi, thì sống chết chiến đến thời khắc cuối cùng, hậu thế sách sử có tải, cũng là Bản đô đốc chết trận sa trường, dù sao cũng hơn đào binh đến hay lắm nghe chút..."

"Đại đô đốc!" Phương Đồng Ngọc nước mắt giàn giụa, ôm Chu Vũ bấp đui: "Chúng ta còn có 60 ngàn lực quân, còn có Giang Lăng đại thành, nhưng có quay đầu trở lại cơ hội, Đại đô đốc chớ nhụt chí a! ! !"

Làm Phương Đồng Ngọc nói đến quay đầu trở lại thời gian, Chu Vũ trong mắt đột nhiên lóe qua một tia huyền quang, rất là kỳ dị.

Lúc này Ngô quân thủy sư áp sát, thậm chí còn có thể nghe được: "Bắt sống Chu Vũ!" "Bắt sống Chu Vũ!" la lên tiếng.

Thở phì phò! ! ! Vài đạo hắc tuyến xẹt qua, Chu Vũ bên người mấy cái thị vệ ngã xuống đất, máu chảy ồ ạt.

"Đô đốc! Mau mời lên tàu nhanh tạm lánh, mặt tướng lưu lại nơi này ứng địch! ! !"

Lúc này, rốt cục có tướng lĩnh thừa dịp tàu nhanh đến đây cứu giá.

"Được!" Chu Vũ chỉ là suy tư trong nháy mắt, liền đồng ý, cùng Phương Đồng Ngọc mấy cái trọng thần, chuyển đến tàu nhanh trên.

Tàu nhanh sử cách kỳ hạm, mà ở một lát sau, kỳ hạm cũng rốt cục bị Ngô quân thủy sư vây quanh.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 288: Thủy Bộ Đầu Thắng

"Báo! Thuộc hạ tìm khắp toàn thuyền, cũng không gặp Chu Vũ bóng người! ! !"

Mạnh Triệt đứng ở Ngũ nha đại thuyền đầu, nghe thuộc hạ bẩm báo, nhíu mày thành cái "Xuyên" tự.

Tàu nhanh bí mật, Chu Vũ lại thay đổi thường phục, tự nhiên không bị phát hiện.

"Không nghĩ tới này Chu Vũ lại lâm trận bỏ chạy, thiệt thòi Bản đô đốc trước còn tưởng là hãn là cá nhân kiệt! ! !" Mạnh Triệt một lát sau, nhưng là vàng trán giãn ra, cười nhạo nói.

Lại truyền lệnh: "Đem này kỳ hạm đốt, lại tùy tiện chặt cái thủ cấp đến, đối ngoại hô to, ta quân đã công phá kỳ hạm, giết Chu Vũ, quân địch đầu hàng không giết! ! !"

"Vâng!" Này tướng con mắt toả sáng, chiến trường hỗn loạn, Chu Vũ chính là chạy ra, cũng triệt để mất đi đối với thủy sư chỉ huy, chu vi thủy sư chỉ cần thấy rõ kỳ hạm phía dưới, còn có thể có mấy phần lòng dạ?

Một lát sau, Mạnh Triệt đội tàu rời đi, Chu Vũ trên soái hạm bốc cháy lên hùng mạnh mẽ hỏa, chu vi đến đây cứu giá thủy sư chính là sững sờ.

Nhân cơ hội này, Mạnh Triệt thủ hạ quân sĩ đồng thời hô to: "Chu Vũ thủ cấp ở đây, kỳ hạm phía dưới, nhà ta đô đốc có lệnh, quy hàng miễn tử! Các người còn không mau mau đầu hàng! ! !"

Đại quân vẫn hô ba lần, toàn trường có thể nghe, mà trước kia vây công mà đến quân địch thuyền, nghe được lời này, lại thấy rõ kỳ hạm thiêu đốt chìm nghiêm, quân địch bốc lên một vật, làm như cái máu me đầm đìa thủ cấp, không khỏi sĩ khí đại hạ.

Đánh trận đánh cho chính là sĩ khí! ! Quận chúa đều chết rồi, sĩ tốt còn có cái gì liều mạng huyết kính?

Phần lớn chiến hạm địch lập tức phát sinh hỗn loạn, đứng ở tại chỗ bất động, mà có mấy cái tiếng hô hiển hách, hướng về Mạnh Triệt đánh tới, hiện ra là nên vì Chủ công báo thù! ! !

"Hừ hừ, không biết tự lượng sức mình! ! !" Nếu là chu vi thủy sư cùng nhau tiến lên, Mạnh Triệt một phương tất là toàn quân bị diệt, nhưng chỉ là mấy cái thuyền. Liền đem linh mang trong lòng tử chí, cũng không làm gì được.

"Máy bắn đá, phát! ! !" Vạn thạch cùng phát, vi công tới mấy cái thuyền, còn chưa giết tới Mạnh Triệt trước mặt. Liền bị đánh ra mấy cái lỗ thủng, nước sông chảy ngược, thuyền chìm nghiêm, Mạnh Triệt lại đem thuyền lớn sử đến bên cạnh, lấy người bắn tên mai phục, thấy thò đầu ra chính là bắn giết. Trong lúc nhất thời, nước sông vì đó hồng.

Này đầm máu cảnh tượng, rất là kinh sợ một nhóm người, liền thấy đối diện thuyền làm như suy nghĩ được rồi, có đánh ra cờ hàng. Có liền sử cách chiến trường.

"Được! Truyền cho ta hiệu lệnh, toàn quân tổng tiến công! ! !"

Thấy này cơ hội tốt, Mạnh Triệt liền dưới ba đạo mệnh lệnh, hiệu lệnh thủy sư phát động tổng tiến công.

Chu Vũ thủy sư phát hiện kỳ hạm chìm nghiêng, sĩ khí đại hạ, lại là rần mất đầu, lập tức bị giết đến nơi rồi, gào khóc thanh liên thành một vùng. Lưu lại vật tư cờ xí hầu như che đầy toàn bộ mặt sông.

"Được! Không muốn thủy sư như vậy dừng mãi, lại ở lục quân trước, liền giải quyết kẻ địch! ! !"

Trên đất bằng. Tống Ngọc nhìn ra xa xa mặt sông, đại hỉ nói: "Đã như thế, lục quân mặt trên cũng có thể giải quyết kẻ địch rồi!"

Trước Chu Vũ thủy bộ chảy xuống ròng ròng, hai lộ tiến công, ở trên đất bằng, Chu Vũ đại quân cùng Tống Ngọc quân đội chém giết cùng nhau.

Tuy rằng Tống Ngọc quân tốt hơn xa Chu Vũ lục quân. Nhưng Chu Vũ đại quân thêm ra hai vạn người, không phải là cái con số nhỏ. Chiến trường nhất thời giằng co.

Mà đạt được thủy chiến tin tức, Chu Vũ lục quân liền có chút gậy rối. Cho Tống Ngọc đại quân cơ hội, chiến trường bắt đầu hướng về Tống Ngọc một phương nghiêng.

"Lúc này Chu Vũ thủy sư đại bại, lục quân chính là thắng rồi, cũng không có ý nghĩa, đối diện tướng lĩnh tất là cười hổ khó xuống, như đợi thêm chốc lát, thủy sư nghỉ ngơi thật tốt sau quay đầu trở lại, thủy bộ tề công, này đại quân tất là đoạn vô sinh lộ!"

"Truyền lệnh xuống, các quân thủ vững trận địa, không được khinh xuất!" Lúc này đại quân đan xen, cũng phân là thành mấy cái khối lớn, lẫn nhau chém giết, Tống Ngọc các loại tướng lĩnh cao cấp, cũng chỉ có thể ở đại phương hướng trên chường không, không thể đem mệnh lệnh ra đến mỗi một nơi.

Tống Ngọc nghĩ rõ ràng nơi này, càng là không nhanh không chậm, tính trước kỹ càng.

Mà quân địch liền có vẻ hơi bắt đầu nôn nóng, mấy lần ngựa sử sĩ tốt tiến công, phản bên trong Tống Ngọc cái tròng, đánh tới bờ.

Luật! ! !

Đột nhiên, từ quân địch bên trong, thì có một đội kỵ binh giết ra! Đều người mặc thiết giáp, vật cưỡi cao to cực kỳ, lộ ra hung ác khí tức.

Này kỵ binh tinh nhuệ cực kỳ, cung mã thành thạo, có thể cưỡi ngựa bắn cung, quân địch coi đây là tiên phong, đầu mâu nhắm thẳng vào Tống Ngọc vị trí bốn trận trung quân! !

"Này chính là Chu Vũ Huyền giáp thiết kỵ sao? Kinh Châu nhiều thủy đạo, hẳn những tiêu tốn tâm huyết huấn luyện kỵ binh, mưu đồ không nhỏ!"

Tống Ngọc lời bình nói, ở Kinh Châu, kỵ binh không nhiều lắm dùng, nhưng tới bắc, coi đây là hạt giống, lập tức liền có thể khoách lớn mấy lần, bởi vậy liền có thể thấy Chu Vũ dã tâm không nhỏ! ! !

"Tống Hòa, người dẫn dắt Hắc vũ kỵ xuất chiến! ! !" Đối diện rõ ràng là phe địch quân đầy đủ sức lực, thắng bại tay, Tống Ngọc cũng tương tự có bảo lưu.

Này Hắc vũ kỵ trước kia chính là La Bân thống lĩnh, có hơn một nghìn kỵ, hẳn xuất chinh sau, Hắc vũ kỵ liền do Tống Ngọc trực tiếp thống lĩnh.

"Vâng!" Tống Hòa xoay người lên ngựa, hẳn tòng quân nhiều năm, thuật cưỡi ngựa thành thạo, lúc này dẫn dắt Hắc vũ kỵ, cũng là không chút nào có vẻ ngượng tay.

"Giết! ! !" Tống Hòa quát lớn, mã quân xung phong, dường như màu đen mũi tên, đón nhận áp sát Huyền giáp thiết kỵ.

Ầm! ! !

Người hai phe mã mạnh mẽ đụng vào nhau, Tống Hòa sắc mặt kiên nghị, không đau khổ không vui, trường đao liên thiểm, mấy cái kỵ binh cũng lui ra, một đường huyết tung trời cao.

Lúc này kỵ binh xung phong, chính là vũ khí lạnh thời đại uy lực to lớn nhất binh loại sức mạnh, rơi xuống đất kỵ binh coi như còn có khẩu khí, cũng sẽ ở sau đó móng ngựa bên trong hóa thành bánh thịt.

Song phe nhân mã va chạm nhau qua đi, đều là ít đi những người này, kỵ binh trên người treo đầy huyết nhục, cũng không biết là bản thân vẫn là kẻ địch.

"Xung phong! Giết! ! !" Tống Hòa lắc chuyển đầu ngựa, dẫn dắt Hắc vũ kỵ lại là khởi xướng xung phong.

Người hai phe mã lần thứ hai chém giết cùng nhau.

Tống Ngọc tế nhìn thật kỹ, Chu Vũ Huyền giáp thiết kỵ luận đến tinh nhuệ trình độ, lại còn ở Hắc vũ kỵ bên trên, nhưng số lượng liền có chỗ không bằng, mấy lần xung phong hạ xuống, Huyền giáp thiết kỵ tổn thương hầu như không còn, nhưng Hắc vũ kỵ còn bảo lưu dàn giáo.

"Nguy hiểm thật, nếu là này Huyền giáp thiết kỵ nhiều hơn nữa trên vài lần, nói không chừng thật là có chút nguy hiểm!" Tống Ngọc âm thầm nói, lại phát xuống hiệu lệnh: "Mệnh Tống Hòa dò xét toàn trường, tùy cơ ứng biến, đánh tan quân địch! ! !"

Trên chiến trường, 60 ngàn Chu Vũ đại quân, bị Tống Ngọc 40 ngàn tinh nhuệ vững vàng kiềm chế lại, nửa điểm không thể động dấy.

Mà lúc này Tống Hòa, dẫn dắt Hắc vũ kỵ, chính là duy nhất lực cơ động lượng, đang tiêu diệt đối thủ kỵ binh sau, càng là ở thắng bại thiên bình trên thả tăng tăng một mã!

Chỉ thấy Tống Hòa dẫn dắt kỵ binh gào thét mà qua, nhiều lần giết phá quân địch, xua đuổi quân địch sẽ tốt.

Hắn lựa chọn chọn, nhiều là phe mình thực lực hùng hồn, còn kém một bước liền có thể đánh tan quân địch chỗ, hơn nữa kỵ binh, càng là đánh đầu thắng đó không gì cản nổi.

Như vậy qua mấy lần, trên chiến trường Tống Ngọc đại quân tụ tập càng ngày càng nhiều, sức mạnh càng lúc càng lớn, tham gia càng to lớn hơn chiến đoàn, dường như vết dầu loang trắng lớn lên.

Nhìn thấy này cảnh, phía sau Chu Vũ đại tướng tay chân lạnh lẽo, ngực phiền muộn, muốn thổ huyết.

Tình huống như thế, chính là Tôn Vũ tái thế, cũng ngăn cản không được.

"Tướng quân, thủy sư vừa bại, chúng ta đã là gãy một cánh tay, hiện tại lại có không ít hội binh xông lại, kính xin tướng quân tạm lánh! Mười đồ sau nâng!"

Một cái phụ tá tiến lên khuyên, người tinh tường cũng nhìn ra được, bất quá là để tướng quân lui binh mà thôi.

"Phốc! ! !" Ánh đao lướt qua, sáng như tuyết lưỡi đao từ này phụ tá ngực xuyên qua, sau lưng đuổi ra.

Phụ tá trên mặt mang theo không thể tin tưởng vẻ, ngã xuống đất bỏ mình.

"Huynh trưởng đem 60 ngàn đại quân giao phó cho ta, ta như lại bại, có mặt mũi nào đi gặp hân?"

Tướng lĩnh gầm thét lên: "Truyền lệnh xuống, ta quân thề sống chết không hàng, coi như chiến đến một binh một tốt, đều muốn cùng kẻ địch chiến đấu tới cùng! ! !"

Đạp đạp đạp! ! ! Đạp đạp đạp! ! !

Tiếng vó ngựa vang lên, mấy cái thân binh bị đánh bay, đụng vào này tướng trước mặt.

"Người chính là quân địch đại tướng Chu Vĩ? Nghe nói vẫn là Chu Vũ em ruột?" Theo lời nói thanh, Hắc vũ kỵ cuồn cuộn mà đến, dường như hắc vân.

"Khà khà! Đây thật đúng là đại công! ! !" Dẫn đầu Kỵ sĩ cười to.

"Thân binh ở đâu? Theo ta giết! ! !" Đây tướng vừa kéo trường đao, thét: "Liều mạng! ! !"

Chu vi thân binh đều là rút ra trường đao: "Liều mạng! ! !"

"Can đảm lắm, bất quá chỉ là tự tìm đường chết! ! !" Kỵ binh nhàn nhạt đánh giá, mang theo Hắc vũ kỵ, khởi xướng xung phong! ! !

Kỵ binh khủng bố, cách xa ở bộ quân bên trên, chặn đường sĩ tốt, ở dòng lũ bằng sắt thép trước bị va lẫn đi, mà ngay cả ngăn cản đều ngăn cản không được.

"Tặc tử! !" Chu Vĩ hồng mắt, múa đao tiến lên.

Liền thấy ngựa bay vút qua, sáng như tuyết lưỡi đao liên thiểm, một cái đầu lâu bay ra.

Kỵ tướng một cái mò trụ đầu lâu, âm ỉ thét dài: "Chủ soái đã chết, bọn người còn không đầu hàng? ? ? ?"

...

Dưới bóng đêm đại địa, có vẻ cực kỳ yên tĩnh, mà lúc này, trong quân doanh khí thế ngất trời, hiển nhiên vẫn là không từ ban ngày đại chiến bên trong hoàn toàn lui ra.

Lính hậu cần cứu trị người bệnh, ngọn lửa binh đem khối lớn ngựa chết chi thịt luộc được, hơn nữa rau đại cùng gia vị, làm thành hương nùng thuần hậu canh thịt, một oa oa nhắc đến các doanh.

Toàn bộ trong quân doanh, đều là tràn ngập một luồng vui mừng bầu không khí.

Có thể đang đại chiến dưới giữ được tính mạng, không có so với này càng đáng được ăn mừng chuyện.

Bên trong đại trường, Tống Ngọc ngồi cao, nghe trận chiến này báo cáo.

"Khởi bẩm Chủ công, trận chiến này hạ xuống, ta quân thủy sư phương diện, Ngũ nha đại hạm tổn thất bảy cái, Hoàng Long thuyền bốn mươi lăm điều, thủy quân tướng sĩ chết trận sáu ngàn dư, trọng thương bốn ngàn, còn có năm ngàn vết thương nhẹ, cuối tháng liền có thể về đơn vị. Mà bắt được quân địch sĩ tốt 20 ngàn, thuyền vật tư vô số, tiếc nuối chính là, Chu Vũ bỏ chạy, không thể tận đến toàn công!"

"Lục quân phương diện, ta quân thương vong không tới năm ngàn, đại bại quân địch, tù binh 3 vạn, có thể coi đại thắng, đồng thời, Tống Hòa giết đến quân địch chủ soái Chu Vĩ, dâng lên thủ cấp! ! !"

"Nói tóm lại, trận chiến này tuy bị tổn thương, nhưng một lần đánh gãy Chu Vũ tích lương cốt, để hẳn lại không còn sức đánh trả! !"

Trầm Văn Bản nói, trên mặt liền mang theo sắc mặt vui mừng.

"Kỳ thực trận chiến này thủy sư phương diện chính là bỏ bao nhiêu công sức, sĩ tốt tổn thương nặng nề a!" Gần hai vạn người thương vong, để Tống Ngọc thật là có chút đập vào mắt hoảng sợ, sớm biết Chu Vũ thủy sư tinh nhuệ, hôm nay mới thấy rõ phong mang, quả nhiên danh bất hư truyền.

"Cũng biết Chu Vũ tâm tích?" Tống Ngọc hỏi.

"Theo thám mã cùng trong bóng tối báo lại, Chu Vũ thu thập hội binh, cũng có 3 vạn, lúc này hướng về Giang Lăng thối lui!"

Trầm Văn Bản nói.

"Tuy rằng rất muốn thừa thế xông lên bắt Giang Lăng, nhưng ta quân cũng là đại chiến uể oải, trước tiên đến nghỉ ngơi một, hai!" Tống Ngọc có chút tiếc nuối nói.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 289: Đại Chiến Sau Khi

"Không sai, Chu Vũ chính là con sâu một trăm chân, chết cũng không hàng. Lúc này Chủ công Kinh nam chưa bình, không thích hợp mạnh động!" Đối với này, Trầm Văn Bản cũng rất là tán thành.

"Kinh nam chưa bình sao? E sợ rất nhanh liền có tin tức tốt truyền đến!" Tống Ngọc nhìn lên bầu trời, có chút thần bí nói.

Trầm Văn Bản ngẩng đầu, liền thấy mưa phùn ngừng lại, tinh không xán lạn, không biết Chủ công ý gì.

Tống Ngọc có thể Vọng khí vận, lúc này liền thấy rõ một đám lớn bạch khí tự Kinh nam vọt tới, không ngừng tụ hợp vào tự thân, thanh khí dồi dào cực điểm, tử khí mơ hồ, liền muốn xuất hiện.

"Còn kém một bước, liền có thể có tử khí!" Tống Ngọc trong lòng, có hiểu ra: "Này chỉ sợ là bản mệnh còn chưa đột phá nguyên cốt! Trước giết đến Lý Như Bích, bản mệnh chính là chuyển thành màu xanh, hiện tại lại giết điều Tiềm long, nói vậy liền có thể hóa thành màu tím!"

Tống Ngọc gốc rễ mệnh, ở giết đến Lý Như Bích sau, liền hóa thành xanh nhạt, tới hiện tại, cũng bất quá là thuần thanh vẻ.

Theo hãn phỏng chừng, e sợ chỉ có giết đến Chu Vũ sau khi, hợp hai châu mệnh trời cùng kiêm, hay là mới có thể có màu tím Vương giả chi mệnh, đến lúc đó liền có thể xưng vương! !

"Cho tới bạch khí, chính là Kinh nam bình định xuống dưới!" Tống Ngọc ở lĩnh binh thảo phạt Chu Vũ thì, phía sau Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân cũng có 3 vạn đại quân, ở binh lực ưu thế dưới quét ngang Kinh nam.

"Báo! ! !" Lúc này thì có lính liên lạc đi vào, hành lễ sau nói: "Kinh nam Diệp tướng quân, La tướng quân khoái mã cấp báo, hai vị tướng quân đã lấy xuống An Thành, Du Huyện, Tương Đàm, Tương Hương các thành, bình định Kinh nam! ! !"

"Chúc mừng Chủ công! Chúc mừng Chủ công!" Trầm Văn Bân lúc này mới biết Tống Ngọc vừa nãy chính là ý gì, Chủ công thân có thần quái, có thể biết người không biết, có thể người không thể. Để hân cang kính sợ hơn.

"Tuy rằng Kinh nam bình, Bản công đại quân vẫn là cần nghỉ ngơi a!" Tống Ngọc than thở. Đuổi đi lính liên lạc, nói với Trầm Văn Bân."Vừa vặn, có chuyện liền sẵn hiện tại làm!"

"Xin mời Chủ công dạo dò!" Trầm Văn Bân quỳ xuống đất hành lễ.

"Bản công phong người vì là an dân sứ, đem Kinh nam không thiếu chi bách tính, đăng ký tạo sách, cho Bản công toàn bộ dời đến Ngô Châu đi! !"

Này lưu dân chính là khởi nguồn của hoạ loạn, ở lại Kinh nam không chỉ nhiễu loạn trị an, càng là quan phủ bao quần áo.

Mà Ngô Châu Thành Hoàng hệ thống thành thực, các nơi mở điền rất nhiều, đang cần sức lao động. Di chuyển nhân khẩu đi qua, nhất cử lưỡng tiện.

Đồng thời, Tống Ngọc gần nhất dạ xem thiên tượng, đều là cảm thấy bắc cùng Tương Dương các nơi có sương mù che chắn, để hân khiếp đảm không ngớt, không thể không sớm làm dự định.

Này cướp đoạt nhân khẩu, tăng cường thực lực, chuẩn bị trì cửu chiến, cũng là một loại trong đó.

Trong lịch sử như thế làm đều là kiêu hùng. Tống Ngọc tự nhiên đem ra hay dùng.

"Dựa theo xấu nhất dự định, Kinh Châu hoặc là bắc có đại biến, Bản công cũng có thể lui giữ Ngô Châu, giữ được trăm năm khí số!"

Này giữ được Ngô Châu trăm năm bình an. Bách tính an cư lạc nghiệp, rất là trọng yếu.

Hiện tại Tống Ngọc, căn cơ mệnh trời đều là xuất từ Ngô Châu thiên địa. Số mệnh cũng là Ngô Châu vạn dân tụ, chỉ cần giữ được Ngô Châu trăm năm an ổn. Cái kia một thân nhân duyên dây dưa, nghiệp lực huyết sát. Cũng gần như có thể còn sạch sành sanh.

Tới cuối cùng, đều có thể chịu đòn nhận tội, hướng về Chân Long quy hàng, phân thần tuy tử, Bản tôn nhưng là không việc gì, đồng thời Ngô Châu tín ngưỡng cùng đồng ruộng nối liền cùng một chỗ, Chân Long cũng phế không , chính là đại kiếm lời.

Những này chính là xấu nhất dự định, Tống Ngọc cũng chỉ là để ngừa vạn nhất thôi, hãn này thân có thành tựu Chân Long chí vọng, lại sao dễ dàng buông tha? Chỉ có đến vạn bất đắc dĩ thời gian, mới sẽ lui giữ Ngô Châu.

"Nói cho cùng, vẫn là Tương Dương cùng bắc dị biến, quá mức kinh người, để Bản công không thể không sớm tính toán a!" Tống Ngọc trong bóng tối than thở.

"Hay là, có thể để cho Bản tôn đi đầu ra tay, đi tới Tương Dương kiểm tra một, hai?"

...

Sáu tháng để, Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân đều là thuận lợi khai hoàn, lúc này Tam Lăng trong thành, hội tụ mười mấy vạn đại quân, lại có đại bại Chu Vũ đại thế, toàn bộ Kinh nam, đều là yên lặng như tờ.

Ở loại này bầu không khí dưới, vận chuyển nhân khẩu, liền tiến hành đến mức rất là thuận lợi.

Tuy rằng Kinh nam bình định, nhưng sĩ tốt nghỉ ngơi, còn có hàng tốt quấy rầy chinh biên, đều là tổn thời gian mất công sức sự, cũng không phải là nhất thời công lao, tấn công Giang Lăng sự, liền trì hoãn đi.

Mà lúc này Giang Lăng Thành, chính là chìm đắm ở một mảnh mây đen mù sương ở trong.

Phương Đồng Ngọc đi lại vội vã, tiến vào Đại đô đốc phủ, lúc này trước mặt liền đi đến một vị lão niên phụ nhân, tóc trắng phơ như tuyết, xử quái trượng đầu rồng, chu vi mấy cái Đại Nha hoàn cẩn thận từng li từng tí một nâng đỡ, khóe mắt còn có nước mắt.

"Cho lão phu nhân thỉnh an!" Phương Đồng Ngọc mau mau chào, đây là Chu Vũ mẹ đẻ, Chu gia lão phu nhân, địa vị tôn sùng.

"Là Phương gia tiểu tử a!" Lão phu nhân dừng bước lại, "Lão thân chính là nữ tặc nhân gia, không hiểu quân quốc đại sự, người cùng Vũ nhi chính là cùng trường, có tình cảm, làm phiền người nhiều đề điểm, không nên để cho hấn càng lún càng sâu mới tốt. . ."

"Thuộc hạ tỉnh đến!" Phương Đồng Ngọc mau mau đáp ứng nói.

Lão phu nhân nói tới chỗ này, viền mắt lại là một đỏ: "Này Kinh Châu. . . Ta sớm khuyên quá Vũ nhi, lúc này lấy tự thân cùng gia tộc làm đầu,

hiện tại nếu có thể buông tay, cũng là vô cùng tốt, người còn phải khuyên nhiều khuyên hẳn!"

Liên quen sống trong nhung lụa lão phu nhân đều biết hiện tại tình thế không ổn sao? Phương Đồng Ngọc cười khỏ, mau mau hành lễ: "Vâng!"

Đưa đi lão phu nhân, trải qua bầm báo, tiến vào thư phòng.

Hành hành lễ sau, Phương Đồng Ngọc trong bóng tối đánh giá Chu Vũ, liền thấy Đại đô đốc anh tuấn tú khuôn mặt đẹp trên bị vẻ mệt mỏi tràn ngập, còn có nước mắt, cũng là trong lòng đau xót.

Tam Lăng một trận chiến thất lợi, hao binh tổn tướng, liền ngay cả Chu Vũ chi em ruột Chu Vĩ, đều là hãm ở bên trong, đối với Chu Vũ đã kích rất lớn.

Đồng thời, lúc này Kinh Châu, bắc có Thạch Vương Thạch Long Kiệt, nam có Ngô quốc công Tống Ngọc, Giang Lăng bị kẹp ở giữa, cũng là thế như nguy trứng.

Chờ đến Giang Lăng Thành phá đi nhật, Chu gia cũng tất không thể may mắn thoát khỏi.

Bất luận là Thạch Long Kiệt, vẫn là Tống Ngọc, đều không nghe nói đối địch từng có lòng nhân từ, trái lại giết đến đâu người cuộn cuộn.

"Văn Nhược, chúng ta hiện tại trong tay, thu thập bao nhiêu binh mã?" Chu Vũ nhắm hai mắt, trong thanh âm có không nói ra được uể oải tâm ý.

"Tam Lăng chiến hậu, ta phương tận lực triệu tập, có binh hơn ba vạn, hơn nữa Giang Lăng quân coi giữ, tổng cộng ước 40 ngàn!" Phương Đồng Ngọc trả lời nói.

"Chỉ là. . . Đại quân quân tâm tan rã, Giang Lăng quân coi giữ càng là huấn luyện chưa đủ, không hề đấu chí, e sợ quân địch vừa đến, liền đến đầu hàng!"

Trước đại chiến, Chu Vũ mười vạn đại quân thất bại thảm hại, đã sớm phá tan sĩ tốt tâm khí, còn có thể có sĩ khí mới là lạ.

"Khà khà. . . Bây giờ đã là sơn cùng thủy tận sao? Bản đô đốc thực là không cam lòng a!"

Chu Vũ giọng căm hận nói.

"Làm sao? Đại đô đốc? Chỉ cần người đáp ứng ta phương điều kiện, chưa chắc không có lại nổi lên cơ hội!" Một cái thâm trầm âm thanh, tự sau tấm bình phong truyền ra, để Phương Đồng Ngọc cả kinh.

Liền thấy tự chỗ tối chuyển ra một bóng người, đạo sĩ trang phục, khuôn mặt tựa hồ bao phủ một tầng sương mù, thấy không rõ lắm.

"Nếu có thể giết đến Tống Ngọc tiểu tặc, tiêu đến Bản đô đốc mỗi hận trong lòng, liền đáp ứng rồi người, lại có gì phương?" Chu Vũ cười gằn nói.

Giọng điệu này để Phương Đồng Ngọc cả kinh, nhìn lúc này Đại đô đốc, đột nhiên sinh ra không nói ra được xa lạ cảm giác, phảng phất lúc này Đại đô đốc, cùng trước cùng trường bạn tốt, chính là hai người.

. . .

Tam Lăng trong thành, Nhạc Dương lầu bên trong, Tống Ngọc đang tự phê chữa công văn.

Sau một lúc lâu, mới thả tay xuống bên trong bút son, xoa xoa lông mày.

"Kinh nam tuy dưới, sự vụ nhưng ngàn con bách tự, thật là làm người ưu phiền!"

Lần này tuy được đại thắng, đồng thời đặt xuống Kinh nam, nhưng còn lại mở ra nát sự, cũng là đặt ở Tổng Ngọc trên đầu.

Đầu tiên, lần này tù binh sĩ tốt, kể có hơn năm vạn người, khủng bố cực kỳ.

Tuy rằng những này nhiều là Trường Sa Kinh nam xuất thân sĩ tốt, trước liền nghe đến sào huyệt bị hạ tin tức, không hề đấu chí, mới có thể dễ dàng như thế liền bị bắt làm tù binh, nhưng một thoáng có thêm 50 ngàn hàng tốt, vẫn để cho Tổng Ngọc trở nên đau đầu.

Nhân số như vậy quá nhiều, thực sự không tốt quản lý.

Còn có Kinh nam bình định sau, các phủ quan huyện viên cũng phải phái ra, đây là cơ bản nhất, nếu theo Ngô Châu thể chế đến, các nông thôn Lại viên cũng phải đủ, quan lại chỗ hồng càng lớn hơn trên không chỉ gấp mười lần.

Tổng Ngọc suy nghĩ một chút, viết đạo ý chỉ: "Mệnh Ngô Châu chính sự đường đem gần đây học tập học viên đưa tới, này Kinh nam quảng đại, chính có thể rèn luyện!"

"Còn có trước trúng cử Từ Phiên, Mã Đăng Khoa các loại, lúc này đều có thể dưới thả làm một huyện Huyện thừa, thay quyền Huyện lệnh, tuy có chút vượt cấp đề bạt, nhưng thời chiến xưa nay như vậy, có lý do!"

"Trước kia quy hàng Kinh nam quan chức, cũng có thể bảo lưu cấp bậc phân công, chỉ là không thể thả ở vốn là mặc cho trên, phải làm cùng cấp điều động!"

Như thế hạ xuống, Kinh nam phủ huyện loại hình, cơ bản là có thể vận chuyển ra.

Tổng Ngọc suy nghĩ một chút, lại hoán, "Mệnh Diệp Hồng Nhận đến đây!"

Người hầu vội vã lui ra, sau đó không lâu, Diệp Hồng Nhận đến đây yết kiến, "Mặt tướng tham gia Chủ công!"

"Tù binh 50 ngàn sĩ tốt, nhiều là Kinh nam nhân sĩ, gia thuộc đều ở chúng ta trên tay, cũng không sợ bọn họ nháo xảy ra chuyện gì đến, chỉ là vàng thau lẫn lộn, vẫn cần chỉnh biên luyện lại, phương diện này, Bản công có mấy cái chương trình, người trước hết nghe!"

"Xin mời Chủ công dặn dò!"

"Đầu tiên, muốn đối với này năm vạn người tiến hành sàng lọc, quan quân toàn bộ dịch ra, về Diễn Võ Đường tập huấn, không phục người gây chuyện giết!"

"Hỏa trưởng trở xuống, thanh niên trai tráng kế tục tông quân, lão nhược còn vì là dân tịch, phân phát lộ phí, để bọn họ về nhà!"

"Phương diện này, Bản công cho cái chỉ tiêu, chỉ cần ba vạn người, còn lại 20 ngàn, hết mức trả về!" Trước hàng tốt quá nhiều, hầu như chiếm được Tổng Ngọc đại quân một nửa, chính là rất lớn mầm họa, mà nếu là chỉ để lại 3 vạn đại quân, vẫn có niềm tin trấn áp xuống.

Sĩ tốt cũng không phải càng nhiều càng tốt, có thể chỉ huy như ý, kỷ luật nghiêm minh, mới là quan trọng nhất.

"Vâng!" Điểm ấy Diệp Hồng Nhận tự nhiên cũng hiểu, không có dị nghị.

"Mặt khác, lính mới chinh huấn trong lúc, cũng có thể phân ra mấy cỡ, càn quét Kinh nam sơn phi, làm huấn luyện!"

Trị an hỗn loạn, lưu dân là một mặt, Kinh nam bất bình, còn có một mặt chính là muốn rơi vào tội phạm trên.

Sơn phi lần trốn gây án, càng có thủy tặc, dựa vào đường sông, một đêm trăm dặm, rất khó càn quét, có thậm chí chính là Thế gia đại tộc trong bóng tối bồi dưỡng nanh vuốt, tin tức linh thông, càng có vật hơn tư trợ giúp, rất khó sửa trị.

Nhưng Tống Ngọc hạ quyết tâm, sẵn này nghỉ ngơi thời khắc, mấy vạn đại quân liên hợp càn quét, còn bình không được chỉ là mấy chục hơn trăm một nhóm đạo tặc sao?

Những thứ này đều là dương thế việc, còn âm ty phương diện, tự có Bản tôn Phương Minh phái ra Âm binh, giết chết làm loạn quỷ loại yêu tu.

Hiện tại Tống Ngọc, chính là một cái nuốt vào Kinh nam, thành cái tên béo, thân thể mập mạp, hành động bất tiện, nhưng chỉ cần sống quá khoảng thời gian này, từ từ tiêu hóa, đem Kinh nam hoàn toàn nhét vào thống trị, liền có thể hóa gánh nặng ra sức lượng! ! !

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 290: Tiến Quân Giang Lăng

Thời gian loáng một cái tiến vào tháng chín.

Ở rông rãi hai tháng bên trong, Chu Vũ thái độ khác thường, rùa rụt cổ Giang Lăng không ra, như ở liếm vết thương mãnh thú, để Tống Ngọc càng quan tâm.

Kinh nam phương diện, theo quan chức đến nhận chức, đặc biệt vận tải lưu dân, đại quân phối hợp càn quét, đem làm loạn tội phạm quét sạch hết sạch, lại đem mấy cái trong bóng tối mờ ám không ngừng Thế gia diệt tộc, rắn đe sau, toàn bộ Kinh nam đều là yên tĩnh lại, tiếp nhận rồi Tống Ngọc thống trị, trong tầm mắt vọng khí thần thông dưới, toàn bộ Kinh nam số mệnh đã là hoàn toàn bị Tống Ngọc thể chế lưới pháp luật bao phủ, có bạch hồng vẻ, tuy rằng vẫn là màu trắng thật nhiều, nhưng cũng miễn cưỡng có thể coi chính sự thanh minh, vận hành vững vàng.

Hàng tốt cũng là đánh tan luyện lại, bởi vì trước liền được quá huấn luyện, bây giờ bất quá chỉ là ôn tập, tiến độ rất nhanh, đến tháng chín liền nhận lệnh tân quan quân, sung đến Tống Ngọc dưới trướng.

Hơn nữa phía sau vận đến lính mới, lúc này Tống Ngọc, ở Tam Lăng có thủy sư 60 ngàn, lục quân 90 ngàn, rông rãi mười lăm vạn đại quân, ở Kinh Châu chính là số một! ! !

Thạch Long Kiệt không sợ sinh sản, Chu Vũ, Long Thành các chư hầu càng là địa bàn quá nhỏ, lại không có thời gian kinh doanh, khó có Tống

Ngọc lớn như vậy thanh thế.

Lúc này Tống Ngọc, chính là phía nam đệ nhất chư hầu, liền ngay cả bắc, cũng ở truyền bá đại danh đỉnh đỉnh.

"Cuối thu khí sáng, chính có thể dùng binh!"

Tống Ngọc leo lên Tam Lăng đầu tường, thấy phía dưới sắp xếp chỉnh tề quân trận, không khỏi cười nói.

"Chủ công nói như vậy cực kỳ có lý! Lúc này Chu Vũ tân bại, Thạch Long Kiệt còn ở Tương Dương dây dưa, chính là chúng ta tiến thủ cơ hội tốt! ! !"

Trầm Văn Bân làm xong an dân sứ, lúc này trở lại Tống Ngọc bên người, gián ngôn nói.

Mùa thu chính là cây nông nghiệp thu hoạch mùa, tới thu thu thời gian. Bất kể là Chu Vũ vẫn là Long Thành, cũng phải trì hoãn bước chân.

Dù sao nếu không thể được thu hoạch tốt. Năm sau bọn họ trì dưới cũng phải chết đói! Làm sao đàm luận xuất ngoại mở rộng đây?

Tống Ngọc nhưng là gia đại nghiệp đại, cho dù rút ra mười vạn đại quân. Cũng không ảnh hưởng phía sau thu hoạch, thừa dịp lúc này xuất kích, càng là đạt được thiên thời.

"Không sai! Bản công hiện tại có đại quân mười lăm vạn, mà Chu Vũ chỉ có 50 ngàn không tới, càng là bại quân, không thể nói dừng! Thừa dịp lúc này đặt xuống Giang Lăng, cùng Tương Dương đối lập, tiến tới bao phủ phía nam!"

Tống Ngọc nói, trận chiến này đối với hắn rất là trọng yếu. Như trắc không có sai sót, trận chiến này lại giết một cái Tiềm long, liền có thể hóa

bản mệnh vì là màu tím, có Vương giả hình ảnh, này ở thiên hạ chi tranh bên trong, chính là rất trọng yếu một bước.

Xưa nay công hầu vô số, nhưng có thể xưng vương giả, cơ bản đều có thể ở sách sử trên lưu lại một bút, nếu là thời loạn lạc xưng vương. Càng là đáng giá ghi lại việc quan trọng, lưu danh sử sách.

"Các đời Vương giả, đều là tự gian nan khổ khổ bên trong một đường vượt mọi chông gai mà đến, Bản công lần này, khủng sợ cũng có thành vương khó khăn đây!"

Tống Ngọc trong lòng. Đột nhiên sinh ra ngộ ra.

"Nhưng này thì lại làm sao, không trải qua mưa gió lôi đình, dùng cái gì thành tựu Chân Long?" Có này một niệm. Đỉnh đầu mây khói bốc lên, Xích giao bay ra. Muốn xông lên cửu thiên, nghênh tiếp sấm gió gột rửa.

Tống Ngọc cười nhạt một tiếng. Lệnh: "Truyền Bản công ý chỉ, đại quân lên đường, tây chinh Giang Lăng! ! !"

"Tuân lệnh!" Một mệnh lệnh, cấp độ truyền xuống, tới cuối cùng, sĩ tốt đồng loạt hô to: "Ta chủ vạn thắng! Vạn thắng! ! Vạn vạn thắng! ! !"

Mười lăm vạn đại quân cùng kêu lên hét dài, thanh chấn động cửu thiên, quân khí sôi trào, Giao long lăn lộn.

Ở này hùng hực số mệnh bao vây, Tống Ngọc lên xe viên, lập tức đại quân cuộn cuộn khởi hành, kéo dài mấy chục dặm, nhìn thần vì đó đoạt.

Mà ở ngoài thành, một chỗ hoang vu nơi.

"Ngô quốc công đại quân khởi hành, chúng ta cũng xuất phát!"

Phương Minh ngồi ở kiệu trên, phía sau Âm binh lay động, quân khí ngút trời.

"Tự nhiên xin nghe tôn thần dặn dò!" Đại quân bên cạnh, còn có mấy người, lấy một lão đạo dẫn đầu, chính là Động Huyền Chân Nhân.

Động Huyền Phái chính là Kinh Châu Đạo Môn lãnh tụ, quan hệ đan xen chẳng chịt, lần này Kinh nam bình định, Động Huyền Chân Nhân cũng là xuất lực rất nhiều, Phương Minh tư cùng Giang Lăng Tương Dương phương diện, cũng có cần phải địa phương, liền dẫn trên hãn cùng xuất hành.

Cho tới Thanh Hư Chân Nhân, nhưng là tạm lưu Kinh nam, chủ trì càn quét Hung quỷ cùng làm loạn yêu loại công việc, nhất thời không thoát thân được.

"Ô ô! ! !" Thê lương quân hào tiếng vang lên, âm quân dưới thân bay lên từng đoá từng đoá hắc vân, đại quân lăng không khởi hành.

Động Huyền Chân Nhân theo ở phía sau, cúi đầu, trong mắt tự có kiểu khác hào quang loé lên.

Giang Lăng Thành bên trong, "Báo! Tổng Ngọc tậ lên đại quân mười lăm vạn, hướng về Giang Lăng mà đến, dự tính sau bảy ngày liền đến!" Một ngựa khoái mã tuyết trần, vọt vào phủ đô đốc, hướng về Chu Vũ bẩm báo nói.

"Rốt cục đến rồi sao?" Đối mặt tin tức này, Chu Vũ không những không có kinh ngạc, trái lại sinh ra mấy phần hưng phấn cảm giác.

"Thành bại đều ở phen này rồi! Truyền Bản đô đốc hiệu lệnh, đại quân chuẩn bị!" Lúc này Chu Vũ, trải qua hai tháng nghỉ ngơi, lại thu thập thanh niên trai tráng, đại quân quy mô cũng khôi phục lại 50 ngàn, theo mệnh lệnh phát xuống, toàn bộ Giang Lăng Thành đều là chấn động lên.

Ngô quốc công lĩnh binh mười lăm vạn đột kích? Tin tức này không che giấu nổi, Chu Vũ cũng không muốn ẩn giấu.

Không nói binh lực ưu thế, trước Tống Ngọc, cũng là đại bại Chu Vũ, việc này mới phát sinh ở hai tháng trước, Giang Lăng Thành bên trong Thế gia đều có nghe nói, thậm chí ngay cả tử mĩ chiến báo đều có.

Bây giờ nghe đến Tống Ngọc đến đây, sợ mất mặt có chi, âm thầm quy hàng có chi, ý đồ chuyển nhà giả có chi, một mảnh lòng người bàng hoàng chi tượng.

Ở bầu không khí như thế này dưới, Tống Ngọc đại quân cuối cùng càng ngày càng gần.

Ngày mùng 5 tháng 9, đại quân binh đến mặt mày, mặt mày thủ tướng quy hàng, không uống một binh một tốt, liền bắt hiểm quan.

Ngày mùng 6 tháng 9, La Bân làm tiên phong binh đến nam quận, nam quận Tri phủ không hàng, công thành một đêm, thành lạc, giết Tri phủ toàn tộc.

Tới ngày mùng 7 tháng 9, mười lăm vạn đại quân tập hợp Giang Lăng Thành dưới, một mảnh đen kịt, doanh trại kéo dài, quân khí trùng thiên, nhìn đến sợ hãi.

"Phái người chiêu hàng sao?" Trong soái trường, Tống Ngọc hỏi.

"Đã phái, Chu Vũ phương diện không có đáp lại!"

"Không có phản ứng, chính là không hàng rồi!" Tống Ngọc gật đầu, đại quân binh đến, đem Giang Lăng hoàn toàn vây quanh, này đã là sơn cùng thủy tận chi cục, hẳn không biết được Chu Vũ còn có cái gì phản kháng thủ đoạn.

"Chủ công! Này Chu Vũ dám chống cự, mặt tướng chờ lệnh công thành, tất làm chủ công lấy người này thủ cấp!"

La Bân ra khỏi hàng nói, hân lúc này, trên người tràn đầy sát khí, càng có một luồng khôn kể sắc bén khí tức, thế không thể đỡ.

Đây là hiếm thấy dũng tướng, chỉ là sát tính quá nặng, Tống Ngọc suy nghĩ, lập tức cười nói: "Đại quân mới vừa đến, sĩ tốt cần nghỉ ngơi điều dưỡng, khí giới công thành cũng cần chuẩn bị, đưa thư trong thành, Bản công cho Chu Vũ ba ngày cân nhắc, ba ngày vừa qua, liền bắt đầu công thành!"

Này vừa là cho trong thành đầu hàng thời gian, chế tác khí giới công thành, cũng là cần ba ngày, hai tướng không lầm.

"Vâng!" Lập tức có người đem mệnh lệnh phát xuống.

"Hừ hừ! Này thư khuyên hàng đúng là tả đến rất có tài hoa , nhưng đáng tiếc tự thân giờ chết sắp tới, còn muốn chiêu hàng Bản đô đốc, thực sự buồn cười! ! !"

Giang Lăng Thành đầu, Chu Vũ cầm một phần vừa xạ vào trong thành thư khuyên hàng, cười gằn nói.

Vung tay lên, đem thư khuyên hàng tập trung vào chậu than, ngọn lửa bốc lên, đem thư đốt thành tro bụi, vừa đứng hầu Phương Đồng Ngọc sắc mặt xám xịt, không nói một lời.

Thời gian vào đêm, giữa bầu trời không biết nơi nào bay tới một đám mây đen, tối om om, đem ánh trăng che khuất, trong thiên địa bóng đêm sền sệt, càng mang theo không nói ra được nặng nề tâm ý.

Giang Lăng Thành ở ngoài, xa xa một toà núi hoang bên trên.

Phương Minh cùng Động Huyền hai người trèo cao nhìn xa, Phương Minh trong mắt kim quang lóe qua, liền thấy Giang Lăng Thành bên trong

tựa hồ bao phủ một tầng sương mù, cảnh vật mơ hồ, càng không chịu nổi số mệnh.

"Sự ra khác thường tất có yêu!" Phương Minh hơi suy nghĩ, kim quang nội liễm, hóa thành thanh ý, hai mắt thần quang hầu như ngưng tụ thành thực chất, bắn mạnh vài thước, khiến cho vừa Động Huyền vẻ mặt đại biến.

Ánh sáng màu xanh như trường kiếm, cắt ra che chắn sương mù, khiến cho Giang Lăng Thành bên trong tất cả, đều là chút nào tất hiện tại Phương Minh trước mắt.

Đỏ đậm vẻ tập hợp, trung gian mang theo màu vàng, một cái thuần trắng ầu giao, trên người vết thương đầy rẫy, chính đang hấp thụ số mệnh bù đắp.

Mà trái lại Tống Ngọc quân doanh, số mệnh ngút trời, quân khí sền sệt như mực, bầu trời vàng rờn mây khói hội tụ, giống như tường vôi, nhưng là hoàn toàn đem Giang Lăng Thành bên trong số mệnh hạ thấp xuống.

"Này Giang Lăng Thành bên trong thực lực, cũng bất quá 50 ngàn đại quân mà thôi, chính là đột kích ban đêm, ở phân thần có chuẩn bị tình huống dưới, nói không chừng còn có thể ăn cái thiệt lớn, Chu Vũ đến cùng có cái gì lá bài tẩy, mới có thể như vậy không có sợ hãi!"

Phương Minh tâm niệm thay đổi thật nhanh, không ngừng suy nghĩ.

"Tôn thần nhưng là có nghi ngờ?" Vừa Động Huyền Chân Nhân hỏi.

"Không sai! Trận chiến này đối với Ngô quốc công rất là trọng yếu, cũng quan hệ chúng ta thành đạo cơ hội, Bản tôn xem Giang Lăng số mệnh, nhưng là vạn vạn không có khả năng chuyển biến tốt, cũng không biết cái kia Chu Vũ tại sao khẳng khẳng gắng chống đối đến cùng."

"Chu Vũ đô đốc cũng là Kinh Châu Tiềm long, tâm tính quyết chí tiến lên, bất khuất kiên cường, có này phản ứng cũng là bình thường!" Động Huyền Chân Nhân nhưng là nói.

Các đời Giao long, tâm tính đều là vượt quá phạm nhân, bất khuất kiên cường, tự đi theo đạo của ta, một đường ngộ sơn khai sơn, ngộ hà điền hà, cùng với dư Giao long huyết chiến, mới có thể đăng lâm Chân Long đại vị, khai sáng tân triều.

Chu Vũ có phản ứng này, cũng miễn cưỡng có thể tự bào chữa.

"Lời ấy có lý, có thể Bản tôn vẫn cảm thấy có chút không đúng!" Phương Minh lắc đầu nói.

"Như tôn thần vẫn là như vậy, không bằng đi bần đạo nơi tạm hiết, thường thức dưới bần đạo cất giấu linh trà linh quả, vừa vặn lần trước Quốc công ban thưởng linh quy còn có một con, không bằng bần đạo lại lấy Tiên Thiên thần quái tính toán một lần, làm sao?"

Động Huyền Chân Nhân đề nghị.

Vốn là nếu là linh trà loại hình, Phương Minh còn không thể nào để ở trong mắt, nhưng Động Huyền nói cùng Tiên Thiên thần quái cùng với tính toán thời gian, nhưng là trong lòng hơi động.

"Như vậy liền quấy rầy, vừa vặn Bản tôn ở quái tượng tu hành trên có chút mê hoặc, còn phải xin mời Chân Nhân giải đáp!"

"Tôn thần có hỏi, bần đạo tự nhiên biết gì nói nấy!" Động Huyền mỉm cười nói.

Thanh quang lóe lên, hai người thân ảnh biến mất không gặp.

Người tu đạo lẽ ra nên rời xa trần thế, đến Chân Nhân tu vi sau càng là như vậy, Động Huyền Chân Nhân cư chỗ rời xa quân doanh, chính là chọn ngoài thành một chỗ sơn minh thủy tú vị trí.

Phương Minh thấy trước mắt nhà lá, có chút bật cười: "Người này mũi trâu, lần trước nói không thật, lại ở điều này cũng mở ra một giới, chà chà. .
."

Cúi đầu tiến vào, nhất thời đi tới trong một cái đại điện.

Đây là Động Huyền một phái bí truyền tự thành một giới phương pháp, cùng Thành Hoàng Pháp Vực tương tự, càng có thể chứa đựng người sống, rất là thần quái.

"Ha ha. . . Này vẫn là lão đạo gần nhất mới đến ra phương pháp vận dụng, tôn thần chớ trách!"

Động Huyền mỉm cười, nâng hai chén nước chè xanh đi vào.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 291: Trúng Kế

Mây đen càng tụ càng dày đặc, tới cuối cùng, bầu trời đen kịt như mực, mặt đất đưa tay không thấy được năm ngón.

"Hiện tại là giờ nào?" Xử lý xong một ngày công sự, Tống Ngọc rời đi chỗ ngồi, chậm rãi xoay người, hỏi.

"Khởi bẩm Chủ công, đã là giờ tý rồi!" Bên người một cái người hầu nói.

"Giờ tý? Nên nghỉ ngơi rồi!" Tống Ngọc cười nói, đột nhiên, trong lòng lại hơi nhớ nhung phương xa thê tử.

"Toán toán thời gian, mấy cái thê tử, đều là lúc này lâm bồn, ta này làm phu quân phụ thân, thật đúng là không xứng chức rồi!" Nhớ tới nơi này, Tống Ngọc thì có chút cười khổ.

"Vẫn là mau nhanh đem Kinh Châu việc bình, liền có thể về đến xem vợ con. . . Chỉ là Chu Vũ thật đánh, Thạch Long Kiệt cũng không phải dễ dàng như vậy liền có thể bắt."

Tống Ngọc trong lòng tâm tư phức tạp, nhất thời càng không buồn ngủ.

Đi ra lều trại, mặt sau mấy cái thị vệ đi sát đằng sau.

"Đêm trường từ từ, không biết người trong nhà làm sao, có hay không cũng có tưởng niệm Bản công?" Tống Ngọc chấp tay, trong lòng dâng lên tưởng niệm tình.

Hắn nhất quán cho rằng, cái gì nhất kiến chung tình loại hình, bất quá là giả tạo, sớm tối liền phá diệt, như ảo ảnh trong mơ.

Chân chính cảm tình, chính là song phương tán thành trả giá, trải qua thời gian lắng đọng kiểm nghiệm, mới có thể thăng hoa mà ra, hay là, hảo cảm trải qua trên mười mấy năm, liền có thể ở trong lúc vô tình thăng hoa thành cảm tình.

Mà hắn ở Tống gia cũng có gần hai mươi năm, mấy vị tiểu thiếp theo cũng có thời gian mấy năm, Tống Ngọc tu đến không phải Thái Thượng Vong Tình chi đạo, tự nhiên ở đáy lòng có chút phân lượng.

"Ta đây là làm sao?" Một trận gió lạnh thổi đến, để Tống Ngọc không khỏi rung mình một cái.

"Chủ công! Màn đêm thăm thăm phong hàn, còn xin bảo trọng thân thể!" Thị vệ bên cạnh, cầm một cái điều nhung áo choàng lại đây.

"Ừm!" Tống Ngọc tiếp nhận. Điều nhung cực kỳ mềm mại, mặc lên người lập tức bay lên ấm áp. Rất là thoải mái.

"Nổi lòng phức tạp, như lá rụng bay tán loạn. Đây là nhẹ nhàng ngoại ma xâm lấn!" Tống Ngọc đột nhiên, có hiểu ra.

"Chỉ là Bản công chính là phạm nhân, có gì ngoại ma? Tất là có người quấy phá! ! !" Một niệm đến đây, Tống Ngọc trong mắt tinh quang đại thịnh, trực giác lúc trước trong lòng sương mù, đều là tản ra.

Đỉnh đầu mây khói lẫn lộn, Giao long tái hiện ra, rít gào gào thét.

"Long khí xúc động, trước suýt nữa bị lừa gạt!" Tống Ngọc cười gằn. Vừa nhìn về phía Giang Lăng Thành phương hướng.

Lúc này Giang Lăng Thành, bạch giao bốc lên, làm dáng muốn lao vào, vậy giáp rõ ràng, nào có nửa phần bị thương đáng dấp?

"Đây là dạ tập dấu hiệu!" Tống Ngọc lập tức lệnh, "Truyền lệnh xuống, Giang Lăng này dạ tất có tập kích, tình lại sẽ tốt bị chiến!"

"Vâng!" Người hầu tuy rằng không biết Chủ công từ chỗ nào đến tin tức, nhưng Tống Ngọc có lệnh. Cũng là lập tức tuân hoàn.

Ở mệnh lệnh phát xuống sau, Tống Ngọc đạp vài bước, trái lại càng bất an.

"Giang Lăng Thành phương hướng, vì phòng bị vạn nhất. Sớm đào cạm bẫy vô số, các phủ thay phiên trị thủ, ngày đêm không ngớt. Chính là Chu Vũ 50 ngàn đại quân ra hết, cũng chỉ có chịu chết phần. Vì sao Bản tôn vẫn là như vậy khiếp đảm?"

Ầm! ! !

Giang Lăng Thành môn mở ra, phi ngựa liền đạp. Kỵ binh trước tiên mà ra, theo ở phía sau, còn có nhiều đội bộ quân, đều là áo giáp rõ ràng, tinh tráng rắn chắc.

"Mấy tháng này đến, đến giúp đỡ, chặt chẽ huấn luyện, lại phát ra ban thưởng, những này sẽ tốt đều có thể dùng một lát!"

Chu Vũ ăn mặc giáp trụ, nhìn đại quân, âm thầm nghĩ.

Lại nhìn Ngô quân đại doanh: "Thành bại ở đây một lần!" Dựa vào bóng đêm yểm hộ, đại quân khoảng cách Ngô quân lều trại không đủ mấy dặm, khoảng cách này, bất quá là kỵ binh một cái xung phong sự.

Chu Vũ lòng bàn tay hơi chảy mồ hôi, cổ đè xuống tâm thần, hét:
"Xung phong! ! !"

Giá! ! !

Vẫn bị ngọt ngào kỵ binh, rốt cục triệt để thả ra, quay về Ngô quân lều trại khởi xướng xung phong.

Tiếng giết nhất thời rung trời, "Nhanh! Nhanh! Nhanh! Bộ tốt đuổi tới!" Chu Vũ hồng mắt, lớn tiếng gầm hét lên.

Này tiếng vang, nhất thời đã kinh động Ngô quân đại doanh, liền thấy bắc doanh sĩ tốt gần nhất, tựa hồ nghe đến âm thanh, có chút gây rối.

"Lúc này chính là phát hiện, cũng không kịp rồi!" Chu Vũ lớn tiếng giục sĩ tốt hướng về trước.

"Giết!" Ngô quân thủ tốt tự nhiên cũng phát hiện kẻ địch, lúc này anh dừng tiến lên.

Dao kiếm đụng vào nhau tiếng vang lên, mấy đội thủ tốt chỉ là thoáng ngăn cản kỵ binh quân tiên phong, liền bị triệt để tiêu diệt.

Kỵ binh xông lên trước, vọt vào bắc quân doanh trường bên trong.

"Vọt vào lều trại, đem Ngô quân sĩ tốt chém giết, chuẩn bị cây đuốc, Bản đô đốc muốn một cây đuốc đốt nơi này!"

Can hệ trọng đại, không chỉ có tinh nhuệ ra hết, liền với Chu Vũ cũng ở trong đại quân chỉ huy, lúc này Chu Vũ lớn tiếng hiệu lệnh, đáy lòng nhưng là nổi lên một tia nghi hoặc, này quá mức thuận lợi rồi! Để kinh nghiệm lâu năm sa trường hãn, cảnh giác tâm ý nổi lên!

Thử rồi! ! !

Mấy cái bộ tốt cắt ra lều trại tiến vào, lập tức rất mau ra đến, lớn tiếng quát: "Trong doanh trường không ai!"

"Bên này cũng là!" "Ngô quân đều chạy chạy đi đâu rồi!"

Ầm! ! ! Mặt đất đột nhiên sụp đổ, chính đang xung phong kỵ binh tiên phong, rơi trong bẫy rập, lập tức không một tiếng động.

"Không được! Trúng kế rồi!" Chu Vũ thất thanh nói.

"Không sai! Bản tướng chờ người đã lâu rồi!" Chu vi cùng nhau dựng thẳng lên cây đuốc, chiếu một mảnh sáng sủa.

Liền thấy Ngô quân hàng ngũ chỉnh tề, đem Chu Vũ đại quân hoàn toàn vây quanh, phía trước còn có chiến hào, cự cọc buộc ngựa những vật này, người bắn tên nằm cung chờ phân phó.

Diệp Hồng Nhạn cười hắc hắc, đứng ở đại quân trước, lớn tiếng nói.

Tổng Ngọc đại quân cắm trại sau chia làm năm bộ, bắc Doanh Trường đối với Giang Lăng Thành, đương nhiên phải đề phòng đột kích ban đêm, hơn nữa Tổng Ngọc trước nhắc nhở, Diệp Hồng Nhạn liền thật chỉnh lúc rồi rã chờ Chu Vũ tới cửa.

Đối mặt này hoàn toàn vây quanh, Chu Vũ biến sắc chỉ là trong nháy mắt, lập tức khôi phục lại yên lặng: "Tổng Ngọc tiểu tử quỷ kế đa đoan, quả là như vậy!"

Rút ra trường kiếm, lại phát xuống hiệu lệnh: "Cùng Bản đô đốc trùng!"

Kiểm Phong nhắm thẳng vào Diệp Hồng Nhạn, dĩ nhiên ở trong vòng vây, còn muốn xung phong tiến lên, gỡ xuống địch tướng thủ cấp.

"Giết!" Nhìn Chu Vũ đều là làm gương cho binh sĩ, dưới đáy quân sĩ cũng là phần khởi dư dũng, theo Chu Vũ xung phong.

"Xạ! ! !"

Một làn sóng mưa tên xuống, phía trước sĩ tốt ngã xuống đất, máu nhuộm cát vàng.

"Trường thương binh, đao thuận binh chuẩn bị!" Diệp Hồng Nhạn điều binh khiển tướng, muốn đem Chu Vũ vây giết ở đây.

Chỉ là nhìn ở trong đại quân anh dũng chém giết Chu Vũ bóng người, đáy mắt không khỏi trải qua một vết nghi hoặc.

"Dạ tập trùng kế, còn có thể như vậy, đến cùng để sót cái gì. . ."

. . .

Biên giới bên trong, Phương Minh nhưng không uống trà, nói: "Động Huyền Chân Nhân, trà cũng không cần gấp vào lúc này, vẫn là mau mau tính toán!"

"Được, bản đạo này liền bắt đầu. . ." Động Huyền Chân Nhân chính nói, đột nhiên liền vuông vắn minh thay đổi sắc mặt.

Phương Minh xoay tay một cái, một đạo huyền diệu bùa chú liền hiện lên ở trong tay, ánh sáng lưu chuyển, mờ ảo bất định.

Theo ánh sáng chiếu rọi, Phương Minh trên mặt cũng là âm trầm đến cực điểm.

"Đây là Bản tôn loại ở cái kia Tà Thiên trên người thần thông bùa chú, có này phản ứng, nói rõ Tà Thiên liền ở phụ cận! ! ! !"

"Cái kia Tạ Thiên chính là Thạch Long Kiệt thủ tịch mưu sĩ, hẳn nếu xuất hiện ở đây, Thạch Long Kiệt còn có thể xa sao? Không được! ! ! Phân thân nguy rồi! ! !"

Phương Minh tuy ở Tạ Thiên trên người động chân động tay, có thể bình thường sự vụ bận rộn, không lớn bao nhiêu quan tâm, vừa tựa hồ bị người rơi xuống cấm chế, liên tiếp lúc liên lúc đứt, chỉ có ở khoảng cách gần như vậy bên dưới, mới có thể cảm ứng được đến.

"Nguyên lai cho phân thân mang đến nguy nan không phải Chu Vũ! ! ! Mà là Thạch Long Kiệt! ! ! Như hai phe liên hợp giáp công, cái kia phân thân. . ."

Trong chốc lát, sương mù đẩy ra, Phương Minh liền tựa hồ thấy rõ chiến trường, lúc này ngồi không yên, đứng dậy định rời đi.

Keng! ! !

Hàn quang nổi lên, như vạn ngàn hoa tuyết bay xuống, mang theo lạnh lẽo thấu xương sát ý, rơi vào Phương Minh trên người, bắn lên điểm điểm đốm lửa.

"Tôn thần sao không đợi chút!" Động Huyền chấp tay, điều khiển pháp kiếm, lại hét lớn: "Động thủ! ! !"

Ầm! ! ! !

Ánh sáng năm màu lưu chuyển, bên trong cung điện mục nhiên có thêm bốn nhân ảnh, từng người bấm quyết, trước người mơ hồ có một vật, bùng nổ ra rất lớn sức mạnh, đem Phương Minh định ở tại chỗ.

"Bốn cái đều là Chân Nhân! ! ! Này tựa hồ là trận pháp, đi là hơn! ! !"
Phương Minh con người co rút nhanh.

Lần này Động Huyền phản bội, lại mang theo bốn cái Chân Nhân tạo thành trận pháp phục kích, thực sự là đầm rồng hang hổ, phân thần lại gặp tập kích, Phương Minh liền muốn rút đi.

"Triệt Địa Ẩn!" Ẩn vàng hiện lên, thừa dịp mấy người còn chưa triệt để nối liền trận thế, Phương Minh thần thông toàn lực ra tay, địa long lăn lộn, một thoáng liền đem đại điện phá vỡ, hồi phục đến trước cảnh tượng.

Địa khí bốc lên, tụ hợp vào ẩn vàng bên trong, ẩn vàng đột nhiên phồng lớn, mặt ngoài hiện lên Ngô Châu chúng sinh bách thái bóng mờ, mục nhiên đè xuống.

"Uống!" Mấy cái Chân Nhân trước người một vật ánh sáng bùng lên, phát sinh một ánh hào quang, hội tụ mà lên, trực tiếp đem ẩn vàng đánh vỡ!

Nhưng Triệt Địa Ẩn không hổ chính là Thần Đạo đỉnh cấp thảo phạt thần thông, mấy cái Chân Nhân tuy rằng ý vào dị bảo đem ẩn vàng đánh nổ, nhưng cũng nhận được pháp lực phản phệ, trong cơ thể một trận khí huyết quay cuồng, trận pháp cũng xuất hiện khe hở.

Phương Minh trên mặt màu vàng lóe lên, thừa dịp này ngàn năm hiếm thấy cơ hội, dưới chân kim quang lóe lên, liền muốn chạy trốn mà ra! ! !

"Thiên Đạo mệnh môg, Nhân Đạo có tình, các loại mừng, giận, buồn, vui, sợ, đều vì chúng sinh khổ! Tôn thần tiếp bần đạo một chiêu Phù Thế Luân! ! !"

Thấy rõ Phương Minh liền muốn chạy trốn, một người tung tấm bùa.

Tấm bùa này ở giữa không trung nổ tung, từng tia khói xanh hội tụ thành một bóng người hư ảo, thân mặc đạo bào, thiếu niên đáng dấp, chỉ là trong mắt mang theo Thiên Đạo vô tình tâm ý, chính là Mộng Tiên Chân Nhân! ! !

Mộng Tiên tự ngâm xướng giống như nói, mỗi nói một chữ, trên người khí chất chính là biến đổi, trên mặt cũng hiện ra sướng vui đau buồn sợ hãi loại tâm tình.

Hai tay như luân hình, ánh sáng nổ tung, kết ấn mà ra.

Phượng Minh liền hoảng hốt gặp mặt một lần chúng sinh chi luân xông tới mặt, luân trên khay mang theo chúng sinh hỉ nộ tâm ý, vận chuyển không ngớt.

"Phiên Thiên Ấn!" Thanh khí hiện lên, Thái Bình Ấn phi kích mà ra.

Phượng Minh liền cảm thấy một luồng cực kỳ nồng nặc ý nghĩ, tự luân bàn bên trong kéo tới, nhất thời hỉ, nhất thời nộ, nhất thời bi, đáy lòng các loại tâm tình lẫn lộn, xúc động các loại ngoại ma.

"Này Phù Thế Luân lợi hại! Hầu như mang theo thiên hạ chúng sinh nhân cách tình cảm, mãnh liệt như thế ý nghĩ tâm tình, bên trong giả coi như bất tử, cũng sẽ bị đánh thành tinh thần phân liệt!"

"Nếu là đối với người tu đạo mà nói, dù như thế nào cũng phá không được chiêu này, may là Bản tôn chính là Thần linh, trước được chúng sinh hương hỏa, đối với này có resistance!"

Phượng Minh trong mắt màu xanh lóe qua, trong óc thần chức bùng chú sáng rực toả sáng: "Ta vì là Thần linh, ngoại ma hàng phục! ! !"

Các loại tâm tình ngoại ma, ở sáng rực dưới cũng như tuyết trắng giống như hóa đi.

Chờ Phượng Minh phục hồi tinh thần lại, nhưng là cười khổ, nguyên lai vừa nãy cái kia một đòn, đã đem hấn kích về chỗ cũ, lúc này đại trận cũng bố trí xong.

Động Huyền quát to một tiếng: "Lên!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 292: Nguy Nan

Hắc, bạch, hồng, hoàng, thanh ngũ sắc trùng thiên, hóa thành màn ánh sáng, đem Phương Minh vững vàng chặn ở trong trận.

Mà bên ngoài năm cái Chân Nhân, các đê huyền ảo phương vị đứng thẳng, trước người một vật trôi nổi, mang theo từng tia từng tia màu xanh.

Lúc này lại nhìn, năm cái Chân Nhân trẻ có già có, nữ có nam có, mỗi người nắm chí bảo. Động Huyền Chân Nhân trước mặt một cái lò đồng trôi nổi, cái khác vài món liền rất là nhìn quen mắt, một chung, một tháp, một phiên, còn có một cái, chính là ở Ích Châu bỏ lỡ cơ hội Cửu Thiên Huyền Nữ Tông trấn tông chí bảo Huyền Nữ Bội! !

"Năm cái Chân Nhân, năm cái số mệnh chí bảo, dựa thế kết trận, càng có Mộng Tiên phía bên ngoài tùy thời mà động, các người cũng thật là coi trọng Bản tôn!" Phương Minh cười khổ.

"Tôn thần thần thông quảng đại, chúng ta cái này cũng là bất đắc dĩ mà thôi!"

Một cái Chân Nhân nói, tướng mạo cực lão, hai cái màu trắng lông mày vẫn rủ xuống tới trước ngực.

"Các người hẳn là chính là Thái Thượng Đạo Chân Nhân, không muốn Thái Thượng Đạo còn ẩn giấu một tay, sáu cái Chân Nhân! ! ! Có một không hai a! ! !"

Thái Thượng Đạo trước bị Phương Minh giết chết một cái, lại ngoại trừ bên ngoài chờ đợi Mộng Tiên, lúc này còn có bốn cái Chân Nhân cùng Động Huyền tạo thành đại trận, càng không cần phải nói, như tính cả Thái Bình Ẩn, trong môn phái liền có bốn cái số mệnh báu vật, đệ nhất thiên hạ Đạo Môn tên, thực sự là thực đến tên quy.

"Ồ? Không đúng, mới vừa rồi cùng Bản tôn giao thủ Mộng Tiên bóng người hư huyền, càng mang theo từng tia từng tia hắc khí, không giống người thường!"

Phương Minh ánh mắt xuyên thấu qua màn ánh sáng, trực xem ngoài trận, liền thấy Mộng Tiên bóng mờ không ngừng làm nhạt, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

"Đây là ta Thái Thượng Đạo phong cấm phù, bên trong phong ấn chương giáo một đòn uy năng!" Làm như thấy Phương Minh có chút không rõ, Trường Mi chân nhân giải thích nói.

"Nếu là ta chương giáo Chân Nhân ở đây, há cho phép người làm càn!" Một cái đầy đặn đạo cô nói. Trong mắt có cừu thị.

"Người chẳng lẽ chính là Tô Hà sư tôn?" Phương Minh suy đoán hỏi.

"Chính là! Người ngăn trở ta giáo đại kế, giết đồ nhi ta. Thù này hôm nay cùng nhau báo!" Đạo cô nói.

"Đại trận này, lấy năm cái số mệnh báu vật vì là mắt trận. Ẩn chứa Ngũ hành sinh hóa chi đạo, uy năng vô cùng, hôm nay liền muốn đưa người diệt ở đây, đánh tan thần hồn, báo ta mối thù!"

"Chính là năm vị Chân Nhân điều động chí bảo vậy công, Bản tôn đều có chút không chống đỡ được, hà tất làm điều thừa!" Phương Minh cười nhạt nói.

Hắn đây là đang trì hoãn thời gian, trước nhận được vây công, lại có Mộng Tiên đánh lén. Kỳ thực thần thể đã nhận được tổn thương, chỉ có thể kéo dài thời gian, thần lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, tận lực tu bổ, thần niệm bên ngoài, tìm kiếm một chút hi vọng sống.

"Coi là thật là phong gấp vũ đột nhiên!" Phương Minh nhìn lên bầu trời, lúc này bóng đêm đen đặc như mực, gió lạnh từng trận, đậu mưa lớn điểm. Liền đánh rơi xuống.

Trong quân doanh, Tống Ngọc bỗng nhiên đứng lên: "Nhanh! Truyền lệnh hữu doanh, sĩ tốt đề phòng, phòng ngự Thạch Long Kiệt đánh lén! ! !"

Hắn cùng Bản tôn chính là một thể. Bản tôn biết tin tức sau, hắn liền cũng lập tức biết được.

Quân doanh hướng đông bắc hướng về, Thạch Long Kiệt cười tuần mã màu đen. Bên ngoài thân xước mang rô hắc giáp ánh sáng lờ lờ, phía sau chính là chờ xuất phát mười vạn đại quân! ! !

Hắn cũng không biết ở khi nào lén qua tại này. Chuẩn bị cùng Chu Vũ cùng dạ tập.

"Ngô quân bắc doanh khói lửa ngập trời, nên xuất phát rồi!" Thạch Long Kiệt nhìn Tống Ngọc đại doanh. Lại hướng về bên cạnh một cái sĩ tốt nói, "Thông báo Long Thành, chúng ta cùng đi ra binh!"

"Lúc này Tống Ngọc đại quân bị Chu Vũ hấp dẫn, chính là cơ hội trời cho! Phía ta bên này dẫn theo mười vạn đại quân, lại khắp cả tung quỹ quân, tiêu diệt Tống Ngọc du kỵ thám mã, mới tranh thủ đến cơ hội này, cần phải đạt được Tống Ngọc thủ cấp! ! !"

Thạch Long Kiệt trong mắt hung quang liên thiểm, lớn tiếng quát: "Giết cho ta! ! !"

Vừa kéo roi ngựa, tuấn mã bị đau, chạy như bay mà ra, mặt sau đại quân gào thét, trên mặt khát máu vẻ tăng nhiều, cũng là theo xung phong mà ra.

Mà ở Thạch Long Kiệt đại quân xuất phát thời gian, xa xa bụi bặm ngập trời, lại có một làn sóng nhân mã xung phong mà ra, xem quy mô cũng có 50 ngàn.

"Lần này Cô vương ra tinh binh mười vạn, Long Thành cùng Chu Vũ hợp binh cũng có mười vạn, tổng cộng hai mươi vạn đại quân, lại là dạ tập! Tổng Ngọc bất tử, thiên địa vô lý! ! !"

Thạch Long Kiệt cười to, móng ngựa bước vào quân doanh, vung lên Trảm mã đao, mấy cái Ngô quân sĩ tốt liền bị một đao cắt đứt.

"Địch tấn công! Có địch tấn công!" Nếu nói là bắc doanh có chuẩn bị, sĩ tốt còn không thể nào rối loạn, hữu doanh bên này, chính là chân thật đột nhiên không kịp chuẩn bị, nhất thời hoàn toàn đại loạn.

Kỵ binh xông lên trước, mặt sau bộ tốt cũng là theo sát mà lên, ngựa đạp liên doanh, tựa hồ là muốn xông thẳng Tổng Ngọc trung quân đại trận, đem Tổng Ngọc giết chết ở đây!

"Chủ công! Hữu doanh thụ địch tập, quy mô ít nhất có mười vạn trở lên, được này ảnh hưởng, chính là bắc doanh cạm bẫy, đều là không thể nào bảo hiểm, lúc nào cũng có thể sẽ bị Chu Vũ phá trận mà ra, kính xin tạm lánh một, hai!"

Tổng Hòa mặc giáp cầm đao, quỳ rạp xuống Tổng Ngọc trước mặt, trầm giọng nói.

Tình thế đã đến hết sức khẩn cấp thời khắc, mười mấy vạn đại quân dạ tập, Tổng Ngọc đại quân tuy có chút đề phòng, nhưng vẫn là hỗn loạn từng bừng, suýt nữa liền muốn phát sinh doanh khiêu.

"Bản công không thể lùi! Lúc này lùi lại, đại quân một hội ngàn dặm, đều là bình thường!" Tống Ngọc như chặt đinh chém sắt nói.

Lại nhìn phía quân doanh, liền thấy phương bắc cùng hướng đông bắc hướng về tiếng hô "Giết" rung trời, đặc biệt hữu doanh vị trí hướng đông bắc hướng về, mơ hồ có thể thấy được quân địch thiết kỵ bão táp, thoải thích thu gặt sĩ tốt.

May mắn Tống Ngọc qua nhiều năm như vậy trăm trận trăm thắng, sĩ tốt bồi dưỡng đủ quân khí, chính là lúc này cũng không có đại loạn, chỉ là nhất thời hỗn loạn, tìm không được thượng cấp, cũng không có sáng tỏ hạ mệnh lệnh tới, mới có vẻ không chịu được như thế.

Tống Ngọc chỉ là hơi hơi trầm mặc chốc lát, liền ra lệnh: "Tống Hòa, người mang theo Phi Hồ Phủ đi hữu doanh, cần phải chống lại kẻ địch quân tiên phong! ! !"

Phi Hồ Phủ chính là Tống Ngọc thân quân, trước Phi Hồ Đô tiền thân, xưa nay chính là phụ trách thủ vệ Tống Ngọc, không chỉ có sĩ tốt tinh nhuệ nhất, võ bị cũng là nhất là tinh xảo.

Đồng thời ở vào trung quân, được lệnh nhanh nhất, đã hoàn thành chỉnh liệt, bất cứ lúc nào có thể điều động.

Nhưng lấy sáu ngàn đối phó hơn trăm ngàn, bất quá là kéo dài chốc lát thôi, Tống Ngọc chính là muốn tranh thủ thời gian, để tả doanh cùng hậu quân phản ứng lại.

"Vâng!" Tuy rằng mệnh lệnh này cửu tử nhất sinh, Tống Hòa vẫn là lập tức đáp lời, lại là quỳ xuống đất: "Phi Hồ Phủ thủ vệ Chủ công an toàn, hiện tại dời trung quân, kính xin Chủ công đến hậu quân tạm lánh!"

"Không cần! Bản công không những không thể đi, còn phải đứng lên soái kỳ, vang lên quân cổ, tỉnh lại đại quân sĩ khí!"

Tống Ngọc đương nhiên biết được lúc này tuyệt đối không thể lùi, lùi lại chính là thất bại thảm hại. Chỉ có để đại quân thấy soái kỳ không ngã, quân cổ nhưng hưởng, mới hội tụ tập lên, không đến nỗi lập tức bôn hội.

"Cho tới an toàn?" Tống Ngọc cười cợt, trong con người tinh quang lấp lóe: "Cho Bản công điều Sơn Việt Phủ, Hồng Cân Phủ lại đây!"

Này hai phủ nhận được chư tướng xa lánh, vẫn sắp xếp ở phía sau quân, hiện tại nhân họa đặc phúc, họa loạn còn không lan đến gần, trái lại kiến chế đầy đủ hết.

"Đồng thời truyền Bản công hiệu lệnh! Bắc doanh tướng sĩ ngay tại chỗ chống lại, tả doanh La Bân chinh đồn sĩ tốt sau, lập tức đi tới bắc quân trợ giúp! ! !"

Tống Ngọc nói tới vừa vội vừa nhanh, từng cái từng cái lính liên lạc phi ngựa mà ra, chạy băng băng các doanh.

"Xin mời Chủ công bảo trọng!" Tống Hòa mang theo Phi Hồ Phủ cũng là đón lấy hữu doanh đánh tới quân địch. Hẳn là Tống gia người, trung thành nhất sáng, chính là Chủ công để hẳn đi chịu chết, cũng là vui vẻ chịu đựng.

"Bản công muốn đích thân gõ trống, phấn chấn ta quân sĩ tốt! ! !"

Không lâu lắm, Sơn Việt, Hồng Cân hai phủ ở Hô Hòa, Lý Đại Tráng suất lĩnh dưới chạy tới, bắt đầu tiếp nhận phòng tuyến, đem Tống Ngọc soái trưởng bảo vệ ở bên trong.

Tống Ngọc leo lên đài cao, ra sức gõ lên quân cổ.

Ầm! ! ! Ầm! ! ! Ầm! ! !

Thâm trầm hiệu lệnh thanh, nhất thời vang vọng toàn bộ quân doanh.

"Ha ha. . ." Chu Vũ lau đi máu trên mặt ô, cười lớn nói: "Thế nào? Người quân hai mặt thù địch, hai mặt giáp công, đã là tường lỗ chi chưa, diệt ngay khi khuynh khắc, còn không mau mau đầu hàng?"

Diệp Hồng Nhạn mặt trầm như nước, nhưng không nhúc nhích chút nào.

Bình tĩnh phát xuống hiệu lệnh: "Vân nam đều lui về phía sau, đem loạn binh trông coi, người không phục ngay tại chỗ đánh chết! ! ! Đồng thời phòng bị quân địch, phía trước các tướng dùng mệnh, đem Chu Vũ tiêu giết ở đây! !"

Thạch Long Kiệt cùng Long Thành tuy rằng lao thẳng tới trung quân, bắc doanh nhưng cũng nhận được lưu binh quấy rầy, kinh khủng hơn, chính là chính mình đồng đội bị xua đuổi mà đến, hình thành thủy triều.

Đối mặt cùng quân huynh đệ, thậm chí chính là hiểu biết, liền rất ít người xuống tay được.

Như bị trùng loạn trận thế, bị Chu Vũ tránh thoát, mới là thiên phiên toái lớn.

"Lúc này hữu doanh bị kích, tình huống đã là nguy cấp vạn phần, tuyệt đối không thể lại thả ra Chu Vũ! Vì thế chính là bính trên toàn bộ thuộc hạ, cũng đáng! ! !" Diệp Hồng Nhạn rơi xuống quyết đoán.

Ầm ầm ầm! ! !

Lúc này liền nghe trống trận tiếng truyền đến , khiến cho Diệp Hồng Nhạn đáy lòng buông lỏng: "Trống trận nhưng hưởng, Chủ công vô sự! ! !"

Lập tức hét lớn: "Các tướng sĩ, Chủ công còn đâu! ! ! Cờ này bọn đạo chích, dám đến đây mạo phạm, tội ác tày trời, đem tiêu diệt! ! !"

"Vạn thắng! !" "Vạn thắng! !"

Ngô quân sĩ tốt lớn tiếng quát, trước kia tinh thần đê mê bỗng nhiên nhắc lên.

"Ha ha! Diệp huynh đệ, người thế nào?" Mã kỵ tiếng vang lên, Diệp Hồng Nhạn nhìn lại, liền thấy La Bân mang theo Hắc vũ kỵ đến đây, không khỏi đại hỉ.

La Bân khoái mã đi tới Diệp Hồng Nhạn trước mặt."Chuyện phiếm ngắn nói, hiện tại tình thế nguy cấp, hữu doanh lúc nào cũng có thể sẽ phá, chúng ta hợp binh trước tiên phá này Chu Vũ, lại trở về trung quân! !"

"Được!" Diệp Hồng Nhạn tự nhiên biết rõ, La Bân những người này đối với hữu doanh chính là như muối bỏ biển, nhưng hai người hợp lực, liệu lý Chu Vũ sau, liền có thể có mấy phần sức mạnh, cứu vãn chiến cuộc.

Lớn tiếng lệnh: "Đại quân vây kín, ai giết Chu Vũ, lập tức quan thăng cấp năm, thưởng hoàng kim vạn lạng! ! !"

"Muốn Bản đô đốc đầu lâu? Nằm mơ! ! Giết cho ta! ! !" Thấy quân địch đến rồi viện binh, nguyên bản tình thế lại là biến đổi, Chu Vũ không khỏi tức giận, lại lệnh sĩ tốt xung phong.

Hữu doanh chỗ, Tống Hòa mang theo sáu ngàn Phi Hồ Phủ chạy tới, lại củ kết khởi một ít đã khôi phục biên chế sĩ tốt tướng lĩnh, bắt đầu ngay tại chỗ chống lại.

"Người bắn nỏ chuẩn bị, thả! ! !"

Nhìn kỵ binh xung phong mà đến, Tống Hòa khóe mắt nhảy lên, nhưng vẫn là lệnh.

Xèo xèo xèo! ! Âm! ! !

Chiến mã trúng tên ngã xuống đất, đem trên lưng sĩ tốt ngã trên mặt đất, truyền đến gân cốt gãy lìa tiếng.

Phi Hồ Phủ chính là Tống Ngọc thân quân, tinh nhuệ bên trong tinh nhuệ, chính là trong lúc thời khắc, cũng là trong lòng lạnh lẽo cứng rắn như thạch, chỉ biết nghe lệnh làm việc.

"Phi Hoàng Liên Nỗ! Thả! ! !"

Kỵ binh xung phong đến ở gần, lại có Hắc Y Vệ cầm nỗ kỵ, phát sinh phi hoàng mưa tên.

A! ! Kêu thảm thiết gào lên đau đớn tiếng không ngừng, nhất thời quét ra phía trước một mảnh phạm vi.

"Bộ tốt tiến lên! Đồng bọn họ!" Đối diện một tướng gào thét.

Tống Hòa cười khổ, Phi Hồ Phủ tuy rằng tinh nhuệ, nhân số nhưng ít, bị gấp mười lần kẻ địch vây công, lập tức rơi vào tình thế nguy cấp, không thiếu tướng sĩ dồn dập chết, nhìn ra Tống Hòa đau thấu tim gan.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 293: Hiểm! Hiểm! Hiểm!

Đại trận bên trong, Phương Minh từng cái xem qua mấy cái Chân Nhân, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở Động Huyền thật trên thân thể người.

"Bản tôn vạn vạn không nghĩ tới chính là, thậm chí ngay cả người đều phản rồi!"

"Thiên hạ chi tranh, tốt tìm kỳ chủ, tôn thần lượng giải!" Động Huyền Chân Nhân trả lời nói.

"Tôn thần không nghĩ tới e sợ chính là vì sao này kiếp vận không ở khí tượng bên trong hiển hiện chứ?" Trường Mi chân nhân hỏi, "Liên quan với điểm ấy, lão đạo đúng là đồng ý cho tôn thần giải đáp một, hai!"

"Kính xin nói tỉ mỉ!" Phương Minh đối với điểm ấy cũng nghi ngờ nhất, hẳn có Vọng khí thần thông, tầm thường việc khó thoát Pháp nhãn, lại đối thủ dưới phản bội không biết gì cả, càng bị kẻ địch dạ tập, điều này làm cho hắn rất là không rõ.

"Đầu tiên, thiên hạ Tranh long, số mệnh dây dưa, không thành tựu tử, chính là hăng lý , nhưng đáng tiếc Động Huyền đạo hữu nhập Ngô quốc công dưới trướng thời gian ngắn ngủi, vừa không có tội nghiệt tại người, chỉ phải hao phí chút đánh đổi, vẫn là có thể thoát ly, đây là tiên cơ! ! !"

"Mà chúng ta bên này, lại lấy tiên cơ vụ che lấp số mệnh, đồng thời chường giáo chí tôn cùng lão đạo đồng loạt ra tay, che đậy tôn thần khí thế,

đã như thế, mặc cho tôn thần thần thông quảng đại, cũng khó có thể thấy rõ chân thực khí số! ! !"

"Che đây khí thế? ?" Phương Minh sững sờ, "Vì sao Bản tôn không có cảm ứng?"

Người tu đạo đều có tâm huyết dâng trào, loại này đại bất lợi việc phát sinh, tự thân dĩ nhiên không hề phát hiện, thực đang kỳ quái.

"Bản đạo trước trao tặng tôn thần Tiên Thiên Thần Toán thời gian, quên nói rồi một hạng! Tuy rằng này thần toán phương pháp những câu là thật, nhưng có một chỗ tai hại. Chính là phương pháp này chính là tâm quái thuật, ở chưa tu hành đến cảnh giới đại thành thì. Thì sẽ tạm thời che đây đi tu sĩ tâm huyết dâng trào! ! !"

Động Huyền vuốt râu nói, giữa hai lông mày liền có một phần vẻ đắc ý lóe qua.

"Hảo tâm cơ! Thực sự là hảo tâm cơ!" Nghĩ đến Động Huyền Chân Nhân ở còn chưa nương nhờ vào Tống Ngọc thời gian. Liền đem Tiên Thiên Thần Toán phương pháp dạy dỗ, Phương Minh càng là cảm thấy đáy lòng rét run, "Người vào lúc này, liền quyết định phản loạn?"

"Động Huyền vốn là ta Thái Thượng Đạo chi mạch, lại có gì phản loạn câu chuyện?" Trường Mi chân nhân nói ra một hạng bí mật lớn.

Động Huyền Phái truyền thừa mấy trăm năm, ta vì là Kinh Châu Đạo Môn lãnh tụ, nguyên lai càng là Thái Thượng Đạo chi nhánh! ! ! Tin tức này như truyền đi, tất sẽ ở giới tu hành nhắc lên một hồi sóng to! ! !

"Thái Thượng Đạo như vậy trăm phương ngàn kế, đến cùng vì là cái gì?" Phương Minh không khỏi hỏi.

Đối với này hỏi. Trường mi lão đạo nhưng là cười không đáp, một lát sau, còn nói: "Tôn thần cũng biết vì sao chúng ta biết rõ người ở điều dưỡng thương thế, còn muốn cho người thời gian đây?"

Không đợi Phương Minh đặt câu hỏi, liền nói: "Đây là Ngũ hành Ngũ Đức Đại Trận, lấy khí vận chí bảo làm căn cơ, nhất định phải có năm cái Chân Nhân, mới có thể thôi thúc, trận thành thời gian. Liền sẽ tự động tiêu diệt trong trận tất cả!"

"Chỉ là lực Ngũ Hành vận chuyển, cũng cần thời gian, tôn thần như không động thủ, cũng là chính hợp ta ý! ! !"

Phương Minh nghe vậy cả kinh. Đánh giá màn ánh sáng năm màu, liền thấy màn ánh sáng từng tầng từng tầng áp sát, không khỏi cau mày.

"Ngũ hành này Ngũ Đức Đại Trận. Quả nhiên đang không ngừng co rút lại, phiền phức! ! !"

Phương Minh trong mắt lóe sáng lên."Thật người mưu hại sâu xa, chẳng biết có được không báo cho tên họ?"

"Tại hạ Thái Thượng Đạo Mộng Bặc Chân Nhân. Gặp tôn thần! ! !"
Trường mi lão đạo nở nụ cười, chậm rãi trả lời.

"Bản tôn ta nghĩ Thái Thượng Đạo bên trong có vị Chân Nhân, được xưng 'Toán tặn muôn dân', có thể phân rõ thiên cơ, thăm nhuần U Minh, che lấp số trời, nguyên lai chính là đạo hữu!" Phương Minh thở dài nói.

Minh Bặc cùng Động Huyền đều là tu luyện quái thuật Chân Nhân, hơn nữa một cái sâu không lường được Mộng Tiên, chính mình lại trúng rồi tính toán, không cách nào tâm huyết dâng trào, loại này loại bố cục dưới, tới này bộ, thực sự là không oan.

"Ai! Coi như thêm vào này thế, Bản tôn cũng mới sống bất quá bốn mươi, năm mươi năm, luận tâm kế thâm trầm, thực sự không sánh được những này hơi một tí sống hơn trăm năm cáo già! Kế trước mắt, chỉ có lấy lực phá xảo, mới có một chút hi vọng sống!"

Phương Minh đến cùng tuổi tác còn thấp, tuy được Mục Thanh ký ức, nhưng cũng là cưỡi ngựa xem hoa, luận đến tính toán, tự nhiên bị những này thổ cáo già hạ thấp xuống, đây là thời gian lắng đọng vấn đề.

Tục ngữ có vân "Mèo già hóa cáo", chính là người bình thường, sống quá trăm tuổi, cũng sẽ ân tình tạo đời, trí tuệ như biển, hưởng chi này mấy cái chủ tu tính toán phương pháp Chân Nhân đây?

"Nói không chừng, liền muốn vận dụng lá bài tẩy rồi! Mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng so với Bản tôn tính mạng, rồi lại không coi là cái gì!"

Phương Minh vẻ mặt chuyển thành trầm tĩnh, chỉ ở đáy mắt còn có thâm trầm vẻ lóe qua.

"Tuy rằng rơi vào cái tròng, Bản tôn vẫn phải là một kích! Phiền Thiên Ấn, sắc! ! !"

Phương Minh thét dài, sóng âm bị chấn động, hai tay bấm quyết, Thái Bình Ấn lơ lửng giữa trời, thanh hoa lưu chuyển, thể hình phòng lớn mấy phần, dưới đáy "Khai Thế Thái Bình" bốn chữ chữ triện hiện lên, quay chung quanh thanh ấn bốn phía, mang theo không nói ra được uy nghiêm khí tức.

"Chư vị cẩn thận, này thần đây là đem Thái Bình Ấn thôi thúc đến cực hạn!" Thấy rõ cảnh này, Mộng Bạc Chân Nhân khóe mắt vừa kéo, trong cơ thể pháp lực như sông lớn giống như tiết ra, truyền vào Ngũ hành Ngũ Đức Đại Trận bên trong, đại trận đột nhiên nổ vang, ngũ sắc lưu chuyển, ánh sáng óng ánh.

Thái Bình Ẩn chính là Đại Càn khai quốc Thái Tổ vật tùy thân, ngày đêm được long khí nhuộm dần, gặp may đúng dịp, thành tựu chí bảo, có thể trấn bảo vệ khí vận, uy năng vô cùng.

Hiện tại Đại Càn vẫn tính chính thống, Phương Minh dùng ra này ẩn, càng là mang theo một luồng không nói ra được đường hoàng đại khí.

Liên thấy theo Thái Bình Ẩn đánh ra, màu xanh cùng hào quang năm màu đụng vào nhau, cuồn cuộn dây dưa, tiên ra vô số chói mắt hoa hỏa.

Ong ong! ! !

Thanh khí ngang dọc, trên mặt đất bất kể là bùn đất chuyện vật vẫn là cứng rắn tảng đá, đều ở ánh sáng dưới không ngừng tan rã.

Mặt đất không ngừng trầm xuống, tới cuối cùng, chỉ thấy được một vệt ánh sáng năm màu, tự dưới nền đất lan tràn mà ra, đem màu xanh ngăn cản trụ.

Liều mạng bên dưới, Phương Minh trước đứng thẳng mặt đất hết mức hóa thành hư vô, hiện ra phía dưới cấm chế đến.

Ngũ hành này Ngũ Đức Đại Trận, lúc này liên tượng cái năm màu trướng hình màn ánh sáng, đem Phương Minh vững vàng ngăn trở ở trong trận, mặc cho thanh khí xông khắp trái phải, đều là vẫn không nhúc nhích.

"Chí bảo trấn áp, Ngũ hành xoay chuyển, sinh sôi liên tục! Lên!"
Mộng Bạc Chân Nhân bầm quyết thét.

Có hãn chỉ huy, cái khác bốn vị Chân Nhân cũng là cũng giống như thế, một chỉ điểm ra, mọi người trước mặt chí bảo nổ vang, từng người tuôn ra màu xanh, hội tụ đến phía trên đại trận.

Trong cõi u minh tựa hồ có Lôi Âm lóe qua. Trong đại trận, Thái Bình Ấn phía trên thanh khí cấp tốc lui về bản thể. Ấn thân một tiếng gào thét, bên ngoài thân "Răng rắc" một tiếng. Dĩ nhiên nứt ra một đạo bé nhỏ vết nứt! ! !

Thái Bình Ấn ánh sáng nội liễm, tự biến thành một khối bình thường thời khắc tảng đá ấn tử, trở xuống đến Phương Minh trên tay.

"Này trận lợi hại, càng có năm cái chí bảo trấn áp, lại có thể bị thương Thái Bình Ấn bản thể!"

Này Thái Bình Ấn làm bạn Phương Minh thật lâu, dùng đến cũng rất là thuận lợi, hiện tại nhận được tổn thương , khiến cho Phương Minh có chút đáng tiếc."May là thương thể kia hại không lớn, cũng không hủy diệt chí bảo bản thể. Sau khi trở về lấy hương hỏa số mệnh bù đắp, tự có thể hồi phục uy năng! ! !"

Nhưng Thái Bình Ấn sát vũ, cũng nói ngũ hành này Ngũ Đức Đại Trận, xác thực chính là Phương Minh nhìn thấy trận thứ nhất pháp, sắc bén cực kỳ! ! !

"Nếu liền Phiên Thiên Ấn đều không làm gì được, bình thường phương pháp, cũng không cần thử lại!"

Phương Minh một đòn không có kết quả, liền dừng động tác lại.

Ngoài trận Mộng Bặc Chân Nhân thấy này, không khỏi mỉm cười nói: "Tôn thần như nguyện quy hàng. Trở thành ta Thái Thượng Đạo sơn môn hộ pháp, ta nói Chưởng Tôn từ bi, cũng không thường không thể thả tôn thần một con đường sống! ! !"

Âm thanh réo rắt, càng mang theo một luồng không nói ra được mê hoặc tâm ý.

"Ồ? Trở thành hộ pháp? Đúng là con đường!" Phương Minh vẻ mặt trêu tức: "Chính là không biết. Có hay không muốn xóa đi thần trí, lại xuống chút thủ đoạn?"

Đạo Môn hộ pháp, chính là như Bạch Vân Quan mười tám thần tướng bình thường mặt hàng. Phương Minh trước cũng đã gặp, đều bị xóa đi thần trí. Ngơ ngơ ngác ngác, lại được đối phương kiềm chế. Như chó giữ cửa nhất lưu, chân thực sống không bằng chết.

Thiên hạ Đạo Môn hộ pháp thủ đoạn, cơ bản đều là như vậy, Phương Minh sao đáp ứng?

"Hừ! Ngu xuẩn mất khôn! Các vị sư huynh đệ, không cần lưu thủ rồi!" Mộng bốc hừ lạnh một tiếng.

"Phải!" Máy vị Chân Nhân đáp lời, theo lời nói, màn ánh sáng năm màu hướng vào phía trong co rút lại tốc độ càng nhanh rồi, không lâu lắm liền đi tới mấy trượng.

Phương Minh bên ngoài thân kim điểm một khi gặp gỡ này màn ánh sáng năm màu, thì sẽ bị rất nhanh tiêu diệt, này ánh sáng năm màu xoay chuyển, như cối xay, tự có thể tiêu diệt vạn vật! ! !

Theo trận pháp co rút lại, Phương Minh đất đặt chân càng ngày càng nhỏ, như rơi vào mạng nhện côn trùng, càng giãy dụa càng bị khấn trói, sau đó không lâu thì sẽ lạc vào miệng cọp.

Tình thế đã đến vạn phần nguy cấp thời gian! ! ! ! ! ! !

...

"Hô! ! ! !" "Hô! ! ! !" "Hô! ! ! !"

Tổng Hòa thở hỗn hển, nửa người đã mất cảm giác, máy móc giống như vung ra trường đao trong tay.

Đã đếm không hết là thứ mấy ba, quân địch số lượng tựa hồ không chút nào giảm thiểu quá, một bộ tốt còn như sóng lớn không ngừng tiến lên, coi như Phi Hồ Phủ kinh nghiệm lâu năm chiến trận, chính là bách chiến hùng sư, cũng ở chiến thuật biến người dưới hao binh tổn tướng, tới hiện tại, đã thương vong quá nữa!

Nếu là bình thường quân đội, lúc này từ lâu bồn hoi, nhưng Phi Hồ Phủ chính là Tổng Ngọc thân quân, bình thường nhiều hơn lôi kéo, đã là đạt được quân đội tử lực, lúc này tử chiến không lùi, càng cũng vững vàng đem Thạch Long Kiệt cùng Long Thành liên hợp đại quân, che ở trung quân ở ngoài! !

Nhưng tình hình này, không sẽ kéo dài rất lâu, Tổng Hòa phi thường rõ ràng, lúc này Phi Hồ Phủ, đã đến tường lở chi mật, kẻ địch lại hơi hơi thêm chút lực! Không! Không cần kẻ địch thêm chút lực, chỉ cần hơi hơi lui ra, thì sẽ có rất nhiều huynh đệ trực tiếp ngã xuống! !

"Phế vật vô dụng, đối Cô vương Ác Quỷ Doanh tiến lên! ! !"

Đối diện quân địch bên trong, thì có một cái trẻ tuổi thanh âm vang lên, lại mang theo vô cùng uy nghiêm, chỉ là nghe được âm thanh, trước kia điên cuồng công kích quân địch sĩ tốt liền như thủy triều lui ra.

Phi Hồ Phủ áp lực nhất thời buông lỏng, thì có tốt hơn một chút quân tốt thoát lực ngã xuống đất, an nghỉ tại này.

Tổng Hòa trong mắt lệ nóng doanh tròng, trong lòng nhỏ máu, những này, phần lớn đều là tự Tân An một đường tùy tùng Tổng Ngọc đến nay lão binh! ! Cũng không có thiếu Tổng, Trầm hai nhà thân tộc ở bên trong, bây giờ hầu như diệt sạch.

Nhưng tình huống lúc này, để hẳn liền bị thương thời gian đều không có, chỉ thấy đối diện sĩ tốt như thủy triều tách ra, trung gian thì có một doanh nhân mã đi ra. Sĩ tốt thể hình không tính làm sao cao to, nhưng con mắt hào không hào quang, thân thể tháo vát, như người chết! !

Này chính là vừa nãy âm thanh nói tới Ác Quỷ Doanh, này Ác Quỷ Doanh, chính là Thạch Long Kiệt trong đại quân tinh nhuệ, nhiều lấy cùng hung cực ác hạng người, mỗi chiến tất trước tiên, tử thương nặng nhất, lại không ngừng bổ sung, có thể sống đến hiện tại, đều là Ác quỷ bình thường nhân vật! !

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 294: Sắc Phong

Đang nghe được xung phong hiệu lệnh sau, Ác Quỷ Doanh sĩ tốt trong mắt mới có mấy tia quang thải.

Còn giống như là con sói đói ánh mắt, liền chăm chú nhìn chăm chăm Tống Hòa bên này, đó là đối với huyết nhục hết sức khát vọng! ! !

Bị ánh mắt này nhìn chăm chăm, dù là Tống Hòa, cũng có chút sợ hãi, trong lòng càng là đột nhiên có giác ngộ, hiện tại chiến trường, e sợ chính là nơi trở về của hắn nơi.

"Chủ công! Thuộc hạ kiếp sau lại đến đây đi theo! ! !" Tống Hòa đại khiêu.

Lập tức, liền bị mãnh liệt mà trên Ác Quỷ Doanh nhấn chìm. . .

"Báo! Hữu doanh bị phá, Phi Hồ Phủ diệt sạch, Tống Hòa tướng quân không rõ sống chết, quân địch đã hướng về trung quân kéo tới!" Một cái lính liên lạc, lúc này khắp khuôn mặt là kinh hoàng tâm ý, tiến lên bẩm báo.

"Chủ công, kính xin bảo lưu hữu dụng thân, chúng ta còn có Kinh nam! Còn có Ngô Châu! Chỉ cần Chủ công trở lại, lập tức liền có thể tập hợp lại! ! !"

"Kính xin Chủ công mau mau rời đi, chúng ta lưu lại đoạn hậu! ! !"

Lý Đại Tráng các tướng lãnh đều là khuyển. Lúc này Tống Ngọc phía sau cũng không có thiếu tân tốt, không nữa tiếc nguyên khí, cường chinh một ít thanh niên trai tráng, trong nháy mắt liền lại có thể kéo mười vạn đại quân! Mà hiện tại, tây doanh bị phá, trung quân thụ kích, tình thế đã là đến không thể cứu vãn chi cục! ! !

Tống Ngọc dừng lại tiếng trống, nhìn không xa quân khí kéo tới, nường theo gọi giết cùng tiếng rên rỉ, trung gian còn có một con Cự Hủy cùng Hắc mãng bóng người, không khỏi cười khò: "Nguyên lai đã đến này bộ! ! !"

Xoay người rơi xuống đài cao, trở lại lều lớn.

Tuy rằng lúc này rời đi, có trung quân đoạn hậu, tất có thể thoát được tính mạng. Sau khi trở về cũng có thể lại kéo mấy vạn đại quân đến, nhưng thì thế nào đây?

Tiền long thăng thiên, Kháng long bừa hối! Tiền long tự khởi binh sau, liền không thể đại bại! Một bại thì lại số mệnh tổn thất lớn, hai bại thì lại bỏ mình tộc diệt! ! !

Như trận chiến này thất lợi, Kinh nam là đừng mong muốn. Thạch Long Kiệt cùng Long Thành Chu Vũ liên thủ, có tới hai mươi vạn đại quân, đến lúc đó duyên Trường Giang mà xuống, Ngô Châu lại lấy cái gì chống đối?

"Coi như thoát được nhất thời, cũng không trốn được một đời a! Bản công thành vương khó khăn, lại như vậy mãnh liệt! ! ! Đây chính là lấy Thần Đạo nhúng tay Nhân Đạo phản phệ sao? ? ?" Tống Ngọc đột nhiên, có hiểu ra.

"Phía ta bên này vẫn còn có thể trốn đến một mạng. Nhưng Bản tôn bên kia, bị Ngũ hành Ngũ Đức Đại Trận vây nhốt, nhưng thực sự là cực kỳ

nguy hiểm! ! ! Như Bản tôn ngã xuống, này phân thần giữ lại thì có ích lợi gì? ? ?"

Tổng trên mặt ngọc hiện ra cương nghị vẻ, lúc này Vọng khí thần thông lại nhìn. Liền thấy toàn bộ đại doanh quân khí tán loạn, tiếng hô "Giết" rung trời.

Mặt phía bắc, hai con Xích Hồ đang cùng Bạch Giao đại chiến, quân khí ồn ào, nhất thời không gặp thắng thua.

Mà hữu doanh phương diện, đại biểu Tổng Ngọc quân khí đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại dưới kẻ địch đại quân số mệnh, càng ở Cự Hủy cùng Hắc mãng suất lĩnh dưới. Hướng về trung quân kéo tới! ! !

Tổng Ngọc đỉnh đầu thanh khí lẫn lộn, Xích giao tái hiện ra, cùng tàn dư quân khí hợp lại. Thế hình tăng vọt, cùng Cự Hủy cùng Hắc mãng tranh đấu! ! !

"Theo này số mệnh xem, Xích giao tuy có thể chống đối nhất thời, nhưng chung quy cũng không Thạch Long Kiệt cùng Long Thành liên thủ chi địch! ! !" Tổng Ngọc thấy cảnh này, trong mắt vẻ mặt càng ngày càng quyết đoán cương nghị.

"Hong Cân Phủ, Sơn Việt Phủ lưu thủ soái trưởng, Dư tướng quân. Đi vào chống đối quân địch! ! !" Tổng Ngọc lệnh.

"Vâng!" Tuy rằng không biết Tổng Ngọc vì sao giữ lại xưa nay biên giới hóa Hô Hòa cùng Lý Đại Tráng thủ vệ bản doanh, mấy cái tới rồi cần vương tướng quân. Nhưng vẫn là lĩnh mệnh mà ra.

Ngoài doanh trại tiếng hô "Giết" rung trời, từng bước một hướng về soái trưởng áp sát. Đã mơ hồ có thể nghe được "Bắt sống Tổng Ngọc, tăng tâng có thưởng!" hiệu lệnh! ! !

"Không muốn vẫn là đến này bộ, muốn vận dụng chiêu này! !" Tống Ngọc thầm cười khở, tự mình đi tới bàn trước.

Hô Hòa cùng Lý Đại Tráng hai mặt nhìn nhau, nhưng này đại quân áp cảnh, tính mạng liền như muốn khắc thời khắc, Chủ công vẫn là như vậy thông dong tiêu sái, cũng thực tại làm bọn họ tâm chiết.

Trong đầu không khỏi sinh ra mấy phần "Có thể đi theo cờ này hùng chủ, chính là chết rồi, cũng đáng giá! ! !" cảm xúc.

"Mài mực!" Tống Ngọc triển khai một tấm minh hoàng quyển sách, dặn dò nói.

Trước kia hầu hạ ở bên thái giám cũng không biết là chết rồi vẫn là chạy, hiện tại chỉ còn dư lại một cái tuổi còn quá nhỏ, vẫn là bán Đại tiểu tử hoạn quan còn ở hầu hạ một bên, nghe được ý chỉ, đuổi ra trắng xám bàn tay, tiến lên mài mực.

Chỉ là hai tay run rẩy, hầu như không cầm nổi, lần này hạ xuống, đều là như vậy.

Tống Ngọc thấy này nở nụ cười: "Người tên là gì?"

"Nô tài An Thuận!" Tiểu thái giám quỳ xuống đất nói, âm thanh mang theo tiếng khóc nước nở, tựa hồ cho rằng Tống Ngọc muốn bắt hãm cho hả giận.

"Ha ha! Đây trưởng người hầu đều đi, duy người vẫn còn, đúng là trung tâm đáng khen! Đây chuyện sau khi đi qua, Bản công thăng người vì là Tống lĩnh thái giám!"

Tống Ngọc cười nhạt nói, hơi nhướng mày: "Dùng mực hình như có chút không đủ thành ý, vẫn là lấy huyết thư tốt nhất!"

Lúc này căn phá ngón tay, lấy huyết vì là mực, ở mình hoàng quyền sách dâng thư viết lên, nhất bút nhất hoạ, cẩn thận tỉ mỉ.

Đều lúc này, Chủ công chẳng lẽ là ở tả di chiếu?

Phía dưới Trầm Văn Bân, Lý Đại Tráng nhóm người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có dự cảm không tốt, nhưng nào dám nhìn lên?

". . . Kim sắc phong Thành Hoàng vì là Ngô Châu an dân hộ quốc Thần linh! Lễ tuyệt bách quan! Thiên tử thân tế! Thiên thu không dễ! Vạn thế không di! Khâm thờ!"

Tống Ngọc tự không phải viết cái gì di chúc, bất quá này cũng gần như.

Lúc này viết xong, vết máu chưa khô, Tống Ngọc lại tự thân trên lấy ra một viên ngọc ẩn, mặt trên có khắc bốn chữ, chính là "Ngô Quốc Công Bảo", đây chính là Ngô quốc công ẩn tử.

Tống Ngọc dính mực đóng dấu, dùng sức ở ý chỉ trên một nấp! ! !

Thử rồi! ! ! Ở ẩn tử che lên trong nháy mắt, thiên địa xúc động, cuồng lôi múa tung, mưa xối xả mưa tầm tã! ! !

Chỉ thấy trước kia cùng Cự Hủy cùng Hắc mãng đối lập Xích giao một tiếng rên rỉ, số mệnh nhanh chóng lụi tán, thân thể giảm nhỏ mấy lần, một thoáng liền rơi vào hạ phong.

Cự Hủy cùng Hắc mãng thấy chiếm tiện nghi, nhanh chóng ép sát, bên ngoài đại quân cũng là lao thẳng tới soái trường.

Tống Ngọc liền cảm thấy được tự thân hết sạch, tựa hồ mất một đại khối đồ vật, mở ra thần nhãn, liền thấy rõ tự thân nồng nặc thanh khí cũng

đang nhanh chóng hạ thấp, cùng long khí đồng thời, bay về phía một chỗ, biến mất không còn tăm hơi.

"Này không phải là mượn vận loại hình, sau đó còn có thể thu hồi, này là tự thân quyền binh phân cách, hầu như chính là nát đất phong nước! !" Tổng Ngọc âm thầm nghĩ.

Lúc này sắc phong rất nghiêm, chính là Đạo Môn mấy cái Chân Nhân, cũng bất quá có tam phẩm, ngũ phẩm loại hình tán quan, không chỉ có số mệnh không sánh được thực quyền quan lại. Càng là mãi mãi không có trở lên khả năng! !

Cho tới quốc sư loại hình? Chính là đem tự thân số mệnh phân cách giao phó, long khí xúc động, chính là liên tới hôn hội quân chủ, cũng sẽ không như vậy! ! !

Phương Minh trước, tuy được Tổng Ngọc truyền giáo cho phép. Nhưng cũng không có sắc phong, tự nhiên hấp thụ không được Ngô quốc số mệnh.

Phương Minh chính là Thần linh, như phong cái chính ngũ phẩm loại hình chức quan cũng còn tốt, nhưng hiện tại phong liên tương đương với Đạo Môn quốc sư, vị cách siêu phẩm, cùng thiên tử cộng quyền binh! Như mở rộng hấp thụ. Hầu như có thể đem toàn bộ Ngô quốc số mệnh hấp thụ gần nửa, do đó thần thông tăng mạnh! ! Nhưng đã như thế, Ngô quốc số mệnh đề mê, tất sĩ khí giảm nhiều, kêu ca nổi lên bốn phía. Phương Minh tự sẽ không làm này mổ gà lấy trứng, tát ao bắt cá cử chỉ!

Dù sao một châu số mệnh, có thể nào cùng thiên hạ Cửu Châu số mệnh so với? ? ?

Nhưng bây giờ tình huống bất đồng, Phương Minh ngàn cân treo sợi tóc, chính là mổ gà lấy trứng, cũng phải làm.

Nói cho cùng, Phương Minh chính là Bản tôn, Tống Ngọc chính là phân thân. Hai người một thể, nếu là hai tuyến một, tự nhiên để bảo vệ Bản tôn làm đâu! ! !

Nhân sinh bất quá vội vã trăm năm. Thần linh nhưng có thể kéo dài ngàn thế muôn đời! ! !

"Có những này số mệnh trợ lực, nói vậy Bản tôn liền có thể chạy trốn vây quanh, nói không chừng còn có thể giết ngược lại mấy cái! Nhưng phía ta bên này liền thảm, Xích giao rách nát, số mệnh đê mê, trước kia còn có thể chống đối nửa canh giờ. Hiện tại liền ba nén nhang cũng khó khăn! ! !"

Tống Ngọc cười khổ, lập tức nhắm mắt. Không còn quan tâm chiến trường.

Ngũ hành Ngũ Đức Đại Trận bên trong, ánh sáng năm màu không ngừng tiến sát. Phương Minh đã không mảnh đất cắm dùi! ! !

"Các vị sư đệ, chúng ta thừa thế xông lên, diệt này kiêu!" Mộng bocc trường quát một tiếng, thẳng lợi ở trước, liền ngay cả hấn cái này thanh tu trăm năm Chân Nhân, đáy lòng cũng nổi lên sóng lớn.

"Mặc cho người thần thông kinh người, có thể cùng chưởng giáo đánh nhau chết sống, lại là làm sao? Quay đầu lại, còn không là đến bị chết ở đại trận này bên dưới! ! !"

Trung niên đạo cô cười to, khoái ý vạn phần.

Hống! ! ! !

Liền vào lúc này, chân trời rỗng ngâm tiếng vang lớn, theo tiếng rỗng ngâm hồ gầm, một đạo nòng nặc đến cực điểm thanh khí, mang theo long hình, bay vút mà xuống, rơi vào Ngũ hành Ngũ Đức Đại Trận bên trong, khuấy động lên ánh sáng liên tục.

Long khí trấn áp Ngũ hành, thậm chí ngay cả Ngũ hành Ngũ Đức Đại Trận đều cấm tiệt không rồi! ! !

"Đây là. . ." Mộng Bạc Chân Nhân con mắt trừng trừng, miệng rộng mở ra, dường như một con to lớn cóc: "Ngô quốc long khí! ! ! Nhiều như thế Ngô quốc long khí! ! ! Cái kia Tống Ngọc là kẻ ngu si sao? Dĩ nhiên lấy vận nước đem tặng! ! !"

Phong cái quốc sư hoặc là hộ quốc Thần linh, số mệnh lập tức giảm thiểu quá nửa, này cùng Quận chúa tâm linh giao cảm, bất kỳ quốc chủ đều tuyệt đối sẽ không như vậy!

"Tiềm long tính tình quyết chí tiến lên, chuyên quyền độc đoán, sao cùng người chia sẻ quyền bính? Liền ngay cả cái kia Chu Vũ, cũng là mấy lần đại bại, lòng dạ đại thất bên dưới, mới miễn cưỡng cùng ta Đạo hợp tác, nhưng cũng là bằng mặt không bằng lòng! ! !"

Trung niên đạo cô nhếch miệng, cũng là không chịu nhận có thể.

Muốn khống chế Tiềm long, khó khăn bậc nào? Thạch Long Kiệt là cùng Thái Thượng Đạo sớm có cấu kết, Long Thành cùng Chu Vũ bất quá là bách tại Tống Ngọc áp lực, mới tạm thời kết thành đồng minh, đợi được Tống Ngọc vừa chết, lập tức thì sẽ sụp đổ!

"Này thần đến cùng dùng gì pháp?" Chu vi nắm cái Chân Nhân, đều là đáy lòng không hẹn mà cùng nghĩ.

"Không được! Này thần có long khí giúp đỡ, e sợ thần thông tăng mạnh, chúng ta mau mau thôi thúc đại trận, đem hắc tiểu giết! ! !" Mộng Bốc phục hồi tinh thần lại.

"Chậm! ! !" Bên trong đại trận, một cái thanh thanh như ngọc âm thanh truyền đến.

Lúc này Phương Minh, bị nòng nặc thanh khí bao vây ở bên trong, tuy rằng Nhân Đạo thanh khí, muốn hóa thành Thần Đạo số mệnh, theo thường lệ muốn hàng trên cấp một, hóa thành màu vàng, nhưng Ngô quốc bán quốc số mệnh, chân thực là như núi như biển, mệnh mông vô bờ, thanh khí không ngừng hóa thành màu vàng, tụ hợp vào Phương Minh đỉnh đầu, dường như không có phần cuối! ! !

Ấn vàng bên trong số mệnh tăng lên không ngừng, sau đó "Ầm" một tiếng, đỉnh đầu mây khói đại biến.

Ở rừng ngâm hồ gầm trong tiếng, Phương Minh đỉnh đầu số mệnh tản ra, hiện ra ở chính giữa một cái vàng óng ánh bản mệnh khí đến! ! !

Đây là hãn tự thân căn cơ, cũng là hạn chế hãn tu vi bình cảnh! ! !

Bản mệnh mới là vàng óng ánh vẻ, nhiều nhất cũng chỉ có thể đến chính ngũ phẩm thần chức, lại không hướng lên trên khả năng.

Mà hiện tại, ở long khí bao vây, vàng óng ánh bản mệnh khí đột nhiên nổ tung, từ bên trong duỗi ra một cái màu xanh nhạt bản mệnh khí đến! ! !

Nhân Đạo thanh khí hảo, Trường Sinh chi thanh khí khó cầu! ! !
Huống chi là này bản mệnh căn cơ đây? ? ?

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 295: Thần Uy

Màu xanh bản mệnh khí vừa xuất hiện, trước số mệnh liền lập tức quay chung quanh bản mệnh trước hội tụ lên.

Thành Hoàng ẩn vàng ngưng tụ, thể tích so với trước to lớn hơn, trước kia tổn thương không cánh mà bay.

Số mệnh không ngừng hóa thành thanh Kim Nhị sắc, ở ẩn vàng bên trong hội tụ.

Trong chốc lát, liền đem ẩn vàng lấp kín hơn nửa, số mệnh trên kim dưới thanh, các chiếm một nửa, toàn bộ ẩn vàng nhất thời biến đổi, mang theo xanh ngọc, ôn hòa hoàn mỹ, tựa hồ muốn hóa thành một chiếc ẩn ngọc.

Cổ đại quan chế, thất phẩm dùng đồng, ngũ phẩm dùng kim, tam phẩm bên trên, dùng chính là ngọc! !

Lúc này ẩn vàng, tuy rằng chỉ là mang theo chút xanh ngọc, nhưng cũng có hướng về ngọc ẩn chuyển hóa xu thế! !

Số mệnh ổn định lại sau khi, Phương Minh trong cơ thể Linh Hải thần trì một tiếng chấn động mạnh, mục nhiên hướng ra phía ngoài mở rộng hơn mười trượng, thần lực màu vàng óng diên cuồng khuấy động, hóa thành màu xanh.

Liền ở trong nháy mắt, toàn bộ lãnh hải thần trì chứa đựng thần lực, liền có một nửa hóa thành màu xanh! ! !

Linh Hải thần trì sôi trào, chảy ngược mà ra, thần lực màu xanh đem thần chức bùa chú bao vây.

Lúc này thần chức bùa chú, toàn thân bị nhuộm thành màu vàng, trước kia thần văn biến mất không gặp.

Phương Minh nhắm mắt, thần niệm không ngừng chuyển động, trước Thanh Mộc Tông, Long Hồ Sơn đạo trong sách dung không ngừng tái hiện ra, trọng yếu nhất, nhưng là chiếm được Huyền Nữ Tông căn bản Đạo tàng, ở từng chương từng chương tiên hiền đại tác phẩm bên trong, đem này phương thế giới quy tắc tróc ra mà ra, lại trải qua tinh giản, cùng kiếp trước Mục Thanh ký ức kết hợp, hoàn toàn hóa thành chính mình cảm ngộ.

Thần niệm hơi động, từng tia khói xanh hội tụ mà trên. Rõ ràng bay phượng múa màu xanh kiểu chữ không ngừng hiện lên, Phương Minh tựa hồ rơi vào một loại không tên trạng thái bên trong. Đợi được viết xong, mới phục hồi tinh thần lại. Thấy rõ thần chức trên bùa chú kiểu chữ: "Chính tứ phẩm châu Thành Hoàng Thần vị" ! ! !

"Bản tôn có cảm giác, nếu không là này phương thiên địa có cực hạn, Bản tôn Thần Vị, còn có thể lên trên nữa thẳng! ! !"

Phương Minh có chút tiếc nuối, hắn lúc này, đã đến này phương thế giới cực hạn, trừ phi ngoại giới hoàn cảnh lớn thay đổi, bằng không rất khó lại hướng lên trên thẳng.

Lần này Thần Vị lên cấp, chỉ trong nháy mắt liền kết thúc. Có thể nói nước chảy thành sông, thuận lợi đến cực điểm.

Bên ngoài Mộng Bạc năm người, liền thấy thanh khí hội tụ thành đoàn, trong chớp mắt tản ra, hiện ra trong đó Thành Hoàng Thần chi.

Lúc này Thành Hoàng Thần chi, khuôn mặt phong thần tuần lẫm, trước thương thể quét đi sạch sành sanh.

Đầu đội ngọc quan, chân đạp vân ngoa, trên người mặc một bộ kim bào. Ánh sáng lưu chuyển bên trong, lại có Xích giao chi văn, Giao long không ngừng xoay chuyển bơi lội, dường như vật còn sống! !

"Một khi đạp phá thế gian tòa. Vào ngay hôm nay biết ta là ta! ! !"
Phương Minh tự vịnh xướng, tự cảm thán giống như nói.

Lúc này toàn thân giống như Chân Nhân, sau lưng thiên luân quang chiếu vạn ngàn, bên trong kim ở ngoài thanh. Hiển hách cực kỳ! !

"Không được, này thần đã tới nửa bước Đạo cảnh! ! ! Càng có long khí tại người! ! !" Mộng Bạc thất thanh nói.

Này thế thành tiên chính là đắc đạo. Mà nửa bước Đạo cảnh, chính là như Mộng Tiên như vậy Bán Bộ Tiên nhân cảnh giới! !

Cảnh giới như vậy. Chính là trên đời đỉnh cao, càng có long khí tại người, nhục không mà khi! ! ! ! ! !

"Đã là như thế thì lại làm sao? Chúng ta này mới có năm cái Chân Nhân, năm cái chí bảo, lại có đại trận trợ lực! ! !" Mộng Bạc sắc mặt dữ tợn, cắn chóp lưỡi, một ngụm tinh huyết chiếu vào trước mặt chuông nhỏ trên, càng là không tiếc bản nguyên hao tổn, cũng phải thôi thúc chí bảo! !

"Liều mạng! ! !" Chu vi bốn cái Chân Nhân thấy này, đều là đồng dạng hao tổn bản nguyên, phun ra tinh huyết, đem số mệnh chí bảo uy lực tăng lên tới hoàn toàn! !

Ngũ hành Ngũ Đức Đại Trận ánh sáng lần thứ hai tăng vọt, dường như ngũ sắc cối xay, hướng về Phương Minh nghiền ép mà đi! !

Phương Minh đối mặt này ác liệt thế tiến công, nhưng chỉ là tung nhiên nở nụ cười: "Bản tôn đã luyện hóa Ngô Châu long khí, lại há lại là bọn người bọn đạo chích có khả năng lay động?"

Hắn lúc này đạt được toàn bộ nước Tổng gần nửa số mệnh, lúc này nước Tổng, không ngừng có Ngô Châu ba triệu bình dân, càng có mới vừa đặt xuống Kinh nam trăm vạn quân dân khí vận.

Mệnh mỏng như vậy vĩ đại số mệnh lực lượng, như núi như biển, Phương Minh cảm giác mình thể hình đều lớn rồi mấy phần, tựa hồ hóa thành cái Cự Nhân! ! !

Này tuy là số mệnh quá nhiều mang đến ảo giác, nhưng cũng đủ để chứng minh Phương Minh lúc này trên người mang theo số mệnh là cỡ nào khủng bố đáng sợ! !

Giữa lúc thực lực đại tiến, toàn thân tinh lực tràn ngập, nóng lòng muốn thử thời gian, thì có cái thí nghiệm đối tượng đưa tới cửa, cũng là không sai.

Đàm luận trong tiếng cười, Phương Minh nhàn nhạt ra tay, một con trắng nõn như ngọc bàn tay, liền như vậy gắng đón đỡ tới nghiền ép lên đến ngũ sắc luân bàn.

Khẩn đón lấy, bên ngoài năm cái Chân Nhân, liền thấy cho bọn họ vĩnh viễn khó quên một bộ cảnh tượng.

Ngũ sắc luân bàn hạo lớn như núi, nhưng ở tiểu như giun để Phương Minh trước mặt lùi bước, bị một bàn tay tiếp được, càng không thể tiếp tục tiến lên nửa phần! ! !

"Sao như vậy. . . Chính là. . ." Mộng Bạc Chân Nhân khóe mắt hét ầm, hẳn vốn là muốn nói, chính là chương giáo Mộng Tiên Chân Nhân, cũng không thể một tay đỡ lấy Ngũ hành Ngũ Đức Đại Trận thể tiến công, càng

không cần phải nói như vậy không bị thương chút nào, hơi hợt, không mang theo một tia yên hỏa.

Nhưng là tôn giả hựu, vẫn là cố nhịn xuống, chỉ là ở giữa sân mọi người nghe hiểu ý tứ trong đó, sắc mặt một thoáng âm trầm nhược thủy, con người bốn chuyển, hiển nhiên là muốn tìm chạy trốn con đường.

"Chúng ta còn có cơ hội, liều mạng chí bảo bản thể bị hao tổn, đem năm cái chí bảo cùng đại trận cùng làm nổ, lão đạo liên không tin, như vậy còn không giết được này thần đến! !!"

Thấy tình cảnh này, lão đạo sắc mặt hung ác, nhưng là đưa ra đề nghị này.

"Bần đạo đồng ý!" Động Huyền Chân Nhân đầu tiên tán thành, hẳn cùng Phương Minh đã là không chết không thôi chi cục, hiện tại vuông vẫn minh thần thông tiến nhanh, tối bất an chính là hắn.

"Được! Vậy ta chờ vậy. . ."

"Thật lớn câu đảm! ! ! Thật sự coi Bản tôn là đợi làm thịt trư dương sao?" Màn ánh sáng năm màu bên trong, Phương Minh một tay đưa ra, chống đối luân bàn, lại thấy này năm cái Chân Nhân không coi ai ra gì truyền âm, khóe miệng cười gằn.

Đột nhiên hút một cái không khí, lồng ngực một thoáng mở rộng gấp mười lần, vô số bạch khí hóa thành tế yên, nhét vào Phương Minh trong miệng.

"Không được! Này thần là muốn. . ." Mộng Bạc Chân Nhân lời còn chưa dứt, liền vuông vẫn minh mục nhiên ngửa mặt lên trời hét dài.

Hống! ! ! ! ! ! ! !

Như sư như hổ, như giao như rồng tiếng gào, lập tức truyền bá ra, làm như sấm mùa xuân nổ vang, lại làm như núi lửa bạo phát, sóng âm hóa thành mắt trần có thể thấy cuộn sóng. Không ngừng trùng kích Ngũ hành Ngũ Đức Đại Trận.

Mà ở Phương Minh thét dài thời gian, trên người hắc Xích giao cũng là nổi lên. Lắc đầu quấy đuôi, ngang dọc tan tác. Trấn áp Ngũ hành, quét ngang không phục long khí liền mục nhiên giáng lâm, năm cái Chân Nhân chỉ cảm thấy trong cơ thể hơi ngưng lại, pháp lực vận chuyển mất linh.

Phốc! ! ! Trung niên đạo cô pháp lực yếu nhất, khoe miệng chảy xuống một vệt máu.

"Sư muội! ?" Mộng Bạc mấy người kinh hãi, lúc này lại liền truyền âm đều không thể làm được, chỉ có thể tĩnh tâm an thần, nỗ lực duy trì.

Trường tiếng khóc không dứt không dừng, càng như sóng to gió lớn giống như không ngừng bao phủ. Một làn sóng cao hơn một làn sóng, liền ngay cả tu là tối cao Mộng Bạc Chân Nhân, lúc này đều là hai lỗ tai đại thống, chảy ra máu, năm cái Chân Nhân đều là sắc mặt trắng bệch, không có chút hồng hào, như cùng chết người.

"Không được! Không chống đỡ được rồi!" Mộng Bạc Chân Nhân trong lòng ý nghĩ vừa chuyển qua, liền thấy đã mỏng manh cực kỳ lồng ánh sáng năm màu bên trong, màu đỏ thắm Giao long mạnh mẽ quấy đuôi. Đuôi rồng mang theo hùng vĩ sức mạnh, trực tiếp va vào màn ánh sáng năm màu.

Phốc! ! ! Như bọt biển nổ tung, màn ánh sáng năm màu mục nhiên tán ra, hóa thành điểm điểm tinh quang. Tán vào năm cái số mệnh chí bảo ở trong.

Mà không còn đại trận trấn áp, long khí uy nghiêm càng dữ dội hơn, rống to cũng là một thoáng tăng cao gấp mười lần. Tiếng gầm bao phủ, liền

ngay cả Tống Ngọc đại doanh chính đang huyết sát sĩ tốt. Đều bị thức tỉnh.

Thạch Long Kiệt cùng Long Thành chúng người một trận hoảng hốt, có đại họa lâm đầu cảm giác.

"Hắn đây là muốn tươi sống hồng tử chúng ta! ! !" Mộng Tiên thật trong mắt người tơ máu che kín. Trên mặt nổi gân xanh, rất là dữ tợn khủng bố.

Hắn lúc này, cũng là rốt cục biết được Phương Minh dụng ý, càng là muốn lấy long khí oai, phối hợp Thần linh uy năng, đem bọn họ năm cái đều đánh chết tại này! ! !

"Nhanh. . . Đi mau! ! !" Lúc này Mộng Bạc, hàm răng cắn nát, mới từ trong miệng phun ra mấy chữ.

Đáng tiếc vào lúc này, mấy vị thật lòng của người ta lực đều đang cùng tiếng gào tranh chấp bên trên, phân tâm không , lùi một bước nói, chính là triển khai đạo thuật, cũng sẽ bị long khí trở ngại, chút nào thoát ly không , nhìn ra lão đạo muốn rách cả mí mắt! ! !

Phốc! ! ! Trung niên đạo cô liên tục phun máu, nhuộm đỏ trước người đạo bào. Ở đây năm cái Chân Nhân bên trong, pháp lực của nàng yếu nhất, hiện tại cũng là trước hết không chống đỡ được.

Rốt cục, đạo cô trên người ùng ùng liên tiếp vang lên, một ngụm máu tiễn cuồng mà phun ra, đôi mắt to xinh đẹp bên trong tràn ngập cầu sinh cùng đối với thế gian nhớ nhung, nhưng dần dần mất đi thần thái.

Thân thể chìm xuống, ngón tay bấm quyết, lấy một cái kỳ dị tư thế tọa hóa trên đất, càng là bị Phương Minh tiếng gào tươi sống đánh chết! ! !

Oai lực của một tiếng hồng, quả là tại tư! ! ! !

Đạo cô tọa hóa sau, đỉnh đầu Thiên Linh hắc khí lóe lên, liền có một cái bóng mờ đi ra, đây là Chân Nhân thần hồn, có thể chuyển thành Quỷ tu.

Nhưng thần hồn không còn che chắn, trực tiếp bại lộ ở trong không khí, nghênh tiếp long khí cuộn sóng, so với thân thể càng không thể tả, hầu như trong nháy mắt liền diệt.

"Sư huynh! Cứu. . . Cứu. . ." Đạo cô chính là thần hồn trạng thái, cũng có vẻ vô cùng xinh đẹp cảm động, lúc này trầm thấp cầu khẩn, càng là rung động lòng người.

Thần hồn âm thanh càng ngày càng thấp, rốt cục tiêu tan không gặp, đạo cô đã là hình thần đều diệt, triệt để hồn phi phách tán! ! !

"Hô. . ." Trường tiếng khóc ngừng, Phương Minh thô thô thở dốc, "Này rộng to phương pháp, thực sự là mất công sức! ! !"

Tuy rằng lại hống trên chốc lát, còn lại Mộng Bạc mấy cái Chân Nhân cũng tất không thể may mắn thoát khỏi, nhưng Phương Minh tự thân nhưng cũng có chút không chống đỡ được.

"Nhưng hiện tại rất rõ ràng, Bản tôn tu vi, hay là còn ở Mộng Tiên bên trên, sau này thiên hạ chi lớn, đều có thể đi đến! ! !" Phương Minh trong lòng đại hỉ.

"Chỉ là nếu nhận Ngô quốc long khí, sau khi liền cùng Ngô quốc vận nước liên kết, đây là không tránh thoát!"

Trước Phương Minh cùng Tống Ngọc tuy là một thể, nhưng không lấy dùng Ngô quốc số mệnh, sợ chính là nơi này, nếu là lấy trước, Tống Ngọc cho dù bình bại bỏ mình, vạn kiếp bất phục, cũng chỉ là phân thân một người sự, mà hiện tại, nếu là Ngô quốc vận nước bị phá, Phương Minh cũng sẽ nhận được liên lụy, này ở hắn bị sắc phong làm hộ quốc Thần linh thời gian, cũng đã xác định được.

"Cái này cũng là chuyện không có cách giải quyết, lúc đó như không làm như vậy, Bản tôn phải chết chắc! Cũng may cũng không phải là không có cứu vãn biện pháp! ! !"

"Chỉ cần Bản tôn trợ Ngô quốc nhất thống giang sơn, tận dưới Cửu Châu, tự thân lại thành tựu Cổ thần, liền có thể chặt đứt phần này nhân quả! ! !"

Tuy rằng như vậy, nhưng đột nhiên bị kéo xuống nước, không còn trước ung dung thích ý, có thể bất cứ lúc nào đánh tay, Phương Minh tâm tình tự nhiên rất là không tốt.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 296: Ngang Dọc Tan Tác

"Bọn người đạo tặc! ! Dám mưu hại Bản tôn! Cần không thể tha các người! !!"

Phương Minh nhìn uể oải ngã xuống đất mấy cái Chân Nhân, trong mắt sát khí tràn đầy, hầu như liền muốn tràn ra! ! !

"Khắc khắc. . . Tôn thần có thể hay không. . . Đợi chút, cho lão đạo. . . Khắc khắc. . ." Trước một trận rống to, ngoại trừ đạo cô bị đánh chết ở ngoài, cái khác mấy cái Chân Nhân, đúng là cầu thả giữ được một cái mạng hạ xuống.

Nhưng bị thương nặng, pháp lực tổn thất lớn, đối đầu Phương Minh, cũng bất quá là cái chữ tử.

Mộng Bạc Chân Nhân cường tự đứng lên, liền muốn nói gì, chỉ là thoại chưa mở miệng, chính là ho khan liên tục, khoe miệng chảy máu, thậm chí còn mang theo phá nát tạng khí! ! !

"Này mấy cái Chân Nhân, chính là tạm thời giữ được tính mạng, thân thể này cũng là phế bỏ! Chỉ có thể bình giải thành quỷ tu! ! !" Phương Minh tự nhiên biết rõ chính mình toàn lực làm bên dưới, cho này mấy cái Chân Nhân mang đến bao lớn thương tổn! ! !

"Nhưng coi như vậy thì lại làm sao đây? Dám tính toán Bản tôn, Bản tôn muốn các người hình thần đều diệt, vạn kiếp bất phục! ! ! Còn

muốn tu quý? Năm mơ! ! !"

Phượng Minh cùng Thái Thượng Đạo trong lúc đó, vốn là chính là trời sinh quan hệ thù địch, giảm bớt không , hiện tại tự nhiên là muốn nhổ cỏ tận gốc.

"Này kiêu động sát tâm! ! ! Càng muốn diệt sạch chúng ta! ! !" Thật tâm tư người thông suốt, thấy rõ huyền vi, tự nhiên cũng là phát hiện Phượng Minh sát ý.

Động Huyền mấy người đối diện cười khỗ, hóa thành lưu quang phân công nhau chạy tứ tán.

Mộng Bạc Chân Nhân thu hồi trước người chuông nhỏ, lại nhìn đạo cô phương hướng một chút: "Huyền Nữ Bội chính là số mệnh chí bảo, tuyệt đối không thể có sai lầm!"

Lần này đã chết một cái Chân Nhân. Như ít hơn nữa kiện chí bảo, để lão đạo trở lại làm sao giao cho? ? Chớ nói chi là. Này Huyền Nữ Bội, còn không phải Thái Thượng Đạo đồ vật. Chính là Thạch Long Kiệt "Mượn" đi ra.

Thanh quang lóe lên, lão đạo liền tới đến đạo cô trước người, liền muốn mò lên ngọc bội.

Nhưng liền này trì hoãn trong nháy mắt, liền đưa tính mạng của hã! !

Mộng Bạc Chân Nhân đang muốn phát động đạo pháp rời đi, liền thấy một cái giống như là ngọc thạch ngón tay đập vào mi mắt, ngón tay này mang theo thiên thần giống như sức mạnh, Mộng Bạc bố trí mấy đạo phòng ngự ở chỉ tay oai bên dưới, liền tượng trang giấy một nửa, bị dễ dàng phá vỡ. Ngón tay mang theo không gì địch nổi sức mạnh, thẳng tắp điểm trúng lão đạo cái trán.

Mộng Bạc Chân Nhân thân thể dừng lại, ngã trên mặt đất, khí tức hoàn toàn không có, vừa nãy cái kia chỉ tay, càng là đem hắc hình thần đều diệt! !

Theo Mộng Bạc Chân Nhân ngã xuống đất bỏ mình, thần hồn đều tán, trong lòng ngực của hắn một tiếng rên rỉ, chuông nhỏ lăn mà ra.

"Từ xưa người chết vì tiền, chim chết vì ăn. Tuần hoàn qua lại, không có có thể thoát ly giả! !!"

Phượng Minh cảm thán nói, tay một chiêu, Huyền Nữ Bội cùng chuông đồng đều là đến trong tay.

Này hai cái đều là số mệnh báu vật. Phạm nhân chiếm được công hầu có hi vọng, chính là thiên hạ cao cấp nhất kỳ trân! ! Hiện tại một thoáng liền vào tay hai cái, chính là lấy Phượng Minh tâm tính. Đều không khỏi mặt mang sắc mặt vui mừng.

"Mở! ! !" Nhìn hướng về ba phương hướng thoát đi Chân Nhân, Phượng Minh nhẹ nhàng hét một tiếng.

Phía sau tiểu thế giới mở ra. Tạ Tấn, Hứa Viễn các tướng lĩnh mang theo Âm binh đến đây tham kiến: "Bái kiến Chủ công!"

Trước đại chiến, những này Âm binh đều là vô dụng. Thả ra chỉ có thể dễ dàng bị đại trận tiêu diệt, Phượng Minh cũng là lao thẳng đến bọn họ thu ở chính mình bên trong tiểu thế giới, mà hiện tại, mấy cái Chân Nhân đều là pháp lực tổn thất lớn, những này Âm binh liền có thể phát huy được tác dụng! !

"Các ngươi từng người mang theo năm ngàn Âm binh, hướng về hai người này phương hướng truy kích mà đi! Chạy trốn đều là Chân Nhân, lại có báu vật tại người! Chớ bất cần! ! !" Phượng Minh lệnh.

"Vâng!" Tạ Tấn cùng Hứa Viễn trầm giọng đáp ứng, các lĩnh năm ngàn Âm binh, hóa thành hắc phong, hướng về Thái Thượng Đạo còn lại hai cái Chân Nhân chạy trốn chi phương hướng truy kích mà đi.

Hai người này đều là chính thất phẩm thần tướng, lại có năm ngàn Âm binh chi quân khí giúp đỡ, đối phó tu vi tổn thất lớn Chân Nhân, chính là đầy đủ.

Cho dù không địch lại, chỉ cần ngăn cản chốc lát, Phương Minh thu thập xong chính mình phía này sau, cũng sẽ tới rồi.

"Động Huyền! ! Hừ hừ! ! !" Đối với cái này trước tiên hàng lại phản, mạnh mẽ hãm hại Phương Minh một cái Chân Nhân tên khốn kiếp, Phương Minh chính là nghiêng răng nghiêng lợi, tự nhiên tự mình đuổi theo đường này.

Dưới chân thanh kim vẻ lóe lên, bóng người như gió, hướng về Động Huyền Chân Nhân truy kích mà đi.

"Lần này thực sự là thiệt thòi vốn liếng! ! !" Kinh phong đập vào mặt, một bước mấy dặm, Động Huyền Chân Nhân lúc này triển khai, chính là bí truyền Thần Hành pháp thuật, trước người càng có một toà lơ đồng trôi nổi, ánh sáng lưu chuyển, từng tia khói xanh hội tụ ở Động Huyền trên người, trợ pháp thuật uy năng.

Lúc này Động Huyền, đã đem Thần Hành pháp thuật phát huy đến cực hạn, chính là tổ sư sống lại, cũng chưa chắc có thể so sánh hẳn làm được càng tốt hơn.

Nhưng Động Huyền nhưng vẫn cảm giác đến không đủ nhanh, trên mặt bị vẻ áo não tràn ngập: "Vốn là này kế chính là vô cùng tốt, chính là này thần thần thông quảng đại, cuối cùng cũng là rơi vào trong bẫy rập, nhưng không nghĩ này thần quá mức khủng bố, lại mạnh mẽ phá cạm bẫy, ngư bất tử, vòng nhưng phá! ! !"

Vừa nghĩ tới vừa nãy Phương Minh đại phát thần uy, hống một tiếng hống tử cái Chân Nhân sau, Động Huyền Chân Nhân càng là đáy lòng rét run.

Ở Đại Càn thế giới, Chân Nhân chính là tu đạo đỉnh điểm, ở trên nữa Tiên nhân chính là truyền thuyết, chưa từng hiện thế. Một khi đề cập Chân Nhân, chính là thần thông quảng đại, độc bá nhất phương nhân vật.

Mà bây giờ hắn nhìn thấy gì? Một cái Chân Nhân, lại bị sống sờ sờ hống tử! ! ! Đạo cô tuy rằng chính là dựa vào ngoại lực tăng lên Chân Nhân, nhưng cũng đến Chân Nhân cấp độ, nhưng dễ dàng như thế liền bị xoá bỏ, đây chẳng phải là nói, chính mình các Chân Nhân ở cái kia thần xem ra, cũng bất quá là đợi làm thịt chó lợn giun dế nhất lưu! ! !

Động Huyền Chân Nhân không cam lòng cắn răng, dưới chân nhưng càng nhanh rồi.

"Chân Nhân đi đâu?" Một cái Động Huyền chết cũng không dám quên âm thanh truyền đến, để bước chân hắn không khỏi dừng lại.

Chỉ thấy phía trước chẳng biết lúc nào có thêm cái trên người mặc Giao long kim bào thiếu niên, mỉm cười hỏi, cái kia mặt, hắn một đời cũng không cách nào quên.

Nước mưa đánh vào Phương Minh kim bào trên, lại bị một tầng màn ánh sáng che chắn, mục nhiên tản ra.

Mà đối diện Động Huyền Chân Nhân, nhưng quần áo toàn bộ bị thấm ướt, có vẻ rất là chật vật, lặng lẽ sẽ sau, Động Huyền mở miệng hỏi: "Tôn thần liền không muốn biết được như thế nào giải quyết Tiên Thiên Thần Toán tai hại sao? Bần đạo nguyện lấy phương pháp này đem tặng, còn có Động Huyền Phái các đời tổ sư điển tịch, cũng có thể cho đạo hữu quan sát. . . Nếu là cảm thấy còn chưa đủ, này 'Hỗn Nguyên Lô' cũng có thể tặng cho đạo hữu. . ."

Vì mạng sống, lúc này Động Huyền, đã là vứt bỏ tất cả.

"Chà chà! Ta cho rằng Chân Nhân tu vi cao thâm. Không có chút rung động nào, không nghĩ đến sinh tử thời gian. Vẫn là phạm nhân một cái a!" Phương Minh cười nhạo nói.

"Chúng ta tu luyện, không chính là vì cầu trường sinh tiêu dao sao? Càng là hoạt tiêu sái. Càng là sợ hãi cái chết a! ! !" Động Huyền cười khổ.

"Đáng tiếc, Bản tôn tối chịu không nổi người khác uy hiếp! ! ! Đồng thời, giết người sau! Những thứ đồ này cũng là Bản tôn vật trong túi!"

Phương Minh thét dài, một chưởng vỗ ra, ở giữa bảo hộ ở lão đạo trước người Hồn Nguyên Lô, lư đồng rên rỉ một tiếng, ánh sáng nội liễm, ngã xuống đất.

"Nhiếp hồn! ! !" Phương Minh tay phải khê vỗ, Động Huyền trên mặt mang theo vẻ hoảng sợ. Hai mắt vô thần ngã xuống đất, một cái thần hồn tự Thiên Linh bên trong bị vỗ bắt mà ra, đi tới Phương Minh trong tay.

"Lúc trước Bản tôn cảm ngộ Thần Đạo lên cấp, đã chắc chắn mau chóng đem Tiên Thiên Thần Toán tu thành, chính là không được, cũng có thể đem cái kia pháp môn phế bỏ, lại còn muốn dùng cái này uy hiếp Bản tôn, buồn cười! ! !"

Phương Minh than thở, thu hồi trên đất Hồn Nguyên Lô. Bóng người tản ra.

"Trước tựa hồ giết đến có chút quá mức sáng khoái, đã quên nhiếp ra thần hồn của Mộng Bạc Chân Nhân, hắc vừa nhìn chính là tu vi sâu nhất, địa vị tối cao. Biết đến bí ẩn, e sợ cũng là nhiều nhất."

Phương Minh nhàn nhạt nghĩ, tay phải tung bay. Thả ra hai đạo kim quang, nhưng là cách không phát sinh hai đạo ý chí. Mệnh Tà Tấn cùng

Hứa Viễn tận lực bắt giữ hoặc là kéo dài đối thủ.

Thần niệm hơi động, bay vút tốc độ càng nhanh hơn. Không bao lâu liền thấy một chỗ Âm binh kết trận, đem một cái trung niên đạo nhân che ở trong trận.

"Xin chào Chủ công!" Tạ Tấn tới bái kiến.

"Làm tốt lắm! !" Phương Minh khích lệ một câu, duỗi tay một cái, Âm binh quân khí hội tụ, hóa thành một thanh trường kiếm màu đen, cắt phá trời cao, đâm hướng đạo người.

"Xem ra bần đạo mấy vị sư huynh, đều là không may! Ai! Sinh cũng hà hoan, tử cũng tội gì?" Đạo nhân than thở, bị hắc kiếm đâm thùng ngực mà qua.

Phương Minh như thường đưa tay chop một cái, nhưng là uổng công vô ích, "Lại tự hủy thần hồn! Đúng là cái cường cường người! ! !"

Nguyên lai đạo sĩ tại người tử thời gian, chính là tự hủy thần hồn, nhưng đã như thế, không chỉ có liên quý đều không đến làm, càng là mất đi chuyển thể cơ hội, để Phương Minh đều không khỏi có chút biến sắc.

Lúc này, phương xa lại có một mảnh hắc vân bay tới. Hứa Viễn trước tiên mà rơi, trong tay nhắc theo một người.

"Thuộc hạ không có nhục sứ mệnh, đã đem cuộc sống này cầm! ! !"

Phương Minh lần này hấp thủ giáo huấn, thoạt đều không nói, trực tiếp ra tay, đem đạo nhân thần hồn lấy ra, rơi xuống cấm chế, để hẳn liên tự hủy đều không làm được.

Người cuối cùng kia sa lưới sau khi, Thái Thượng Đạo phục kích Phương Minh kế hoạch có thể nói diệt sạch, đồng thời chết rồi năm cái

Chân Nhân, năm cái số mệnh chí bảo đều bị thu được, nói ra tất có thể khiếp sợ thiên hạ! ! !

Khắp cả mấy toàn bộ Đạo Môn, từ trước tới nay, cũng không từng bị thiệt thòi lớn như vậy! ! !

"Chủ công! ! !" Tạ Tấn cùng Hứa Viễn lại từ hai cái đạo nhân thi thể trên tìm tới một cái màu xanh tiểu phiến cùng một toà tiểu tháp, hiến đến Phương Minh trước mặt.

"Ừm! Rất tốt! Huyền Nữ Bội! Hồn Nguyên Lô, hơn nữa này chung, tháp, phiến tam bảo, toàn bộ Thái Thượng Đạo số mệnh, đều ở này rồi! ! ! Mộng Tiên e sợ muốn thổ huyết! ! !"

Phương Minh mỉm cười, "Bản tôn sớm liền cảm thấy Thái Thượng Đạo mưu đồ không nhỏ, hiện tại vừa vặn, đem này hai cái thần hồn đem ra ép hỏi, đến chút tình báo! ! !"

Hay tay vung lên, Động Huyền cùng vừa này đạo nhân thần hồn liền xuất hiện ở tay trái tay phải trên.

Phương Minh hai mắt thần quang toả sáng, thanh khí nổi lên vài thước, bút xuyên thẳng vào này hai cái thần hồn trong mắt, đã là vận lên sưu hồn thần thông! ! !

"Các người là ai?"

"Động Huyền!" "Mộng Vân!"

...

"Thái Thượng Đạo Mộng Tiên có mưu đồ gì?" Hỏi nơi này, hai cái thần hồn trên mặt đều hiện lên ra giấy dựa vế.

Ký ức cũng một thoáng hỗn loạn, hiện ra là việc này trọng đại cực kỳ, đang cực lực phản kháng.

Phương Minh vẻ mặt bất biến, ánh sáng màu xanh càng thêm tăng vọt, hai cái thần hồn không chịu nổi, rốt cục thỉnh thoảng nói:

"Tiềm long. . . Tiên nhân. . . Linh mạch. . . Huyết. . ."

"Có ý gì?" Phương Minh hơi nhướng mày, đang muốn lại tăng thêm sức, đột nhiên, trên tay hai cái thần hồn liền hiện ra vẻ sợ hãi.

"Hả? Không được!" Phương Minh trên mặt hơi động, nhớ ra cái gì đó, trên tay ánh sáng màu xanh toả sáng.

Phốc! ! Phốc! !

Nhưng vẫn là chậm một bước, hai cái thần hồn đang tiếng vang bên trong hóa thành tro bụi. . .

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 297: Thần Chiến

"Khá lắm Mộng Tiên Chân Nhân, lại ở chính mình Chân Nhân thần hồn bên trong, cũng rơi xuống cấm chế, một khi tiết lộ bí ẩn, liền xúc động cấm chế, phá diệt thần hồn!" Phương Minh lẩm bẩm.

Ong ong. . .

Vừa nãy hai cái Chân Nhân thần hồn phá diệt, tựa hồ gọi ra cái gì phản ứng dây chuyền, trên mặt đất năm cái số mệnh chí bảo, tự động bỗng dừng hiện lên, ánh sáng lưu chuyển.

"Ha ha. . . Mộng Tiên người thực sự là giấu đầu lòi đuôi, lại còn ở số mệnh chí bảo bên trong, đều để lại phân thân! ! !"

Phương Minh cười to: "Cho Bản tôn lưu lại đi! ! !"

Hai tay lấy ra, đem Huyền Nữ Bội cùng Hồn Nguyên Lô nằm trong tay, thần niệm phun trào, thanh khí toả sáng, trong nháy mắt liền đem này hai cái số mệnh chí bảo bên trong dấu ấn triệt để xóa đi.

Nhưng có này trong chốc lát, còn lại chung, tháp, phiên tam bảo nhưng là phù đến giữa không trung, thành tam giác hình.

Thanh quang lấp lóe bên trong, này tam bảo liên hợp lại, tạo thành một người thiếu niên đạo nhân bóng mờ, bóng mờ mang theo hơi thở của đạo trời, tựa hồ chính là thiên ý hóa thân giáng lâm.

Chỉ là này hóa thân chu vi, từng tia từng tia tội nghiệt khí quay chung quanh không ngừng, trên trời mây đen lẩn lộn, lôi đình lưu chuyển, hầu như kém một đường liền muốn hạ xuống.

"Ha ha. . . Mộng Tiên người cầu kết Quỷ Vương, gieo vạ muôn dân, lại càng không biết làm bao nhiêu nghiệp chướng, lại có như vậy dày đặc tội nghiệt khí tức, hiện tại e sợ liền sào huyết đều ra không được rồi! ! ! Càng còn dám xuất hiện ở Bản tôn trước mặt! ! !"

Phương Minh cười to.

"Chúc mừng đạo hữu nhìn được đại đạo ngưỡng cửa! Chỉ là này ba cái chí bảo, chính là Thái Thượng Đạo căn cơ, không biết tôn thần có thể hay không bỏ đi yêu thích? ? ?" Đạo nhân tránh không đáp. Chậm rãi hỏi.

"Đương nhiên không được! ! !" Phương Minh lại không phải người ngu, sao đem chí bảo đưa cho kẻ địch.

"Như vậy. Chính là bức bản đạo cùng đạo hữu giao thủ! !" Mộng Tiên tựa hồ có hơi bất đắc dĩ.

"Chính là người gốc rễ thể giáng lâm, Bản tôn đều là không sợ. Huống chi người này chỉ là phân thân?" Phương Minh cười nhạo.

"Bản đạo tuy không phải đạo hữu đối thủ, nhưng ngăn trở người nhất thời nửa khắc, vẫn có tự tin, đúng là đạo hữu chống đỡ Ngô quốc công, e sợ ngàn cân treo sợi tóc! ! !" Mộng Tiên cười nhạt nói.

Phương Minh trên mặt cứng đờ, lúc này Tống Ngọc đại doanh, xác thực đã nguy ở khoảnh khắc, không thể không lập tức trước đi cứu viện, nếu là bị Mộng Tiên ngăn cản tay chân. Cũng là cực kì không ổn.

"Như vậy! Đa tạ đạo hữu nhường cho! ! !" Mộng Tiên Chân Nhân bằng hư ngự phong, mang theo ba cái chí bảo, tung nhiên rời đi.

Phường Minh sắc mặt âm trầm, nhưng không có ra tay, hấn tuy có thể lưu lại này phân thần, nhưng sợ bị ngăn cản tay chân, trì hoãn cứu viện thời gian.

"Chúng ta lập tức trở về đi!" Phường Minh sắc mặt chỉ là trong nháy mắt liền hồi phục lại, Tống Ngọc lấy long khí trợ hấn, tự thân số mệnh càng là mê mẩn. Bất cứ lúc nào có nguy hiểm đến tính mạng, này so với ba cái chỉ bảo trọng yếu hơn! ! !

Bắc, Thái Thượng Đạo tổng đàn bên trong, Mộng Tiên Chân Nhân mở hai mắt ra.

Trong con người tựa hồ có các loại bóng mờ chuyển động. Lại chờ nhìn kỹ, rồi lại không gặp, đột nhiên. Mộng Tiên mặt đỏ lên, lại chuyển thành trắng xám. Tựa hồ nhận được tổn thương gì.

"Nam bộ việc có biến, phương Bắc chỉ cần mau chóng quyết đoán! ! !"

"Giết! ! ! !"

Lúc này ở trong soái trường. Tiếng la giết đều là rõ ràng như vậy, tựa hồ gần trong gang tấc.

"Khởi bẩm Chủ công, quân địch sắc bén, đã sắp đến soái trường trước, kính xin mau chóng tránh lui! ! !"

Diễn Lăng, Phan Hòa, Tống Hồ trên người mang thương, máu tươi trực dũng, nhưng không kịp băng bó, vọt thẳng nhập sổ bên trong, quỳ xuống khuyên.

"Bản công biết rồi!" Tống Ngọc ngồi ngay ngắn, sắc mặt trầm tĩnh, không chút nào vì là bên ngoài chỉ tiếng giết lay động.

"Chủ công. . . Ai. . ." Diễm Lăng, Phan Hòa nhóm người bất đắc dĩ, hành lễ đi ra ngoài, lớn tiếng hô chiến.

Liền ở ba người hấn đi ra ngoài thời gian, một đạo thanh kim ánh sáng xẹt qua bầu trời, thẳng tắp bay vào soái trường.

Xa xa, Thạch Long Kiệt nhú chặt lông mày: "Không phải nói hảo phục kích sao? Lại còn để này thần chạy đến, Thái Thượng Đạo Chân Nhân, quả là rác rưởi! ! !"

"Bất quá hiện tại đã là tử cục, ngược lại muốn xem người làm sao trở mình? ? ?" Thạch Long Kiệt cười gằn, lập tức quát lớn: "Ác Quỷ Doanh! Cho Cô vương thượng! ! ! Ai giết đến Tống Ngọc, lập tức nát đất phong hầu! ! !"

Này mức thưởng rất nặng, hầu như chính là Quận Vọng Môn Phiệt căn cơ, đầy tớ đều là găm thét lên, gào thét, vung vẩy binh khí mà trên.

"Lúc này Diệp Hồng Nhạn, La Bân hai bộ còn ở cùng Chu Vũ ác chiến. . . Hữu doanh diệt sạch, Diễm Lăng, Phan Hòa, Tống Hồ chi quân cũng là tổn thương nặng nề, Tống Hòa không rõ sống chết, Bản công có thể dùng, liền chỉ có hai người người thủ hạ mười hai ngàn người rồi!"

Tống Ngọc nhìn phía dưới quỳ Hồ Hòa, Lý Đại Tráng hai người, chậm rãi nói. Lúc này các bộ hoặc bị diệt, hoặc ác chiến, chỉ có Hồng Cân Phủ cùng Sơn Việt Phủ, trước nhận được Tống Ngọc mệnh lệnh, đến đây hộ vệ soái trường, kiến chế vẫn tính hoàn chỉnh, chính là sức mạnh cuối cùng! !

"Nguyện làm Chủ công hiệu tử! ! !" Lý Đại Tráng cùng Hồ Hòa, chỉ cảm thấy hiện tại Tống Ngọc trên người, uy nghiêm khí đại trùng, càng mang theo chí cao hơi thở thần thánh, hầu như chính là Thành Hoàng Thần chi như thế, trong lòng không khỏi đại lẫm.

"Rất tốt! Đồ vật đều chuẩn bị thỏa đáng sao?"

"Đều đã chuẩn bị xong xuôi, hơn vạn tộc nhân, bất cứ lúc nào làm chủ công công hiến! ! !"

"Thiện! Người sau đó đi, theo kế hoạch làm việc! ! !" Tổng Ngọc truyền xuống ý chỉ.

"Vâng!" Lý Đại Tráng cùng Hô Hòa hai người, quỳ xuống dập đầu đi ra ngoài.

"Không muốn hay là muốn đi tới này bộ a!" Tổng Ngọc nhìn hai người này bóng lưng, khóe miệng có chút cười khố.

Soái tướng bên ngoài, chính là Hồng Cân Phủ cùng Sơn Việt Phủ tướng sĩ, tổng cộng còn có hơn mười hai ngàn người, lúc này nhìn quân địch xung phong, đều là nắm chặt binh khí trong tay, nhưng không có lâm trận bỏ chạy cử chỉ.

Sở dĩ có tình huống như thế, một là Tổng Ngọc quân kỷ nghiêm ngặt, nghiêm chỉnh huấn luyện. Đề nghị chính là bọn họ đều là Thành Hoàng tín đồ, có tín ngưỡng chống đỡ, bởi vì Thành Hoàng Thần chi có mệnh, Tổng Ngọc chính là tha trên đất đại hành giả, ở cuồng nhiệt tín ngưỡng ủng hộ, chính là muốn bọn họ vì là Tổng Ngọc đi chết, cũng là không chút do dự.

Ở trong quân đội truyền bá hấn thần tín ngưỡng, luôn luôn là tối kỵ! ! ! Nay Nhị phủ cực kỳ đặc thù, đều là ở nương nhờ vào Tổng Ngọc trước, cũng đã sâu sắc trát dưới tín ngưỡng, nhưng cũng truyền bá không tới dừng quân, vì thế còn nhiều được xa lánh.

"Các tướng sĩ! Thành Hoàng lão gia có mệnh! Hiện tại đến chúng ta vì là Thành Hoàng cùng Chủ công hiệu tử thời điểm rồi! Lần này người chết trận, không chỉ có chết rồi có thể đi tới Thành Hoàng lão gia Pháp Vực

hưởng phúc, còn có thể ơn trạch người nhà. Bất luận âm thế vẫn là dương gian đều có bảo đảm! ! !"

Lý Đại Tráng trầm giọng nói, hắc Hồng Cân Phủ. Vốn là chính là An Xương Miếu Thành Hoàng chúc quân đội chuyển hóa mà đến, đối với Thành Hoàng hệ thống hiểu rõ nhất. Biết được chết rồi việc, hiện tại đều là lẫm liệt không sợ, ở tín đồ xem ra, chính là chết trận, cũng bất quá là đi Thành Hoàng Pháp Vực hưởng phúc, còn có thể phúc phận người nhà, thu được âm che chở tiêu chuẩn, lại có gì đáng sợ chứ?

Mà một bên khác, Hô Hòa gọi hàng đại khái giống nhau: "Sơn Việt các con dân. Vì là Thành Hoàng thiên thần mà người chết trận, chết rồi tất có thể trên đến Thiên Đường, hầu hạ vĩ đại Thành Hoàng Thần chi, cùng Thần linh vinh quang cùng tồn tại! ! !"

"Vạn thắng! Vạn thắng! !" Những này sĩ tốt đều là Thành Hoàng tín đồ, lúc này rộng lớn, khàn cả giọng.

Đợi đến tiếng la qua đi, sĩ tốt liền dồn dập lấy ra hai vật, một là một hoàn màu vàng đan được, hai là một tấm minh hoàng chu sa bùa chú.

"Ăn vào thần dược! Dán lên thần phù! Cùng quân địch quyết một trận tử chiến! ! !"

Lúc này sĩ tốt không chút do dự mà nuốt vào kim hoàn. Lại sẽ màu vàng bùa chú kề sát ở ngực, Tống Ngọc liền thấy rõ nuốt vào viên thuốc sĩ tốt trên người đột nhiên chấn động, bắp thịt nhô lên, sắc mặt đỏ lên. Trong mắt càng có ánh vàng lóe qua, mà bùa chú dán lên sau, nhất thời hóa thành kim quang đi vào sĩ tốt thân thể. Ở mặt ngoài tỏa ra một tầng mỏng manh kim quang, tự toàn thân áo giáp giống như tướng sĩ tốt bao vây.

"Không biết hậu thế sách sử có tải. Có thể hay không viết Bản công cái lấy vu sâu độc thuật họa loạn quốc sự bêu danh! ! !" Tống Ngọc cười khổ nghĩ.

"Thanh danh này bất quá là trời buộc, muốn triển khai phương pháp này. Bản tôn đều là không đủ chống lại tội nghiệt, nhất định phải lấy vận nước long khí trấn áp mới có thể! ! !"

Hai thứ đồ này, đều là xuất từ Phương Minh tay, chính là kiếp trước Mục Thanh trong ký ức thần thông, tựa hồ cùng Bạch Liên giáo loại hình tà giáo cũng có chút quan hệ.

Kim hoàn tên là "Thần Tráng Hoàn", chính là lấy ngũ kim chi anh, hỗn hợp thần lực đúc ra, hiệu quả tương tự thần đánh thuật, có thể kích phát sĩ tốt tiềm lực, tăng lên trên diện rộng sĩ tốt sức mạnh thân thể, đồng thời không biết uế oải đau xót.

Mà bùa chú nhưng là "Kim Giáp Phù", nhập thể sau hóa thành kim quang, đối với đao thương chém vào loại hình, chí ít có thể chống lại ba lần trở lên, đồng thời không hề phụ trọng cảm giác.

Hai thứ này, chính là kiếp trước tà giáo tạo phản chuẩn bị, cũng chỉ có làm như thế, mới có thể đem suy nhược nông dân tổ chức ra, tạm thời cùng triều đình tinh binh tranh đấu! ! !

Tống Ngọc trước tuy rằng không có tâm huyết dâng trào, nhưng lần này can hệ trọng đại, cũng sớm chuẩn bị bùa chú kim hoàn, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

"Chỉ là không phải vận bất đắc dĩ, Bản tôn vẫn là không muốn dùng chi, thanh danh này chỉ là việc nhỏ, nhưng này số mệnh phản phệ, thực sự. . ."

Hai thứ đồ này chỉ là lời dẫn, căn nguyên còn ở thần linh trên người, như thần linh không tồn, không có thần lực giúp đỡ, vậy cũng là vô dụng.

Lúc này Phương Minh, trôi nổi ở soái trường phía trên, phía sau Kim Thanh thiên luân hiện lên, tung xuống đạo đạo kim quang, cùng dưới đáy

tín đồ liên kết.

Nhưng hầu như mắt trần có thể thấy hắc khí, cũng là không ngừng hiện lên ở Phương Minh chu vi, mưa xối xả như giội, cuồng lôi lẫn lộn, may là có Xích giao long khí, không ngừng rít gào trấn áp, mới không có lập tức phát xuống trời phạt! ! !

Này cùng Thạch Long Kiệt lấy quỷ quần xung kích quân doanh chính là một cái đạo lý, nhất định phải có vận nước trấn áp phản phệ, mới có thể miễn cưỡng hành.

"Vì là thần mà chiến! ! !" "Vì là thần mà chiến! ! !" "Thần chiến! ! !" "Thần chiến! ! !"

Tín đồ binh sĩ lớn tiếng gào thét, khoác giáp vàng, hướng về gấp mười lần kẻ địch khởi xướng xung phong! ! !

"Giết! !" Một cái ngũ trường vung vẩy búa lớn, đột nhiên vung lên, trực tiếp đem một cái xung phong kỵ binh cả người lẫn ngựa đánh cho bay ngược mà ra! ! !

Nhân mã ở giữa không trung không ngừng như bánh quai chèo giống như lẫn lộn, tung xuống huyết hoa, to lớn động năng va ở phía sau quân địch mặt trên, nhất thời bình định một mảnh!

"Hí! ! !" Cảnh tượng này không giống nhân gian, Thạch Long Kiệt cùng Long Thành sĩ tốt biểu hiện đại ra, hầu như cho rằng là đang nằm mơ!

"Các huynh đệ! Tiến lên! !" Hô Hòa cùng Lý Đại Tráng tự sẽ không bỏ qua bọn họ, dẫn dắt sĩ tốt nhào lên, thoả thích xung phong.

Bởi vì có giáp vàng hộ thể, sĩ tốt không sợ đao thương, vọt thẳng trên, lại lực lớn vô cùng, tùy ý vung lên liền có quân địch sĩ tốt bay ngược mà ra.

Từ bầu trời xem, một đạo xinh đẹp kim tuyến ở soái trường trước
vững vàng chống đỡ, như đá ngầm giống như cứng rắn không thể phá vỡ,
đồng thời bắt đầu hướng về kẻ địch bao phủ.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 298: Tử Lộ

Tín đồ sĩ tốt đại phát thần uy, đem gấp mười lần chi địch đánh cho tè ra quần.

Cảnh tượng này, đối với Ngô quân cái khác sĩ tốt, tự cũng là rất lớn cổ vũ, sĩ tốt môn kích thích lên dư dũng, đi theo Người coi miếu sĩ tốt mặt sau, làm lên quét tước bù đao việc, cũng tụ tập thành thủy triều.

"Đây là vũ tệt! ! ! Xích, lửa lửa vũ tệt! ! !"

Thấy cảnh tượng này, không nói phía trước sĩ tốt, chính là phía sau quan chiến Thạch Long Kiệt cùng Long Thành, đều là trong lòng rít gào.

Bên ngoài tay chân lạnh lẽo, như rơi vào hầm băng.

"Đáng ghét! Nếu không là Cô vương quý quân trước có tổn thương, há cho các người làm càn! ! !" Thạch Long Kiệt không cam lòng nghĩ.

Hắn thành lập Ác Quỷ Doanh, còn có một mục đích, liền để cho tự thân quỷ quân phụ thể mà dùng, những này Ác Quỷ Doanh sĩ tốt mất đi nhân tính, tâm trí mơ hồ, chính là Ác quỷ bám thân tốt nhất đối tượng, mà Ác quỷ chẳng những có âm lực phép thuật, càng là không cần bảo dưỡng thân thể, chỉ để ý tận lực tàn phá thịt khiêu, lấy tuổi thọ đổi lấy thực lực, mỗi người đều là một đấu một vạn! ! !

Nhưng trước phái quỷ quân tập kích Kiếm Các cửa ải, thực lực tổn thất lớn, hiện tại đại bộ phận còn ở Phong Đô Quỷ Thành tu dưỡng, còn lại rất ít, đối phó quân địch du kỵ thám mã là đầy đủ, nhưng ở này mấy vạn người đại trên chiến trường, thực sự là không có cái gì hiệu dụng.

"Không muốn Thành Hoàng này thần cũng có cùng Cô vương bình thường ý nghĩ, còn có thể thực tiễn!" Thạch Long Kiệt suy nghĩ, "Nhưng này thần thông, khẳng định lấy cái kia Thành Hoàng Thần chi là bản nguyên, Cô vương chỉ cần đi vào chém cái kia thần, những này sĩ tốt tự nhiên bất chiến tự tan! ! !"

Thạch Long Kiệt suy nghĩ xong xuôi, khiến cái phép che mắt. Lưu lại cái huyền thân tọa trấn, chân thân bay vút lên. Hướng về chính giữa đại quân, Phương Minh vị trí nhào tới.

"Quỷ Vương mang theo toàn bộ tu vi chuyển thế. Quả nhiên sắc bén! So sánh với đó, Bản tôn chuyển thế chỉ là một tia phân thân, chỉ so với thường nhân hơi thắng!"

Phương Minh nhìn hắc nhật kéo tới, không chỉ không có kinh sắc, trái lại lời bình lên.

Hắn cùng Thạch Long Kiệt không giống, Thạch Long Kiệt đem toàn bộ tu vi đưa vào thần hồn chuyển thế, lại có Thái Thượng Đạo trợ lực, tự nhiên pháp lực ngập trời, hung mãnh đến cực điểm.

Mà Phương Minh chỉ phái một tia phân thân chuyển thế. Phần lớn tu vi thần thông còn ở bản thể mặt trên, tự nhiên không sánh được Thạch Long Kiệt.

Nhưng điều này cũng có một việc chỗ hỏng, Thạch Long Kiệt như thân thể bị chém, cái kia cơ bản cũng sẽ pháp lực tổn thất lớn, tuyệt Quỷ Đế chi vọng! !

"Thái! ! Nạp mạng đi! !" Thạch Long Kiệt lúc này trên người hắc khí hiện lên, che đầy đi diện mạo, trong lúc hét vang, một trảo vỗ bắt mà ra.

Địa long lăn lộn, hắc khí ngưng tụ. Hóa thành cự trảo, chu vi càng có bi thiết khốc nỉ non tiếng, như vạn quỷ đi theo.

"Lần trước chính là sân khách, Bản tôn lại không có long khí trợ lực. Thần phẩm cũng không tăng lên, mới tạm thời tránh mũi nhọn, thật sự cho rằng. Người có thể thắng được Bản tôn?" Phương Minh cười nhạo , tương tự một chưởng đánh ra.

Ầm! ! !

Thiên hoa loạn trụ, mặt đất nở sen vàng. Kim thanh cự chưởng đánh ra mà ra, trung gian càng có Xích giao bóng mờ.

Cự chưởng đem hắc trảo một cái nắm bắt. Đột nhiên sờ một cái, răng rắc tiếng vang không ngừng, từng tia từng tia hắc chứa tự cự chưởng khe hở lộ ra, lại hóa thành huyền hắc khí, bị Kim thanh ánh sáng rất nhanh tịnh hóa.

"Quốc sư? ? Long khí? ? ?" Thạch Long Kiệt sắc mặt nghiêm nghị cực kỳ.

Hắn thông qua trước giao thủ ngắn ngủi, liền biết được này thần vượt xa quá khứ, không chỉ có cấp độ tiến nhanh, càng có long khí hộ thể, không sợ trên người hắn Cự Hủy khí.

Khóe mắt dư quang thoáng nhìn, lại kiến giải thượng sĩ tốt bị Ngô quân giết đến đại bại, hầu như kêu cha gọi mẹ, trong lòng lại là hung ác.

"Lần này Thái Thượng Đạo ở giữa điều hòa, ba bên liên thủ, hội tụ đại quân hai mươi vạn, lại là đột kích ban đêm, như vẫn chưa thể giết đến Tổng

Ngọc, cái kia. . ." Không cần phải nói cũng biết, hậu quả tuyệt đối không tốt đẹp được.

"Cô vương liền nói trước Xích giao khí làm sao đột nhiên suy nhược xuống, hóa ra là che người quốc sư này! ! " Thạch Long Kiệt tâm niệm cấp chuyển.

"Đã như thế, Thành Hoàng này Thần linh cùng Ngô quốc chính là một thể, như thế nào đi nữa nói đều là vô dụng, chỉ có thể mạnh mẽ giết chết! ! !"

Vận nước đem tặng, khí số liên kết, như thế nào đi nữa lưỡi nở hoa sen, hứa ra bao nhiêu lợi ích, cũng là vô dụng, Thạch Long Kiệt nhất thời tắt chiêu hàng tâm tư.

"Kể trước mắt, cũng chỉ có liều mạng một lần! ! !"

Thạch Long Kiệt mặt dữ tợn, trong mắt hắc mang bùng lên, phía sau màu đen đại nhật hiện lên, Cự Hủy ngửa mặt lên trời rít gào! ! !

Đỉnh đầu khô giáp tản ra, tóc đen bốn dương, như tái thể cuồng ma! !

"Thiên Tuyệt Địa Diệt! Đại Sư Hồn Thủ!" Không thể so vừa này thăm dò, lần này chính là toàn lực ra tay, theo cự trảo bay ra, Hắc Nhật trong Cự Hủy cũng là bay vút mà ra, chiếm giữ ở cự trảo bên trên, cực lực thôi phát uy năng.

"Triệt Địa Ấn! ! !" Trước Thái Bình Ấn có tổn thương, Thành Hoàng ấn vàng nhưng ở lên cấp bên trong không chỉ có vết thương diệt hết, càng đến không ít chỗ tốt, uy năng tăng mạnh, lúc này lấy Triệt Địa Ấn sử dụng, càng có dị tượng xuất hiện.

Ầm! ! !

Như cuồng phong quá cảnh, trời đất sụp đổ, chấn động đến mức phía dưới chém giết sĩ tốt, đều là đại loạn.

Cho dù là mưa xối xả như chú, dưới đáy mọi người cũng thấy rõ hai mặt trời ngang trời tranh đấu! !

Hắc điểm rít gào, thanh điểm ngang dọc, hai mặt trời một thuần hắc, một Kim thanh, trung gian mỗi người có thon dài Giao long bóng người tọa trấn, không ngừng đánh nhau chết sống chém giết.

Hai bóng người ngang trời, tựa như tia chớp giao thủ di động, trong nháy mắt liền đấu trăm nghìn hiệp.

Phốc! ! ! Kim thanh thiên luân bên trong, Xích giao đột nhiên hơi động, như tự cửu thiên tấn công mà xuống, một trảo ở giữa Cự Hủy tiền thân, mang theo vảy máu tươi.

Cùng lúc đó, Phương Minh bay ra một chưởng, ở giữa Thạch Long Kiệt ngực, phát sinh tiếng vang trầm nặng.

Thạch Long Kiệt thay đổi sắc mặt, bay ngược mà ra, ngực áo giáp răng rắc nổ tung, như hồ điệp giống như tản ra.

"Tốt thần thông! ! !" Thạch Long Kiệt trầm thấp nói, lại thấy phía dưới tuy rằng khắp nơi bừa bộn, Tổng Ngọc đại quân sĩ tốt lại tựa hồ như bị sức mạnh nào bảo vệ, không bị hai người bính đấu pháp lực lan đến, mà chính mình đại quân nhưng là tổn thất nặng nề, sắc mặt lại là chìm xuống.

Thành Hoàng Thần chi không gần như chỉ ở đánh nhau chết sống có thể thắng được chính mình, càng có thể phân tâm hai dùng, bảo vệ chính mình sĩ tốt, phần này pháp lực thần thông, đã xa ở trên hãn rồi!

"Phốc! !" Suy nghĩ ở đây, một ngụm máu tươi rốt cục không nhận được, mãnh liệt mà ra.

"Sợ không thể làm! Nơi đây không thích hợp ở lâu! Đi mau! ! !"

Thạch Long Kiệt bóng người mấy thiêm, trở lại chính mình lập tức, thay thế ảo giác, lập tức lệnh: "Truyền Cô vương ý chỉ! Đại quân lui lại! Chu Xán! Người mang theo Cảm tử quân đoạn hậu!"

Lúc này Thành Hoàng đại quân thế như chẻ tre, đã liên phá mấy quân trận, đao thương bất nhập, lực lớn vô cùng bóng người. Càng làm cho sĩ tốt đại sợ, sĩ khí sụt giá.

"Vâng!" Đây lưu lại ngăn trở địch. Thập tử vô sinh, nhưng Chu Xán vẫn là đáp ứng nói.

"Đi!" Thạch Long Kiệt ghìm lại đầu ngựa. Nói đi là đi, không chút nào dây dưa dài dòng.

"Thạch Long Kiệt! Chào người! !" Một bên khác, Long Thành nhìn Thạch Long Kiệt đại quân rút đi, nhất thời ngực phiền muộn, muốn thổ huyết, hãn đại quân vốn là so với Thạch Long Kiệt ít, hiện tại hãn đại bộ phận lui lại, này nặng trình trịch áp lực, liền toàn đến chính mình trên người.

"Chúng ta cũng lui lại!" Lúc này không đi nữa. Đợi được những kia giáp vàng đại quân vây tới, chính là muốn đi cũng đi không được.

Long Thành quyết định thật nhanh, cũng là lập tức rút đi.

"Truyền Bản công hiệu lệnh, đại quân hàm theo sau giết một trận, không muốn xảy ra đến đại doanh, đem tù binh xem trọng, liền có thể trở về rồi!" Tống Ngọc lập tức lệnh.

Phương Minh hai thứ này thần thông có thời hạn, lại dưới sự truy kích đi vậy không cái gì chiến công, lần này cũng là đánh cho Thạch Long Kiệt

cùng Long Thành hao binh tổn tướng. Không phải nhất thời có thể bổ sung trở về.

Đồng thời, đại doanh bên trong, còn có Chu Vũ đại quân không có thu thập đây.

"Chỉ là. . ." Tống Ngọc nhìn trong sân, lấy 12,000 đại quân. Đại bại mười lăm vạn quân địch Thành Hoàng quân đội, khoe miệng chính là cười khỗ.

"Như vậy hùng binh, lại dựa vào tín ngưỡng. Không ở người nắm giữ không, nếu không có Bản công chính là Thành Hoàng Thần chi. E sợ cũng không cho phép! ! !"

"Quét sạch chiến trường, bắt giữ tù binh chờ sự giao cho Tống Hồ, Diên Lăng, Phan Hòa tàn quân, Lý Đại Tráng, Hồ Hòa, hai người người lập tức theo Bản công gấp rút tiếp viện bắc doanh. Cần phải đem Chu Vũ chém giết tại này! ! !"

Tống Ngọc cười lên chiến mã, hét ra lệnh. Nhìn bắc doanh, trong mắt thì có hỏa diễm bay lên, lần này cần phải chém đến kinh long ở đây! ! !

Bắc trong doanh, Chu Vũ trước tự cũng thấy rõ song nhật tranh đấu dị tượng, đang tự ngạc nhiên nghi ngờ, lại nghe được thám mã bẩm báo, nghe được Thạch Long Kiệt cùng Long Thành đại bại thoát đi tin tức, đã là như bị sét đánh, liền muốn rút quân, nhưng lúc này, đại quân bị Diệp Hồng Nhận cùng La Bân kéo chặt lấy, nhất thời chạy trốn không được.

"Giết! ! !" Đội được hơn vạn khoác giáp vàng, lực lớn vô cùng sẽ tốt giết vào Chu Vũ đại quân thời điểm, bất kể là Diệp Hồng Nhận, vẫn là La Bân, đều là than thở: "Đại cục đã định! ! !"

Tuy rằng chẳng biết vì sao Sơn Việt Phủ cùng Hồng Cân Phủ như vậy thần dũng, nhưng Chu Vũ đại quân trước ác chiến liên tràng, đã là gân bì

lực kiệt, nhân số cũng bẻ đi hơn vạn, chỉ còn 40 ngàn, làm sao là dám liều mạng mười lăm vạn đại quân Thành Hoàng đại quân đối thủ?

Đại quân một khi giết vào chiến trường, chính là thế như chẻ tre, liên tục chém giết quân địch, như cắt rau gọt dưa.

"Cờ này đại quân. . . Cờ này đại quân. . ." Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân hai mắt trừng trừng, con người hầu như muốn tuôn ra đến.

Nhìn như vậy thần dũng, người người đều là một đấu một vạn đại quân, không khỏi nổi lên nản lòng thoái chí cảm giác.

"Chủ công có mệnh! Hai người người phối hợp đại quân, đem Chu Vũ vây quanh, không muốn chạy trốn người này! !!" Truyền lệnh quan phi ngựa lại đây lệnh.

"Chẳng lẽ trung quân nguy hiểm giải?" Diệp Hồng Nhạn đại hỉ, lôi kéo truyền lệnh quan ống tay áo hỏi.

"Không sai! Chủ công đại bại Thạch Long Kiệt, Long Thành liên quân, hiện tại chỉ còn Chu Vũ một nhánh quân yểm trợ rồi!" Truyền lệnh quan nói, vẫn có chút lòng vẫn còn sợ hãi.

"Ha ha. . . Đây là Thiên Hữu Chủ công!" Diệp Hồng Nhạn, La Bân đại hỉ, lại truyền xuống hiệu lệnh, phối hợp Sơn Việt, Hồng Cân Nhị phủ, đem Chu Vũ bao quanh vây nhốt.

Tiếng la giết nhất thời trùng thiên. . .

"Khà khà. .. Không ngờ ta Chu Vũ, càng là mất mạng tại này!"

Chu Vũ nhìn chính mình đại quân càng ngày càng ít, chu vi lại bị Ngô quân mười mặt bao vây, bày xuống thiên la địa võng, không khỏi cười khổ nói.

Lúc này hãn chu vi, chỉ còn lại dưới hơn ngàn thân quân, đã là triệt để thất bại thảm hại.

"Văn Nhược, người xuất sĩ cho ta, có thể có hối hận?" Lúc này Phương Đồng Ngọc cũng ở bên cạnh, trên người tiên không ít vết máu, cũng không biết là hãn vẫn là người khác.

"Thuộc hạ có thể tùy tùng Chủ công, tuy bách tử còn không hối! !!" Phương Đồng Ngọc chính chính y quan, trang trọng hành lễ nói.

"Chủ công! Thần trước tiên đi tới!" Dứt lời, giơ kiếm tự vẫn.

"Người cũng nhìn ra, Ngô quốc công liên phái người chiêu hàng đều không làm, đã là quyết tâm muốn Bản đô đốc tính mạng! !!" Xem thủ hạ thi thể, Chu Vũ cười khố.

Rút ra eo bên trong trường kiếm, Chu Vũ lấy ống tay áo lau chùi thân kiếm, sáng lấp lánh.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 299: Đại Chiến Hậu

"Ta Chu Vũ ngang dọc một đời, hưởng hết phần hoa, chính là mất mạng ở đây, lại có cái gì tốt tiếc nuôi đây?"

Chu Vũ mỉm cười, giơ kiếm vung lên, hàn quang lóe lên, màu máu dâng trào.

Chu Vũ thân thể ngã xuống đất, giật mấy đánh, rốt cục bất động.

"Đại đô đốc! !" Thuộc hạ ngã quỵ ở mặt đất, khóc không thành tiếng. .

Mà ở tại bọn hãn phía trên, Phương Minh vung tay lên, vừa nổi lên Chu Vũ thân hồn liền bị hóa đi, hoàn toàn biến mất ở bên trong trời đất.

Một điểm màu vàng, nhưng là rơi vào Phương Đồng Ngọc thi thể bên trên.

"Người này đúng là cương trực lạnh lẽo, trung thành tuyệt đối, lại có chút tài văn chương, liền cho điều lối thoát!" Đối với trung thần tướng tài, Phương Minh luôn luôn ai đến cũng không cự tuyệt.

"Khởi bẩm Chủ công! Chu Vũ tự sát, thân quân đa số tuần tử! ! !"

Một cái tiên phong lại đây, quỳ gối Tống Ngọc mã trước, bẩm báo nói.

"Bản công biết được rồi!" Tống Ngọc nhìn đỉnh đầu.

Lúc này Xích giao tuy rằng trước đại bại Thạch Long Kiệt cùng Long Thành, đoạt chút long khí lại đây, tinh thần vẫn còn có chút uể oải, thể hình cũng còn chưa khôi phục lại từ trước, đây là sắc phong hộ quốc Thần linh, mang đến hậu họa.

Nhưng lúc này, Xích giao đáp mây bay mà ra, bay đến Chu Vũ tự sát chỗ, đem một cái màu trắng ấu giao nắm lấy, nuốt chửng hầu như không còn.

Theo long khí không ngừng hấp thụ, lúc này Xích giao thân hình cũng là không ngừng rút trường, Tống Ngọc đỉnh đầu thanh khí hội tụ, lại dần dần khôi phục lại như trước trạng thái.

"Cũng còn tốt! Có Kinh Châu long khí bổ sung, trước tiêu hao còn có thể chịu đựng được! Sắc phong quốc sư, tiêu hao số mệnh, quả là như núi như biển!"

Nghĩ đến vừa nãy. Tống Ngọc còn là lòng vẫn còn sợ hãi.

Sắc phong quốc sư sau khi, số mệnh đại hạ, sĩ khí bạo hàng, như Phương Minh lại muộn chốc lát, Tống Ngọc cũng chỉ có bỏ mình chi cục.

Xích giao bay trở về tự thân. Ở Tống Ngọc đỉnh đầu xoay quanh, đột tự trong miệng phun ra huyền quang, rơi vào Tống Ngọc bản mệnh bên trên.

Liền thấy trước kia thuần thanh sắc bản mệnh khí bỗng nhiên nổ tung, một cái màu tím bản mệnh khí đứng thẳng mà ra! Anh dừng không quần, ngạo ngễ thống ngự chư khí!

Mà màu tím bản mệnh vừa ra, trước kia vẫn là mơ hồ nhấp nháy tử khí liền một thoáng hiển hiện ra. Uy nghiêm cực kỳ!

Bản mệnh tử khí, chính là Vương giả chi mệnh! ! Ở thời loạn lạc bên trong càng là trọng yếu! Mang ý nghĩa tranh bá thiên hạ bước chân, càng lên một nấc thang! !

"Này thành vương khó khăn, cuối cùng quá a! ! !" Tống Ngọc than thở, thẳng đến lúc này. Này thành vương tai kiếp, mới coi như triệt để đi qua.

"Hong Nhận! Người mang một phủ người, đi đem Giang Lăng Thành bắt!" Chu Vũ vừa chết, đại quân lại diệt, lúc này bắt Giang Lăng Thành, bất quá là chuyện một câu nói.

Tống Ngọc đột nhiên, có chút không nói ra được một lời.

"Cứ như vậy đi. . ."

Hoảng Trị hai năm, ngày mùng 7 tháng 9.

Chu Vũ, Thạch Long Kiệt, Long Thành ba bên liên thủ. Lấy hai mươi vạn đại quân dạn tập Tống Ngọc đại doanh.

Lại bị Tống Ngọc lấy mười ngàn đại quân đánh bại, Thạch Long Kiệt, Long Thành đánh tới bờ, bị thu được lương thảo đồ quân nhu vô số.

Mà Chu Vũ càng bị bức tự sát. Giang Lăng Thành rơi vào Tống Ngọc tay.

Trận chiến này kết quả vừa ra, nhất thời thiên hạ khiếp sợ. . .

Còn có mơ hồ truyền ra tin tức, Thái Thượng Đạo lấy năm cái Chân Nhân, cũng lấy năm cái chí bảo, làm đại trận vây nhốt Ngô quốc công chi giúp đỡ Thành Hoàng Thần chi, lại bị hung hãn giết ngược lại. Năm cái Chân Nhân diệt hết, liền chí bảo đều bị cướp đoạt đi hai cái! !

Thậm chí. Hàng đầu Môn Phiệt cùng đạo phái còn có tin tức, trận chiến này Mộng Tiên cũng từng ra tay. Nhưng chút nào không làm gì được Thành Hoàng!

Thái Thượng Đạo chính là đệ nhất thiên hạ đạo phái, Mộng Tiên càng là có đạo môn đệ nhất người xưng hô, như vậy toàn lực ứng phó, lại còn là không bắt được Thành Hoàng Thần chi, nhất thời các đạo phái đều là kinh hãi! ! ! Đối với Ngô quốc công thần thực lực, có một phen càng sâu sắc kiến giải.

Đồng thời, bắc Thái Thượng Đạo thực lực tổn thất lớn, thế lực khắp nơi cuộn cuộn sóng ngầm, đều có nóng lòng muốn thử tâm ý!

Giang Lăng, lại xưng "Bảy châu đường lớn" . Nơi này vị trí ngạc Trung Nam tim gan, đông lâm ngạc chủ, tây thông ba Thục, nam chấm Trường Giang, bắc ách Trung Nguyên, nhân "Lấy Lâm Giang", "Gần châu không núi cao, hết thấy đều lăng phụ" mà được gọi tên.

Mà lúc này Giang Lăng Thành, đã hoàn toàn ở Tống Ngọc chưởng khống bên dưới.

Trầm Văn Bân đi lại vội vàng, bước nhanh tiến vào một chỗ, trước mắt bỗng một khoát, liền thấy một phương tốt nhất hồ nhỏ, như hoàn mỹ ngọc bích, toả ra ôn hòa tâm ý.

Mà hồ nhỏ ở giữa, lại có một cái tiểu đình, cấu tạo cực kỳ nhã trí, mơ hồ còn có sáo trúc tiếng đàn truyền đến.

Tiếng đàn này leng keng như thác dừng tiên, lại có Phượng Hoàng lạc ngô đồng chi đại khí, Trầm Văn Bân nghe được vài tiếng, chính là trong lòng kinh hãi.

"Không một tiếng động! Khí chất này, chỉ có Thế gia dòng chính tiểu thư, mới có thể nuôi dưỡng được đến, không biết chính là Hà gia?"

Trải qua bão táp, tiến vào tiểu đình, liền thấy một vị ta y mỹ nhân tay ngọc khê gảy, biểu diễn cao sơn lưu thủy nhạc khúc.

Tống Ngọc hí lại hai mắt, tự như muốn nghe, thấy rõ Trần Văn Bân, chính là nở nụ cười, nói: "Các người đều xuống!"

"Phải!" Mỹ nhân trầm thấp đáp một tiếng, ôm đàn ngọc đi ra ngoài, tư thái hào phóng, tự nhiên mà thành.

"Chủ công có phúc lớn! Đây là nhà ai tiểu thư?" Cờ này khí chất, chỉ có Quận Vọng nhà mới có thể nuôi dưỡng được đến, mà mang theo đường hoàng đại khí, lại càng không là thô thiển dã tỳ có thể có.

"Đây là Cao gia một vị dòng chính tiểu thư! Người như yêu thích, liền thưởng người đi!" Tống Ngọc cười nhạt nói.

"Những thế gia này, trước chống đỡ Chu Vũ, ra tiền ra người, hiện tại thấy không thể cứu vãn, lại lập tức phân phối đầu thuyền, thật sự coi Bản công tốt như vậy lừa gạt sao?"

"Tuy rằng như vậy, nhưng Thẩm gia chính là Giang Lăng hàng đầu Quận Vọng, đưa lên dòng chính, làm nô tỳ, không cầu danh phận, này đã rất có thành ý rồi!"

Trần Văn Bân nói: "Từ xưa chính là quân cùng sĩ phu công tri thiên hạ, Chủ công muốn hỗn nguyên *, cũng không thể thiếu bọn họ!"

"Nói thì nói như thế, nhưng đáng tiếc lần này thương vong, thực sự để Bản công đau lòng! !!" Tống Ngọc sắc mặt một thoáng âm trầm đến cực điểm. "Cụ thể con số đều lý giải đến rồi sao?"

Nói đến đây cái, Trần Văn Bân sắc mặt cũng rất là khó coi, lén lút liếc mắt Tống Ngọc, vẫn là cắn răng nói: "Trận chiến này, ta quân chết trận 3 vạn, nặng nhẹ thương 40 ngàn, còn có 20 ngàn sĩ tốt đi tán! Không ít phủ

đều kiến chế diệt sạch, tướng lãnh cao cấp tử thương hai mươi bảy người, Doanh Trưởng Đội trưởng loại hình vô số!"

"Còn có Tổng Hòa tướng quân, người bị thương nặng, gãy một cánh tay một chân, vẫn còn thì cứu! ! !"

Trận chiến này hạ xuống. Tổng Ngọc mười lăm vạn đại quân, hầu như diệt một nửa! ! Có thể thấy được lúc đó nguy cấp, như lại muện nửa khắc, chính là toàn quân bị diệt! ! !

Tổng Ngọc thở dài một hơi, tuy rằng trước đã có dự liệu. Nhưng nghe được cụ thể báo cáo, vẫn để cho hắn có chút đau thấu tim gan.

"Phái mấy cái Thành Hoàng tế tửu, đến Tổng Hòa nơi đó, bọn họ 'Đại Hồi Xuân Phù', ở khối này vẫn là rất hữu dụng đấy!" Tổng Ngọc nói, Tổng Hòa chính là hãn thân quân thống lĩnh. Ở chung nhiều năm, hiện tại cũng là tận lực cứu vãn tính mạng.

"Vâng!" Trầm Văn Bân đầu tiên là đáp ứng, sau đó nói: "Chủ công ngày đó giáp vàng thần binh, quả nhiên thần dũng đến cực điểm, nhưng binh quyền chính là Chủ công căn cơ. Như vậy bỏ mặc, có hay không. . ."

Quay về ngoại lai tín ngưỡng quân đội, Trầm Văn Bân thân là quan văn, lại là ngoại thích, bản năng thì có chút bài xích.

"Người lời này, e sợ không phải vì chính mình hỏi, cũng không có thiếu người chứ?" Tổng Ngọc cười nhạt, Thành Hoàng đại quân oai. Ngày đó nhiều người đều là thấy rõ, quân đội cao tăng có này lo lắng, cũng là có thể lý giải.

"Người có thể thông báo những người khác. Để bọn họ yên lòng! Ngày đó giáp vàng sĩ tốt, chính là Bản công mệnh Thành Hoàng Thần chi gây nên, binh trên vận nước, cũng chỉ có một lần, lại muốn triển khai, cũng

là không thể! Muốn giành chính quyền. Hay là muốn dựa vào quân chính quy sĩ a! !"

Tống Ngọc nói, cái này cũng là lời nói thật. Lấy Thần Đạo nhúng tay Tranh long, đã là đại được kiêng kỵ. Huống chi mạnh mẽ như vậy xoay chuyển chiến cuộc?

Lúc này Tống Ngọc cùng Phương Minh đỉnh đầu, đều cùng Mộng Tiên giống như vậy, tội nghiệt tinh lực sền sệt như mây, lời đình lúc nào cũng có thể sẽ dưới, không nói nhiều, chỉ cần lại tới một lần nữa, e sợ sẽ tốt còn chưa điều động, liền có cửu thiên thần lôi hạ xuống, đem Phương Minh cùng Tống Ngọc hóa thành tro tàn.

Nghe được Tống Ngọc bảo đảm, Trầm Văn Bân rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Bất kỳ sức mạnh! Đặc biệt không bị chương khống siêu phạm sức mạnh, xưa nay vì là người bề trên đổ kỵ huy, nếu không thể lôi kéo khống chế, liền chỉ có triệt để tiêu diệt một con đường đi!

"Ta quân lần này, tổn thất nặng nề, phía sau lính mới phải nhanh một chút vận đến, còn có quân địch tù binh, cũng phải nhanh một chút tiêu hóa, chuyển thành thực lực của chúng ta!" Tống Ngọc lệnh.

"Không sai, lần này ta quân tuy rằng thương vong quá lớn, nhưng đến cùng chính là thắng phương, không ngừng thu được vật tư chiến mã vô số, càng có tù binh hơn sáu vạn, trong đó nhiều là lão binh! Đều có thể dùng một lát!"

"Mặc dù nhiều là lão binh, nhưng hay là muốn phân chia, trong đó Chu Vũ hàng tốt, huấn luyện sau liền có thể dùng một lát, Long Thành cũng là như thế, nhưng Thạch Long Kiệt tù binh, Bản công một cái cũng không muốn, hết mức giáng thành khổ địch!"

Tuy rằng những này hàng tốt đều là lão binh, nhưng đến cùng không giống, trong đó Chu Vũ cùng Long Thành đại quân đều là Kinh Châu người, Tống Ngọc lấy Kinh Châu vì là niệm, tự có lòng dạ bao dung, trên thực tế, chính là những này quân chúc đều ở Kinh Châu, dễ dàng cho uy hiếp chường không.

Mà Thạch Long Kiệt đại quân, không chỉ có tính tình hung tàn, quân kỷ bại hoại, chính là gia thuộc, cũng ở đất Thục, Tống Ngọc ngoài tầm tay với.

"Nói đến đây, gần nhất Kinh Châu cùng thiên hạ thế cuộc làm sao?" Tống Ngọc hỏi.

"Thạch Long Kiệt cùng Long Thành đại quân, cũng là tổn thương quá nữa, hiện tại lui đến Tương Dương một đường, lấy thành phòng thủ!"

"Này chính là muốn liên hợp lại, Thạch Long Kiệt không hết lòng gian a!" Tống Ngọc cười nhạo nói.

"Con sâu một trăm chân, chết cũng không hàng, hai người bọn họ phương hợp binh, chí ít cũng có bảy, tám vạn đại quân, Tương Dương lại là thiên hạ hùng thành, Chủ công vẫn là cẩn thận nhiều hơn là hơn!"

Thấy Tống Ngọc gật đầu, Trầm Văn Bản còn nói, "Phương bắc, Viên Tông ở đầu tháng chín, cũng là triệt để đặt xuống Dự Châu, đã như thế, người này sở hữu ung, dự hai châu, thực lực đệ nhất thiên hạ!"

"Viên Tông tự bắt Dự Châu sau, không ngừng không nghỉ, lại bắt đầu tấn công Từ Châu! Từ Châu châu mục Doanh Đỉnh Thiên phấn khởi chống lại, bây giờ hai phe chính đang giằng co!" Trầm Văn Bản chậm rãi nói.

"Viên Tông người này dã tâm không nhỏ, bản thân chính là Môn Phiệt, lại sở hữu hai châu, thực lực phi phàm!" Tống Ngọc than thở, trong lòng rõ ràng, Viên Tông động tác này, e sợ vẫn bị hấn bức.

Hiện tại Tống Ngọc đại bại Chu Vũ, Thạch Long Kiệt, Long Thành ba bên liên quân, càng bức Chu Vũ tự sát, đoạt được Kinh Châu thành, thế lực phía nam số một, chính là Viên Tông đại uy hiếp, Viên Tông mới như vậy không để ý sĩ tốt người kiệt sức, ngựa hết hơi, phải nhanh chóng thống nhất bắc, lại quét ngang phía nam.

"Đội được đại quân hơi hơi nghỉ ngơi sau, Bản công cũng phải bắc chinh, đem Tương Dương bắt!"

Tống Ngọc nói, "Đội được Ngô, Kinh hai châu ở tay, Bản công liền muốn chính thức xưng vương, bắt đầu tranh cướp mệnh trời, người muốn sớm làm chuẩn bị!"

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 300: Từ Châu

"Vâng!" Nói tới chỗ này, Trầm Văn Bản sắc mặt đỏ chót, hầu như không kèm chế được.

Hắn chính là từng bước từng bước nhìn Tống Ngọc quật khởi, từ cắt cử Tân An đến xưng Hầu xưng Công, hiện tại thấy Chủ công sắp sửa thành lập Vương nghiệp, nội tâm không khỏi trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Viên mắt đỏ chót, ngày nghỉ dưới: "Chủ công oai hùng anh phát, Văn Bản sinh thời, nếu có thể thấy Chủ công hỗn nguyên thiên hạ, chính là bách tử không tiếc rồi!"

"Ha ha. . . Chớ nói những này, người là Bản công xương cánh tay, sau đó việc, còn nhiều hơn lại đây!"

Tống Ngọc ôn hòa cười, lại cùng Trầm Văn Bản nói rồi hội thoại, mới phái hắn xuống.

Trầm Văn Bản vừa mới đi ra ngoài, Trần Vân liền đi vào.

Hắn thống lĩnh Cẩm y vệ, gần nhất thế lực càng ngày càng khổng lồ, sống nguội không gần, trở mặt vô tình tính tình, lại càng không vì là Tống Ngọc dưới trướng văn võ hỉ, nếu như không có Tống Ngọc ý chỉ, hiện tại đều là tách ra yết kiến.

Tống Ngọc trong lòng rõ ràng, đây là Trần Vân ở tránh hiềm nghi, ngược lại cũng nhạc thấy thành.

Ở mới lên cấp thái giám lãnh sự An Thuận dẫn dắt đi, Trần Vân bước nhanh đi vào tiểu đình, "Đùng" đến quỳ xuống, "Tiểu thần tham gia Chủ công!"

"Sự tình đều làm được thế nào rồi?" Tống Ngọc dựa vào bối ghế tựa, mặt không hề cảm xúc, nhưng vừa tựa hồ mang theo sự lạnh lẽo.

"Thuộc hạ đã xem Chu gia cùng với phụ thuộc cánh chim Thế gia người hết mức bắt giam, tổng cộng 3,712 người, xin mời Chủ công xử trí!"

Xưa nay đem đối địch Thế gia diệt tộc loại hình tạn hoạt, cũng là Trần Vân đi làm, thủ đoạn khốc liệt, lại là chó gà không tha. Rất được lên án, cái này cũng là hãn cùng còn lại văn võ càng chạy càng xa nguyên nhân.

Đương nhiên. Những thứ này đều là xuất từ Tống Ngọc ý chỉ, Trần Vân chính là muốn ôn hòa chút. Đều là không thể.

"Bản công nhớ tới! Cái kia Chu Vũ còn có cái lão mẫu đi!" Tống Ngọc nhàn nhạt hỏi.

"Không sai! Đây là Chu Vũ thân mẫu, năm nay bảy mươi có năm!" Trần Vân nói, hãn thường có đã gặp qua là không quên được khả năng, đối với phạm nhân tình huống, rõ như lòng bàn tay.

"Nhân sinh thất thập cổ lai hy, lão nhân gia lớn tuổi, Bản công cũng không đành lòng lấy hình pháp thêm nữa! Liền thả nàng trở lại, lại cắt cho ruộng tốt bách mẫu, làm cho nàng an hưởng tuổi già!"

Tống Ngọc hiềm thấy phát ra về thiện tâm.

"Cho tới cái khác phụ nghịch tặc tử. Bất luận nam nữ già trẻ, không giữ lại ai! ! !"

"Vâng!" Trần Vân lẫm liệt tuân mệnh, trong lòng biết này một mạng lệnh phát xuống, Giang Lăng lại có không ít Thế gia đem bị diệt môn, giết đến đâu người cuộn cuộn.

Này 'Phụ nghịch' tội danh, rất là dùng tốt, chỉ cần là đối thủ, đánh bại sau cũng có thể cho an cái trước nghịch tặc tên gọi, đại thêm sát phạt! Chân lý cùng quyền lên tiếng xưa nay nắm giữ ở trong tay cường giả. Từ xưa đã là như thế.

...

Bắc, Từ Châu, Cửu Lý Sơn.

Bụi mù cuộn cuộn, tinh lực ngút trời! Hai nhánh đại quân, chính không màng sống chết chém giết.

"Ha ha! Tiểu cao, làm tốt lắm! Đại quân mai phục tại này. Cái kia Viên Tông quả nhiên phục kích! ! !"

Doanh Đỉnh Thiên dài đến lông mày rậm mắt to, khuôn mặt chỉ là trung đẳng, nhưng một đôi mắt lấp lánh có thần. Như trên trời đầy sao, mang theo óng ánh tia sáng chói mắt.

Doanh Đỉnh Thiên vỗ vỗ một cái người tuổi trẻ vai. Cười to nói.

Tuy chỉ là bình thường một động tác, ở hãn làm đến. Nhưng có một luồng bất phạm mị lực, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, phảng phất người này trời sinh chính là thiên địa hạt nhân.

Mà bị hãn gọi là 'Tiểu cao' thiếu niên, nhưng là dài đến đẹp trai như ngọc, mấy như trên đời Phan An, trên mặt mang theo nụ cười xán lạn ý:

"Viên Tông ở đặt xuống Dự Châu sau, không biết nghỉ ngơi lấy sức, nhưng dốc hết sức liều lĩnh, cấp thiết cầu thắng, không hề chú ý sĩ tốt đã là tường lở chi mạt, này là lấy tử chi đạo người!"

"Ha ha! Nói thật hay, lão tử hiện tại liền muốn cái kia Viên Tông mở mang chúng ta Từ Châu tộc nhân uy phong! ! !"

Doanh Đỉnh Thiên tuy rằng xuất thân Thế gia, nhưng thuở nhỏ tông quân, cũng dính dáng tới chút quân lữ tậ, hiện tại thấy rõ phía dưới đại chiến, càng là nhiệt huyết sôi trào, hận không thể có thể mang theo kỵ binh xông lên vọt một cái.

"Này Doanh Đỉnh Thiên, tuy rằng bề ngoài thô lỗ, kì thực bên ngoài thô kệch bên trong tinh tế, tướng mạo chỉ là tầm thường quý tướng, số mệnh nhưng là tuyệt nhiên không giống!"

Cao Phi Hàng trên mặt ý cười không gập, đáy mắt nhưng là lạnh lẽo thấu xương, chỉ là này bị hấn rất tốt che giấu đi, ai cũng không có phát hiện.

Lúc này trong bóng tối bấm quyết, híp mắt lại, lập tức mở, liền thấy rõ một cảnh.

Ở Doanh Đỉnh Thiên đỉnh đầu, mây khói hội tụ, hình thành ngũ sắc tường vân, dường như lọng che, hạ xuống từng tia từng tia cát khí, đem Doanh Đỉnh Thiên bảo vệ ở bên trong, cấm tiệt quỷ thần.

Mà ở lọng che chu vi, lại có màu đỏ thẫm mây khói, dường như long hổ, theo thị trái phải, chính giữa, nhưng là một cái thuần tử bản mệnh khí, thẳng tắp trời cao, dường như trụ trời.

"Khí thành ngũ sắc lọng che, có long hổ đi theo, đây cơ hồ chính là Chân Long Thiên tử khí! ! !"

Tuy rằng không phải lần đầu tiên nhìn, nhưng Cao Phỉ Hàng nội tâm vẫn là chấn động động không ngừng.

Doanh Đỉnh Thiên hiện tại mới là một châu chi Châu mục, có thể có tia màu tím chính là rất may! Nhưng hiện tại khí tượng, nhưng là vượt xa khỏi, hầu như còn ở hùng cứ hai châu Viên Tông bên trên, chỉ có thiên bầm có thể giải thích!

Mà như vậy khí tượng, có thể coi long hổ phong thái, thiên nhật chi biểu! ! ! Chính là Chân Long Thiên tử đệ nhất quân dự bị, trừ phi gặp cái gì thiên địa biến đổi lớn, bằng không tất có thể gặp nạn thành tường, phá kinh chém cực, mở đến tận triều trăm năm khí số! ! !

"Sư tôn học cứu Thiên nhân, lại có thể tìm tới này điều Tiềm long!" Cao Phỉ Hàng nội tâm cảm thán.

Bất luận là cái nào Đạo Môn, chỉ cần thấy này Doanh Đỉnh Thiên khí tượng, tất là khẳng định người này chính là Chân Long! ! ! Chỉ cần không ra cái gì sai lầm lớn, cướp đoạt thiên hạ có sáu mươi phần trăm chắc chắn! ! ! Này đã hoàn toàn đáng giá được ăn cả ngã về không rồi! ! !

Hiện tại này điều Tiềm long, chính là vì là Cao Phỉ Hàng sư môn đoạt được.

"Ha ha. . . Thuộc hạ còn có thi lễ, muốn hiến cho Chủ công! ! !" Cao Phỉ Hàng thu hồi trong lòng nghĩ pháp, tiến lên nói.

"Ồ? Mau mau dâng lên!"

"Chính là ở cái kia!" Cao Phỉ Hàng cười nhạt, rất có vài phần tay cầm quạt lông lấy khăn buộc đầu phong lượn lờ tư thái, chỉ tay hai quân tranh đấu kịch liệt nhất chỗ.

Doanh Đính Thiên cùng thủ hạ nhìn tới, liền thấy lúc này Viên Tông đại quân phía trước, không biết phát sinh hà biến cố, lại hỗn loạn từng bồng.

Mơ hồ còn có "Viên Liệt phản rồi!" "Viên Liệt phản rồi!" hô to.

Theo tiếng la, một đội mấy ngàn người kỵ binh chính là quay đầu ngựa lại, công kích chính mình trận doanh.

Bị này dị biến một kích, Viên Tông đại quân nhất thời tán loạn, kỵ binh thuận thế xung phong. Doanh Đính Thiên Từ Châu quân thấy chiếm tiện nghi, cũng là sĩ khí chấn động mạnh. Bắt đầu xung kích nơi này.

Điểm này bị phá sau, nhất thời gọi ra phản ứng dây chuyền. Chiến cuộc bắt đầu hướng về Từ Châu quân có lợi một mặt nghiêng.

"Được! Được! Được! Tiểu cao, mau nói cho ta biết, ngươi là làm sao có thể nói tới Viên Liệt trước trận quay giáo? ? ?" Doanh Đính Thiên đại hỉ, lắc Cao Phi Hàng vai nói.

"Ha ha! Viên Liệt tuy rằng cũng là Viên gia tộc người, Viên Tông chi đệ, nhưng là con thứ, tuy có tài hoa, nhưng được xa lánh, càng là vô duyên gia chủ vị trí. Tuy rằng mặt ngoài cung kính, đáy lòng há có thể phục? Chỉ cần biết được này điểm, muốn chiêu hàng liền rất đơn giản rồi!"

Thiếu niên mặc áo xanh bàn luận trên trời dưới biển, đàm tiếu trong lúc đó, mười vạn quân địch biến thành tro bụi, thật có mấy phần tái thế Gia Cát phong thái! ! !

"Tiểu cao, không hổ là ta Gia Cát quân sư, ngươi lần này lập xuống đại công, muốn cái gì tưởng thưởng. Cứ việc nói!"

Doanh Đính Thiên vô cùng hào khí phát tay, đối thủ của hắn dưới xưa nay hào phóng, tưởng thưởng đều là phong phú đến cực điểm, nhìn ra

người chung quanh đều có chút đỏ mắt.

"Ta chỉ cầu trợ Chủ công nhất thống Cửu Châu. Khiến trong lòng ngực sở học có thể thoả thích triển khai! ! !" Cao Phỉ Hàng trịnh trọng bái xuống nói.

Này lập tức chính là một bộ quân thần tương hiệp hình ảnh.

"Khá lắm Viên Liệt! Lão phu không xử bạc với người, bây giờ dám phản loạn! ! !"

Đại quân phía sau, Viên Tông thấy rõ này cảnh. Nhưng là muốn thổ huyết, mặc hấn làm sao trăm phương ngàn kế. Cũng không nghĩ đến cái này luôn luôn cung kính thân đệ sẽ giành trước phản bội, do đó hăm hấn đại quân tại tử lộ.

"Đại nhân! Như vậy tình thế nguy cấp. Kính xin trước tiên cách! ! !" Mấy cái Vệ tướng mưu sĩ xem thời cơ không ổn, mau mau khuyên.

"Chờ trở về Ung Châu, tự có thể mời ra gia pháp, nghiêm trị này tặc gia thuộc!"

"Vô dụng rồi!" Viên Tông lắc đầu, hấn đương nhiên biết được, Viên Liệt nếu dám phản, nếu không là với người nhà không để ý chút nào, chính là từ lâu trước đó dời đi gia quyến, hiện tại như thế nào đi nữa nổi trận lôi đình, đều là vô dụng.

"Đại quân từ từ trở ra!"

Hấn từng làm Đại tướng quân, lại nhiều năm tiểu giết phản bội, kinh nghiệm phong phú, tự nhiên biết rõ hiện tại cục diện.

Ở Viên Liệt phản loạn dưới, trước quân đã là được cái này mất cái khác, bại cục đã định.

Mà hiện tại, chính là muốn sẵn dấu hiệu thất bại còn chưa chuyển đến cái khác các quân thời điểm, từ từ lui ra chiến trường, bảo lưu thực lực.

Nhưng đã như thế, lần này Từ Châu hướng dẫn, chính là triệt để thất bại.

"Lão phu được Ngô quốc công tin tức ảnh hưởng, vẫn là quá mức cấp bách rồi!" Viên Tông đề xuống trong lòng phiền muộn, tự nói nói: "Đại quân đánh lâu uể oải, rồi lại không phải nghỉ ngơi, đã là tường lở chi mạt, biết vậy chẳng làm a! ! !"

Đối diện, thấy Viên Tông đại quân từ từ trở ra, Doanh Đỉnh Thiên nhưng là có chút cau mày, lập tức phát sinh hiệu lệnh: "Mệnh lệnh các bộ hợp lại, đem trước quân ăn! Còn lại không cần quản!"

Lúc này Viên Tông đại quân, còn có sức chiến đấu, kiến chế cũng còn chinh tề, ngay ngắn rõ ràng, Doanh Đỉnh Thiên biết rõ ai binh không thể truy lý lẽ, vẫn là trước đem chiến công ăn tiêu hóa làm đầu.

Kèn lệnh liên tiếp vang lên, đại quân chậm rãi vây kín, đem đã bốn hội Viên Tông trước quân diệt.

Lại có một người phi ngựa mà đến, một tướng xuống ngựa, thân thủ mạnh mẽ, ở Doanh Đỉnh Thiên trước mặt quỳ xuống: "Mặt tướng Viên Liệt, gặp Châu mục đại nhân! Nguyên làm Châu mục điều động! Vọng Châu mục đại nhân không khí!"

"Ha ha! Tướng quân vừa có thể bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, ta lại có cái gì tốt nói đây?" Doanh Đỉnh Thiên cười to, còn nói: "Truyền lệnh, phong Viên Liệt vì là Chấn Uy tướng quân, bộ nhưng do thống lĩnh!"

Xưa nay quy hàng, đội ngũ ít nhất cũng phải đi đầu chinh biên, không muốn này Doanh Đỉnh Thiên như vậy thành khẩn, đồng thời cũng là đối với Viên Liệt như vậy tín nhiệm.

Viên Liệt trong lòng nóng lên, không khỏi sinh ra mấy phần sĩ vì là người tri kỷ tử cảm giác, đập đầu bái xuống: "Tạ Chủ công! ! !"

"Ha ha! Ta người này quy củ không nhiều, nếu nhập ta quân đến, đại gia chính là huynh đệ, đi! Chúng ta đi vào ăn tiệc!"

Viên Liệt trước biểu hiện, Doanh Đỉnh Thiên đều là thấy, chính là tốt nhất kỳ tướng, càng có thể bù đắp hãn không đủ, trong lòng đại hỉ, tự nhiên nhiều hơn lôi kéo.

Lúc này Viên Tông, nhưng là suất lĩnh đại quân, một đường lui về thương khâu.

"Đáng ghét! Doanh thị tiểu nhi, lão phu ngày khác phải giết người tam tộc, phương tiết mỗi hận trong lòng! ! !"

Viên Tông xem thủ hạ đại quân đều là cúi đầu ủ rũ, một bộ uể oải uể oải suy sụp thái độ, càng có chút hơn như chim sợ cành cong, sĩ tốt không ngừng chạy tứ tán, không khỏi giọng căm hận nói.

Lần này đại bại, không chỉ có hướng dẫn Từ Châu thế bất ổn, chính là trước dưới Dự Châu, cũng tất sẽ nhân cơ hội sinh loạn, có thể nào để hãn không tức giận?

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HÒA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 301: Tương Dương Công Lược

"Đại nhân nhưng là tâm có ưu phiền?"

Chính đang Viên Tông tâm tư chập trùng thời khắc, một cái thanh âm trong trẻo ở vang lên bên tai, thanh âm này tựa hồ mang theo kỳ dị sức mạnh, đem Viên Tông tâm tư vượt lên hạ xuống.

"Hiển Hòa, người đến rất đúng lúc, lão phu đối diện sau đó có chút nghi ngờ, còn phải người đến giúp lão phu tham khảo một, hai!"

Viên Tông nhìn phương xa phía chân trời, nhiều đội sĩ tốt ở quan quân hiệu lệnh dưới tiến vào thành trì, như tối om om con kiến.

"Đại nhân có mệnh! Tiểu quan sao dám có từ!" Tên là Hiển Hòa, chính là cái trung niên nho sĩ, dung mạo không sâu sắc, nhưng là Viên Tông tâm phúc mưu thần.

"Lần này Từ Châu chi bại, người có gì kế có thể cứu vãn?" Viên Tông xoay đầu lại, nhìn chăm chăm lòng này phúc, hỏi.

"Không gì khác! Xưng vương lấy ứng mệnh trời người!" Hiển Hòa từng chữ từng chữ, kinh động thiên hạ.

Viên Tông trên người như bị sét đánh, chấn động mạnh một cái, lập tức một luồng sát cơ chỉ bằng không hiện lên: "Xưng vương? Vẫn là vào lúc này?"

Lúc này thiên hạ đại loạn, hào kiệt nổi lên bốn phía, nhưng nhiều nhất liền như Viên Tông, Tống Ngọc giống như vậy, tự lập vì nước công!

Cho tới Thạch Long Kiệt xưng "Thạch Vương", chính là tạp hào, bất quy chính thống! Xem như là thời loạn lạc vua cỏ, nói đến liền có một luồng cây cỏ mùi vị.

Hiến Hòa kiến nghị Viên Tông xưng, tự nhiên không phải loại này tạp bài hóa sắc, mà là cổ đại chính thống vương hào! ! !

Viên Tông tuy rằng trước cũng có nghĩ tới, nhưng việc này bị thuộc hạ đột nhiên nói ra, trong lòng vẫn còn có chút không thích, hỏi: "Bây giờ đại quân tân bại. Lại mạo muội xưng vương? Không sợ loạn quân nổi lên bốn phía, thiên hạ quần hùng thừa cơ mà thảo?"

"Mỗi thời mỗi khác. Lúc trước Quốc công chỉ chiếm cứ Ung Châu, căn cơ nông cạn. Đương nhiên phải biết điều, nhưng hiện đang sở hữu hai châu, không nữa trên Vương vị, đáp lời mệnh trời, ngược lại sẽ bị hư hỏng khí số!"

Hiến Hòa nói: "Khắp cả Phương bắc, lúc này ngoại trừ cái Doanh Đỉnh Thiên, lại có ai có thể phản kháng đây?"

Lời này ngầm ý tứ Viên Tông cũng rõ ràng, hẩn bí mật cùng người Hồ kết minh, miễn trừ hậu hoạn. Mà Thanh Châu cùng U Châu, nhưng còn ở người Hồ gót sắt dưới khốc hào, nghe nói gần nhất giết chóc rất nặng, sinh dân bách không dư một, thảm đoạn người tràng!

Này hai châu đều là vô lực phản kháng, chỉ cần chuyên tâm ứng đối Từ Châu liền có thể.

"Hơn nữa, Chủ công có từng biết được, phía nam Ngô quốc công Tống Ngọc, đã chuẩn bị bắt đầu xưng vương?" Hiến Hòa lại tung một cái đòn nghiêm trọng!

"Ồ?" Viên Tông trên người căng thẳng, hẳn đối với phía nam cái này Ngô quốc công. Nhưng là kiên kỵ cực điểm, trước mạo muội xuất binh, cũng là được kích thích.

"Có thể đánh tra rõ ràng sao?" Đối thủ việc, tự nhiên rất là quan tâm.

"Mấy cái trong bóng tối. Còn có mật thám đều là báo, này Tống Ngọc ít ngày nữa liền muốn xuất binh, ở đặt xuống Tương Dương sau liền muốn xưng vương. Thậm chí đã chọn xong vương hào, chính là 'Ngô' tự!"

"Ngô vương chính là thượng cổ chi hào. Căn cơ thâm hậu, đại diện cho chính thống. Hiện tại Tống Ngọc đã đại bại phía nam ba gia quân phiệt liên thủ, thanh thế tăng mạnh, xưng vương tư thế không thể chống đối, đại nhân nếu không phấn khởi tiến lên, thế cuộc nguy rồi!"

Nếu nói là Quốc công loại hình, vẫn là chư hầu, nếu là số may, còn có kết cục. Này xưng vương, chính là quyết tâm muốn tạo phản, đoạt được Chân Long đại vị, không thành tự tử! Không có đường lui nữa!

Nhưng bước đi này bước ra, thiên hạ có thức chi sĩ, cũng là dồn dập nường nhờ vào, bác đến từ long đại công!

Xưa nay có này quyết tâm cùng thực lực, thời loạn lạc mà Vương giả, đều là có đại quyết tâm, đại nghị lực, đại hoài bão hạng người! ! ! Hùng tâm vạn trượng! ! !

Đồng thời, này xưng vương trước sau, cũng có chú trọng. Nếu không dám vì thiên hạ trước tiên, liền hàng rồi chính mình thanh thế, đối với số mệnh bất lợi!

Đương nhiên, nơi này nói tới Vương vị, đều là thượng cổ vương hào, "Thạch Vương" loại hình tạp hào không ở tại bên trong.

Viên Tông sắc mặt nhiều lần biến hóa, cuối cùng thở dài một hơi, hạ quyết tâm!

"Như vậy, kính xin tiên sinh giúp ta! ! !"

Hoảng Trị hai năm, tháng chín hai mươi lăm, Doanh Đỉnh Thiên đại bại Viên Tông, thu được vô số.

Mà Viên Tông lui giữ Dự Châu, đồng thời có xưng vương chi tâm, việc này một khi tiết lộ, thiên hạ quần hùng phấn khởi mà kích, loạn quân nổi lên bốn phía, Doanh Đỉnh Thiên càng là trực xích Viên Tông vì là "Quốc tặc", mặt binh lệ mã, đại chiến động một cái liên bùng nổ! ! !

...

"Bắc đại chiến lại nổi lên a!" Tống Ngọc xem xong trong tay tình báo, nhàn nhạt thở dài.

"Sau trận chiến này, tất có thể đề cao ra mấy cái Vương giả!" Thiên hạ này chi cục, chỉ cần có một người trước tiên xưng vương, cái khác chư hầu không cam lòng lạc hậu, tất sẽ dồn dập noi theo.

Bất luận là thành là bại, đều là như vậy, đôi này : chuyện này đối với Tống Ngọc tới nói, thì có chút không ổn.

"Xưng vương nghi sớm không nên chậm trễ! Trước thực lực vẫn còn yếu, bản mệnh không đủ, xưng vương chính là tự tìm đường chết, mà hiện đang sở hữu hai châu, bản mệnh hóa tử, như còn không xưng vương, chính là Thiên Tứ không lấy, phản được tội lỗi!"

"Bản công bên này đại quân nghỉ ngơi gần nguyệt, lại có lính mới cùng tù binh bổ sung, so với Thạch Long Kiệt cùng Long Thành đều là hơn xa, làm thừa thắng xông lên, một khi đặt xuống Tương Dương, liền xưng Ngô vương, lấy ứng mệnh trời đại thế! ! !"

Tống Ngọc ánh mắt rừng rực như lửa, đã là quyết định.

Giang Lăng Thành bên trong, trước kia Đại đô đốc phủ, tự nhiên làm tội phạm gia tư, bị hết mức thu về công hữu, hiện tại bị Tống Ngọc dùng làm Hành phủ.

Rộng rãi trong đại điện, lúc này trọng thần đều có, càng có một luồng bi thương bầu không khí.

Trên cung điện, Tống Hòa ở người hầu sảm phù dưới đứng thẳng, ánh mắt trống rỗng, hầu như như người chết, trận chiến này hẳn tuy rằng may mắn còn sống, nhưng là mất đi một chân một tay, Phi Hồ Phủ càng là diệt sạch, đối với hắn chính là trọng đại đả kích, tình lại mấy chục nhật đều là chờ ở trong nhà không ra, nếu không là Tống Ngọc có triệu, lúc này cũng chưa chắc xuất hiện.

Sau lưng hắn, chính là một đám trọng thương quan quân, tuy rằng giữ được tính mạng, nhưng khó hơn nữa tòng quân, chỉ được xuất ngũ!

"Ngô quốc công đến!" Theo người hầu thanh xướng, Tống Ngọc chậm rãi ra trận.

"Chúng thần bái kiến Quốc công!" Tất cả mọi người là dưới bái, liền ngay cả Tống Hòa, cũng là giãy giụa hành đại lễ.

"Nhanh mau đứng lên!" Thấy rõ thủ hạ như vậy, Tống Ngọc cũng là không đành lòng, mau mau sai người đi vào sảm phù, còn nói "Cho ngồi!"

Loại thương thế này, sau đó chính là kẻ tàn phế, chính là hiện tại Phương Minh cũng là cứu lại không, hay là chỉ có Thần Vị lên cấp đến chính tam phẩm, tạo vật lực lượng đại thành, mới có thể làm cây khô gặp mùa xuân, tứ chi tái sinh.

Đợi đến mọi người dừng lại, Tống Ngọc mới mở miệng nói, "Trước đại chiến, ta quân tử thương rất nặng! Không thể không thưởng! Lấy úy trung hồn! ! !"

Đây chính là nếu bàn về công hành thưởng, cũng là khích lệ sĩ khí con đường duy nhất. Tất cả mọi người là lại bái, "Chúng thần cung lĩnh ý chỉ!"

Vừa thái giám An Thuận. Liền mở ra minh hoàng quyển sách, trầm giọng ghi nhớ: "Có chỉ! Tướng sĩ dùng mệnh. Quyên thân báo quốc, há có thể không thưởng? . . . Kim phong Tống Hòa vì là trung dũng hầu, ruộng tốt 50 ngàn mẫu, tứ đan thư thiết quyên, thế tập không thể!"

"Tạ Chủ công! ! !" Tống Hòa lúc này thần thờ trên mặt rốt cục có vẻ mặt, nước mắt ngang dọc, dập đầu bái tạ.

Mà phía dưới quần thần, một trận náo động, tuy rằng biết được lần này phong thưởng tất trùng. Nhưng vẫn còn có chút đánh giá thấp, không chỉ có thể tập tước vị, càng là có 50 ngàn đồng ruộng, những thứ này đều là không cần giao thuế má tước điền, chính là gia tộc lập thân gốc rễ, Tống Hòa có những này, hoàn toàn có thể lại mở một cái Tống gia chi nhánh, địa vị cũng có thể so với Quận Vọng gia chủ.

An Thuận lập tức lại ghi nhớ, đều là quan quân phong thưởng. Có mấy cái chết trận, đều là truy phong bá tước vị, phân phát đồng ruộng thiết quyên, do gia thuộc đại lĩnh. Khiến cho công đường cất tiếng đau buồn nổi lên bốn phía.

"Có chỉ! Trận chiến này chết trận sĩ tốt, gia thuộc đều phát ruộng tốt hai mươi mẫu, bạch ngân năm mươi hai! Khâm thử!"

Cuối cùng, chính là chết trận sĩ tốt phong thưởng.

"Chúng thần lĩnh chỉ! ! !" Đây mức thưởng. Coi là thật là trước nay chưa từng có nặng, mọi người đều là bái xuống.

Mà khi tin tức truyền đến quân doanh sau. Nhân thương vong có chút tinh thần mê mẩn chính là chấn động, sĩ tốt tự phát chạy đến quân trường ở ngoài. Hô to "Vạn thắng!" Thanh thế ngập trời.

Thời loạn lạc người tiện, chính là mua giết người, cũng nhiều nhất bạc ngàn năm mươi hai, đây chính là một cái mạng giá tiền! ! !

Chớ nói chi là, đồng ruộng giá trị cách xa ở bạc ngàn bên trên, càng là gia tộc căn cơ.

Sĩ tốt thấy rõ đồng đội tuy rằng bỏ mình, nhưng là ban thưởng phong phú, có thể ơn trạch người nhà, không khỏi cực kỳ cảm kích.

"Rốt cục cứu vãn lại!"

Tổng Ngọc trèo cao nhìn xa, liền thấy quân doanh chỗ sĩ khí ngút trời, màu đỏ thắm mật mờ, không khỏi than thở.

Lần này mức thưởng, chính là trước mấy lần, cho dù Tổng Ngọc có khai thác mở loại hình thu vào, cũng là xuất huyết nhiều một hồi, vì là chính là muốn cứu vãn sĩ tốt quân khí, kích phát chiến ý! ! !

Vốn là như sĩ tốt muốn hoàn toàn khôi phục như cũ, vẫn cần mấy tháng thời gian, nhưng hiện tại, Tổng Ngọc đã chắc chắn đem bọn họ lôi ra đại chiến!

Này chính là dùng tiền mua thời gian, không cho Thạch Long Kiệt cùng Long Thành phản ứng cơ hội.

"Nghe được mật thám tin tức, hiện tại Thạch Long Kiệt cùng Long Thành, đều là trú đóng ở trong thành Tương dương, chiêu binh mãi mã, còn muốn cùng Bản công liều mạng một lần! ! !"

Tổng Ngọc nhớ tới trước được tin tức, khóe miệng chính là cười gằn.

"Nghe nói hai người này cường chinh dân tráng nhập ngũ, lại nhiều tăng thuế thuế, khiến cho kêu ca sôi trào, xem ra là nhận được Thái Thượng Đạo đầu độc, muốn thề sống chết kéo Bản công rồi!"

"Như đến sang năm, vẫn đúng là sẽ cho hai người này lại chinh ra mười vạn đại quân đến, muốn bắt dưới Tương Dương đại tổn thời gian, đến lúc đó phương bắc xưng vương giả vô số kể, khiến cho Bản công mất đi tiên cơ!"

"Nhưng hiện tại! Bản công có đại quân mười vạn, sĩ khí dồi dào, sao cho các người thời gian chuẩn bị?"

Tống Ngọc suy nghĩ xong xuôi, đột nhiên đứng dậy ngâm nga: "Nghĩ đem còn lại dừng truy giặc cùng đường, không thể mua danh học Bá Vương!"

Trong giọng nói, sát cơ vô hạn! ! !

Đầu tháng mười, Tống Ngọc chinh đốn lại đại quân, lúc này mặc dù trước tổn thất nặng nề, nhưng có tân tốt cùng tù binh bổ sung, cũng có mười vạn, tận lên đại quân, duyên Tương giang thẳng tới, lấy xuống Hồ Lô cốc, mạch thành, trường phản, ép thẳng tới Tương Dương! ! !

Mà Thạch Long Kiệt cùng Long Thành đạt được tin tức sau, càng là vườn không nhà trống, cố thủ Tương Dương, mưu toan lấy Tương Dương hùng thành chi lợi, đem Tống Ngọc đại quân vững vàng chống đối ở đây.

Lúc này thiên hạ hai phần, người tinh tường đều nhưng có biết, trận chiến này quyết định phía nam sau đó cách cục.

Như Tống Ngọc bắt Tương Dương, cái kia tất có thể nhất thống phía nam, thế lực tăng mạnh, thậm chí. . . Hoàn thành lấy nam thống bắc bá nghiệp, tên thù thiên cổ! ! !

Mà Thạch Long Kiệt cùng Long Thành như có thể tử thủ Tương Dương, đem Tống Ngọc sức mạnh tiêu diệt, vậy còn có lại nổi lên cơ hội, cũng vì bắc quần hùng, tranh thủ đến thời gian! ! !

Trong lúc nhất thời, thiên hạ mưa gió tụt hối, đều đưa mắt đầu hàng Tương Dương thành.

Mà Tương Dương thành phạm vi, càng là người ở tuyệt tích, tách ra đại chiến chi tràng.

Ngày mùng 10 tháng 10, đại quân liền khắc mấy thành, đem Tương Dương chu vi phản kháng sức mạnh diệt hết sau, rốt cục binh đến Tương Dương bên dưới thành, một luồng gió nổi lên trong lầu trước cơn mưa khí tức, nhất thời che kín toàn bộ Tương Dương.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 302: Phóng Hỏa

Tương Dương thành ở vào Hán Thủy trung du bờ phía nam, thành trì bắt đầu xây tại Tây Hán, ba mặt hoàn thủy, một mặt chỗ dựa, dễ thủ khó công. Hùng cứ Hán Thủy trung du, lịch sử lâu đời. Xưa nay vì là các đời binh gia xem trọng, chính là binh gia vùng giao tranh.

Lúc này Tống Ngọc đại quân vây thành, liền thấy tường thành cao vót, tựa hồ thẳng vào vân, ở trên thành tường, càng che kín lít nha lít nhít lỗ châu mai, ước chừng ngàn mấy.

Mà sáu cửa đóng chặt, sông đào bảo vệ thành lằng lằng chảy xuôi, rộng nhất nơi có hơn bảy mươi trượng, khoảng cách này, chính là bình thường máy bắn đá, cũng khó có thể đem đá tảng đầu trên Tương Dương đầu tường.

Thành cao sông khoan, phòng bị hệ thống hoàn thiện, lúc này Tương Dương thành, chính là thiên hạ hùng quan! ! ! Có "Làm bằng sắt Tương Dương", "Đại Càn đệ nhất thành" câu chuyện.

Dù là Tống Ngọc thủ hạ tướng lĩnh thân kinh bách chiến, bây giờ nhìn đến Tương Dương đại thành, đều là hít vào một ngụm khí lạnh: "Như vậy hùng thành, muốn lấy bao nhiêu sĩ tốt máu tươi, mới có thể lấp bằng! ! !"

Ở cự pháo không có phát minh ra đến cổ đại, cường thành chính là không gì địch nổi pháo đài, ở Phương Minh kiếp trước lịch sử, Tương

Dương một lần ngăn trở Mông Cổ đại quân sáu, bảy năm , khiến cho quét ngang Âu Á Mông Cổ một lần tổn thất nặng nề.

Mà hiện tại, vấn đề giống như vậy, cũng là đặt tại Tống Ngọc trước mặt.

"Chúng ta đem chu vi phủ huyện bình định, cũng không thấy Tương Dương xuất binh trợ giúp, xem ra lần này Thạch Long Kiệt cùng Long Thành, là quyết ý tử thủ a! !!"

Đối mặt này đệ nhất thiên hạ hùng thành, Tống Ngọc nhưng là vẻ mặt hồ hững, quay về bên người một người nói.

"Thạch Long Kiệt dụng binh cực nghiêm, quân pháp tàn hà, lúc này tân bại, như lại chia, sĩ tốt tất sẽ chạy tứ tán, mà hiện tại khốn thủ Cô thành, trái lại có thể ngưng tụ!"

Bên người nho sinh trung niên cung kính trả lời nói.

Người này chính là Ninh Nhượng Trần, trước được Phương Minh giúp đỡ, đến đây nhờ vả Tống Ngọc. Trên đường nhiều lần sinh tử.

Cũng là hãn mệnh được, Tống Ngọc vừa vặn xuất binh Kinh Châu. Ở này liền đụng với, bằng không. Để hãn một đường nhắm Ngô Châu, nói không chừng liền muốn chết tha hương tha hương.

Ninh Nhượng Trần biết rõ luật pháp, càng có bản mệnh vận may, Tống Ngọc cũng vui lòng đề bạt, hiện tại tuy rằng còn là một từ cửu phẩm tán quan, nhưng có thể thường thường hầu hạ Quốc công, thanh quý cực kỳ.

"Nhượng Trần nói như vậy rất hay! Tương Dương thành cao sông khoan, nếu là mạnh mẽ tấn công, không trải qua tổn thời gian khó khăn. Ta quân càng sẽ tổn thất nặng nề!"

Trước Tống Ngọc đại quân, chính là nhận được trọng thương, hiện tại tuy rằng tập hợp lại, nhưng so với trước kia, còn hơi kém hơn chút, như thương vong quá lớn, chỉ sợ cũng phải nổi loạn.

"Nếu như Thạch Long Kiệt biết được kế hoạch của chúng ta, e sợ sẽ thổ huyết!" Tống Ngọc cười nói, lúc này đem Tương Dương chu vi phủ huyện thanh không. Đại quân đem Tương Dương bao quanh vây nhốt, đã là thắng bại đã định.

"Chủ công thần cơ diệu toán, càng là kỳ mưu bách ra, mặc cho Thạch Long Kiệt suy nghĩ nát óc. Cũng không phải Chủ công đối thủ!" Trầm Văn Bản nói.

Một bên khác, Ninh Nhược Trần có chút mê hoặc, nhưng cũng biết Chủ công cùng Trầm Văn Bản nói tới chính là Tương Dương đại kế. Không phải hãn bây giờ có thể nghe được, lập tức hành lễ xin cáo lui.

Tương Dương đầu tường. Thạch Long Kiệt cùng Long Thành cùng tồn tại, nhìn Tống Ngọc đại quân. Sắc mặt đều có chút khó coi.

"Nguyên tưởng rằng, trước dạ tập, cũng cho Ngô quân trọng thương, ít nhất phải sang năm mới có thể khôi phục như cũ, không nghĩ đến đến hiện tại, liền có thể trở ra đại quân mười vạn, chuyện này thực sự khủng bố đáng sợ!" Long Thành lẩm bẩm nói, vừa nhìn về phía Thạch Long Kiệt.

"Người nói, nếu là Ngô quân còn dùng trước giáp vàng sĩ tốt, chúng ta có thể chống lại bao lâu?" Vừa nói chuyện, tuy rằng tận lực che giấu, nhưng Long Thành âm thanh vẫn là ở khế run, xem ra trước Kim Giáp Phù binh, để lại cho hãn ấn tượng thật sâu.

"Yên tâm! Chuyện này có một lần nhưng không thể có hai lần, tuyệt đối không cách nào lại dùng!" Thạch Long Kiệt bảo đảm nói.

Trước hăn cũng đã làm chuyện như vậy, tuy rằng quy mô so với Tống Ngọc tiểu chút, nhưng cũng là trực tiếp lấy quỷ quân trùng trận, không thể so Tống Ngọc, tốt xấu còn có sĩ tốt, cách một tầng thân thể.

Như vậy hạ xuống, cũng là để hăn người bị thương nặng, hầu như liền muốn ai một vòng trời phạt! ! !

Lấy kỷ cùng người, Tống Ngọc bên kia Thành Hoàng Thần chi, tất cũng là như thế.

"Như vậy cũng tốt! Như vậy cũng tốt" Long Thành sắc mặt đẹp để rất nhiều.

"Hừ! Nhất gan bọn chuột nhắt! ! !" Thạch Long Kiệt trong lòng thầm mắng, trên mặt nhưng là không lộ, "Chúng ta thu thập phụ cận thanh niên trai tráng, chinh biên sĩ tốt, cũng có 70 ngàn đại quân, dựa vào Tương Dương nơi hiểm yếu, không hăn không có phần thắng! ! !"

"Này bản tướng tự nhiên hiểu được, thời điểm không còn sớm, bản tướng còn muốn xuống bố trí phòng vệ! Cáo từ! ! !" Long Thành vung tay lên, cũng không để ý Thạch Long Kiệt có chút sắc mặt khó coi, ôm quyền liền đi.

Dưới cái nhìn của hăn, Thạch Long Kiệt chính là phản tặc! Làm sao so được với hăn cái này chính quy triều đình quan chức? Nhưng Thạch Long Kiệt thực lực hùng hậu, quân đội số lượng còn ở phía trên hăn, vừa vào Tương Dương, hầu như liền đem hăn hạ thấp xuống, vậy làm sao có thể nhần?

Nếu không là hai người có Thái Thượng Đạo ở giữa điều hòa, lại có Tống Ngọc cái này kẻ địch chung, đại quân áp cảnh bên dưới, rốt cục đã nhần nại, bằng không, nói không chừng liền muốn đến trên một hồi nội đấu! ! !

"Đáng chết! ! !" Thạch Long Kiệt nhìn Long Thành bóng lưng, trong mắt hàn mang bùng lên.

Đảo mắt đến ngày thứ hai, Tống Ngọc đại quân liệt trận, cờ xí rõ ràng, kỷ luật nghiêm minh, hình thành mấy phương trận, đem Tương Dương sáu môn vây nhốt.

Mà ở đại quân phía trước, mấy chục giá công thành xe chờ xuất phát, sát khí lẫm lẫm.

"Muốn công thành sao?" Lúc này, Long Thành cùng Thạch Long Kiệt cũng là không lo nổi nội đấu, đồng loạt đi tới đầu tường phóng tầm mắt tới.

"Thành trên người nghe, ta chủ Ngô quốc công, lòng mang thương hại, cho các người cuối cùng quy hàng cơ hội, vạn không muốn sai lầm! Đến lúc đó sinh linh đồ thán, các người chính là tội nhân! ! !"

Theo thường lệ, phái ra du kị chiêu hàng.

"Hừ! Sinh linh gì đồ thán, tất cả tới dọa giết chúng ta!" Long Thành cười gằn, "Loạn thần tặc tử, còn muốn bản tướng đầu hàng?"

Tương Dương đầu tường một mũi tên bắn ra, xa xa rơi xuống đất, đây là không hàng ý tứ, gọi hàng quan quân thấy này lắc đầu, cũng là phân phối đầu ngựa về doanh.

"Người đi xuống đi!" Đuổi đi diện hồ thẹn sắc quan quân, Tống Ngọc nhưng là không hề có cảm giác gì, phái người chiêu hàng, bất quá là làm theo phép, hẳn chưa từng có ảo tưởng có thể dễ dàng như thế bắt Tương Dương.

"Mệnh máy bắn đá trước tiên thí một vòng! ! !" Tống Ngọc truyền xuống quân lệnh.

"Chuẩn bị! ! ! Nhắm vào! ! ! Phát! ! !"

Phụ trách máy bắn đá quan quân phát xuống hiệu lệnh, một làn sóng đá tảng, gào thét lầm lầm, xẹt qua bầu trời, hướng về Tương Dương tường thành bay đi, cảnh tượng che kín bầu trời , khiến cho thủ tốt sợ hãi.

"Ầm! ! !" Đá tảng cách tường thành còn vài trượng thời gian, động năng tiêu hao hết, rơi xuống ở sông đào bảo vệ thành bên trong, phát sinh trở mình tiếng vang, gây nên to lớn bọt nước.

"Ha ha! Tương Dương sông đào bảo vệ thành đệ nhất thiên hạ, Ngô quân máy bắn đá tuy rằng lợi hại, nhưng cũng đến không được đầu tường! ! !" Long Thành cười to nói.

"Máy bắn đá uy lực vẫn là quá nhỏ!" Tống Ngọc nhìn Tương Dương đầu tường, nhưng là lộ ra quả thế vẻ mặt.

Công muốn thành, tất trước tiên lợi khí, Tống Ngọc hợp bộ tập trung vào, đã là cực cao, công bộ chư tượng cũng là không ngừng đã tốt muốn tốt hơn, làm ra tinh phẩm, nhưng này máy bắn đá chịu đến công nghệ hạn chế, vẫn còn có chút không đủ.

"Kiếp trước nghe nói Mông Cổ hồi hồi pháo liên có thể đánh tới Tương Dương đầu tường, Mông Cổ đại quân lấy này phá thành , nhưng đáng tiếc Bản tôn hoàn toàn không có nhớ tới kết cấu đồ!" Tống Ngọc có chút đáng tiếc.

Trước máy bắn đá, đã là Ngô quân nhất là tiên tiến vũ khí, cũng không cách nào đem đá tảng đầu lên thành tường , dựa theo lẽ thường, đã như thế, chỉ có lấy mạng người đến đền! ! ! Bị miễn cưỡng tha đồ! ! !

Hay là đá tảng còn có thể đổi được càn nhẹ hơn một chút, nhưng đối với tường thành, sẽ không có lực sát thương.

"Bản công đại quân mới xây, lần này là muốn lấy đại thắng tăng lên quân khí, như tử thương nặng nề, thì có ích lợi gì đây?"

Trong thành Tương Dương có quân coi giữ 70 ngàn, mặc dù nhiều là tân tốt, nhưng đem ra thủ thành, vẫn là thừa sức, dựa vào mười vạn đại quân, căn bản là không có cách đánh hạ.

"Việc đã đến nước này, chỉ có dùng cái kia kể rồi! Cho dù bị hậu nhân nói thành tàn bạo, cũng là không lo được rồi!"

Tống Ngọc sắc mặt kiên nghị, đã là quyết định, từ trong lồng ngực lấy ra một viên lệnh bài, đưa cho Trầm Văn Bân: "Truyền lệnh, đem Bản công Liệt Hỏa Phủ điều tới! ! !"

"Vâng!" Trầm Văn Bân run rẩy tiếp nhận lệnh bài, sắc mặt tái nhợt, tựa hồ thấy cái gì khủng bố tình cảnh.

Thành trên Thạch Long Kiệt, Long Thành các loại người, liền thấy Tống Ngọc đại quân phân phối, có một phủ người đẩy to lớn máy bắn đá tới.

Này phủ sĩ tốt thân mang màu đỏ hào y, lấy ngọn lửa hừng hực cờ xí làm hiệu, khắp cả mấy toàn phủ, lại có mấy trăm giá máy bắn đá! ! !

"Nhiều như thế máy bắn đá? ? ?" Long Thành trên mặt có chút biến sắc.

"Sợ cái gì? Này máy bắn đá so với trước còn nhỏ chút, nhiều nhất đầu chút đá vụn lại đây, liền thành đóa đều phá không rồi!" Thạch Long Kiệt hừ lạnh nói.

"Hỏa đạn chuẩn bị! ! !"

Liệt Hỏa Phủ tướng lĩnh, đạt được Tống Ngọc ý chỉ, phát sinh hiệu lệnh! ! !

Các đội đều có người chuyên biệt tay, đem nghiêm ngặt trông giữ dầu đen đạn lấy ra, đặt ở máy bắn đá rãnh bên trong.

"Nhắm vào! Châm lửa! ! ! Phát! ! !"

Mấy trăm giá máy bắn đá đồng loạt phát động, gào thét nổi lên bốn phía, mấy trăm viên dầu đạn cắt ra bầu trời, rơi vào Tương Dương đầu tường.

"Ầm! ! !" Dầu đạn rơi xuống đất nổ tung, nhắc lên một cái biển lửa, tướng sĩ tốt bao vây ở bên trong, hùng hùng bốc cháy lên! ! !

"Đây là? Dầu hỏa đạn! ! ! Tống Ngọc điên rồi sao? Hẳn từ đâu tới nhiều như vậy dầu liêu? ? ?" Long Thành hai mắt thất thần, tự lẩm bẩm.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Dầu đạn ngộ thủy tức cháy, nhanh lấy cát đá những vật này tiêu diệt! ! !" Một bên khác, Thạch Long Kiệt đến cùng kinh nghiệm phi phạm, mau mau truyền xuống hiệu lệnh.

"Dầu liêu quý giá, nhiều nhất đầu cái mấy vòng, ngoại trừ thiêu chết chút sĩ tốt, thì có ích lợi gì đây?" Thạch Long Kiệt tự lẩm bẩm.

"Nhắm vào! Châm lửa! ! ! Phát! ! !"

Lại là một tiếng hiệu lệnh, mấy trăm viên dầu đạn lần thứ hai từ trên trời giáng xuống, đem Tương Dương đầu tường hóa thành một cái biển lửa.

"Dầu đạn so với đá tảng khinh, tiểu chút máy bắn đá cũng có thể đem tập trung vào Tương Dương! ! !"

Không để ý chu vi chúng tướng có chút biến sắc dung, Tống Ngọc cười nhạt nói.

"Nhắm vào! Châm lửa! ! ! Phát! ! !" Chỉ ở trong khoảnh khắc, đầu đầu xe liền phát ra mười luân, mấy ngàn viên đầu đạn, hầu như đem Tương Dương đầu tường toàn bộ bao trùm, mang theo hùng hùng hỏa diễm, sóng nhiệt lẫn lộn, hầu như đem những đám mây trên trời đều thiêu tàn ra đến!

"Nhiều như thế! ! ! Nhiều như thế đầu hỏa! ! !" Thạch Long Kiệt sắc mặt dữ tợn, vẫn không thể tin tưởng.

"Truyền lệnh xuống, đại quân chặt chẽ phòng thủ, không nên bị kẻ địch chạy ra cửa lớn! ! !"

Tống Ngọc phát ra mệnh lệnh: "Liệt Hỏa Phủ đừng có ngừng, cho Bản công kế tục đầu! ! !"

Theo mệnh lệnh, không ngừng nghỉ đầu đạn bị đưa ra tiền tuyến, lại bị máy bắn đá tập trung vào Tương Dương, bốc cháy lên hùng hùng liệt diễm, sĩ tốt kêu thảm không ngừng, thậm chí Ngô quân sĩ tốt cũng có thể nghe được thịt nướng hương vị! ! !

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 303: Đốt Thành

Cổ đại dầu liêu quý giá, như theo lẽ thường, Tống Ngọc liền đem toàn bộ Ngô Châu dầu liêu đều tụ tập lên, cũng không nhất định có thể tập hợp đủ đốt cháy Tương Dương lượng đến!

Nhưng Tống Ngọc không giống! Hẳn gốc rễ tôn Phương Minh chính là Thần linh! ! ! Trước còn từng làm rất lâu Thổ Địa Thần, đối với khoáng sản dầu mạch loại hình đều có cảm ứng.

Những này dầu đạn, chính là lấy dưới nền đất dầu đen làm ra! ! !

Đại Càn dưới nền đất dầu mỏ, tựa hồ cùng kiếp trước có chút không giống, thế nhân đều lấy "Mãnh dầu hỏa" xưng chi, Tống Ngọc khai thác sau khi đi ra, liền hơn nữa các loại dịch nhiên đồ vật, chế thành dầu đạn, làm kỳ tập! ! !

Tuy rằng mãnh dầu hỏa loại hình khoáng sản ở phía nam trữ lượng tiểu, lại chôn dấu cực sâu, nhưng Phương Minh lấy đời núi thần thông cải tạo địa hình, dưới đáy lại phái Âm binh mở ra, phía trên Tống Ngọc phát dân phu mười vạn, lại triệu tập giới về đánh tỉnh thợ thủ công nghệ nhân, ngày đêm không ngớt, bất kể giá thành khai thác, vẫn là mạnh mẽ tích góp ra đầy đủ đốt cháy một thành trữ lượng đến! ! !

Nhưng sự công kích này có hạn chế, tầm thường chỉ cần một cái hỏa tiễn, thì sẽ gây họa tới tự thân.

Cũng chỉ có đang tấn công cố định mục tiêu thời điểm, mới có tác dụng, trước liền vẫn ở Ngô Châu bỏ không, mà lần này thảo phạt Tương Dương, mới bị điều đến trợ chiến! ! !

Này dầu đạn lơ lửng giữa trời thiêu đốt, rơi xuống đất lấp bắp, rất là tàn nhẫn! ! Thời cổ chữa bệnh điều kiện lạc hậu, vết bỏng loại hình như nổi lên cảm hoá, thường thường thì sẽ chết! ! !

Cảnh tượng này cực không nhân đạo, nhưng Tống Ngọc trước bị Thạch Long Kiệt nhóm người đánh lén ra chân hỏa! Lại muốn bảo lưu chính mình đại quân thực lực! Đã là hung hãn quyết định đốt thành! ! ! ! !

Mấy trăm giá máy bắn đá xoay chuyển không ngớt, cuồn cuộn không ngừng đem dầu đạn tập trung vào trong thành Tương Dương! ! !

Tương Dương tường thành tuy rằng phòng giữ hoàn thiện, phụ cận cũng có nguồn nước, nhưng đối với dầu liêu thiêu đốt vô dụng. Chỉ có thể lấy cát đá nhào.

Cổ đại phòng ốc kết cấu nhiều là làm bằng gỗ, ngộ hỏa tức nhiên. Hiện tại tưới dầu lên lửa, càng là mãnh liệt! ! !

Hỏa thế không ngừng lan tràn. Đã không ngừng ở đầu tường, mà là hướng về trong thành đốt cháy mà đi.

"Thật ác độc Tống Ngọc! ! ! Hắn đây là muốn đem ta nhóm người cùng Tương Dương thành, đồng thời hóa thành tro tàn a! ! ! !" Long Thành sắc mặt dữ tợn, trên mặt bị hỏa tinh sát dưới, cũng là nổi lên vết bỏng.

"Tương Dương không thể giữ! Chúng ta lao ra! ! !"

Thạch Long Kiệt cắn răng nói.

"Quân địch đi ra, xạ! ! !"

Thủ ở trước cửa thành Ngô quân, đã sớm trận địa sẵn sàng đón quân địch, thấy cửa thành mở ra, lập tức truyền xuống hiệu lệnh.

Xì xì! ! Xì xì! ! !

Mưa tên như chú. Trước tiên lao ra sĩ tốt lập tức trúng tên ngã xuống đất.

"Đáng ghét! Thành này môn quá hẹp rồi! ! !" Long Thành quát lớn, cực kỳ không cam lòng.

Cửa thành chật hẹp, vốn là dễ dàng cho thủ thành, nhưng hiện tại cũng là vũng vàng hạn chế ở quân coi giữ , khiến cho bọn họ không được mà ra.

Trước có mưa tên chặn đường, sau có liệt diễm đoạt mệnh! ! ! Ở tình huống như vậy, quân coi giữ sĩ khí lập tức bôn hội, không ngừng có sĩ tốt bỏ xuống binh khí, quỳ xuống đất gào khóc! ! !

"Chủ công! Đã có thể rồi! Lúc này lại đi công thành. Tất là một lần mà xuống! ! !" Trầm Văn Bản không đành lòng khuyên.

"Cửa thành là có thể bắt, nhưng quân địch như cùng ta hạng chiến, thì lại làm sao? Bản công cũng không có nhiều như vậy sĩ tốt, có thể đem ra điền mệnh! ! !"

Tống Ngọc vẻ mặt lãnh khốc đến cực điểm."Mệnh Liệt Hỏa Doanh tuần thành mà đi, bốn phía phóng hỏa, Bản công phải đem cả tòa Tương Dương thành. Đều hóa thành tro tàn! ! ! !"

Ý này, chính là phải đem Tương Dương thủ tướng Thạch Long Kiệt, Long Thành, còn có thủ hạ bọn hắn 70 ngàn đại quân. Thậm chí khắp thành bách tính, đồng thời đốt thành than cốc! ! !

Trầm Văn Bân tay chân run rẩy. Loại này khốc liệt việc, trước hăn nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Nhưng ở Tống Ngọc ánh mắt bức bách dưới, vẫn là đi ra ngoài truyền lệnh.

Thời gian vào đêm, thiêu đốt Tương Dương thành nhưng càng dễ thấy, như to lớn cây đuốc! Rọi sáng phạm vi mấy chục dặm, Ngô quân thậm chí không cần khác châm lửa nguyên, cũng có thể ở ban đêm coi vật.

Liệt Hỏa Doanh mấy lần thay đổi phương vị, đem dầu đạn tập trung vào Tương Dương thành, bảo đảm không có để sót.

Hùng hùng thiêu đốt hỏa diễm, như hủy diệt tam giới diệt thế hồng liên, đem vô số sinh mệnh cùng linh quân đại tướng đã vọng triệt để thiêu diệt! ! !

"Đáng ghét! ! ! Tống Ngọc tiểu nhi! Cô vương sẽ không bỏ qua cho người! ! !"

Một cái bao hàm thống khổ thanh âm vang lên, thanh chấn động mấy dặm, Ngô quân đại doanh cũng có thể nghe thấy.

Lúc này sĩ tốt ngẩng đầu, liền thấy một điểm đen phóng lên trời, mơ hồ là cái ăn mặc hắc giáp bóng người, bóng đen phá tan hỏa diễm vây quanh, tự muốn trốn khỏi! ! !

"Cho Bản tôn trở lại! ! !"

Từ Tống Ngọc đại doanh bên trong, cũng là dị hưởng truyền đến.

Một con Kim thanh sắc cự bàn tay to, ngang trời đánh ra, mạnh mẽ đem bóng đen đập trở về trong biển lửa! ! !

"Hừ hừ! ! ! Quân người là cái gì Quỷ Vương chuyển thế vẫn là những khác, chỉ cần một ngày không được Quỷ Đế, thân thể này vẫn là phạm khu, sớm muộn cũng bị đốt chết tươi! ! !"

Bên trong đại trưởng, Tống Ngọc cười gằn.

Bóng người màu đen lại là mấy lần phá vòng vây, đều là bị Phương Minh ngăn cản, ra không được biển lửa.

Cũng không biết là lần thứ mấy qua đi, làm hắc giáp người lần thứ hai bị cự chưởng đập tới lại hải sau, tình cảnh nhất thời một tĩnh! ! !

Khẩn đón lấy, âm phong đột nhiên nổi lên, hắc vân tế nguyệt, sĩ tốt bên tai mơ hồ truyền đến vạn quỷ khóc tiếng khóc! ! !

"Đây là muốn mưa sao?" Trầm Văn Bản ngẩng đầu, sắc mặt biến ảo không ngừng.

"Ha ha cho dù là trời xanh, hiện tại cũng đừng hòng ngăn trở Bản tôn! ! !" Phương Minh cười lớn, một đạo Kim thanh bùa chú bay vào tầng mây.

"Khu vũ thần thông!"

Hắn hiện tại đã tới chính tứ phẩm Thần Vị, các hạng thần thông uy năng càng trưởng, liền thấy màu xanh bùa chú chỉ là ở trong tầng mây lóe lên, vũ vân liền triệt để tản ra, lại khôi phục trước.

"Thành Hoàng! Người dám hủy ta thân thể, ngăn trở ta đại đạo! ! ! Bản vương cùng người không đội trời chung! ! !"

Một đạo oán hận đến cực điểm, tựa hồ đến từ chốn Cửu U thanh âm vang lên, một cái to lớn quỷ ảnh tái hiện ra, "Vạn Hồn Bạo! ! !"

Vô số sinh hồn, bay lên mà lên, ở Phương Minh bên người nổ tung.

"Trấn áp! ! !" Phương Minh quát lạnh, bên người thiên hoa hạ xuống, mặt đất nở sen vàng, Luân Hồi hiển hiện, đem còn lại sinh hồn phong cấm, đưa vào Luân Hồi.

"Quý Vương đừng chạy! ! !" Phương Minh đứng dậy, hóa thành một đạo Kim thanh ánh sáng, truy đuổi Quý Vương mà đi.

"Đây là thân thể bị hủy, chỉ còn lại thần hồn lưu vong sao?" Trên mặt đất, Tống Ngọc ngửa đầu nhìn cảnh này, tự lẩm bẩm.

Thân thể chính là Thạch Long Kiệt thành đạo cơ hội! Lần này bị chém, không chỉ có để Quý Vương tu vi tổn thất lớn, càng là tuyệt hẳn thành đạo cơ hội! ! ! Dù sao long khí nhiều quy về thân thể, hồn thể năng có vài tia long khí?

Tống Ngọc trong chớp mắt, liền cảm thấy đỉnh đầu chấn động mạnh, trong lòng biết khác thường, mở ra thần nhãn.

Liền thấy chính mình đỉnh đầu mây khói lẩn lộn, Xích giao hiện lên, phun ra hùng hùng liệt liệt, đem đối diện Cự Hủy cùng Hắc mãng vây quanh thiêu đốt! ! !

Mà Cự Hủy cùng Hắc mãng xông khắp trái phải, nhưng phá không được liệt diễm vây quanh, hai người thân thể càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hóa thành tro tàn, bị đốt thành từng tia từng tia xanh tím khí, hội tụ đến Xích giao trên người! ! !

Mà Xích giao đạt được này khí, thân hình lần thứ hai tăng vọt, bay lên thẳng tới cửu thiên! ! !

Ầm! ! ! !

Mây khói bốc lên, cuồng lôi múa tung, Xích giao nhưng lăm liệt không sợ, tiếp thu lôi đình gột rửa! ! !

Chín lần lồi đình qua đi, Xích giao lắc mình biến hóa, trào sinh năm chỉ, yết hầu phía dưới mọc ra khối kiếm hình tiểu vảy nhỏ, đây là vảy ngược! Chỉ có rồng thực sự tộc mới có! Chạm vào tất nộ! ! !

"Chém đến Thạch Long Kiệt cùng Long Thành sau! Xích giao khí tăng mạnh, bây giờ rốt cục hóa thành Xích long! ! ! !"

Tống Ngọc trong lòng, đột nhiên bay lên hiểu ra.

Đình đầu cũng là mây khói lẫn lộn, tử khí không ngừng hội tụ, lại ở trong chốc lát, thì có một đám lớn màu tím đám mây.

"Khí số tăng mạnh! Nhưng là có thể xưng Vương rồi! ! !" Tống Ngọc tự lẩm bẩm.

Mười tháng mười lăm, Tống Ngọc mạnh mẽ tấn công Tương Dương, hung hãn đốt thành, đem Thạch Long Kiệt, Long Thành các danh tướng, còn có bọn họ dưới trướng 70 ngàn đại quân, cũng lấy khắp thành bách tính, hết mức thiêu chết! ! ! Hung danh truyền bá tứ hải! ! !

Phụ cận chi thành run rẩy, đồn dập xin hàng, Kinh bắc bất chiến mà xuống! ! ! ! ! ! !

"Thành Hoàng Thần chi, người đuổi tận cùng không buông, há không phải khinh người quá đáng! ! !"

Mặt đất bao la trên, không trung bóng đen lóe lên, chu vi u Lục Vân khí đi theo, cắt ra bầu trời, phát sinh tiếng xèo xèo hừng, rất là khủng bố.

Lúc này từ bên trong truyền ra âm thanh, nhưng là có chút tức đến nổ phổi.

"Diệt cỏ tận gốc! Lần này Thạch Long Kiệt thân thể bị chém! Long khí tổn thất lớn, lại không có hộ vệ, chính là tốt nhất cơ hội tốt!"

Ở hắc vân mặt sau, Phương Minh điều khiển thần thông, một đường đuổi, nghe được lời ấy, nhưng không đáp lời, chỉ là tốc độ càng tăng nhanh hơn ba phần.

Thạch Long Kiệt tuy chỉ còn dư lại Quỷ Vương thần hồn, linh hoạt chỗ nhưng vượt quá thân thể, xê dịch bách biến, rồi lại mưu kế chồng chất, giả dối đa đoan, mấy lần bố trí sương mù huyền thân, nếu không là Phương Minh tự thân cũng là thần thông quảng đại, nói không chừng thì sẽ cho hắn chạy trốn đi.

Hai người một đuổi một chạy, bây giờ đã là ngang qua mấy ngàn dặm, triệt để tiến vào đất Thục.

"Xem này phương hướng, Thạch Long Kiệt là muốn chạy trốn hướng về Phong Đô!"

Phương Minh ánh mắt lóe lên: "Không sai! Phong Đô chính là Thạch Long Kiệt sào huyệt! Có địa mạch âm khí trợ lực! Thậm chí còn có một cái Quỷ Vương Thạch phu nhân cùng còn lại quỷ quân! ! !"

"Cũng được! ! ! Nhân cơ hội này! Đem bọn họ một lưới bắt hết! ! !"

Có này niệm, Phương Minh bay trốn thoáng trì hoãn, lại cũng là có ý định đem Thạch Long Kiệt xua đuổi về Phong Đô.

Hắn cùng Thạch Long Kiệt đều không phải phạm nhân, hiện tại các vận thần thông, bay trốn cực nhanh, phạm mắt thường khó gặp, thường thường chỉ cảm thấy không trung lóe lên, kim quang hắc khí lóe qua, liền không thấy tăm hơi, như hoa mắt.

Năng sớm mờ mờ, xa xa nơi có thể thấy rõ một chỗ thành trì chi cảnh.

Mà cảnh vật chung quanh, nhưng là một thoáng âm lãnh hạ xuống , khiến cho người hàn ý nổi lên, này là Phong Đô địa vực, hung danh trác.

Đồ vừa tiến vào nơi đây, Thạch Long Kiệt nhưng là chấn động toàn thân, tốc độ đột nhiên nhanh hơn ba phần! ! ! Mà cảnh vật chung quanh tựa hồ cùng hân cực kỳ phối hợp, không ngừng tự hư không dưới đáy tuôn ra âm khí, hội tụ đến Thạch Long Kiệt trên người, tựa hồ đang vì hân tu bổ tổn thương.

"Ở Phong Đô trong khu vực, Thạch Long Kiệt nhưng là mệnh trời chi a!" Phương Minh ánh mắt lóe lên, bùi ngùi than thở.

Mảnh này địa vực, trước kia chính là Phong Đô thành, sau đó nhận được đồ thành, sinh hồn oán khí nổi lên bốn phía, nhưng vừa không có nhờ được cao nhân trấn áp hóa giải, chính khu vực đều là hóa thành âm minh quỷ vực, còn đề cao ra Thạch Long Kiệt cùng Thạch phu nhân hai cái Quỷ Vương, hung uy ngập trời, ngông cuồng tự đại, hoành hành mấy trăm năm.

"Này phương thiên địa chịu quỷ khí âm khí tư nhiễm, quỷ loại như cá gặp nước, rất khó sửa trị, Bản tôn tới đây, nhưng phải đem nơi đây cứu vãn, một lần thanh lý hậu hoạn! ! !"

Vốn là, mảnh này địa vực ở Phương Minh chưa lên cấp trước, cần mấy tháng sửa trị, nhưng hiện tại thần thông tiến nhanh, chỉ cần thanh lý Quỷ Vương cùng quỷ quân, liền có thể đem nơi đây triệt để chuyển hóa lại đây!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 304: Song Vong

"Quý quân gắn kết, âm khí hội tụ, xem ra là đã sớm chuẩn bị, đang đợi Bản tôn rồi!"

Tới Phong Đô Thành trì, liền nhìn tới không quý ảnh tầng tầng, bố trí xuống đại trận, phía trước chỉ huy chính là điểm nữ Thạch phu nhân.

Thấy rõ Thạch Long Kiệt, đều là hô quát: "Cung nghênh Vương thượng! ! !"

Quân khí nứt ra khe hở, đem Thạch Long Kiệt đón vào, toàn bộ quý quân sĩ khí bỗng dâng lên!

Luận đến đại quân chân chính chủ, vẫn là Thạch Long Kiệt, Thạch phu nhân chỉ có thể toán phó tướng, luận đến điều binh khiển tướng, bài quân bày trận, đó là còn kém rất rất xa Thạch Long Kiệt.

Cũng không biết Thạch Long Kiệt sau khi đi vào làm sao bố trí, quý quân chậm rãi di động, Ác quỷ rít gào, quân khí hung hãn ngút trời, trên đất càng có tia hơn tia Huyền Âm khí bốc lên, gom lại quân khí bên trong, uy năng càng trưởng!

Quân khí đen kịt như mực, do mang theo lạnh giá u triệt địa mạch khí, xông thẳng cứu tiêu, hóa thành một bóng người, hệ thống khổng lồ cực kỳ, ăn mặc thiết giáp, cầm chùy đen! Khuôn mặt ngờ ngờ chính là Thạch Long Kiệt! ! !

"Sớm nghe nói về quỷ quân kỳ tập Kiếm Các, tuy bị tổn thương, nhưng còn lại đều là tinh nhuệ, bây giờ nhìn lại, đều ở này rồi!"

Thấy rõ cỡ này thanh thế, Phương Minh nhưng là không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Thạch Long Kiệt cùng Thạch phu nhân hai cái Quỷ Vương đều có, dưới trướng tinh nhuệ quỷ quân cũng là như thế, chỉ cần một lần giết chết, chính là nhất lao vĩnh dật!

"Thành Hoàng Thần chi, người khinh người quá đáng! Hiện tại liền muốn người thấy rõ ta 'Vạn Quỷ Đại Trận' lợi hại!"

Bên trong đại trận, truyền đến Thạch Long Kiệt lời nói, quân khí hội tụ thành cự người thân ảnh cũng là hơi chấn động một cái, mở ra hai mắt, bắn ra tinh quang, thẳng tắp chăm chú vào Phương Minh trên người.

Cự Nhân ngửa mặt lên trời rít gào, vung lên trong tay chùy đen, liền hướng về Phương Minh đập tới! !

To lớn chùy đen che đầy bầu trời. Hầu như tựa như cự sơn đè xuống, có dời núi lấp biển oai! !

Mà nơi này bầu trời cùng địa mạch. Đều là tuôn ra từng tia từng tia sức mạnh, trợ trướng búa lớn uy năng. Càng đối Phương Minh hình thành bài xích áp chế, tựa hồ phải đem hấn bỏ ra vùng thế giới này.

"Thời cơ đến vận chuyển đều đồng lực, vận đi anh hùng không tự do! Thạch Long Kiệt, người đến hiện tại, còn không hiểu sao?"

Đối mặt cỡ này hủy thiên diệt địa uy năng, Phương Minh nhưng là thờ dài nói.

"Người vì là Quỷ Vương, nhưng đạt được Thái Thượng Đạo sự giúp đỡ, chuyển thế tu Hắc đức, cắt cứ đất Thục xưng Vương, danh tiếng nhất thời không hai. Số mệnh chi thịnh, chính là Bản tôn, cũng cần tạm thời tránh mũi nhọn!"

"Mà bây giờ, thân thể người bị chém, đã là triệt để mất đi thành đạo cơ hội, Ích Châu thiên địa cũng không gia trì cùng người, chỉ bằng nho nhỏ này Phong Đô quỷ vực, thì có ích lợi gì đây?"

Thành Hoàng ẩn vàng mục nhiên hiện lên, lúc này ẩn vàng. Đã có một nửa hóa thành xanh ngọc, ôn hòa hoàn mỹ, càng mang theo ung dung hoa quý uy năng!

"Triệt Địa Ẩn! Ra!"

Ẩn vàng mục nhiên phòng lớn, dường như núi nhỏ. Mà lúc này ẩn vàng mặt ngoài, không chỉ có hiện ra Ngô Châu chúng sinh chi cảnh, càng có Kinh Châu địa vực hình ảnh! ! !

Đây là Tống Ngọc đốt cháy Tương Dương sau. Đã triệt để đặt vững xưng bá Kinh Châu căn cơ, khắp cả mấy Kinh Châu. Đã không người chống lại, Thành Hoàng ẩn vàng tự nhiên theo uy năng tăng mạnh! ! !

Triệt Địa Ẩn chính là Thần Đạo thảo phạt thần thông. Lại lấy Thành Hoàng ẩn vàng sử dụng, bổ sung lẫn nhau, uy lực càng trên một tầng! ! !

Ẩn vàng đánh ra, thì có chúng sinh quỷ bá chi cảnh hiện lên, mà Phong Đô quỷ vực phát sinh địa khí, tựa hồ nhận được này ẩn áp chế, bị mạnh mẽ đánh về dưới nền đất, không phục xuất hiện.

Triệt Địa Ẩn mượn địa khí mà kích, thường có phong tỏa khả năng, hiện tại càng là đem Phong Đô địa mạch âm khí tạm thời đóng kín.

Búa lớn bỗng nhiên run lên, tựa hồ hư huyền không ít, mang theo kinh phong cũng thuận theo yếu bớt.

"Ầm ầm! ! ! !"

Ần vàng cùng lúc này búa lớn chạm vào nhau, phát sinh tiếng nổ cực lớn.

Một làn sóng sóng khí bao phủ, nhấc lên thảm cỏ, càng đem xa xa rừng cây chặn ngang bẻ gãy! ! !

Ầm ầm vang lớn bên trong, búa lớn nổ tung, vỡ thành vô số mảnh, tán rơi xuống mặt đất, hóa thành từng tia từng tia hắc khí tán ra.

Ần vàng uy năng không gặp, trực tiếp đi ngược dòng nước, khắc ở Cự Nhân lồng ngực! ! !

Cự Nhân biến sắc, thống khổ đến cực điểm, lồng ngực xuất hiện cái hình vuông vết thương, bên ngoài kim quang, không ngừng lan tràn, cuối cùng dĩ nhiên tương quân khí hội tụ Cự Nhân toàn bộ nhuộm dần thành huyền kim vẻ!

"Gào! ! ! !"

Tiếng gầm gừ bên trong, Cự Nhân thân thể vỡ vụn thành mấy khối tán ra, cùng lúc đó, dưới đáy quỷ quân đều là sắc mặt đại biến, phun ra mấy cái hắc khí, thân hình tán loạn, Thạch Long Kiệt càng là một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt dữ tợn đến cực điểm.

"Còn không rõ sao? Người hiện tại chỉ là quỷ loại, long khí khó tụ, mà Bản tôn Xích giao hộ thể, mệnh trời tại người! Há lại là người có thể phản kháng, còn không mau mau bó tay chịu trói! ! !"

Phượng Minh hét, trong giọng nói mang theo linh quang, liền có không ít Ác quỷ ánh mắt mê, la lên: "Ta đầu hàng! Ta đầu hàng!" Chạy ra quân trận, trận hình nhất thời tán loạn.

"Hừ! Thiệt chạy giả giết! ! !"

Thạch Long Kiệt lạnh giọng hét lớn, tóc từng tia từng tia bay ra, hóa thành trường kiếm, đem chạy trốn Lệ Quỷ, Ác quỷ đánh giết, ổn định trận thế.

"Ngu xuẩn mất khôn! ! !" Phượng Minh lắc đầu, xoay tay phải lại, hư hư đi xuống ép một chút! Quỷ quân phía trên, cũng là bỗng nhiên hiện lên một thanh kim bàn tay lớn, hướng về quỷ quân đè xuống! ! !

Lúc này trên người hãn Xích giao kim bào cũng là đại biến, Xích giao lẫn lộn, hóa thành Xích long, uy nghiêm càng hơn! ! ! Phượng Minh chính là Tổng Ngọc tự mình sắc phong hộ quốc Thần linh, cùng Ngô quốc vận nước liên kết, hiện tại Ngô quốc khí số đại thắng, Xích giao Hóa long, hãn tự cũng theo đến không ít chỗ tốt.

Xích long uy nghiêm bất phàm, từ kim bào trung du ra, chiếm giữ ở thanh bàn tay màu vàng óng trên.

Long khí quét ngang bên dưới, dưới đáy quỷ quân nhất thời kêu thảm thiết nổi lên, cự chưởng còn chưa đè xuống, liền có không ít cấp thấp quỷ loại không chống đỡ được, hóa thành hắc khí tứ tán, hiện ra là thần hồn câu diệt.

"Đáng ghét! ! ! Long khí! ! !"

Thạch Long Kiệt hai mắt đỏ chót, không cam lòng gầm hét lên. Như hãn Cự Hủy long khí vẫn còn, tuy rằng quỷ quân cũng sẽ nhận được ảnh hưởng, nhưng là không sợ đánh nhau chết sống!

Nhưng hiện tại thân thể bị đốt chết tươi, long khí bị Tống Ngọc đoạt đi, trái lại trợ tăng kẻ địch uy năng, để hân làm sao có thể không nô! ! !

"Chết! ! !" Phương Minh vẻ mặt không đau khổ không vui, cự chưởng dạt ra kim quang, phong tỏa hư không, mang theo không thể kháng cự lực lượng, ở dưới đáy chúng quỷ tuyệt vọng trong ánh mắt, âm âm đè xuống! ! !

Ầm! ! ! ! Kim thanh ánh sáng tỏa sáng, bụi mù nổi lên bốn phía, tình cờ còn chen lẫn quỷ quân kêu thảm.

Trước kia quỷ quân nơi ở mặt đất, nhất thời hướng phía dưới ao hãm mấy trượng, hình thành một tấm bàn tay khổng lồ đồ án.

Mà ở chỗ này quỷ quân, đã hoàn toàn biến mất không gặp, vừa nãy một chưởng, lại trực tiếp đem Phong Đô quỷ quân diệt hết! ! !

Những quỷ quân này, đều là Phong Đô mấy trăm năm tích góp lại đến tinh nhuệ, Hung quỷ một con đều không có, nhiều là Lệ Quỷ cấp độ! Ác quỷ cũng không có thiếu! Nhưng ở Phương Minh dưới chưởng, liền sức phản kháng đều không làm được, liền bị triệt để tiêu diệt! !

Một chưởng oai, quả là tại tư! ! ! !

Bụi bặm lẫn lộn, hắc khí tàn tạ, nhưng rốt cục ngưng tụ, hóa thành một cái nam tử mặc áo đen bóng người, chính là Thạch Long Kiệt! Lúc này thể hình tán loạn, uể oải không thể tả, một bộ gần đất xa trời thái độ.

Hân đến cùng là Quỷ Vương tu vi, càng chạm tới Quỷ Đế bình cảnh, pháp lực phi phạm, tuy rằng trước có thương tích tại người, nhưng cũng ở Phương Minh một chưởng bên dưới bảo vệ tính mạng! ! !

Lúc này trên mặt còn có thừa quý, chu vi càng là lẻ loi một mảnh, có vẻ rất là thê lương! ! !

"Không muốn ta Thạch Long Kiệt ngang dọc một đời, hôm nay nhưng muốn mất mạng tại này! ! !" Thạch Long Kiệt nhìn sang chu vi, có chút thể lương cười.

"Người quỷ không cùng tồn tại! Bản tôn muốn phụ trợ Nhân Đạo quốc chủ, không thể không giết chết đạo hữu, xin hãy tha lỗi! ! !"

Phương Minh nói, trên tay màu vàng hiện lên, liền muốn ẩn xuống.

"Chớ thương ta phu quân! ! !" Chính đang Phương Minh chuẩn bị động thủ, đưa Thạch Long Kiệt ra đi thời gian, một tiếng khê kêu truyền đến.

"Là Thạch phu nhân! Trước không gặp, hóa ra là đi làm những việc này rồi! ! !" Phương Minh thần niệm quét qua, liền tức hiểu rõ.

Lúc này Thạch phu nhân, điều động hắc vân tới rồi, dưới đáy từng tia từng tia mặc khí ngang trời, dường như dây thừng, cột không ít người sống, trẻ có già có, nam nữ đều có, nhiều là nông hộ trang phục, nhìn dáng dấp chính là Phong Đô phụ cận nông phu.

Gặp thời loạn lạc, có bao nhiêu người đào vong tới đây tị nạn, Phong Đô ai đến cũng không cự tuyệt, chỉ cần mỗi tháng dâng lên người sống tế phẩm, liền có thể đến bảo đảm, bởi vậy có bao nhiêu nông hộ, càng là lòng dạ độc ác, cấu hại người qua đường, thay thế bản thôn tế phẩm, Phương Minh lần trước liền trải qua một hồi.

"Người như giết ta phu quân, đừng trách ta năm những này dân chúng vô tội chôn cùng! ! !"

Thạch phu nhân lạnh giọng nói, theo lời nói, phía dưới nhất thời truyền đến gào khóc tiếng, có người chết vẫn là đồng tử trẻ con, thiên chân vô tà, thấy rõ đại nhân khóc nỉ non, cũng là theo khóc nháo mà mở.

Thạch Long Kiệt thấy này, đáy mắt sắc mặt vui mừng lóe lên, mục nhiên hiện ra cầu hi vọng sống sót.

"Năm những người dân này, liền muốn Bản tôn dừng tay, các người! Làm Bản tôn là kẻ ngu si sao?" Phương Minh cười gằn, vẻ mặt trêu tức.

"Người tự xưng phúc đức chính thần, có thể nào không lấy cứu hộ bách tính vì là phúc lợi? ? ? Huống chi, như những người này chết rồi, tội nghiệt người ta các đăm một nửa, cũng không nhỏ mấy, kính xin tôn thần cân nhắc một, hai! ! !"

Thạch phu nhân thấy rõ Phương Minh thần thái, đáy lòng mát lạnh, nhưng vẫn là nói: "Chỉ cần tôn thần buông tha hai vợ chồng ta, chúng ta có thể lập lời thề, chung không sinh được Phong Đô một bước! ! !"

"Ha ha" Phương Minh nghe được lời ấy, nhưng là đột nhiên cười dài.

Thấy rõ Thạch Long Kiệt vợ chồng mặt lộ vẻ vẻ không hiểu, mới nói: "Bản tôn một đời, tối yểm người khác uy hiếp! ! !"

"Huống chi, năm những này trợ Trụ vi ngược, vẽ đường cho hươu chạy hạng người, đem ra uy hiếp Bản tôn, thực sự là chuyện cười! ! ! !"

Thét dài trong tiếng, ấn vàng hiện lên, thẳng tắp khắc ở Thạch Long Kiệt ngực!

Thạch Long Kiệt sắc mặt tự bi tự hi, vừa tựa hồ không thể tin được, thân hình bắt đầu hư huyền lên.

"Phu quân! ! !" Thạch phu nhân trong mắt bốc ra nước mắt, như tích thủy phù dung, dưới thân hắc vân dây thừng nhưng là mục nhiên căng thẳng, đem chộp tới thôn dân hạt nhân hết mức bóp chết! ! !

Tản ra hắc vân, Thạch phu nhân đi tới Thạch Long Kiệt trước người, xoa xoa Thạch Long Kiệt gò má, từng viên lớn nước mắt châu liền hạ mà xuống.

"" Thạch Long Kiệt đưa tay ra, tựa hồ muốn vì Thạch phu nhân lau đi giọt nước mắt, đưa đến một nửa, nhưng là đột nhiên hạ xuống.

Vừa nhắm mắt lại, triệt để hóa thành hắc khí tản ra, sền sệt như mực hắc khí không ngừng tứ tán, đem chu vi đều nhuộm thành màu mực.

"Phu quân! ! !" Thạch phu nhân lần thứ hai khóc rống thất thanh, hai tay hư ôm, tựa hồ còn muốn đem dật mở hắc khí ôm vào trong ngực.

Cảnh tượng này, liền Phương Minh đều có chút lặng lẽ, quá một lúc lâu, Thạch phu nhân vẫn là không nhúc nhích, trên người nhưng có từng tia từng tia hắc khí bốc lên, hóa thành hỏa diễm, đem thân thể của nàng bao vây, hùng hùng bốc cháy lên!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 305: Xưng Vương

"Đây là thần hồn tự hủy!"

Phương Minh khóe mắt co rụt lại, lập tức rất là cảm xúc, này Thạch Long Kiệt vợ chồng tuy rằng làm nhiều việc ác, nhưng phần này phu thê tình cảm, nhưng cực kỳ chân thành, khiến cho người cảm động.

Bất quá cảm động quy cảm động, lại tới một lần nữa, Phương Minh vẫn là không phải giết hai người không thể, này là đại đạo chi tranh, tuyệt đối không nương tình!

Ầm ầm ầm! ! !

Tựa hồ nhận được hai cái Quỷ Vương chết ảnh hưởng, Phong Đô quỷ vực đều là hơi động, thành trì lay động, ngói hạ xuống, một bộ tận thế hủy diệt chi cảnh!

"Âm khí hội tụ hai cái lời dẫn đã triệt để diệt đi tới, còn lại, còn muốn cấm tiệt âm khí, lý bình địa mạch! !"

Phương Minh lầm bầm lầu bầu, phía sau thiên luân hiện lên, dường như cự nhật, quang chiếu vạn ngàn, đem toàn bộ Phong Đô quỷ vực, đều là bao vây ở bên trong.

"Triệt Địa Ẩn! ! ! Phong cấm! ! !"

Thành Hoàng ẩn vàng thẳng tắp ẩn xuống mặt đất, kim quang cướp xuống chín tầng, đem địa mạch âm khí phong tỏa! ! !

Mà từng tia từng tia Kim thanh quang diễm, xông thẳng cừu tiêu, đem vẫn nối tiếp nhau ở quỹ vực bầu trời mây đen thiêu tán, lâu không gặp ánh mặt trời, rốt cục triệt để chiếu vào này phương hóa thành quỹ vực trăm năm âm bên trên! ! !

"Uống! ! !" đạo đạo kim quang ngưng tụ, triệt để đem âm khí phong cấm, mặt đất thổ nhượng ngưng tụ, nhưng cũng không còn âm hàn khí tức.

"Trước cần tháng ba mới có thể đem nơi đây triệt để chuyển hóa, hiện tại thần thông tiến nhanh, bất quá thời gian ngắn ngủi! ! !"

Phương Minh cười nhạt nói.

Ong ong! ! ! Thiên hoa hạ xuống, hóa thành từng tia từng tia màu xanh, hội tụ ở Phương Minh đỉnh đầu.

Này là thiên ý lọt mắt xanh, Thiên Đạo có cảm Phương Minh hóa giải âm, ban xuống Thiên Đạo công đức.

"Thạch Long Kiệt đi ngược lại, lại không con nối dõi, hiện tại toàn bộ Thục trung, tất là hỗn loạn từng bừng. Đại quân vừa vặn bắt! ! !"

"Mà Ngô, Kinh, Thục ba châu ở tay, chỉ là Giao Châu, một chỉ hịch văn liền dưới!"

"Đến thời điểm, toàn bộ Đại Càn phía nam đều ở Bản tôn tay, chỉ cần hoa hơn mấy năm. Nghỉ ngơi lấy sức, liền có thể bắc chinh, chính thức nhất thống thiên hạ! ! !"

Phương Minh con mắt tia sáng bùng lên, đối với sau đó cướp đoạt thiên hạ con đường, đã không nghi ngờ chút nào.

Kinh Châu, Tương Dương thành.

Trước đại hỏa. Đầy đủ đốt cháy bảy ngày phương diệt, khắp thành hủy diệt sạch, vô cùng thâm thảm.

Cháy đen trên đất, che kín ngôi vờ tường đổ, thậm chí còn có vết máu đoạn chi. Cùng gạch đá thổ địa ngưng tụ cùng nhau, lại bị ngọn lửa hừng hực đốt cháy, hoàn toàn không thể nhận biết, trong không khí, nồng nặc mùi khét tràn ngập không tiêu tan, lại hỗn cùng xác thối, nghe ngóng muốn ói.

Mà ở này một mảnh cảnh tượng Địa Ngục bên trên, một đám người chính đang dò xét. Người cầm đầu chính là Tống Ngọc.

"Tuy rằng ốc xá loại hình đều bị đốt cháy hầu như không còn, nhưng gạch đá loại hình vẫn còn, tường thành cũng cơ bản bảo lưu lại đến. Đây trùng kiến liên tỉnh rất nhiều công phu!"

Tống Ngọc nhìn một chút đen kịt một màu thổ địa, lại có không ít sĩ tốt ở phía trên dò xét, tìm ra kim ngân những vật này, thống nhất quản lý.

Còn có quân pháp đội, năm thương hoành đao, hai mắt trừng trừng. Lệnh sĩ tốt một điểm kể vật tắt xuống.

"Chủ công nói chính là! Đây Kiến Thành háo tư chủ yếu ngay khi trên tường thành, chỉ cần tường thành cơ bản hoàn hảo. Còn lại ốc xá, tự có thể trùng kiến!"

Trầm Văn Bân lúc này đã từ trước trạng thái hồi phục lại. Khom người nói.

"Chỉ là Tương Dương bách tính diệt sạch, lúc này vẫn cần thu nạp chút lưu dân lại đây!"

Tống Ngọc hỏa công, có thể không phân người là quân địch vẫn là dân chúng vô tội, đại hỏa bên dưới, một thể đều hóa thành tro tàn! Toàn bộ Tương Dương, đều là hóa thành tử thành, đào mạng giả rất ít.

Nếu không là trước thì có Phương Minh ra tay trấn áp, đem sinh hồn hết mức độ hóa, e sợ toàn bộ Tương Dương địa vực, lập tức là được quý vực! ! !

Nhưng ngay cả như vậy, ở Tống Ngọc chu vi, cũng quay chung quanh dày đặc một vòng oán khí, ánh sáng đỏ như máu ngút trời, cực kỳ dọa người! Ở Xích long uy nghiêm dưới, oán khí chỉ là vững vàng leo lên ở Tống Ngọc số mệnh ở ngoài, nhưng không lập tức báo ứng.

"Bản công hiện tại chỉ ít có thể nhất thống phía nam, có Chân Long chi vọng, ở còn chưa bỏ mình quốc diệt, nắp quan định luận thời gian, bất kỳ báo ứng đều hiển hiện không được!"

Tranh long việc, vốn là máu tanh tràn ngập, giết người doanh dã, như mỗi đồ một lần đều phải báo ứng, thiên hạ Tiềm long chết sớm tuyệt rồi!

Có long khí trấn áp, mặc cho là oán khí tràn ngập, huyết quang ngập trời, không tới người chủ bỏ mình, long khí tận tán thời gian, cũng là không thể ra sức.

Đem tầm mắt từ số mệnh chỗ thu hồi, Tống Ngọc cười nói: "Này Tương Dương nếu không người còn sống, cái kia chu vi điền mẫu đất, còn có trong thành đường phố phòng ốc, tự nhiên đều là thu về quốc hữu!"

"Những này, một phần có thể cho thuê thương nhân, Tương Dương vị trí tiện lợi, chính là thương nhân tất kinh chỗ, chỉ cần có lợi ích, những thương nhân kia chính là mất đầu buôn bán cũng chịu làm đây!"

"Còn có, chính là triệu tập lưu dân, trước tiên làm tá điền, đợi được nhất định niên hạn, liền hứa lấy lại chính mình trồng thổ địa, điều kiện này

tuy rằng so với Ngô Châu hơi kém, nhưng đối với những kia liền cơm đều ăn không đủ no, giấy dựa ở tử vong tuyển trên lưu dân tới nói, lại là rất lương dễ dàng!"

"Mặt khác, Tống Hòa nhóm người đất phong, liền định ở đây! Đây mấy cái, các người xuống, tả thành chính thức ý chỉ, do Bản công đóng dấu sau, lại thống nhất phát xuống!"

Tống Ngọc chậm rãi nói, chiến tranh như không có lợi ích, chính mình chỉ có thể lỗ vốn. Nhưng hiện tại Tương Dương diệt sạch, khắp thành tài vật thổ địa đều thành chính mình, mới có thừa lực bù đắp tổn thất.

"Vâng!" Trầm Văn Bản nhóm người cung kính hẳn là.

Tống Ngọc lại nhìn này khắp thành vết thương một chút, đột nhiên than thở: "Tương Dương tàn tạ, e sợ Bản công xưng Vương đại điển, chỉ có thể ở Giang Lăng cử hành rồi!"

Lần này ra quân, nhiều là luyện binh, trước bởi Thạch Long Kiệt cùng Long Thành rùa rút cổ chính sách, đại quân tổn thất cực nhỏ, lấy xuống Kinh bắc mấy trấn, đại quân sĩ khí rất là khích lệ một phen.

Mà ở không uống một binh một tốt, lại bắt Tương Dương sau, sĩ tốt tốt cực triệt để ổn định, dũng mãnh không sợ, ánh mắt kiên nghị.

Đây là nhiều lần đại thắng sau khi, mới có thể nuôi dưỡng được đến tự tin! ! !

Nhìn đại quân thành hình, Tống Ngọc cũng rất là vui mừng, nhưng Tương Dương triệt để phá hủy, khôi phục cũng không phải mấy tháng việc, nơi đây lưu binh trấn thủ còn có thể, nhưng muốn cử hành điển lễ loại hình, liền có vẻ quá mức khó coi.

Trầm Văn Bân vừa nghe, chính là quỳ xuống nói: "Theo Đại Càn đạo, thiên hạ đại loạn, sinh linh đồ thán, bách tính hoàn toàn phán minh chủ để giải treo ngược, chủ thượng cầm binh mười vạn, thiết giáp ngàn kỵ, làm thuận lòng trời tuân mệnh, thành lập vương nghiệp, đây là thiên hạ bách tính chi phúc lợi "

"Thật nhanh!" Chu vi quan văn võ tướng dồn dập thăm mắng, lập tức cũng là quỳ xuống: "Thần tán thành!"

"Ha ha! ! !" Tống Ngọc ngửa mặt lên trời cười to, trạng cực vui vẻ.

"Được! ! ! Lưu 50 ngàn đại quân tại này phòng thủ, chúng ta quay lại Giang Lăng, Hạ Đông Minh, Trầm Văn Bân, hai người người phụ trách lần này việc, cần phải hợp lễ pháp, long trọng trang nghiêm! ! !"

"Vâng! ! !" Hạ Đông Minh, Trầm Văn Bân lần thứ hai bái xuống, nhìn ra người chung quanh một mảnh đỏ mắt.

Hạ Đông Minh thân là Lễ ty lang trung, phụ trách việc này ai cũng nói không ra lời, nhưng Trầm Văn Bân cũng tham dự vào, ngoại trừ ngoại thích thân phận, vừa nãy gián ngôn cũng rất là trọng yếu.

Đây chính là ủng hộ công lao! Chỉ đứng sau từ long đại công! ! !

Tháng mười một, đại quân khái hoàn về Giang Lăng, mà vào lúc này, Tống Ngọc sắp xưng Vương tin tức cũng truyền ra ngoài.

Ở Tống Ngọc đốt cháy Tương Dương, giết chết Long Thành cùng Thạch Long Kiệt sau, toàn bộ thiên hạ cũng biết Ngô quốc công nhất thống phía nam tư thế, khó có thể dao động, xưng Vương đại điển đến sứ giả loại hình so với trước xưng công có thêm đâu chỉ gấp mười lần?

Cũng may Giang Lăng chính là Kinh Châu châu trì vị trí, địa vực rộng khoáng, chính là lại nhiều gấp bội sứ giả, cũng có thể thu xếp.

Ngay khi xưng Vương đại điển đều đâu vào đấy tiến hành đồng thời, Tống Ngọc cũng nghe được một tin tức tốt: "Cái gì? Ta có hậu?"

Tuy rằng trước đã hiểu được mấy vị phu nhân đều mang bầu, toán toán tháng ngày, cũng là này chút thời gian, nhưng Tống Ngọc nhưng có chút không thể tin tưởng cảm giác.

Đến báo hỉ chính là Tống gia thân binh, lúc này trên mặt cười thành một đoàn: "Chúc mừng thiếu gia! Chúc mừng thiếu gia! Ba vị phu nhân sinh ngày rất gần, trước sau vì là thiếu gia sinh hai vị tiểu thiếu gia, một vị tiểu thư "

Tống Ngọc lại cẩn thận hỏi, mới biết với hân cố ý gây ra giống như vậy, chính thê Bảo Uyển Hình trước tiên sinh một vị nam anh, này là con trưởng đích tôn, trừ phi có đại biến, bằng không kế thừa tư thế không cách nào dao động, có thể hữu hiệu đè xuống một ít hữu tâm nhân âm u tâm tư.

Mặt khác hai thiếp, Lý Tú Phương sinh cái kế tiếp nam anh, Ngô Tâm Lăng sinh chính là nữ hài.

Nghe được Lý Tú Phương sinh con trai, Tống Ngọc trong lòng cũng không biết là cái gì tư vị, Lý gia Tiềm long khí tuy chết, nhưng cũng có thừa trạch, sau đó việc, còn tưởng là thật sự có chút khó nói.

Nhưng cũng không có gì, liền Tiềm long đều giết, cái khác dù như thế nào, Tống Ngọc đều có lòng tin đè xuống!

Còn có một tin tức tốt, Tống Ngọc trước nạp tiểu thiếp Xuân Lan, cũng có bầu, nữ tử này trước chính là Tống Ngọc thiếp thân thị tỳ, sau đó nạp vì là tiểu thiếp, cũng coi như tu thành chính quả, có hài tử sau khi, địa vị càng là vững chắc, chỉ cần an phận thủ thường, một đời vinh hoa là chạy không được.

"Ha ha" Tống Ngọc cười to, lập tức nói: "Bản công sắp xưng Vương thời gian, liền có Thế tử giáng sinh, đây là mệnh trời ở ta! ! !"

Cổ đại rất coi trọng con nối dõi hậu duệ, nếu như không có huyết thống kế thừa, mặc cho là người đặt xuống vạn dặm giang sơn, cầm binh trăm vạn, cũng như thường sẽ chúng bạn xa lánh.

Mà ở xưng Vương thời gian, liền có Thế tử giáng sinh, người ở bên ngoài xem ra, xác thực là mệnh trời tại người! ! ! Này chỉ ít có thể mang Tống Ngọc thanh thế lại đẩy tới mấy phần, để thuộc hạ trung thành càng dâng lên!

"Người một đường khổ cực, Bản công thưởng người bạch ngân trăm lạng, đi xuống đi!" Tống Ngọc phát tay, đuổi đi thân binh.

"Khởi bẩm Chủ công, Trầm Văn Bản nhóm người cầu kiến!" Không tới chốc lát, liền có nhận được tin tức thủ hạ đến đây chúc mừng.

"Chúc mừng Chủ công có tin mừng Lâm nhi!" Mọi người thấy Chủ công có sau, chính mình thành tựu cũng có kế thừa hi vọng, này chúc mừng chính là chân tâm thực lòng, Trầm Văn Bản, Tống Hồ các lão nhân thậm chí mừng đến phát khóc.

"Ha ha" Tống Ngọc cười to: "Truyền lệnh xuống, khao thưởng tam quân, ban cho ăn thịt, khắp chốn mừng vui! ! !"

"Vâng! ! !"

Nhất thời, toàn bộ Giang Lăng, đều chìm đắm ở một mảnh vui mừng bầu không khí bên trong.

Đến đây sứ giả, trước kia còn có chút không rõ, ở biết được Tống Ngọc có tin mừng quý tử sau khi, đều là dồn dập hút vào hơi lạnh.

Trước Tống Ngọc, tuy rằng trăm trận trăm thắng, anh minh thần võ đến cực điểm, nhưng khuyết điểm duy nhất, chính là quá mức trẻ tuổi, không có dòng dõi, một khi bỏ mình, đại nghiệp cũng thuận theo lật úp.

Nhưng hiện tại cũng khác nhau, không ít sứ giả biết được tin tức sau, đều là dồn dập trở lại nơi ở, đem tin tức này khoái mã báo lại cho mặt sau chủ nhân.

Đương nhiên, cũng không có thiếu người, trong bóng tối cắn nát hàm răng, nhưng ở bề ngoài cũng đến giả ra khuôn mặt tươi cười, đi vào Tống Ngọc quý phủ chúc mừng.

Ở này dưới tình hình, ngày 13 tháng 11, Tống Ngọc xưng Vương đại điển, rốt cục đúng hạn mà tới.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 306: Trụ Trời Lập

Xưng Vương đại điển ngày đó, sáng sớm, Giang Lăng Thành từng nhà sớm ẩn lại dọn dồ, chuẩn bị hương án, tướng môn khấu thanh lý một tân, có năng lực thậm chí chuẩn bị đeo ruybăng gấm vóc, tướng môn trước một đoạn trang phục đến sắc màu rực rỡ.

Tiểu thị dân sinh tồn triết học, vào thời khắc này biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Bọn họ tuy rằng hay là không biết được vua nào triều thần nấy ngạn ngữ, nhưng khẳng định biết được Tống Ngọc chính là hiện nay Giang Lăng Thành duy nhất người thống trị, chưởng quản khắp thành bách tính sinh tử quyền to.

Ai cũng sẽ không vào lúc này cho mình rước họa vào thân, đều là tận lực phối hợp, rất sợ chính mình làm được chưa đủ tốt.

Tới canh giờ, chỉ nghe Ngô vương cung nơi truyền đến chung cổ cùng vang lên vang, chu vi đường phố đều là một tĩnh, boong boong! ! ! Gót sắt đạp tiếng truyền đến, kỵ binh bộ tốt chậm rãi mà qua, thủ vệ hai bên.

Mà từ trước kia Ngô vương cung nơi, liền chậm rãi đi tới một đám người, trang sức cực kỳ hoa lệ, lại có tướng mạo đoan trang cung nữ, ở đội ngũ trước tát cánh hoa những vật này, nhìn đến không giống thế gian.

Này Ngô vương cung, chính là trước Chu gia đại trạch, Tống Ngọc chính là cực kỳ phải cụ thể người, đem đại trạch đoạt lại tới sau khi, sai người tùy tiện sửa chữa tu, thay đổi Ngô vương cung tấm biển, liền làm vì là trụ sở của chính mình.

Lúc này đội ngũ hành quá, chu vi bách tính đều là quỳ xuống, trong miệng la lên: "Ngô Vương ngàn tuổi! Ngàn tuổi! Ngàn ngàn tuổi! ! !" Chỗ mai phục lại bãi.

"Này là Vương giả chi nhạc! ! !" Ở bách tính sơn hô bên trong, Tống Ngọc thích ý đến hít lại hai mắt.

"Vốn là, Ngô đã triệt để bình, xưng không xưng Ngô vương đều là không đáng kể, trái lại đặt xuống Kinh Châu sau, xưng Sở vương rất là thích hợp! Có thể lấy cự hào thống trị lãnh địa, thu đến bách tính chi tâm!"

Này xưng Vương chi hào, cũng là rất có chú trọng. Tống Ngọc trước cũng không rõ lắm, nhưng sau đó Bảo gia các Môn Phiệt dâng lên điển tịch lễ nghi. Lại do Tống Ngọc lấy Vọng khí phương pháp quan sát, rất là đạt được chút chân ý.

Đầu tiên. Xưng Vương đương nhiên phải có thượng cổ chi hào, như vậy mới có thể căn cơ ẩn sâu, bị coi là chính thống, như còn lại tạp hào, như "Thạch Vương" "Đại Quan Vương" "Thường Thắng Vương" loại hình, nói ra chỉ có thể đồ nhạ thiên hạ cười người!

Đồng thời, xưng Vương hào, phải cùng một phương thổ địa đối ứng, như vậy mới có thể đến này phương thiên địa quan tâm.

Tỷ như Tống Ngọc hiện tại chiếm cứ Ngô, Kinh hai. Này hai nơi chính là thượng cổ Ngô quốc cùng Sở quốc vị trí, hẳn muốn tuyển chọn Vương hào, cũng chỉ có thể từ Ngô, sở hai chữ trúng tuyển, như xưng Thục vương, Tần vương loại hình, chính là vi chế, cũng sẽ không nhận được Ngô Châu cùng Kinh Châu tiểu thiên địa quan tâm.

Đồng thời Ngô sớm định, Kinh Châu tân bình, như Tống Ngọc xưng Sở vương, liền có thể thu được đại nghĩa danh phận. Khiến Kinh Châu bách tính đem hẳn coi vì chính mình người, hoặc là nói, hạ thấp chút chống lại tâm lý, đối với sau này chỗ tốt nhiều.

Theo đạo lý. Tống Ngọc lần này phải làm xưng Sở vương mới là, nhưng những thứ này đều là dương thế chi luận, từ cõi âm đến xem. Phương Minh thần chức toàn bộ xuất từ Ngô Châu, cùng Ngô Châu thiên địa thâm căn cố đế. Mà ở Kinh Châu, nhưng là chút nào căn cơ cũng không có.

Tống Ngọc tuy là người chủ. Mục đích chủ yếu, nhưng là vì Phương Minh mở đường, tự nhiên lấy âm thế làm chủ.

Này xưng Ngô vương, không chỉ có thể tăng mạnh Bản tôn cùng Ngô Châu thiên địa liên hệ, đối với sau đó biến hóa, cũng là rất mới có lợi.

Đoàn xe tiến lên, hai bên bách tính quỳ nghênh, ca tụng không ngừng, ở tình hình này bên trong, đại đội rốt cục tới bên ngoài thiên đàn.

Lần này thiên đàn, như lần trước thành công thời gian quy chế như thế, nhưng tế phẩm quy cách nhưng tăng lên cấp một, lần trước Tống Ngọc chính là lấy công hầu vị trí Tế tự trời cao, mà hiện tại là lấy Vương giả thân phận, tự nhiên có không giống.

Tống Ngọc ăn mặc cửu chương miện phục, thân thể trang nghiêm, ở quần thần chen chúc dưới leo lên thiên đàn.

Hắn lúc này, từ trình độ nào đó trên nói, chính là phía nam chi chủ, lần này tế thiên, thân phận không giống, nhất thời xuất hiện dị tượng! !

Dưới đáy mọi người, liền thấy trên thiên đàn, hồng vân hội tụ, giống như lọng che, khiếp sợ cực kỳ, đồn dập quỳ xuống.

"Sách cổ có nói: 'Chân vương hiện! Dị tượng ra! !' Ngô vương tế thiên, liền có tường thụy xuất hiện, này chính là đáng giá sử quan ghi lại việc quan trọng, danh thùy thiên cổ sự!"

Để cái kế tiếp đặc phái viên, tự cảm thán nói , liên đới chu vi sử giả, đều là có chút ánh mắt phun trào.

Tống Ngọc đối với này tự nhiên không có tâm sự quan tâm, ở cẩn thận tỉ mỉ dựa theo lễ nghi tế bái, lại đốt cháy tế phẩm sau, Tống Ngọc tiếp nhận tế văn, ghi nhớ:

"Thần Tống Ngọc khẩn cáo trời xanh: Thiên hạ dâng phúc, dân chúng lầm than, quý mị hoành hành, thần bản lương đức, duy thuận lòng trời mệnh, vào chỗ Ngô vương, tất túc dạ căng chiếu, mưu quốc kế dân sinh, sâu xa thăm thẳm trời cao, thực giám thần tâm!"

Lúc này số mệnh khuấy động, Tống Ngọc tấu văn một niệm xong, liền thấy hai châu số mệnh chen chúc mà đến, mệnh môn cuộn cuộn, hoành không giới hạn, muôn hình vạn trạng.

Trong này nhiều là bạch khí, hiển hiện ra nông phu canh đọc chi cảnh. Lại có xích khí hiện lên, hóa Thành thế gia tân cần kinh doanh cảnh tượng.

Hồng khí bên trên, còn có vàng óng ánh vẻ, đó là bách quan để tâm chính sự, trung cần làm công chi cảnh.

Mà ở này ba khí chu vi, càng có tia hơn tia hắc khí, túc trực lâm liệt, hiển hiện ra vạn ngàn quân sĩ anh dũng chém giết tình cảnh!

Những này số mệnh hội tụ đến Tống Ngọc đỉnh đầu, Xích long phi nhảy ra, hoan hô nhảy nhót.

Đủ loại ngưng tụ, hóa thành tử ý, hết mức hội tụ đến Tống Ngọc mây khói bên trong, được này ảnh hưởng, trước kia còn chiếm một nửa màu

xanh nhanh chóng rút đi, thuần hóa thành một mảnh tím nhạt về.

"Đây là chính thức lệnh vua tại người! ! !" Từ khí xưa nay chính là cực quý khí tượng trưng, hiện tại Tổng Ngọc đỉnh đầu số mệnh tận hóa màu tím, nhưng là chân chính Vương giả số mệnh! ! !

"Này thế số mệnh, cùng Ngũ đức kết hợp lại, lấy hắc, bạch, hồng, hoàng, thanh ngũ sắc tiến dần lên! ! !"

Tổng Ngọc hờ hững nghĩ, hẳn có hi vọng khí thần thông, đối với Đại Càn thế giới số mệnh cũng có càng sâu hiểu rõ.

Thiên hạ vạn dân đều có số mệnh, nhưng màu sắc hình thái không giống, như thuần lấy màu sắc đến luận, liền có mấy trường hợp.

Tiểu dân khí, nhiều là màu trắng, mà chính cửu phẩm, chính là thuần trắng, chính bát phẩm bạch hồng, chính thất phẩm thuần hồng, chính lục phẩm hồng hoàng nửa nọ nửa kia, chính ngũ phẩm chính là kim khí tràn ngập, cũng chính là thuần hoàng, cái này cũng là ngũ phẩm hoàng đường danh xưng nguyên do.

Những thứ này đều là phạm tục khí, nếu bàn về màu vàng, nhà đại phú cũng khả năng có.

Nhưng trở lên đi, tới xanh tím khí, mặc cho là gia tư ngàn vạn, không vào thể chế, mỗi tiếng nói cử động, chừng mấy trăm ngàn bách tính tai họa phúc, đều là không thể có.

Ngũ phẩm bên trên, liền có thanh khí, trong này, chính tứ phẩm Kim thanh về, chính tam phẩm chính là thuần thanh.

Mà chính nhị phẩm, chính là xanh tím! ! ! Tới chính nhất phẩm, chính là thuần hóa màu tím! ! !

Đương nhiên, mặt trên những này phân loại, đều theo Đại Càn toàn thể để tính, hiện nay Đại Càn phân liệt, các nơi đều có Giao long ra, độc chiếm số mệnh, liền cũng cho thấy không cùng đi.

Nếu là toàn bộ Đại Càn vẫn còn, chính nhất phẩm tể tướng tổng lý âm dương, chương quản thiên hạ muôn dân họa phúc, tự nhiên có tử khí.

Nhưng hiện tại, Tống Ngọc mới có hai châu, quyền lực lại bị phân cách, dưới tay hẳn các lão có tối đa màu xanh.

Số mệnh chi đạo, ở chỗ tập chúng, nhìn ra vẫn là nhân khẩu! ! Như nhân khẩu số đếm lớn, một châu đều có mười triệu người, Châu mục tự cũng có màu tím.

Mà nếu là tiểu quốc quả dân, nhân khẩu bất mãn trăm vạn, cái kia Long khí đều chỉ có màu xanh! ! !

"Này ngũ sắc số mệnh, kỳ thực cùng Ngũ đức xứng đôi! Màu đen đối ứng Thủy đức, màu trắng đối ứng Kim đức, màu đỏ đối ứng Hỏa đức, màu vàng đối ứng Thổ đức, mà thanh khí đối ứng, chính là Mộc đức rồi!"

"Mà Long khí chính là màu tím! ! Lấy biểu hiện cao hơn Ngũ hành, trấn áp Ngũ hành tâm ý! Điều này cũng cùng nhân khẩu tương đương! ! !"

"Nếu theo trước lý luận, tiểu quốc quả dân, nhân khẩu ít ỏi, màu vàng, rồng màu xanh khí có thể. Mà Đại Càn nhiều lần khai phá, nhân khẩu sinh sôi, số mệnh hội tụ, Ngũ đức đều có tình hưởng dưới, rốt cục dần sinh ra màu tím! ! !"

"Bản tôn như đem Đại Càn nhân khẩu con số lại hướng lên trên đây vài lần, thực hiện tăng nhiều trường, nhân khẩu quá trăm triệu, đến lúc đó Nhân Đạo nên có cờ nào hưng thịnh! ! ! Mà Long khí cũng tất tùy theo tiến hóa, hướng lên trên lên cấp đến cấp bậc càng cao hơn! ! !"

Tống Ngọc lúc này, đã nhìn thấu thiên hạ chi cục, thế tục Long khí, chính là Nhân Đạo sức mạnh cuối cùng thể hiện! !

Mà Long khí tiến bộ, chính là Nhân Đạo tiến bộ! ! !

"Thấy rõ quy thấy rõ, không có thực lực nhảy ra, vẫn phải là theo quy củ đi! ! !"

Tống Ngọc thầm cười khở, trên mặt bất biến.

Trên đỉnh số mệnh tận hóa màu tím sau khi, âm âm chấn động mạnh, Xích long rít gào, dẫn dắt số mệnh thủy triều.

"Nên lập trụ trời rồi! ! !" Tống Ngọc một niệm sinh ra, Xích long chính là bay vút mà lên, từ Kinh Châu, Ngô Châu các nơi, bay ra vô số quang điểm, bám vào ở xích trên thân rồng.

"Ầm! ! !" Một cái huy hoàng óng ánh, thẳng tới mây xanh cột sáng, liền ngạo nghễ đứng thẳng.

"Này xưng Vương sau khi, thực lực như đủ, chính là có thực lực cuối cùng đấu võ giả sân khấu, đến lúc đó đều có trụ trời sinh thành, cái này cũng là triệt để đáp lại mệnh trời! ! !"

"Đồng thời, có trụ trời bảo vệ, Xích long cũng có thể vô tư!" Trước Đại Càn cũng có trụ trời, Chân Long thoái hóa sau Xích long cũng là bám vào trụ trời bên trong, được trụ trời bảo vệ, miễn cưỡng duy trì Đại Càn khí số.

Đáng tiếc ra Viên Tông cái này kẻ phản bội, lại bị thiên hạ Giao long cùng vây công, mới dẫn đến trụ trời chết, Xích long bị chém, Long khí bị các chư hầu chia cắt, thiên hạ chính thức tiến vào đại loạn chi cục.

Hiện tại Tống Ngọc số mệnh, cùng trước Đại Càn liên rất giống, chỉ có điều một cái như tà dương muốn ngã, một cái nhưng là mặt trời đỏ phương ra.

"Vù! ! ! !" Tựa hồ là nhận được trụ trời ảnh hưởng, từ Cửu Châu các nơi, đều có lăm ta lăm tằm số mệnh vọt tới, tụ hợp vào trụ trời bên trong.

Tống Ngọc diện hiện sắc mặt vui mừng: "Xưng Vương sau khi, quả nhiên không giống, thiên hạ các nơi đều có người muốn quy phụ, số mệnh bách xuyên quy lưu! ! !"

Này giành trước xưng Vương, lập trụ trời, quả nhiên có nhiều chỗ tốt.

Nhưng xưng Vương hay là muốn thực lực xứng đôi, ít nhất cũng cần một châu nơi, mang giáp mười vạn, chiến tướng ngàn viên, bằng không không ngừng đồ nhạ thiên hạ cười, đồng thời còn có thể hoạch tội tại thiên!

"Xích giao Hóa long! Trụ trời đã lập! ! ! Ngô quốc công chính thức Hóa long rồi! ! !"

Xa xa, có cái đạo nhân chính đang nhìn Tống Ngọc tế thiên chi cảnh, khóe mắt càng là ướm át: "Ta Bạch Vân Quan tận lực phụ tá, bây giờ Tống công Hóa long, rốt cục có thể mang trước tội nghiệt rửa sạch, không chỉ có xóa bỏ, nói không chừng còn có công đức! ! !"

Người này chủ thành long, lập trụ trời, liên không phải đi ngược lên trời, Bạch Vân Quan trước hành động, lúc này đều có báo lại.

Sau lần đó, chính là Tống Ngọc binh bại bỏ mình, cùng Bạch Vân Quan quan hệ cũng không lớn, đều có thể hoa chút thủ đoạn, trích xuất từ thân.

"Bất quá bước đi này trước tiên, chính là từng bước trước tiên, ta chủ giành trước xưng Vương, chiếm lợi lớn, phương bắc Viên Tông bị ngột,

lại có người Hồ uy hiếp, chính là năm bè bảy mảng, ta chủ thành tựu Chân Long, ít nhất có năm phần mười hi vọng! !!" Thanh Hư Chân Nhân mặt mày hớn hở.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 307: Cường Bức

"Ta Bạch Vân Quan nếu có thể phụ tá Chân Long đăng cực, này thu hoạch đâu chỉ trăm vạn? Nhưng này Thành Hoàng "

Thanh Hư đầu tiên là đại hỉ, sau đó lông mày sâu sắc nhăn lại.

So với Tống Ngọc đại phá quân địch, ngang dọc tan tác, giới tu hành càng bị Phương Minh chảy ra chiến tích kinh sợ.

Thái Thượng Đạo toàn lực ra tay, năm cái Chân Nhân, năm cái Chí bảo, càng tạo thành đại trận, còn có Mộng Tiên mắt nhìn chăm chăm, từ cổ chí kim, bất luận cái nào Chân Nhân đụng với, đều là tình thế chắc chắn phải chết! ! !

Mà này, nhưng nhưng bị Phương Minh phá trận mà ra, liền giết năm cái Chân Nhân, cướp đoạt hai cái Chí bảo, đại biểu thực lực, Thanh Hư chỉ là vừa nghĩ, liền triệt để tắt sẽ cùng Phương Minh quyết tranh hơn thua tâm tư.

"May là, lúc đó ta Bạch Vân Quan cùng Tống công khí số liên kết, không được thoát thân, Thái Thượng Đạo cũng không có tìm tới lão đạo, bằng không hiện nay làm sao, vẫn đúng là khó nói" Thanh Hư nghĩ đến trước, chính là sợ không thôi.

Tế thiên xong xuôi sau, Tống Ngọc ở bách quan chen chúc dưới, quay lại Ngô vương cung.

Trong đại điện, Tống Ngọc ngồi ngay ngắn kim ghế tựa, tiếp thu mọi người làm lễ.

"Ngô Vương ngàn tuổi ngàn tuổi ngàn ngàn tuổi! ! !" Đây đều là trước tập luyện quá, lúc này bắt tay vào làm trôi chảy cực kỳ.

"Các vị khanh gia xin đứng lên! ! !" Tống Ngọc hai tay phù phiếm , khiến cho bách quan đứng dậy, lại lệnh "Tuyên! !"

An Thuận thái giám tiến lên một bước, triển khai minh hoàng ý chỉ: "Ngô vương có chỉ "

Này xưng Vương sau, đầu tiên là sắc phong mấy cái hậu cung cùng người nhà, đều chuẩn bị kim sách ấn thụ, bởi vì mấy cái thê tử mới vừa sinh, không thể đi xa, liền do người khoái mã đưa tới Kiến Nghiệp.

Mà sau đó, chính là phong thưởng bách quan, quan trọng nhất liền đem sáu ty đề bạt đến lục bộ, chủ quan cũng có chính tam phẩm.

Trên căn bản, người người đều thăng cấp một bán cấp, đều đại hoan hỉ.

Nhưng liền ở trong thành vui mừng bầu không khí còn chưa đi qua thời gian. Tống Ngọc liền lại lại nổi lên chiến sự.

Không chỉ có theo ra trưng binh hịch văn, càng từ Ngô Châu đem tân tốt cuộn cuộn không ngừng đưa đến Giang Lăng, người tinh tường vừa nhìn liền biết này Ngô vương lập tức liền muốn xuất binh, triệt để độc chiếm phía nam, nửa phần thiên hạ.

"Cô vương mười vạn đại quân chinh phạt Kinh bắc. Tồn thương cực nhỏ, sĩ khí dồi dào, mà phía sau mười vạn tân tốt, cũng chinh huấn hoàn thành, lúc này Thạch Vương đã chết, Giao Châu xưa nay chính là rảnh mất đầu. Đây là cơ hội tốt!"

Tổng Ngọc chinh phạt Tương Dương thời gian, bởi vì Thạch Long Kiệt cùng Long Thành co rút lại binh lực, hi vọng lấy Tương Dương cường thành trú đóng ở, lưu thủ cái khác các phủ quân tốt liền không nhiều, cơ bản đại quân một đến. Liền tức đầu hàng, cho dù công thành, cũng là tổn thương cực nhỏ.

Tới Tương Dương, bởi vì Tổng Ngọc hỏa công kế sách, càng là bất chiến mà xuống, không uống một binh một tốt, này sĩ khí liền bồi dưỡng được đến rồi.

Mà hiện tại Ích Châu cùng Giao Châu trống vắng, chính là tiến thủ cơ hội tốt!

"Diệp Hồng Nhạn! Cô mệnh người vì là chính tứ phẩm Trung Vũ tướng quân. Lĩnh quân 50 ngàn, tấn công Giao Châu, La Bân vì là từ tứ phẩm Tuyên Uy tướng quân. Làm người phó tướng! ! !"

"Vâng!" Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân ra khỏi hàng hành lễ.

Ngay khi mệnh lệnh phát xuống một sát na, hai người này trên đỉnh mây khói lại có biến hóa, một luồng xanh nhạt khí bùng xuống, đem hai người số mệnh không ngừng lấp kín, mà đạt được thanh khí sự giúp đỡ, Diệp Hồng Nhạn bản mệnh không ngừng tán phát sáng rỡ ánh sáng. Xích hổ rít gào, liền muốn triệt để thành hình!

"Lý Đại Tráng! Cô mệnh người vì là chính tứ phẩm Trung Vũ tướng quân. Cùng Hô Hòa, thủy sư Đại đô đốc Mạnh Triệt đồng thời, lĩnh binh 50 ngàn. Tự Di Lăng mà lên, tấn công Ích Châu! ! !"

"Vâng!" Ba người này cũng là đi ra hành lễ, mỗi người có số mệnh.

Trước Diệp Hồng Nhạn cũng còn tốt, nhưng bây giờ nghe người đoạt được công nhận lệnh Lý Đại Tráng vì là chính tứ phẩm chi tướng, đầy tớ sắc mặt thì có chút không đúng, tuy rằng Lý Đại Tráng cùng Hô Hòa trước

ngăn cơn sóng dữ, có đại công, đề bạt cũng là hăn là, vì lẽ đó không ai lên tiếng phản đối, nhưng hai người này đều là thần côn Người coi miếu nhất lưu, xưa nay đều là thấp hèn thân, nhiều được xa lánh, hiện tại đồ đẳng cao vị, đây tố tự nhiên có tâm tư.

Nhưng này Tống Ngọc cũng không cần quản, Lý Đại Tráng cùng Hồ Hòa đều là minh thô ám tế người, chỉ cần hoa chút thời gian, tự có thể đem không phục đề xuống.

Thông qua trước đối với Thái Thượng Đạo Chân Nhân sừu hồn, hơn nữa Phương Minh một ít suy đoán, Tống Ngọc đã có thể nhìn thấu Mộng Tiên phần lớn kế hoạch, cũng chính bởi vì vậy, mới không thể không tăng lên Thành Hoàng đại quân ảnh hưởng, thậm chí càng khoách chiêu chút, ứng phó sau đó bắc phe thế lực.

Cuối tháng mười một, Tống Ngọc ở xưng Vương sau khi, lập tức liền phái ra hai lộ đại quân, chinh phạt Ích Châu cùng Giao Châu, mà hăn tự mình tọa trấn Giang Lăng, mưu đoạt phía nam, tiến thủ thiên hạ chi tâm, có thể nói là rất rõ ràng nhược yết.

Mà lúc này phía nam tàn tạ, Ích Châu đầu tiên là trải qua Thạch Long Kiệt chi tàn sát, sinh dân mười không dư một, lại đại bại tại Kinh Châu, đem mười vạn thanh niên trai tráng tình nguyện hết mức chôn vùi ở đây, Thạch Long Kiệt vừa không có con nối dõi, hăn thân sau khi chết, toàn bộ đất Thục nhất thời khởi nghĩa vũ trang, phản kháng bạo chính, ở này hỗn loạn chi cực dưới, Lý Đại Tráng Ngô quân một đường công thành thoái qua, hát vang tiến mạnh, tình thế tốt đẹp.

Mà Giao Châu phương diện, có bao nhiêu chương khí loại hình, Đại Càn bách tính cũng là không nhiều, Long khí suy nhược, đến hiện tại còn chưa có một cái Tiềm long, các loại tiểu chư hầu cắt cứ, không được chính thống, tuy rằng đang nghe được Ngô vương tin tức, đồng thời ở hữu tâm nhân ủng hộ, lập tức cử hành liên minh, chống lại Ngô vương xâm lấn,

nhưng là đám người ô hợp, lại sao là Xích Hồ đối thủ? Tuy nhất thời có thể ngăn cản Diệp Hồng Nhạn bước chân, nhưng cũng rõ ràng có thể thấy rõ dấu hiệu thất bại, Diệp Hồng Nhạn vững vàng, cũng là tin chiến thắng liên tiếp báo về.

"Chủ công! Căn cứ tình báo, Tống Ngọc nhất thống phía nam tư thế, đã khó có thể chống đối! ! !" Thành Bất Ưu chậm rãi nói, trên mặt mang theo khổ ý.

Sớm biết Ngô vương lợi hại như vậy, hẳn đã sớm bán rẻ thân mình đi tới , nhưng đáng tiếc đã định quân thần, khí số liên kết, nhưng cũng là chạy không thoát.

Hắn lần trước lập xuống đại công, sau đó lại nhiều mặt lao lực, rốt cục nhận được Viên Tông thưởng thức, hiện tại đã là tâm phúc mưu sĩ nhất lưu.

"Sớm biết như vậy, ngày đó tất lĩnh đại quân mười vạn, trước tiên dưới phía nam, diệt này kiêu ngạo! Ai Bản công hối hận ngày đó đợi tin lời đồn, bỏ mất cơ hội tốt! ! !" Tần quốc công Viên Tông thở dài nói.

"Chủ công! Mất bò mới lo làm chuồng, vì là thì chưa muộn, hiện nay Tống Ngọc còn chưa triệt để bình định phía nam, mà Ngô, Kinh, Ích, Giao bốn châu nơi, ngoại trừ Ngô Châu hơi tốt hơn một chút ở ngoài, Kinh Châu mấy lần đại chiến, sinh linh đồ thán, mà Ích Châu càng là thiên tai không ngừng, lại trên quầy Thạch Long Kiệt cái kia Bạo Quân, bạch cốt lộ tại dã, mà Giao Châu chư tộc tạp cư, Đại Càn bách tính ít ỏi, có bao nhiêu chương khí, này ba châu đều bị đánh vỡ, trên thực tế, phía nam bốn châu lúc này, cũng nhiều nhất bất quá bắc hai châu lực lượng, chúng ta còn có cơ hội!" Làm mưu sĩ, Thành Bất Ưu tự không thể đánh kích Quận chúa tự tin, không khỏi khuyên.

Tuy rằng lời ấy có chút khuếch đại, nhưng cũng so với vì là phù hợp lẽ thường, thời loạn lạc đại chiến, bách tính nhiều bị khổ khó, lúc này phía

nam bốn châu nhân khẩu, chỉ ít so với trước hòa bình thời gian ít đi năm phần mười! Thực lực tổn thất lớn, chiến tranh tiềm lực tự cũng giảm thiểu!

Đáng tiếc phía nam như vậy, bắc tình huống cũng chẳng tốt đẹp gì! Khởi nghĩa nông dân không ngừng, như gió xuân cỏ dại, giết chết bất tận, so với phía nam, càng là thâm hiểm!

Nhưng này không cần phải nói, này chính là Khổng Tử xóa xuân thu tâm ý.

"Không sai! Như theo ý kiến của người, Bản công hiện tại phải làm làm sao mới hảo?" Viên Tông ánh mắt sáng lên, trên mặt nhưng không lộ, nhàn nhạt hỏi.

"Như theo ý kiến của thuộc hạ, Chủ công hiện tại muốn làm, chỉ có một kiện sự, chính là xưng Vương! ! !" Thành Bất Ưu chậm rãi nói.

"Xưng Vương? ? ?" Viên Tông có chút ý động, "Này trước cũng có người từng đề cập với Bản công, nhưng đại quân tân bại, lại có Tống Ngọc tự phía nam quật khởi, như lúc này lại mất Đại Càn danh phận, cái kia "

"Trước khác nay khác vậy!" Thành Bất Ưu lắc đầu: "Hiện tại toàn bộ phía nam đều muốn đổi chủ, thiên hạ chi tranh nòng nặc, ai còn nhớ cái kia Đại Càn hoàng thất đây?"

"Đại Càn thất đức, có người có tài thay thế đã là mệnh trời xu, Chủ công không gặp phía nam Tống Ngọc, tự xưng vương hậu cánh chim dần phong, thực lực một ngày tái quá một ngày sao?"

Thành Bất Ưu khuyên.

"Tiên sinh nói không sai!" Viên Tông chậm rãi đạp vài vòng, rốt cục hạ quyết tâm! ! !

Quan bên trong, thành Trường An bên trong, trong hoàng cung.

Tiểu hoàng đế trên mặt mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu cuồn cuộn mà rơi, mục nhiên từ trong giấc mộng giật mình tỉnh lại.

"Hoàng thượng?" "Hoàng thượng?"

Vừa đứng hầu thái giám không khỏi tiến lên hỏi, nhìn tiểu hoàng đế sắc mặt, càng là bất an: "Có muốn hay không truyền thái y?"

"Không! Trẫm muốn đi gặp Thái hậu!" Tiểu hoàng đế tuy rằng tuổi còn quá nhỏ, nhưng là cực có chủ kiến.

Ngự giá đến Thái hậu tẩm cung, lúc này Thái hậu từ lâu nghe được bẩm báo, tuy là ban đêm, cũng vội vàng đi ra, hỏi: "Con trai của ta, người đêm khuya đến đó, nhưng là có việc?"

"Mẫu hậu" tiểu hoàng đế âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở, "Nhi tử mơ thấy Tiên đế cùng Thái Hoàng Thái Hậu đến đây cảnh báo, nói là Viên Tông "

"Con trai của ta cấm khẩu! ! !" Thái hậu thay đổi sắc mặt, Viên Tông nắm giữ triều chính, nâng đỡ tiểu hoàng đế thượng vị, hiện tại trong hoàng cung, thị vệ tất cả đều là xuất từ Viên Tông tay, có thể nào nói năng lỗ mãng, đồ gây rắc rối đoan?

Nhưng Thái hậu chính mình trên mặt, cũng trở nên trắng bệch, Tiên đế cùng Thái hậu tuy đối ngoại nói là chết vào bệnh tật, nhưng thực tế chính là vong tại Viên Tông tay, hiện tại tổ tông cảnh báo, chẳng lẽ

Thái hậu thân thể run rẩy, đã không dám nghĩ tới

"Tần quốc công đến!" Lúc này một thanh âm truyền đến, Thái hậu càng là tay run lên, đem chén trà rơi trên mặt đất, tiểu hoàng đế mau mau

nhào vào Thái hậu trong lồng ngực, hiện ra là vô cùng sợ hãi.

Tùng tùng tùng! ! Viên Tông mang giáp yết kiến, phía sau còn theo đẳng đẳng sát khí thị vệ.

"Tần Tần quốc công hữu chuyện gì?" Thái hậu cường tự chống đỡ khí nói rằng.

Tuy rằng biết rõ toàn bộ hoàng cung từ lâu đổi chủ, nhưng Viên Tông đêm khuya xông cung, coi là thật không ra thể thống gì, mà mang theo giáp sĩ, càng làm Thái hậu sợ hãi!

"Không cái gì, chỉ là có đạo ý chỉ, kính xin hoàng thượng phê chỉ thị!" Viên Tông cười nhạt nói, nhìn cái này thất kinh nữ nhân, cũng không hành lễ.

"Chuyện gì! Ai gia cùng hoàng nhi một mực chiếu chuẩn!" Lúc này sống còn, Thái hậu còn có cái gì nói tới.

"Được! Cái kia liền xin mời bệ hạ đóng dấu!" Viên Tông phất tay, phía sau liền có một cái người hầu, phụng viết xong thánh chỉ, đi tới Thái hậu trước người.

"Này" Thái hậu tuy rằng biết được tất sẽ không có chuyện tốt, nhưng triển khai thánh chỉ vừa nhìn, cũng không khỏi giật nảy cả mình.

Đạo thánh chỉ này, chính là sắc phong Tần quốc công Viên Tông vì là Tần vương ý chỉ, Đại Càn thừa cổ chế, họ khác không vương, mà Viên Tông hung hãn như vậy, đã là soán quyền đoạt vị nhịp điệu! !

Tuy không phải nhường ngôi đế vị, nhưng cũng không xa rồi! !

"Viên đại nhân! Ngài liền như vậy không buông tha chúng ta cô nhi quả phụ sao" Thái hậu viền mắt một đỏ, khóc rống thất thanh, tiểu hoàng đế

tuy rằng thông tuệ, nhưng đến cùng cũng là hài tử, theo khóc lên.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 308: Tập Kích

Này bắt nạt cô nhi quả phụ cảm giác, tự nhiên không phải rất tốt, Viên Tông sầm mặt lại.

"Hiện nay thiên hạ đại loạn, khói lửa nổi lên bốn phía, chúng thần ra ngoài anh dũng giết địch, quét sạch hoàn vũ, như bệ hạ còn keo kiệt điểm ấy ban thưởng, chẳng phải là lạnh lẽo bên ngoài trung thần tướng tài chi tâm?"

Làm như phối hợp Viên Tông, phía sau giáp sĩ, lập tức rút ra trường đao, hàn quang bắn ra bốn phía.

Tràn đầy sát khí tại này hoa lệ bên trong cung điện.

Rất nhiều thái giám cung nữ, đều là quỳ xuống, nơm nớp lo sợ, không dám phát sinh một lời.

"Được! Được! Được! Ai gia liên đồng ý người!" Thái hậu cắn răng bạc, rốt cục nói.

"Kẻ thức thời mới là tuần kiệt!" Viên Tông lạnh rên một tiếng, nhìn Thái hậu cùng Hoàng đế đóng dấu, thu cẩn thận ý chỉ, mới cười to đi ra ngoài

Hoảng Trị hai năm, tháng mười hai, Đại Càn Hoàng đế dưới chỉ, Viên Tông thảo phạt có công, sắc phong làm Tần vương, thế tập không thế, nhất

thời náo động thiên hạ, thế nhân đều đều biết đây là Viên Tông soán nghịch nhip điệu, mà Từ Châu Châu mục Doanh Đính Thiên, càng là phát binh mười vạn, đánh vào Dự Châu, thề muốn cùng nghịch tặc quyết một trận tử chiến.

Cùng năm, U Châu Châu mục Đường Kiến xưng Yển vương, lập tức liền bị người Hồ đại bại tù binh, xưng Vương không tới mười ngày, vì thiên hạ trò cười.

Mà người Hồ trắng trợn nam công, đã đoạt được U Châu, Lương châu hai nơi, mặt bình lệ mã, nhìn thềm thường Trung Nguyên.

Ở tình hình này dưới, Viên Tông cùng Doanh Đính Thiên, ở Dự Châu triển khai quyết chiến.

Lúc này thiên hạ chi cục, đã là cực kỳ rõ ràng, chính là Tống Ngọc, Viên Tông, Doanh Đính Thiên, người Hồ tứ phương tranh bá chi cục, Chân Long cũng đem ở này tứ phương bên trong xuất hiện.

Thiên hạ các thế lực lớn, không khỏi đều đưa mắt tìm đến phía hai người này đại chiến vị trí.

Dự Châu trên vùng bình nguyên, hai mươi vạn đại quân đối lập, quân khí chinh phạt quần quýt, thẳng tới cửu thiên. Mây đen cuộn cuộn, tựa hồ liền đem hạ xuống mưa xối xả.

Đối lập song phương, chính là Viên Tông cùng Doanh Đính Thiên, đều là tinh nhuệ ra hết, liều chết một kích. Mỗi người có mười vạn nhân mã.

"Hôm nay chúng ta liền muốn khuông bảo vệ xã tắc! Thảo phạt nghịch tặc!" Doanh Đính Thiên giục ngựa quân trước, lớn tiếng quát, chu vi sĩ tốt đều là hô to: "Thảo phạt nghịch tặc!" "Thảo phạt nghịch tặc!"

Thanh chấn động cửu thiên, chính là liên Viên Tông trong quân, cũng có thể nghe được, nhưng hần chỉ là cười gằn: "Khà khà lão phu nếu là nghịch tặc. Các người lại là cái gì?"

Truyền xuống hiệu lệnh: "Đại quân liệt trận, cùng Từ Châu binh quyết một thư hùng!"

Quân cổ liên tiếp vang lên, đại quân điều động, đao thương ra khỏi vỏ, cung tên thượng huyền. Một bộ đại quyết chiến chi cảnh! ! !

"Giết! ! !" Cũng không biết ai đệ quát to một tiếng, lập tức sĩ tốt tiếng phụ họa liên lên, đại quân khởi xướng xung phong, như sắt thép cuộn sóng, lẫn nhau bao phủ cùng nhau.

Ầm! ! Lách cách! ! ! Phốc! ! !

Áo giáp tiếng va chạm, binh khí giao tiếp âm, còn có quân giới đâm vào * âm thanh vang lớn, tướng sĩ tốt kêu thảm thanh triệt để phủ xuống.

Sĩ tốt ở quan trên dẫn dắt đi gào thét cùng quân địch chém giết. Vào đúng lúc này, võ nghệ và khí vận phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Đùng đùng! ! !

Đột nhiên, phía chân trời đen kịt như mực. Một vòng mưa xối xả, liên bay xuống, hạt mưa tràn trề, cùng máu tươi hỗn tạp cùng nhau, càng là hình thành dòng máu dòng suối nhỏ, dường như Địa ngục.

Nhưng cho dù cảnh tượng này. Cũng ngăn cản không được đại quân chém giết, lúc này Viên Tông cùng Doanh Đỉnh Thiên. Đã là triệt để mù quáng, đem tranh cướp thiên hạ hi vọng. Đều hết mức đặt ở đây một ván bên trong.

Đạp! ! ! Đạp! ! Đạp! ! !

Rõ ràng kỵ binh tiếng chân vang lên, như địa chấn, tuy rằng mưa xối xả như chú, nhưng cũng chút nào che giấu không được.

"Đây là kỵ binh! ! Vẫn là nhân số hơn vạn kỵ binh, tập thể xung phong, mới có thể có! ! !" Doanh Đỉnh Thiên kinh hãi đến biến sắc, mới phát hiện lúc này ở đại quân chiến trường bắc bộ, chẳng biết lúc nào, dĩ nhiên có thêm một luồng mây vạn người kỵ binh, chính hướng bên này xung phong mà đến! ! !

"Đây là người Hồ! ! ! Khá lắm Viên Tông, dám cấu kết ở ngoài lỗ! ! ! Ta cùng người thề không đá thiên! ! !" Doanh Đỉnh Thiên đột nhiên phun ra ngụm máu tươi, muốn rách cả mí mắt.

"Ha ha! ! ! Đỉnh Thiên tiểu nhi, lão phu xem ngươi hiện nay làm sao tử! ! !" Cùng với ngược lại, Viên Tông nhưng là cười lớn, khua tay múa chân.

"Đại nhân? Đây có phải hay không" vừa Thành Bất Ưu nhưng là mặt lộ vẻ nghi ngờ vẻ.

Cấu kết người Hồ, mượn binh chèn ép đối thủ, truyền đi, thanh danh này liền triệt để xú rồi! ! !

"Này có cái gì? Chỉ cần có thể giết đến Doanh Đỉnh Thiên, sau đó chiếm lĩnh ba châu, mượn binh lại có gì phương?" Viên Tông lắc đầu nói, lập tức lại là cười gằn: "Chờ bản vương quét ngang tất cả sau khi, thì sẽ cả nước bắc chinh, diệt này địch kiêu!"

"Kỵ binh xung phong, thế không thể đỡ, binh hung chiến nguy, chúng ta có hay không mệnh sĩ tốt tránh lui!" Thành Bất Ưu không cách nào, vẫn là kiến nghị nói.

Nhưng lúc này Viên Tông, tựa hồ thấy rõ cái gì khó mà tin nổi thời gian, miệng mở lớn, ặc ặc có tiếng, nhưng nói không ra lời.

Thành Bất Ưu trong lòng cả kinh, đưa mắt nhìn tới, đã thấy tự người Hồ kỵ binh bên trong phân ra một luồng, bọc đánh mà đến, dường như phải đem Viên Tông cùng Doanh Đỉnh Thiên, một lưới bắt hết! ! !

"Phốc! ! !" Viên Tông máu tươi phun mạnh, trên mặt bắp thịt co giật, lấy ngón tay thiên, xin thề nói: "Nỗ Nhĩ Thai Cát, lão phu chính là thành quý, cũng phải Saúl chi hồn a! ! !"

Này Nỗ Nhĩ Thai Cát tất nhiên là người Hồ thống lĩnh tên.

Mà lúc này, trong khi giao chiến đại quân cũng là phát hiện xung phong mà đến kỵ binh, nhất thời đại loạn.

Nhưng bọn họ cùng quân địch xoắn xuýt cùng nhau, đội ngũ toàn tuyến tản ra, há lại là dễ dàng như vậy liền có thể lùi? Trong lúc tiến thoái lưỡng nan thời khắc, kỵ binh xung phong lại cực kỳ cấp tốc, tay chân luống cuống, ở kỵ binh sắc bén bên dưới, đã là đợi làm thịt cừu con.

Kỵ binh như không thể ngăn cản màu đen dòng lũ, nhảy vào trong đại quân, máu thịt tung toé, thảm khóc không ngừng, mang theo một hồi gió tanh mưa máu.

"Ha ha! Trùng! Những này nhu nhược nam người, chỉ xứng khi chúng ta tế phẩm cùng nô lệ! ! !"

Một cái người Hồ Thiên hộ gầm thét lên, lại là vung tay lên, ánh đao như dải lụa giống như trường đuôi ra đi, đem một cái quân Tần sĩ tốt một chém hai nửa.

"Đại Càn Tần vương tính là gì, sao phối cùng ta quân liên minh? Mảnh này đồi dào thổ địa, chỉ có chúng ta Đại Hắc Thiên con dân mới xứng giữ lấy! ! !"

Người Hồ kỵ binh chính là thiên hạ nhất lưu, dân chăn nuôi thuở nhỏ bạn mã mà sinh, chính là thiếu niên, đều là tinh thực mã tính, nhân số lại có mấy vạn, ở cổ đại, trên vùng bình nguyên mấy vạn kỵ binh xung phong, cơ bản chính là không cách nào phá giải binh pháp! !

Theo kỵ binh không ngừng phá tan trận địa địch, qua lại chạy chồm, đại quân chinh liệt nhất thời đại loạn.

Mà lĩnh binh người Hồ tướng lĩnh rất có binh pháp, cũng không giết nhiều sĩ tốt, chỉ là phá tan trận địa địch, đồng thời xua đuổi hội binh giết hướng về còn lại trận doanh, này độc ác chi sách, nhất thời đem còn sót lại một điểm chống lại ma đi, Viên Tông cùng Doanh Đỉnh Thiên đại quân triệt để bôn hội, sĩ tốt khóc hào, trừ binh khí, nhanh chân chạy đi, lại bị sau đó đuổi tới kỵ binh liên tục chém giết, dễ như ăn bánh.

"Không thể cứu vãn! Chủ công, đi! ! !" Cao Phi Hàng đem rít gào không ngớt Doanh Đỉnh Thiên đưa lên chiến mã, mạnh mẽ vừa kéo, chiến mã tê đề, mang theo Doanh Đỉnh Thiên chạy đi.

"Mau cùng tiến lên!" Cao Phi Hàng cũng là lên ngựa, mang theo còn lại thân binh hộ vệ Doanh Đỉnh Thiên, xa xa rời đi chiến trường.

"Chủ công, đi mau! ! !" Thành Bất Ưu khuyên.

Thật vất vả mới đưa gào thét không ngớt Chủ công động viên hạ xuống, ở thân binh bảo vệ cho liền muốn lên ngựa, nhưng bỗng nghe được hô to một tiếng.

"Giết! ! !" Kỵ binh gào thét, đã giết tới đây.

"Đáng ghét! Ta cùng các người liều mạng! ! !" Thành Bất Ưu thét, thời loạn lạc bên trong, hẳn cũng học chút võ nghệ.

Lúc này sống còn, cường cổ dũng khí, cũng là cùng thân binh giết tới.

"Không biết tự lượng sức mình!" Người Hồ thống lĩnh hét, giương cung như trăng tròn, tự lập tức cười ngựa bắn cung, một đạo hắc tuyến xuyên qua Thành Bất Ưu cái cổ, mang theo một chùm máu tươi.

Thành Bất Ưu bưng yết hầu ngã trên mặt đất, khoe miệng mang theo cười khố.

"Tranh bá thiên hạ, không thành tựu tử, ta lần này, nhưng là làm sai rồi!" Nhắm hai mắt lại, rơi vào thâm trầm trong bóng tối, đã là khí tuyệt bỏ mình.

Người Hồ kỵ binh đem thân vệ giết hết, người Hồ đầu lĩnh mới ung dung đi vào lều trại.

"Làm sao? Nỗ Nhĩ Thai Cát phái người tới lấy lão phu tính mạng sao?" Viên Tông lạnh lùng nhìn này hồ tướng.

"Đại nhân đoán sai rồi!" Đây hồ tướng cười gằn, thao đông cứng Đại Càn ngữ trả lời.

Không đợi Viên Tông nói gì, nhưng là đột nhiên một cái roi ngựa, đem Viên Tông tát lảo trên mặt đất: "Người này còn có chút dùng! Đem hăn trói lại, hàm răng toàn bộ nhổ, mỗi ngày rót mật vào tai kéo dài tính mạng! ! !"

Rơi vào trên tay kẻ địch, há lại là nói tử liền có thể chết, chính là tuyệt thực, đều có thể đem hàm răng miễn cưỡng cạy ra, quán lấy đồ ăn kéo dài tính mạng.

Viên Tông trong mắt đỏ chót như huyết, nhìn chăm chăm hồ tướng, bỗng nhiên lại là một đạo sao kéo tới, đánh ở Viên Tông ngoài miệng, mang ra máu tươi, đánh rơi không ít hàm răng.

"Ta chán ghét ánh mắt của ngươi!"

Hồ đem lạnh lùng nói, lại hiệu lệnh: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đem hấn trói lại, chỉ cần bắt tử là được! ! !"

"Mau mau nhanh! ! !"

Một đội kỵ binh, che chở Doanh Đỉnh Thiên chạy như bay, một đường bão táp, vô cùng chật vật.

Mãi đến tận chạy ra bình nguyên, tới một chỗ đồi núi, mới tạm thời xuống ngựa nghỉ ngơi.

Lúc này Đại Vũ ngừng, sĩ tốt nhặt được củi lửa, bốc cháy lên hỏa diễm, cung Doanh Đỉnh Thiên sưởi ấm.

Minh diệt hỏa diễm không ngừng phụt ra hút vào, chiếu Doanh Đỉnh Thiên trên mặt cũng là âm lượng không ngừng, nhìn ra chu vi thân vệ có chút sợ mất mật.

"Chủ công! Kính xin dùng chút nước cơm!" Cao Phi Hàng phụng một cái chén gỗ đi vào, bên trong thừa dịp màu trắng nước cơm, tỏa ra mùi người đồ ăn mùi thơm.

"Cách đến vệt vàng, trên người chỉ có mấy cái cơm nắm, kính xin Chủ công không muốn ghét bỏ!"

"Đều lúc này, còn có cái gì tốt ghét bỏ?" Doanh Đỉnh Thiên cười khổ, tiếp nhận chén canh, ấm áp nước cơm lăn vào trong bụng, mang theo ấm áp, đem trên người hàn khí trục xuất.

"Dưới đây huynh đệ đều ăn sao?" Doanh Đỉnh Thiên hỏi.

"Tổng cộng hơn hai trăm người, đều là dùng!" Cao Phi Hàng trả lời nói, trong mắt liền có từng tia từng tia quý dị hào quang loé lên.

"Ha ha ta quật khởi Từ Châu, cầm binh mười vạn, hôm qua hăng hái, cùng địch quyết chiến, không nghĩ đến bây giờ, liền chỉ còn hơn hai trăm người, thế sự quả nhiên khó liệu!"

Doanh Đính Thiên lẩm bẩm nói.

"Chủ công còn có Từ Châu, chỉ cần chúng ta trở lại, chưa chắc không có tập hợp lại cơ hội!" Cao Phi Hàng khuyên.

"Người Hồ xuôi nam, lại đem ta cùng Viên Tông tinh nhuệ diệt, hiện tại Ung, Dự, Từ ba châu, lại nơi nào còn có thực lực đối kháng người Hồ!"

"Bắc bách tính lại muốn rơi vào gót sắt chà đạp bên dưới, này ta chi quá vậy! ! !" Doanh Đính Thiên than thở.

"Vậy chúng ta nên làm gì?" Cao Phi Hàng đặt câu hỏi.

"May mắn phía nam còn có cái Ngô vương Tống Ngọc, cầm binh mười vạn, thực lực hùng hậu, lại có Trường Giang nơi hiểm yếu, hay là còn có năng lực văn thiên khuynh mà không ngã!"

"Chủ công chẳng lẽ là muốn nương nhờ vào người này!" Cao Phi Hàng hỏi, âm thanh rét run

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 309: Hai Châu

"Nường nhờ vào? ? ?" Doanh Đỉnh Thiên lắc đầu, lập tức chỉ cảm thấy mí mắt trầm trọng, đầu óc mơ màng, trong lòng không khỏi chìm xuống.

Cường chống đỡ thân thể, liền thấy chung quanh sẽ tốt cũng là dồn dập ngã xuống đất, mà Cao Phỉ Hàng trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng, không khỏi một cái giật mình, cái gì đều hiểu.

"Người ở nước cơm bên trong bỏ thuốc! Tại sao" âm thanh khàn giọng, như bị thương sói hoang.

"Hai quân đối lập, thân bất do kỷ! Xin lỗi, đại nhân!" Cao Phỉ Hàng nói.

Còn không chờ Doanh Đỉnh Thiên lại đặt câu hỏi, chính là mắt tối sầm lại, triệt để rơi vào trong giấc ngủ say.

Cao Phỉ Hàng đột nhiên mặt ửng hồng lên, phun ra khẩu huyết đến, tự lẩm bẩm:

"May là người này tân bại! Số mệnh tổn thất lớn, ta lại có sư tôn Chí bảo hộ thân, thu mua trong bóng tối, không phải vậy vẫn đúng là không bắt được người này!"

Cao Phỉ Hàng xoa một chút vết máu ở khóe miệng, lập tức sắc mặt chuyển thành lãnh khốc

Hoảng Trị ba năm sơ, Viên Tông cùng Doanh Đỉnh Thiên quyết chiến, trên đường nhưng tao người Hồ thiết kỵ đánh lên, song phương toàn quân bị diệt, liền chủ soái đều bị bắt làm tù binh, bắc tình thế đại biến! ! !

Ích Châu, Lý Đại Tráng dẫn dắt 50 ngàn đại quân, thế như chẻ tre, một đường lấy xuống Tỷ Quy, Kiến Bình, Bạch Đế, Ba Đông, thẳng vào đất Thục nơi sâu xa.

Bởi vì Thạch Long Kiệt bỏ mình, đại quân tinh nhuệ toàn bộ chết vào phóng hỏa đốt thành bên dưới, toàn bộ Ích Châu, chỉ còn dư lại lưu dân quân đội, sức chiến đấu dưới đây, như tội phạm nhiều hơn đại quân, thường thường là nghe tiếng mà chạy.

"Đại quân vây kín, kỵ binh bọc đánh, đoạn sau đó lộ, không nên để cho bọn họ chạy!"

Lý Đại Tráng chặn đứng một đội lưu dân binh, phát sinh hiệu lệnh.

Đại quân điều động, dường như dòng lũ bằng sắt thép, này quân chính quy trận khí thế, trực tiếp lệnh đối diện quần áo lam lũ lưu dân binh một trận hoảng loạn.

"Hừ! Tay không tắc sắt, kỷ luật lại là như vậy, cho dù có mấy vạn. Cũng bắt quá gà đất chó sành!" Lý Đại Tráng hừ lạnh.

Quả nhiên, lưu dân binh một cùng đại quân tiếp xúc. Hầu như là một trận chiến liền tan nát, sĩ tốt khóc hào chạy tứ tán.

Lý Đại Tráng đồng thời phát sinh hiệu lệnh: "Không muốn để cho chạy một người. Nếu có phản kháng, ngay tại chỗ đánh chết!"

Những này lưu dân binh, tuy rằng sức chiến đấu không được, nhưng đến cùng từng thấy máu, tâm dã, đừng xem đối kháng đại quân như tôm

chân mềm, một khi tàn sát lên bình dân đến, cũng là không chút nào mang chớp mắt.

Những dân binh này, như trả về vì là dân. Sớm muộn sẽ xảy ra nhiều loạn, Lý Đại Tráng đạt được Tống Ngọc chỉ mệnh, trên chiến trường tận lực đánh chết, chính là tù binh, cũng chỉ có cả đời làm lao động thợ mỏ mệnh.

Tuy là như vậy, nhưng lưu dân binh nhìn rất là thâm, này thì có mê hoặc tính, nhân số lại đông đảo, càng pha không ít người già trẻ em. Bình thường tướng lĩnh sĩ tốt, không tới đồ thành phát huy thú tính thời gian, vẫn đúng là không hạ thủ được.

"Thần để chúng ta học được kiên cường! Ở Thành Hoàng thiên thần ánh mắt bên dưới, chúng ta không có gì lo sợ!"

Trên mặt còn mang theo vết sáng Sơn Việt Phủ đại quân. Ở Hô Hòa dẫn dắt đi, yên lặng cầu khẩn.

"Thành Hoàng thiên thần có mệnh, để chúng ta sát quang đối diện lưu dân binh sĩ!" Hô Hòa lớn tiếng gầm thét lên. Dẫn dắt Sơn Việt đại quân nhào lên.

"Phốc! ! !" Trường đao đâm nhập một cái phụ nữ bụng, mang ra đại bông máu tươi. Nữ tử tuy rằng rồi bù, một đôi mắt nhưng cực kỳ sáng sủa. Lúc này mang theo giải thoát vẻ mặt, chậm rãi nhắm lại.

Giết người Sơn Việt sĩ tốt không chút nào vì đó lay động, lại sẽ cũng rút ra, hướng về cái kẻ tiếp choai choai thiếu niên chém tới.

Ở Thành Hoàng tín ngưỡng ủng hộ, đại quân không chút do dự mà tàn sát lưu dân sĩ tốt, không lâu lắm chém liền giết hơn nửa.

"Chủ công quả nhiên mình thấy ngàn dặm!" Lý Đại Tráng xem tới đây, nhưng là than thở.

"Lấy tín ngưỡng chi đao, đối kháng những này giết chóc quen tay, rồi lại bề ngoài có mê hoặc lực lượng lưu dân, giống như bào đình mỡ bò, đúng bệnh hốt thuốc!"

Bình thường đại quân, như vậy tàn sát, không nói phổ thông sĩ tốt tâm thái vấn đề, liền đem lĩnh, đều sẽ có chút không chịu được.

Hoặc là tinh thần tan vỡ, hoặc là trở thành giết chóc dã thú! Mà những này, đều không phải Tống Ngọc hi vọng nhìn thấy.

Hắn đại quân, tuy rằng có thể phụng mệnh giết chóc, nhưng nhất định phải kỷ luật nghiêm minh, không thể mất đi lý trí. Giành chính quyền đại quân, càng là như vậy.

Mà Thành Hoàng đại quân, có tín ngưỡng quân đội liền không giống.

Có thần linh chống đỡ, ý chí của bọn họ càng cứng cỏi, ở thần ý chỉ dưới, bọn họ không có không từ.

Đồng thời, ở Người coi miếu cùng tế tửu điều tiết dưới, sĩ tốt cũng sẽ không xuất hiện ghét chiến tranh tâm lý cùng mất đi lý trí.

"Chỉ là này kế tuy được, ta này đại quân nhưng cũng bị Chủ công dưới trướng các thần cô lập, tuy Chủ công vẫn là từ trước bình thường coi trọng, gắng sức đề bạt, nhưng những người khác có thể không như thế nghĩ đến."

Lý Đại Tráng nhìn phía sau quân đội, có chút cười khổ.

Này 50 ngàn đại quân, lấy Sơn Việt Phủ cùng Hồng Cân Phủ làm trụ cột, chủ soái lại là Lý Đại Tráng cái này tế tửu, Thành Hoàng gần nhất có ý chỉ, nói không chừng hẳn còn có thể lên làm cái thứ nhất Thái Chúc.

Mà những này, đều ở bất tri bất giác thủ hạ quân đội.

Chờ đến Ích Châu hoàn toàn đặt xuống, này 50 ngàn đại quân, nói không chừng hơn một nửa liền sẽ trở thành Thành Hoàng thành kính tín đồ, những người khác ít nhất cũng sẽ biến thành phổ thông tín đồ.

Mà những này, ngoại trừ Tống Ngọc ở ngoài, những người khác e sợ đều có oán thâm.

"Chủ công ý tứ cũng rất là ám muội, hẳn là Thành Hoàng lão gia cùng Chủ công đạt thành thỏa thuận gì?" Lý Đại Tráng trong lòng đột nhiên nghĩ.

Đối với Thành Hoàng tín ngưỡng, người chúa công này tựa hồ biểu hiện quá mức khoan dung, vì thế còn không tiếc nhiều lần trách cứ thủ hạ.

Lý Đại Tráng nghĩ tới đây, lại là biến sắc, mau mau lắc đầu, đem ý nghĩ trực xuất ra đầu óc: "Những thứ này đều là người bề trên sự, ta lão Lý vẫn là không nên nghĩ tốt, trong đó thủy quá sâu, rơi vào đến liền phiền phức "

Phục hồi tinh thần lại, nhìn chu vi hoang vu chi cảnh, lại là thở dài: "Ích Châu tàn tạ, muốn một lần nữa sửa trị, cũng không biết phải hao phí bao nhiêu công phu rồi!"

"Báo! ! !" Lúc này, một cái lính liên lạc phi ngựa lại đây, trên mặt mang theo sắc mặt vui mừng.

"Chuyện gì?" Lý Đại Tráng hỏi.

"Tướng quân, Thành Đô Tạ Thiên phát tới quy hàng thư tín, nguyện quy hàng ta quân!"

"A! Này thật đúng là đại hỉ!" Lý Đại Tráng trên mặt cũng bốc ra ý mừng. Thành Đô chính là Ích Châu châu trì vị trí, không chỉ có nhân khẩu nhiều nhất, tường thành cao nhất, địa phương trù phú nhất, chính trị ý nghĩa càng là vô cùng trọng yếu.

Nếu có thể bắt chiến mà xuống, cũng là đại hỉ việc.

Này Tạ Thiên, tự nhiên là Tống Ngọc có ý định bỏ qua cho một mạng, thả lại đất Thục khuấy gió nổi mưa.

Thạch Long Kiệt dưới gối không con, thân thích loại hình cũng ít, hiện tại tuổi vẫn còn thanh, cũng chưa hề nghĩ tới cho làm con nuôi một cái dòng dõi đến dưới gối kế thừa cơ nghiệp, bởi vậy một khi bỏ mình, lưu thủ quân đội lập tức đại loạn.

Mà Tạ Thiên chính là Thạch Long Kiệt thủ tịch mưu sĩ, trong bóng tối cũng kết giao không ít tướng lĩnh, nắm giữ thực lực, hiện tại thốt nhiên làm khó dễ, lại sắp thành đô thành bắt, làm lên level chi lễ.

"Được! Đại quân đi cả ngày lẫn đêm, chạy tới Thành Đô!" Này Tạ Thiên sự, Tống Ngọc đã từng trong bóng tối đã nói, Lý Đại Tráng trong lòng liền nhiều hơn mấy phần nắm.

Đồng thời, coi như cái kia Tạ Thiên mang ý đồ phản loạn, lấy này trá hàng thì lại làm sao, chính mình chiếm thực lực ưu thế, chỉ cần vững vàng, còn sợ hấn nhảy ra cái gì lãng đến hay sao?

Giao Châu, trống trận âm âm, một ăn mặc màu đỏ hào y sĩ tốt, ở quan trên giục giã, hướng về thành trì phát động không màng sống chết tiến công.

Tiêu Binh Nghị vượt mặt một cái trên không biết là dòng máu vẫn là mồ hôi chất lỏng, lại vung vẩy binh khí giết tới.

Ngày đó quỷ quân kỳ tập, hãn cùng lão binh quả bất địch chúng, thua trốn xa, rốt cục may mắn giữ được một cái mạng nhỏ, nhưng lão binh tính mạng, nhưng là vĩnh viễn ở lại nơi đó.

Nghĩ đến lão binh dứt khoát lưu lại ngăn trở địch, đem sinh tồn cơ hội để cho hãn thời điểm, Tiêu Binh Nghị năm đêm đều là không tự chủ nằm chặt.

Ở trong lòng hãn, phái ra quỷ quân tập kích, được lợi ích Thạch Long Kiệt, tự nhiên chính là kẻ thù sống còn.

Ở báo thù rửa hận, còn có thiếu niên lập công phong hầu tâm nguyện dưới, Tiêu Binh Nghị ở chữa khỏi vết thương sau, vẫn là bước lên tòng quân con đường.

Chỉ là lúc này, thiên hạ thế cuộc đã đại biến, Chu Vũ binh bại bỏ mình, Thạch Long Kiệt cùng Long Thành thông đồng làm bại, cộng đồng thủ ngữ Tương Dương, mà Tống Ngọc khởi binh mười vạn, thảo phạt Kinh bắc.

Lúc này Tống Ngọc danh vọng, tự nhiên cách xa ở Tương Dương hai người kia bên trên, Tiêu Binh Nghị cũng sẽ không nương nhờ vào chính mình kẻ thù, tự nhiên tiến vào Tống Ngọc dưới trướng.

Đáng tiếc nhập quân quá muộn, không đuổi tới Tương Dương đại chiến, có chút tiếc hận.

Bất quá cũng không có gì, nghe nói ngay lúc đó Ngô quốc công, hiện tại Ngô vương phóng hỏa đốt thành, Tương Dương bất chiến mà xuống, đại quân liền Tương Dương đầu tường đều không đi tới đây.

Trận chiến này bên trong, Thạch Long Kiệt thân thể bị phần, đối ngoại tự nhiên là tuyên bố Thạch Vương đã chết, Tiêu Binh Nghị đang cảm thán đại thù đến báo thời gian, nhưng trong lòng lại hết rồi một khối, hãn lúc này, cũng chỉ còn dư lại lúc trước phong hầu mộng tưởng rồi.

"Giết!" Tiêu Binh Nghị gào thét, trường đao đâm ra, đem trước mặt một cái quân địch thủ tốt ngực phá tan, tràn trề máu tươi dâng trào ra, rất là thê mỹ.

Kể từ ngày đó cùng quý quân đại chiến, lại đạt được lão binh tria hạt sau khi, Tiêu Binh Nghị đạt được chiến trường sát phạt chi muốn, vừa khổ tâm luyện tập, hiện tại đã có thể coi hơn trăm người địch, trong quân cao cấp nhất hảo thủ! Liên tục phá trận sát tướng, nhìn ra phía sau chủ soái trong mắt hào quang liên tục.

"Hào!"

Tiêu Binh Nghị đem trước mặt cái cuối cùng kẻ địch chém bay, nâng đao dài uống: "Ta Tiêu Binh Nghị cái thứ nhất leo lên đầu tường!"

Khóe mắt dư quang thoáng nhìn, lại thấy rõ một cái quan phủ dáng dấp ông lão, ở hộ vệ chen chúc dưới, như chó mất chủ giống như chạy đi, không khỏi sáng mắt lên.

"Giết! Cái kia tất là thành này chủ quan!" Ở Tiêu Binh Nghị rút gào dưới, phụ cận mấy cái sĩ tốt cũng là vội vàng đuổi theo.

"Bảo vệ đại nhân!" Mấy cái giáp sĩ liếc mắt nhìn nhau, lưu lại ngăn trở địch, cho chủ quan tranh thủ lưu vong cơ hội.

"Ai cản ta thì phải chết!" Tiêu Binh Nghị quát lớn, trường đao ánh sáng liên thiểm, giáp sĩ bay ra, càng không ai đỡ nổi một hiệp! ! !

Bước đi như bay, chạy tới chủ quan trước mặt, đem cuối cùng hai cái sĩ tốt giết lùi, nhắc lên người lão giả này cổ áo, chính là lớn tiếng rít gào: "Các người chủ quan đều ở ta tay, còn không đầu hàng! ! !"

Này quan văn thân hình nhỏ gầy, Tiêu Binh Nghị lại thể hình cao to, lúc này nhắc trong tay, như trẻ con, rất là buồn cười, nhưng hiện trường

không một người có thể cười được.

"Chúng ta nguyện hàng! ! !"

Hiện tại Tống Ngọc Như Mặt Trời Ban Trưa, chính mình chủ quan lại bị bắt năm, sĩ tốt hoàn toàn mất đi dấu chí, dồn dập xin hàng, thành trì bắt.

"Được! ! ! Người này là ai?" Phía sau tướng lĩnh cười to hỏi.

"Ngũ trưởng Tiêu Binh Nghị!"

"Ký hãn một công, sau đó bản tướng tự mình bảo đảm nâng hãn đến Diễn Võ Đường tập nghệ!" Tiêu Binh Nghị lần này lập xuống đại công, nhập Diễn Võ Đường chính là phải làm, nhưng chủ tướng tự mình đề cử, phần này lượng lại là không giống, người chung quanh không khỏi trời lên vẻ hâm mộ.

Giao Châu vị trí nam thù, có bao nhiêu chương khí, bách tính nhân khẩu đều là ít ỏi, chống lại yếu kém nhất, Tống Ngọc đại quân một đường liền chiến liền tiếp, thanh thế hùng vĩ, một ngày vượt qua một ngày.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 310: Phía Nam

Hoảng Trị ba năm hai tháng, Lý Đại Tráng đã đặt xuống Ích Châu hơn nửa thành trì, mà Thành Đô ở Tạ Thiên chường khổng bên dưới, vô huyết mở thành, Ích Châu quy hàng.

Tháng ba, Diệp Hồng Nhạn cùng La Bân cũng là đánh hạ Giao Châu, đem phía nam triệt để hoa nhập Tống Ngọc nắm trong bàn tay.

Đã như thế, Tống Ngọc đã là triệt để nắm giữ phía nam, cùng bắc cách Trường Giang đối lập.

"Chúc mừng Chủ công! Lấy xuống hai châu, phía nam ở tay!" Giang Lăng Thành, lúc này nội các đều là di chuyển lại đây, coi đây là hạt nhân, thêm vào văn võ bá quan, hình thành cái nho nhỏ triều đình, lúc này Ngô vương điện trên, văn võ đều là chúc mừng.

"Giành chính quyền dễ dàng thủ thiên hạ khó! Đây còn phải nhiều lại chư khanh lực lượng!" Tống Ngọc mỉm cười nói.

"Phía nam vừa nhưng đã bình định, này kiểm kê hộ tịch, đo đạc đồng ruộng sự, cũng phải đăng lên nhật báo!"

"Vâng!" Đây là nên có chi nghĩa, tất cả mọi người là đáp ứng.

"Kỳ thực thiên hạ này thời loạn lạc, nói cho cùng, đều là thổ địa cùng nhân khẩu vấn đề, chỉ cần giải quyết được rồi, chính là khai sáng cái ngàn

năm thịnh thế, đều là khả năng!" Hôm nay Tống Ngọc, rõ ràng hứng thú rất cao, nói.

"Chúng thần ngu muội, xin mời Chủ công giải thích nghi hoặc!" Đây chính là Chủ công thống trị hạt nhân, vì thần như mò thấy, sau đó chỗ tốt nhiều, tất cả mọi người là vênh tai lên nghe.

"Các người cũng biết, vì sao Đại Càn thất nói, Chân Long thôn hóa, gây nên bách gia tranh cướp!"

"Chuyện này... Chẳng lẽ là người bề trên đa dụng bạo chính, sừ cao thế nặng, lại gặp thiên tai, bách tính áo rách quần manh, thực không chắc bụng, mới khởi nghĩa vũ trang!" Hạ Đông Minh nói.

"Đây là một mặt, nhưng căn bản nhất, vẫn là nhân khẩu quá nhiều, thổ địa sinh sản không đủ ăn, bách tính không có đường sống. Tự nhiên cho Thế gia cơ hội!"

"Mà đợi được thời loạn lạc đại chiến, chinh phạt mấy chục năm. Khiến người trong thiên hạ khẩu tử nửa trên hoặc là càng nhiều, tự có thể lưu ra đất trống. Lại mở một tân triều, kéo dài trăm năm thịnh thế!"

Lời này thì có chút đả mấu, dưới đáy quan chức nhất thời sắc mặt trắng bệch, yên lặng như tờ.

Sau một lúc lâu, Ninh Nhược Trần nhưng là đi ra: "Chủ công nói như vậy, thuộc hạ suy tư, quả thật lời hay chân lý! Bách tính giả bĩ, chỉ cần có có thể canh, có y có thể xuyên. Có mét có thể ăn, tự sẽ không theo phản tặc... Mà trong này, mỗi khi gặp thời loạn lạc, danh gia vọng tộc, hương thân Đại Hộ, lại tìm kế, xâm chiếm ruộng tốt, thực là khởi nguồn của họa loạn!"

Lời này, chẳng lẽ là muốn xuống tay với Thế gia. Dưới đáy chúng thần hai mặt nhìn nhau, có nhìn về phía Ninh Nhược Trần ánh mắt, thì có chút

không quen.

"Nhược Trần lời ấy, nhưng vẫn còn có chút phiến diện. Thổ địa diên tịch là một mặt, nhưng xưa nay minh quân trung thần, đều là ánh mắt lâu dài người. Sao vì là điểm ấy cực nhỏ tiểu lợi, liền trí chính mình cơ nghiệp tại không để ý?"

"Trước Đại Càn Thái Tổ. Liền phát quá 'Hạn diên lệnh' đem Thế gia nắm giữ đồng ruộng tổng số, vẽ ra hạn mức tối đa. Một khi quá tuyến, chính là quan viên địa phương, cũng sẽ khuyên đem gia nghiệp phân cách, giúp đỡ ở riêng!"

"Nhưng Đại Càn ba trăm năm, đến nay vẫn là đến diệt vong thời gian!" Tống Ngọc than thở.

"Thiên hạ đồng ruộng nắm chắc, mẫu sinh có định, mà nhân khẩu nhưng là vô hạn, này mới là họa loạn căn nguyên!"

Ở đồng ruộng tổng số có định lượng, sinh sản kỹ thuật lại không có được bay vọt tình huống dưới, mỗi nhiều một người, quốc gia gánh nặng liền nặng hơn một phần, mà cổ đại lại không kế hoạch hoá gia đình cái gì, sinh sản kỹ thuật cách tân cải tiến, thường thường muốn lấy trăm năm làm đơn vị, hơn nữa còn có bao nhiêu thất truyền khả năng, nhưng nhân khẩu tăng trưởng, nhưng là biến chuyển từng ngày, tới cuối cùng, chính là quốc gia không chịu nổi gánh nặng.

Này vẫn là ở chính sự thanh minh tình huống dưới, như lại thêm chút ánh mắt thiển cận, bên trong no túi tiền riêng tham quan ô lại loại hình, này vừa vào trình còn muốn sớm.

Muốn từ trên căn bản giải quyết vấn đề, chính là hiện tại Phương Minh, cũng là không cách nào có thể tưởng tượng.

Nhưng nếu là đem quá trình này đại đại kéo dài, khiến quốc tộc tăng trưởng mấy trăm năm, vẫn còn có chút biện pháp.

Tống Ngọc bởi vậy nói: "Bởi vậy, Thành Hoàng Thần chi tín ngưỡng, quả thật ta Ngô quốc chi tính mạng căn cơ, bọn người nếu có cản trở, Cô vui lòng sát phạt! Các người nhớ kỹ!"

Này lấy Thành Hoàng bảo hộ mở điền, lại lấy thần thông tăng sinh, ít nhất có thể đem Cửu Châu sinh sản tổng sản lượng tăng cao gấp ba, mấy chục năm chính là một cái thịnh thế!

Mà không nói những khác, liền đem quốc tộc kéo dài trăm năm, Phương Minh vẫn có cái này năm.

Ngoài ra lại mở khoát lãnh địa, cướp đoạt chu vi Thần chúc bách quốc tài nguyên lấy cung dưỡng bản thân, liền đem Tống gia cơ nghiệp kéo dài ngàn năm, cũng là có hi vọng, mà này, chính là Tống Ngọc để cho Tống gia phúc phận, cũng coi như toàn này một hồi nhân duyên.

Đồng thời, đem Phương Minh tín ngưỡng mở rộng hướng về toàn quốc, cũng là đại kế vị trí, đối Phương Minh sau khi lên cấp cùng tự vệ, đều là có chỗ tốt.

Ở trên con đường này, ai dám chống đỡ Tống Ngọc, tuyệt đối là lập tức đồ đao vung dưới, không mang theo chần chờ.

Này lời nói đến mức vừa rõ ràng lại máu me đầm đìa, tất cả mọi người là bái xuống: "Chúng thần không dám!"

"Như vậy liền được!" Hiện tại Tống Ngọc chỉ là lời hay khuyên bảo, như đợi đến cuối cùng, có người vẫn là ngu xuẩn mất khôn, cũng chỉ có thể từ trên tiêu diệt.

Ta ngăn cản không được tinh thần của người, nhưng ta có thể từ trên tiêu diệt người!

Hi vọng không cần đi đến bước này, Tống Ngọc ánh mắt ngăm đen, trong lòng thâm nghĩ.

Nghị sự qua đi, Tống Ngọc đi tới hậu cung, từng cái vấn an thể thiếp cùng mấy cái tử nữ.

Lúc này, tự nhiên sớm đã đem hậu cung chuyển tới Giang Lăng, ba nữ sinh sản qua đi, thân thể càng thấy đầy đà, giữa hai lông mày, cũng có thêm chút làm mẫu thân từ ái.

Này ba cái tử nữ, Tống Ngọc đã lên tên rất hay.

Trong đó, Bảo Uyển Hình chi ban tên cho Tống Kỳ, đợi được tròn tuổi qua đi còn có thể lập thành Thế tử, lấy chính danh phân.

Lý Tú Phương chi ban tên cho Tống Từ, hi vọng ngày khác sau có thể kính cần tự thân, không cần đi trên cật đường xưa.

Này hai số mệnh, Tống Ngọc đều là xem qua, Tống Kỳ có màu tím Vương giả chi mệnh, trên người cũng hội tụ Kim thanh chi vận, hầu như so với được với lúc này chính tứ phẩm quan chức, nhìn ra Tống Ngọc đều có chút đồ kị.

Mà Tống Từ, số mệnh cũng là bất phàm, còn mang theo một luồng để Tống Ngọc rất là miễn cảm khí tức, đó là Lý gia Long khí! Xem ra tổ tông dư trạch, vẫn là rơi vào trên người người này, bản mệnh cũng là khúc chiết không ngừng, nhất thời thanh, nhất thời tử, nhất thời nhưng hóa thành màu vàng, chu vi còn có mơ hồ hắc khí.

"Xem ra người này mệnh đồ nhiều khảm a!" Tống Ngọc than thở, Tống Từ nếu tiếp nhận rồi Lý gia Long khí dư trạch, tự nhiên cũng phải

gánh chịu Lý gia tội nghiệt, mà những này, đều là sau đó kiếp nạn!

"Thôi! Cuối cùng cũng coi như là con trai của chính mình! Nếu người sau đó có thể công chính giữ mình, huynh cung đệ yêu, vì phụ tự sẽ xuất thủ bảo vệ!"

Tống Ngọc sờ sờ tiểu Tống Từ đầu, trong lòng nghĩ.

Không để ý vừa có chút dị dạng Lý Tú Phương, Tống Ngọc trên mặt mang theo ý cười, ôm lấy Ngô Tâm Lăng con gái Ngô Hân.

Trẻ con khuôn mặt nhỏ phì nhuận, mang theo màu đỏ, thấy Tống Ngọc, lại há mồm, lộ ra ý cười, nhìn ra Tống Ngọc rất là thoải mái.

"Để vương gia vô tình, ta như đối với chư quá qua ải chú, nhưng sẽ khiến cho phản hiệu quả, mà con gái liền không giống, không cái gì lợi ích gút mắc, là nhất tri kỷ!"

Hàm di làm nữ thời khắc, Tống Ngọc trong lòng nhàn nhạt nghĩ.

Này thân là phu, làm cha cảm giác, rất là mới mẻ, để hân trong lòng quay đi quay lại trăm ngàn lần, tư vị khôn kể.

"Dựa theo kiếp trước thuyết pháp, mỗi người đều có thể giới quan của bản thân, nhân sinh quan, giá trị quan, có thể hình thành ba người này, cũng cung được không bối, đều là nhân kiệt một đời! ! !"

"Ta lúc đó tuy là thiếu niên xuyên qua, nhưng thế giới quan cùng giá trị quan còn chưa hình thành, nhưng cũng có cuộc đời của chính mình quan."

"Dưới cái nhìn của ta, nhân sinh đến chính là muốn cảm thụ, cảm thụ sinh, cảm thụ tử, cảm thụ vui sướng, cảm thụ thống khổ, cuối cùng mang

theo phong phú trải qua, bình tĩnh mà nghênh tiếp tử vong đến, ai biết chết rồi, chính là ra sao thế giới đây?"

"Mà người vui vẻ yếm ầu, vì càng tốt hơn cảm thụ sự vật tốt đẹp, mới tích cực hăng hái, vì là tự thân sáng tạo điều kiện, đây chính là đạo của ta!"

Thế gian người, đều là yêu thích vui sướng việc, mà chán ghét thống khổ sự, những thứ này đều là thường tình, mà vì cảm thụ càng nhiều, cảm thụ thứ càng tốt, mà ra sức phấn đấu hướng lên trên, liền có tích cực động lực!

Ngay ở trước mặt thống khổ kéo tới thời gian, cũng có thể để nằm ngang tâm thái, cảm thụ thống khổ, đem làm làm nhân sinh một loại kinh nghiệm khó được, cũng là quý giá của cải.

Đương nhiên, nơi này nói tới cảm thụ thống khổ, cảm thụ tử vong, không phải tích cực đi tìm thống khổ cùng tử vong, mà là ở hai người này đến thời gian, có thể bình tĩnh mà tiếp thu, bằng không chính là tự ngược cuồng cùng tìm chết giả, ta đạo không lấy.

Mặc dù có chút tiêu cực, nhưng vì cảm thụ sự vật tốt đẹp mà phấn đấu, liền cũng giao cho nhân sinh tích cực ý nghĩa! ! !

Mà này ba cái tử nữ, liền cho Tống Ngọc nhân sinh mang đến vô cùng mới mẻ trải nghiệm, cũng làm cho Phương Minh Đạo tâm, càng thêm êm dịu hoàn mỹ, hướng tới viên mãn.

Tống Ngọc lại cùng với sẽ mấy cái thê thiếp tử nữ, mới đứng dậy rồi đi, sắp chia tay thời gian, trong lòng càng cũng có mấy phần niệm niệm không muốn tâm ý.

Đi tới thư phòng, Trần Vân từ lâu chờ đợi đã lâu, lúc này quỳ xuống hành lễ: "Xin chào Chủ công!"

"Đứng lên đi! Bắc tình huống làm sao?"

Tống Ngọc thẳng đi tới bàn học mặt sau làm, mới nhàn nhạt hỏi.

Bắc kịch biến, Viên Tông cùng Doanh Đỉnh Thiên đều là binh bại bị bắt, người Hồ bắt, quy mô lớn xâm lấn Ung, Dự, Từ ba châu, các nơi khói lửa ngập trời, tình thế đột nhiên biến.

Tống Ngọc làm phía nam Vương giả, tự cũng cực kỳ quan tâm, đem lượng lớn Cẩm y vệ, phái đi bắc, tìm hiểu tin tức.

"Cụ thể trải qua, thần đã đánh tra rõ ràng!" Trần Vân âm thanh vẫn là như vậy không nhanh không chậm, "Vừa bắt đầu, chính là Viên Tông lấy số tiền lớn hối lộ người Hồ, ước định ở Dự Châu đại chiến thời gian, thân lấy cứu viện."

"Về sau, Viên Tông cùng Doanh Đỉnh Thiên các lĩnh đại quân mười vạn, tại Dự Châu bình nguyên quyết chiến, giữa lúc hai phe giằng co thời khắc, người Hồ 50 ngàn thiết kỵ tuôn ra, đem song phương một lưới bắt hết."

"Viên Tông tại chỗ binh bại bị bắt, mà Doanh Đỉnh Thiên nhưng là mang theo bách kỵ phá vòng vây, nhưng ở giữa đường bị trong bóng tối ra tay bắt, hiến cho người Hồ!"

"Ồ? Cái kia trong bóng tối là ai?" Tống Ngọc hỏi.

"Cao Phỉ Hàng! Sau đó thuộc hạ trải qua nhiều mặt tìm hiểu, mới biết người này là Mộng Tiên chi đệ tử!"

"Quả nhiên, việc này sau lưng có Thái Thượng Đạo cái bóng!" Tống Ngọc nghe đến đó, nhưng là có loại trong dự liệu cảm giác.

Mộng Tiên âm mưu, cũng là dần dần hiện ra mặt nước, bị Phương Minh nắm lấy mạch lạc.

"Chỉ là... Mộng Tiên mưu đồ, cũng là Bản tôn mong muốn, nói không chừng đến lúc đó liền muốn đáp đáp thuận gió thuyền, thậm chí, trợ Mộng Tiên một chút sức lực đây!"

Tin tức này khởi nguồn, chính là đến từ Thanh Hư Chân Nhân.

Hắn từ khi nghe được Phương Minh chiến tích, lại thấy rõ Tống Ngọc khí tượng, đã là triệt để khẳng khẳng một mực, đem Thái Thượng Đạo cũng bán.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 311: Tế Thiên Xương Đế

Trước Mộng Vân Chân Nhân đến Bạch Vân Sơn thời gian, liền đã từng đối với Thanh Hư Chân Nhân nói quá việc này.

Tuy rằng chỉ là vụn vặt, nhưng Thanh Hư cũng có chút suy đoán.

Sau đó hết mức báo cho Phương Minh, Phương Minh trước lại tự mấy cái Chân Nhân nơi sườn Hồn được rải rác tin tức, sẽ cùng Quỷ Vương việc đối lập, nhất thời một cái kế hoạch khổng lồ liền nổi lên mặt nước.

Phương Minh đem Mộng Tiên kế hoạch cân nhắc xong xuôi sau, cảm thấy đối với tự thân cũng có lợi, không những không thêm ngăn cản, còn có nhạc thấy thành ý tứ.

"Mà lúc này, Hồ người đã đánh vào quan bên trong, Đại Càn triều đình lão đà lão đảo!" Dưới đáy, Trần Vân còn ở bấm báo.

Viên Tông cùng đại quân tinh nhuệ đều chiết----- chết trong tay người Hồ, Quan Trung cùng các nơi chống lại tự nhiên bạc nhược, nghe nói người Hồ chỗ đi qua, tạo sát nghiệt cũng là không nhỏ.

"Người Hồ lòng muông dạ thú, người nhiều hơn nữa phải thám tử, chặt chẽ đề phòng!" Tống Ngọc chậm rãi nói.

"Vâng!" Trần Vân dập đầu lui ra.

Tống Ngọc đứng dậy, nhìn thẳng Phương Bắc, trong con người, liền có dị dạng hào quang loé lên.

"Mộng Tiên a! Bản tôn đều cho người bày sẵn đường, không nên để cho Bản tôn thất vọng "

Hoảng Trị ba năm bốn tháng, quan bên trong, người Hồ công phá Trường An, tận phu triều đình bách quan cùng Đại Càn tôn thất, tiểu hoàng đế cùng Thái hậu chết vào trong loạn quân, Đại Càn diệt vong.

Lúc này liền có sĩ tử hướng về người Hồ Vương giả, Nỗ Nhĩ Thai Cát Hãn Vương dâng thư: "Ngày hôm nay dưới bì tệt, bách tính đều ngóng trông lấy phán minh chủ, đại hán thuận theo mệnh trời, lúc này Hoàng đế vị, lấy bình định thiên hạ, còn Hải Hà tĩnh yên!"

Nỗ Nhĩ Thai Cát đại hỉ, ban thưởng thiên kim, cũng mệnh thuộc hạ chuẩn bị đăng cơ công việc.

Lúc này Hồ người đã đặt xuống Ung Châu, sở hữu U Châu, Lương châu, cũng đem Dự Châu cũng đặt xuống hơn nửa, chỉ có Từ Châu còn có chút phản kháng, đã có thể nói là bắc Bá Chủ! !

Mà người Hồ đại hán Nỗ Nhĩ Thai Cát. Chính là hoàn toàn xứng đáng bắc chi vương!

Vương giả chi mệnh, có thể dời non lấp biển. Phát động dân phu mười vạn, không tới hơn tháng. Liền ở ngoài thành Trường An nổi lên tân Thiên đài.

Cổ đại tế thiên xưng Đế, có cực kỳ phức tạp nghi thức, người Hồ không hiểu, tự có nương nhờ vào Thế gia hiểu, lại bởi vì vấn đề thời gian, hơn nữa đơn giản hoá, ngược lại cũng kiếm ra một bộ ra dáng điển lễ.

Đầu tiên tiêu tốn đánh giá nhân lực vật lực, kiến tạo thiên đàn, cũng tu sửa từ Trường An hoàng cung đến thiên đàn Hoàng đế tế thiên trải qua các điều đường phố. Khiến cho diện mạo một tân.

Tế năm vị trí đầu nhật, lại phái người đến hi sinh coi vì là tế thiên thì đồ tế mà chuẩn bị súc vật. Ba vị trí đầu nhật Hoàng đế bắt đầu trai giới. Trước hai ngày viết tốt chúc bản trên chúc văn. Trước một ngày tế tốt súc vật, chế tác tốt tế phẩm, thu dọn tế khí.

Lúc này tế đàn lại xưng viên khâu đàn, chính là chuyên môn dùng cho tế thiên vị trí, trên đài không xây phòng ốc, đối với không mà tế, xưng là 'Lộ tế'. Tế thiên trang hoàng chú ý, tế phẩm phong phú. Quy củ nghiêm minh.

Đàn trên bày bàn thờ, phía trên trưng bày ngọc, bạch cùng với ngưu, dương cùng tửu, quả, thức ăn các loại lượng lớn cống phẩm. Riêng là chứa đựng tế phẩm bồn chứa cùng sử dụng các loại lễ khí, liên nhiều đến hơn bảy trăm kiện. Thượng tầng tâm thạch phía nam thiết chúc án, Hoàng đế bái vị thiết tại trên, bên trong hai tầng bình đài chính nam phương. Viên khâu đàn chính nam dưới bậc thang đồ vật hai bên. Trang hoàng khánh, chuông nhạc, bác chung chờ mười sáu loại, hơn sáu mươi kiện nhạc khí tạo thành trung hoà thiều nhạc, sắp xếp chỉnh tề. Nghiêm túc đồ sộ.

Hoảng Trị ba năm, ngày mừng 1 tháng 5. Mặt trời mọc bảy vị trí đầu khắc, canh giờ vừa đến. Đại Càn trong hoàng cung chung cổ cùng vang lên, người Hồ đại hán Nỗ Nhĩ Thai Cát ngồi Hoàng đế quy chế kiệu, tự cửa cung đi ra.

Chu vi bách tính, nhận được người Hồ bức bách, đều là xếp đặt hương án cống phẩm, sơn hô vạn tuế!

Trên vai dư mặt sau, còn theo quy hàng văn võ quan chức, lúc này sắc mặt lo sợ, lại bị người Hồ tướng sĩ xua đuổi, hướng thiên đàn mà đi.

Mà ở trong đội ngũ, còn có mấy cái trói gô bóng người, húc đầu toả ra, nhìn rất là kỳ dị.

Chờ đến thiên đàn, phụ trách lễ nghi quan chức liền tới tiếp giá, đồng thời cũng báo cho lễ nghi bước đi.

Nếu theo cổ pháp, tế điển có chín bộ.

Nghênh Trời Xanh: Hoàng đế từ chiêu hưởng môn (cửa nam) ở ngoài đông nam chếch cụ phục đài thay đổi đồ lễ sau, liền từ bên trái tiến vào viên khâu đàn, đến trung tầng bình đài bái vị. Lúc này phần sải lộ, nghênh trời xanh, nhạc tấu 'Thủy Bình Chi Chương'. Hoàng đế chí thượng tầng trời xanh bái vị trước quỳ lạy, dâng hương, sau đó đến liệt tổ liệt tông phối vị trước dâng hương, lễ bái. Thăm đáp lễ vị, đổi đầu thương hành ba quỳ chín bái lễ.

Điện Ngọc Bạch: Hoàng đế đến chủ vị, phối vị trước điện ngọc bạch, nhạc tấu 'Cảnh bình chi chương', thăm đáp lễ vị.

Tiến Vào Trờ: Hoàng đế đến chủ vị, phối vị đi tới trờ, nhạc tấu 'Hàm Bình Chi Chương', thăm đáp lễ vị.

Hành Sơ Hiến Lễ: Hoàng đế đến chủ vị trước quỳ hiến tước, thăm đáp lễ vị, nhạc tấu 'Phụng Bình Chi Chương', vũ 'Kiền Thích Chi Vũ'. Sau đó ty chúc quỳ đọc chúc văn, nhạc tạm dừng. Đọc tất nhạc lên, Hoàng đế hành ba quỳ chín bái lễ, cũng đến phối vị trước hiến tước.

Hành Á Hiến Lễ: Hoàng đế vì là chư thứ vị hiến tước, tấu 'Gia Bình Chi Chương', vũ 'Vũ Dực Chi Vũ'. Thăm đáp lễ vị.

Hành Chung Hiến Lễ: Hoàng đế vì là chư thứ vị lần lượt hiến tước, tấu 'Vĩnh Bình chi chương' Vũ 'Vũ Dực Chi Vũ'. Quang lộc tự khanh phụng phúc tạc, tiến vào chí thượng đế vị trước cùng nâng. Hoàng đế đến ẩm

phước được tộ bái vị, quỳ được phúc, được tộ, ba bái, thăm đáp lễ vị, hành ba quỳ chín bái lễ.

Triệt Soạn: Tấu 'Hi Bình Chi Chương '.

Tặng Lễ: Hoàng đế hành ba quỳ chín bái lễ, tấu 'Thanh Bình Chi Chương '. Tế phẩm đưa liệu lô đốt cháy, Hoàng đế đến vọng liệu vị, tấu 'Thái Bình Chi Chương '.

Vọng Liệu: Hoàng đế quan sát đốt cháy tế phẩm, tấu 'Hữu Bình Chi Chương', lên giá phản cung, đại điển kết thúc.

Khởi điểm, lễ nghi quan chức còn có chút bận tâm người Hồ Hoàng đế phiền chán, nhưng Nỗ Nhĩ Thai Cát chỉ là nở nụ cười: "Ta nếu thống trị Đại Càn nơi, tự cũng đến nhập gia tùy tục, liền như thế thôi!"

Càng là nói tới một cái lưu loát Đại Càn tiếng phổ thông, Nỗ Nhĩ Thai Cát thuở nhỏ liền thiên tư thông tuệ, lại tiêu tốn số tiền lớn, mua Đại Càn thư tịch, cũng nhờ được lão sư giáo sư, hành văn thành thạo, đối thoại càng là lưu loát.

"Không muốn cỏ này nguyên Đại Hãn, cũng có như thế anh tư, hay là, thật sự mệnh trời ở Hồ?"

Lễ nghi quan nhìn lúc này áo lông lớn miện tại người Nỗ Nhĩ Thai Cát, có chút thất thần.

Ngay sau đó không nói chuyện, ở bách quan chen chúc, chư tướng hoàn vệ dưới, điển lễ từng bước một tiến hành.

Nhưng đến tặng lễ này bộ thì, nhưng xuất hiện vấn đề. Lễ nghi quan đầu đầy mồ hôi, nhìn người Hồ tướng sĩ đem mấy cái trói gô tù binh bó tiến lên, không khỏi thất thanh: "Lúc này nên dùng tam sinh tế phẩm mới là, bệ hạ đây là ý gì?"

"Ta tuân theo Đại Hắc Thiên ý chí, đến đây thống trị Đại Càn Cữu Châu, này tể phẩm nên cải cải. Lấy dê bò loại hình, có thể nào đến ông trời vui mừng! Hôm nay ta lợi dụng các người Càn nhân Vương giả Tế tự. Tất có thể cho ta người Hồ mang đến trời cao che chở!"

Nỗ Nhĩ Thai Cát trong mắt bắn ra vẻ lạnh lùng, trầm giọng nói.

"Này còn thể thống gì! Còn thể thống gì! Phiên ngoại man di!" Lễ nghi quan trở mắt ngoác mồm. Thể diện đỏ lên, rốt cục bật thốt lên.

Lời vừa ra khỏi miệng, liền biết nói lỡ, đã nghĩ quỳ xuống xin khoan dung.

Nhưng thấy đến Nỗ Nhĩ Thai Cát trong mắt vẻ lạnh lùng, này lễ nghi quan trong lòng xoay ngang, đã biết hôm nay không may, không bằng bác cái thanh danh, lúc này lớn tiếng đối với phía dưới bách quan nói: "Người Hồ tàn bạo, giết ta con dân. Nhục ta thê nữ, hiện tại càng là làm bẩn điển lễ, hoạch tội tại thiên, không thể cầu khẩn cũng "

Còn chưa có nói xong, một đoạn sáng như tuyết lưỡi đao, đã là tự lễ nghi quan ngực đột xuất, mang theo lách tách nhiệt huyết.

"Thôi! Thôi! Những này người Hồ đến cùng đã tính khó tuần, ngồi không vững này như họa giang sơn!" Lễ nghi quan khoe miệng hiện ra huyết, nhưng là mắt tối sầm lại. Triệt để khí tuyệt.

"Các người! Mặc không muốn cùng người này như thế?"

Hồ tướng đề đao ở tay, lạnh giọng thét.

"Chúng thần không dám!" Bách quan đều là bái xuống. Đại Càn triều đình chư công, có thể tự thời loạn lạc một đường vượt qua mấy lần cung biến tới hiện tại, đều là cỏ đầu tường. Một tay mượn gió bẻ măng bản lĩnh,

chính là thiên hạ vô song, lúc này thậm chí đã có người cướp đoạt bụng. Nỗ lực từ điển tịch bên trong tìm ra tế sống lý do, vì là người Hồ tạo thế.

"Ha ha! Được! Ta liền trước tiên đem bọn người Tần vương còn có Châu mục Tế tự trời cao. Lại đăng ngôi vị hoàng đế!" Nỗ Nhĩ Thai Cát cười to nói.

Lại phát xuống hiệu lệnh, đem tế phẩm mang tới.

Hai cái tù binh bị ép đến Nỗ Nhĩ Thai Cát trước người. Lúc này đem rối tung tóc gom, nhất thời thấy hai tấm tiêu tụy không thể tả bâng.

Một ông già, chính là Viên Tông, còn có một cái, tự nhiên chính là Doanh Đỉnh Thiên.

"Là Tần vương!" Dưới đáy bách quan, tất nhiên là nhận ra Viên Tông, lúc này liền gây nên từng trận kinh ngạc thốt lên.

"Ta hôm nay lấy các người Tế tự trời cao, các người còn có lời gì nói sao? Chúng ta tộc nhân kính trọng nhất anh hùng, ta có thể thỏa mãn các người trước khi chết một cái nguyện vọng!"

Nỗ Nhĩ Thai Cát chậm rãi nói.

Nghe được lời ấy, Viên Tông nhưng là trợn mắt trừng trừng, trực nhìn chăm chăm Nỗ Nhĩ Thai Cát, sự thù hận ngập trời, trong miệng ặc ặc có tiếng, nhưng nói không ra lời.

"Ta binh bại bỏ mình, chỉ là việc nhỏ, nhưng bởi vậy mệt đến bắc dân chúng chịu người Hồ gót sắt chà đạp, ta hồ thẹn vậy!" Doanh Đỉnh Thiên nhưng là thở dài nói.

"Ha ha các người Đại Càn người suy nhược, không thủ được chính mình thổ địa Gia Viên của ta, bị chúng ta cướp đoạt, ở trên thảo nguyên,

nhỏ yếu thỏ, chính là bầy sói đồ ăn, đây là thiên lý! Lại có cái gì tốt oán giận xấu hổ!"

Nỗ Nhĩ Thai Cát nhưng là cười to trả lời.

"Nếu các người đều là như vậy, người đến! Đem hai người này giết, Tế tự trời xanh!"

Theo lời nói, một cái tỏ rõ vẻ nhần nheo, lợm khộm thân thể, ăn mặc vu chúc quần áo thảo nguyên ông lão liền lên thiên đàn.

"Xin chào Đại Hãn!" Ông lão hành lễ.

"Đại Shaman!" Nỗ Nhĩ Thai Cát không dám thất lễ, đây là trong bộ tộc phụ trách Tế tự cùng với Đại Hắc Thiên câu thông Shaman, địa vị cao thượng, chỉ ở Đại Hãn bên dưới.

"Hai người này đều là Vương giả, trên người có Đại Hắc Thiên yêu thích khí tức, lấy hai người này huyết nhục Tế tự, tất có thể thu được Đại Hắc Thiên vui mừng!" Đại Shaman lấy một bộ đánh giá gia súc ánh mắt nhìn Viên Tông cùng Doanh Đỉnh Thiên, thoả mãn nói.

Ở Hồ trong mắt người, này Tế tự trời xanh, trời xanh, chính là bọn họ bộ tộc Đại Hắc Thiên!

"Được! Như vậy liền xin mời đại Shaman động thủ!"

Nỗ Nhĩ Thai Cát đại hỉ nói.

Đại Shaman già nua ngón tay xẹt qua Doanh Đỉnh Thiên lồng ngực, tự ở khoa tay bắt thịt cùng xương khoảng cách, "Các người rất may mắn, ta đã có hai mươi năm không từng ra tay rồi!" Đại Shaman âm hiểm cười nói.

Nỗ Nhĩ Thai Cát không thềm quan tâm những này, lại hướng về chu vi một cái thân binh hỏi: "Còn lại tế phẩm, đều chuẩn bị sao!"

"Bấm báo Đại Hãn, chúng ta từ từ binh bên trong chọn lựa ra năm ngàn người, ấ lại tốt nhất tế phẩm tiêu chuẩn, tuyển ra đều là tinh tráng nam người!"

"Được! Sau đó Đại Tế Ti bắt đầu sau, các người cũng động thủ, nghênh tiếp Đại Hắc Thiên đến!"

Nỗ Nhĩ Thai Cát mệnh, trong lòng, nhưng có chút sầu lo.

Cao quý Đại Hắc Thiên, tự lần trước mệnh hắc con dân phản bội Minh Ước, tiến công Dự Châu sau, liền cũng không còn ý chỉ hạ xuống, chẳng lẽ là câu đối dân hành động có chút bất mãn?

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 312: Đâm Long

Hi vọng lần này long trọng tế diễn, có thể thu được Đại Hắc Thiên đáp lại!

Nỗ Nhĩ Thai Cát sắc mặt âm trầm. Trong con người, nhưng có vẻ chờ mong.

Liên ở đại Shaman ma đao soàn soạt, hướng về Doanh Đỉnh Thiên hai người mà đi thời điểm, đột nhiên xảy ra dị biến! ! !

"Ca ca, lần này tế diễn, liền do ta đến cử hành đi!"

Một cái âm lãnh âm thanh, đột nhiên vang lên, mọi người từ trước đến giờ nguyên nơi nhìn lại, liền thấy một cái người Hồ thanh niên, ở binh sĩ chen chúc dưới leo lên thiên đàn, diện mạo lại cùng Nỗ Nhĩ Thai Cát có năm phần tương tự.

"Đa Trạch, là người!" Người Hồ đại hán đầu tiên là cả kinh, đây là hãn cùng cha khác mẹ huynh đệ, lúc trước ở vương đình tranh cướp bên trong, lấy yếu ớt thể yếu bại bởi hãn, mới đến phiên Nỗ Nhĩ Thai Cát tới làm này Đại Hãn.

Người Hồ bầu không khí đã man, lấy lực làm đầu, ai thực lực mạnh mẽ, ai chính là Đại Hãn!

"Lẽ nào, Đại Hắc Thiên tử tôn, hiện tại lại muốn tàn sát lẫn nhau, chảy khô máu tươi sao?" Đại Hãn lẩm bẩm nói.

Lại đem ánh mắt nhìn về phía Đa Trạch: "Trên tay ta có 50 ngàn thiết kỵ, bộ lạc trưởng lão, cũng ủng hộ ta, người không có cơ hội, nếu như người hiện tại chịu quỳ xuống đầu hàng, ta còn có thể không truy cứu!"

"Ha ha" nghe được lời này, Đa Trạch nhưng là cười to: "Chúng ta là trên thảo nguyên bầy sói, xưa nay chỉ có cường tráng nhất đầu lang mới mà khi Lang vương, người thất bại chỉ có thoát đi hoặc là tử vong kết cục!"

"Chúng ta nhiều năm như vậy, ngày hôm nay, chính là giờ chết của người!" Đa Trạch trong mắt ửng hồng, tựa hồ trước cùng này Đại Hãn có thâm cừu đại hận gì, vung tay lên: "Tiến lên! Đem bọn họ bắt!"

Nhìn thấy cảnh này, Đại Hãn khóe mắt giật một cái, "Này Đa Trạch sợ là có chuẩn bị mà đến, chu vi quân coi giữ, đều bị bắt mua. Ta những thân binh này, e sợ chống đỡ không tới viện quân đến!"

Nhưng hãn thân là người Hồ thống lĩnh. Tự cũng có một luồng khí độ, rút đao ở tay: "Đa Trạch dám phát động phản loạn. Ta các dũng sĩ, các người sẽ sợ sao?"

"Chúng ta không sợ! Thề sống chết bảo vệ Đại Hãn!" Chu vi thân binh, đều là rút đao hét lớn, cùng Đa Trạch quân đội chém giết cùng nhau.

Nhất thời, toàn bộ thiên đàn phụ cận, đều là hóa thành một chốn Tu la, dòng máu tung toé, đem thiên đàn nhuộm đỏ một mảnh.

Dưới đáy quan chức, loạn thành một đồng. Bị ngộ thương không ít, chỉ là lúc này song phương giao chiến, ai cũng không cố trên những này.

Dùng để tế thiên, trang nghiêm nghiêm túc thiên đàn, lúc này đã trở thành máu tanh giết chóc vị trí, tiếng hò giết rung trời.

"Giết! ! !" Một nhánh cung tên, xuyên qua tầng tầng ngăn cản, ở giữa Đại Tế Ti ngực, Đại Tế Ti tỏ rõ vẻ không thể tin tưởng. Ngã xuống đất bỏ mình.

Đa Trạch có chuẩn bị mà đến, thu mua thủ vệ Thiên Đàn tướng quân, mà Nỗ Nhĩ Thai Cát chỉ dẫn theo bản bộ chút ít thân binh, nhân số hoàn toàn rơi vào hạ phong. Theo thời gian trôi qua, càng là bất lợi.

"Lại tha một hồi! Ta Khuyết Tuyết Quân đạt được tin tức, nhất định sẽ mau chóng tới rồi!"

Thế cuộc nguy cấp. Chính là thân là Đại Hãn Nỗ Nhĩ Thai Cát, cũng là đề đao trợ chiến. Tiên máu nhuộm đỏ thân đao, càn ở tại hãn kim bào bên trên.

"Đáng tiếc! Ta trước liền phái người đi kéo dài Biệt Lôi. Người là không chờ được đến hãn!" Đây Biệt Lôi, chính là Khuyết Tuyết Quân thống lĩnh, Nỗ Nhĩ Thai Cát tâm phúc đại tướng.

Đa Trạch cười gằn, vung tay lên: "Dùng cung tên! Bắn chết bọn họ!"

Thở phì phò! ! ! Vô số mũi tên hạ xuống, đem Nỗ Nhĩ Thai Cát thân binh dồn dập bắn giết.

Hai cái dũng sĩ trực tiếp nhào lên, đem Nỗ Nhĩ Thai Cát đè ngã xuống mặt đất, trận này đoạt vị cuộc chiến, xem ra là Đa Trạch thắng rồi.

"Lúc trước ta giết mẹ của ngươi, đoạt người Hãn vị, hiện tại ngươi đến giết ta, cũng là hãn là!" Nỗ Nhĩ Thai Cát thấy không thể cứu vãn, bỏ quên trường đao, mặc cho thị vệ dùng dây thừng gô lên.

"Làm Đại Hắc Thiên con dân, ta yêu cầu không thấy máu mà chết!"

Đây là trên thảo nguyên quy củ, mỗi cái bộ lạc quý tộc huyết thống cao quý, cho dù muốn giết, cũng nhất định phải không gặp máu tươi, bằng không, chính là đối với Đại Hắc Thiên làm bẩn.

"Được! Lúc trước người dùng trường cung cắn giết mẫu thân ta, hiện tại ta đồng dạng lấy trường cung cắn giết người!" Đa Trạch oán hận nói, trên mặt, liền toát ra lang bình thường vẻ mặt.

Bên người người hầu đạt được mệnh lệnh, lấy ra trường trường cung, liền muốn tiến lên giết chết cái này đã từng Đại Hãn.

"Chậm đã động thủ!" Đang lúc này, một cái thanh âm trong trẻo xuất hiện, ngăn cản Đa Trạch.

Liền thấy thanh quang từ từ, thiên đàn trên, mục nhiên có thêm một đạo nhân bóng người, thiếu niên dáng dấp, trong mắt nhưng mang theo thiên địa tang thương cảm giác, tiên phong đạo cốt.

"Người là Mộng Tiên Shaman!" Nỗ Nhĩ Thai Cát sửng sờ, nhận ra người này.

Người này trước liền nương nhờ vào người Hồ, có dị thuật, đồ đệ Cao Phi Hàng còn dâng lên Doanh Đỉnh Thiên, rất là đến Nỗ Nhĩ Thai Cát sùng tín.

"Ha ha ca ca, này không phải người Shaman, mà là ta dưới trưởng đạo trưởng! ! !" Đa Trạch cười to.

Lại hỏi: "Vì sao hiện tại không thể giết hẳn? Ta còn muốn dành thời gian, triệu tập các bộ trưởng lão, đề cử ta vì là Đại Hãn! ! !"

"Như ở thảo nguyên, tự nên như vậy, nhưng hiện tại là ở Đại Càn Cừu Châu nơi! Đại Hãn vẫn cần trước tiên Tế tự trời cao, đạt được chính thống danh phận!"

Mộng Tiên nhàn nhật nói.

"Người cũng đầu tới gần sao!" Nỗ Nhĩ Thai Cát thấy rõ hiện thực, sắc mặt thâm đậm.

"Được! Liên tiếp theo tế thiên!" Đa Trạch tựa hồ rất là tín nhiệm Mộng Tiên, phát xuống hiệu lệnh.

Dưới tay hần lập tức đem thiên đàn phụ cận thanh lý, vừa nẩy một phen hỗn chiến bên trong, bách quan tử thương không ít, lúc này còn có ngã xuống đất thân, người còn sống đều xa xa tránh né.

Lại ở xung quanh sừ sừ, tìm ra mấy cái sắc mặt trắng bệch lẽ nghi tiểu quan, cũng coi như tập hợp cái ban ngành.

Càng làm cho người ta kinh ngạc chính là, Viên Tông cùng Doanh Đỉnh Thiên, ở vừa nẩy hỗn chiến bên trong tựa hồ bị song phương có ý định quên đi qua, đều là không bị thương chút nào, chỉ là lúc này nhìn Mộng Tiên ánh mắt, liền rất là quái dị, có giật mình, có oán hận, có không cam lòng, nhiều nhất, nhưng là kinh hãi đến cực điểm

"Đạo trưởng! Người xem muốn làm sao Tế tự?" Đa Trạch hỏi.

"Tâm thành là được! Bần đạo nơi này cũng chuẩn bị tấu văn! Mặt khác, đem này Nỗ Nhĩ Thai Cát huyết tế, càng có thể đến trời xanh sủng ái!" Mộng Tiên nói.

"Không sai! Không sai!" Đa Trạch gật đầu liên tục.

Hần chính là người Hồ, cho rằng Trung Nguyên trời xanh cùng thảo nguyên Đại Hắc Thiên đều là một cái mặt hàng, yêu thích huyết tế, càng yêu thích huyết thống cao quý tế phẩm!

Lúc này lệnh: "Đem Nỗ Nhĩ Thai Cát dẫn tới, chúng ta bây giờ sẽ bắt đầu!"

Người hầu tiến lên, đem vẫn mang theo huyết tể bàn thờ cùng cống phẩm cùng với lễ nghi dụng cụ dọn xong, nhìn ra Doanh Đỉnh Thiên cùng Viên Tông khước mắt vừa kéo.

"Những này tấu văn quá nhiều! Quá mức rườm rà! Bản Hãn nào có này rất nhiều thời gian?" Chính biến sắp tới, Đa Trạch cũng hữu tâm mau chóng kết thúc những này, nhanh chạy trở về thu thập tàn cục.

Đa Trạch tiếp nhận tấu văn vừa nhìn, trực giác cực nhỏ chữ nhỏ che kín, tuy rằng chu vi còn có Hồ văn phiên dịch, nhưng cũng là một trận choáng váng đầu, không khỏi nói, lại không phát hiện, Mộng Tiên trong mắt lóe lên một cái rồi biến mất dị quang.

Đem tấu văn quăng vào hỏa diễm đốt cháy, Đa Trạch liền đối với trời xanh bài vị lớn tiếng nói:

"Ta! Đa Trạch! Đại Hắc Thiên cao quý huyết thống! Trên thảo nguyên Vương giả! Các bộ lạc cộng chủ Đại Hãn! Ở đây Tể tự trời cao! Từ đây, ta chính là các người Đại Càn Cừu Châu Hoàng đế! ! ! Ở đây, ta hướng về trời xanh, dâng lên tể phẩm! ! ! !"

Người Hồ Tể tự Đại Hắc Thiên thời gian, chỉ cần tể phẩm đầy đủ, cái khác đều không truy cứu, Đa Trạch quen thuộc như vậy, nói tới tể văn, liền rất là không ra ngô ra khoai.

Người thủ hạ thấy rõ Đa Trạch nói xong, liền đem Nỗ Nhĩ Thai Cát trói đến bàn thờ trước, vung lên đoản đao, đem Nỗ Nhĩ Thai Cát yết hầu cắt đứt.

Lách tách! ! ! Nỗ Nhĩ Thai Cát trong miệng ặc ặc có tiếng, trên cổ cắt cái miệng lớn, máu tươi như tuyến giống như tuôn ra.

Trên đất rất nhanh đành dùm được một đám lớn đỏ sậm vẻ, đem mặt đất đều là nhuộm đỏ.

Nỗ Nhĩ Thai Cát trong mắt ánh sáng dần dần ảm đạm, cuối cùng triệt để mất đi hào quang. Cái này trên thảo nguyên Đại Hãn, đặt xuống Đại Càn bốn châu người Hồ, rốt cục vẫn là không thể được thường mong muốn, thu được tôn nghiêm thể diện cái chết.

Ngay khi Nỗ Nhĩ Thai Cát bỏ mình một khắc đó, thiên đàn chu vi âm phong nổi lên bốn phía, không biết từ đâu đập tới mây đen, đem bầu trời triệt để che đậy, điện mằng lãn lộn, mông lôi âm âm, một bộ tận thế chi cảnh!

"Ha ha! ! ! Xong rồi! ! ! Nhiều năm mưu tính, đều ở ngày hôm nay! ! !"
"Mộng Tiên đầu lâu buông xuống, trong mắt, nhưng là hiện ra cuồng nhiệt vẻ!"

"Người Hồ kiến thức thiên cận, sao biết ta Trung Nguyên đại quốc quy củ? Lại ở tế thiên thời gian, còn dám tay chân tương tàn, thấy rõ huyết quang, này không chỉ có đại bội luân lý, càng là hoạch tội với thiên! ! !"

"Mà cuối cùng, không chỉ có kế tục tế thiên nghi thức, càng là lấy Thân huynh huyết tế, dâng Hoàng đế vị trí, có thể nói bạo ngược đến cực điểm, càng là rối tinh rối mù!" Này không phải ở Tế tự trời cao, mà là đang vũ nhục trời xanh rồi!

Thiên Đạo xúc động, muốn hạ xuống trừng phạt, cũng là hợp tình hợp lí.

Lúc này trên trời mây đen hiện lên, cuồng lôi lãn lộn, liền muốn hạ xuống.

Phương xa, trên thảo nguyên, một đội đạo nhân, cũng ở mật mưu cái gì.

"Chính là nơi này rồi!" Một cái đầu đầy tóc bạc lão đạo, cùng đồ đệ môn trèo non lội suối, rốt cục tới một chỗ sơn mạch nơi sâu xa, tìm tới một chỗ rất là rách nát mờ.

"Căn cứ chương giáo Chân Nhân suy tính, nơi này chính là Trường Âm Sơn Long mạch hội tụ vị trí, Đa Trạch mẹ đẻ gặp may đúng dịp, táng nhập này phần, nhưng là hợp số trời, này Trường Âm Sơn chính là đại Long mạch, Long khí thật là khỏe mạnh, không chỉ có thể bảo đảm tử tôn nhất thống thảo nguyên, càng là có thể làm chủ Cửu Châu, có ít nhất trăm năm khí số! ! !"

"Chỉ là lúc này Long mạch ẩn mà không phát, vẫn cần Tiềm long tự vệ, chậm đợi thiên thời! ! !"

Lão đạo lẩm bẩm nói, trên mặt hiện lên tàn nhẫn sắc, trên mà trùng nơi lấy ra một vật, chính là một viên dài nhỏ trường châm, mặt ngoài hiện ra kim quang, mặt ngoài càng khắc dấu long văn, vô cùng tinh mỹ hào hoa phú quý.

"Căn cơ chương giáo chỉ, Long mạch vậy ngược nơi, chính là nơi này rồi! ! ! Canh giờ cũng đúng! ! !" Lão đạo nhiều phần một lúc lâu, rốt cục ở đây phần phía Đông ba trượng ba thước ba tấc nơi dừng lại.

"Uống! ! !" Lão đạo trên mặt hiện lên cương nghị vẻ, còn có tuần đạo đồ thức đại thỏa mãn, trong mắt hung ác, trong tay trường châm chính là hướng về trong hư không đâm một cái! ! !

Ầm! ! ! Trong cõi u minh hình như có lôi đình lóe qua, lão đạo trước mặt đột nhiên hiện ra hoàn toàn đỏ ngầu vẻ, càng có nổi giận rùng rùng ngâm tiếng vang lên.

Lão đạo bay ngược mà ra, trong miệng máu tươi phun mạnh, trường châm càng là theo tiếng mà đứt.

Trên trời sấm nổ không ngừng, rồng ngâm hồ gầm nhất thời phát, tự phần mộ bên trong, liền có từng tia từng tia tử khí không ngừng bốc lên, hóa thành long hình, đi về phía nam phương mà đi.

"Ha ha! ! Xong rồi! ! !" Lão đạo đại hỉ.

"Sư tôn! ! !" Máy cái đồ đệ lên mau sám phù.

"Ta không xong rồi! Không cần quản ta! ! !" Lão đạo nhưng là xua tay nói.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 313: Kịch Biến

"Các người trở lại bẩm báo Chưởng giáo Chân Nhân, liền nói lão đạo không có nhục sứ mệnh! !!"

Lão đạo mặt như giấy vàng, giấy dựa nói, nhưng là một bộ chết cũng không tiếc vè.

"Này Long mạch, tuy chủ trăm năm đi sau, nhưng trước Chưởng giáo Chân Nhân lợi dụng trận pháp huyết tể giúp đỡ, khiến cho bắt đầu làm phúc cho đời sau, Hồ Hãn mới có thể đăng lâm đại vị, xâm lấn Cửu Châu! !"

"Mà hiện tại! Lão đạo càng lấy "Đâm Long Châm" mạnh mẽ kích phát Long mạch, đem trăm năm khí một luồng tiết ra, Long khí hùng vĩ tràn trề cực kỳ! Lão đạo chịu Long khí phản phệ, đã là không còn cách xoay chuyển đất trời! !!"

"Trường Âm Sơn đại Long mạch cỡ nào hùng hậu? Hiện tại càng là đem trăm năm khí một luồng kích phát, như sông được dội dầu, số mệnh nhất thời cực liệt! Nhưng cũng đầy đủ Chưởng giáo sử dụng rồi!"

Lại thấy thổ địa diện hiện bi sắc, không khỏi nói: "Lão đạo vì ta Đạo Môn đại nghiệp mà chết, tuy bách tử mà không hối, các người nên cao hứng mới là! Lão đạo thân sau khi chết, các người xa xa rời đi, không được đến gần! !!"

Lão đạo nói xong, mắt nhắm lại, đã là qua đời.

"Sư tôn! ! !" Đồ đệ môn gào khóc, lại bị một người lớn tuổi nhất đạo nhân xa xa kéo dài.

Ầm! ! ! Một đạo sáng sủa cuồn sét đánh dưới, ở giữa lão đạo vừa nãy vị trí nơi, bắn lên thổ thạch, chấn động khắp nơi.

Sét đánh qua đi, tại chỗ đã là có thêm một cái đen kịt hố to, lão đạo hài cốt không còn.

"Trời phạt! ! !" Mấy cái sư huynh đệ ngẩn ngơ, lập tức nước mắt rơi như mưa

Đại Càn, ngoài thành Trường An, trên thiên đàn.

Bầu trời mây đen tể nhật, Lôi Xà cuồn lăn, cũng là một bộ trời phạt chi tượng! ! !

Mà lúc này, Mộng Tiên trong mắt lóe sáng lên, liền có thể nhìn thấy, tự Đa Trạch đỉnh đầu. Màu tím đen mây khói không ngừng bốc lên, hóa thành một con rồng lớn. Chỉ là còn mang theo lang hình, ngửa mặt lên trời rít gào. Long khí quét ngang, ngăn cản trời phạt hạ xuống.

Chỉ là Đa Trạch hành động, chính là các đời tàn bạo nhất bất nhân hôn quân đều không sẽ vì chi đối với trời xanh đại bất kính việc, cho dù có Long khí bảo vệ, trên trời sét đánh nhất thời không rơi, mây đen nhưng cũng không tản ra, trái lại càng thêm sền sệt.

Mà vào lúc này, thành Trường An bên trong, cũng là khói lửa ngập trời. Người Hồ thiết kỵ bước lên trường nhai, lẫn nhau chém giết.

"Giết a! ! ! Đa Trạch dám tạo phản! Giết cho ta quang Đa Trạch bộ lạc người!" Một cái người Hồ tướng lĩnh, thân hình cao to, bắp thịt cuồn cuộn,

lúc này râu tóc đều dựng, hét lớn nói.

Đây là Biệt Lôi, Nỗ Nhĩ Thai Cát thân tín đại tướng, không biết làm sao, dĩ nhiên nhìn thấu Đa Trạch mưu kế. Muốn giết ra ngoài thành, thống lĩnh Khuyết Tuyết Quân cần vương.

"Giết! ! !" Đa Trạch mưu đồ gây rối, kinh doanh một lúc lâu, cũng là thu mua không ít nhân thủ. Hiện tại liền ở phố Trường An đầu bắt đầu loạn chiến lên.

Trường An bách tính, tử thương rất nặng.

Càng có đếm không hết người Hồ sĩ tốt, hoặc là do hàng binh tạo thành Càn nhân quân đội. Hoặc có ý định, hoặc vô ý càn quấy bách tính. Thoả thích tàn sát, phát tiết thú tính. Bắt đầu đồ thành.

Trường An chính là Đại Càn đế đô, đệ nhất đại thành, nhân khẩu đâu chỉ trăm vạn?

Này tạo thành sát nghiệt, liền ngay cả Tổng Ngọc mấy lần đồ thành gộp lại cũng không sánh được.

Hắc khí mãnh liệt mà ra, bên trong chính là rít gào oan hồn, mang theo màu máu, mệnh mệnh cuộn cuộn, thẳng tới cửu thiên! ! !

Loại này sát phạt, chính là trăm vạn oan hồn lệ khí tụ, liền ngay cả Thiên Đạo, đều là có cảm ứng.

Vốn đã có tiêu tan chi tượng mây đen, lần thứ hai ngưng tụ lại đến, bên trong đất trời, càng là mang theo một luồng cuộn cuộn uy nghiêm, tựa hồ từ nơi sâu xa Thiên Đạo, bây giờ liền muốn triệt để giáng lâm thế gian! ! !

Mà vào lúc này, Phương Bắc một đạo màu tím Long khí, hùng vĩ chạy chồm, cũng là tụ hợp vào Đa Trạch đỉnh đầu tử long bên trong.

Đạt được này Long khí giúp đỡ, tử long triệt để rút đi lang hình, hóa thành một cái uy nghiêm nghiêm túc tử long, cùng thiên ý đối lập! ! !

"Nơi này chính là Trường An, các đời các đời định đô nơi, tự nhiên có cực lai lịch lớn, nơi đây vốn là do cao nhân khảo sát, chọn Cửu Châu Long mạch hội tụ chỗ, hồng duy trì tân triều khí số, địa linh nhân kiệt! !"

"Mà ngày này đàn vị trí nơi, tên gọi Long Linh Sơn, càng là Cửu Châu linh mạch hội tụ mắt trận, các hướng lấy Long khí trấn áp, không ngừng rút lấy linh khí, đoạn ta Đạo Môn khí số! ! ! "Mộng Tiên trong mắt, hiện ra vẻ điên cuồng.

"Hiện tại, Hồ Hãn mang tội với thiên, nhưng hãn nhưng là Nhân Đạo lựa chọn ra, đem ở mấy chục năm sau nhất thống Đại Càn Cửu Châu người Hồ Chân Long!"

"Hiện tại bắc Tiềm long khí đều là tổn thất lớn, ta lại lấy 'Đâm Long Châm' kích thích Long mạch, khiến cho tốc phát, lúc này Đa Trạch, đã là bắc Chân Long! ! ! Nhân Đạo chi chủ! ! ! Thiên ý muốn giáng tội cho hãn, tự có Nhân Đạo che chở! ! !"

"Thiên Đạo bất nhân, lấy vạn vật vì là chó rơm! ! ! Nhân Đạo nhưng là lấy người làm đầu, này hai phe vốn là có cực khác nhiều, hiện tại có phần đậm, còn không đại chiến! ! ! "Mộng Tiên thân thể không ngừng lùi lại, rời xa Đa Trạch, trong lòng, nhưng là không ngừng rít gào.

Đem thống trị Cửu Châu trăm năm số mệnh, một khi kích phát, hội tụ ở trên người một người, này nên cỡ nào khổng lồ?

Đa Trạch đỉnh đầu tử long ngang qua phía chân trời, ngửa mặt lên trời rít gào, cùng Thiên Đạo tranh đấu! ! !

Đa Trạch hoạch tội với thiên, xứng nhận trời phạt, rồi lại hội tụ thảo nguyên cùng bắc Long khí, thành tựu Chân Long, lúc này Nhân Đạo cùng Thiên Đạo, rốt cục nghênh đón mãnh liệt giao phong! ! !

Ăm ăm!!
!!

Rồng ngâm hổ gầm, trời long đất lở! ! !

"Địa long vươn mình rồi! ! !" Đại địa nứt quăng dê vỡ, thiên đàn lao đà lão đảo, tế phẩm tán loạn lẫn lộn, bách quan ngã nhào trên đất, thất thanh nói.

Lại có người chỉ vào trên trời, trợn mắt ngoác mồm.

Chỉ thấy lúc này trên bầu trời, cuồng lôi hội tụ, hóa thành một con mắt dọc màu xanh, này mắt dọc hùng vĩ vô biên, lại càng không mang một tia cảm tình, nhìn kỹ thiên đàn.

"Ông trời mở mắt rồi! ! !" Không biết là ai, lẩm bẩm nói.

Mà ở trên thiên đàn, Đa Trạch hai mắt nhắm nghiền, làm như đã hôn mê, thân thể nhưng quỷ dị mà hiện lên, một cái màu tím Cự Long, uy nghiêm cực kỳ, lấy Đa Trạch làm trụ cột, xuất hiện ở trên thiên đàn, cùng bầu trời mắt dọc chống cự.

"Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra? ? Ông trời mở mắt! Người Hồ Hóa long! ! ! Lão phu chẳng lẽ là đang nằm mơ? ? ?"

Một cái tóc trắng phơ quan chức, không để ý vỡ đầu chảy máu, trùng lớn hai mắt nhìn, vẫn không kèm chế được.

Thiên Đạo cùng Nhân Đạo đối lập, dĩ nhiên trực tiếp ở dương thế hiển hóa ra ngoài, chính là mắt thường phàm thai, cũng có thể thấy được.

Sấm sét mắt dọc khe động, trong hư không liền có vô số sấm sét sinh thành, vuông góc hạ xuống, như múa tung ngân xà, mà tử long không sợ rít gào, phun ra huyền quang, đem sấm sét từng cái tiêu diệt.

Này hai phe mỗi lần giao thủ, dư âm đều là dập tắt một mảnh hư không, ngoại trừ thiên đàn có Long khí bảo vệ, có thể may mắn thoát khỏi ở ngoài, phía dưới quân đội bách quan, một khi bị cuộn sóng sát, ngay lập tức sẽ là hôi hôi, tiêu tan ở trong hư không.

Ầm! ! !

Màu tím Chân Long cùng sấm sét mắt dọc rốt cục đụng vào nhau, nhưng là quỷ dị đến không có phát ra bất kỳ cái gì tiếng vang.

Chu vi hư không một trận vặn vẹo gợn sóng, không ngừng tản ra, sóng gợn trải qua chỗ, đều là vô thanh vô tức, Mộng Tiên nhưng là như thấy rần rết, như bay lui lại.

Chỉ thấy sóng gợn đến mức, đều là hóa thành một mảnh huyền hắc, hư không nứt quăng đê vỡ, đem tất cả thực vật thôn tận! !

Cũng không biết trải qua bao lâu, mây đen tản ra, lại thấy rõ phía chân trời ánh mặt trời.

Chỉ là lúc này tế thiên vị trí, đã hóa thành một chốn Tu la, Nỗ Nhĩ Thai Cát cùng Đa Trạch thuộc hạ bách quan, đều là tử thương hầu như không còn, thiên đàn bị lột bỏ một nửa, càng nứt ra vô số lỗ hổng, lão đà lão đảo.

"Ha ha! ! ! Ha ha! ! !"

Mộng Tiên thấy rõ cảnh này, nhưng là một bộ vẻ mừng rỡ như điên, "Ta thành công rồi! ! !" "Ta thành công rồi! ! !"

"Thiên Đạo bao dung vạn vật, Nhân Đạo cũng ở trong đó, nhưng quá mức bành trướng Nhân Đạo, đối với Thiên Đạo tới nói, chính là một viên đại u ác tính, hiện tại gặp cái này thời cơ, song phương lại sao không đại chiến một trận! ! ! Ha ha! ! ! !"

Mộng Tiên ngửa mặt lên trời cười to, trạng cực vui vẻ, hầu như liên muốn khua tay múa chân.

"Vốn là, Nhân Đạo chính là Thiên Đạo một phần, làm sao cũng không đấu lại Thiên Đạo, ta nhưng kích phát đại Long mạch trăm năm lực lượng, hết mức hội tụ đến Đa Trạch trên người, nơi đây lại là Cửu Châu Long mạch tụ, Nhân Đạo đang thịnh vị trí, hai phe lẫn nhau, rốt cục làm Nhân Đạo cùng Thiên Đạo lưỡng bại câu thương! ! !"

"Ta Đạo Môn chỉ cầu tự thân tiêu dao, di thế, lại cướp đoạt khí vận rất tàn nhẫn, bởi vậy nhận được Nhân Đạo cùng Thiên Đạo hai phe bài xích, chưa từng có Tiên nhân xuất thế! ! !"

"Mà hiện tại, Nhân Đạo cùng Thiên Đạo lưỡng bại câu thương, rơi vào trạng thái ngủ say, chính là ta Mộng Tiên chứng được Tiên Đạo thời gian! ! !"

Mộng Tiên sắc mặt dữ tợn, vung tay lên, Viên Tông, Doanh Đỉnh Thiên, Đa Trạch ba người liên bị thu tới trước người.

Viên Tông cùng Doanh Đỉnh Thiên có đại khí vận hộ thân, lại là ở vào thiên đàn chỗ, cũng nhận được bảo vệ, là lấy vô sự.

Mà lúc này Đa Trạch, trên đỉnh màu tím diệt hết, Long khí tàn tạ, màu tím rút đi, hóa thành một cái Hắc Long, uế oải không thể tả, Đa Trạch mí mắt lặn, nhưng là một thoáng tỉnh lại.

"Khá lắm đạo nhân! Dám lường gạt bản Hãn! ! !" Đa Trạch hai mắt trừng trừng, hãn lúc này, làm sao không biết chính là trúng rồi Mộng Tiên

cái trông.

Thấy rõ thủ hạ tử thương một mảnh, càng là muốn rách cả mí mắt, trong mắt đỏ chót.

Rút ra bên hông trường đao, liền muốn chém cái này yêu đạo.

"Lúc này các người số mệnh suy yếu, Nhân Đạo Thiên Đạo cũng đều rơi vào trạng thái ngủ say, can thiệp lực lượng giảm nhiều, bản đạo lại sao sợ này! ! !"

Đối với cái này, Mộng Tiên trong mắt, nhưng là hiện ra vẻ thương hại.

Trước ngực ánh sáng màu xanh lấp loé, một Chung, một Tháp, một Phiên hiện lên, ánh huỳnh quang lấp loé không yên.

Vung lên vân tỵ, Đa Trạch trường đao trong tay chính là gãy vỡ ra, Đa Trạch thân thể to lớn cũng là bay ngược mà ra.

Mộng Tiên trên mặt một trận ửng hồng hiện lên, hiển nhiên cũng không phải như nói tới như vậy như không có chuyện gì xảy ra.

Thiên nhân hai đạo tuy rằng tạm thời vô lực can thiệp, này trên người mấy người số mệnh nhưng là tự nhiên ngưng tụ, đều có chỗ bất phạm uy năng, nếu không phải là có Chí bảo giúp đỡ, mấy người này vừa tức vận giảm nhiều, Mộng Tiên còn chưa chắc chắn có thể bắt ba người này.

"Khà khà! Người trăm phương ngàn kế, bày xuống này cục, chẳng lẽ là muốn đánh cắp chúng ta số mệnh, lên làm quốc sư! ! ! Đừng hòng! ! !"

Những này, Thế gia đều là hiểu được, các hướng Hoàng đế càng có Long khí cảm ứng, người Hồ cũng là như thế, bởi vậy Đạo Môn tuy rằng kéo dài ngàn năm, nhưng từ không có người sắc phong quốc sư.

Mà đến quốc diệt thời khắc, người chủ số mệnh tan hết, chính là sắc phong cũng là vô dụng.

Cũng chỉ có hiện tại, người Hồ bắc địa thế lực hưng thịnh, thượng tầng nhưng là đại loạn, Đa Trạch bên người càng không bảo vệ, mới có cường bức khả năng.

Doanh Đỉnh Thiên lúc này lớn tiếng nói, hiển nhiên là đang nhắc nhở Đa Trạch.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 314: Thành Tiên

Đa Trạch nghe xong những này, ánh mắt liền có chút lấp loé.

Còn chưa mở miệng, Mộng Tiên nhưng là cười: "Hạ trùng bất khả ngữ băng vậy! Đa Trạch trước tuy Long khí dồi dào, so với được với Chân Long, ở cùng Thiên Đạo liều mạng sau, còn có thể còn lại mấy phần mười?"

"Ấn lại lúc này số mệnh, người Hồ có thể an toàn trở lại thảo nguyên, chính là rất may rồi! ! !"

"Mà ta Mộng Tiên, vì là chính là thiên hạ Đạo Môn đại nghiệp! Trộm lấy Long khí, thành tựu tự thân, ta xem thường vậy! ! !"

Mộng Tiên lắc đầu nói.

"Các người cũng biết, nơi đây chính là nơi nào sao?"

Thấy doanh Đỉnh Thiên ba người một bộ mê vẻ nghi hoặc, Mộng Tiên nhưng là cười nhạt giải thích: "Nơi đây tên là Long Linh Sơn, chính là Cửu Châu linh mạch hội tụ nơi! Ta Đạo Môn lấy linh khí tu hành, thần thông quảng đại. Thượng cổ đế quân, nhìn thấu ở đây, không muốn đạo nhân thoát ly chương khống, chính là đem Cửu Châu linh mạch hết mức hồi tụ tập ở đây, lấy Long khí trấn áp! ! ! Khiến cho ta Đạo Môn, nhiều nhất tu đến Chân Nhân, liền không thể tiến thêm! ! !"

"Đại trận này, sau đó trải qua các đời các đời Long khí phong ấn gia cố, chính là tụ tập thiên hạ Đạo Môn, đều là không thể ra sức! Quân quyền bởi vậy vững chắc, cũng đoạn chúng ta con đường trường sinh! ! !"

Mộng Tiên nói, trong mắt liền hiện lên oán hận vẻ.

"Ta Đạo Môn tiền bối, trải qua thiên tân vạn khổ, ngày đêm tu luyện, vứt bỏ thế tục phồn hoa, cuối cùng nhưng vẫn là không được bước qua thiên môn, quay đầu lại hóa thành một nắm cát vàng! Loại này bi ai! Các người có thể hiểu rõ? ? ?"

"Mà ngày hôm nay, Nhân Đạo ở đây cùng Thiên Đạo liều mạng, đem này các đời phong ấn Long khí, đều là hấp thụ hơn nửa! Chính là ta Đạo Môn hưng khởi cơ hội tốt! ! !"

Mộng Tiên lớn tiếng gầm thét lên, vì là ngày này, hẳn nhiều lần mưu tính. Trắc toán một lúc lâu, mới có cục diện hôm nay.

"Thì ra là như vậy! Xem ra đem thiên đàn kiến tạo ở chỗ này. Cũng là tác phẩm của người, ta liền nói. Có sẵn có tế đàn không cần, vì sao càng muốn dùng chỗ này! Ai cũng chỉ có người Hồ, lễ tiết không quen, mới sẽ bên trong người cái trùng!"

Một bên khác, trầm mặc một lúc lâu Viên Tông, rốt cục mở miệng.

"Không sai! Bàn đạo bởi vậy mới bố cục thảo nguyên, trong bóng tối điều khiển, mới có người Hồ xuôi nam chi cục!" Mộng Tiên thừa nhận.

"Người nói vậy! Đây xuôi nam xâm lấn, chính là chúng ta Đại Hắc Thiên ý chỉ! ! !" Đa Trạch gầm thét lên. Đối với Mộng Tiên sỉ nhục tín ngưỡng của hắn, rất là phẫn nộ.

"Đại Hắc Thiên! ! Khà khà! ! !" Mộng Tiên cười gằn: "Tể tự Quý Vương, cầu được che chở, ngu xuẩn mất khôn! ! ! Bàn đạo hôm nay liền để

người gặp gỡ người Đại Hắc Thiên!"

Vừa bấm thủ quyết: "Ra! ! !"

Một đoàn hắc khí hiện lên, hóa thành một thân ảnh, người Hồ trang phục, uy phong lẫm lẫm, lúc này quỳ xuống: "Chủ nhân có gì phân phó?"

Thanh âm này, Đa Trạch nghe qua vô số lần. Tuyệt đối sẽ không quên, đúng là bọn họ bộ lạc cung phụng Đại Hắc Thiên tiếng âm.

"Này Quý Vương, từ lúc mấy năm trước liền bị bản đạo thu phục! Hôm nay! Liền để hãn tiền người lên đường!"

Mộng Tiên hét, "Quý tướng. Đem người này giết!"

"Vâng!" Quý tướng tiến lên, một đôi quỷ trảo hắc khí vờn quanh, liền hướng về Đa Trạch chớp tới.

"Ha ha" Đa Trạch cười lớn: "Nguyên lai chúng ta cung phụng trăm năm Đại Hắc Thiên. Chính là như thế cái ngoạn ý!"

Tuy rằng cười to, trong mắt nhưng có nước mắt bốc lên. Hiện ra là nghĩ tới điều gì bi thương việc.

Lúc này ở dưới sự nguy hiểm đến sống chết, trên đỉnh Hắc Long giãy dụa lại nổi lên. Long khí mơ hồ.

"Uống!" Mộng Tiên một tiếng quát lạnh, ba cái sổ mệnh Chí bảo bay ra, trấn áp Long khí, Đa Trạch trước ngực bị quỷ trảo lấy ra cái lỗ to lung, máu chảy ồ ạt, ngã xuống đất bỏ mình.

Mà lúc này, ba cái Chí bảo bên trong màu xanh chuông nhỏ liền rơi vào Đa Trạch trước người, không ngừng rút lấy Long khí.

Từng tia từng tia huyền hắc nùng tử khí không ngừng từ Đa Trạch thi thể trên bốc lên, lại rất nhanh bị chuông nhỏ hút hết, này hắc tử khí tựa hồ cực kỳ nồng nặc, lại mang theo lăm liệt đại lực, màu xanh chuông nhỏ tuy là số mệnh báu vật, nhưng cũng có chút không chịu nổi gánh nặng, phát sinh kệt kệt tiếng vang.

Tình hình này, nhìn ra Mộng Tiên hơi nhướng mày, cũng không ngừng dưới, đợi được Long khí bị chuông nhỏ hút hết thời gian, chuông nhỏ trước kia màu xanh đã chuyển thành xanh sẫm vẻ, mặt ngoài càng dần theo vết rách, tựa hồ ở một khắc tiếp theo thì sẽ nổ bể ra đến.

Nhưng chuông nhỏ chu vi thanh khí phun trào, đến cùng chống đỡ lại, vẫn chưa tan vỡ.

Sau đó, Mộng Tiên lại bào chế y theo chỉ dẫn, đem Viên Tông cùng Doanh Đỉnh Thiên đều là giết chết, tận lấy Long khí.

Tới cuối cùng, ba cái Chí bảo bên ngoài thân che kín vết rách, uy năng tăng vọt, xanh sẫm vẻ xông thẳng cửu tiêu! !

"Hôm nay này phong ấn Long Linh Sơn Long khí tổn thất lớn, chính là cơ hội trời cho, thành bại đều ở đây một lần! ! !"

Mộng Tiên trong mắt hiện lên quyết đoán vẻ, trầm giọng quát lớn: "Mở! ! !"

Đất rung núi chuyển, thổ địa tầng ngoài nứt ra, hiện ra đen nhánh bóng tối.

Mà ở này vết rách bên trong, lại có tia tia xanh tím khí hội tụ, mang theo tiếng rỗng ngâm hồ gầm.

"Hôm nay, chính là Thiên Đạo, cũng chặn không được ta! ! !"

Mộng Tiên quát lạnh, ba cái số mệnh Chí bảo mang theo lực lượng tràn trề, mạnh mẽ oanh vào mặt đất, bắn lên vô số phi thạch thổ tiết.

Trong cõi u minh hình như có sấm nổ tiếng vang lên, Mộng Tiên mặt đỏ lên, rốt cục không chống đỡ được, phun ra ngụm máu tươi.

"Đáng ghét! Phía nam đại kế thất bại, để cái kia Tống Ngọc nhất thống, Cửu Châu Long khí còn chưa hoàn toàn suy yếu, này phản phệ mới so với dự tính càng mãnh liệt hơn!"

"Như cho ta cầm lấy Tống Ngọc, đem thiên hạ Tiềm long hết mức huyết tể ở đây, còn sợ phá không được này Cửu Châu Long khí đại trận? ?"

"Quỷ tướng! Lên cho ta đi chống đỡ!"

"Vâng!" Người Hồ Quỷ Vương hai mắt vô thần, điều khiển hắc khí tiến lên, thế Mộng Tiên chia sẻ phản phệ.

Ầm! ! ! Này quỷ tướng tuy có Quỷ Vương tu vi, ở Long khí phản phệ bên dưới, cũng không quá nhiều chịu đựng chốc lát, liền tức hóa thành tro bụi tứ tán.

"Chính là hiện tại! ! ! Lên! ! !"

Dựa vào Quỷ Vương hi sinh tranh thủ đến thời gian, Mộng Tiên trong mắt sáng choang, lại vừa nắm quyết, trong hư không dâng lên vô số hắc khí, đây là tàn sát thành Trường An mang đến oán khí Quỷ Hồn.

"Ta từ lúc thành Trường An các nơi mai phục trận pháp, hiện tại bách tính chịu khổ tàn sát, cũng là Vương giả duyên cớ! Cuối cùng, Long khí nếu là muôn dân số mệnh hội tụ, cũng đến gánh chịu phần này nhân quả!"

"Huyết tể ba cái Tiềm long không đủ! Hơn nữa toàn bộ thành Trường An làm sao! ! !"

Mộng Tiên sắc mặt bất chấp, xúc động trăm vạn bách tính chi oán khí, nhắm phía Địa Mạch Long khí.

Ầm! ! ! Xanh tím vẻ một thoáng uể oải, thu về dưới nền đất.

"Chính là hiện tại! ! ! Bạo! ! ! !"

Mắt thấy thời cơ không thể mất, Mộng Tiên điều khiển ba cái Chí bảo, hóa thành lưu quang, tiến vào xuống lòng đất.

Sau đó vừa bấm quyết, càng là phải đem ba cái Chí bảo tự bạo! ! ! !

Ầm ầm! ! ! ! ! !

Chí bảo tự bạo uy lực, cỡ nào quảng đại? Huống chi, này ba cái Chí bảo còn hấp đủ Long khí, càng có gây ông đập lưng ông gây ông đập lưng ông hiệu quả.

Cả tòa Long Linh Sơn, rốt cục ở mấy lần đại chiến lan đến dưới, ầm ầm sụp đổ! ! !

Mà trước kia may mắn thoát được tính mạng tùm năm tùm ba sĩ tốt quan lại, cũng rốt cục hết mức diệt ở đây.

Trước kia Long Linh Sơn vị trí, hóa thành một vùng phế tích, chỉ ở phía trên, Mộng Tiên bằng hư ngự phong, tự đang đợi cái gì.

Ừng ục! ! !

Trước kia Long Linh Sơn chân núi, lúc này đã hóa thành một mảnh hồ lớn, lúc này tựa hồ mở ra một chỗ nguồn suối, trắng noãn như ngọc nước suối không ngừng tuôn ra.

Này nước suối mang theo mùi thơm ngát, lại càng không đoạn tỏa ra kinh người linh khí! ! !

Chỉ ở trong chốc lát, nơi đây linh khí bất tiện nồng nặc đến cực điểm, lại có thể so với được với Bạch Vân Quan các loại Đạo Môn hàng đầu phúc địa.

Nước suối không ngừng dâng lên, càng hóa thành một mảnh hồ nhỏ, linh khí phân tán, càng hướng về xa xa tản ra.

Linh khí hội tụ, hình thành sương trắng, hướng về phương xa bao phủ mà đi, còn như thủy triều.

"Ha ha ha! ! ! !" Cảm thụ này nồng độ kinh người linh khí, Mộng Tiên ngửa mặt lên trời cười lớn: "Cuối cùng xong rồi! ! ! !" "Cuối cùng xong rồi! ! ! !"

"Từ đây Đạo Môn chi hưng, không thể ngăn cản! ! ! ! Sư phụ a! Đồ nhi rốt cục làm được rồi! ! ! !"

Lúc này Mộng Tiên, đã là lệ rơi đầy mặt, khóc rống thất thanh.

Sau một lúc lâu, Mộng Tiên mới lấy lại tinh thần, trên người thanh quang lóe lên, lại khôi phục lại như trước Thái Thượng Vong Tình cảnh giới.

"Sư tôn di nguyện trước khi chết, ta đã là triệt để hoàn thành, từ đây chặt đứt cùng thế gian lo lắng, tiến vào Thái Thượng Vong Tình chung cực cảnh giới! ! !"

Hiện tại Mộng Tiên, đã đoạn đi tới hết thủy thế tục nhân duyên công quả, đạt đến Thái Thượng Đạo tổ sư cũng không đạt tới cảnh giới.

Mà vào lúc này, cuồn cuộn không ngừng hắc khí, liền ở Mộng Tiên chu vi không ngừng ngưng tụ, càng có ánh chớp không ngừng hiện lên , khiến cho Mộng Tiên sắc mặt trắng nhợt.

"Ta tàn sát ba cái Tiềm long, huyết tể Trường An trăm vạn bách tính, trêu ra ngạt trời tội nghiệt, lại mất đi ba cái Chí bảo trấn áp, bây giờ đã là vạn kiếp bất phục! ! !"

Mộng Tiên tự nhiên rõ ràng, hắc lần này ra tay, bị thương nặng bao nhiêu, lại mất đi Chí bảo, đã là không sống hơn hôm nay! ! !

"Nhưng chỉ có như thế, đem ta bức đến tuyệt cảnh! ! ! Mới là ta vượt mọi chông gai, thành đạo cơ hội! ! ! Ta Mộng Tiên, hôm nay liền muốn ở đây Lập địa thành Tiên! ! ! ! !"

Tội nghiệt khó có thể chống đối, chính là tự thân căn cơ không đủ, Mộng Tiên như muốn mạng sống, cũng chỉ có thành tựu Tiên nhân vị nghiệp, lấy càng to lớn hơn đảm đương đến gánh chịu.

Hắc lần này thành tựu, chính là phải đem tự thân đẩy vào tuyệt cảnh, do đó kích phát tự thân hết thảy tiềm lực, một lần hoàn thành thăng hoa.

Mộng Tiên nhắm hai mắt lại, cả người bị thanh quang bao vây, rơi vào linh khí trong hồ nước, biến mất không còn tăm hơi.

Phía nam, Giang Lăng.

Phương Minh nhìn bắc, vừa nãy biến động, chính là nơi này, cũng có thể cảm giác được.

"Vô cùng bạo tay! Quả nhiên là vô cùng bạo tay!" Phương Minh cảm thán nói.

"Tuy rằng đã sớm từ Thanh Hư cùng mấy cái Chân Nhân trong trí nhớ chấp vá đi ra, nhưng thân hiển nhiên, vẫn là cực kỳ chấn động! ! !"

Tống Ngọc quét ngang Phương Bắc, thành tựu Xích long, dựng đứng trụ trời, Phương Minh cũng là thu được lượng lớn số mệnh.

Sở dĩ chậm chạp không thể lên cấp, cũng là giới hạn ở hoàn cảnh bên ngoài, mà Mộng Tiên này cực, có ít nhất một nửa muốn tiện nghi Phương Minh, Phương Minh tự nhiên nhạc thấy thành, thậm chí trong bóng tối đổ thêm dầu vào lửa.

Lúc này, lại có một luồng ba động kỳ dị truyền đến.

"Muốn bắt đầu rồi sao?" Phương Minh cười: "Hôm nay không chỉ có là người Mộng Tiên cơ duyên, cũng là Bản tôn thành đạo cơ hội! ! !"

Nhắm hai mắt, chu vi ánh sáng màu xanh bùng lên, cũng là biến mất không còn tăm hơi.

Ở sâu xa thăm thẳm không biết nơi nào trong hư không, có một cái màu vàng đen sông lớn, tuôn trào đền đáp lại, tự trong hư không xuất hiện, lại đi vào hư không, không biết đi hướng về nơi nào.

Trong hư không yên tĩnh cực kỳ, chỉ có thanh kim dòng sông lặng lẽ dập dờn.

Mà ở hôm nay, một thanh âm mực nhiên vang lên, "Ta Mộng Tiên, hôm nay lập Tiên Đạo tại đây! Phàm thể gian sinh linh, đều có thể tu, siêu thoát thể tục! ! !"

Theo lời nói, ở thanh kim sông lớn bên trên, liền xuất hiện một cái màu xanh dòng suối nhỏ, tuy rằng thể hình còn kém rất rất xa sông lớn, nhưng mang theo xuất trần phiêu dật khí.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 315: Thành Tự Cổ Thần

Tiếp theo Mộng Tiên âm thanh, Phương Minh lời nói cũng là vang lên: "Thành Hoàng Thần chi Phương Minh, hôm nay lập Thần Đạo ở đây, che chở muôn dân! ! Phàm tín ngưỡng ta giả, đều có thể nhận được phúc phận! ! !"

Âm thanh vừa ra, lại có một cái thanh dòng sông màu vàng óng tuôn ra, thể hình chính là trước Tiên Đạo màu xanh dòng suối mấy chục lần.

Nhưng so với cuộn cuộn chạy chồm thanh kim dòng lũ, vẫn là nhỏ bé cực kỳ.

"Nơi này, chính là Đại Càn thế giới hạt nhân sao?" Phương Minh nhìn hùng vĩ thanh kim dòng sông, trong lòng cảm thán.

Hắn lúc này cùng Mộng Tiên, đều là lấy Nguyên Thần hình thức tới đây, mới có thể thấy được đến này chân thật nhất một màn.

Này màu vàng đen sông lớn, chính là toàn bộ Đại Càn thế giới, cũng là Thiên Đạo cùng Nhân Đạo hội tụ.

Mà vào lúc này, đều lấy huyền diệu phương thức, bày ra ở hắn cùng Mộng Tiên trước.

Lúc này Phương Minh ánh mắt lướt qua dòng sông, liền đối với lên một đôi mắt màu xanh.

Còn chưa chờ song phương mở miệng, một trận sức hút truyền đến, đợi được Phương Minh lấy lại tinh thần thì, đã trở lại Đại Càn bề ngoài thế giới.

"Hôm nay Tiên Đạo cùng Thần Đạo cùng tồn tại! Cửu Châu từ đây nhiều chuyện rồi! !!"

Phương Minh than thở."Bây giờ điều kiện ngoại giới đã trọn, có thể đột phá rồi!"

Cái này, vẫn là hãn từ Mộng Tiên nơi chiếm được dẫn dắt, hãn cùng Mộng Tiên, tự thân tích lũy đều là đầy đủ, nhưng được giới hạn ở ngoại giới, đều là không có thể đột phá.

Mà hiện tại, Cửu Châu linh mạch giải phong, linh khí không ngừng sinh thành, Cửu Châu linh khí tăng lên trên, 上, 下. Ở mức độ rất lớn bù đắp ngoại giới.

Đồng thời, Phương Minh cùng Mộng Tiên mỗi nơi đứng Tiên Thần hai đạo, lấy tự thân quy tắc bù đắp thiên địa quy tắc, càng là đem cuối cùng một đạo ngăn bản bù đắp.

Bây giờ, con đường phía trước bụi gai diệt hết, Phương Minh lên cấp. Đã là thế không thể đỡ.

Phương Minh nhắm hai mắt lại, đã là tiến vào đột phá trạng thái.

Bắc. Ngoài thành Trường An, Long Linh Sơn dưới. Linh khí trong hồ.

Nơi này mặc dù là Cửu Châu linh khí hội tụ, bây giờ tán quy thiên, nhưng để lại linh khí, vẫn là không thể coi thường, đầy đủ so với được với năm cái Bạch Vân Quan loại kia phúc địa.

Mà hiện tại, linh khí hồ nước không ngừng giảm xuống, lộ ra đáy hồ thổ địa.

Hết thủy linh khí, đều bị trung gian một đạo bóng người màu xanh như trường long nước uống giống như hút hết.

Lập tức, trong thiên địa một tiếng nổ vang. Xuất hiện dị tượng.

Thiên môn mở ra, tiên nhạc mờ ảo, càng có từng đoá từng đoá mang theo đạo ý thiên hoa hạ xuống.

Mặt đất trăm hoa đua nở, dị hương nức mũi, đem này một mảnh địa vực, đều là hóa thành Tiên Cảnh.

Mà lúc này, trung gian bóng người rốt cục mở ra hai mắt, một đôi mắt hết mức hóa thành màu xanh, mang theo điện quang hỏa hồng.

Mộng Tiên lúc này thương thế diệt hết. Mang theo chuỗi phát trần, càng thêm có vẻ thanh tân thoát tục.

Chỉ nghe hắc ngâm nga: "Nhìn thấu phù du sớm Ngộ Không, Thái Dương ẩn ở nguyệt minh bên trong. Một khi đập phá Đẳng Tiên môn, phương đoạt thiên cơ tạo hóa công."

Lúc này Mộng Tiên. Nhìn bình thường, liền trước Thái Thượng Đạo ý, đều là hết mức nội liễm. Nếu không là bằng hư ngự phong, con mắt lại mang theo thanh ý. Nói không chừng thì sẽ bị xem là phổ thông Đạo nhân.

Nhưng nếu Phương Minh ở đây, liền có thể thấy rõ Mộng Tiên số mệnh hết mức chuyển thanh. Phản phác quy chân, đã là Tiên nhân vị nghiệp! ! !

Vẫn nằm ở trong truyền thuyết tu đạo cảnh giới, giờ khắc này triệt để giáng lâm phạm trần! ! ! !

Đạp đạp! ! ! Đạp đạp! ! ! Đạp đạp! ! !

Chiến mã tiếng nổ vang vang lên, một đội kỵ binh tự thành Trường An giao đạp tới cứu giá, nhìn dáng dấp, có ba ngàn người.

"Lớn mật yêu đạo! Nói mau nhà ta Đại Hãn hiện ở nơi nào! ! !"

Người tới chính là Biệt Lôi, hãn cùng Đa Trạch thủ hạ đại quân huyết chiến liên tràng, rốt cục đạt được thắng lợi, lúc này mang theo ba ngàn kỵ binh đến đây cứu giá.

Lúc này nhìn trước kia Long Linh Sơn hóa thành hố to, trong lòng đã là ám kêu không tốt, lại thấy Mộng Tiên đứng trên không trung, hiện ra là yêu đạo nhất lưu.

Hãn chính là ngôi sao giáng thế võ tướng, có mệnh trời tại người, trước Shaman Đạo nhân, đều là không làm gì được, hiện tại thấy rõ Mộng Tiên như vậy, cũng không làm sao e ngại, trực tiếp liền cho đánh tới yêu nhân mã.

"Nếu là trước! Đối mặt ba ngàn kỵ binh, bản đạo cũng chỉ có nhượng bộ lui binh phần! Mà hiện tại "

Mộng Tiên sắc mặt không đau khổ không vui, nhưng là giơ bàn tay lên, xa xa vỗ một cái.

"Thượng Thương Chi Thủ!"

Thanh khí hội tụ, một bàn tay cực kỳ lớn, che kín bầu trời, đem ba ngàn kỵ binh hết mức bao phủ ở bên trong, bỗng nhiên đập xuống! ! !

Ầm! ! !

Đại tướng Biệt Lôi, còn có ba ngàn Khuyết Tuyết Quân tinh nhuệ, ở cự trường bên dưới, liền hơi hơi phản kháng đều không làm được, tận

thành thịt bằm! ! ! !

Tiên nhân một đòn oai, quả là thiên uy! ! ! Như là diệt thế! ! !

Theo ba ngàn kỳ binh tử vong, sĩ tốt vong hồn mang theo hắc khí, liền muốn nhào tới Mộng Tiên chu vi.

Nhưng Mộng Tiên bên ngoài thân mục nhiên phát sinh thanh quang, này thanh quang tựa hồ đối với hắc khí cực kỳ khắc chế, hắc khí một khi đụng, liền phát sinh xoạt xoạt tiếng vang, tiêu hao hầu như không còn.

Chỉ chốc lát sau, hắc khí diệt hết, mà Mộng Tiên bình yên vô sự.

"Trước chính là thần thông không kịp nghiệp lực, mới sẽ phát sinh ta Đạo Môn Chân Nhân, bị mấy trăm giáp sĩ vây giết ví dụ, mà hiện tại nhưng là nghiệp lực không kịp thần thông, nên ta Đạo Môn đang thịnh! ! ! !"

Mộng Tiên đáp mây bay rời đi, trong hư không, lại truyền tới nhàn nhạt lời nói tiếng.

Hoảng Trị ba năm, năm tháng, người Hồ tể thiên thời gian, phát sinh đại biến.

Trong này tỉ mỉ việc, bởi vì người trong cuộc diệt hết, xưa nay không muốn người biết.

Chỉ biết môn Thái Thượng Đạo lãnh tụ, ở đây dịch bên trong lên cấp Tiên nhân vị nghiệp, thần thông vô lượng, chinh hợp Đạo Môn, trở thành Bắc địa Đạo Môn lãnh tụ.

Mà Mộng Tiên càng là hung hãn coi trời bằng vung, thành lập "Thái Thượng Đạo Quốc", hoảng đạo hậu thế, khắp nơi xây dựng đạo quan, lấy đạo sĩ thống trị các nơi.

Các nơi Thế gia hào kiệt, còn có nguyên khí đại thương, nhưng giữ lại mấy phần căn cơ người Hồ, đều là phần khởi phản kháng.

Sáu tháng, các gia hội tụ đại quân mười vạn, vây nhốt Thái Thượng Đạo sơn môn.

Mà Mộng Tiên tự mình dẫn dắt đại quân, chỉ xuất đạo binh ba ngàn, liền đem mười vạn đại quân diệt hết, tù binh người Hồ Thế gia cao tăng vô số.

Trận chiến này khiếp sợ thiên hạ, từ nay về sau, bắc tuy rằng các nơi còn có linh tinh phản kháng, nhưng ở Mộng Tiên cường lực thủ đoạn bên dưới, không ra thể thống gì.

Bắc dần dần nhất thống, Đạo Môn đang thịnh.

Phương Minh thần niệm triệt để đưa về trong cơ thể, tiến vào lên cấp trạng thái.

Lúc này, chỉ cảm thấy ngoại bộ thiên địa quảng đại cực kỳ, khoan khoái phi phàm, rất nhiều thoát ly lao tù cảm giác. Mà tự thân số mệnh cũng tăng lên không ngừng, hóa thành thuần thanh vẻ, càng là nước chảy thành sông.

"Thế giới quy tắc biến hóa. Tự thân thần thông hóa thành thực lực, càng thêm trợ trượng số mệnh! ! !" Phương Minh trong lòng. Đột nhiên sinh ra hiểu ra đến.

Số mệnh chính là thực lực thể hiện, hiện ở bên ngoài nồng độ linh khí dâng lên. Phương Minh các loại thần thông uy năng cũng là nước lên thì thuyền lên, số mệnh đại thịnh, tự cũng là lẽ thường.

Lúc này đỉnh đầu tiếng nổ vang nổi lên, Thành Hoàng ẩn vàng triệt để chuyển hóa, biến thành một chiếc ẩn ngọc, mang theo ôn hòa vẻ, càng lộ vẻ

ung dung hoa quý.

Ở số mệnh dưới ảnh hưởng, Linh Hải thần trì bên trong thần lực cũng là hết mức hóa thành màu xanh!

Thần lực màu xanh bao phủ, đem Phương Minh toàn bộ thần thể bao vây ở bên trong.

"Thần chức bùa chú! ! !" Phương Minh thần niệm hơi động.

Theo hần xuyên qua thần chức bùa chú hiện lên. Tỏa ra từng trận gợn sóng, nhìn tấm bùa này, Phương Minh trên mặt không ngừng biến hóa.

Hần có thể có hôm nay, nhờ có này thần chức bùa chú sự giúp đỡ, như không có nó, Phương Minh sớm thành cô hồn dã quỷ, thậm chí rơi vào Luân Hồi.

"Tán! ! ! !"

Ý nghĩ quay đi quay lại trăm ngàn lần, Phương Minh cuối cùng trên mặt hiện lên vẻ kiên nghị, thét.

Theo thần niệm thao túng. Thần chức bùa chú mục nhiên nổ tung, cùng Phương Minh triệt để hợp làm một thể.

Mà vào lúc này, trong cõi u minh một đạo tin tức liền chảy vào Phương Minh đầu óc.

"Ngô Châu chiêu nhân Hiến Thánh Thiên Vương Thần Vị" ! ! !

Nếu nói là trước thần chức bùa chú, vẫn là mang theo Phương Minh kiếp trước dấu ấn. Hiện tại thần chức, chính là Phương Minh hiểu thấu đáo trước đây bùa chú, cũng cùng Ngô Châu thiên địa kết hợp. Chính mình xây dựng ra đến Thần Vị.

Từ nay về sau, thần chức bùa chú cùng Thần linh Thần Vị một thể. Tiến vào Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh giới!

"Này chính là Cổ thần sao?" Phương Minh cảm thụ trong cơ thể mệnh môn dâng trào thần lực, càng cùng Ngô Châu thiên địa có cảm ứng. Hắn có linh cảm, sau khi mỗi lần ra tay, liền có thể ở phía trên gia trì Ngô Châu sức mạnh đất trời, uy năng vô cùng.

Đồng thời, Ngô Châu thiên địa bất diệt, hắn cũng bất diệt! ! ! !

Tổng Ngọc trước xưng Ngô vương, chính là phải tăng cường đối với Ngô Châu thiên địa cảm ứng, dù sao Phương Minh chính là tự Ngô Châu một đường lên cấp mà đến, muốn đổi khác châu, không phải không thể, nhưng liền không như thế nước chảy thành sông, cần tiêu tốn càng nhiều công phu.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, Phương Minh xuất hiện ở Ngô Châu địa vực bên trong, hắn lúc này, trong một ý nghĩ, liền có thể trong nháy mắt xuất hiện ở Ngô Châu các nơi, thần thông quảng đại đến cực điểm.

"Dựa theo Thần Vị phân chia, này Thiên Vương Thần Vị, chính là chính tam phẩm! Màu sắc thuần thanh! Bản tôn bây giờ, huyết nhục diễn sinh, thiên biến vạn hóa, đã đạt thích làm gì thì làm cảnh giới!"

Phương Minh cảm thụ chính mình thần thể, lăm bẫm nói.

Lại nhìn chu vi, hắn lựa chọn chính là một mảnh hoang dã, nhưng lúc này cũng là cây cỏ phồn thịnh, càng mang theo một luồng um tùm sinh cơ.

"Linh khí đầy đủ, đối với này phương thể giới ảnh hưởng, quá to lớn rồi! ! !"

Phương Minh than thở.

Lúc này dựa theo Đông Phương lại nói, chính là trong thiên địa nồng độ linh khí dâng lên không chỉ gấp mười lần, mà nếu là chiếu Tây Phương lại nói, chính là thể giới nguyên lực tiến vào sinh động kỳ, này ngoại giới hoàn cảnh đại biến, đối nhau linh có ảnh hưởng chính là chuyện đương nhiên.

Cơ bản nhất, chính là người người kéo dài tuổi thọ, học võ tu đạo độ khó, đều là hạ thấp không ít.

Đồng thời, phổ thông pháp thuật, chỉ cần cùng vận dụng sức mạnh đất trời có quan hệ, đều sẽ uy năng tăng vọt.

Tỷ như người tu đạo nếu là trước phát sinh chính là ngọn lửa, hiện tại dùng đến, chính là sẽ hóa thành hỏa cầu khổng lồ, uy lực mạnh thêm.

Gặp phải tình huống như thế này, cá nhân vũ dũng được rất lớn phát huy, đối với thể chế lực lượng thì sẽ hình thành xung kích! ! !

Từ xưa tới nay, chưởng khống thực lực giả yêu cầu quyền lực, chính là lẽ thường! ! !

Trước cá thể vũ lực lại là hung mãnh, cũng không phải quân đội chi địch, mấy trăm giáp sĩ, liền có thể vây giết Chân Nhân, tự nhiên Long khí quét ngang, không có không phục.

Mà hiện tại, cá thể vũ lực tăng vọt, đã vượt qua quốc gia khống chế.

Chính là trước Chân Nhân, lại muốn muốn vây giết, không sử dụng trên đại quân vạn, lao sư động chúng, đã là không thể.

Chớ nói chi là, Chân Nhân pháp lực tăng vọt, sao lại ngốc tại chỗ? Đánh tới du kích chiến đến, liền quân vương đều muốn nhúc nhích không thôi.

Đồng thời, Thiên Đạo Nhân Đạo rơi vào vắng lặng, đối với Đạo nhân lấy cùng cái khác phương ngoại chi sĩ kiềm chế còn muốn lớn hơn giảm.

Ở tình huống như vậy, chương khổng Bắc địa Đạo Môn, thủ hạ đạo sĩ vô số Mộng Tiên, chiếm cứ ưu thế, liền rất rõ ràng.

"Đáng tiếc! Đáng tiếc! Mộng Tiên người thiên toán vạn toán, vẫn là không tính được tới Bản tôn Thần Đạo! ! !"

Phương Minh lặng lẽ chốc lát, lập tức tay chỉ tay, vận lên vận chuyển thần thông.

Lần này chính là thí nghiệm, thả lúc trước, nhiều nhất nâng lên tảng đá, mà hiện tại , tương tự thần lực bên dưới, một ngọn núi nhỏ bị ngang trời nắm bắt, trôi nổi bất định.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 316: Thời Gian Trôi Mau

Thấy rõ cảnh này, Phương Minh khóe miệng, cũng là tỏa ra mở ý cười.

"Ha ha ha "

"Mộng Tiên người đánh vỡ Long khí phong tỏa, tăng cao Đạo nhân thực lực, muốn hoăng đạo hậu thế, Đạo Môn đang thịnh! Nhưng là tiện nghi Bản tôn! ! !"

Chính là lúc này tu luyện so với trước dễ dàng, Đạo Môn muốn tìm được thiên môn đều mở, thích hợp tu hành Đạo thể, cũng cần đại nhọc lòng lực.

Dựa theo tiền nhân ghi chép, 1,000 người bên trong, mới có một người có tu đạo tư chất, đồng thời vẫn là cực kỳ bình thường loại kia.

Muốn tu luyện tới Đạo Môn hạt nhân chân truyền tư chất, đó là mười vạn người bên trong mới có một cái.

Mà trời sinh Đạo thể, đặt trước Chân Nhân tu đạo hạt giống, một triệu người bên trong cũng chưa chắc có một cái, có thể tìm tới một cái, chính là gặp may đúng dịp, cộng thêm tổ tông che chở.

Mà Phương Minh thủ hạ Người coi miếu, nhưng là không hạn tư chất, chỉ cần tín ngưỡng thành kính, thần lực đầy đủ, muốn bồi dưỡng bao nhiêu,

liền có thể bồi dưỡng bao nhiêu.

Lần này liền đem đối phương hạ thấp xuống.

Phương Minh bản thân thực lực lại không kém chút nào với Mộng Tiên, lại thêm này một hạng, Mộng Tiên dù có muôn vàn tính toán, tất cả mưu đồ, cũng là làm mướn không công y! ! !

Có thể nói, thời gian kéo càng lâu, đối với Tống Ngọc càng là có lợi.

"Đồng thời, hiện tại Mộng Tiên, e sợ ở một cái kính quét sạch bắc, trong thời gian ngắn, còn không lo nổi phía nam! Dù sao, Thiên Đạo không phải là tốt như vậy thiết kế!"

Phương Minh cười gằn.

Trải qua Mộng Tiên tính toán , khiến cho Nhân Đạo cùng Thiên Đạo ý thức lưỡng bại câu thương, rơi vào vắng lặng, nhân cơ hội này phát triển mạnh Đạo Môn thế lực.

Nhưng bởi vậy, nhất định sẽ gặp phải bắc Thế gia đại tộc các loại đến lợi ích giả phản đối, Mộng Tiên muốn từng cái từng cái bình định hạ xuống, cũng cần tiêu hao không ít công phu.

Đồng thời. Tuy rằng Đạo Môn đệ tử đông đảo, nhưng một thoáng muốn xen vào phía bắc. Người này tay vẫn chưa đủ, cần mở lớn sơn môn. Bồi dưỡng đệ tử.

"Mộng Tiên bây giờ khai sáng Tiên Đạo, có thể nói là Tiên Đạo ý chí đại biểu, hẳn bây giờ muốn làm, liền đem bắc triệt để chường khống, đồng thời phát triển mạnh Đạo Môn, lấy Tiên Đạo thế lực ép vỡ Nhân Đạo, cuối cùng, thậm chí thay thế Thiên Đạo! ! !"

Nếu có thể đạt đến bước này, Mộng Tiên chính là này phương thế giới Thái thượng hoàng. Cùng đạo hợp nhất, đạt tới không thể nào tưởng tượng được cảnh giới.

Này đầu tiên muốn làm, chính là đại lực mời chào tu đạo hạt giống, bồi dưỡng căn cơ cánh chim.

Thiên hạ Đạo Môn, chính là Tiên Đạo cơ sở! !

"Bây giờ phía nam có Bản tôn tọa trấn, Mộng Tiên căn cơ tân lập, cũng không dám dễ dàng lại một lần nữa chiến sự! Này chính là Tổng Ngọc cơ hội rồi!"

Phương Minh ánh mắt thăm thăm, hẳn cũng là vừa đem thần đạo pháp tắc triệt để đánh vào này phương thế giới, sau khi cũng cần thời gian lắng đọng.

Đem Thành Hoàng tín ngưỡng phát thanh. Dừng đứng uy nghiêm, khai khẩn đất ruộng, thu thập tốt đẹp Người coi miếu mằm, một kiện kiện cũng cần thời gian.

"Bản tôn trước. Bồi dưỡng Người coi miếu số lượng ít, cũng đối ngoại tuyên truyền cần tư chất loại hình, cũng không sợ bị Mộng Tiên nhìn được hư thực. Chỉ là sau đó vẫn cần nhiều hơn bảo mật!"

Phương Minh trước bồi dưỡng Người coi miếu thời điểm, đều chú ý bảo mật. Số lượng lại ít, người ngoài cho rằng yêu cầu nghiêm ngặt. Cũng không có đặc biệt gây nên chú ý.

Nhưng theo thiên địa linh khí sung túc, các loại siêu phàm lực lượng thu được rất lớn tăng cường.

Có thể tưởng tượng, sau khi chinh chiến phương thức, e sợ sẽ phát sinh thay đổi cực lớn, các loại chiến tranh phép thuật thần thông, đều sẽ thu

được ứng dụng mở rộng.

Mà cá nhân vũ dũng, đều sẽ bị mở rộng gấp mười gấp trăm lần.

Có thể nói, Mộng Tiên này một tay, một thoáng liền đem Đại Càn thế giới do thấp pháp thế giới cải tạo thành bên trong pháp thậm chí cao pháp thế giới.

Mà bây giờ, chính là âm âm sóng dậy chi đại thời đại bắt đầu! !

Bởi vì Phương Minh cùng Mộng Tiên các có sự kiêng dè, song phương các đem tinh lực vùi đầu vào thống trị tự thân địa bàn bên trên, Đại Càn Cửu Châu thời loạn lạc, quỷ dị mà an bình hạ xuống.

Phía nam Tổng Ngọc Ngô quốc, cùng bắc Thái Thượng Đạo Quốc, hiện ra nam bắc đối lập chi cục, song phương đều ở tích trữ thực lực bản thân, chuẩn bị đánh một trận kết thúc thiên hạ thuộc về! !

Bách tính bình thường đều cho rằng thời loạn lạc kết thúc, mà hoan hô nhảy nhót, chỉ có mặt trên quan chức cùng Thế gia mới hiểu được, bây giờ gần gũi ôn hòa, chỉ có điều là vì là sau đó đại chiến chuẩn bị, đối với này cực kỳ lo lắng lo lắng.

Bắc, Mộng Tiên lấy sức một người, trấn áp Thế gia, bình định không phục, thanh danh lan xa.

Mà được áp bức Thế gia không thể tả chịu đựng, dồn dập cả tộc nam trốn.

Dù sao ở phía nam Tổng Ngọc bất luận nghe đồn làm sao, cuối cùng, chính là Thế gia xuất thân, cũng dùng kẻ sĩ trị quốc, so với Mộng Tiên tận dùng Đạo nhân, một bước cũng không nhường, cuối cùng cũng coi như là con đường sống.

Những này, đều là bắc sĩ tộc tinh hoa, Tống Ngọc đối với này biểu thị có hạn hoan nghênh, nếu là kính nể tôn phục, đều là thích đáng thu xếp tiếp nhận.

Đồng ý xuất sĩ, cũng là lượng mới phân công . Còn không hết lòng gian, còn muốn ở phía nam làm mưa làm gió, tự nhiên giao cho Trần Vân, khám nhà diệt tộc, cũng là có phân.

Hoảng hốt trong lúc đó, thiên hạ đã thành hai cường đối lập chi cục.

Phương Bắc, chính là Thái Thượng Đạo Quốc quản lý tất cả, lấy đạo trị quốc, hoảng đạo hậu thế, Đạo Môn đang thịnh.

Mà phía nam, nhưng là Thế gia liên thủ với Thành Hoàng, còn có Bạch Vân Quan nhóm thế lực không phục Thái Thượng Đạo thế lực, ở Tống Ngọc dưới sự lãnh đạo, liên thủ đối kháng bắc.

Thời gian trôi mau, trong chớp mắt, mười thời gian mấy năm cực nhanh, bây giờ đã là Hoảng Trị mười tám năm.

Bởi vì Tống Ngọc chỉ là xưng Vương, vẫn chưa đăng cơ xưng Đế, bởi vậy cũng không định ra niên hiệu, là lấy còn dùng Đại Càn lịch pháp.

Tuy rằng sớm sớm đã có người lên khuyên tiến vào biểu, nhưng đều bị Tống Ngọc lưu bên trong không phát, này thái độ, liền rất rõ ràng.

Tống Ngọc tự có dự định, hẩn hiện tại tử khí nồng nặc, Vương giả chi mệnh không cách nào dao động, nhưng muốn xưng Đế, số mệnh trên vẫn là chênh lệch như vậy một ít, đăng cơ xưng Đế, chính là đại sự, như xử lý không tốt, số mệnh suy yếu, như người Hồ như vậy đều là khinh.

Đồng thời, không được bắc, này xưng Đế luôn có chút không phóng khoáng ý vị, cũng không chiếm được người trong thiên hạ tán thành, còn không bằng tạm hoãn.

Dựa vào Ngô vương tên gọi, thống lĩnh phía nam bốn châu, cũng là đầy đủ.

Kinh Châu, Giang Lăng.

Nơi này đã tạm thời làm Tống Ngọc đô thành, Tống Ngọc sống lâu ở đây, xử lý bốn châu sự vụ.

Lúc này Giang Lăng, một mảnh phồn hoa, dòng người không ngừng, ngựa xe như nước, tựa hồ từ lâu từ thời loạn lạc hồi phục lại.

Bên trong tửu lâu, tiếng người huyên náo, mọi người nhậu nhẹt, thật náo nhiệt.

Xưa nay tửu lâu trà tứ, chính là tin tức linh thông vị trí, này hai nơi hội tụ ngũ hồ tứ hải người, liền có thể nghe được các nơi phương ngôn ồn ào, càng có mới nhất thời sự tin tức.

"Chà chà! Phía nam bốn châu, năm nay lại là đại thực! Lúa mạch mỗi mẫu ba thạch, đó là thấp nhất, nếu là ruộng màu mỡ, lại để tâm kinh doanh, lại có bốn thạch sản lượng! ! Này phía nam bách tính, đều là có phúc rồi! ! !"

"Không phải vậy nói thế nào Ngô vương chính là thần nhân đây! Này mạch loại, đều là tự quan phủ chảy ra, nghe nói, chính là chịu đến Thành Hoàng Thần chi chúc phúc, sản lượng tăng nhiều! Càng mang theo linh khí, có thể dưỡng người đâu!" Một người trả lời nói.

"Bất quá, này cũng chỉ có chúng ta phía nam có, nhờ có Thành Hoàng lão gia phù hộ! ! !" Nói lời này, khẳng định là phía nam người, vẫn là Thành Hoàng tín đồ.

"Ngô vương không phải cho Thành Hoàng lên tôn hào, xưng 'Ngô Châu Chiêu Nhân Hiến Thánh Thiên Vương' sao?" Có người hỏi.

"Đó là tôn hào, chúng ta lão Ngô châu người, vẫn là gọi quen rồi Thành Hoàng lão gia, cái không được khẩu!"

"Thành Hoàng xuất phát từ phía nam, chính là chúng ta đại phúc a! Nghe nói người phương bắc rất là ước ao, cũng có người lén lút Tế tự, nhưng bị Đạo Môn cầm lấy, ngay lập tức sẽ là khám nhà diệt tộc!"

Nói tới chỗ này, lâu bên trong chính là một tĩnh.

Sau một lúc lâu, mới có người oán hận nói: "Đạo tặc! Không chạy trở về rừng sâu núi thẳm thanh tu, phản đến loạn ta giang sơn xã tắc!"

Mọi người hướng về nói chuyện phương hướng vừa nhìn, liền thấy cái người tuổi trẻ, sĩ tử trang phục, sắc mặt phẫn hận, nhất thời hiểu được, đây nhất định là Phương Bắc lưu vong tới được con cháu thế gia.

Tuy rằng Tống Ngọc cũng là tiếp nhận, khiến cho bắc Thế gia tránh được một kiếp, nhưng muốn cùng ở Phương Bắc như thế thu được điền mẫu đất, tội tở như mây, không lập đại công, nhưng là không nên nghĩ, chớ nói chi là, còn phải bị nam Phương thế gia xa lánh.

Có này oán khí, cũng là bình thường.

Trong đám người, liền có hi vọng hước thanh âm vang lên: "Người cũng chính là ở phía nam, mới dám nói thế với nói, đến bắc, e sợ lập tức liền muốn bị đạo binh bắt, nắm bắt trở lại nắm thần hồn điểm thiên đăng! !!"

"Người nói cái gì? !" Sĩ tử nổi giận dùng dưng.

"Các vị! Các vị! Kính xin bán lão hủ một bộ mặt" chưởng quỹ mau chạy ra đây điều đình, khuyên can đủ đường mới khuyên ngăn hai phe.

Một lát sau, trong lầu lại là khôi phục trước náo nhiệt cảnh tượng.

"Này thu thu sau, khoa cử nên bắt đầu rồi đi!" Lại có người nói.

"Không sai! Ngô vương lập khoa cử, không hạn dòng dõi, đậu Cử nhân giả liền có thể xuất sĩ, hiện tại càng ở cử nhân trên thiết tiến sĩ, nghe nói một thi đi ra, liền trực tiếp lấy chính cửu phẩm nhận chức quan đây!" Có người rất là ước ao, càng cảm thán thể đạo biến hóa.

"Này vẫn là tiểu nhân, như ở bắc, chỉ cần quá Thái Thượng Đạo tư chất tuyển cử, liền có thể nhập cánh cửa kia! Học được Thần Tiên pháp thuật! Tát đậu thành binh, phún vân thổ vụ, đều là hạ bút thành văn. Ta nghe nói, chỉ cần bị tuyển vì là đệ tử bình thường, sau khi ra ngoài chính là bên ngoài một chỗ Huyện lệnh đây! Đây chính là chính thất phẩm quan, một phương trăm dặm hầu a!"

"Thói đời là thay đổi! Hết thầy đều quý quái đến mức rất! Liền như Ngô vương mới mở vũ cử, ta đến xem, những kia cái vũ cử người, giơ lên năm trăm đến cân đá tảng, mặt không đỏ, không thở gấp, cùng chơi tự! Liền đưa nhỏ đều so với mười mấy năm trước khí lực lớn hơn thật nhiều!"

Có lão nhân than thở, cảm giác thế giới này càng ngày càng xa lạ, hầu như nhận thức không được.

"Xác thực là thay đổi, trở nên ác nhất đến chớ quá đạo sĩ này! Trước kia loại bỏ Lệ quý, làm làm pháp sự, còn tận tâm tận lực, hiện tại một khi làm bắc quan, kiêu ngạo hung hăng đến mãi đến tận trên trời, một có không phục, trực tiếp nắm bắt thần hồn, khiến cho người sống không bằng chết a!"

"Ai nghe nói sao? Bắc địa Lỗ Sơn Mạc gia Mạc Chính Phong tạo phản, có người nói tổ tiên điểm Long mạch, thể sinh vậy rồng, một thoáng liền khởi binh 50 ngàn, thanh thế hùng vĩ cực kỳ, Đạo Môn chỉ là ra năm ngàn đạo binh, một thoáng liền trấn áp xuống, hiện tại đại quân đem Lỗ Sơn Thành bao quanh vây nhốt, có người nói bày xuống đại trận, phải đem

chinh tòa thành trì bách tính đồng thời rút ra thần hồn, điểm thiên đăng, răn đe đây!"

"Ai! Hiện tại đạo binh, cũng chỉ có Thành Hoàng thủ hạ mới có thể đối phó "

Mọi người nói liên miên nói, một người đàn ông trung niên, nhưng là đứng dậy, thanh toán mấy giác bạc, mang theo tùy tùng rời đi.

"Bắc nhiều gian khó a!" Người trung niên lẩm bẩm than thở, lộ ra một tấm giàu có mỉa lực mặt đến, chính là Dương Vân, bất quá nhiều hơn mấy phần thành thực cảm giác.

Hắn trúng cử sau, chịu đến Phương Minh mắt xanh, nhiều lần đề bạt, hiện tại đã làm được chính ngũ phẩm chức quan, đang từ Tương Dương việc chung trở về, nghe nói còn muốn đề bạt, là chư phương diện cực kỳ xem trọng tương lai rực rỡ!

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 317: Chiến Thư

Nhưng hiện tại, nghe được tửu lâu nói như vậy, lại nghĩ đến hãn chuyển này hiểu biết, Dương Vân chính là cảm thấy một cơn lửa giận tự trong lòng ngực bay lên.

"Đại nhân?" Tùy tùng có chút lo âu nhìn Dương Vân.

"Ta không có chuyện gì, hồi phủ!" Dương Vân lắc đầu một cái, cùng tùy tùng trở lại chính mình trạch viện.

"Phu quân!" Vừa vào cửa lớn, một cái điệu dàng phụ nhân liền tiến lên đón.

Đây là Dương Vân chính thê, chính là cậu vì hãn định ra việc hôn nhân, rất là chọn một phen, khiến cho Dương Vân rất là thoả mãn, hôn sau cũng là phu thê tương hiệp, cử án tề mi.

Dùng qua sau khi ăn xong, Dương Vân một mình đi tới thư phòng, này trung gian có cái thần đài, mặt trên cung phụng Thiên Vương Thần Vị.

"Thiên Vương Thần linh ở trên, tin đồn Dương Vân thành tâm kỳ bái, nhìn Thiên Vương từ bi, cứu lại Lỗ Sơn mười mấy vạn trăm tính!"

Dương Vân cung kính mà dâng hương tể bái, trong miệng đọc thầm.

Hãn tuy rằng văn võ song toàn, không bao lâu nhưng là chính thống nho gia sĩ tử xuất thân, có nhân tâm, hiện tại càng là thành tâm khẩn cầu.

Liền ở hần cầu khẩn một khắc đó, một tia hương hỏa nguyện lực, theo sâu xa thăm thẳm sức mạnh to lớn, truyền đến Phương Minh trong lòng.

Thiên Vương Pháp vực bên trong, Phương Minh mở hai mắt ra.

Từ khi thành tựu Cổ thần sau, hần liền thoát ly hương hỏa ràng buộc, những này thế tục hương hỏa nguyện lực, đối với hần mà nói, tuy rằng không thể nói là có cũng được mà không có cũng được, nhưng tầm quan trọng xác thực giảm nhiều.

Bất quá vì phối hợp Tống Ngọc thi chính, cũng là vì nhân duyên, hần vẫn là cùng trước đây bình thường đối xử tín đồ, đúng lúc xong nguyện.

"A! Lại là cầu khẩn Lỗ Sơn việc! Tuy rằng cái này phương tín ngưỡng nguyện lực đều là không nguyện Bản tôn ra tay điều kiện, nhưng sự có ngoại lệ, Lỗ Sơn bách tính tuy không thờ phụng Bản tôn, nhưng cũng là dân chúng vô tội, liền để Bản tôn giải bọn người kiếp nạn!"

Phương Minh nhàn nhạt nghĩ: "Đồng thời. Cũng đến sửa lại kết tất cả thời gian! ! !"

Trải qua mười mấy năm qua, Tống Ngọc đã hoàn thành khắp mọi mặt chuẩn bị, bất cứ lúc nào có thể bắc chinh, tin tưởng bắc Mộng Tiên phương diện, cũng là như thế.

Thiên hạ hợp trước tất phân, phân trước tất hợp. Như vậy đối lập cục diện, kéo dài xuống, đối với song phương đều là không tốt.

"Người này tuyến, liền do Dương Vân ra tay!" Thần linh khẽ mỉm cười.

Ngay đêm đó, Dương Vân hoảng hoảng hốt hốt, liền đến một chỗ.

Bốn phía xanh vàng rực rỡ. Càng có từng mảnh từng mảnh thiên hoa không ngừng hạ xuống, tựa như Tiên cảnh, Dương Vân đến đó, chỉ cảm thấy tự thân thư thái cực kỳ.

"Thiện tín Dương Vân!" Một đạo uy nghiêm nghiêm túc âm thanh, tựa hồ trực tiếp ở Dương Vân đáy lòng vang lên.

Thanh âm này tuy rằng trước chỉ nghe qua một lần. Liên vừng vàng khắc ở Dương Vân đáy lòng, là mấy chục năm trước Thành Hoàng Thần chi âm thanh.

Theo lời nói tiếng, Dương Vân trước mặt liền có thêm một vòng màu xanh Thái Dương.

Tùy theo mà đến, còn có trong hư không hùng vĩ áp lực, tựa hồ không khí chung quanh đều hóa thành thực chất, khiến cho Dương Vân hô hấp đều có chút khó khăn.

"Bái kiến Ngô Châu Chiêu Nhân Hiến Thánh Thiên Vương! ! !" Dương Vân chính chính y quan, đại lễ bái xuống.

"Người hứa chi nguyện, ta đã nghe. Tuy Lỗ Sơn không phải ta đất quản hạt, nhưng muôn dân hà cô? Chỉ cần một lòng hướng thiện, Bản tôn vừa vì là phúc đức chính thần. Tự nhiên bảo hộ! ! !"

"Bệ hạ khoan Hồng, này là Lỗ Sơn bách tính chi hạnh! ! !" Lời này ý tứ, chính là muốn xuất thủ cứu giúp, Dương Vân đại hỉ.

"Người năm này bùa chú đi vào Lỗ Sơn, đến Lỗ Sơn địa giới sau khi, đem bùa chú lấy ở trong tay. Nhắm Lỗ Sơn Thành trì mà đi, một đường không thể quay đầu lại. Vừa quay đầu lại, người liền chết rồi!"

"Mà đến Lỗ Sơn Thành. Đem bùa chú quăng hướng về trong thành, khắp thành bách tính tự có thể chiếm được cứu! ! !"

"Lúc này chưa công đức viên mãn, người mặc chờ một khắc, thì sẽ có bàn tay lớn kéo tới, người dùng này ấn nện xuống chính là!"

"Sau khi mau chóng trở về, không thể ở thêm, bằng không liền có bất trắc tai họa! ! Ghi nhớ kỹ ghi nhớ kỹ! !"

Thần linh âm thanh uy nghiêm truyền đến, cùng lúc đó, một chùm thanh quang hội tụ, hóa thành một tấm bùa chú, còn có một phương tiểu ấn, từ từ rơi vào Dương Vân trong lòng.

"Đa tạ tôn thần!" Dương Vân mau mau dưới bái.

"Lỗ Sơn chi kiếp, còn muốn kéo dài bảy ngày, người làm ở bảy ngày chạy tới, mới cứu được dân chúng!"

Bố trí đại trận, lấy ra thần hồn, tự dụng không được này rất nhiều thời gian, Đạo Môn làm như thế, chính là muốn cố ý kéo dài, chậm rãi dẫn vật, lấy kinh sợ bắc.

"Vãn sinh hiếu được! ! !"

Dương Vân lần thứ hai bái xuống, trực giác trời đất quay cuồng, mắt tối sầm lại, lại bình tĩnh lại khi đến, đã trở lại chính mình trên giường.

"Phu quân?" Bên người truyền đến phụ nhân trầm thấp ngữ điệu.

"Không có chuyện gì, người trước tiên ngủ đi!" Động viên phụ nhân sau, Dương Vân đứng dậy, bước lên giày, đi tới thư phòng.

Lúc này trong lòng trụ trụ, trong lòng biết khác thường, đưa tay một lấy, liền lấy ra hai vật đến.

Một tấm màu xanh bùa chú, toả ra mỏng manh ánh sáng màu xanh, còn có một chiếc ấn ngọc, mặt trên hội long hổ chi hình.

"Đa tạ Thiên Vương chỉ điểm! ! ! Dương Vân tất tận tâm tận lực, cứu trợ Lỗ Sơn bách tính! ! !" Dương Vân quay về Thần Vị, lần thứ hai đại lễ cúi chào.

Ngày thứ hai, nha môn mới vừa mở, Dương Vân liền đi làm công sự, nhờ được kỳ nghỉ.

Trước hăn việc chung mới về, bôn ba mệt nhọc, xin nghỉ nghỉ ngơi, chính là nhân chi thường tình, chủ quan rất là hiểu biết, khoác lên bảy ngày kỳ nghỉ hạ xuống.

Dương Vân lại cùng trong nhà nói tiếng, chuẩn bị ngựa tốt, mang tới kim ngân, cũng không muốn tới theo, một đường ra khỏi thành, cố gắng càng nhanh càng tốt, nhắm Lỗ Sơn mà đi.

Hăn có viên chức, một đường dùng trạm dịch, không ngừng thay ngựa, rốt cục ở ngày thứ năm thì, chạy tới Lỗ Sơn cảnh nội.

Nơi này đó là thuộc về Phương Bắc địa giới, hăn chính là phía nam quan chức, như bị phát hiện, kết cục không ổn.

Cũng may hăn đã sớm chuẩn bị, lại thân có vũ lực, đúng là không kinh không hiểm.

Càng gần Lỗ Sơn, trên đường chính là người đi đường tuyệt tích, càng xa xa hơn nhìn ra một chỗ, hắc vân hội tụ, oan hồn khóc nỉ non tiếng trùng thiên, nơi đó chính là Lỗ Sơn địa giới.

Nhân có Đạo Môn cách làm, người đi đường e sợ cho bị lan đến, đều là tránh lui.

"Đến rồi!" Dương Vân sắc mặt kiên nghị, đem Phương Minh ban tặng bùa chú nắm trong tay, không ngừng bước, một đường nhắm Lỗ Sơn Thành trì chạy đi.

Dọc theo đường đi, cũng thấy rõ mấy cái Đạo nhân, nhưng quỷ dị chính là, đối phương dĩ nhiên đối với hắn làm như không thấy, mặc cho hắn một đường xông vào đại trận.

Vừa vào đại trận, Dương Vân liền cảm thấy trên người căng thẳng, tê cả da đầu.

"Ta nghe đạo thuật quỷ bí, ta có chức quan số mệnh tại người, vẫn là như vậy, Lỗ Sơn bách tính, như thế nào chống lại?"

Dương Vân nóng ruột, bước chân càng là tăng nhanh, lúc này liền nghe phía sau có quỷ loại khóc nỉ non tiếng truyền đến.

"Dương Vân!" "Dương Vân!" "Dương Vân!"

Một lát sau, quỷ khóc tiếng tản đi, xuất hiện không ít thanh âm quen thuộc, trong này có hắn cậu, có vợ hắn, càng có mẫu thân hắn la lên, tới cuối cùng, âm thanh càng ngày càng thâm.

Dương Vân không nhịn được liền muốn quay đầu, nhưng lúc này nhớ tới Thần linh dặn, trong tay bùa chú cũng là phát sinh ánh sáng, để hắn giật mình tỉnh lại, vội vàng ô khẩn hai lỗ tai, bước nhanh đi nhanh.

Đến cửa thành, thấy rõ Lỗ Sơn Thành ba chữ lớn, Dương Vân rốt cục như trút được gánh nặng.

"Rốt cục đến rồi!"

"Tín đồ Dương Vân cầu khẩn, nguyện Thiên Vương lòng từ bi, giải cứu thành này bách tính! ! !" Dương Vân đem bùa chú giơ lên cao, lần thứ hai kỳ nguyện, sau đó đem bùa chú hướng về không trung ném đi! ! !

"Oanh oanh oanh "

Màu xanh bùa chú vừa đến giữa không trung, liền hóa thành vô số màu xanh lơi đình, ngân xà múa tung, điện quang tứ tán, đem bao vây Lỗ Sơn Thành khói đen đánh tan.

"Người phương nào? Dám xấu ta Thái Thượng Đạo việc? ? ?"

Trong hư không, liền truyền tới một kinh nộ đến cực điểm âm thanh.

Bùa chú mặc kệ không nên, lấy tốc độ cực nhanh đem Lỗ Sơn Thành đại trận tiêu diệt, lập tức hóa thành mấy ngàn tia bé nhỏ sấm sét, hướng về các nơi bổ tới! ! !

"Không được! Đại trận bị phá! Phép thuật phản phệ! Nhanh" âm thanh lại vang lên, chỉ có điều mang theo kinh hoảng tâm ý, phảng phất thấy cái gì cực kỳ khủng bố đồ vật, càng là im bật đi, Vô Sinh tức.

Ầm! ! !

Theo từ nơi sâu xa lơi đình nổ vang, Lỗ Sơn Thành chu vi, một cái pháp đàn bên trên, một ông già hai mắt một đỏ, một ngum máu tươi phun mạnh, theo ngã xuống đất khí tuyệt.

Sau đó, mấy ngàn đệ tử, chỉ cần là tham dự ở trận pháp bên trong, đều là theo ông lão gặp phản phệ, có bỏ mình, có pháp lực tận phế, ngã xuống đất hôn mê.

Mây đen tản ra, lâu không gặp nhật quang bay xuống, ầm áp, mang đến sinh khí tức.

"Thiên Vương Thần uy! ! !" Dương Vân cảm thán, lại nghĩ tới Thần linh dặn, lấy ra ngọc khắc ở tay, nín hơi bất động.

Một lát sau, cuồng phong múa tung, tự phía chân trời, liền bay tới một con to lớn bàn tay màu xanh, cự chưởng thẳng tắp hướng về Lỗ Sơn Thành

bay tới, tựa hồ muốn đem chinh tòa thành trì hóa thành bột mịn.

Bàn tay này còn chưa hạ xuống, liền cho Dương Vân mang đến áp lực cực lớn.

"Là này con sao? Thật sự thật lớn! Ta tạ! ! !"

Dương Vân há to mồm, may là còn nhớ dặn dò, thân thể phản xạ có điều kiện bình thường đem ngọc ấn đập ra.

Đổ rồi! ! !

Ngọc ấn đón gió mà lớn dần, hóa thành núi nhỏ to bằng, chu vi càng xuất hiện một long một hổ bóng mờ, rỗng ngâm hồ gầm không dứt, mạnh mẽ tạ lên cự chưởng.

Ầm! ! !

Như bình địa gỡ mìn, ngọc ấn ánh sáng lưu chuyển, đem cự chưởng tạ xuống lòng đất, càng là dưới đáy ánh sáng liên thiểm, hiện ra chú văn, còn như núi lớn giữa trời đè xuống.

Thử thử! ! !

Như thường sơn ngọc ấn xuống phương, liền có tiếng hưởng không ngừng truyền đến, cự chưởng thể hình cũng là không ngừng thu nhỏ lại, hóa thành thanh bạch khí tứ tán.

Một lát sau, cự chưởng biến mất, chân trời hình như có hừ lạnh tiếng truyền đến.

Mà ngọc ấn lập tức ánh sáng lóe lên, biến mất không còn tăm hơi.

"Sự tình đều xong xuôi, nơi này chính là bắc, ta như bị bắt được, kết cục không ổn, vẫn là ba mươi sáu kế đi là hơn!"

Nhìn thấy trận này như sử thi thần thoại bình thường chiến đấu, Dương Vân đầu tiên là sừng sốt chốc lát, lập tức một cái giật mình, đứng dậy liền đi.

Bắc, Thái Thượng Đạo bên trong sơn môn.

Lúc này Mộng Tiên, đã bị triệt để thần hóa, ở Đạo Môn bên trong địa vị chí cao vô thượng, nhưng gần nhất lại rất ít lộ diện, chính là chuyên tâm tu hành, tựa hồ đang chờ đợi.

Đột nhiên, Mộng Tiên đóng chặt hai mắt mở, lập tức lật tay một cái chưởng.

Chỉ thấy lúc này như ngọc trên bàn tay, đã có thêm một khối vết máu, nhỏ giọt máu chảy ra, mang theo màu xanh.

Này là "Thiên thanh máu", Mộng Tiên lúc này đã là Tiên nhân thân thể, cùng phàm nhân không giống, toàn thân hóa thành tiên cơ ngọc cốt, liền ngay cả huyết dịch, cũng mang theo màu xanh.

Vết máu bên trong, phù văn thoáng hiện, xuất hiện tin tức.

"Chiến thư sao?" Mộng Tiên tự lẩm bẩm, trên tay thanh quang lóe lên, vết máu vết thương biến mất không còn tăm hơi.

Bóng người lóe lên, đã đi tới bên trong cung điện.

"Tông Tông chủ!" Trị thủ đệ tử cả kinh, lập tức mau mau bái xuống: "Xin chào Chương giáo chí tôn! ! !"

"Mệnh các Đại hộ pháp, còn có hạt nhân trị sự, đến đây đại diện, Bản tôn có việc dặn dò! ! !" Mộng Tiên trong con người, mang theo thần sắc khác thường.

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

HƯƠNG HỎA THÀNH THẦN ĐẠO

[C]

Văn Sao Công
dtv-ebook.com

Chương 318: Đại Kết Cục

Trong quang mang lóe ra, ngọc ấn đã trở lại Thiên Vương Pháp vực.

"Này Long Hồ Ấn trải qua Bản tôn lấy Thần Đạo phương pháp luyện chế, uy năng càng thêm, có khác thần diệu, không sai! Không sai!"

Phương Minh đưa tay tiếp nhận, đánh giá Long Hồ Ấn.

Này ấn trước chính là Long Hồ Sơn truyền thừa Chí bảo, chất liệu rất tốt, sau đó rơi vào Phương Minh tay, lại hơn nữa Thần Đạo pháp cấm, đem cải tạo làm một kiện Thần Đạo pháp bảo.

Lần này thử nghiệm ngưng tụ, cũng có thể thấy được đến mấy phần uy năng.

"Bản tôn chiến thư, nói vậy lúc này Mộng Tiên cũng là thấy rõ, dương thế việc, cũng có thể bắt đầu chuẩn bị rồi!"

Phương Minh trầm ngâm nói.

Giang Lăng Thành, Ngô vương bên trong cung điện.

Ở Ngô vương chiếu ra lệnh, bách quan tុ tập.

Tuy rằng Tống Ngọc khởi sự rất sớm, nhưng hiện tại quan chức, cũng phần lớn đi vào trung niên, thi chính càng hiện ra vững vàng.

Lúc này Tống Ngọc, cũng mới hơn ba mươi tuổi, chính là nam tử nhất là tinh lực dồi dào, thành thực thận trọng thời điểm, theo bách quan làm lễ tiếng bên trong, ngồi ngay ngắn Vương vị, một luồng uyên đình núi cao sừng sững, lại ung dung hoa quý khí tức, liền nổi lên.

Khí chất này , khiến cho dưới đáy văn thần võ tướng đều là tâm chiết, tụng: "Bái kiến Ngô vương! Ngô vương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

"Các khanh miễn lễ bình thân!" Tống Ngọc vung tay lên, miễn đi mọi người chi lễ: "Cô vương lần này triệu tập bọn người, chính là muốn phát xuống ý chỉ, hưng binh bắc chinh! ! !"

Này trước thông qua hộ bộ cùng bộ binh chuẩn bị . Công tác liền có thể đoán ra mấy phần, mọi người có chuẩn bị tâm lý, lúc này nghe được, đều là bái xuống: "Vâng!"

"Lần này bắc chinh, Cô vương thề muốn ngự giá thân chinh, nhất thống bắc địa! Phía sau việc, giống nhau giao do nội các xử lý!"

"Chúng thần tất không phụ Vương thượng kỳ vọng, đem phía sau quản lý an ổn!" Hạ Đông Minh sáu người đi ra bái xuống.

Tống Ngọc âm thanh nghiêm túc: "Diệp Hồng Nhạn, La Bân, Diển Lăng, Phan Hòa. Các người dẫn dắt đại quân mười vạn, lấy Diệp Hồng Nhạn vì là soái. Thêm vào thủy sư, do thủy lộ giết hướng về Từ Châu! ! !"

"Vâng!" Này bốn tướng đi ra bái xuống.

"Lý Đại Tráng, Hô Hòa, tổng gan bàn tay các người dẫn dắt đại quân mười vạn, lấy Lý Đại Tráng vì là soái, do Hán Trung mà ra, tấn công quan bên trong!"

"Vâng!" Ba người này cũng là bái xuống.

"Hứa Viễn, Tạ Tấn, Diệp Kiếm Phong, còn có còn lại tướng lĩnh, đều sắp xếp trung quân, tổng cộng hai mươi lăm vạn, do Cô vương tự mình thống lĩnh, làm trung lộ. Lao thẳng tới Dự Châu Trung Nguyên nơi! ! !"

Hứa Viễn, Tạ Tấn các tướng lĩnh cũng là đi ra báỉ xuống.

Trong này, Hứa Viễn cùng Tạ Tấn chờ một nhóm mới lên cấp tướng lĩnh rất là nhận được chú ý, bọn họ nhập ngũ bất quá bốn, năm năm, liền bò đến cao như thế vị, rất là hấp dẫn nhãn cầu.

Này tự nhiên là Phương Minh tác phẩm, tự hấn lên cấp Cổ thần sau khi, tạo vật lực lượng đại thành, càng thông hiểu âm dương sinh tử bí mật, đã có thể dùng phụ thể thần thông. Dem thuộc hạ Âm binh hoàn hồn.

Tuy rằng phương pháp này có thiếu hụt, nhiều nhất chỉ có thể dừng lại dương thể mười năm, đồng thời cũng không để lại dòng dõi, nhưng đối với Tống Ngọc tới nói. Những thứ này đều là nho nhỏ hạ tía, không thương cơ bản.

Mười năm, dùng để giành chính quyền. Đầy đủ.

Những này âm tướng đều là Phương Minh tích lũy mà đến, mới có thể đột xuất. Lại có côi âm dụng binh kinh nghiệm, nhập ngũ sau tự nhiên rất nhanh bộc lộ tài năng. Hơn nữa Tống Ngọc có ý định đề bạt, bây giờ cũng là lĩnh binh một phương, ngồi ở vị trí cao.

Có những này cuồn cuộn không ngừng lính hậu cần lực, Tống Ngọc lần này bắc chinh, liền có thêm một lá bài tẩy.

Rất nhanh, Tống Ngọc quân chia thành ba đường, thề sư bắc chinh tin tức, liền thông báo thiên hạ.

Bởi vậy, cũng kéo dài nam bắc đại quyết chiến mở màn! ! !

Đây là một chỗ không biết tên hư không, hoặc là nói, chính là thế giới khe hở vị trí.

Chính nơi không gian mờ mịt, từ trước đến giờ sinh linh tuyệt tích, tĩnh mịch cực kỳ, mà ở hôm nay, nhưng xuất hiện thân ảnh của hai người.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, Phương Minh cùng Mộng Tiên chính là xuất hiện ở chỗ này, chân đạp hư không, đối lập mà coi!

Mộng Tiên đánh giá chu vi, trên mặt hiện lên vẻ tò mò: "Tôn thần là như thế nào tìm chỗ này, không muốn thế gian lại có này kỳ dị vị trí, tự nhiên tạo vật lực lượng, coi là thật thần diệu vô biên!"

"Ta hai người ra tay, uy lực quá lớn, ở Đại Càn thế giới cũng không thể thoả thích, là lấy Bản tôn cố ý tìm đến nơi này!" Phương Minh nở nụ cười, nhưng là có chút tránh không đáp.

"Bần đạo chứng được Tiên nhân vị nghiệp, vốn tưởng rằng thế gian không người nào có thể so với, không muốn còn có tôn thần, coi là thật lệnh bần đạo chịu không nổi mừng rồi!"

"Có thể mạnh mẽ nghịch chuyển thiên địa, thành tựu Tiên nhân, Bản tôn cũng là đối với đạo hữu cực kỳ bội phục!" Phương Minh chân tâm nói.

"Đa tạ tôn thần! Thuận hành thành nhân, đi ngược chiều thành Tiên! Bần đạo cũng là ở Đẳng Tiên sau khi, mới lĩnh ngộ được này điểm!" Mộng Tiên cảm thán, trên mặt liền hiện ra chịu không nổi thốn thức vẻ.

Nhìn thấy này cảnh, Phương Minh trong lòng rung mình, lúc này Mộng Tiên, không chút nào trước Thái thượng vô tình, ta vì là thiên ý khí tức, có vẻ càng thêm sinh động, càng như người bình thường, có tình cảm.

Có lẽ có người sẽ nói đây là đạo hạnh rút lui, nhưng Phương Minh rất rõ ràng, đây là đối phương tu vi tiến nhanh biểu hiện.

"Hôm nay có thể cùng đạo hữu cùng ngồi đàm đạo, Bản tôn chịu không nổi niềm vui, xin mời! ! !"

Phương Minh khoát tay, dưới trướng mây khói dốc lên, hình thành bờ đoàn, ngồi khoanh chân, mặt sau màu xanh đại nhật hiện lên, tiểu thế giới mở ra.

Mộng Tiên trong mắt sáng ngời: "Không muốn tôn thần cũng mở ra biên giới!"

Thanh khí bốc lên, hóa thành Thanh Liên, đem Mộng Tiên nâng lên, phía sau hoa sen tỏa ra, trung tâm cũng xuất hiện ra một cái tiểu thế giới bóng mờ.

"Quả nhiên! Đại đạo ba ngàn, cuối cùng đều là trăm sông đổ về một biển!"

Phương Minh cảm thán, lập tức hai phe thế giới không ngừng mở rộng, hai người chu vi hư không cũng là không ngừng nát tan, dập dờn ra vô số sóng gợn.

Hai phe tiểu thế giới, mang theo vô cùng cự lực, miễn cưỡng đánh vào nhau

Tu vi tới Phương Minh cùng Mộng Tiên mức độ, một trận chiến đấu, đã không phải nhất thời nửa khắc có thể giải quyết, theo hai người không ngừng ra tay, này phương không gian run không ngừng, chu vi hư không không ngừng nát tan, lại không ngừng sinh thành, nhất thời rơi vào sinh diệt cảnh giới

Mà ở Phương Minh cùng Mộng Tiên luận đạo thời điểm, Cửu Châu chiến cuộc, cũng tiến vào nhất là nồng nặc thời khắc! ! !

Thiên hạ Tranh long chi cục, vốn là ở mười mấy năm trước nên phân ra thắng bại, lại bị Mộng Tiên nghịch chuyển mệnh trời, kéo dài đến nay.

Mà hiện tại, Tống Ngọc dẫn dắt đại quân, một lần giết vào bắc, thề muốn lấy nam thống bắc, hoàn thành tiền nhân không có thành tựu!

Mà Thái Thượng Đạo Quốc cao tăng, đạt được Mộng Tiên giao phó, cũng là tận lên đạo binh, cùng Ngô quốc đại quân chém giết.

Toàn bộ Cửu Châu đại địa, khói lửa nổi lên bốn phía.

Tống Ngọc đại quân trang bị tinh lương. Lại phân phối Người coi miếu, chuyên môn phòng bị đạo binh. Lần này vừa vào bắc, tựa như Giao long như biển. Thế như chẻ tre.

Mà bắc rất được Đạo Môn chi hại bách tính còn có tàn Dư thế gia đều là đồn dập khởi nghĩa vũ trang, giở cơm ấm canh, lấy nghênh vương sư.

Cho đến lúc này hầu, Đạo Môn đạo binh thiếu hụt, liền hoàn toàn bại lộ ra.

Tu đạo cần thời gian, đạo binh bồi dưỡng, cũng không phải một sớm một chiều việc, một khi bỏ mình, chính là không cách nào bổ sung. Mà Người coi miếu thế lực không giống. Chỉ cần tín ngưỡng thành kính, liền có thể cuồn cuộn không ngừng bồi dưỡng được đến.

Tống Ngọc một mực yên lặng mặc tích lũy, tới hiện tại, đã có thể trở ra hơn trăm ngàn Người coi miếu.

Mà Đạo Môn tuy rằng tận tâm tận lực bồi dưỡng, tới hiện tại, đệ tử tổng số người cũng bất quá mấy vạn mà thôi.

Đã như thế, một khi tiến vào lẫn nhau bính tiêu hao phân đoạn, thắng lợi thiên bình liền dần dần hướng về Tống Ngọc một phương nghiêng.

Hoảng Trị mười tám năm, sáu tháng. Tống Ngọc liền chiến liền thắng, đặt xuống Lạc Dương, tận chiếm Dự Châu.

Mà Diệp Hồng Nhận đông lộ đại quân cũng cùng thủy sư hợp lực, công chiếm Từ Châu. Sau đó cùng Tống Ngọc hội sư, cùng tây lộ Lý Đại Tráng quân đội giáp công quan bên trong.

Thái Thượng Đạo Quốc tụ tập đạo binh, mưu toan ở Hồ Lao Quan liều mạng một lần! !

Song phương huyết chiến liên tràng. Đều là tử thương tàn tạ, tới tháng chín. Rốt cục đánh hạ hồ lao, giết vào quan bên trong.

Trường An trước nhận được Mộng Tiên huyết tể. Đã thành tử địa, mà Ung Châu quan bên trong bách tính sợ hãi Đạo Môn thủ đoạn, hiện tại thấy rõ Tống Ngọc đại quân đến, đều là đồn dập xin hàng.

Mà Lý Đại Tráng lúc này cũng rốt cục đánh vào tần, ba đường đại quân triệt để hội sư, quét ngang quan bên trong Thái Thượng Đạo Quốc thế lực.

Sau đó đại quân thừa thắng xông lên, giết tới Thái Thượng Đạo sơn môn.

Nhiều lần chiêu hàng không có kết quả sau, Tống Ngọc lấy Long khí trấn áp, lại mệnh liệt hỏa phủ phần sơn, đem Thái Thượng Đạo sơn môn hóa thành một vùng phế tích.

Này dịch sau khi, Thái Thượng Đạo tinh anh diệt hết, Thái Thượng Đạo Quốc cũng là nguyên khí đại thương.

Trong hư không, hai phe thế giới bóng mờ không ngừng đối kích, càng truyền đến cửu thiên tiếng sấm, hư không không ngừng sinh diệt, biến ảo vạn đoan.

Mà hai phe thế giới mặt sau, mỗi người có một cái số mệnh sông dài bay lên, một cái màu xanh mờ ảo, chính là Tiên Đạo số mệnh, một cái hùng vĩ vạn đoan, chính là Thần Đạo số mệnh.

Chỉ thấy theo thời gian trôi qua, đại biểu Tiên Đạo số mệnh dòng suối nhỏ không ngừng uể oải, thể hình cũng dần dần thu nhỏ lại, mà đại biểu Thần Đạo số mệnh sông dài không ngừng mở rộng, có thuần hóa màu xanh xu thế.

Mà theo số mệnh biến hóa, Mộng Tiên Thanh Liên thế giới, liền xuất hiện không chống đỡ nổi chi tượng.

Sau một lúc lâu, Phương Minh âm thanh truyền đến: "Mộng Tiên! Người thất bại! Tuy rằng ở thần thông đạo pháp trên, chúng ta thế lực ngang nhau, nhưng đáng tiếc ở dương thế bên trong, Ngô vương thế lực thắng được, Tiên Đạo số mệnh tổn thất lớn! Người cái này khai sáng chi chủ, như thế nào tốt được đi?"

Đối diện Thanh Liên tản ra, hiện ra Mộng Tiên bóng người.

"Không sai! Tôn thần mở ra Thần Đạo, lại như vậy thần diệu, Mộng Tiên mặc cảm không bằng!" Mộng Tiên tự cảm thán nói, mỗi một cú đều là xuất phát từ chân tâm thực lòng.

Đối với cái này, Phương Minh lặng lẽ, hắc Thần Đạo sở dĩ vượt qua Tiên Đạo, bất quá là dựa vào đến kiếp trước Thần linh tích lũy, tự nhiên so với Mộng Tiên một mình tìm tòi ra Tiên Đạo càng thành thực hơn, có thể nói, hắc là chịu ở kiếp trước thần linh trên bả vai, mới có thể thắng được Mộng Tiên.

Kỳ thực, như không có Phương Minh, Mộng Tiên cuối cùng tất có thể đem Tiên Đạo đang thịnh, thậm chí thay thế được Thiên Đạo, cùng đạo hợp nhất.

"Đáng tiếc trên đời không có nếu như, Mộng Tiên, liền để Bản tôn dùng một chiêu cuối cùng này, hoàn thành người ta luận đạo chi cục!"

Phương Minh than thở, hai tay vung lên: "Phiên Thiên Ấn!" "Triệt Địa Ấn!"

Hai ấn mang theo thần thông bay ra, cửu thiên thập địa đều đang run rẩy.

Mà Phương Minh hai tay liên tục, lại bay ra một ấn, chính là Thần Đạo pháp bảo Long Hồ Ấn, ba ấn xoay chuyển, một luồng sinh diệt lực lượng, liên lưu chuyển ra.

"Đây là Bản tôn đặc biệt vì đạo trường sáng chế 'Tru Tiên Ấn', kính xin đạo trường bình giám!"

Phương Minh thét, Phiên Thiên Ấn, Triệt Địa Ấn, còn có cuối cùng Long Hồ Ấn ba ấn hợp nhất, phá tan hư không, trực tiếp xuất hiện ở Mộng Tiên trước mặt.

Tiểu ấn tựa hồ chỉ là bóng mờ, lóe lên liền đi vào Mộng Tiên ngực.

Mộng Tiên sắc mặt tự bi tự hỉ, vắng lặng than thở: "hảo thần thông!"

Tiếng nói vừa dứt, trên người chấn động, cả người liền hóa thành bột mịn, tung bay phân tán.

Theo Mộng Tiên bỏ mình, Tiên Đạo số mệnh rên rỉ, nơi đây đột nhiên sinh ra cuồng lôi mưa máu, tự đang vì Mộng Tiên tiễn đưa.

Nhìn thể hình nhỏ gấp mười lần Tiên Đạo số mệnh, Phương Minh trong lòng hơi động: "Tuyệt diệt Tiên Đạo, Bản tôn không lấy, liền để người quy về ta Thần Đạo quán hạt bên dưới!"

Thần niệm hơi động, đại biểu Thần Đạo số mệnh liền mục nhiên lớn mạnh, thuần hóa màu xanh, đem Tiên Đạo số mệnh áp chế ở dưới đáy.

"Việc nơi này, nên đi hoàn thành dương gian đại nghiệp rồi!"

Phương Minh trầm thấp than thở, thân hình lóe lên. Biến mất không còn tăm hơi

Theo Mộng Tiên bỏ mình tin tức truyền ra, Thái Thượng Đạo Quốc càng là rơi vào phân liệt chi cực. Mà Tống Ngọc thừa thắng xông lên, rốt cục ở Hoảng Trị mười chín năm triệt để thu phục U Châu cùng Lương Châu.

Lúc này. Đại Càn Cửu Châu, đã hoàn toàn rơi vào Tống Ngọc tay, thất lộc cũng hoàn toàn vì Tống Ngọc đoạt được.

Bách quan ăn mừng, khuyên tiến vào tấu chương, càng là dường như như là hoa tuyết bay tới.

Tống Ngọc thuận theo dân ý, tại mười tháng ở Lạc Dương đăng cơ xưng Đế, kiến quốc hào "Uy", niên hiệu "Thần Vũ" .

Cùng tồn tại Bảo Uyển Hình vì là hoàng hậu, còn lại các nàng phong làm phi tử. Lập Tống Kỳ vì là Thái tử, Tống Từ vì là Thục vương.

Đại phong quần thần, ban xuống tước vị, thành lập tân triều.

Từ đây Cửu Châu nhất thống, quy về Đại Uy dưới sự thống trị, kỷ niên cũng đổi thành Thần Vũ năm đầu.

"Rốt cục đi tới này bộ! !"

Phương Minh than thở, lập tức lại là thở dài: "Mộng Tiên trước trọng thương Thiên Đạo, e sợ cũng là muốn sau khi thống nhất Cửu Châu, lấy

Long khí sự giúp đỡ. Mạnh mẽ giết vào Thiên Đạo bên trong, lấy Thiên Đạo thay thế Thiên Đạo."

"Bất kỳ con đường, đột phá đến cuối cùng, hoặc là bị thế giới bài xích. Hoặc là chính là cướp lại Thiên Đạo, hóa thế giới vì là tư hữu, bằng vào ta ý thay thế thiên ý!"

Cái gọi là thiên ý. Chính là thế gian tất cả núi sông cây cỏ, sinh linh dòng sông ý nghĩ hội tụ.

Này thương sức mạnh của sự sống. Cờ nào quảng đại, muốn lấy một người tâm ý chí. Đem thiên hạ muôn dân ý chí đánh bại, lại nên khủng bố bao nhiêu việc! ! !

"Bản tôn tâm ý chí muôn vàn thử thách, lại có Chân Long chi khí hộ thể, bên ngoài còn có phân thần, làm bảo hiểm, có như thế nhiều lợi tốt điều kiện, còn có cái gì phải sợ chứ?"

Phượng Minh khẽ mỉm cười, lại bước vào trước Đại Càn thế giới thanh kim dòng sông trong không gian.

Nhìn này chạy chồm không thôi thế giới sông, Phượng Minh ánh mắt kiên định, dần hiện ra cầu đạo vẽ, bước đi không vào đời giới đại trong sông

Tống Ngọc tự dâng cơ tới nay, làm cho thẳng thì tệ, cùng dân sinh tức, không tới ba năm, chính là đại trị!

Bách tính ca công tụng đức, Thế gia cúi đầu, thiên hạ triệt để tiến vào thịnh thế! ! !

Thần Vũ ba năm, Tống Ngọc phát kỵ binh 50 ngàn, lấy Diệp Kiếm Phong thống lĩnh, quét ngang thảo nguyên, đem tàn dư người Hồ diệt tộc, một lần bình định thảo nguyên chi loạn.

Thần Vũ mười năm, Tống Ngọc nam chinh bắc chiến, đánh cho Đại Uy chu vi vạn bang thần phục. Cướp đoạt các quốc gia số mệnh, lấy đường bản thân, Đại Uy số mệnh nòng nặc đến cực điểm, thịnh thế vẫn kéo dài, mấy chục năm không ngừng.

Thần Vũ ba mươi năm, Tống Ngọc trong lòng sinh ra ý nghĩ, đem để vị truyền cho Thái tử Tống Kỳ.

Bởi vì Tống Ngọc vẫn còn, khắp nơi không dám không phục, là lấy chính quyền giao tiếp vững vàng, mà đợi được Thần Vũ ba mươi một năm, Tống Kỳ triệt để ngồi vững vàng ngôi vị hoàng đế sau, Đại Uy Thái Tổ băng hà, long ngự quy thiên.

Ở Tống Ngọc băng hà một khắc đó, một đạo nòng nặc đến cực điểm tử khí, tự Tống Ngọc trên người xuất hiện, hóa thành tử long, bao vây thần hồn của Tống Ngọc, phá tan hư không, hướng về một chỗ bay đi.

Thế giới hạt nhân bên trong, hiện tại đã không gặp số mệnh sông lớn, chỉ có một vòng bán thanh bán tử thiên luân, hiện lên ở trong hư không.

Mà màu tím Chân Long gầm thét lên, nhảy vào đại nhật bên trong.

Tống Ngọc cùng Phương Minh đối diện nở nụ cười, Tống Ngọc hóa thành một tia phân thân, tiến vào Phương Minh biến ý thức.

Mà hùng vĩ Chân Long số mệnh, cũng không ngừng truyền vào xanh tím đại nhật bên trong.

"Vào đời Tranh long! Hôm nay mới triệt để công hành viên mãn!"
Phương Minh mỉm cười.

Trước hăn đã hoàn toàn thay thế được thiên ý, chỉ là tự thân còn có một tia phân thân ở bên ngoài, mới không được viên mãn.

Mà hiện tại không chỉ có phân thần trở về, càng có màu tím Long khí không ngừng hạ xuống, này màu tím số mệnh, ở Nhân Đạo, chính là Nhân Đạo Long khí, mà ở Thiên Đạo, chính là thế giới lực lượng! ! !

Đạt được số mệnh giúp đỡ, xanh tím đại nhật ong ong, triệt để hóa thành màu tím, tỏa ra vạn ngàn ánh sáng! ! !

"Là thời điểm rồi!"

Phương Minh phía sau tiểu thế giới hiện lên, lúc này động thiên, đã hóa thành một phương hoàn chỉnh thế giới.

"Đi thôi!" Phương Minh chỉ tay một cái, tiểu thế giới thoát ly, rơi vào Đại Uy thế giới dưới đây.

Ầm! ! ! Đại Uy thế giới phía dưới, liền có thêm một tầng, trung gian càng có Luân Hồi vòng xoáy hiện lên, cuồn cuộn vô biên.

"Từ nay về sau, nơi này chính là Minh Thổ, tiếp nhận Đại Uy thế giới tử vong sinh hồn, Luân Hồi vãng sinh! ! !"

Theo Phương Minh lời nói, lúc này Đại Uy bên trong thế giới sinh hồn, đều là lệ rơi đầy mặt, lập tức bị Minh Thổ hấp dẫn, thu được lập thân nơi.

Đại Uy bên trong thế giới sinh linh, đột nhiên tự trong lòng tuôn ra một luồng cảm thấy động, đại thỏa mãn, đều là theo trong cõi u minh cảm giác bá khí xuống: "Cảm ơn Thiên Vương Thần linh!"

Vô số công đức số mệnh mãnh liệt mà đến, Phương Minh lại là chỉ tay.

Đại Uy thế giới cùng Minh Thổ thế giới không ngừng nổ vang, thế giới lực lượng mãnh liệt, cùng những này số mệnh công đức đồng thời, ở

Đại Uy phía trên thế giới lại mở ra một thế giới.

Thế giới này bị thần quang tràn ngập, khắp nơi kỳ hoa dị thảo, như Tiên Cảnh.

"Nơi này chính là thần giới! ! !"

Phương Minh xuất hiện ở bên trong thế giới nhỏ này, gật đầu nói.

Từ đây, Đại Uy thế giới chia làm ba tầng, dưới thấp nhất chính là Minh Thổ, trung gian chính là dương thế, mà tầng cao nhất chính là thần giới, triệt để ổn định lại, trở thành một thành thực thế giới.

Mà lúc này tam giới chúng sinh, trong lòng đều có một thanh âm vang lên: "Ta vì là Thiên Đế! Chẳng khống tam giới! ! ! !"

Phương Minh thành tựu Thiên Đế vị nghiệp sau khi, ánh mắt thăm thăm, trực tiếp bắn về phía Đại Uy thế giới ở ngoài Hỗn Độn Hư không.

Xưa nay cầu đạo, trước tiên thành tựu sống mãi, lại theo đuổi vượt qua.

Hắn hiện tại đã là sống mãi bất diệt, tiếp đó, chính là vô tận thăm dò, cầu được vượt qua! ! ! !

Chương trình ủng hộ thương hiệu Việt của Tàng Thư Viện:

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Xuyên Qua

Chương 2: Báo Ứng

Chương 3: Ta Tới Đây Thế Gian Mở Thần Đạo

Chương 4: Vọng Khí Thần Thông

Chương 5: Thụ Chức

Chương 6: Âm Binh

Chương 7: Văn Lại

Chương 8: Truyền Bá

Chương 9: Công Đức

Chương 10: Lệ Quý

Chương 11: Cương Quyết

Chương 12: Vào Núi

Chương 13: Diệt Cướp

Chương 14: Xử Trí

Chương 15: Nghe Nói

Chương 16: Cảnh Báo

Chương 17: Thần Đánh Hiển Uy

Chương 18: Tường Thưởng

Chương 19: Sát Ý

Chương 20: Quân Khí

Chương 21: Hậu Sự

Chương 22: Thổ Địa Từ

Chương 23: Tấn Chức

Chương 24: Số Mệnh Cùng Thần Thông

Chương 25: Thị Trấn Kiến Thức

Chương 26: Bạch Thủy Quan

Chương 27: Hắc Khí Tái Khởi (Cầu Đề Cử Cát Dấu)

Chương 28: Tái Nhập Thị Trấn

[Chương 29: Phát Hiện](#)
[Chương 30: Chu Phủ](#)
[Chương 31: Thu Phục](#)
[Chương 32: Điều Chinh \(Tăng Thêm Cầu Đề Cử\)](#)
[Chương 33: Thuyết Long](#)
[Chương 34: Thực Lực Lớn Tiến](#)
[Chương 35: Phân Phong Chúng Thần Cầu Cát Dấu Đề Cử](#)
[Chương 36: Tô Đại Gia](#)
[Chương 37: Giao Thủ \(Cầu Cát Dấu Đề Cử\)](#)
[Chương 38: Bị Hao Tổn](#)
[Chương 39: Giành](#)
[Chương 40: Hào](#)
[Chương 41: Thiên Ý](#)
[Chương 42: Mở Tiệc Vui Vẻ](#)
[Chương 43: Âm Chính](#)
[Chương 44: Gặp \(Cầu Cát Dấu Đề Cử\)](#)
[Chương 45: Tiềm Long](#)
[Chương 46: Luân Hồi Bí Mật](#)
[Chương 47: Thiên Ý Lọt Mắt Xanh](#)
[Chương 48: Ước Định Cùng Tích Toàn](#)
[Chương 49: Tuyệt Sát](#)
[Chương 50: Chuyển Thế](#)
[Chương 51: Đầu Thai](#)
[Chương 52: Bố Tử](#)
[Chương 53: Vội Vã 15 Năm](#)
[Chương 54: Thành Viên Nòng Cốt](#)
[Chương 55: Xích Xà Nhiều Ấn](#)
[Chương 56: Khởi Vận](#)
[Chương 57: Phản Sát](#)
[Chương 58: Mượn Binh](#)
[Chương 59: Thánh Chỉ](#)
[Chương 60: Thảo Phạt](#)

[Chương 61: Quân Chính](#)
[Chương 62: Luyện Binh](#)
[Chương 63: Biến Cố](#)
[Chương 64: Tiềm Long Đại Thế](#)
[Chương 65: Khí Số Gây Ra](#)
[Chương 66: Uống Máu](#)
[Chương 67: Tấn Công](#)
[Chương 68: Minh Chủ](#)
[Chương 69: Can Thiệp](#)
[Chương 70: Tiến Quân](#)
[Chương 71: Phá Gia](#)
[Chương 72: Thành Sự](#)
[Chương 73: Diễn Biến](#)
[Chương 74: Trừ Hại](#)
[Chương 75: Thành Quân](#)
[Chương 76: Giao Phong](#)
[Chương 77: Đại Thắng](#)
[Chương 78: Khao Thưởng](#)
[Chương 79: Phá Quan](#)
[Chương 80: Thành Giao](#)
[Chương 81: Tân An Vào Tay](#)
[Chương 82: Tâm Huyết Dân Trào](#)
[Chương 83: Thần Văn](#)
[Chương 84: Chuẩn Bị](#)
[Chương 85: Nữ Quan](#)
[Chương 86: Ứng Mộ](#)
[Chương 87: Kết Minh](#)
[Chương 88: Dẫn Xà Xuất Động](#)
[Chương 89: Dân Oán Sôi Trào](#)
[Chương 90: Xuất Binh](#)
[Chương 91: Dạ Tập](#)
[Chương 92: Cướp Thành](#)

[Chương 93: Đến Bảo Đảm](#)
[Chương 94: Chống Đờ](#)
[Chương 95: Ra Tay](#)
[Chương 96: Truy Sát](#)
[Chương 97: Sửa Lại Số Mệnh](#)
[Chương 98: Long Khí](#)
[Chương 99: Chiến Bại](#)
[Chương 100: Khí Số Giảm Và Tăng](#)
[Chương 101: Kiến Nghiệp](#)
[Chương 102: Kiếm Thuật](#)
[Chương 103: Hậu Chiêu](#)
[Chương 104: Sơn Môn](#)
[Chương 105: Bạch Vân Kiếm](#)
[Chương 106: Bức Bách](#)
[Chương 107: Khắc Phục Hậu Quả](#)
[Chương 108: Luận Chiến](#)
[Chương 109: Thế Cuộc](#)
[Chương 110: Mời Chào](#)
[Chương 111: Dời Đi](#)
[Chương 112: Tam Phương Động Thái](#)
[Chương 113: Hạ Gia](#)
[Chương 114: Tương Hội](#)
[Chương 115: Hiến Kế](#)
[Chương 116: Sứ Giả](#)
[Chương 117: Chuyển Tiếp Đột Ngột](#)
[Chương 118: Thân Vãn](#)
[Chương 119: Nghiệp Lực](#)
[Chương 120: Thần Dụ](#)
[Chương 121: Thổ Huyết](#)
[Chương 122: Quyển 2 Ngô Châu Tranh Long Vãn Lạc](#)
[Chương 123: Hỏa Đức](#)
[Chương 124: Thanh Sắc](#)

[Chương 125: Công Phật](#)
[Chương 126: Vây Thành](#)
[Chương 127: Hiến Thành](#)
[Chương 128: Quyết Ý](#)
[Chương 129: Tẩy Quan](#)
[Chương 130: Đều Được Thưởng](#)
[Chương 131: Nạp Thiếp](#)
[Chương 132: Cường Bức](#)
[Chương 133: Nguyên Do](#)
[Chương 134: Mỏ Vàng](#)
[Chương 135: Đại Sách](#)
[Chương 136: Khoa Học Kỹ Thuật](#)
[Chương 137: Công Tử](#)
[Chương 138: Tẩn Đắc](#)
[Chương 139: Cải Trang](#)
[Chương 140: Ngộ Yêu](#)
[Chương 141: Yêu Tinh](#)
[Chương 142: Lang Yêu](#)
[Chương 143: Sơn Việt](#)
[Chương 144: Báo Ân](#)
[Chương 145: Hoàng Kim Huyết Thống](#)
[Chương 146: Đồ Đẳng Tế Tự](#)
[Chương 147: Linh Thực](#)
[Chương 148: Huyết Đấu](#)
[Chương 149: Bối Lỗ Đặc](#)
[Chương 150: Tình Thế Nghịch Chuyển](#)
[Chương 151: Đời Mới Mục Thủ](#)
[Chương 152: Dục Hòa](#)
[Chương 153: Sứ Giả](#)
[Chương 154: Chiếm Đoạt Khởi Nguồn](#)
[Chương 155: Lại Diệt Đồ Đẳng](#)
[Chương 156: Thực Lực](#)

[Chương 157: Thuần Phục](#)
[Chương 158: Hiểu Biết](#)
[Chương 159: Đề Bạt](#)
[Chương 160: Chọn Lựa](#)
[Chương 161: Văn Cử](#)
[Chương 162: Lại Trị](#)
[Chương 163: Thủy Sư](#)
[Chương 164: Diễn Võ](#)
[Chương 165: Miếu Thờ](#)
[Chương 166: Di Chuyển](#)
[Chương 167: Áo Xám](#)
[Chương 168+1 Năm](#)
[Chương 169: Nương Nhờ Vào](#)
[Chương 170: Tình Hình Trận Chiến](#)
[Chương 171: Diệt Sạch](#)
[Chương 172: Đi Sứ](#)
[Chương 173: Quy Hàng](#)
[Chương 174: Tự Lập](#)
[Chương 175: Nguyên Cầu](#)
[Chương 176: Xua Tan](#)
[Chương 177: Được Mùa](#)
[Chương 178: Bảo Gia](#)
[Chương 179: Đêm Trước](#)
[Chương 180: Thiên Hạ Cách Cự](#)
[Chương 181: Trụ Trời Chết](#)
[Chương 182: Ngô Hầu](#)
[Chương 183: Phúc Địa](#)
[Chương 184: Kim Thân Đại Thành](#)
[Chương 185: Loạn Tượng](#)
[Chương 186: Giết Gà](#)
[Chương 187: Thanh Niên](#)
[Chương 188: Nghị Sự](#)

[Chương 189: Gặp Lại](#)
[Chương 190: Dạ Đàm](#)
[Chương 191: Tinh Tượng](#)
[Chương 192: Dự Chương](#)
[Chương 193: Tiến Quân](#)
[Chương 194: Trong Bóng Tối](#)
[Chương 195: Nguy Cấp](#)
[Chương 196: Trà Thiện](#)
[Chương 197: Dương Mưu](#)
[Chương 198: Ra Khỏi Thành](#)
[Chương 199: Lục Mang](#)
[Chương 200: Bầy Sói](#)
[Chương 201: Phục Kích](#)
[Chương 202: Mưa To](#)
[Chương 203: Truy Sát](#)
[Chương 204: Hung Uy](#)
[Chương 205: Bắt](#)
[Chương 206: Chiến Hậu](#)
[Chương 207: Bồng Có Đạo Nhân Ban Đêm Tối](#)
[Chương 208: Tranh Phong](#)
[Chương 209: Nhị Phủ](#)
[Chương 210: Đông Tiến](#)
[Chương 211: Đan Dương](#)
[Chương 212: Thăm Dò](#)
[Chương 213: Công Thành Bắt Đầu](#)
[Chương 214: Tình Huống Nguy Cấp](#)
[Chương 215: Màu Máu](#)
[Chương 216: Phá Thành](#)
[Chương 217: Tàn Sát](#)
[Chương 218: Pháp Sư](#)
[Chương 219: Hoạn Quan](#)
[Chương 220: Bình Lâm Thành Hạ](#)

[Chương 221: Thông Gia](#)
[Chương 222: Bắt](#)
[Chương 223: Đại Hôn](#)
[Chương 224: Gia Cách Số Mệnh](#)
[Chương 225: Lý Ngự Đắc Thủy](#)
[Chương 226: Xưng Công](#)
[Chương 227: Môn Khách](#)
[Chương 228: Cừu Châu](#)
[Chương 229: Thiên Hạ Khắp Nơi](#)
[Chương 230: Thạch Vương](#)
[Chương 231: Hủy](#)
[Chương 232: Dương Vân](#)
[Chương 233: Khoa Cử](#)
[Chương 234: Kết Quả](#)
[Chương 235: Tú Tài](#)
[Chương 236: Nan Đề](#)
[Chương 237: Thanh Mộc Đại Trận](#)
[Chương 238: Năm BẮT](#)
[Chương 239: Long Hồ Sơn](#)
[Chương 240: Long Khí Oai](#)
[Chương 241: Thở Dài](#)
[Chương 242: Thanh Hoa](#)
[Chương 243: Châu Thí](#)
[Chương 244: Thứ Tự](#)
[Chương 245: Du Lịch](#)
[Chương 246: Mê Hồn](#)
[Chương 247: Cừu Quỷ Chân Nhân](#)
[Chương 248: Quỷ Vương Bùa Chú](#)
[Chương 249: Động Huyền Phái](#)
[Chương 250: Thịnh Cầu](#)
[Chương 251: Hắc Lư](#)
[Chương 252: Đạo Lộ](#)

[Chương 253: Dạ Ngộ](#)
[Chương 254: Giúp Đỡ](#)
[Chương 255: Phong Đô Quý Vực](#)
[Chương 256: Tế Phẩm](#)
[Chương 257: Xâm Nhập](#)
[Chương 258: Thạch Phu Nhân](#)
[Chương 259: Giao Phong](#)
[Chương 260: Huyền Nữ Bội](#)
[Chương 261: Nội Gian](#)
[Chương 262: Đối Đầu](#)
[Chương 263: Trở Về](#)
[Chương 264: Xích Xà Sơn Thần](#)
[Chương 265: Địa Long Có Biến](#)
[Chương 266: Chinh Đốn Lại Trì](#)
[Chương 267: Kinh Long Động](#)
[Chương 268: Quý Quần Kỳ Tập](#)
[Chương 269: Khí Tượng](#)
[Chương 270: Quyết Định](#)
[Chương 271: Mật Thám](#)
[Chương 272: Ngô Long Ra Dã](#)
[Chương 273: Trong Bóng Tối Dạ Tập](#)
[Chương 274: Dừng](#)
[Chương 275: Thiên Cơ Vụ](#)
[Chương 276: Tam Lăng](#)
[Chương 277: Sương Mù](#)
[Chương 278: Tính Toán](#)
[Chương 279: Quái Tượng](#)
[Chương 280: Kế Sách](#)
[Chương 281: Hai Phương](#)
[Chương 282: Mật Đạo](#)
[Chương 283: Hạ Liên Hai Thành](#)
[Chương 284: Đại Chiến Lại Nổi Lên](#)

[Chương 285: Thủy Chiến](#)
[Chương 286: Tốc Chiến](#)
[Chương 287: Cô Chú](#)
[Chương 288: Thủy Bộ Đều Thẳng](#)
[Chương 289: Đại Chiến Sau Khi](#)
[Chương 290: Tiến Quân Giang Lăng](#)
[Chương 291: Trúng Kế](#)
[Chương 292: Nguy Nan](#)
[Chương 293: Hiểm! Hiểm! Hiểm!](#)
[Chương 294: Sắc Phong](#)
[Chương 295: Thần Uy](#)
[Chương 296: Ngang Dọc Tan Tác](#)
[Chương 297: Thần Chiến](#)
[Chương 298: Tử Lộ](#)
[Chương 299: Đại Chiến Hậu](#)
[Chương 300: Từ Châu](#)
[Chương 301: Tương Dương Công Lược](#)
[Chương 302: Phóng Hỏa](#)
[Chương 303: Đốt Thành](#)
[Chương 304: Song Vong](#)
[Chương 305: Xưng Vương](#)
[Chương 306: Trụ Trời Lập](#)
[Chương 307: Cường Bức](#)
[Chương 308: Tập Kích](#)
[Chương 309: Hai Châu](#)
[Chương 310: Phía Nam](#)
[Chương 311: Tế Thiên Xưng Đế](#)
[Chương 312: Đâm Long](#)
[Chương 313: Kịch Biến](#)
[Chương 314: Thành Tiên](#)
[Chương 315: Thành Tựu Cổ Thần](#)
[Chương 316: Thời Gian Trôi Mau](#)

[Chương 317: Chiến Thư](#)

[Chương 318: Đại Kết Cục](#)